"Tiểu Tam, ngươi không phải muốn biết vũ hồn của ta là cái gì sao? Đây là vũ hồn của ta, ngươi có thể gọi nó là La tam pháo, cũng có thể gọi nó trực tiếp là Tam pháo."

La tam pháo tựa hồ nghe hiểu những gì Đại sư nói, một đôi mắt to nhìn về phía Đường Tam, trong ánh mắt cũng có vài phần thiện ý.

"Sư phụ, đây là vũ hồn của người?" Đường Tam giật mình nói: "Nhưng là, phương thức biểu hiện của Thú vũ hồn không phải phụ thể sao? Nó tại sao..."

Trước không nói La tam pháo này là loại sinh vật gì, vũ hồn của Đại sư đã vượt qua hạn chế của phạm trùThú vũ hồn.

La tam pháo hiển nhiên có chút bất mãn, hướng Đường Tam kêu 'la la' hai tiếng.

Trên mặt Đại sư toát ra một tia đau khổ: "Bởi vì vũ hồn của ta là biến dị vũ hồn. Có nhớ ta và ngươi nói về vũ hồn biến dị không, chính là Tam pháo. Chỉ bất quá, biến dị của nó hiển nhiên là theo hướng không tốt. Tại trong khi nó vừa mới giác tỉnh, hồn lực của ta mới chỉ có nửa cấp thủy chuẩn. Nếu không, như thế nào có sẽ dạng giống như này. Cho dù ta cố gắng nữa, cả đời này cũng không có khả năng đột phá ba mươi cấp, cuối cùng cũng chỉ có thể nghiên cứu vũ hồn trên lý luận."

Lúc bắt đầu thì Đường Tam đã nghe lời đồn về Đại sư, hắn chỉ biết Đại sư là một người chấp nhất, hắn đối với vũ hồn chấp nhất, tựa như mình đối với ám khí. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Đường Tam không hối hận khi bái Đại sư làm Sư phụ.

"Xin lỗi, Sư phụ, con đã nhắc tới chuyện thương tâm của người"

Đại sư lắc đầu tự giễu: "Không có gì, ta đã sớm quen rồi. Tới đây, ta giới thiệu một chút cho ngươi với Tam pháo. Sở dĩ gọi cái tên này, bởi vì tiếng kêu của nó là tiếng 'la la', mà công kích của nó cũng chỉ có thể phát động ba lần. Cho nên gọi là Tam pháo."

"Tam pháo, đi trước mở đường."

"La la."

La tam pháo mập mạp hướng về phía trước mà đi, mặc dù thân thể béo một chút, nhưng động tác của nó cũng coi như nhanh nhẹn. Vừa đi vừa ngửi.

Quang mang của hồn hoàn trên người Đại sư lóe ra, mang theo Đường Tam đi sau La tam pháo, hướng phía trong của Liệp hồn sâm lâm mà đi.

"Khứu giác của La tam pháo rất linh mẫn, có thể phát hiện tung tích và sự mạnh yếu của hồn thú, mặc dù nó bị biến dị mà trở nên nhỏ yếu, nhưng đối với hồn lực tiêu hao cũng rất nhỏ. Cho nên ta có thể để nó bên ngoài trong thời gian dài. Cái này cho ngươi. Một kích cuối cùng để giết hồn thú phải do ngươi tự mình hoàn thành."

Đại sư lấy một thanh đoản kiếm hoa lệ từ trong lòng đưa cho Đường Tam.

Toàn thân của vỏ đoản kiếm màu lam, phía trên khảm bảy khỏa lam bảo thạch. Chuôi kiếm có một khối ngọc thạch màu nhũ bạch, kiếm dài một thước hai tấc, mặc dù vẫn chưa rời vỏ, nhưng cầm trong tay cũng có thể cảm giác được nhè nhẹ hàn khí.

Đi không xa, đột nhiên La tam pháo dừng lại, đôi mắt hướng một phía mà nhìn, trong miệng phát ra hai tiếng kêu 'la la'.

Một con vật nhìn qua có điểm giống một con mèo xuất hiện ở hướng mà mắt nó có thể nhìn thấy, chính đang trên cây, cảnh giác nhìn Đại sư và Đường Tam.

Đại sư lạnh nhạt cười, nói: "Là một con mười năm Ba lan miêu. Tam pháo, không nên quấy rầy nó. Tiếp tục đi."

Đại sư mỗi khắc đều không quên dạy Đường Tam, một bên đi về phía trước, một bên nói với hắn: "Ba lan miêu vừa rồi thuộc loại Miêu khoa hồn thú ***. Thân nó có tính công kích rất mạnh, nhưng chỉ cần ngươi không chủ động công kích nó, nó cũng sẽ không dễ dàng phát động công kích. Nếu là Hồn sư có hồn thú

là Miêu khoa, dùng nó làm hồn hoàn đầu tiên của mình coi như là một lựa chọn rất tốt. Ngươi không nên xem nhẹ con Ba lan miêu vừa rồi. Nếu là một con Ba lan miêu đã hơn ngàn năm, đừng nói là chúng ta, cho dù số lượng gấp mười thì cũng không đủ để nó giết."

***: hồn thú họ mèo

---

10. Chương 9: Lam Ngân Thảo Đích Đệ Nhất Hồn Hoàn

"La la." Chính tại đây thì, âm thanh của biến dị vũ hồn La tam pháo đột nhiên vang lên.

Vũ hồn cùng túc chủ * là một thể, Đại sư ngay lập tức hiểu rõ, cơ thể mạnh mẽ đứng lên, hướng một phương hướng nhìn lại.

*: Túc chủ - Host- chủ nhà, động vật hoặc thực vật mà vật ký sinh bám vào (Ở đây mình nghĩ La tam pháo là vật ký sinh.).

Lúc này, sắc trời đã hoàn toàn tối, trong mơ hồ, hơn mười cái quang điểm màu xanh biếc đang hướng tới gần bọn họ.

"Là U minh lang." Thanh âm Đại sư có chút trầm thấp. Nhưng không có nửa phần kinh hoảng: "Tiểu Tam, ở chỗ này, không nên cử động."

Trong miệng La tam pháo không ngừng phát ra tiếng kêu 'la la', tựa hồ đang uy hiếp kẻ tới gần, Đại sư không có thấy, bên cạnh, trong mắt Đường Tam hiện lên một tầng tử ý, sự vật trong bóng tối trở nên rõ ràng hơn trong mắt hắn.

Tổng cộng có sáu con Lang hình hồn thú, thân dài khoảng một thước sáu, toàn thân hiện lên màu thiết hôi, quang mang u lục đúng là mắt của bọn chúng. Lúc này chính đang hướng La tam pháo chậm rãi tới gần.

Khí tức của La tam pháo tựa hồ làm chúng nó cảm thất bất an, trong quá tình tới gần, bảo trì trận hình nửa vòng cung đi tới.

Đại sư hừ lạnh một tiếng: "Một đám tiểu lang mười cấp cũng dám tới quấy rầy ta. Tam pháo."

La tam pháo gầm nhẹ một tiếng, tiếng hấp khí vang lên tựa như cơn lốc gào thét, cái bụng vốn mập mạp của nó, với tốc độ kinh người phồng ra, nhìn qua tựa như là một quả cầu từ từ phóng đại.

Đại sư vung tay lên, màu vàng quang hoàn trên người bay ra một cái, hợp tại trên người La tam pháo, hét lớn một tiếng nghiêm túc: "Phóng thí như đả lôi, oanh thiên liệt địa La tam pháo."

Cặp mắt màu lam của La tam pháo chợt sáng lên, màu vàng quang mang quấn trên người phảng phất biến thành một cái màng ánh sáng, thân thể chợt bắn lên, bắn lên kinh người tới năm thước độ cao, thân hình tại không trung xoay nhanh, chỉ nghe thấy một tiêng sấm nổ vang trong nháy mắt bộc phát.

Không biết từ lúc nào, trong tay Đại sư đã có hơn hai cái khăn che mặt, trước tiên cho Đường Tam một cái, cái kia che trên mặt mình.

Đường Tam hạ ý thức đeo khăn bịt mặt vào, con mắt như trước không rời nhìn La tam pháo hành động. Nương theo một tiếng oanh minh đó, chỉ thấy một màn hào quang chợt phóng thích, như lôi đình vạn quân, mang toàn bộ sáu con mười năm U minh lang bao trùm vào bên trong.

Thân thể sáu con U minh lang dưới sự công kích của La tam pháo giống như những bao tải bị ném đi, trực tiếp bị ném ra xa hơn mười thước, phần eo của hai con U minh lang bị đập vào thân cây, một trận rên rỉ vang lên, nhưng thế nào cũng không đứng dậy được.

Những con U minh lang khác quay cuồng một trận trên mặt đất, Đường Tam bằng vào Tử Cực Ma Đồng rõ ràng thấy miệng, mũi U minh lang này đều có máu tươi chảy ra, có thể thấy được chấn động trước đó

mạnh mẽ cỡ nào. Nương theo một trận tiếng ô ô, ngoại trừ hai con U minh lang ngã trên mặt đất không cách nào đứng dậy, những con khác chạy nhanh như bay.

Lúc này Đại sư vẫn như trước không quên dạy Đường Tam: "Lang và cẩu có kết cấu thân thể rất giống nhau, được xưng là đồng đầu thiết cốt đậu hũ yêu, eo của chúng là phần yếu nhất trong toàn thân". Vừa nói, Đại sư đi nhanh tới, trên tay không biết từ lúc nào đã thêm một thanh đoản đao, lướt qua trên cổ hai con U minh lang không thể động đậy, lại rắc một ít phấn hùng hoàng trên người chúng để che mùi máu tươi.

"Nhìn, hồn hoàn sẽ xuất hiện." Dưới sự nhắc nhở của Đại sư, Đường Tam chú ý tới, sau khi hai con U minh lang chết đi, trên người chúng dần mọc lên một tầng bạch quang nhàn nhạt, bạch quang tại không trung uốn lượn mờ ảo, tựa hồ tùy thời có thể phiêu tán đi.

"Đây là hồn hoàn, chúng nó là do ta giết chết, nếu hồn lực của ta vừa vặn điều kiện tiến giai, bây giờ có thể hấp thu hồn hoàn của chúng đạt tới mục đích tiến giai. Cách làm cụ thể, chính là dụng hồn lực của mình tới khiên dẫn (lôi kéo) hồn hoàn tới trên người mình, sau đó lập tức minh tư, hấp thu năng lượng của hồn hoàn."

Tử quang nhàn nhạt từ trong tay Đại sư bay lên, hướng hồn hoàn của một con U minh lang sinh ra vẫy tay, hồn hoàn đó bay tới, vây quanh người Đại sư, nhưng cũng không thể rót vào.

"Hồn lực của ta bây giờ không đủ để tiến giai, cho nên, hồn hoàn không cách nào bị ta hấp thu. Trong một canh giờ nó sẽ tự tán đi. Tiểu Tam, lấy hai cây Bạch la bặc cho ta."

"Vâng." Đường Tam sờ vào bên hông, từ trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ lấy ra hai cây Bạch la bặc đưa cho Đại sư.

Đại sư tiện tay hướng La tam pháo, theo một trận tiếng la la hưng phấn, nó nhanh chóng ăn hai cây Bạch la bặc.

"Đặc tính của biến dị vũ hồn đã không phải lý luận vũ hồn bình thường có khả năng giải thích. Tam pháo có thể bằng vào ăn thực vật để giảm bớt tiêu hao hồn lực của ta. Hơn nữa, nó chỉ có lực để công kích ba lần, mỗi một lần dùng công kích đều phải bổ sung ngay lập tức."

"Tam pháo phải ăn Bạch la bặc sao?" Đường Tam hỏi.

Đại sư khổ sáp liếc hắn một cái, nói: "Ngươi cũng thấy được, thủ đoạn công kích của Tam pháo là phóng thí, nếu không mang khăn che mặt, sợ rằng bây giờ ngươi đã không chịu được mùi đó. Hồn thú cũng đồng dạng như vậy không chịu được, cho nên U minh lang này mới chạy nhanh như vậy. Bạch la bặc, tại phương diện tạo ra thí thì có rất ít thực vật có thể so sánh. Có hai cây bổ sung, ước chừng sau nửa canh giờ, một lần công kích của Tam pháo dùng vừa rồi sẽ khôi phục."

Như vậy cũng được? Đường Tam có điểm muốn cười, nhưng nhìn tia khổ sáp trong mắt sư phụ, rồi lại không dám cười ra tiếng nữa. Hắn có thể tưởng tượng được, có một vũ hồn lấy phóng thí làm thủ đoạn công kích như vậy, tại trong giới Hồn sư là một sự kiện xấu hổ cỡ nào. Mà tính cách Đại sư lại kiêu ngạo, trong lòng hắn sao có thể cảm thấy tốt đây.

"La la, la la, la la ....." một trận tiếng kêu dồn dập đột nhiên vang lên, tia khổ sáp trong mắt Đại sư lập tức bị hàn quang thay thế, giữ chặt tay Đường Tam.

Xung quanh trở nên yên tĩnh, một tia thanh âm 'sa sa' chuyền vào trong tai Đường Tam một cách rõ ràng, trong mơ hồ, trong không khí tựa hồ thêm vài phần tinh khí, tinh khí cũng không nùng trọng, thậm chí còn mang theo nhàn nhạt một vị dễ chịu và hương trà.

Cái mũi Đường Tam giật giật, bật thốt lên: "Có độc vật."

Tay phải Đại sư vung lên, lúc này, hắn mang cả hai cái quang hoàn của mình bố trí toàn bộ trên người La tam pháo, cảnh giác nhìn hướng có tiếng 'sa sa': "Đêm nay dĩ nhiên cũng không yên tĩnh."

Tiếng 'sa sa' ngừng lại, Đường Tam thúc dục Huyền Thiên Công, mang Tử Cực Ma Đồng vận chuyển đến cực hạn, hướng về chỗ kia, trong mơ hồ, hắn thấy được một cái đầu rắn hình tam giác màu xanh đen trong bụi rậm nhô lên, một đôi mắt nhỏ màu hồng bảo thạch chính đang hướng về phía bọn họ. Có lẽ là do tác dụng của phấn hùng hoàng, nó cũng không tiếp tục đến gần.

"Sư phụ, ở kia." Đường Tam chỉ hướng đầu rắn đang nhô lên. Lúc này, Đại sư cũng đã vội không kịp nghĩ tại sao Đường Tam có thể nhìn thấy mà mình thì không thấy. Nhanh chóng lấy từ Hồn đạo khí tại cổ tay lấy ra một cái hỏa chiết tử * hướng phía đó ném ra.

*: Cái này là dụng cụ chiếu sáng

Hỏa chiết đón gió cháy lên, quay cuồng trong không trung, chiếu sáng cả khu vực đó, lần này, Đại sư cũng thấy được sự tồn tại của chiếc đầu rắn. Miệng hít một ngụm lương khí: "Là Mạn đà la xà, như thế nào cái loại mãnh ác này xuất hiện ở bên ngoài rừng rậm. Hy vọng là con mười năm."

Ti ti, ti ti, phẳng phất như là bị Hỏa chiết tử chọc giận, đầu rắn chậm rãi rung lên, hướng La tam pháo phát ra thanh âm 'ti ti'. Nhưng lực uy hiếp của phấn hùng hoàng vẫn còn, nó cũng không có tiến lên.

Đại sư trầm giọng nói: "Độc tính của Mạn đà la xà rất mạnh, chẳng những có hiệu quả ma tý làm ta mất cảm giác, hơn nữa tính phá hư đối với hệ thần kinh rất mạnh. Là một trong những loại kinh khủng nhất trong Độc thuộc tính hồn thú. Thân thể nó cực kỳ cứng cỏi, đao kiếm bình thường khó làm bị thương, chỉ có nhược điểm là miệng và mắt. Nhưng Mạn đà la xà đối với hai vị trí này bảo vệ rất tốt, tốc độ lại nhanh vô cùng. Tính công kích của nó chính là đáng sợ nhất. Gặp loài người, nó cơ hồ đều sẽ phát động công kích. Phấn hùng hoàng vị tất có thể khắc chế nó lâu dài, nó đang đợi chờ cơ hội."

Đường Tam cũng không bởi vì sự giới thiệu của Đại sư mà cảm thấy sợ hãi, kiếp trước tại Ba Thục Đường môn, rắn tại Ba Thục rất nhiều loại, mặc dù không có Mạn đà la xà, nhưng Đường Tam cũng không thiếu kinh nghiệm giao đạo cùng rắn. Từ đầu lưỡi của nó có thể nhìn ra nó là kịch độc, mà chiếc cổ tráng kiện cũng biểu hiện ra rằng nhược điểm của nó cũng không phải tại khu bảy tấc. Chính là không biết loại rắn có hồn lực này có phương thức công kích là như thế nào.

Đại sư mang Đường Tam che sau lưng mình: "Tiểu Tam, bây giờ ta dạy ngươi một cái lý luận. Hoàn đa cốt đa, kỹ lực nhất ba, hoàn thiểu cốt thiểu, tát thối tựu bào. Hoàn ở đây là chỉ hồn hoàn, cốt là chỉ hồn cốt, về hồn cốt thì sau này ta sẽ hướng ngươi giải thích. Nói cách khác, khi hồn hoàn và hồn cốt của ngươi có số lượng rõ ràng vượt qua đối thủ thì ngươi sẽ bằng vào hồn kỹ và hồn lực của mình toàn lực phát động công kích, mang địch nhân hoàn toàn đánh tan. Mà hồn hoàn và hồn cốt của ngươi rõ ràng ít hơn đối thủ, vậy, không nên do dự, lập tức bỏ chạy. Bảo tồn tính mạng mới là trọng yếu nhất. Thể diện vĩnh viễn không trọng yếu bằng tiểu mệnh. Nếu Mạn đà la xà này là mười năm hồn thú, vậy thì chúng ta có thể đánh một chút, nếu là trăm năm, lập tức đào tẩu."

"Phóng thí như đả lôi, oanh thiên liệt địa La tam pháo." Nói xong việc này, Đại sư lập tức hướng La tam pháo hạ lệnh, phát động công kích.

Quang hoàn màu vàng lại lóe sáng, trong khi hấp thu khí một cách điên cuồng, La tam pháo bắn thân lên, nó mặc dù đã ăn Bạch la bặc, nhưng một lần công kích tiêu hao tại U minh lang còn chưa khôi phục, lúc này cũng chỉ còn thực lực để công kích hai lần.

Trong tiếng oanh minh lôi đình, siêu cấp lôi chấn thí của La tam pháo mênh mông xuất ra. Mặc dù tốc độ của Mạn đà la xà rất nhanh, nhưng công kích của La tam pháo là có tính phạm vi, nó có muốn đào thoát cũng không có khả năng.

Chỉ thấy một thân rắn thật lớn từ mặt đất bị quăng ra ngoài xa.

"Chạy mau." Đại sư chỉ là nhìn thoáng qua Mạn đà la xà bị nhấc lên thì không có ý nghĩ gì nữa. Năm tu luyện của Mạn đà la xà và thân thể lớn nhỏ có liên quan. Trước khi tiến hóa lên ngàn năm hồn thú, hơn một năm tu vi, chiều dài thân thể cũng dài hơn một ly. Mà thân thể con Mạn đà la xà bị ném đi này tuyệt đối vượt qua ba thước, thậm chí đã đến gần bốn thước, nói cách khác, tu vi của nó đã đến gần bốn trăm năm. Đại sư sẽ không nhận bằng vào thực lực hai mươi chín cấp Đại hồn sư như mình có thể cùng một con Hồn thú như vậy đối kháng. Càng huống chi, vũ hồn của hắn cũng không tính là cường đại.

'Oa oa' thanh âm thê lương truyền đến, Đường Tam một bên bị Đại sư lôi về phía trước mà chạy, một bên quay đầu nhìn lại, trong lúc đó, Mạn đà la xà bị La tam pháo đánh bay cũng không tổn hao gì, thân thể vừa rơi xuống đất, lập tức bắn ra, bay nhanh mà đến. Thân thể như chiếc roi của nó mỗi lần cũng mặt đất tiếp xúc, lập tức như chiếc lò xo bắn lên, tốc độ nhanh vô cùng, không ngừng hướng mình và Đại sư phóng tới gần.

Tốc độ chạy của La tam pháo một chút cũng không chậm, theo sát bên người Đại sư và Đường Tam, trong đôi mắt to lộ ra vẻ kinh hoàng.

"Phóng thí như yên vụ, thôi miên trầm thụy La tam pháo." Đại sư lại phóng đại chiêu, La tam pháo tại không trung xoay một cái, 'phốc' một tiếng, một chùm khí thể màu vàng từ phía mông phun ra, tràn ngập trong không trung.

Hai cái hồn hoàn của Đại sư, phân biệt có thể phụ gia cấp cho La tam pháo hai loại hiệu quả kỹ năng chính là lôi chấn và thôi miên. Lúc này đã hoàn toàn dùng đến.

Mạn đà la xà rất nhanh nhảy ra khỏi vùng sương khói màu vàng, nhưng nó cũng không bị thôi miên, trong thân mình độc vật có chất độc, kháng tính của nó so với hồn thú bình thường mạnh hơn rất nhiều, lúc này tốc độc chỉ là thoáng chậm hơn một chút.

'Tam pháo' của La tam pháo cũng đều đã phóng ra, thân thể rõ ràng rút nhỏ rất nhiều, lúc này mà cho nó ăn La bặc bổ sung cũng không còn kịp nữa rồi.

Hai cái hồn hoàn một lần nữa lại trở về trên người Đại sư, toàn thân hồn lực quang mang ẩn hiện, tốc độ tăng lên đến cực hạn, một tay kéo Đường Tam, nhanh như sao xẹt chạy đi. Hy vọng có thể đào thoát khỏi sự truy kích của Mạn đà la xà.

Đại sư đối với tập tính của Mạn đà la xà rất rõ ràng, loại Hồn thú hung tàn này có một khuyết điểm, thì phải là không có tính kiên trì, nếu một đoạn thời gian không thể bắt được mục tiêu, con mồi, nó sẽ rất dễ dàng buông tha.

Nhưng là, hôm nay bọn họ gặp con Mạn đà la xà này cũng là vô cùng kiên trì, không biết có phải bởi vì bị thí của La tam pháo và phấn hùng hoàng chọc giận hay không mà truy hướng Đại sư và Đường Tam không tha, tốc độ nhanh vô cùng. Mắt thấy đã càng ngày càng gần.

"Tam pháo, chặn nó một chút." Dưới mệnh lệnh của Đại sư, thân thể mập mạp của La tam pháo xoay lại, hướng về phía Mạn đà la xà vọt tới. Cố gắng dùng thân thể để ngăn cản nó phi tới.

Nhưng con Mạn đà la xà này chẳng những tốc độ nhanh vô cùng, phản ứng cũng nhạy cảm cực kỳ, thân thể nhoáng lên, vòng qua cú đánh của La tam pháo, đồng thời cắn lên người nó một cái.

"La la –" La tam pháo kêu thét lên một tiếng, thân thể ngã xuống mặt đất. Hai tay Đại sư vung lên, thân thể La tam pháo nhất thời hóa thành một đạo tử quang, một lần nữa dung hợp vào trong cơ thể hắn.

Trong lòng Đại sư lúc này đã lộ một vẻ sầu thảm, những ký ức từ khi sinh tới nay không ngừng quanh quẩn trong đầu. Hắn rất muốn hỏi thượng thiên, tại sao cả đời mình đều xui xẻo vậy? Tại sao? Đây đến tột cùng là tại sao? Thậm chí còn liên lụy tới hài tử Đường Tam này.

Ngay khi Đại sư đã cận hồ tuyệt vọng, thậm chí cảm giác được hàn ý trên răng của Mạn đà la xà thì đột nhiên, Đường Tam mà mình đang nắm giật giật, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tay trái Đường Tam sờ vào Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ ở bên hông, ngay sau đó cũng không quay đầu, hướng phía sau ném ra.

Một cây Bạch la bặc lớn bay nhanh ra, 'phốc' một tiếng, đánh trên thân của Mạn đà la xà, làm nó vốn đã gần trong gang tấc, vốn có thể phát động công kích của Hồn thú chợt đình chệ một chút, một lần nữa lại bị mở rộng ra vài phần khoảng cách.

Nghe âm thanh đoán vị trí tại Đường môn chỉ là một năng lực thô thiển nhất mà thôi, Đường Tam tự nhiên sẽ có, một màn kế tiếp làm cho trong lòng Đại sư tràn ngập rung động. Chỉ thấy tay trái của Đường Tam không ngừng tại bên hông vung ra thu vào, một cây tiếp một cây Bạch la bặc không ngừng bắn ra, mặc dù lực đạo không đủ để thương tổn Mạn đà la xà, nhưng có thể để cho Mạn đà la xà trong khi đuổi bọn họ bị ngăn trở một chút.

Thủ pháp thật chuẩn.

Đại sư phát hiện, trong khi mỗi lần Đường Tam vãi ra Bạch la bặc, ngón cái của tay trái đều là siết vào bên trong, lòng bàn tay hướng xuống phía dưới, mặt khác bốn ngón cũng hợp lại phía trước. Động tác đơn giản hữu hiệu. Mà khôn mặt nhỏ bé của Đường Tam mặc dù cũng có vài phần kinh hoảng, nhưng tựa hồ cũng không sợ hãi.

Nếu là đang ở kiếp trước của Đường Tam, ai trong giang hồ cũng có thể gọi ra tên của loại thủ pháp này, đúng là trong Đường môn ám khí, thủ pháp cấp nhập môn, súy thủ tiễn. Lợi dụng quán tính của cánh tay súy động để phát ra ám khí. Loại thủ pháp này là trực tiếp nhất, mặc dù nói nó không tinh diệu, nhưng hiện tại thì cũng cực kỳ hữu hiệu.

Hai mươi cân Bạch la bặc mặc dù không ít, nhưng tốc độ mà Đường Tam sử dụng súy thủ tiễn cũng không chậm, trong một lát công phu, tồn hóa trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ đã dùng hết.

Lúc này đã tới mấu chốt thời khắc sinh tử tồn vong, Đường Tam rất rõ ràng bị một cái thể tích khổng lồ như vậy, nhìn qua lực lượng, tốc độ, độc tính của Hồn thú dính phải có hậu quả gì. Lúc này đã không phải là lúc che dấu thực lực.

Hắn đột nhiên buông tay Đại sư ra, thân thể tại không trung vừa chuyển, tay trái vừa nhấc, một đạo hắc mang đã không một tiếng động xạ ra nhanh như điện. Tụ tiễn chế tạo khổ cực rốt cục lần đầu tiên ra tay.

Hai mắt Đường Tam lúc này đã hoàn toàn biến thành màu tím, bằng vào hiệu quả của Tử Cực Ma Đồng, hắn có thể thấy mỗi một động tác của Mạ đà la xà.

Phản ứng của Mạn đà la xà còn nhanh hơn so với tưởng tượng của Đường Tam, một căn tụ tiễn bắn về phía mắt phải của Mạn đà la xà, chỉ thấy thân thể của nó tại không trung vặn vẹo một chút, đầu rắn hạ xuống, cũng tránh được chỗ yếu hại. Nhưng tốc độ của tụ tiễn thực sự quá nhanh, vẫn còn bắn lên trên người nó.

'Đang', một tiếng thúy hưởng, trên vẩy cứng rắn của Mạn đà la xà xuất hiện trận trận tia lửa. Đau đớn kịch liệt làm nó lại phát ra một tiếng 'oa oa' quái khiếu.

Trong lòng Đường Tam thầm kêu đáng tiếc, tụ tiễn dựa vào cơ quan phát ra, tốc độ, lực lượng đều không có vấn đề. Nhưng chính là không đủ xảo diệu. Chỉ có công kích đối thủ theo đường thẳng. Đây cũng là bệnh thường thấy của các loại ám khí dùng cơ quan. Bất quá, phòng ngự của Mạn đà la xà cũng làm hắn phải kinh hãi, phải biết rằng, tụ tiễn của hắn chỉ có ba căn, nhưng cũng đều do thiết mẫu chế tạo mà thành, lực của cơ quan bắn ra lại rất mạnh. Nhưng vẫn như trước không có thể làm thương tổn chính thức tới con Hồn thú trước mắt này.

Mạn đà la xà đã bị chọc giận hoàn toàn, vẩy trên người đồng thời sáng lên, trên vẩy màu mặc lục bao trùm một tầng ánh sáng màu vàng nhàn nhạt, tốc độ chợt gia tăng, cơ hồ trong nháy mắt đã phi tới trước mặt Đường Tam.

Đường Tam đột nhiên buông tay, Đại sư theo quán tính đã chạy thêm hơn mười thước, hết thảy đây đều là phát sinh trong khoảng thời gian điện quang hỏa thạch, lúc này muốn cứu Đường Tam đã không còn kịp nữa rồi.

Thời khắc mấu chốt, tâm của Đường Tam ngược lại lại trở nên cực kỳ tỉnh táo. Huyền Thiên Công vận chuyển toàn thân, loại chính tông thượng thừa đạo gia nội công lúc này làm hắn tiến vào cảnh giới tâm tĩnh như mặt nước. Mắt nhìn miệng mở rộng của Mạn đà la xà, không có chút bối rối nào. Tay phải vừa lộn, đoản kiếm mà Đại sư cho hắn đã nằm trong lòng bàn tay.

Vô luận là tốc độ hay lực lượng của Mạn đà la xà, bây giờ đều không phải Đường Tam có khả năng chống lại, mắt nhìn chiếc đầu rắn phác tới, chân Đường Tam đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, thân thể có chút nhoáng lên, đã bước sang ngang ba thước. Đường Tam biết, đối với mình mà nói, cơ hội chỉ có một lần, nếu không thể thành công, vậy, Mạn đà la xà tuyệt sẽ không đối mặt chính diện một lần nữa.

Thời khắc mấu chốt quyết định thật nhanh, Đường Tam mang tất cả công lực Huyền Thiên Công của mình cơ hồ toàn bộ vận tới trên hai tay, trong chưởng tâm lam quang lóe ra, tay trái một hút một đẩy, thân thể dưới tác dụng của Quỷ Ảnh Mê Tung lại biến hóa một phương vị.

Mạn đà la xà chỉ cảm thấy một cỗ hấp lực từ phía đầu truyền đến, đầu rắn không chịu khống chế chuyển tới, lúc này, bởi vì nó đang phác tới Đường Tam, miệng rắn mở lớn, đang muốn đóng lại.

Một đạo quang mang lam nhạt phảng phất như xuất hiện từ trong hư vô, lẳng lặng đợi ở nơi này, ngay trong nháy mắt lúc đầu của Mạn đà la xà chuyển tới, ngay tại sát na trước khi miệng nó đóng lại, 'phốc –'

Thân rắn dài gần bốn thước cơ hồ trong nháy mắt cứng ngắc một chút, thanh đoản kiếm dài một thước hai này đã ngập hoàn toàn vào trong miệng rắn. Sau một khắc, thân thể của Mạn đà la xà kịch liệt rung động, trong nhất thời, trên mặt đất cát bay đá chạy, chỗ mà thân thể cứng rắn của nó đảo qua, bất luận là bụi cây hay là cây nhỏ, đều như là bị long quyển phong tẩy lễ, cành lá bị tàn phá bay tán loạn tứ phía.

Sau khi toàn lực đâm ra một kiếm đó, chân Đường Tam đạp Quỷ Ảnh Mê Tung đã nhanh chóng thối lui, cũng may là dãn được khoảng cách với đuôi của Mạn đà la xà đang đảo qua. Bởi vì Bách túc chi trùng tử nhi bất cương *, Đường Tam đối với đặc tính của rắn giải thích vô cùng rõ ràng nên tuyệt sẽ không cho rằng Mạn đà la xà sẽ chết ngay lập tức.

*: Cái này là tên sách của Đường môn.

“”Tiểu Tam.” Tiếng kêu vội vàng của Đại sư làm Đường Tam tỉnh lại. Hắn biết, hết thảy mình làm vừa rồi, đã không thể tránh cho hiện ra trước mắt Đại sư. Linh hồn của mình không thuộc thế giới này, hết thảy cái này, hiển nhiên là không thể bị bất cứ kẻ nào biết. Làm sao bây giờ?

Giết Đại sư diệt khẩu ư? Đường Tam tin tưởng, bằng vào đặc thù tính và lực công kích của vô thanh tụ tiễn, mình có thể nắm chắc làm được bảy thành, lúc này La tam pháo đã không có năng lực công kích. Nhưng hắn lại như thế nào có thể làm vậy đây? Đại sư là sư phụ của hắn, mặc dù thời gian ở chung chỉ có vài ngày, nhưng đã được Đường Tam thực tình tôn trọng. Không có biện pháp, chỉ có thể nói dối thôi.

Chân cố ý lảo đảo một cái, Đường Tam trực tiếp lăn trên mặt đất.

Đại sư đưa tay ra, hắn dù sao cũng là Đại hồn sư hai mươi chín cấp, mặ dù vũ hồn kém một chút, nhưng hồn lực vẫn còn, nắm lấy Đường Tam: “Tiểu Tam, ngươi thế nào?”

“Sư phụ, làm con sợ muốn chết. Con rắn đó như thế nào lại không đuổi theo?”

Đại sư hướng Mạn đà la xà đang phá hư một cách kinh khủng, trách cứ: “Vừa rồi ngươi như thế nào đột nhiên lại buông tay ra, ngươi có biết rằng vậy có bao nhiêu nguy hiểm?”

Kỳ thật, Đại sư chứng kiến cũng không nhiều như trong tưởng tượng của Đường Tam, dù sao, đây đang là trong đêm khuya, Đại sư lại không có năng lực thị giác như Tử Cực Ma Đồng như hắn. Trong bóng tối, Đại sư chỉ mơ hồ thấy thân thể Đường Tam lui về sau, còn có trên thân đoản kiếm màu lam lóe ra quang mang. Về phần tiếng tụ tiễn oanh kích trên thân rắn, Đại sư cũng không có chú ý tới.

“Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, trên tay có mồ hôi, hình như đột nhiên trơn một chút. Sư phụ, con vừa rồi loạn vung đoản kiếm người cho, hình như là đâm trúng con rắn đó.”

Kéo tay Đường Tam, quả nhiên trong lòng bàn tay hắn đều là mồ hôi lạnh, Đại sư cũng phòng chừng Đường Tam đã đâm trúng Mạn đà la xà, hơn nữa rất có thể là đâm trúng chỗ yếu hại của Mạn đà la xà, nếu không, loại Hồn thú hung mãnh ác độc có thù tất báo này như thế nào có thể đột nhiên không truy kích nữa.

“Đừng qua đó, chờ một chút xem. Tính mạng lực của xà loại Hồn thú cực kỳ ương nghạnh, không phải dễ dàng chết.”

Đường Tam thở hào hển từng hơi từng hơi, đây không phải là hắn cố ý ngụy trang, hắn đã có chút thoát lực.

Đối mặt với Hồn thú trăm năm Mạn đà la xà cường đại như vậy, trong nháy mắt vừa rồi hắn đã dùng ra toàn lực, nếu một chút Khống Hạc Cầm Long không hút được đầu Mạn đà la xà lại gần, vậy, kết cục sẽ hoàn toàn biến thành một dạng khác.

Trải qua lần kinh hiểm này, Đường Tam đã âm thầm quyết định, sau này trở về, nhất định phải nghĩ biện pháp tẫn tương vũ trang của mình tăng lên. Tại trước khi Huyền Thiên Công thành, các loại ám khí dùng cơ quan hiển nhiên là sự lựa chọn tốt nhất, nó cũng là thứ Đường Tam am hiểu nhất.

Thầy trò hai người cứ như vậy đứng ở xa xa cẩn thận quan sát, Mạn đà la xà từ điên cuồng giãy dụa dần dần trở lên yên tĩnh lại, thân thể không ngừng vặn vẹo trên mặt đất, làm thực vật trên mặt đất bị nghiền nát, lộ ra bùn đất phía dưới.

Đại sư cấp cho Đường Tam chính là một thanh bảo kiếm, một thước hai mặc dù không dài, nhưng để đâm xuyên đại não của Mạn đà la xà vậy là đủ rồi. Đó chính là thương thế trí mạng.

Mắt nhìn Mạn đà la xà giãy dụa càng ngày càng yếu, lúc này Đại sư mới dần dần thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó, thần sắc trên mặt bắt đầu phát sinh biến hóa, sư kinh hoảng lúc trước dần dần biến thành mừng như điên: "Thật tốt quá, này thật sự là tốt quá. Tiểu Tam, ngươi có hồn hoàn rồi."

"Sư phụ, ngài nói cái gì? Ngài sẽ không nói là con rắn này chứ?" Đường Tam giật mình nhìn Đại sư.

Đại sư gật gật đầu xác nhận: "Đúng vậy, chính là nó. Mạn đà la xà trước khi tu vi đạt tới ngàn năm, sống thêm một năm, thân thể sẽ dài ra một ly, thân con Mạn đà la xà này đã có gần tới bốn thước, nói cách khác nó có tu vi gần bốn trăm năm. Vừa đến đoạn cực hạn của Hồn sĩ chuyển lên Hồn sư để hấp thu hồn hoàn thứ nhất. Với tiên thiên mãn hồn lực của ngươi hoàn toàn có thể hấp thu hồn hoàn của nó mà không có vấn đề gì. "

"Nhưng là, Sư phụ. Vũ hồn của con là thực vật, Mạn đà la xà này là thú hình Hồn thú. Con có thể cho nó trở thành hồn hoàn không? Sẽ không sinh ra xung đột?" Đường Tam nghi hoặc nói.

Lúc này Đại sư đã bình tĩnh lại, trong mắt lộ ra quang mang tự tin: "Một trong những đề xuất về nghiên cứu Vũ hồn giới thập đại cạnh tranh lực của ta chính là lý luận về vũ hồn giống. Thực vật vũ hồn vị tất nhất định phải hấp thu hồn hoàn của thực vật hồn thú, thú vũ hồn cũng vị tất không thể hấp thu hồn hoàn thực vật hệ. Dưới đủ loại điều kiện tiên quyết, hai cái này có thể hấp thu lẫn nhau. Trước kia ta đã nói với ngươi, Lam ngân thảo có một loại ưu thế lớn chính là nó không có tính bài xích. Bởi vì tự thân vô cùng nhỏ yếu, nó đối với thuộc tính gì của hồn hoàn phụ gia đều sẽ không sinh ra bài xích, mà sẽ bị dung nhập một cách bị động. Cho nên, hấp thu hồn hoàn của Mạn đà la xà này không là vấn đề. Đồng thời, còn nhớ kỹ chúng ta muốn tìm kiếm hồn hoàn có dạng gì không?"

Mắt của Đường Tam sáng lên: "Phụ gia cứng cỏi hiệu quả, tốt nhất là có độc tính. Đúng vậy, hai loại đặc tính này Mạn đà la xà đều có."

Đại sư nhìn đệ tử mình thật sâu, nói: "Bất luận là bình thường Hồn sư, hay là những tên gia hỏa scủa Vũ hồn điện, đối với Thấp đại hạch tâm cạnh tranh lực đều coi thường, không ai tin tưởng. Trước kia cũng không có Hồn sư sẵn lòng hấp thu hồn hoàn loại bất đồng để cường hóa bản thân, Tiểu Tam, ngươi nguyện ý thử xem không? Mặc dù trên lý luận ta nắm chắc tuyệt đối, nhưng thứ này lại chưa bao giờ có người thử qua. Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm chân lý, ta chỉ đưa ra lý luận Thập đại hạch tâm cạnh tranh lực mà không phải chân lý, chính là bởi vì không có ai nguyện ý đi thực tiễn nó."

Từ trong mắt Đại sư, Đường Tam thấy được sự cuồng nhiệt, bởi vì vũ hồn biến dị, cả đời Đại sư cũng không có khả năng trở thành một gã Hồn sư cường đại, nhưng hắn vẫn chấp nhất như trước, mang tinh lực cả đời mình để nghiên cứu vũ hồn.

Đối với một người như vậy, Đường Tam có một sự tôn trọng phát ra rừ nội tâm, tôn trọng con người Đại sư, cũng tôn trọng thành quả nghiên cứu của hắn: "Sư phụ, để con tới làm người thử cho người đi. Con tin tưởng nghiên cứu của người không có sai."

Thân thể Mạn đà la xà đã dần dần bất động, chỗ yếu hại là chiếc đầu bị lưỡi đao sắc bén xuyên qua, cho dù tính mạng lực của nó có ương nghạch hơn nữa, cũng khó chạy thoát được kết cục là cái chết.

Những quang điểm màu vàng nhạt bắt đầu ngưng tụ phía trên thân rắn, cùng với hồn hoàn của U minh lang mà lúc trước Đường Tam gặp bất đồng, màu vàng quang hoàn mà Mạn đà la xà sinh ra phi thường rõ ràng, quang mang so với quang hoàn của U minh lang cũng sáng hơn rất nhiều. Cho dù không tiếp xúc, cũng có thể cảm giác được một cách rõ ràng trong đó ẩn chứa khổng lồ năng lượng.

Nghe xong Đường Tam nói, trong mắt Đại sư tràn đầy sự vui mừng: "Tiểu Tam, bắt đầu đi."

Đường Tam gật gật đầu, giơ tay phải mình lên, cố nén cảm giác suy yếu vì thoát lực, mang hồn lực còn sót lại của mình chậm rãi ngưng tụ vào lòng bàn tay, theo vầng sáng màu lam nhạt xuất hiện, Lam ngân thảo từ trong lòng bàn tay hắn sinh trưởng ra, tản mát ra nhàn nhạt tính mạng khí tức, theo sự ba động của hồn lực nhẹ nhàng đu đưa.

Đến đây đi, hồn hoàn đầu tiên của ta, ngươi sẽ quyết định ta có thể hay không tu luyện thành Đường môn tuyệt học, cũng quyết định ta có thể hay không kế thừa hy vọng của Sư phụ.

Dưới sự khiên dẫn của quang mang màu lam nhạt, hồn hoàn của trăm năm Mạn đà la xà hướng phía Đường Tam bay tới.

Hai mắt Đại sư gắt gao hồn hoàn đang bay tới, trầm giọng quát: "Ngồi xuống khoanh chân, ý thủ vũ hồn."

Đường Tam theo lời khoang chân ngồi xuống, mang tất cả chú ý lực tập trung trên vũ hồn trong tay phải của mình, lúc này, theo sự đến gần của hồn hoàn trăm năm Mạn đà la xà, hắn cảm nhận được một loại áp lực chưa từng có, thậm chí là cốt cách toàn thân dưới áp lực cũng phát ra tiếng kêu rất nhỏ.

Rất nhanh, quang hoàn màu vàng đi tới phía trên đỉnh đầu Đường Tam, không cho hắn có cơ hội phản ứng, quang hoàn màu vàng đột nhiên co rút lại, biến thành kích cỡ như một cái vòng tay nhưng vô cùng ngưng thật, trực tiếp rơi xuống hợp với Lam ngân thảo vũ hồn trong lòng bàn tay phải của hắn.

Đường Tam chỉ cảm thấy tay phải giống như nhúng vào dung nham, một cỗ năng lượng nóng bỏng điên cuồng dũng nhập vào, trong nháy mắt, dòng nhiệt kịch liệt nhảy vào trong cơ thể, trong phút chốc, nội thể như bị chia ra. Thân thể không nhịn được run rẩy một trận kịch liệt.

"Bất luận lực lượng của hồn hoàn va chạm vào thân thể ngươi như thế nào, ghi nhớ rằng nhất định phải bảo trì tỉnh táo, chỉ có như vậy thì trong tương lai mới có thể lợi dụng lực lượng của hồn hoàn một cách tốt nhất."

Đây là câu nói cuối cùng của Đại sư mà Đường Tam có thể nghe được, một giây tiếp theo, hai mắt nhắm lại, ý thức của hắn đã hoàn toàn đắm chìm vào trong hải dương sôi trào.

Nội lực của Huyền Thiên Công trong cơ thể bất thình lình phảng phất như bị lực lượng thiêu đốt, nhiệt lưu trong nháy mắt truyền mọi ngóc ngách của thân thể, Đường Tam chỉ cảm thấy mình mở miệng ra là có thể phun ra lửa.

Lực lượng thật bá đạo.

Trong khoảnh khắc lực lượng của Hồn hoàn đổ xô vào đã tẩy lễ thân thể Đường Tam, nhưng làm Đường Tam có chút kỳ quái chính là năng lượng nóng bỏng như vậy, nhưng cũng không có phá hủy Lam ngân thảo vũ hồn.

Trong ý thức đột nhiên sáng lên, Đường Tam tựa hồ thấy mình đắm chìm trong một biển lửa, mà tại chính giữa biển lửa, một gốc Lam ngân thảo cô độc tùy ý ngọn lửa thiêu đốt, bất luận ngọn lửa mạnh mẽ như thế nào, nhưng đều không thể phá hủy được nó.

Trong lòng Đường Tam mừng rỡ, đây tựa hồ là nội thị cảnh giới trong nội thị, kiếp trước bởi vi hắn tu luyện Huyền Thiên Bảo Lục khi tuổi đã quá lớn nên thủy chung không có cảm giác qua loại cảnh giới này, cũng không nghĩ tới trong khi hấp thụ hồn hoàn đầu tiên lại xuất hiện.

Dưới sự nung nấu của ngọn lửa, Lam ngân thảo bắt đầu xảy ra biến hóa. Vốn mảnh khảnh lá cây bắt đầu biến dài, màu lam nhàn nhạt cũng bắt đầu đậm lên, chiếc là màu lam đậm lan tràn ra trong biển lửa, uốn éo linh động, tựa hồ như có vài con Mạn đà la xà đang nhảy múa trong lửa.

Những chiếc lá màu lam nhạt bắt đầu biến thành màu lam sẫm, phía trên có vài đường kẻ màu đen, cùng với những đường kẻ trên thân Mạn đà la xà lúc trước giống nhau như đúc.

Oanh-Tất cả nhiệt lưu tràn ra, Đường Tam cảm giác như khí tức nóng cháy đó phảng phất như đưa thân thể của hắn hòa tan.

---

11. Chương 10: Đệ Nhất Hồn Hoàn Kỹ Năng

Thành công rồi, cảm giác mừng như điên lại phủ xuống, cảm giác đổ vỡ này đối với Đường Tam không có gì quen thuộc hơn, nó rõ ràng là cảm giác bình cảnh của Huyền Thiên Công đệ nhất trọng thiên bị phá vỡ,

nội lực cùng hồn hoàn dung hợp làm một chỗ, biến thành một cỗ lực lượng càng cường đại, trong một thời gian ngắn, nhanh chóng di chuyển vài vòng trong kinh mạch của cơ thể, sau đó lại chảy vào đan điền của mình.

Giống như dự đoán của Đường Tam như vậy, đi tới cái thế giới này, Huyền Thiên Công của hắn vô hình trung đã cùng hồn lực của hồn sư hình thành một loại khế hợp kì dị. Mỗi một trọng của Huyền Thiên Công đối ứng với một cái xưng hào của Hồn sư. Đạt được cái hồn hoàn đầu tiên, hắn rút cục đột phá bình cảnh của Huyền Thiên Công đệ nhất trọng.

Đương nhiên, lực lượng của hắn tuyệt không đơn giản chỉ là tiến vào Huyền Thiên Công đệ nhị trọng, hắn còn có lực lượng của vũ hồn mà Đường môn không có, cùng với kỹ năng mà hồn hoàn đầu tiên mang đến.

Cảm giác thoải mái sau khi hấp thu hồn hoàn là không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, phảng phất như không chịu lực hút mà hòa trộn vào trong đám mây, lại phảng phất như tiến vào đỉnh của cực lạc. Toàn thân, ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông đều bị mở ra, tham lam hít thở không khí, chất biến làm thân thể Đường Tam đã phát sinh kỳ dị biến hóa.

Đường Tam tận lực làm dịu đi tâm tình kích động của mình, đột phá của Huyền Thiên công với sự trợ giúp của hồn hoàn đã nói cho hắn phương hướng phát triển sau này, hắn biết, bất luận như thế nào, cuộc đời của mình ở cái thế giới này, sợ rằng rốt cuộc không cách nào phân khai với vũ hồn. Hồn lực là nội lực của Huyền Thiên Công, nội lực cũng chính là hồn lực. Chính mình nhất định phải đi lên con đường của Hồn sư. Đương nhiên, hắn là thuộc loại Hồn sư của Đường môn.

Khi Đường Tam chậm rãi mở hai mắt thì sắc trời đã rạng lên, sinh cơ mà một ngày mới mang đến phảng phất như đang kêu gọi thân thể hắn.

Đường Tam cúi đầu nhìn thân thể mình, hắn phát hiện, thân thể mình tựu hồ bởi vì có được hồn hoàn nên đã sinh ra một chút biến hóa, vốn vóc người gầy nhỏ tựa hồ cao hơn một ít, bả vai cũng rộng hơn vài phần, trên da càng hơn một tầng sáng bóng oánh nhuận

Trong lúc giơ tay nhấc chân, cảm giác lực lượng tràn ngập, nhẹ nhàng mà thư thích, không cần chủ tâm thử nghiệm, hắn cũng biết, không chỉ nội lực của mình đột phá bình cảnh, phương diện kỹ năng của thân thể cũng tại hồn hoàn của trăm năm Mạn đà la xà tác dụng đạt tới đại phúc độ gia tăng.

"Sư phụ." Sau khi tỉnh táo, điều đầu tiên Đường Tam nghĩ đến là Đại sư, hắn nóng lòng nói cho Đại sư, hồn thú giống lý luận của Đại sư đã thành công. Trong cả quá trình dung hợp, mặc dù cũng phải thừa nhận không nhỏ thống khổ, nhưng không có cảm giác xung đột gì.

Khi ánh mắt hắn tìm được Đại sư thì không nhịn được chấn động

Đại sư nằm trên mặt đất, thân thể tựa hồ cứng ngắc, không nhúc nhích. Xung quanh hắn cùng Đại sư, phấn hùng hoàng vây tròn xung quanh, tình huống giống như nơi cắm trại trước.

"Sư phụ, người làm sao vậy?" Trong lòng Đường Tam khẩn trương, chuyển thân, đi tới bên người Đại sư, đỡ thân thể hắn ngồi lên.

Thấy mặt của Đại sư, Đường Tam bật thốt lên: "Độc."

Trên khuôn mặt vốn cứng ngắc của Đại sư hắc khí vờn quanh, hít khí vào thì nhiều mà khí xuất thì ít, thân thể cứng cứng, đã mất đi tất cả cảm giác.

"Sư phụ như thế nào lại trúng độc vậy?" Mang theo nghi vấn, Đường Tam đột nhiên cảm giác được thân thể Đại sư có chút dị thường, nhanh chóng giật ống tay áo trên tay phải của hắn.

Chỉ thấy cánh tay phải của Đại sư đã phình hơn gấp ba so với bình thường, toàn bộ da tay bị biến thành mà tím sáng, cũng may ở cuối cánh tay buộc chặt một dây vải, hiển nhiên sau khi Đại sư phát hiện mình trúng độc thì tự sơ cứu. Mặc dù như thế, dưới tình huống đại bộ phận độc tố không có lan tràn, nhưng hắn lại vẫn hôn mê, có thể thấy được độc tố này bá đạo như thế nào.

Trong đầu linh quang chợt lóe, Đường Tam đột nhiên hiểu được nguyên do mà Đại sư trúng độc. Lúc trước, trong khi hắn cùng với Đại sư bị Mạn đà la xà truy sát, vũ hồn La tam pháo của Đại sư từng bị Mạn đà la xà cắn một cái. Đúng là cắn vào chân trước bên phải của La tam pháo, lúc ấy bị Đại sư nhanh chóng thu

về. thú vũ hồn cùng túc chủ là một thể, sợ rằng thú vũ hồn biến dị của Đại sư cũng giống như vậy. Vũ hồn trúng độc, tương đương với túc chủ cũng trúng độc. Mà đại sư lại một tâm giúp hắn hấp thu hồn hoàn, một chút cũng không để ý tới an nguy của bản thân, đợi sau khi mình tiến vào trạng thái tu luyện, hồn lực của hắn không khắc chế được độc tố nên độc tố phát tác.

Tương đối mà nói, tại phương diện này thì Khí vũ hồn tương đối có ưu thế, Khí vũ hồn bị dính độc tố sẽ không ảnh hưởng tới thân của túc chủ.

"May la sư phụ ngăn chặn độc tính lan tràn, nếu không ta cũng không có biện pháp nữa." Sau khi Đường Tam sờ sờ mạch ở tay trái Đại sư, âm thâm thở phào nhẹ nhõm. Độc tố chưa công tâm, còn kịp cứu.

Xuất thân Đường môn, đối với việc xử lí độc thương hắn rất rõ ràng. Lúc này, hắn cũng bất chấp là ngọn lửa có dẫn hồn thú tới hay không, nhanh chóng từ xung quanh nhặt một ít nhánh cây và lá cây khô, dụng hỏa chiết tử đốt lên một đống lửa, sau đó xé rách ống tay áo trên tay phải Đại sư, dùng đoản kiếm mà Đại sư cho hắn đào một cái hố trên đất, sau đó lấy nước rửa sạch thân kiếm.

Đống lửa dần dần cháy mạnh lên, sau khi Đường Tam mang đoản kiếm hơ trên đống lửa, lúc này mới kéo thân thể Đại sư tới gần cái hố nhỏ, để tay phải của hắn vào trong hố.

Hít một hơi thật sâu, cổ tay Đường Tam vừa lộn, liên tiếp ba kiếm, phân biệt cắt tại mạch môn, khuỷu tay và nách của Đại sư.

Nhất thời, ba cỗ máu màu tím đen mang theo nồng nặc tinh khí và nhàn nhạt trà hương bắn ra, như ba con sông nhỏ chảy vào trong hố.

Một tay Đường Tam đặt trước ngực Đại sư, thúc dục nội lực của Huyền Thiên Công vừa mới tăng lên xuất ra, tay trái điểm liên tiếp, phong trụ bốn kinh mạch ở ngực Đại sư để độc không lan tràn, đồng thời, tay phải bắt đầu xoa trước ngực Đại sư, bằng vào nội lực thúc dục khí huyết trong cơ thể Đại sư vận hành. Mang độc tố chậm rãi bức ra một chỗ.

Huyền Thiên Công là tâm pháp nội công cao nhất của Đường môn, nó có tác dụng khu độc rất mạnh, nó không phải là nội lực cương mãnh, nhưng cục kỳ nhạy cảm, như những sợi tơ xâm nhập vào trong thân thể Đại sư, không lưu lại một tia hậu hoạn.

Cởi áo của Đại sư, Đường Tam cẩn thận quan sát hắc khí trên người Đại sư, dưới sự tác dụng của Huyền Thiên Công, hắc khí từ từ tụ tập một chỗ, hướng cánh tay của Đại sư mà chạy, lúc này, Đường Tam vẫn như trước không cởi mảnh vải buộc trên cánh tay của Đại sư.

Máu độc chảy ra, cánh tay phình to của Đại sư dần dần hồi phục, màu sắc da tay cũng dần dần bình thường, trên mặt Đại sư toát ra thần sắc thống khổ, trong miệng đã bắt đầu phát ra âm thanh rên rỉ.

Theo máu tím đen dần dần hết, bắt đầu có máu đỏ xuất hiện, cánh tay của Đại sư cũng đã trở nên nhợt nhạt. Lúc này Đường Tam mới tháo miếng vải trên cánh tay của Đại sư, bằng vào nội lực nhanh chóng mang độc tố cuối cùng một lần toàn bộ đẩy ra, sau đó lập tức che lại huyết mạch trên cánh tay Đại sư, xé trên áo của mình mấy mảnh vải băng lại vết thương.

Sở dĩ lúc trước hắn không vội cởi miếng vải trên cánh tay Đại sư là bởi vì sợ Đại sư mất quá nhiều máu, dù sao thời gian hắn trúng độc cũng không ngắn.

Khu trừ độc tố xong, người Đường Tam đã đầy mồ hôi, mặc dù Huyền Thiên Công tiến vào đệ nhị trọng, nhưng còn chưa tính là cường đại, mà lợi dụng nội lực phụ trợ khu trừ độc là hao phí nội lực và tinh lực nhất, lực lượng mang đến bởi hấp thu hồn hoàn lúc này có chút hư yếu đi.

Đường Tam dùng nước sạch giúp Đại sư rửa sạch sẽ cánh tay, sau đó dùng đất lấp lại cái hố đầy máu độc. Lúc này mới xem như hoàn thành toàn bộ công việc.

Kế tiếp, Đại sư hôn mê suốt ba ngày, trong lúc đó cả người hắn nóng dần lên, Đường Tam mỗi ngày cũng chỉ có thể cho hắn uống chút nước, vì để cho cơ thể của Đại sư bổ sung một chút dinh dưỡng, hắn thậm chí lấy một cây gỗ khô rồi tạo một cái ca, lấy ra một ít thịt khô mang theo dùng nước làm chút canh thịt. Bởi vì nơi này là liệp hồn sâm lâm, Đường Tam không dám rời xa Đại sư một bước.

May là vận khí của bọn họ coi như rất tốt, mặc dù thỉnh thoảng có hồn thú đi qua nơi này, nhưng đều là mười năm hồn thú, hơn nữa công kích tính cũng không mạnh, cũng không cấp phiền toái gì cho Đường Tam.

"Ta đây là làm sao vậy?" Khi Đại sưu tỉnh lại thì đã là giữa trưa của ngày thứ tư.

Thân thể suy yếu dùng không ra một chút khí lực, Đại sư chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, cảm giác trời đất quay cuồng làm hắn không tìm được phương hướng, sợ là nhấc tay cũng phải cố hết sức.

"Sư phụ, người tỉnh rồi." Đường Tam kinh ngạc tới bên người Đại sư, mang một cỗ nội lực tinh thuần truyền vào trong cơ thể Đại sư.

Dưới sự trợ giúp của Huyền Thiên Công, tinh thần của Đại sư phấn chấn lên vài phần, đôi mắt rốt cục cũng tập trung được.

"Tiểu Tam, ta còn sống?" Đại sư có chút kinh ngạc nhìn Đường Tam bên cạnh.

Đường Tam gật gật đầu, nói: "Sư Phụ, người vẫn sống khỏe. Bất quá, lần này sợ rằng phải nghỉ ngơi rất lâu."

Đại sư miễn cưỡng nghiêng đầu, nhìn tay phải của mình một chút: "Là ngươi cứu ta sao."

Đường Tam gãi gãi đầu, nói: "Khi còn nhỏ ba ba đã dạy qua cho con phương pháp đơn giản xử lý độc thương, lúc đó con nhìn người hôn mê, chỉ có thể thử xem. Thử một chút nói chung có cơ hội, tử mã đương hoạt mã y *"

*: làm ngựa chết sống lại.

"Không biết lớn nhỏ, còn nói sư phụ là ngựa ư?" Đại sư xuất ra một nụ cười, đương nhiên, khuôn mặt vốn cứng ngắc của hắn hơn nữa bây giờ tái nhợt, nụ cười này của hắn so với khóc còn muốn khó coi hơn vài phần.

Còn sống, vĩnh viễn là sự việc tốt nhất, sợ là ngay cả người tâm cao khí ngạo cả đời cống hiến cho vũ hồn nghiên cứu như Đại sư cũng không ngoại lệ.

Đường Tam a a cười, nói: "Sư phụ, ngài trước hãy nghỉ ngơi một chút, con làm cho người chút canh thịt. Ngài tỉnh rồi, nghỉ ngơi thêm mấy giờ là có thể ăn chút lương khô. Chúng ta cũng có thể rời đi liệp hồn sâm lâm sớm một chút, hoàn cảnh của nơi này quá kém, không khí lại tương đối ẩm ướt, không có lợi cho việc khôi phục vết thương của người."

Đại sư phảng phất đột nhiên nhớ tới cái gì: "Tiểu Tam, ngươi thành công rồi?" Đối với hắn mà nói, lý luận mà mình nghiên cứu thậm chí so với tính mạng còn trọng yếu hơn.

Đường Tam mỉm cười nói: "Sư phụ, người yên tâm đi. Con thành công rồi. Người xem."

Vừa nói, tay phải Đường Tam giơ lên, bạch quang nhàn nhạt hiện ra bên ngoài da tay, ngay sau đó, Lam ngân thảo màu lam sẫm từ trong lòng bàn tay tràn ra. Màu vàng quang hoàn rõ ràng từ dưới chân hắn mọc lên, vây tròn quanh thân từ dưới lên trên. Đúng là đặc điểm phân biệt một hoàn Hồn sư **.

**: Hồn sư có một hồn hoàn

Lam ngân thảo trước kia rộng không được nửa ngón tay, mà Lam ngân thảo lúc này đã rộng thành ba ngón tay, lá cũng dầy hơn mấy lần so với trước kia, mang theo văn lộ kỳ dị, hơn mười căn Lam ngân thảo nhanh chóng lan tràn ra bốn phía, đầu lá nhọn ngẩng lên, tựa như là hơn mười con Mạn đà la xà tại mọi nơi tìm kiếm thức ăn.

Trên Lam ngân thảo cũng không mang theo tinh khí của Mạn đà la xà, mà chỉ có nhàn nhạt mùi hương trà, trong hương khí làm kẻ khác say mê lại tràn ngập nguy hiểm.

Trong mắt Đại sư lóe ra quang mang cực kỳ kích động, cố nén hưng phấn, nói: "Tính bền như thế nào?"

Mắt thấy là thật, Đường Tam dùng hành động trả lời Đại sư, trong hơn mười căn Lam ngân thảo thoát ly bàn tay hắn có một căn đột nhiên bay lên, quấn quanh vào gốc một cây nhỏ có thân như cánh tay, một đầu trong tay Đường Tam, tay phải hắn dùng sức kéo, thân cây nhất thời cong xuống, làm Lam ngân thảo căng thẳng tắp, nhưng lại không có chút dấu hiệu nào là sắp đứt đoạn.

"Tốt, thật sự là quá tốt. Xem ra phán đoán của ta là hoàn toàn chính xác, Lam ngân thảo sau khi rót vào Mạn đà la xà hồn hoàn trở nên cứng cỏi hơn, nếu ta đoán không sai, nó hẳn là còn kèm theo nhất định độc tính của Màn đà la xà. Chỉ là, kỹ năng của nó bây giờ là cái gì?"

Sau khi Vũ hồn thu được hồn hoàn, kỹ năng đều phải trải qua một quá trình biến dị mới có thể sinh ra, bất đồng vũ hồn cùng với cùng một loại hồn hoàn thì kỹ năng sinh ra tuyệt đối bất đồng, sợ rằng số năm của hồn hoàn bất đồng thì kỹ năng cũng khác nhau rất lớn.

Cho nên, mặc dù Đại sư đối với nghiên cứu về vũ hồn đã tương đối sâu, nhưng cũng không thể dám chắc hiệu quả của hồn hoàn đầu tiên mà Đường Tam thu được đến tột cùng là cái gì.

Đường Tam nói: "Sư phụ, mấy ngày hôm nay con đã sử dụng một ít mười năm hồn thú nhỏ yếu để thử qua. Người nói không sai, Lam ngân thảo quả thực kế thừa một ít độc tính của Mạn đà la xà, nhưng công kích không có mang kịch độc trí mạng, mà là tác dụng gây mê trong độc tính của Mạn đà la xà. Nhưng phải trực tiếp tiếp xúc mới có hiệu quả, độc tính cũng không tính là mạnh, nhưng tác dụng hạn chế rất rõ ràng, mà kỹ năng của Lam ngân thảo là quấn quanh. Bằng vào hồn lực khống chế, quấn trụ thân hình địch nhân, làm cho không có cách nào nhúc nhích."

Vừa nói, Đường Tam bằng vào hồn lực khống chế Lam ngân thảo mà mình thả ra để thi triển kỹ năng.

Chỉ thấy hơn mười đạo lá cỏ màu lam sẫm từ trong bụi cỏ xông ra, nhanh chóng quấn quanh trên thân một cây thô to, những nhánh cỏ tỏa ra thành hình tròn, bao trùm phạm vi mười thước vuông, chỉ cần là trong phạm vi này thì không có khả năng tránh né.

Trong phút chốc, hơn mười căn Lam ngân thảo đã mang cái cây to đó quấn quanh chặt chẽ.

Trong mắt Đại sư tỏa ra một tia quang mang suy tư: "Cũng quả nhiên như vậy, đặc điểm của Khống chế hệ hồn sư. Nếu có thể có một gã cường lực công kích thủ cùng phối hợp với ngươi thì vũ hồn của ngươi càng phát huy rõ ràng tác dụng của nó. Vì Khống chế hệ hồn sư chính là khống chế hành động của đối thủ, có thể chế ước đối thủ tốt nhất, tác dụng quấn quanh này nó là như vậy. Thân nó lại phụ gia thêm hiệu quả gây mê, trừ phi địch nhân vượt qua ngươi hai cái hồn hoàn, nếu không muốn tránh thoát quấn quanh kỹ năng này là không có khả năng. Tiểu Tam, chúng ta thành công rồi."

Vừa nói tới vũ hồn, Đại sư căn bản là không giống người bị trọng thương, thần thái trong hai mắt sáng láng, trong ngữ khí nói không nên lời hưng phấn.

Đặc điểm kỹ năng quấn quanh này của Lam ngân thảo chính là tính chất đột ngột của nó, Đường Tam đã thử qua, trong phạm vi năm mươi thước, hắn có thể khống chế Lam ngân thảo tấn công từ bất cứ vị trí nào. Khó lòng phòng bị. Nhất là trong sâm lâm có đông đảo thực vật, Lam ngân thảo thì có càng tốt yểm hộ.

Đường Tam lại nấu một bát canh thịt, hơn nữa mang thịt khô xé nhỏ cho Đại sư ăn.

Trong bụng có chút thức ăn, tốc độ khôi phục của Đại sư cũng trở nên nhanh hơn, nhưng bọn hắn không thể không rời đi liệp hồn sâm lâm, vì đồ ăn và nước uống mang theo trong mấy ngày nay đã tiêu hao hầu như không còn.

Đây còn là dưới tình huống Đường Tam đã hết sức tiết kiệm.

Đại sư còn không có khôi phục năng lực hành động, cho nên hắn được Đường Tam cõng ra khỏi liệp hồn sâm lâm, bởi vì vóc người của hai người chênh lệch quá lớn, dọc theo đường đi, hai chân Đại sư đều kéo trên mặt đất, bằng vào lực lượng và nội lực hơn người, dưới sự chỉ dẫn của Đại sư, Đường Tam từng bước từng bước cõng Đại sư đi ra liệp hồn sâm lâm, đi xe ngựa về với Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện.

Dọc theo đường đi, bất luận là trong khi Đường Tam chăm sóc Đại sư hay là quá trình hắn cõng Đại sư đi ra khỏi sâm lâm, Đại sư thủy chung chưa nói qua một từ cảm ơn, nhưng ánh mắt hắn nhìn Đường Tam tựa hồ không hề là chỉ nhìn một đồ đệ thay thế mình hoàn thành giấc mộng, càng giống như là tâm tình xuất hiện tại trong mắt Đường Hạo.

Nhất nhật vi sư, chung thân vi phụ. Tám chữ đơn giản này càng khắc sâu trong lòng của Đại sư.

Trải qua vài ngày nghỉ ngơi và sự chăm sóc tỉ mỉ của Đường Tam, trong khi bọn hắn trở lại học viện, Đại sư đã có thể miễn cưỡng đi bộ với sự giúp đỡ của Đường Tam, bất quá, căn cứ theo sự ước lượng của Đường

Tam, lần này Đại sư bị độc thương làm nguyên khí đại thương, muốn hoàn toàn khôi phục, ít nhất phải cần một tháng mới được

Thân phận của Đại sư tại Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện chỉ là Khách khanh, quan hệ cùng với viện trưởng cũng rất tốt, nhưng không có một người thân, trong khoảng thời gian tới, Đường Tam tự nhiên phải phụ trách chăm sóc Sư phụ của mình, điểm này hắn đã sớm suy nghĩ tốt rồi. Thậm chí mỗi ngày chăm sóc Đại sư như thế nào thì Đường Tam cũng đã tính toán cả rồi.

Lúc này đúng là thời gian mà các đệ tử đi học buổi sáng, bên trong Nặc Đinh học viện có vẻ rất yên tĩnh, Đường Tam giúp Đại sư trực tiếp đi về phòng để hắn nằm ở trên giường

"Rốt cục đã trở lại, Sư phụ, người cũng có thể nghỉ ngơi cho thật tốt. Trong khoảng thời gian này, Người phải dưỡng thương cho tốt, ngàn vạn lần không nên làm việc nặng nhọc, có chuyện gì Người trực tiếp phân phó cho con là được."

Đại sư gật gật đầu, nói: "Không nghĩ còn có thể thoát chết, thân thể ta khôi phục trọng yếu, nhưng việc tu luyện của ngươi không thể gián đoạn. Đồng thời, ngươi còn phải đi làm một việc. Tiểu Tam, ngươi lấy quyển sách thứ hai từ bên trái, tầng ba, giá sách bên trái mang tới đây cho ta."

"Vâng." Đường Tam dựa theo sự phân phó của Đại sư mang một quyển sách dầy cầm lại. Làm hắn kỳ quái chính là trên quyển sách này không có tên sách.

Đại sư không có tiếp nhận quyển sách trong tay hắn, nói: "Trên quyển sách này ghi lại một số nghiên cứu của ta đối với hồn lực, mặc dù hồn lực là thông qua minh tư vận chuyển hồn lực của mình để tu luyện, nhưng kỹ xảo trong đó lại phi thường nhiều. Vận hành lộ tuyến theo dạng gì để dễ dàng tăng lên thực lực, vũ hồn gì trong thích hợp tu luyện trong hoàn cảnh nào nhất, trên đây đều có ghi lại, trong khoảng thời gian này ta không có cách nào tự mình chỉ đạo cho ngươi, nhưng ngươi nhất định không thể buông lỏng."

"Vâng." Đường Tam cung kính đáp ứng một tiếng, mặc dù hắn còn chưa nhìn nội dung quyển sách, nhưng trong lòng đã có rung động vô cùng.

Trải qua lần đột phá này của hồn hoàn, hắn đối với vũ hồn coi như đã có hiểu rõ một cách toàn diện, dựa theo sự giải thích của hắn, hồn lực chính là một loại nôi lực, chỉ bất quá phương pháp đại đa số mọi người tu luyện đều là vận hành chúng một cách đơn giản mà không có quy luật.

Đường Tam có phương pháp tu luyện Huyền Thiên Công, tốc độ tu luyện trong tương lai tất nhiên so với đại bộ phận Hồn sư thì tốt hơn nhiều. Mà theo như lời Đại sư nói, phương pháp tu luyện mà hắn nghiên cứu, hẳn là cùng loại vận hành lộ tuyến với tu luyện nội lực. Có thể nghiên cứu tới bước này, Đại sư đã phải cố gắng biết bao nhiêu? Phải biết rằng, Huyền Thiên Công chính là kinh nghiệm của vô số Đường môn tiền bối toàn tâm toàn ý mà đạt được. Mà Đại sư lại chỉ có một người.

"Mặt khác, bây giờ ngươi đi tới Vũ hồn điện của Nặc Đinh thành đi. Trên đường tùy tiện hỏi là có thể tìm được vị trí của Vũ hồn điện, nó nằm ở khu vực trung tâm thành, ngươi tới nơi đó tiến hành một chút Hồn sư giám định, một là trắc thí hồn lực tình huống của mình, mặt khác, coi như là chính thức đăng kí tại Vũ hồn điện, sau này mỗi tháng có thể lĩnh tiền trợ cấp. Cũng không cần tiếp tục làm công độc sinh."

Đường Tam cẩn thận thu quyển sách Đại sư cho hắn vào trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ, bản thân Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ không biết chế tác bằng cái gì, nó cực kỳ đàn hồi, rút lại nhỏ nhất, vóc người còn nhỏ của Đường Tam đều có thể miễng cưỡng đeo ở trên eo, nhưng nếu kéo dài ra, sợ là đại hán có eo hơn bốn thước cũng đồng dạng có thể đeo lên, hơn nữa độ rộng của đai lưng thủy chung không thay đổi.

Lúc này, Đường Tam mặc giáo phục của Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện, bên hông lại mang đai lưng mà Đại sư cho hắn, cả người tinh khí thần cùng với lúc vừa mới tới học viện thì hoàn toàn bất đồng, cái gọi là nhân cần quần áo, mặc dù hắn không tính là anh tuấn, nhưng nhìn qua sạch sẽ cũng làm cho người ta cảm giác vài phần nhẹ nhàng khoan khoái.

"Sư phụ, vậy người hãy ngủ đi trong chốc lát, con đi. Giữa trưa con quay lại sẽ mang thức ăn cho người."

Từ phòng Đại sư ra, Đường Tam vừa nghe thấy tiếng 'keng keng' báo hiệu kết thúc buổi học, thời gian đi học của Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện cũng không dài, giữa trưa sau khi hết buổi học thì còn có thời gian nghỉ ngơi nửa canh giờ căng tin mới phục vụ bữa trưa.

Vừa lúc hết giờ, Đường Tam quyết định trước về túc xá cùng chúng bạn cùng phòng nói một tiếng rằng mình đã trở lại.

Nhưng là, trong khi hắn trở lại túc xá, lại kinh ngạc phát hiện, cả túc xá trống rỗng, một bóng người cũng không có, giường của mình vẫn giống như lúc mới đi, cùng giường của Tiểu Vũ ghép cùng một chỗ, ở giữa có bao y phục ngăn cách.

Sau khi hết giờ không có một người quay lại? Trong lòng Đường Tam không khỏi nghi hoặc. Xoay người đi ra khỏi túc xá, đi tới thao trường.

Những đệ tử cuối cùng đang từ bên trong giáo học lâu phía đối diện đi về hướng phía túc xá, trong khi Đường Tam đang chuẩn bị tới đi tới Vũ hồn điện tiến hành Hồn sư nhận chứng theo như lời Đại sư thì, trong mơ hồ nghe được mấy đệ tử cao niên cấp hơn so với mình tựa hồ nói tới ba chữ Công độc sinh.

Vội vàng tập trung tinh thần, thông qua nội lực lấy phương thức Thính thanh biệt vị nghe nội dung bọn hắn nói chuyện với nhau.

"Công độc sinh này thật sự là không biết tự lượng sức mình, cư nhiên muốn đi gặp Tiêu lão đại sáu niên cấp để khiêu chiến. Phỏng chừng trong khi đi học ngày mai khó thấy thân ảnh của công độc sinh rồi."

"Cũng không có thể nói như vậy, công độc sinh giám khiêu chiến Tiểu phách vương của học viện chúng ta cũng có chút dựa vào, nghe nói, một đệ tử công độc sinh mới tới một niên cấp rất lợi hại. Tất cả công độc sinh đều gọi nàng là Tiểu Vũ tỷ. Sự việc lần này hình như chính là nàng chủ động khơi ra. Lần này đánh cược của bọn họ cũng rất tuyệt, nếu Tiêu lão đại thắng, sau này tất cả công độc sinh đều là sủng vật của hắn, nếu bên công độc sinh thắng, sau này Tiểu Vũ tỷ đó sẽ là Tiểu Vũ tỷ của toàn học viện chúng ta."

"Những công độc sinh này tuyệt đối là muốn chết, một tiểu nha đầu một niên cấp dù có lợi hại đi nữa thì có thể lợi hại tới như thế nào. Tiêu lão đại là một trong vài người của học viện chúng ta sáu niên cấp đệ tử đạt tới cảnh giới Hồn sư. Xem ra, sau này Tiêu lão đại lại muốn thêm một đám người hầu rồi. "

Nghe hai người cao niên cấp đệ tử đối thoại, Đường Tam trong lòng căng thẳng. Mặc dù thời gian tiếp xúc cùng Tiểu Vũ không dài, nhưng hắn đối với tính cách của Tiểu Vũ còn có hiểu rõ nhất định, tỳ khí của tiểu nha đầu nhìn qua phấn nộm này tuyệt không giống nàng nhìn qua ôn nhu như vậy, ngược lại có điểm mạnh mẽ. Hơn nữa trước kia Vương Thánh nói qua về việc công độc sinh bị khi dễ, hắn có thể dám chắc, hai gã cao niên cấp đệ tử nói nhất định là thật.

Đường Tam cũng là một thành viên của công độc sinh, hắn tự nhiên không thể nhìn bạn cùng túc xá của mình bị khi dễ.

"Hai vị học trưởng, xin hỏi Tiêu lão đại và công độc sinh đang ở chỗ nào?" Đường Tam nghênh đón hai gã đệ tử đang nói chuyện.

Hai gã đệ tử rõ ràng sửng sốt một chút, gã đệ tử bên trái nói: "Làm gì vậy? Tiểu học đệ, ngươi cũng muốn đi xen một chân vào sao? Nhân thủ của Tiêu lão đại cũng đủ dùng rồi, nhìn bộ dáng của ngươi hẳn là hai, ba niên cấp, ta khuyên ngươi chính là đừng đi nữa, bị ngộ thương thì không tốt đâu."

Từ trang phục sạch sẽ và phẩm chất chiếc đai lưng rất tốt ở bên hông của Đường Tam, hai gã đệ tử này hiển nhiên là không đoán được thân phận của hắn là công độc sinh.

"Học trưởng, ta chỉ là muốn đứng ở xa xa nhìn xem thôi." Đường Tam tự nhiên sẽ không cho thấy chính mình thuộc loại công độc sinh.

"Bọn họ hẳn là tại trong rừng cây phía sau núi của học viện quyết đấu."

Có được tin tức chuẩn xác, Đường Tam nhanh chóng chạy đi, hướng phía sau học viện mà chạy.

Cái gọi là núi phía sau của học viện cũng không tại trong Nặc Đinh học viện, mà là một tòa núi nhỏ phía bên ngoài cửa sau của học viện, Đường Tam thấy bốn bề vắng lặng, lập tức triển khai Quỷ Ảnh Mê Tung hướng trên núi chạy như điên.

Trong rừng cây yên tĩnh, nhưng cũng không phải đại biểu bình tĩnh, ngược lại hào khí có vài phần kiếm bạt nỗ trương.

Ngoại trừ Đường Tam thì tất cả công độc sinh đều đứng ở sau lưng Tiểu Vũ, phía đối diện bọn họ, là đội ngũ do tổng cộng hơn hai mươi cao niên cấp đệ tử tạo thành.

Người cầm đầu, thân mặc giáo phục của Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện, thân hình cao lớn, mặc dù vẻ mặt vẫn ngây thơ, nhưng đã có điểm bộ dáng của người lớn. Nhìn qua, hắn ít nhất phải cao hơn so với Tiểu Vũ nửa thân, trông cũng tính là anh tuấn. Chỉ là vẻ kinh miệt và coi thường ở trên mặt đã phá hủy sự hài hòa.

"Tiểu nha đầu, bây giờ ngươi hối hận còn kịp. Đương nhiên, ta cũng không ngại thêm một con thỏ làm sủng vật. Vũ hồn của ngươi là thỏ, không sai chứ?"

Trên vẻ mặt Tiểu Vũ một điểm cũng không thua đối phương, đồng dạng là vẻ mặt khinh thường, chỉ là vẻ khinh thường này của nàng phối hợp với vẻ mặt phấn nộm nhìn như thế nào đều có bộ dáng đáng yêu, chỉ tay vào đối phương nói: "Tiêu lão đại, ngươi sợ? Sợ rồi thì sau này tựu làm tiểu đệ của ta."

"Ha ha." Tiêu lão đại cười lớn một tiếng làm ra vẻ tiêu sái: "Ta sẽ sợ? Ta nói, tên Vương Thánh kia, đầu óc công độc sinh các ngươi có phải là đều bị nước vào rồi hay không, cũng kiếm ra một tiểu nha đầu như vậy hướng ta khiêu chiến. Thật sự là buồn cười. Tiểu nha đầu, ngươi cũng không nghe xem Tiêu lão đại ta là ai. Tại trong Nặc Đinh thành này, cho dù ta hoành tẩu cũng không ai dám ngăn trở, càng không cần phải nói tại trong học viện này."

Tiểu Vũ rõ ràng đã có chút không nhịn được: "Ít nói nhảm, bắt đầu đi. Ngươi nói, như thế nào đánh."

Tiêu lão đại nhãn châu vừa chuyển, thần sắc toát ra vài phần xấu xa: "Yên tâm, ta cũng không khi dễ các ngươi. Nơi này các ngươi không phải là có mười người sao, chúng ta đây cũng chỉ xuất mười người. Luân lưu xuất tràng, người xuất tràng chỉ cần thắng, có thể giao thủ cùng đối thủ kế tiếp. Cho tới khi tất cả mọi người của một phương bị đánh bại."

Có thể lên làm lão đại trong các đệ tử, Tiêu lão đại này không có thể là người hấp tấp, vội vàng như vậy, trái ngược, hắn rất thông minh. Mặc dù từ ngoài nhìn vào, Tiểu Vũ tựa hồ không có uy hiếp gì. Nhưng Tiêu lão đại này đấu với Vương Thánh cũng không phải ngày một ngày hai, hắn đối với tính cách của Vương Thánh chính là vẫn hiểu rất rõ, nếu tiểu nha đầu trước mắt này không có vài phần bản lãnh, Vương Thánh sao có thể thừa nhận nàng làm đại biểu của công độc sinh.

Cho dù nha đầu kia mạnh thì thế nào? Toàn bộ bên mình đều là cao niên cấp đệ tử, hơn nữa thực lực đều không kém, công độc sinh bên kia chỉ có mình Vương Thánh coi như có vài phần bản lãnh, thêm cả tiểu nha đầu này thì nhiều nhất cũng chỉ là hai người mà thôi. Để cho thủ hạ của mình mang bọn họ toàn bộ đánh tan, thậm chí không cần mình ra tay, tràng chiến đấu này đã giành thắng lợi rồi. Nhìn qua phương thức quyết đấu công bằng, thật sự công bằng sao?

Vương Thánh tự nhiên cũng nhìn ra tính toán của Tiêu lão đại, nhưng không đợi hắn mở miệng, Tiểu Vũ đã nói một cách sảng khoái: "Được, quyết định như vậy đi, người thứ nhất của các ngươi là ai, đến."

Lúc này, Vương Thánh có muốn ngăn cản Tiểu Vũ đáp ứng cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Tiêu lão đại hướng những thủ hạ đứng sau lưng bĩu bĩu môi, một cao niên cấp đệ tử thân hình cao lớn lập tức đi ra.

Vương Thánh căn răng: "Tiểu vũ tỷ, để cho ta lên trước đi." Cao niên cấp đệ tử của bên đối phương này hắn tự nhiên là nhận ra, người này và hắn đồng ban, Vương Thánh từng cùng hắn đấu qua nhiều lần, kết quả của mỗi lần đều rất thê thảm. Vũ hồn của người đệ tử này là một cây côn. Nhưng không có thể như cây côn đơn giản vậy.

Tiểu Vũ rất có bộ dáng của đại tỷ đứng đầu, gật gật đầu, đáp ứng thỉnh cầu cầu Vương Thánh.

Vương Thánh hít sâu một hơi, đi tới song phương trận tiền: "Liễu Long, đến đây đi."

Màu vàng quang mang trên tay Liễu Long tỏa ra, một cây trường côn dài hơn hai thước trong nháy mắt xuất hiện trong lòng bàn tay: "Kẻ bại tướng dưới tay ta, hôm nay ta không đánh cho ngươi nằm vài ngày, ta sẽ không mang họ Liễu."

Vương Thánh còn không có trả lời, Tiểu Vũ ở sau lưng đã cười nói: "Vậy nếu ngươi thua, sau này gọi là 'Tàn Hoa Bại Liễu' là được."

Thần sắc trên mặt Liễu Long phát lạnh, cũng không lên tiếng, rất nhanh tiến lên phía trước một bước, trường côn trong tay giơ lên đỉnh đầu, trực hướng Vương Thánh nện xuống.

Trên người Vương Thánh đồng dạng nổi lên quang mang của hồn lực, một tiếng hổ gầm, không tránh không né, hai tay hợp lại phía trên, nghênh đón trường côn của đối phương.

'Phanh' một tiếng muộn hưởng, Vương Thánh kêu lên một tiếng đau đớn, nhất thời lui về phía sau hai bước, hai tay tràn ngập hồn lực chợt phản ngược về, hai tay chụp vào trường côn của đối thủ, mặc dù có hồn lực bảo vệ, nhưng chỉ mới tiếp xúc sơ sơ, trên cánh tay của hắn đã bị trường côn của đối phương đập vào tạo thành một vết máu. Ứ thương là khó tránh khỏi.

Liễu Long bĩu môi: "Trí nhớ của ngươi vẫn là chưa phát triển. Cái này của ta chính là vũ hồn."

Quang mang chợt lóe, trường côn bị Vương Thánh nắm được đột nhiên biến mất, ngay sau đó trường côn lại hiện ra phía trước, vừa lúc xuyên qua cánh tay của Vương Thánh, một lát tựu đánh trên ngực hắn. Đưa thân thể của hắn ném về phía sau.

Ý chí chiến đấu của Vương Thánh là không có gì phải nghi ngờ, lực lượng của hắn cũng rõ ràng mạnh hơn đối thủ, nhưng điểm bất lợi chính là tại hắn không có cách nào có thể có hồn hoàn của chính mình, không cách nào tiến hành vũ hồn phụ thể, mặc dù dưới sự trợ giúp của hồn lực thì lực lượng tăng nhiều, nhưng nhanh nhẹn không đủ. Gặp phải loại đối thủ sử dụng trường côn này, bị đối thủ lợi dụng đặc tính 'nhất thốn trường nhất thốn cường', bị đánh mà không có lực hoàn thủ.

Nhất thốn trường nhất thốn cường: Dài một tấc mạnh một tấc.

Bắn thân lên, tiếng hổ gầm lại vang lên, nhưng là rất nhanh, thân thể hắn đã lại bị trường côn ném đi ra ngoài.

Bất quá, Vương Thánh coi như là da thịt dầy, bình thường đánh nhau cũng nhiều, chịu đòn so với đệ tử bình thường cũng mạnh hơn rất nhiều. Mặc dù hoàn toàn ở vào hạ phong, nhưng đối thủ muốn hắn mất đi năng lực chiến đấu cũng không phải việc đơn giản. Trước khi Tiểu Vũ và Đường Tam tới Nặc Đinh học viện, tất cả công độc sinh chính là dựa vào một mình hắn bảo vệ. Không có điểm bản lãnh, sớm bị người khi dễ chết rồi.

"Vương Thánh vẫn còn quá xúc động, chính diện đối kháng, hắn vô pháp lại gần người, mà chỉ có gần người, hắn mới có thể chiến thắng đối thủ."

Khi Tiểu Vũ đang nhìn đến cau mày lại thì một thanh âm nhỏ đột nhiên vang lên bên tai nàng, nghêng đầu nhìn lại, đôi mắt to xinh đẹp không khỏi toát ra quang mang kinh hãi: "Tiểu Tam, ngươi đã trở lại."

Đi tới bên người Tiểu Vũ đúng là Đường Tam, chạy nhanh qua núi phía sau học viện, hắn tựu nhìn thấy cảnh tượng trong rừng cây, lập tức không lên tiếng, lặng yên đi tới bên người Tiểu Vũ, vóc người hắn không cao, Tiêu lão đại một phương thậm chí không có chú ý tới sự xuất hiện của hắn.

Đường Tam nhìn Tiểu Vũ, muốn nói gì nhưng rồi lại thôi.

Tiểu Vũ nhìn ra bộ dáng muốn nói lại thôi của hắn: "Làm gì? Lại muốn nói ta xúc động?"

Đường Tam lắc lắc đầu, nói: "Công độc sinh chúng ta không thể luôn luôn bị người khi dễ, loại phương thức quyết đấu này với lão đại của các đệ tử cũng coi như là nhất lao vĩnh dật, ngươi làm đúng. Bất quá, ngươi cần phải chờ ta trở về rồi hãy hướng bọn họ đưa ra khiêu chiến. Như vậy thì cũng nắm chắc hơn một chút."

Nhất lao vĩnh dật: Làm một lần nghỉ ngơi mãi mãi (đại ý)

12. Chương 11: Tiểu Vũ, Nguyên Lai Nhĩ Chân Đích Thị Cá Thỏ Tử

Tiểu Vũ trừng mắt nhìn Đường Tam một cái, vừa nghĩ tới thảm dạng lần trước của mình bị hòn đá đập, nàng tựu tức giận đáp lại: "Chờ cái gì mà chờ, ai biết ngươi khi nào thì quay lại. Người ta đều đã khi dễ đến cửa rồi. Cái tên Tiêu lão đại vương bát đản kia nói để cho ta làm sủng vật thỏ của hắn, ta còn có thể nhẫn thì ta tựu không gọi Tiểu Vũ."

Đường Tam nhíu nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ, đứa nhỏ này mới bao nhiêu tuổi mà đã có loại ý nghĩ xấu xa này, xem ra, thật sự phải giáo huấn bọn họ một chút, để cho bọn họ biết công độc sinh không phải dễ khi dễ.

Nghĩ vậy, ngón tay hắn sờ vào bên hông, ánh mắt chuyển hướng lên chiến trường.

Lúc này, trên người Vương Thánh đã nhiều chỗ tím xanh, trong tiếng hổ gầm không ngừng, hồn lực của hắn càng ngày càng yếu, mà đối thủ của hắn nhưng lại không có bị hắn đánh trúng một chút, bộ dáng mèo vờn chuột.

Phương thức công kích của Vương Thánh chính là quá đơn giản, thừa dịp hồn lực chưa tiêu hao hết, hắn phát động thế công lần cuối cùng, đến gần hai bước, lại hướng Liễu Long chạy tới, lần này hắn đã hạ quyết tâm, cho dù bị đối phương đánh cho thảm hơn nữa, nói thế nào thì nói cũng muốn cấp cho đối thủ lưu lại một điểm gì đó.

Liễu long và Vương Thánh đánh nhau cũng không phải một ngày hai ngày, tự nhiên sẽ nhìn ra mục đích của hắn, mắt thấy Vương Thánh đánh tới, thần sắc trên mặt cũng trở lên ngưng trọng, trường côn trong tay huy vũ, liên tiếp ba côn phân biệt đập vào đầu và hai vai của Vương Thánh, chỉ cần mang tên Vương Thánh cường nỗ chi mạt này đánh lui, hắn tựu không có khả năng phát động lại một lần công kích như vậy nữa.

Cường nỗ chi mạt: Cung mạnh hết sức

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên trong lúc đó, Liễu Long cảm thấy hai tay cầm côn của mình phảng phất như bị muỗi đốt một cái, công kích nhất thời xuất thủ chậm một nhịp.

Công kích của hắn vốn đã tính toán tốt, lúc này vừa chậm, lập tức lộ ra sở hở. Côn đầu tiên mặc dù nện ở trên đầu Vương Thánh, nhưng Vương Thánh lại ngạnh kháng xông lên, làm hai côn sau của hắn đều rơi vào khoảng không.

Bị một gã Chiến hồn sư sở hữu thú vũ hồn gần người, đối với Khí hồn sư sử dụng binh khí dài mà nói, nó tuyệt đối là đả kích trí mạng. Sợ là thực lực của Liễu Long cao hơn Vương Thánh một bậc, kết quả là vẫn như trước.

'Phanh', một hổ trảo của Vương Thánh phách lên trên đầu Liễu Long, đưa cả người hắn bay đi, ngay sau đó thân thể vừa lộn, chân phải tiếp lên, cuối cùng trọng trọng đập trên lưng Liễu Long, đưa hắn đập mạnh trên mặt đất.

Liễu Long khôn có năng lực chịu đòn tốt như Vương Thánh, hồn lực của hắn đều trên trường côn, lực phòng ngự của bản thân cũng không xuất sắc, hai đòn công kích này của Vương Thánh lại là dùng hết sức, khi Liễu Long đập mạnh trên mặt đất thì lập tức bị va đập làm ngất đi.

Vương Thánh ngửa mặt lên trời rống giận một cách hưng phấn, phảng phất phải đem oán khí trong lòng mấy năm đều hô xuất ra.

Tiêu lão đại vốn đang nhàn nhã nhìn Liễu Long trêu đùa Vương Thánh, tình thế trên tràng diện đột nhiên nghịch chuyển, nhất thời làm hắn chấn động.

Phải biết rằng, Liễu Long trong số thủ hạ của hắn, thực lực cũng là bài danh trong ba vị trí đầu. Nếu không phải hắn đã có hồn hoàn đầu tiên của bản thân, cũng không có thể cam đoan là có thể thắng được Liễu Long.

Tiểu Vũ nói một cách trêu chọc: "Tàn Hoa Bại Liễu cũng quả nhiên là tàn hoa bại liễu, thực sự là không chịu nổi một kích. Tiêu lão đại, ngươi nói thế nào?"

Tiêu lão đại vung tay lên, để mấy thủ hạ mang Liễu Long xuống khẩn cấp cứu trị, bọn họ chỉ là đệ tử của sơ cấp Hồn sư học viện, bằng vào điểm này hồn lực còn chưa mất được nhân mạng.

"Trận đầu tính chúng ta thua. Lăng Phong, ngươi lên."

Người thứ hai bị Tiêu lão đại phái xuất chính là một gã cao niên cấp đệ tử có vóc người nhỏ cao, mũi nhỏ, mắt nhỏ, vóc người cao gầy một chút cũng không nhìn ra hắn đã mười hai tuổi. Ngược lại, giống như cùng lứa tuổi với bọnTiểu Vũ và Đường Tam.

"Gọi Vương Thánh quay lại đi. Ta lên." Đường Tam thấp giọng nói bên tai Tiểu Vũ.

Ánh mắt của Tiểu Vũ cũng rất tốt, hắn tự nhiên nhìn ra được người thứ hai xuất tràng của đối phương chính là một một mẫn tiệp hình Hồn sĩ, vừa lúc khắc chế Vương Thánh. Lúc trước hồn lực của Vương Thánh lại tiêu hao quá lớn, tất bại không thể nghi ngờ.

"Vương Thánh, ngươi quay lại đi. Tràng này để cho Tiểu Tam lên. Ngươi có thể nghỉ ngơi rồi."

Lúc này Vương Thánh còn chưa từ trong hưng phấn của sự chiến thắng Liễu Long hoàn toàn khôi phục lại, nghe được thanh âm của Tiểu Vũ mới phát hiện Đường Tam không biết lúc nào đã trở lại. Chính mình biết tình huống của bạn thân, mặc dù chiến thắng được Liễu Long, nhưng hắn quả thật không còn lực để tái chiến nữa. Hắn nào biết đâu rằng, nếu không phải Đường Tam lặng lẽ bắn ra ba hòn đá nhỏ, hạn chế công kích của Liễu Long, hắn như thế nào có thể thu được thắng lợi lúc trước.

"Ngươi là công độc sinh?" Lăng Phong nhìn Đường Tam, trong mắt toát ra thần sắc do dự.

Đường Tam chỉ là hướng hắn gật gật đầu: "Mời ra tay đi."

Mặc dù vóc người Lăng Phong nhỏ gầy, nhưng cũng cao hơn so với một niên cấp Đường Tam một chút, đây là quyết đấu có quan hệ đến ai có thể trở thành đệ tử lão đại, hắn cũng không hề suy nghĩ nhiều, sau khi lại nhìn thoáng qua đai lưng của Đường Tam, phóng người lên, tại không trung xoay người một cách linh xảo, hai tay mở ra, cũng lướt đi được hai thước, hướng đỉnh đầu của Đường Tam mà đánh tới.

Thú vũ hồn, Đường Tam liếc mắt một cái tựu nhìn ra vũ hồn của đối thủ là cái gì. Đại sư dạy mấy ngày nay không thể uổng phí như vậy. Tên đệ tử Lăng Phong này là một gã Mẫn tiệp hình Chiến hồn sư. Thú vũ hồn của hắn hẳn là phi hành thú. Từ ngoại mạo không cương mãnh và công kích phương thức của hắn mà xem, hẳn là không phải ưng. Vậy, vũ hồn chính là một loại yến, quạ đen.

Mắt nhìn đối phương hướng mình đánh tới, Đường Tam nhưng vẫn không nhúc nhích, phảng phất như đối phương căn bản là không tồn tại.

Tốc độ của Lăng Phong rất nhanh, trong sáu niên cấp đệ tử, được tôn là người có tốc độ nhanh nhất, là tử đảng của Tiêu lão đại, hơn nữa thân hình của hắn phi thường linh xảo, mắt nhìn sắp đi tới trước mặt Đường Tam, đột nhiên trong lúc đó, thân thể hắn cũng lại chuyển hướng, hai tay rung lên mạnh mẽ thay đổi phương hướng, đi tới phía sau lưng của Đường Tam, hai tay đồng thời huy động, hướng hai bên cổ Đường Tam bổ tới.

Tới khi Lăng Phong bay qua trên đỉnh đầu mình, Đường Tam đều cũng không có động, đối mặt với đối thủ mà không biết năng lực, dĩ bất biến ứng vạn biến, là lựa chọn tốt nhất.

Nếu như là trước khi thu được hồn hoàn đầu tiên, có lẽ Đường Tam sẽ không làm ra việc sai lớn như vậy, nhưng từ sau khi đạt được hồn hoàn đầu tiên, tốc độc của hắn, lực lượng, phản ứng, năng lực các phương diện đều tăng vọt về chất, cảm giác và các loại phản ứng chính là thứ Đường môn đệ tử nhạy cảm nhất, tốc độ cũng là một trong những ưu thế, so tốc độ, hắn sẽ sợ ai chứ?

Lăng Phong tại không trung biến hóa thân hình, muốn chính là một cái tính bất ngờ, mắt thấy Đường Tam bất quá là một, hai niên cấp đệ tử, trong lòng hắn cũng có một chút xem thường, chuẩn bị nhất kích chế thắng, trực tiếp bức bách Tiểu Vũ ra tay.

Nhưng là, khi hai tay hắn vừa hợp, trong khi sắp tập trung trên cổ Đường Tam, Đường Tam đã động.

Một cái Phượng điểm đầu, vửa lúc tránh được hai tay của Lăng Phong, theo thân trên hạ xuống, chân phải của Đường Tam như bị gãy, mạnh mẽ hướng sau lưng đá ra, trong cả quá trình, căn bản hắn không có quay

đầu lại nhìn.

Tĩnh như xử nữ, động như thoát thỏ, Đường Tam mang điểm này diễn dịch tới cảnh giới hoàn mỹ, tốc độ trong nháy mắt bộc phát, ngay cả mọi người của song phương đang xem cuộc chiến cũng không có mấy người có thể nhìn rõ ràng.

Gót chân của Đường Tam tiếp xúc với cằm của Lăng Phong, Lăng Phong tại không trung làm ra chuyển động thứ ba, nhưng lại là liên tục lộn ngược ra sau.

'Phanh' một tiếng, nặng nề ném ra mấy thước phía ngoài, theo bước Liễu Long, trực tiếp hôn mê. Cằm của hắn đã bị Đường Tam đá làm sai quai hàm. Đây vẫn là dưới tình huống Đường Tam không thúc dục nội lực, nếu không với một cước này ít nhất có thể đưa cằm của hắn đá vỡ.

Như ý đảo chiết đan chi thối*, một loại thối pháp cơ bản trong võ thuật, phối hợp với cảm giác nhạy cảm của Đường Tam, ngay trong nháy mắt đạt tới hiệu quả miểu sát đối phương.

*: Đại ý là: gập người đá 1 chân ra sau.

Các cao niên cấp đệ tử của một phương Tiêu lão đại cơ hồ đồng thời mở to hai mắt ra nhìn, bọ họ căn bản không thể tin hết thảy phát sinh trước mắt là sự thật.

Lăng Phong tại trong đám bọn họ, thực lực chỉ dưới Tiêu lão đại, nhưng đối mặt với đệ tử nhìn qua chỉ một, hai niên cấp, lại bị một kích làm hôn mê, thậm chí ngay cả công kích mà mình am hiểu nhất cũng chưa kịp phát ra.

Tiêu lão đại thì thào nói: "Mẹ nó, chẳng lẽ trời thay đổi rồi, nhỏ như thế mà cũng lợi hại như vậy?"

Cho tới sau khi nghe thấy thanh âm Lăng Phong rơi xuống đất, chân phải Đường Tam ở phía sau mới chậm rãi thu hồi, lạnh nhạt nói: "Kế tiếp."

Tiêu lão đại kinh hãi, công độc sinh bên này, Tiểu Vũ cũng đồng dạng kinh ngạc, nàng cùng Đường Tam giao thủ không chỉ một lần, lúc này lại nhìn hắn ra tay, rõ ràng phát hiện Đường Tam có tiến bộ không nhỏ, hơn nữa, nàng hoàn phát hiện, Đường Tam tiến vào trạng thái chiến đấu và bình thường rất khác nhau. Đường Tam bình thường nhìn qua chỉ là một tiểu hài tử ôn hòa, nhưng vừa đến chiến đấu, hắn ra tay lại trở nên cực kỳ sắc bén.

Vương Thánh bất chấp đau đớn trên người, mắt nhìn Lăng Phong bị Đường Tam một cước đá bay, nhất thời cười ha hả nhìn có chút hả hê: "Thế nào, Tiêu lão đại, phục hay không phục, Đường Tam của chúng ta ngay cả hồn lực đều không dùng. Ta xem các ngươi hay là nhận thua đi. Giảm chút đau khổ về da thịt."

Tiêu lão đại âm trầm nghiêm mặt đi ra, liên tục bại hai tràng, hắn đã không thể không xuất tràng, hắn tự hỏi từ trong ra ngoài phương bên mình, ngoại trừ mình, cũng không có ai lại mạnh hơn so với Lăng Phong, nếu sĩ khí suy nhược không thể kịp thời vãn hồi, các trận quyết đấu còn lại cũng không cần đánh nữa. Chỉ có với thủ đoạn sắc bén đánh bại tiểu tử trước mắt này, lại mang Tiểu Vũ đánh bại, mới có thể vãn hồi mặt mũi.

Tiêu lão đại lạnh lùng nhìn Đường Tam, lúc này sự khinh miệt và coi thường trên mặt hắn đã biến mất, thay thế chính là vẻ ngưng trọng.

"Tiêu Trần Vũ, sáu niên cấp đệ tử, vũ hồn, Lang. Mười một bậc một hoàn Chiến hồn sư."

Thông báo vũ hồn và cấp bậc của mình, là một loại biểu trưng tôn trọng đối với đối thủ.

Vừa nói, một tầng thanh quang từ trên người Tiểu Trần Vũ xông ra, trong khi thanh quang lóe ra, cơ nhục của thân thể hắn bắt đầu bành trướng, hai mắt dần dần biến thành màu xanh nhạt, hai tay chậm rãi đưa lên, móng tay trở lên sắc bén. Một vòng hồn hoàn màu trắng từ dưới chân mọc lên, đúng là bộ dáng của vũ hồn phụ thể.

Tiêu Trần Vũ là lão đại của các đệ tử, lúc này đã biểu hiện ra chỗ thông minh của hắn. Vũ hồn của hắn là gì, trong cả Nặc Đinh học viện cũng không có mấy người không biết, nhưng Đường Tam phía đối diện hắn thì không giống vậy, đối với hắn mà nói, vũ hồn của Đường Tam đến bây giờ vẫn còn bí ẩn. Trước báo xuất

vũ hồn của mình, vì chính là tại trước khi động thủ biết được vũ hồn của Đường Tam là cái gì. Như vậy cũng có một chút để có thể chuẩn bị.

Quy củ báo vũ hồn này Đường Tam đã nghe đại sư nói qua, trừ phi đối với đối thủ khinh thường, không sợ đối phương trở thành tử địch vĩnh viễn, trong khi tại đối thủ báo xuất vũ hồn, bình thường cũng phải báo xuất vũ hồn của mình, tỏ vẻ tôn trọng lẫn nhau, luận bàn kỹ nghệ.

"Đường Tam, một niên cấp công độc sinh, vũ hồn, Lam ngân thảo. Mười một bậc một hoàn Khí hồn sư."

Khi Đường Tam báo xuất vũ hồn của mình là Lam ngan thảo thì, các cao niên cấp đệ tử sau lưng Tiêu Trần Vũ cơ hồ đồng thời hống lên cười to, vẻ khẩn trương trên mặt ngay lập tức biến mất. Thậm chí không có nghe Đường Tam báo xuất cấp bậc phía sau.

Lam ngân thảo là phế vũ hồn, đây sớm đã được cả đại lục công nhận, sợ là thực lực bản thân Đường Tam không kém, nhưng chênh lệch của vũ hồn cũng làm bọn hắn căn bản không cần tái lo lắng cho Tiêu lão đại, người mà cao hơn một tầng thứ.

"Ngươi vừa rồi nói, ngươi bao nhiêu cấp?" Tiêu Trần Vũ sẽ không đại ý giống những thủ hạ của hắn, bởi vì sau lưng ồn ào làm hắn không có nghe rõ ràng Đường Tam báo xuất cấp bậc.

"Mười một bậc, một hoàn Khí hồn sư." Vừa nói, bạch quang nhàn nhạt từ trên người Đường Tam sáng lên, tay phải giơ lên, Lam ngân thảo yên lặng sinh trưởng ra từ lòng bàn tay, theo tay phải hắn huy xuất, Lam ngân thảo tại dưới chân phiêu tán. Một vòng màu vàng hồn hoàn sáng ngời từ dưới chân Đường Tam mọc lên, xoay quanh thân thể hắn từ dưới lên trên một cách nhịp nhàng.

Sự xuất hiện của màu vàng hồn hoàn giống như là kéo mạnh miệng của những cao niên cấp đệ tử này, cười lớn lập tức tĩnh lại, có mấy người thậm chí còn há hốc mồm, nhìn Đường Tam tựa giống như là nhìn quái vật.

"Trăm năm hồn hoàn." Tiêu Trần Vũ hít một hơi khí lạnh.

Màu trắng, đại biểu thập niên hồn hoàn, màu vàng chính là đại biểu bách niên hồn hoàn. Chênh lệch một cấp bậc hồn hoàn, dưới điều kiện hồn lực hai bên cùng cấp bậc, có tác dụng đóng vai trò quyết định.

Này… Điều này sao có thể, hồn hoàn xuất hiện trên người Đường Tam, điều này có thể nói là lật đổ nhận thức của đệ tử đối với vũ hồn. Nhất niên cấp, đại biểu chỉ có sáu bảy tuổi, nhất niên cấp mà tu luyện được hồn sư cảnh giới, điều này ngay cả trong lịch sử của Nặc Đinh sơ cấp hồn sư học viện cũng chưa từng có. Càng huống chi, vũ hồn của hắn vốn được xưng là phế vũ hồn Lam Ngân thảo.

"Lão Đại, phế hắn đi, bất quá chỉ là Lam Ngân thảo, hồn hoàn lợi hại một chút thì có ích gì." Một gã đệ tử cao niên cấp nhịn không được nói.

"Ngu xuẩn, câm miệng." Tiêu Trần Vũ hét lớn một tiếng, cắt ngang lời tên thủ hạ.

Bất quá là một cái Lam Ngân thảo? Tiêu Trần Vũ trong lòng nghĩ tuyệt không đơn giản như vậy. Lam Ngân thảo đúng là phế vũ hồn, nhưng Lam Ngân thảo tới cảnh giới hồn sư thì có điểm không giống vậy. Hơn nữa trên người hắn vẫn còn một cái bách niên hồn hoàn, cái này căn bản không phải là hắn có khả năng đạt được. Đã có người giúp hắn thu được một cái bách niên hồn hoàn, hơn nữa trợ giúp hắn tu luyện tới cảnh giới hồn sư, vậy, tiểu tử nhất niên cấp này sau lưng có thế lực lớn bao nhiêu đây?

Cha Tiêu Trần Vũ chính là thành chủ Nặc Đinh thành, nếu không hắn cũng sẽ không tại học viện kiêu ngạo như vậy, ngay cả các sư phụ cũng rất ít quản đến hắn. Từ nhỏ nhìn đủ loại hành vi của cha trong quan trường, hắn ít nhiều cũng dính vài phần hơi thở của quan trường, cho nên đầu tiên là nghĩ tới xuất thân của Đường Tam. Cha hắn đã từng "ngàn đinh ninh, vạn dặn dò" trên thế giới này, có vài người thuộc đại gia tộc tuyệt đối không được đắc tội. Bọn họ so với Hoàng thất đế quốc còn kinh khủng hơn. Hoàng thất đế quốc còn cố kị chuyện mặt mũi, nhưng đại gia tộc căn bản không cần. Chọc giận bọn họ, chính là mang lại tai ương chết người.

"Ngươi thật là công độc sinh?" Tiêu Trần Vũ nhịn không được hỏi.

Đường Tam nhàn nhạt gật gật đầu, sau khi mở ra hồn hoàn, cái loại cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng này làm nhiệt huyết hắn có chút sôi trào, bây giờ cũng muốn tìm một đối thủ hảo hảo giao đấu, nhìn xem

sau khi biến đổi, thực lực của mình đến tột cùng là đạt tới trình độ nào. "Động thủ đi!"

Tình hình lúc này đã tiến đến độ không đánh không được, Tiêu Trần Vũ trong lòng vẫn để mắt cảnh giác, cho dù mình chiến thắng nhất niên cấp công độc sinh trước mắt này, cũng tuyệt đối không thể thương tổn hắn.

Nếu nói Lăng Phong dựa vào linh xảo để tấn công, vậy Tiêu Trần Vũ tấn công dựa vào phác kích hay là tính nổ mạnh vô cùng bá đạo. Sau khi thu được một hồn hoàn, lực lượng của hắn căn bản không phải Vương Thánh có khả năng so sánh, sợ là vũ hồn của Vương Thánh chính là thú trung chi vương, trong tình huống vũ hồn đồng đẳng cấp cũng còn xa xa mới bằng Tiêu Trần Vũ.

Đối mặt với sự tấn công của Tiêu Trần Vũ , Đường Tam sẽ không nhàn nhã như đối với Lăng Phong, có một hồn hoàn và không có hồn hoàn tuyệt đối là hai khái niệm khác nhau. Thân thể Tiêu Trần Vũ mạnh mẽ phi đến, hồn lực từ trên người phát ra đã bao phủ ba thước vuông xung quanh Đường Tam, đây tuyệt đối là tấn công bằng lực lượng, căn bản là không có kỹ xảo gì. Chính là lấy cứng đối cứng.

Cứng đối cứng sao? Vậy tới đi. Mặc dù lực lượng cũng không phải là thứ mà đệ tử Đường môn am hiểu, trong khi Đường Tam bây giờ cũng muốn thấy Huyền Thiên công của mình đến tột cùng là đạt tới trình độ gì. Lập tức vận công lên song chưởng, chậm rãi đưa ra trước ngực, nghênh tiếp lang trảo của Tiêu Trần Vũ.

Trên mặt thủ hạ của Tiêu Trần Vũ lúc này đều toát ra nụ cười thắng lợi, bách niên hồn hoàn lại như thế này, tên ngu xuẩn này dùng tay mình cùng với lang trảo của Lão Đại ngạnh đấu, vậy quả thực là muốn chết. Bọn họ chính là đã từng chứng kiến Tiêu Trần Vũ sau khi vũ hồn phụ thể bằng vào trảo lực đánh nát khối đá.

Tay của Tiêu Trần Vũ so với Đường Tam to hơn rất nhiều, trong lòng hắn kì thật đang do dự, có nên hay không dùng trảo lực của mình, hắn tin tưởng, bằng vào trảo lực của mình nhất định có thể bóp nát bàn tay của Đường Tam, tràng tỉ thí này cũng có thể kết thúc. Nếu làm như vậy, người sau lưng hắn có thể hay không…

Tốc độ tấn công là cực nhanh, không đợi Tiêu Trần Vũ suy nghĩ rõ ràng, song trảo của hắn cùng song chưởng của Đường Tam đã đồng thời chạm nhau.

Phanh một tiếng vang lên, xanh cùng trắng, lưỡng sắc quang mang đồng thời sáng bừng lên, một vòng khí kình bạo phát sản sinh ra luồng khí lưu khiến cho mọi người quan chiến xung quanh chẳng thể đứng vững.

Hai chân Đường Tam lẳng lặng đứng yên đó, thân trên Tiêu Trần Vũ nhoáng lên, bị chấn lùi về phía sau. Cơ hồ là hạ ý thức, lang trảo của Tiêu Trần Vũ đã chụp vào tay của Đường Tam. Bại trên hồn lực của đối phương khiến hắn nảy ra kinh sợ mà quên mất cố kỵ.

Nhưng, chuyện xảy ra khiến Tiêu Trần Vũ càng thêm giật mình.

Khi lang trảo của hắn bắt trên song thủ của Đường Tam thì rõ ràng cảm giác được, hai tay Đường Tam cứng rắn như thiết, bất luận mình dùng sức như thế nào, đều không thể làm hắn thương mảy may, ngay sau đó, hai tay Đường Tam chia ra, mạnh mẽ từ trong lang trảo của hắn rút ra, trở tay lại nắm lấy cổ tay Tiêu Trần Vũ , không cho hắn bị đẩy lui như vậy, hai tay kéo về phía sau, thân hình tiến về phía trước, vai phải trực tiếp đánh lên tiểu phúc của Tiêu Trần Vũ .

Thân thể to lớn của Tiêu Trần Vũ bị va chạm trực tiếp bay thẳng lên, ném ra xa bên ngoài đủ ba thước.

Những thủ hạ của Tiêu Trần Vũ chuẩn bị kêu 'hảo', lại thấy lão đại của mình bay ra, lúc này đây, ánh mắt bọn họ nhìn Đường Tam hoàn toàn thay đổi. Tiểu tử này vẫn còn là người sao?

Ngọc sắc oánh nhận chậm rãi từ hai tay thối lui, thử nghiệm nội công Huyền Thiên Công của mình hắn là cao hơn mười một cấp hồn lực, Đường Tam nhàn nhạt nói: "Ta còn có việc, không rảnh rỗi chơi cùng ngươi, cứ chấm dứt như vậy đi. Lam Ngân thảo, quấn quanh."

Tiêu Trần Vũ mạnh mẽ bắn dậy từ trên mặt đất, va chạm với Đường Tam cũng không có dùng toàn lực, hơn nữa hắn có thú vũ hồn phụ thể, lực phòng ngự tương đối tốt, cũng không có thụ thương, vừa lúc nghe được Đường Tam nói.

Hơn mười căn Lam Ngân thảo thô to không hề báo trước từ dưới chân hắn đột nhiên dâng lên, xoắn quanh mà lên, không đợi Tiêu Trần Vũ phản ứng lại, đã gắt gao cuốn lấy hai chân hắn.

"Đây là cái gì?" Tiêu Trần Vũ kinh hãi thất sắc. Đem hết toàn lực giãy dụa, sau khi tấn cấp thì Lam Ngân thảo lại cực kì cứng cỏi, bất luận hắn dùng sức như thế nào đều không thể tránh thoát.

Đường Tam từng bước từng bước đi tới trước mặt Tiêu Trần Vũ: "Không cần thử. Ngươi không có khả năng thoát đâu. Đệ nhất hồn hoàn của ta chính là Mạn đà la xà, cho nên Lam Ngân thảo của ta có tính cứng cỏi của mạn đà là xà. Đương nhiên cũng có một chút độc tính của nó. Nếu ngươi nghĩ còn có lực để tái chiến, ta không ngại cho ngươi thưởng thức một chút vị độc của Mạn đà la xà. Nga, thuận tiện nói một chút, ta sẽ không giải độc."Lại là mười căn Lam Ngân thảo vươn lên sau lưng Đường Tam, những chiếc lá trôi nổi sau lưng hắn, tựa như là mười con Mạn đà la xà chẩn bị chọn người mà cắn.Tâm tình sợ hãi bắt đầu xuất hiện trên người đám đệ tử cao niên cấp, những thủ hạ của Tiêu lão đại cơ hồ không tự chủ rất nhanh lui lại đằng sau.Bọn họ cho dù chưa thấy qua Mạn đà la xà, cũng tuyệt đối có nghe nói qua. Người nào lại nguyện ý cùng loại độc rắn kinh khủng như vậy tiếp xúc chứ.

"Đừng phóng độc rắn! Ta nhận thua!" Tiêu Trần Vũ mặc dù là lão đại trong đám đệ tử, nhưng hắn dù sao cũng chỉ có mười hai tuổi, đồng dạng cũng có sự sợ hãi của một đứa bé, trong lúc nhất thời đã hoàn toàn rối loạn.

Kì thật, Lam Ngân thảo của Đường Tam mặc dù có độc, nhưng dù sao cũng là hồn hoàn đầu tiên, cũng không phải là hấp thu Mạn đà la xà cường đại, cho nên độc tính phụ trợ chỉ có hiệu quả gây mê mà thôi, cũng không có kịch độc trí mạng. Nhưng Tiêu Trần Vũ làm sao dám dùng chính thân thể mình để thử nghiệm đây?

Lam Ngân thảo lặng yên biến mất dưới chân Tiêu Trần Vũ, trên mặt Đường Tam lại toát ra nụ cười ôn hòa mà các công độc sinh vẫn quen thuộc: "Nếu ngươi đã nhận thua, vậy, hãy án chiếu theo ước định của ngươi và Tiểu Vũ mà làm."

Tiêu Trần Vũ ngơ ngác nhìn Đường Tam: "Ta đây phải nhận ngươi làm lão đại hay nhận nàng?" Hắn như thế nào cũng không tin, thực lực của Tiểu Vũ có thể vượt qua Đường Tam. Hồn sư sáu tuổi, đây đã vượt quá nhận thức của hắn.

Đường Tam mỉm cười nói: "Đương nhiên tiểu Vũ là lão đại của ngươi. Ta không đánh lại nàng. Nếu không, phòng số bẩy của túc xá trường là ta chứ không phải nàng rồi."

"A?" Tiêu Trần Vũ miệng mở thành hình chữ O, trong lòng thầm than, ngươi đã mạnh như vậy rồi, nàng so với ngươi còn lợi hại hơn, các ngươi thật sự là công độc sanh, thật sự chỉ có sáu tuổi sao?

Tiểu Vũ chậm rãi đi đến bên người Đường Tam, vỗ vỗ lên vai hắn, bày ra bộ dáng một đại tỷ: "Tiểu Ba biểu hiện thật tốt, khổ cực rồi."

Đường Tam a a cười, nói: "Sư phụ còn đề ta đi làm một việc, sự tình còn lại ngươi tự mình xử lý đi. Sau này ngươi chính là đại tỷ của học viện rồi."

Tiểu Vũ cười hướng đầu vai Đường Tam vỗ một cái: "Được rồi, ngươi đi đi, còn lại để cho ta."

Nói xong, ánh mắt nàng chuyển hướng Tiêu Trần Vũ "Như thế nào? Ngươi còn không phục? Được rồi, ta tự giới thiệu một chút. Ta gọi là Tiểu Vũ, nhất niên cấp công độc sinh, vũ hồn, thỏ, thập nhị cấp một hoàn Chiến hồn sư."

Đừng nói Tiêu Trần Vũ, ngay cả Đường Tam chưa đi cũng lấy làm kinh hãi, hắn cũng là bây giờ mới biết Tiểu Vũ đồng dạng cũng là Hồn sư, hơn nữa so với mình còn cao hơn một bậc, nhưng tuổi của nàng và mình không sai biệt lắm, chẳng lẽ nói, nàng cũng là Tiên thiên mãn hồn lực?

Trên người Tiểu Vũ bắt đầu phát ra quang mang màu đỏ, dưới sự bao phủ của hồng quang nhàn nhạt, hai con mắt nàng bắt đầu biến thành màu đỏ, lỗ tai chậm rãi biến dài ra mang theo bạch mao hai bên đầu mọc ra. Vóc người tựa hồ cao lên một chút. Khí tức hồn lực nhu hòa vòng quanh thân thể nàng ba động. Hồn hoàn dưới chân dâng lên cũng giống như Đường Tam, cùng là màu vàng bách niên hồn hoàn.

Tiêu Trần Vũ dùng sức vỗ vào đầu mình một cái: "Tiểu Vũ tỷ, ta phục rồi. Sau này tỷ chính là đại tỷ của Nặc Đinh sơ cấp hồn sư học viện chúng ta. Tất cả lại đây, ra mắt Tiểu Vũ tỷ."

Một cái Lam Ngân thảo thập nhất cấp khí hồn sư đã mạnh như vậy, đây là một cái thập nhị cấp một hoàn Chiến hồn sư, hơn nữa cũng là bách niên hồn hoàn. Tiêu Trần Vũ không cần đánh cũng biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ có chút đắc ý nhìn đám đệ tử cao niên cấp trước mặt mình cúc cung hành lễ, liếc nhìn Đường Tam đang đứng ngẩn người một chỗ "Ngươi không phải có việc gì sao? Như thế nào còn không đi. Ngươi có được tiên thiên mãn hồn lực, ta lại không được sao?"

Đường Tam từ trong suy nghĩ bừng tỉnh, cẩn thận liếc mắt nhìn Tiểu Vũ một cái, tay phải sờ sờ trên đôi tai dài mềm mại của nàng, gật gật đầu: "Tiểu Vũ, nguyên lai ngươi thật là một con thỏ."

"Ngươi..." Tai thỏ chính là nơi mẫn cảm nhất, vũ hồn biến thân, hiệu quả này đồng dạng cũng xuất hiện trên người Tiểu Vũ, khuôn mặt tiểu cô nương này nhất thời đỏ ửng, nâng tay lên muốn đánh, nhưng Đường Tam cũng đã chạy đi rồi.

Không nói Tiểu Vũ bên này xử lý như thế nào, Đường Tam chạy ra sau học viện, tâm tình không nhịn được một trận sướng khoái, ngoại trừ sư phụ thụ độc thương để cho hắn lo lắng ra, hết thảy so với tưởng tượng của hắn đều tốt đẹp hơn. Vấn đề tu luyện của Huyền Thiên công rốt cục cũng giải quyết, hơn nữa mình còn hơn một kỹ năng quấn quanh của Lam Ngân thảo, thực lực có một tiến bộ lớn. Đường Tam tin tưởng, chỉ cần mình cố gắng không ngừng tu luyện, Huyền Thiên công tất nhiên sẽ tăng mạnh. Nhiều nhất là mười năm, chỉ cần mình có thể tiến vào Huyền Thiên công đệ ngũ trọng cảnh giới, coi như là có chút thành tựu rồi, tới khi đó, đại bộ phận ám khí ghi lại trong Huyền Thiên bảo lục đã có thể đem ra sử dụng rồi.

Sư phụ không phải nói thế giới này có rất nhiều tông môn của vũ hồn gia tộc sao, chính mình tại dị giới này một lần nữa thành lập một Đường môn thì có gì là không thể?

Trên Đấu La đại lục, bất luận là Thiên Đấu đế quốc hay Tinh La đế quốc, trong bất cứ một tòa thành thị nào, Vũ hồn điện đều là tiêu chí kiến trúc của tọa thành thị. Đường Tam chỉ tùy tiện hỏi một người qua đường cũng có thể thuận lợi tìm đến chỗ của Vũ Hồn diện.

Vừa rồi trợ giúp công độc sanh quyết đấu đã chậm trễ một ít thời gian, còn phải đi về đưa cơm trưa cho sư phụ nữa, cho nên Đường Tam dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến Vũ Hồn điện, không muốn chậm trễ nữa.

"Đứng lại. Tiểu bằng hữu, nơi này là vũ hồn điện, không thể xông loạn vào." Đường Tam vừa tới được Vũ Hồn điện đã bị người canh cửa ngăn lại.

Vũ Hồn điện của Nặc Đinh thành là một tòa kiến trúc thật lớn. Chỉ riêng mặt trước đã rộng hơn trăm thước, độ cao đạt hai nươi thước, tổng cộng chia làm ba tầng.

Cả kiến trúc là một màu nâu, mặt trước đại môn là tiêu chí của vũ hồn điện trên đó có hình một thanh trường kiếm. Thông qua lời gải thích của đại sư lúc trước, Đường Tam biết, trên tiêu chí chỉ có một đồ án, đại biểu cho vũ hồn điện của Nặc Đinh thành là Vũ Hồn điện cấp thấp nhất.

---

13. Chương 12: Loạn Phi Phong Chuy Pháp

"Thúc thúc, ngài hảo, ta là đệ tử nhất niên cấp của Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện, sư phụ bảo ta đến nơi này kiểm tra một chút về cấp bậc vũ hồn." Đường Tam chỉ chỉ giáo phục trên người mình, hướng về môn vệ nói.

Vừa nhìn thấy tiêu chí của Nặc Đinh học viện trên giáo phục của Đường Tam, trong mắt hai gã môn vệ đều toát ra quang mang hâm mộ, người môn vệ lúc trước lên tiếng nói: "Nguyên lai là như vậy, vậy ngươi vào đi. Đến tầng một quầy tiếp đón, ở nơi đó tìm Đại hồn sư Mã Tu Nặc, ông ấy sẽ trợ giúp ngươi."

"Cám ơn." Đường Tam đáp một tiếng rồi nhanh chóng đi vào Vũ Hồn điện.

Ánh mắt hâm mộ của hai gã môn vệ vẫn nhìn theo hắn đi vào Vũ Hồn điện, một người trong đó nói: "Nếu lúc trước ta có thể vào được Nặc Đinh học viện, nói không chừng bây giờ cũng có thể trở thành một gã Hồn sư rồi. Di, Nặc Đinh học viện hẳn là có công cụ kiểm tra hồn lực của mình a, chỉ trong khi tiến giai mới đến nơi này của chúng ta, đứa nhỏ này như thế nào lại chạy đến Vũ Hồn điện này?"

"Ai biết được? Chắc không có gì, đứa nhỏ này bao nhiêu tuổi, có lẽ sư phụ hắn để hắn tới đưa tin gì đó, lại không thể nói rõ."

Trần cao hai mươi thước là một loại khí thế như thế nào, khi Đường Tam đi vào đại sảnh của Vũ hồn điện thì, lập tức đã bị khí thế hoành tráng này lây nhiễm. Trên toàn bộ trần của đại sảnh, hoàn toàn che kín bởi những bức tranh. Trong một khoảng nhỏ được ngăn cách, vẽ đầy các dạng các loại đồ hình của vũ hồn. Ở phía dưới là màu vàng xám, nhìn qua làm cho người ta cảm thấy một loại kim bích huy hoàng nhưng không mất đi cảm giác cổ phác.

Chung quanh Vũ Hồn điện có những ô cửa thủy tinh lớn, ánh mặt trời chiếu qua thủy tinh trong suốt bị khúc xạ chiếu lên bức bích họa, cảm giác kim quang lóng lánh làm kẻ khác phải rung động không thôi.

Phòng tiếp đón, phòng tiếp đớn ở chỗ nào? Ảnh hưởng bởi hào khí trong đại sảnh, Đường Tam bắt đầu tìm kiếm mục đích chuyến đi của mình.

Người trong vũ Hồn điện không nhiều, chung quanh cũng chỉ có vài người đi quét dọn. Đang lúc Đường Tam không biết tìm phòng tiếp đón ở chỗ nào, chuẩn bị tìm người hỏi thì hắn lại thấy được một người quen. Đúng là vị Đại hồn sư lúc trước đã giúp hắn thực hiện Vũ Hồn giác tỉnh, Tố Vân Đào người mà có vũ hồn độc lang.

Đường Tam bước nhanh tới, lúc này đang ở cùng Tố Vân Đào còn có một nữ Hồn sư, vóc người cao cao đầy đặn, tướng mạo coi như là xinh đẹp. Hai người vừa nói vừa cười, một chút cũng không chú ý tới Đường Tam nhỏ bé đang tới gần.

"Tố Vân Đào đại sư." Đường Tam gọi một tiếng.

Lúc này Tố Vân Đào mới phát hiện hắn đến, nữ hồn sư bên người hắn 'di' một tiếng, nói: "Vũ Hồn điện chúng ta như thế nào còn có một tiểu hài tử như vậy. Chẳng lẽ là vị công tử quý tộc nào lại đến Vũ Hồn điện chúng ta tiến hành vũ hồn giác tỉnh sao?"

Tố Vân Đào liếc mắt một cái cũng không nhận ra Đường Tam tới. Dù sao, những đứa nhỏ trải qua hắn giác tỉnh vũ hồn thật sự nhiều lắm, hơn nữa trang phục của Đường Tam mặc bây giờ cũng không hề giản dị như trước kia.

"Ngươi là...?"

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Tố Vân Đào, Đường Tam nhanh chóng giải thích: "Tố Vân Đào đại sư, ta là Đường Tam, chính là Đường Tam có lam ngân thảo vũ hồn lần trước ngài giác tỉnh tại Thánh Hồn thôn, tiên thiên mãn hồn lực Đường Tam."

"Nguyên lai là ngươi, ngươi như thế nào lại chạy đến nơi này?" Tiên thiên mãn hồn lực dù sao cũng dễ dàng làm cho người ta ghi nhớ, Tố Vân Đào lập tức nhớ tới Đường Tam.

Đường Tam nói: "Sư phụ để cho ta tới Vũ Hồn điện tiến hành kiểm tra tiến giai, thuận tiện kiểm tra một chút chỉ số của vũ hồn lực."

Tố Vân Đào lấy làm kinh hãi "Ngươi đã có hồn hoàn thứ nhất rồi? Nhanh vậy sao. Giáo phục này là của Nặc Đinh học viện, không hổ là học viện tốt nhất Nặc đinh thành, sư phụ thật sự là có trách nhiệm."

Người bạn gái của Tố Vân Đào tựa hồ bị quên mà có chút bất mãn: "Vân Đào, ngươi không giới thiệu cho ta một chút sao?"

Tố Vân Đào mắt thấy người bạn gái có chút hờn giận, nhanh chóng lấy lòng nói: "Ti Ti, đây là đứa nhỏ có tiên thiên mãn hồn lực mà ta nhắc tới với ngươi. Đáng tiếc vũ hồn của hắn lại là Lam Ngân Thảo, nếu không tiền đồ sau này chính là không thể hạn lượng a! Hắn bây giờ đã có hồn hoàn rồi, coi như là một phần tử trong Hồn sư. Phiền ngươi ở chỗ này chờ ta một chút, ta đưa hắn đến phòng tiếp đón của Mã Tu Nặc đại sư bên kia."

Trong khi Ti Ti nghe được Tố Vân Đào nói Đường Tam là tiên thiên mãn hồn lực, ánh mắt rõ ràng sáng hơn một chút, nhưng khi nàng nghe được Đường Tam này tiên thiên mãn hồn lực nhưng lại là trên vũ hồnLam Ngân thảo, vẻ kinh hãi trên mặt lại biến thành một tia khinh miệt, gật gật đầu nói: "Ngươi đi đi, ta ở chỗ này chờ ngươi."

"Cám ơn ngài." Tố Vân Đào cấp cho Đường Tam một ấn tượng cũng không tệ lắm, xem như là một vị chấp sự phụ trách trong Vũ hồn điện.

Tố Vân Đào mang theo Đường Tam đi lên cầu thang bên cạnh lên lầu hai của Vũ Hồn điện. Đi tới hành lang lầu hai, Đường Tam mới nhìn các phòng xung quanh, mà từ nơi này cũng có thể trực tiếp nhìn thấy đại sảnh của tầng một, không cần hỏi, nơi này chính là ban công của Vũ Hồn điện.

Tố Vân đào hiển nhiên là nóng lòng xuống tiếp Ti Ti, mang Đường Tam đi nhanh tới phía trước cửa một gian phòng, cũng không gõ cửa, đẩy cửa mà vào.

"Là ai vậy, thật lỗ mãng." Thanh âm có chút già nua từ trong phòng vang lên. Đây chính là một gian phòng làm việc sáng ngời, phía sau bàn làm việc rộng rãi có một lão giả đang ngồi, trang phục hồn sư sạch sẽ, cùng với tiêu chí ba kiếm tiêu chuẩn trên người hắn, biểu hiện hắn là một vị Chiến hồn sư có cấp bậc là Đại hồn sư.

"Nguyên lai là Vân Đào, tiểu tử ngươi như thế nào vẫn còn lỗ mãng vậy. Tu luyện hồn sư chính là phải tụ tinh hội thần, tính cách trầm ổn một chút mới tốt. Nếu không, ngươi sẽ giống ta, như thế nào cũng không thể vượt qua cánh cửa tam thập cấp."

Tố Vân Đào có chút bất mãn nói: "Mã Tu nặc đại sư, ngài đừng mắng ta. Đứa nhỏ này là đến tiến hành kiểm tiến giai, phiền ngài rồi."

Hiển nhiên quan hệ của Tố Vân Đào cùng lão hồn sư này rất tốt, lão hồn sư a a cười, khi ánh mắt hắn rơi vào người Đường Tam thì không khỏi có chút kinh ngạc "Vân Đào, ngươi xác định đứa nhỏ này là đến tiến hành kiểm tra tiến giai mà không phải là Vũ hồn giác tỉnh chứ?"

Tố vân đào cười khổ nói: "Ta đương nhiên xác định, vũ hồn của đứa nhỏ chính là ta giác tỉnh. Hắn chính là cái đứa nhỏ ta đã đề cập qua với ngươi, tiên thiên mãn hồn lực, vũ hồn lại là Lam ngân thảo. Hắn đã có hồn hoàn, cho nên phiền toái ngươi rồi. Ti Ti còn đang đợi ta, ta đi trước." Nói xong, vỗ vỗ trên vai Đường Tam, vội vã đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Tố Vân Đào rời đi, lão hồn sư Mã Tu Nặc bất đắc dĩ lắc lắc đầu: "Lại là một người tuổi trẻ bị tình yêu làm cho đầu óc rối loạn. Đáng tiếc, Ti Ti cũng không thích hợp với hắn. Tâm của nha đầu đó quá lớn, ngươi sao có khả năng trói buộc."

Đường Tam đứng ở phía trước bàn làm việc của Mã Tu Nặc, nghe Mã Tu Nặc thì thào tự nói lo âu trong lòng: "Ngài hảo, Mã Tu Nặc đại sư."

Mã Tu Nặc mỉm cười nhìn Đường Tam, nói: "Hài tử, không cần gọi ta là đại sư, ta cũng tính không được là cái gì đại sư, ngươi cứ gọi ta là Mã Tu Nặc gia gia đi. Ta năm nay tám mươi mốt tuổi, nói về tuổi làm tổ phụ ngươi hẳn là không có vấn đề gì."

Thanh âm thân thiết hòa ái của lão nhân nhất thời làm hảo cảm của Đường Tam tăng nhiều, nhanh chóng nói: "Ngài hảo, Mã Tu Nặc gia gia."

Mã Tu Nặc mỉm cười, nói: "Đến đây đi, ta mang ngươi đi tiến hành kiểm tra tiến giai. Ngươi là một hài tử rất có lễ phép. Đáng tiếc rằng vũ hồn lại là Lam ngân thảo."

Vừa nói, Mã Tu Nặc kéo tay Đường Tam tựa như dẫn cháu mình đi ra khỏi phòng làm việc, theo hành lang lầu hai hướng vũ hồn nội điện đi đến.

Khi bọn hắn đi tới cuối hành lang thì, ba phiến cửa hình vòm cung cao lớn xuất hiện tại trước mặt Đường Tam.

Mã Tu Nặc mỉm cười nói: "Nơi này chính là vũ hồn thực nghiệm thất của Vũ hồn điện, nơi tiến hành kiểm tra tiến giai. Đến đây đi hài tử."

Nói xong, hắn đẩy ra cánh ngoài cùng bên trái, mang theo Đường Tam đi vào.

Vừa vào gian phòng này, Đường Tam liền có một loại cảm giác đặc thù, nội lực của Huyền Thiên Công trong cơ thể tựa hồ theo một loại tiết tấu đặc thù nhẹ nhành chuyển động.

Phòng này vừa lớn vừa cao, chừng hai trăm thước vuông, một ô cửa sổ lớn cấp cho bên trong phòng đủ ánh sáng.

Đường Tam lập tức tìm được nguyên nhân khiên động nội lực của mình, trên vách tường bốn phía, khảm một loại đá lớn chừng nắm tay, màu đen, nhìn bộ dáng, chất liệu của nó hẳn là giống với hòn đá mà lúc trước Tố Vân Đào dùng để giúp hắn giác tỉnh vũ hồn.

Trên mặt đất, khắc họa một cái tiêu chí lớn hình lệnh bài, một thanh trường kiếm chỉ xuống, vừa đúng chỉ vào lối vào của đại môn.

Tiêu chí này và cái treo ở ngoài Vũ hồn điện là giống nhau.

Đại hồn sư Mã Tu Nặc nhìn Đường Tam chú ý tới hoa văn trên mặt đất, mỉm cười nói: "Vũ hồn điện của chúng ta ở nơi này là cấp thấp nhất, được gọi là Vũ hồn Phân điện. Trên đại lục, sợ là thành thị nhỏ nhất, đều có loại Vũ hồn điện với quy mô giống chúng ta tồn tại. Trên Phân điện, là Vũ hồn Tử điện, cao thêm một bậc nữa chính là Vũ hồn Chủ điện rồi. Tới cấp bậc Vũ hồn Chủ điện, đều là đại thành thị mới có thể có. Mà Thủ đô của hai đại đế quốc, lại là đệ tứ cấp của Vũ hồn Thánh điện. Đệ ngũ cấp là Giáo hoàng điện, nơi đó là nơi tối cao thượng của vũ hồn điện chúng ta. Trên Giáo hoàng điện, chính là Đấu la cung phụng điện chỉ có trong truyền thuyết. Chỉ có Hồn sư đạt tới cấp bậc Đấu la mới có tư cách tiến vào nơi đó, mà nơi đó cũng là nơi trở lại cuối cùng* của tất cả Hồn sư cấp bậc đã ngoài Đấu la tại vũ hồn điện đăng kí. Là nơi mà tất cả hồn sư đều ước mơ."

*chung đích quy túc (final home to return): câu này mình không rõ nghĩa lắm, có lẽ là: nơi cuối cùng để trở về.

Sáu loại cấp bậc của Vũ hồn điện mà Mã Tu Nặc nói vừa hợp với sáu loại tiêu chí mà Đại sư đã nói, Đường Tam trong lòng đã hiểu được.

"Cảm ơn ngài đã nói cho con biết, Mã Tu Nặc gia gia, chúng ta có thể bắt đầu được chưa?"

Mã Tu Nặc nhìn hắn, nói: "Người trẻ tuổi bây giờ tính tình đều là vội vã như vậy. Được rồi. Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu. Thi triển ra vũ hồn và phóng thích hồn hoàn của ngươi."

Đường Tam đi tới, đứng ở trung ương tiêu kí hoa văn trên mặt đất, nâng tay phải lên, ngưng thần tĩnh khí, nội lực của Huyền Thiên Công phối hợp với vũ hồn Lam ngân thảo mang nhiệt lưu tới tay rồi từ lòng bàn tay chậm rãi xuất ra.

Những chiếc lá Lam ngân thảo cứng cáp chen nhau mà ra, trong nháy mắt đã hạ xuống tới trên mặt đất, hồn hoàn sáng rực của bách niên Mạn đà la xà từ dưới chân Đường Tam mọc lên, lấy thân thể của hắn làm trung tâm, di động lên xuống.

Vẻ mặt của Mã Tu Nặc vốn là mỉm cười ôn hòa, khi hắn chứng kiến Lam ngân thảo từ trong lòng bàn tay Đường Tam mạnh mẽ mọc ra thì, thần sắc trên mặt đã biến thành ngạc nhiên: "Đây là Lam ngân thảo?"

Trong mắt Đường Tam lóe ra lam quang nhàn nhạt, đây là hiệu quả đặc hữu khi sử dụng vũ hồn Lam ngân thảo: "Có vấn đề gì sao? Mã Tu Nặc gia gia."

Mã Tu Nặc xoa xoa mắt của mình, xác định mình không có nhìn lầm, lúc này, chú ý lực của hắn dời tới màu vàng hồn hoàn trên người Đường Tam: "Bách niên hồn hoàn, nguyên lai là bách niên hồn hoàn. Khó trách, ngay cả Lam ngân thảo cũng sẽ phát sinh biến hóa lớn như vậy. Hài tử, ta còn chưa biết ngươi tên là gì?"

"Con gọi là Đường Tam."

Mã Tu Nặc thở dài một hơi, bình phục kích động trong lòng: "Ta có thể dám chắc, ngươi tại Nặc Đinh học viện có một vị đạo sư rất tốt. Bất quá, đạo sư của Nặc Đinh học viện có thể giúp ngươi hoàn thành liệp sát bách niên hồn thú cũng đã rất không dễ dàng rồi. Đáng tiếc tiềm lực phát triển của Lam ngân thảo quá

kém, nếu không, nói không chừng ngươi thật sự có thể trở thành một gã Hồn sư vĩ đại, dù sao vũ hồn của ngươi mới vừa mới giác tỉnh được mấy tháng thời gian mà thôi."

Mã Tu Nặc từ trên chiếc bàn ở bên cầm lấy một viên thủy tinh cầu màu vàng đi tới trước mặt Đường Tam: "Mang hồn lực của ngươi rót vào trong đó, để cho ta xem ngươi đã đạt tới bao nhiêu cấp. Dựa theo lý luận mà nói, ngươi hẳn là mười một ……"

Một chữ "cấp" của Mã Tu Nặc còn không có nói ra, thủy tinh cầu mà hắn đưa tới trong tay Đường Tam đã nổi lên một tầng quang thải màu vàng nhạt. Quang mang cũng không tính là mạnh mẽ, nhưng cực kỳ rõ ràng.

"Đây, đây là ……, hồn lực mười ba cấp." Mã Tu Nặc nhìn Đường Tam có điểm như là đang nhìn một tiểu quái vật: "Chẳng lẻ là bởi vì bản thân của hồn hoàn mạnh mẽ, trợ giúp hồn lực gia tăng, chính là, cũng không nên nhảy hai cấp a. Hài tử, ngươi có thể nói cho ta biết hồn hoàn này của ngươi là liệp sát hồn thú gì mà có được hay không?"

Đường Tam không có giấu diếm, nói: "Là Mạn đà la xà."

Mã Tu Nặc thất kinh: "Khó trách, khó trách, dĩ nhiên là Mạn đà la xà khó đối phó nhất trong đê cấp hồn thú. Còn là bách niên Mạn đà la xà, trách không được sẽ có hiệu quả như vậy. Không, không đúng a, vũ hồn của ngươi rõ ràng là thực vật hệ, như thế lại có thể sử dụng hồn hoàn của động vật hệ? Hài tử, ngươi sẽ không phải là nói sai chứ?"

Lúc trước, Tiêu lão đại dù sao chỉ là đứa nhỏ, sự hiểu biết đối với vũ hồn còn chưa đủ sâu, nhưng vị Mã Tu Nặc này đã chấp sự tại Vũ hồn điện công tác mấy chục năm, đối với cơ bản quy tắc của hồn hoàn sẽ rất rõ ràng, bất quá, một chút tựu ý thức được điểm mấu chốt.

Đường Tam lắc đầu, nói: "Mã Tu Nặc gia gia, con cũng không có nói sai. Vũ hồn của Thực vật hệ tại sao không thể sử dụng hồn hoàn của Động vật hệ chứ? Tại dưới điều kiện nhất định đó là có thể thực hiện. Sư phụ của con gọi nó là vũ hồn nghĩ thái lý luận."

Sắc mặt Mã Tu Nặc đại biến: "Xin hỏi, sư phụ của ngươi là vị nào?"

Đường Tam đạo: "Mọi người đều gọi người là Đại sư."

"Đại sư? Chính là vị Đại sư đã từng phát biểu 'vũ hồn thập đại hạch tâm cạnh tranh lực', sau lại bị Vũ hồn điện trừ danh? Hắn dĩ nhiên cũng tại Nặc Đinh thành chúng ta?"

Nghe xong Mã Tu Nặc nói, Đường Tam cũng mới biết được Đại sư dĩ nhiên cũng có thân phận tại Vũ hồn điện, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào mới tốt.

Vẻ mặt của Mã Tu Nặc đột nhiên trở nên nghiêm túc lên: "Đường Tam, ngươi có nguyện ý gia nhập Vũ hồn điện hay không?"

Đường Tam sửng sốt một cái: "Mã Tu Nặc gia gia, con đây không phải tới Vũ hồn điện đăng kí sao?"

Mã Tu Nặc lắc đầu, nói: "Không, này không giống. Tại vũ hồn điện đăng kí, thị việc tuyệt đại bộ phận hồn sư đều phải làm. Từ đó mà thu được trợ cấp của quốc gia. Mà gia nhập Vũ hồn điện, là trở thành Hồn sư chuyên chúc của Vũ hồn điện đích. Hồn sư cũng trực tiếp tiến vào trường học đặc biệt của Vũ hồn điện bắt đầu tiến hành tu luyện."

Đường Tam lắc đầu, nói: "Vậy sợ rằng không được, con đã bắt đầu học tập tại Nặc Đinh sơ cấp hồn sư học viện rồi."

Mã Tu Nặc thở dài một tiếng, nói: "Quả thật là chậm một bước, chúng ta cho dù là Vũ hồn điện, cũng không có đạo lý mạnh mẽ lấy người của học viện. Quên đi. Đây đều do tiểu tử Tố Vân Đào kia, hắn vốn nên trực tiếp mang ngươi tới Vũ hồn điện. Sợ rằng Đại sư cũng sẽ không đồng ý ngươi gia nhập Vũ hồn điện, dù sao ……"

Đường Tam mỉm cười, nói: "Cũng không có thể nói như vậy, con nếu tới Vũ hồn điện, nói không chừng cũng không có được hồn hoàn tốt như vậy. Ngài nói có phải không, Mã Tu Nặc gia gia?"

Mã Tu Nặc sửng sốt một chút, cười nói: "Ngươi nói rất có lý. Được rồi, kiểm tra tiến giai của ngươi xem như kết thúc. Bắt đầu từ bây giờ, ngươi chính là một gã Hồn sư danh giá của Thiên Đấu đế quốc rồi. Hoan nghênh ngươi gia nhập đội ngũ của Hồn sư. Sau này mỗi tháng ngươi có thể bằng vào huy chương ta đưa cho ngươi tới Vũ hồn điện lĩnh trợ cấp, mỗi tháng trợ cấp của Hồn sư là một kim hồn tệ. Chờ ngươi đạt đến cấp bậc Đại hồn sư, trợ cấp sẽ biến thành mười kim hồn tệ. Về chuyện Động vật hồn hoàn dùng trên Thực vật vũ hồn thượng này, ta sẽ nhanh chóng báo lên trên."

"Cám ơn!"

Khi Đường Tam rời đi Vũ hồn điện, bên trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ của hắn đã có thêm một chiếc huy chương do Vũ hồn điện đặc biệt chế tạo, huy chương hình tròn, mặt sau có khắc tên của hắn, còn lại mặt trước là hai đạo kinh **** so le nhau, tượng chưng cho cấp bậc của Hồn sư, ngay cả Đường Tam xuất thân là thợ rèn cũng nhìn không ra chiếc huy chương này dùng kim chúc gì để chế tạo mà thành.

*Kinh ***: Bụi gai

Ra khỏi vũ hồn điện, Đường Tam rất nhanh hướng phía Nặc Đinh học viện chạy đi, được Mã Tu Nặc chỉ điểm, đường hắn đi lần này là một con đường gần hơn, có thể tiết kiệm ít nhất một nửa thời gian.

Mắt nhìn thấy tới học viện, đột nhiên, Đường Tam nghe được một trận thanh âm quen thuộc. Cước bộ vô ý thức ngừng lại.

"Đinh đương, đinh đương, đinh đương …"

Dấu hiệu của chuy tử, phòng ốc cao lớn có chút thô kệch, bên trong không ngừng truyền đến những âm thanh va đập có tiết tấu, đây đúng là một cái tiệm rèn.

Từ bên ngoài nhìn vào, quy mô của tiệm rèn này so với trong nhà Đường Tam thì lớn hơn rất nhiều, có không ít khách nhân ra vào.

Tiệm rèn, Đường Tam không khỏi nhớ tới lời cha nói, Đường Hạo từng nói qua với hắn, sau này để cho hắn tìm một tiệm rèn làm công để chi trả cho cuộc sống của chính mình.

Chỉ là, bây giờ có công việc của công độc sinh cần phải làm, còn có thời gian tới nơi này làm công sao?

Từ nhỏ sanh sống ở bên trong tiệm rèn, đối với cái nghề nghiệp thợ rèn này, Đường Tam coi như là có cảm tình, liếc mắt nhìn tiệm rèn một cái thật sâu, lúc này mới hướng học viện chạy đi.

Thân thể của Đại sư đang rất nhanh khôi phục, Đường Tam sử dụng tiền Đại sư cho hắn tới thực đường mua chút thức ăn mang trở về, cùng ăn với Đại sư. Đại sư bây giờ đã có thể đi được, nói cho hắn không cần chiếu cố. Để cho hắn những ngày này trước cứ đi học bình thường. Xem quyển sách mà Đại sư cho hắn nhiều hơn một chút.

Rời phòng của Đại sư, Đường Tam trở về túc xá của công độc sinh, lần này túc xá bảy đã không hề trống rỗng, các công độc sinh trên cơ bản đều có mặt, chính đang mi phi sắc vũ** nói cái gì đó.

**Mi phi sắc vũ: ý nói khuôn mặt vui mừng, vui vẻ

"Tiểu Tam, ngươi đã quay lại!" Tiểu Vũ ngồi dựa ở trên giường, đương nhiên, sau lưng nàng dựa chính là chăn màn của Đường Tam và nàng bây giờ đang cùng dùng.

"Tiểu Vũ, đưa ta đi tới chỗ mà chúng ta phải quét dọn đi. Nói thì giữ lời, bắt đầu từ hôm nay, nhiệm vụ quét dọn cứ giao cho ta." Giữ lời đúng hứa là gốc rễ để làm người. Điểm này Đường Tam luôn luôn làm rất tốt.

Tiểu Vũ liếc hắn một cái, nói:: "Còn quét dọn cái gì a, tiện nghi cho ngươi rồi, sau này đều không cần quét dọn nữa."

Đường Tam sửng sốt, nói: "Tại sao?"

Tiểu Vũ cười có chút đắc ý đích nói: "Ngươi nghĩ rằng ta làm Tiểu Vũ tỷ là vô nghĩa sao? Công tác của tất cả công độc sanh chúng ta đã được tên Tiêu Trần Vũ kia tìm người an bài rồi. Sau này không cần chúng ta

làm, còn chiếu theo lúc trước lấy tiền lương. Tính ra ngươi cũng xuất không ít lực, lần này tựu tiện nghi cho ngươi đi."

Đường Tam mặc dù nói là giữ lời, nhưng cũng không phải là một người cổ hủ, a a cười, nói: "Này thật tốt. Sau này ngươi chính là Tiểu Vũ tỷ của cả Nặc Đinh học viện rồi."

Tiểu Vũ ngồi dậy, ôm đầu gối của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn hồng tò mò nhìn Đường Tam, nói: " Kết quả ngươi đi vũ hồn điện kiểm tra thế nào?"

Đường Tam nói: "Thành. Ta bây giờ đã là Hồn sư rồi."

Trong mắt các công độc sinh xung quanh đều toát ra quang mang hâm mộ, đương nhiên, cũng chỉ là hâm mộ mà thôi. Một màn lực bại Tiêu Trần Vũ hôm nay của Đường Tam đã khắc thật sâu trong đầu bọn họ, cho dù là Vương Thánh, cũng bội phục hắn không thôi. Tự hỏi cho dù là chính mình cũng có được một cái hồn hoàn cũng vị tất có thể thắng được hắn.

Tiểu Vũ tò mò hỏi: "Trở thành hồn sư có cái gì tốt ? Không phải chỉ là để có cái hư danh sao."

Đường Tam a a cười, nói: "Chỗ tốt vẫn còn có một chút, ít nhất sau này ăn cơm có thể ăn ngon một chút. Trợ cấp mỗi tháng của Hồn sư là một kim hồn tệ."

"Một kim hồn tệ? Nhiều như vậy?" Tiểu Vũ bây giờ cũng hiểu rõ tầm quan trọng của kim tiễn, mặc dù Tiêu Trần Vũ đã nói, sau này tiền cơm của công độc sinh đều tính cho hắn, nhưng trong tay mình có tiền tổng so với người khác thì tốt hơn.

Vừa nói vậy, Tiểu Vũ từ trên giường nhảy xuống, vội vàng hướng ra phía ngoài chạy.

"Tiểu Vũ, ngươi đi làm gì?"

"Ta cũng đi đăng kí Hồn sư a, một kim hồn tệ, có thể mua nhiều thức ăn ăn ngon a."

"Vậy cũng không cần gấp như vậy chứ."

"Như thế nào có thể không gấp, ngươi đã quên hôm nay là cuối tháng sao? Bây giờ đến, cả tháng sau, nói không chừng là có thể lấy được hai kim hồn tệ."

"Nhưng là, ngươi có thể đi hài vào rồi hãy đi."

"Ách ……"

Tiểu Vũ vẫn còn vội vàng đi Vũ hồn điện, Đường Tam trong lòng cười thầm, sợ rằng vị Mã Tu Nặc gia gia kia lại bị một hồi khiếp sợ rồi, dù sao, Tiểu Vũ chính là thú vũ hồn Chiến hồn sư chánh tông. So sánh điều kiện bẩm sinh, thì so với giả mãn hồn lực này của mình còn muốn tốt hơn nhiều

Không cần phải làm công tác của công độc sinh, trong đầu Đường Tam lập tức hồi tưởng tới âm thanh búa nện thanh thúy. Thôn trưởng Kiệt Khắc từng nói qua, sau này lên trung cấp Hồn sư học viện đương nhiên sẽ cần một số tiền không nhỏ, rất nhiều đồ vật trong nhà cũng nên thay đổi, vì vậy có thể lời thêm ít tiền tự nhiên là tốt. Hơn nữa, đây cũng là yêu cầu của cha. Càng trọng yếu chính là, chỉ có tại tiệm rèn, hắn mới có cơ hội võ trang cho chính bản thân mình. Trải qua quá trình tự tay chế tạo tụ tiễn, Đường Tam phát hiện, khi toàn bộ một kiện ám khí do chính mình chế tạo mà thành thì, cảm giác quen thuộc đối với ám khí sẽ trở nên càng mạnh.

"Đường Tam, sự việc ngày đó ta xin lỗi, ngươi sẽ không còn đang tức giận chứ?" Đang trong lúc Đường Tam suy tư, Vương Thánh đi tới bên người hắn, nói với vẻ mặt thành khẩn.

Nhìn vẻ mặt tươi cười thực thà của Vương Thánh, Đường Tam lắc đầu, mỉm cười nói: "Như thế nào lại vậy, ta đã sớm quên rồi. Vương thánh đại ca, ta phải đi ra ngoài, có thể buổi tối mới trở về."

Vương Thánh gật đầu, nói: "Ngươi đi đi. Đúng rồi, chúc mừng ngươi thành Hồn sư."

Đường Tam mỉm cười nói: "Không lâu nữa ngươi cũng sẽ đột phá thôi."

Lại rời Nặc Đinh học viện, Đường Tam thoáng cảm thấy có vài phần mệt mỏi, từ sau khi cùng Đại sư trở về hôm nay, còn không có nghỉ ngơi tốt, lại cùng bọn Tiêu Trần Vũ đó đánh mấy trận, khiến cho Huyền Thiên Công của hắn đã tiến vào đến đệ nhị trọng, nhưng cảm giác mệt mỏi vẫn còn xuất hiện.

Bất quá, việc tới tiệm rèn vẫn phải làm, cùng lắm thì từ ngày mai sẽ bắt đầu công việc là được. Bây giờ Đường Tam sợ nhất chính là người ta không thu một tên tiểu thợ rèn như hắn.

Đi tới tiệm rèn, Đường Tam trực tiếp đi vào. Vừa vào cửa, một cỗ nhiệt khí xông tới đập vào mặt, tại tiệm rèn nào cũng đều là như thế, đương nhiên, nhiệt độ của cái tiệm rèn cũ nát nhà Đường Tam so với nơi này thì kém hơn rất nhiều.

Bước qua cửa chính là một đại sảnh trống trải, bên phải đại sảnh giắt các loại các loại dụng cụ chế tạo hoàn thiện, nơi này cũng không phải chỉ có nông cụ, mà càng có nhiều chính là các loại khôi giáp, vũ khí. Dù sao, ở trên cái thế giới này thì Hồn sư chỉ là số ít, vũ khí vẫn còn rất cần thiết. Mà giá của vũ khí so với nông cụ thì tự nhiên cũng phải cao hơn nhiều.

Thấy những vũ khí này, Đường Tam không khỏi nhớ tới công việc ở kiếp trước của mình phải làm. Khi đó, cơ quan loại ám khí mà Đường môn chế tạo có thể nói là thu nhập chính của cả Đường môn. Quy củ của Đường môn rất nhiều, mặc dù có thể bán ra bên ngoài các loại ám khí cơ quan, nhưng cũng chỉ bán loại không độc cùng một ít hàng hóa bình thường, chân chánh bí truyền là không có khả năng bán ra ngoài. Mặc dù như vậy, nhưng ám khí của Đường môn xuất sản ở trên giang hồ vẫn là cung không đủ cầu.

Nếu mình ở cái thế giới này cũng mở một cái xưởng chế tạo ám khí, sẽ có thu nhập như thế nào chứ?

"Tiểu bằng hữu, ngươi tới nơi này làm chi, mua đồ thì bảo người lớn trong nhà ngươi tới. Mau đi ra, nơi này nguy hiểm." Trong lúc Đường Tam đang suy tư, một thanh âm lớn mà khỏe khoắn cắt đứt suy nghĩ của hắn.

Ngẩng đầu nhìn lên, một người đại hán to lớn xích lõa thân trên lúc đó cũng chính đang nhìn mình, dưới làn da ngăm đen là từng khối cơ bắp, nhìn qua cực kỳ rắn chắc, trong tay nắm một thanh chùy cỡ lớn, trên trán ướt đẫm mồ hôi.

"Đại thúc, chào ngài. Ta là nghĩ đến hỏi một chút xem nơi này có cần người học việc không?" Đường Tam còn nhỏ, thanh âm trong trẻo, mặc dù trong tiệm rèn tràn ngập âm thanh cương thiết va đập, nhưng mỗi người đều nghe được rõ ràng.

Đại bộ phận thợ rèn đang làm việc đều ngừng lại, nhìn Đường Tam lộ ra nụ cười thiện ý. Thợ rèn xem như là một trong những nghề nghiệp thấp kém nhất, đều là người xuất thân cùng khổ, dựa vào sức khỏe cùng tay nghề để kiếm cơm, vẻ ngoài mặc dù thô lỗ, nhưng đại đa số đều cực kỳ thiện lương.

Đại hán lúc trước nói chuyện nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Đường Tam vài lần, nói: "Tiểu bằng hữu, không nên náo loạn nữa. Đi nhanh đi. Nơi này không an toàn. Thân trang phục này của ngươi giống như là bộ dáng của người làm thợ rèn sao? Huống chi, chúng ta nơi này cũng không chiêu thu người học việc nhỏ như ngươi. Sợ rằng ngay cả chiếc chùy ngươi cũng không nâng lên được . Ha ha."

Lúc này Đường Tam mới phát hiện, trên người mình còn mặc giáo phục sạch sẽ, đúng vậy, mặc như vậy như thế nào làm thợ rèn đây. "Xin lỗi, đại thúc, ta sẽ trở lại." Nói xong, hắn xoay người tựu hướng ra phía ngoài chạy đi.

Khoảng cách giữa tiệm rèn và Nặc Đinh học viện rất gần, khi Đường Tam trở lại thì đã đổi bộ quần áo ban đầu của hắn, trên người vết vá lớn vết vá nhỏ, bộ trang phục này, cho dù đi ăn mày cũng tuyệt đối không cần hóa trang.

Vừa vào cửa, Đường Tam cũng không tìm người khác, lại tìm tới trước vị đại hán kia: "Đại thúc, ngài xem, ta như vậy có thể làm người học việc phải không?"

Đại hán thấy Đường Tam một thân trăm vết vá, nhất thời sửng sốt một chút, "Tiểu bằng hữu, ngươi không phải mang ta ra đùa chứ?"

Đường Tam thành thật nói: "Đương nhiên không phải. Đại thúc, là như thế này. Ta là công độc sinh của Nặc Đinh học viện, chiều nào ta cũng có thời gian rỗi, ba ba ta là thợ rèn trong thôn. Từ nhỏ ta đã cùng

ba ba học rèn, muốn tới nơi này của ngài để kiếm bát cơm."

Nghe Đường Tam nói xong, sắc mặt đại hán nhất thời hòa hoãn xuống, đều là xuất thân cùng khổ, trong lòng nhất thời càm thấy đồng tình, huống chi, đứa nhỏ này lại còn đang học ở Nặc Đinh học viện, đại hán thẳng thắn nói: "Được rồi, nếu ngươi nguyện ý tới thì cứ như vậy đi. Xem như làm tạp dịch cho chung ta, rót trà bưng nước ngươi chắc có thể làm được chứ. Bất quá, tiền lương sẽ không cao, nhưng cơm đảm bảo no. Thế nào?"

"Này không có vấn đề gì." Đường Tam vui sướng, liền đáp ứng ngay.

Các thợ rèn đều hướng về Đường Tam cười thiện ý, đại hán trừng mắt liếc mọi người một cái, nói: "Nhìn cái gì mà nhìn, không cần làm việc sao. Khẩn trương lên, tối nay ta mời mọi người uống một bữa."

Nghe đại hán nói xong, chúng thợ rèn nhất thời tinh thần làm việc đại tăng, họ nâng chuy tử của mình lên tiếp tục bắt đầt công việc của bọn họ.

Đại hán giơ chiếc chùy trong tay lên, một bên rèn khối kim loại trước mặt, một bên hướng về Đường Tam nói: "Ta tên là Thạch Tam, thạch trong tảng đá, ngươi có thể gọi ta một tiếng Tam thúc. Tiệm rèn này của ta là gia truyền. Sau này ngươi tới nơi này của ta làm việc, mỗi ngày cơm trưa cùng cơm chiều hai bữa ta lo, lại cho ngươi mười đồng hồn tệ, hay chính là một ngân hồn tệ. Nếu làm việc tốt, sẽ cho ngươi thêm một chút. Nga, đúng rồi, ngươi tên là gì?"

"Tam thúc, ta gọi là Đường Tam."

"Đường Tam? Ha ha, hảo, tên chúng ta đều có chữ 'Tam', xem ra thật có duyên. Ngươi là người từ thôn nào tới?"

Đường Tam nói: "Ta từ Thánh Hồn thôn tới."

Thạch Tam nói: "Ngươi vừa rồi nói học làm thợ rèn từ nhỏ cùng ba ba ngươi, ngươi còn nhỏ như vậy, ba ba ngươi có thể dạy ngươi cái gì?"

Đường Tam nói: "Đương nhiên là dạy rèn đồ rồi, Tam thúc, ngài đừng xem ta là một đứa nhỏ, ta rất có khí lực, rèn sắt cũng không có vấn đề gì."

Thạch Tam cười ha hả: "Các huynh đệ, tiểu tiểu nhị* mới tới của chúng ta nói hắn cũng có thể rèn. Các ngươi có tin hay không?"

*tiểu tiểu nhị: người hầu bàn nhỏ

Các thợ rèn nhất thời cười rộ lên, bộ dáng Đường Tam nhìn qua mới sáu bảy tuổi, đây vẫn còn là sau khi lấy được hồn hoàn đầu tiên, thân thể hắn có cao lên một chút. Nhìn từ bề ngoài, ai có thể tin tưởng hắn có thể rèn?

Bị xem nhỏ luôn là một cảm giác không tốt, Đường Tam nói: "Tam thúc, ta thật sự có thể rèn, không tin, thúc để cho ta thử xem."

Thạch Tam ngừng công việc lại, đem chiếc chùy dựng trên mặt đất: "Như vậy đi, nếu ngươi có khả năng nâng nổi chiếc chùy tử này, ta sẽ tin ngươi." Vừa nói vừa đưa chuy tử cho Đường Tam. Bởi vì đầu chùy tiếp xúc với mặt đất, hắn cũng không sợ Đường Tam không nâng được mà bị nện vào.

"Tam thúc, thúc là đang trừ bỏ tạp chất của khối kim loại này sao. Ta sẽ giúp thúc hoàn thành tốt nó: "Đường Tam tiếp nhận chuôi chiếc chùy từ trong tay Thạch Tam.

Thạch Tam trời sinh thần lực, hắn dùng chiếc chùy này so với người khác đã lớn hơn một chút, so với thân Đường Tam còn muốn cao hơn nửa thước. Lúc này, hắn lại trở thành tiêu điểm trong cả tiệm, các thợ rèn nhìn hắn, đều tỏ vẻ buồn cười. Nhưng là, rất nhanh bọn họ đều cười không nổi, bởi vì, Đường Tam đã đem chiếc chùy này giơ thẳng lên, hơn nữa là giơ lên từ phía trước.

So với chiếc chùy bình thường nặng hơn ba thành. Khi chiếc chùy còn chưa rời mặt đất, Đường Tam đã có phán đoán. Mặc dù nặng một chút, nhưng cho dù lúc trước mình chưa lấy được hồn hoàn, cũng miễn cưỡng có thể sử dụng, càng không cần phải nói đến bây giờ.

Mắt nhìn Đường Tam đem chiếc chùy chậm rãi giơ lên, Thạch Tam cũng mở to hai mắt nhìn, than một tiếng: "Hảo khí lực, không hổ là nhi tử của thợ rèn chúng ta."

Hai mắt Đường Tam sáng rực nhìn chằm chằm vào khối kim loại trong lò, thở ra một tiếng, mạnh mẽ vung chiếc chùy của Thạch Tam lên.

"Hắc"

Hai bàn chân gắn chặt xuống mặt đất, tiểu thối chợt phát lực, lực lượng truyền lên trên, chiếc chùy cự đại tại không trung tà tà xoay một vòng, nặng nề đánh lên trên khối kim loại.

Một tiếng 'đương' lớn vang lên, làm nụ cười của tất cả các thợ rèn biến thành kinh ngạc, ngay sau đó, theo thiết chùy bắn ngược lên, Đường Tam rất nhanh xoay người, thiết chùy trong tay lại quay tròn, lại là một tiếng nổ, thiết chùy đánh vào khối kim loại nóng đỏ so với lần trước còn mạnh hơn.

"Tam Thúc, phiền người giúp ta kéo ống bễ, nhiệt độ không đủ." Đường Tam rất nhanh nói một câu, chùy thứ ba của hắn vừa lại quay một vòng. Lúc này đây, chiếc chùy ngày càng nhanh, tiếng gió ô ô phát ra.

Thạch Tam cũng là thợ rèn thâm niên, tự nhiên cũng hiểu được hậu quả của việc nhiệt độ không đủ, nhanh chóng qua một bên ngồi xuống, kéo ống bễ.

Một màn kế tiếp khiến thợ rèn ở đây suốt đời khó quên. Chiếc chùy nặng nề trong tay Đường Tam phảng phất như vật sống, tại không trung họa ra một vòng tròn, tràn ngập tiết tấu, âm thanh kim thiết va chạm giống như cuồng phong bạo vũ tại bên trong tiệm rèn vang lên.

Bọn họ đều không chú ý tới, hai tay Đường Tam đã trắng sáng như ngọc, nương theo tiếng 'đinh đương', khối kim loại không ngừng nhảy lên dưới chiếc chùy.

Thạch tam một bên toàn lực đẩy ống bễ, một bên gắt gao nhìn Đường Tam đang vung chùy, ánh mắt của hắn đã không thể dùng giật mình để hình dung nữa.

Các thợ rèn khác đều biết chiếc chùy của Thạch Tam nặng bao nhiêu, tự nhiên biết liên tục đập xuống như vậy khó khăn thế nào. Nhất là giống Đường Tam một chùy sau lại mạnh hơn một chùy trước, càng khó khăn tới cực điểm.

'Đương', một kích cuối cùng hoàn thành, Đường Tam mang chiếc chùy tại chỗ quay hai vòng, hóa giải trùng lực trên chiếc chùy, đầu chùy hướng xuống dưới, một lần nữa nằm trên mặt đất, làm tiệm rèn và tâm của các thợ rèn đồng thời rung động một chút.

Hai mươi bảy chùy, nện suốt hai mươi bảy chuy liên tục không dừng, hình dạng khối kim loại lúc trước Thạch Tam rèn thay đổi chút nào, nhưng chỉnh thể thì rút nhỏ một vòng.

Đây là Đường Tam làm được, Thạch Tam tự hỏi cũng có thể làm được, nhưng phải mất suốt một ngày. Phải biết rằng, Thạch Tam trở thành thợ rèn chính thức cũng đã có mười lăm năm thời gian rồi.

Nhìn Đường Tam có chút thở dốc, trán thấm mồ hôi, Thạch Tam lắp bắp hỏi: "Đây, đây chẳng lẻ chính là Loạn Phi Phong Chuy pháp? Kỹ thuật rèn liên tục trong Kỹ thuật rèn?

"Loạn Phi Phong Chuy pháp? Nó là cái gì vậy?" Đường Tam nghi hoặc hỏi.

Thạch Tam bởi vì hưng phấn quá nên hai gò má đã đỏ lên: "Gọi là Loạn Phi Phong Chuy Pháp, bởi vì nó là một loại phương pháp đập liên tục để rèn, tá lực dụng lực, có thể đem lực lượng của thợ rèn chúng ta phát huy hoàn mĩ nhất. Nghe nói thợ rèn lợi hại nhất có thể liên tục đập ra tám mươi mốt chùy, trực tiếp đem khối kim loại chế tạo thành bộ dạng mình muốn. Trọng yếu nhất chính là Loạn Phi Phong chuy pháp này là loại kỹ thuật rèn loại bỏ tạp chất trong kim chúc cực mạnh, ta còn tưởng đã sớm thất truyền, không tưởng hôm nay lại được chứng kiến trên tay ngươi."

---

14. Chương 13: Phụ Thân Đích Lưu Ngôn

"Tam thúc, ta cũng không biết nó có đúng là Loạn Phi Phong Chuy Pháp hay không, đây là cha dạy cho ta."

Thạch Tam thở dài một hơi, cười bộc trực nói: "Xem ra, lần này ta là bắt gặp bảo bối rồi. Điều kiện thuê vừa rồi bỏ đi, tạm thời tiền công của ngươi sẽ giống mọi người, mỗi tháng một ngân hồn tệ. Nếu việc buôn bán tốt, sẽ lại tăng thêm."

Cứ như vậy, Đường Tam chính thức thành một viên trong tiệm rèn của Thạch Tam, bắt đầu cuộc sống no đủ.

Khóa trình trong học viện đối với hắn mà nói cũng không có chỗ nào trọng yếu, Đại sư dạy lý luận trụ cột so với sư phụ của học viện hữu dụng hơn nhiều.

Quyển sách mà Đại sư cho thì hắn cũng đọc kỹ qua, chính giống như hắn đoán trước, phương pháp tu luyện hồn lực mà Đại sư đưa ra, rất cùng loại với lộ tuyến vận hành của tu luyện nội lực. Đương nhiên, đây dù sao cũng chỉ là suy nghĩ trên lý luận của Đại sư, cùng so sánh với phương pháp tu luyện nội công chính thức còn có nhất định khoảng cách, càng không cần phải nói Huyền Thiên Công của Đường môn thiên chuy bách luyện mà ra.

Tiểu vũ thuận lợi có được danh hiệu Hồn sư, mà sau khi trở thành Tiểu Vũ tỷ được học viên công nhận, cuộc sống của công độc sinh cũng trở nên dễ dàng hơn.

Mỗi ngày vào sáng sớm, Đường Tam đều theo thói quen thừa dịp ánh sáng mặt trời mới lên để tu luyện Tử Cực Ma Đồng của hắn. Buổi sáng bình thường đi học, buổi chiều tới tiệm rèn làm công, buổi tối lại nghe Đại sư dạy. Ban đêm tu luyện Huyền Thiên Công. Có thể nói mỗi một ngày đối với hắn mà nói đều là tuyệt đối phong phú.

Tại tiệm rèn của Thạch Tam, Đường Tam dùng một thời gian rất ngắn để được mọi người chấp nhận, Thạch Tam mang nhiệm vụ đề luyện kim chúc giao cho hắn, thời gian rỗi, Đường Tam lợi dụng một ít mảnh kim loại bỏ đi để tiến hành tinh chế, bắt đầu đại nghiệp chế tạo ám khí của hắn. Đương nhiên, trong tiệm rèn hắn chỉ chế tạo một ít linh kiện, lắp ráp chính thức phải sau khi trở lại học viện.

Tiểu Vũ bằng vào thực lực mạnh mẽ của bản thân cùng sự trợ giúp của Tiêu Trần Vũ, rất nhanh trở thành lão đại của cả Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện được tất cả các đệ tử chấp nhận, nàng so với Đường Tam thì nhàn nhã hơn rất nhiều, có lúc thậm chí ngay cả khóa học đều không đi. Đường Tam thậm chí cũng nhìn không tới nàng tu luyện như thế nào. Nhưng thực lực của Tiểu Vũ lại một mực ổn định tăng lên.

Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện, thời gian của một học kỳ chính là một năm, trong cả quá trình, đệ tử không được phép về nhà, nhưng thân nhân lại có thể tới thăm. Đường Tam không chỉ một lần chờ đợi cha đến, nhưng thẳng đến cả học kỳ chấm dứt, cũng không thấy được bóng dáng của Đường Hạo. May là cuộc sống của hắn cũng đủ phong phú, cũng không có nhiều thời gian lắm để tư niệm.

Về phần Vũ hồn điện, sau khi Đường Tam tiến hành kiểm tra đánh giá Hồn sư không lâu, người của Vũ hồn điện đã tới Nặc Đinh học viện tìm Đại sư, Đại sư không có nói cho Đường Tam về chuyện mà bọn họ đã nói, Đường Tam cũng không có hỏi. Nhưng từ nụ cười trên mặt Đại sư so với bình thường nhiều hơn, Đường Tam đoán rằng, quan hệ của Vũ hồn điện và đại sư hẳn là đã trở nên tốt hơn rất nhiều.

"Tiểu Vũ, ngày mai là nghỉ rồi, ngươi phải về nhà chứ?" Đường Tam một bên thu thập hành trang của mình một bên hướng Tiểu Vũ nói.

Thời gian của một năm học đã trôi qua, hắn rốt cuộc có thể trở về nhà thăm cha, buổi chiều hôm nay tại tiệm rèn hắn đã hướng Thạch Tam xin nghỉ. Còn đặc biệt mua một chiếc chùy mới tinh, chuẩn bị mang trở về đưa cho cha.

Từ sau khi Đường Tam gia nhập tiệm rèn của Thạch Tam, đã làm cho phẩm chất của các loại vũ khí trang bị mà tiệm rèn làm ra tăng lên một cái cấp bậc, việc buôn bán cũng trở nên tốt hơn, tiền lương mỗi tháng bây giờ của Đường Tam đã lên tới năm ngân hồn tệ, tương đương với một nửa trợ cấp của hồn sư.

Tiểu Vũ tựa ở trên giường, trong mắt toát ra vài phần cô đơn, cùng với vẻ hoạt bát sáng sủa của nàng lúc bình thường thì bất đồng thật lớn: "Ta không trở về nhà, có lẽ, cứ ở lại học viện đi."

Đường Tam sửng sốt một chút: "Cũng được một năm rồi, ngươi cũng không trở về thăm nhà sao?"

Đôi mắt của Tiểu vũ đột nhiên sáng ngời, nói: "Tiểu Tam, nhà của ngươi có đúng là cách học viện không xa phải không? Nếu không, ta cùng trở về chơi với ngươi, thế nào? Dù sao bọn Vương Thánh và Tiêu Trần Vũ đều đi tham gia khảo thí trung cấp Hồn sư học viện rồi, không ai chơi cùng ta."

Đường Tam cười cười, trải qua một năm ở chung, hắn đối Tiểu Vũ coi như là tương đối hiểu rõ, Tiểu nha đầu này hoạt bát hiếu động, luôn một bộ dáng e sợ cho thiên hạ không loạn, trong khi giả ôn nhu, nhìn như thế nào đều giống một con búp bê đáng yêu, chỉ khi nào nổi điên lên, xưng hào Tiểu Vũ tỷ của nàng ở Nặc Đinh không có thể chỉ gọi không như vậy. Trong cả học viện, đã không biết có bao nhiêu đệ tử ăn đau khổ từ nàng rồi.

"Nhà của ta rất nghèo, không có gì thích hợp để khoản đãi ngươi."

Tiểu Vũ hai tay chống eo, mắt mở to trừng trừng nhìn Đường Tam nói: "Mỗi tháng trợ cấp của ngươi đều rất nhiều, lại không tiêu, còn sợ chiêu đãi ta sao?"

Đường Tam vươn tay phải ra, mặt mang theo nụ cười: "Nói đến trợ cấp, ta đột nhiên nhớ ra, có người hình như còn nợ ta sáu ngân tệ còn không có trả."

Tiểu Vũ sửng sốt một chút, trên khuôn mặt phấn nộm nhỏ nhắn toát ra vài phần xấu hổ, trợ cấp mỗi tháng một kim tệ tuyệt đối không tính là ít, bất quá, nàng tiêu tiền cũng thật sự là đại thủ đại cước*, thấy cái gì tốt là mua về, một chút cũng không để ý xem có hữu dụng hay không, bây giờ nàng sớm đã có chăn màn của chính mình, không cần dùng chung cùng Đường Tam. Nàng cho tới bây giờ đều không để ý tới tiền tài, một khi không có tiền tiêu liền hướng Đường Tam mượn, đó đã thành thói quen.

*lãng phí

"Không phải chỉ là sáu ngân tệ sao? Chờ ta có trợ cấp liền trả lại ngươi. Ngươi còn chưa nói, tới cùng có nguyện ý để cho ta đi theo ngươi hay không."

Đường Tam mỉm cười nói: "Nếu ngươi muốn đi thì hãy cứ đi. Bất quá, tính tình của ba ba ta có thể không quá tốt."

Tiểu Vũ không thèm để ý nói: "Người ta đáng yêu như vậy, dám chắc ba ba ngươi sẽ thích ta." Vừa nói còn bày ra bộ dáng ôn nhu hướng Đường Tam nháy nháy mắt.

Người khác có lẽ sẽ bị bề ngoài của nàng mê hoặc, Đường Tam nhìn tình cảnh nàng bộc phát sự tức giận thật sự quá nhiều, chỉ là bất đắc dĩ lắc đầu, một chút cũng không ăn cái bộ dáng này của nàng:" Mỹ nhân kế không cần dùng đối với ta đi. Hoàn hảo là ngươi bây giờ mới bảy tuổi, nếu lớn thêm một chút nữa, có lẽ thật khó có điểm để phân biệt với hồ ly tinh."

"Hồ ly tinh? Là cái gì?" Tiểu vũ tò mò hỏi.

Đường Tam cười nói: "Chính là một loại hồn thú thành tinh, chuyên môn câu dẫn nam nhân."

Tiểu vũ sửng sốt một chút, ánh mắt nhìn Đường Tam đột nhiên trở nên có chút quái dị, thình lình, tâm tình của nàng đột nhiên trở nên kích động: "Ngươi đi chết đi, dám nói ta là hồ ly tinh, ta muốn cùng ngươi quyết đấu." Vừa nói, nàng đã giương nanh múa vuốt từ trên giường mình nhảy dựng lên, hướng Đường Tam đánh tới.

Các công độc sanh khác đối với một màn này sớm đã nhìn quen rồi, Tiểu Vũ tỷ và Đường Tam náo loạn đối với bọn họ mà nói, đã sớm quen thộc rồi. Nếu là có ngày nào đó hai người không náo loạn vài lần, có lẽ bọn họ ngược lại sẽ không được tự nhiên.

Sáng sớm ngày thứ hai, Đường Tam ra đi thì bên người đã hơn một người, một tiểu cô nương bộ dáng đáng yêu, mặc giáo phục của Nặc Đinh học viện, rời đi Nặc Đinh thành, hướng Thánh Hồn thôn mà đi.

Một năm thời gian vừa rồi đối với Đường Tam mà nói, chính là cực kỳ phong phú, cũng là phi thường thỏa mãn, đột phá bình cảnh của Huyền Thiên Công đệ nhất trọng, dưới sự khắc khổ cố gắng tu luyện của hắn, Huyền Thiên Công có tiến bộ rất lớn. Dựa theo tính toán của hắn, lúc này thực lực hắn là đã đạt tới đỉnh của trung đoạn của đệ nhị trọng, dựa theo hồn lực tính toán, nên có khoảng mười sáu cấp tới mười bảy cấp.

Trong học viện, nói về hồn lực có thể cùng hắn so sánh, cũng chỉ có một mình Tiểu Vũ, mặc dù không thấy Tiểu Vũ tu luyện như thế nào, nhưng hai người trong khi so sánh hồn lực luôn tương soa không xa, có khi Đường Tam chiếm được thượng phong, có những khi lại sẽ bị Tiểu Vũ vượt lên. Mặc dù đều là đứa nhỏ, nhưng hai người ai cũng không phục ai, vì vậy luận bàn là khó tránh khỏi.

Trong khi vừa mới bắt đầu, bọn Tiêu Trần Vũ và Vương Thánh cao niên cấp đệ tử thỉnh thoảng còn gia nhập một chút, nhưng theo hồn lực của Đường Tam và Tiểu Vũ tăng lên nhanh, liền không có ai trở lại quấy rầy bọn họ nữa, thử hỏi, người nào hy vọng mình biến thành bao cát đây?

Cho nên, mặc dù trên danh nghĩa thì Tiểu Vũ là lão đại của tất cả các đệ tử trong Nặc Đinh học viện, nhưng trên thực tế, bọn Tiêu Trần Vũ trong khi xưng hô Đường Tam, cũng sẽ biết gọi lên một tiếng Tiểu Tam ca.

Đường Tam cùng Tiểu Vũ luận bàn, ăn đau khổ nhiều hơn là chiến thắng, thủ đoạn công kích của Tiểu Vũ tầng xuất bất tận, nhất là nhu kỹ của nàng, làm cho người ta một loại cảm giác giống như bánh mật vậy, nếu tại dưới tình huống song phương cũng không mượn lực lượng của hồn hoàn, Đường Tam cơ hồ là tất bại. Sợ là ngay cả sử dụng hồn hoàn, bằng vào hiệu quả quấn quanh và gây mê của Lam ngân thảo, nhiều nhất cũng là cùng Tiểu Vũ chiến thành một trận ngang tay.

Về phần ám khí mà Đường Tam âm thầm luyện tập nhưng cũng không có dùng trong luận bàn, một là bởi vì sát thương lực của ám khí quá lớn, quá dễ dàng đả thương người, mặt khác, hắn cũng là hy vọng có thể tại trong khi luận bàn cùng Tiểu Vũ ma luyện năng lực cận chiến của mình. Có lẽ là bởi vì hai người hỗ trợ nhau bồi luyện nên sinh ra tác dụng xúc tiến rất tốt, tại chiến đấu phương diện, cùng nhau tiến bộ. Sư phụ của học viện cũng không quản bọn họ, tại Nặc Đinh, Đường Tam cùng Tiểu Vũ mặc dù vẫn còn chỉ là nhất niên cấp, nhưng đã thành thiên tài nổi danh của học viện.

"Còn có xa lắm không a?" Tiểu vũ nhìn đông nhìn tây hỏi.

"Cũng nhanh tới. Thấy ngọn núi bên kia không? Thánh Hồn thôn của ta ngay chân núi." Sắp về đến nhà, trong tâm tình của Đường Tam không khỏi có chút hưng phấn, nếu không phải Nặc Đinh học viện quy định buổi tối phải trở lại học viện để ở, mỗi ngày đều có sư phụ kiểm tra phòng, nói không chừng Đường Tam đã sớm về nhà thăm cha mình rồi. Một năm không thấy, ba ba, người có khỏe không?

Có lẽ là bởi vì nguyên nhân đời trước thân là cô nhi, mà một đời này, Đường Tam đối với phần thân tình này cực kỳ quý trọng.

Sờ sờ Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ bên hông, nơi đó có chiếc chùy mới mà hắn sắm cho cha, quần áo mới tinh, thậm chí còn có vài bình rượu ngon.

Tiểu sơn thôn mà hắn sinh sống sáu năm đã tại trong tầm nhìn, không biết tại sao, trong lòng Đường Tam có loại tâm tình không thể giải thích được dần dần hiện lên. Nếu phải cần một câu nói để hình dung, vậy, hắn sẽ nói, cảm giác có nhà thật tốt. Ngay cả nhà này chỉ có mình và cha.

Rất nhanh, hai người đã đi vào Thánh Hồn thôn, nhà Đường Tam ngay đầu thôn, đưa ngón tay hướng ký hiệu dưới chiếc mái nhà tàn tạ, Đường Tam cười nói với Tiểu Vũ: "Nhìn kìa, đó là nhà của ta."

Nhà tại trước mắt, tâm tình của Đường Tam không tự giác trở nên kích động, chân bước nhanh hơn, ba bước biến thành hai, bước nhanh về đến cửa nhà.

Đại môn giống như lúc hắn rời đi, không có khóa, đây vẫn là thói quen của đường hạo, dù sao, tiệm rèn này của hắn cũng không có cái gì để trộm.

"Ba ba, con đã về." Đường Tam hưng phấn hô to một tiếng.

Tiểu Vũ còn chưa từng thấy qua tâm tình như vậy ở Đường Tam, đứng ở sau lưng hắn có chút tò mò mà nhìn, tại trong ấn tượng của nàng, Đường Tam là một bằng hữu ôn hòa, bình thường nói không nhiều lắm, nhưng trên cảm giác luôn bận rộn, luôn có chuyện gì đó để làm. Chỉ có tại trong lúc cùng hắn luận bàn, mới có thể thấy sự nghiêm chỉnh trên mặt hắn. Mà sợ là bại bởi mình, cũng chưa bao giờ thấy bộ dáng phẫn nộ hoặc là kích động của hắn.

Một bên gọi lớn, Đường Tam bước nhanh hướng bên trong đi đến.

Hết thảy tựa hồ đều không có đổi, trong tiệm rèn vẫn loạn như vậy, thậm chí so với trước khi hắn đi càng loạn hơn, mọi thứ bừa bãi phóng đầy trên đất, rách nát, cũ kỹ, nhưng lại gây cho hắn càng nhiều cảm giác thân thiết.

"Nga, Tiểu Tam, là ngươi trở lại." Thanh âm ôn hòa vang lên. Từ gian trong đi ra một người.

Thấy hắn, Đường Tam không khỏi sửng sốt một chút: "Kiệt Khắc gia gia, ngài cũng tại a, ba ba con đâu?"

Từ bên trong đi tới đúng là lão Kiệt Khắc thôn trưởng của Thánh Hồn thôn, trên mặt mang theo một tia cười khổ, đưa tờ giấy trong tay cho Đường Tam, nói: "Ngươi xem đi, đây là ba ba ngươi lưu lại. Buổi sáng ta đến tìm hắn, vốn là muốn để hắn cùng ta cùng đi đón ngươi, không nghĩ tới ngươi nhưng lại đã trở về."

Một tia tâm tình khẩn trương xuất hiện tại trong lòng của Đường Tam, nhanh chóng tiếp nhận tờ giấy lão Kiệt Khắc đưa tới, cúi đầu nhìn xuống.

Trên mặt giấy chỉ có mấy hàng chữ đơn giản có chút khó đọc, nhưng khó che được vẻ mạnh mẽ và khí chất hào phóng.

"Tiểu Tam:

Trong khi ngươi xem được phong thư này, ta đã đi. Không nên đi tìm ta, ngươi không có khả năng tìm được ta.

Ngươi mặc dù còn nhỏ, nhưng đã có năng lực tự chăm sóc cho bản thân. Chim cắt chỉ có tự mình mở cánh mới có thể sớm hơn bay cao.

Không cần lo lắng cho ta, trong tính cách của ngươi, kế thừa rất nhiều sự tinh tế của mụ mụ ngươi. Ba ba thị một người vô dụng. Ngươi dần dần lớn, ba ba phải đi lấy về một số thứ vốn hẳn là thuộc về ta. Một ngày nào đó, phụ tử hai người chúng ta sẽ lại gặp.

Ta hy vọng ngươi trở nên cường đại, nhưng cũng lại không hy vọng ngươi trở nên cường đại, con đường của mình, ngươi tự mình lựa chọn.

Nếu có một ngày ngươi hiểu được chức nghiệp Hồn sư này là không tốt, vậy hãy trở lại Thánh Hồn thôn, giống như ta, làm một thợ rèn đi.

Đừng lo lắng.

Đường Hạo."

Nhìn bức thư trong tay, cả người Đường Tam đã ngây dại, cảm giác mừng rỡ tràn đầy trong phút chốc biến thành sự mất mác.

Ba ba đi, ba ba, người tại sao phải đi?

Lão Kiệt Khắc nhìn bộ dáng thất thần của Đường Tam, cười khổ nói: "Tên Đường Hạo này đi một chút điểm báo hiệu đều không có, hôm trước ta còn tới để cho hắn làm công cụ, hắn này vừa đi, sau này chúng ta còn muốn phải tìm một gã thợ rèn mới được. Người này, thật sự là quá không có trách nhiệm rồi."

Đường Tam chậm rãi phục hồi lại tinh thần: "Kiệt Khắc gia gia, người là nói, ba ba con vừa mới đi trong khoảng hai ngày này?"

Lão Kiệt Khắc gật gật đầu: "Hẳn là trong hai ngày này mới đi. Tiểu Tam, đừng buồn bã, vì một người ba ba như vậy không đáng giá có được. Cùng gia gia đi thôi, đi tới nhà của ta."

Đường Tam yên lặng lắc lắc đầu, cẩn thận gấp bức thư trong tay, để vào trong ngực của mình.

"Cám ơn ngài, Kiệt Khắc gia gia, cả nhà loạn như vậy, con sẽ không mời ngài lưu lại nữa. Con còn muốn thu thập một chút."

Lão Kiệt Khắc sửng sốt một chút, hắn không nghĩ tới Đường Tam nho nhỏ này cũng hạ lệnh trục khách, thở dài một tiếng, nói: "Được rồi. Bất quá, ngươi có cái gì cần cứ tới tìm ta." Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, xoay người hướng ra phía ngoài mà đi.

Lão Kiệt Khắc đi, bên trong tiệm rèn chỉ còn lại có hai người Đường Tam và Tiểu Vũ. Đường Tam cũng không mở miệng, cứ như vậy bắt đầu thu thập căn phòng bừa bộn, thu thập các loại đồ vật trong phòng.

Thần kỳ chính là, Tiểu Vũ ngày thường hoạt bát hiếu động là vậy mà ở đây lại bảo trì trầm mặc, đi tới bên người Đường Tam, lẳng lặng trợ giúp hắn mang từng kiện đồ sắp xếp, lấy nước từ trong chum nước bên ngoài, trợ giúp hắn lau chùi tro bụi bên trong phòng.

Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện.

Đại sư đang ở trong phòng mình xem sách, Tiểu Tam đã về nhà, trong lòng hắn trống rỗng. Ở cùng một năm thời gian, mặc dù ngoài miệng hắn không nói, nhưng cảm tình trong lòng đối với đệ tử này lại đang không ngừng sâu thêm.

Thẳng đến sáng nay trong khi Đường Tam đi, hắn còn do dự có muốn hay không tới thăm nhà hắn. Cuối cùng Đại sư vẫn còn phủ quyết ý nghĩ của mình. Nguyên nhân có rất nhiều, thậm chí ngay cả chính hắn cũng nói không rõ ràng lắm.

'Phanh, phanh, phanh' lúc này, tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

Đại sư cau mày, bình thường ngoại trừ Đường Tam, căn bản sẽ không có người tới nơi này của hắn.

"Mời vào." Đại sư đặt quyển sách trong tay xuống, nhàn nhạt nói.

Cửa mở, một thân ảnh cao lớn từ bên ngoài đi đến. Hắn mặc một thân đơn giản màu xám trường bào, mái tóc đen rối loạn phi tán tại trên vai, trên khuôn mặt già nua có khắc đầy tang thương, một đôi mắt hồn trọc tựa hồ đã tới những năm tháng cuối cùng của cuộc sống, cùng ngoại mạo mới khoảng năm mươi tuổi của hắn có chút không tương xứng.

"Chào ngài, Đại sư." Thanh âm của người đến trầm thấp mà có chút khàn khàn.

Không biết tại sao, khi người này trong khi vừa bước vào cửa, toàn thân Đại sư đều hạ ý thức khẩn trương lên, ngay cả hồn lực cũng không tự giác được trải rộng toàn thân.

"Ngươi là?" Chậm rãi đứng lên, trong mắt Đại sư toát ra vài phần nghi hoặc.

Người áo xám nhàn nhạt nói: "Nói ra, chúng ta hẳn là có hai mươi năm không gặp rồi. Với bộ dáng đổi bại của ta hiện nay, cũng khó trách ngươi không nhận ra ta. Ta gọi là Đường Hạo."

"Đường Hạo?" Vẻ mặt luôn luôn cứng ngắc không dao động của Đại sư chợt đại biến, đồng tử ở hai mắt co hồ là trong nháy mắt tập trung, gắt gao nhìn chằm chằm người trước mắt này, hai tay chộp vào bàn làm việc, ngón tay đã biến thành màu trắng xanh: "Ngươi, ngươi là Hạo ……"

Đường Hạo phất phất tay, ngăn cản Đại sư, lạnh lùng nói: " Xưng hào của quá khứ không cần nhắc lại nữa. Năm đó, chúng ta cũng tính có duyên gặp mặt vài lần, người khác có lẽ sẽ nghĩ ngươi chỉ là người điên, nhưng ta lại biết, ngươi là một người chấp nhất."

Tâm tình của Đại sư dần dần tỉnh táo lại, vẻ mặt cứng ngắc bỗng thoáng nhúc nhích: "Xem ra ta đoán không sai, ngươi quả nhiên chính là cha của Tiểu Tam. Hắn đã về nhà rồi, tại sao ngươi còn ở chỗ này?"

Đường Hạo gật đầu, nhàn nhạt nói: "Đúng là bởi vì hắn về nhà rồi, ta mới có thể ở chỗ này. Ta biết, ngươi thu hắn làm đồ đệ. Làm cha, ta nên sớm tới gặp ngươi. Ta phải đi rồi, duy nhất lo lắng cũng chỉ có hắn, cho nên, ta hy vọng mang Tiểu Tam phó thác cho ngươi."

"Ngươi phải đi? Đi đâu? Hắn chính là nhi tử của ngươi." Đại sư gắt gao nhìn Đường Hạo, ánh mắt trở nên sắc bén.

Bộ dáng của Đường Hạo vẫn một bộ lạnh lùng như trước: "Hắn cũng là đồ đệ của ngươi. Ta phải đi, có rất nhiều sự việc phải đi làm. Hắn đi theo ta sẽ không có được vui vẻ. Ta không có yêu cầu gì khác, cuộc đời của hắn, do hắn tự mình lựa chọn. Mười năm, ta đã rời đi thế giới này mười năm, bây giờ hắn đã lớn lên, có một số việc, ta cần phải đi làm."

Đại sư hít một hơi sâu: "Ta không biết trên người ngươi đã phát sinh cái gì, nhưng là, ta nhìn ra được, Tiểu Tam đối với ngươi thập phần quyến luyến, ngươi không biết là cứ như vậy rời đi, đối với hắn mà nói là quá tàn nhẫn sao?"

Đường Hạo nhàn nhạt nói: "Hắn tự mình quyết định đi một con đường không tầm thường, cùng ở một chỗ với ta mới là tàn nhẫn với hắn. Được rồi, những gì muốn nói ta đã nói xong, bất luận lúc nào, xin nhớ kỹ, hắn là nhi tử của ta."

Nói xong những lời này, Đường Hạo vung tay lên, 'đương', một khối lệnh bài đen nhánh rơi lên trên bàn ở trước mặt Đại sư, lệnh bài cư nhiên cùng khối mà lúc trước Đại sư mang theo Đường Tam tiến vào liệp hồn sâm lâm thì xuất ra giống nhau, chỉ bất quá, đồ án trên khối lệnh bài này cũng là đầy đủ sáu ……

Phanh', cửa phòng đóng lại, thân ảnh cao lớn của Đường Hạo đã biến mất. Nhìn cửa phòng, Đại sư đứng ở nơi đó cả nửa ngày cũng không có động tác gì.

Một lúc lâu, hắn mới chậm rãi cúi đầu, ánh mắt rơi vào trên khối lệnh bài kia, khóe miệng toát ra một tia cười khổ: "Không nghĩ tới, thần tượng của ta đã biến thành bộ dáng này."

Mặt trời hạ xuống phía tây, trước cửa tiệm rèn, hai thân ảnh nhỏ bé đang ngồi, bọn họ mặc đồng dạng quần áo, cứ như vậy lẳng lặng mà ngồi.

Những tia sáng còn sót lại của Mặt trời mang theo màu đỏ nhạt rơi lên trên người bọn họ, phảng phất làm cho trên thân thể bọn hắn khắc một vòng màu vàng đỏ.

Nữ hài nhi ở bên trái nghiêng đầu, nhìn nam hài nhi, hai tay chống trên cằm của mình, muốn nói cái gì đó, nhưng rốt cục nàng vẫn còn nhịn lại.

Mở miệng ngược lại là nam hài nhi, trong tay hắn nắm một thanh chùy mới tinh: "Tiểu Vũ, cảm ơn ngươi."

"Cảm ơn ta cái gì ?" Tiểu Vũ tò mò hỏi.

"Cám ơn ngươi vẫn ở cùng ta." Đường Tam cúi đầu, nhìn mặt đất dưới chân, ánh mắt của hắn có chút mê ly, cũng có chút mông lung, nhưng cuối cùng không có nước mắt nhỏ xuống.

Tiểu Vũ 'phốc xích' cười, đẩy đầu vai Đường Tam một chút, một chút này dùng sức rất lớn, suýt nữa mang Đường Tam đẩy ngã: "Đừng buồn bực nữa. Ba ba ngươi chỉ là tạm thời rời đi mà thôi. Một ngày nào đó, các ngươi sẽ lại gặp mặt nhau. Có lẽ, hắn rời đi, chích là vì cho ngươi phát triển càng tốt, cho ngươi càng thêm kiên cường. Nếu ngươi còn tiếp tục như vậy, chẳng phải là phụ sự khổ tâm của hắn sao?"

Trên mặt Đường Tam toát ra một tia cười khổ: "Có lẽ đúng vậy, nhưng là tại sao người cũng không cho ta gặp mặt lại một lần. Tiểu Vũ, ngươi biết không, ba ba là thân nhân duy nhất của ta. Trong nhà không có ba ba, cũng không hề là một cái nhà nữa."

Tiểu Vũ lắc đầu, mang chiếc bím tóc dài của mình quăng lên trước người: "Không có ba ba, ngươi còn có bằng hữu là ta mà. Nếu ngươi muốn tìm một thân nhân, ta không ngại làm tỷ tỷ của ngươi. Nhanh, gọi một tiếng Tiểu Vũ tỷ nghe xem. Tất cả mọi người đều gọi như vậy, chỉ có ngươi là ngoại lệ."

Nhìn bộ dáng mềm mại và khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào bị ánh hoàng hôn chiếu rọi của Tiểu Vũ, Đường Tam không khỏi nở nụ cười, khi bên người có người làm bạn đang lúc nội tâm yếu ớt nhất, luôn là một việc cực kỳ tốt.

"Nếu ngươi nguyện ý làm muội muội của ta, ta không phản đối. Ta nhớ không sai thì chúng ta mặc dù là cùng năm, nhưng ngươi tựa hồ ít hơn so với ta mấy tháng. Ta là tháng một xuất sinh, ngươi cũng là tháng tám, đúng không?"

"Mơ tưởng. Ta chỉ làm tỷ tỷ, không làm muội muội." Tiểu Vũ không tức giận nâng tay hướng đầu của Đường Tam mà cốc.

Thân thể Đường Tam chợt lóe, đã thoát đi ra ngoài, đứng ở trước người Tiểu Vũ ba thước: "Tiểu Vũ, theo ta lên núi đi, ta cho ngươi xem một số thứ."

Thần sắc Đường Tam rất chăm chú, phảng phất như là quyết định cái gì đó.

Tiểu Vũ cũng không tiếp tục hi nháo, trên khuôn mặt nhỏ nhắn toát ra vài phần nhu thuận, hướng hắn gật gật đầu.

Đường Tam chủ động kéo tiểu thủ phấn nộm của Tiểu Vũ, hướng núi ở ngoài thôn chạy đi. Hai cái bóng tại trời chiều chiếu rọi xuống trên mặt đất dần dần dài ra.

Đường Tam mang theo Tiểu Vũ chạy đến đỉnh núi mới ngừng lại, tại dưới tình huống toàn lực thúc dục Huyền Thiên Công, hắn cũng không khỏi có chút thở dốc.

Đứng ở đỉnh núi, mặt Đường Tam hướng mặt trời chiều, hai mắt đã bị màu tím che kín: "Tiểu Vũ, đây là chỗ trước kia ta luyện công. Ta muốn hỏi ngươi một vấn đề nghiêm chỉnh, cũng hy vọng ngươi có thể trả lời thật cho ta."

Tiểu Vũ bĩu môi: "Ngươi có biết không, bộ dáng của ngươi bây giờ rất giống mấy lão nhân trong học viện."

Đường Tam chậm rãi xoay người, nghiêm chỉnh nhìn Tiểu Vũ: "Ngươi nguyện ý làm muội muội của ta không? Ta thật sự hy vọng có thể lại có một thân nhân."

Tiểu Vũ vừa muốn nói gì, lại bị Đường Tam cắt đứt: "Trước hết nghe ta nói xong đã. Ta cái gì cũng không có, tình huống của nhà ta thì ngươi cũng thấy được, xuất thân của ta chỉ là một bình dân cùng khổ. Ta không thể cho ngươi tài phú cũng không thể cho ngươi thế lực. Ngươi cũng là tiên thiên mãn hồn lực, nhưng ngươi và ta không giống nhau, ta nhìn ra được, thân thế của ngươi hẳn là có cố sự. Nhưng cho tới bây giờ ta đều không hỏi, bởi vì ta sợ xuất thân của chúng ta chênh lệch quá lớn, ngay cả bằng hữu cũng không làm được. Nhưng là, ta thật sự hy vọng có thể có một muội muội giống như ngươi, mặc dù ta không cách nào cho ngươi nhưng thứ quý tộc có, nhưng là, ta lại có thể cho ngươi lời hứa hẹn của ta. Ta sẽ vĩnh viễn bảo vệ muội muội của mình, sẽ không để cho nàng đã bị một chút thương tổn."

Nhìn mắt Đường Tam lóe ra lệ quang, hai mắt của Tiểu Vũ dần dần hồng lên: "Nếu có một ngày, có rất nhiều người muốn giết ta, những người đó ngươi lại đánh không lại, vậy làm sao bây giờ?"

Đột nhiên trên mặt Đường Tam toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt: "Vậy xin mời bọn họ trước hãy bước qua thi thể của ta đi."

Tiểu Vũ trầm mặc, Đường Tam cũng không có tiếp tục nói nữa, ánh hoàng hôn dần dần rút đi, lúc này những ngôi sao trên bầu trời đã lặng yên mọc lên.

"Ca." Tiểu vũ dùng một chữ đơn giản phá vỡ sự bình tĩnh của hai người trong lúc đó.

Vẫn cố nén nước mắt, tại giờ khắc này rốt cục nó chảy xuống, hai tay run rẩy của Đường Tam kéo tay của Tiểu Vũ: "Cám ơn ngươi, muội muội."

Cha đi, nhưng hắn lại có một người muội muội, Đường Tam ngửa đầu nhìn phía bầu trời, hướng về những ngôi sao trên bầu trời yên lặng phát hạ lời thề của cả cuộc đời.

Màn đêm phủ xuống, hai người ngồi ở đỉnh núi, cảm thụ sự ấm áp của ngọn núi xuy phất, nhìn trăng và sao trên bầu trời, hào khí thân mật, không khí tươi mát, mang theo đến cảm giác thư thích.

"Ta có thể không gọi ngươi là ca ca?" Tiểu Vũ quay đầu nhìn về phía Đường Tam ở bên người.

Đường Tam sửng sốt: "Tại sao?"

Trên mặt Tiểu Vũ toát ra một tia đỏ ửng: "Nói như thế nào thì ta cũng là lão đại của tất cả các đệ tử tại Nặc Đinh, đột nhiên thêm một ca ca, bọn họ sẽ nhìn ta như thế nào?"

Đường Tam nở nụ cười: "Được, ngươi cứ gọi ta Tiểu Tam là được. Chỉ cần trong lòng ta biết ngươi là muội muội của ta, xưng hô thế nào thì có quan hệ gì?"

Vừa nói, Đường Tam nâng tay lên, chậm rãi vén ống tay áo, mang tụ tiễn trên cổ tay trái tháo xuống.

"Chúng ta kết làm huynh muội, ta không có cái gì đáng giá tiền, cái này sẽ đưa cho ngươi phòng thân ba đi. Nó là kiện tác phẩm đầu tiên của ta."

Tiểu vũ tò mò nhìn Đường Tam đưa tới tụ tiễn: "Đây là cái gì?"

15. Chương 14: Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch

Tiểu Vũ kinh ngạc nói: "Trước kia, trong khi chúng ta luận bàn, như thế nào không thấy ngươi dụng tới vật này?"

Đường Tam lạnh nhạt cười, nói: "Đứa ngốc, chúng ta là đồng học, vừa là bằng hữu. Ta như thế nào có thể xử dụng loại vũ khí có tính sát thương thế này đây? Còn nhớ kỹ ta dùng hòn đá ném ngươi không? Ngươi cho rằng nó chỉ là trùng hợp sao? Ngươi xem, chỗ kia có một con muỗi."

Tiểu Vũ theo hướng ngón tay của Đường Tam nhìn lại, ở ngoài ba thước, quả nhiên có một con muỗi đang 'vo ve' bay qua, mượn ánh trăng mới có thể miễn cưỡng nhìn rõ ràng.

"Nếu ta nói cho ngươi, ta có thể đánh trúng cánh bên trái của nó, mà không thương tổn đến tính mạng của nó, ngươi tin hay không?"

Tiểu Vũ trừng mắt nhìn hắn nói: "Ngươi đang nói đùa sao?"

Trong mắt Đường Tam tử quang chợt lóe, tay phải đột nhiên vung lên, một đạo sáng nhàn nhạt lặng yên léo lên rồi biến mất, con muỗi cũng trống rỗng biến mất.

Giữ chặt tay của Tiểu Vũ, Đường Tam nói: "Theo ta tới." lôi nàng đi tới phía trước một cây đại thụ cách đó không xa thì ngừng lại, không cần Đường Tam chỉ, Tiểu Vũ cũng có thể rõ ràng thấy, trên thân cây có một cây cương châm dài ba tấc, dưới ánh sáng của trăng sao chiếu xuống lòe lòe tỏa sáng.

Châm đóng đinh tại trên cây, tựa hồ có cái vật gì đó đang ra sức giãy dụa.

Tiểu Vũ cúi đầu nhìn kỹ, không nhịn được giật mình suýt nữa kêu thàng tiếng. Dưới chiếc châm chính đang đóng đinh con muỗi, cương châm đâm xuyên qua cánh trái của con muỗi, mang nó đóng đinh vững vàng trên cây, mà con muỗi vẫn đang giãy dụa, hiển nhiên là tính mạng không bị nguy hiểm.

"Ngươi, ngươi là như thế nào làm được?" Tiểu Vũ hoảng sợ nhìn về phía Đường Tam. Nếu không phải bởi vì nàng vẫn cùng ở một chỗ với Đường Tam, nàng thậm chí sẽ cho này là đã chuẩn bị từ trước.

Đường Tam nhổ cương châm, khi hắn mở lại bàn tay, cương châm đã tiêu thất: "Đây là bí mật của ta, ta gọi nó là ám khí, cho dù là ba ba cũng không biết. Ta chỉ là nghĩ nói cho ngươi, ta có năng lực bảo vệ muội muội của mình."

Đối với những sự vật mới lạ, Tiểu Vũ luôn cảm thấy rất hứng thú, lắc qua lắc lại tay của Đường Tam vui mừng nói: "Hảo ca ca, vậy ngươi có thể dạy ta hay không?"

Đường Tam cười khổ nói: "Với khuynh hướng bạo lực của ngươi, nếu lại học được ám khí, còn không biết có bao nhiêu người gặp phải tai ương đây. Hơn nữa tu luyện ám khí không phải một việc một sớm một chiều. Ta cho ngươi tụ tiễn chính là một loại của ám khí, ngươi trước cứ đem nó dùng là được rồi."

Muốn học tập Đường môn ám khí cũng không dễ dàng, điểm đầu tiên, phải có Huyền Thiên Công làm trụ cột, mà hồn lực của Tiểu Vũ đã không kém, một lần nữa tu luyện Huyền Thiên Công hiển nhiên là không có khả năng, Đường Tam đã âm thầm quyết định, sau này sẽ chế tác một ít cơ quan loại ám khí võ trang tại trên người nàng. Như vậy cũng tính là đủ rồi.

Đường Tam tự tay mang tụ tiễn đeo tại trên tay trái của Tiểu Vũ, chỉnh sửa lại vòng dây của tụ tiễn, làm cho nó hoàn toàn dán tại trên tay Tiểu Vũ, sau đó hắn mang phương pháp sử dụng vô thanh tụ tiễn hướng Tiểu Vũ giảng một lần, để cho nàng thử vài lần. Tiểu Vũ cơ hồ ngay lập tức thích cái bảo bối này.

Tiểu Vũ đi tới một bên thử xạ tụ tiễn, Đường Tam chậm rãi ngước đầu lên, nhìn những vì sao trên không trung, lẩm bẩm tự nói: "Ba ba, người thật là sợ ta ở lại bên người thì không cách nào trở nên kiên cường sao? Người yên tâm đi, ta sẽ cố gắng tu luyện, trở thành một người nam nhân chính thức. Một ngày nào đó, ta sẽ thành niềm kiêu hãnh của người."

"Đường môn, ta đã rời đi sáu năm, nhưng ta vĩnh viễn đều là người của Đường môn, tại Đấu La đại lục này, ta nhất định sẽ mang hết thảy của Đường môn phát dương quang đại."

Hai tay oánh nhuận như ngọc chợt vãi ra, vô số đạo ngân quang ti tuyến phóng lên cao, trong mắt Đường Tam đã thành một mảnh tử mang.

Năm năm sau.

Ba Lạp Khắc vương quốc, phía nam Thiên Đấu đế quốc, cùng Pháp Tư Nặc hành tỉnh tiếp nhưỡng, nói là vương quốc, kỳ thật diện tích của nó chỉ có lớn bằng ba phần tư của Pháp Tư Nặc hành tỉnh, phụ thuộc vào Thiên Đấu đế quốc, một trong tứ đại vương quốc trong cảnh nội của Thiên Đấu đế quốc. Ba Lạp Khắc quốc vương Côn Đức Lạp là đường đệ của quốc vương Thiên Đấu đế quốc Áo Khố Lạp.

Nam phương của Ba Lạp Khắc vương quốc, trực tiếp cùng Tinh La đế quốc tiếp nhưỡng, bởi vậy, tại trong tứ đại vương quốc của Thiên Đấu đế quốc, lực lượng quân sự của Ba Lạp Khắc vương quốc là cường đại nhất, cũng có thể nói là môn hộ của Thiên Đấu đế quốc.

Thiên Đấu đế quốc vốn có mười cái hành tỉnh, sau lại cấp cho tứ đại vương quốc, hình thành sáu phương thế lực, bản thân đế quốc trực tiếp khống chế năm hành tỉnh, tứ đại vương quốc khống chế một cái, còn có một công quốc tiếp cận vương quốc, chiếm cứ một hành tỉnh nhỏ nhất ở phía đông đế quốc.

Trên mặt ngoài, tứ đại vương quốc và một cái công quốc cũng chịu sự thống trì của Thiên Đấu đế quốc, nhưng trên thực tế, năm quốc gia này sớm đã trở thành quốc trung chi quốc, ngoại trừ cần phải tiến cống, hết thảy hoàn toàn tự chủ. Nếu không phải hoàng thất của Thiên Đấu nắm giữ trọng binh, có lẽ nội loạn sớm đã kinh xuất hiện rồi.

Tinh La đế quốc cũng có tình huống cùng loại, bởi vậy, thế của hai đại đế quốc nhìn qua thì mạnh, nhưng trên thực tế, lại đều đang đi xuống dốc. Nói không tốt, là một ngày cục diện của cả đại lục đột nhiên sẽ thay đổi.

Cảnh nội của Ba Lạp Khắc vương quốc có hai tòa thành thị trọng yếu nhất, một tòa chính là Ba Lạp Khắc vương Côn Đức Lạp ở lại cũng thành Ba Lạp Khắc thành, nơi này là trung tâm chính trị và kinh tế của cả Ba Lạp Khắc vương quốc. Mà một tòa thành thị còn lại là Ba Lạp Khắc vương quốc cảnh nội, trung ương của Lập Mã bình nguyên nơi phì nhiêu nhất, có Tác Thác thành của Ba Lạp Khắc được xưng là vựa lúa.

Hai tòa thành thị này đều có trọng binh đóng, là trọng trung chi trọng của cả vương quốc.

Tác Thác thành là một tòa đại thành thị, điểm này từ phối trí đệ tam cấp của Vũ hồn chủ điện là có thể nhìn ra.

Lúc này vừa qua giữa trưa, trời nóng như hỏa, cửa tây của Tác Thác thành đi vào hai người tuổi trẻ. Nhìn qua, bộ dáng của bọn họ đều chỉ có hơn mười tuổi, trên người cũng không có mang hành lý gì, một nam một nữ.

Đứa bé trai quần áo đơn giản, bộ dáng nhìn qua mười hai, mười ba tuổi, thân cao khoảng một thước bảy, mặc một bộ trang phục màu lam nhạt, rất lanh lợi. Bên hông quấn quanh một cái đai lưng có hai mươi bốn khỏa ngọc thạch, tóc dài màu đen miễn cưỡng buông xuống bả vai, tướng mạo tuy không tính anh tuấn, nhưng làm cho người ta một loại cảm giác rất dễ dàng thân cận. Khóe miệng thủy chung mang theo một tia cười nhàn nhạt.

Nếu nói đứa bé trai nhìn qua là hòa nhã mà bình phàm, vậy, cô bé gái tại bên người hắn nhìn qua liền chẳng phải bình phàm nữa.

Tóc dài màu đen mượt mà được tết thành chiếc đuôi sam, cho dù là đã tết nhưng vẫn như trước dài quá tiểu thối, nàng so với đứa bé trai kia còn muốn cao hơn nửa phần, trên thân mặc một kiện y phục nhỏ màu phấn hồng, mang vóc người đã bắt đầu phát dục bó chặt, nếu nói trước ngực còn chưa đủ lớn, vậy chiếc eo thon, nhỏ nhắn không đủ một vòng tay của nàng sẽ làm vô số cô gái hâm mộ rồi.

Đại thối thon dài được che dấu bên trong chiếc quần dài màu trắng, tỷ lệ vàng thật hoàn mỹ, mặc dù nàng nhìn qua tuổi không lớn, trên mặt còn mang theo vẻ ngây thơ, nhưng chiếc đồn bộ* tròn nhỏ lại đã có vài phần vị đạo.

*: buttocks - mông

Lông mi cong cong tự nhiên thành hình, một đôi mắt to sáng và lanh lợi phối hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộm, chẳng những xinh đẹp, còn làm cho người ta có cảm giác vài phần mềm yếu, hai chữ đáng yêu tựa hồ chính là vi bản thân nàng mà có. Đứa bé trai đứng ở bên người nàng sớm đã bị quang huy vô hình của nàng che chắn.

Bé gái giơ tay lên, tại cái trán có chút ướt át nhẹ nhàng lau qua, có chút bất mãn nói: "Rốt cục cũng tới Tác Thác thành gì đó rồi. Thật không biết Đại sư nghĩ như thế nào, rõ ràng có tới vài toà Trung cấp hồn sư học viện đều tỏ vẻ sẽ vô điều kiện chiêu thu chúng ta, nhưng hắn lại để cho ngươi tới cái phá học viện ngay cả cấp bậc đều không có phân chia này để khảo thí."

Đứa bé trai mỉm cười, nói: "Sư phụ để cho ta tới khảo hạch, nhưng cũng không nói cho ngươi tới. May là Ba Lạp Khắc vương quốc và Pháp Tư Nặc hành tỉnh cạnh nhau, nếu không ngươi chẳng phải là càng bất mãn sao?"

Bé gái trợn mắt liếc đứa bé trai: "Thật không có lương tâm, người ta còn không phải là vì ngươi sao. Ai bảo người là ca ca của ta. Dù sao ngày kia mới khảo thí. Mặc kệ, hai ngày này ngươi phải theo ta đi chơi trong Tác Thác thành, đền bù cho tâm hồn non nớt của ta bị thương tổn."

Đứa bé trai bật cười nói: "Đường đường là đại tỷ của Nặc Đinh học viện liên tục sáu năm còn tâm hồn non nớt? Cho đám tiểu đệ kia của ngươi thấy, không biết bọn họ có thể lập tức đi nhảy sông hay không?"

Một nam một nữ này chính là Đường Tam và Tiểu Vũ từ Nặc Đinh sơ cấp hồn sư học viện đi tới.

Năm năm thời gian đã trôi qua, bọn họ rốt cục cũng từ Nặc Đinh sơ cấp hồn sư học viện thuận lợi tốt nghiệp, vốn với thiên phú của bọn họ, Nặc Đinh học viện chuẩn bị đưa bọn họ trực tiếp tiến vào trung cấp hồn sư học viện, thậm chí có vài học viện nổi tiếng đều đưa tới thư mời, có rất nhiều chỗ để lựa chọn.

Nhưng Đại sư lại yêu cầu Đường Tam cự tuyệt tất cả lời mời, tới một tòa học viện tên là Sử Lai Khắc phía nam Tác Thác thành này để khảo thí.

Sáu năm dạy dỗ, đối với Đại sư, Đường Tam sớm đã tôn trọng giống như cha, càng huống chi, hắn hiểu được, Đại sư để cho hắn làm như vậy nhất định là vì tốt cho hắn. Cho nên, hắn đáp ứng không chút do dự.

Sáu năm qua đi, quan hệ của Đường Tam và Tiểu Vũ sớm đã thân thiết giống như là huynh muội ruột thịt, Đường Tam lựa chọn nơi này, Tiểu Vũ tự nhiên cũng đi theo.

Lúc rời đi học viện, Đại sư nói cho Đường Tam, hắn phải tới đế đô, sau này sẽ đến nơi này tìm bọn họ.

Sáu năm tại Nặc Đinh, là sáu năm cực kỳ trọng yếu của Đường Tam, buổi sáng đi học, buổi chiều làm công, buổi tối tu luyện, cơ hồ không có thời gian rỗi. Mười hai tuổi, nhìn qua hắn đã không yếu đuối giống lúc trước nữa. Mỗi ngày tại tiệm rèn làm việc, làm hắn có cơ thể và tinh thần cường tráng, mặc dù nhìn qua không tính to lớn, nhưng dưới trang phục lại bao trùm cơ thể tràn ngập lực lượng.

Tiểu Vũ bĩu môi nói: "Mặc kệ, ngươi có đáp ứng không?"

Đường Tam a a cười, nói: "Tùy ngươi là được. Bất quá, đi đường xa như vậy, ngươi không mệt sao? Chúng ta có đúng là nên tìm một chỗ ở lại đã hay không? Cũng nhanh tới giữa trưa rồi, trước ăn cơm đã."

Tiểu Vũ cười nói: "Này còn được." Đường Tam rất ít làm trái những lời nàng nói, từ sau khi hai người xác lập quan hệ huynh muội, hắn thủy chung giống một đại ca che chở nàng, mặc dù hắn bề bộn công việc, nhưng sự ân cần trong lúc vô ý thể hiện ra vẫn còn làm Tiểu Vũ rất hưởng thụ loại cảm giác này.

Tác Thác thành so với Nặc Đinh thành thì lớn hơn rất nhiều, tự nhiên cũng sẽ náo nhiệt hơn nhiều, trên ngã tư đường, tùy ý có thể thấy được binh lính tuần tra, dòng người hối hả xuyên qua không ngừng.

Hai người trước đơn giản ăn một chút, sau đó là tìm kiếm chỗ trọ lại, không lâu sau, Tiểu Vũ phát hiện ra một tòa tửu điếm rất đáng chú ý.

Tửu điếm cao ba tầng, quy mô nhìn qua mặc dù không tính quá lớn, nhưng trang sức bên ngoài lại hoàn toàn đều là hoa hồng màu đỏ, phong cách kiến trúc của cả tòa tửu điếm cũng như là một đóa hoa hồng thật lớn, rất dễ dàng có thể gây cho người trước mặt cảm giác rực rỡ.

"Mân côi tửu điếm. Tiểu Tam, chúng ta trọ ở nơi này đi." Tiểu Vũ chỉ chỉ.

Đường Tam bình thản nói: "Cứ theo lời ngươi." Mấy năm làm công, hơn nữa trợ cấp của Vũ hồn điện, bây giờ hắn coi như là có một chút tích cóp rồi. Tiểu Vũ không bao giờ quan tâm đến có bao nhiêu tiền, tiêu tiền rất lãng phí, vì không cho mình thường xuyên tiêu quá, liền mang tất cả thu nhập đều đưa cho Đường Tam, để cho hắn cất giữ, có Đường Tam khống chế một chút, nàng còn có thể tiết kiệm được một ít.

Đi vào mân côi tửu điếm, cảm nhận đầu tiên chính là một mùi thơm của hoa hồng đón chào, mùi thơm thấm lòng người mang theo vài phần cảm giác mập mờ, làm thân tâm con người thoải mái.

Bên trong của tửu điếm chỉ có ba loại màu sắc, trắng, bạc và hoa hồng hồng, dị thường ấm áp, hoàn cảnh tao nhã rất dễ dàng làm cho người ta có hảo cảm.

Đường Tam đi tới trước quầy: "Phiền toái cho chúng ta thuê hai gian phòng."

Người phục vụ sau quầy nhanh chóng đứng lên, hết nhìn Đường Tam lại nhìn Tiểu Vũ, trong mắt toát ra vài phần quang mang hâm mộ: "Tiên sinh, ngài xác định đúng là phải hai gian phòng sao?"

Đường Tam gật gật đầu: "Có cái gì không đúng sao?"

Trong mắt người phục vụ toát ra vài phần mập mờ: "Xin lỗi, nơi này của chúng tôi chỉ còn lại có một gian phòng thôi."

"Một gian?" Đường Tam nhíu nhíu mày, hắn hai kiếp làm người, kiếp này trong khi còn nhỏ cùng Tiểu Vũ đồng sàng cộng chẩm còn không có cảm giác gì, nhưng bây giờ dù sao hai người đều dần dần có thân hình của người trưởng thành, nam nữ thụ thụ bất thân, những lời này hắn nhớ kỹ rất rõ ràng.

Người phục vụ nhấn mạnh nói: "Đúng vậy, chỉ còn một gian. Bất quá, ngài yên tâm, phòng của chúng tôi đều là rất lớn, tiện nghi đầy đủ, có thừa để cho hai người ở." Nói xong, hắn còn hướng Đường Tam xuất ra một cái ánh mắt chỉ có thể nắm được ý mà không thể nói thành lời. Đương nhiên, Đường Tam nhìn thì không hiểu.

Tiểu Vũ lơ đễnh nói: "Vậy một gian được rồi. Trong khi chúng ta tại Nặc Đinh, không phải vẫn đều ở cùng một gian túc xá sao? Này có là cái gì. Còn có thể tiết kiệm chút tiền để mua quần áo đẹp mà."

Đường Tam lắc đầu bất đắc dĩ, hắn cũng không phải là một người cố chấp, tệ nhất là chính mình ngủ trên đất là được, bình thường ban đêm cũng là phải tu luyện, đó mới là giấc ngủ tốt nhất.

"Được rồi, vậy phiền toái ngươi cho ta thuê gian phòng này."

Trong khi người phục vụ đang chuẩn chuẩn bị giúp Đường Tam làm thủ tục, một cái thanh âm đột nhiên cắt đứt hành động của người phục vụ.

"Ta nói, gian phòng này hắn là thuộc về ta chứ."

Đường Tam và Tiểu Vũ đồng thời xoay người lại nhìn, chỉ thấy ba người xuất hiện tại phía sau bọn họ, chính đang hướng chỗ quầy đi tới.

Ba người này một nam hai nữ, hai người nữ hài tử trang điểm xinh đẹp, bộ dáng nhìn qua đều có mười bảy, mười tám tuổi, vóc người cao cao, so với Tiểu Vũ còn muốn cao hơn một chút, làm kẻ khác ngạc nhiên nhất chính là dung mạo của các nàng giống nhau như đúc, cư nhiên là một đôi song bào thai.

Nhưng là, ánh mắt của Đường Tam cũng không có rơi vào trên người hai gã tuyệt sắc giai lệ, hấp dẫn sự chú ý của hắn cũng là nam tử đi giữa.

Nam tử cao khoảng một thước tám, so với hắn phải cao hơn nửa cái đầu, nhìn qua tuổi không lớn, thậm chí so với hai cô gái sau lưng hắn còn muốn nhỏ một chút, bả vai rộng lớn, trong tướng mạo anh tuấn mang theo vài phần cương nghị, tóc dài màu vàng phi tán tại sau lưng, dài gần tới eo. Tóc hắn tóc cũng không buộc, mà là gọn gàng nằm ở đó.

Hấp dẫn người chú ý nhất là đôi mắt của hắn, đó là một đôi mắt tà dị, hai con mắt cư nhiên đều là con ngươi kép, đồng tử bên trong là màu lam thâm, ánh mắt rất lãnh, đó là một loại băng lãnh phát ra từ sâu

trong nội tâm, trong lúc nửa khép nửa mở lóe ra tà quang, bị hắn liếc mắt thì trên người giống như bị lưỡi dao sắc bén cắt.

Nam nhân có tướng mạo cực kỳ anh tuấn phối hợp với một đôi mắt như vậy, bất luận ở chỗ nào đều sẽ trở thành tiêu điểm hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Hắn rất mạnh, đây là ý niệm đầu tiên sau khi Đường Tam thấy người này.

Hai cô gái song bào thai phân biệt ôm hai cánh tay của song đồng nam tử, hắn cũng không để ý tới Đường Tam, ánh mắt từ trên người Tiểu Vũ xẹt qua thì lóe ra một tia quang mang kỳ dị, nhưng cũng chỉ là chợt lóe mà thôi.

Đi tới trước quầy, nhìn người phục vụ, thanh niên nói: "Ngươi là mới tới sao. Không biết nơi này luôn lưu một gian phòng cho ta sao?"

Người phục vụ sửng sốt một chút, hỏi dò: "Ngài là?"

Song đồng nam tử có chút không kiên nhẫn nói: "Gọi quản lý của các ngươi đến."

Người phục vụ nhìn về ánh mắt của song đồng nam tử, đáy lòng một trận phát lãnh, nhanh chóng chạy ra phía sau gọi cấp trên của mình.

Đường Tam nhàn nhạt nói: "Vị đại ca này, tựa hồ là chúng ta tới trước."

Song đồng nam tử thậm chí ngay cả đầu cũng không quay lại, chỉ là lạnh lùng nói: "Vậy thì sao?" Hắn cho tới bây giờ không có thói quen hướng người khác giải thích.

Tính tình của Đường Tam coi như ôn hòa, nhưng Tiểu Vũ không có thể dễ bị khi dễ như vậy, thân chợt lóe, đã đi tới bên người Đường Tam: "Không sao cả, cho ngươi nhanh cút."

Song đồng nam tử rốt cục quay người lại, ánh mắt tà dị lạnh như băng rơi lên trên người Tiểu Vũ, gật gật đầu: "Rất tốt, thật lâu không ai dám cùng ta nói như vậy. Các ngươi trên người cũng có hồn lực ba động, hẳn là Hồn sư đi. Vậy các ngươi hãy cùng tiến lên đi, đánh thắng được ta, ta lập tức sẽ đi, nếu không, mời các ngươi biểu diễn một chút chữ 'cút' này."

Nghe song đồng nam tử nói, hai cô gái song bào thai bên người hắn không nhịn được nở nụ cười si ngốc, nhưng bộ dáng cũng không có một chút lo lắng, nhu thuận buông tay song đồng nam ra, lùi qua một bên.

Chính tại đây thì, người phục vụ lúc trước đã mang theo một người trung niên từ phía sau đi ra, cuộc nói chuyện của song đồng nam tử và Đường Tam, Tiểu Vũ hắn hiển nhiên cũng nghe được, vẻ mặt lo lắng: "Hữu thoại hảo thuyết, hữu thoại hảo thuyết, ngàn vạn lần đừng động thủ."

Song đồng nam tử liếc một cái: "Vương quản lý, các ngươi bây giờ càng ngày càng biết làm ăn a?"

Vương quản lý lau lau mồ hôi trên trán, cười trừ nói: "Đái thiếu gia, ngài ngàn vạn lần đừng nói như vậy, đều là kẻ thủ hạ không tốt, tiểu tử vừa mới tới ngày hôm qua, không biết quy củ, xin lỗi, xin lỗi. Ta lập tức an bài phòng cho ngài."

Nói xong hắn quay đầu hướng Đường Tam và Tiểu Vũ, vẻ mặt áy náy nói: "Xin lỗi rồi, hai vị khách nhân. Gian phòng đó là Đái thiếu gia đặt trước, vậy xin hai vị chọn một chỗ khác thôi."

Nếu là theo tính cách của Đường Tam, nhượng thì nhượng, tửu điếm nhiều như vậy, tới một chỗ khác cũng không có gì. Nhưng tính cách của Tiểu Vũ cũng là e sợ cho thiên hạ không loạn, đâu dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

"Chúng ta không đi, thế nào? Mắt chó không biết nhìn người. Đừng cho chúng là nhỏ là dễ bắt nạt."

Đái thiếu gia hừ lạnh một tiếng: "Các ngươi cho dù muốn nhường cũng không dễ dàng như vậy, mắng ta, còn muốn chạy phải không."

"Đái thiếu gia, Đái thiếu gia, ngài ..." Vương quản lý khẩn trương, vẻ mặt cầu khẩn.

Đái thiếu gia trong mắt hiện lên một tia quang mang sắc bén: "Ít nói nhảm. Hết thảy tổn thất tính cho ta."

Tại Nặc Đinh học viện làm đại tỷ đã quen rồi, Tiểu Vũ sao nhìn được loại ánh mắt kiêu ngạo này của đối phương, lập tức sẽ xông lên động thủ.

Tay Đường Tam nắm bả vai của Tiểu Vũ: "Để cho ta tới đi."

Tiểu Vũ bất mãn nói: "Tại sao? Ta tự mình tới, ta muốn đánh cho ngay cả mẹ hắn đều cũng không nhận ra hắn."

Đường Tam nhíu nhíu mày, nói: "Ngươi một cái nữ hài tử, nói chuyện phải cẩn thận một chút. Đã quên trước kia ta nói thế nào sao, ta sẽ vĩnh viễn bảo vệ ngươi. Đây là việc giữa nam nhân."

Hắn không cho Tiểu Vũ ra tay, một là bởi vì cảm nhận được sự cường đại của đối phương, sợ Tiểu Vũ bị thương tổn, hai là, nếu thật sự bị thua, thì là chính mình chịu nhục, cũng không có thể để cho Tiểu Vũ bị đối phương vũ nhục.

Nghe xong câu 'ta sẽ vĩnh viễn bảo vệ ngươi', vẻ mặt phẫn nộ của Tiểu Vũ mới hòa hoãn xuống, nhìn Đường Tam một cái, nói: "Vậy ngươi cẩn thận."

"Không cần tranh tới tranh lui, ta nói rồi, hai người các ngươi cùng tiến lên là được." Đái thiếu gia không kiên nhẫn nói.

Đường Tam không kiêu ngạo không vội vàng, tiến lên hai bước: "Xin chỉ giáo."

Tà quang trong mắt Đái thiếu gia chợt lóe, hữu quyền chợt giơ lên, nương theo thân người vọt tới trước, trực đánh tới ngực của Đường Tam. Động tác của hắn rất đơn giản, không có gì phô trương, nhưng sắc mặt của Đường Tam lại biến đổi. Bởi vì khí thể một quyền này của đối thủ trong nháy mắt dưới tác dụng của lực lượng và tốc độ đã đạt tới đỉnh. Không có kinh nghiệm thực chiến phong phú sao có thể nào làm được điểm này.

Lúc này Đường Tam tuyệt không thể lùi, nếu hắn lùi, khí thế của đối thủ sẽ theo đó mà tăng vọt, sẽ làm uy lực một quyền này càng tăng, cho nên, hắn chẳng những không có lùi, ngược lại là nghênh tiếp. Chân phải trong nháy mắt tiến lên trước một bước, một bước này tiến ra những ba thước, trực tiếp rút ngắn khoảng cách của mình cùng đối thủ, mục đích của Đường Tam rất đơn giản, chính là muốn phá hư tiết tấu công kích của đối thủ.

Đồng dạng là đánh ra hữu quyền, tay của Đường Tam trong nháy mắt biến thành màu nhũ trắng oánh nhuận.

'Phanh' một âm thanh vang dội, thân thể của Đái thiếu gia vọt tới trước đột ngột dừng lại, mà Đường Tam lại không khống chế được lùi về phía sau bốn, năm bước mới đứng vững thân hình.

Đái thiếu gia trong mắt toát ra một tia quang mang kinh ngạc, hắn hiển nhiên không nghĩ tới thiếu niên trước mắt này nhìn qua so với mình còn muốn nhỏ hơn vài tuổi lại có thể tiếp được một quyền của mình.

Làm Đái thiểu gia kinh ngạc nhất chính là nắm tay của Đường Tam, tính trên lực công kích thì hắn rõ ràng chiếm cứ thượng phong, nhưng lúc này tay phải lại đau đớn muốn nứt ra, nắm tay của Đường Tam cứng rắn phảng phất như là sắt luyện được bọc bằng đồng.

Đường Tam sao không sợ đây? Phải biết rằng, nắm tay của hắn chẳng những bao hàm nội lực của Huyền Thiên Công, hơn nữa lực lượng bản thân hắn cùng tuổi của bản thân tuyệt không tương xứng, nhiều năm làm công việc thợ rèn, làm lực lượng của hắn mạnh hơn nhiều so với người thường, hơn nữa đặc tính của Huyền Ngọc Thủ, ba ưu thế lớn dung hợp cùng một chỗ, nhưng hắn vẫn thất bại.

Lực lượng của đối thủ rất cứng, nhưng cũng không phải cái loại cứng mãnh liệt này, mà là sự cứng của ngưng tụ, tất cả lực lượng phảng phất đều ngưng tụ thành nắm tay, chấn động lực bộc phát trong nháy mắt đã làm khí huyết trong cơ thể Đường Tam nhộn nhạo một trận.

"Tốt, có thể tiếp ta một quyền, ngươi có tư cách trở thành đối thủ của ta." Đái thiếu gia quát lạnh một tiếng, thân hình lại triển khai, lúc này đây, công kích của hắn liền chẳng phải đơn giản nữa, cả người từ trên mặt đất phóng lên, trong phút chốc đã tới phía trên Đường Tam, tứ chi mở rộng ra một cách kỳ dị, nhìn qua từ trên xuống dưới toàn thân đều là sơ hở, nhưng tứ chi của hắn lại đều có động tác rất nhỏ, phảng phất có vô hạn hậu chiêu.

Sắc mặt của Đường Tam đã trở nên cực kỳ ngưng trọng, hai chân hơi uốn, mũi chân đồng thời hướng vào trong, tiểu thối trong nháy mắt phát lực, cánh tay trái từ phía ngoài vòng vào bên trong, cánh tay phải từ bên trong hướng ra phía ngoài, làm ra một cái tư thế rất kỳ lạ.

Một kích này của Đái thiếu gia có thể nói là tuyệt kỹ thành danh của hắn, bất luận đối thủ ngăn cản hoặc là công kích như thế nào, hắn đều có rất nhiều loại phương pháp ứng đối, trong động tác nhìn như tràn ngập sơ hở nhưng lại bao hàm thủ đoạn công kích huyền ảo, tứ chi đều trở thành lợi khí.

Nhưng ngay trong khi công kích của hắn chuẩn bị triển khai, trong đột nhiên, một cỗ tiềm lực vô hình từ phía dưới truyền đến, cỗ lực lượng đó tựa hồ rất dính (niêm trù), cũng không có trùng kích lực cường đại, nhưng bền bỉ mười phần, Đái thiếu gia đang ở không trung không có chỗ mượn lực, chỉ cảm thấy thân thể của mình thình lình bị cỗ lực đạo đó đẩy rời đi quỹ đạo vốn có, hướng một bên rơi xuống, tất cả công kích tự nhiên mất đi mục tiêu.

Đây là lực lượng gì? Cảm giác ngạc nhiên từ trong đầu Đái thiếu gia chợt lóe mà qua. Nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hắn cực kỳ phong phú, eo hổ tại không trung chợt xoắn, thân thể xoay tròn một vòng, vững vàng rơi trên mặt đất.

Mà ngay lúc này, công kích của Đường Tam phát động rồi. Hắn lựa chọn thời cơ cực tốt, đúng là trong nháy mắt lúc hai chân Đái thiếu gia rơi xuống đất, cũng là lúc khó phát lực nhất.

Cước đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, nhìn qua ba lần nhấp nhô, Đường Tam đã đi tới bên cạnh Đái thiếu gia, song chưởng đồng thời đánh ra, hướng hai vai Đái thiếu gia.

Tà quang trong mắt Đái thiếu gia chợt lóe, bốn cái đồng tử tựa hồ đồng thời lóe sáng một chút, âm thanh thổ khí vang lên, hai vai hơi nâng lui về phía sau, hai tay phát sau tới trước, đồng thời đi lên, đánh về phía khuỷu tay của Đường Tam. Quyền kình rắn chắc tại không trung liên tiếp phát ra, có thể thấy được lực lượng ẩn chứa trong hai quyền này của hắn mạnh như thế nào.

Đồng thời tại lúc hai quyền đánh ra, đùi phải của Đái thiếu gia trong nháy mắt bắn lên, tại dưới tình huống khoảng cách gần như thế, cũng là trực tiếp hướng cằm của Đường Tam mà đá, có thể thấy được sự mềm dẻo của hắn tốt cỡ nào. Bất luận là hai quyền của hắn, hay là đùi phải, có một cái công kích gì trúng, với lực công kích của hắn vượt qua Đường Tam, lập tức sẽ làm Đường Tam mất đi lực chiến đấu.

Nhưng là, Đường Tam có thể để cho hắn như ý nguyện sao? Chớ quên, đây chính là công kích của Đường Tam.

Bàn tay theo hướng hai vai của Đái thiếu gia co về sau mà mất đi mục tiêu, nhưng tay của Đường Tam cũng không có thu hồi, mà là đồng thời hướng xuống phía dưới đánh ra, một hút một đẩy, lực niêm trù lúc trước Đái thiếu gia cảm giác được lại xuất hiện, hai tay của hắn nhất thời bị đái động hướng hai bên tách ra, hai quyền đánh ra cũng từ hai cánh tay của Đường Tam xẹt qua, không thể trúng mục tiêu.

Đồng thời tại thời điểm hai tay đánh ra, chân trái của Đường Tam trong nháy mắt tiến lên trước một bước, thân thể hơi nghiêng, đầu vai trực đánh tới ngực Đái thiếu gia, hơi nghiêng thân mình này của hắn, cũng chính là để cho một cước đá tới của Đái thiếu gia sượt qua, hết thảy phảng phất như đều là đã tính toán từ trước.

Lúc này, Đái thiểu gia chỉ còn một chân trên đất, đã không có không gian né tránh, công kích lại bị hai tay đối phương phá hủy, lực lượng dùng hết, lập tức bị vây vào thế yếu.

'Phanh' một âm thanh vang dội, đầu vai của Đường Tam chợt đánh lên trên ngực của Đái thiếu gia, trong tiếng kinh hô của hai cô gái song bào thai đang xem cuộc chiến, thân thể của Đái thiếu gia trong nháy mắt bay ra sau, thân trên ngửa ra sau, làm ra một cái đích động tác lộn ngược ra sau, bay ra những năm thước mới hạ xuống.

Đường Tam không có truy kích, lẳng lặng nhìn Đái thiếu gia rơi trên mặt đất, khi cùng ngực của đối phương tiếp xúc, hắn biết, chính mình cũng không có chiếm được nhiều tiện nghi.

Trong nháy mắt lúc hắn đánh lên, cơ ngực của Đái thiếu gia đột nhiên trở nên cứng rắn như sắt, một chút cứng đối cứng đó mặc dù bởi vì ưu thế nên đưa Đái thiếu gia đánh bay, nhưng đầu vai của chính hắn cũng đau đớn một trận mãnh liệt.

Sắc mặt của Đái thiếu gia có chút khó coi, hắn không thể không thừa nhận, chính mình vừa rồi đã khinh địch, thiếu niên trước mắt này nhìn qua so với mình còn muốn nhỏ hơn vài tuổi, thực lực so với trong tưởng tượng phải cao hơn nhiều.

"Còn muốn tiếp tục sao?" Đường Tam nhàn nhạt hỏi.

Đái thiếu gia tà mâu sáng lên: "Đương nhiên. Rất tốt, ngươi có thể bức bách ta dụng xuất hồn lực, tràng tỷ thí này là ta đã thua. Bất quá, không cùng ngươi luận bàn một chút, ta như thế nào có thể cam tâm đây? Bất luận kết quả tỷ thí sau đây như thế nào, phòng này hôm nay ta đều tặng cho các ngươi."

Trong tà mâu của Đái thiếu gia không phải bộc lộ sự phẫn nộ và căm hận, mà là một loại quang mang đặc thù, nếu phải cần dùng từ tới để giải giải thích, 'kiến liệp tâm hỉ' bốn chữ này có lẽ là thích hợp nhất. Ánh mắt của hắn lúc này, giống như là đang nhìn một tuyệt sắc mỹ nữ, bả vai rung nhẹ, hai tay giơ lên.

Con mắt của Đường Tam cũng dần dần sáng lên, hắn phát hiện, Đái thiếu gia trước mặt trở nên khác rồi, nếu nói trước hắn là một cỗ khinh thường và lạnh như băng, vậy, hắn lúc này, trên người lại tràn ngập chiến ý rực cháy.

"Bạch hổ, phụ thể." Một tầng quang mang màu trắng nhạt chợt từ trên người hắn mãnh liệt bộc phát ra, hai tay Đái thiếu gia đồng thời hướng hai bên mở rộng, ngực nhô cao, cốt cách toàn thân truyền ra từng âm thanh 'ba ba', cơ thể chợt bành trướng, mang quần áo trên người căng ra. Mỗi một khối cơ thể dưới y phục cũng trở nên cực kỳ rõ ràng, ngay cả không khí bên người hắn tựa hồ cũng đã trở nên hỗn loạn.

Tóc vàng đầy đầu trong nháy mắt liền biến thành đen trắng giao thoa, màu trắng chiếm đại bộ phận, lượng ít tóc đen ở trong đó nhưng lại hết sức rõ ràng. Trên trán hiện ra bốn đạo hoa văn nhàn nhạt, ba ngang một dọc, vừa lúc hợp thành một cái chữ Vương.

Hai tay của hắn biến hóa lớn nhất, so với trước tăng lên những hai lần, bộ lông màu trắng bao trùm trên cả bàn tay, trong lúc mười ngón tay rung động, lợi trảo như dao găm bén nhọn không ngừng từ trong bàn tay lộ ra rồi thu hồi. Mỗi một căn lợi trảo đó đều như là lưỡi đao, chiều dài chừng tám tấc. Lóe ra hàn quang lạnh lẽo.

Thân trên của Đái thiếu gia chậm rãi nằm xuống phía trước, hai tròng mắt bốn đồng tử đều biến thành màu lam thâm, làm cho người ta có cảm giác như là một cỗ máy giết chóc.

Dưới chân hắn, ba đạo quang hoàn liên tiếp lóe sáng mọc lên, lặng yên bay lên, hai vàng một tím, trong lúc hồn hoàn lưu chuyển, hồn lực mênh mông hình thành từng đợt sóng áp lực phi tới đập vào mặt.

"Thiên niên hồn hoàn." Tiểu Vũ kinh hô một tiếng, nhất thời trong ánh mắt hơn vài phần bối rối. Muốn tiến lên cùng Đường Tam sóng vai tác chiến, lại bị Đường Tam ngăn lại.

Trong hồn hoàn, màu trắng đại biểu thập niên, màu vàng đại biểu bách niên, màu tím đại biểu thiên niên. Thanh niên được xưng là Đái thiếu gia ở trước mắt này, chính bản thân cũng đã có ba hồn hoàn, hơn nữa trong đó còn có một là thiên niên. Phải biết rằng, nhìn qua bề ngoài của hắn, tuổi cũng chỉ bất quá so với Đường Tam và Tiểu Vũ lớn hơn ba, bốn tuổi mà thôi.

Ba hồn hoàn đại biểu cấp bậc của Đái thiếu gia ít nhất đã vượt qua ba mươi, nói cách khác, hắn là một gã Hồn tôn, chính là bản thân lại là cường lực thú vũ hồn Chiến hồn tôn.

"Đái Mộc Bạch, vũ hồn: Bạch hổ, ba mươi bảy cấp Chiến hồn tôn. Xin chỉ giáo." Trong bá khí mạnh mẽ, Đái thiếu gia báo ra vũ hồn và cấp bậc của bản thân, đây là đại biểu cho ý tứ chính thức khiêu chiến.

Tại áp lực thật lớn trước mặt, Đường Tam cũng bắt đầu trở nên khác trước, xung động tiềm tàng trong nội tâm dần hiện ra, hai mắt che một tầng tử ý nhàn nhạt, chậm rãi giơ tay phải của mình lên.

Chợt quang mang màu lam thâm bắt đầu khởi động, một cụm cỏ màu lam thâm chợt từ trong lòng bàn tay hắn sinh trưởng ra, mỗi một chiếc lá cỏ nhìn qua đều rất mảnh khảnh, nhưng mặt trên lại phủ kín hoa văn uốn khúc, lá cỏ không hề dẹt như trước kia, mà là biến thành hình trụ tròn, nếu cẩn thận quan sát, có thể thấy rõ ràng, tại phía trên lá cỏ, phủ đầy các gai nhỏ.

Quang mang màu nhũ trắng từ thân Đường Tam dâng lên, lá cỏ màu lam thâm phảng phất nhận được cái gì kích thích mà chợt phóng đại, trong chớp mắt đã biến thành to như tay người, tựa như những cây dây

leo. Hoa văn uốn khúc màu đen lóe ra quang mang nhàn nhạt, linh động giống như hơn mười con rắn lớn xoay xung quanh thân thể Đường Tam.

Hai vòng màu vàng hồn hoàn đồng thời từ dưới chân Đường Tam mọc lên, xoay quanh trên thân thể của hắn.

"Đường Tam, vũ hồn: Lam ngân thảo, hai mươi chín cấp khí hồn Đại sư. Xin chỉ giáo."

Lông mi của Đái Mộc Bạch cùng tóc giống nhau đã biến thành màu trắng bỗng nhúc nhích: "Vũ hồn của ngươi chỉ là Lam ngân thảo?"

Đường Tam nói ra nguyên lời nói của Đại sư: "Không có vũ hồn phế vật, chỉ có hồn sư phế vật."

Đái Mộc Bạch là Đường Tam từ sau khi tiến vào Nặc Đinh sơ cấp hồn sư học viện, gặp được vũ hồn người mạnh thứ hai, chỉ có lúc trước viện trường của Nặc Đinh học viện, dưới lời mời của Đại sư trợ giúp hắn đồng thời có được đệ nhị hồn hoàn thì triển hiện quá thực lực bốn mươi hai cấp khí hồn tông. Nhưng tuổi của vị viện trường kia sớm đã vượt qua năm mươi, mà Đái Mộc Bạch trước mắt, sợ rằng cũng chỉ là mười sáu, mười bảy tuổi mà thôi.

Khó trách, khó trách, mình bằng vào việc mượn lực lượng, nội lực hơn nữa Huyền Ngọc Thủ trong khi lần đầu tiên cùng hắn va chạm cũng chịu tổn hại, đây là tuyệt đối chênh lệch về lực lượng.

Người trước mắt này, có thể nói là Đường Tam gặp được qua đối thủ cường đại nhất, chênh lệch của hơn kém một cái hồn hoàn có bao nhiêu uy lực Đường Tam rất rõ ràng, nhất là cấp bậc đệ tam hồn hoàn của đối phương là thiên niên. Thuộc tính và kỹ năng gắn liền với nó cũng không phải hai hoàn có khả năng chống lại. Đánh một trận này, Đường Tam không có gì nắm chắc, có lẽ, để cho hắn mang năng lực bí ẩn nhất của bản thân thi triển ra, mới có thể có lực chống lại.

"Nói thật là hay, không có vũ hồn phế vật, chỉ có Hồn sư phế vật. Vậy để cho ta lĩnh giáo vũ hồn Lam ngân thảo này của ngươi có chỗ gì kỳ lạ."

Đái Mộc Bạch động rồi, hắn sau khi vũ hồn phụ thể, phảng phất hoàn toàn biến thành một người khác, tóc bạc vừa mới bay lên là lúc, thân thể tràn ngập lực lượng bộc phát của hắn đã đi tới trước mặt Đường Tam.

Lợi trảo trên hai tay mười ngón đồng thời bắn ra, chụp vào thân thể của Đường Tam.

Đường Tam cơ hồ không chút do dự nhanh chóng phi về phía sau, cước đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, nhanh chóng thoát khỏi công kích của Đái Mộc Bạch, đồng thời, vũ hồn Lam ngân thảo mà hắn phóng thích cũng rất nhanh bắt đầu hoạt động, từng vòng những chiếc dây màu lam sẫm to lớn xoay quanh, từ bốn phương tám hướng hướng thân thể của Đái Mộc Bạch hợp lại. Mà bản thân Đường Tam lại như là ẩn nhập vào trong đám dây leo mà lặng yên biến mất.

Quang mang từ tà mâu của Đái Mộc Bạch liên tục lóe ra, hồn lực mênh mông bao trùm toàn thân, dưới sự huy vũ của hai tay, mang từng chiếc dây leo đang vọt tới bên người nhất nhất đẩy ra.

Hắn vốn là định mang những dây leo hình thành từ Lam ngân thảo này trực tiếp chặt đứt, nhưng hắn lại giật mình phát hiện, những dây leo này cũng cực kỳ cứng cỏi, với hổ trảo của hắn phụ gia thêm ba mươi bảy cấp hồn lực tại trong khi đẩy dây leo ra cũng chỉ có thể cắt sâu vào một nửa, mà không cách nào hoàn toàn cắt đứt. Mà một khi dây leo rời đi phạm vi của hổ trảo, tự thân sẽ nhanh chóng khép lại.

Mang theo mùi hương trà nhàn nhạt trong dây leo lan tràn, những sợi dây leo này phảng phất như vô cùng vô tận, không ngừng từ bốn phương tám hướng lao tới, mặc dù lực lượng, tốc độ của Đái Mộc Bạch đều dưới tác dụng của vũ hồn mà gia tăng lớn, nhưng như thế nào cũng không xông ra được phạm vi của dây leo.

Đây là Lam ngân thảo? Trong lòng Đái Mộc Bạch cực kinh ngạc, hắn chưa bao giờ nghĩ đến Lam ngân thảo lại có thể lợi hại như thế, đối thủ so với mình ít hơn một cái hồn hoàn, Lam ngân thảo lại có thể tạm thời ràng buộc mình, nếu là hắn cùng mình có tương đương hồn hoàn, vậy thắng lợi của tràng chiến đấu này sẽ rất khó nói.

Đái Mộc Bạch cho tới bây giờ đều không phải là một người có kiên nhẫn, nhưng tâm chiến thắng của hắn lại cực kỳ mạnh, bạch quang mãnh liệt chợt sáng lên, tà mâu của Đái Mộc Bạch đột nhiên biến thành liễu

màu trắng, trong ba hồn hoàn trên người hắn, quang mang trên hồn hoàn thứ nhất chợt đại phóng, hình thành một màn hào quang màu trắng, mang dây leo chung quanh đều ngăn lại bên ngoài không cách nào gần người.

Ngay sau đó, hồn hoàn thứ hai trên người hắn lại sáng lên, bạch quang khổng lồ trong nháy mắt ngưng tụ, theo một tiếng hổ hống của Đái Mộc Bạch, một quang cầu màu nhũ trắng từ trong miệng hắn phun ra.

Hai cái hồn hoàn đầu của Đái Mộc Bạch mang theo kỹ năng, phân biệt là bạch hổ hộ thân tráo cùng với bạch hổ liệt quang ba, lúc này đồng thời phát động, nhất thời triển hiện ra uy lực kinh khủng.

Từ bên ngoài nhìn, thân thể Đái Mộc Bạch đã bị những dây leo to lớn vây ở trong, trong khi Tiểu Vũ đang buông lỏng, đột nhiên, vô số bạch quang từ khe hở của dây leo chợt bắn ra, ngay sau đó, một tiếng nổ mạnh trầm muộn chợt vang lên.

Dây leo do Lam ngân thảo hình thành trong nháy mắt bị nghiền nát, trùng lực cường đại mang đại sảnh của mân côi tửu điếm cuốn qua biến thành một mảnh lang tạ.

Vũ hồn cùng túc chủ là một thể đích, sắc mặt của Đường Tam nhất thời trở nên tái nhợt, lui về phía sau một bước mới đứng vững thân hình.

Bạch quang dần dần thu liễm, lộ ra thân hình hùng tráng của Đái Mộc Bạch, Lam ngân thảo bị nghiền nát cũng bắt đầu ngưng tụ một lần nữa tại bên người Đường Tam, nhưng số lượng đã ít hơn rất nhiều so với trước.

"Đường Tam, lực công kích của Thú vũ hồn vĩnh viễn đều mạnh hơn so với Khí vũ hồn. Lam ngân thảo của ngươi uy lực mặc dù nằm ngoài dự liệu của ta, nhưng là vẫn còn không vây khốn được ta."

Đường Tam lạnh nhạt cười, nói: "Đó cũng không nhất định." Đột nhiên trong lúc đó, hồn hoàn thứ hai trên người Đường Tam chợt sáng lên, thân thể của Đái Mộc Bạch chợt cứng ngắc một chút, một tầng dây leo dày đặc không biết lúc nào đã xuất hiện trên người hắn, theo quang mang hồn hoàn thứ hai của Đường Tam đại phóng, trong nháy mắt sinh trưởng, mang thân thể của Đái Mộc Bạch trói lại một cách vững chắc.

Gai trên dây leo mặc dù chỉ có dài một tấc, nhưng dưới sự siết chặt không ngừng lại gây cho toàn thân Đái Mộc Bạch một trận đau đớn kịch liệt, đồng thời, hắn phát hiện thân thể của mình cũng bắt đầu trở nên tê liệt đi.

Sớm trong khi Đường Tam còn chưa đạt tới hai mươi cấp, Đại sư đã suy nghĩ tốt về hồn hoàn thứ hai của hắn cần bắt là noại hồn thú nào.

Hồn hoàn thứ hai của Đường Tam có được từ một loại thực vật hệ hồn thú tên là quỷ đằng, giới hạn hấp thu hồn hoàn thứ hai lớn nhất có thể là bảy trăm sáu mươi bốn năm, quỷ đằng hồn hoàn này mà Đường Tam có được thì tu vi bản thân ít nhất vượt qua sáu trăm năm.

Quỷ đằng là một loại thực vật hệ hồn thú cực kỳ kinh khủng, thân mình có rất mạnh thần kinh tính độc tố, chỉ cần bị vài chiếc gai đâm trúng, độc tố sẽ lập tức phát ra, cho đến khi hóa thành nước đặc, trở thành thức ăn cho quỷ đằng. Hơn nữa, làm cho các Hồn sư e ngại nhất chính là năng lực ký sinh của quỷ đằng. Tại trong khi nó công kích, sẽ tự động tản mát ra vô số mầm móng rất nhỏ, trực tiếp ký sinh tại trên người địch nhân, chỉ cần quỷ đằng cung cấp đủ năng lượng, hoặc là mầm móng này hấp thu đủ chất dinh dưỡng, liền sẽ ở trên người ký chủ sinh trưởng lên, thần kinh tính độc tố một khi lan tràn, hiệu quả cũng sẽ giống nhau.

Vì có được hồn hoàn quỷ đằng hơn sáu trăm năm này, cho dù là viện trưởng Nặc Đinh học viện, vị Khí hồn tông bốn mươi hai cấp kia, cũng là giết tới khổ tâm, bằng vào thân mình cùng với vũ hồn tương khắc, mới thật vất vả mang nó chế phục, để cho Đường Tam hoàn thành cú kích sát cuối cùng.

Sau khi có được hồn hoàn quỷ đằng, toàn bộ thuộc tính của bản thân Đường Tam tăng lên mạnh mẽ, Lam ngân thảo trở nên càng thêm cứng cỏi, hơn nữa bề ngoài biến thành cùng loại với quỷ đằng, chỉ bất quá màu sắc và hoa văn còn bảo trì bộ dáng vốn có. Mà độc tố của nó cũng biến thành thần kinh tính gây mê, hiệu quả tăng nhiều, sợ là tại trong không khí phát ra mùi cũng có thể sinh ra hiệu quả nhất định.

Mà hồn hoàn quỷ đằng mang đến cho Đường Tam hồn hoàn kỹ năng chính là ký sinh.

Sau khi rót vào hồn lực, hiệu quả năng lực ký sinh của quỷ đằng phát huy còn vượt qua bản thân mà quỷ đằng vốn có, dưới sự thúc đẩy của hồn lực, mầm mống ký sinh sẽ trong nháy mắt sinh trưởng, trực tiếp đạt tới hiệu quả quấn quanh, làm kẻ khác khó lòng phòng bị. Có thể nói là một cái kỹ năng khống chế cực kỳ âm hiểm.

Sự cứng cỏi của Lam ngân thảo hai hoàn, lấy bạch hổ nhận của Đái Mộc Bạch ba mươi bảy cấp đều không thể hoàn toàn cắt được là có thể nhìn ra, hắn đúng là vẫn còn coi thường Đường Tam, coi thường Lam ngân thảo, cho nên mới có kết cục đó.

Nhìn quang mang kinh ngạc trong mắt Đái Mộc Bạch, Đường Tam nói: "Lam ngân thảo của ta có độc, ngươi hẳn là đã hít vào một ít trước đó, lại vừa phát động hồn lực phát ra cường lực công kích kỹ năng phá vỡ Lam ngân thảo quấn quanh của ta, tất nhiên huyết khí trong cơ thể gia tốc vận hành, vì vậy độc tố phát tác nhanh hơn, như vậy, bản thân ngươi mặc dù cũng không có cảm giác gì, nhưng thực tế bên ngoài da đã bắt đầu trở nên có chút mất cảm giác, không cách nào phát hiện mầm mống Lam ngân thảo ký sinh. Cho nên, ngươi thua."

Đái Mộc Bạch nhìn Đường Tam, hắn bây giờ ngoại trừ đầu ra, toàn thân đều bị Lam ngân thảo trói chặt, trong tà mâu hung quang léo liên tục: "Hay, hay cho một cái Lam ngân thảo. Nếu ta và ngươi giống nhau, chỉ có hai hoàn mà nói, ta quả thật thua, thân thể của ta đã mất cảm giác, rất khó tránh thoát Lam ngân thảo trên người. Nhưng là, ta dù sao so với ngươi nhiều hơn một hoàn. Cũng chỉ có thể để cho ngươi xem kỹ năng hồn hoàn thứ ba của ta thôi."

Quang hoàn màu tím trong nháy mắt lóe sáng, không khí xung quanh thân thể Đái Mộc Bạch đều trở nên vặn vẹo, tà mâu của hắn đột nhiên biến thành màu đỏ máu, ngay sau đó, Lam ngân thảo quấn quanh trên người hắn đột nhiên căng ra, trong tiếng nổ 'ầm ầm', tất cả Lam ngân thảo quấn quanh tại trên người hắn, kể cả mầm mống Lam ngân thảo ký sinh, toàn bộ nổ thành bụi phấn.

Thân thể của Đái Mộc Bạch cũng xuất hiện lần thứ hai biến thân.

Đường Tam hít một hơi khí lạnh: "Đây là kỹ năng của thiên niên hồn hoàn sao?"

---

16. Chương 15: Thiên Niên Hồn Hoàn Chi Kỹ, Bạch Hổ Kim Cương Biến

Lúc này, Đái Mộc Bạch xuất hiện tại trước mặt Đường Tam và Tiểu Vũ lại thay đổi bộ dáng, vốn bởi vì vũ hồn bạch hổ phụ thể mà thân thể trở nên hùng tráng lại bành trướng, cơ bắp trên người nổi lên một cách khoa trương, quần áo trên thân hoàn toàn bị phá nát, lộ ra cơ bắp cường tráng kinh khủng, quỷ dị nhất chính là, trên da của hắn cũng xuất hiện từng vệt từng vệt vằn ngang màu đen, nếu như mà có thêm bộ lông, quả thực cùng với da hổ không có gì khác nhau.

Một đôi hổ chưởng lại lớn thêm một vòng, những lưỡi kiếm sắc bén ở phía trên bắn ra đều biến thành màu bạc, kỳ lạ nhất chính là, trên dưới toàn thân hắn đều bao phủ trong một tầng kim quang mãnh liệt, phảng phất bản thân như được mạ bằng vàng. Hai tròng mắt màu đỏ huyết lộ ra quang mang màu máu, toàn thân đều mang theo cái loại khí phách của Thú trung chi Vương.

Mặc dù Đường Tam không biết trước mắt biến hóa như vậy đại biểu cho cái gì, nhưng này nếu là đệ tam hồn hoàn, lại là kỹ năng của thiên niên hồn hoàn phú dư, hiệu quả nhất định không tầm thường.

Đồng dạng, Tiểu Vũ cũng cảm giác được nguy cơ, cơ hồ là trước tiên phóng thích ra hồn hoàn của bản thân, và Đường Tam giống nhau, hai vòng màu vàng quang hoàn xuất hiện tại nàng trên người, đôi tai màu trắng đáng yêu kia lại dựng đứng lên, vốn nàng đã rất đẹp, lúc này nhìn qua tất cả đường cong tựa hồ đều trở nên mềm mại.

Thú vũ hồn phụ thể, bất đồng thú vũ hồn hiệu quả cũng bất đồng, giống như bạch hổ phụ thể của Đái Mộc Bạch, sẽ làm hắn trở nên càng thêm uy mãnh bá đạo, mà thỏ vũ hồn phụ thể của Tiểu Vũ, mang đến cho nàng cũng là các đường cong càng thêm mềm mại, cùng với hai chân trở nên càng thêm thon dài. Cùng đặc điểm của thân thỏ càng gần.

Hồn hoàn của Tiểu Vũ là hồn thú gì ngay cả Đường Tam cũng không biết, trong cái năm hắn và Tiểu Vũ chấm dứt ba niên cấp, Đường Tam dưới sự trợ giúp của Đại sư và Nặc Đinh viện trưởng thu được đệ nhị hồn hoàn của mình, đoạn thời gian đó Tiểu Vũ lại về nhà, sau khi nàng trở lại, đã có đệ nhị hồn hoàn của chính mình rồi, lại là một cái bách niên hồn hoàn.

Lam ngân thảo màu đen thâm từ thân thể Đường Tam điện xạ ra chung quanh, vũ hồn là không cần từ trong lòng bàn tay phát ra, đằng mạn mang theo tiêm thứ tại không trung cấp tốc lao ra, ngăn trở tầm mắt của Đái Mộc Bạch, đồng thời hướng tứ chi, cổ của hắn quấn quanh. Tại Đường Tam tự thân hồn lực, cũng chính là dưới sự thúc dục của Huyền Thiên Công nội lực, quấn quanh kỹ năng của đệ nhất hồn hoàn lúc này đã bị hắn phát huy tới cực hạn.

Đồng thời tại lúc phát động công kích, Đường Tam nắm lấy Tiểu Vũ đang muốn lao ra, hướng nàng lắc lắc đầu.

Trong lúc nam nhân chiến đấu là không thể để cho người khác nhúng tay, nếu không chính sẽ bị đối phương khinh bỉ. Nội tâm của Đường Tam không giống mặt ngoài chỉ là mười hai tuổi, thật sâu hiểu được điểm này. Càng huống chi, hắn từ trên người Đái Mộc Bạch mặc dù có thể cảm thấy băng lãnh, bá đạo, nhưng cũng không có địch ý.

Đồng thời ngay tại Đường Tam giữ chặt Tiểu Vũ, đồng tử của hắn cũng chợt co rút lại một chút, trong miệng phát ra một tiếng muộn hừ trầm thấp.

Mười đạo ngân quang tại không trung lần lượt thay đổi hiện lên, Lam ngân thảo đang phi nhanh quấn quanh đi tới chợt đình trệ ở giữa không trung. Ngay sau đó, Lam ngân thảo, cứng cỏi vô cùng này cư như vậy hóa thành tê phấn tại không trung tiêu tán, thân hình hùng tráng của Đái Mộc Bạch từng bước bước hướng tới phương hướng của Đường Tam, những lưỡi kiếm sắc bén màu bạc trên hổ trảo không ngừng lóe lên, phóng thích ra áp lực kinh người.

"Lam ngân thảo của ngươi quả thật là rất được, cứng cỏi xa sự dự đoán của ta. Cho dù là hồn lực bình thường của ta, đều không thể tại dưới một lần công kích mang chúng nó cắt đứt. Nhưng là, bây giờ ta sử dụng, là đệ tam hồn hoàn kỹ năng của ta, Bạch Hổ Kim Cương Biến. Lúc trước, vì có được hồn hoàn này, ta có thể nói là lịch kinh gian hiểm, rốt cục liệp sát một đầu hồn thú thiên niên kim cương hổ. Nó chẳng những làm lực lượng, công kích, phòng ngự của ta đại phúc độ gia tăng, đồng thời còn phú dư cho ta kỹ năng Bạch Hổ Kim Cương Biến này."

Cước bộ của Đái Mộc Bạch cách Đường Tam và Tiểu Vũ còn có mười thước thì ngừng lại, cũng không có tiếp tục phát động công kích.

"Thời gian biến thân Bạch Hổ Kim Cương Biến của ta có thể duy trì nửa giờ, tại trong nửa canh giờ này, chống đỡ lực của ta đối với dị thường trạng thái sẽ cùng với lực công kích, phòng ngự lực, lực lượng, đồng thời gia tăng gấp đôi. Lấy hồn lực ba mươi bảy cấp của ta, dưới tác dụng tăng phúc này, độc tố của ngươi còn chưa đủ để thương tổn tới ta, cho dù hồn kỹ tinh diệu của ngươi, khống chế hệ vũ hồn hiệu quả cũng rất tốt, nhưng cuối cùng cũng không là đối thủ của ta. Đây là lực lượng chênh lệch một cách tuyệt đối."

Hồng quang trong tà mâu của Đái Mộc Bạch liên tục lóe lên, đột nhiên, cơ bắp cường tráng trên người hắn chậm rãi co rút lại, hồng quang trong mắt cũng lặng yên tán đi. Trên người hết thảy hiệu quả bởi vì bạch hổ vũ hồn phụ thể cũng lặng yên thu liễm trở lại.

Đái Mộc Bạch lúc này nhìn qua có chút buồn cười, quần áo trên người không có chỗ nào trọn vẹn, áo hoàn toàn nổ tan, trên quần cũng tổn hại rất nhiều, trước bị Lam ngân thảo mang theo gai quấn quanh một chút đó, thiết cắt y phục của hắn không ít chỗ.

Tà mâu khôi phục lại bình thường, Đái Mộc Bạch nhìn Đường Tam và Tiểu Vũ thật sâu một cái: "Ta nghĩ, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại. Tới Sử Lai Khắc học viện, nếu có người tìm các ngươi gây phiền toái, báo tên ta Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch."

Nói xong, hắn hướng một đôi song bào thai mỹ nữ nọ vẫy vẫy tay, dẫn đầu hướng ra phía ngoài tửu điếm.

Tiểu Vũ nhịn không được hướng về bóng lưng của Đái Mộc Bạch nói: "Ngươi như thế nào biết chúng ta là muốn tới Sử Lai Khắc học viện ?"

Đái Mộc Bạch dừng lại cước bộ, thanh âm lạnh lùng nói: "Các ngươi chỉ có khoảng mười hai tuổi đi, tuổi như vậy, hồn lực của bản thân đã có hơn hai mươi cấp, tại đây khoảng thời gian này, không phải tới Sử Lai Khắc học viện báo danh, còn có thể là làm gì? Mười hai tuổi, ha ha, mười hai tuổi, ta đã mười lăm tuổi rồi. Đường Tam, ta tại Sử Lai Khắc học viện chờ ngươi."

Nói xong những lời này, Đường Tam tiến bước hướng quầy đi đến, hoàn hảo, thời gian hắn cùng Đái Mộc Bạch chiến đấu cũng không có kéo dài, sau khi Đái Mộc Bạch sử dụng Bạch Hổ Kim Cương Biến cũng không có toàn lực công kích, nếu không, tòa mân côi tửu điếm này sẽ không chỉ đơn giản là hư hao một ít đồ trang trí trong đại sảnh giống như bây giờ.

Tiểu Vũ nhìn Đường Tam đi hướng quầy, cúi đầu, trong miệng thì thào lặp lại lời nói lúc trước của hắn: "Dĩ tử tương bính. Vì tôn nghiêm."

Vị Vương quản lý kia từ phía sau quầy hiện ra nhìn trước nhìn sau, mắt nhìn Đường Tam đi tới, nhanh chóng lộ ra một bộ mặt tươi cười: "Tiểu tử, ngươi thật sự là lợi hại a, ngay cả Đái thiếu gia cũng khẳng khái mang phòng nhường cho ngươi. May là ngươi không có bị tổn thương gì, nếu không chúng ta khó ăn nói rồi."

Đường Tam nhìn đại sảnh lang tạ, cười khổ nói: "Quản lý, chữa trị nơi này cần bao nhiêu tiền?"

Vương quản lý nhanh chóng lắc lắc đầu, nói: "Không, không, cùng ngài không có quan hệ. Đái thiếu gia lúc trước đã nói, những cái này đều tính cho hắn. Hắn là khách quý của chúng ta ở đây, chỉ cần ghi chép lại là có thể được rồi. Trước thật sự không tốt, chậm trễ mất thời gian của hai vị, còn suýt nữa tạo thành thương tổn cho hai vị, ta quyết định vì hai vị miễn giảm ba ngày tiền phòng, nếu hai vị ở tại nơi này của chúng ta không vượt quá ba ngày, vậy thì không cần trả tiền nữa."

Vừa nói, hắn mang một cái chìa khóa màu vàng đưa tới trong tay Đường Tam, vẻ mặt cười cười.

Đường Tam sửng sốt một chút, tổn thất của tửu điếm hắn thấy cũng không có gì, Đái Mộc Bạch hiển nhiên là người có tiền, nhưng miễn giảm tiền phòng làm hắn có chút bối rối, dù sao, phá hư đại sảnh của người ta cũng có một phần của hắn.

"Vậy sao được. Chúng ta cứ chiếu theo giá mà trả đi."

Vương quản lý nhanh chóng lắc đầu nói: "Vậy sao được? Đã mang đến cho hai vị rất nhiều phiền toái rồi. Sau này chỉ cần hai vị có thời gian rỗi thì quang lâm bổn điếm, chính là trợ giúp lớn nhất đối chúng tôi rồi. Phòng của nhị vị tại tầng trên cùng, bảng tên là màu đỏ."

Đường Tam bất đắc dĩ, không thể làm hơn là gật gật đầu, nói: "Vậy cám ơn ngài."

Trải qua một phen trắc trở, Đường Tam cũng thấy có chút mệt mỏi, xoay người mang theo Tiểu Vũ hướng lầu trên đi đến.

Một đường đi tới Tác Thác thành, lại cùng Đái Mộc Bạch đánh một hồi, bất luận là áp lực tinh thần hay là tiêu hao nội lực, hắn đều phải nghỉ ngơi. Dù sao, Lam ngân thảo bị Đái Mộc Bạch phá hư vài lần đối với nội lực của hắn là tiêu hao không nhỏ.

Nhìn hai người đi lên lầu, Vương quản lý mới thở phào nhẹ nhõm, thì thào nói: "Cuối cùng cũng giải quyết xong."

Quay đầu nhìn về phía người phục vụ bên cạnh đang mang vẻ mặt vô tội, thở dài một tiếng, nói: "Đều trách ta đã quên nói cho ngươi. Các phòng khác đều có thể, duy độc phòng màu đỏ là không thể tùy tiện cấp cho người khác ở, đó là Đái thiếu gia bao thời gian dài."

Người phục vụ nói: "Quản lý, phòng phí một ngày của phòng màu đỏ của chúng ta chính là mười kim hồn tệ, ngài cứ như vậy để cho hai người đó ở không sao? Người trẻ tuổi bây giờ thật sự là cởi mở, mới mười hai, mười ba tuổi, cũng ……"

"Ít nói nhảm, cẩn thận họa là từ miệng mà ra." Vương quản lý giận dữ nói: "Ngươi thì hiểu cái gì, Hồn sư cao quý ra sao, ngươi không thấy được trên người hai người vừa rồi đều đã có chính mình hai cái hồn hoàn sao? Người nhỏ tuổi như vậy đã đạt tới Đại hồn sư rồi, tương lai tiền đồ không thể hạn lượng. Nói không chừng chính là hậu đại của cái đại gia tộc nào, chúng ta không có thể đắc tội."

Trang hoàng của tửu điếm Hoa hồng làm người ta rất dễ sinh hảo cảm, cách phối màu đơn giản mà thoải mái, bên trong tửu điếm còn nhàn nhạt mùi hương của hoa hồng làm mọi người đều cảm thấy vui vẻ.

Trên tầng cao nhất, Đường Tam đã tìm ra được môn bài của màu đỏ Hải Dương. Tầng đỉnh này chỉ có mấy gian phòng mà thôi, môn bài phía trước có màu lam Yêu Cơ, màu phấn Nhu Tình, màu vàng Chân Chí, màu trắng Thuần Chân, màu xanh biếc Biệt Ly v.v… Tận cùng bên trong mới là gian màu đỏ Hải Dương. Sau này hắn mới biết, tên của mỗi môn bài cũng là đại biểu cho màu sắc vài loại hoa hồng.

Cửa cùng với danh tự trên môn bài đều có màu sắc giống nhau, trên cửa lớn màu đỏ, trang hoàng mấy bông hoa hồng màu đỏ sậm bằng thủy tinh, bên cạnh hoa hồng bằng thủy tinh còn có một dòng chữ nhỏ, màu đỏ Hải Dương, Hải Dương của tình yêu.

Cho dù Đường Tam có trì độn hơn nữa, lúc này cũng cảm giác được vài phần quái dị, quay đầu nhìn về phía Tiểu Vũ, phát hiện Tiểu Vũ cũng đang nhìn hắn, có chút xấu hổ nói: "Tửu điếm này sẽ không là nơi chuyên dành cho các đôi tình lữ ước hẹn chứ?"

Tiểu Vũ nháy nháy đôi mắt to nhìn Đường Tam, một tay giật lấy chiếc chì khóa từ trong tay Đường Tam: "Mặc kệ nó, có chỗ ở là tốt rồi được." Vừa nói, trực tiếp mở cửa đi vào.

Đường Tam đi theo phía sau Tiểu Vũ vào phòng, nhưng ai biết, Tiểu Vũ phía trước hắn đột nhiên ngừng lại, thân thể hắn nhất thời đụng vào lưng Tiểu Vũ một chút, bị co dãn mà nhu nộm ngăn trở.

"Như thế nào không đi nữa?" Đường Tam lui về phía sau nửa bước giãn khoảng cách với Tiểu Vũ. Mấy lời này vừa hỏi xong thì hắn cũng đã tìm được câu trả lời.Trong khi hắn hỏi những lời này, kỳ thật chính bản thân đã tìm được đáp án của vấn đề.

Mặc dù trong lòng đã có một chuẩn bị một chút, nhưng khi liếc mắt hết thảy bên trong căn phòng thì, Đường Tam vẫn còn tràn ngập cảm giác rung động.

Phòng rất lớn, chỉ phòng khách trước mắt thì đã hơn năm mươi thước vuông, trong đại sảnh, tất cả các gia cụ đều màu bạc, có hoa văn điêu khắc tinh mỹ, trên thảm lớn màu đỏ, che kín cánh hoa hồng đỏ, cái làm hắn giật mình nhất chính là ngay trung tâm đại sảnh, có một lượng lớn hoa hồng được xếp thành hình một trái tim màu đỏ thật lớn.

Diện tích của hình trái tim gần hai thước vuông, như vậy ít nhất phải hơn một ngàn đóa hoa hồng mới có thể hoàn thành. Phía trên có một dải lụa, trên lụa có một hàng chữ, 'một ngàn không trăm linh một, em là duy nhất của anh'.

Ngoại trừ một ngàn không trăm linh một đóa hoa hồng ra, chung quanh phòng đều có các bình hoa bài trí rất cao nhã, trong bình đều cắm hoa hồng màu đỏ, hương hoa hồng thơm ngát trải rộng tại mỗi ngóc nghách trong căn phòng, sự trang hoàng mê người khiến người ta phải ý loạn thần mê.

Đường Tam cười khổ nói: " Xem ra ta đoán đúng rồi. Khó trách Đái Mộc Bạch muốn dẫn nữ hài tử tới nơi này. Tiểu Vũ, nếu ngươi không thích không khí nơi này, ta sẽ để cho phục vụ mang bỏ hết hoa này đi."

Tiểu Vũ lúc này cũng đã dần từ trong rung động tỉnh lại, quay đầu liếc nhìn Đường Tam một cái, trong mắt lại tràn đầy sự say mê: "Ca, ngươi thật sự là ngốc a, có nữ hài tử nào không thích hoa hoa hồng chứ? Ngươi cứ như vậy, sau này như thế nào tìm lão bà?"

Đường Tam sờ sờ mũi mình: "Ta mới mười hai tuổi, giờ nói chuyện này là còn quá sớm."

Tiểu Vũ tiến lên, cầm lấy một đóa hoa hồng, đưa lên ngửi: "Phòng này bố trí thật đẹp quá, ta phát hiện, ta đã có chút thích nơi này rồi. Ca, sau này chúng ta thường tới đây có được không?"

Đường Tam nhíu mày nói: "Tốt cái gì mà tốt. Chúng ta là huynh muội, tới cái loại địa phương này định tính làm gì. Được rồi, đi đường cũng mệt rồi, nghỉ ngơi trong chốc lát đi".

Nhìn Đường Tam hướng phòng ngủ đi tới, Tiểu Vũ ở sau lưng hắn ói đầu lưỡi ra, nhưng vẫn còn đi theo hắn.

Đi tới phòng ngủ, hai người lại bị rung động một chút, bên trong phòng ngủ không ngoài sở liệu của mình, chỉ có một cái giường, nhưng cái giường lớn cũng hình trái tim này cơ hồ chiếm một nửa diện tích của căn

phòng. Một cái rèm màu đỏ nhạt treo trên đỉnh phòng, ngăn cản không gian phía trên chiếc giường lớn, làm cho người ta một loại cảm giác đẹp đẽ tựa như ảo mộng.

Chăn nệm hoa hồng, hoa văn hoa hồng trên gối, hết thảy tất cả, đều mang theo một thứ mập mờ mãnh liệt, làm người ta có cảm giác máu chảy nhanh hơn.

Đường Tam quay đầu hướng Tiểu Vũ nói: "Ta phát hiện, nghe lời ngươi tới đây thật là một sai lầm. Ngươi ở chỗ này nghỉ ngơi, ta ra ghế bên ngoài."

Tiểu Vũ cũng không ngăn cản Đường Tam, hoan hô một tiếng, một con thỏ nhỏ nhảy ngay lên trên chiếc giường hình trái tim tran ngập co dãn, nằm ở trên lật qua lật lại, hưng phấn nói không nên lời.

Thấy bộ dạng nàng, trên mặt Đường Tam cũng không khỏi toát ra một tia mỉm cười, tiểu cô nương dù sao cũng là tiểu cô nương. Y đi ra tiện tay đóng cửa phòng ngủ lại, đi tới chiếc ghế bên ngoài ngồi xuống, lập tức bắt đầu vận công điều tức.

Vài năm trở lại đây, mặc dù cuộc sống của Đường Tam khá đơn giản, nhưng cũng nuôi dưỡng thành cho hắn thói quen rất tốt, không chỉ thực lực tăng lên, tâm trí cũng càng trở nên trầm ổn. Mặc dù chỉ mới mười hai tuổi, nhưng cách cư xử lại có chút phong phạm của người trưởng thành. Đương nhiên, rơi vào miệng của Tiểu Vũ thì được hình dung là ông cụ non.

Nội lực tinh thuần của Huyền Thiên Công chậm rãi lưu động khắp trong cơ thể, trong đầu Đường Tam bắt đầu hồi tưởng đến từng chi tiết trong cuộc chiến cùng với Đái Mộc Bạch. Trọng phục hình ảnh chiến đấu, biết rõ được mất trong quá trình chiến đấu, đây là tố chất mà Đại sư dạy hắn làm một gã Chiến hồn sư cần phải có. Ngày thường, hắn cơ hồ đều là cùng Tiểu Vũ đối luyện, lần này thay đổi đối thủ, chính là một đối thủ mạnh hơn mình. Mặc dù quá trình giao thủ không dài, nhưng là đối với kinh nghiệm chiến đấu của Đường Tam cũng có không ít chỗ tốt.

Vũ hồn thiên kỳ bách quái, cùng giao thủ với Hồn sư có các loại vũ hồn cực trọng yếu.

Trí nhờ dần dần đi tới cảnh Đái Mộc Bạch dùng Bạch hổ kim cương biến, Đường Tam trong lòng thầm nghĩ, công kích của Bạch hổ kim cương biến tăng lên không biết có thể tới trình độ nào, nhưng sau khi phòng này tăng lên, kim quang phụ gia trên người hắn là cùng loại với hộ thể cương khí bình thường. Chính mình cũng có mấy món ám khí đặc biệt chuyên phá cương khí, không biết đối với hắn có hữu dụng hay không.

Lam ngân thảo cũng không phải nơi dựa lớn nhất của Đường Tam, ám khí mới đúng. Mấy năm gần đây, theo nội lực tăng lên, tu vi ám khí của hắn cũng tăng lên rất lớn, trong Ám khí bách giải, đã có không ít loại ám khí hắn có thể sử dụng được. Nhưng hắn đối với dạy bảo của Huyền Thiên Bảo Lục Tổng Cương thì không dám quên, nếu không gặp nguy cơ, tuyệt sẽ không dễ dàng mà sử dụng. Đây là bí mật của hắn, sợ là ngay cả Tiểu Vũ cũng chỉ biết rất ít.

*: Các phòng ở đây dựa theo mỗi một loại hoa hồng cùng ý nghĩa của nó: Màu lam- quyến rũ; màu hồng - dịu dàng; màu vàng - chân thành, thẳng thắn; màu trắng - tinh khiết; màu xanh biếc - sự biệt ly; màu đỏ - mãnh liệt–> Các màu và ý nghĩa của Hoa hồng là do tác giả viết (Biên dịch lại không biết có đúng không nữa).

Lần này Đường Tam tu luyện trong thời gian rất lâu, trên đường cũng chỉ là cùng Tiểu Vũ tùy tiện ăn chút cơm chiều, tu luyện thời gian dài, một là bởi vì Huyền Thiên Công của hắn đã tới tương đương với hồn lực hai mươi chín cấp hậu kỳ, sắp tiến vào cánh cửa của cấp ba mươi. Cho nên hắn tu luyện cực kỳ nỗ lực, chỉ mong nhanh chóng đột phá cấp ba mươi đi tìm hồn hoàn thứ ba cho chính mình.

Một nguyên nhân khác, là liên quan mật thiết đến chuyện giao thủ cùng Đái Mộc Bạch, Đái Mộc Bạch cũng nhắc nhở Đường Tam, cho dù kỹ xảo tốt cũng phải có thực lực làm hậu thuẫn. Tựa như bọn họ chiến đấu lúc đó, trong khi lúc bắt đầu ai cũng không dùng ra Vũ hồn, Đường Tam bằng vào sự tinh diệu của Khống Hạc Cầm Long cùng đặc tính của Huyền Ngọc Thủ đã làm Đái Mộc Bạch gặp khó khăn. Nhưng sau khi Đái Mộc Bạch sử dụng Vũ hồn Bạch hổ phụ thể thì Khống Hạc Cầm Long của Đường Tam cũng rất khó phát huy tác dụng. Đây là sự chênh lệch của thực lực.

Sau khi cẩn thận phân tích phán đoán thực lực của Đái Mộc Bạch, Đường Tam phát hiện, chính mình muốn chiến thắng hắn, biện pháp tốt nhất là nhanh chóng đề thăng hồn lực, để cho hồn lực của mình tiếp cận Đái

Mộc Bạch, ít nhất cũng phải đạt được đệ tam hoàn hồn kỹ năng, mới có thể chống lại y. Ngay cả nếu là ám khí, cũng sẽ có càng cao thêm một tầng Huyền Thiên Công chống đỡ, uy lực cũng sẽ được tăng cường rất lớn.

"Tiểu Tam, ca, theo ta ra ngoài chơi có được không? Suốt ngày ở trong phòng, ngươi không thấy chán sao?" Sáng sớm, Tiểu Vũ thừa dịp Đường Tam dùng điểm tâm nhịn không được liền than phiền.

Đường Tam mỉm cười nói: " Ta và ngươi không giống nhau, ngươi thiên phú dị bẩm, không cần tu luyện thực lực cũng có thể không ngừng tăng lên, ta đây là 'bổn điểu tiên phi' a. Ngươi cũng thấy được, Đái Mộc Bạch cũng là đệ tử của Sử Lai Khắc học viện, thực lực hắn như thế nào? Đã có một người có thực lực như vậy, nói không chừng cũng sẽ có người thứ hai, người thứ ba. Mà Sử Lai Khắc học viện này nguyên lai vốn bất đồng với Nặc Đinh học viện chúng ta, sẽ không lại nghe lời một mình ngươi. Không nhanh tăng lên thực lực, sau này ta làm sao có thể giữ lời hứa bảo vệ ngươi được?"

*: Bổn điểu tiên phi: Chim ngu phi trước (nghĩa đen)

Tiểu Vũ bĩu môi bất mãn, cũng không nói lời nào, cứ như vậy lôi tay Đường Tam, trong đôi mắt tràn ngập u oán nhìn hắn chằm chằm. Tỏ ý nếu ngươi không đáp ứng theo ta ra ngoài, ta nhất định không buông tay.

Đường Tam đối với nàng thực sự là không có một chút biện pháp nào, bất đắc dĩ gật đầu, nói: " Được rồi, dù sao thì ngày mai mới đến Sử lai khắc học viện báo danh. Để ta đi cùng ngươi ra ngoài, nhưng bất quá giữa trữa là phải quay về, buổi chiều càng không được quấy rầy ta tu luyện."

"Hảo" thanh âm thanh thúy của Tiểu Vũ tràn ngập khoái ý, sự u oán trong mắt tựa như có ma thuật làm biến mất, diễn xuất của nàng này thực đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh.

Phục vụ của tửu điếm hoa hồng rất tận tình, khi Đường Tam cùng Tiểu Vũ ra ngoài thì thấy người phục vụ đã đẩy một xe hoa hồng mới đi tới, sau khi hỏi mới biết được hoa hồng trong phòng màu đỏ hải dương đều thay đổi mỗi ngày. Cho dù hoa hồng không đáng bao nhiêu tiền, nhưng dưới tình huống với một số lượng nhất định, giá cả là không hề rẻ. Đường Tam thử thăm dò giá phòng một chút, lúc đó mới phát hiện, chính mình ngày hôm qua đã đáp ứng với vị Vương quản lý kia mấy ngày nay miễn phí là một quyết định sáng suốt cỡ nào.

Ra khỏi tửu điếm hoa hồng, Đường Tam hỏi TIểu Vũ: " Ngươi muốn đi đâu?"

Tiểu Vũ làm ra một cái vẻ mặt tỉnh bơ nói: "Tùy tiện thôi, đi đâu cũng được. Chỉ cần không ở trong phòng buồn chán đó là tốt rồi."

Trước kia tại Nặc Đinh, bình thường bên cạnh nàng đều có một đoàn tiểu đệ vây quanh, thực sự là một tiểu phách vương, vị tiền nhiệm đệ tử lão đại là Tiêu Trần Vũ kia mặc dù đã sớm tốt nghiệp đi trung cấp hồn sư học viện, nhưng thế lực của nhà hắn tại Nặc Đinh thành cũng không nhỏ, hắn đối với Tiểu Vũ rất khâm phục, tự nhiên cũng để gia đình chiếu cố một chút, bởi vậy, cuộc sống tại Nặc Đinh của Tiểu Vũ có thể xem như cá gặp nước

Quen sống náo nhiệt rồi, bây giờ bên cạnh chỉ có một mình Đường Tam, nàng tự nhiên có chút không thích ứng.

Hai người chậm rãi thả bộ vào trong thành, Tác Thác thành không hổ là thành thị cấp chủ thành, mặc dù vẫn còn buổi sáng nhưng đã hiện ra một cảnh tượng phồn hoa vô cùng.

Tiết tấu cuộc sống trong thành rõ ràng so với Nặc Đinh thành thì nhanh hơn nhiều, người qua lại trên đường đều có một bộ dáng vội vàng.

Các loại, các dạng cửa hàng nhìn hoa cả mắt, sau khi Đường Tam bị Tiểu Vũ lôi kéo vòng vo mấy cửa hàng bán trang phục, đã có chút cảm giác đầu váng mắt hoa.

May là Tiểu Vũ phát huy đầy đủ nghĩa của từ đi dạo, chỉ nhìn chứ không mua, lúc này mới không để cho tiền chung của hai người bị giảm xuống.

Giá cả ở Tác Thác thành so với Nặc Đinh thành ít nhất là cao hơn ba thành, nhất là trên vật phẩm càng thể hiện rõ ràng, những chất lượng so với Nặc Đinh thành thì tốt hơn một chút. Đương nhiên, đây cũng là

bởi vì nguyên nhân là Nặc Đinh thành là thành thị biên cảnh, nếu là tiểu thành thị ở bên trong, vậy thì càng xa xa không cách nào so sánh với Tác Thác thành rồi.

" Di, Tiểu Tam, ngươi nhìn chỗ đó." Tiểu Vũ đột nhiên kêu lên ngạc nhiên. Bên ngoài nàng thường gọi Đường Tam là Tiểu Tam, chỉ lúc có hai người nàng mới gọi hắn là ca. Mỹ kỳ danh viết*, đây là bí mật của hai người. Đường Tam cũng cũng không quan trọng lắm vấn đề này, vì vậy tùy nàng.

*: Nghĩa là cách nói và viết khác nhau nhưng có cùng một ý nghĩa.

"Lại là cửa hàng trang phục nữa a? Đại tiểu thư, chúng ta có đúng là nên tìm chỗ nào ăn trưa, sau đó trở về không?" Đường Tam chỉ chỉ mặt trời đang ngay chính ngọ.

Tiểu Vũ kéo tay hắn, hoạt bát nói: " Ngươi xem a, mau nhìn. Nơi này hình như cùng Hồn sư có liên quan"

Đường Tam lúc này mới nhìn theo hướng ngón tay nàng chỉ, chỉ thấy một cửa hàng cách đó không xa, mặt tiền cũng không lớn, nhưng biển quảng cáo của hàng này lại bất đồng với những cửa hiệu chung quanh.

Trên biển có khắc một dấu hiệu hình tròn, trên đó có mấy ký hiệu đặc thù. Người thường có thể không hiểu hàm nghĩa mấy dấu hiệu này, nhưng Đường Tam cùng Tiểu Vũ đều biết. Bởi bì dấu hiệu này cùng với lệnh bài của Vũ Hồn điện là giống nhau.

Phân biệt là một thanh kiếm, một thanh chuy tử cùng một lam điện phách vương long. Ba dấu hiệu này hợp cùng một chỗ, cùng lện bài của Đại sư mà Vũ Hồn điện cấp cho thật giống nhau. Không biết tại sao lại có thể bắt gặp ký hiệu này tại chiêu bài của một cửa hàng.

"Đi xem" Đường Tam mang theo Tiểu Vũ hướng cửa hàng đi đến.

Cửa hàng đang mở cửa, nhìn qua bên trong có chút hôn ám, hai người đi vào, một cổ năng lượng ba động đặc thù nhất thời lập tức hấp dẫn chú ý của bọn họ, loại năng lượng ba động này rất giống với Vũ hồn điện, nhưng yếu hơn một chút. Trải qua Đại sư dạy dỗ, Đường Tam biết, lý do là vì đây có hồn đạo khí.

Trong hồn đạo khí đều là hồn lực của chính nó ba động, nếu không bị người sử dụng và liên kết chặt chẽ với hồn lực của bản thân, thì sẽ xuất hiện tình huống hồn lực phóng thích ra ngoài.

Đa phần hồn đạo khí không có tác dụng công kích, chỉ có thể làm một ít phụ trợ đơn giản, mặc dù như thế, hồn đạo khí cũng cực kỳ hiếm thấy. Tất cả hồn đạo khí truyền xuống tới giờ có thể nói là rất cổ, bởi vì phương pháp chế tác chúng đã bị thất truyền rồi.

Bên trong cửa hàng chỉ có một người, cũng không thấy quầy hàng, trên ba mặt tường treo một ít vật phẩm, nhìn qua đều đã rất cũ rồi, bộ dáng một chút cũng không giống là có giá trị cả.

Người duy nhất nọ ngồi trên một cái ghế tựa bằng gỗ, mắt nhắm lại đu đưa theo nhịp chiếc ghế

Bộ dáng người này nhìn qua ước chừng khoảng năm mươi tuổi, mặc dù tuổi không nhỏ, nhưng vóc người khá to lớn, chiếc ghế nhìn có vẻ vững chắc theo nhịp lay động, dưới tác dụng thể trọng của y phát ra tiếng dát dát.

Người này có khuôn mặt dài khá đặc biệt, cằm nhô ra phía trước, xương gò má rất rộng, khuôn mặt rất phẳng, còn có điểm mũi ưng. Nếu cần một thứ để hình dung thì chỉ có thể nói khuôn mặt hắn giống như cái đế giày. Mặc dù nhắm mắt lại nhưng thoạt nhìn lại cảm giác có vài phần gian hoạt.

Trên mặt mang theo một bộ kính mắt thủy tinh gọng đen, gọng kính này là loại gọng vuông bình thường, nhưng nhìn thế nào cũng có loại cảm giác quái dị.

Đường Tam cùng Tiểu Vũ tiến vào bên trong cửa hàng cũng không thể đánh thức hắn, hô hấp của hắn đều đều như trước theo nhịp đu đưa của chiếc ghế.

Tiểu Vũ tò mò nhìn mọi phía: "Tiểu Tam, những cái này đều là hồn đạo khí sao?"

Đường Tam ánh mắt chuyển dần từ trung niên nhân sang các vật phẩm treo trên tường, thành thực nói: "Này ta cũng không biết, trừ phi mỗi cái đều phải dùng hồn lực thí nghiệm, nếu chỉ dùng mắt nhìn thì không nhìn ra."

Hắn vừa nói vừa đi tới cạnh tường, áng mắt dồn vào một khối đầu người lớn nhỏ bằng thủy tinh treo bên trên. Ánh mắt nhất thời có chút đọng lại.

Khối thủy tinh nọ nhìn qua cũng rất bình thường, có thể nhìn xuyên qua được, bên trong có một tảng lớn tạp chất màu vàng xám, được đặt gần cửa ra vào nhất. Có lẽ chính khối thủy tinh này làm trống ngực Đường Tam đập lên dồn dập, trong mắt ánh lên quang mang. Hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, cư nhiên có ở một cửa hàng như vậy, một vị trí như vậy, nhìn thấy một khối thủy tinh như vậy.

Tiểu Vũ cũng phát hiện được những biến hóa của Đường Tam: "Tiểu Tam, ngươi xem khối thủy tinh rách nát đó làm gì? Muốn tìm trong đống thủy tinh so với cái này còn kém hơn thì cũng không dễ dàng. Khối thủy tinh này một chút sáng bóng cũng không có, độ trong suốt cũng kém, lại vừa không có mang thêm màu sắc nào, tử thủy tinh mới là loại trân quý nhất. Ngươi không định mua món đó chứ?"

Làm Tiểu Vũ không thể nghĩ đến chính là, Đương Tam lại gật đầu một cách chắc chắn: "Ta phải mua khối thủy tinh này, chỉ là không biết bao nhiêu tiền."

"Không đắt, chỉ một trăm kim hồn tệ." Một giọng nó uể oải, mang theo chút khàn khàn vang lên. Không biết có phải là chủ nhân của giọng nói này bị ngọng hay không mà có một số âm không rõ ràng. May là nơi này chỉ có Đường Tam cùng TIểu Vũ, bên trong cửa hàng lại rất yên tĩnh, mới có thể phân biệt được rõ ràng hắn nói cái gì.

Đường Tam không nói gì, nhưng Tiểu Vũ lại mạnh mẽ quay đầu lại: "Cái khối thủy tinh nát này mà muốn tới một trăm kim hồn tệ, không bằng ngươi đi cướp là được rồi đó."

Trung niên nhân trên ghế mở to mắt, nhưng không rời khỏi chỗ ngồi của mình: "Một trăm kim hồn tệ, đã là giá rẻ nhất ở nơi này rồi. Mua thì đưa tiền, không thì xin mời đi."

Nói xong lại nhắm mắt lại.

Tiểu Vũ tức giận, định tiến lên lý luận, lại bị Đường Tam kéo lại: "Được, ta mua."

Mấy năm gần đây, Đường Tam cũng để dành được chút ít, bình thường hắn lại tiêu xài rất ít, đại bộ phận thu nhập đều đem để dành. Nhất là sau khi đạt đến cấp Đại hồn sư, mỗi tháng từ Vũ hồn điện đều được lãnh mười kim hồn tệ, hiện tai toàn bộ tài sản Đường Tam hơn nữa cả Tiểu Vũ, cũng có hơn bảy trăm kim hồn tệ.

"Tiểu Tam, ngươi không bị gì chứ." Tiểu Vũ sờ tay trên trán Đường Tam, xác định xem đầu hắn có nóng lên hay không.

Đường Tam liếc mắt với Tiểu Vũ, lại nhẹ nhàng lắc đầu, tay phải sờ nhẹ Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ bên hông, tức thời trong tay hắn liền xuất hiện một trăm kim hồn tệ. Hắn liền xoay người đưa hướng phía trung niên nhân.

Trung niên nhân mắt cũng không mở ra: "Tiền của ngươi không đủ."

Đường Tam nói: " Đây đúng là một trăm kim hồn tệ."

Thanh âm mơ hồ của trung niên nhân nhàn nhạt cất lên: " Khối thủy tinh này đối với ngươi phải bán hai trăm kim hồn tệ."

Lần này Tiểu Vũ không thể kìm được nữa: "Ngươi đúng là tên lừa đảo, vừa rồi còn nói một trăm, nay lại biến thành hai trăm. Khó trách tiệm ngươi không có một chút sinh ý nào. Tiểu Tam, chúng ta không mua nữa, chúng ta đi."

Đường Tam hướng Tiểu Vũ lắc đầu, lại nhìn trung niên nhân nói: "Ngươi xác định sẽ thay đổi nữa chứ?"

Khối thủy tinh nọ đối với người khác có lẽ là không có tác dụng gì, nhưng đối với hắn mà nói, so với thiên tài địa bảo còn quan trọng hơn. Đừng nói là hai trăm kim hồn tệ, cho dù là một vạn, chỉ cần hắn có, nhất định sẽ mua cho bằng được.

Trung niên nhân uể oải nói: "Được rồi, năm trăm kim hồn tệ, không thay đổi nữa. Đưa tiền xong mang đi, nếu không xin mời đi cho."

Từ một trăm đến hai trăm, lại từ hai trăm đến năm trăm, lúc này đây, ngay cả Đường Tam cũng không thể nhẫn nại được nữa. Thu hồi lại tiền, hướng Tiểu Vũ nói: “Chúng ta đi đi.”

Tiểu Vũ hung hăng trừng mắt với trung niên nhân một cái: “Sớn nên đi, giao lưu với hạng người giảo quyệt này, quả thật là vũ nhục trí tuệ của chúng ta mà.”

---

17. Chương 16: Bản Tinh Phát Kim Long Tu Châm

Có chút luyến tiếc nhìn khối thủy tinh ô trọc một cái, Đường Tam trong lòng thầm than, chỉ có thể sau này sẽ tìm cơ hội thôi. Lúc này mới hướng ra bên ngoài mà đi.

”Nếu ngươi vì không đủ tiền mà đi, ta có thể thu trước của ngươi hai trăm kim tệ, còn lại ngươi có thể từ từ trả. Mỗi tháng trả10 kim tệ là được. Bất quá, ngươi phải chiu lợi tức là mười phần trăm.

Tiểu Vũ phát hiện thanh âm mà mình rất chán ghét của tên nói ngọng đó: ”Gian thương, ngươi như thế nào không chết đi. Quả thực là đến chết vẫn hám tiền.

Tiểu Vũ dễ dàng xúc động, nhưng Đường Tam không phải là người dễ dàng xúc động, nghe trung niên nhân nói vậy, trong lòng hắn nao nao, mỗi tháng trả mười kim tệ? Hắn chẳng lẽ biết ta là Hồn sư có cấp bậc là Đại hồn sư? Nếu không, tại sao có thể nói chính xác thu nhập của ta?”

Đường Tam có thể khẳng định, trước đó trên người trung niên nhân không hề phóng thích một tia hồn lực, không có khả năng dò xét cường độ hồn lực của mình và Tiểu Vũ, dưới tình huống như vậy hắn vẫn có thể đoán chính xác cấp bậc vũ hồn của mình và Tiểu Vũ, vậy, người này thật đáng sợ.

Nếu như nói Đái Mộc Bạch mang lại cho hắn cảm giác là mũi nhọn tứ phía, vậy, trung niên nhân nhìn giống gian thương thực là thâm bất khả trắc.

Đường Tam nắm lấy vai Tiểu Vũ, nhìn nàng lắc lắc đầu, ý bảo nàng không nên xúc động, chính mình một lần nửa trở lại bên trong cửa hàng, đi tới trước mặt trung niên đại thúc: “Thành giao.”

“Tiểu Tam-” Tiểu Vũ bất mãn kêu một tiếng, tay phải Đường Tam đưa về phía sau hướng nàng lắc lắc, ý bảo nàng không nên nói chuyện.

Con mắt của trung niên đại thúc rốt cục lại mở, vừa lúc thấy Đường Tam trong khoảng cách gần, ánh mắt hắn rơi vào bên hông Đường Tam: “Di, đai lưng này ngươi từ nơi mà có được?”

Đường Tam trong lòng vừa động: “Là sư phụ của ta đưa cho. Ngài nhận biết đai lưng này?”

Trung niên nhân đại thúc từ trên ghế ngồi dậy, nhìn Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ bên hông Đường Tam, trong mắt lóe ra quang mang cổ quái, cả nửa ngày cũng không lên tiếng.

“Ngươi sẽ khônglại muốn thay đổi giá chứ.” Tiểu Vũ tức giận từ sau lưng Đường Tam nó đầu ra.

Quang mang cổ quái trong mắt trung niên dần dần biến mất: “Ngươi là đệ tử của hắn. Vậy khối thủy tinh này ngươi đem đi đi.”

Đường Tam âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tay phải tại Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ sờ nhẹ, lấy ra túi kim tệ đưa cho trung niên nhân: “Sau này ta mỗi tuần trăng sẽ đem mười kim tệ lại đây.”

Trung niên nhân phất phất tay, một lần nữa ngồi trở lại ghế: “Không cần, thủy tinh cho ngươi. Nó vốn cũng không phải cái gì có giá trị. Các ngươi đi thôi, không nên quấy rầy ta ngủ.”

“Cho?” Đường Tam sửng sốt một chút, trung niên nhân này trước sau khác biệt quá lớn, lúc trước thì giá cao bằng trời, lúc này lại ngược lại muốn mang cho. Trong tiềm thức, Đường Tam hiểu được, trung niên nhân có vẻ gian hoạt này, hẳn là cùng Đại sư quen biết.

Trong lúc Đường Tam đang suy tư, Tiểu Vũ không khách khí cầm lấy khối thủy tinh ôm trong lòng. “Tiểu Tam, chúng ta đi đi, đỡ cho một số người lại phải hối hận.”

Đường Tam có chút khóc cười không được nhìn nàng, nói: "Chúng ta sao có thể tùy tiện lấy vật của người ta. Đại thúc, xin người hay vẫn nói giá cả đi."

Trung niên nhân nằm trên ghế lại bắt đầu đung đưa , nhưng lần này ngay cả nói cũng không, căn bản là không để ý tới hắn.

Đường Tam nhìn khối thủy tinh trong lòng Tiểu Vũ, lại nhìn trung niên nhân, nếu dựa vào tính tình của hắn, khối thủy tinh này dám chắc sẽ không nhận, nhưng chính là, khối thủy tinh này đối với hán mà nói thật sự quá trọng yếu, bỏ qua cơ hội lần này, chẳng may để người khác mua, chỉ sợ hắn sẽ hối hận cả đời.

Các loại ý niệm trong đầu hắn hiện lên như điện quang hỏa thạch, cuối cùng vẫn đưa túi kim hồn tệ trong tay lặng lẽ phóng trên mặt đất, rồi cùng Tiểu Vũ rời khỏi cửa hàng.

Sau khi hai người rời đi, trung niên nhân mới lại mở hai mắt, vẻ gian hoạt trên mặt biến mất, thất vọng lẩm bẩm: "Đồ đệ của hắn cũng tới Tác Thác thành, thời gian này, hồn lực như vậy. Xem ra, bọn họ là muốn tới Sử Lai Khắc học viện rồi. Đại sư a Đại sư, ngươi lần này không tránh ta sao?"

Rời khỏi cửa hàng cổ quái đó, Tiểu Vũ rốt cục nhịn không được hỏi: "Tiểu Tam, ngươi tại sao nhất định phải có khối thủy tinh này? Ta chưa từng thấy qua ngươi đối với đồ vật nào lại khát vọng muốn có như thế. Phẩm chất khối thủy tinh này kém vậy, đối với ngươi có thể có tác dụng gì?

Đường Tam tiếp nhận khối thủy tinh từ trong tay Tiểu Vũ, thừa dịp chung quanh không có người khác chú ý, rất nhanh thu vào Nhị thấp tứ kiều minh nguyệt dạ, kéo tay Tiểu Vũ, nói: "Đi mau, trước tiên về tửu điếm rồi nói."

Hai người ngay cả bữa trưa cũng chưa ăn, Đường Tam vội vã mang theo Tiểu Vũ nhanh chóng trở lại tửu điếm. Lúc này tâm tình hắn cực kỳ hưng phấn, bàn tay kéo Tiểu Vũ đã đầy mồ hôi.

Tiểu Vũ bình thường mặc dù nháo loạn một chút, nhưng một khi Đường Tam trở nên nghiêm túc, nàng lại trở lên rất nhu thuận, đi theo Đường Tam cùng về mân côi tửu điếm.

Đóng chặt cửa phòng, Đường Tam rất nhanh kéo hết rèm cửa sổ xuống: "Theo ta vào phòng ngủ"

Tiểu Vũ khó hiểu cùng hắn đi vào phòng ngủ, Đường Tam kéo rèm cửa sổ phòng ngủ xuống, mang cửa đóng chặt, rốt cuộc không che giấu được vẻ hưng phấn trên mặt. Trên mặt toát ra vài phần thần sắc si mê, trên mặt hiện ta một tia ửng hồng.

Tiểu Vũ theo ý thức ôm lấy ngực mình, trong đầu hiện lên một ý niệm, 'hắn sẽ không phải bị hào khí của tửu điếm lây nhiễm chứ, thú tính muốn đại phát sao? Không, dám chắc sẽ không, hắn mới mười hai tuổi. Ta đây suy nghĩ cái gì a, hắn là ca ca của ta, như thế nào sẽ có cái loại ác niệm này trong đầu.'

Đường Tam tự nhiên không biết Tiểu Vũ bởi vì hành động quỷ dị của hắn mà suy nghĩ miên man, hắn cẩn thận đem khối thủy tinh lớn cỡ đầu người từ trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ lấy ra, đặt ở trên giường. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve khối thủy tinh có bề mặt không bằng phẳng, tựa như là vuốt ve một bảo bối trân quý nhất.

Tiểu Vũ biết Đường Tam luôn luôn là một người không dễ xúc động, nếu hắn trọng thị khối thủy tinh như thế, chắc chắn trong đó có bí mật gì đó, nàng ngồi xuống bên người hắn, chờ giải thích của hắn.

"Trong các loại thủy tinh, tử thủy tinh cũng không phải là trân quý nhất." Đường Tam cả nửa ngày mới nói một câu như vậy.

Tiểu Vũ tò mò nói: "Vậy loại thủy tinh nào mới là quý nhất?"

Đường Tam trịnh trọng đáp: "Là Phát tinh"

*: Phát Tinh - Tên khoa học là Quartz Rutilated - Thạch anh tóc.

"Phát tinh? Nó là cái gì?" Tiểu Vũ kinh ngạc nhìn hắn, từ này nàng thậm chính ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Cũng khó trách Tiểu Vũ không biết, khái niệm này vốn không thuộc về thế giới này. Mà là Đường Tam mang đến từ Đường môn.

Trong khi còn ở Đường môn, ngoại trừ phụ trách chế tác cơ quan loại ám khí, Đường Tam còn từng phụ trách trợ giúp nội môn đệ tử chế tạo các loại ám khí, hắn đối với tài liệu ám khí và các loại tài liệu trân quý đều cực kỳ rõ ràng.

"Được gọi là Phát tinh, chính là một chút thủy tinh thiên nhiên dưới tình huống nhất định, bị ngoại giới ảnh hưởng, bên trong thủy tinh sinh ra một chút vật thể có dạng sợi kim quang (kim ti), loại kim ti này được gọi là tinh phát cũng gọi là phát kim, tựa như thủy tinh tóc. Bất luận là thủy tinh có màu sắc gì, chỉ cần trong đó xuất một cây tinh phát, thì giá trị cũng sẽ vượt qua thủy tinh thiên nhiên tốt nhất. Thủy tinh mà bản thân có tinh phát, thì tên là Phát tinh.

Tiểu Vũ mặc dù dễ xúc động, nhưng cũng rất thông minh, nhìn khối thủy tinh trong tay Đường Tam, nói: "Ngươi sẽ không nói cho ta biết, khối này chính là phát tinh chứ. Ta như thế nào không thấy được kim ti, hơn nữa, ta cho tới bây giờ không nghe người ta nói qua có cái gì là phát tinh, cho dù nó có, nhưng không ai biết thì cũng vô dụng. Ngươi tiêu hai trăm kim tệ thật không đáng giá."

Mặt Đường Tam mang theo nụ cười: "Không, đây không phải là một khối phát tinh, mà là một khối bản tinh, cực phẩm trong Phát tinh"

Tiểu Vũ tò mò hỏi: "Bản tinh lại là cái gì?"

Đường Tam kiên nhẫn giải thích: "Bình thường phát kim trong phát tinh đều có số lượng rất thưa thớt. Mà một chút Phát tinh tồn tại thời gian cực dài, cơ hội có tăng phát kim là tăng lên nhiều. Khi phát kim đạt tới một trình độ nhất định, tại trong bản thân thủy tinh tụ tập lại cùng một chỗ, hình thành dạng kim bản, phát tinh như vậy được gọi là Bản tinh. Bởi vì số lượng phát kim bên trong rất đông đảo, hơn nữa lại có quy luật, cho nên, Bản tinh được xưng là cực phẩm trong Phát tinh.

"Khối thủy tinh này nhìn bên ngoài có vẻ ô trọc, nhưng nếu nhìn kỹ lại có thể phát hiện kim quang ẩn hiện trong đó, khối kim bản bên trong bị tạp chất bên ngoài thủy tinh che giấu, nhưng ta cơ hồ có thể dám chắc, số lượng kim phát bao hàm trong đó chừng hơn vạn căn. Đây là Bản tinh tồn tại ít nhất hơn mười ngàn năm mới có thể xuất hiện kỳ tích này. Đừng nói hai trăm kim hồn hồn tệ, chỉ cần ta có, cho dù hai vạn kim hồn tệ, nó cũng tuyệt đối đáng giá. Ta muốn nó, cũng không phải vì nó có thể bán lại kiếm tiền, mà là nó có ý nghĩa đặc thù."

Đường Tam không có trực tiếp nói ra ý nghĩa đặc thù là cái gì, mà là từ trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ lấy ra cây búa của mình.

Chú tạo chuy của hắn so với thợ rèn bình thường sử dụng to hơn hai phần, sau lần đầu tiên sử dụng qua loại chùy lớn này tại tiệm rèn của Thạch Tam, Đường Tam cũng không có sửa đổi.

"Tiểu Vũ, ngươi tránh ra một chút." Đường Tam quát khẽ một tiếng.

Tiểu Vũ lui qua một bên, Đường Tam đặt khối thủy tinh trên mặt đất, bạch quang nhàn nhạt chậm rãi tỏa ra, từ trong hai tay hắn rót vào chú tạo chuy, sắc mặt hắn trở nên cực kỳ ngưng trọng, giữa thời khắc đó, nội lực Huyền Thiên Công đã bị hắn tăng lên tới cực hạn.

"Tiểu Tam, ngươi đây là …" Tiểu Vũ giật mình nhìn hắn, nàng đã dự cảm được Đường Tam muốn làm gì, nhưng lại không rõ tại sao hắn muốn làm như vậy.

Tiểu thối chợt phát lực, thân thể xoay nửa vòng, lần hạ thứ nhất của loạn phi phong chuy pháp chợt đập ra, đây là một búa phụ gia toàn bộ nội lực của Đường Tam. Trên chú tạo chuy bạch quang đại thịnh, trong không khí truyền ra liên tiếp tiếng nổ vang. Đầu búa lớn nặng nề hướng về khối bản tinh nện xuống.

Tiểu Vũ vô thức bịt lỗ tai của mình.

'Phanh - ', trong âm thanh vang dội, cả tửu điếm đều chấn động, âm thanh vỡ tan thanh thúy vang lên dưới thiết chùy, dưới sự oanh kích toàn lực của Đường Tam, khối bản tinh nhất thời bị đập vỡ thành bụi phấn.

Nhưng đồng thời ngay lúc bản tinh hóa thành bụi phấn, một màn kỳ dị xuất hiện, vô số quang điểm kim quang từ bên trong bản tinh bắn ra, tại bên trong phòng ngủ có chiếc giường lớn hình trái tim bay tứ tán. Phảng phất cả phòng đều bị che phủ một tầng kim quang sáng bóng nhàn nhạt.

Tiểu Vũ lại càng hoảng sợ, nhanh chóng thúc dục hồn lực của mình, đem quang điểm kim quang ngăn cách bên ngoài, hoàn hảo, lực bắn ra của những vật kim quang này cũng không mạnh nên không gây cho nàng thương tổn gì.

Vô số kim quang huyễn lệ làm cho người ta một loại cảm giác mục huyễn thần mê, thanh âm 'đinh đinh đương đương' thanh thúy dễ nghe, có đánh vào trên vách tường, có đánh trên cửa sổ, cũng có chút trực tiếp rơi vào giường trái tim, bên trong cả phòng ngủ, đều bị một tầng quang mang kim quang bao phủ.

Thủy tinh biến thành một đám bụi phấn, nhưng khi kim quang trong không trung dần dần rơi xuống, Tiểu Vũ lại phát hiện, mặt đất và trên giường bên trong phòng đều phủ một tầng quang điểm kim quang. Hoặc nói là một tầng viên tròn kim quang.

Kích thước mỗi một viên đều phi thường bằng nhau, so với hạt gạo cũng không sai biệt lắm, toàn thân tròn đều, lóe ra kim quang nhàn nhạt, Tiểu Vũ cầm lấy một viên vào tay bóp bóp, nàng phát hiện viên kim sắc này có chút dẻo, nhưng mười phần đàn hồi, với hồn lực của nàng cũng không có biên pháp mang nó niết phẳng.

"Ca, cái này không phải là vàng nguyên chất chứ. Cho dù là vàng nguyên chất cũng không có giá trị bằng hai trăm kim hồn tệ của ngươi"

Đường Tam rất hưng phấn, thật sự rất hưng phấn. Từ lúc tới thế giới này, đây là lần đầu tiên tâm tình hắn phấn khích như thế, thậm chí so với lúc trước có được hồn hoàn đầu tiên làm cho Huyền thiên công đột phá bình cảnh thì còn muốn hưng phấn hơn.

Bởi vì, hắn rốt cục có thể có được một kiện bài danh mười ám khí đứng đầu trong Huyền thiên bảo lục bách giải. Hơn nữa, phẩm chất lại cao như thế. Sợ là lúc trước tại Đường môn, cũng không ai có thể có Bản tinh có phẩm chất cao để chế tạo loại ám khí này.

"Tiểu Vũ, nhanh, giúp ta thu thập kim sắc khỏa lạp vào cùng một chỗ, không nên bỏ sót cái nào, đợi lát nữa ta sẽ giải thích với ngươi"

Vừa nói, Đường Tam đã đứng lên dùng nội lực xuất ra Khống Hạc Cầm Long xoay vòng quanh vòng, chỗ xoay qua, những viên kim sắc này toàn bộ bị hắn hút vào trong tay, sau đó lại để vào một không gian trống trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ.

Không lâu sau, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

"Tôn kính khách nhân, làm phiền ngài một chút"

Đường Tam biết, đây là chính là hậu quả của một chuy vừa rồi, hoàn hảo, hắn phát lực trên bản tinh, dùng chính là chấn lực, cũng không có cấp cho sàn tạo thành hư hỏng gì.

"Chuyện gì?"

Người phục vụ bên ngoài nói: "Vừa rồi trong tửu điếm có tiếng động lạ, tôn kính khách nhân, ngài có nghe thấy không?"

Người phục vụ là Vương quản lý phân phó đến hỏi một chút, dù sao, vừa rồi động tĩnh lớn như vậy, không có thể là người thường có thể làm ra như vậy được.

Đường Tam lạnh nhạt nói: "Chúng ta nghe được, chỉ là không biết là chuyện gì xảy ra." Vì bảo bối trong tay, hắn cũng không thể không nói dối.

Người phục vụ cũng không nói thêm gì, hắn không có quyền tiến vào trong kiểm tra.

Số lượng của kim sắc khỏa lạp so với Đường Tam dự đoán còn muốn nhiều hơn, hắn cẩn thận kiểm tra mỗi ngõ ngách, tận lực để không bỏ sót bất cứ một viên nào. Cẩn thận thu toàn bộ chúng vào bên trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ. Căn cứ theo hắn thận trọng phỏng chừng, thu hoạch lần này chí ít vượt qua hai vạn kim sắc khỏa lạp.

"Ca, tới cùng đồ vật này là cái gì, mà làm cho ngươi khẩn trương thành như vậy?" Tiểu Vũ cầm một viên cuối cùng trong lòng bàn, nhìn Đường Tam.

Thu tốt tất cả bảo bối, Đường Tam rốt cục có thể buông lỏng, cầm kim sắc khỏa lạp từ trong tay Tiểu Vũ: "Còn nhớ ta nói với người về ám khí không? Phát kim bên trong phát tinh có thể chế tạo thành một loại ám khí cực kỳ bá đạo, hơn nữa là thiên nhiên hình thành. Số lượng phát kim bên trong khối bản tinh này nhiều như thế, cũng đủ để ta lưu giữ đối với loại ám khí này. Ngươi xem."

Mở lòng bàn tay ra, Đường Tam đem kim sắc khỏa lạp đặt trong lòng bàn tay, bắt đầu vận khởi nội lực Huyền Thiên Công, mặt ngoài bàn tay hắn xuất hiện một lớp quang mang màu nhũ trắng, một màn kỳ dị xuất hiện. Kim sắc khỏa lạp dưới sự rót vào của Huyền Thiên Công nội lực từ từ kéo dài ra, trong chốc lát công phu, đã hóa thành một sợi tơ màu vàng (kim ti). Nhìn qua so với sợi tóc còn muốn nhỏ hơn vài lần, dài chừng hơn ba tấc. May là nó có màu vàng, trong lòng bàn tay của Đường Tam mới dễ dàng phân biệt.

"Đây là phát kim mà ngươi nói sao? Tiểu Vũ kinh ngạc nói.

Đường Tam gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, đây là phát kim, rời khỏi lớp thủy tinh bảo vệ, phát kim sẽ tự động co cuộn lại, hình thành một viên tròn. Khi rót vào hồn lực, nó mới có thể một lần nữa hóa thân thành phát kim. Môt khi mất đi hồn lực, nó lại sẽ khôi phục co cuộn lại.

Tiểu Vũ nghi hoặc nói: "Này có ý nghĩa gì vậy?"

Đường Tam mỉm cười, tiếp tục rót nội lực vào phát kim, đem phát kim cầm lấy, tại đầu ngón tay mình nhẹ nhàng đâm một chút, nhất thời một giọt máu dần dần chảy ra.

"Phát tinh nhỏ như thế, đầu của nó tự nhiên so với châm càng nhỏ hơn, lực đâm xuyên dưới sự rót vào của hồn lực sẽ trở nên rất mạnh. Thể tích của bản thân lại rất nhỏ. Ngươi tưởng tượng một chút, nếu nó đâm vào thân thể, sẽ có hiệu quả như thế nào?"

Vừa nói, Đường Tam vừa thu hồi nội lực, để cho phát kim biến về bộ dáng của kim sắc khỏa lạp, sau đó bàn vừa lộn, kim sắc khỏa lạp liền tiêu thất.

"Như thế nào không thấy nữa?" Tiểu Vũ quan sát trong khoảng cách gần như vậy, cũng không phát hiện Đường Tam làm thế nào mà phát kim đó biến mất.

Đường Tam lạnh nhạt cười, tay phải vừa nhấc, ngón giữa đột nhiên bắn ra, chỉ thấy một đạo kim quang rất nhỏ lặng yên hiện lên, không tiếng động xuyên vào trong chăn trên giường.

Tình huống quỷ dị xuất hiện, theo kim ti đó bắn vào, chăn mền cũng rất nhanh trở nên vặn vẹo, nháy mắt công phu đã xuất hiện một khu nhô lên.

"Phát kim cực kỳ cứng cỏi, lại đàn hồi kinh người, một khi không có hồn lực rót vào, tự thân nó sẽ một lần nữa co cuộn lại."

Tiểu Vũ đột nhiên hiểu ra, nàng nhào lên giường, nắm đống chăn bị vặn vẹo nhô lên, dùng sức đè ép, lộ

Trong lòng bàn tay Đường Tam sinh trưởng ra Lam Ngân Thảo bình thường nhất, theo hồn hoàn rót vào liền nhanh chóng biến hóa thành thảo đằng giống ngày trước khi chiến đấu cùng Đái Mộc Bạch.

Lão giả đối với Tiểu Vũ chỉ là tùy tiện nhìn, ánh mắt liền rơi vào trên người Đường Tam: "Dĩ nhiên là Lam ngân thảo. Lam Ngân Thảo cũng có thể tu luyện nhanh như vậy sao?"

Đường Tam mỉm cười, nói: "Sư phụ, các ngươi nơi này không phải chỉ lấy quái vật sao? Ta này có tính là quái vật hay không đây?"

Trên khuôn mặt lão già hiện ra vẻ tươi cười: "Quả thực là tiểu quái vật! Mộc Bạch, dẫn bọn họ vào."

"Dạ!" Đái Mộc Bạch bước tới, hướng Đường Tam lộ ra nụ cười, nhưng ánh mắt của hắn tựa hồ là nhìn về hướng phía sau lưng Đường Tam.

Đi theo sau Đái Mộc Bạch, Đường Tam cùng Tiểu Vũ tiến vào Sử Lai Khắc học viện, cũng chính là cái thôn kia.

Đái Mộc Bạch nói: "Biết các ngươi có thể thuận lợi thông qua mà, cửa sau hẳn là cũng không có vấn đề gì". Vừa nói, hắn vừa không kiềm chế được phải quay đầu nhìn về phía cửa học viện.

Tiểu Vũ tức giận nói: "Nhìn cái gì? Lại muốn hại nữ hài tử nhà người ta sao?

Đái Mộc Bạch nhíu mày nói: "Ngươi thì biết cái gì. Ta cảm nhận trên người nữ hài kia có khí tức rất thân thiết với ta, chẳng những là cùng loại mà lại có một loại cảm giác có thể hỗ trợ nhau. Trong vũ hồn, gặp được người có vũ hồn có thể hỗ trợ lẫn nhau cực kỳ khó khăn. Khi gặp được người như vậy, nếu liên thủ với nhau thì thực lực của vũ hồn bản thân nhất định sẽ gia tăng vài thành. Đây chính là Vũ Hồn dung hợp kỹ"

Tiểu Vũ thất thanh cười lớn, nói: "Nói như vậy thì vũ hồn của nữ hài tử kia hẳn là con hổ cái rồi?"

Trên mặt hiện ra vài nét xấu hổ, Đái Mộc Bạch nói: "Cũng có thể như vậy lắm."

Tiến vào thôn, có thể thấy, tất cả đều là kiến trúc làm bằng gỗ, kiến trúc nơi này dùng bốn chữ giản đan phác tố để hình dung là thích hợp nhất.(giản đan phác tố: simple simple - đơn giản đơn giản)

Đi thêm một không quá xa, Đái Mộc Bạch dẫn bọn họ tới một mảnh đất trống. Vòng quanh là những gian nhà gỗ, khu đất trống này ước chừng năm trăm thước vuông, đây chính là trung tâm của Sử Lai Khắc học viện.

Các thí sinh thông qua lần sơ thí lúc trước đều tụ tập tại đây, hồn lực ba động là cho không khí run rẩy không có quy tắc.

Đái Mộc Bạch chỉ về phía trước nói: "Cửa thứ hai của các ngươi sẽ tiến hành tại chỗ này, sư phụ sẽ nói cho các ngươi rõ cần làm như thế nào. Ta còn muốn đi ra xem, nếu vũ hồn của nữ hài kia thực sự cùng ta khế hợp mà nói, thì bằng giá nào ta cũng muốn bắt nàng ta lại."

Nói xong, Đái Mộc Bạch vội vã rời đi. Nghe theo lời hắn, Đường Tam cùng Tiểu Vũ tiến về phía trước, đứng ở sau hàng các thí sinh đang đứng.

Đúng lúc này, một thanh âm nhẹ nhàng vang lên.

"Bán Hương Tràng, bán hương tràng đây. Tiều nhất tiều, khán nhất khán, tẩu quá lộ quá bất yếu thác quá. Hương tràng nhãn hiệu Áo Tư Tạp hương vị thơm ngon. Giá rẻ mà số lượng lại nhiều. Chỉ năm đồng tệ một cái. Ăn hương tràng thương hiệu Áo Tư Tạp, cam đoan các ngươi càng dễ dàng thông qua khảo thí nhập học."**: hương tràng - cái này mình sẽ không giải nghĩa luôn ở đây mà để phần sau sẽ giải thích một thể vì phần sau nó liên quan nhiều hơn và sẽ hay hơn.- "Tiều nhất…thác quá": Đây có lẽ là một bài đồng dao hoặc một bài hát mà Áo Tư Tạp dùng để quảng cáo cho món hàng của mìnhà Nhìn một chút, ngó một chút, đi qua đường thì đừng bỏ lỡ.

Đường Tam cùng Tiểu Vũ nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy ở cách đó không xa có một người đang đẩy một cái xe và rao bán. Từng đợt mùi thơm từ trên xe truyền ra, đã có một chút đệ tử đang đứng xếp hàng đi đến mua.

Sau chiếc xe đẩy là một người mặc bộ đồ xám đơn giản, mái tóc ngắn chỉnh tề, râu quai nón đầy mặt, nhưng lại có một đôi mắt đào hoa thật lớn, ánh mắt không ngừng lưu chuyển, chuyên môn nhìn về phía những nữ hài tử trong đội ngũ. Tiểu Vũ tự nhiên cũng khó chạy khỏi ánh mắt đảo qua của hắn. Rất khó tin tưởng, cái loại âm thanh nhẹ nhàng của nữ tử lại là từ trong miệng của một đại hán có ngoại mạo thô hào như thế phát ra.

Đường Tam nhìn Tiểu Vũ nói: "Phía trước còn mấy người, điểm tâm ngươi cũng không ăn nhiều lắm, có muốn ăn hương tràng không?"

Tiểu Vũ nghiêng đầu nói: "Ngửi mùi cũng không tệ lắm. Vậy thử xem sao."

Đường Tam gật đầu, để cho Tiểu Vũ đứng xếp hàng còn mình tiến lại xe hàng ở phía xa.

Tới gần, Đường Tam nhận thấy chiều cao của người bán hương tràng cũng tương đương với mình, trên xe đẩy còn gắn một cái biển gỗ, trên đó có khắc bốn chữ "Chuyên bán Hương Tràng".

Người bán vừa nhìn thấy có người bước tới, lập tức nhiệt tình nói: "Tới mua hương tràng sao? Hương tràng thương hiệu Áo Tư Lạp, đồng tẩu vô khi, mùi vị được bảo đảm."*: đồng tẩu vô khi - thành ngữ: mua bán công bằng

Đường Tam mỉm cười nói: "Đại thúc, phiền ngươi bán cho ta hai cái."

Thần sắc trên khuôn mặt chủ tiệm đột nhiên trở nên cứng ngắc: "Ngươi, ngươi vừa gọi ta là gì?"

Đường Tam cũng sửng sốt: "Ta gọi ngài là đại thúc, có gì sao?"

Chủ tiệm cười khổ nói: "Đương nhiên có vấn đề, mà còn là vấn đề rất lớn nữa. Huynh đệ, năm nay ta mới mười bốn tuổi, ngươi lại gọi ta là đại thúc?"

"Ách …. , Ngươi mới mười bốn tuổi?" Đường Tam giật mình nhìn người trước mặt này.

Chủ tiệm khẳng định nói: "Đúng vậy, ta tên là Áo Tư Tạp, năm nay mười bốn tuổi, là sơ kỳ sinh của Sử Lai Khắc học viện, ngươi không thể bởi vì bộ râu của rậm rạp một chút mà gọi ta là đại thúc chứ."

Đường Tam im lặng không nói, nhìn vẻ mặt đầy râu của Áo Tư Tạp, trong lòng nghĩ thầm, bộ râu của ngươi không thể chỉ có thể nói là tươi tốt một chút như vậy.

"Ngươi thực sự mới mười bốn tuổi?" Đường Tam nhịn không được hỏi.

Áo Tư Tạp gật gật đầu khẳng định, nói: "Đương nhiên, ta chính là đệ tử của học viện, ngươi hỏi ai cũng biết là ta mười bốn tuổi."

Đường Tam trong lòng thầm nghĩ, không hổ là quái vật học viện, một thiếu niên mười bốn tuổi mà bộ râu có thể dài tới loại trình độ này, cũng tuyệt đối được tính là một đóa kỳ hoa.

Áo Tư Tạp từ trên xe đẩy của mình lấy ra hai que xiên, xiên lấy hai căn hương tràng dài chừng mười ly đưa cho Đường Tam, một đầu của hương tràng vẫn đang đặt trên bếp lửa của xe đẩy để nướng, tản ra hương khí nồng đậm.

Đường Tam lấy ra một ngân tệ đưa cho hắn: "Học trưởng, thật ngại quá, vừa rồi ta đã thất lễ rồi."

Áo Tư Tạp nhẹ nhàng nói: "Không sao, sau này nhớ ghé thăm 'Chuyên bán Hương Tràng' của ta nhiều hơn là được rồi."

Đường Tam sảng khoái nói: "Không có vấn đề."

"Đường Tam, ngươi đang làm gì vậy?" Đái Mộc Bạch dẫn theo vị đệ tử báo danh cuối cùng, cũng là cô gái lạnh như băng mà lúc nãy hắn nhìn chằm chằm nửa ngày đang đi tới.

Áo Tư Tạp vừa nhìn thấy Đái Mộc Bạch, trên mặt lộ vẻ khổ não: "Đái lão đại, ngươi tới mua hương tràng để ăn sao?"

"Đi chết đi!" Đái Mộc Bạch tức giận, trừng mắt lên: "Ngươi làm mất mặt học viện quá. Ta hình như không chỉ cảnh cáo ngươi một lần, không được bán hương tràng trong học viện. Chẳng lẽ ngươi muốn cho tất cả mọi người bị nôn mửa sao? Đường Tam, hương tràng này không thể ăn."

Đường Tam nghi hoặc hỏi: "Tại sao?"

Đái Mộc Bạch thần sắc có chút cổ quái: "Tiểu Áo, ngươi làm căn hương tràng mới ra."

Thần sắc của Áo Tư Tạp nhất thời trở nên xấu hổ: "Đái lão đại, không cần được không. Nói như thế nào chúng ta cũng đã học chung vài năm, ngươi làm như vậy sẽ khiến cho tiểu học đệ mới tới oán niệm ta mất."

Đái Mộc Bạch hừ lạnh một tiến "Ta chỉ nhắc nhở Đường Tam mà thôi, Đường Tam là huynh đệ của ta, không thể để ngươi làm bậy. Nhanh một chút, đừng để ta phải động thủ."

Áo Tư Lạp hiển nhiên không chống nổi Đái Mộc Bạch,bất đắc dĩ đưa tay phải của mình ra, có chút bỉ ổi dùng giọng điệu yểu điệu kéo dài của hắn kêu lên một tiếng "Lão tử có cây xúc xích to."

Quang mang màu vàng chợt ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn, hai cái quang hoàn màu vàng từ dưới chân Áo Tư Lạp mọc lên, ngay sau đó, một cây xúc xích cùng cây trong tay Đường Tam giống nhau như đúc hiện ra trong lòng bàn tay hắn.

"Ách..." Đường Tam vừa nghe cái câu "Lão Tử có cây xúc xích to" của hắn thì có chút cứng người lại. Câu này cũng thật là có nhiều nghĩa rồi. Trước không nói xúc xích phẩm chất thế nào, có thể ăn hay không. Chỉ vì lời này của Áo Tư Lạp cũng làm người khác không dám ăn. Nhất là cây xúc xích này định đưa cho Tiểu Vũ.

Cảm thấy ánh mắt của Đường Tam bắt đầu trở nên phẫn nộ, Áo Tư Lạp vội vàng giải thích "Ta cũng không có biện pháp a. Thực vật vũ hồn trong lúc sử dụng muốn làm cho thực vật biến hóa phải phối hợp hồn chú bất đồng. Cái kia là chú ngữ, không phải ta nghĩ ra,cũng không muốn niệm đâu. Hơn nữa, xúc xích của ta phẩm chất tuyệt không có vấn đề."

Đường Tam nhanh chóng đem xúc xích trong tay đưa trở về trong nồi "Xúc xích của ngươi, ngươi lưu lại cho chính mình ăn đi. Đái đại ca, cảm ơn ngươi nhắc nhở."

Quái vật, quả là quái vật. Đường Tam có chút khóc cười không được, may mà chính mình không có ăn xúc xích đó, nếu không cũng bị đau to rồi.

Thiếu nữ lạnh như băng bên cạnh Đái Mộc Bạch từ nãy giờ, chỉ lạnh lùng liếc Áo Tư Lap Một cái, lại hướng đến chỗ đội ngũ đi đến. Áo Tư Lạp vô tội hướng Đường Tam nhún nhún vai "Đáng thương cho ta, xúc xích mỹ vi như vậy, cư nhiên không ai thèm ăn. Ai.."

Đái Một Bạch trừng mắt với hắn một cái "Ngươi cẩn thận một chút cho ta, bán xúc xích thì cũng phải đi ra ngoài học viện mà bán. Đường Tam, ta dẫn ngươi đi qua khảo thí."

Hai ngươi trở lại đội ngũ, Tiểu Vũ nhìn hai tay trống trơn của Đường Tam "Xúc xích của ta đâu?"

Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch liếc nhau, nhìn không được nhất thời cùng phóng thanh cười ha ha.

Thiếu nữ lạnh như băng đứng phía sau Tiểu Vũ, trong mắt cũng hiện lên vẻ cười, thấp giọng nhàn nhạt nói "Vô vị."

Tiểu Vũ bị bọn họ cười mạc danh kỳ diệu "Tới cùng là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ xúc xích nọ không thể ăn?"

Đường Tam che miệng Tiểu Vũ lại, mang nàng kéo đến bên người, đem chuyện lúc nãy thap65t giọng nói bên tai nàng.

Nghe Đường Tam nói xong, khuôn mặt của Tiểu Vũ nhất thời trở nên đỏ bừng "Nam nhân các người, đúng là xấu chết được. Như thế nào lại có vũ hồn ky quái như thế."

Đái Mộc Bạch cười nói "Chúng ta nơi này chính là quái vật học viện, vu hồn tự nhiên cũng thiên kỳ bách quái rồi. Bất quá, Áo Tư Lạp tên gia học này trong học viện cũng tính là một đóa kỳ hoa. Vũ hồn của hắn không có công kích lực gì cả, nhưng trong vũ hồn thực vật hệ lại là cực phẩm. Dù sao, hắn cung cấp chính là thức ăn. Chỉ là người này trong lúc sử dụng vũ hồn có cái câu chú ngữa thật sự quá ác tâm đi. Hiểu được con người của hắn thì tuyệt đối sẽ không ăn xúc xích hắn tạo ra đâu. Không biết có phải tại vì thực vật vũ hồn hay không, bộ râu của hắn so với người thường thì tươi tốt hơn nhiều. Râu mép một ngày không cạo sẽ

biến thành bộ dáng như thế, cho nên, trong học viện hắn cũng có biệt danh Xúc xích thúc thúc. Hắn cũng tự mình gọi là "Chuyên bán xúc xích".

Lúc này, ngay cả Tiểu Vũ cũng không nhịn được nở nụ cười "Đại hương tràng thúc thúc, thự sự là vũ hồn đáng xem a."

Đái Mộc Bạch vỗ vỗ vai Đường Tam nói "Đi thôi, ta mang mọi người vào khảo thí. Không cần xếp hàng."

Đường Tam nói "Như vậy không tốt a."

Đái Mộc Bạch đáp "Yên tâm, ta không có thiên vị, cái này chính là đãi ngộ các ngươi được nhận." Vừa nói vừa văng theo hai người hướng đội ngũ phía trước đi tới.

Phụ trách đợi khảo thí thứ 2 la một gã sư phụ lớn tuổi, bởi vì mua hương tràng, Đường Tam còn không biết bên này khảo thí là cái gì.

Đái Mộc Bạch đi đến bên người lão sư, bên tai hắn nói mấy câu gì đó, lại chỉ chỉ Đường Tam cùng Tiểu Vũ.

Sư phụ nọ gật gật đầu nói "Được. Ngươi dẫn bọn họ trực tiếp đến đệ tứ quan. Thông qua là trúng tuyển."

Đái Mộc Bạch trở lại bên người Đường Tam cùng Tiểu Vũ, dẫn hai người hướng phía trong học viện đi tới. Cả bọn thí sinh đang xếp hàng cũng mặc kệ.

Một gã nam thí sinh nói "Sư phụ, chuyện này là sao? Tại sao bọn họ lại có thể vào thẳng vòng 4. Chúng ta lại phải thông qua từng cửa?"

Lão sư lớn tuổi lạnh nhật nói "Nếu ngươi có hồn lực vượt qua 25 cấp vậy cũng trực tiếp đến vòng 4 khảo thí, không cần ở nơi này làm chậm trễ thời gian. Mà ngươi khi kiểm tra hồn lực chỉ có 21 cấp, vậy phải lưu lại từng cửa mà thông qua."

Nam thí sinh nghi hoặc "Hồn lực của bọn họ ngoài 25 cấp? Không có khả năng, chúng ta mới có 12 tuổi, nhưng thế nào có thế có hồn lực cao như thế?"

Có thể đến nơi này, đều là hồn lực vượt qua 21 cấp, hơn nữa tuổi cũng không quá 12, trong sơ cấp học viện cũng coi như là một nhân vật trung tâm. Mà đến Sử Lai Khắc học viện này lại liên tục đụng vào tường đá, tâm tình cũng khó trách được có chút biến hóa."

Đái Mộc Bạch lạnh lùng hừ một tiếng "Chính mình không được, đừng nghĩ rằng người khác cũng không được. Khi ta tiến vào học viện hồn lực cũng là 25 cấp, Đường Tam, cho bọn chúng thấy hồn lực của ngươi đi." Vừa nói, hắn vừa cầm lấy một khối thủy tinh màu trắng trên bàn cấp cho Đường Tam.

Thủy tinh kiểm tra căn cứ vào cấp bậc bất đồng biểu hiện màu sắc bất đồng. Loại thủy tinh màu trắng này là kiểm tra hồn lực dưới 30 cấp, nếu hồn lực trên 30 cấp sẽ làm thủy tinh nổ.

Đường Tam lúc này mới hiểu tại sao Đái Mộc Bạch nói thông qua cửa này cũng là đãi ngộ của bọn hắn, hiển nhiên, một cửa này là thi kiểm tra hồn lực của thí sinh chuẩn xác là bao nhiêu.

Lập tức hắn cũng không mở miệng, tiếp nhận lấy thủy tinh màu trắng, trực tiếp đem huyền thiên công nội lực nhập vào trong đó

Trong phút chốc, chỉ thấy trong tay Đường Tam phát ra bạch quang mạnh mẽ, thuỷ tinh màu trắng trở nên sáng như ngọc, quang mang mãnh liệt từ thủy tinh phát ra chiếu khắp mọi nơi, rõ ràng là sắp đạt tới cấp ba mươi.

Trên mặt vị sư phụ phụ trách việc kiểm tra toát ra nụ cười hài lòng: "Xem ra, học viện Sử Lai Khắc năm nay lại nghênh đón thêm một tiểu quái vật không tồi rồi."

Trên mặt Đường Tam lộ ra một nụ cười mỉm và đưa thủy tinh cầu cho Tiểu Vũ, hắn không sợ Tiểu Vũ bị ngươi ta đàm tiếu, đối với Tiêu Vũ hắn tuyệt đối tin tưởng .

Bạch quang đồng dạng lại lóe sáng lên, hoàn tòan ngăn cản cái miệng đàm tiếu của các thí sinh. Ánh mắt đang nhìn Đường Tam và Tiểu Vũ của những người đó nhất thời trở nên quái dị.

Cấp hai mươi chín, mười hai tuổi hồn lực đã đạt tới cấp hai mươi chín, đây là mức mà con người có khả năng đạt tới sao ?

Có điều, danh hiệu quái vật chẳng phải chỉ xuất hiện trên người Đường Tam và Tiểu Vũ.

Một thanh âm trong trẻo vang lên: "Sư phụ, Con nghĩ con cũng có thể vượt qua cửa thứ ba"

Mở miệng chính là người báo danh kiểm tra trước Đường Tam và Tiểu Vũ, cũng là cô gái khiến cho vị sư phụ trong cửa thứ nhất kinh ngạc. Lúc này, Đường Tam và Tiểu Vũ chính thức nhìn thấy dung mạo của nàng, tóc ngắn ngang tai, da cực trắng, dung nhan đẹp đẽ, tuy vóc người không bốc lửa như nữ tử lạnh lùng kia nhưng vô cùng hài hòa, nhìn qua khiến cho người ta có cảm giác thoát tục. Trông thế nào cũng là một cô gái đã qua giáo dục quý tộc cao cấp.

Nếu nói cô gái đến cuối cùng kia là một tòa băng sơn, vậy thì nàng chính là trận gió xuân ấm áp, nụ cười xinh đẹp ấy làm cảm nhiễm tất cả mọi người xung quanh.

Mỉm cười đi tới bên Tiểu Vũ, gật đầu với hắn một cái. Tiểu Vũ liền đưa quả tinh cầu cho nàng.

Bạch quang sáng ngời lại xuất hiện, mặc dù không mãnh liệt bằng Đường Tam và Tiểu Vũ nhưng cũng tuyệt đối vượt qua hồn lực cấp hai mươi lăm, trông ước chừng khỏang hai mươi sáu cấp.

Đang lúc nàng tính hỏi sư phụ liệu mình có được thông qua tới đợt khảo thí thứ tư hay không, nàng đột nhiên phát hiện thủy tinh cầu trong tay không thấy đâu nữa, một thân ảnh không một tiếng động đã xuất hiện bên cạnh nàng, ngay sau đó, bạch quang sáng ngời lại lóng lánh. Quang mang so với nàng khi rót hồn lực vào còn mạnh mẽ hơn vài phần, chính là tiêu chuẩn hồn lực cấp hai mươi bảy.

Nhân vật đột nhiên xuất hiện chính là người cuối cùng đi với Đái Mộc Bạch tới nơi này, cô gái lạnh như băng kia.

Trên mặt vị sư phụ phụ trách khảo thí không che dấu được vẻ kinh ngạc: "Quái vật hàng năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều. Một lần có tới bốn người. Tốt, tốt, xem ra có vẻ hay ho đây. Mộc Bạch, dẫn bọn họ đi tới cửa kiểm tra số bốn đi."

"Vâng!" Đái Mộc Bạch cung kính đáp lời. Tà mâu có chút phức tạp nhìn cô gái lạnh lùng kia, lúc này mới xoay người đi vào phía trong của học viện. Lúc này không còn lời phàn nàn của thí sinh nữa, thực lực đã nói lên tất cả.

Trong bốn thí sinh, cũng chỉ có quan hệ giữa Đường Tam cùng Mộc Bạch coi như có chút thân mật, một bên đi theo hắn vào bên trong, một bên hỏi: "Đái đại ca, khảo thí tổng cộng chỉ có bốn đề mục thôi sao?"

Đái Mộc Bạch gật đầu, nói: "Tổng cộng chỉ có bốn cửa. Cửa thứ nhất ngươi đã thông qua, chính là hồn lực không đủ hai mươi mốt cấp, hoặc là quá mười ba tuổi thì bị loại. Cửa này loại nhiều người nhất. Cửa thứ hai, chính là tiến hành khảo nghiệm hồn lực cùng vũ hồn. Hồn lực cho dù cường đại cũng không đủ chứng minh tiềm lực phát triển trong tương lai, cửa này chính là kiểm tra vũ hồn, chỉ có vũ hồn có tiềm lực phát triển mạnh mẽ, hơn nữa trước khi tu luyện có phương hướng phát triển vũ hồn chính xác thì hồn sư mới có thể tiến vào cửa thứ ba. Đương nhiên, nếu có vũ hồn cực kì đặc thù, quái dị thì cũng có thể được thông qua. Tiểu Áo chính là vì vũ hồn đặc biệt mà được nhận."

Đối với lời Đái Mộc Bạch nói, Đường Tam rất dễ dàng hiểu được, dù sao, về phương diện này đại sư cũng đã giảng dạy cho hắn rất kĩ càng. Đồng dạng vũ hồn, nhưng lựa chọn phương hướng phát triển khác nhau, thành tựu trong tương lai cũng bất đồng. Cửa thứ hai chính là kiểm tra vũ hồn của bản thân thí sinh mạnh yếu thế nào cùng với hai cái hồn hoàn có hay không phát sinh xung đột có thể ảnh hưởng đến sự tu luyện của bản thân sau này.

"Đái đại ca , nhưng vũ hồn của ta là Lam Ngân Thảo, hẳn là thuộc loại không có tiềm lực phát triển nhất. Tại sao…"

Đái Mộc Bạch sang sảng cười, nói: "Ngươi cũng không cần khiêm tốn, thực lực của ngươi như thế nào ta lại còn không biết? Học viện quy định, nếu thí sinh báo danh có hồn lực vượt qua cấp hai muoi lăm, vậy bất luận vũ hồn là gì, đều có thể trực tiếp thông qua cửa thứ hai và thứ ba. Như là một loại ưu tiên, mặc

dù phẩm chất vũ hồn có chênh lệch một ít, nhưng ngươi có hồn lực cường đại, nhờ vào ưu thế hồn lực, như trước đều có thể trở thành một gã hồn sư cường đại."

Tiểu Vũ nhịn không được hỏi: "Vậy cửa thứ ba khảo thí cái gì?"

Đái Mộc Bạch nói: "Cửa thứ ba khảo nghiệm cách ứng dụng vũ hồn của bản thân thí sinh. Có được hồn lực cùng tiềm lực phát triển vẫn không đủ, đồng thời còn phải tự mình khống chế vũ hồn. Cấp bậc càng cao thì vũ hồn càng khó điều khiển, rất dễ dàng xuất hiện nhiều vấn đề. Nếu với vũ hồn, không thể khống chế được đến một trình độ nhất định, vậy chứng tỏ hồn sư tự mình tu luyện không chăm chỉ. Đệ tử như vậy cũng không được thu nhận."

Đường Tam lập tức hiểu được ý hắn, như Đái Mộc Bạch nói, vũ hồn rất khó khống chế, tựa như vũ hồn thứ hai của hắn chính là chuôi Chuy Tử quái dị, bản thân nó nặng vô cùng, hơn nữa theo hồn lực của hắn gia tăng thì sức nặng của Chuy Tử cũng không ngừng tăng lên. Đường Tam tự hỏi, cho dù có sử dụng Loạn Phi Phong Chuy Pháp, dưới trạng thái đỉnh phong nhất, hắn cũng chỉ có thể đem chuôi chuy tử này huy động ba lần.

Không đợi Tiểu Vũ hỏi lại, Đái Mộc Bạch trực tiếp nói về cửa khảo thí thứ tư: "Thứ tư là khảo nghiệm kinh nghiệm thực chiến. Có vài vị đệ tử vũ hồn bản thân rất tốt, đối với vũ hồn khống chế cũng tốt. Nhưng từ nhỏ sinh sống trong gia đình quý tộc, lớn lên trong nhung lụa. Đối với thế giới bên ngoài căn bản là không hiểu một cái gì, càng không phải nói tới chiến đấu. Đệ tử như vậy học viện cũng không thu. Viện trưởng đại nhân đã nói qua, kiều sanh quán dưỡng** là một điều không nên"

**: chiều chuộng quá mức, giống mấy cậu ấm cô chiêu ý.

---

19. Chương 18 Bất Động Minh Vương Triệu Vô Cực

Lần này đến phiên Đái Mộc Bạch cười khổ: "Học viện Sử Lai Khắc của chúng ta từ khi thành đến bây giờ, qua 20 năm, tổng cộng thu 42 đệ tử. Chia đều 1 năm hơn 2 người 1 chút. Năm nay các ngươi 4 người nếu đều được thu, chính là kỷ lục. Từ 2 năm trước học viện không thu được đệ tử. Trước mắt đang học tập ở học viện còn có 3 đệ tử."

"Ba?" Ngoại trừ băng lãnh thiếu nữ, Đường Tam, Tiểu Vũ cùng nhu mỹ thiếu nữ gần như đồng thời kinh hô.

Đái Mộc Bạch tự giễu, cười cười: "Cả Đấu La đại lục, chỉ duy nhất học viện chúng ta là sư phụ nhiều hơn đệ tử. Cho dù sau này, có chiêu thu các ngươi, số lượng đệ tử của học viện cũng tuyệt không vượt qua sư phụ."

Đường Tam hỏi: "Như vậy, học viện làm sao tồn tại ? Không có người học sẽ không có nguồn thu."

Đái Mộc Bạch đáp: "Nếu không vậy, ngươi nghĩ tại sao học viện lại ở tại thôn nhỏ này. Chính là vì thiếu ngân quỹ. Nếu không phải gia đình ta hỗ trợ 1 chút, sợ rằng học viện đã đóng cửa từ năm ngoái. Năm nay nếu không chiêu thu được đệ tử, vậy 3 người chúng ta chính là nhóm đệ tử cuối cùng của học viện Sử Lai Khắc."

"Vậy tại sao học viện không hạ thấp yêu cầu nhập học? Ta xem người báo danh cũng không ít đâu." Nhu mỹ thiếu nữ nghi hoặc nói.

Đái Mộc Bạch toát ra 1 tia thần sắc tôn kính: "Viện trưởng đại nhân nói, bất luận thế nào cho dù học viện Sử Lai Khắc phải đóng cửa cũng tuyệt không thu phế vật, chỉ cần quái vật. Ngươi biết điều kiện tốt nghiệp học viện là gì không? Chúng ta nơi này không phải là trung cấp hồn sư học viện, cũng không phải cao cấp hồn sư học viện. Bởi vì yêu cầu của chúng ta cùng bọn chúng không giống nhau. Chúng ta chỉ cần đệ tử dưới 13 tuổi có thiên phú dị bẩm. Mà điều kiện tốt nghiệp học viện là trước 20 tuổi phải vượt qua cấp 40 , đạt tới trình độ hồn tông."

"Học viện tổng cộng có 62 đệ tử,nhưng chính thức tốt nghiệp lại chỉ có 14 người. 14 người này sau khi rời học viện, không một ai không phải là đại nhân vật. Trong đó xuất sắc nhất chính là 1 vị, bây giờ là trưởng

lão trẻ nhất của Vũ hồn điện, quyền uy gần bằng giáo hoàng. Còn lại, đều là không cách nào trước 20 tuổi hoàn thành 40 cấp và tử vong khi liệp sát hồn thú. Viện trưởng đại nhân từng nói, không đủ 40 cấp không nên đi ra ngoài, làm mất thể diện của ông ta."

Nói xong lời cuối cùng, tâm tình Đái Mộc Bạch rõ ràng trở nên kích động, đối với viện trưởng học viện Sử Lai Khắc, hắn hiển nhiên cực kỳ tôn kính.

Đường Tam nở nụ cười hướng Đái Mộc Bạch: "Ta rất may mắn vì đã tới nơi này."

Đái Mộc Bạch thở dài 1 tiếng: "Vương thất của vương quốc Ba Lạp Khắc vốn định tài trợ học viện, nhưng yêu cầu đệ tử tốtnghiệp học viện phải hướng vương thất thuần phục, bị viện trưởng đại nhân trực tiếp cự tuyệt. Học viện Sử Lai Khắc chúng ta hoàn toàn khác học viện khác, cho nên mới biến thành bộ dáng này."

Đường Tam đột nhiên phát hiện chính mình rất mong được nhìn thấy vị viện trưởng trong lời Đái Mộc Bạch, hắn muốn xem đến tột cùng là cái dạng người gì có thể kiên trì cố chấp trong 20 năm thành lập 1 tòa học viện như vậy.

"Đến nơi rồi." Đái Mộ Bạch dừng lại. Lúc này, bọn họ đã đi tới 1mảnh đất trống, nơi này so với đệ nhị quan lúc trước nhỏ hơn rất nhiều, chỉ khoảng 200 thước vuông. 1 người trung niên khoảng 50 tuổi ngồi ngủ trên ghế.

"Triệu sư phụ, ta dẫn người đến tiến hành đệ tứ quan khảo hạch."

"Oh ? Năm nay có người tiến tới dệ tứ quan? Mà lại có tới 4 người ?" Trung niên nhân mở đôi mắt vẫn còn có vẻ ngái ngủ, có chút kinh ngạc nhìn 4 người trước mặt, tựa hồ gặp chuyện không thể tin nổi.

Đái Mộc Bạch nói: "Chẳng những bọn họ 4 người tới đệ tứ quan, hơn nữa bọn họ đều là miễn trừ kiểm tra ở đệ nhị và đệ tam quan."

Triệu sư phụ con mắt sáng ngời, từ ghế đứng lên, vóc người hắn không cao, tướng mạo rất bình thường, nhưng nhìn qua lại cực kỳ rắn chắc. so với Đường Tam 12 tuổi còn thấp hơn 1 chút, làm cho người ta có cảm giác hùng tráng.

Bả vai rộng lớn như tường thành, áo khoác căn bản không cách nào che giấu cơ thể hùng tráng như cương thiết chú tạo của hắn. Vẻ mặt dù hòa khí, nhưng vóc người hùng tráng vô hình trung gây mọi người áp lực mãnh liệt.

"4 người đều vượt qua 25 cấp. Không tệ, không tệ, xem ra năm nay tiểu quái vật không ít a. Thông qua cửa của ta, các ngươi chính thức trở thành đệ tử của học viện Sử Lai Khắc. Bất quá, khảo nghiệm của ta không có dễ dàng thông qua. Kinh nghiệm thực chiến của mỗi hồn sư phải dựa vào thực lực của chính mình. Ta khảo hạch chính là năng lực tại phương diện này."

Ánh mặt tươi cười đảo qua 4 người Đường Tam: "Ta gọi là Triệu Vô Cực, nếu các ngươi 4 người đều là miễn kiểm thông qua đệ nhị, tam quan. Ta đây tự mình cùng các ngươi thử một chút. Bây giờ ta cho các ngươi thời gian 1 nén hương để hiểu rõ nhau. Sau 1 nén hương, kiểm tra bắt đầu. Nội dung kiểm tra là các ngươi 4 người liên thủ ngăn cản ta công kích trong thời gian 1 nén hương. Chỉ cần có 1 người có thể kiên trì đến cùng, đều tính là các ngươi vượt qua kiểm tra. Ta hy vọng các ngươi hiểu được, không nên cố gắng giở trò, không ai có thể dụng tốc độ thoát khỏi phạm vi này. Đồng thời ta cũng nhắc nhở các ngươi, bằng vào sức lực 1 người không có khả năng ngăn trở công kích của ta. Cơ hội thành công duy nhất của các ngươi là phối hợp hỗ trợ lẫn nhau."

"Triệu sư phụ, như vậy không được." Đại Mộc Bạch chần chờ nói.

Triệu Vô Cực trừng mắt nhìn hắn: "Có cái gì không được? Viện trưởng vắng mặt, ta lớn nhất ở học viện. Ta nói được là được. Được rồi, ta sắp đốt hương rồi, các ngươi không còn nhiều thời gian, tự mình chuẩn bị đi. Tiểu Bạch ngươi cũng có thể đem thực lực của ta nói cho bọn họ biết, để bọn họ chuẩn bị."

Nói xong những lời này, cũng không biết hắn từ nơi nào lấy ra 1 cây nhang, dùng đầu ngón tay bắn ra, trực tiếp cắm nhang xuống đất, không 1 chút rung động.

Làm xong việc này, Triệu Vô Cực 1 lần nữa ngồi lại ghế của mình, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

4 người Đường Tam cũng không có thấy phương pháp thi kiểm tra của vị Triệu sư phụ có gì đặc biệt, ngược lại Đái Mộc Bạch vẻ mặt ngưng trọng, hướng 4 người: "Các ngươi lại đây 1 chút."

4 người vây quanh hắn bên người.

Đái Mộc Bạch vẻ mặt nghiêm túc: "Lần này ta cũng không giúp được các ngươi. Không nghĩ tới Triệu sư phụ cũng muốn tự mình ra tay."

Tiểu Vũ cười nói: "Vị Triệu sư phụ này sẽ không giống với vị sư phụ ngoài cửa kia là 1 vị cường giả cấp hồn đế chứ ?"

Đái Mộc Bạch lắc lắc đầu: "Không phải."

Tiểu Vũ cười nói: "Vậy thì không sợ, thực lực chúng ta 4 người cũng đều đến gần 30 cấp, 4 người đánh 1, chỉ cần thực lực không phải các xa thái quá, chẳng lẽ không chống nổi trong thời gian 1 nén hương ?"

Đái Mộc Bạch liếc mắt nhìn nàng, ánh mắt có điểm như là nhìn thấy 1 người ngu: "Nếu các ngươi tưởng rằng có thể ngăn cả công kích của Triệu sư phụ, vậy thì quá sai rồi. Không sai, Triệu sư phụ không phải là 60 cấp hồn đế hồn sư, hắn là 76 cấp hồn thánh. Thú vũ hồn, chiến hồn thánh. Chính là phó viện trưởng học viện, tổng hợp thực lực đã tiếp cận viện trưởng đại nhân."

Đồng tử Đường Tam 4 người cơ hồ đồng thời co rút lại: "76 cấp? Trong ấn tượng bọn họ, đừng nói bọn họ chưa tới 30 cấp, cho dù đối mặt đại quân vạn người hồn thánh hồn sư vẫn có thể tung hoành tự nhiên."

Tiểu Vũ không dám tin: "Hắn đã 76 cấp? Nhìn hắn còn ít tuổi hơn vị sư phụ ở cửa rất nhiều."

Đái Mộc Bạch lạnh nhạt: "Tuổi không thể đại biểu thực lực. Thời gian không còn nhiều. Ta nói cho các ngươi biết năng lực của triệu sư phụ, sau đó các ngươi phải lập tức nghĩ ra chiến thuật đối phó hắn, nếu không đừng nói là 1 nén hương, chỉ cần các ngươi có thể đứng vững trước 3 lần công kích của hắn đã là tốt rồi."

4 người Đường Tam sắc mặt trở nên ngưng trọng, đối mặt với 1 gã 76 cấp, thánh cấp cường giả, không phải là chuyện đùa.

Trong truyền thuyết của Thánh hồn thôn có 1 vị hồn thánh, nhưng đó chỉ là truyền thuyết mà thôi, còn trước mắt vị này chính là hồn thánh chân thực, nhưng lại là khảo quan tiến hành kiểm tra bọn họ.

Đái Mộc Bạch cười khổ nói: "Triệu sư phụ vốn chỉ là giám khảo phụ trách đệ tứ quan mà thôi, đối thủ của các ngươi hắn là ta. Chỉ cần có thể cầm cự với ta trong thời gian 1 nén hương là thông qua. Nhưng ai biết tại sao hôm nay hắn lại đòi tự mình ra tay."

"Vũ hồn của Triệu sư phụ chính là Kim cương hùng, là 1 loại thú vũ hồn cực mạnh. Toàn thân không hề sơ hở, phòng ngự lực cực kỳ kinh khủng, chỉ sợ là cùng cấp bậc hồn sư rất khó phá vỡ được phòng ngự của hắn. Mặc dù Triệu sư phụ không am hiểu tốc độ, nhưng hồn lực của các ngươi và hắn chênh lệch thật sự quá lớn, tại phương diện này cũng không có khả năng nhanh hơn so với hắn. Triệu sư phụ cực mạnh chính là lực công kích và khả năng phòng ngự. Tại học viện nổi danh là Bất động minh vương. Đừng nói là các ngươi bốn người, cho dù có thêm ta, cũng vị tất có thể ngăn trở hắn công kích trong 1 nén hương, bây giờ ta chỉ hy vọng là Triệu sư phụ không quá chăm chú công kích các ngươi."

Không có nhược điểm. Bốn chữ đơn giản đủ để nói lên thực lực cường đại của Triệu Vô Cực.

Thiếu nữ tóc ngắn nhu mỹ đột nhiên kinh hô: "Hắn chính là Bất động minh vương Triệu Vô Cực đã mất tích 10 năm trước, không nghĩ tới hắn lại là sư phụ ở học viện Sử Lai Khắc. Lúc trước Bất động minh vương Triệu Vô Cực từng có xích mích với Vũ hồn điện, Vũ hồn điện muốn trừng phạt hắn, phái 16 giáo chủ vây công hắn, nhưng lại bị hắn phá vây chạy thoát. Sau sự kiện đó cũng chẳng để ý gì đến nữa. Vũ hồn đện giáo chủ đều là ngoài 60 cấp hồn đế hồn sư cường giả, khi đó Triệu Vô Cực hẳn là khoảng 60 cấp. Bây giờ hắn chắc chắn là càng lợi hại hơn."

Đái Mộc Bạch yên lặng gật đầu: "Ít nhất, ta chưa bao giờ thấy Triệu sư phụ toàn lực ra tay. Cho nên các ngươi tự cầu phúc đi. Triệu sư phụ đạt 7 hồn hoàn, trong đó 2 cái đầu là bách niên hồn hoàn, cái thứ 3 và thứ là 4 là thiên niên hồn hoàn, còn lại 3 hồn hòan đều là thiên niên (?) hồn hoàn. Hơn nữa 7 hồn hoàn đều là công kích và phòng ngự. Các ngươi có thể tưởng tượng được hắn kinh khủng như thế nào. Bây giờ

các ngươi nhận biết lẫn nhau trước đi, từ tính danh cho đến kỹ năng, xem như thế nào phối hợp mới có thể tốt nhất vượt qua khảo nghiệm của Triệu sư phụ."

Đường Tam mở miệng trước tiên: "Ta gọi là Đường Tam, khí vũ hồn Lam ngân thảo, 29 cấp chiến hồn sư hệ khống chế"

Tiểu Vũ tiếp theo Đường Tam nói: "Tiểu Vũ, thú vũ hồn thỏ tử, 29 cấp chiến hồn sư hệ cường công."

Thiếu nữ tóc ngắn do dự 1 chút mới nói: "Trữ Vinh Vinh, khí vũ hồn Thất bảo lưu ly tháp, 26 cấp khí hồn sư hệ phụ trợ."

Cuối cùng thiếu nữ băng lãnh như trước lạnh lùng nhàn nhạt: "Chu Trúc Thanh, thú vũ hồn U minh linh miêu, chiến hồn sư cấp 27, hệ mẫn công (công kích nhanh nhạy)"

Trong lúc 4 người tự giới thiệu, kể cả Đái Mộc Bạch, ánh mắt đều tập trung tại một người. Hấp dẫn mọi người chú ý chính là thiếu nữ tóc ngắn, Trữ Vinh Vinh.

Đường Tam giật mình: "Vũ hồn của ngươi là Thất bảo lưu ly tháp. Nói như vậy, ngươi xuất thân từ Thất bảo lưu ly tông?"

Tương truyền, tại Đấu La đại lục, chỉ có trực hệ đệ tử của Thất bảo lưu ly tông mới có Thất bảo lưu ly vũ hôn.

Đại sư đánh giá Thất bảo lưu ly tháp chỉ đơn giản một câu: "Đệ nhất cường đại phụ trợ khí vũ hồn. Người bạn tốt nhất của tất cả hồn sư hệ chiến đấu."

Trong sáu tiêu chí của Vũ hồn điện, khối lệnh bài của Đại sư không có ba cái, trong đó một cái chính là Thất bảo lưu ly tháp. Có thể thấy được uy danh của tông môn này trong vũ hồn giới.

Trữ Vinh Vinh lè lưỡi: "Đừng như vậy, ta và người thường cũng không có gì khác nhau. Ta là lén bỏ nhà đi. Chờ chúng ta vượt qua khảo nghiệm trước mắt rồi nói. Vũ hồn của ta đúng là Thất bảo lưu ly tháp, hai hồn hoàn. Có thể giúp cho mọi người tăng cường tốc độ và lực lượng. Tăng phúc khỏang 30%. Cầm cự khoảng thời gian một nén hương tuyệt không vấn đề."

Tăng 30%, đây là 1 con số không tệ. Nhưng Đường Tam lại biết, Thất bảo lưu ly tháp được sở dĩ được Đại sư nhận là Đệ nhất cường đại phụ trợ vũ hồn chính là vì mỗi khi tăng thêm 1 hồn hoàn, chẳng những có thể gia tăng 1 loại thuộc tính, đồng thời còn có thể làm cho tất cả hồn hoàn trước đó có khả năng tăng lên 10% hiệu quả.

Nói cách khác, nếu hồn lực Trữ Vinh Vinh đạt tới 30 cấp, chẳng những có thể tăng phúc thêm 1 loại thuộc tính, hơn nữa còn tăng tất cả các thuộc tính đều đạt 40%. Riêng việc này thôi, nếu đạt tới 70 cấp thì có thể trong nháy mắt gia tăng 80% cho 7 thứ thuộc tính. Hiệu quả thật là kinh khủng.

Nếu có 1 Thất bảo lưu ly tháp hồn sư như vậy phụ trợ, cơ hồ có thể trong nháy mắt đem tự thân lực lượng tăng lên gấp đôi. Đối với hồn sư càng mạnh, hiệu quả tăng phúc của Thất bảo lưu ly tháp lại càng cao.

Tại bất kỳ địa phương nào thuộc 2 đế quốc, chỉ cần có Thất bảo lưu ly tông hồn sư xuất hiện, đều lập tức trở thành đối tượng tranh thủ của tất cả tổ chức hồn sư.

May là, hiệu quả tăng phúc của Thất bảo lưu ly tháp không thể tính chống lên, nói cách khác, nếu có 2 gã Thất bảo lưu ly hồn sư, tăng phúc cũng chỉ có thể sinh ra hiệu quả theo của vị có hồn lực cao nhất.

Nhược điểm lớn nhất của Thất bảo lưu ly vũ hồn chính là không có lực công kích, phải được chiến hồn sư bảo vệ, nhưng người tự nguyện bảo vệ Thất bảo lưu ly tông tuyệt đối không ít. Trong đó ít nhất có 2 vị phong hào Đấu la hồn sư. Trên đại lục, Thất bảo lưu ly tông tuyệt đối bài danh trong 3 tông môn hàng đầu.

Về phần Thất bảo lưu ly tháp tới 80, 90 cấp sinh ra cái dạng hiệu quả tăng gì cũng chỉ có hạch tâm tông môn bọn họ mới biết được. Đó là bí mật lớn nhất của Thất bảo lưu ly tháp.

Đái Mộc Bạch hít sâu 1 hơi, nói: "4 người các ngươi phối hợp không tệ, không lặp lại hệ thống vũ hồn. Làm thế nào ngăn cản công kích của Triệu sư phụ các ngươi tự mình quyết định đi."

Đường Tam suy nghĩ 1 chút rồi nói: "Trữ Vinh Vinh phụ trách phụ trợ, Tiểu Vũ phụ trách chủ công, ta phụ trách khống chế công kích của Triệu sư phụ, cố hết sức chế trụ hắn, đồng thời phụ trợ tiểu Vũ tiến hành trực diện công kích. Chu Trúc Thanh, phiền toái ngươi từ bên hông, dựa vào tốc độ tiến hành kiềm chế."

Tiểu Vũ cùng Trữ Vinh Vinh đều gật gật đầu, Chu Trúc Thanh nhìn Đường Tam liếc mắt 1 cái, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý đề nghị của hắn.

Trong khoảng ngắn thời gian, bọn họ cũng chỉ có thể sử dụng loại chiến thuật đơn giản này. Về phần hiệu quả như thế nào, chỉ có thể dùng thực chiến kiểm nghiệm. Bất kể nói thế nào, bọn họ cũng chưa bao giờ gặp được đối thủ cường đại như thế. Đối thủ cường đại tới trình độ nào cũng phải đánh xong mới biết được.

"Thương lương tốt lắm." Thanh âm to, rõ của Triệu Vô Cực truyền đến, 4 người xoay người nhìn lại, cây hương trên mặt đất đã cháy tới cuối.

"Sư phụ, có thể bắt đầu." Đái Mộc Bạch hướng Triệu Vô Cực gật gật đầu, đồng thời bước nhanh sang 1 bên xem cuộc chiến. Mặc dù đây là 1 cuộc chiến đấu không đúng đẳng cấp, nhưng có thể chứng kiến triệu Vô Cực ra tay, là lực lượng cường công hồn sư, hắn sẽ hông bỏ qua cơ hội học tập này.

Triệu Vô Cực 1 lần nữa đứng lên, song thủ hỗ bác, cổ tay hoạt động một chút, phát ra những tiếng động liên tục khiến người ta phải rùng mình, áp lực vô hình tăng lên vài phần.

Triệu Vô Cực lại lấy ra 1 cây hương, không đợi hắn đốt, Trữ Vinh Vinh đã bắt đầu hành động.

"Thất bảo chuyển xuất hữu lưu ly" thân thể phiêu nhiên xoay tròn 1 vòng, thất thải quang mang huyễn lệ nhất thời từ trong cơ thể nàng phóng thích ra, chỉ thấy Thất thải quang mang ngưng tụ, lòng bàn tay Trữ Vinh Vinh đã có 1 tòa Thất thải bảo tháp cao hơn 1 thước.

Bảo quang lóe ra quý khi bức nhân, Trữ Vinh Vinh mặt mỉm cười, cả người nhìn qua phiêu nhiên như tiên.Từ dưới chân nàng mọc lên 2 hồn hoàn màu vàng, xoay tròn quanh quanh người nàng.

"Thất bảo hữu danh, nhất viết: Lực" Hồn hoàn thứ nhất bay lên, bao phủ tại thất thải bảo tháp, tay trái Trữ Vinh Vinh chỉ xuống dưới, ba đạo thải quang đồng thời phóng thích ra, phân biệt bao phủ 3 người Đường Tam.

Tức thời, 1 cổ năng lượng ấm áp từ tứ chi bách hài dũng mãnh tràn vào, ba người cảm giác được toàn thân tràn ngập lực lượng, trong cơ thể hồn lực cũng sôi trào.

Triệu Vô Cực có chút giật mình nhìn Trữ Vinh Vinh: "Hảo gia hỏa, năm nay cũng có thí sinh từ Thất bảo lưu ly gia tộc. Tốt, tốt, lần này, Phất Lan Đức lão quỷ nhất định là hưng phấn." Vừa nói, hắn vừa điểm hương [đốt nhang], tiện tay cắm lên trên mặt đất.

"Thất bảo hữu danh, nhị viết: Tốc." Ba đạo thải quang đồng thời phóng ra, đệ nhị hồn hoàn Trữ Vinh Vinh bắt đầu phát huy tác dụng.

Đường Tam cảm giác thân thể mình tựa hồ mất đi sức nặng, trong lòng than thở: "Thất bảo lưu ly tháp quả nhiên danh bất hư truyền, không hổ là đệ nhất vũ hồn phụ trợ". Tốc độ và lực lượng đồng thời gia tăng 30%, nhất thời làm hắn cảm giác thực lực mình tăng nhiều.

Ngay lúc này, Triệu Vô Cực đã động, cũng không phải hướng 4 người Đường Tam tấn công lại, mà là 2 chân nửa quỳ, hai đấm đồng thời hướng mặt đất nện xuống.

"Không hay." Đường Tam hô lên, ngay tại lúc triệu Vô Cực phát động, hắn đã hiểu đối phương muốn làm gì.

Đại sư từng nói qua, nếu có một ngày ngươi gặp đối thủ là Thất bảo lưu ly tông hồn sư, vậy nhất định phải giải quyết hồn sư của Thất bảo lưu ly tông trước tiên.

Triệu Vô Cực hiển nhiên không phải chỉ nhằm vào Trữ Vinh Vinh công kích, nhưng hắn làm vậy rõ ràng là muốn cắt đứt phụ trợ của Thất bảo lưu ly tháp.

Một sợi dây mây lam hắc sắc chợt phóng ra, trên bụi mây chẳng hề có gai, bởi vì nó là hiệu quả của hồn hoàn thứ nhất của Đường Tam, trường đằng như tia chớp quấn quanh hông Trữ Vinh Vinh, Đường Tam nhảy lên không trung đồng thời đem theo Trữ Vinh Vinh.

Oanh - âm thanh vang rền, mặt đất chấn động kịch liệt, một vòng màu vàng lan tỏa trên mặt đất hướng bốn người Đường Tam phóng đến.

Tiểu Vũ cùng Chu Trúc Thanh phản ứng rất nhanh, Tiểu Vũ nhảy lên phía trước, Chu Trúc Thanh từ mặt bên xuất động, Đường Tam cơ hồn cùng Tiểu Vũ nhảy lên, ngay cả độ cao cũng không sai biệt lắm.

"Tiểu Vũ, lên" Đường Tam khẽ quát một tiếng, hai tay tại trước ngực ngữa lên.

Tiễu Vũ căn bản không cần dùng mắt nhìn, cũng biết tay Đường Tam tại vị trí nào, hai người ở cùng nhau 6 năm, sớm đã đạt thành một0 phần ăn ý. Hai mũi chân điểm một chút lên lòng bàn tay Đường Tam, dựa vào lực đẩy của Đường Tam, giống như mũi tên hướng Triệu Vô Cực phía trước vọt tới.

Tấn công mới là cách phòng ngự tốt nhất, tại lúc này nếu bị động phòng ngự, để cho Triệu Vô Cực đem toàn bộ thực lực phát huy, bọn họ cầm chắc không có cơ hội. Không bằng lấy công làm thủ, có lẽ còn có thể trì hoãn một chút thời gian.

Triệu Vô Cực chứng kiến hai đấm của mình không tạo được hiệu quả gì, ngược lại trên mặt lại càng tươi cười. Mắt thấy Tiểu Vũ phóng tới cũng không tránh, hai tay ngược lại thu vào trong người, làm ra bộ dáng tùy ngươi công kích.

Tiểu Vũ tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, thân thể co lại, từ không trung quay cuồng vọt tới trước, ngay tại lúc sắp tới Triệu Vô Cực, thân thể mềm mại lúc này mới mở rộng ra, chớp mắt nàng đã hoàn thành vũ hồn phụ thể tại không trung, hai chân đồng thời hướng đến cổ Triệu Vô Cực.

Hai tiếng rên đau đớn đồng thời vang lên, hai chân Tiểu Vũ chuẩn xác dẫm lên vai Triệu Vô Cực, nhưng Triệu Vô Cực lại không hề lo lắng, nhếch miệng cười: "Tiểu nha đầu, hình như không có khí lực nhỉ?"

Tiểu Vũ hừ lạnh một tiếng không khí lực sao ? vậy cho ngươi xem có khí lực. Hai chân nàng giống như là dính trên vai Triệu Vô Cực, mũi chân đột nhiên thu vào bên trong điểm lên hai đại động mạch tại cổ Triệu Vô Cực, thân thể mềm mại vặn vẹo một cái, chuyển động không ngừng trên không trung.

Nếu chỉ là lực lượng của Tiểu Vũ, tựa hồ không cách nào lay động thân thể Triệu Vô Cực, nhưng giờ phút này, động thủ không chỉ là nàng.

Triệu Vô Cực đột nhiên cảm giác được toàn thân căng thẳng, tràn ngập đằng mạn gai nhọn đã điên cuồng quấn quanh thân thể hắn, bất luận là cánh tay hay là hai chân, đều bị quấn chặt. Đăng mạn quấn chặt cực độ, chợt phóng thích độc tố gây mê. Đồng thời trên mặt đất đằng mạn mọc lên, đưa thân thể hắn lên cao, làm hai chân hắn rời khỏi mặt đất.

Một người dù mạnh, nhưng nếu chân không có chỗ đặt thì cũng vô pháp ổn định thân thể. Thân thể Triệu Vô Cực dưới sự điều động hai chân Tiểu Vũ nhất thời xoay tròn trong không trung. Lúc này, trên người hắn vẫn còn bị Lam ngân thảo của Đường Tam quấn quanh, giống như một cái bánh tét màu lam.

Có phụ trợ của Thất bảo lưu ly tháp, bất luận là Đường Tam hay Tiểu Vũ, lúc này hồn lực phát huy đã ngoài ba0 cấp. Thân thể Tiểu Vũ cấp tốc xoay tròn tại không trung, cố gắng kéo động thân thể của Triệu Vô Cực.

Hai tay chống trên mặt đất, trực tiếp đưa chân làm đao chém đến, nếu đổi là người thường khác, đầu tiên cổ sẽ bị hai chân Tiểu Vũ bẻ gãy, cuối cùng đầu sẽ bị quật xuống đất.

Một đòn này là Tiểu Vũ đã sử dụng toàn lực.

"Chuyển động chút cũng vui đấy." Thanh âm Triệu Vô Cực vang lên trong không trung, Tiểu Vũ cảm giác thân thể đang xoay tròn chợt cứng đờ, hai chân cũng không cách nào chạm được đối thủ, một cổ lực lượng chợt truyền đến, thân thể vốn lộn về sau của nàng không ngờ lại bị kéo trở lại.

Bồng - Đằng mạn quanh thân Triệu Vô Cực bể tan tành, bay tán loạn, hai chân Triệu Vô Cực vững vàng đứng trên mặt đất.

Ngay lúc này, sắc mặt Triệu Vô Cực hơi đổi, gầm nhẹ một tiếng, thân thể chợt bành trướng, toàn thân vốn đã kinh khủng, giờ cơ hồ bành trướng gấp đôi, trong phút chốc đã cao thêm một thước, cả người trở nên cực kỳ hùng tráng.

Bảy vòng hồn hoàn huyễn lệ đồng thời mọc lên, đúng như lời Đái Mộc Bạch nói, hai hoàng, hai tử, ba hắc, 7 phụ gia hồn hoàn kinh khủng trên người hắn.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh

Liên tiếp những tiếng vang trong trẻo từ sau lưng Triệu Vô Cực truyền đến, Tiểu Vũ nhân cơ hội này, mũi chân điểm nhẹ lên đầu vai Triệu Vô Cực, thân thể mềm mại dán lên lưng Triệu Vô Cực nhẹ nhàng đi xuống đi xuống, đuôi bọ cạp thò ra thăm dò, giống như linh xà quấn ở mắt cá chân trái Triệu Vô Cực, toàn thân đồng thời dùng sức.

Tiếng vang trong trẻo dày đặc nọ chính là công kích của Chu Trúc Thanh.

Ngay lúc vừa bắt đầu, tốc độ kinh khủng của nàng đã triển hiện, không hổ là chiến hồn sư thuộc mẫn công hệ, tốc độ của nàng cực nhanh, ngay cả Đái Mộc Bạch cũng có chút khâm phục. Đáng sợ nhất chính là bất kỳ hành động nào của Chu Trúc Thanh đều không có phát ra tiếng động nào, cả người lặng yên phát ra công kích, không có nửa phần năng lượng hao phí, cũng không có thanh âm phá không của hồn lực.

Đái Mộc Bạch sau khi được vũ hôn phụ thể, mười ngón tay lộ ra lưỡi dao sắc bén như là hổ trảo, mà Chu Trúc Thanh sau khi tiến hành vũ hồn phụ thể, miêu trảo của nàng cũng là dạng nhọn.

Sau khi phụ thể, hai mắt Chu Trúc Thanh đồng thời chuyển màu, mắt trái màu lục, mắt phải màu lam, tóc dài xỏa trên lưng, trong quá trình di động thân thể tạo thành ảo ảnh làm kẻ khác rất khó biết vị trí chính xác của nàng. Mà công kích của nàng cũng cực kỳ ghê gớm. Lợi trảo luôn tìm chỗ yếu hại hạ thủ. Triệu Vô Cực buộc phải phóng ra vũ hồn của mình.

Chu Trúc Thanh ra tay rất đúng thời cơ, đúng lúc Triệu Vô Cực phát lực chấn vỡ Lam ngân thảo của Đường Tam, sau khi đẩy lùi Tiểu Vũ, trong nháy mắt bị thoát lực, công kích của nàng cũng không đủ phá vỡ công kích của Triệu Vô Cực.

Nhưng ngay sau khi Triệu Vô Cực hoàn thành vũ hồn phụ thể, công kích của Chu Trúc Thanh liền không dễ dàng sinh hiệu quả. Thân thể Triệu Vô Cực như là chế tạo từ cương thiết, dưới sự huy kích toàn lực của nàng, miêu trảo cũng chỉ phá được y phục trên người Triệu Vô Cực.

Nhu kỹ của Tiểu Vũ lần đầu thất bại. Bất luận nàng phát lực như thế nào, cũng không cách nào làm thân thể Tirệu Vô Cực di động chút nào. Kể cả sau khi nàng lật về phía sau, hai tay đánh vào bộ vị quan trọng nơi đùi Triệu Vô Cực, nhưng cũng vẫn chẳng thu được hiệu quả gì.

Tiểu Vũ trong lòng khẩn trương nhưng nàng không có biện pháp đối phó.

Kỳ thật, cũng không phải nhu kỹ của Tiểu Vũ không mạnh, mà bởi vì nhu kỹ của nàng hoàn toàn bị Tiệu Vô Cực khắc chế. Kỹ năng hồn hoàn thứ nhất của Tiểu Vũ phải dựa vào thân thể mềm dẻo khống chế được đối thủ mới có thể phóng thích, thuộc loại nhất kích tất sát (một đòn là giết). Nhưng lực lượng của nàng so với Triệu Vô Cực chênh lệch quá lớn, cho dù có Đường Tam trợ giúp, cũng không khống chế được Triệu Vô Cực. Trừ khi hồn lực của nàng có thể đạt tới trình độ của Triệu Vô Cực, nếu không đối với Triệu Vô Cực [không hiểu], nhu kỹ của nàng đúng là hiệu quả kém cỏi nhất.

Lam ngân thảo bị phá, sắc mặt Đường Tam nhất thời trở nên tái nhợt, nhưng hắn không có chút nào do dự vọt tới trước, đằng mạn thô to lại xuất hiện trên người Triệu Vô Cực, làm cho thân thể đang chuẩn bị phát lực của hắn trì trệ trong chốc lát - đúng là hiệu quả của lam ngân thảo đệ nhị hồn hoàn kỹ năng.

Dựa vào thời cơ trong chớp mắt mắt này, Đường Tam đã đi tới trước mặt Triệu Vô Cực, mà Chu Trúc Thanh cũng vô thanh xuất hiện tại sau lưng Triệu Cực, một trảo hướng cổ họng, một trảo hướng bên tai, đều là vị trí hiểm yếu của con người.

Thừa dịp Triệu Vô Cực còn không có tránh thoát lam ngân thảo, Đường Tam chợt hướng ngực Triệu Vô Cực huy xuất một quyền.

Triệu Vô Cực cười to sang sảng, cũng không vội tránh thoát Lam ngân thảo, ngực vươn ra, rõ ràng là hắn muốn nhìn xem Đường Tam có bao nhiêu lực lượng.

Đường Tam đáy mắt hiện lên một tia ánh sáng, Triệu Vô Cực tiếng cười tắt ngấm, bởi vì hắn kinh ngạc phát hiện, một quyền nhìn như toàn lực của Đường Tam đánh vào ngực mình, nhưng lại nhẹ vô cùng, mà

hắn lại đem hồn lực tập trung tại trước ngực, nhất thời có cảm giác dùng sai lực xuất hiện.

Đương nhiên lực lượng của Đường Tam và Tiểu Vũ không đủ lay động thân thể Triệu Vô Cực, nhưng nếu là lực lượng của chính hắn thì lại khác.

Đường Tam đánh ra một quyền đột nhiên biến thành chưởng, chưởng hút ngược về phía sau, Khống hạc cầm long xuất ra ngay lúc Triệu Vô Cực dụng sai lực, nhất thời kéo thân thể Triệu Vô Cực lảo đảo một cái. Đồng thời chân phải đưa ra phía trước, đá vào chân Triệu Vô Cực. Cho dù hồn lực Triệu Vô Cực mạnh mẽ, dưới tình huống này cũng mất đi thăng bằng.

Đường Tam nắm bắt thời cơ một điểm cũng không thua Chu Trúc Thanh, dựa vào Khống hạc cầm long xảo diệu, hắn đem lực lượng của mình cộng với Triệu Vô Cực đã lay động được thân thể Triệu Vô Cực.

"Khởi" Đường Tam hét lớn một tiếng, hai vai dùng sức đem thân thể Triệu Vô Cực nhấc lên.

"Tiểu Vũ". Lần đầu tiên Triệu Vô Cực hoàn toàn cách mặt đất, rốt cục kỹ năng của Tiểu Vũ có không gian phát huy.

Hai chân thon dài trong nháy mắt quấn quanh bên hông Triệu Vô Cực, hai tay nắm cổ hắn, trên người quang mang hồn hoàn thứ nhất đại phóng, mang theo thân thể Triệu Vô Cực kịch liệt xoay tròn tại không trung ba vòng, hướng đỉnh đầu Triệu Vô Cực xuống phía dưới nặng nề nện xuống mặt đất.

Công kích lúc trước của Chu Trúc Thanh mặc dù không tạo được phá hư hiệu quả, nhưng cũng quấy nhiễu Triệu Vô Cực. Hợp lực ba người rốt cục hoàn thành một đợt công kích.

một cây Lam Ngân thảo khá to hình thành trước một sát na lúc Tiểu Vũ mang theo thân thể Triệu Vô Cực sắp đánh xuống đất quấn quanh eo nàng, đỉnh đầu Triệu Vô Cực xoay tròn đâm xuống đất, mà Tiểu Vũ được Lam ngân thảo giữ lại, tại không trung xoay người một cái phiêu nhiên hạ xuống.

Oanh!

Thân thể khổng lồ sau khi vũ hồn phụ thể của Triệu Vô Cực nện thẳng xuống đất, cả đầu hoàn toàn ngập vào trong bùn đất.

Tiểu Vũ phiêu nhiên hạ xuống phía trên đầu Đường Tam, mũi chân điểm tại vai phải Đường Tam, song chưởng giang ra giữ thăng bằng, từng ngụm từng ngụm thở hào hển.

Công kích vừa rồi nàng đã sử dụng toàn lực, nếu không nhờ sự xảo diệu của Khống hạc cầm long của Đường Tam, nàng cũng vô pháp hoàn thành kỹ năng mà bản thân phải tập trung hai hồn hoàn.

"Tiểu Tam, có phải chúng ta ra tay quá nặng ?" Tiểu Vũ có chút khẩn trương hỏi.

Đường Tam lắc lắc đầu: "Triệu sư phụ còn chưa có dùng hoàn kỹ mà."

Hắn liếc mắt nhìn cây nhang bên kia. Lúc này cây nhang chỉ mới cháy được một phần ba mà thôi. Nhưng đợt liên thủ vừa rồi, Đường Tam, Tiểu Vũ và Chu Trúc Thanh ba người đã đem hết toàn lực sử dụng rồi.

Lam ngân thảo ký sanh trên người Triệu Vô Cực rất nhanh bị Đường Tam thu hồi, hắn hoàn toàn không muốn Lam ngân thảo của mình lại bị đối thủ phá nát, mặc dù Lam ngân thảo tiêu hao hồn lực không nhiều lắm, nhưng nếu luôn bị phá hư đối với hồn lực Đường Tam vẫn còn là tiêu hao phi thường lớn.

Song chưởng Triệu Vô Cực chống lên mặt đất, đem đầu mình kéo lên.

Lúc trước mấy người Đường Tam không có nhìn kỹ, lúc này mới thấy hình dáng vũ hồn phụ thể.

Triệu Vô Cực toàn thân đều bao trùm một tầng tông mao dày đặc, thân cao hơn hai thước rưỡi, toàn thân cơ bắp nổi cuộn, con ngươi màu vàng phóng thich khí tức bá đạo, bảy hồn hoàn không ngừng chuyển động quanh thân thể.

20. Chương 19 : Ám Khí Của Đường Tam

Theo như lời ước hẹn với Đường Tam, Triệu Vô Cực cũng không xuất hồn lực, hắn chọn người yếu nhất trong bọn là Chu Trúc Thanh đánh tới trước, thậm chí hắn cũng chưa từng nghĩ phải dùng tới vũ hồn phụ thể.

Đối với bảy mươi sáu cấp hồn lực như hắn mà nói, mấy người hai mươi bảy cấp hồn lực quả thật là rất yếu ớt, hắn chỉ hướng bọn nhỏ xem xét tí thôi, có chăng là hoạt động cơ thể một chút.

Ví ý nghĩ khinh thường như vậy, hơn nữa, Đường Tam ba ngươi cùng Trữ Vĩnh Vinh có Thập Tháp Lưu Ly hỗ trợ, đều đã vượt qua ba mươi cấp , cũng nhờ tập trung mà đạt tới trình độ phối hợp hòan hảo, làm cho Bất Động Minh Vương gặp thất bại nhất thời.

Triệu Vô Cực đấm hai bàn tay vào mặt đất, tức giận nói :"Mẹ nó, xem ra phải cùng các ngươi đánh thật rồi. Tiểu Bạch, ngươi cười cái gì, ngày mai tìm ta thật chiến, nghe không??"

"Á..." đang ở một bên nhìn Triệu Vô Cực đo đất, Đái Mộc Bạch vốn cười trộm, lúc này nghe xong rốt cuộc không còn cười được nữa.

"Bọn nhỏ, đến đây. Chúng ta tiếp tục đánh". Triệu Vô Cực đi nhanh tới phía bọn Đường Tam , Tiểu Vũ . Hai ngươi này phối hợp ăn ý ,gây ấn tượng sâu sắc trong lòng hắn.

"Tiểu Vũ, Lưu Tinh Nhân Chuy". Đường Tam khẽ quát một tiếng.

Tiểu Vũ nhấn mũi chân vào đầu vai Đường Tam nhảy lên, nhưng lúc này không phải giơ tay đánh về phía trước mà là dùng chân đá về phía đầu Triệu Vô Cực.

Cùng lúc đó, hơn mười căn Lam Ngân Thảo đồng thời từ thân thể Đường Tam phát ra, từ mọi hướng phóng về Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực phách một chưởng về Tiểu Vũ, nhưng không ngờ đượcTiểu Vũ còn chưa tới gần hắn đã đột nhiên thay đổi phương hướng, một chưởng này của hắn, đương nhiên cũng đánh vào khỏang không. Tiểu Vũ từ một hông phóng qua, một cước đá vào đầu vai Triệu Vô Cực.

Bởi vì, Lưu Tinh Chùy nghĩa là lấy ngươi làm ám khí, bằng Lam Ngân Thảo quấn quanh, Đường Tam khống chế thân thể Tiểu Vũ tại không trung, linh hoạt phát động công kích, đáng tiếc, bọn họ đối mặt với Triệu Vô Cực có lực phòng ngự cực mạnh, mặc dù hắn né tránh không có gì đặc sắc, nhưng muốn tổn thương thân thể thì không phải là chuyện dễ dàng gì.

Bình thương, ám khí chia làm bốn loại: cầm , ném, cơ quan, phun. Lưu Tinh Chùy mặc dù có hiệu quả như ám khí, có thể ném ra (ý là có thể điiều khiển như là cánh tay nối dài), có uy lực lẫn hiệu quả bất ngờ, nhưng cũng không thể xem giống như là loại ám khí thông thường khác được.

Triệu Vô Cực bị dính một cước này cũng sững sờ, đôi mắt rốt cục cũng tóat ra vài phần chăm chú, mấy đứa nhỏ này có thể là đệ tử sau này của hắn, nếu cứ như thế này phát sinh, chính mình sau này làm sao mà dạy dỗ chúng được?(Ý là thầy giáo mà đánh thua học sinh thì sao có uy?)

Chu Trúc Thanh cũng không chịu đứng yên, mắt thấy Triệu Vô Cực tập trung chú ý tới Đường Tam hai ngươi, nàng liền phóng ra hồn hòan , hai mắt một lam một lục mở to (đúng là quái vật, mắt hai màu khác nhau àh), không một tiếng động vọt tới trước thân thể trong nháy mắt bay lên không, cả ngươi xoay tròn, phóng về phía Triệu Vô Cực.

Tại cơ thể nàng xuất hiện hai trảo ảnh, chính là đệ nhị hồn hòan,U Minh Trảo (cả trăm bàn tay đồng thời đánh ra). Bằng vào thân thể xoay tròn, cộng với trảo bén nhọn, lực xuyên thấu gia tăng cực hạn, trong thời gian tích tắc công kích trăm lượt, lại tập trung cùng một chỗ, uy lực cực kỳ kinh người.

Triệu Vô Cực bị Tiểu Vũ đá trúng, lại thêm Chu Trúc Thanh dùng trảo đánh sau lưng. U Minh Trảo trăm cái tựu như một , cấp tốc xoay tròn như xỉ luân (cái răng cưa tròn tròn, vũ khí rất lợi hại, đánh vào cơ thể là cứa ra vài khối thịt, he he),nhanh chóng cắt vào sau lưng Triệu Vô Cực.

"Hống...." một tiếng rống giận của Triệu Vô Cực vang lên, trong mắt phát ra tia lạnh lẽo, hai nắm đấm co lại, trên ngươi hồn hòan thứ bảy chợt phòng ra , sáng bừng lên.

Mãnh liệt kim quang cơ hồ trong nháy mắt bộc phát, thi triển U Minh Trăm Trảo là Chu Trúc Thanh bị chấn kích bay ra xa, trong không trung phát ra tiếng kêu thảm.

Đái Mộc Bạch dùng tốc độc cực nhanh„ xuất hiện tại nơi nàng rơi xuống, đón lấy nàng rơi vào tay, nhưng lại phát hiện Chu Trúc Thanh bị chấn kích ngất xỉu, hai tay buông thõng.

Đồng thời, gặp phải tai ương còn có Tiểu Vũ, nàng một cước đá trúng Triệu Vô Cực, thân thể bị Lam Ngân Thảo của Đường Tam quấn lấy, khi Triệu Vô Cực phát động, Đường Tam cũng dùng Lam Ngân Thảo quấn lấy thân thể Triệu Vô Cực.

Dưới tác dụng của kim quang mãnh liệt, mọi lực công kích đều vô hiệu. Tiểu Vũ mặc dù không thảm như Chu Trúc Thanh nhưng bị chấn kích trong khảong cách gần bị bay ra, Lam Ngân Thảo của Đường Tam bất luận gần hay xa , trong khỏang cách ba thước đều bị Triệu Vô Cực chấn động bay ngược về, gần thì bị chấn động nát hết.

Ba âm thanh đau đớn cơ hồ phát ra đồng thời. Bị thương nặng nhất chính là Chu Trúc Thanh, tiếp theo là Tiểu Vũ.

Bị chấn động mạnh, Tiểu Vũ tại không trung còn lơ lửng phun ra một ngụm máu tươi, tòan thân run rẩy, truyền sang Lam Ngân Thảo truyền vào tâm khảm Đường Tam.

Đường Tam mặc dù bị thương nhẹ nhất, nhưng Tiểu Vũ bị chấn động trong Lam Ngân Thảo truỳen tới làm hắn không còn giữ được bình tĩnh.

Triệu Vô Cực thi triển chính là đệ nhất kỹ năng Bất Động Minh Vương bảo thân, mặc dù chỉ là trăm năm hồn hòan, nhưng cùng với hồn kỹ phát động, hiệu quả lớn hơn rất nhiều. bằng bảy mười sáu cấp hồn lực, trăm năm hồn hoàn này cũng đủ hiệu quả, chấn bay bọn Đường Tam ba người hợp kích.

Đây là hồn thánh chính thực lực.

Trữ Vĩnh Vinh cũng khẩn trương trong lòng, lúc này căn hương mới đốt đuợc một nửa, Thất Tháp Lưu Ly mặc dù có tác dụng hỗ trợ khác, lại chưa có khả nàng trị liệu. Nàng chỉ có hai cái hồn hòan, hòan toàn chưa có khả năng trị thương.

Triệu Vô Cực nhanh chóng đứng lên, từng bước tiến dần về phía Đường Tam, trong lòng bàn tay phát ra hồn hòan thứ hai, ngửa mặt cười lớn, bàn tay trong nháy mắt biến thành màu vàng, thể tích tăng lên gấp hai, trực tiếp hướng về Đường Tam đánh tới.

Tiểu Vũ lúc này đang ở trong lòng Đường Tam, tự nhiên không thể để nàng chịu đòn này, và cũng làm hắn mất đi khả năng tránh né.

Lúc này hai mắt của Tiểu Vũ đột nhiên sáng lên, biến thành màu đỏ trực tiếp nhìn về Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực chỉ cảm thấy trong đầu rung động, một chưởng tự nhiên cũng chậm lại, hồn lựcmới phát được phân nữa, trong mắt kim quang lại phóng ra: “Tốt, đây là Mê hoặc hồn kỹ a.”

Tiểu Vũ trong mắt màu đỏ đang nhìn trừng vào Triệu Vô Cực mắt hiện kim quang , đột nhiên kêu hừ một tiếng, xuất huyết trong lòng Đường Tam.

Đường Tam nhân cơ hội này, xuất phát Quỷ Ảnh Mê Tung thóat ra khỏi phạm vi công kích .

Triệu Vô Cực, do vậy một chưởng cũng khoong đánh ra, hắn sợ làm thương tổn mấy đứa nhỏ này.

“Tiểu Vũ, Tiểu Vũ”. Đường Tam kêu lên vài tiếng, mang Huyền Thiên Công trút vào cơ thể Tiểu Vũ, nhưng Tiểu Vũ một chút đông tĩnh phản ứng cũng không có.

Triệu Vô Cực cũng không truy kích, đứng tại chỗ nói: “Nàng ta không có việc gì, Mê Hoặc hồn kỹ tuy có hiệu quả lớn, nhưng thi trển với ngươi có đẳng cấp chênh lệch cao như ta, thì đương nhiên bị hồn lực cắn trả.Tựa như Lam Ngân Thảo của ngươi với ta vô tác dụng vậy. Để cho nàng nghỉ một đêm, mai sẽ tỉnh lại”

Ánh mắt hướng về phía Trữ Vĩnh Vinh, Triệu Vô Cực mĩm cười nói: “Không cần ra tay. Thập Lưu Ly Bảo nha đầu. Các ngươi thua rồi, mấy ngươi các ngươi vẫn còn quá kém. Ngay cả một nén hương cũng không trụ đuợc. Đây là vấn đề chênh lệch thực lực quá lớn.”

Ôm Tiểu Vũ mềm mại trong lòng , Đường Tam trong mắt lộ rõ tình cảm trìu mến, lại thập phần thánh khiết (khúc này dịch thóang ra tíêng Việt, hihi)

Hắn vẫn ôm Tiểu Vũ trong lòng, chậm rãi xoay ngừoi đi tới Trữ Vĩnh Vinh "Có thể chiếu cố Tiểu Vũ giùm ta một tí chăng ??"

Trữ Vĩnh Vinh sửng sốt một chút, rồi thu hồi Thập Tháp Lưu Ly, đón Tiểu Vũ vào lòng, có vũ hồn hỗ trợ, đương nhiên ôm một nữ hài thì không khó nhọc gì.

Giao Tiểu Vũ cho Trữ Vĩnh Vinh , Đường Tam xoay ngừoi hướng Triệu Vô Cực đi tới.

Triệu Vô Cực sửng sốt một chút nói: "Thế nào? Ngươi còn muốn tiếp tục sao. Ngày cả ta cũng chưa công kích một lần nào. Hồn hoàn thứ hai Kim Cương Chưởng của ta không chỉ như vậy thôi đâu " (Ý là còn có tác dụng công kích mạnh mẽ, mà hắn chưa tấn công lần nào)

Triệu Vô Cực đương nhiên là chưa xuất tòan lực, nhưng mấy đứa nhỏ trước mắt muốn gia nhập học viện này, thực lực của chúng cũng làm hắn kinh hãi. Chẳng những mỗi ngừoi có đều có sở trường đặc sắc, lại không cùng tập luyện trước mà phối hợp ăn ý như thế, tương lai tiền đồ không thể lường được. So với ba gã đệ tử của học viện không thua kém gì.

Hắn sở dĩ nghiêm khắc một tí, chẳng qua muốn đập tan sự kiêu căng của mấy đứa nhỏ này , trước đây Sử Lai Khắc học viện cũng không phải chưa tùng có học viên kiêu căng, nhưng vì kiêu căng mà hạn chết phát triển. Triệu Vô Cực không hy vọng mấy đứa nhỏ này đi vào con đường sai lầm đó.Chỉ là hắn không nghĩ tới, Đường Tam thể hiện dũng khí làm hắn rất hài lòng.

Đường Tam lắc đầu nói "Ta cũng không phải cùng ngài tiếp tục khảo thí"

Triệu Vô Cực có chút thất vọng, nói "Vậy ngươi nhận thua à ?"

Đường Tam vừa lắc đầu vừa nói: "Ta hy vọng có thể cùng ngài thật sự đánh. Một lần nữa bắt đầu. Xin mời ngài đốt một cây hương mới, nếu ta có thể duy trì trong một nén hương.Vậy xin ngài cho phép chúng ta bốn ngừoi đồng thời tiến vào Sử Lai Khắc Học Viện"

Triệu Vô Cực khuôn mặt cười cợt nhìn Đường Tam nói: "Vậy nếu ngươi không làm được thì sao? Đừng quên, vừa rồi bốn ngừoi các ngừoi cùng tiến lên mà còn thua ."

Đường Tam có thể chính mình cùng Tiểu Vũ ra quyết định, nhưng chưa thể đại diện cho hai người còn lại, hán quay đầu về Trữ Vinh Vinh và Chu Trúc Thanh.

Lúc này, Chu Trúc Thanh được Đái Mộc Bạch định khớp cánh tay lại, cũng tỉnh táo đôi chút, chỉ là hơi thở mỏng manh, mặc dù không muốn nằm trong lòng Đái Mộc Bạch, nhưng cũng không có khả năng tự đứng lên.

Trữ Vĩnh Vinh nhìn Đường Tam cừoi: "Đường Tam, chúng ta là chiến hữu, từ nhỏ ta đã được dạy, không thể nghi ngờ chiến hữu. Nếu không được, chúng ta cùng đi khỏi, dù sao chúng ta cũng đã không đạt đợt kiểm tra vừa rồi. Đế đô học viện chắc cũng thu nhận chúng ta."

Đường Tam nhìn hướng Chu Trúc Thanh, Chu Trúc Thanh tụa hồ không có nói chuyện có chút do dự,lưỡng lự nhưng cũng hướng Đường Tam gật đầu.

Mặc dù hôm nay mới là lần đầu gặp mặt, nhưng đồng đội đã tín nhiệm Đường Tam , vả lại năng lực của Đường Tam lại trội hơn nên cũng phần nào tin tương (khó dịch quá, mình dịch thóang nghĩa, có thể không đúng đâu, hehe). Xoay ngừoi, đối mặt với Triệu Vô Cực "Nếu chúng ta thất bại, chúng ta cùng nhau rời đi"

Triệu Vô Cực nhìn mấy đứa nhỏ trước mắt, càng nhìn càng thấy thích, ha ha cừoi to: "Được, Tốt lắm. Đến đây cho ta xem, rốt cuộc ngươi còn có năng lưc gì. Không thể để các ngươi thất vọng được"

Đường Tam hai chân đứng hình chữ bát, tòan thân chậm rãi ngưng tụ công lực. Lúc này hắn không thèm che dấu thực thực của chính mình nữa. Tiểu Vũ đang bị hôn mê gây nên kính động mạnh mẽ trong lòng hắn, nội tâm tự trách bản thân mình, không thể bảo vệ hảo muội, nếu không thu hồi chút công đạo, thì sao xứng với hai chữ đại ca.

Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh mặc dù lần đầu gặp mặt, nhưng tín nhiệm của các nàng làm cho các nàng thấy sức mạnh thực sự, như Đái Mộc Bạch, không hiểu sao cũng muốn so sánh hồn lực với bốn vị trẻ tuổi kia,nhất là với Đường Tam,lại có niềm tin lớn hơn.

Đường Tam nhớ kỹ Huyền Thiên Lục có một câu nói, vĩnh viên không nên mơ mộng giả Heo ăn cọp, rất dễ trở thành miếng mồi thiệt.

Bây giờ hắn mới hòan tòan hiểu đuợc những lời này, nếu vừa rồi đối mặt không phải là Sử Lai Khắc sư phụ, mà là địch nhân thì Tiểu Vũ rất khó mà tránh thóat, mà chính mình không còn ra tay thì phải chăng sẽ hối hận cả đời? Cho nên Đường Tam quyết định không che dấu, hắn cxung nghĩ thông suốt, đối với vị Bất Động Minh Vương Triệu Vô Cực này thực lực chính mình đã đạt tới trình độ nào ?

Không có Thât Lưu Ly hỗ trợ tốc độ cùng sức mạnh, Đường Tam rõ ràng cảm thấy cơ thể mình trầm xúông một chút, hai tay đong đưa lên xuống, cho cơ thể thích ứng trạng thái, đồng thời hai tay hắn dần biếtn thành màu trắng, trắng như ngọc, mười ngón lúc đó tựa hồ có khí lưu chuyển nhàn nhạt. Nhắm hờ hai mắt, để đối thủ không phát hiện đã hòan tòan đổi thành màu tím

Triệu Vô Cực rõ ràng cảm giác hơi thở của Đường Tam có chút thay đổi, rõ ràng hồn lực cũng không có, nhưng do đâu làm cho hồn thánh như hắn lại cảm thấy có chút nguy hiểm ??

Một đứa trẻ hai mươi chín cấp cũng làm cho mình có cảm giác nguy hiểm sao ? Triệu Vô Cực có chút không tin, thúc dục Bất Động Minh Vương đệ nhất hồn hòan kỹ năng, hướng Đường Tam đi đến, bước tới từng bước, đi cẩn thận, mỗi bước xem chừng có chút run rẩy.

"Triệu sư phụ, Cẩn thận" Đường Tam đột nhiên ngừoi đầu lên, tử quang trong mắt phát ra cường đại, chứng kiến hai mắt màu tím, Triệu Vô Cực lại càng hỏang hốt, bước chân chậm lại. Dù sao, cũng có kinh nghiệm bị ánh mắt mê hoặc của Tiểu Vũ làm khốn đốn rồi.

Nhưng rất nhanh, Triệu Vô Cực phát hiện hai mắt tím của Đường Tam không có chức năng công kích, mà ngay lúc hắn vừa chậm lại, Đường Tam nhạ hai cánh tay buông sõng hai bên hông, ngước nhìn lên .

Vút… vút, mừoi đạo hàn quang từ hai tay Đường Tam phóng ra, phân biệt hai mắt, vai, cổ họng, trái tim, đầu gối, bụng dưới của Triệu Vô Cực phóng tới. Mười đạo hàn quang công kích các vị trí khác nhau, hơn nữa là những vị trí yếu hại.

Tiếng xé gió chói tai vang lên, Triệu Vô Cực lại càng hỏang sợ, hắn.. đối với các loại khả năng thì không am hiểu nhất là nhanh nhẹn, mặc dù có vũ hồn phụ thể, tốc độ cũng gia tăng đôi chút, nhưng vì hình thể to lớn, hơn nữa lại ỷ vào lực phòng ngự kinh ngừoi, hắn thừong lựa chọn phương cứng đối cứng với những đối thủ bình thường.

Đối mặt với sự công kích kỳ lạ, cùng với sự chính xác của mười đạo hàn quang, Triệu Vô Cực phản ứng rất nhanh, đôi hùng chưởng giơ lên một chút, chắn ngay cặp mắt yếu hại và phần bụng dưới, gầm nhẹ, tòan thân hồn lực phát ra, tòan thân Bất Động Minh Vương căng lên.

Đường Tam bắn ra mười đạo hàn quang, thân thể không ngừng chút nào, lập tức bứoc theo Quỷ ảnh Mê Tung, lui về phía sau.

Mười âm thanh cơ hồ cùng vang lên, mười đạo hàn quang đều đâm chúng Triệu Vô Cực, nhưng đều bị bắn ngược lại, không tạo cho thân thể Triệu Vô Cực chút xíu thương tổn gì.

Đường Tam trong lòng thầm giật mình, phải biết rằng hắn vừa bắn ra mười căn Thấu Cốt Đinh,Tại Tiểu Hình ám Khí thư, Thấu Cốt Đinh xem như là một loại ám khí nặng, hơn nữa hắn thúc nội lực, tăng thêm khả năng xuyên thấu, nhưng cũng không làm thương tổn Triệu Vô Cực tí nào, có thể thấy rằng Triệu Vô Cực có lực phòng ngự mạnh mẽ. Đái Mộc Bạch nói rằng hắn không có chút sơ hở nào cũng là có đạo lý.

Không hề có sơ hở sao? Đường Tam hiện lên một tia hàn ý, không có sơ hở thật ra tòan thân đều sơ hở, chỉ có khác một chút chính là tự mình tận dụng đuợc sơ hở đó.

Lui về phía sau, Đường Tam vung hai tay như cánh bướm xuyên hoa, từ trong tay hắn hoặc tiền, hoặc đạn (chắc là lựu đạn- phích lịch đơn của ĐM, he he) không ngừng nhắm vào các trí yếu hại của Triệu Vô Cực mà bắn ra.

Triệu Vô Cực trong lòng giật mình, so với Đường Tam càng ngạc nhiên.Đối thủ như vậy lần đầu tiên hắn gặp phải, nếu song phương thực lực ngang bằng, hắn biết chính mình hẳn là thất bại. Đường Tam bắn ra ám khí, không những chính xác mà còn công kích các vị trí khác nhau, làm cho né tránh cực kỳ khó khăn.

Liễu Diệp Đao, Phi Hòang Thạch, Kim Tiễn, Thấu Cốt Đinh các loại ám khí được Đường Tam dùng thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ (hoa bay đầy trời)phóng ra, có bay thẳng, có bay xéo, lại vòng sau lưng, nhưng mục tiêu chỉ có một, là thân thể của Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực cảm giác đựoc lực xuyên thấu của ám khí rất mạnh, nếu không vận chuyển Bất Động Minh Vương, ngay cả chính mình cũng có thể bị thương.

Bât quá, trải qua tiếp xúc rất nhanh, Triệu Vô Cực cũng biết đựợc lực công kích của ám khí Đường Tam, tòan thân óng ánh kim quang của Bất Động Minh Vương hộ thể, phóng về phía Đường Tam.

Nhìn thấy Triệu Vô Cực phóng tới, với Kim Cương Chưởng hùng hậu, nhưng hắn không chút bối rối, dưới chân bộ pháp biến đổi, lui nhanh về phía sau, Lam Ngân Thảo phiêu phiêu xuất hiện ngăn trở giữa hắn và Triệu Vô Cực.

Độ cứng của Lam Ngân Thảo không thể ngăn cản Triệu Vô Cực, nhưng trì hoãn chút thời gian thì vẫn được, không chỗ nào không có Lam Ngân Thảo quấn quanh, mỗi lần cũng chỉ là một Lam Ngân Thảo bám vào chân Triệu Vô Cực, làm tốc độ của hắn chậm lại, cho chính mình cơ hội điều tiết lại nội lực

Bằng vào Lam Ngân Thảo cùng Quỷ Ảnh Mê Tung, Đường Tam mặc dù tốc độ không bằng Triệu Vô Cực nhưng chính Triệu Vô Cực cũng không thể đuổi kịp hắn, Kim Cương Chưởng vài lần súyt đánh trúng.

Đường Tam sau khi bắn ra một lượt ám khí thì không tiếp tục công kích, chỉ chuyên lo chạy, né công kích của Triệu Vô Cực.

Đường Tam sở dĩ yêu cầu cùng Triệu Vô Cực đối chiến, một vì thông cảm với bốn ngừoi kia, phần vì muốn có không gian rộng lớn để né tránh, và cũng không cần cố kị điều gì.

Lúc này, với những ngừơi chung quanh đang xem cuộc chiến, tất cả đều tập trung chăm chú, nhất là tại Đường Tam trên ngừoi liên tục phát ra ám khí trong thời gian ngắn, làm bọn họ trong lòng ngập tràn ngạc nhiên. Bất luận là Chu Trúc Thanh hay Trữ Vĩnh Vinh và còn Đái Mộc Bạch đều âm thầm phát lạnh trong lòng, bọn họ đều phát hiện, nếu là chính mình thay Triệu Vô Cực, nhất định đã bị trúng ám khí.

Ám khí của Đừơng Tam trăm ngàn kỳ quái, lộ tuyến càng kỳ dị, muốn né tránh thật sự là chuyện khó khăn.

Cho dù xuất thân là Thât Lưu Ly dòng tộc, kiến thức sâu rộng , Trữ Vĩnh Vinh cũng không biết tới một loại gia tộc chuyên lấy ám khí làm phương tiện công kích như vậy, nhưng có thể cảm giác được hiệu quả cường đại của ám khí.

Cây hương như vậy đã đốt cháy đựoc một phần ba chiều cao của nó.

Đang truy đuổi Đương Tam, Triệu Vô Cực dừng lại mắng :" Hay cho tiểu tử ngươi, muốn trì hõan thời gian sao? Không dễ dàng như vậy đâu. Đệ tam hồn hoàn kỹ, Gia tăng trọng lực"

Triệu Vô Cực xúât ra đệ tam hồn hòan, màu tím đích thị ngàn năm hồn hòan phóng ra, nhưng không phải tác dụng lên cơ thể hắn, mà là rót xuống phía dưới, đi vào trong lòng đất.

Đường Tam chợt cảm thấy hai chân trì nặng, cơ thể trở nên chậm chạp, phảng phất như chính mình gia tăng trọng lượng gấp đôi, mà Triệu Vô Cực rõ ràng không bị ảnh hưởng, hướng về hắn vọt tới mang theo ý cười nhàn nhạt, tựa hồ như muốn bảo xem ngươi trốn tránh được tới khi nào ?

Thật là hồn kỹ mạnh mẽ. Dưới tác dụng của trọng lực tốc độ của Đường Tam chậm lại rõ ràng, mặc dù Quỷ Ảnh Mê Tung cũng tinh diệu, nhưng với ảnh hưởng của trọng lực , đã có chút khó khăn khi tránh né công kích của Triệu Vô Cực. Đã vài lần súyt lãnh đủ Kim Cương Chưởng cực mạnh của Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực liếc liếc mắt qua cây hương đang cháy, đã qua đựoc một nửa thời gian. Hắn trong lòng cũng có chút lo lắng.

Chính mình, đường đường là Bất Động Minh Vương, đối phó với một thiếu niên mười hai tủôi cũng phải lao lực, chuyện này truyền ra ngòaim không phải là đề tài đàm tiếu của mọi ngừoi sao ? Đứa nhỏ này nhất định thu nhận, nhưng tràng khảo thí này cũng phải chấm dứt thôi.

Nghĩ vậy, Triệu Vô Cực phóng ra hồn hòan thứ tư.

Tử quang lóng lánh phát ra, kẻ khác ngạc nnhiên chính là Triệu Vô Cực cũng xuất ra hồn hoàn thứ tư, tựa như một con mắt bám theo ngừoi Đường Tam.

Đây là cái gì? Đường Tam trong lòng chấn động, màu tím bao bọc cơ thể hắn, nhưng không gây cho hắn chút cảm giác có hại gì.

Triệu Vô Cực hả hả cười " Ép ta xuất ra bốn hồn hòan, ngươi có đủ tư cách trúng tuyển."

Vừa nói, hắn vừa dụng lực xuống hai chân, cả ngừoi từ mặt đất nhảy lên.

Đường Tam nhanh chóng chuyển vị trí, nhưng hắn giật mình phát hiện, tại không trung, Triệu Vô Cực cũng theo phương hắn di chuyển mà đổi hướng, như cùng chính hắn luôn đối diện.

Hắn cũng biết đây là hồn hòan kỹ năng thứ tư của Triệu Vô Cực, Định Vị Truy Tung, một khi tập trung , tại trong vòng trăm thước hắn đều có thể trong nháy mắt thu hẹp khỏang cách.

Kỹ năng này đối với sự tu luyện hồn sư mà nói là vô tác dụng, nhưng đối với Triệu Vô Cực thì tác dụng cực lớn, trong nháy mắt thu hẹp khỏang cách với đối thủ, phát động công kích. Vì muốn chấm dứt trận đấu, hắn mới phát ra kỹ năng này.

Đường Tam trong mắt hàn quang đại phóng (mk, chả nhớ hàn quang đai phóng bao nhiêu lần rồi,sao mà kém từ ngữ quá tác giả? Lúc nào đanh nhau cũng hàn quang đại phóng ???) xem ra kế hoạch của mình có chút không ổn.

Mắt thấy không thể nào thóat khỏi Triệu Vô Cực, hắn không hề né tránh. Mắt nhìn Triệu Vô Cực đang hạ xuống chỗ mình, lập tức phát động đệ nhị hồn hòan kỹ năng , Ký Sanh.

Nhân lúc dùng Lam Ngân Thảo truy cản Triệu Vô Cực trước kia, hắn đã âm thầm phóng ra Ký Sinh trên ngừoi , lúc này đột nhiên siết chặt Triệu Vô Cực trên không.

Đường Tam chọn lựa đúng thời cơ phát động Ký Sinh , như vậy, có thể ngăn cản công kích của Triệu Vô Cực.

Đường Tam hai tay nhấc lên, chỉ nghe tang.. tang ..vài tiếng phát ra, sáu đạo hàn quang từ ống tay áo mạnh mẽ xé gió, hướng về phía mặt Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực mặc dù lực phòng ngự mạnh mẽ, nhưng đột nhiên xuất hiện nỏ tiễn bay ra, dọa hắn nảy ngừoi lên, Phanh một tiếng nổ, kim quang tán loạn, chẳng những tránh thóat Lam Ngân Thảo đang trói buộc, mà còn đánh bay sáu tụ tiễn.

Đường Tam am hiểu nhất thứ gì?? Trước kia, không chỉ là phóng ám khí mà là các loại ám khí.

Đột nhiên nỏ tiễn phát ra, Triệu Vô Cực cả người phát lạnh, hắn, Bất Động Minh Vương mặc dù đánh bay được tụ tiên, nhưng cũng biến sắc, lực tụ tiễn thật là cừong đại.

Khống Hạc Cầm Long đồng thời xuất ra, cản trở tấn công của Triệu Vô Cực ,Đường Tam cũng đồng thời nhảy lùi , nhưng vẫn chưa thóat được tầm chưởng phách không của Triệu Vô Cực đang đánh tới.

Song chưởng thu lại, ngực chuyển động, một lọat tiếng ong.. ong vang lên, một chùm hàn quang lòe lòe của cương châm mang theo một cỗ phong vụ từ ngực Đường Tam xuất ra, đón nhận chiêu thức của Triệu Vô Cực.

Đường Tam đời trước được coi như là một đại sư ám khí, máy bắn ám khí mà hắn chế tạo chính là loại không cần chốt mở, chỉ cần cơ thể co rút lại có thể kích động ám khí phóng ra. Kẻ khác khó lòng phòng bị.

Làn hơi mà trà hương mang theo làm cho Triệu Vô Cực trong đầu choáng váng. Phòng ngự của Bất động minh vương thân tự nhiên giảm xuống một nửa. Cũng ngay lúc ấy, Triệu Vô Cực rõ ràng cảm giác được

trên ngực một trận đau đớn. Hắn cúi đầu nhìn xuống, hoảng sợ phát hiện một chùm cương châm do Đường Tam bắn ra đã xuyên qua phòng ngự của Bất động minh vương thân, toàn bộ đâm vào trên ngực hắn.

Cảm giác tê liệt và đau nhức trong nháy mắt thông qua hệ thống thần kinh truyền vào trong não Triệu Vô Cực.

"Có độc!" Triệu Vô Cực trong lòng chấn động . Nhanh chóng thúc động " bất động minh vương thân của mình", mạnh mẽ chấn rơi toàn bộ cương châm ra ngoài cơ thể. Nhưng độc tố đã theo hơi thở cùng với máu truyền vào trong cơ thể hắn

Đường môn không chỉ có ám khí, độc dược của Đường môn cũng là nhất tuyệt. Mặc dù Đường Tam mấy năm nay cũng không có cơ hội thu thập độc vật , nhưng hắn cũng không có lãng phí con rắn mạn đà la lúc trước.Từ rắn mạn đà la lấy ra chất độc rồi bôi vào ám khí. Vào thời khắc mấu chốt , phát huy tác dụng lớn nhất. Kiện ám khí này của hắn là một trong số ít những loại ám khí có thể phá hộ thân cương khí hắn mang theo. Tên là "hàm sa xạ ảnh"

Đương nhiên ,với phòng ngự quá mạnh mẽ Bất động minh vương thân của Triệu Vô Cực, 64 thanh cương châm mà hàm xa xạ ảnh bắn ra cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm xước da hắn mà thôi.

Nhưng như vậy là đã đủ rồi , tốc độ của "Mạn đà la" mặc dù không đủ để làm cho Triệu Vô Cực mất đi năng lực chống cự, nhưng làm cho hắn phải chia bớt một bộ phận hồn lực ra ngăn cản chất độc lan tràn . Điều này đã cho Đường Tam có được thời gian thở dốc

Bất quá , thân hình Triệu Vô Cực tuy dừng lại nhưng cũng không để Đường Tam tiếp tục đào thoát. Ngược lại , hắn đón Triệu Vô Cực vọt lên. Mười ngón tay đồng thời bắn ra, mười đạo kim quang tại không trung chợt lóe lên rồi biến mất. Nếu không nhìn kỹ , thậm chí không thể phát hiện sự tồn tại của chúng

Làm một cao thủ ám khí thì việc nắm chắc thời cơ phóng ám khí tất nhiên là cực kỳ quan trọng. Đường Tam không thể nghi ngờ là đã làm được điều này , hắn lựa chọn thời điểm đúng lúc Triệu Vô Cực vừa mới thúc động "bất động minh vương thân" chấn rơi ám khí trên người , lực phòng ngự khi đó bị yếu đi một lúc.

Nhờ vào khả năng nhìn rõ ràng của "Tử cực ma đồng", Đường Tam không chỉ có thể nhìn thấy rõ ràng mỗi động tác của đối thủ , thậm chí có thể thấy được dao động mạnh yếu của hồn lực xung quanh người Triệu Vô Cực . Nếu không hắn làm sao có thể tìm được sơ hở của đối thủ một cách hoàn hảo như thế ? Đây mới chính là tác dụng lớn nhất của " tử cực ma đồng"

Mười đạo kim sắc hào quang mạnh mẽ xuyên thấu phòng ngự của "Bất động minh vương thân " , lặng lẽ đâm sâu vào thân thể Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực chỉ cảm thấy trên người từng đợt đau nhức đồng thời truyền đến. Với tinh thần kiên cường của hắn mà cũng không nhịn được hít sâu một hơi , toàn thân bùng lên sự đau đớn

" Ngươi … " Triệu Vô Cực có chút phận nộ , miệng gầm nhẹ một tiếng, Đệ ngũ hồn hoàn , hồn hoàn màu đen lấp lánh thần bí kia chợt sáng bừng lên. Tiếng gầm mạnh mẽ khiến cho cả học viện Sử Lai Khắc run rẩy

Đường Tam chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng đồng thời truyền đến áp lực thật lớn, thân thể không chịu khống chế phóng về phía Triệu Vô Cực. Xung quanh thân thể truyền đến áp lực tựa hồ nghiền nát thân thể của mình . Cỗ lực lượng này đã nằm ngoài khả năng chống lại của hắn

Triệu Vô Cực ra sức dùng kim cương hùng vũ đệ ngũ hồn kỹ: Trọng lực đè ép

Đường Tam sẽ khuất phục như vậy sao? Đương nhiên không

Hắn cúi mạnh đầu , một âm thanh trong trẻo vang lên , kèm theo đó là một mũi tên dài đến bảy tấc chợt bắn ra từ sau lưng hắn. Đích đến chính là cái miệng đang gầm lớn của Triệu Vô Cực. Trong tình huống thân thể đã bị đối phương khống chế mà vẫn có thể giữ được sự chính xác như thế , thật khiến cho người khác phải vỗ tay hoan hô

Khẩn bối hoa trang nỗ , trung hình nỗ tiễn , dùng lưng để khống chế phát xạ .Tuy chỉ bắn được một lần nhưng vì nỏ có thể tích lớn , lẫy nỏ có lực đàn hồi lớn nên trong các loại ám khí nó là loại có lực phá hoại cực mạnh . Đây không phải thứ mà tụ tiễn có thể so sánh được

Cùng lúc đó , hai chân của Đường Tam giao nhau ,ở mũi chân lộ ra lưỡi dao sắc bén dài khoảng ba tấc . Một chân bay lên đâm vào cổ họng Triệu Vô Cực , chân còn lại nhẹ nhàng không một tiếng động đâm vào vị trí yếu hại bên dướiã¬ Dưới tình huống rơi vào thế kém , hắn vẫn có thể làm ra phản ứng công kích như thế thì tuyệt đối là kinh khủng

Tốc độ bắn ra của khẩn bối hoa trang nỗ cực kỳ nhanh , tay của Triệu Vô Cực thậm chí còn chưa kịp đưa lên thì phòng ngự của " bất động minh vương thân đã bị mũi tên mạnh mẽ xuyên qua, hướng vào miệng của hắn mà bay đến.

Trong nguy cấp , Triệu Vô Cực biểu hiện ra kinh nghiệm thực chiến của một hồn thánh cường đại . Hắn không một chút hoảng loạn , hai hàm răng cắn chặt lại giữ mũi tên của khẩn bối hoa trang nỗ ở trong miệng.

Khẩn bối hoa trang nỗ có lực trùng kích cực kỳ mạnh mẽ . Mặc dù Triệu Vô Cực cắn được mũi tên nhưng hàm răng cũng bị một trận lung lay.Đồng thời ,một làn hương ngọt ngào từ mũi tên tỏa ra tiến vào trong miệng , làm cho trong đầu hắn nhất thời một trận mê muội.

Khẩn bối hoa trang nỗ chỉ có một cái , Đường Tam như thế nào có thể không ở mặt trên động chân tay? Mũi tên được khoét rỗng , bên trong chứa một ít độc dịch của rắn mạn đà la .Một khi mũi tên đâm vào thân thể của địch nhân sẽ bị đè ép , độc dịch liền bắn ra ngay lập tức . Tuy mũi tên lúc này không có đâm vào thân thể Triệu Vô Cực nhưng hàm răng của Triệu Vô Cực cũng cho nó đủ tác dụng đè ép . Một miệng độc dịch này tự nhiên là không khách khí tống cho hắn

" Phi" Triệu Vô Cực nhổ một miếng nước bọt xuống đất, hai tay đồng thời , hóa giải công kích của hai chân Đường Tam. Lúc này , Đường Tam đã bị đè ép đến trước mặt hắn.

"Ngươi là con nhím sao?" Triệu Vô Cực nổi giận gầm lên một tiếng .Bất quá , vì trong miệng hắn còn độc tố của rắn mạn đà la , đầu lưỡi có chút tê cứng , nói chuyện cũng có chút ngọng nghịu

Đừng nói là sau này đi tới học viện Sử Lai Khắc, cho dù là trước kia trong giới hồn sư hỗn tạp hắn cũng chưa bao giờ chịu thua thiệt nhiều như thế . Nhất thời trong mắt hung quang lóe lên , như muốn phát tác.

Nhưng công kích của Đường Tam còn không có hoàn toàn chấm dứt .Không biết từ lúc nào , trên tay trái hắn đột nhiên xuất hiện một cây búa nhỏ đen nhánh. Sau khi Triệu Vô Cực đỡ lấy hai chân hắn, tay trái cầm chùy đập về phía mặt Triệu Vô Cực.

---

21. Chương 20 : Đại, Tiểu Hương Tràng Của Áo Tư Tạp

Phanh! Phanh!

Hai tiếng kêu đau đớn đồng thời truyền đến.

Thân Đường Tam bị chưởng của Triệu Vô Cực vỗ bay ra ngoài, một tiếng kêu tự nhiên là do hắn phát ra, giữa không trung phun ra một ngụm máu tươi.

Trước lúc công kích, phải nói là hắn đã tận lực sử dụng cả tâm trí lẫn sức lực, lúc này thân thể đã cạn kiệt, lại bị Triệu Vô Cực cho một chưởng, không bị chấn bay mới là lạ.

Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh phóng lên mặt đất, thân hình chớp động phi thân về hướng Đường Tam đang rơi xuống.

Tiếng kêu đau đớn còn lại đương nhiên là của Triệu Vô Cực, vốn hắn chỉ nghĩ là một loại ám khí khác của Đường Tam thôi, ngăn cản Đường Tam phóng ra cây chùy nọ chẳng phải là chuyện dễ dàng sao? Nhưng khi tay hắn tiếp xúc với ám khí kia, lại nảy sinh cảm giác không đúng.

Cây chùy nọ nhìn tuy có vẻ nhỏ bé nhưng lại có lực hùng hậu, mặc dù Triệu Vô Cực kịp thời thúc giục hồn lực, nhưng dù sao cũng có ý khinh thường, lại bị độc của Mạn Đà La lúc trước ảnh hưởng hòa cùng lực chùy thì hồn lực đã có chút không đủ.

Cây chùy nhỏ tiếp xúc với chưởng trái, đẩy bàn tay vào mặt Triệu Vô Cực, khiến cho hắn nhất thời phun máu, hơn nữa lòng bàn tay cảm thấy đau đớn khôn tả khiến cả thần trí mơ mơ hồ hồ.

Vậy mà cây chùy nhỏ đen đủi đó, sau khi va chạm với tay hắn, thì đã hoàn toàn biến mất.

Đường Tam được Đái Mộc Bạch đỡ lấy, lại vừa phun ra một ngụm máu tươi, mặc dù thương thế không nhẹ, nhưng nếu chỉ nhìn bề ngoài mà nói, không ai có thể xem là Triệu Vô Cực đã thắng.

Lẽ dĩ nhiên không thể nào nói là thực lực của Triệu Vô Cực không mạnh. Dù sao khi cùng thí sinh động thủ, vì sợ thật sự đả thương Đường Tam, lại muốn xem tới tột cùng Đường Tam có thể hiện trình độ cỡ nào, nên tay chân có chút bó buộc. Tuy lực lượng hắn cương mãnh, nhưng lại không quá am hiểu về tốc độ, đã vậy ám khí của Đường Tam quá sức quái dị, tính toán chính xác làm cho Triệu Vô Cực xao nhãng. Coi như là mất hết thể diện. Nếu thực sự là động thủ, Triệu Vô Cực chỉ cần trực tiếp phát động đệ ngũ hồn hoàn kỹ năng, Đường Tam sẽ bị hắn giết chết. Dù sao thì thực lực hai người vẫn chênh lệch quá lớn.

Nếu chỉ là khảo thí, Đường Tam đương nhiên sẽ không liều mạng, nhưng Tiểu Vũ bị hôn mê khiến tâm trạng hắn nổi khùng lên. Lại còn áp lực quá lớn của Triệu Vô Cực gây ra nhất thời làm hắn bộc phát. Đừng nói những người ở đây, cho dù là Tiểu Vũ cũng từng chưa thấy Đường Tam xuất toàn lực như hôm nay.

Đái Mộc Bạch, nhìn vẻ mặt vương máu của Triệu Vô Cực, vừa muốn cười lại không dám, cao giọng hô to: "Áo Tư Tạp, Áo Tư Tạp! Mau lại đây, có sinh ý cho ngươi nè".

Thông qua hồn lực khuếch đại âm thanh, chỉ sợ là bên trong học viện không ai không nghe được.

Rất, rất nhiều năm sau này, khi Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch đã công thành danh toại, trở thành lão Đại của Sử Lai Khắc Thập Quái, có người hỏi hắn trong thập quái, ai là người đáng sợ nhất, Đái Mộc Bạch không chút do dự trả lời, là Nhu Cốt Đấu La Tiểu Vũ, nguyên nhân rất đơn giản, vì nàng là cái vảy ngược của Đấu La Đường Tam, dù ngươi trực tiếp trêu chọc Đường Tam cũng không nguy hiểm, nhưng nếu trêu chọc Tiểu Vũ mà làm Đường Tam tức giận. Vậy chính ngươi sẽ gặp phải chuyện kinh khủng rồi, lúc ấy Đường Tam không còn là Thiên Thủ Đấu La nữa mà trở thành Thiên Thủ Tu La.

Đái Mộc Bạch cả đời phong lưu đa tình, thậm chí trong nội bộ Sử Lai Khắc Thất Quái cũng đùa cợt gọi hắn là Cái thế dâm oa. Nhưng hắn cho tới giờ cũng không dám trêu chọc đến Tiểu Vũ, bởi vì người thông minh như hắn tuyệt không muốn đối mặt với một Đường Tam thịnh nộ, mà hết thảy đều do những gì trước mắt hắn bây giờ nhắc nhở.

"Sinh ý ở chỗ nào? Sinh ý ở chỗ nào?". Thanh âm mềm mại của Áo Tư Tạp mang theo vài phần kích động từ xa vang tới, rất nhanh hắn xuất hiện trước mắt mọi người.

Có lẽ bởi vì phản ứng quá nhanh nhẹn mà hắn bỏ chính sạp hàng của mình ở xa mà chạy vội tới.

"Tiểu Áo, lại đây". Đái Mộc Bạch gọi hắn.

Áo Tư Tạp vội vàng chạy tới: "Đái lão đại, là ngươi gọi ta?"

Đái Mộc Bạch gật đầu: "Mau lên, tạo hương tràng, bọn họ đều bị thương."

Áo Tư Tạp rất mừng rỡ: "Năm hồn tệ một cây, cuối cùng đừng quên trả tiền cho ta. Lão tử là một cây đại hương tràng". Trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một hồn thú quái dị, ánh sáng lóe lên, một cây hương tràng xuất hiện.

Ánh mắt Đái Mộc Bạch chuyển sang Đường Tam: "Ngươi ăn đi, người này mặc dù tâm bất thiện, nhưng hương tràng của hắn quả thật rất hiệu quả. Đây chính là đệ nhất hồn hoàn phụ gia hương tràng, có thể giúp cơ thể nhanh chóng hồi phục".

Hương tràng thì không vấn đề gì, nhưng Đường Tam vì câu nói kia của Áo Tư Tạp mà nhịn không được bao tử quặn lên, nhanh chóng khoát tay "Ta không bị thương nặng, chỉ có chút mệt mỏi thoát lực, nghỉ ngơi chốc lát là tốt rồi. Ngươi mang hương tràng cho ba người còn lại ăn đi."

Nói xong, hắn lập tức ngồi xuống khoanh chân lại, vận công điều tức

Đường Tam không ăn, không có nghĩa là người khác không ăn. Ví như cái vị vừa mất thể diện. (là cha sư phụ đánh thua đệ tử đó, he he - dịch giả)

“Áo Tư Tạp, lại đây, cho ta một cây hương tràng.”

Thanh âm Triệu Vô Cực có chút mơ hồ. Cũng khó trách hắn, mặc dù nhờ vào hồn lực tinh thuần cố ngăn không cho độc lan tràn, nhưng độc tố ở đầu lưỡi của hắn cũng còn gây ảnh hưởng .

Áo Tư Tạp tròn xoe cặp mắt: “Ngươi là ai? Như thế nào lại vào Sử Lai Khắc học viện chúng ta, mà lại còn biết đến tên ta?”

“Hỗn láo, ngươi muốn bị phạt à? Ta là Triệu Vô Cực!”. Triệu Vô Cực giận dữ, hơi thở hỗn loạn, suýt chút nữa đã phun máu ra.

Giờ đây vị đại gia được gọi là sư phụ này chỉ muốn nhanh chóng xử lý thương tích, sau đó uy hiếp mấy đứa nhỏ, ngăn cản chuyện xấu truyền ra ngoài, nếu không, Bất Động Minh Vương hắn sau này sao còn dám lăn lộn giang hồ.

“A…” Áo Tư Tạp rất muốn hỏi một chút, thực lực Triệu Vô Cực hắn biết rõ, lại sao bị thê thảm mức này. Nhưng hắn rất nhanh thấy được ánh mắt của Đái Mộc Bạch. Là người thông minh, Áo Tư Tạp lập tức thu hồi vẻ mặt kinh ngạc, thể hiện như không có gì xảy ra, đi tới Triệu Vô Cực, bỏ qua hương tràng vừa rồi, đồng thời ngân xướng lên một tràng chú ngữ, mà mọi người chẳng biết là giọng khóc hay cười.

“Lão tử là gốc của hương tràng”. Mặc dù bản thân Áo Tư Tạp nhìn qua không bỉ ổi, nhưng khi hắn nói câu này thì vẻ hèn mọn không giấu đâu được.

Một cây hương tràng nhỏ xíu như ngón út xuất hiện trong không trung, hắn bắt lấy rất nhanh rồi đưa cho Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực cũng không khách khí, nuốt toàn bộ hương tràng. Sắc mặt nhanh chóng trở nên dễ chịu hơn nhiều.

Đái Mộc Bạch cố nén cười, đi về bên Chu Trúc Thanh, lập tức thu hút ánh mắt mãnh liệt của Tru Chúc Thanh.

Chu Trúc Thanh thương tích không nhẹ, nhưng ánh mắt rõ ràng đang nói cho Đái Mộc Bạch, ngươi mà để cho vị Hương Tràng thúc thúc kia lại đây, ta sẽ giết chết ngươi.

Đái Mộc Bạch ra vẻ bất đắc dĩ, hướng nàng lắc đầu: “Yên tâm đi, ta sẽ không để ngươi ăn thứ này đâu. Ta thiệt không có cách mà”.

Chu Trúc Thanh mắt trở nên sắc lạnh, nhắm lại, không thèm nhìn Đái Mộc Bạch.

Ăn hương tràng của Áo Tư Tạp xong, mặt Triệu Vô Cực có chút khởi sắc, quần áo trên người do chiến đấu đã bị rách tả tơi, hắn trực tiếp xé một mảng đưa lên chùi vệt máu trên mặt.

Tác dụng của hương tràng Áo Tư Lạp còn có tác dụng giải trừ trạng thái bất thường, hai loại tác dụng của hương tràng đều hiệu quả. Tác hại nhìn thấy được của Mạn Đà La dần dần tiêu mất nhưng vẫn làm Triệu Vô Cực đau đớn đến nỗi co quắp cả người lại, ngẩng đầu nhìn lên, hắn thấy trên hai tay, khắp thân thể nơi nơi đều phát mụn nhọt, toàn thân đau nhức chính là từ những mụn nhọt này gây ra.

“Triệu Sư Phụ, chúng ta có được tính đã vượt qua đợt kiểm tra này không?” Bốn gã thí sinh đứng bên, chỉ có mình Trữ Vĩnh Vinh lên tiếng hỏi .

Triệu Vô Cực quay đầu nhìn lại, chính mình đã được hương tràng chữa lành, tức giận hừ một tiếng: “Nhóm các ngươi vượt qua kiểm tra”.

Hắn lúc này không muốn ở lại, vừa bực mình vừa buồn cười, quay người bước đi.

“Triệu sư phụ, xin chờ một chút” Lúc này, có một thanh âm suy yếu vang lên, Triệu Vô Cực quay đầu nhìn lại, người vừa lên tiếng chính là Đường Tam.

Trải qua chút ít thời gian nghỉ ngơi, Đường Tam tinh thần tốt hơn một chút, miễn cưỡng đứng lên .

- “Con Nhím” nhà ngươi còn có chuyện gì? Các ngươi đã thông qua khảo thí của ta rồi.

Triệu Vô Cực nhíu mày nhìn thiếu niên, trong lòng vừa giận lại vừa yêu thích. Mặc dù hắn đã mất thể diện, lại bị thương nhẹ, nhưng đứa nhỏ này thể hiện khả năng, chiến lược cùng ý chí kiên cường trong chiến đấu, đích thị là quái vật trong số quái vật.

Đường Tam: "Xin lỗi, vừa rồi ta quá xúc động, lại vì ngài quá cường đại, ta không đủ lực ứng phó nên phóng ám khí vào ngài, vẫn chưa lấy ra, nếu để trong người thì gây ảnh hưởng không tốt".

Giấu ở trong bàn tay mười sợi Long Tu Châm (râu rồng ấy bà con, đặt tên cho ám khí kêu vãi - dịch giả), lúc này đều ở trong cơ thể của Triệu Vô Cực, cơ thể đang bị thương như vậy tuyệt không có khả năng lấy ra, vì Long Tu Châm có khả năng tiêu tán (xạo quá, ta dịch cũng thấy nổi da gà - dịch giả), nếu không có nam châm hút ra, một khi đã đông cứng lại, chỉ sợ là Đường Tam cũng mất một thời gian lâu mới lấy ra được. Nếu không, một khi xâm nhập vào mạch máu có thể cắt đứt các mạch máu, gây xuất huyết nội trầm trọng (kết hợp kiến thức y khoa dịch thoáng đoạn này - dịch giả)

May là Triệu Vô Cực có khả năng phòng ngự cao, và nội lực của Đường Tam chưa đủ nên Long Tu Châm chỉ ghim vào hai tay , nếu để bắn vào cơ thể, có thể không còn cách nào cứu chữa .

Nghe xong Đường Tam nói, Triệu Vô Cực nét mặt vừa giãn ra vài phần, lại nhịn không được nhíu mày lên, dù sao hắn cũng là một gã hồn thánh. Đối mặt với một đứa nhỏ chưa tới ba mươi cấp đã phải dùng tới hồn hoàn thứ năm, rõ ràng là ỷ lớn hiếp nhỏ. Nay lại bị "con nhím" lợi hại này công kích, khiến cho hắn phải đại khai nhãn giới.

Đường Tam đi tới trước mặt Triệu Vô Cực, xác định vị trí của Long Tu Châm, mắt thấy Long Tu Châm đều ở trên tay, chưa xâm nhập vào cơ thể, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi đánh cùng Triệu Vô Cực một trận, trong lòng hắn lửa giận cũng nguôi đi, lại có chút hối hận, dù sao cũng là sư phụ, không phải địch nhân, mình ra tay như thế có chút trầm trọng. Thật ra, dưới tình huống lúc nãy, hắn có muốn nương tay cũng không làm được.

Tay phải một lần nữa biến thành bạch ngọc, ngón tay nhanh nhẹn lướt trên vết thương của Triệu Vô Cực xử lý, ngay cả Khốn Hạc Cầm Long cũng phát xuất, một kim châm màu vàng từ da tay ngoi lên, Đường Tam dùng sức nắm lấy, kéo ra một cây Long Tu Châm.

Triệu Vô Cực bề mặt da tay sưng lên, toàn bộ Long Tu Châm trong cơ thể lập tức nhú ra, lại cùng chất độc bị cùng một chỗ, mang đến đau đớn tột cùng, ngay cả Bất Động Minh Vương cũng không nén được đau trên mặt co quắp lại.

Sau khi Đường Tam lấy toàn bộ Long Tu Châm ra, trên người Triệu Vô Cực đã bốc lên một tầng khí nồng đậm, che kín toàn thân đầy mồ hôi do đau nhức, bất quá hắn cũng có chút ngạnh khí, một tiếng hừ cũng không phát ra.

Vừa ăn hương tràng của Áo Tư Tạp, vết thương trên người Triệu Vô Cực bắt đầu lành lại, cảm giác đau đớn cũng giảm dần.

Đường Tam vừa mới khôi phục nội lực lại hao hết, lần này một tiếng cũng không phát ra được, ngất xỉu tại chỗ, may là Áo Tư Tạp đứng kề bên người vội đỡ lấy hắn.

Triệu Vô Cực thực lực cường đại, thương thế chỉ là ngoài da, cũng không lo ngại mấy, lại dùng hương tràng của Áo Tư Tạp, trong chốc lát công phu đã khôi phục chín thành.

Nhìn vào Đường Tam trong lòng Áo Tư Tạp, Triệu Vô Cực nhíu mày nói: "Mộc Bạch, ngươi lo cho bọn họ nhập học. Vũ khí quái dị của Đường Tam rơi đầy đất, ngươi chắn lại không cho ai bước vào, đợi khi nào Đường Tam khỏe lại, tự hắn đi thu thập".

Bỏ lại lời này, Triệu Vô Cực xoay người đi.

Đưa mắt nhìn theo Triệu Vô Cực đi xa , Áo Tư Tạp lúc này mới đưa Đường Tam đi đến bên Đái Mộc Bạch, nhìn vào thương thế không nhẹ của Đường Tam, lại thấy Chu Trúc Thanh hôn mê, còn Tiểu Vũ thì đang nằm trong lòng Trữ Vĩnh Vinh. Hắn nhịn không được hỏi: "Hôm nay Triệu sư phụ làm sao vậy? Đại di mụ tới sao? Sao lại phát tiết lên mấy người tân sinh này vậy?"

Đái Mộc Bạch giận dữ nói: “Có giỏi thì nói to thêm chút nữa, để cho Triệu sư phụ nghe được mới hay! Ông ta bây giờ đang một bụng tức giận, nộ hỏa không biết tìm ai để phát tiết đó. Cái gì mà đại di mụ, ta xem chính ngươi mới đến tìm đó. Một tháng ba mươi ngày ngươi đều đi tìm đủ, tháng hai có 28 ngày lại muốn thêm hai ngày cho đủ hả?”

Áo Tư Tạp có chút ai oán nói :“Không nên nói thô tục như vậy có được không, nơi này còn có nữ tử mà”

“Hay. Hỗn đản nhà ngươi, đại hương tràng thúc thúc, tại địa phương này, có thể thiếu sắc đuợc chăng? Chúng ta trước mặt bọn họ nói thẳng, còn có nhiều lần như vậy nữa”.

Vừa nói, Đái Mộc Bạch ôm lấy Chu Trúc Thanh từ mặt đất, đối với ánh mắt có thể giết người của Chu Trúc Thanh lạnh lùng, hắn căn bản là không thấy.

Áo Tư Tạp nhìn Đái Mộc Bạch, lại nhìn Trữ Vĩnh Vinh phía bên kia, thì thầm trong miệng: “Tại sao người ngươi ôm đều là mĩ nữ, còn ta lại phải mang nam nhân?”

Tà Mâu Đái Mộc Bạch xoay ngang nói: “Đây là vấn đề về nhân phẩm.”

***

Khi Đường Tam tỉnh lại, ngoài trời đã tối dần, mở hai con mắt mơ màng, hắn phát hiện mình đang nằm trong một gian phòng.

Căn phòng không lớn lắm, ước chừng hơn mười thước vuông, ngoại trừ cái giường hắn đang nằm, bên cạnh còn có cái giường khác. Áo Tư Tạp đang ngồi trên giường miệng thì lầm bầm chuyện gì không rõ .

“Đây là đâu?” Đường Tam khàn khàn hỏi, trong cơ thể thoáng chút hư nhược.

Áo Tư Tạp thấy hắn tỉnh lại, đáp: “Đây là ký túc xá của chúng ta, sau này ngươi cùng ta ở cùng một gian. Ngươi là Đường Tam hả, hôm nay ngươi thật dũng mãnh, ngay cả Triệu sư phụ nổi tiếng anh dũng cũng gặp chút khốn đốn từ tay ngươi a”.

Áo Tư Tạp xoay tròn tròng mắt nhìn Đường Tam có chút hưng phấn.

“Tiểu Vũ đâu? Nàng thế nào”. Đây mới là chuyện Đường Tam quan tâm nhất.

Áo Tư Tạp đáp “Yên tâm đi, nàng không có việc gì, nàng ta với cô gái xinh đẹp Trữ Vĩnh Vinh ở cùng một gian, qua một đêm là khỏe hẳn, nàng… Thất Tháp Lưu Ly Trữ Vĩnh Vinh kia thật là xinh đẹp!”, vừa nói hắn vừa nuốt một ngụm nước miếng, trong mắt hiện ra tia sáng kì dị.

Đường Tam chống tay ngồi xúông, nội lực tiêu hao quá nhiều, nếu không cố gắng khôi phục lại, sẽ ảnh hưởng tới tốc độ tu luyện của chính bản thân.

“Ấy, Đường Tam, chúng ta sau này chính là bạn cùng phòng… trước tiên giới thiệu một chút. Thế nào? Ta là Áo Tư Lạp, khí hồn sư cấp hai mươi chín, vũ hồn là Hương Tràng. Ngoại hiệu Hương Tràng Lão Bản, ngươi có thể gọi ta là Lão bản chuyên bán hương tràng Áo Tư Tạp, cũng có thể trực tiếp gọi ta là Tiểu Áo”

Đường Tam cười cười nói ” Không phải là Hương Tràng thúc thúc sao ?”

“Phì phì, cái gì mà Hương Tràng thúc thúc.Ngày mai, ta cạo râu mép, để cho ngươi thấy ta anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, phong lưu đích thực. Học viện mới tới có vài vị học muội xinh đẹp, ta không thể là đồ bỏ đi. Đái Mộc Bạch tên kia rõ ràng coi trọng băng nhân mỹ nữ, Tiểu Vũ là của ngươi. Ta đây miễn cưỡng theo đuổi Trữ Vĩnh Vinh vậy”.

“Ta và Tiểu Vũ chỉ là bằng hữu”. Đường Tam nhíu nhíu mày, phương pháp nói chuyện của Áo Tư Tạp làm hắn có chút bực bội trong người.

Áo Tư Lạp cười thô bỉ, nói: “Được rồi, không bàn nữa. Tất cả nam nhân ai cũng hiểu. Mặc dù nàng ta tuổi còn nhỏ nhưng đã xinh đẹp như vậy, lại cùng ngươi đồng hành đến học viện, sao lại không có gì phát sinh? Đái lão đại nói, chính là vì Tiểu Vũ bị thương ngươi mới cùng Triệu sư phụ liều mạng , ngươi nói các ngươi chỉ là bằng hữu, ai mà tin được. Yên tâm đi, Tiểu Áo ta rất có nguyên tắc, người của bằng hữu không thể đụng tới, ta sẽ không có ý gì với Tiểu Vũ đâu”.

Nhìn ánh mắt mơ mộng của Áo Tư Tạp, Đường Tam không nói gì, hắn cũng chẳng giải thích, tự mình nhập vào trạng thái tu luyện, bắt đầu khôi phục nội lực.

***

Đêm dài tĩnh lặng, cả Sử Lai Khắc học viện hoàn toàn yên tĩnh. Ban ngày khảo thí, chính là giống như Đái Mộc Bạch suy đoán, ngoại trừ Đường Tam bốn người, không còn ai có năng lực thông qua ba cửa. Năm nay, là năm Sử Lai Khắc học viên thu đươc nhiều đệ tử nhất.

Triệu Vô Cực thân là phó viện trưởng, tự nhiên cũng có chỗ ở của riêng mình, lúc này ngồi tại phòng, trong lòng lại có chút phiền muộn không vui.

Hắn đã thay một bộ quần áo sạch sẽ, vết thương trên ngươi đều đã khép lại, chỉ là vết thương nhẹ, nhưng lại gây đả kích về tinh thần .

Cho dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới, mình chính là muốn giãn gân cốt, lại bị mất thể diện, nếu là trước kia hắn sẽ không nghĩ nhiều lắm, tự mình thu thập Đường Tam, nhưng hiện tại là sư phụ của học viện, chỉ còn cách nuốt cục giận này xuống.

Đồng thời, hắn cũng rất hài lòng với biểu hiện của Đường Tam, từ góc độ thiên phú mà nói, Đường Tam so với Đái Mộc Bạch có phần mạnh hơn, chỉ là hiện tại vũ hồn yếu hơn một tí, nói không chừng, tương lai chính là một đại vũ giả.

Tay phải nắm lại thành quyền, đấm vào lòng bàn tay trái, Triệu Vô Cực bất đắc dĩ thở dài nói: “Ta không may xui xẻo, lại gặp phải con nhím này, xem ra, sau này còn muốn dạy hắn cho tốt, không, nhất định phải thật tốt a.” Nói xong câu cuối cùng, trên mặt hiện lên nụ cười có chút tà ác.

“Triệu Vô Cực”. Triệu Vô Cực đang nghĩ sau này nên dạy dỗ Đường Tam như thế nào, thì một thanh âm đột ngột phát ra, làm nụ cười trên mặt hắn lập tức tắt hẳn .

Phải biết rằng, hắn là một gã hồn thánh cấp bảy mươi sáu, tại Đấu La đại lục hồn sư giới này đã là cao thủ, chính mình xung quanh tồn tại một lớp khí có thể nghe thấy mọi động tĩnh trong vòng một trăm thước, ngay cả lá cây rơi xuống cũng có thể nghe rõ. Vậy mà lúc này hắn lại không cảm giác được chung quanh có người, mà thanh âm lại trực tiếp lọt vào tai hắn, tựa như người bên cạnh đang nói chuyện bình thường, loại thực lực này…

Triệu Vô Cực cảnh giác đứng lên, thanh âm này hắn không nhận ra, nhưng hắn cảm giác được sức mạnh của người này tuyệt không dưới hắn (viết nhảm, có lực như vậy mà không phát hiện được đối thủ tức là thua đối thủ rồi còn gì, lại còn bảo là “tuyệt không dưới ..”, đúng là nhảm nhảm nhí - dịch giả)

“Là ai?” Đứng thẳng người lên, Triệu Vô Cực trong mắt hàn quang đại phóng, lúc trước tại hồn sư giới danh tiếng hắn cũng không tốt, cừu gia không ít, mấy năm nay ở ẩn tại Sử Lai Khắc học viện, lòng cũng trầm tĩnh lại, không ngờ bây giờ lại xuất hiện một đối thủ cường đại.

“Ra đây”. Một âm thanh như hơi thở phả lại người Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực không chút do dự, xuyên cửa sổ phóng ra ngoài. Hồn lực chợt tăng lên đỉnh điểm, cẩn thận đề phòng, đồng thời cũng tìm động tĩnh xung quanh.

Triệu Vô Cực là ai? Bất Động Minh Vương, lúc trước cũng là giết không ít người, bị đối thủ khiêu khích, hơn nữa ban ngày bị một trận buồn bực, làm hắn bừng lên lửa giận, nhắm hướng hơi thở nọ đuổi theo. Trong chốc lát đã đi ra ngoài phạm vi của Sử Lai Khắc học viện, tới một rừng cây nhỏ, hơi thở lạ lúc này cũng biến mất.

“Ra đi. Ta biết ngươi ở chỗ này”. Triệu Vô Cực trầm giọng quát, đồng thời hắn phát ra hồn lực phụ thể, bảy hồn lực cao thấp bất đồng đang chuyển động quanh thân thể lóe ra quang mang, nhất là hồn hoàn ngàn năm màu đen tuyền, càng nhìn càng kinh người (cái này mình thắc mắc là trời đang đêm mà nhìn được hồn hoàn màu đen nữa à? - dịch giả)

Một hắc y nhân chậm rãi đi ra từ sau một cây đại thụ, người này toàn thân hắc y bao phủ (đã gọi là hắc y nhân mà , chẳng lẽ nó mặc đồ màu sắc khác àh? Nhiều lúc dịch thấy chán đời với cha tác giả này quá -

dịch giả) thậm chí ngay trên đầu cũng có một cái nón đen (chắc là khăn trùm đầu - dịch giả), từ xa nhìn lại hắn chính là một nam nhân.

"Ngươi là ai ?" Triệu Vô Cực quát, vũ hồn kim cương hộ thể toàn thân phóng ra dồn dập, không giận mà uy .

Hắc y nhân không trả lời hắn, chỉ lạnh nhạt nói: "Tại địa phương này, ta chỉ muốn cùng Bất Động Minh Vương bàn luận một chút. Đã lâu không hoạt động gân cốt rồi".

Vừa nói, Hắc y nhân chậm rãi nhìn lên tay phải của mình, một đạo quang mang màu đen (trời tối mà cũng nhìn rõ màu đen khác biệt àh? - dịch giả) xuất hiện từ lòng bàn tay, ngưng tụ biến thành một vật thật lớn, cùng lúc đó chín hồn hoàn đột nhiên xuất hiện quanh ngừoi hắn, hai vàng, hai tím, năm đen. Chín hồn hoàn cũng không chuyển động như của Triệu Vô Cực mà lẳng lặng đứng yên tại vị trí xác định bất đồng trên cơ thể hắc y nhân, bao phủ hoàn toàn cơ thể hắn. Kinh khủng nhất trong chín hồn hoàn chính là cái màu đen bên trong lộ ra sắc đỏ nhợt nhạt.

Nếu có Đại sư ở chỗ này, nhất định nhìn ra các đồng dạng ngàn năm hồn hoàn có chênh lệch cực lớn. Tỷ như, chín hồn hoàn cấp độ vạn năm hồn thú trên người đồng thời xuất ra như thế nào lại giống nhau, như vậy tại hồn hoàn có sắc đỏ chính là ít nhất cũng đạt tới chuẩn chín ngàn năm (tại sao trong bản tiếng Anh lại ghi là "90,000" - chín vạn nhỉ ? - dịch giả) (bó tay, có lẽ chỉ có tác giả mới trả lời được - biên tập).

Chứng kiến hắc y nhân trước mặt thả ra chín hồn hoàn, Triệu Vô Cực chỉ cảm thấy lạnh người, toàn thân rùng mình, là một gã hồn thánh, đối với cao cấp hồn sư thể hiện bên ngoài hắn hiểu rõ, ngoài sáu mươi cấp, đừng nói một cấp, chỉ cần tiến lên một bậc nhỏ cũng nhất định có chênh lệch. Nhìn qua biểu hiện bên ngoài, hắn nhất định nhận ra hắn và hắc y nhân chênh lệch hai mươi cấp, nhưng càng rõ ràng hơn là so với chênh lệch giữa hắn và Đường Tam, chênh lệch còn nhiều hơn. (Chết mày chưa, hồi sáng ỷ lớn hiếp nhỏ, bây giờ nếm mùi vị bị ăn hiếp rồi ^_^ - dịch giả)

"Phong Hào Đấu La", khó khăn lắm mới phát ra được bốn chữ, Triệu Vô Cực hay là Bất Động Minh Vương thân thể có chút run rẩy, nếu nói hắn là hồn sư cao cấp thì Phong Hào Đấu La chính là cực đỉnh cao cấp trong giới hồn sư. (dịch thoáng thôi, tg đặt ra mấy cực so sánh khó quá - dịch giả)

So với lời nói kiêu ngạo trước kia, Triệu Vô Cực khom lưng thi lễ: "Xin hỏi vị tiền bối giá lâm, không biết có gì chỉ dạy tiểu nhân. Ta làm sao dám cùng ngài luận bàn".

Hắc Y nhân lạnh nhạt nói: "Có cái gì mà không xứng. Ngươi ban ngày khi dễ mấy đứa nhỏ, lúc đó chẳng phải khỏe lắm sao? ta phát hiện, khi dễ người khác có cảm giác rất tốt… không sai, đúng rồi! Để ta khi dễ ngươi xem sao. Tất nhiên ngươi cũng có thể cho rằng ta ỷ lớn hiếp nhỏ".

Không có một hơi thở mạnh nào phát ra, hắc y nhân cầm trong tay một vật thật lớn, từng bước từng bước đi tới Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực trong đầu suy nghĩ thật nhanh, Phong Hào Đấu La trong đại lục mỗi người đều có danh, số lượng cực ít, vị phong hào trước mặt này rõ ràng là tu luyện khí vũ hồn lại càng hiếm, rốt cuộc là vị nào đây?

Đột nhiên, hắc y nhân còn cách Triệu Vô Cực mười bước bỗng dừng lại: "Nếu tới rồi thì ra đi. Một hay hai người có khác gì nhau?"

Một thân ảnh lóe lên xuất hiện bên cạnh Triệu Vô Cực, người này vừa xuất hiện, trên mặt Triệu Vô Cực giãn ra vài phần: "Lão đại, vị tiền bối này …"

Người vừa đến hướng Triệu Vô Cực khoát tay, ý bảo hắn không nên nói chuyện, đối mặt với áp lực vô hình, người mới đến cũng phải xuất vũ hồn của chính mình ra.

Một đôi cánh thật lớn phía sau lưng hắn mở ra, toàn thân được bao bọc bởi một tầng lông vũ, ánh mắt chuyển thành màu vàng chanh, đồng tử nở rộng, giống như Triệu Vô Cực, đều có bảy hồn hoàn bay vòng quanh thân thể, di chuyển lên xuống.

"Xin ra mắt điện hạ". Người này chẳng có ý động thủ, ngược lại còn cung kính hướng hắc y nhân thi lễ.

Triệu Vô Cực hấp tấp hít vào một ngụm khí, nghe đồng bạn hắn nói, rốt cuộc mới biết người trước mắt là ai, trái tim chợt co rút lại. Trời ạ, chính mình sao lại đắc tội với tên kinh khủng này, chính là Phong Hào Đâu La tước vị hồn sư đẳng cấp cao nhất của đại lục .Vũ hồn mặc dù phương hướng phát triển giống nhau, nhưng mình so với hắn khác nào là ngọn lửa so với mặt trời.

Hắc y nhân lãnh đạm nói: "Không cần đa lễ, là ta gây phiền toái. Miêu Ưng vũ hồn, bảy mươi tám cấp, không hổ là Hoàng Kim Tam Giác Chiến Sư Phất Lan Đức ngày trước. Giờ đây lại ở Sử Lai Khắc Học viện này."

Phât Lang Đức gật đầu nói :" Đúng vậy, miện hạ. Chẳng biết Triệu Vô Cực có gì đắc tội với người, có thể cho ta chút thể diện hay không?"

Hắc y nhân lãnh đạm nói: "Đừng nói nhảm, đứng qua một bên. Nếu muốn thì tham gia đánh. Triệu Vô Cực, ta cho ngươi một cơ hội, ta không cần vũ hồn, ngươi trong tay ta có thể duy trì một nén hương, ta đây không nói hai lời, sẽ lập tức bỏ đi. Nếu không, ngươi thay ta làm một số việc".

Triệu Vô Cực cười khổ nói: "Miện hạ đại nhân. Ta thật không rõ đã đắc tội với ngài khi nào. Ngài có thể cho ta biết rõ hay không". Ý hắn rõ ràng, cho ta biết rõ rồi chết cũng cam.

Nhưng kẻ đứng bên cạnh Triệu Vô Cực là Phất Lan Đức, thật là không nghĩa khí đứng lùi qua một bên, rõ ràng không muốn tham gia vào chuyện của Triệu Vô Cực.

Hắc y nhân hừ lạnh: "Còn nói nhiều nữa sao? Đánh tiểu nhân, ta đây tự nhiên phải thi hành công đạo. Đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Động thủ đi!"

Hắc y nhân trong tay cầm khí vật cực lớn, chín hồn hoàn trên người biến mất, nhưng chỉ một chớp mắt hắn đã đi tới trước mắt Triệu Vô Cực.

"Ầm ầm, rào rào" (cái gì mà phanh phanh, oanh oanh hả? tiếng Hoa nghe không thực chút nào - dịch giả)

Một âm thanh va chạm vang lên, khí bay tán loạn, lại nghe có tiếng rên thảm thiết từ trong rừng vang vọng.

Đứng một bên, hai cánh mở rộng, Phất Lan Đức nhịn không được quay đầu lại nhìn, ánh mắt có chút không đành.

Căn bản là không cần một cây hương, chỉ cần vài nhịp hô hấp, trận chiến đã kết thúc.

Hắc y nhân chắp tay đứng đó, phảng phất như chưa có gì xảy ra, trên người thậm chí một tia thở nặng cũng không có, mà đáng thương Triệu Vô Cực, lúc này đang nằm trên đất, tóc tai tán loạn, hai con mắt bị bầm tím, khóe miệng rỉ máu, hơi thở nặng nhọc từng chập.

"Triệu Vô Cực, ngươi hiểu được gì chăng?" Hắc y nhân lạnh nhạt nói.

Phất Lan Đức lúc này mới dám tiến tới nâng Triệu Vô Cực lên. Triệu Vô Cực cảm kích nói :" Đa tạ miện hạ chỉ điểm hôm nay".

Hắc y nhân hướng bọn họ gật đầu, môi khẽ nhấp nháy, nói vài câu gì đó.

Triệu Vô Cực và Phất Lan Đức gật đầu lia lịa, trên mặt có chút kinh ngạc

"Vừa rồi xem như là ngươi có chút lợi ích, sau này nhờ các ngươi cẩn thận để ý giùm ta". Hắc y nhân thanh âm lãnh đạm, nhưng cặp mắt có chút ôn tình. Nói xong lời này, thân hình lóe lên, lặng lẽ biến mất.

Triệu Vô Cực đứng nơi đó , nhờ sự nâng đỡ của Phấn Lan Đức mới có thể gọi là bình ổn.

"Phất Lan Đức, ngươi không có nghĩa khí, đứng im một bên. Nếu miện hạ đại nhân có ác ý, chỉ sợ toàn thân ta tiêu rồi". Triệu Vô Cực oán giận nói.

Lúc này hai người đều đã thu vũ hồn lại, đứng bên người Triệu Vô Cực là lão nhân thân hình cao lớn, như đang lưỡng lự lựa lời nói . Nếu Đường Tam và Tiểu Vũ có mặt chắc chắn nhận ra người này, đúng là kẻ ngày nào cùng họ thương lượng mua quả tinh cầu với giá hai trăm kim tệ, là lão gian thương.

Phất Lan Đức cũng không tức giận, nhẹ nhàng nói: "Ngươi biết cái gì, nếu hắn có ác ý, với bản lãnh ta và ngươi hợp lại cũng là chết chắc. Uy danh của hắn ngươi không biết à? Ngay cả giáo hoàng cũng dám chọc,

hắn nào kiêng kị thứ gì? Vừa rồi hắn đã bảo, đánh thắng ngươi để bắt ngươi làm việc cho hắn, tự nhiên sẽ không ra tay quá nặng. Nếu không ngươi làm sao làm việc được? Rõ là ngươi không hiểu, chỉ bất quá, hắn ta thật là … ”

Triệu Vô Cực cười khổ nói: “Ta như thế nào lại không rõ ý ngươi, ngươi rõ ràng không muốn chọc giận hắn, bất quá, ta bị đánh thảm vậy, ngươi cho ta oán thán vài câu không được sao? Thật không ngờ thực lực hắn quá kinh khủng. Nếu không có vũ hồn hộ thể, ta thật không nghĩ dám đỡ đòn của hắn. Sợ rằng hắn đã vượt qua chín mươi lăm cấp rồi, rất gần với trăm cấp, sợ rằng trên đại lục không có ai dám cùng hắn so tài”.

---

22. Chương 21: Tà Hỏa Phượng Hoàng

Sáng sớm.

Ngay từ sáng sớm Đường Tam đã ngủ dậy. Mỗi ngày tu luyện Tử Cực Ma Đồng đã trở thành thói quen của hắn. Huống chi sáng nay còn vài chuyện quan trọng nhất định phải mau chóng đi làm.

Đi ra khỏi kí túc xá của hắn và Áo Tư Tạp, trời bên ngoài còn chưa sáng. Qua một đêm nghỉ ngơi nội lực của Đường Tam đã khôi phục. Dựa vào chỉ dẫn của Áo Tư Tạp, hắn mau chóng đi tới địa điểm mà Triệu Vô Cực khảo hạch hôm qua để thu nhặt lại ám khí của mình.

Số lượng mấy loại ám khí này không đổi nên hắn cũng không đành lòng vứt bỏ. Nhất là độc tiễn của khẩn bối hoa trang nỗ và độc châm do hàm sa xạ ảnh bắn ra, chế tác chúng đều đã làm hắn hao tổn không ít tâm huyết.

May mà ám khí dùng hôm qua cơ bản vẫn còn nguyên. Bằng vào sự nhạy cảm của Tử Cực Ma Đồng, hắn rất nhanh thu về được hết ám khí.

Ở Nặc Đinh thành vài năm, Đường Tam đã sớm tự mình trang bị những ám khí này. Mà ngày hôm qua cùng Triệu Vô Cực đánh một trận chính là lần đầu tiên Đường Tam toàn lực thi triển công phu ám khí của mình.

Lúc này, vừa nhặt ám khí Đường Tam vừa tự phân tích chỗ hay và chỗ dở trong trận chiến hôm qua. Triệu Vô Cực phòng ngự thật quá kinh người, may là tốc độ của hắn không tốt, lại không dùng toàn lực, nếu không Đường Tam hắn căn bản không thể cầm cự lâu như thế. Đối phó với cường giả, chính mình nên làm như thế nào đây? Nếu sau này mà gặp địch nhân như vậy, có thể dùng biện pháp nào để chiến thắng được?

Đủ loại ý niệm không ngừng thoáng hiện trong đầu Đường Tam. Lúc này hắn hiểu điều quan trọng nhất là tu vi bản thân còn chưa được tốt, đây không phải là chuyện ngày một ngày hai. Những ám khí bài danh đầu trong một trăm loại ám khí trên Huyền thiên bảo lục cơ hồ đều phải có nội lực cường đại làm hậu thuẫn. Nếu muốn dùng thực lực hiện tại mà đối phó với địch nhân cấp bậc như Triệu Vô Cực, chỉ có một biện pháp, đó là chế tạo ra các ám khí cực mạnh. Ví như một trong tam đại ám khí của Đường môn, Phật nộ đường liên, Bạo vũ lê hoa châm và Khổng tước linh.

Chỉ là ba dạng ám khí này chế tác thật sự quá khó khăn. Loại nào cũng đều yêu cầu nguyên liệu vô cùng ngặt nghèo. Với điều kiện như bây giờ, căn bản là không thể chế tạo được. Mà ba loại này, Đường Tam đều chưa từng chế tạo qua nên chưa có kinh nghiệm. Nhưng nếu để hắn chế tạo, bất luận một trong ba loại đều cần ít nhất là một năm thời gian với điều kiện nguyên liệu có thể tìm kiếm một cách thuận lợi.

Chán nản, Đường Tam bất đắc dĩ lắc đầu. Với tình huống bản thân hiện tại, chế tạo ba loại ám khí này là không thực tế, chỉ có thể cố gắng tu luyện, tranh thủ từ từ tăng thực lực sử dụng ám khí. Đồng thời, càng muốn tìm cơ hội để trang bị cho chính mình. Trước tiên là phối trí lại một chút độc dược, hơn nữa phải là một loại độc cực mạnh duy nhất.

Sau khi nhặt hết ám khí, Đường Tam nhảy lên nóc nhà của một gian phòng, quay về phía đông, tiếp tục tu luyện.

Áp lực cũng là một loại động lực. Trải qua trận chiến ngày hôm qua, hắn đã mơ hồ cảm giác hồn lực của mình bắt đầu đột phá cấp hai mươi chín để tiến nhập cấp ba mươi. Chỉ cần có thể tiến vào cấp ba mươi,

thông qua thời gian tu luyện đạt đến đỉnh của cấp ba mươi là có thể liệp sát đệ tam hồn thú, tăng thêm hồn hoàn. Tới lúc đó, thực lực sẽ tăng vọt.

Khi mặt trời bắt đầu mọc, Đường Tam trở về kí túc xá. Lúc này, Áo Tư tạp vẫn như trước ôm chăn ngủ mê man. Sáng sớm, hắn bị Đường Tam đánh thức để hỏi về cuộc thi sát hạch hôm qua. Vậy mà bây giờ vẫn nằm ngủ chảy cả nước miếng.

"Tiểu Áo, dậy đi!" Đường Tam đẩy đẩy Áo Tư Tạp

"Làm cái gì thế, để ta ngủ thêm một lát." Áo Tư tạp lè nhè nói.

Đường Tam nhíu mày nói: "Còn không mau dậy đi. Đã chẳng còn sớm nữa đâu. Ngươi không thể nằm mãi như vậy được. Không luyện tập gì sao?"

Áo Tư Tạp bất đắc dĩ mở mắt nhìn Đường Tam : "Ta và các ngươi không có giống nhau. Các ngươi là chiến hồn sư, ta là khí hồn sư, thực vật hệ. Không cần giống các ngươi tập luyện phiền toái. Đại ca, làm phiền ngươi không nên làm ầm ĩ, để ta ngủ thêm một lát"

Đường Tam đành nói: "Vậy ngươi trước tiên nói cho ta biết Tiểu Vũ giờ đang ở nơi nào, ta muốn đi xem nàng có tốt không?"

Áo Tư tạp nói: "Ngươi đi về phía bên trái kí túc xá của ta, đại khái ba mươi thước. Bên kia có một tòa nhà gỗ. Tiểu Vũ và Trữ Vinh Vinh đang ở đó. Tuy vậy, ta nhắc nhở ngươi, học viện cũng có qui định, nam đệ tử không thể tùy tiện quấy rầy nữ đệ tử. Nói cách khác, nội qui là rất nghiêm khắc. Sử Lai Khắc học viện của chúng ta chiếm một phần ba diện tích của thôn. Bình thường không nên đi sang bên đó."

Sử Lai Khắc học viện quả thật không có tiền. Cả học viện là thuê một phần ba diện tích của thôn, sau đó xây dựng đơn giản mà lập nên. Cả trường học cùng với các phòng học đều chỉ là nhà gỗ trước kia của thôn mà thôi. May là cự li chia cắt cũng tương đối gần nên khi mua đồ cũng tương đối thuận lợi.

Đường Tam rửa mặt sửa sang lại quần áo giây lát rồi mới rời kí túc xá. Lúc này hắn đã đói bụng, nhưng nếu so sánh với Tiểu Vũ thì chuyện cái bụng đành để sau vậy.

Rất nhanh, Đường Tam đến kí túc xá của Tiểu Vũ và Trữ Vinh Vinh. Trực tiếp đi vào sao? Nếu là chỉ có Tiểu Vũ thì không vấn đề, nhưng nơi đó lại có thêm Trữ Vinh Vinh. Cùng với Tiểu Vũ thân như huynh đệ còn có thể xem xét, nhưng còn một nữ tử khác, việc đó có lẽ không tiện.

Đường Tam do dự một lát. Không đi vào mà khẽ gọi: "Tiểu Vũ…"

Không phải đợi lâu, cửa mở, Tiểu Vũ từ bên trong đi ra. Nàng vẫn mặc y nguyên phục của ngày hôm qua. Trừ sắc mặt còn lộ vẻ trắng bệch, mọi thứ cũng không có gì không ổn.

Thấy nàng xuất hiện, Đường Tam tức khắc thở phào nhẹ nhõm." Tiểu Vũ , ngươi tốt chứ?"

Tiểu Vũ hướng về phía Đường Tam ra hiệu một cái, nói: "Vinh Vinh còn đang tu luyện, không nên làm ầm ĩ kẻo ảnh hưởng đến cô ấy. Chúng ta qua bên kia nói chuyện đi."

Không biết tại sao, Đường Tam nghĩ hôm nay ánh mắt Tiểu Vũ có chút bất đồng. Biến hóa này hắn cũng không biết nói chính xác như thế nào.

Nguyên lai, Tiểu Vũ nửa đêm đã từ hôn mê mà tỉnh lại. Trữ Vinh Vinh sợ nàng có việc, vẫn canh giữ bên người nàng. Chờ nàng tỉnh lại bèn đem chuyện hôm qua phát sinh nói cho nàng nghe.

Đường Tam xoa đầu Tiểu Vũ nói: "Ngày hôm qua đều là ta không tốt, không bảo vệ được ngươi."

Tiểu Vũ lắc lắc đầu, lè cái lưỡi đáng yêu nói: "Không phải, đó là do vị sư phụ kia quá lợi hại. Sao có thể trách ngươi được. Nơi này và Nặc Đinh thật là không giống nhau. Dường như mỗi người đều rất cường đại. May mà không có xuất hiện hồn sư cấp bậc đấu la.

Đường Tam có chút hiếu kì nói: "Ngươi sao biết học viện không có hồn sư cấp bậc hồn đấu la? Triệu sư phụ chỉ là phó viện trưởng, có lẽ viện trưởng là hồn đấu la cũng không chừng."

Tiểu Vũ sửng sốt một chút, có chút giấu diếm nói: "Có lẽ ta đoán sai. Nhưng dù sao hồn đấu la chắc cũng không chịu cam tâm tình nguyện xuất hiện ở một địa phương nho nhỏ như thế này chứ."

Đường Tam không nghi ngờ, cũng không hỏi nhiều, kéo cánh tay mềm mại của Tiểu Vũ , nói: "chúng ta tìm chút gì đó ăn đi. Ngươi có vẻ cũng đói bụng."

"Được, ta cũng đói bụng rồi." Tiểu Vũ gật đầu, lúc này nàng đã khôi phục lại vẻ hoạt bát như xưa, chủ động kéo cánh tay của Đường Tam.

Hai người vừa mới đến ngày hôm qua, cũng bởi vì chiến đấu đến hôn mê nên đối với Sử Lai Khắc học viện không biết tí gì. Cuối cùng cũng chỉ có thể xem nơi nào có khói bếp bay lên mà tìm kiếm thức ăn.

Thôn cũng không lớn, đi tới đi lui, bọn họ bất giác đã đi ra ngoài phạm vi của Sử Lai Khắc học viện.

Bên này Sử Lai Khắc học viện rất yên tĩnh, nhưng bên kia thôn dân đã lu bù trong công việc. Mặt trời mọc là đã ra đồng. Đây là thói quen bình thường của nhà nông. Bọn họ dựa vào nông nghiệp mà tạm duy trì được cuộc sống. Nhà ăn của học viện cũng không biết ở nơi nào. Đường Tam quyết dịnh đi vào trong thôn mua ít đồ ăn để hai người lót dạ

Cả hai đang chuẩn bị tìm một nông gia nào đó mua chút đồ ăn thì đã thấy phía trước không xa có hai người, một nam một nữ đang tranh cãi điều gì đó.

Nhìn qua, đôi nam nữ đó tuổi tác cũng không lớn lắm. Nữ hài tử dường như chỉ mười bốn mười lăm, tướng mạo bình thường nhưng tràn ngập vẻ thanh xuân. Cô ta mặc trang phục của nhà nông, hẳn là con của một gia đình nông dân nào đó.

Đang tranh cãi cùng cô gái là một thiếu niên có vẻ còn nhỏ hơn cô gái một chút, dường như cùng với Đường Tam và Tiểu Vũ không sai biệt lắm. Vóc người không cao , cả người mập mạp nhưng toát ra vẻ khỏe khoắn. Tóc hắn cắt ngắn, đôi mắt nhỏ, trên mặt thịt béo hở ra, trông cũng có vài phần đáng yêu. Trên môi có hai hàng ria mép, dường như là dậy thì sớm.

Cô gái nhìn gã béo, trong mắt lộ ra vài phần sợ hãi: "Mã Hồng Tuấn, ngươi từ nay về sau đừng đến tìm ta nữa. Ta muốn chia tay với ngươi!"

Gã mập mạp giọng nói quái dị: "Thúy Hoa, ta đối với nàng có gì không tốt sao? Tại sao lại muốn chia tay với ta?"

Đường Tam cùng Tiểu Vũ liếc nhau, hai người thấy được cảnh vừa rồi, đều lộ tiếu ý. Bây giờ trẻ con yêu nhau sớm thật. Nhỏ như vậy mà đã nói đến chuyện chia tay rồi. Hai người không khỏi dừng chân, hứng thú nhìn.

Khuôn mặt Thúy Hoa chợt lộ sắc hồng: "Đúng là ngươi đối với ta rất tốt, nhưng ta không chịu nổi nữa. Chúng ta không thích hợp đâu. Ngươi tìm người khác đi. Ta dù gì so với ngươi vẫn là hơn vài tuổi. Van ngươi, từ nay về sau đừng có tìm ta nữa!"

Mã Hồng Tuấn giận dữ nói: "Cái gì làm người không chịu nổi ta? Ta thật không rõ đàn bà các người suy nghĩ cái gì. Chia tay cũng được, nhưng phải cùng ta một lần nữa. Nếu không thì đừng hòng ta chia tay."

Vừa nói, gã béo vung tay kéo lấy Thúy Hoa.

Thúy Hoa như một con thỏ, kinh hoàng gấp rút luy về phía sau, nhưng gã béo này tốc độ rất nhanh, như trước không phân biệt nặng nhẹ kéo lấy tay nàng.

Thúy Hoa cầu khẩn van xin: "Không, bỏ ta ra. Ngươi hãy bỏ ta ra. Ngươi không phải là người!"

Tiểu Vũ đứng bên ngoài không chịu nổi nữa, bước ra ngoài: "Dừng tay!"

Gã béo cùng Thúy Hoa đồng thời sửng sốt, nhìn về hướng nàng. Đôi mắt mập mạp không ngừng đảo qua đảo lại, môi run rẩy, trong ánh mắt toát ra vẻ phóng đãng: "Thật là xinh đẹp! Sao? Ngươi muốn thế chỗ cho cô ấy, trở thành bạn gái của ta hay sao? Được, không thành vấn đề, ta đồng ý."

"Thối lắm." Tiểu Vũ giận dữ, một cước đá văng tay hắn vốn đang nắm chặt tay Thúy Hoa: "Ngươi là một tên tiểu lưu manh, nhỏ như vậy mà không lo học. Ban ngày ban mặt còn muốn cưỡng đoạt dân nữ có phải không?"

Nghe Tiểu Vũ nói như vậy, sắc mặt gã béo lập tức trầm xuống: "Đây là chuyện của chúng ta, đừng chõ mũi vào chuyện của người khác. Đã không phải muốn làm đàn bà của ta thì cút ngay!"

"Ngươi…" Tiểu Vũ trừng mắt lên muốn động thủ, nhưng Đường Tam lại xuất hiện trước mặt nàng

"Ngươi tên là Mã Hồng Tuấn phải không? Ta nghĩ ngươi không nên trêu chọc vị cô nương này nữa!" Bị giáo huấn hôm qua, Đường Tam cũng không muốn Tiểu Vũ ra tay. Với lại, trong mắt hắn, có lẽ tên béo kia cũng không đơn giản.

Mã Hồng Tuấn xem thường hừ một tiếng: "Ngươi tính làm gì đây? Chuyện của lão tử cũng dám quản. Không thoải mái thì sao chứ?"

Đường Tam sắc mặt trầm xuống: "Ngươi là lão tử với ai?"

Mã Hồng Tuấn vuốt vuốt tí ria mép nói: "Tên nào xen vào việc của người khác, ta chính là lão tử của tên đó."

Đường Tam tức giận. Hắn cho dù tốt tính thế nào đi nữa cũng không thể để cho người ta vũ nhục như thế. Cước đạp Mê tung quỷ ảnh, một chân nhắm hướng gã béo mà đá tới. Y khống chế lực vô cùng xảo diệu. Nếu gã béo chỉ là người thường thì cũng chỉ bị té ngã. Nếu hắn có năng lực đặc thù thì một cước này, cũng đủ để làm hắn chấn lui.

Quả nhiên giống như Đường Tam đoán, gã béo cũng không đơn giản, mắt thấy Đường Tam một cước đá tới, không chút do dự vung lên hai đấm về phía trước, ngăn cản cú đá của Đường Tam, trên người lóng lánh tử quang nhàn nhat, rõ ràng là hồn lực ba động.

Đường Tam một cước đá ra đột nhiên ngưng lại trong không trung, sửa thế, chuyển đá thành đạp, hướng về phía tiểu phúc (bụng dưới) mập mạp mà phóng tới.

Tốc độ ứng biến của mập mạp cũng rất nhanh. Đồng thời hạ thấp hai đấm, vẫn hướng về phía Đường Tam.

"Phanh" một tiếng vang lên, Đường Tam thu cước lui về phía sau. Gã mập mạp cũng bị thụt lùi vài bước. Hai người như vậy mà kẻ tám lạng người nửa cân. Hồn lực của gã mâp mạp cũng chỉ kém hơn so với Đường Tam một chút.

Tên mập mạp sửng sốt nói: "Nguyên lai ngươi cũng là hồn sư. Khó trách dám cả gan nhiều chuyện. Cho ngươi kiến thức cái gì gọi là thực lực"

Vừa nói, gã mập mạp khẽ quát một tiếng " Phượng hoàng phụ thể"

Nghe được hai chữ phượng hoàng, Đường Tam cùng Tiểu Vũ trong lòng đồng thời rùng mình. Trong võ hồn thú, có một vài loại đặc biệt cường đại. Trong đó có một loại là phượng hoàng. Phượng hoàng là loài chim có bảy màu. Võ hồn phượng hoàng chẳng những có thể khiến chủ nhân có năng lực phi hành, lại còn có thể đem đến công kích hỏa thuộc tính vô cùng cường đại. Đây chính là một trong những chiến võ hồn cao cấp.

Tử hồng sắc quang mang từ trong cơ thể gã béo dâng lên, tóc đang ngắn chợt biến thành dài. Đồng thời lại tụ tập ở giữa, hình thành nên một kiểu dáng kỳ quái, nhưng khi tử hồng sắc quang mang này lộ ra bên ngoài cơ thể lập tức tỏa ra nhiệt lượng mãnh liệt. Hai hồn hoàng màu vàng đồng thời từ dưới chân đi ra, phơi bày ra cánh tay tráng kiện. Bên ngoài chìa ra những cái lông vũ thật dài. Cả hai tay cũng dần biến hình.

Nhìn dáng vẻ của hắn, Tiểu Vũ cười," Có con phượng hoàng nào béo như con này chưa? Ta thấy hắn giống như một con thổ kê(gà đất) hơn."

Hình dáng Mã Hồng Tuấn lúc này quả thật có chút khôi hài. Thân thể tròn xoe, mang theo cánh tay đầy tử hồng sắc lông vũ, tóc dựng thẳng đứng. Nếu nói hắn là phượng hoàng, hẳn là chẳng một ai tin. Mà đổi lại nói hắn giống như một con gà mái mập mạp thì thật là chính xác.

Mã Hồng Tuấn bị trêu đến giận tím mặt: "Ngươi nói ai là thổ kê?" Hai tay hắn vung lên, phía trước thân người hiện lên một hồn hoàn sáng rực đang dần hé miệng. Một ngọn lửa tinh tế mang tử hồng sắc hướng về Tiểu Vũ lóe lên.

Hơi nóng khiến không khí vặn vẹo. Ngọn lửa màu tím nhìn cũng không mãnh liệt, nhưng tại không trung phun ra như một dòng hỏa tiễn.

"Cẩn thận." Đường Tam vung tay phải một cái, một nhánh thực vật màu lam vươn dài ra, phiêu nhiên cuốn quanh cái eo mảnh khảnh của Tiểu Vũ , đem nàng kéo về phía mình, tránh hỏa quang mà Mã Hồng Tuấn phóng ra.

Nhưng Mã Hồng Tuấn hiển nhiên không có ý buông tha hai người. Ngọn lửa trong miệng phun ra dài đến năm thước, vẫn tiếp tục thiêu đốt mà không dập tắt, đuổi theo thân thể Tiểu Vũ mà phóng tới. Ngọn lửa tựa như một binh khí thông thường vậy.

Đường Tam giữ chặt tay của Tiểu Vũ, lui về phía sau. Đồng thời đem lam ngân thảo vừa xuất ra biến mất. Chỉ quan sát một thời gian rất ngắn, Đường Tam phát hiện nhiệt độ ngọn lửa của Mã Hồng Tuấn phi thường cao, nhưng lại có một khuyết điểm. Đó là chỉ có thể công kích trong khoảng cách năm thước. Chỉ cần hạn chế hành động của hắn thì việc đối phó cũng không khó khăn.

Quả nhiên, khi Mã Hồng Tuấn vừa định truy kích, thì bỗng cảm thấy chân mình cứng đờ. Hai chân hắn bị lam ngân thảo quấn quanh, một trận đau đớn mãnh liệt từ da truyền đến, đồng thời khiến hắn có cảm giác tê dại.

Mã Hồng Tuấn lấy làm kinh hãi, cúi đầu nhìn lam ngân thảo đang quấn quanh, không chút do dự phóng xuất kĩ năng của đệ nhị hồn hoàn kĩ.

Bùng một tiếng, tử diễm từ trên người hắn chợt bùng lên kịch liệt, thân thể mập mạp của Mã Hồng Tuấn trong nháy mắt bộc phát, nháy mắt phình to ra ngoài,. Lam ngân thảo đang quấn quanh người hắn gặp phải tử diễm, tức khắc bốc cháy kịch liệt. Trong chớp mắt hóa thành tro tàn.

Thấy như vậy, Đường Tam không khỏi lấy làm kinh hãi. Hắn rõ ràng thấy được võ hồn của Mã Hồng Tuấn chính là tương khắc với mình.

Lam ngân thảo tuy cứng cỏi, nhưng dù sao vẫn là thực vật. Gặp lửa tất nhiên là cực kì sợ hãi.

Toàn thân Mã Hồng Tuấn bị tử diễm thiêu đốt. Uy thế bỗng chốc tăng lên nhiều, trong mắt phun ra hỏa quang phẫn nộ, sải bước hướng về phía Đường Tam và Tiểu Vũ mà tới. Trong miệng ngọn lửa lại lóe lên, trông như Hỏa thần giáng thế.

"Ta tới " Đường Tam chặn không kịp, Tiểu Vũ đã nhảy ra ngoài, đôi tai thỏ nhanh chóng xuất hiện, Hai cái vành tai hơi rung động. Toàn thân tinh quang rạng rỡ, hồn lực hoàn toàn phóng xuất.

Mười ngón tay Đường Tam bỗng nhúc nhích, luôn sẵn sàng phóng ra ám khí. Nếu thấy Tiểu Vũ gặp nguy hiểm, hắn ngay lập tức không do dự mà ra tay.

Vũ hồn của tên mập mạp trước mắt mặc dù rất mạnh, nhưng khi tiếp xúc ,Đường Tam nhận thấy hồn lực của hắn so với chính mình còn kém hơn một chút. Không thể có khả năng ngăn cản ám khí của mình như Triệu Vô Cực được.

Mã Hồng Tuấn thấy Tiểu Vũ hướng về phía mình mà vọt tới thật đúng với ý nguyện, cũng không khách khí bắn ra một hơi hỏa tuyến. Hỏa tuyến xuất ra một cái vòng hình tròn, phong tỏa mọi mặt của Tiểu Vũ.

Mã Hồng Tuấn trong lòng thầm nghĩ, nha đầu chết tiệt kia, dám nói ta là thổ kê. Không làm cho ngươi mất mặt, lão tử không phải là Hỏa phượng hoàng. Có điều nàng lớn lên nhất định sẽ rất đẹp, có lẽ không nên hủy đi. Vừa nghĩ, ngọn lửa của hắn cũng thu liễm vài phần, chỉ đủ đả thương người chứ không trí mạng.

Nhiệt độ của ngọn lửa màu tím giảm xuống, Tiểu Vũ tự nhiên cảm giác được có lẽ tên mập mạp này hạ thủ lưu tình. Cũng tốt thôi, ta đây với ngươi cũng ôn nhu một chút.

Mã Hồng Tuấn tưởng rằng Tiểu Vũ muốn đột phá hỏa tuyến của đệ nhất hồn hoàn kĩ. Đột nhiên, thân thể Tiểu Vũ trong không trung nhát mắt cuộn mình lại, đồng thời đang phiêu phiêu trong không trung, bỗng nhúc nhích một cái. Thân thể dường như cực hạn phóng đi. Xuyên qua khe hở của hỏa tuyến mà phóng tới bên người Mã Hồng Tuấn.

Thực lực của Tiểu Vũ như thế nào? Đường Tam trong tình huống không dùng ám khí, nhiều nhất chỉ có thể hòa với nàng. Nhưng đấy là với điều kiện không tới gần nàng.

Dục hỏa phượng hoàng đệ nhị hồn hoàn kĩ của Mã Hồng Tuấn đúng là phòng ngự toàn bộ phương diện, đồng thời còn có phụ trợ thêm năng lực công kích, nhưng Tiểu Vũ đem phóng xuất toàn bộ hồn lực ra bên ngoài, chống đỡ trong thời gian ngắn tuyệt không vấn đề gì.

Ngay khi mắt Đường Tam thấy Tiểu Vũ phi đến ngay cạnh Mã Hồng Tuấn, ám khí trong tay đã thu trở lại. Trận chiến này đã không còn gì lo lắng.

Quả nhiên, Tiểu Vũ không để cho Mã Hồng Tuấn kịp phán ứng. Thân hình vừa di chuyển đã tới ngay sau lưng hắn. Hai tay chống xuống đất, hai chân trong nháy mắt bật lên, trực tiếp kẹp lấy cổ của Mã Hồng Tuấn. Đệ nhất hồn hoàn kĩ Yêu Cung phát động.

Thân thể Tiểu Vũ hệt như một chiếc cung lớn, quang mang của đệ nhất hồn hoàn bao trùm toàn thân. Ngay sau đó, thân thể của nàng bỗng nhiên như chiếc cung đã được kéo căng mà phát lực, đem thân thể của Mã Hồng Tuấn ném văng ra ngoài.

Hiệu quả của hồn kĩ Yêu Cung là trong nháy mắt tăng cường 100% lực của eo, đồng thời tăng độ dẻo dai của thân thể lên đến 50%. Từ sau hồn lực cấp 10, mỗi khi hồn lực gia tăng một bậc, độ hiệu quả của Yêu Cung cũng tăng thêm 1%.

Nói cách khác, bây giờ sau khi Tiểu Vũ phát động Yêu Cung, có thể đem lực của eo tăng lên 119%. Trong nháy mắt bộc phát, đủ để đánh ngã hồn lực cấp 50 trở xuống. Đương nhiên, Yêu Cung tuy tốt nhưng cũng có điều kiện, đó là bắt buộc phải tiếp cận đối phương mới phát huy được hiệu quả. Nếu không, có lực eo cũng vô dụng. Rất khó tưởng tượng, eo của Tiểu Vũ còn không to bằng bắp đùi của Mã Hồng Tuấn , vậy mà uy lực lại có thể lớn đến vậy.

Thấy Mã Hồng Tuấn tự thu liễm ngọn lửa, Tiểu Vũ coi như cũng hạ thủ lưu tình, không có đem thân thể Mã Hồng Tuấn trực tiếp đập xuống đất, mà hướng không trung ném đi, cho hắn một chút thời gian để khống chế thân thể.

Tuy vậy, nàng hiển nhiên là đã đánh giá năng lực khống chế thân thể của Mã Hồng Tuấn quá cao. Tên béo lúc này hoa chân múa tay lăn mấy vòng trong không trung, cuối cùng rơi phịch cái mông xuống đất, ngã đến mê muội đầu óc.

"Đừng đánh, các người đừng đánh nữa." Thúy Hoa cô nương đứng bên đột nhiên mở miệng nói. Nàng chạy nhanh về phía Mã Hồng Tuấn. Ngọn lửa trên người Mã Hồng Tuấn cũng biến mất khi hắn bị quăng đi. Cả người choáng váng, miễn cưỡng từ mặt đất đứng lên.

Thúy Hoa bên cạnh giúp Mã Hồng Tuấn phủi bụi đất dính trên người hắn ta: "Ngươi thế nào rồi?"

Mã Hồng Tuấn hừ một tiếng: "Vẫn còn chưa chết được. Con nhỏ khốn nạn kia, trở lại đây."

Tiểu Vũ đột nhiên nhảy lên khỏi mặt đất, vù vù hai tiếng, chiếc giày nàng đang đi bị nàng ném văng ra ngoài. Cho dù hồn lực của nàng đã ngăn cản được phần lớn đệ nhị hồn kĩ Dục hỏa phượng hoàng của Mã Hồng Tuấn khá hiệu quả, nhưng hai chiếc giày trên đôi chân đã từng kẹp lấy cổ của Mã Hồng Tuấn đã bị dính mấy tia lửa màu tím.

Điều làm Tiểu Vũ giật mình chính là ngọn lửa màu tím có vẻ rất đặc biệt. Sau khi giày bị bắt lửa cũng khổ thể dập tắt. Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể quăng giày của mình quăng đi.

"Thúy Hoa cô nương, cô đang làm gì vậy?" Tiểu Vũ nhìn Thúy Hoa đối với Mã Hồng Tuấn ân cần chăm sóc, không khỏi có chút sững sờ. Vừa rồi không phải tên béo này khi dễ cô ấy sao, như thế nào mà bây giờ lại ….

Thúy Hoa cầu khẩn: "Các người đừng đánh nữa. Kì thực Hồng Tuấn là người tốt. Chỉ là chúng ta không hợp nhau mà thôi. Cho nên ta mới chia tay hắn. Các người đi đi. Chuyện của ta đã nói rõ ràng với hắn rồi."

Mã Hồng Tuấn cả giận nói: "Ngươi đừng quản đến chuyện của ta, tránh ra." Dứt lời liền đẩy Thủy Hoa ra và xông đến, chỉ là hắn sợ làm tổn thương đến Thúy Hoa nên không sử dụng lại hồn kỹ thứ hai.

Đúng lúc này, một giọng nói bất ngờ vang lên: "Đường Tam, béo, các ngươi đang làm gì vậy?"

Đường Tam và Mã Hồng Tuấn cùng nhìn về phía phát ra giọng nói, chỉ thấy Đái Mộc Bạch một thân bạch y, tóc chải chuốt chỉnh tề đang hướng phía bọn họ mà đi tới.

Tiểu Vũ hừ một tiếng: "Sao lại thế này? Ngươi hỏi hắn đi, tên béo này ban ngày ban mặt dám khi phụ nữ hài tử. Chúng ta thấy thế mới giáo huấn hắn một chút."

Khuôn mặt Đái Mộc Bạch đang lạnh lùng bỗng nhiên phì cười: "Tiểu Vũ , ta nghĩ là cô hiểu lầm rồi. Thúy Hoa cô nương, ngươi cũng không chịu nổi hắn sao?"

Thúy Hoa đỏ mặt, gật gật đầu, xoay người bỏ chạy. Lầy này Mã Hồng Tuấn cũng không giữ nàng ta nữa, chỉ là vẻ mặt trở nên hơi bạc nhược.

Đường Tam đi tới bên cạnh Đái Mộc Bạch, nghi hoặc hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

Đái Mộc Bạch nhìn về phía tên béo nói: "Tự ngươi nói hay là muốn ta nói thay?"

Mã Hồng Tuấn liếc nhìn Đái Mộc Bạch một cái, cúi thấp đầu nói: "Ngươi nói đi!"

Đái Mộc Bạch cười ha ha nói: "Sao? Tên béo chết tiệt nhà ngươi mà cũng biết thẹn thùng à? Thôi được, ta thay ngươi nói."

Rồi hắn quay sang Đường Tam và Tiểu Vũ nói: "Còn nhớ lời ta đã từng nói không? Trong học viện kể cả ta cũng chỉ có ba học viên."

Đường Tam lập tức hiểu ra: "Ngươi nói hắn chính là ..."

Đái Mộc Bạch vuốt cằm nói: "Đúng vậy, tên béo này chính là người thứ ba. Hắn đến học viện sớm hơn các ngươi. Chuyện vừa rồi dù ta không tận mắt thấy, nhưng đại khái cũng đoán được. Kì thật cũng không thể trách tên béo , có trách cũng chỉ trách cái võ hồn như con gà mái kia thôi."

"Đánh rắm, võ hồn của ngươi là con gà mái thì có, võ hồn của lão tử đây chính là phượng hoàng. Cho dù võ hồn của trưởng bối ta đều là gà, nhưng của ta là phượng hoàng. Ngươi chưa từng nghe qua trong ổ gà mái cũng có phượng hoàng vàng hay sao?" Mã Hồng Tuấn tức giận nói.

Nụ cười trên mặt Đái Mộc Bạch cũng không có giảm: " Phượng hoàng, được thôi, coi như là phượng hoàng cũng được. Đường Tam, tên béo này có võ hồn rất quái dị. Viện trưởng nói, võ hồn của hắn chính là một loại võ hồn biến dị"

"Võ hồn biến dị? Biến dị do võ hồn nào và võ hồn nào sinh ra?" Đường Tam hỏi, đối với võ hồn biến dị, hắn cũng đã nghe đại sư giảng qua rất nhiều. Võ hồn biến dị cũng chỉ có hai loại tình huống, một là trở nên vô cùng cường đại, còn loại kia chính là trở nên suy nhược đi. Bản thân đại sư cũng vìvõ hồn biến dị mà phải chịu khổ. Còn võ hồn của Mã Hồng Tuấn trước mắt hiển nhiên là một loại tốt.

Đái Mộc Bạch giải thích: "Đừng nói là ta, e rằng ngay cả chính Mã Hồng Tuấn cũng không rõ. Võ hồn của mọi người trong cái thôn kia đều chủ yếu đều là các loại gia cầm không có lực công kích. Cũng không biết là có chuyện gì, khi tới hắn thì võ hồn lại sinh biến dị, đến Tiên thiên kỳ đã có năng lực về hỏa diệm. Hắn ta cũng không phải là tự vào học viện mà là trước đây được viện trưởng phát hiện rồi mang hắn về đây. Tuổi của hắn so với các ngươi cũng xấp xỉ."

"Bởi vì võ hồn biến dị nên tên béo có năng lực về hỏa diệm rất mạnh. Loại hỏa diệm này vô cùng quái dị. Chẳng những nhiệt độ cực cao, hơn nữa còn rất khó dập tắt. Viện trưởng nói, võ hồn của hắn sau khi biến dị, thực sự có thể biến thành phượng hoàng. Nhưng, võ hồn của hắn cũng có khuyết điểm rất lớn. Biến dị mặc dù mang đến hồn lực cường đại, nhưng đồng thời cũng ảnh hưởng nhất định đến thân thể hắn. Khiến cho năng lực về phương diện nam nữ của hắn rất mạnh, hơn nữa dục vọng còn lớn hơn người thường gấp bộ. Nếu không thể áp chế dục vọng này, lúc nào cũng có thể bị ngọn tà hỏa phá tan thân thể mà chết."

Mã Hồng Tuấn vội vàng bổ sung một câu: "Khi tà hỏa nổi lên thì không áp chế nổi đâu!"

23. Chương 22: Tứ Nhãn Miêu Ưng Phất Lan Đức

Đái Mộc Bạch tiếp tục nói: "Vì trên người hắn luôn có dục hỏa nếu không được phát tiết ra thì hắn sớm đã chết. Mặc dù vũ hồn của hắn rất cường đại bất quá dục hỏa này không phải là một biện pháp tu luyện tốt."

Tiểu Vũ nhíu mày nói: "Nhưng cũng không nên để nữ tử đó gánh chịu chứ, đó chính là một hành vi đê tiện."

Mã Hồng Tuấn tức giận nói: "Gánh chịu cái gì chứ! Hừ, là người tình của ta tự nguyện. Ta mặc dù muốn giải tỏa ham muốn dục vọng của mình nhưng cho đến bây giờ cũng chưa từng bắt buộc ai, đều là do người tình của ta tự nguyện. Sao có thể gọi là hành vi đê tiện được. "

Đường Tam nhìn về phía Đái Mộc Bạch.

Đái Mộc bạch gật đầu nói: "Hắn quả thật không bắt buộc người khác. Vừa rồi cô nương Thúy Hoa kia chính là nữ bằng hữu của hắn."

Tiểu Vũ hừ một tiếng: "Không bắt buộc người khác? Vậy tại sao lại muốn chia tay hắn. "

Gã béo liền đỏ mặt, sắc mặt hắn liền trở nên xấu hổ rồi đứng lên.

Đái Mộc Bạch ho khan một tiếng rồi xấu hổ nói: "Bởi vì cô ấy không áp chế nổi tà hỏa của hắn, người có thể chịu cùng hắn mỗi ngày ít nhất ba bốn lần không nhiều đâu, bình thường một tiểu nữ tử sao làm được. Cho nên ở học viện này trong một năm hắn đã thay đổi mấy người rồi, bất quá cuối cùng không ai là ngoại lệ tất cả đều chia tay. Nếu không phải hắn là hồn sư thì e rằng các nữ tử xung quanh hắn ai ai cũng lao lực a. Công nhận về phương diện này khó có ai có thể so sánh với một tên béo như hắn. Nguyên nhân là đều do cái hỏa diệm gà mái của hắn."

Mã Hồng Tuấn tức giận nói: "Đó là ngọn lửa phượng hoàng."

Đường Tam trợn mắt há mồm nói: "Không hổ là quái vật của học viện, ngay cả biến dị vũ hồn như vậy cũng có."

Tiểu Vũ mặt thoáng hồng, khẽ gắt một tiếng: "Ai mà chả có. "

Mã Hồng Tuấn nhìn Đái Mộc Bạch nói: "Ta thấy ngươi và tiểu Áo rất giống nhau a, đều là những tên mặt dầy, một lúc kết giao tới mấy nữ bằng hữu, ta nói không sai chứ? Ngươi không cần phải giả vờ ngoan ngoãn đâu, đừng tưởng ta không biết ngươi trong một ngày hẹn gặp nhiều nữ nhân khác nhau, chính là bắt cá nhiều tay a."

Đái Mộc Bạch ánh mắt đầy quang mang nhìn trước nhìn sau rồi thấp giọng nói: "Béo, ngươi đừng hồ ngôn loạn ngữ, chuyện này sao có thể nói lung tung. Người ít nói cho ta nhờ."

Mã Hồng Tuấn cười hắc hắc nói: "Ngươi không phải luôn rất kiêu căng sao, giờ cũng biết xấu hổ vậy? Chả lẽ mặt trời mọc đằng tây rồi ư? Phải chăng là uống nhầm thuốc?

Đái Mộc Bạch trừng mắt nhìn hắn: "Ít nói nhảm đi, người mà nói gì ảnh hưởng đến danh tiếng của ta thì đừng trách Mộc Bạch này đối với ngươi không khách khí. "

Đường Tam nhịn không được liền nói: " Mã Hồng Tuấn vậy người bây giờ không có nữ nhân nào thì sau này sẽ làm thế nào? Chả lẽ ngừng tu luyện?"

Mã Hồng Tuấn nhún vai nói: "Còn có thể làm sao bây giờ? Tính mạng vẫn là quan trọng nhất. Có lẽ nên hỏi viện trưởng xem ông ta có biện pháp gì không."

Tiểu Vũ đột nhiên nói : "Ở học viện này ăn cơm chỗ nào vậy, ta sắp chết đói rồi đây."

Đái Mộc Bạch liền nói: "Vậy thì theo ta."

Bốn người liền quay trở lại Sử Lai Khắc học viện, Đái Mộc Bạch đưa họ tới học viện thực đường.

Cái gọi là thực đường kỳ thực ra chỉ là học viện và những thôn dân có thỏa thuận mời một số thôn dân phụ trách về việc ăn uống của mọi người. Mặc dù các món ăn đều đơn giản nhưng ăn no thì không thành vấn đề.

Lúc bọn họ đi tới vừa hay, Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh với vẻ mặt lạnh như băng cũng đến. Chu Trúc Thanh mặt có vẻ tái nhợt tựa hồ có gì đó không ổn.

Có lẽ là vì chuyện đêm qua, hai người thấy Đường Tam và Tiểu Vũ hướng sang phía bọn họ gật gật đầu. Thấy vậy, Chu Trúc Thanh bớt lãnh đạm còn Trữ Vinh Vinh thì thần sắc như muốn tỏ vẻ thân thiết. Cả hai đều mỉm cười rồi lướt qua, quả là động lòng người.

Mã Hồng Tuấn mắt đăm đăm nhìn hai cô gái không che dấu được việc miệng đang chảy nước giãi liên tục.

Đái Mộc Bạch lấy tay đánh vào hắn rồi thấp giọng nói: "Ngươi lương thiện chút đi, tốt nhất là nên áp chế tà hỏa lại."

Mã Hông Tuấn cả giận nói: "Tại sao? Chả lẽ ngươi lại muốn ra tay, cho dù ngươi là lão Đại thì cũng phải chừa cho anh em huynh đệ ít cháo chứ đừng ăn tất như thế. "

Đái Mộc Bạch liền đánh hắn một phát rồi nhìn trộm hướng Chu Trúc Thanh vừa nhìn lại. Chu Trúc Thanh tựa hồ không chú ý tới bọn họ mà thong thả ăn điểm tâm, sắc mặt lại như lúc trước trở nên lạnh như băng.

Tiểu Vũ lại chỗ Trữ Vinh Vinh rồi ngồi xuống bên cạnh, cười nhẹ, không biết là nàng nói cái gì mà Trữ Vinh Vinh nhìn về phía Mã Hồng Tuấn với ánh mắt kinh ngạc. Mã Hồng Tuấn đương nhiên biết họ đang bàn luận về mình, nhất thời nhụt chí ngồi xuống đập xuống bàn để chút giận.

Đái Mộc Bạch ho khan một tiếng rồi nói: "Tiểu Áo chắc vẫn còn đang ngủ. Hắn vẫn lười biếng. Ngoại trừ tiểu Áo ra, xem ra mọi người đã đến đông đủ, sau này tất cả mọi người sẽ cùng học tập một chỗ. Trong cuộc sống cũng như trong học tập phải giúp đỡ lẫn nhau. Ta giới thiệu với mọi người, tên béo này là Mã Hồng Tuấn là người của học viện chúng ta, vũ hồn cỏ gà, à không, là phượng hoàng."

Chợt nghe thấy hai chữ phượng hoàng Chu trúc Thanh ngẩng đầu liếc Mã Hồng Tuấn, rồi xẹt qua Đái Mộc Bạch thì tựa hồ thêm vài phần ý tứ.

Mã Hồng Tuấn nói: "Được rồi, Đái lão Đại, nghe nói tân đệ tử ngày hôm qua mới tới đã gây cho Triệu sư phụ không ít khó khăn là ai?"

Đái Mộc Bạch nói: "Ngươi chả phải vừa cùng hắn giao thủ sao bất quá ngươi quả là may mắn không được gặp Triệu sư phụ để được đãi ngộ a." Vừa nói vừa chỉ vào Đường Tam.

Mã Hồng Tuấn có chút không tin nhìn vào Đường Tam: "Không đúng, ngươi mặc dù hồn lực so với ta có cao hơn, nhưng tựa hồ cũng cao hơn không nhiều lắm hẳn là không tới 30 cấp hồn sư sao có thể để Triệu sư phụ phải ra tay. Dù sao ông áy cũng là hồn thánh cấp bảy mươi sáu, ta không tin."

Đường Tam mỉm cười nói "Chỉ là may mắn mà thôi" Thực lực của bản thân, hắn không cần người khác tin tưởng làm gì.

Đái Mộc Bạch đem tên và vũ hồn của bốn người mới đến bọn Đường Tam cũng đã nói cho Mã Hồng Tuấn,còn về thực lực thật sự của Đường Tam, hắn cũng không giải thích nhiều lắm, chỉ ám chỉ với Mã Hồng Tuấn rằng, tốt nhất là không nên trêu chọc hắn.

Giới thiệu xong, Đái Mộc Bạch tiếp tục nói "Mọi người từ nay về sau đều ở cùng một chỗ tu luyện.Xưng hô cũng không nên quá mức câu nệ, hơn nữa tính cả mới tới bốn người các ngươi, học viện cũng chỉ có bảy người mà thôi. Tiểu Áo cùng Mập Mạp gọi ta là Lão Đại, bởi vì tuổi của ta so với bọn hắn nhiều hơn một chút, các ngươi gọi ta Mộc Bạch là được, Mã Hồng Tuấn thì trực tiếp gọi hắn là Mập Mạp, tên Áo Tư Tạp kia các ngươi có thể gọi hắn là tiểu Áo hoặc là Đại hương tràng thúc thúc đều được. Đường Tam, sau này ta gọi ngươi là tiểu Tam, thế nào?"

Đường Tam gật gật đầu, tỏ vẻ không có ý kiến gì, đối với Sử Lai Khắc học viện, mặc dù tiếp xúc chưa nhiều lắm nhưng trong lòng hắn cũng đã có vài phần cảm tình. Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn, ba người này tuy có nhiều điểm kỳ lạ nhưng cũng không làm hắn phản cảm.

Không đợi Đái Mộc Bạch nói vô ích về chính mình, Ninh Vinh Vinh lập tức đứng lên sảng khoái nói "Các ngươi có thể gọi ta là Vinh Vinh là được, thân nhân cùng bằng hữu của ta đều gọi ta như thế."

Trên mặt nàng vẫn còn đọng lại nụ cười, chỉ một câu đơn giản một câu, vô hình trung kéo khoảng cách mọi người gần nhau hơn.

Cách xưng hô với Tiểu Vũ tự nhiên ko cần thay đổi, lúc ánh mắt Đái Mộc Bạch hướng về phía Chu trúc Thanh. Chu Trúc Thanh nhưng lại đứng dậy"ta ăn no rồi." Sau đó xoay người đi ra bên ngoài.

Mã Hồng Tuấn có chút kinh ngạc hướng Đái Mộc Bạch nói "Đái lão Đại, ngươi không phải được xưng là đối với đàn bà không bao giờ gặp bất lợi, được xưng là sát thủ tán gái sao? Như thế nào tịnh muội mới tới này chính là cả xem cũng không nguyện ý nhiều nhìn ngươi liếc mắt?"

Đái Mộc Bạch vẻ mặt cười khổ, lắc lắc đầu, cũng không có giải thích.

Đường Tam hướng Đái Mộc Bạch nói: "Mộc Bạch, chúng ta đều là người mới tới, giảng giải cho chúng ta quy củ và khóa trình của học viện đi".

Đái Mộc Bạch miễn cưỡng thu hồi tâm tư của mình đối với Chu Trúc Thanh nói: "Học viện không có quy củ gì đặc biệt, đơn giản mà nói là chỉ cần không được gian dâm, ngoài ra còn cổ võ đánh nhau, cổ võ đánh bạc."

Đường Tam trên mặt liền xuất hiện nụ cười, Quái vật học viện không hổ là Quái vật học viện, ngay cả phương pháp giáo học cùng với Nặc Đinh học viện quá khác biệt.

Đái Mộc Bạch giải thích "Sư phụ cho rằng, chiến đấu chính là biện pháp tốt nhất để hoàn thiện vũ hồn, tăng cường thực chiến kinh nghiệm là cực kỳ quan trọng. Mà đánh bạc chính là tâm lý chiến, đối với tăng cường tâm lý tố chất, tăng cường tự thân quan sát năng lực và phán đoán năng lực đều giúp ích rất nhiều. Tuy nhiên những điều nói trên không phải là được làm theo ý thích của mình. Đơn giản mà nói đánh nhau không được đánh chết người, còn đánh bạc đừng để thua cả khố tử thì cũng không có vấn đề gì."

"Về phần khóa trình, ta cũng không biết lắm, vì giáo trình của chúng ta tùy từng thời điểm sẽ có sự điều chỉnh, dù sao chúng chỉ có vài người, số lượng sư phụ thậm chí còn nhiều hơn đệ tử chúng ta, cho nên học viện căn cứ vào chúng ta tình huống mà điều chỉnh giáo trình, nhưng mà có một khóa trình mà ta có thể khẳng định quan trọng nhất chính là thu tiền. Học phí một năm của học viện là một trăm kim tệ, đối với các ngươi đã là đại Hồn sư cấp bậc mà nói, đó là không có vấn đề gì."

Nghe Đái Mộc Bạch nói đến đây, Tiểu Vũ không nhịn được nói chen vào "Đái lão đại, ngày hôm qua ngươi nói học viện thực nghèo, nhưng cuối cùng học viện vì sao nghèo đây? Chúng ta đã gặp qua một vài vị sư phụ có hơn sáu mươi, bảy mươi cấp. Dựa theo cấp bậc mà nói bọn họ có thể theo Vũ hồn điện lĩnh trợ cấp, với nhiều tiền như thế, chống đỡ một cái học viện nhỏ như vậy, hẳn là không tính cái gì mới phải."

Dựa theo Tiểu Vũ phân tích, trợ cấp cho hồn sư mỗi tháng là một kim tệ, Đại Hồn sư là mười kim tệ, tới Hồn tôn là một trăm kim tệ, cao hơn là Hồn tông là một ngàn kim tệ, Hồn vương là một vạn, Hồn đế chắc chắn cũng phải đến mười vạn kim tệ. Không cần phải nói , Triệu Vô Cực mà ngày hôm qua bọn họ gặp mặt đích thị là một gã hồn thánh. một tháng một trăm vạn kim tệ, ngẫm lại đúng là một con số dọa người mà.

Đái Mộc Bạch lắc đầu nói "Nói như muội thì Học viện sẽ không cần lo lắng thu vào vấn đề, nhưng sự thật thì không phải như thế. Trợ cấp của Vũ Hồn điện đều là Đế Quốc ngân sách , chỉ là do Vũ Hồn Điện thay mặt phát ra . Trợ cấp chỉ phát cho đến Hồn tôn cấp bậc, trợ cấp của Hồn Tôn mỗi tháng là một trăm kim tệ giống như ta bây giờ. Mà sau cấp bậc Hồn tôn, chẳng những tiền trợ cấp không được tăng hơn nữa còn có thể biến mất. Nói cách khác, kể cả Hồn Tông, những hồn sư đã vượt qua cấp bậc hồn tông không có cách nào lĩnh trợ cấp từ Vũ hồn điện. Thời điểm các ngươi đến Vũ hồn điện lĩnh trợ cấp mỗi tháng đều sẽ có kiểm tra hồn lực. Để xác định hồn lực của các ngươi có vượt qua bốn mươi cấp hay không, một khi vượt qua bốn mươi cấp, lập tức đình chỉ phát trợ cấp.

Lần này ngay cả Đường Tam cũng không khỏi tò mò, "Tại sao lại như vậy? Hồn sư thực lực càng cao, lẽ ra càng có giá trị mới đúng chứ""

Đái Mộc Bạch nói "Nhưng theo thực tế mà nói, mặc dù hồn sư là một nghề nghiệp cao quý, chính thức là Hồn sư không nhiều lắm. Nhưng ở đây cũng không tính là ít người, các ngươi nên tính toán qua, nếu dựa vào trợ cấp tỉ lệ mà phát, tới Hồn Thánh cấp bậc, mỗi tháng là mười vạn kim tệ tiền trợ cấp, một năm là một trăm hai mươi vạn kim hồn tệ, đó không phải là một con số khổng lồ sao? Đó là còn không tính những

địa phương khác, nếu dựa vòa thực lực của sư phụ ở học viện chúng ta mà lĩnh trợ cấp. nếu Đế Quốc phát ra trợ cấp mà nói, các sư phụ của Học viện chúng ta thu vào một năm có thể vượt qua Tác Thác thành một phần mười của toàn dân thu vào trong một năm. Đó không phải là là con số khổng lồ sao? Cao cấp hồn sư số lượng tuy ít nhưng nếu dựa theo như vậy mà phát ra trợ cấp thì cũng đủ để đem cả đế quốc suy sụp".

"Bởi vậy đế quốc quy định, trợ cấp chỉ được phát để cổ vũ và trợ giúp cấp thấp hồn sư tu luyện cùng mau chóng tăng lên thực lực. Nhưng khi đã qua bốn mươi cấp, xem như tương đương cường đại hồn sư rồi, hoàn toàn có thể lựa chọn thuần phục đế quốc hoặc gia nhập quân đội. Nói như vậy, Đế quốc sẽ phát với thù lao tương ứng. Đương nhiên Hồn sư cũng có quyền tự do lựa chọn, gia nhập vào một gia tộc cũng có thể kiếm được thù lao xa xỉ."

Nói đến đây Đái Mộc tỏ vẻ thán phục: "Nhưng các vị sư phụ của học viện chúng ta đều không muốn dựa vào cái danh hồn sư để mà được che chở, nói cách khác là trước khi học viện được thành lập họ đều hành tẩu một mình. Bọn họ thích tự do không muốn bị trói buộc thậm chí cả được đế quốc phong tước vị cũng đều khinh thường. Mọi người nghĩ xem, nếu nhận phong hàm thì họ được cái gì đây."

Tiểu Vũ hỏi: "Tại sao lại không muốn được phong tước vị, có tước vị cũng được không ít lợi a. Ta nhớ rõ là chỉ cần đạt đến ba mươi cấp hồn sư là có thể được phong là nam tước, còn bốn mươi cấp thì có thể là nhất phẩm rồi mà. Sau này sẽ không còn cơ hội nữa."

Trữ Vinh Vinh trả lời hộ Đái Mộc Bạch: "Tiếp nhận tước vị cũng có nghĩ là sau này sẽ phải vì đế quốc mà phục vụ. Một khi có phát sinh chiến tranh, nếu đã là quý tộc thì phải tuân lênh đế quốc mà ra chiến trường. Bất quá làm quý tộc tuy có nhiều cái lợi nhưng nó cũng gần như một đạo khế ước. Chính vì vậy các cường giả hồn sư sẽ không nhận phong tước vị, vì họ không muốn chỉ vì một thế lực nào đó phải bán mạng của mình."

Đột nhiên, từ bên ngoài truyền đến những âm thanh: "Đinh -đong- đinh -đong …"

Đái Mộc Bạch liền đứng dậy nói: "Đây chính là tiêng chuông triệu tập của viện trưởng chúng ta. Bàn tử ngươi dẫn bọn họ đi đến đại thao trường, ta sẽ đi gọi Trúc Thanh. " Nói xong, liền bước nhanh ra khỏi thực đường.

Mã Hồng Tuấn nhìn theo phía hắn rời đi , rồi nói: "Lão Đại hình như có chút khác lạ, trước giờ chưa thấy hắn quan tâm quá đến như vậy đối với một nữ tử."

Trữ Vinh Vinh cười nói: "Ngươi mới từng này tuổi mà đã nói nữ tử này nữ tử nọ. "

Mã Hồng Tuấn hừ một tiếng, ra vẻ tự hào nói: "Ta mặc dù tuổi không lớn, nhưng dù nói thế nào đi nữa cũng có nữ nhân của mình. Còn không đi mau, viện trưởng ghét nhất là phải chờ người khác đó." Nói đến đây hắn chợt rùng mình, dường như đã nếm trải không ít đau khổ a.

Áo Tư Tạp xuất hiện với bộ dạng khác hẳn. Trên mặt hắn không còn một tí râu nào.

Nhìn thấy hắn Đường Tam còn suýt chút nữa không nhận ra, không còn râu trông bộ dạng của hắn thay đổi hắn.

Trước đó Mã Hồng Tuấn cũng nói qua về Đái Mộc Bạch và Áo Tư Tạp với dáng vẻ ghen ghét. Lúc này Đường Tam mới nhận ra mã Hồng Tuấn hâm mộ cái gì.

Đái Mộc Bạch quả thật rất anh tuấn, nhất là ở đôi mắt tà dị, như sinh ra hấp lực cuốn hút người khác, bất quá nói về tướng mạo thì so với dáng vẻ bậy giờ của Áo Tư Tạp có phần kém hơn.

Đôi mắt trong và sâu thẳm, khiến người ta có một cảm giác khó dò, mặt như hoa anh tuấn mà hài hòa, hai hàng long mày lại càng tỏ vẻ bất phàm kết hợp với nụ cười tụa hồ như bao trùm lên tất cả mang phong thái của một công tử quý tộc. Nhưng cho dù mang vẻ anh tuấn của một quý tộc công tử mà trong tay cầm một miếng hương tràng thì trông cũng không hợp lắm.

"Râu mép của ngươi?" Nhịn không được, Đường Tam chỉ vào hắn mà nói.

Áo Tư Tạp cười hắc hắc rồi rất nhanh cầm miếng hương tràng trong tay ăn sống , rồi thấp giọng nói ;"Cài này các người không cần quan tâm, đã bắt được mỹ nữ nào chữa. Ây xa phải động não đi chứ phải , làm thế nào để các nàng ấy chú ý tới chứ. Về phương diện này ngươi còn ít kinh nghiệm lắm. Đái lão Đại hình

như nhắm nha đầu lạnh như băng kia rồi. Bàn tử ngươi trên người có tà hỏa làm sao có thể cuốn hút các cô gái được, chính vì vậy mục tiêu lần này của ta sẽ là Trữ Vinh Vinh, ngươi đừng hòng tranh của ta."

Đường Tam vỗ vỗ vào trán: "Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?"

Áo Tư Tạp không do dự nói: " Mười bốn tuổi. Sao? Có chuyện gì? Cha ta có ta khi năm 14 tuổi đó."

Đường Tam đột nhiên phát hiện ra quả thật nếu muốn khảo nghiệm năng lực của mình thì Sử Khắc Lai học viện chính là sự lựa chọn tốt nhất...chưa cần kể đến mấy vị sư phụ, ngay mấy tên đệ tử này đều là quái vật a. Sợ rằng ở cái thế giới này cũng có ám khi tuyệt học.

Đái Mộc Bạch mang theo Chu Trúc Thanh chạy đến. Chu Trúc Thanh rõ rang vẫn luôn giữ khoảng cách với hắn mà Đái Mộc Bạch sắc mặt đã cho thấy sự khó khăn.

Áo Tư Tạp vưới dáng vẻ hả hê cười nói: "Xem ra Đái lão đại cũng phải nếm mùi thất bại a. Hắn đối với tán gái cũng có không ít thủ đoạn mà lần này đã bị đả kích lớn rồi. "

Trong lúc bọn họ còn đang tán gẫu thì một người trung niên đi từ hướng thao trường tới.

Nhìn thấy người đang đi tới, Đường Tam và Tiểu Vũ rất sửng sốt. Người đến khoảng chừng 50 tuổi, vóc người to lớn, khuôn mặt dài và rất đặc biệt, chiếc cằm nhô về phía trước, gò má rộng, khuôn mặt giẹt và cái mũi khoằm. Nếu muốn lấy một đồ vật để mà hình dung thì có lẽ là có chút going một chiếc giày. Mặc dù nhắm mắt đi lại đây nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác vài phần xảo trá. Trên mặt đeo một chiếc kính màu đen.

Tiểu Vũ kinh ngạc nói: "Đây chả phải là gian thương đại thúc sao?"

Áo Tự Tạp giật mình nói: "Cái gì gian thương đại thúc? Ông ấy chính là viên trưởng của chúng ta, chính là người sáng lập Sử lai Khắc học viện. Tứ nhãn miêu ưng Phất Lan Đức bảy mươi tám cấp hồn thánh. So với Triệu sư phụ còn mạnh hơn. Hơn nữa ông ấy con có phi hành thú vũ hồn. Trong giới chiến hồn sư mà nói là rất hiếm thấy. Tên bàn tử này chính là đệ tử chân truyền của ông ấy. "

Tiểu Vũ thì thào nói: "Còn may, chỉ là cấp 78, thật không ngờ. Cái câu nói chỉ thu quái vật, không nhận người bình thường kia lại xuất ra từ miệng ông ta. Hương tràng thúc thúc, trong học viện của chúng ta không có hồn sư cấp bậc hồn Đấu La sao?"

Áo Tư Tạp lắc lắc đầu nói: "Xin ngươi đừng gắn hương tràng với Áo Tư Tạp. Người tưởng hồn đấu la là người bình thường chắc? Nơi nào cũng có chắc . Cả đại lục này cùng lắm đạt đến hồn đấu la cấp bậc cũng không tới trăm người. Họ đều là những người nắm chức vụ quan trọng của đế quốc và có người khi còn là hoàng đế. Về phần phong hào đấu la hai đại đế quốc mỗi bên cũng chỉ có tầm mười người mà thôi. Đó là điều mà ai cũng biết. "

Tiểu Vũ tựa hồ thở phào nhẹ nhỏm, '' vậy là tốt rồi "

Đường Tam liếc nhìn Tiểu Vũ một cái, '' Tiểu Vũ, ngươi làm sao vậy? "

Tiểu Vũ lắc lắc đầu có chút che dấu nói: '' không có gì. Tiểu tam, ngươi nói vị gian thương đại thúc này có hay không nhớ rõ chúng ta ?"

Đường Tam cười khổ nói: '' mới qua hai ngày, hắn là hắn không quên được chúng ta, bất quá, nếu hắn là viện trường, hắn sẽ không so đo việc ngươi mạo phạm hắn"

Áp Tư Tháp hắc hắc cười nhẹ giọng nói: " lần này ngươi sai rồi, Phất Lan Đức viện trường của chúng ta là một người thù dai. Đương nhiên, ưu điểm lớn nhất của lão chính là lấp liếm điều sai trái của mình.

Chính tại lúc này thì ánh mắt của Phất Lan Đức hướng về bọn hắn, vừa lúc dừng lại tại Áo Tư Tạp trên người, trong mắt hiện lên một tia trầm ngâm quang mang.

Áo Tư Tạp kinh hãi thất sắc, ''Chết rồi, ta nói có thể bị lão nghe đươc, lần này thảm thật rồi."

Phất Lan Đức đi tới trước mặt bảy tên đệ tử, dừng lại cước bộ. Âm thanh khan khan mang vài phần từ tính vang lên, '' năm nay rất tốt, chúng ta lại có thêm bốn tên tiểu quái vật. Ta, Sử lai khắc học viện viện

trường - Phất Lan Đức , đại biểu học viện chào mừng các người đến. Sau đó, các ngươi mỗi người một trăm kim tệ đóng cho Lý sư phụ phụ trách tài vụ. Mộc Bạch. ”

‘’ Viện Trường.” Đái Mộc Bạch tiến lên một bước, hắn tựa hồ rất tôn kính, thậm chí mang theo vài phần sùng bái.

Phất Lan Đức nói: ‘’ lại có thêm bốn học đệ, học muội, ngươi mang học viện quy củ nói cho bọn họ. Sau đó các ngươi tự trở về nghỉ ngơi, làm cho trạng thái của mình khôi phục lại tốt nhất trình độ. Buổi dạy đầu tiên tại buổi tối sẽ bắt đầu. Áo Tư Tạp, người cùng Trữ Vinh Vinh ngoại lệ, hai người các ngươi đi theo ta.”

Sắc mặt Áo Tư Tạp đột nhiên trùng xuống, có vẻ không cam lòng, không nguyện ý đi tới trước mặt Phất Lan Đức hành lễ. Nhưng khi thấy Trữ Vinh Vinh đi tới bên người hắn, sắc mặt mới trở nên tốt lên một chút.

Phất Lan Đức phất tay nói: ‘’ Những người khác có thể đi nghỉ ngơi. Nhớ kỷ, trước lúc trời tối, làm cho chính mình đạt tới trạng thái tốt nhất, đừng trách ta không có cảnh tỉnh các ngươi. Phương pháp dạy của học viện khác với các nơi khác, các ngươi thậm chí có thể gặp nguy hiểm.”

Chu Trúc Thanh đi không có quay đầu lại, Đái Mộc Bạch lần này cũng không có đuổi theo. Tốc độ của Mã Hồng Tuấn cũng rất nhanh, đảo mắt tựu không thấy bóng người.

Đường Tam cũng không vội rời đi, hắn muốn nhìn trước mắt vị viện trường này như thế nào giáo học, vũ hồn của Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh đều là phụ trợ loại, đây là nguyên nhân bọn hắn không tham gia khóa học buổi tối. Chỉ là làm Đường Tam cảm thấy kỳ lạ chính là tại sao phải dạy học vào buổi tối?

Đường Tam không đi, tự nhiên Tiểu Vũ cũng không nóng nảy rời đi, đứng cạnh Đường Tam lẳng lặng nhìn.

Phất Lan Đức cũng không thèm để ý, hướng về Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh nói: ” Mỗi người đều có phương pháp tu luyện riêng của mình, Vũ hồn bất đồng, phương thức tu luyện cũng bất đồng. Tại Đấu La Đại lục, cơ hồ hoàn toàn không có giống nhau vũ hồn, cho nên, học viện dạy các ngươi cũng không phải như thế nào để tu luyện vũ hồn, mà là sử dụng vũ hồn như thế nào. Như vậy làm sao chiến đấu trong tương lai, có thể tốt nhất bảo tồn chính mình, phụ trợ chiến hữu.

Phất Lan Đức nói làm Đường Tam thấy có chút quen thuộc, cẩn thận cân nhắc, đại sư tựa hồ cũng nói qua cùng loại. Chỉ là đại sư nói so với Phất Lan Đức càng thêm tường tận mà thôi.

Áo Tư Tạp tựa hồ đã nghe qua, cúi đầu không ý kiến. Trữ Vinh Vinh nhưng lại đồng ý gật gật đầu.

Phất Lan Đức tiếp tục nói: ‘’ Hai người các ngươi đều là phụ trợ hồn sư, một người thuộc phụ gia thuộc tính, người còn lại thuộc thực vật hệ vũ hồn. Giống các ngươi như vậy hồn sư, bất luận là ở trên chiến trường hay là ở lúc bình thường bên người đều cần phải có sự bảo vệ của đồng bọn, nếu không, các ngươi rất khó tồn tại. Áo Tư Tạp, ngươi nói cho ta biết, làm một gã phụ trợ loại hồn sư, như thế nào tại trên chiến trường mới tốt nhất bảo toàn chính mình ? ”

Áo Tạp Tư không chút do dự nói: ” Chỉ có khả năng trốn sau lưng đồng đội, lợi dụng tất cả địa hình, kiến trúc xung quanh để tránh né phong hiểm, để có thể rời xa khu vực nguy hiểm.

Phất Lan Đức gật đầu nói: ‘’ Nói rất đúng, nhưng có một điểm ngươi không có nói ra. Làm một gã phụ trợ hồn sư, chạy trốn vốn là một tố chất cần thiết, phụ trợ hồn sư mà không thể chạy trốn, đó không phải là một hồn sư tốt. Mà chạy trốn cần cái gì ? đó chính là thể lực. Mặc dù thân là hồn sư, có tự thân hồn lực phụ trợ, thân thể của các ngươi so với người bình thường mạnh hơn một chút, nhưng địch nhân đối mặt với các ngươii đều là chiến hồn sư. Bởi vậy, làm một gã phụ trợ hệ hồn sư, các ngươi đồng dạng cần phải tiến hành rèn luyện thể lực. Mấu chốt thời khắc, các ngươi có thể chạy thêm nhiều từng bước, có thể sống sót.”

Áo Tư Tạp đối với Phất Lan Đức hiểu rất rõ, nghe lão nói vậy trong lòng âm thầm cười khổ, xong rồi, hôm nay chắc nếm không ít đau khổ.

Quả nhiên, sau khi nói một hồi, Phất Lan Đức hướng về Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh gật đầu nói: ” khóa trình của các ngươi hôm nay chính là tiến hành huấn luyện thể lực. Từ bây giờ bắt đầu, chạy vòng quanh thôn hai mươi vòng, nếu trước giờ cơm trưa mà còn chưa hoàn thành, không cần ăn cơm trưa nữa.

Các ngươi có thể sử dụng chính mình vũ hồn tiến hành phụ trợ. Bây giờ, xuất phát. Áo Tư Tạp phụ trách dẫn đường.

'' Vâng',' Trữ Vinh Vinh ứng một tiếng, không chút do dự chạy đi, Áo Tư Tạp có chút u oán nhìn thoáng qua chỗ Đường Tam đứng rồi mới chạy đi.

Thôn nơi Sử Lai Khắc học viên đóng mặc dù không lớn nhưng Aó Tư Tạo hiểu được Phất Lan Đức chỉ cả thôn, tức chỉ cả những nơi làm ruộng của thôn. Một vòng ít nhất cũng là ba công lý (km), mà hai mươi vòng thì phải là một con số tương đương kinh khủng.

Hôm nay có được hơn hai mươi cấp hồn lực, nhưng lại phải hoàn thành khóa trình trước giữa trưa, vẫn còn là một chuyện làm phụ trợ hồn sư đau khổ không muốn sống. Đối với hơn hai mươi cấp chiến hồn sư mà nói, chạy khoảng cách như vậy cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Mắt nhìn Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh chạy đi, Phất Lan Đức chỉ chỉ Đường Tam nói : '' Ngươi theo ta."

Đường Tam gật đầu, đồng thời hướng về Tiểu Vũ ở sau lưng đang muốn đi theo hắn khoát tay. Lúc này mới nhanh chóng cùng với Phất Lan Đức hướng bên trong học viện đi đến.

Phòng làm việc của Phất Lan Đức cũng là chổ ở của lão. Cách không xa thao trường ngày hôm qua Đường Tam giao thủ cùng Triệu Vô Cực. Trong phòng bố trí vô cùng đơn giản, chỉ có một ít đồ vật dùng cho cuộc sống mà thôi.

Phất Lan Đức tiến đến phía sau bàn làm việc ngồi xuống, nhìn Đường Tam trong mắt đột nhiên toát ra ánh mắt phức tạp, '' Đại sư vẫn khỏe chứ?"

Đường Tam gật đầu nói: '' Sư phụ tốt lắm "

Phất Lan Đức nhìn hắn có chút kinh ngạc, " Ngươi là đệ tử của hắn? khó trách, khó trách cả cái này đai lưng hắn cũng đưa cho ngươi. Ngày đó thấy ngươi mang theo cái này đai lưng, hơn nữa với tuổi của ngươi, ta đã biết ngươi muốn đến Sử Lai Khắc học viện, nhưng chỉ là không nghỉ tới ngươi là đồ đệ của hắn. Lúc trước hắn từng nói với ta, một ngày nào đó sẽ bồi dưỡng ra một gã thiên tài hồn sư, khiếp sợ đại lục. Xem ra, ngươi là lựa chọn của hắn.

Đường Tam đặt tay trên nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ xoa một cái, đem một phong thư đưa tới Phất Lan Đức trước mặt, '' Trước lúc xuất phát, Sư phụ để cho ta thông qua học viện kiểm tra , sau khi được tuyển chọn , đem phong thư này giao cho viện trưởng"

Nghe xong Đường Tam nói, Phất Lan Đức trong mắt hiện lên một tia bi thương, còn có một tia mỉm cười, '' Hắn vẫn còn quật cường như vậy. Như vậy mới là phong cách của hắn. Hắn rốt cuộc cũng biết liên lạc với ta sao? "

Vừa nói, lão vừa chậm rãi mang phong thư mở ra, lấy ra bên trong một lá thư trắng thanh khiết. Đường Tam thấy rõ ràng, Bàn tay của Phất Lan Đức run nhè nhẹ trong lúc đọc bức thư.

Bức thư viết cài gì Đường Tam không biết, hắn chỉ có thể nhìn sắc mặt Phất Lan Đức không ngừng biến hóa.

Phất Lan Đức khi thì mừng rỡ , khi thì phẫn nộ , Hỉ nộ ái ố tâm tình bất đồng cơ hồ đều theo hắn trên gương mặt xuất hiện qua.

'' Tốt, tốt cho lão già này, ngươi là một tên hỗn đản. Không nên chứng minh cái gì? Có cái gì để chứng minh? Chẳng lẽ ngươi không biết, kỳ thật…. "

Phất Lan Đức tựa hồ có chút trở nên điên điên khùng khùng, trong miệng nói những điều Đường Tam nghe không hiểu.

Đột nhiên hắn mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào Đường Tam, '' Nếu ngươi là chứng minh của hắn, đừng làm cho hắn thất vọng. Ngươi đi đi, nhanh chút chuẩn bị buổi tối khóa trình. Khóa trình cũng không nhẹ nhàng đâu."

Nhiệm vụ Đại sư giao cho Đường Tam đã hoàn thành, mặc dù Phất Lan Đức viện trường làm cho hắn cảm giác rất quái dị, nhưng hắn cũng không còn tâm tư tự hỏi mấy cái này. Trải qua cùng Triệu Vô Cực đánh một trận, Đường Tam phát hiện mình còn rất nhiều nhược điểm, có thời gian, còn không bằng đi tu luyện.

Không nói đến Đường Tam cùng mọi người tu luyện, hai người Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh đang ở ngoài học viện chạy bộ.

'' Áo Tư Tạp, một vòng này có còn xa lắm không?" Trong giọng nói của Trữ Vinh Vinh mang chút bất đắc dĩ.

Vừa mới bắt đầu thời điểm, nàng vẫn tin tưởng tràn đầy, mặc dù phụ trợ hệ hồn sư nhưng lúc còn ở nhà, phụ thân cũng vẫn đều yêu cầu nàng rèn luyện thân thể, nói cơ hồ cùng Phất Lan Đức giảng giải giống nhau như đúc. Cho nên thân thể của nàng cũng không kém, mặc dù kém so với chiến hồn sư nhưng thời gian dài rèn luyện chẳng những làm khí lực của nàng trở nên mạnh mẽ, hơn nữa thực tế am hiểu chạy bộ.

Tuy nhiên, từ lúc rời đi học viện đến bây giờ, Trữ Vinh Vinh được Áo Tư Tạp dẫn đường thế nhưng một vòng còn chưa có hoàn thành. Thời gian đã trôi qua không ít. Dựa theo tốc độ này, đừng nói cơm trưa, cơm chiều có thể ăn được hay không cũng là một vấn đề. Huống chi , Thể lực đang không ngừng giảm xuống , căn bản không có khả năng vẫn bảo trì tốc độ này.

Áo Tư Tạp cười khổ nói: '' Đi ra thời điểm ta có nói quá, nhiệm vụ này căn bản là không có khả năng hoàn thành. Bất quá ngươi cũng đừng sợ, chúng ta là hai phụ trợ hệ hồn sư cùng một chỗ còn sợ đói bụng sao? Có muốn ăn chút gì không ..... "

Trữ quang vinh vinh liếc mắt nhìn hắn , mặc dù tuổi còn nhỏ , Nhưng ánh mắt nhu mì của nàng lại mang theo vài phần phong tình .

Áo Tư Tạp bị nàng nhìn xương cốt như có chút nhũn ra, hắc hắc cười thấp giọng nói: '' lão tử có căn đại hương tràng'.' Quang mang chợt lóe, một cây hương tràng thơm phức đã xuất hiện trong tay hắn, hướng Trữ Vinh Vinh đưa tới. ''Hương tràng của ta, đệ nhất hồn hoàn kỹ năng vốn là khôi phục . Chẳng những có thể xúc tiến thương thế khép lại , còn có tác dụng khôi phục thể lực. Ăn một chút đi. Có hương tràng của ta duy trì , đừng nói là chạy hai mươi vòng ngay cả chạy hai trăm vòng , chúng ta cũng không cần lo lắng vấn đề thức ăn".

Trữ Vinh Vinh có chút quái di nhìn Áo Tư Tạp, đột nhiên nói ra một câu cực kỳ hung tợn, '' lão nương còn có hai miếng bánh mì đây. Ăn cái đầu ngươi "

Nói xong, xuất ra Thất bảo lưu ly tháp, nhanh nhẹn mở lên phụ trợ gia tăng, tốc độ chợt tăng lên hướng về phía trước chạy đi.

'' Ách.... " Áo Tư Tạp có chút sửng sốt, đừng nói là hắn, cho dù Đường Tam, Đái Mộc Bạch ở đây, nghe được nữ hài tử có khí chất ưu nhã như Trữ Vinh Vinh cư nhiên nói một câu như vậy chỉ sợ cũng không thể tin được. Bọn họ cũng không biết địa vị của Trữ Vinh Vinh tại Thất bảo lưu ly tông như thế nào. Mà Trữ Vinh Vinh rốt cuộc không kiềm chế được, bộc lộ bản chất của mình.

Thất bảo lưu ly tông. Nghị sự đại điện.

Đại điện hướng về phía bắc, chiếc ghế chủ tọa khảm hoa được đặt theo phương bắc nam. Lưng ghế được khảm một khối ngọc thạch rất lớn. Ngọc thạch màu xanh biếc, tản ra hơi thở nhàn nhạt. Đúng là một khối cực phẩm ôn ngọc.

Trên chiếc ghế có 1 người đang ngồi, người này mặt tròn như ngọc, mũi thẳng miệng vuông, tướng mạo nho nhã ôn hào, một thân trường bào áo trắng không nhiễm chút bụi. Nhìn qua ước chừng hơn bốn mươi tuổi, ánh mắt nhu hòa, như thế nào nhìn cũng như một người bình thường. Một đầu tóc đen mềm mại thả dài sau lưng. Hết thảy nhìn qua đều không thấy điểm gì làm bộ. Lúc này, hắn đang nhìn xuống một thanh niên mặc trang phục màu trắng đang quỳ .

'' Hồi bẩm tông chủ, tiểu thư đã đến Sử lai khắc học viện, cũng thành công tiến học."Người tuổi trẻ cung kính nói.

Trung niên nhân gật đầu, trên mặt toát ra một tia bất đắc dĩ, '' Tiểu tổ tông này đi ra ngoài ma luyện cũng tốt, bằng không Thât bảo lưu ly tông thêm đau đầu, không Sử lai khắc học viện tình huống thế nào? ”

---

24. Chương 23: Bản Sắc Ma Nữ

Trung niên nhân cười mỉm“Phất Lan Đức ơi, ngươi thật là một người có lý tửơng. Ta để xem ngươi giáo dục nhi tử ta như thế nào? Có lẽ, chỉ có rời khỏi gia đình, tiểu nữ của ta mới có thể hiếu chút chuyện. . . Tốt lắm, không có việc gì nữa, ngươi lui xuống đi.”

“Vâng, thưa tông chủ”. Người thanh niên lui nhanh về phía sau , bước đi.

Một thanh âm vang vọng tòan đại sảnh, thanh âm tự như từ bốn phương tám hướng mà đến, âm vang kéo dài khắp nơi.“Phong Trí, ngươi yên tâm để Vinh Vinh một mình bên ngòai sao? Chẳng lẽ Sử Lai Khắc dạy học tốt hơn chúng ta? Không được, ta phải đem Vinh Vinh trở về, nàng ở bên ngòai, ta lo lắng không ngơi.”

Theo thanh âm xuất hiện một lão giả râu tóc bạc trắng, cùng một kẻ có da mặt hồng hào giống như trẻ con, từ hậu trường bước ra. Đi lại phía tông chủ, tự chọn một cái ghế ngồi xuống.

Trữ Phong lộ vẻ bất đắc dĩ ,” Thưa Kiếm thúc và Long thúc. Ta cũng không yên tâm để nha đầu ở đó. Nhưng các vị thật sự sủng ái nàng ta, ở nhà chẳng ai có thể dạy nàng, để nàng đi bên ngòai học tập có lẽ có chút tiến bộ”

Kiếm thúc bất mãn nói: “Ai nói ta chiều Vinh Vinh. Ngươi thấy Vinh Vinh phá phách nhưng chẳng thấy mặt nhu thuận của nàng, ngươi có nhiều con, nhưng chỉ có một gái. Ngươi an tâm được sao?”

Trữ Phong Trí quả quyết nói: ”Kiếm thúc, lần này bất kể nói rao sao, ra đều sẽ không tìm nàng về, ngài và Long Thúc cũng không nên đi. Không cần lo lắng an tòan của Vinh Vinh. Đứng đầu Sử Lai Khắc học viện là Hòang Kim Thiết Tam Giác - Đệ Nhất Tiêm Phong , hắn không có khả năng không biết Thât Bảo Lưu Ly tông của chúng ta. Có hắn bảo vệ, Vinh Vinh không có việc gì đâu.

Kiếm thúc tức giận vội vàng lên tiếng: “Vinh Vinh có chuyện gì ta tìm ngươi tính sổ, có sự cố gì, ta và lão Cốt Long hoạt động gân cốt tí cũng được.”

Đừng nói tại Thât Bảo Lưu Ly tông, cho dù cả Đấu La Đai Lục, người có thể nói chuyện với Trữ Phong Trí có mấy ai. Lão nhân là một trong số kẻ có bản lãnh đó, mặc dù nhìn diện mạo khỏang bốn mươi tuổi, nhưng thực tế hắn đã quá sáu mươi, Trữ Vinh Vinh đối với hắn như trẻ nhỏ, cũng là đứa cháu gái duy nhất.

Màn đêm phủ xuống học viện Sử Lai Khắc. Tứ Nhã Miêu Ưng Phất Lan Đức đang đứng tại chỗ cao nhất của thao trường , nhìn xuống bảy tên đệ tử.

Đái Mộc Bach, Đường Tam, Tiểu Vũ, Mã Hồng Tuấn cùng với vẻ mặt lạnh băng mà chỉnh tề lanh lẹ của Chu Trúc Thanh , tất cả đều chuẩn bị tốt cho việc học ban đêm, tâm thần hòan tòan tỉnh táo.

Nhưng mà, Phất Lan Đức lại chú ý tới hai đệ tử còn lại.

“Áo Tư Lạp, các ngươi đã chạy hai mươi vòng rồi?” ánh mắt của Phất Lan Đức làm cho ngừoi ta cảm thấy sợ hãi, kẻ khác không dám nhìn thẳng vào.

Không biết tại sao, mấy hôm nay Đường Tam cũng không thấy các vị sư phụ của học viện xuất hện, kể cả Triệu Vô Cực, tựa hồ như cả học viện này chỉ có bảy đệ tử bọn họ và vị viện trưởng đại nhân này.

Áo Tư Lạp ho khan một tiếng, gật đầu nói“Viện trưởng , ta chạy xong rồi.”

Phất Lan Đức hừ lạnh,“Ta hỏi là các ngươi, không phải chỉ mình ngươi”.

Áo Tư Lạp quay đầu nhìn về Trữ Vinh Vinh. Trữ Vinh Vinh cũng đang nhìn hắn, một đôi mắt xinh đẹp tràn đầy sự ngây thơ vô tội.

Áo Tư Lạo cắn răng gật đầu , nói“Vâng, chúng ta đều hòan thành.”

Phất Lan Đức nở nụ cười, nụ cười này mà để Đường Tam nhận xét, chính là Âm Hiểm hai chữ mà thôi.

“Tốt lắm, Áo Tư Lạp, không nghĩ tới ngươi có tinh thần tương trợ, ngươi lại đây”. Phất Lan Đức chỉ chỉ vào một vị trí trước mặt mình.

Trên mặt Áo Tư Lạp toát ra vẻ cười khổ, hắn không nhìn Trữ Vinh Vinh nữa, bước đi tới truớc mặt Phất Lan Đức.

Phất Lan Đức chậm rãi giơ tay phải lên, vỗ vỗ vào vai Áo Tư Lạp“Ta rất thích tinh thần tương ái của ngươi, như vậy đi, ngươi chạy thêm hai mươi vòng nữa, để ta xem ngươi tiến bộ đến độ nào, không chạy xong, không cần ăn cơm, ta đã phong trụ hồn lực của ngươi, đừng mong giải trừ, chạy đi.”

Áo Tư Lạp không nói gì thêm, chỉ yên lặng gật đầy, xoay ngừoi hướng ra phía ngòai chạy đi.

Ánh mắt Phất Lan Đức chuyển về phía Đái Mộc Bạch và Đường Tam. .“Có phải các ngươi đang tự hỏi tại sao ta làm vậy? Tại sao lại muốn hắn tiếp tục chạy?”

Đái Mộc Bạch và Mã Hồng Tuấn rất quen thuộc tính tình Phất Lan Đức nên không dám lên tiếng. Chu Trúc Thanh tính tình lạnh băng, chỉ là thản nhiên nhìn, Đường Tam và Tiểu Vũ lại vô thức gật đầu, bọn họ quả thật không rõ lý do Phất Lan Đức lại yêu cầu làm vậy.

Phất Lan Đức vẫn giữ vẻ mặt khó coi ấy, nhưng lại tươi cười“Bởi vì hắn nói dối , mặc dù vì bất kỳ nguyên nhân tình cảm nào mà nói dối , nhưng đối với việc nói dối, các ngươi vẫn còn nhỏ, nói dối là không tốt. Ta hy vọng các ngươi hiểu rõ.”

Hắn hướng ánh mắt trong sách của bọn Đường Tam rồi nhìn qua ánh mắt thương cảm của Trữ Vinh Vinh“Nói cho ta biết, ngươi có hay không hòan thành khóa trình ban sáng của ta?”

Trữ Vinh Vinh thành thật lắc đầu , nói“Không có, khỏang cách xa vậy, ta không kiên trì nổi.”

Phất Lan Đức mỉm cuời nói“Cho nên, ngươi chạy tới Tác Thác thành, hơn nữa lại lại ăn uống thỏai mái, ngòai ra còn đi vòng tới khu vực buôn bán vui chơi, vừa mới trở về tìm được Áo Tư Lạp, đúng không?”

Trữ Vinh Vinh trừng lớn cặp mắt xinh đẹp kia“Ngươi giám thị ta?”

Phất Lan Đức trầm mặt xuống nói: “Thân là viện trưởng, ta đối với học viên có trách nhiệm. Nếu nói Áo Tư Lạp nói dối vì không muốn ngươi bị phạt, tòan là vì tình hữu nghị. Nhưng sai lầm của ngươi thì không thể thứ, tự tiện rời bỏ học viện, không tuân thủ học viện an bài, để bạn học vì ngươi mà nói dối, đây không phải là sai lầm của một hồn sư vĩ đại. Nếu tại chiến trường, ngươi chỉ có một con đường là bị quân pháp xử chết mà thôi.”

Trữ Vinh Vinh nhíu mày, vẻ ôn nhu trên mặt biến mất, khóe miệng nhếch lên, tóat ra vài nét khinh thường“Nơi này không phải chiến trường, chỉ là một học viện mà thôi.”

Phất Lan Đức gật đầu nói: “Đúng, nơi này chỉ là học viện, nhưng là học viện Sử Lai Khắc của ta, bây giờ ta cho ngươi hai lựa chọn. Một, thu thập hành lý của ngươi, đi khỏi học viện, ngươi không xứng là thành viên của học viện này. Cách khác là ngươi như ta nói, chứng minh mình có đủ tư cách ở đây, còn có quyết tâm sau này không vi phạm nội quy nữa.”

Trữ Vinh Vinh cười, mặc dù mới mười hai tủôi, nhưng không thể không nhận nàng cười rất đáng yêu, rất đẹp, nụ cười làm ngừoi khác cảm thấy yêu mến:

“Phất Lan Đức, ngươi cho ngươi là ai? Bất quá chỉ là một hồn thánh nho nhỏ mà thôi.”

Lời vừa nói ra, Đường Tam, Tiểu Vũ và mọi người đều thất sắc, bọn họ không hề nghĩ tới, một cô nương ôn nhu như vậy lại có thể nói ra lời kém văn hóa thế. Lúc này Trữ Vinh Vinh đã không còn vẻ ôn nhu mà biến thành khinh thường, tràn ngập cảm giác cao ngạo.

Phất Lan Đức không vì lời nói của nàng mà tức giận, chỉ mỉm cười nói: “Đúng vậy, ta chỉ là hồn thánh nho nhỏ, khỏang cách ta với ngươi quá xa, Ngươi là anh tài của Thất Bảo Lưu Ly tông, cho dù có thiên phú cực cao, cũng chỉ là một đại hồn sư mà thôi. Ngươi so với ta cũng còn quá xa, khỏang các khó mà vượt qua. Nếu ngươi cảm thấy không hợp nơi này, thì mau rời đi, Sử Lai Khắc học viện không chào đón hạng người như ngươi, loại đệ tử bất tuân quy củ.”

Trữ Vinh Vinh cười lạnh: "Đuổi ta đi? Không dễ dàng như vậy, nếu ta đã tới, sẽ không định ra đi. Phất Lan Đức, ta khuyên ngươi hay là đừng quản ta nữa, nếu không hậu quả ngươi tự gánh chịu."

Phất Lan Đức cười nhạt: "Nếu ta sợ hậu quả, thì không thể làm viện trưởng rồi. Nơi này là địa bàn của ta, mọi chuyện ta đều định đoạt được. Mộc Bạch!"

"Viện trưởng đại nhân." Đái Mộc Bạch tiến lên một bước, lúc này nhìn Vinh Vinh với ánh mắt tràn ngập vẻ nghĩa bất dung tình. Hắn ẩn ước rõ ràng, đây mới là Trữ Vinh Vinh thật, là bản tánh của nàng, chỉ là, hôm qua nàng che dấu quá tốt.

Phất Lan Đức nói: "Ngươi mang vị Trữ Vinh Vinh tiểu thư này về phòng của nàng, sau đó đưa nàng rời khỏi đây. Nếu nàng phản kháng, ta cho phép ngươi sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào."

"Phất Lan Đức, ngươi dám." Trữ Vinh Vinh quát lớn, hai tay chống nạnh, phát ra khí tức dữ dằn của cô gái mười hai tuổi: "Từ nhỏ tới nay, ngươi là kẻ đầu tiên dám đối xử với ta như vậy."

Phất Lan Đức âm thầm cười: "Cha ngươi không nỡ quản giáo ngươi, không có nghĩa là ta không dám, ngươi không phải là nữ nhi bảo bối của ta. Ở trong mắt ta, nơi này bất luận đệ tử nào đều tốt hơn ngươi. Thất Bảo Lưu Ly tháp vũ hồn quả thật là một trong các loại hỗ trợ vu hồn cực mạnh, đáng tiếc , ngươi sẽ làm cho nó tàn phai."

"Ngươi nói bậy!" Trữ Vinh Vinh lại phẫn nộ kịch liệt, ngực không ngừng thở dốc, cho tới nay, nàng biết mình chính là đệ tử xuất xắc nhất của Thất Bảo Lưu Ly tông, nàng có bao nhiêu vị huynh trưởng, nhưng không một ai có năng lượng mạnh như nàng, tại mười hai tuổi đã đột phá cấp hai mươi. Ngay chính cha nàng, Thât Bảo Lưu Ly tông chủ, cũng nói qua, nàng chính là anh tài kiệt xuất nhất trong vòng trăm năm nay, là người duy nhất có khả năng biến thành Bát Bảo Lưu Ly tháp, lúc này, Phất Lan Đức lại nói nàng là kẻ bỏ đi, cao ngạo như nàng sao chịu đựoc xỉ nhục này.

"Ta nói bậy? Vậy ngươi nói cho ta biết, ngươi mạnh hơn ai ở đây?" Phất Lan Đức khinh thường nói.

Ta là phụ trợ hồn sư, đương nhiên không thể so sánh hồn lực cùng chiến hồn sư bọn họ. Nhưng tại chiến trường, tác dụng của ta so với bọn họ cũng quan trọng như nhau, có ta trợ giúp, một đòan thể hồn sư thực lực sẽ mạnh mẽ hơn nhiều.

Phất Lan Đức hướng Vinh Vinh phe phẩy ngón tay: "Sai, ngươi sai rồi. Ở đây mỗi cá nhân tại tình huốn trên chiến trường đều có tác dụng hơn ngươi. Bởi vì bọn họ tại chiến trường có khả năng sinh tồn mà ngươi thì không. Với tính cách của ngươi, nếu tới chiến trường, cũng chỉ là kẻ thế mạng mà thôi".

"Không đúng. Chúng ta Thất Bảo Lưu Ly tông có Thất Bảo Lưu Ly Tháp vũ hồn độc nhất thiên hạ, không có người nào có thể so sánh. Tại sao lai đem ta so với bọn họ được?"

Phât Lan Đức lãnh đạm nói: " Bởi vì tâm của ngươi. bởi vì ngươi cao ngạo, ngươi tự cho mình rất cao. Cho dù là phụ thân ngươi, cũng sẽ không tự cho mình là có một không hai trong thiên hạ. nếu hắn không có đồng bọn vĩ đại cùng đi, cho dù là một gã hồn sư bình thường cũng có thể đánh chết hắn. Mà với tính cách của ngươi, ngươi cho rằng ngươi có thể tìm được người đồng đội phía sau lưng chống đỡ an tòan cho ngươi sao?"

Trữ vinh vinh sửng sốt một chút, nàng mặc dù từ nhỏ bởi vì cô độc, tính cách cổ quái một chút, nhưng thông minh cực đỉnh, Phất Lan Đức mặc dù nói hơi khó nghe, nhưng nàng cũng đã hiểu rõ ràng ý tứ của Phất Lan Đức, nhất thời không biết nên biện bác thế nào.

Phất lan đức chậm rãi đi tới đám người Đái Mộc Bạch đang chờ người trước mặt, bởi vì hắn cùng Trữ Vinh Vinh tranh luận, Đái Mộc Bạch cũng không đem Trữ Vinh Vinh đi.

Phất Lan Đức chỉ chỉ Đái Mộc Bạch , nói : "Hắn năm nay mười lăm tuổi, vũ hồn bạch hổ, chiến đấu hệ hồn sư, trời sanh song đồng, cấp ba mươi bảy. Trong người mang hai cái trăm năm hồn hoàn và một cái ngàn năm hồn hoàn. Tại Sử Lai Khắc học viện từ trước tới nay là ngừoi đệ tử đạt tới ba mươi cấp hồn tôn nhỏ tuổi nhất. Lúc hắn đạt tới hồn tôn là năm mười ba tuổi. Ngươi tự hỏi có thể tại mười ba tuổi đã đột phá ba mươi cấp không?"

"Nếu nói, người có khả năng vượt qua Mộc Bạch, cũng không phải ngươi mà là Đường Tam cùng Tiểu Vũ, năm mười hai tuổi đã đạt tới cấp hai mươi chín đại hồn sư. bọn họ mới có khả năng siêu việt như Mộc Bạch. Cùng Triệu Vô Cực đánh một trận ngươi cũng thấy rồi, ngươi hẳn là rất rõ ràng một gã đại hồn sư cùng một gã hồn thánh chênh lệch thế nào. Mặc dù Triệu Vô Cực cũng không có sử dụng toàn lực, nhưng là, Đường Tam hiện ra đích chiến đấu lực thế nào, ta nghĩ ngươi xem rất rõ ràng. Luận thiên tài, bọn họ đều cũng mạnh hơn ngươi."

Trữ Vinh Vinh không cách nào phản bác. Phất Lan Đức nói rất đúng, Đái Mộc Bạch, Đường Tam, Tiểu Vũ hồn lực đều mạnh hơn nàng.

Phất Lan Đức chỉ tới Mã Hồng Tuấn và Chu Trúc Thanh."Mã Hồng Tuấn. Hắn cùng tuổi Đường Tam, Tiểu Vũ, ngươi nên biết, mười một tuổi tiến vào Sử Lai Khắc học viện, mặc dù vũ hồn của hắn có khiếm khuyết, nhưng là, hắn có biến dị vũ hồn cũng là cao cấp nhất thú vũ hồn, luận võ hồn mà nói, cho dù tại cả đại lục cũng không có vài người có thể so với hắn. Hắn hồn lực cũng không kém gì ngươi, toàn là hắn dùng một bộ phận tâm lực đền bù vũ hồn khiếm khuyết."

"Chu Trúc Thanh, hồn lực yếu hơn ngươi. Nhưng là, nàng không giống ngươi, nàng có một tâm hồn kiên định. Chu Trúc Thanh, Ngươi nói cho ta biết, ngươi tới Sử Lai Khắc học viện là vì cái gì?"

Chu trúc thanh lạnh như băng, thanh âm không chút do dự trả lời : "Để chính mình trở nên mạnh hơn."

Phất Lan Đức nói : "Đối với khóa trình của học viện an bài ngươi làm như thế nào?"

Chu Trúc Thanh nói : "Chỉ cần làm thực lực ta tăng lên. Ta sẽ không chút do dự chấp hành."

Phất Lan Đức thản nhiên nói : "Trữ Vinh Vinh. Ngươi đều nghe thấy? Ngươi tự hỏi, so với bọn họ ở chỗ này, Ngươi thân mình đã kém cõi nhất rồi. Ngươi còn có tư cách gì mà kiêu ngạo? Ta dám nói, chỉ cần ngươi rời nơi này, hai mươi năm sau, so với ngươi thành tựu của mỗi một người bọn họ đều cường đại hơn nhiều."

Trữ Vinh Vinh không cam lòng. Nàng thật sự không cam lòng."Còn có Áo Tư Lạp. Ta như thế nào cũng mạnh hơn hắn, hắn cũng là loại hồn sư phụ trợ, chỉ là một thực vật hệ hồn sư nho nhỏ mà thôi, so ra hắn còn kém ta".

Phất Lan Đức lắc đầu, nói : "Không, ngươi sai rồi, nếu ngươi cho rằng như vậy. chính là sai lầm lớn. Áo Tư Lạp có thiên phú, thậm chí còn hơn Mộc Bạch, nếu không ta tại sao cho phép hắn tiến vào học viện. Trữ Vinh Vinh, ta chỉ hỏi ngươi một vấn đề, ngươi gặp qua Tiên thiên mãn hồn lực thực vật hệ vũ hồn chưa?"

Trữ Vinh Vinh mặt mày thất sắc,"Không. Không có khả năng, phụ trợ loại vũ hồn như thế nào có Tiên thiên mãn hồn lực?"

Tại hồn sư giới, Tiên thiên mãn hồn lực giả mặc dù ít, nhưng cũng không phải không có, mà phụ trợ loại vũ hồn lại chưa bao giờ xuất hiện, Trữ Vinh Vinh sở dĩ cho rằng chính mình thiên phú dị bẩm, là người thiên tài, chính là bởi vì nàng có vũ hồn tại Giác Tỉnh, đạt tới rồi chín cấp trình độ so ra chỉ cách tiên thiên mãn hồn lực một bước nhỏ. Đây đã là phụ trợ vũ hồn cực phẩm có tồn tại.

Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, người...kia có chút bỉ ổi, niệm khởi hồn chú lại hèn mọn vậy, bỉ ổi đại hương tràng thúc thúc Áo Tư Lạp lại là tiên thiên mãn hồn lực.

Phất Lan Đức lạnh nhạt nói : "Áo Tư Lạp là tiền vô cố nhân (ý là sử sách chưa cho cha nào giống hắn : Tiền vô cổ nhân- hậu vô lai giả). Hắn tương lai trưởng thành không thể hạn lượng, thậm chí có thể tại Phụ Trợ Hồn Tôn, thay thế địa vị cao vời của Thất Bảo Lưu Ly tông môn của ngươi. Ngươi có thể không tin lời nói của ta, nhưng ta có thể dám chắc nói cho ngươi, đây là khả năng có thể".

Trữ Vinh Vinh thất thần đứng ở nơi này, từ nhỏ đến lớn, nàng ở bên mọi người bảo hộ mà lớn lên, hơn nữa thân mình chính là thiên tài, đương nhiên được sủng ái cực điểm, nàng vẫn cho rằng, chính mình mới là người xuất xắc nhất. Bây giờ thực lực còn chưa đủ cường cũng là bởi vì nguyên nhân tuổi tác.

Lúc nàng xem Đường Tam cùng Triệu Vô Cực đánh một trận. Trữ Vinh Vinh đã bị rung động liễu, nhưng nàng tiềm ý thức lý vẫn còn nghĩ mình và Đường Tam khác biệt, dù sao vũ hồn tu luyện không phải cùng lộ tuyến.

Nhưng là mỗi một câu nói của Phất Lan Đức đều như là lợi kiếm bình thường đâm vào trong lòng nàng. Làm niềm kiêu hãnh trong lòng nàng tan biến.

Sắc mặt Trữ Vinh Vinh có chút tái nhợt, đột nhiên khóc ròng, quay đầu hướng túc xá của mình chạy đi.

Phất Lan Đức trên mặt toát ra một tia đắc ý, tươi cười trong lòng thầm nghĩ, nếu ngay cả một Tiểu nha đầu mười hai tuổi, ta không dạy được, không chừng, ta cũng không dám tự xưng ra phong hào Hoàng kim thiết tam giác nữa.

Đái Mộc Bạch nhìn Phất Lan Đức đang tươi cười, hỏi dò: "Viện trưởng, ta còn phải đi giúp nàng thu thập đồ vật không?"

Phất Lan Đức trừng hắn một cái, nói : "Ngươi rất muốn nha đầu này bỏ đi sao? Trữ Vinh Vinh mặc dù bị thương tổn một chút. Nhưng bản tính cũng kiên cường, để nàng chính mình tự hiểu ra. Ngươi đi gọi Áo Tư Lạp quay lại. Nói rằng ta hủy bỏ trừng phạt hắn, để hắn đi an ủi Trữ Vinh Vinh."

"Vâng." Đái Mộc Bạch đáp t,. xoay người đi tìm Áo Tư Lạp. Lúc này, trong lòng hắn càng thêm khâm phục Phất Lan Đức.

Đái Mộc Bạch cũng xuất thân từ thế gia, đương nhiên biết địa vị Thất bảo lưu ly tông tại đại lục kinh khủng cỡ nào, cả đấu la đại lục, phong hào đấu la gia cũng chỉ gồm mười vị. Tron đó Thất bảo lưu ly tông chiếm hai, như vậy về thực lựcmà nói, cho dù hai đại đế quốc hoàng thất, nhìn thấy thất bảo lưu ly tông chủ cũng phải khách khách khí vài phần. Mà Phất Lan Đức lại cũng không dám cường quyền khi giáo huấn tiểu công chúa của Thất bảo lưu ly tông, không phải là chuyện đơn giản.

Kỳ thật. Đái Mộc Bạch lại nào biết đâu rằng, trong ngực vị viện trường đại nhân này có một phong thư của Thất bảo lưu ly tông chủ, ghi rõ luôn tín nhiệm mọi phương pháp của viện trưởng, nếu không Phất Lan Đức thật sự không chút cố kỵ sao?

Tiểu Vũ lặng lẽ lè đầu lưỡi ra. Nàng cũng không nghĩ tới bản chất của Trữ Vinh Vinh lại như vậy, ngày hôm qua nàng tại và Trữ Vinh Vinh cùng nhau nói chuyện, rất thân thiết, lúc này lại mới phát hiện, thì ra tính tình Trữ Vinh Vinh so với chính mình còn dữ dằn hơn.

Phất Lan Đức hai tay để ở sau lưng, nói: " Tốt lắm, chuẩn bị xuất phát, kết quả của Trữ Vinh Vinh và Áo Tư Lạp các ngươi cũng thấy rồi. Tại chỗ này tu luyện, sẽ phải tuân thủ quy củ của học viện. Tại mỗi khóa học, lời của ta là mệnh lệnh, kế tiếp các ngươi bắt đầu hướng tới đệ nhất khóa của Sử Lai Khắc hoc viện. Các ngươi, mỗi người đều độc lập hoàn thành khóa trình của chính mình, đừng trách ta không nói trước, nếu các ngươi làm không tốt, vậy, không chết cũng bị lột da."

Đái Mộc Bạch rất nhanh đã trở lại, hướng phất lan đức gật đầu, ý bảo tự mình đã làm cho Áo Tư Lạp đi tới an ủi Trữ Vinh Vinh.

Phất lan đức phất phất tay, nói : "Xuất phát, đuổi kịp ta."

Nói xong, chỉ thấy mủi chân hắn chỉa xuống đất, nhanh chóng bước đi, nhắm phương hướng bên ngòai học viện học viện đi tới.

Mọi người cũng vội vàng đuổi theo.

Phất Lan Dức thủy chung bảo trì tốc độ mau lẹ, lúc này mới thấy sự chênh lệch thưc lực của năm tên đệ tử.

Theo sát tại Phất Lan Dức phía sau, là kẻ có hồn lực thâm hậu nhất Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch. Phía sau Đái Mộc Bạch cũng không phải Đường Tam, mà là Chu Trúc Thanh.

Quỷ Ảnh Mê Tung của Đường Tam lợi hại ở chỗ tinh diệu, nói về tốc độ thu ngắn khoảng cách xa, lại không bằng Chu Trúc Thanh là Mẫn công hệ hồn sư. Cho nên hắn cùng Tiểu Vũ ngang hàng xếp tại vị trí thứ ba. Mã Hồng Tuấn ở tại vị trí cuối cùng, nhưng cũng không chậm lắm so với Đường Tam.

Dọc theo đường đi, Phất Lan Đức chẳng nói câu nào, bọn Đường Tam cũng không lên tiếng. Trong đầu còn đang hồi tưởng đọan đối thoại giữa Phất Lan Đức và Trữ Vinh Vinh lúc nãy.

Rất nhanh, Đường Tam phát hiện mục tiêu của Phất Lan Đức, đó là Tác Thác thành.

Từ Sử Lai Khắc học viện tới Tác Thác thành cũng không xa, lúc nhìn thấy cửa Nam của Tác Thác thành, tốc độ Phất Lan Đức mới chậm lại, làm khỏang cách giữa hắn và cho năm tên đệ tử gần lại.

Tác Thác thành nằm tại trung tâm Ba Lạp Khắc vương, sẽ không đã bị bất luận ngoại địch nào tới uy hiếp, cho nên nơi này cửa thành ban đêm hòan tòan mở. một nhóm sáu người thuận lợi tiến vào trong thành.

Mặc dù bây giờ trời đã tối, nhưng Tác Thác thành lại như là vừa mới tỉnh ngủ, thậm chí so với ban ngày càng thêm náo nhiệt. Ngã tư đường hai bên, tất cả cửa hàng đều sáng trưng, thương nhân chỉ buổi tối mới đi ra buôn bán cộng với khách nhân quen thuộc cũng sôi nổi tự mình tìm được địa phương mua bán một chút thức ăn hay hàng hóa nào đó.

Đường Tam cùng Tiểu Vũ mặc dù ở trong thành này hai ngày trứơc, nhưng cũng không ra ngòai đi dạo vào buổi tối, Đường Tam nhìn qua mọi vật với ánh mắt bình thường, nhưng Tiểu Vũ lại hăng hái nhìn qua lại mọi nơi, nếu thấy cái gì đó hứng thú thì tự mình lặng lẽ đi lại gần hơn. Nếu không nhờ Đường Tam thủy chung lôi kéo, nói không chừng nàng đã tẩu mất.

Chu Trúc Thanh vẫn như trước, vẻ mặt lạnh như băng, tựa hồ ngoại giới hết thảy cùng nàng không có nửa điểm liên quan, ánh mắt thủy chung chỉ dừng lại trên người trước mặt mình là Phất Lan Đức, cũng không có bị ngoại giới ảnh hưởng chút nào.

Đái Mộc Bạch ánh mắt nội liễm, biểu hiện ra một bộ mặt, sự trầm ổn bộ dáng cơ hồ cùng Chu Trúc Thanh giống nhau như đúc, chỉ là không có nét băng sương trên mặt, hết thảy đều biểu hiện rất tự nhiên.

Mà Mã Hồng Tuấn có vẻ hai con mắt thì chưa đủ, mặc dù không giống Tiểu Vũ đều có hứng thú với mọi vật, nhưng hai mắt hắn không ngừng liếc ngang liếc dọc, mục tiêu đều là tại phần phía trên của nữ tử tại ngã tư đường.

Già thì sáu mươi, trẻ thì mười sáu, con mắt của Mã Hồng Tuấn nhìn không sót một ai một khi chứng kiến ai đó có vóc người đầy đặn một chút, hắn lại nuốt nước miếng ực ực. May là hắn đi tại vị trí sau cùng của đội, những người khác cũng không phát hiện bộ dáng của hắn bây giờ.

Phất Lan Đức đột nhiên dừng cước, nhìn lên sắc trời, tự nhủ: “Còn có chút thời gian. các ngươi theo ta lại đây.”

Nói xong, Phất Lan Đức mang theo năm người đi vào một tiệm trà tại ngã tư đường, sáu người vây quanh hắn ngồi xuống, Phất Lan Đức rót đầy nước trà ra chung.

Tiểu Vũ nhìn trước mặt tràn đầy lá trà cùng nước trà, cau mày nói,“Viện trưởng, đệ nhất đường khóa của chúng ta sẽ không ở tại chỗ này chứ?”

Phất Lan Đức nói : “Đương nhiên không phải, địa phương tập huấn của các ngươi là ở phía này.” vừa nói, hắn giơ ngón tay ra phía ngoài diện chỉ đi tới.

Theo ngón tay hắn chỉ, Đường Tam thấy, cách tiệm trà không xa, có một mảng kiến trúc cao lớn, từ góc độ này của bọn họ, chỉ có thể nhìn thấykiến trúc cao khỏang trăm thước, to lớn vô cùng, dưới màn đêm có cảm giác hùng vĩ thâm trầm. Từ kiến trúc to lớn nọ, mơ hồ có ánh sang lóe ra từ bên trong.

Đái Mộc Bạch biến sắc, thấp giọng nói: “Viện trưởng, ngày đầu tiên cũng để cho bọn họ đi tới chỗ đó sao?”

Phất Lan Đức thản nhiên đích nói : “Nhớ kỹ, các ngươi đều là quái vật, không phải người bình thường. Nếu thị quái vật, liền có phương thức tu luyện dành cho quái vật.”

Nói tới đây, hắn dừng một chút, trầm giọng nói: “Các ngươi có vũ hồn bất đồng, từng người cũng có phương pháp tu luyện riêng của bản thân. Học viện chỉ dạy các ngươi chính là như thế nào tự mình vận dụng vũ hồn cách tốt, trợ giúp các ngươi thu được tuyệt phẩm hồn hoàn, có nhiều hơn thật chiến kinh nghiệm, cật lực khai xuất khả năng và tiềm lực. Ngòai ra, chính là cung cấp về tri thức về vũ hồn khắp nơi, cùng với tình huốngcủa đại lục hồn sư. Ở đây, trong tất cả điều các ngươi phải học tập, trọng yếu nhất chính là thật chiến kinh nghiệm.”

“Đồng dạng cấp bậc cùng thực lực, thật chiến kinh nghiệm có bao nhiêu, thì quyết định thắng bại bấy nhiêu mấu chốt giành thắng lợi. Chỉ có thông qua không ngừng thật chiến, mới có thể phát xuất hết khả năng

chiến đấu cùng năng lực ứng biến. Cho nên, đệ nhất khóa huấn luyện của các ngươi, chính là thật chiến. Mà địa phương kia, là khóa đường của các ngươi."

Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn liếc nhau, Mã Hồng Tuấn ý muốn lên tiếng, Tà Mâu Đái Mộc Bạch ra vẻ bất đắc dĩ, bọn họ hiển nhiên đều biết được đó là địa phương nào. Mà Đường Tam, Tiểu Vũ cùng với lạnh như Chu Trúc Thanh lạnh lùng, đều tỏ vẻ nghi hoặc khó hiểu.

Phất Lan Đức nói : "Cùng loại kiến trúc như vậy, chỉ có cấp bậc thành thị chính mới có thể có. Quy mô của nó có thể nói là một tòa thành thị thậm chí như là thủ phủ trong kinh đô của một quốc gia cường thịnh. Kiến trúc giống như vậy, gọi là Đại đấu hồn tràng, hơn nữa tại thành thị đều có danh tiếng, gọi là Tác Thác đại đấu hồn tràng."

"Cái gọi là đích đại đấu hồn tràng, chính là địa phương cho các vũ hồn sư đánh nhau chết sống, cũng chính là nơi hồn sư đối chiến. Bất luận là Thiên Đấu đế quốc hay là Tinh La đế quốc, đều có như một loại quy tắc như vậy, đấu hồn tràng quyết định hưng suy của quốc gia."

Đường Tam cau mày nói : "Viện trưởng, hồn sư không phải là chuyên ngành cao nhất, xa hoa nhất sao? Tại sao có địa phương đấu hồn tràng to như vậy như vậy tượng như làm cho người ta quan nhìn xem vũ hồn thi đấu, có gì là trang trọng, uy nghiêm?"

Phất Lan Đức lắc đầu, nói : "Không, ngươi sai rồi, mặc dù ta cũng không thích đại đấu hồn tràng địa phương như vậy. Nhưng ta không phải không thừa nhận. Đại đấu hồn tràng tuyệt đối thể hiện giá trị hồn sư. Ngươi đem nó suy tưởng ra hình thái đơn giản rồi. Đại đấu hồn tràng có riêng một thế lực và quyền uy của chính nó, là một loại thế lực địa phương đặc thù. Nó do bảy đại gia tộc hồn sư nổi danh của toàn đại lục liên hợp sáng lập. Cũng không thuộc về hai đại đế quốc hoặc là vũ hồn điện, có thể nói là một phương thế lực thứ ba, phú khả địch quốc, tại đại đấu hồn tràng nội thành danh đích hồn sư. Tại tất cả quốc gia đều muốn trở thành minh tinh sáng nhất, chẳng những có thể thu được thật lớn ích lợi, còn có thể thu được thật lớn danh vọng, hơn nữa, đại đấu hồn tràng là một địa phương tương đối công bình, ở chỗ này, cho dù ngươi giết một thành viên hay truyền nhân của đại gia tộc, cũng không cần lo lắng bị trả thù, đây là tính công bằng của nó."

Nói đến nơi đây. Mắt Phất Lan Đức lóng lánh hẳn lên: "Vũ hồn cấp bậc, là mục tiêu của một gã hồn sư dù mạnh hay yếu. Hồn hoàn càng tốt là phương pháp biểu đạt, nhưng lại không thể đại biểu cho năng lực chánh thức của một gã hồn sư, chỉ có thông qua tự thân cố gắng tại đại đấu hồn giữa sân mà xưng hào mới gọi là tự thân thể hiện thực lực tốt nhất a."

"Lúc hồn sư tại tiến vào đại đấu hồn tràng đều chỉ dụng đấu hồn hai chữ Đại biểu, thu được trận đấu thắng lợi nhận một quả huy chương. Mỗi thu được một hồi thắng lợi, sẽ có điểm nhất định. Tích phân - số điểm - đạt tới trình độ nhất định, cấp bậc huy chương tăng lên, Mai huy chương chính là đại biểu cho cấp bậc tại đại đấu hồn tràng, hơn nữa cũng là hình thức đại diện thông dụng ở tất cả các thành trên toàn đại lục. Huy chương cấp bậc cao thì có chỗ tốt rất nhiều. Ta không cần giải thích rõ. Huy chương là cấp bậc, dựa theo loại khóang vật mà phân ra, thấp nhất là Thiết (sắt) huy chương, cũng chính là Thiết đấu hồn, hướng thượng theo thứ tự là Đồng, Ngân, Kim, Tử kim, Lam bảo thạch, Hồng bảo thạch, Toản thạch (Kim Cương), tổng cộng tám cấp bậc."

Nói đến nơi đây, Phất Lan Đức đưa ánh mắt theo thứ tự từ trước mặt năm người đảo qua,"Ta cho các ngươi nhiệm vụ, chính là trước khi tốt nghiệp, ít nhất bắt được ngân đấu hồn huy chương, hiểu được chưa?"

"Đừng tưởng rằng thu được ngân đấu hồn huy chương là rất dễ dàng, Mộc Bạch và Hồng Tuấn đã ở chỗ này tham dự hơn một năm trận chiến. Mộc bạch, ngươi nói cho ba người bọn họ, ở chỗ này yêu cầu cấp bậc huy chương tăng lên là cái gì, còn nói chiến tích của các ngươi nữa."

Vừa nói xong, Phất Lan Đức điềm nhiên uống một ngụm nước trà. Hắn thành lập Sử Lai Khắc học viện đã hơn hai mươi năm, tự nhiên biết như thế nào là phương thức giáo dục để đệ tử tiếp nhận dễ dàng, chính là muốn khiến cho bọn họ hứng thú. Bất luận làm chuyện gì, nếu có hứng thú hết thảy đều có thành công nửa phần.

Có thể trúng tuyển Sử Lai Khắc học viện, không thể nghi ngờ đều là mấy đứa nhỏ quái vật, hoặc có thể nói đó là những đệ tử thiên tài, căn bản không có khả năng dùng phương pháp giáo dục bình thường.

Đái Mộc Bạch nói: "Ta bắt đầu tham gia Tác Thác đại đấu hồn tràng là lúc cấp hai mươi chín, tổng cộng tiến hành năm mươi sáu trận chiến, trước mắt chiến tích là hai mươi chín thắng hai mươi bảy thua, chiến tích chia làm hai: từ thiết đấu hồn tăng lên tới đồng đấu hồn cần một trăm tích phân, mỗi thu được một hồi chiến đấu địa thắng lợi, tích phân được thêm một tích phân. Nhưng là, nếu thua một trận chiến, cũng sẽ tương ứng bị khấu trừ một tích phân. Nếu liên tiếp thắng năm tràng, vậy, tích phân sẽ gia tăng thêm mười. Liên tiếp thắng mười trận, sẽ tăng thêm một trăm. Cho dù là tích phân đạt tới đồng đấu hồn thành công, Nhưng chỉ cần tích phân bị hạ dưới một trăm, cũng tương ứng bị hủy bỏ tư cách đồng đấu hồn. Đồng đấu hồn tăng lên tới ngân đấu hồn, phải có một ngàn tích phân, trong giai đoạn đồng đấu hồn mà chiến đấu, mỗi chiến thắng một trận, thu được mười cái tích phân. Thua một trận cũng bị giảm đi mười cái tích phân. Liên thắng thì cũng giống như Thiết đấu hồn thu hoạch."

Đối với thực lực của Đái Mộc Bạch. Đường Tam có chút rõ ràng, nghe xong lời hắn nói, chỉ còn có giật mình."Mộc bạch. Vơi thực lực của ngươi, mới có thắng hai mươi chín lần, mà hai mươi bảy thua sao? Điều này sao có thể. Vũ hồn của ngươi là thú vũ hồn rất cường đại mà."

Đái Mộc Bạch cười khổ nói: "Không có cái gì không có khả năng. Đại đấu hồn tràng không có thể...là nơi tốt đẹp như vậy, nơi này có ba loại phương thức, một loại tên là Bác Dịch, là luận bàn tính chất, cũng chính là ta quy tắc ta mới nói, dựa theo đẳng cấp phân tổ tiến hành, hoặc là nói là dựa theo hồn hoàn bao nhiêu cấp tiến hành phân tổ. Một khi ngươi chỉ có một cái hồn hoàn, vậy chỉ có thể tham gia hạ tổ bác dịch. Lúc ta hai mươi chín cấp, liên thắng bốn tràng. mắt thấy có thể bắt đầu bắt được liên thắng thêm mười tích phân thì thực lực cũng tăng lên tới liễu ba mươi cấp, thu được hồn hoàn thứ ba, sau đó ta liền liên bại mười tràng. Vì tích chia bảng đấu, ta có đồng dạng là ba hồn hoàn, ta ba mươi cấp đối phó ba mươi tám, ba muơi chín cấp đối thủ, như thế nào có khả năng thắng lợi? Muốn ở chỗ này thu được liên thắng. trừ phi tại hai mươi chín cấp tham gia một đoạn thời gian địa bác dịch, lúc tới ba mươi cấp, tạm đình tham dự, đạt tới ba mươi chín cấp lại tiến hành bác dịch, mới có có thể có khả năng. Nhưng mục đích của chúng ta là thật chiến, tự nhiên không thể làm như vậy, chiên tích của ta có vẻ kém chút. Tích phân còn không bằng mập mạp."

Mã Hồng Tuấn tiếp lời nói: "Ta đến bây giờ có ba mươi ba chiến hai mươi mốt thắng, mười hai thua, chín tích phân."

Phất Lan Đức nhìn sắc trời bên ngòai một lúc: "Thời gian không sai biệt lắm, chúng ta nên đi thôi, tình huống chính tới hiện trường ta sẽ nói cho các ngươi."

Trả xong tiền trà, nhóm sáu người đi ra khỏi tiệm. Hướng Tác Thác đại đấu hồn tràng đi đến.

Tiến lại gần, Đại đấu hồn tràng mang đến cảm giác kinh ngạc cho người khác. Tại lúc Đường Tam và Tiểu Vũ tới Tác Thác thành, bọn họ cũng không tham quan chỗ này, cho nên cũng không có phát hiện tại đây còn có một kiến trúc vĩ đại dường ấy.

---

25. Chương 24: Thành Lập Tam Ngũ Đội

Đến gần nhìn, đại đấu hồn tràng mang cảm giác giật mình cho kẻ khác, lúc Đường Tam và Tiểu Vũ đến Tác Thác, bọn họ không đến khu vực này của Tác Thác thành, cho nên không biết, tại bên trong thành tự nhiên còn có một tòa kiến trúc hoành vĩ như thế.

Tác Thác đại đấu hồn tràng nhìn qua có hình tròn, cao một trăm hai mươi thước, bên trong chia thành một đấu hồn tràng chính và hai mươi bốn đấu hồn tràng phụ. Có thể đồng thời dung nạp sáu vạn người xem. Trong đó kể cả một trăm gian khán phòng cho khách quý. Nơi này chẳng những là nơi hồn sư luận bàn trao đổi, mà cũng là chỗ để thể hiện, phô bày thực lực của cá nhân.

Đi về một bên của Tác Thác đại đấu hồn tràng, Phất Lan Đức nói một chút quy tắc,tình huống đơn giản của đấu hồn tràng cho bọn Đường Tam.

Ở chỗ này, đấu hồn chia làm ba loại, một loại là bác dịch, cũng chính là cùng nhau luận bàn, cấm hạ thủ giết người, một loại khác là sanh tử đấu, dùng để giải quyết điều không thể và là tranh đoan đích thực, cuối

cùng là đúng đổ đấu. Do người của đại đấu hồn tràng làm trọng tài, đổ đấu song phương bỏ ra cùng số lượng tiền , cùng số lượng hồn sư tiến hành trận đấu, cuối cùng kẻ chiến thắng lấy hết. Đổ đấu đầu tiên chính là sanh tử đấu. rất nhiều quý tộc, tông tộc gây ra mâu thuẫn, thù hằn với nhau khi sử dụng phương pháp thi đấu này.

Mà hình thức, quy tắc của trận đấu cũng chia ra làm ba loại, một chọi một, hai chọi hai và quần chiến. Trong đó, quần chiến hai bên thượng ghị số lượng người thi đấu, dựa theo quy củ của đại đấu hồn tràng, bình thường đều là bảy đến mười người một đội.

Đi vào bên trong đại đấu hồn tràng, đập vào mắt đầu tiên là một tấm bia đá thật lớn, mặt trên điêu khắc hàng loạt tên người. Phất Lan Đức nói cho bọn Đường Tam biết, đây đều là danh tánh của những hồn sư nổi tiếng.

Ở chỗ này tiến hành báo danh hết sức đơn giản, chỉ cần nói ra tên, tuổi, nơi sinh,kiểu vũ hồn là có thể lĩnh huy chương khởi đểm là thiết đấu hồn huy chương, đương nhiên, lệ phí cho mỗi người là mười kim tệ.

Đồng thời, cùng lúc tiến vào vũ hồn điện để kiểm tra vũ hồn lực, nhằm xác định cấp bậc.Đái Mộc Bạch nói cho mọi người, mỗi lần đến đây tham gia thi đấu, hắn đều tới nơi này kiểm tra lại hồn lực, chủ đích là có thể xác định được đối thủ của mình.

Phất Lan Đức tự nhiên sẽ không đề nghị như thế, hắn để Đường Tam, Tiểu Vũ và Chu Trúc Thanh tự hoàn thành phương thức của mình.

Làm Đường Tam ấn tượng khắc sâu chính là, tại lúc bọn họ kiểm tra, nhân viên phụ trách không vì bọn họ còn nhỏ tuổi mà cười nhạo hoặc là ra vẻ ngạc nhiên, tất cả đều biểu hiện giống nhau, tốc độ cũng cực kỳ nhanh chóng. Từ chi tiết đơn giản này, tỉ mĩ là có thể nhìn ra, đại đấu hồn tràng này tuyệt không phải nơi bình thường.

Sau kiểm tra liền tiến hành phân loại thi đấu, Phất Lan Đức mang bọn họ đi tới khu vực đấu hồn loại bác dịch, đơn giản phân phó cho Đái Mộc Bạch vài câu, rồi tự mình đi về phía trong của đấu hồn tràng.

Đái Mộc Bạch nói cho Đường Tam và những người khác biết, tại đại đấu hồn tràng, chỉ có liên tiếp thắng năm trận, hoặc có cấp bậc cao đấu hồn huy chương và trình độ nhất định hoặc là hồn sư cấp bậc cực cao, mới có thể tại đấu hồn tràng chính tiến hành thi đấu. Tân thủ như bọn họ, chỉ có thể tiến hành thi đấu tại phân đấu hồn tràng. Thiết đấu hồn mà chiến thắng có thể nhận được mười kim tệ thưởng, thua đương nhiên là không có.

Rất nhanh, năm người đã chuẩn bị xong, bởi vì bọn họ là đồng thời tới, nên bị phân chia vào khu bác dịch thứ mười bốn tiến hành thi đấu. Chỉ riêng Đái Mộc Bạch có đối thủ cấp bậc là hồn tôn, bọn Đường Tam bốn người còn lại đối thủ đều là đại hồn sư mà thôi.

Đại đấu hồn tràng gây cho Đường Tam một cảm giác hoa cả mắt, ở chỗ này, các loại các dạng phân phối cực kỳ chính xác, là hai mươi bốn cái phân tràng, mỗi một cái phân đấu hồn tràng lại chia làm khu vực không giống nhau, kể cả bác dịch khu, sanh tử khu hai loại, mỗi một loại lại chia làm ba loại phương thức thi đấu, một đối một, hai đối hai và đoàn chiến. Cho nên, một phân đấu hồn khu thì có sáu đích lôi đài khác nhau. Về phần đổ đấu, căn cứ theo lời Đái Mộc Bạch, bất luận là cấp bậc gì, tất cả đều ở chủ đấu hồn tràng tiến hành.

Mô thức kinh doanh của Đại đấu hồn tràng đã đạt tới mức trình độ phi thường, không giống đấu hồn khu, cả tiện nghi lẫn lượng khán giả cũng khác, như bọn Đường Tam mới tham gia loại bác dịch, nơi tỷ thí một đối một phân tái khu, mặc dù tiện nghi khá tốt, nhưng khán giả là ít nhất.

Hồn sư tham gia đấu hồn được an bài thống nhất tại một phòng nghỉ rộng rãi, mỗi vị đều có một chỗ riêng.

Bên trong khu vực nghỉ ngơi, khi bọn Đường Tam đến, lập tức khiến cho các hồn sư khác chú ý, dù sao, tuổi bọn họ thật sự quá nhỏ, nhưng là, mặc dù ai cũng kinh ngạc, nhưng không ai lai giễu cợt bọn họ, mỗi người đều tập trung thư giãn, để có thể có trạng thái bảo trì tốt nhất, chờ đợi lượt thi đấu của mình.

Tiểu Vũ ngồi ở bên cạnh Đường Tam, thấp giọng nói: “Ca, ta vừa rồi hỏi Đái Mộc Bạch, mỗi hồn sư mặc dù mỗi ngày chỉ có thể tham gia một hồi bác dịch, nhưng có thể đồng thời tham gia nhiều loại hình, chúng

ta đều là hai mươi chín cấp, tại đây ở cấp bậc trung, hẳn là không khó chiến thắng, không bằng, chúng ta cũng tham gia hai đối hai đấu hồn, cũng tốt sớm một chút đạt tới tích phân yêu cầu, thế nào?"

Đường Tam mỉm cười, nói: "không thành vấn đề, dù sao chúng ta cũng là đề cao thật chiến kinh nghiệm cho bản thân, nhiều kinh nghiệm chiến đấu một chút vẫn tốt".

Lập tức, hắn mang ý nghĩ của mình và Tiểu Vũ đích nói cho Đái Mộc Bạch,Đái Mộc Bạch tự nhiên sẽ không phản đối, hơn nữa như là được bọn họ nhắc nhở, ánh mắt lại rơi vào người Chu Trúc Thanh, đáng tiếc, vũ hồn của bọn họ đích không cùng đẳng cấp, không có khả năng tiến hành tổ đội hai đối hai đấu hồn, hắn cũng chỉ có thể bỏ qua mà thôi.

Đái Mộc Bạch nói: "Tiểu Tam, ngươi mang theo Tiểu Vũ cả hai lại bên kia báo danh đi, bên này chiến đấu hẳn là chút nữa mới tiến hành"

Đường Tam gật đầu, tại tiến đến trước, hắn đã thấy vị trí báo danh ở khu vực hai đối hai, lập tức, hắn mang theo Tiểu Vũ tạm thời rời khỏi khu một đôi một đấu hồn, đi về khu báo danh hai đối hai đấu hồn.

"Báo danh phí là mười kim tệ. Thắng một các ngươi được tổng cộng mười cái kim tệ". nhân viên công sự hướng về phía Đường Tam hai người thu phí. Bởi vì bọn họ đã kiểm tra, chỉ cần xuất ra đích thiết đấu hồn huy chương của mình không cần tiến hành lại thủ tục kiểm tra lần nữa.

"Xin mời đặt tên cho tổ đội của mình."

Đặt tên? Đường Tam và Tiểu Vũ liếc nhau. thế mới biết. Hai đối hai và đoàn chiến. Đều tự đặt tên tổ nhóm của mình, làm phương tiện cho người chủ trì của đấu hồn tràng tiến hành giới thiệu.

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói: "Vậy kêu là Tam Vũ tổ hợp đi". Hắn phân biệt lấy tên mình và Tiểu Vũ, dù sao ý nghĩa cũng không có bao nhiêu.

"Tốt. Tam Ngũ tổ hợp đã được ghi."

Đường Tam và Tiểu Vũ nhìn vào hàng chữ được khắc vào thiết đấu hồn huy chương, mặt trên ghi Tam Ngũ đội bốn chữ, chỉ là chữ Vũ lại được khắc thành Ngũ.

"Ấy, chữ này không đúng, là Vũ chứ không phải Ngũ." Tiểu Vũ bất mãn nói.

Nhân viên công tác lạnh lùng nói: "Ai biểu các ngươi nói không rõ ràng, muốn sửa đổi tên đội ngũ phải ghi lại sổ sách lần nữa đồng thời, xóa những tên đội ngũ cũ đi ".

Đáng lúc Tiểu Vũ định tranh cãi, thanh âm của Đái Mộc Bạch đột nhiên truyền đến: "Tiểu Vũ. Trận đấu một chọi một của ngươi sắp bắt đầu, nhanh lại đây".

Đường Tam vỗ vỗ vai Tiểu Vũ, nói: "Quên đi. Tam Ngũ tổ hợp thì Tam Ngũ tổ hợp, dù sao chỉ là một cái tên mà thôi".

Tiểu Vũ hướng nhân viên công tác làm mặt quỷ. lúc này mới hướng khu một đôi một đấu hồn chạy đi.

Cặp đấu của khu một đối một là chọn ra do hình thức bốc thăm, tại lúc chờ đợi tới lượt mình hồn sư có thể lựa chọn nghỉ ngơi hoặc xem các cặp khác thi đấu. Phân chia các sân là hàng người, trong đó có các hồn sư lẫn nhân viên công tác đang xem thi đấu.

Tiểu Vũ là Đường Tam bọn họ năm người có một người đang ở trên sân, Đường Tam còn chờ tới lượt mình tự nhiên lựa chọn xem cuộc chiến, tại nơi của công tác viên, bọn họ đi tới xem bên cạnh ở khu vực chuyên môn ở mặt bên lôi đài, nơi đây có thể thấy lôi đài toàn cảnh.

Mặc dù chỉ là nơi đấu hồn sơ cấp nhưng diện tích cũng không nhỏ, đường kính đạt tới hai mươi thước. Đủ để cho mỗi cá nhân phát huy hồn lực của mình, đáng tiếc chính là, số lượng người xem tại khu đấu thứ 14 này không nhiều lắm.

Trên đài đấu hồn, một gã trung niên mặc yến vĩ phục đang đứng ở giữa. Hắn cất cao giọng nói: " Phía dưới, Tại đấu tràng thứ mười bốn của chúng ta sắp tiến hành trận đấu, người thi đấu là hai vị đại hồn sư, bọn họ phân biệt là: thú vũ hồn Ngọc thố (thỏ) địa chiến hồn sư Tiểu Vũ, đánh với người đã thắng hai trận liên tiếp Thú vũ hồn Thiết giác ngưu chiến hồn sư Khánh Bảo, cuối cùng là Khánh Bảo đại hồn sư có thể tiếp

tục huy hoàng lấy được ba trận thắng liên tiếp, hay là chiến hồn đại sư mới đến Tiểu Vũ sẽ giành thắng lợi, kết quả sẽ đến sau trận đấu. Xin mời hai vị đại hồn sư thượng tràng".

Ngay lúc người trên đài xướng danh, thì có vài người hô vang tên của Khánh Bảo, đại đa số là im lặng quan sát, không mấy hứng thú với tên này.

Một thân ảnh cao to rất nhanh đi lên đấu hồn đài, người này thân cao hai thước.Ngực to eo nhỏ (NV: Kiên khoan bối khoát << dịch thóang thôi), toàn thân đều bao trùm một cảm giác cứng cáp của đá cứng, da tay ngăm đen gân guốc nổi rõ. Mang một con rắn nhỏ màu xanh quấn thân trên đang để trần, mắt to trợn rõ, nhìn quanh tứ phía rồi ngửa mặt lên trời gào lên phóng ra khí thế bá đạo.

Không cần hỏi, đây là một gã chiến hồn sư, hắn và Bất động minh vương Triệu Vô Cực cùng loại.

Mã Hồng Tuấn ngồi bên cạnh Đường Tam, thấp giọng nói: "Những người kia nhìn qua lực lượng không tồi. Ngươi có lo cho Tiểu Vũ không?"

Đường Tam lạnh nhạt cười, nói: "Ngươi chờ xem đi. Tiểu Vũ có hồn kỹ dường như e ngại hình hồn sư có lực mãnh mẽ, nhưng... là ở tình huống đối phương có lực lượng vượt qua nàng, nếu đồng cấp bậc, như là chiến hồn sư tại nàng trước mặt, sẽ là ……"

Hắn còn chưa nói xong hết một câu, vẻ mặt ngây thơ và hưng phấn nhìn Tiểu Vũ,lúc này cũng đã nhảy tới trên đài.Áo ngắn màu trắng, quần dài màu hồng nhạt, vóc người rõ ràng còn nhỏ chưa phát triển hết, trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn có vẻ tràn ngập tức giận , nhất thời hấp dẫn không ít người xem.

"Này Tiểu cô nương bao nhiêu tuổi rồi? Vừa rồi chủ trì nói cái gì? Rằng nàng là đại hồn sư? Thật là không có khả năng ".

Âm thanh nghi hoặc của người xem không ngừng vang lên, tất cả người xem có vẻ cùng một ý nghĩ, hơn nữa Tiểu Vũ nhỏ nhắn lại cùng thiết giác ngưu hồn sư to lớn thi đấu, ngay lập tức thu hút mọi người chú mục vào.

Khánh Bảo thấy Tiểu Vũ cũng sửng sốt một chút, âm thanh ngập ngừng nói: "Tiểu cô nương. Ngươi có phải đến nhầm chỗ không? Nơi này không phải là nơi nên đến, nhanh lên về nhà đi thôi".

Tiểu Vũ mỉm cười, mặc dù nàng mới chỉ có mười hai tuổi. Với khuôn mặt đó của nàng mà mỉm cười hoàn tòan hấp dẫn những người nhìn vào, nhất là đối với những kẻ suy nghĩ đơn giản như Khánh Bảo mà nói, rất dễ dàng có những mộng ảo xấu xa.

"Muội tử, đi xúông đi, vạn nhất làm ngươi bị thương thì.. ngươi xem, ngươi yếu ớt như vậy.". Khánh Bảo có chút làm khó, hàm ý Tiểu Vũ nên nhận thua.

Tiểu Vũ hơi nhíu đôi mi thanh tú. Tay chống vào eo nhỏ: "Ngươi nói nhảm nhiều thế? nhanh lên xuất vũ hồn của ngươi ra, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi".

Mắt nhìn Khánh Bảo còn muốn nói gì nữa. tính tình luôn không được nhận xét là ôn nhu của Tiểu Vũ nhịn không được tiến lên một bước, hướng Khánh Bảo đi tới.

Tốc độ của Tiểu Vũ rất nhanh, hơn mười thước khoảng cách đã được thu lại. Chân dài co lại, thân thể nhảy lên cao, hướng cổ Khánh Bảo đá vào.

Phòng ngự là một trong những năng lực cường đại của Hồn Sư, mắt nhìn Tiểu Vũ đang bay tới đá mình, Khánh Bảo cũng không múôn né tránh, hoặc nói khác là tốc độ của hắn không kịp né tránh, thầm nghĩ. Tiểu cô nương này rõ ràng không hiểu sự, lại tham gia đấu hồn, để nàng đá vài cái, thế nào cũng mệt mỏi mà chịu thua.

Nhưng mà, Khánh Bảo chỉ nghĩ kịp tới đó, sau một khắc thì trận đấu đã kết thúc.

Tiểu Vũ đá một cước vào trên cổ tráng kiện của Khánh Bảo, lực đạo so với Khánh Bảo tưởng tượng còn muốn nhẹ hơn, một cước trúng đích của nàng đá vào, cũng không dội ngược lại, mà cặp vào cổ của Khánh Bảo, cùng lúc đó, phát ra cước còn lại, kẹp quanh ngực của Khánh Bảo.

Quang mang màu hồng phấn xuất ra, là hai cái trong suốt quang mang màu vàng xuất hiện bên người Tiểu Vũ, giờ khắc này, nàng xuât hồn hòan ra chứng minh cho mọi người rõ nàng chính là một vị Hồn Sư.

Nhìn vào hồn sư trên đài, Đường Tam thấy Tiểu Vũ đang cặp trên người Khánh Bảo thì khóe miệng chợt cười nhạt "Lại nữa..".

Đây là đệ nhất hồn hoàn kỹ năng của Tiểu Vũ: Yêu Cung phát động.

Khánh Bảo chỉ cảm thấy ngực và cổ phía sau mình đồng thời truyền đến một cổ lực mạnh, cả người theo một cái nghiêng người của Tiểu Vũ , đã đằng vân giá vũ hướng không trung bay lên.

Ngay sau đó, Tiểu Vũ rơi xuống đất chống nhẹ một chân lại phóng lên, đón Khánh Bảo từ không trung rơi xuống, hai chân chuẩn xác nhắm vào bên hông hắn, dựa vào eo nhỏ của mình làm tựa, thân thể tại giữa không trung xoay tròn một vòng, vừa quấn vừa đá thân thể Khánh Bảo đang rơi xuống đích làm cho hắn tà tà bay ra ngoài, vượt quá hai bên bờ bảo vệ của đấu hồn một chút, trực tiếp rơi tới phía dưới lôi đài, phát ra thanh âm vật nặng rơi xuống đất.

Xung quanh đấu tràng thứ mười bốn hòan tòan im lặng, đừng nói người xem, ngay cả vị chủ trì cuộc đấu kia..tất cả đều há to miệng.

Ai cũng không nghĩ trận đấu lại kết thúc nhanh như vậy mà chiến thắng lại là tiểu cô nương chỉ có mười mấy tủôi, toàn quá trình chẳng những rất nhanh, hơn nữa Tiểu Vũ lai có thể quăng cái thân hình khổng lồ của đối thủ một cách đẹp mắt, man ngưu Khánh Bảo thậm chí ngay cả vũ hồn còn chưa kịp dùng đến, trận đấu đã kết thúc.

Bởi vì Khánh Bảo khách khí, Tiểu Vũ công kích hắn cũng không có dụng xuất bao nhiêu hồn lực, hơn nữa hắn có thân phòng ngự lực mạnh mẽ, lúc này đã từ trên mặt đất lảo đảo đứng lên.

"Muội tử, ngươi thật lợi hại. Ta thua". Khánh Bảo là người thành thật, nhưng cũng không ngốc. Lúc Tiểu Vũ phát lực đích trong nháy mắt, hắn đã nhận ra hồn lực của Tiểu Vũ hơn xa hắn, Khánh Bảo có thân hồn lực là hai mươi lăm cấp. Tại cấp bậc hồn lực chênh lệch một tí , hơn nữa kỷ xảo của Tiểu cô nương lại quỷ dị, hắn biết, cho dù là mình dụng toàn lực, cũng không có khả năng chiến thắng.

Tiểu Vũ tức giận nói: "Cái gì muội tử, gọi ta là sư tỷ Tiểu Vũ. Không biết luật năng giả vi đại (người nào mạnh lớn hơn) sao?"

"Vâng, Tiểu Vũ tỷ". Khánh Bảo rất thành thật kêu một tiếng, vẻ mặt đỏ bừng bỏ đi.

Đang nhìn lên đài, Đường Tam nghe Tiểu Vũ nói không khỏi ngẩn người, nha đầu kia, lại muốn làm Đại tỷ nữa rồi .

Oanh -, tiếng hoan hô lúc này mới chợt vang lên, một Tiểu cô nương xinh đẹp, lại lợi hại như vậy, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người, trong lúc nhất thời tiếng vỗ tay vang động khắp nơi.

Tiểu Vũ cười hì hì hướng lên khán đài phất vẫy vẫy tay.

Người chủ trì lúc này cũng tỉnh táo lại, bước nhanh lên trên đấu hồn, lớn tiếng tuyên bố, "Chiến hồn đại sư Tiểu Vũ chiến thắng, chiến tích, một thắng không thua. Khánh Bảo chiến tích hai mươi mốt thắng mười bốn thua. Tiểu Vũ đại sư, mời ngài xuống đài phía sau tiến hành đăng ký tích phân".

Tiết tấu trận đấu diễn ra rất nhanh, có lẽ là bởi vì Tiểu Vũ cùng Khánh Bảo đánh một trận ngắn ngủi đặc sắc, người xem trên đài lúc này cũng sôi nổi bàn tán hẳn lên.

Nhưng điều Đường Tam và những người khác không nghĩ tới chính là, trận thứ hai đẳng cấp đấu hồn sư, lại là cuộc nội chiến của Sử Lai Khắc học viện, phân biệt là Đường Tam và Chu Trúc Thanh.

Chu Trúc Thanh chỉ nhìn Đường Tam một cái rồi đi tới thông đạo, Đường Tam đang chuẩn bị theo sau, lại bị Đái Mộc Bạch bắt lấy bả vai.

Đái Mộc Bạch trên mặt toát ra vài phần xấu hổ, thấp giọng nói: "Huynh đệ, xin hạ thủ lưu tình ".

Đường Tam mỉm cười, hướng hắn gật đầu, lúc này mới thông qua đấu hồn thông đạo đi ra.

Lại là nam nữ đối chiến, vẫn là Tiểu cô nương có một dung mạo sắc sảo không kém phần xinh đẹp so với Tiểu Vũ thi đấu, đấu hồn chưa bắt đầu, khán trên đài đã vang lên từng tràng hoan hô.

Người chủ trì đơn giản giới thiệu danh tính và vũ hồn của song phương, tựu ý bảo hai người có thể bắt đầu ngay.

"Mời". Đường Tam khách khí hướng Chu Trúc Thanh lịch sự đưa tay thủ thế.

Chu Trúc Thanh lạnh lùng nói: "Mời toàn lực xuất chiến, để ta xem được thực lực của ta kém ngươi bao nhiêu ".

Từ ngày thấy tận mắt Đường Tam cùng Triệu Vô Cực đánh một trận, nàng tự nhiên hiểu được mình không có khả năng là đối thủ của Đường Tam, nhưng nàng vẫn muốn biết chính là, đều cùng là đại hồn sư, thực lực của mình và Đường Tam đích chênh lệch đến tột cùng là bao nhiêu.

Không giống trận trước, trận đấu hồn này đã nóng ngay từ đầu, song phương đều phóng thích ra vũ hồn của chính mình, hai mắt của Chu Trúc Thanh đồng thời biến sắc, mắt trái màu lục, mắt phải màu lam, một đôi miêu nhĩ đáng yêu nhú lên một tí, hai tay mọc ra móng dài,thân thể hạ thấp xuống một tí, lạnh lùng nhìn thẳng Đường Tam, tựa như nhìn thấy con mồi. Hai cái hồn hoàn màu vàng đồng thời xuất hiện ở trên người, tóat ra hơi lạnh làm cho người ta có cảm giác vài phần hít thở không thông.

Đồng dạng màu sắc hồn hoàn cũng xuất hiện tại người Đường Tam, hàng loạt dây cỏ dài dài màu xanh đen lan tràn khắp mặt đất, tựa như con rắn lặng yên di chuyển, bao trùm tòan thân thể Đường Tam và hơn mười thước phạm vi chung quanh, cơ hồ chiếm cứ nửa diện tích sàn đấu hồn.

Đường Tam vẻ mặt không đổi nhìn Chu Trúc Thanh, hắn một chút cũng không nóng nảy, mặc dù song phương đích tỷ thí vẫn chưa bắt đầu, Đường Tam chỉ biết, chính mình đã nắm chắc thắng lợi.

Là khống chế hệ chiến hồn sư, hắn chính là khắc chế Chu Trúc Thanh mẫn công hệ, thêm nữa tại trên lôi đài này, sự linh động của Chu Trúc Thanh không cách nào phát huy đến mức tận cùng. Trận chiến ngay từ đầu đã không có chút lo lắng.

Mắt nhìn Lam Ngân Thảo lan tràn lại hướng mình đứng, Chu Trúc Thanh biết, chính mình không thể đợi nữa rồi. Thân hình chợt bắn lên, thậm chí mang theo liên tiếp ảo ảnh, từ mặt trước hướng của Đường Tam đánh tới.

Lúc này, tất cả đích người xem đều rõ ràng thấy, là Chu Trúc Thanh nhảy vào trong phạm vi Lam Ngân Thảo,thì bốn phương tám hướng Lam Ngân Thảo đồng thời thụ khởi (phát lên cao), tựa như một cái lồng giam thật lớn bao phủ Đường Tam và Chu Trúc Thanh hai người ở bên trong.

Đệ nhất hồn hoàn của Chu Trúc Thanh và Đường Tam đồng thời phát ra.

U minh đột thứ phát động, giữa không trung, lợi trảo của Chu Trúc Thanh chợt mở rộng, thân thể nhanh chóng biến hình, tốc độ cũng tại trong nháy mắt tăng gấp đôi, hướng Đường Tam tà tà phóng ra.

Mắt nhìn nàng đánh đến, Đường Tam chỉ làm một động tác đơn giản. Tránh đi.

Lúc này, hai mắt hắn đã hiện ra một tầng tử sắc, có lẽ, tại trong mắt người khác, thân ảnh của Chu Trúc Thanh rất khó phân biệt, nhưng hắn vẫn khổ luyện ám khí, bằng vào Tử cực ma đồng, lại như thế nào không thấy rõ đây?

Quỷ ảnh mê tung tại không nhỏ hẹp phát ra, mang theo thân thể Đường Tam thoát ly phạm vi công kích của Chu Trúc Thanh, lợi trảo phá không, cơ hồ là xẹt qua sát người Đường Tam, chỉ sau một khắc, Chu Trúc Thanh không có cơ hội phát động đệ nhị hồn hoàn kỹ năng. Thì Lam Ngân Thảo đã thừa dịp nàng đánh không trúng bao quanh rồi.

Đệ nhất hồn hòan kỹ năng Lam Ngân: quấn quanh, được phát động.

Rất nhiều Lam Ngân Thảo xung quanh thân thể Chu Trúc Thanh trói chặt nàng lại. Dù sao là người cùng học, Đường Tam cũng không có phát động Lam Ngân Thảo độc tính, chỉ là khống chế Chu Trúc Thanh mà thôi. Nhưng đệ nhất hồn hoàn phụ trợ tính là tê liệt vẫn còn tác dụng vào người Chu Trúc Thanh,hồn lực ba động trong nháy mắt rơi chậm lại, cuộc chiến đấu của hai người, cũng trong chốc lát thời gian mà chấm dứt.

“Khống chế hệ khắc mẫn công hệ, công kích của ngươi không đủ phá vỡ năng lực khống chế của vũ hồn ta”. Đường Tam sắc mặt ôn hòa, vừa nói vừa phóng mở Lam Ngân Thảo.

Chu Trúc Thanh lạnh lùng như cũ, Đường Tam biết, chính nàng cũng hiểu được lời mình nói. Chỉ là nàng không nghĩ tới Đường Tam sẽ thắng thong dong như thế. Lúc này nàng đã hoàn toàn rõ ràng, Đường Tam lần đó sở dĩ có thể cùng Triệu Vô Cực dây dưa như vậy, nguyên nhân cũng không chỉ là nhờ ám khí tinh diệu. Tại thời gian chiến đấu, nắm chặt thời cơ đồng nghĩa với sức mạnh, mình đứng trước mặt hắn, căn bản là không có một chút cơ hội nào.

“Ta thua”. bỏ lại ba chữ đơn giản, nàng lập tức xoay người xuống đi đài, giống tựa như lúc nàng tới.

Đương nhiên, này cũng không phải nói Đường Tam nhất định mạnh hơn Chu Trúc Thanh, mẫn công hệ hồn sư, thân mình nên ẩn nấp trong bóng tối, đánh lén, ám sát, trinh sát, mới là sở trường của họ, loại…này mặt trước lôi đài chiến đấu, đối với mẫn công hệ hồn sư mà nói, tựa như là một thiệt thòi. Nếu tại một địa hình phức tạp, Đường Tam muốn chiến thắng Chu Trúc Thanh, tuyệt không có dễ dàng như vậy.

Lúc Đường Tam đi ra khỏi hồn sư thông đạo, Tiểu Vũ đang ở nơi này chờ hắn, đơn giản đã lấy được đăng ký tích phân rồi, hai người không có quay lại một đối một khán đài. Bọn họ còn có tham gia hai đối hai trận chiến.

Rút thăm đã kết thúc, Đường Tam hỏi một chút, chỉ có hắn và Tiểu Vũ thi đấu, hai người cũng không có đi xem cuộc chiến của đồng bọn, dù sao, trận trước dù có nhanh bao nhiêu cũng tiêu hao hồn lực nên cả hai vào ngay khu vực chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

Hai đối hai đấu hồn có thời gian tựa hồ so với một đôi một dài hơn rất nhiều, lúc đến phiên bọn họ xuất tràng, hồn lực hai người đều đã khôi phục tới trạng thái tốt nhất.

Theo hồn sư thông đạo đi tới đài đấu hồn, Đường Tam trước tiên quan sát chung quanh một chút.

Hai đối hai bên này có người xem ít nhất ngồi đầy một nửa, tiếng nói bàn tán ồn ào hơn một chút. Đối thủ của bọn họ đã đứng đợi ở trên sàn đấu hồn.

Sàn hai đối hai đấu hồn so với một đôi một lớn hơn gấp đôi, dù sao, có số lượng hồn sư ấp đôi, cũng cần phải có không gian thi triển lớn.

lúc này, trên đài người chủ trì đang tuyên bố hồn sư tổ hợp.

“……, trận đấu hai đối hai thứ năm, Thiết Huyết tổ đội đánh với Tam Ngũ tổ đội ”.

Mới vừa lên đài, Tiểu Vũ tựu nhịn không được trề môi mắng: ” sao lại là Chiến hồn sư loại sức mạnh sao, có chút mới mẻ nào ko ”.

Đối thủ của Đường Tam và Tiểu Vũ, là hai gã thanh niên mười tám, mười chín tuổi, eo cọp vai gấu, tướng mạo cực kỳ giống nhau, vóc người kiện tráng không kém Thiết giác ngưu hồn sư. Mặc dù không có để trần thân trên, nhưng hai cánh tay tráng kiện để lộ ra bên ngòai cũng có thể biểu hiện lực lượng của bọn họ.

Thiết Huyết tổ hợp thấy lên đài là hai hài tử, đều có chút ngạc nhiên không tin vào con mắt. người chủ trì cũng sửng sốt một chút, nhưng đấu hồn còn phải tiếp tục, có thể đứng ở chỗ này, hiển nhiên là cấp bậc vũ hồn tương ứng. Xem ra, Tam Ngũ tổ hợp có phần xuất sắc…“Trận đấu bắt đầu”.

Thiết Huyết tổ hợp huynh đệ hai người ngạc nhiên trong chốc lát, bọn họ rất nhanh khôi phục bình thường, không tiến mà lui, đồng thời trầm ổn lùi về phía sau một bước. Càng đồng thời phát ra một tiếng gầm nhẹ, động tác hai người giống như là một người như vậy.

Đậm đặc màu xam quang mang từ tay phải bọn họ bay lên ra, đồng dạng đích vũ khí cùng lúc xuất hiện trong lòng bàn tay bọn họ.

Thấy vũ khí này, Đường Tam không khỏi sửng sốt một chút, bởi vì, xuất hiện tại trong tay Thiết Huyết tổ hợp là loại vũ khí hắn thật sự quen thuộc, là hắn tại thợ rèn phô thường xuyên sử dụng chính là Tạo Chuy (Búa đập).

Đương nhiên, Tạo Chuy trên tay Thiết Huyết huynh đệ và loại hắn bình thường sử dụng có chút không giống, chẳng những thể tích lớn hơn, hơn nữa trên vành Tạo Chuy có một ít chữ viết, lại có hai cái trăm năm hồn thú màu vàng dao động.

Khí vũ hồn cũng là chiến hồn sư. mặc dù đồng dạng là lực lượng hình chiến hồn sư, nhưng Đường Tam và Tiểu Vũ lập tức có phán đoán, hai vị đối thủ trước mặt này cùng với đối thủ trước của Tiểu Vũ hoàn toàn không giống. Trọng yếu chính là, hai người trước mắt có thật chiến kinh nghiệm rõ ràng phi thường phong phú, cũng không bởi vì bọn họ tuổi còn nhỏ mà không cảnh giác.

Đại hán bên trái nói: "Ta gọi là Thiết Long".

Đại hán bên phải nói: "Ta gọi là Thiết Hổ".

Hai người hai đồng thanh hét lớn một tiếng, " Cẩn thận ".

Khí vũ hồn mặc dù sẽ không thay đổi diện mạo thân thể bên ngòai của hồn sư, nhưng hai gã đại hán có vóc người hùng tráng đồng thời rống to ra, lên tiếng, hay là vẫn còn tràn ngập áp lực bức bách cường hãn. Bọn họ cơ hồ như cùng dạng di chuyển tiến đến, hai chân bộ pháp lướt đi , hướng Đường Tam ba và Tiểu Vũ vọt lại. Trong tay thiết chùy đã giơ lên cao.

Tiểu Vũ mủi chân trên điểm nhẹ mặt đất, thân thể từ từ bay lên cao, Đường Tam tay phải chưởng nhẹ vào mủi chân nàng nâng lên, Tiểu Vũ đan hai chân tại vai phải của Đường Tam, làm ra một thế đứng, là Kim Kê Độc Lập bộ tấn.

Hai người ở cùng một chỗ nhiều năm, phối hợp cực kỳ ăn ý, tại trên vai phải Đường Tam,Tiểu Vũ đã hoàn tòan xuất ra vũ hồn hộ thể Ngọc Thố của mình, ánh mắt nhạy cảm nhìn rất nhanh hai đối thủ đang đến gần, một khi đối phương xuất hiện sơ hở, chính là thời điểm nàng lăng không phát động nhu kỹ tấn công.

Lam Ngân Thảo xám đen mạnh mẽ xuất ra, hóa thành vô số sợi dây may đón Thiết Huyết tổ hợp huynh đệ hai người đang vọt tới. Tại tình huống cấp bậc thấp sai biệt không lớn lắm, một khi bị Lam Ngân Thảo quấn quanh trụ, đối phương căn bản không có cơ hội tránh thoát. Đây là điểm mạnh của khống chế hệ vũ hồn.

Thiết thị huynh đệ một chút cũng không hoảng hốt, rối loạn, nhìn hơn mười căn Lam Ngân Thảo đâm đầu tới, thiết chùy trong tay hai người nhất thời vung lên. Chuy tử thật lớn trong tay bọn họ vung lên trông nhẹ nhàng nhưng cũng tạo thành màng lưới bảo vệ bản thân.

Đường Tam thông qua quan sát phát hiện, Thiết thị huynh đệ chuy pháp nhìn qua cũng giống Loạn Phi Phong Chuy Pháp của mình, chỉ là tại tiết tấu phía trên không có loạn phi phong chuy pháp điều tiết lực, cho nên lực phát ra không mãnh liệt bằng loạn phi phong chuy pháp, nhưng tốc độ lại nhanh hơn một tí.

Đệ nhất hồn hoàn đồng thời ở trên người Thiết Long, Thiết Hổ sáng lên, làm Lam Ngân Thảo vừa tiến vào phạm vi Chuy Tử của bọn họ để quấn quanh, lập tức đã bị chuy tử của bọn họ đẩy ra, ngoại trừ chuy tử va cham trực tiếp đẩy ra , còn có một loại đặc thù đích chấn động vào những dải Lam Ngân Thảo đang vươn lên cao.

Chấn Động, chính là đệ nhất kỹ năng hồn hòan của Thiết Thị huynh đệ. Tác động hữu hiệu hóa giải khống chế của Lam Ngân Thảo.

Hai người một tả một hữu, vung vẩy thiết chùy tạo sự phòn ngự của chính mình, đồng thời rất nhanh tiến tới, sáp lại gần Đường Tam và Tiểu Vũ.

"Lên". Đường Tam hét lớn một tiếng, đầu vai rung động trong lúc đó, đã nâng thân thể Tiểu Vũ đưa vào không trung, lại hướng Thiết thị huynh đệ nhảy lùi lại. Hắn tự mình chân đạp Quỷ ảnh mê tung, nhưng vẫn đối diện Thiết thị huynh đệ. Hai tròng mắt đổi thành màu tím hai tay đồng thời giơ lên.

Nội lực rót vào hai tay, bàn tay bạch ngọc cơ hồ đồng thời đánh về Thiết thị huynh đệ hai hướng, Đường Tam chính mình dưới chân tựa như lục bình trên nước nhịp nhàng di chuyển hai tay khua vòng, không trực tiếp va chạm thiết chuỳ, mà là từ mặt bên kéo đẩy, nhẹ nhàng tiếp cận mặt bên của Thiết chùy, cố gắng tác động tạo sơ hở trong sự phối hợp nhịp nhàng của Thiết thị huynh đệ tạo chút sai lệch, rồi Đường Tam sẽ lợi dụng cơ hội trong nháy mắt này từ khe hở đánh nhanh vào.

Thiết chùy xẹt qua, tuy nhắm vào người Đường Tam, nhưng cũng chỉ sượt vào vạt áo trên vai mà không đánh trúng người hắn.

Khống hạc cầm long dùng để khống chế ám khí cố nhiên xuất sắc, là một loại phương pháp sử dụng nội lực hiệu quả nhất. Đường Tam vừa rồi sử dụng chính là ảo diệu của tứ lạng bạt thiên cân.

Bởi vì bị khống hạc cầm long dẫn dụ, phòng ngự dày đặc của Thiết thị huynh đệ nhất thời xuất hiện một tia sơ hở, Đường Tam đích Lam Ngân Thảo cũng không nhàn rỗi, nhân cơ hội này đột nhập.

Nhưng Thiết thị huynh đệ không hổ có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, xoay nhanh người, lại nhắm Lam Ngân Thảo đẩy ra.

Khí vũ hồn, chỗ thắng tại người, mà khí vũ hồn này không thể giúp năng lực chủ nhân tăng lên được nhưng cũng giúp thân thể cường hãn một chút. Tác dụng thứ nhất của Thiết chùy là hiệu quả chấn động thậm chí không cần thiết đánh hay tiếp xúc trực tiếp vào Lam Ngân Thảo, chỉ cần Lam Ngân Thảo xâm nhập vào phạm vi một thước của thiết chùy, lập tức sẽ bị đẩy ra, không cách nào hoàn thành hiệu quả quấn quanh.

Đường Tam và hai người trao đổi chiêu thức vừa xong, cũng là thời khắc Tiểu Vũ từ không trung hạ xuống, nàng lại đứng ở trên vai Đường Tam động tác trước và sau giống nhau như đúc.

"Tiểu Tam, chấm dứt bọn họ đi ". Tiểu Vũ hì hì cười. Vì nàng và Lam Ngân Thảo vũ hồn của Đường Tam giao thủ nhiều nhất, cũng tự nhiên biết sự ảo diệu của vũ hồn Đường Tam.

Ngay lúc Tiểu Vũ mở miệng, chợt lóe sáng trên người Đường Tam, đệ nhị hồn hoàn đã được xuất ra.

Hai cánh tay huy động Chuy tử của Thiết thị huynh đệ chợt cứng đờ, một dây xám đen Lam Ngân Thảo từ trên người bọn họ sinh trưởng ra. Đúng là, Lam Ngân Thảo đệ nhị kỹ năng: Ký sanh.

Đúng là chuy pháp của bọn họ có tính bảo vệ rất cao,phòng hộ đích ngận rất nghiêm mật,chu đáo, nhưng vẫn còn chưa tới cảnh giới giọt nước không lọt, Lam Ngân Thảo vũ hồn do Đường Tam khống chế, không ngừng tại không trung phát tán mầm móng, nhất là lúc Đường Tam lơi dụng Khống hạc cầm long, cũng là lúc Thiết thị huynh đệ lộ ra sơ hở ngắn ngủi, lặng yên chui vào. Mặc dù mầm móng ký sanh Lam Ngân Thảo trên người bọn họ cũng không nhiều, nhưng chỉ cần chế trụ bọn họ thời gian ngắn ngủi, Lam Ngân Thảo bên ngoài cũng tự nhiên có thể hoàn thành kỹ năng quấn quanh.

Cảm nhận được Lam Ngân Thảo ký sanh mang đến mê muội, mắt nhìn số lớn Lam Ngân Thảo chung quanh hướng hai người mình đánh tới. Thiết thị huynh đệ nhìn nhau, lại rống to. Thừa dịp Lam Ngân Thảo ký sanh trên người còn chưa hoàn toàn hạn chế trụ hành động bọn họ, hai tay vung chuy tử lên, rất nhanh xoay tròn một vòng, đệ nhị hồn hoàn trên người đồng thời lượng khởi, hai thanh thiết chùy thật lớn cũng rời tay ra, phân biệt hai hướng Đường Tam và Tỉểu Vũ.

Thiết chùy tại không trung phát ra tiếng xé gió chói tai, không khí có vẻ bị vặn vẹo, màu xám phát ra, thể tích hai thanh thiết chùy chợt tăng lên gấp đôi, mặc dù chưa tiếp cận cơ thể nhưng có thể cảm giác được lực đạo kinh khủng

Thiết thị huynh đệ, đệ nhịhồn hoàn kỹ năng, Một chùy ném đến.

Đường Tam trong lòng thầm nghĩ không tốt, trước tiên tại đẩy thân thể Tiểu Vũ hướng không trung, chính mình chân đạp Quỷ ảnh mê tung bay nhanh qua một bên.

---

26. Chương 25: Uy Lực Của Khí Vũ Hồn

Nhưng là, tình huống làm Đường Tam đại kinh thất sắc đã xuất hiện , hai thanh thiết chùy tại giữa không trung đột nhiên tách ra, một thanh truy sát thân ảnh của Tiểu Vũ đang bay lên , một thanh tạo thành hình vong cung bám sát mình đánh tới, đệ nhị hồn hoàn kỹ năng của Thiết thị huynh đệ cũng có hiệu quả đó là truy tung .

Lúc này, thân thể Thiết thị huynh đệ đã bị Lam Ngân Thảo gắt gao quấn quanh, tiêm đâm vào cơ thể, độc tố phát tác, mắt thấy không cách nào di chuyển được . Bọn họ trong mắt hiện rõ vẻ hy vọng trở lại , nhìn

thấy một chiêu của mình sắp có hiệu quả , chỉ cần có thể đánh bại Đường Tam, thứ quấn quanh trên người tự nhiên được giải trừ .

Làm sao bây giờ? Trong chớp mắt, Đường Tam đã làm ra một quyết định. Một cây Lam Ngân Thảo không mang theo độc tính bay lên trời, chuẩn xác quấn quanh tại eo nhỏ của Tiểu Vũ , dùng sức một giật một cái , mang nàng quăng ra ngòai .

Thật giống như Đường Tam phán đoán , thiết chùy của Thiết thị huynh đệ mặc dù có thể truy tung đối thủ, cũng chỉ là tại một góc độ nhất định và dưới tình huống nhất định mới có thể làm được. cũng không phải truy tung theo mãi . Hắn mang Tiểu Vũ hướng ngược lại với Đường Tamy của thiết chùy quăng tới , quả nhiên thoát ly khỏi phạm vi công kích .

Nhưng là, cũng chính vì Đường Tam tập trung tinh lực giúp Tiểu Vũ , chính mình lại không có thời gian né tránh , một thanh Thiết chùy khác đã xuất hiện trước mặt trong lúc hắn ném Tiểu Vũ ra ngoài.

Trong lúc nguy cấp , Đường môn vũ kỹ phát huy đích tác dụng , mắt nhìn thiết chùy đã đến sát người , kình phong mãnh liệt bao phủ toàn thân. Đường Tam thúc dục huyền ngọc thủ vào song chưởng, thân thể cấp tốc xoay tròn, toàn bộ nội lực mang vào chiêu thức khống hạc cầm long đánh ra, cơ hồ tại trong nháy mắt xoay người xuất chưởng, liên tiếp bảy chưởng đồng thời đánh vào trên đầu của thiết chùy .

Thiết chùy bị nội lực huyền thiên công của Đường Tam tác dụng , rốt cục bị khống hạc cầm long đánh bạt ra một thước , Đường Tam thân thể mặc dù bị chấn động do lực phản chấn , nhưng dù sao không phải bị đánh trúng trực tiếp .

Ầm …Một tiếng nổ lớn vang lên , thiết chùy rơi xuống mặt đất, thân thể Đường Tam tại không trung quay cuồng , vẫn còn chưa rơi xuống đất, đã phun ra một ngụm máu tươi.

Tiểu Vũ trên không trung mắt thấy Đường Tam bị thương hộc máu nhất thời giận dữ, “Khốn khiếp , các ngươi muốn chết” .

Hai tay đồng thời giơ lên, không có tiếng gì xé gió, bốn đạo ám ảnh từ trong miệng nàng bắn ra, phân chia nhắm vào Thiết Long , Thiết Hổ . Ám ảnh mục tiêu, đúng vậy con mắt của hai người .

Tiểu Vũ mặc dù không thể học tập Đường môn ám khí. Nhưng các loại ám khí cơ quan lại không thiếu, Đường Tam có cái gì, trên người nàng cơ hồ cũng có một bộ đồng dạng . Lúc này dưới sự giận dữ, cũng bất chấp hậu quả, trực tiếp phát ra vô thanh tụ tiễn .

Vì Đường Tam chế tác vô thanh tụ tiễn ám khí có lực xuyên thấu rất mạnh, Thiết Long , Thiết Hổ mặc dù thân thể cường tráng thật. Nhưng con mắt một khi bị bắn trúng, sẽ không chỉ là mù đơn giản như vậy, uy lực của tụ tiễn đủ để xuyên thủng đại não của bọn họ .

Mà lúc này Thiết Long , Thiết Hổ đã bị Đường Tam dùng Lam Ngân Thảo hoàn toàn khống chế cử động , lại vừa sử dụng chiêu thức đổi mạng , hồn lực bản thân giảm đi , bị độc tố nhân cơ hội xâm lấn. muốn cử động một đầu ngón tay đã là hy vọng xa vời, dĩ nhiên không có cách nào né tránh tụ tiễn của Tiểu Vũ được nữa . Tụ tiễn còn chưa đến, đã bị độc tố tác động làm cho tê dại , trong lòng hoảng hốt thầm nghĩ chết chắc rồi .

” Tiểu Vũ , không được ” . Đường Tam hô lớn tiếng, tay phải trong nháy mắt từ túi vải bên hông rút ra, bốn đạo hàn quang tà tà bay đi.

Đinh đinh đinh đinh… bốn tiếng vang lên, bốn cái tụ tiến ở khoảng cách một tấc cách mắt Thiết Long , Thiết Hổ bị bắn bay ra ngòai .

Bởi vì , Đường Tam tại tình huống khẩn cấp , từ trong Nhị Thập Minhg Nguyệt Kiều (NV :hai mươi bốn kiều minh nguyệt dạ trung) lấy ra bốn cái liễu diệp phi đao quăng ra ngoài. Phi châm mặc dù có tốc độ nhanh hơn, nhưng thân sức nặng lại nhẹ hơn phi đao nhiều lắm , không đủ ngăn cản lực tác động của phi đao .

Cũng thật may Đường Tam có Tử cực ma đồng, mục lực kinh người, hơn nữa hắn quá hiểu rõ tốc độ của xạ tiễn do chính mình chế tạo, nếu không, cũng không có khả năng cứu được Thiết thị huynh đệ .

Tiểu Vũ từ không trung đáp xuống mặt đất, "Tiểu tam, ngươi làm gì?" lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng đã vì tức giận mà đỏ bừng, hung hăng nhìn trừng trừng Thiết thị huynh đệ hai người.

Đường Tam hướng Tiểu Vũ lắc đầu, "Bọn họ cũng là vì tự cứu mà tấn công địch , thương tích của ta không nặng " . Ánh mắt chuyển hướng nhìn Thiết Long , Thiết Hổ lúc này sắc mặt đã tái nhợt , " Nhị vị, tràng đấu hồn này hẳn là chúng ta thắng " .

Thiết Long , Thiết Hổ còn có thể nói gì nữa, gật đầu, Thiết Long nói : "Đa tạ tiểu huynh đệ cứu mạng, chúng ta nhận thua " .

Đường Tam thu hồi Lam Ngân Thảo , hít vào vài hơi dài , kinh mạch trong cơ thể không ngừng truyền đến từng cơn đau đớn, hoàn hảo, hắn cũng không phải đối diện trực tiếp với công kích của đối phương, hơn nữa huyền thiên công thuộc về đạo gia chánh tông thượng thừa nội công, có sự phòng hộ bản thân , trải qua hơn năm tu luyện, đã cải biến nội phủ từng bước , chỉ cần sau khi trở về điều tức một đoạn thời gian là không có việc gì nữa .

Lúc trận chiến ở đấu tràng của Đường Tam và Tiểu Vũ kết thúc, bọn Đái Mộc Bạch cũng đã hoàn thành đấu hồn của chính mình , hôm nay có thể nói là gặp vui mừng lớn , ngoại trừ Chu Trúc Thanh thua Đường Tam , những người khác đều có được thắng lợi. Bằng vào hai tràng đấu hồn, Đường Tam cùng Tiểu Vũ đều thu được hai cái tích phân và hai mươi kim tệ .

"Viện trưởng đâu?" Đường Tam hướng Đái Mộc Bạch hỏi.

Đái Mộc Bạch bất đắc dĩ đích nói : "Có trời mới biết ông ta đi về địa phương nào, ông ta cũng nói qua, khi đấu hồn chúng ta chấm dứt hãy tự đi về trước" .

Năm người đi ra khỏi đấu hồn tràng ,có thể nghe được tiếng hoan hô từ trong vọng ra , hôm nay đấu hồn, tuy không thể nói thu được nhiều lợi , nhưng thông qua loại thật chiến như vậy ,

Đường Tam hiểu được thu hoạch thật không nhỏ.

Nhất là đối đầu Thiết thị huynh đệ một trận, làm hắn thấy được uy lực chánh thức của khí vũ hồn . Mỗi một loại vũ hồn đều có đích đặc tính riêng của mình , chỉ cần ứng dụng đúng cách , đều có thể tạo được hiệu quả lớn.

Luận về thực lực, mình và Tiểu Vũ rõ ràng biết là hơn đối phương, nhưng vì có chút khinh địch suýt nữa bị thua. Đường Tam trong đầu nhớ lại lời đại sư từng nói qua , hồn sư trong lúc đó chiến đấu, đầu tiên nên biết kỹ năng của đối phương , nếu không cách nào làm được, vậy, hết thảy đều phải có thái độ thật cẩn thận . Cho dù là hồn sư cấp thấp , cũng có có thể có hồn kỹ trí mạng .

"Các ngươi về trước đi. Vừa rồi viện trưởng nói rồi, nhưng hãy để ta tìm hắn quanh tửu điếm " . Mã Hồng Tuấn đột nhiên nói. đôi mắt nhỏ vô tình lóe ra vài phần hưng phấn .

Đái Mộc Bạch trên mặt tóat ra vẻ cười cợt , " Chúng ta đây đi về trước , ngươi cứ đi tìm quanh xem sao " .

"Đái lão Đại, ngươi có đi không?"

"Không đi, đừng nhiều lời, đi mau đi" . Đái Mộc Bạch không tức giận , chỉ trừng hắn một cái, sau đó lại đảo khóe mắt hướng về Chu Trúc Thanh .

Phản ứng của Mập mạp rõ ràng có chút trì độn, cũng không nhìn ra ý tứ trong ánh mắt của Đái Mộc Bạch ,lại bởi vì hưng phấn mà mặt có chút đỏ lên, " Đi thôi, cùng đi. Ko phải ngươi nói nữ nhân không tính là nhân khẩu mà tính là tài nguyên sao? Đái Mộc Bạch rốt cục nhẫn nại không được , "Tầm bậy . Ta đối với ngươi cùng loại thưởng thức sao ?" .

Mã Hồng Tuấn có chút bất mãn , hừ một tiếng, nhưng đối mặt Đái Mộc Bạch tà mâu trung lóe ra nộ quang, hắn chỉ biết há mồm, cuối cùng không dám cùng vị tà mâu Bạch Hổ này giằng co vài câu, xoay người rời đi.

"Đái lão Đại, Mập mạp ...dâm đãng đi làm gì?" Tiểu Vũ hỏi.

Đái Mộc Bạch ha ha cười, nói : "Ngươi đều nói hắn dâm đãng sao , hắn còn có thể làm gì, thì đi phát tiết thôi mà " (NV : tà hỏa áp không được liễu bái) .

Tiểu Vũ tức giận nói : “Lại đi gây tai họa cho nữ tử sao ? Ta đã hoài nghi, vũ hồn biến dị của hắn có đúng hay không vùng trời sanh tính cách có liên quan ” .

Đái Mộc Bạch nói :” Tai họa chưa nói tới, ngươi không biết trên thế giới này có loại địa phương tên là câu lan (nhà chứa???) sao?”

Đường Tam có chút không dám tin tưởng , nói :” Ngươi vừa nói, viện trưởng bảo Mã Hồng Tuấn đi chỗ địa phương đó ?” Câu lan hắn tại kiếp trước từng nghe nói qua, tự nhiên biết đó là địa phương nào.

Đái Mộc Bạch nói :” Này cũng là không có biện pháp nào khác . Mã Hồng Tuấn bị vũ hồn tác dụng ngược lại ,ngoại trừ lấy chuyện đó (XXX ?) khuyết hãm lại , thì là một trong thú vũ hồn tối cường hãn tồn tại , lại xem như viện trưởng đích đệ tử đích truyền, tổng không thể để hắn bỏ bê tu luyện hoặc là nhìn hắn bạo thể mà chết đi” .

Chu Trúc Thanh kìm không được mở miệng nói , ” Nam nhân đều xấu xa ”

Tiểu Vũ hì hì cười, nói :” Trúc Thanh muội muội, đả kích không nên gom hết lại nha , Đường Tam đã có thể rất sạch sẽ, không giống Đái Mộc Bạch và Mã Hồng Tuấn bọn họ như vậy đâu ”.

Đái Mộc Bạch không tức giận , nói :“Tốt, ngươi cho là Tỉêu Tam băng thanh ngọc khiết, chúng ta đều xấu xa, được rồi . Bất quá ta so với mập mạp có phần khá hơn nhiều” .

Tiểu Vũ lập tức bày ra một bộ dáng như là đã biết rồi mà, nhìn vẻ mặt Đái Mộc Bạch đang khó xử, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nhìn trộm Chu Trúc Thanh , cũng phát hiện Chu Trúc Thanh đang nhìn mình, chỉ bất quá trong đôi mắt , ánh mắt tựa hồ càng thêm lạnh băng . Tiểu cô nương hừ một tiếng, đột nhiên đi tới trước Đái Mộc Bạch , “Ngươi có cách thưởng thức so với hắn tốt hơn à ?”

Đái Mộc Bạch sửng sốt một chút, không biết nên trả lời như thế nào ” Trúc Thanh , ta ……”

Hắn lúc này đã ý thức được mình nói sai rồi , so với mập mạp thưởng thức hảo, không phải là nói rằng đối với phụ nữ lại có nhiều hơn, tốt hơn sao ? .Bất luận cao cấp hay là thứ cấp, bất luận là phượng hoàng hay là hoa khôi, thì hành động cuối cùng lại có gì khác nhau ?

Ánh mắt Chu Trúc Thanh đột nhiên tràn ngập khinh thường lẫn khinh miệt, “Ngươi mới mười lăm tuổi ? Ngươi làm ta cảm thấy khinh bỉ ” . Nói xong, xoay người ra đi.

Theo sau Chu Trúc Thanh đi về Sử Khắc Lai học viện , Đái Mộng Bạch luôn tự dẫn vặt chính mình.

“Nàng chẳng bao giờ dễ dàng, luôn lạnh nhạt với mình” . Lúc này, lửa giận trong lòng cũng không còn kìm chế đươc nữa, Đái Mộng Bạch thét lên :

” Ngươi đứng lại cho ta ”

Chu Trúc Thanh cũng không màng, chẳng những không dừng lại mà cước bộ còn nhanh hơn , bước thẳng về phía trước.

” Ngươi , ngươi…” Đái Mộng Bạch hất tay phải lên, một luồng sáng mãnh liệt lúc ẩn lúc hiện trên lòng bàn tay, tánh tình hắn cũng không lương thiện cho mấy , có thể nói hắn so với kẻ khác còn bá đạo hơn nhiều. Nhưng hắn vẫn còn ráng nhẫn nhịn, trên tay bạch quang khi có khi không , miệng phát ra tiếng hổ gầm , thoáng chốc lại thở dài lặng lẽ theo sau Chu Trúc Thanh đi về học viện.

Tiểu Vũ trợn mắt nhìn Đường Tam , thấp giọng hỏi nhỏ :

“Bọn họ xảy ra chuyện gì vậy?”

Đường Tam lắc đầu :” ta cũng không biết nữa . Từ ngày báo danh học viện tới giờ , Đái Mộng Bạch xem ra không hiểu được ý niệm trong lòng của Chu Trúc Thanh. Hắn và Chu Trúc Thanh có vẻ bất đồng. Chẳng lẽ vũ hồn của bạn họ thực sự có khả năng dung hợp với nhau sao ?Hà..Quên đi, chúng ta cũng không cần can thiệp vào chuyên riêng của họ .

Tiểu Vũ đặt bàn tay lên ngực Đường Tam xoa nhẹ , Đường Tam hốt hoảng thốt lên :” ngươi làm gì vậy ?”

Tiểu Vũ hai má đỏ bừng , e thẹn nói : ” còn phải không ? Là tại ta mà ngươi mới bị thương sao?”.

Đường Tam lúc này mới tỉnh ngộ, thì ra nàng chỉ lo cho thương thế của mình , mỉm cười quay đầu lại nói :" Không có việc gì đâu, ca ca đâu phải là kẻ yếu đuối , mau đuổi theo, bọn họ đi nhanh quá,không thấy tăm hơi nữa rồi".

Bọn người Đường Tam vừa về tới Sử Khắc Lai học viện, bất chợt trông thấy hai bóng nhân ảnh . Dưới ánh trăng sáng , bọn họ liền nhận ra Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp đang trò chuyện trong màn đêm. Đang ngồi trên tảng đá to trước cửa học viện, Trữ Vinh Vinh hai chân bật dậy, rất nhanh khôi phục thái độ bình thường , trên khuôn mặt xinh đẹp điểm nhẹ một nụ cười tươi. Còn Áo Tư Tạp nét mặt có chút khó coi,lông mày nhíu lại , thỉnh thoảng liếc trộm về Trữ Vinh Vinh, trong ánh mắt lộ vẻ vài phần không cam lòng

Chu Trúc Thanh như không nhìn thấy hai người, bước thẳng vào trong học viện, không thèm quay lại nhìn về phía kí túc xá của mình.

Đái Mộng Bạch nhíu cặp chân mày lại, trong lòng càng thêm nguội lạnh .

"các ngươi làm gì ở đây ?". Đái Mộng Bạch ánh mắt loé lên , lạnh nhạt hỏi. Trữ Vinh Vinh từ trên tảng đá nhảy xuống , trả lời bâng quơ :

" Đương nhiên là đang chờ các ngươi."

Các ngươi tại sao lại về trễ vậy ? Viện trưởng cùng mập mạp đâu rồi ?"

Đái Mộng Bạch ngoái đầu lại, lạnh nhạt trả lời : "Bọn họ bận việc rồi. Ở lại hay rời đi tuỳ theo suy nghĩ của các ngươi?"

Trữ Vinh Vinh không chút do dự đáp :"Đương nhiên là ở lại, chỗ tốt như thế này ta sao nỡ bỏ đi chứ, thái độ của ngươi như vậy là sao , y như xác chết vậy ? Ha ha , vậy mà Áo Tư Tạp còn dám nói ngươi là một gã tình thánh , ngay cả một tiểu cô nương cũng không thèm để mắt tới".

Trữ Vinh Vinh sau khi bộc lộ hết bản tính ,vốn từ nhỏ nàng đã tuyệt đỉnh thông minh, từ sắc mặt của Đái Mộng Bạch đã đoán ra rất nhiều việc,liền không chút tỵ hiềm mà châm chọc hắn.

Tà mâu Đái Mộng Bạch hàn quang đại thịnh, " Trữ Vinh Vinh, ngươi không nên khiêu khích sự nhẫn nại của ta. Nơi này là Sử Khắc Lai học viện, không phải nhà của ngươi. người khác sợ Thất Bảo Lưu Ly Tông, nhưng ta , Đái Mộng Bạch thì không. Dám chọc giận ta coi chừng ta sẽ đem ngươi tiền dâm hậu sát , rồi lại tiền sát hậu gian."

Trữ Vinh Vinh cười hì hì thốt :

"ta sợ ư?"

Rồi cố tình ưỡn ngực ra. "Lại đây đi, để ta xem ngươi như thế nào làm được đây?"

" Ngươi…." Đái Mộng Bạch không ngừng đè nén cơn giận dữ trong lòng ," Không cho ngươi thấy lợi hại , ngươi còn tưởng cọp là mèo giấy nữa". Hồn lực nháy mắt phát ra khí thế mãnh liệt.

Trữ Vinh Vinh cả thân thể liền bị hất bay đi ra ngoài. Áo Tư Tạp cuống quýt bước tới đỡ lấy thân hình của Trữ Vinh Vinh, dư lực làm hắn té bệt xuống đất.

" Mộc Bạch "

Đường Tam bước tới chắn ngang trước người Trữ Vinh Vinh, hai tay dùng thủ pháp Khống Hạc Cầm Long xuất ra , đem hồn lực của Đái Mộng Bạch dạt ra hai bên. " Bỏ đi , chúng ta là đồng môn cả mà ".

Mặc dù là hồn lực của Đái Mộng Bạch chỉ tuỳ ý phát ra, còn chưa phát động công kích, nhưng cũng khiến cho vết thương của Đường Tam bị chấn động . Đường Tam giật mình thầm nghĩ " sợ rằng đây mới chính là chân chánh thực lực của hắn, ba mươi bảy cấp hồn lực, quả thật so với mình mạnh hơn nhiều ".

Trữ Vinh Vinh từ nhỏ đã quen được nuông chiều, không nghĩ tới Đái Mộng Bạch thực sự dám động thủ với mình , mặc dù là chưa có bị thương nhưng toàn thân cũng cảm thấy đau nhức. Trong lúc nhất thời không kìm được nước mắt chảy dài trên gò má. trừng mắt nhìn Đái Mộng Bạch không nói một tiếng nào.

Đái Mộng Bạch nhìn thẳng Đường Tam , chậm rãi thở ra một hơi dài rồi thu lại hồn lực vào trong trán. "Thôi được, tiểu tam ,ta nể mặt ngươi" Mắt lạnh lùng liếc sang Trữ Vinh Vinh một cái : "Ngươi nên nhớ

cho kỹ , nơi này là học viện, không phải nhà của ngươi, đừng nên trêu chọc vào ta, nếu không ta mặc kệ ngươi là ai.".Nói xong hắn cất bước đi thẳng vào trong học viện.

" Đường Tam".

Trữ Vinh Vinh khôn mặt đầm đìa nước mặt , đột nhiên cất tiếng gọi. Đường Tam cố nén đau xoay người lại. Trữ Vinh Vinh hung hăng bảo : "Dùng độc môn ám khí của ngươi giúp ta giết hắn , chỉ cần ngươi giúp ta, ta sẽ cho ngươi một vạn hồn kim tệ, ngươi sẽ trở thành khách quý của Thất Bảo Lưu Ly Tông, sau này Thất Bảo Lưu Ly Tông sẽ ủng hộ ngươi một cách vô điều kiện".

Trong trường hợp này , nếu là một gã bình thường hồn sư nhất định sẽ hết sức vui mừng, được Thất Bảo Lưu Ly Tông ủng hộ, mấy chữ này ý nghĩa trọng đại cỡ nào , phải biết đương thời là một trong thất đại tông môn, Thất Bảo Lưu Ly Tông sỡ hữu thực lực cường đại khó mà tưởng tưởng hết. Một gã hồn sư mà được họ ủng hộ sẽ dễ dàng tại đại lục quật khởi. Nhất là đối với một thiên tài như Đường Tam , thật sự là tương lai thu hoạch sẽ vô hạn .

Đường Tam chậm chạp bước tới đối diện Trữ Vinh Vinh, nhìn sâu trong mắt nàng :"Trữ Vinh Vinh à , trên đời này không phải cái gì cũng có thể mua được bằng tiền . Nơi này đơn thuần chỉ là học viện, chúng ta là bạn học với nhau, nếu ngươi cứ tiếp tục giữ mãi thái độ ngạo mạn như vậy, ta khuyên.. ngươi nên rời đi thì hơn ".

" Ngươi… ngươi …., chẳng lẽ ngươi không biết Thất Bảo Lưu Ly Tông chúng ta cường đại cỡ nào à ?" Trữ Vinh Vinh không cam lòng nhìn hắn .

Đường Tam cười lạnh nhạt, trải qua hai kiếp , hắn như thế nào không hiểu tâm lý của một cô gái mới mười hai tuổi. " Biết thì sao mà không biết thì sao ? Cái đó đối với ta không có quan hệ. Tiểu Vũ chúng ta đi thôi "

Lắc đầu một cách ngao ngán , Đường Tam cùng Tiểu Vũ cũng đi vào học viện.

Chứng kiến bọn họ rời đi, Trữ Vinh Vinh cả người như chết trân tại chỗ. Nếu nói Đái Mộng Bạch làm nàng căm tức thì ánh mắt Đường Tam lúc bỏ đi lại khiến nàng bị đả kích thật nhiều .

Từ nhỏ đến lớn , quen sống trong vòng tay nuông chiều của đại trưởng lão Thất Bảo Lưu Ly Tông, tánh tình nàng sớm trở nên cao ngạo. Nhưng hôm nay, trước sau phải chịu 3 lần đã kích làm nàng cảm thấy vô cùng phân vân :" Tại sao họ lại đối xử với mình như vậy ? Ta đã làm sai thật sao ?"

" Áo Tư Tạp". Trữ Vinh Vinh dẫu chết cũng không tin mình sai, quay đầu ngoái nhìn Áo Tư Tạp vừa mới ngồi dậy trên mặt đất hỏi :

" Ngươi có nguyện ý giúp ta hay không ?"

Trong cặp mắt si tình của Áo Tư Tạp toát ra vài phần lợt lạt,nói :

" Lúc đầu mới nhìn thấy ngươi, ta cảm thấy được một nét đẹp trong sáng. Ta tin tưởng rằng, khi lớn lên ngươi nhất định là một tuyệt sắc mỹ nữ. Hơn nữa , khi đó ta thích nhất là vẻ ôn nhu của ngươi. Cho nên ta quyết định không để ý hết thảy, một lòng theo đổi ngươi, ta mặc kệ mình xuất thân dân dã , còn ngươi là Thất Bảo Lưu Ly Tông đệ tử , ta cung không quan tâm. Nhưng bây giờ, ta phát hiện ra mình lầm, mà còn lầm to nữa ".

" Ngươi lầm ? Là sao ? " Trữ Vinh Vinh mơ hồ nhìn hắn.

Áo Tư Tạp mỉm cười đáp :

"Bởi vì ngươi không phải thần tượng trong lòng ta nữa, ta không thể vì một người như vậy mà rũ bỏ tất cả." Ta cho dù có đồng ý giúp ngươi thì cũng không xứng với tiểu công chúa của Thất Bảo Lưu Ly Tông ? Ngươi cho ta là ai ? Bất quá cũng chỉ như người hầu mà thôi . Ta không có nghĩ vậy , ta đối với bản thân mình luôn hài lòng . Ta nghĩ rất có nhiều người tình nguyện ra sức cho Thất Bảo Lưu Ly Tông ,nếu không có ta cũng chẳng hề hấn gì ."

Hắn suy nghĩ kỹ rồi, trước khi bọn Đường Tam trờ về , Áo Tư Tạp đã hiểu rõ bản tính của Trữ Vinh Vinh mà trước đây cố giấu diếm. Mặc dù tuổi còn nhỏ , Áo Tư Tạp đã có không ít bạn gái. Đường Tam và kể cả

mọi người ai cũng không biết , Áo Tư Tạp ngoại trừ sở hữu đặc thù vũ hồn còn là một gã có đầu óc hết sức sâu sắc. Là một kẻ thông minh lẽ nào hắn không biết khó có thể thực hiện được , vì sao hắn vẫn lựa chọn đối mặt với thử thách ?

Không, hắn cũng không phải là người cố chấp, cũng phải có lúc buông ra mới là lựa chọn tốt nhất.

Mắt thấy Áo Tư Tạp bỏ vào trong học viện, Trữ Vinh Vinh không cam lòng la lớn :

" Không phải là ngươi thích ta sao ? Ngay cả ngươi cũng không chịu giúp ta hả ?"

Áo Tư Tạp dừng lại , cũng không thèm quay đầu thốt :

" vừa rồi Đường Tam nói đúng, nếu ngươi vẫn còn giữ tính cách đó thì nên rời khỏi nơi này đi. Nơi này không thích hợp với ngươi.Có lẽ đối với ngươi , bằng hữu ...đó là một cái khái niệm gì đó quá xa vời. "

Áo Tư Tạp đã đi , một loạt các loại cảm giác cô độc, bất lực, mất mát , thống khổ không ngừng đánh sâu vào tâm trạng của Trữ Vinh Vinh,cô gái mới 12 tuổi. Nước mắt lặng lẽ chảy dài, nàng bất chợt nhận ra rằng,có lẽ mình thật sự sai rồi. Mình đã từng có bằng hữu sao ? Tại tông phái , những đứa trẻ đồng trang cùng lứa khi thấy mình đều e dè khép nép , lẩn trốn từ xa. Bọn nó sau lưng đều kêu mình là Tiểu ma nữ .

Bằng hữu đối với nàng mà nói là cái gì đó xa xôi vời vợi. Không , không , không, Trữ Vinh Vinh đột nhiên có một cảm giác khủng hoảng mãnh liệt trong tim.Có thể nói, đối với bản thân nàng đêm nay là một đêm dài như vô tận . Rất nhiều năm sau này, tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly Tháp Trữ Vinh Vinh không khỏi cảm thán nhớ lại thời tuổi trẻ , nàng nói với hài tử của mình , đã từng có một đêm, một đêm đau khổ đã làm thay đổi cả cuộc đời của nàng .

Sáng sớm , Đường Tam vừa tu luyện xong,thói quen tu luyện Tử Cực Ma Đồng đã hình thành một đồng hồ sinh học trong con người hắn .Áo Tư Tạp hôm nay không ngủ mà ngược lại, hắn đang tu luyện, chỉ là không còn bình tĩnh nữa. Đường Tam vươn vai bước nhẹ ra khỏi kí túc xá , nhẹ nhàng phóng lên mái nhà , bắt đầu lại tiếp tục tu luyện.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm, thương thế đã giảm đi bảy tám phần, nội phủ mặc dù còn chút đau nhẹ, nhưng đã không còn nghiêm trọng nữa, qua một hai ngày nữa là sẽ hoàn toàn bình phục .

Trong lúc tu luyện Tử Cực Ma Đồng,trong đầu Đường Tam hiện ra tràng cảnh ngày hôm qua đã cùng cả hai huynh đệ Thiết Long ,Thết Hổ giao đấu. Nhất là một kích cuối cùng của hai huynh đệ bọn họ.

Vũ hồn bay đi , tập trung toàn bộ lực lượng đuổi theo công kích đối thủ. Bọn họ vũ hồn rõ ràng là không bằng mình, nhưng lại có thể làm cho mình bị thương. Nếu trực tiếp bị kích trúng, sợ rằng thương thế sẽ nặng hơn nữa. Mặc dù đó là hồn kỹ của Thiết thị huynh đệ, nhưng kỹ xảo đó có lẽ cũng không quá khó để mình có thể thực hiện như vậy

Chính mình cũng có chuỳ tử giống vậy , nếu đem loại công kích này áp dụng vào chuỳ pháp của mình không biết hiệu quả sẽ như thế nào ?

Mặc dù chuỳ tử của Đường Tam không có hồn kỹ phụ trợ, Nhưng hắn có thể khẳng định chuỳ tử của mình so với của Thiết thị huynh đệ còn mạnh mẽ hơn nhiều. Về phần đuổi theo địch nhân, trong một phạm vi nhất định , bằng vào thủ pháp Khống Hạc Cầm Long hoàn toàn chắn có thể làm được, giống như đem chuy tử của mình trở thành nhất kiện ám khí vậy. Đáng tiếc là hai loại vũ hồn không thể nào đồng thời sử dụng được, chứ nếu không dùng Lam Ngân Thảo quấn quanh thân chuỳ tử, vậy không phải trở thành Lưu Tinh chuỳ sao chứ ?

Nghĩ thông suốt điều này, Đường Tam quyết định một lúc nào đó sẽ thử xem sử dụng chuỳ tử vũ hồn xem có uy lực ra sao. Làm sao có thể đem chuỳ tử phát ra, dùng thủ pháp như thế nào, điều này phải trải qua thí nghiệm thực tế và luyện tập nhiều lần mới biết được.Bây giờ còn chưa thể đươc, Hắc sắc chuỳ tử tiêu tốn rất nhiều hồn lực, hắn thương thế lúc này còn chưa hoàn toàn bình phục . Tuỳ tiện luyện tập rất dễ làm cho thương thế nặng hơn.

Tử cực ma đồng vừa luyện xong , Đường Tam tập dợt một số loại ám khí đơn giản rồi đi ăn điểm tâm. Hắn là người đến sớm nhất, khi vừa ăn xong, Đái Mộng Bạch mới đi tới phòng ăn với nét mặt âm trầm, nhẹ gật

đầu với Đường Tam , cũng không nói lời nào . Trễ hơn Đái Mộng Bạch chút xíu, Tiểu Vũ là ngươi thứ ba xuất hiện , sau đó là Chu Trúc Thanh và Mã Hông Tuấn.

Đường Tam nhìn Tiểu Vũ tỏ vẻ mình không có việc gì. Tiểu Vũ lúc này mới yên tâm ngồi xuống ăn cơm.

Mã Hông Tuấn net mặt mười phần sảng khoái, cơ thể như nhẹ bớt vài cân. Mập mạp mặc thù thô thiển nhưng nhãn tình còn đọng lại chút hưng phấn, mắt thấy Đái Mộng Bạch thần sắc âm trầm, dáng vẻ nghiêm nghị cũng không dám nói tiếng nào, vội vã cắm đầu ăn sáng.

Áo Tư Tạp và Trữ Vinh Vinh cũng không tới phòng ăn

" Mập mạp , ban đêm bộ ngươi không có đi chơi sao ?" thấy điểm tâm ăn gần xong , Đái Mộng Bạch thình lình mở miệng hỏi.

Mã Hông Tuấn gật đâu thấp giọng đáp :" Hôm qua tà hoả trong người ta bình thường lại rồi, hai ngày tới hẳn ta không đi nữa .

Đái Mộng Bạch nói :" Tốt lắm , tối nay ngươi ở lại kí túc xá , ta muốn đi ra ngoài tìm song sinh tỷ muội lần trước ."

Mập mạp hai mắt sáng ngời :" Đái lão đại, không lẽ ngươi ăn thịt bắt ta húp cháo sao ?"

Đái Mộng Bạch bực mình nói :" chuyện này phải tình nguyện mới vui vẻ chứ , cưỡng ép không hay cho mấy." Nói xong hắn cố ý liếc Chu Trúc Thanh một cái.

Chu Trúc Thanh một chút phản ứng cũng không có, phảng phất như không nghe thấy gì hết, lạnh nhạt bưng chén canh uống hết. Chiến tranh ngấm ngầm cũng không duy trì lâu, một hồi chuông vang lên , mọi người chấm dứt buổi điểm tâm , vội vã đi về sân luyện . Viện trưởng sư phụ bộ môn còn chưa đến, nhưng tại sân tập đã đứng sẵn một người, là Trữ Vinh Vinh. Nhưng không giông như lúc trước, không thấy Áo Tư Tạp.

Trên khuôn mạt tắng trẻo xinh đẹp có chút ẩn hiện nét tiều tụy , cặp mắt đỏ hoe, tinh thần hồ như thất thần.

Hôm nay phụ trách dạy bọn hắn giống như hôm trước là Phát Lan Đức viện trưởng . Đường Tam bảy người đợi dược một lát thì viện trưởng mới đủng đỉnh đi tới. Phất Lan Đức đầu tiên rơi trên người Trữ Vinh Vinh , nhưng hắn cũng không nói gì hết. " hôm nay là khoá thứ hai . Áo Tư Tạp đâu rồi ? Hắn còn đang nướng à ?"

Đường Tam gấp rút lên tiếng :" lúc sáng ta đi ra ngoài thì hắn còn đang tu luyện , chắc là đang nhập định nên không kịp thời tỉnh dậy thôi "

Phất Lan Đức nhíu mày " Bài học hôm nay thiếu hắn là không được. Đường Tam , ngươi đi kêu hắn đi"

Đường Tam vừa đình đi thì thấy Áo Tư Tạp từ kí túc xá chạy vội tới.Bất quá, trên mặt hắn không có vẽ sợ sệt mà ngược lại còn tràn ngập hưng phấn.

" Áo Tư Tạp , không phải ngươi muốn bị phạt chạy vài chục vòng chứ ?" Phất Lan Đức viện trưởng trợn mắt nhìn hắn.

Áo Tư Tạp vội vã lắc đầu nói :" không , viện trưởng xin ngài nghe ta giải thích đi. Ta vừa đột phá ba mươi cấp "

" Cái gì ?" Không những là Phất Lan Đức, mọi người đồng thời kinh ngạc nhìn Áo Tư Tạp, cả Tiểu Vũ cũng vậy.

Áo Tư Tạp so với Đái Mộng Bạch còn nhỏ hơn một tuổi, bất quá hắn mới chỉ 14 tuổi mà thôi. Mới 14 tuổi đã đạt ba mươi cấp hồn lực, thật khiến cho người khác phải sợ hãi. Quan trọng nhất là Áo Tư Tạp là thực vật hệ hồn sư ,vũ hồn tu luyện thuộc loại khó khăn nhất. Thực sự có thể nói , hắn đạt ba mươi cấp so với ba mươi cấp chiến hồn sư khó khăn hơn gấp bội. Mà thực vật hệ hồn sư, mỗi khi tấn giai, tác dụng phụ trợ tăng lên thật lớn hiệu quả.

Tại Đấu La đại lục , hơn ba mươi cấp hồn sư đã tương đối hiếm thấy, nếu gia nhập quân đội, có thể đảm nhận chức đại đội trưởng , được đãi ngộ rất cao. Hơn bốn mươi cấp lại càng ít đến thảm thương. Hơn năm mươi cấp thực vật hệ hồn sư cung giống như phượng mao lân giác., Ngoài sáu mươi cấp cơ hồ như chưa từng xuất hiện qua, cho dù là có, cũng chỉ có thể là ở trong một đại tông phái hoặc là do vũ hồn điện mới có thể bồi dưỡng ra.

Nếu như một gã thực vật đại hồn sư có thể bổ sung thực vật cho 100 người thì một gã hồn tôn, cho dù là mới đột phá ba mươi cấp hồn tôn ,đã có thể duy trì cho hơn 500 người . Tuỳ theo cấp bậc từ thấp lên cao mà con số này còn không ngừng tăng lên theo cấp số nhân. Hơn nữa , đạt tới 30 cấp cùng có nghĩa là thực vật hệ hồn sư có khả năng cung cấp thực vật có đặc tính phụ trợ thứ ba. Đối với một tổ đội mà nói , hiệu quả phụ trợ thật to lớn.

Phất Lan Đức sáng rỡ hai mắt :" thật tốt quá , tốt quá , Áo Tư Tạp ngươi quả thật không làm ta thất vọng . Hiện giờ ngươi là đệ tử thứ hai đạt tới ba mươi cấp, ta đại diện cho học viên chúc mừng ngươi."

Lúc này, Đái Mộng Bạch vẻ mặt âm trầm cũng tan biến, đi tới bên cạnh Áo Tư Tạp, vỗ vai hắn thốt lên :" Tiểu Áo, chúc mừng ngươi . Mặc dù ngươi đạt ba mươi cấp so với ta vẫn còn châm hơn đôi chút, nhưng là thực vật hệ hồn sư, có lẽ ngươi là một thiên tài xuất sắc nhất mà ta đã gặp qua . Chẳng lẽ thất tình có thể khiến một gã hồn sư đột phá sao ta… ?

Tiểu Áo có chút xấu hổ tròn mắt nhìn Đái Mộng Bạch một cái , rồi nhìn thẳng vào cặp mắt đỏ hoe của Trữ Vinh Vinh, cười khổ nói :" Cho tới giờ tình cảm còn chưa có , nói chi là thất tình , ngươi dừng chế giễu ta nữa "

Đường Tam , Tiểu Vũ, Mã Hồng Tuấn , ba người đều tiến lên tỏ vẻ chúc mừng . Trữ Vinh Vinh đứng tại chỗ , ánh mắt có chút phức tạp nhìn Áo Tư Tạp , còn Chu Trúc Thanh thì cúi đầu , không biết là đang suy nghĩ cái gì.

" Tốt lắm. giáo trình hôm nay bắt đầu đi " Giọng Phất Lan Đức vang lên khiến mọi người đang chúc mừng Áo Tư Tạp tập trung quay lại. " Hôm nay giáo trình rất đơn giản , Áo Tư Tạp hôm nay là chủ đạo . Giáo trình hôm nay là , ngoại trừ Áo Tư Tạp , các người còn lại ít nhất đều phải ăn hai cây hương tràng khác nhau do Áo Tư Tạp chế tạo"

" Cái gì ?" Tiểu Vũ vừa nghe xong liền giật cả mình hô to :" Viện trưởng , cái này cũng gọi là giáo trình sao ?"

Phất Lan Đức phẩy tay, đàng hoàng trả lời :" Cái này gọi là huấn luyện để thích ứng. Ta hỏi các ngươi, tánh mạng quan trọng hay sĩ diện quan trọng hơn ? Trong hai điều trên , các ngươi chọn cái nào ? Áo Tư Tạp hồn chú mặc dù có vẽ hèn mọn 1 chút , nhưng hắn là tiên thiên mãn hồn lực thực vật hệ hồn sư, thiên phú cực cao. Hương tràng do vũ hồn của hắn chế tạo là cực phẩm thực vật hệ vũ hồn. Hắn là một thành viên của học viện , là đồng đội của các ngươi, nếu các ngươi cùng hắn không thể nào phối hợp với nhau được thì sẽ lãng phí mất một tốt nhất phụ trợ đồng đội ."

" Vả lại đây là các ngươi tình nguyện chấp nhận huấn luyện, nếu ngay cả điểm này cũng không làm được , sau này làm sao có thể sinh tồn tại hồn sư giới ? Vì sinh tồn , không cần chấp nhất phương pháp. Đừng nói là nếm thử một cây hương tràng , tới lúc nguy cấp , chu dù là chuột , giun hay gián cũng đều nhai tuốt "

Nghe xong câu nói cuối cung của Phất Lan Đức, ba nữ hài tử sắc mặt trắng bệch hết sức khó coi , nhất là Trữ Vinh Vinh thiếu điều muốn nôn mửa.

" Giáo trình này các ngươi từng người phải thực hành xong . Nếu không không cần lưu lại đây nữa. Các ngươi không nên hoài nghi lời nói của ta , ngày đầu tiên các ngươi tới đây , chắc hẳn có người đã từng nói với các ngươi là Sử Khắc Lai học viên đào tạo toàn quái vật chứ không phải người bình thường sao. Áo Tư Tạp , bắt đầu đi ."

27. Chương 26: Tinh Đấu Đại Sâm Lâm.

Áo Tư Tạp trong lòng như nở hoa, ánh mắt lộ ra tia bỉ ổi, đặc biệt chiếu cố nhìn về hướng Trữ Vinh Vinh.Có thể nói. Lúc này hắn thật sự muốn đi tới ôm Phất Lan Đức, hôn lão một vài cái,trong bụng thầm nghĩ : "Viện trưởng, ta thật sự yêu ngươi a".

Phất Lan Đức làm như vậy không chỉ giúp bọn họ đồng cảm với nhau hơn, mà đối với bản thân Áo Tư Tạp cũng cảm thấy hết sức vui vẻ,

Chỉ cần nghĩ tới cảnh Trữ Vinh Vinh nếm thử hương tràng của mình thôi, là trong lòng cúa Áo Tư Tạp không khỏi dâng nên niềm phấn khích, Áo Tư Tạp hai tay đồng thời vươn ra, miệng cười hắc hắc, lẩm nhẩm đọc hồn chú.

"Lão tử hữu căn đại hương tràng".

"Lão tử hữu căn tiểu tịch tràng".

Một nhỏ một lớn, hai cây hương tràng có mùi thơm khác nhau đồng thời xuất hiện trong tay Áo Tư Tạp. "Người nào….trước đây?" Hắn nói xong, miệng cười hắc hắc.

Đái Mộng Bạch và Mã Hồng Tuấn trước kia đã trải qua loại giáo trình như thế này, mặc dù trong lòng vẫn còn ám ảnh, Hai người có chút chần chừ chuẩn bị tiến lên, thôi thì khổ trước còn hơn khổ sau, Bất chợt Trữ Vinh Vinh vọt tới.

"Để ta.."

Hai tiếng thanh thuý vọng lại, Trữ Vinh Vinh bước tới trước mặt Áo Tư Tạp, hai tay đón lấy hai cây hương tràng.

Không ai nghĩ đến Trữ Vinh Vinh đột nhiên lại giành trước, Đái Mộng Bạch và Mã Hồng Tuấn sắp bước ra đều chững người cả lại, bọn họ muốn xem thử xem, Trữ Vinh Vinh có ăn hay không ăn hương tràng do vũ hồn Áo Tư Tạp xuất ra.

Trữ Vinh Vinh khuôn mặt hết sức bình tĩnh, có điều cặp mắt tràn ngập vẻ không cam lòng đã bán đứng nàng . Nàng dù sao cũng vẫn chỉ là một tiểu cô nương, làm thế nào có thể che dấu hoàn toàn nội tâm của mình chứ?

Trải qua một đêm thức trắng, nàng quyết định ở lại. Không phải là thoả hiệp, mà nàng muốn chứng minh cho tất cả mọi người ở Sử Khắc Lai học viện biết rằng mình hơn hẳn bọn họ, so với họ nàng tài giỏi hơn,

Áo Tư Tạp đạt đến ba mươi cấp hồn sư khiến nội tâm Trữ Vinh Vinh kích động vô cùng, vì vậy nàng mới thử trước

Nhìn thẳng vào mắt Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp bỗng cảm thấy trong lòng rét run lên.

Trữ Vinh Vinh bộ dáng có chút hung hăng cầm lấy đại hương tràng cắn mạnh một cái, Nhìn thấy nét mặt nàng, Áo Tư Tạp cảm thấy cả người như tê dại, bất giác lui ra sau vài bước.

Lúc đầu, trong lòng nàng suy nghĩ mặc kệ tốt xấu ra sao, nhưng sau khi nếm thử hương tràng và tịch tràng, nàng lại phát hiện hai loại thực vật vũ hồn do Áo Tư Tạp xuất ra mùi vị phi thường dễ chịu,

Nhất là đại hương tràng vừa xuống tới bụng liền hoá thành một cổ nhiệt lưu vận chuyển khắp châu thân,Một đêm không ngủ, nàng vốn rất mệt mỏi nhưng lúc này nàng cảm giác được tinh thần minh mẫn hẳn lên, cơ thể dường như tràn ngập sức lực,Phất Lan Đức viện trưởng nói phải, hắn quả thật là một thiên tài thực vật hệ vũ hồn sư,

Xuất thân từ Thất Bảo Lưu Ly Tông , thực vật hệ vũ hồn sư tất nhiên là Trữ Vinh Vinh đã gặp qua không ít. Trước đó nàng cũng đã ăn không ít thực vật hệ vũ hồn nhưng không có cái nào có thể so với nhanh chóng như là hương tràng của Áo Tư Tạp, cho dù là một gà bốn mươi cấp thực vật hệ vũ hồn sư cũng không làm được như vậy, điều này là do thiên phú vũ hồn đem lại,

Hiệu quả đệ nhất hồn hoàn của Áo Tư Tạp—Hương Tràng,là đặc tính khôi phục,khôi phục hoàn hảo.

Ngoài nâng cao tinh thần lực ra,nó còn có công dụng khôi phục thể lực, hiệu quả khôi phục tuỳ theo mức độ hồn lực của Áo Tư Tạp,

Áo Tư Tạp dò hỏi:"Ngươi có đói bụng không?"

Trữ Vinh Vinh liếm nhẹ bờ môi, mỉm cười ôn nhu đáp"Hương tràng của ngươi cảm giác cũng không tệ lắm"

Áo Tư Tạp cả người như chết sững, hắn cảm thấy nụ cười của Trữ Vinh Vinh thực là có mị lực kinh người.

Trữ Vinh Vinh xoay người, liếc nhẹ qua những người kia, sau cùng mới dừng lại trên người Phất Lan Đức viện trưởng,nàng hành động như vậy như để chứng tỏ mình có quyền ở lại học viện.

Đái Mộng Bạch cùng Mã Hồng Tuấn kẻ trước người sau đều ăn xong hương tràng của Áo Tư Tạp, Thứ tư là tới lượt Đường Tam,hắn có vẻ bất đắc dĩ,trên tay cũng cầm lấy hương tràng của Áo Tư Tạp .

"Nữ hài tử Trữ Vinh Vinh cũng có thể làm được, mình có lý do gì để thoái thác chứ?". Nghĩ xong, Đường Tam liền đem hai cây hương tràng nuốt vào trong miệng.

Rất nhanh hắn cũng có cảm nhận cùng một loại cảm giác như Trữ Vinh Vinh, Cụ thể hơn là, hương tràng vào trong bụng, đem đến một cổ nhiệt lưu làm toàn thân hắn thật thư thái, Vết thương trong nội phủ tự nhiên biến mất, cả người như tràn ngập sức lực.

Kinh dị nhìn Áo Tư Tạp, Đường Tam đối với hắn thái độ cũng biến chuyển không ít.

Lúc này, bài học hôm nay còn chưa kết thúc,nhiệm vụ còn lại cũng chỉ còn có Tiểu Vũ và Chu Trúc Thanh.

Tiểu Vũ ánh mắt có chút dò hỏi nhìn Đường Tam tựa như muốn nói,có nên ăn hay không đây?

Đường Tam mỉm cười"không có việc gì đâu, mùi vị cũng giống như những thực vật bình thường thôi"

Tiểu Vũ do dự bước ra, nàng cơ hồ nhắm nghiền hai mắt lại cố nén cảm giác nôn mửa mà nuốt. May là hương tràng của Áo Tư Tạp sau khi xuống dạ dày liền hoá thành một luồng khí nóng dụng nhập vào cơ thể, cũng không xảy ra điều gì bất ổn, dù đã về tới chỗ nhưng nét mặt Tiểu Vũ vẫn còn có chút khó coi.

Bây giờ , trong tất cả các đệ tử chỉ còn có Chu Trúc Thanh là chưa hoàn thành nhiệm vụ, Tất cả ánh mắt đều tập trung trên người nàng.

Khuôn mặt lạnh lùng của Chu Trúc Thanh chợt xanh trắng lại, hàm răng khẽ cắn lên môi dưới, vẫn bất động không chịu bước ra,

Phất Lan Đức viện trưởng đột nhiên nói:"Chu Trúc Thanh, nếu ngươi muốn một ngày nào đó đánh bại Đái Mộng Bạch, đạp hắn dưới chân ngươi, bây giờ sao lại do dự chứ?"

Chu Trúc Thanh sững sờ một lát, nhìn về Phất Lan Đức, Phất Lan Đức trên mặt không khỏi cười mỉm, hàm ý khuyến khích nàng.

Đái Mộng Bạch đầu tiên là ngạc nhiên, liền đó khuôn mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ. Bên cạnh hắn, mập mạp và Áo Tư Tạp cũng cười thầm.

Mọi người đều không nghĩ đến là, ánh mắt của Chu Trúc Thanh trở nên kiên định, bước thẳng tới chỗ Áo Tư Tạp, giật lấy hương tràng cùng tịch tràng trên tay hắn bỏ nhanh vào miệng, tốc độ so với Tiểu Vũ còn muốn nhanh hơn vài phần.

Đái Mộng Bạch nhìn nàng thất thần:"Ngươi thật sự rất muốn đánh bại ta sao?"

Chu Trúc Thanh hung hãn trừng mắt ngó hắn, không thèm trả lời.

Phất Lan Đức gật đầu hài lòng nói:"tốt lắm, bài học hôm nay các ngươi đã thông qua, các ngươi nhớ cho kỹ, sau này cùng chung một tổ đội, Áo Tư Tạp là hậu cần của các ngươi, điều này tuy không phải là cái bùa chú gì đó để có thể bảo vệ tính mạng cho các ngươi, nhưng nặng yếu nhất là có thể làm cho các ngươi mạnh hơn, phát huy toàn bộ thực lực, thậm chí là vượt qua hồn lực của bản thân các ngươi.

Các ngươi bây giờ trở về tranh thủ nghỉ ngơi một ngày, chuẩn bị sáng mai tất cả theo Triệu Vô Cực sư phụ, tiến vào "sâm lâm"* giúp Áo Tư Tạp thu phục đệ tam hồn hoàn . Đây không là phài chuyện riêng của Áo Tư Tạp, mà nhân tiện cũng muốn các ngươi mở mang kiến thức. Nếu không gặp phải thiên niên hồn thú,

Triệu sư phụ cũng sẽ không ra tay, Hết thảy mọi chuyện phải dựa vào bản thân các ngươi, Tốt lắm, bây giờ giải tán ".

Qua bài học của hai ngày vừa rồi, Đường Tam phát hiện,phương pháp dạy học của Sử Khắc Lai học viện phi thường đặc thù.Nội qui thì không nghiêm ngặt như Nặc Đinh học viện , mỗi ngày bắt buộc phải lên lớp, mà sử dụng một số phương pháp đặc biệt làm cho vũ hồn của bọn hắn tiến triển thông qua khảo nghiệm và thực chiến, Không thể nghi ngờ là so với phương pháp dạy hoc bằng lý thuyết thì hiệu quả hơn rất nhiều. Hơn nữa, hắn cảm thấy Phất Lan Đức viện trưởng chẳng những tuỳ vào năng lực từng người để đào tạo bọn họ trở thành những vĩ đại hồn sư, mà còn dạy dỗ bọn họ cách làm người nữa.

Áo Tư Tạp sau khi đột phá ba mươi cấp rõ ràng rất hưng phấn, hồn sư mỗi khi tấn cấp, hồn lực không ngừng tăng lên, nếu có được hồn hoàn phụ trợ trực tiếp hấp thu năng lượng, tu luyện nhất định sẽ nhanh hơn rất nhiều. Cũng giống như Đường Tam thu được đệ nhất hồn hoàn liền trực tiếp thăng tiến tới mười ba cấp, thật sự rất hiếm thấy.Nguyên nhân cũng là do hắn có tiên thiên mãn hồn lực, hoặc có thể là do Huyền Thiên Công của hắn tu luyện đến bình cảnh .

Tất cả đều trở về phòng của mình, mặc dù bọn họ đều là những thiên tài trẻ tuổi, nhưng kể cả thiên chi kiều nữ Trữ Vinh Vinh, mỗi người đều hiểu được, tu luyện đối với bản thân quan trọng như thế nào. Muốn trở nên cường đại, ngoài một phần trăm thiên phú, chín mươi chín phần trăm còn lại là do cố gắng, Thiên phú tuy quan trọng, nhưng không ngừng cố gắng mới là then chốt.

"Tiểu tam, ngươi nói ngày mai đi Tinh Đấu đại sâm lâm, ta phải thu phục loại hồn hoàn nào thì hiệu quả mới thích hợp cho phụ trợ hương tràng đây?"Áo Tư Tạp không có tu luyện, hắn bây giờ chỉ trông cho mau hết ngày, vừa về tới phòng đã phấn khích hỏi.

Đường Tam khẽ cười "Cái này phải xem cơ duyên thôi, hồn thú trăm thiên bách vạn, không ai biết trước là sẽ gặp được hồn thú như thế nào. Ngươi đã có hai hồn hoàn, một cái là khôi phục, một cái giải độc, cái thứ ba ta nghĩ nên là một loại phụ trợ có hiệu quả khác hoặc cường hoá hai loại phụ trợ trên... Áo Tư Tạp, ngươi hẳn là đã vào Tinh Đấu đại sâm lâm rồi phải không? Hãy nói cho ta biết một ít về tình hình trong đó đi."

Áo Tư Tạp gật đầu: "Tinh Đấu đại sâm lâm là một nơi rất thú vị, đương nhiên cũng rất nguy hiểm,ở đó tập trung rất nhiều hồn thú.Những hồn sư cường đại cũng rất thích chỗ này, tất nhiên cũng đã có không ít hồn sư đã tử vong ở đó "

Đường Tam hỏi tiếp: "Đó không phải là rừng rậm nuôi dưỡng hồn thú của Thiên Đấu đế quốc chúng ta hay sao?"

Áo Tư Tạp đáp lại"Đương nhiên là không phải, nơi nuôi dưỡng hồn thú không tính là gì hết, ngay cả thiên niên hồn thú cũng rất ít,vào đó chỉ các cấp bậc như :hồn sĩ, hôn sư mà thôi.Tinh Đấu đại sâm lâm nổi tiếng một trong tam đại Hồn thú sâm lâm trên đại lục, diện tích vô cùng rộng lớn, cơ hồ tương đương với Ba Lạp Khắc vương quốc,nó nằm giữa Thiên Đấu đế quốc và Tinh La đế quốc, hai phần thuộc về đế quốc của chúng ta, ba phần còn lại là của Tinh La đế quốc, Mặt khác, ba phần thuộc Tinh La đế quốc thì có một mảnh sâm lâm có địa hình nguyên thuỷ cao thấp rất phức tạp, ao đầm vô số. Chỗ đó hồn thú cực kỳ đáng sợ, càng đi sâu vào trung tâm thì Hồn thú càng cường đại. Nghe nói ngay cả thập vạn niên hồn thú cũng tồn tại,bất luận là hồn sư cấp bậc như thế nào, nếu vận khí tốt và đủ thực lực thì cũng có thể tìm được hồn hoàn thích hợp cho mình.Đệ nhị hồn hoàn của ta cũng là tại mảnh sâm lâm này thu được"

Đường Tam hai mắt sáng ngời: "Thì ra là như vậy, hy vọng lần này ngươi có thể thu hoạch thật tốt"

Áo Tư Tạp cười tươi nói"Nếu thực sự như vậy, sau này hương tràng sẽ thoải mái cho mọi ngươi sử dụng , chúng ta là huynh đệ mà, Ha ha"

Một ngày trôi qua, mọi người cũng không chuẩn bị gì nhiều, Sau khi điểm tâm xong, tất cả tập trung tại sân tập thì đã thấy Triệu Vô Cực đứng đợi sẵn ở đó.

Nhìn thấy Triệu Vô Cực, chúng đệ tử có chút ngạc nhiên, cố nén phát ra tiếng cười.Triệu Vô Cực nhìn qua có chút khổ sở, trên mặt ít nhất có ba vết thâm chưa hết, nhất là mắt trái sưng phù lên khiến người khác thấy tội nghiệp,

Mặc dù trong bụng mắc cười nhưng cả bảy người đều không khỏi giật mình, Triệu Vô Cực như thế nào lại biến thành bộ dạng như vậy? Đường Tam nhớ lại ngày đó Triệu Vô Cực mặc dù cho hắn nếm chút đau khổ nhưng cũng không có làm hắn bị thương, mà vết thương trên mặt của Triệu Vô Cực rõ ràng là do lực đạo tạo thành, Bảy mươi sáu cấp hồn thánh, phòng ngự cực mạnh "Kim Cương Hùng"*, là ai có thể đánh hắn bị thương chứ,chẳng lẽ là Phất Lan Đức viện trưởng? Nhưng dù là Miêu Ưng vũ hồn, Mẫn Công hệ vũ hồn sư, muốn đánh Triệu Vô Cực bị thương đến như vậy, cơ hồ cũng không có khả năng .

"Nhìn cái gì hã? Đám thỏ con tinh quái này, có phải là muốn ăn đòn không?

Nghe thấy mấy chữ thỏ con tinh quái, Tiểu Vũ có chút hậm hực, khẽ nói: "Nhìn gấu bị mù mắt không được sao?"

Triệu Vô Cực song nhãn trợn lên trắng dã: "Tiểu Vũ, ngươi vừa nói gì?"

Đường Tam bước vội sang, kéo vạt áo Tiểu Vũ, đem nàng che chắn ở sau lưng, ý muốn che chở Tiểu Vũ.

Nhìn thấy gương mặt của Đường Tam,nét mặt Triệu Vô Cực có chút xấu hổ,liền không thèm truy cứu Tiểu Vũ nữa, hừ nhẹ lên một tiếng: "Được rồi, tất cả xuất phát, Đái Mộng Bạch ngươi phụ trách dẫn dắt mọi người."

Đái Mộng Bạch khẽ gật đầu, khuôn mặt trở nên nghiêm chỉnh nhìn mọi người nói: "Tinh Đấu đại sâm lâm không phải là chỗ có thể đùa giỡn, ở đó hồn thú đông đảo, hơn nữa thú tính hung hãn, đối với loài người chúng ta rất oán hận, mọi người phải hết sức cẩn thận, Đường Tam ngươi đi tiên phong, Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh ở giữa, mập mạp và Tiểu Vũ ở hai bên tả hữu, ta và Chu Trúc Thanh đoạn hậu.Khi tiến vào sâm lâm, phải luôn duy trì cự ly của đội hình, đề cao cảnh giác. Tất cả xuất phát!"

Đối với sự an bài của Đái Mộng Bạch, Đường Tam cũng khâm phục trong lòng.Không hổ là lão đại của học viện, hắn thực lực mạnh mẽ mà toan tính cũng sâu sắc, sắp xếp hết sức hợp lý, Đem hai người phụ trợ hồn sư bảo vệ ỡ giữa, để mình phía trước mở đường, bản thân hắn thực lực mạnh nhất canh chừng sau lưng, so với mặt trước nhiệm vụ khó khăn hơn nhiều, Chính mình còn có mập mạp và Tiểu Vũ ở hai bên tả hữu tuỳ thời hỗ trợ, còn hắn chỉ có một mình cảnh giác phía sau,

Triệu Vô Cực đứng một bên lặng lẽ quan sát, cũng không có tham gia đội hình của bọn họ, bảy đồ đệ đồng loạt bước đi, học viện tất nhiên không có xe ngựa, vừa ra khỏi cửa, cả bọn nhất tề phóng đi.

Vừa bắt đầu chạy đươc một lúc, bọn họ mới hiểu được tầm quan trọng của bài học thứ hai mà Phất Lan Đức viện trưởng hôm qua đã huấn luyện.Cũng bởi nhờ có bài học ngày hôm qua mà bọn họ đối với hương tràng của Áo Tư Tạp không còn ý nghĩ bài xích nữa.

Liên tục di chuyển như vậy cho dù là mạnh như Đái Mộng Bạch và Đường Tam, thể lực cũng không ngừng tiêu hao, Nhưng nhờ có hương tràng của Áo Tư Tạp bổ cấp, cho nên căn bản chuyện đó không còn là vấn đề nữa.

Mỗi người ăn một cây hương tràng do vũ hồn của Áo Tư Tạp biến ra cũng đủ để duy trì sức lực, kể cả Trữ Vinh Vinh cũng miễn cưỡng theo kịp, không tụt lại phía sau.

Không lâm vào hoàn cảnh thiết thực sẽ không bao giờ hiểu được tầm quan trọng của một gã phụ trợ vũ hồn sư.Hiệu quả thần kỳ của hương tràng mà Áo Tư Tạp đem đến, thật khiến mọi người cảm thán, Còn chưa tới sâm lâm mà đã được đãi ngộ tốt như vậy thật khiến người khác cảm động.

Trong đám đệ tử, Đái Mộng Bạch và Đường Tam thực lực mạnh hơn cả, nên hai người luân phiên nắm tay nhấc lấy thân thể của Áo Tư Tạp giúp hắn di chuyển, để hắn nhanh chóng khôi phục hồn lực tiếp tục hỗ trợ cho cả nhóm.

Trữ Vinh Vinh không được quan tâm như vậy,trong mắt nàng lộ vẻ buồn bã.Suốt cả lộ trình không có cơ hội thi triển hiệu quả phụ trợ của Thất Bảo Lưu Ly Tông , cả người nàng trở nên trầm mặc,nhưng cho dù như vậy, nàng cũng không từ chối hương tràng của Áo Tư Tạp,"Vũ hồn của mình còn chưa sử dụng,mọi người dường như muốn tách mình ra khỏi đoàn thể."

Tinh Đấu đại sâm lâm nằm ở phía đông nam tiếp giáp với nhiều vùng của Ba Lạp Khắc vương quốc, mà Tác Thác thành cũng nằm ở phía đông nam, cách sâm lâm cũng không xa lắm, chỉ độ khoảng 500 dặm mà

thôi, Cho nên nơi này là lựa chọn tốt nhất để các đệ tử của Sử Khắc Lai học viện thu hoạch hồn hoàn,

Dưới tác dụng phụ trợ của hương tràng, một ngày sắp hết, màn đêm vừa buông xuống thì đám người của Sử Khắc Lai học viện đã đi được hơn 400 dặm, đã đến rất gần sâm lâm,trước mắt hôm nay không cách nào tới nơi được, vừa tới thị trấn nhỏ này,Triệu Vô Cực liền hạ lệnh nghỉ ngơi.Nếu tiếp tục tiến tới phía trước, là lợi hay hại thật khó nói trước

Đi vào bên trong,quy mô thị trấn đại khái là lớn gấp ba lần nơi thôn trang tọa lạc Sử Khắc Lai học viện, nơi này náo nhiệt hơn nhiều so với sự tưởng tượng của Đường Tam.Ngoài việc không có tường thành ra , nơi này cũng xem như là một tòa thành nhỏ, đường xá nhộn nhịp, nườm nượp hàng quán hai bên,

Đường Tam cẩn thận quan sát một chút, cửa hàng ở đây kinh doanh chủ yếu cùng nghề nghiệp hồn sư có liên quan, chẳng hạn như buôn bán vũ khí, khải giáp, thuốc giải độc, đan dược, thậm chí là quần áo cũng có rất nhiều túi để chứa đồ lặt vặt , thích hợp cho trang phục của một hồn sư vào rừng săn hồn thú,

Áo Tư Tạp cảm thán"Chim sống nhờ núi, cá sống nhờ sông, đạo lý là như thế,thị trấn nhỏ này hiền nhiên sinh tồn là dựa vào sâm lâm,xung quanh sâm lâm sợ rằng có không ít thị trấn kiểu như thế này"

Đường Tam hơi chút kinh ngạc nói: "Nơi này cách Tinh Đấu đại sâm lâm cả trăm dặm,có phải hơi xa một chút hay không ..?

Áo Tư Tạp cười nói: "Chắc là ngươi đã từng quen thuộc với đế quốc bảo dưỡng hồn thú sâm lâm.Ở đó hồn thú tương đối ôn hòa, không có chủ động công kích loài người, khác với sâm lâm, hồn thú chẳng những hung tợn hơn rất nhiều, mà còn có không ít hồn thú thường xuyên ra khỏi phạm vi của khu rừng. Nếu thành trấn ở gần sâm lâm quá chỉ sợ là không xong".

Đường Tam mỉm cười, gật đầu thầm nghĩ, đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, quả nhiên không sai,có trải qua mới học được nhiều điều bổ ích.

Lúc này, Triệu Vô Cực chỉ tay về một tửu điếm bình thường, nói: "Chúng ta trú ở đây đã, nghỉ ngơi một đêm, sáng mai sẽ đi sớm, mọi chi phí do các ngươi tự chi trả".

Sử Khắc Lai học viện vốn không giàu có gì, Triệu Vô Cực cũng như Phất Lan Đức đều không hề có thêm nguồn thu nhập nào khác, kinh tế thật là thảm thương.Bọn Đường Tam thì ngược lại,riêng chỉ chu cấp của Vũ Hồn điện cũng đã đũ để chi dụng hàng ngày.

Tửu điếm có hai tầng, tầng một là đại sảnh cũng là một phòng ăn giản dị, tầng hai là dãy phòng ngủ, Triệu Vô Cực tự mình chọn lấy một phòng rồi bước thẳng lên tầng hai,Đái Mộng Bạch sau khi thương lượng với cả đám bèn thuê hai phòng, bốn gã nam nhân ở một phòng, phòng còn lại là của ba nữ tử.

"Phải ăn cái gì đó mới được, ăn hương tràng cả ngày khiến ta muốn nôn ra hết. " Mã Hồng Tuấn nói toạc ra, ngay cả Chu Trúc Thanh cũng gật đầu đồng ý, bảy người liền đi đến một cái bàn rồi ngồi xuống.

Đường Tam nhìn Đái Mộng Bạch hỏi"Có cần gọi Triệu sư phụ xuống ăn cùng hay không?"

Đái Mộng Bạch lắc đầu nói: "Không cần đâu, sư phụ mặc dù không cho chúng ta lộ phí nhưng cũng sẽ không tiếp nhận hồn tệ của chúng ta ,đây là quy định của viện trưởng"

Mập mạp cười nói: "Như vậy không phải tốt hơn sao? Thật là tự do tự tại , ta thích nhất là điều này, học viện khiến cho chúng ta không cảm thấy bị trói buộc, thích làm gì thì làm "

Đái Mộng Bạch lãnh đạm nói: "Mập mạp xấu xa, bớt nói nhảm đi, kêu vài món rồi ăn nhanh đi thôi".

Mã Hồng Tuấn cũng không vừa đáp trả: "Hôm nay là ngươi mời a, ở đây ngươi lớn nhất, ngươi nhất định phải khao đó".

Đái Mộng Bạch mỉm cười nói"Không thành vấn đề, chúng ta cùng học ở Sử Khắc Lai học viện coi như cũng có duyên phận, Ta lớn tuổi nhất, hôm nay coi như chúc mừng cho tất cả những ai vừa mới gia nhập học viện."

Mập mạp khoái chí cười lớn, khuôn mặt béo núc rung rinh lên: "Tốt quá, Đái lão đại ngươi cứ yên tâm, ta sẽ không phụ lòng ngươi đâu".

Đái Mộng Bạch gượng cười: “Tên mập này, ngươi ngoại trừ thích thưởng lãm nữ nhân, không ngờ đối với ăn uống cũng sành sỏi như vậy, Ta nghĩ, nếu như ngươi không phải là một vũ hồn sư, nhất định ngươi sẽ là một tên đầu bếp”.

Bảy người tuy ngồi chung một bàn nhưng không khí có vẻ chùng xuống,Chu Trúc Thanh lạnh lùng nghiêm nghị, Trữ Vinh Vinh thì cúi đầu có vẻ mang nhiều tâm sự.Cũng may là còn có mập mạp liếng thoắng pha trò nên không khí cũng bớt phần ngột ngạt,

Bên trong phòng ăn lúc này đã có sẵn sáu, bảy hành khách, đột nhiên từ bên ngoài bước vào một đoàn khoảng chừng tám người, cũng tương đương với nhóm của Sử Khắc Lai học viện, Dẫn đầu là một trung niên tuổi chừng bốn mươi, mái tóc lưa thưa vài sợi bạc, khuôn mặt có vẻ tiêu sái, bộ trang phục hồn sư màu trắng thêu hình mặt trăng trên người càng làm tăng thêm phần thoát tục, mặt trước thêu hoa văn màu bạc khiến cử động lấp lóe quang mang,

Đi theo sau trung niên là sáu, bảy thanh niên, nhìn qua khoảng trên dưới hai mươi tuổi, trên người đều mặc trang phục hồn sư màu trắng thêu hình mặt trăng, chỉ khác so với người trung niên kia là không có hoa văn màu bạc,nhưng có điều bất luận là trung niên hay những người kia, trên vai trái đều có cùng một vòng tròn, bên trong là hai chữ“Thương Huy”

Từ trang phục có thể dễ dàng nhận ra họ đều là hồn sư, Đám người đó đi qua bọn Đường Tam, cũng như những người bình thường, không có thái độ gì khác lạ, Chủ khách điếm thấy bọn họ vào, vội vàng chạy ra gật đầu chào hỏi nghênh tiếp, Đúng như Áo Tư Tạp nói, thị trấn này sinh sống là dựa vào sâm lâm, hay nói khác hơn là nhờ vào hồn sư, hồn sư chẳng những là một nghề nghiệp cao quý mà cũng là nghề dễ kiếm được nhiều tiền,lão bản tự nhiên hiểu rõ điều đó,

“Đái lão đại này, cô gái kia chắc là người của Thương Huy học viện rồi” Mập mạp híp mắt nhìn trân trân vào thiếu nữ duy nhất trong đám người kia.Công nhận mà nói,nhan sắc của thiếu nữ quả thật vô cùng kiều diễm, có thể xếp vào hàng tuyệt sắc giai nhân,

Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh mặc dù cũng rất xinh đẹp nhưng dù sao các nàng cũng chỉ mới mười hai,mười ba tuổi, so sánh với một cô gái đã trưởng thành thì còn non nớt hơn nhiều,đối với mập mạp thì một cô gái trưởng thành rõ ràng là có sức hấp dẫn hơn hẳn.Có lẽ do tà hỏa trong mình thôi thúc, hai mắt hắn tự nhiên sáng rỡ nhìn chằm chặp vào cô gái.

Đái Mộng Bạch bĩu môi: “Bất quá chỉ là một Thương Huy học viện nho nhỏ thôi mà, đàng hoàng chút coi”.

Đái Mộng Bạch và mập mạp trò chuyện cũng không có áp chế âm thanh, mặc dù phòng ăn chó chút ồn ào nhưng thính lực của hồn sư so với người thường thì hơn rất nhiều, trung niên nhân và những người kia đều quay đầu nhìn lại, nét mặt khó chịu.Chứng kiến thấy đám nhỏ là của Sử Lai Khắc học viện, sắc mặt bọn họ càng thêm khó nhìn.

Áo Tư Tạp ngồi cạnh Đường Tam, cười khẽ nói: “Ta có ý này.”

Đường Tam nghi hoặc nhìn hắn: “Là ý gì đây?”

Áo Tư Tạp thấp giọng nói: “Phất Lan Đức viện trưởng có nói qua:”Không dám tranh đấu thì không phải là hồn sư” , đó cũng là một cách thức để tu luyện, không phải là gây thù kết oán đâu nhe, mà khiêu chiến với hồn sư học viện là an toàn nhất, bất quá cũng chỉ là giao đấu với nhau mà thôi. ”

Đường Tam nhịn cười không nổi: “Ngươi và viện trưởng thật giống nhau, toàn là quái vật cả.Nhìn tuổi tác của bọn họ, xem ra Thương Huy học viện chắc hẳn là một cao cấp hồn sư học viện rồi, ”

Đám người Thương Huy học viện ngồi cách bọn họ hai dãy bàn ghế, Đường Tam liếc mắt nhìn thấy vị trung niên sư phụ kia ghé tai nói nhỏ vài tiếng với một gã thanh niên đệ tử,lập tức tên đó đứng lên đi thẳng tới chỗ bọn Đường Tam đang ngồi, đứng đối diện Đái Mộng Bạch.

Đái Mộng Bạch “tà mâu”* toát ra một tia khinh thường, Đường Tam thấy hắn đi tới cũng không thèm quan tâm, vừa lúc tiểu nhị bưng thức ăn lên, tên đệ tử của Thương Huy học viện bất ngờ bước nhanh tới đá vào chân của tiểu nhị làm hắn giật mình kinh hô, khay thức ăn tuột khỏi tay rớt ngay trên đầu của Đái Mộng Bạch.

"Không nên lãng phí thức ăn" Đường Tam nhàn nhạt vừa nói, tay trái nhanh như chớp nắm lấy thân thể của tiểu nhị, tay kia dùng thủ pháp Khống Hạc Cầm Long hút lại khay thức ăn không làm rơi vãi một tí nào. Nhẹ nhàng đặt khay thức ăn xuống giữa bàn,lúc này mới đẩy nhẹ tiểu nhị dạt sang một bên.

Gã thanh niên của Thương Huy học viện nhất thời sửng sốt, bởi vì bị thân hình của tiểu nhị che khuất nên hắn cũng không thấy rõ động tác của Đường Tam, Bất quá, trên mặt liền nở một nụ cười giảo hoạt nói: "Thật là sơ ý quá".

Miệng thì nói như vậy nhưng khi bước tới ngang người Đái Mộng Bạch, một cước âm thầm được quét ngang ra hướng chiếc ghế của Đái Mộng Bạch đang ngồi.,

Đó chỉ là chiếc ghế bình thường, trúng cước đó hẳn là sẽ gãy tan tành, tất nhiên khi đó Đái Mộng Bạch sẽ không ngồi được nữa ,tên thanh niên không có dấu hiệu báo trước, động tác bất ngờ nhanh nhẹn phi thường, nếu không chú ý kỹ, hẳn là không phát giác kịp.

Cùng lúc gã thanh niên một cước đá ra, Đái Mộng Bạch cũng ra tay,không biết trên đời có con hổ nào mà không hung hãn không? Câu trả lời đương nhiên là không,mấy ngày nay bị Chu Trúc Thanh ghẻ lạnh khiến tánh tình của Đái Mộng Bạch hết sức bực bội, trước sự khiêu khích của đối phương, hắn làm sao có thể nhẫn nhịn bỏ qua cơ hội phát tiết chứ.

Chỉ nghe "phanh" một tiếng vang lên,gã thanh niên của Thương Huy học viện cảm thấy chân như chạm vào sắt nguội,cả chân một trận tê dại. Liền đó Đái Mộng Bạch vung tay tát ra một cái, Thanh niên sắc mặt đại biến, vung cả hai tay lên đỡ ,nhưng không ngờ cả hai tay của hắn bị hồn lực của Đái Mộng Bạch chấn văng ra, một chưởng trực tiếp vỗ lên ngực hắn,

Thân thể gã thanh niên cao lớn hơn Đái Mộng Bạch, nhưng bị trúng phải một chưởng này ,cả người hắn bị quăng ra phía sau, giống như cây cỏ mất đi trọng lượng liên tiếp đụng ngã hai dãy bàn ghế, bay về hướng đám người của Thương Huy học viện,

Vị sư phụ của Thương Huy học viện vội vàng đứng lên, hai tay chụp lấy bả vai của tên thanh niên rồi đặt hắn xuống,tên thanh niên sắc mặt trắng bệch, oa lên một tiếng phun ra một ngụm máu tươi trông thật thê thảm.

Đái Mộng Bạch thu lại tư thế,nghiêng mình cung tay nói: "Thật sơ ý quá,lỡ tay thôi." Tà Mâu Bạch Hổ hiển lộ bản sắc, vẻ mặt khinh miệt và coi thường mang theo nét hết sức kiêu ngạo, đừng nói là người ngoài, cho dù là phe mình nhìn vào cũng chỉ muốn đánh cho hắn một trận.

Không khí trong phòng ăn đột nhiên trầm hẳn xuống, các thực khách vội vàng đứng dậy tránh sang hai bên,liền tạo thành một khoảng trống giữa đám người của Sử Khắc Lai học viện và Thương Huy học viện, tuy vậy đa số vẫn không có rời đi, ánh mắt hưng phấn chờ xem một màn hấp dẫn phía trước.Phải biết rằng, ngày thường muốn xem hồn sư chiến đấu thì phải đến Đấu hồn tràng, tốn không ít hồn tệ,bây giờ có thể xem miễn phí tự nhiên là hứng thú, huống chi ở nơi này cũng thường xuyên có không ít hồn sư xuất hiện,

Đám ngươi Thương Huy học viện làm sao nhẫn nhục được nữa, sáu tên đệ tử còn lại đồng loạt đứng lên, trợn mắt nhìn thẳng bọn người Đường Tam vẻ như muốn xông lại nhưng bị vị trung niên sư phụ cản lại.Trung niên nhân đặt gã thanh niên lên ghế,nghiêm nghị nhìn Đái Mộng Bạch quát hỏi: "Đám tiểu hài tử các ngươi là đệ tử của học viện nào?"

Đái Mộng Bạch song nhãn loé xạ quang mang: "Nói đến học viện của chúng ta, ngươi còn chưa xứng để hỏi." Nói xong hắn điềm nhiên ngồi xuống chỗ của mình.

Mập mạp nảy giờ ngốn thức ăn lia lịa, bụng cũng sắp no, vừa gắp vừa nói: "Mùi vị cũng tạm được, tiếc là tay nghề còn chưa đủ, mọi người cũng dùng đi chứ.."

Vị sư phụ của Thương Huy học viện nét mặt sạm đen lại: "Khá lắm, để ta giáo huấn đám nhóc ngạo mạn này một phen".

Đám đệ tử của Thương Huy học viện chỉ chờ có vậy, ngoại trừ tên hồi nảy bị thương cùng thiếu nữ kia, năm người còn lại đều nhắm hướng Đường Tam vọt tới.

“Đánh nhau hã? Ta cũng thích lắm. ” Tiểu Vũ hưng phấn nhảy lên,không chút do dự chuẩn bị nghênh tiếp, Tiểu Vũ ra tay, Đường Tam tất nhiên sẽ không ngồi im liền đứng thẳng người lên, hai mắt phảng phất xuất hiện một vầng màu tím nhàn nhạt.

---

28. Chương 27: Không Gây Thị Phi Mới Lạ.

Áo Tư Tạp chưa từng chứng kiến Tiểu Vũ chân chính giao đấu , tự nhiên không biết thực lực của nàng như thế nào . Mà đối phương xuất thân từ cao cấp hồn sư học viện , người thấp nhất cũng hơn hai mươi cấp hồn lực , lại có tới năm người .

Đường Tam cũng không có phản ứng , chỉ mỉm cười nói : ” Ngươi đừng nhìn vào dáng vẻ bên ngoài của Tiểu Vũ mà bị lừa , mấy tên đó coi bộ xui xẻo đây ”

Trải qua nhiều năm luyện tập không ngừng , tử cực ma đồng của Đường Tam đã tiến vào cảnh giới Nhập Vi , nhãn lực đương nhiên tăng tiến hơn trước kia rất nhiều . Tử cực ma đồng chia làm 3 cảnh giới là Nhập Vi , Giới Tử và Thức Hải , cấp bậc cao hơn thì thị lực cũng tăng lên hơn trước rất nhiều , hơn nữa mức độ quan sát cũng kỹ càng và tỉ mĩ hơn . Sau khi tiến vào nhập vi cảnh giới , dựa theo Huyền Thiên Bảo Lục ghi lại ,hiệu quả quan sát của Tử cực ma đồng càng trở nên rõ ràng hơn . Kỹ càng , tỉ mĩ nắm rõ từng chi tiết là hiệu quả mà cảnh giới mới đem lại , tất cả trong mắt Tử cực ma đồng dường như tốc độ bị chậm lại , điều này khiến hắn trong nháy mắt đưa ra hành động thích ứng nhất .

Từ lúc Tử cực ma đồng tiến vào cảnh giới mới , hắn phát hiện trong người có chút biến hóa , ngoại trừ nhãn quang tăng tiến thì hồn lực cũng tăng thêm ít nhiều .

Nhưng tác dụng lớn nhất chính là hắn có thể nhìn thấy hồn lực của hồn sư cấp thấp hơn hắn , còn đối với hồn sư cấp cao hơn thì không phát hiện được . Mặc dù hắn không biết tại sao lại như vậy , nhưng đối với Đường Tam mà nói, thật sự là rất thiết thực , ít nhất hắn có thể phán đoán hồn lực của đối thủ so với mình mạnh hay yếu hơn .

Lúc này , dựa vào Tử cực ma đồng hắn dễ dàng phát hiện , ngoại trừ gã sư phụ và thiếu nữ kia hắn nhìn không thấu , thì những kẻ còn lại hồn lực đều thấp hơn hắn . Tên thanh niên khiêu khích Đái Mộng Bạch bị đánh trọng thương có hai mươi bảy cấp hồn lực , năm người trước mắt cũng không ai vượt qua hai mươi lăm cấp .

Đường Tam hiểu rõ kinh nghiệp chiến đấu của Tiểu Vũ nhất , với thực lực hai mươi chín cấp của nàng , nếu không có gì bất trắc , Đường Tam nắm chắc Tiểu Vũ sẽ không xảy ra chuyện gì , huống hồ còn có hắn đứng một bên sẵn sàng tiếp ứng .

Tiểu Vũ tròn xoe cặp mắt mỉm cười thốt :” Các vị ca ca . các ngươi khỏe không ? ”

Năm gã thanh niên sững sờ một lát , không khỏi ngốc trệ nhìn nhau . Bị một tiểu cô nương dễ thương như vậy ngăn cản , bọn họ khí thế dường như chùng lại mấy phần , trong nhất thời không biết phải làm sao .

Không ngờ nhân lúc bọn họ còn lúng túng chưa biết xử trí ra sao thì Tiểu Vũ đột ngột động thủ . Hai chân tựa như dài ra , cả người lao thẳng về một gã thanh niên xuất thủ .

Tên đó cả kinh giơ cả hai tay chặn Tiểu Vũ lại, nhưng bất ngờ phát hiện đã chụp vào khoảng không , chưa kịp phản ứng thì cổ đã bị Tiểu Vũ kẹp chặt . Tiểu Vũ liền cong người chụm lưng vào hắn dùng sức hất hắn lên , hai chân đạp thẳng vào ngực hắn .

Tên thanh niên cổ bị cuốn chặt đang hết sức bối rối , mắt thấy hai chân Tiểu Vũ đã tới nhưng hắn cũng không cách nào ngăn cản . Hắn cũng không nghĩ tới , Tiểu Vũ cũng không có dùng hết sức , chỉ điểm nhẹ hai chân lên ngực, khiến hắn lập tức bay bỗng, tuốt ra đến ngoài sân .

Cho dù là Đường Tam , lúc đầu gặp phải nhu kỹ của Tiểu Vũ cũng phải nếm mùi đau khổ , huống chi là bọn hắn, xuất thân từ cao cấp hồn sư học viện , kinh nghiệm thực chiến còn non nớt lắm .

Tiểu Vũ đông tác cực nhanh , chân không dừng lại mượn sức phản chấn dạng ra phóng tới một người khác . Lúc này , bốn tên còn lại mới tỉnh ngộ ra tay , đối diện với công kích của Tiểu Vũ , hai tay hắn vung ra định ngăn cản lại . Nhưng công kích của của Tiểu Vũ có thể dễ dàng chế trụ như vậy sao ?

Song chưởng nắm trúng hai chân của Tiểu Vũ , nhưng hắn lại giật mình phát hiện hai chân Tiểu Vũ không có chút sức lực ,mềm mại như khúc lụa không thể nắm được , trợt qua hai tay kẹp ngay ngang cổ hắn . Tiểu Vũ cong eo ném mạnh hắn bay ra ngoài .

Kể thì lâu nhưng thực tế mọi chuyện diễn ra trong thời gian quá nhanh , hết thảy thực khách đều kinh ngạc chúng kiến hai trong năm tên đệ tử của Thương Huy học viện trong nháy mắt đã bị tiểu cô nương xinh đẹp đá bay đi .Vị sư phụ của Thương Huy học viện nhìn thấy vũ kỹ của Tiểu Vũ cung lấy làm kinh ngạc , giận dữ hét lớn :" Đồ vô dụng , sử dụng vũ hồn đi "

Áo Tư Tạp đứng bên này , lấy hai tay dụi dụi mắt , không khỏi sợ hãi :" Ta thật may mắn chưa làm gì đắc tội với Tiểu Vũ a "

Đường Tam mỉm cười không nói gì cả , Đái Mộng Bạch chợt đứng dậy , trầm giọng :" Tiểu Vũ quay về đi . Có nam nhân chúng ta ở đây há để nữ tử các ngươi vất vả sao . "

Thân hình vừa chớp lên Đái Mộng Bạch đã đến bên cạnh Tiểu Vũ . Tiểu Vũ quay đầu lại nhìn về phía Đường Tam , thấy Đường Tam gật đầu nàng mới dừng tay , thong thả quay về.

Mã Hồng Tuấn đang ngấu nghiến nhai thức ăn trong miệng , bất đắc dĩ mới đi ra bên cạnh Đái Mộng Bạch , hai tay vỗ vào nhau vang lên ba tiếng " phách phách phách " . Đường Tam thế chỗ của Tiểu Vũ , đứng ở bên kia của Đái Mộng Bạch .

ba thiếu niên chống với năm tên thanh niên , nhìn qua bọn Đường Tam có vẻ yếu thế hơn nhưng thắng thua cũng chưa hẳn dựa vào số lượng mà phân định được .

Lúc nảy Tiểu Vũ không có sử dụng vũ hồn nên hai tên vừa rồi mặc dù bị đánh cho thất điên bát đảo nhưng cũng không có thương tổn . Năm tên đệ tử của Thương Huy học viện tập trung lại một chỗ , lửa giận bốc lên đỉnh đầu , không hề do dự xuất ra vũ hồn .

Bọn chúng dù sao cũng xuất thân từ cao cấp hồn sư học viền nên làm sao chấp nhận thất bại trước những đứa trẻ này đây ? Chớp mắt thất thải quang mang đã hiện ra ,hồn hoàn của năm tên đệ tử đều có màu sắc giống nhau , một trắng một vàng đại biểu cho thập niên hồn hoàn và bách niên hồn hoàn . Cả năm đều là chiến hồn sư , trong đó có hai người là khí hồn sư , ba người kia là thú hồn sư .

Hai khí hồn sư phân biệt là trường mâu và ba cổ xoa vũ hồn . Ba gã thú vũ hồn sư có vũ hồn lần lượt là lộc(hươu) , dương(dê) và mã(ngựa) , xem ra vũ hồn bọn họ cũng không tính là cường đại .

Nhìn đối phương phóng xuất vũ hồn , Đái Mộng Bạch tà mâu quang mang càng tỏ ra vẻ khinh thường :" Đây là đệ tử của cao cấp hồn sư học viện sao ? Có cả thập niên hồn hoàn nữa à ? Các huynh đệ , xuất hồn hoàn ra cho bọn hắn nhìn thử đi . "

Sử Khắc Lai học viện lão đại , Tà Mâu- Đái Mộng Bạch xưa nay vồn tánh ngang tàng , điều này Đường Tam lần đâu tiên gặp hắn đã nhận ra . Trừ phi là có thực lực mạnh mẽ chứ nếu không hắn cũng không coi vào mắt .

" Bạch hổ phụ thể " Một tầng mãnh liệt màu trắng quang mang từ người hắn bộc phát ra . Đái Mộng Bạch song chưởng giang rộng , ngực ưỡn ra , toàn thân xương cốt kêu lên lách cách , cơ thể chợt lớn lên làm quần áo hắn đang mặc căng cứng như muốn bung ra . Áo quần bó sát người khiến từng thớ thịt cuồn cuộn hiện lên , không khí xung quanh hắn cũng trở nên hỗn loạn .

Mái tóc màu vàng trên đầu phút chốc biến thành 2 màu đen trắng phân biệt , màu trắng chiếm đa số , xen lẫn trong đó là những chùm lông màu đen nổi bật lên hẳn . Trên trán hiện ra bốn nét hoa văn nhàn nhạt , ba ngang một dọc , vừa vặn hợp thành chữ vương .

Hai tay của hắn biến hóa rõ nhất , dài gấp hai bình thường , lông trắng bao trùm cánh tay .Ngón tay cử động không ngừng lộ ra mười cái móng vuốt sắc nhọn . Mỗi một móng vuốt giống hệt như một lưỡi dao bén nhọn , dài cỡ tám tấc , lóe ra ánh sáng sắc lạnh .

Hai chi trước tử từ hạ xuông,cả thân người ngồi chổm trên mặt đất , Bốn đồng tử nằm trong hai mắt biến thành màu xanh thẫm phát ra sát khí lạnh lẽo vồ hình, tràn ngập khí thế bức người . Ba vòng sáng lặng lẽ bay lên ,hồn hoàn màu sắc hai vàng một tím lưu chuyển , một làn sóng hồn lực mạnh mẽ tản phát ra xung quanh .

Có lẽ nguyên do là bởi vũ hồn tương khắc nên vừa thấy uy thế của Đái Mộng Bạch vũ hồn phụ thể ,thì cả ba thú vũ hồn sư đều không cưỡng nổi , toàn thân run lên bần bật lui về phía sau mấy bước .

Trước mắt mãnh hổ thì bất kể là lộc , dương hay là mã làm sao mà không sợ hãi được ? Nhất là màu tím hồn hoàn kia , đại biểu cho ngàn năm hồn hoàn càng khiến cho năm tên kia trong lòng chấn động không dứt .

Cùng lúc Đái Mộng Bạch phóng thích vũ hồn thì Đường Tam và Mã Hồng Tuấn cũng đem thực lực của mình phát ra .

" Phượng hoàng phụ thể "

Tử hồng quang mang từ trong cơ thể của mập mạp mạnh mẽ phóng xuất . tóc ngắn trên đầu bỗng dài ra . Hai cái hồn hoàn màu vàng từ dưới chân bay lên , hai cánh tay trắng noãn dài ra được bao phủ bởi lờp lông dày biến thành đôi cánh , khí lưu nóng rực xoay tròn xung quanh . Thân hình của mập mạp so với đám đệ tử của Thương Huy học viện thấp hơn không ít , nhưng sau khí phóng xuất ngọn lửa màu tím , cả người hắn khí thế trở nên khác hẳn . Phối hợp với Bạch Hổ vũ hồn của Đái Mộng Bạch khiến cho đối phương có cảm giác bị áp chế không thể chống cự .

Chỉ có vũ hồn của Đường Tam có vẻ bình thường , hai cái màu vàng hồn hoàn giống như của Đái Mộng Bạch và Mã Hồng Tuấn , mang theo dày đặc Lam Ngân Thảo từ dưới đất lặng lẽ mọc lên , bao bọc cơ thể hắn rồi từ từ lan ra xung quanh .

Căn bản là không cần phải động thủ , từ lúc Đái Mộng Bạch xuất ra ba cái hồn hoàn , năm tên đệ tử của Thương Huy học viện đã thất kinh thần sắc . Ít hơn một cái hồn hoàn , thực lực chênh lệch đã quá rõ ràng , càng huống chi còn là thiên niên hồn hoàn ,càng không phải là bọn hắn có khả năng kháng cự .

Khiến bọn họ thực sự không cam lòng cũng phải , mấy thiếu niên trước mắt rõ ràng là nhỏ tuổi hơn bọn hắn nhiều nhưng thực lực sao có thể mạnh hơn nhiều đến như vậy .

" Dừng tay "Vị sư phụ của Thương Huy học viện rốt cục cũng không nhịn được đứng dậy , phất tay cho đám đệ tử :" Các ngươi lui ra "

Vị sư phụ này trong lòng thật sự động tâm , ba thiếu niên trước mặt , hai gã chỉ độ mười hai mười ba , lớn nhất cũng chỉ khoảng mười sáu , có thể nói là thiên tài trong những thiên tài . Mới từng ấy tuổi đầu đã sở hữu những ba cái hồn hoàn , đạt đến cảnh giới hồn tôn . Nếu không tận mắt chứng kiến , nhất là cái thiên niên hồn hoàn kia, hắn cũng không dám tin tưởng .

Vị sư phụ này dù sao cũng là người từng trải , mắt thấy Đái Mộng Bạch xuất ra vũ hồn , hắn trong lòng đã biết đám đệ tử của mình đã không phải là đối thủ . Cho dù là có thể đánh thắng đối phương , hắn cũng sẽ không để bọn họ ra tay , không khéo lại đắc tội với trưởng bối của bọn chúng .

"Ta là Thương Huy học viện,viện chủ ngoại viện Diệp Tri Thu , xin hỏi các ngươi là người của tông phái nào ? "

Mắt thấy Diệp Tri Thu không cần phóng thích ra hồn lực vẫn thản nhiên đứng vững , bước tới trước mặt mình . Đái Mộng Bạch có thể khẳng định người này hồn lực chắc hẳn vượt xa hắn .

" Chúng ta là học viên của Sử Khắc Lai học viện " Không đợi Đái Mộng Bạch mở miệng , mập mạp dương dương đắc ý đáp. Vừa nói , hắn vừa gương cặp mắt trơ trẽn nhìn chằm chặp trên người nữ đệ tử duy nhất của Thương Huy học viện .

Diệp Tri Thu hơi bị bất ngờ một chút , ánh mắt toát ra vẻ suy tư . Cái tên Sử Khắc Lai học viện đối với hắn thập phần không quen thuộc . " Sử Khắc Lai học viện à , hình như ta chưa từng nghe qua ."

Đái Mộng Bạch hừ lạnh một tiếng :" Đó là do ngươi cô văn quả lậu "

Biết đượcđối phương cũng không phải là tông môn đệ tử gì , Diệp Tri Thu thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng trong lòng . Trước giờ hắn vẫn luôn cho rằng đệ tử của Thương Huy học viện đã rất xuất sắc , lần này chuẩn bị tiến vào Tinh Đấu sâm lâm để trợ giúp nữ đệ tử kia thu hoạch cái hồn hoàn thứ ba . Nhưng mấy đứa nhỏ này lại khiến hắn hết sức kích động .

Diệp Tri Thu minh bạch , trước mắt mấy thiếu niên này quả thật có đủ tư cách khinh miệt đám đệ tử trước mắt của Thương Huy học viện . Chỉ là , làm cách nào để đào tạo ra những đứa trẻ có hồn lực cường đại như vậy chứ.Đây thực là một đám tiểu quái vật a .

Mặc dù thực lực của đám nhỏ cũng khiến hắn động tâm ,nhưng chẳng lẽ lại vì như vậy mà rút lui? Trước mặt đông đảo thực khách như thế này mà bỏ đi thì danh tiếng của Thương Huy học viện sẽ bị ảnh hưởng không ít .

Đệ tử đánh không lại thì chính mình phải ra tay gỡ lại thể diện cho học viện mới được .

Nghĩ tới đây , Diệp Tri Thu không hề do dự , mắt lộ hung quang phóng xuất ra vũ hồn của mình :" Huyền quy phụ thể "

Thú vũ hồn , Huyền quy .

Một vòng tròn sóng gợn màu đen từ người Diệp Tri Thu phóng ra , khí thế mạnh mẽ đè ép ngược lại bọn Đường Tam , Đái Mộng Bạch , Mã Hồng Tuấn . Tứ chi co rút lại chỉ còn một phần ba , một cái mai giáp thật lớn trồi lên trên lưng . Toàn thân hắn bao bọc hắc quang , năm cái hồn hoàn , một trắng , hai vàng , hai tím từ từ bay lên xoay quanh thân thể .

Thương Huy học viện viện chủ là một cao thủ hơn năm mươi cấp– Hồn vương.

Mặc dù tại cùng cấp bậc , hồn hoàn của Diệp Tri Thu cũng không tính là quá mạnh , nhưng năm mươi mấy cấp hồn lực phát ra cũng đủ để chế trụ đám đệ tử của Sử Khắc Lai học viện .

Bên trong phòng ăn không ngốt vang lên những tiếng kinh hô . Dù sao Hồn vương tại đại lục cũng không phải là nhiều, thực lực ở cấp này tương đối mạnh mẽ , tại một số vương quốc có thể được phong hàm đến Tử Tước , thậm chí có thể là Bá Tước.

Đái Mộng Bạch mặt mày biến sắc , ánh mắt ngầm ra dấu cho Đường Tam bên cạnh . Đường Tam đồng thời cũng ngó lại , đương nhiên hiểu rõ ý hắn , hai tay bất giác đặt lên Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ.

Để đối phó với đối thủ có hồn lực hơn bọn hắn nhiều , sợ rằng chỉ còn cách sử dụng ám khí mà thôi , hy vọng một kích trúng đích . Đối phương dù sao cũng không giống như Triệu Vô Cực , sẽ không hạ thủ lưu tình .

Diệp Tri Thu ra vẻ rộng lượng nói : " Các ngươi nhỏ tuổi không hiểu chuyện nên ăn nói lung tung , mau gọi sư phụ của các ngươi ra đây "

Mập mạp ngoác miệng kêu lên : " Chỉ dựa vào cái lão Vương bát đản nhà ngươi mà cũng muốn gặp sư phụ ta sao ? Mấy người chúng ta cũng đủ thu thập ngươi rồi . "

" Các vị đại nhân , vĩ đại hồn sư a. Ta van xin các người đừng đánh nhau trong tửu điếm mà . Cuộc sống của tiểu nhân chỉ có bao nhiêu đó thôi , van xin các vị mà ." Lão bản vội vã chạy đến , mếu máo khuyên can . Sợ rằng chỉ một chút nữa thôi cả tửu điếm của lão sẽ tan nát hết .

Vũ hồn của Diệp Tri Thu là Huyền qui(rùa đen), trên đời này kỵ nhất là mấy chữ Vương bát đản . Vốn hắn chỉ muốn hù dọa đám nhỏ này một chút thôi . Dù sao hắn cũng không muốn mang tiếng lớn ăn hiếp nhỏ , hơn nữa hắn còn chưa biết gì về thực lực của học viện sau lưng đám nhỏ này .

Mập mạp đã xúc phạm vào điều tối kị trong lòng hắn . Diệp Tri Thu giận dữ cười gằn : " Được lắm . Đã như thế ta sẽ thay sư phụ mà giáo huấn các ngươi . Chúng ta ra ngoài kia đi " Nói xong hắn xoay người bước ra bên ngoài , mai giáp màu đen sau lưng khẽ nhúc nhích trông thật buồn cười , nhưng hồn lực phát ra thật sự rất hùng hậu .

Đám đệ tử Thương Huy học viện cũng đồng loạt bước ra . Đái Mộng Bạch thấp giọng nói với Đường Tam : " Lão già này hồn lực hơn năm mươi cấp , hơn nữa lại là Huyền quy-thú vũ hồn sư , chúng ta phải hết sức

cẩn thận mới được . Ta ở phía trước chộng chọi công kích của hắn , ngươi hành động phải thật nhanh đó , ta sợ không cầm cự được lâu . ”

Đường Tam nói : ” cũng chưa chắc đã thua đâu . hắn dù hồn lực mạnh hơn chúng ta nhưng vũ hồn còn có điểm yếu ”

Lúc này ở ngoài , có mấy người đi ra cũng nghe được Đường Tam nói chuyện . Đường Tam tiếp tục : ” Hắn vũ hồn là huyền quy , ta có khẳng định , hắn là một gã phòng ngự hình chiến hồn sư . Ngoài một ít công kích ra, tuyệt đại đa số kỹ năng của hắn chủ yếu để phòng ngự . Bởi vậy , vũ hồn của hắn so với chúng ta mạnh hơn nhiều nhưng sức uy hiếp cũng không lớn lắm . Hồn lực cao chỉ thích hợp cho thủ đoạn công kích , nên hắn cũng không uy hiếp chúng ta được bao nhiêu đâu ? Vì vậy , để đối phó hắn ta có hai phương pháp ”

Đường Tam là chân truyền đệ tử của Đại sư , đối với lý luận về vũ hồn nhận thức so với người khác hiểu rõ hơn rất nhiều. Chỉ cần nhìn sơ qua vũ hồn của Diệp Tri Thu thôi hắn đã đoán ra được nhiều điều .

” Phương pháp thứ nhất là dựa vào tốc độ , chúng ta tiến hành vờn công . Hắn dù sao cũng là sư phụ , hồn lực cao hơn chúng ta chắc là sẽ không ngại chúng ta đông người . Cho nên ta đề nghị Đái Mộng Bạch , Chu Trúc Thanh và ta ứng phó , bởi vì chúng ta có tốc độ nhanh nhất ”

” Trong lúc giao đấu , chúng ta phải sử dụng tốc độ nhanh nhất để né tránh công kích của hắn , tận dụng cơ hội đánh vào yếu điểm của đối thủ . Huyền quy vũ hồn phòng ngự cực mạnh , chúng ta không nắm chắc có thể thương tổn hắn . Trên người hắn còn có lân giáp bảo vệ nên sợ rằng độc tố của Lam Ngân Thảo cũng không có hiệu quả đối với hắn . Bởi vậy , ta chọn phương pháp thứ hai như sau: ”

” Cũng giống như cách thứ nhất vẫn do ba người chúng ta kiềm chế hắn trước . Huyền quy thuộc tính hệ thủy , cùng với Hỏa phương hoàng- vũ hồn của mập mạp tương khắc . Thủy khắc hỏa , ngược lại hỏa cũng có thể khắc thủy . Tà hỏa của mập mạp lại có hiệu quả đặc thù , tùy thời cơ mà từ bên ngoài tấn công hắn . Có hương tràng của Áo Tư Tạp bổ sung hồn lực , ta nghĩ ngươi liên tục tấn công duy trì một thời gian cũng không có vấn đề gì . Chúng ta liên thủ cầm cự dì dằng hắn , Tiểu Vũ phụ trách tiếp ứng , cứ thay phiên nhau sử dụng xa luân chiến , Áo Tư Tạp phụ trách bổ cấp hương tràng cho mọi người . Mặc dù hồn lực không bằng hắn , nhưng chúng ta có ưu thế nhiều người, lại được Tiểu Áo bổ trợ , vả lại công kích của hắn cũng không thật sự mạnh mẽ để uy hiếp chúng ta ”

Nghe Đường Tam đề xuất xong, mọi người không khỏi tán thưởng , chỉ có một người không mấy vui vẻ.

” Đường Tam , còn ta thì sao hã ? ” Trữ Vinh Vinh nhíu mày , đôi mắt thanh tú thoáng nhìn Đường Tam

Đường Tam ngây người một lát , hắn sở dĩ không xếp Trữ Vinh Vinh vào trận bởi vì biết rõ tánh ương bướng của nàng , không khéo lại phản tác dụng cũng nên . Suy nghĩ một chút , hắn đáp : ” Ngươi có vũ hồn đặc biệt , tùy cơ ứng biến đi nhe ”

Trữ Vinh Vinh cắn răng , cảm thấy những người khác đối với mình có thái độ xa lạ , trong lòng mặc cảm rất nhiều . Nàng biết bọn họ tựa như coi mình là người ngoài , cảm giác này quả thật rất khó chịu .

Thảo luận xong , cả đám hướng đi ra bên ngoài . Bằng vào kinh nghiệm đánh với Triệu Vô Cực sư phụ lúc trước , bọn họ rất có tự tin . Khiêu chiến với người mạnh sẽ làm cho thực lực tiến bộ nhanh hơn , hiển nhiên không phải vô ích .

Trữ Vinh Vinh đi ra sau cùng . Đột nhiên bên tai truyền đến âm thanh : ” Muốn mọi người chấp nhận ngươi là thành viên của Sử Khắc Lai học viện thì phải dùng hành động để chứng minh ngươi có đủ tư cách … ”

Trữ Vinh Vinh ngẩng đầu nhìn lên bắt gặp Áo Tư Tạp mạt mũi râu tóc lòe xòe mỉm cười với mình . Không biết tai sao tự nhiên hai gò má nàng đỏ lên , khẽ gật đầu với Áo Tư Tạp .

Rất nhanh , mọi người đã đi ra khỏi thị trấn , Diệp Tri Thu biết nếu như giao chiến ở trong thị trấn chắc hẳn sẽ kinh động rất nhiều người . Trong lúc ra khỏi thị trấn , tâm trạng của Diệp Tri Thu cung bình tĩnh vài phần . Mắt thấy bảy đứa nhỏ đi tới , hắn trầm giọng nói : ” Ta cho các ngươi một cơ hội , bây giờ nhận lỗi vẫn còn kịp. ”

Đái Mộng Bạch cười khà khà : " Sai ư ? Sai thì sao mà đúng thì sao ? Phải coi nắm tay ai cứng hơn . Đánh thắng chúng ta rồi nói cũng chưa muộn . "

Tới nước này thì Diệp Tri Thu muốn không ra tay cũng không được , tức giận hừ lên : " Các ngươi cùng lên đi , ta thay mặt học viên dạy dỗ các ngươi cách làm người vậy . "

Mập mạp cười hắc hắc nói : " nhớ kỹ nhe . Chúng ta không phải là người , mà là quái vật "

Không đợi Diệp Tri Thu ra tay , Đái Mộng Bạch đã động thủ trước , trên người đệ nhị hồn hoàn phóng ra mãnh liệt,quang mang ngưng tụ thành quả cầu hình tròn . Chính là Bạch Hổ Tà Mâu,đệ nhị hồn hoàn kỹ năng-Bạch Hổ Liệt Quang .

Cùng lúc Đái Mộng Bạch phóng ra Bạch Hổ Liệt Quang , thân hình Chu Trúc Thanh cũng từ hướng khác , trong nháy mắt tăng tốc phóng tới Diệp Tri Thu , Đường Tam từ một hướng khác cũng xông lại .

Mập mạp trên đầu mái tóc dài dựng thẳng lên , đệ nhất hồn hoàn xuất ra một đạo hỏa hồng tử sắc, quang mang phát khởi , chính là Phượng Hoàng Hỏa Tuyến kỹ năng .

Bốn người cơ hồ đồng thời xuất thủ , không hề e ngại đối thủ là một gã hồn vương đã ngoài năm mươi cấp .

Đứng trước sự hợp kích của bốn người , Diệp Tri Thu toàn thân hắc quang đại thịnh . Miệng gầm nhẹ một tiếng . Trên người đệ nhất , đệ nhị hồn hoàn đồng loạt phóng ra , thân hình xoay tròn nửa vòng đưa mai giáp hướng ra trước , đồng thời một luồng dày đặc hắc quang tựa như nước chảy phát ra .

Trận chiến vừa mới bắt đầu , Diệp Tri Thu đã sử dụng hai cái hồn hoàn kỹ năng , một là Huyền quy hộ thể , cái kia là Huyền thủy ngưng băng . Mục đính của hắn rất rõ ràng là trong khoảng thời gian ngắn nhất thu thập mấy tên nhóc này , dạy cho bọn chúng một bài học thật sâu sắc , vừa hả giận lại vừa thể hiện thực lực của Thương Huy học viện .

Chúng đệ tử Sử Lai Khắc học viện mặc dù tài nghệ bất phàm , nhưng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ hồn lực cùng hắn chênh lệch rất lớn , Diệp Tri Thu tin tưởng , bằng vào hồn lực năm mươi ba cấp của mình cộng thêm kỹ năng Huyền thủy ngưng băng,hắn sẽ dễ dàng chế trụ bọn nhỏ .

Bạch hổ liệt quang đập mạnh trên lưng của Diệp Tri Thu , đúng như phán đoán ban đầu của Đường Tam , Huyền quy phòng ngự có thể bài danh một trong những thú vũ hồn phòng ngự mạnh nhất . Hắn hồn lực so với Đái Mộng Bạch cao hơn rất nhiều nên một kích này không sinh ra hiệu quả gì . Diệp Tri Thu thân hình ngay cả khẽ động chút xíu cũng không có .

Lúc này Đường Tam đã phi thân tới sát người Diệp Tri Thu , ở khoảng cách rất gần như thế , hắn cảm thấy một luồng khí lạnh đánh sâu vào mặt , toàn thân huyết mạch dường như bị đông cứng lại . Trong lòng hắn không khỏi thất kinh , vội vàng thúc dục Huyền Thiên Công vận chuyển chống lại hàn khí , thân hình lao nhanh tới , song chỉ phát ra Lam Ngân Thảo vũ hồn bay tản ra xung quanh , từ bốn phương tám hướng nhắm Diệp Tri Thu quấn chặt .

Bất luận là nước hay lửa , băng giá hay nhiệt hỏa đối với thực vật hệ vũ hồn đều có tác dụng khắc chế . Lam Ngân Thảo gặp phải Huyền thủy ngưng băng tốc độ rõ ràng bị chậm lại .

Ngay lúc này , Phượng hoàng hỏa tuyến của mập mạp đã tới quy giáp trên lưng của Diệp Tri Thu

Mặc dù nhiệt độ của Hỏa phượng hoàng bị Huyền thủy ngưng băng khắc chế không ít , nhưng ngược lại Huyền thủy ngưng băng cũng bị giảm đi hàn khí rất nhiều . Ngọn lửa Tử hồng hỏa sắc tiếp xúc trên mai rùa mặc dù không cách nào đánh sâu vào, nhưng cũng không chịu tắt đi , giống như keo dính chặt trên lưng vậy .

Mã Hồng Tuấn là biến dị vũ hồn , tự nhiên không thể lấy ngọn lửa bình thường mà so sánh được, Diệp Tri Thu cảm thấy sau lưng nóng rực , nhất thời hết sức kinh hãi .

Nhân cơ hội ngắn ngủi đó , Lam Ngân Thảo liền quấn chặt thân người hắn . Thân hình Chu Trúc Thanh không một tiếng động hư huyễn đột nhiên lặng lẽ xuất hiện sau lưng Diệp Tri Thu , đệ nhất hồn hoàn U Minh Đột Thứ triển khai , nhắm thẳng cổ Diệp Tri Thu đâm tới .

Đột nhiên Diệp Tri Thu rụt cổ lại , một màn quỉ dị chợt xuất hiện . Cả đầu hắn thụt vào trong lồng ngực , vừa vặn tránh khỏi miêu trảo của Chu Trúc Thanh . Trên người đệ tam hồn hoàn đột khởi ra , trong miệng phun ra một ngụm nước trùm lấy ngọn lửa-Hoả phượng hoàng trên lưng .

Mặc dù phượng hoàng hỏa có đặc tính thiêu đốt rất mạnh nhưng Huyền thủy ngưng băng của Diệp Tri Thu lại là khắc tinh của nó , hơn hữa hồn lực của hắn lại cao hơn mập mạp nhiều .Tử hồng hỏa trên quy giáp liền bị dập tắt .

Hàn khí lại mãnh liệt nổi lên , Đường Tam lập tức thu hồi lại Lam Ngân Thảo , nếu không , để Lam Ngân Thảo bị đóng băng sẽ ảnh hưởng không nhỏ đối với bản thân hắn . Chu Trúc Thanh miêu trảo vỗ mạnh trên mai rùa mượn thế bay ngược về .

Nhưng chỉ tiếp xúc trong chốc lát cũng khiến tay phải của Chu Trúc Thanh cũng bị đông cứng lại .

Thấy vậy , Đái Mộng Bạch hấp tấp chạy tới , không chút do dự khai triển đệ nhất hồn hoàn Bạch hổ hộ thân , Bạch sắc quang mang phát ra ẩn chứa một cặp hổ chưởng to lớn sắc bén, trực tiếp nện thẳng lên lưng của Diệp Tri Thu .

Trong đám đệ tử của Sử Khắc Lai học viện , Đái Mộng Bạch có thực lực mạnh nhất . Ba mươi bảy cấp hồn sư so với hai mươi mấy cấp thì hiệu quả công kích chênh lệch rất nhiều , hai tiếng " bực bực " vang lên , Diệp Tri Thu thân thể hơi lảo đảo về trước hai bước chân . Nhưng hắn lại nhanh chóng vòng người trở lại , đầu từ trong ngực hiển lộ, hé miệng phun ra một ngụm hắc thủy lạnh ngắt , nhắm thẳng vào Đái Mộng Bạch .

Đệ tam hồn hoàn kỹ năng - Huyền thủy kích lãng .

Hàn khí lạnh băng khiến Đái Mộng Bạch toàn thân phát run lên . Bạch hổ hộ thân mặc dù có thể ngăn được một phần hàn khí , nhưng cũng không thể ngăn cản hoàn toàn . Đối phương dù sao hồn lực cũng cao hơn hắn mười mấy cấp .

Đúng lúc đó , ngọn Tử hồng sắc hỏa thứ hai kịp thời hiện ra , che chắn trước ngực Đái Mộng Bạch , va chạm kịch liệt với với cỗ hắc thủy .

Hơi nóng bốc lên ngùn ngụt , nhân lúc Huyền thủy áp chế ngọn lửa , Đái Mộng Bạch bay nhanh lùi lại phía sau.

Ngắn ngủi trong thời gian giao đấu diễn , Đường Tam trong lòng có chút hoang mang . Chẳng lẽ mình phán đoán lầm ư , lẽ nào huyền quy không phải là phòng ngự vũ hồn ? Không đúng . Cái này không có khả năng . Sư phụ nghiên cứu đã nhiều năm không thể sai được .Vị sư phụ của Thương Huy học viện kia, vũ hồn rõ ràng không có biến dị nhưng hàn khí băng lãnh hồn kỹ của hắn thật khó đối phó .

Bất giác , bọn Đường Tam kinh một thì Diệp Tri Thu kinh ngạc đến mười . Bốn đứa nhỏ hợp lực công kích mặc dù không làm hắn bị thương nhưng cũng khiến hắn gặp phải không ít phiền phức . Nhất là phượng hoàng hỏa tuyến của Mã Hồng Tuấn đã khiến Diệp Tri Thu nhận thức sâu sắc , tựa hồ đúng là khắc tinh của hắn . Nếu như tiểu tử kia không phải hồn lực quá thấp , e rằng huyền thủy của mình ngàn lần cũng không ngăn cản nổi ngọn lửa cổ quái đó .

Mà hai chưởng vừa rồi nện trúng quy giáp trên lưng hắn hồn lực thật hùng hậu và bá đạo , tràn ngập đặc tính bạo liệt . Mặc dù có quy giáp hộ thể nhưng cũng làm máu huyết trong cơ thể hắn sôi lên . Dù sao Hồn quy phụ thể cũng chỉ là đệ nhất hồn kỹ , mặc dù huyền quy am hiểu nhất là phòng ngự nhưng chỉ là đệ nhất hồn kỹ nên lực phòng ngự vẫn còn hạn chế

Diệp Tri Thu kinh ngạc nhất là tận mắt chứng kiến bọn họ phối hợp , mặc dù chưa hoàn hảo lắm nhưng hỗ trợ rất tốt cho nhau . Một cường công cận chiến , một mẫn công du kích , một khống chế , một viễn công hỗ trợ lẫn nhau, khiến lực công kích phát huy đến mức tối đa . Sử Khắc Lai học viện này rốt cục là địa phương như thế nào đây chứ ?

Hắn không ngờ rằng , trước mặt hắn bảy nam nữ thiếu niên kia cũng là toàn bộ đệ tử của Sử Khắc Lai học viện .

Đúng lúc đó , một thanh âm hùng hồn vang lên cắt ngang trận đấu : " Ban đêm trời tối , các ngươi không chịu nghỉ ngơi mà chạy đến chỗ này làm gì ? "

Đường Tam hoảng hồn , bàn tay đặt trên nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ vội bỏ xuống . Đái Mộng Bạch đang chuẩn bị thi triển đệ tam hồn hoàn , nghe được âm thanh cũng giật lùi lại, cách xa Diệp Tri Thu mấy bước .

Một thân hình cao lớn xuất hiện trước mắt mọi người , đúng là Triệu Vô Cực sư phụ .

" Tất cả về nghỉ ngơi " Triệu Vô Cực không thèm nhìn đám người Thương Huy học viện bên kia nửa cái , phất tay ra lệnh cho đệ tử Sử Khắc Lai học viện quay về tửu điếm .

Vừa lúc đó , Diệp Tri Thu mở miệng nói : " Đợi một chút "

Triệu Vô Cực cũng chẳng chờ đợi, quay lại hỏi :" Có chuyện gì ?"

Diệp Tri Thu ngữ khí lạnh lùng nói : " Ngươi là sư phụ của Sử Khắc Lai học viện phải không ? Vừa rồi đám đệ tử của ngươi vũ nhục Thương Huy học viện của ta , ngươi phải trả lại cho chúng ta một cái công đạo "

" Công đạo ư ? Cái gì là công đạo ? Thương Huy học viện không phải toàn đồ vô dụng hay sao ? Bọn nó nói cũng có lý,ta không thấy có vấn đề gì cả . "

Triệu Vô Cực là ai ? Lúc trước hắn ở hồn sư giới thanh danh hiển hách là một Hỗn Thế Ma Vương . Mặc dù không phải là cực mạnh hồn sư nhưng cũng là một loại kinh khủng tồn tại . Đối mặt với một hồn vương năm mươi mấy cấp , hắn đương nhiên không coi vào đâu .

---

29. Chương 28 : Phong Vĩ Kê Quan Xà Ngàn Năm

" Ngươi …" Diệp Tri Thu giận giữ, cũng không thèm biện hộ, rất nhanh hướng đến phía Triệu Vô Cực mà đi tới, xem bộ dạng cùng khí thế hung hăng của hắn, rõ ràng là không định từ bỏ ý đồ.

Triệu Vô Cực xoay người, hướng đến bảy tên thiếu niên đã tụ tập xung quanh mình, nói :" Các ngươi thật là một lũ phế vật, ngay cả một lão vương bát đản cũng không trị nổi, đến khi về học viện ta sẽ thu thập các ngươi !"

Mập mạp hảo tâm nhắc nhở :" Triệu sư phụ, lão vương bát đản đó tới kìa !"

Triệu Vô Cực hừ lạnh một tiếng :" Tất cả đều trở về đi ngủ đi." nói xong những lời này, hắn mới xoay người lại, đối diện với Diệp Tri Thu toàn thân phát ra hàn khí dày đặc đang đi tới gần.

" Mọi người dùng thực lực nói chuyện nào !" Triệu Vô Cực vẻ mặt cao ngạo, cũng không thèm dùng đến vũ hồn phụ thể, tay phải vung lên, một cái tát hướng đến phía Diệp Tri Thu đánh tới.

Diệp Tri Thu lúc này đã hoàn toàn bị chọc giận, từng trụ thủy băng toàn lực phóng đi, hàn ý mãnh liệt cuồn cuộn hướng đến Triệu Vô Cực, đồng thời thân thể dịch chuyển, dụng quy giáp hướng đến bàn tay của Triệu Vô Cực đỡ lấy. Trong lòng hắn thầm nghĩ, ngươi cũng kiêu ngạo quá, cho dù hồn lực của ngươi mạnh hơn ta nhưng đến ngay cả vũ hồn ngươi cũng không sử dụng, sẽ khiến cho thực lực ngươi giảm nhiều.

Đáng tiếc, bị hại cũng không phải là Triệu Vô Cực.

Đầu tiên, để cho đám Đường Tam phải chịu không ít đau khổ, còn các băng trụ đánh lên trên người Triệu Vô Cực căn bản là không có tác dụng gì cả. Ngay sau đó, thân thể Diệp Tri Thu như đằng vân giá vũ (cưỡi gió đi mưa) bị Triệu Vô Cực tát cho một cái bay ra ngoài, trên quy giáp xuất hiện một vết rách lớn. Bay vù vù ra ngoài hơn mười trượng mới ngã xuống đất, Triệu Vô Cực hướng đến chỗ Diệp Tri Thu ngã nhìn với một ánh mắt khinh thường, lúc này mới xoay người mang theo đệ tử Sử Lai Khắc học viện hướng về phía quán rượu, Tẩu Hoàn đi một bên nói thầm :" Không sử dụng vũ hồn đánh người, cảm giác quả nhiên không sai, khó trách…"

Ngay khi bọn Đái Mộc Bạch bị Thương Huy học viện khiêu khích, Triệu Vô Cực ở ngay trên lầu đã thấy được. Hắn vốn không định ra tay, để cho bọn nhỏ này luyện tập phối hợp trong một trận chiến thật. Nhưng

về sau nhìn lại, trong khi thấy Đường Tam, Đái Mộc Bạch chờ người vây công Diệp Tri Thu, hắn lập tức nhớ tới trước đó không lâu chính mình cũng bị đặt trong tình cảnh như thế này, trong lúc nhất thời không nhịn được liền ra tay. Chỉ là hắn không nghĩ tới, lão rùa này không ngờ như vậy, nhịn không được tát một cái liền bắn ra xa.

Đương nhiên, nguyên nhân chính thức không phải Triệu Vô Cực không rõ, đối phương chỉ sử dụng kĩ năng phòng ngự của hồn hoàn đầu tiên. Cuối cùng kỹ năng của hai cái hoàn hồn ngàn năm, hai người đều không sử dụng. Bất quá chỉ với một cái tát đã khiến Diệp Tri Thu bắn đi, hắn cũng không có tâm tình đánh tiếp, loại … này thực lực so với mình yếu hơn nhiều. Lúc này hắn cảm giác giống như là ngày đó chính mình ở trước mặt người kia giống nhau. Diệp Tri Thu trước mặt đông đảo đệ tử học viện miễn cưỡng cố gắng đứng lên, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, sau lưng giống như có mọt toàn núi lớn đè nặng, cảm giác không thở nổi, trong lòng cũng không nhịn được hoảng sợ.

Hắn đối với lực phòng ngự của chính mình rất rõ ràng, chỉ không nghĩ là, đối phương ngay cả vũ hồn cũng không thèm dùng đến, tiện tay vung ra một chưởng cũng có khả năng đánh trọng thương mình. Cho dù đối phương nhìn qua chỉ có lực lượng một gã hồn sư, nhưng thật sự chênh lệch này tuyệt không dưới mười lăm cấp, thậm chí còn có thể nhiều hơn nữa.

Vừa nghĩ đến cấp bậc hồn sư của đối phương, Diệp Tri Thu không nhịn được rùng mình một cái, oán độc nhìn thoáng qua hướng mọi người của Sử Lai Khắc học viện vừa rời đi, lúc này liền bám vào một tên đệ tử khỏe mạnh chầm chậm rời đi, trong lúc rút chạy đó nữ đệ tử hướng về phía bọn Đái Mộc Bạch quan sát qua.

Áo Tư Tạp trên mặt có ria mép, Đường Tam cũng không có vẻ gì là xuất chúng, Đái Mộc Bạch cầm tà mâu hiển nhiên … có lực hấp dẫn nhất, về phần mập mạp, đó luôn luôn là nhân vật bị các nữ tử trực tiếp quên đi.

Đương nhiên Đái Mộc Bạch cũng không có chú ý tới nàng, cũng không phải đầu Bạch hổ này thuần khiết gì cả, thật sự là do nhãn quang của hắn khá cao, về mĩ nữ cao thấp, khả năng thưởng thức của hắn không phải loại người như mập mạp có thể so sánh.

Trên đường trở về, Triệu Vô Cực ở một bên tức giận nói :" Mấy người các ngươi, thực chỉ có thể dọa người, lần này… trở về sau, xem ra ta phải cho các ngươi tiến hành huấn luyện đặc biệt."

Mấy người Đường Tam quay sang nhìn nhau, nhưng đều không có phản bác, trên mặt ngược lại lộ ra vài phần tiếu ý, vị Bất Động Minh Vương này rõ ràng quan tâm, sợ bọn họ xảy ra chuyện, nhưng lại không chịu nói rõ.

Hai mươi, ba mươi cấp hồn sư cùng với năm mươi cấp hồn sư đối chiến, không rơi vào thế hạ phong đã là khá lắm rồi, như thế nào cũng không tính là dọa người, càng huống chi trong mấy người bọn họ lớn nhất mới chỉ có mười lăm tuổi mà thôi.

Triệu Vô Cực ánh mắt đột nhiên chuyển qua trên người Trữ Vinh Vinh," Tại sao vừa rồi ngươi không dùng vũ hồn của mình để phụ trợ mọi người vậy ?"

Trữ Vinh Vinh ánh mắt mở to đầy oan uổng nói :" Khi đó không thích hợp, không ai biết ta là đệ tử của Thất bảo lưu ly tháp, vào thời điểm mấu chốt ta mới phát huy vũ hồn sẽ có hiệu quả cao nhất, rất có tính đột biến."

Mọi người đều hướng nhìn Trữ Vinh Vinh với ánh mắt nghi hoặc nhưng Đường Tam lại gật đầu nói," Xuất chiêu bất ngờ, không thể phòng bị, hiệu quả rất tốt. Nếu như Đái Mộc Bạch thi triển biến Bạch Hổ Kim Cương, đột nhiên lực lượng cùng tốc độ tăng ba mươi phần trăm, sợ rằng cái … kia huyền quy hồn vương cũng phải chịu tổn hại."

Nghe xong Đường Tam nói, Triệu Vô Cực thản nhiên gật đầu, trầm giọng nói :" Các ngươi phải nhớ kĩ, bảy người các ngươi đồng thời tiến vào Sử Lai Khắc học viện, chính là một chỉnh thể. Các ngươi đều là tiểu quái vật của học viện, sau này đi ra ngoài có thể xưng là Sử Lai Khắc thất quái, tương trợ lẫn nhau. Nếu như thiên phú của các ngươi, nếu phối hợp tốt cùng nhau, chiến thắng khi đánh với một hồn sư cường đại hơn mình cũng không phải việc quá khó."

” Vâng, Triệu sư phụ .”

Trong đông đảo ánh mắt hâm mộ của bình dân, đoàn người Sử Lai Khắc học viện trở về tửu điếm.

Sau một đêm không có chuyện gì, sáng sớm ngày thứ hai khi trời còn tờ mờ, Triệu Vô Cực đã dùng âm thanh to lớn của mình kêu tất cả mọi người dậy.

Đường Tam thì không sao cả, hắn bình thường mỗi ngày đều dậy rất sớm, bây giờ đã hình thành một thói quen tốt, nhưng đối với những người khác, đặc biệt là Áo Tư tạp phải dậy sớm như vậy quả là thống khổ. Trong khi ăn điểm tâm, hầu như mọi người đều trong trạng thái mông lung.

Mặt trời ở phương Đông từ từ mọc lên, đầu tiên như một vòng tròn nhỏ từ từ phóng đại, ngày càng sáng dần lên.

Đường Tam mặc dù mỗi ngày đều chứng kiến qua cảnh này, nhưng bất luận là nhìn bao nhiêu lần, cái loại …. này ánh sáng bình minh xuất hiện mang đến một cảm giác như trước, khiến cho tâm linh của hắn hơi rung động. Quang mang của mặt trời xua tan đi hắc ám, đại biểu cho một ngày mới đã bắt đầu.

Mọi người nhanh chóng rời khỏi trấn nhỏ, nơi này cách Tinh đấu đại sâm lâm rất gần, mọi người toàn lực chạy đi, người hưng phấn nhất tự nhiên chính là người mới có được ba hồn hoàn, Áo Tư Tạp, cũng mong muốn biết được chính mình khi có được hồn hoàn thứ ba sẽ mang lại tột cùng hiệu quả tăng cường như thế nào.

Hắn biết, không cần mình nhắc nhở, Triệu Vô Cực cũng nhất định mang theo mọi người liệp sát một đầu hồn thú ngàn năm cho mình.

Tinh đấu đại sâm lâm nằm ngay ở chính phương Nam của Đấu La đế quốc, rừng rậm chia cách hai đại đế quốc, bởi vì nơi này hồn thú đông đảo, cũng là biên giới của hai nước, chẳng phân biệt được địa phương rõ ràng. Nhìn trên bản đồ, đại bộ phận diện tích của Tinh đấu đại sâm lâm nằm trong Tinh La đế quốc, tất nhiên đến giờ Đấu La đế quốc cũng không có thừa nhận điểm này.

Là một trong tam đại cư địa của hồn thú, nơi này tự nhiên là địa phương mà hồn sư … hi vọng nhất, bởi vì mỗi lần đến chỗ này cũng đều ý nghĩa việc bọn họ đã tiến giai.

Tinh đấu đại sâm lâm tồn tại trên Đấu La đại lục bao nhiêu năm cũng không một ai có thể nói chính xác, nhưng sau khi đi vào rừng rậm, rừng càng ngày càng rậm rạp đủ để nói cho mọi người thấy được sự tồn tại cửu viễn của nó.

Từ xa xa, Đường Tam mơ hồ cảm giác được một trận thanh khí từ phía trước mặt truyền đến, mang theo thực vật mùi thơm ngát thấm đẫm trong lòng mọi người, một cảm giác thoải mái nói không nên lời. Chầm chậm hút một ngụm không khí trong lành, ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông trên cơ thể dường như được mở ra, cái cảm giác sảng khoái này… khó có thể dùng lời mà diễn tả được.

Vận khởi Tử Cực Ma Đồng dõi mắt hướng về xa, Đường Tam thấy một mảng hải dương màu xanh biếc, vừa nhìn qua mảng màu xanh biếc đó đã cảm thấy rung động, những kẻ khác ưa thích không khí trong lành vì vậy mà đến đây.

Rốt cục trước mặt bọn họ đã tới Tinh đấu đại sâm lâm, cây cối cao lớn đã vượt quá hơn hai mươi thước, đây mới chỉ là … bên ngoài mà thôi, rừng cây rậm rạp căn bản không có đường đi, bóng cây nặng nề , nhìn không ra cảnh tượng chân thật trong đó.

Đi tới phía trước rừng rậm, không khí càng trở nên thoải mái hơn, phảng phất như nhiệt độ cũng giảm xuống vài phần, một cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái cùng mùi bùn đất ẩm ướt không ngừng kích thích khứu giác của mọi người.

” Tất cả dừng lại !” Triệu Vô Cực mở miệng nói .

Mọi người cước bộ dừng lại, di chuyển hơn một trăm dặm cũng đã làm cho thân thể bọn họ nóng bừng lên, nhất là Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh, làm hồn sư phụ trợ, tố chất thân thể bọn họ mặc dù không tệ lắm nhưng thực sự cũng không thể so sánh với bọn Đường Tam được.

Áo Tư Tạp thấp giọng ngâm cái chú ngữ hèn mọn, bỉ ổi của hắn, đưa cho mỗi người một cây hương tràng. Trải qua mấy ngày hôm nay phối hợp, mọi người đối với hương tràng của hắn không còn cảm thấy quá phản cảm, còn việc trong khi hắn ngâm xướng chú ngữ thì mọi người làm bộ như không nghe thấy thôi.

Hương tràng vào bụng, hóa thành nhiệt lưu cuồn cuộn, khôi phục toàn bộ thể lực của mọi người, tâm tình của mọi người đều trở nên thoải mái hơn nhiều.

Triệu Vô Cực nghiêm túc nhìn bảy tên đệ tử trước mặt," Các người dã nghe ta nói rồi chứ, Tinh đấu đại sâm lâm không thể có … quốc gia có thể nuôi dưỡng ma thú ở cái địa phương này. Ở nơi này, ma thú đều cực kì nguy hiểm, các ngươi bất kì lúc nào cũng có thể bị ngàn năm, thậm chí cả vạn năm ma thú cấp bậc công kích. Bởi vậy, sau khi tiến vào rừng rậm, các ngươi cũng không nên cách xa khỏi ta ngoài hai mươi thước. Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp hai người các ngươi thân thể yếu hãy đi bên cạnh ta, không được ta ra lệnh, bất kì ai cũng không được phép công kích hồn thú, đã nghe rõ chưa ?"

" Rõ rồi !"

Áo Tư Tạp nhanh chóng ngâm xướng chú ngữ, rất nhanh chóng trên tay hắn đã xuất hiện một bó to tịch tràng cùng hương tràng.

Hắn đưa cho mỗi người một cây hương tràng và một cây tịch tràng, nói : "Hương tràng của ta có thể duy trì sức sống trong mười hai canh giờ, nói cách khác ăn nó trong vòng mười hai canh giờ sẽ có hiệu quả, hương tràng có tác dụng khôi phục thể lực, trị thương còn tịch tràng chủ yếu có tác dụng giải độc .

Mọi người đều tiếp nhận, cẩn thận cất ở trên người, bọn họ hiểu được Áo Tư Tạp lo bọn họ bất ngờ phải đối mặt với nguy cơ thì không kịp đưa hương tràng, nên lúc này hắn mới đưa mỗi người một ít trước.

Sắc mặt có chút tái nhợt, may mà có ria mép che bớt đi nên mới không thấy rõ ràng. Hắn huyễn hóa tạo ra hương tràng có tác dụng rất tốt với sức khỏe của những người khác nhưng chính mình tạo ra lại chỉ có được tác dụng bằng một phần ba, cùng với hồn lực tiêu hao cơ bản là bằng nhau. Như vậy, sau khi bị tiêu hao hồn lực, hắn chỉ có thể nghỉ ngơi tự khôi phục, đương nhiên hương tràng cũng có tác dụng với hắn.

Triệu Vô Cực nhìn mọi người một lượt, thấy bảy thiếu niên cũng đã chuẩn bị tốt, lúc này mới vung tay lên :" Xuất phát !"

Lúc này, Triệu Vô Cực để Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam đồng thời đi phía trước, hắn tự mình đi sau cùng, bắt đầu từng bước tiến vào trong Tinh đấu đại sâm lâm.

Sau khi tiến vào Tinh đấu đại sâm lâm … hưng phấn nhất chính là Tiểu Vũ, nàng tựa hồ như không biết đây là một địa phương nguy hiểm chết người, nhảy nhót khắp nơi, vui vẻ không nói lên lời, khiến Triệu Vô Cực cũng nhíu mày lại, nhưng Tiểu Vũ cũng không có vượt qua phạm vi mà hắn hạn chế nên hắn cũng không nói thêm cái gì .

Trong Tinh đấu đại sâm lâm địa hình vô cùng phức tạp, trong rừng căn bản không có đường đi, công tác mở đường này tự nhiên Đái Mộc Bạch phải đảm nhận.

Xuất ra vũ hồn phụ thể, Đái Mộc Bạch trên hổ chưởng như những lưỡi dao sắc bén, song chưởng huy vũ liên tục khiến những bụi gai phía trước tan nát, một điểm cũng không ảnh hưởng đến tốc độ di chuyển của mọi người.

Đường Tam theo sát sau người Đái Mộc Bạch, dụng thị lực cùng thính lực của mình đạt tới trạng thái mạnh nhất, cẩn thận quan sát chung quanh.

Đại sư đã từng cẩn thận giảng giải cho hắn những tri thức về hồn thú hoang dã. Hồn thú hoang dã công kích rất mạnh, hơn nữa con người sau khi giết bọn chúng thì thực lực tăng lên cực kì đáng sợ… đáng sợ nhất là, trong hồn thú hoang dã, cũng có một số sống thành bầy đàn lớn, rất có thể ở đây sẽ gặp được một đám hồn thú có thực lực mạnh mẽ. Dưới tình huống đó, trừ phi hồn sư có thực lực cực mạnh, nếu không cũng rất khó ngăn cản được.

Cho nên , Đại sư đã dặn ngàn vạn lần, một khi đã tiến vào phạm vi của hồn thú hoang dã, nhất định phải cực kì cẩn thận, không thể sơ suất điều gì nếu không rất có thể sẽ dính phải tai ương.

Đại sư sở dĩ cho Đường Tam đến học tại Sử Lai Khắc học viện, kì thật cũng không phải để hắn học cái gì cả. Khả năng dạy của giáo sư tại Sử Lai Khắc học viện, sao Đại sư lại không thể dạy được chứ, nhưng Đại sư hiểu được thực lực của mình quá thấp, mặc dù có thể dạy được Đường Tam không vấn đề gì nhưng sau khi Đường Tam đạt tới trên ba mươi cấp thì hắn lại không có thể giúp Đường Tam thu được hồn hoàn nữa.

Đạt ba mươi cấp là có thể thu được hoàn hồn của hồn thú ngàn năm cấp bậc, địa phương trong đế quốc có thể nuôi dưỡng hồn thú ngàn năm thì vô cùng hiếm thấy, thuộc tính càng ít và thực lực cũng yếu, chỉ có những khu vực của hồn thú hoang dã mới có thể tìm được hồn thú thích hợp.

Bởi vậy, Đại sư mới để Đường Tam tới Sử Lai Khắc học viện, nguyên nhân chủ yếu chính là hi vọng bằng thực lực của sư phụ Sử Lai Khắc học viện sẽ trợ giúp Đường Tam thu được hồn hoàn thích hợp.

Rất nhanh, bọn họ đã gặp hồn thú, hơn nữa lại là một đám hồn thú.

Nghe âm thanh nhắc nhở của Triệu Vô Cực, mọi người liền đình chỉ di chuyển, Đường Tam quan sát đám hồn thú này… trước tiên phát hiện, đây là một đám ngão xỉ dứu*. Loại… hồn thú này vóc người không lớn, lực công kích cũng không phải là quá mạnh nhưng bọn chúng lại có một hàm răng phi thường lợi hại, có thể xuyên qua kim thiết.

Đường Tam một tay giữ chặt tay của Đái Mộc Bạch đang mở đường phía trước, một tay đưa ra sau lưng hướng mọi người phe phẩy, ý bảo không có gì nguy hiểm. Bằng những kinh nghiệm mà Đại sư truyền thụ cho hắn, hắn liếc mắt qua một cái liền có thể thấy ngay được đám hai ba mươi con ngão xỉ dứu này bất quá chỉ là mười năm hồn thú mà thôi.

Ngão xỉ dứu khứu giác rất nhạy bén, tất nhiên với khoảng cách như vậy cũng đã phát hiện ra bọn họ, nhưng cũng không có biểu hiện gì, hiển nhiên là không hứng thú chút nào với bọn họ.

Đường Tam hướng san một bên chỉ chỉ, Đái Mộc Bạch hiểu ý hướng sang bên cạnh tiếp tục dọn dẹp các bụi gai, trợ giúp mọi người đi tiếp.

Vừa đi về phía trước, Đái Mộc Bạch quay lại thấp giọng hỏi Đường Tam, nói :" Chúng ta vừa tại sao phải đi vòng quanh chúng,bọn ngão xỉ dứu vừa rồi không mạnh, có thể giết được mà!"

Đường Tam mỉm cười nói :" Chúng nó đối với ta không có gì uy hiếp, cần gì phải hạ sát thủ. Nếu như tất cả các hồn sư đều làm như vậy, nhiều … năm sau này trong sâm lâm không phải hoàn toàn không có hồn thú yếu sao chứ ? Càng huống chi sư phụ ta đã nói qua, với hồn thú hoang dã trong sâm lâm này, cho dù gặp hồn thú đẳng cấp thấp cũng không thể dễ dàng xem thường, bởi vì một khi cùng bọn chúng phát sinh chiến đấu, mùi máu tươi cùng âm thanh sinh ra rất có thể sẽ hấp dẫn hồn thú cường đại đến đây, chúng ta dù sao cẩn thận một chút cũng vẫn hơn."

Đái Mộc Bạch vô cùng bái phục nói :" Sư phụ ngươi nhất định là một vị trưởng giả phi thường cường đại, đây đều làm những kinh nghiệm quý giá."

Đường Tam nhớ đến Đại sư, bất đắc dĩ trên mặt không khỏi hiện ra một tia cười khổ. Cường đại? Đại sư cùng hai chữ này có lẽ hoàn toàn không thích hợp, đây cũng là điều nuối tiếc nhất trong cuộc đời Đại sư!

Tinh đấu đại sâm lâm thật sự quá rậm rạp, ngày qua ngày mọi người đều chỉ thấy tối tăm, dùng từ này để hình dung nó cũng không khoa trương một chút nào, tưởng chừng như trong rừng sâu này, có thể thấy được ánh sáng mặt trời quả thực không dễ dàng gì.

Mọi người đi về phía trước ước chừng một hai canh giờ, lúc này đã đến giữa trưa, suốt một canh giờ nay bọn họ cũng gặp không ít hồn thú nhưng hầu hết là mười năm cùng trăm năm hồn thú, gặp phải hồn thú bọn họ đều tránh ra, cũng không có trực tiếp xung đột. Ngẫu nhiên có kẻ đui mùi muốn tìm cái chết, hổ chưởng của Đái Mộc Bạch liền trực tiếp giải quyết vấn đề, đương nhiên sau khi nghe ý kiến của Đường Tam thì cũng không có ý giết những hồn thú này, chỉ làm cho bọn chúng không dám đuổi theo hoặc đả thương một chút.

" Tốt lắm, mọi người trước tiên nghỉ ngơi trong chốc lát đi !" Triệu Vô Cực lên tiếng nhưng tinh thần trầm tĩnh vẫn bám chặt từng người. Đái Mộc Bạch quét hết những bụi gai tạo thành một vòng tròn, xuất hiện một mảng đất trống gần trăm thước, mọi người ngồi xuống dựa vào cây cối, tạm thời nghỉ ngơi.

Áo Tư Tạp vừa đưa ra hương tràng của hắn, lúc này mọi người cũng không có tâm tình cảm thụ, liền cứ thế mà ăn. Ăn hương tràng của Áo Tư Tạp, uống nước mang sẵn theo bên người, tạm thời nghỉ ngơi, Triệu Vô Cực yêu cầu mỗi người phải nghỉ ngơi trong một canh giờ. Khu vực này vẫn thuộc loại bên ngoài của Tinh đấu đại sâm lâm, cao cấp hồn thú cũng không gặp nhiều, nên tương đối là an toàn. Mục tiêu của bọn họ chính là giúp Áo Tư Tạp liệp sát một hồn thú ngàn năm thích hợp, vì vậy phải tiếp tục xâm nhập bên trong mới được. Nhưng càng vào bên trong càng nguy hiểm, có thời gian nghỉ ngơi là rất tốt bởi vậy tại địa phương tương đối an toàn thế này, cần phải điều chỉnh về trạng thái tốt nhất.

Tiểu Vũ tựa trên vai Đường Tam, không biết tại sao ngay khi tiến vào rừng rậm nàng cảm thấy hoàn toàn hưng phấn. Tại sau khi lần đầu tiên gặp được hồn thú, nàng có vẻ đã không còn hưng phấn như trước, tựa hồ như đang có tâm sự gì đó. Đường Tam cũng hỏi qua nàng vài lần nhưng Tiểu Vũ lại luôn miệng nói mình không có chuyện gì cả.

Trong khi mọi người nghỉ ngơi được khoảng nửa canh giờ, đột nhiên Đường Tam cùng Triệu Vô Cực ánh mắt đồng thời hướng về phía sau lưng.

Triệu Vô Cực quát lớn:" Tất cả đứng lên, có cái gì đó đang tới gần !"

Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch hành động vô cùng ăn ý … che trở ở trước mặt Áo Tư Tạp cũng Trữ Vinh Vinh, Tiểu Vũ, Chu Trúc Thanh cùng mập mạp cũng đứng ở hai bên. Tất cả mọi người đều phóng thích ra vũ hồn của chính mình, kể cả Triệu Vô Cực.

Âm thanh sa sa truyền đến nơi ngày càng lớn, sợ là cả hồn sư phụ trợ như Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh đều có thể cảm nhận được rõ ràng được sinh vật đang đến gần tốc độ nhanh đến mức nào.

" Chu Trúc Thanh, nhìn xem là cái gì !" Triệu Vô Cực trầm trọng ra lệnh.

Chu Trúc Thanh cũng không lên tiếng, lẳng lặng phóng người lên, lợi trảo trên tay bắn ra, thân thể như giẫm trên đất bằng bay nhanh đến trên một gốc cây đại thụ bên cạnh, hướng đến địa phương chỗ âm thanh truyền đến quan sát.

Mèo quả nhiên thị giác vô cùng xuất sắc, sợ là ban đêm cũng không phải ngoại lệ, càng huống chi bây giờ lại là giữa buổi trưa.

Rất nhanh, thanh âm lạnh nhạt của Chu Trúc Thanh từ trên cây truyền xuống," Tựa hồ như có một con phi xà, chỉ là nó bay không cao, đang phi hành cách mặt đất chừng ba thước ở phía trước, trên đầu nó có một cái mào như mào gà, nhìn qua có vẻ còn lớn hơn cái đầu, đỏ tươi như máu, cái đuôi tương đối đặc thù, trông như hình cái quạt.

Triệu Vô Cực ánh mắt sáng ngời, " Đó chính là Phong vĩ kê quan xà, loại… hồn thú này khá hiếm thấy, chiếc mào trên đỉnh đầu nó có rất nhiều tác dụng kì diệu. Áo Tư Tạp, ngươi có phúc đó, đáng tiếc không biết con Phong vĩ kê quan xà này là hồn thú bao nhiêu năm. Chu Trúc Thanh, nhìn kĩ địa phương nó đi tới, nếu có biến hóa lập tức báo cho ta ngay."

" Vâng, nó chính là đang hướng đến chỗ chúng ta mà bay đến, tốc độ rất nhanh, bất quá tựa như thân thể nó có chút không cân bằng."

Đường Tam đột nhiên hỏi:" Phong vĩ kê quan xà này có chiều dài khoảng bao nhiêu, cánh có màu sắc gì ?"

Chu Trúc Thanh trả lời :" Cánh có màu đỏ nhạt, chiều dài đại khái chừng khoảng sáu đến tám thước ."

Đường Tam trong lòng thoáng nghĩ một chút, dùng một ngữ khí chắc chắn nói :" Đây là một con Phong vĩ kê quan xà ngàn năm, màu đỏ nhạt của cánh nó tiến hóa theo tiêu chí từng ngàn năm một. Dựa theo chiều dài của thân nó, từ sáu đến tám thước hẳn là một con từ một ngàn ba trăm năm đến một ngàn tám trăm năm tu vi. Áo Tư Tạp, rất thích hợp với ngươi."

" Phong vĩ kê quan xà thân mình không có độc, là một loại rắn không độc cường đại hiếm thấy. Thủ đoạn công kích là dùng thân thể quấn chặt lấy địch nhân đến khi không hít thở được nữa, phương pháp công kích là một, nhưng tốc độ rất nhanh, hơn nữa trong kê quan của nó có chứa đựng các loại chất dinh dưỡng, có thể giúp nó trong nháy mắt gia tăng tốc độ. Nếu ngươi có thể thu được hồn hoàn này, thì hồn kĩ kế tiếp của ngươi có liên hệ đến tốc độ, bất luận là tăng thêm tốc độ cho ngươi hay là có phụ trợ tốc độ, đều là lựa

chọn không sai rồi. Phong vĩ kê quan xà bởi vì lực công kích thân mình không phải quá mạnh, lại tương đối đơn độc, bởi vậy có tu vi ngoài ngàn năm là rất hiếm thấy, lần này vận khí của ngươi quá tốt rồi."

Áo Tu Tạp cặp hoa nhãn kia nhất thời sáng rực lên," Tiểu Tam, ngươi đúng là Vũ hồn giới Bách khoa toàn thư đó, lợi hại, thật sự là lợi hại."

Không chỉ là hắn, ngoại trừ Tiểu Vũ bên ngoài, kể cả Triệu Vô Cực bên trong, ánh mắt mọi người nhìn hắn đều xuất hiện một chút biến hóa. Phải biết rằng hồn thú tựa như vũ hồn, có hàng trăm ngàn loại kì quái khác nhau, số năm tu vi cùng cấp bậc lại càng không dễ phán đoán, Đường Tam chỉ cần nghe xong Chu Trúc Thanh nói lại liền có thể đưa ra phán đoán chuẩn xác bọn họ đang đối mặt với loại hồn thú gì, thực lực ra sao, cùng với ... các tình huống cụ thể của hồn thú có thể nói ngay ra. Có thể thấy được hắn đối với vũ hồn hiểu rõ đến mức nào, Triệu Vô Cực tự nhủ cũng không làm được như vậy.

Đường Tam cười cười, nói :" Đây đều là công lao của sư phụ ta."

Nếu nói Đường Tam là một quyển Bách khoa toàn thư, thì không bằng nói về Đại sư. Đại sư đối với vũ hồn đã đi khắp nơi, nghiên cứu đến cực hạn, thân là đệ tử của hắn, Đường Tam ngoại trừ thực lực bản thân không kém, về lí luận và tri thức cũng đủ để trở thành một gã sư phụ ở học viện.

Triệu Vô Cực không nhịn được hỏi:" Nếu ngươi đã rõ loại... hồn thú này như vậy, vậy làm thế nào tốt nhất để bắt nó ?"

Đường Tam không chút do dự trả lời :" Loại rắn nào cũng đều y ngại công kích của các loài chim, nhất là các loài chim lớn thuộc họ Hạc. Chúng ta bên trong mặc dù không có Hạc vũ hồn nhưng mập mạp là phượng hoàng có thể coi là vua của loài chim bay. Hơi thở của vũ hồn trên người hắn hẳn có thể đối với loại Phong vĩ kê quan xà tạo ra tác dụng áp chế nhất định.Phong vĩ kê quan xà công kích cũng không tính là mạnh, nên chúng ta cũng phải cẩn thận, đừng để nó chạy thoát là được."

" Đến rồi !" Đang nói đến đây thì âm thanh của Chu Trúc Thanh truyền tới, trong tiếng quát khẽ nàng cũng lập tức từ trên không trung hạ xuống, đối với đối phương là một ngàn năm hồn thú cũng không sợ hãi chút nào, lợi trảo cùng với đệ nhất hồn hoàn trên người đồng thời hiện ra, u minh đột thứ phát động. Bỗng lao đến là một con rắn thật lớn, nhìn lại quả giống với nhưng gì Chu Trúc Thanh miêu tả : chiều dài khoảng sáu bảy thước, trên đầu là một cái mào đỏ tươi, nhìn qua có chút nanh ác, thân thể đang bay nhanh về phía trước liền bị Chu Truc Thanh bất ngờ tấn công, U minh đột thứ của Chu Trúc Thanh trực tiếp hướng đến nhục quan trên đỉnh đầu của nó vỗ xuống.

Phong vĩ kê quan xà phản ứng rất nhanh, mặc dù thân thể đang cấp tốc lao về phía trước nhưng cũng kịp vội vàng lao đầu về trước một đoạn. Một trảo của Chu Trúc Thanh không đánh trúng lên mào của nó mà lại trúng lên người nó, phát ra một âm thanh trầm muộn, khiến cho Phong vĩ kê quan xà đang vọt về phía trước, tốc độ nhất thời chậm lại vài phần.

Phong vĩ kê quan xà tựa hồ như sợ hãi, đầu rắn ngẩng lên, miệng há to hướng đến Chu Trúc Thanh phun ra một ngụm thất thải vụ* đậm đặc , đồng thời nhục quan đỏ tươi trên đầu nó sáng rực lên, tốc độ vừa mới chậm lại trong nháy mắt lại tăng lên.

Đái Mộc Bạch tựa hồ không cần suy nghĩ, hét lớn:" Cẩn thận !", vì quá quan tâm nên hoảng loạn, dưới sự kinh sợ sinh ra hắn ngay lập tức phát động hoàn hồn kĩ ngàn năm của chính mình, Bạch Hổ Kim Cương biến.

Thân thể chợt to ra, Đái Mộc Bạch dũng mãnh hướng đến chỗ Phong vĩ kê quan xà phóng tới.

" Thất bảo hữu danh, nhị nhật : Tốc. " Trong lúc đó, thanh âm thanh thúy của Trữ Vinh Vinh vang lên, Đái Mộc Bạch chỉ thấy thân thể mình chợt nhẹ đi, tốc độ ngay lập tức được gia tăng, cũng vừa may bắt kịp Phong vĩ kê quan xà vừa tăng tốc ở phía trước.

Phanh một tiếng lớn, Đái Mộc Bạch kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể bắn ngược về phía sau gần mười thước. Nhưng Phong vĩ kê quan xà thân thể đang bay về phía trước thân hình cũng bị đình chỉ, thân thể khổng lồ vặn vẹo trên không trung một lượt, rồi nặng nề rơi xuống mặt đất.

" Nó phun thất thải vụ khí chỉ để hù dọa địch nhân thôi, không có độc !" Âm thanh Đường Tam ngay lập tức vang lên, cùng lúc đó, Lam ngân thảo đã được chuẩn bị sẵn trên mặt đất chợt lao thẳng lên, nhắm vào

Phong vĩ kê quan xà đang ngã nằm trên mặt đất, liền vững vàng quấn chặt quanh thân thể hình trụ của nó, nhất là ở đôi cánh trên người, khiến nó không cách nào bay lên được.

Vũ hồn mập mạp toàn lực phóng thích ra áp lực, Phong vĩ kê quan xà có lẽ cũng cảm nhận được hơi thở của Hỏa phượng hoàng, thân thể có chút run rẩy, nhưng dù sao nó cũng là một đầu hồn thú ngàn năm, cũng không cam tâm chịu nhận một cái chết dễ dàng như vậy, mặc dù không có cách nào phi hành nhưng cũng không có hoàn toàn ảnh hưởng đến tốc độ di chuyển trên mặt đất của nó.

Đường Tam chỉ cảm thấy thân thể Phong vĩ kê quan xà đột nhiên trở nên linh hoạt hơn, chẳng những những gai nhọn của Lam ngân thảo không cách nào đâm xuyên qua lớp da của nó, ngược lại còn để nó kịch liệt vặn vẹo từ dưới Lam ngân thảo chen chui ra ngoài. Mặc dù không phi hành được, nhưng nó nằm trên mặt đất di chuyển tốc độ cũng nhanh vô cùng, trong chớp mắt đã thoát ra ngoài mười hai thước.

" Muốn chạy? Dễ dàng vậy sao ?" Triệu Vô Cực âm thanh trầm thấp vang lên, cùng với đó, hồn hoàn thứ ba trên người hắn chợt lóe lên. Phong vĩ kê quan xà thân thể chợt cứng ngắc lại một chút, tốc độ đại giảm trở nên chậm chạp, đúng là đệ tam hoàn hồn kĩ của Triệu Vô Cực, trọng lực tăng cường.

Ngay sau đó, trên người Triệu Vô Cực, đệ tứ đệ ngũ hai cái hồn hoàn đồng thời phát sáng, thân thể hắn chợt nhảy dựng lên rồi lại hạ xuống, đệ từ hồn hoàn kĩ : định vị truy tung, ngay lập tức tác dụng lên Phong vĩ kê quan xà trước mặt. Trọng lực đè ép đồng thời phát động, mặc cho Phong vĩ kê quan xà linh hoạt cỡ nào thì trước mặt hồn lực mạnh mẽ của Triệu Vô Cực cũng không thể có không gian thi triển được.

Đối phó với một đầu hồn thú ngàn năm, Bất Động Minh Vương cũng dễ như trở bàn tay, nhìn qua tựa hồ như hắn không làm cái gì nhưng thực lực trong nháy mắt bộc phát khiến cho lũ đệ tử trong lòng mờ mịt. Đường Tam rốt cục cũng hiểu được ngày đó chính mình đối chiến cũng Triêu Vô Cực cũng có phần may mắn. Nếu Triệu Vô Cực ngày đó vừa đánh dùng hai hồn kĩ này liên hợp lại dùng cũng một lúc, thì e rằng chính mình cơ hội phóng ám khí cũng không hề có.

Hùng chưởng của Triệu Vô Cực phóng đến, lập tức đè trên đầu của Phong vĩ kê quan xà, đặt nó ngay trước mặt mình, tay kia nắm lấy nhục quan trên đầu của nó. Phong vĩ kê quan xà đối mặt với Kim Cương Hùng bạo lực cực mạnh, trực tiếp bị làm cho ngẩn người ra, nếu như không phải Triệu Vô Cực lưu cho nó một cái mạng thì chỉ cần dùng một ngón tay cũng khiến nó không thể động đậy nổi.

" Thành công !" Mọi người hưng phấn hoan hô lên một tiếng, Áo Tư Tạp cũng chỉ mới mười bôn tuổi mà thôi, biểu tình hưng phấn không nói lên lời, hai ba bước liền hướng Triệu Vô Cực chạy đến.

Tiểu Vũ đứng ở bên cạnh Đường Tam cúi đầu, trong đôi mắt to lộ ra vẻ không đành lòng :" Nhất định phải liệp sát hồn thú sao ?"

Đường Tam than nhẹ một tiếng, nói :" Mạnh được yếu thua, đó chính là quy tắc sinh tồn. Nếu như con rắn này mạnh hơn chúng ta, ngươi có nghĩ là nó sẽ chấp nhận bỏ qua thức ăn đã đến miệng thế này không ?"

Tiểu Vũ không có mở miệng, nhưng thủy chung nàng vẫn cúi đầu, sắc mặt vẫn có chút tái nhợt như trước.

Triệu Vô Cực lấy bên hông mình ra một thanh đoản nhận đưa cho Áo Tư Tạp, " Đêm dài lắm mộng, động thủ đi, đâm vào cái điểm ngay phía dưới nhục qua ấy là có thể phá được đại não của nó, hồn hoàn này sẽ thuộc về ngươi."

Ngay khi Áo Tư Tạp chuẩn bị hạ một đao trong tay xuống, đột nhiên một tiếng quát chói tai chợt vang lên," Dừng tay !"

Ngay sau đó, hai đạo thân ảnh từ khu vực phía trước Phong vĩ kê quan xà nhanh chóng lao vọt đến, xuất hiện trước mặt mọi người.

Hai người đến đều là nữ, một già một trẻ. Người già nhìn qua bộ dạng khoảng năm, sáu mươi tuổi, đầu đầy tóc bạc được bó lại cực kì chỉnh tề, mặc dù tuổi đã cao nhưng tinh thần lại cực kì quắc thước, trên mặt mặc dù da dẻ nhăn nheo không ít nhưng vẫn có nét hồng nhuận giống trẻ con bình thường, trong mắt liên tục bắn ra tinh quang, tay phải nắm một quải trượng đầu rắn dài đến ba trượng, trên người sáu cái hồn hoàn cao thấp chuyển động liên tục.

Thân thể không có phát sinh biến hóa nhưng từ hồn hoàn biểu hiện rằng bà đã sử dụng vũ hồn của chính mình, không cần phải hỏi cũng có thể biết quải trượng trong tay bà chính là vũ hồn.

Đi theo bên cạnh lão bà là một cô gái xinh đẹp, mái tóc cắt ngắn, bộ dạng khoảng mười sáu mười bảy tuổi, một thân trang phục quấn quanh người, gắt gao hiện ra thân thể đã phát dục hoàn toàn của nàng. Một đôi mắt to màu nâu đang nhìn chằm chằm vào Phong vĩ kê quan xà trong tay Triệu Vô Cực. Trong tay nàng cũng cầm một thanh quải trượng đầu rắn, bất quá có ngắn hơn so với của lão bà kia một chút, chỉ dài hơn hai trượng, trên người hồn hoàn cũng chỉ có hai cái trăm năm.

Lão bà cũng tiểu cô nương đồng thời xuất hiện khiến bọn họ cả kinh, nhưng khi bọn hắn nhìn thấy sáu cái hồn hoàn trên người lão bà, liền thở dài một cái. Dù sao, trên người Triệu Vô Cực cũng có bảy cái hồn hoàn, không thể … như vậy yếu hơn, nhất là có mấy cái hồn hoàn màu đen thâm thúy chính là hồn hoàn ngàn năm, khi thi triển ra cực kì uy hiếp.

Nhóm Đường Tam bên này đã buông lỏng một chút, còn lão bà sắc mặt lại có chút thay đổi.

Lúc trước bà nghe Triệu Vô Cực nói với Áo Tư Tạp mới cao giọng ngăn cản, khi tới gần liếc mắt nhìn mới thấy bảy cái hồn hoàn trên người Triệu Vô Cực.

Hồn thánh, đây mới là bên ngoài của Tinh đấu đại sâm lâm, như thế nào lại xuất hiện một gã hồn thánh ? Lão phụ tâm nhất thời trầm xuống, biết là hôm nay sợ rằng không chiếm được lợi thế .

" Có chuyện gì sao ?" Triệu Vô Cực liếc mắt nhìn lão phụ một cái, ánh mắt rơi vào quải trượng đầu rắn trong tay bà, trong lòng không nhịn được nhớ tới một người. Âm thanh của hắn cũng không có chút gì là kiêu ngạo, nghe kĩ lại có chút ôn hòa, Đái Mộc Bạch vốn hiểu rõ hắn liền cảm thấy có chút kinh ngạc. Bất Động Minh Vương đối với người có thực lực không bằng minh, chính là đến nay đều không có sắc mặt tốt lắm. Nhất là dưới tình huống này, đối phương rõ ràng có ý định với Phong vĩ kê quan xà ngàn năm này.

Lão phụ ho khan một tiếng, khiến cho khuôn mặt của mình nhu hòa hơn một chút," Ngài hảo thưa hồn thánh tôn kính, ngài không thể cấp Phong vĩ kê quan xà cho đứa nhỏ này được."

Triệu Vô Cực một tay nắm đầu Phong vĩ kê quan xà, hướng Áo Tư Tạp nhìn, ý hắn bảo …chờ một chút, rồi chuyển hướng lão phụ nói :" Tại sao ?"

Lão phụ lúc này tinh thần tựa hồ đã hòa hoãn lại vài phần, " Nguyên nhân là do chúng ta phát hiện trước, hơn nữa đã triển khai liệp sát trước, nếu không chúng ta thế nào vẫn truy tìm tiếp tục đây?"

Ngão xỉ dứu : một loại động vật gặm nhấm, như kiểu sóc.

Thất thải vụ : màn khói bảy màu.

---

30. Chương 29: Cái Thế Long Xà.

Lão bà cười nói: "Tiểu tử, không cần nóng vội. Các ngươi nhìn xem, trên bụng của Phong vĩ kê quan xà có hai vết thương, đó là do quải trượng của ta gây nên, cả phía dưới cánh của nó cũng có. Chỉ là bất cẩn để tiểu tử này chạy mất. Cháu gái ta đã đạt tới ba mươi cấp, rất cần cái hồn hoàn này. Các ngươi cũng thấy đấy, nàng kế thừa vũ hồn xà trượng của ta, loại vũ hồn cao cấp địa xà này là thích hợp nhất đối với nàng."

Triệu Vô Cực cúi đầu nhìn bụng Phong vĩ kê quan xà trong tay mình, quả nhiên như lão bà nói, có vết thương như vậy. Nhưng nếu chỉ có như vậy mà bảo Triệu Vô Cực buông tay, quả thật là chuyện ngàn lẻ một đêm. (Arabian Nights)

Chỉ nghe Triệu Vô Cực lạnh lùng cười, "Còn chưa thỉnh giáo cao danh vị tiền bối này?".

Lão phụ trả lời: "Không dám, lão thân là Triêu Thiên Hương, được các bằng hữu trong giới hồn sư coi trọng, đặt cho xưng hiệu là Xà bà. Trượng phu của ta là Khiếu Mạnh Thục, xưng là Long công. Lần này đến Tinh đấu đại sâm lâm chính là để tìm giúp cho đứa cháu gái một cái đệ tam hồn hoàn thích hợp. Ta thấy lũ trẻ đi với ngươi bộ dáng hinh như chưa thể hấp thu hồn hoàn ngàn năm, mặc dù hồn hoàn của Phong vĩ kê quan xà có chút ôn hoà, nhưng bọn chũng làm sao có thể hấp thu nổi đây."

Trong mắt Triêu Thiên Hương, những đứa nhỏ trước mắt, lớn nhất là Đái Mộc Bạch còn nhỏ hơn cháu gái mình một vài tuổi, mà nàng đối với thực lực của cháu gái mình lại vô cùng tự tin, căn bản không thể ngờ được rằng đám nhỏ trước mắt có thể có người đạt tới ba mươi cấp sớm hơn cháu gái mình.

Nghe lão bà tự giới thiệu xong, Triệu Vô Cực trong lòng cả kinh, một bên ngăn Áo Tư Tạp đang định mở miệng nói, trầm giọng nói: "Ngài chính là Xà bà tiền bối trong Cái thế Long Xà ư?".

Triêu Thiên Hương lạnh nhạt cười: "Không dám, đúng vậy. Còn chưa thỉnh giáo cao danh của hồn thánh?".

Thần sắc Triệu Vô Cực khẽ biến, Cái thế Long Xà hàng đầu hắn đã sớm nghe qua rồi. Đôi vợ chồng này xuất đạo rất sớm, thực lực phi phàm, nhất là Long công Mạnh Thục. Khi hắn được nghe kể, vị Long công kia đã sớm đạt đến cảnh giới hồn thánh, nếu bây giờ có đạt tới cảnh giới hồn đấu la thì hắn cũng không ngạc nhiên cho lắm.

Vũ hồn của Long công là một cây quải trượng đầu rồng, phối hợp với cây quải trượng đầu rắn của Xà bà, hai vợ chồng này có một loại hồn kỹ dung hợp cực kỳ bá đạo, trừ khi đạt tới thực lực phong hào đấu la, nếu không rất khó ngăn cản.

Triệu Vô Cực bất quá chỉ là một gã hồn thánh, mặc dù Xà bà trước mắt nhìn qua có vẻ yếu hơn hắn một chút, nhưng chỉ cần Long công xuất hiện, Long công không phải là người mà hắn có khả năng đối phó nổi.

Quan hệ vợ chồng của Cái thế Long Xà này phi thường tốt, vợ chồng không bao giờ rời xa nhau. Xà bà ở chỗ này, vậy thì Long công hẳn cũng cách đây không xa.

Triệu Vô Cực không phải không nghĩ tới việc đem hai bà cháu trước mắt giết người diệt khẩu. Nhưng làm tiểu nhân cũng đâu phải là đơn giản, muốn giết được Xà bà Triêu Thiên Hương đã là cả một vấn đề. Mặc dù chính mình cao hơn nàng một cấp thực lực, nhưng nếu Triêu Thiên Hương cố ý đào tẩu, căn bản là không có cơ hội nào giữ chân nàng lại, dù sao, Triệu Vô Cực cũng là một lực lượng hình hồn sư, về mặt tốc độ cũng không am hiểu cho lắm. Mà một khi để cho Xà bà thoát đi, vậy thì kết quả chờ đợi là bị Cái thế Long Xà đuổi giết vô tận.

"Tại hạ Triệu Vô Cực" Lập tức, thần sắc trên mặt Triệu Vô Cực trở nên nhu hoà, đem danh tính của mình báo ra.

Triêu Thiên Hương thần sắc cũng có chút đổi,nói: "Khó trách, ta không ngờ lại có thể vô tình gặp được vị hồn thánh trẻ tuổi như vậy. Nguyên lại là Bất Động Minh Vương nổi danh trong giới hồn sư."

Triệu Vô Cực cười có chút xấu hổ, trong lòng thầm nghĩ, nổi tiếng trong giới hồn sư gì chứ, e rằng toàn tiếng xấu mới đúng. Triệu Vô Cực cười nói: "Ta làm sao dám nhận, năm đó tiếng xấu của ta e rằng ai cũng biết, bất quá mấy năm nay đã quy ẩn, dạy một vài đệ tử trong học viện. Lần này mang theo mấy đứa nhỏ này đến Tinh đấu đại sâm lâm, một mặt là thu lấy một cái hồn hoàn, mặt khác là đưa bọn nhỏ đi thu chút ít kinh nghiệm, không nghĩ tới lại có thể gặp được tiền bối."

Triêu Thiên Hương cũng không muốn cùng Triệu Vô Cực dây dưa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Ta so vơi ngươi lớn hơn một vài tuổi, theo thứ tự, gọi ngươi một tiếng là Triệu lão đệ được chứ. Triệu lão đệ, con Phong vĩ kê quan xà ngàn năm này đối với cháu gái ta cực kỳ quan trọng, nàng vừa mới đạt tới cấp ba mươi, phải có một cái hồn hoàn thích hợp. Con Phong vĩ kê quan xà này là do chúng ta ... phát hiện ra trước, hơn nữa còn bị chúng ta đánh bị thương, chỉ là không ngờ còn có thể trốn thoát. Nếu có thể Triệu lão đệ nhường chúng ta một chút, đem con hồn thú này cho bọn ta, nhân tình này lão thân tất sẽ ghi nhớ trong lòng, tương lai sẽ có hồi báo."

Triệu Vô Cực trong lòng cười lạnh một tiếng, chỉ bằng mấy câu nói mà nghĩ mang hồn thú ngàn năm trong tay ta đi sao. Cho dù cái thế Long Xà ngươi lợi hại, chỉ sợ cũng không đơn giản như vậy, càng huống chi dù sao Long công cũng không có mặt ở đây.

Triêu Thiên Hương muốn nhanh chóng đoạt được Phong vĩ kê quan xà trong tay Triệu Vô Cực, đồng dạng Triệu Vô Cực cũng muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề. Hắn cũng không muốn nghĩ tới khi Long công đến đây, cục diện hắn sẽ không thể khống chế nổi nữa.

"Thưa đại tỷ, việc này sợ rằng rất khó a!" Triệu Vô Cực lộ ra vẻ mặt khó khăn.

Cô gái đứng bên cạnh Triêu Thiên Hương có chút không nhịn được mở miệng nói: "Có cái gì mà khó, con Phong vĩ kê quan xà này là do chúng ta … phát hiện ra trước. Nếu không có bọn ta đánh nó bị thương, các ngươi làm sao có thể dễ dàng đắc thủ như vậy chứ? Mau đem nó trả lại cho ta nhanh, nếu không ta cũng sẽ không khách khí với các ngươi nữa." Vừa nói nàng vừa giơ quải trượng đầu rắn trong tay lên.

Triêu Thiên Hương đồng dạng nhíu mày, nhìn thẳng Triệu Vô Cực nói: "Triệu lão đệ, ngươi nói như vậy là không muốn đem Phong vĩ kê quan xà trả cho tổ tôn ta ư?"

Triệu Vô Cực mỉm cười nói: "Thưa đại tỷ, lời nói của người không đúng rồi. Trong Tinh đấu đại sâm lâm, tất cả hồn thú đều là vật vô chủ, có lẽ Phong vĩ kê quan xà này là do các người … phát hiện ra trước, hơn nữa còn đánh trọng thương nó. Nhưng cuối cùng bắt được nó lại là bọn ta. Người muốn nhấn mạnh nó là thuộc về người, chỉ e là không công bình chút nào. Nó mặc dù rất thích hợp với tôn nhi của người, nhưng đồng dạng cũng rất phù hợp với một đệ tử của ta. Loại hồn thú tương đối ôn hoà này, đối với đệ tử của ta sẽ có sự trợ giúp vũ hồn rất lớn."

Triêu Thiên Hương sửng sốt một chút, "Ý ngươi là, trong đám đệ tử này của ngươi, có người đạt đến ba mươi cấp hồn sư sao?". Triệu Vô Cực gật đầu.

Triêu Thiên Hương trong lòng cả kinh, đám thiếu niên nam nữ trước mắt nhìn qua cũng chỉ có mười lăm mười sáu tuổi, phần lớn mới có bộ dáng mười hai mười ba tuổi, nếu nói bọn chúng đã đạt đến ba mươi cấp, như vậy không phải là nói thiên phú còn cao hơn cả cháu gái mình hay sao?

Nghĩ tới đây, thần sắc Triêu Thiên Hương toát ra vẻ không tin, ánh mắt trực tiếp rơi lên người tên đệ tử lớn tuổi nhất là Đái Mộc Bạch tướng mạo anh tuấn với đôi song nhãn tà dị.

Triệu Vô Cực cười nói: "Nếu người không tin, được thôi, ta sẽ bảo bọn nhỏ xuất ra vũ hồn của chúng để tiền bối nhìn. Sử Lai Khắc chúng đệ tử. Xuất ra vũ hồn, đem tất cả các hồn hoàn của các ngươi thể hiện ra cho vị tiền bối Xà bà này nhìn."

Nghe tiếng Triệu Vô Cực ra lệnh, mọi người đều tự phóng thích ra vũ hồn của mình. Trong đó, khi Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp và Đường Tam phóng thích vũ hồn, trên người chỉ xuất hiện một cái hồn hoàn, vũ hồn của bọn chúng là gì thì không cho đối phương biết được. Thất bảo lưu ly tháp của Trữ Vinh Vinh tự nhiên có phương pháp ẩn dấu. Đường Tam thì không muốn cho Lam ngân thảo hiện thân, chỉ huy động nó trực tiếp bò trên mặt đất. Về phần hương tràng của Áo Tư Tạp thì không thể xuất hiện tuỳ tiện khi không có hồn chú. Bốn người còn lại đều là thú vũ hồn, một chút thể hiện thực lực của mình, đồng thời hoàn thành vũ hồn phụ thể.

Nhất thời trước mắt Xà bà Triêu Thiên Hương, bảy tên nam nữ thanh niên toàn bộ đều xuất hiện quang mang lóng lánh của hồn hoàn, mỗi người đều có hai cái màu vàng tượng trưng cho bách niên hồn hoàn, Đái Mộc Bạch còn nhiều hơn mọi người một cái màu tím là thiên niên hồn hoàn.

Vừa nhìn thấy đã khiến cho Xà bà Triêu Thiên Hương trong lòng khiếp sợ. Điều này có thể sao? Đó là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu. Lũ nhỏ trước mắt tuổi từ mười hai đến mười lăm đã đạt đến cảnh giới đại hồn sư, riêng đứa nhìn có vẻ lớn tuổi nhất đã sở hữu ba hồn hoàn, hơn nữa phẩm chất hồn hoàn của mỗi đứa đều rất tốt, một cái hồn hoàn mười năm cũng không thấy. Đây là khái niệm gì? Nếu nói chỉ có một đứa có thiên phú cao hơn so với cháu gái mình, điều này còn có thể chấp nhận được, nhưng lúc này bọn nhỏ thể hiện thực lực, từ tuổi bọn chúng mà phán đoán, ai cũng có thiên phú cao hơn hẳn so với cháu gái mình. Bảy thiếu niên nam nữ này phải dùng từ thiên tài mới có thể hình dung được. Chính là, làm sao cùng lúc xuất hiện nhiều thiên tài như vậy chứ?

Nhìn ánh mắt kinh hãi trên khuôn mặt Triêu Thiên Hương, Triệu Vô Cực không khỏi thầm sảng khoái trong lòng, gương mặt xuất hiện vẻ tươi cười, "Tiền bối, ngài thấy đệ tử của ta có hợp nhãn không?"

Triêu Thiên Hương hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng hồi phục nội tâm bị kích động, cười có chút không thoải mái nói: "Đương nhiên, không hổ là đệ tử của Bất Động Minh Vương, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên! Không biết là đứa nhỏ nào đạt tới ba mươi cấp đây?"

Triệu Vô Cực vỗ vỗ lên người Áo Tư Tạp đứng bên cạnh, "Là tiểu tử này, hắn vừa mới đạt ba mươi cấp, không có cách nào khác, ta cũng phải xuất lực, chỉ có thể mang bọn chúng tới nơi này."

Triêu Thiên Hương nhìn về phía Áo Tư Tạp, thần sắc càng ngày càng có vẻ khó nhìn, nàng hiểu rất rõ hồn hoàn đối với một gã hồn sư sắp tiến giai quan trọng như thế nào. Bây giờ Phong vĩ kê quan xà trong tay người ta, muốn lấy được từ trong tay Triệu Vô Cực, e rằng không đơn giản chút nào. Tiếng xấu của hắn mình đã nghe qua, nếu không phải có danh tiếng Long Xà trấn áp hắn, nói không chừng tiểu tử này trực tiếp hạ sát thủ hai người tổ tôn mình.

Nhưng Triêu Thiên Hương hiển nhiên làm sao có thể dễ dàng buông tha như vậy, đôi con ngươi chuyển động, đã xuất hiện một kế. Một tay vuốt nhẹ mái tóc bạc trên đầu, khuôn mặt Triêu Thiên Hương tươi cười nói: "Triệu lão đệ, tình huống bây giờ chúng ta đều không nỡ đưa Phong vĩ kê quan xà cho kẻ khác. Xem ra không bằng chúng ta cứ dựa theo quy củ của hồn sư giới mà làm, cho hai người bọn chúng tự quyết định hồn hoàn thuộc về ai. Ngươi xem có được không?"

"Nga? Quy củ của hồn sư giới? Xin mời tiền bối nói rõ." Triệu Vô Cực không phải làm bộ, hắn cho đến bây giờ chưa bao giờ coi mình là người thuộc về giới hồn sư, mà hành động hoàn toàn theo cảm giác của bản thân, nếu không cũng không đến nỗi mang tiếng xấu như vậy.

Triêu Thiên Hương lại nói: "Rất đơn giản. Bọn chúng đều cần cái hồn hoàn này, mà trong quá trình bắt con Phong vĩ kê quan xà này hai bên đều xuất lực, bây giờ nếu mọi người đều không chịu bỏ qua, hay là dùng thực lực để quyết định xem con Phong vĩ kê quan xà này sẽ thuộc về ai không phải là hợp lý nhất hay sao chứ? Nếu tên đệ tử này của ngươi có thể chiến thắng cháu gái ta, lão thân không nói hai lời, bọn ta lập tức rời đi. Ngược lại, xin mời Triệu lão đệ đem con Phong vĩ kê quan xà này giao cho bọn ta."

Triệu Vô Cực mở hai bàn tay ra, làm bộ dáng vô cùng bất đắc dĩ. "Không thể được, thưa đại tỷ, điều này e rằng không thể như mong muốn của người."

Triêu Thiên Hương sắc mặt biến đổi, giận dữ nói: "Triệu Vô Cực, ta đã nhượng bộ rồi, ngươi còn muốn gì nữa? Thấy lão gia nhà ta không có ở đây khi dễ ta sao? Hừ!".

Triệu Vô Cực vẻ mặt cười khổ nói: "Không, đương nhiên không phải. Là vậy, tên đệ tử này của ta không phải là chiến hồn sư, hắn chẳng qua chỉ là một gã phụ trợ hệ hồn sư mà thôi. Một gã thực vật hệ hồn sư, làm sao có thể tiến hành tỷ thí với cháu gái người chứ?"

Nghe Triệu Vô Cực nói xong, Triêu Thiên Hương lại thất kinh. "Ngươi nói cái gì? Hắn là thực vật hệ hồn sư ư?". Ba chữ Thực vật hệ làm cho nàng đối với Áo Tư Tạp có vài phần nể trọng.

Giống như lời của viện trưởng Sử Lai Khắc học viện Phất Lan Đức đã nói, thân là thực vật hệ hồn sư, Áo Tư Tạp lại còn có tiên thiên mãn hồn lực, tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài, sợ rằng trên toàn đại lục từ trước tới nay không có ai tu luyện thực vật hệ vũ hồn nhanh hơn hắn.

Triêu Thiên Hương nhu hoà nhìn về phía Áo Tư Tạp, "Tiểu tử, ngươi thực sự là thực vật hệ hồn sư ư? Không biết xuất thân từ tông môn nào?"

Áo Tư Tạp lắc đầu nói: "Ta không phải xuất thân từ tông môn, viện trưởng nói, vũ hồn của ta xảy ra biến dị nên mới trở thành như vậy."

Thiên tài thực vật hệ hồn sư, không có bối cảnh sau lưng, vũ hồn biến dị, vài điểm cùng tập trung một chỗ khiến cho Triêu Thiên Hương không khỏi có chút khẩn trương. Nếu có thể đem một gã thực vật hệ hồn sư xuất sắc như vậy về cho gia tộc mình, vậy, tương lai có hắn phụ trợ cháu gái mình, không phải là quá sức hoàn mỹ hay sao?

Bất quá, không đợi Triêu Thiên Hương kịp nói ra vài lời lung lạc, một âm thanh đột nhiên xen vào.

"Triệu sư phụ, không bằng để cho ta thay thế Tiểu Áo ra tay đi. Ta hai mươi chín cấp, hẳn là không chiếm tiện nghi chút nào đâu." Người nói chính là Đường Tam.

Đường Tam quan sát hai người tổ tôn xà bà cũng đã nửa ngày, ở chỗ này chậm trễ thời gian hiển nhiên không phải là một lựa chọn tốt. Hơn nữa hắn từ trong lời nói của Triệu Vô Cực với Xà bà cũng nghe ra đối phương còn có một nhân vật lợi hại vẫn chưa xuất hiện. Vạn nhất nếu cái lão Long công kia tới đây, e rằng quyền được nói cũng không thuộc về mình, càng huống chi Áo Tư Tạp lại là bạn cùng phòng với hắn. Phương thức tỷ thí để đoạt được hồn hoàn này là do đối phương đưa ra, Đường Tam đối với thực lực bản

thân rất có tin tưởng. Mặc dù cháu gái của Xà bà hồn lực cao hơn hắn một cấp, nhưng Đường Tam không nghĩ rằng đối phương có thể thắng nổi hắn.

Vừa nói Đường Tam vừa chạy đến bên cạnh Áo Tư Tạp.

Hai mươi chín cấp. Trái tim Xà bà chợt co thắt lại một chút, trong lòng thầm nghĩ. Rốt cuộc là Triệu Vô Cực đến tột cùng là kiếm được nhiều đứa nhỏ như thế này, làm cách nào mà người này lại xuất sắc hơn người kia? Đứa nhỏ này nhìn qua tuổi còn rất nhỏ, nếu ở địa phương khác, bộ dáng chỉ sợ giống như vừa mới tốt nghiệp học viện dành cho sơ cấp hồn sư. Nhưng hắn lại đứng tại đây, nói rằng đạt tới hai mươi chín cấp hồn lực, điều này thực sự là...

Triệu Vô Cực thấy Đường Tam đứng lên, trong mắt không khỏi toát ra quang mang tán dương, hướng Xà bà nói: "Tiền bối, ngài thấy thế nào? Tên đệ tử này của ta là Chiến hồn sư, có thể thay mặt Áo Tư Tạp đánh một trận. Nếu hắn thua, Phong vĩ kê quan xà ngàn năm này thuộc về ngài. Ngược lại, xin tiền bối thứ lỗi."

Xà bà gật đầu, nếu cháu gái của nàng ngay cả thắng một kẻ kém một cấp cũng không làm được, vậy thì còn cái gì để nói nữa chứ.

Áo Tư Tạp nhìn Đường Tam, âm thầm giơ ngón tay cái lên, thấp giọng nói: "Hảo huynh đệ".

Đường Tam cười cười nói: "Chúng ta là bạn cùng phòng, cũng là bằng hữu, không phải vậy sao? Yên tâm đi, cái hồn hoàn này nhất định thuộc về ngươi."

Vừa nói, Đường Tam vừa bước dài về phía trước, phía đối diện cô gái cũng đi ra, mọi người hai bên chậm rãi lùi về phía sau, nhường cho bọn hắn một khoảng không gian đủ để tỷ thí.

"Ta tên là Đường Tam, vũ hồn Lam Ngân thảo, hai mươi chín cấp, hai hồn hoàn, chiến hồn sư."

Cô gái lạnh lùng nói: "Mạnh Y Nhiên, vũ hồn Xà trượng, ba mươi cấp, hai hồn hoàn, chiến hồn sư"

Ở khoảng cách gần, Đường Tam mới phát hiện, cô gái tên Mạnh Y Nhiên này rất đẹp. Nàng dù sao cũng mười sáu tuổi, thân thể phát dục rất hoàn mỹ, so với nàng, ba nữ hài tử trong học viện trông thanh mảnh hơn vài phần.

Mạnh Y Nhiên hai mắt to tròn, lông mi dài, cao gần bằng Đường Tam, cực kỳ đối xứng, trước ngực là bạo mãn phong doanh hồn viên,vòng eo mảnh khảnh tựa như núm thắt, mặc dù trên mặt giận dữ hơi tái đi, nhưng vẫn không giảm đi chút phong tư nào hết.

Gió nhẹ thổi qua, lá cây trong Sâm lâm kêu lên xào xạc, ánh nắng nhảy nhót xuyên qua các tán cây chiếu xuống. Đường Tam giơ tay phải lên nói: "Mời".

Mạnh Y Nhiên lúc này lửa giận đã bừng bừng thiêu đốt trong lòng, mắt thấy một cái hồn hoàn hiếm có sắp rơi vào tay lại vuột đi, trong lòng làm sao có thể tốt được, trước mắt chỉ muốn mau chóng giết chết Đường Tam, đoạt lại thiên niên hồn hoàn Phong vĩ kê quan xà, để hấp thu tiến giai.

Kỳ thật Long công Mạnh Thục cũng ở trong Tinh đấu đại sâm lâm, nhưng lúc trước lần theo dấu vết của một con hồn thú khác mà chia tay với Xà bà và Mạnh Y Nhiên, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào tìm lại được nhau. Nếu không, nếu Long công ở ngay phụ cận, Xà bà Triêu Thiên Hương làm sao dễ nói chuyện như vậy.

Thân hình chợt loé, Mạnh Y Nhiên rất nhanh đi tới trước mặt Đường Tam, xà trượng dài hai thước thẳng một đường nện vào mặt của Đường Tam. Nhìn qua bộ dáng Mạnh Y Nhiên chỉ là một cô gái mảnh khảnh, thế nhưng khi bắt đầu chiến đấu không nàng không còn giữ được chút vẻ nữ tính nào nữa, chẳng những khí thế cực kỳ sắc bén, mà trong hồn lực cũng tràn ngập hơi thở bá đạo.

Mắt thấy xà trượng phủ xuống, chân Đường Tam đạp Quỷ ảnh mê tung trượt về phía sau, đồng thời trên người hồn hoàn thứ nhất sáng lên.

Lam ngân thảo đệ nhất hồn hoàn kỹ năng: Quấn quanh, phát động.

Lam ngân thảo màu xanh đen không hề báo trước từ dưới mặt đất trồi lên, trong nháy mắt đã đem Mạnh Y Nhiên đang muốn truy kích Đường Tam trói lại, gai trên thân Lam ngân thảo đột nhiên mọc ra, độc tố tê dại trong nháy mắt phát động.

Đường Tam lúc này chỉ đứng cách Mạnh Y Nhiên chỉ có ba thước, chứng kiến nàng bị Lam ngân thảo của mình quấn quanh một cách kiên cố, trên mặt không khỏi toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt, "Ta nghĩ tràng tỷ thí này xem như có thể kết thúc ở đây được rồi."

Đường Tam đối với Lam ngân thảo của mình rất có tin tưởng, đối thủ cường đại hơn nhiều so với hắn may ra có thể có cơ hội trốn thoát, nhưng nếu là đối thủ đồng cấp bậc với hắn mà bị Lam ngân thảo quấn chặt thì cơ hồ là không có khả năng trốn thoát. Dù sao hồn lực cũng không chênh lệch nhiều lắm, mà Lam ngân thảo thân mình mang độc tố khiến lực lượng đối phương giảm đi, toàn thân tê dại, càng khó để thoát khốn. Đó cũng chính là ưu thế của khống chế hệ hồn sư đồng cấp bậc, nhất là dưới tình huống hồn lực đối phương không cao, có khả năng thi triển hồn kỹ lại không nhiều, muốn thoát khỏi hồn kỹ của khống chế hệ hồn sư càng thêm khó khăn hơn, đối với người sở hữu hai cái trăm năm hồn hoàn Mạn đà la xà cùng với Quỷ đằng cũng không phải dễ dàng trốn thoát chút nào. Dù sao, không phải ai cũng đạt tới cấp bậc như Triệu Vô Cực.

Mạnh Y Nhiên cùng cây quải trượng đầu rắn đều bị Lam ngân thảo quấn quanh, nhưng xem ra nàng không có chút ý tứ nào nhận thua cả.

Nương theo một tiếng hừ lạnh, hai cái hồn hoàn trên người Mạnh Y Nhiên đồng thời sáng rực lên.

Chứng kiến hồn hoàn trên người nàng loé sáng, Đường Tam nhất thời lấy làm kinh hãi. Phải biết rằng một khi bị Lam ngân thảo mang trên mình độc tố tê dại quấn quanh thì không có khả năng tiếp tục điều động hồn lực, đó cũng là lý do tại sao nói năng lực khống chế Lam ngân thảo của hắn rất mạnh. Mà Mạnh Y Nhiên ở trước mặt có thể thi triển hai cái hồn hoàn, vậy tức là nàng không bị trúng độc.

Trong lòng giật mình, đồng thời Đường Tam không chút do dự đạp Mê Tung quỷ ảnh thối lui nhanh về phía sau, cùng lúc đó chứng kiến được một màn quỷ dị.

Chỉ thấy trong vòng trói buộc của Lam ngân thảo, thân thể Mạnh Y nhiên giống như không có khớp xương, vặn vẹo một chút thân thể trở nên mềm mại giống như rắn lặng yên chui ra từ trong vòng Lam ngân thảo, quải trượng đầu rắn trong tay lại nện thẳng vào đầu Đường Tam.Lưỡi rắn từ đỉnh đầu quải trượng ló ra lớn dần lên dài chừng hai thước , trong nháy mắt bay đến sát Đường Tam,trên lưỡi rắn loé lên một màu xanh biếc, hiển nhiên có chất kịch độc. Mạnh Y Nhiên đồng thời phát động hai cái hồn kỹ. Đệ nhất hồn kỹ-Thiệt nhận(lưỡi nhọn), Đệ nhị hồn kỹ-Thân rắn, nhờ hồn kỹ này, nàng nhanh chóng thoát ra khỏi sự trói buộc của Lam ngân thảo, còn đem Thiệt nhận phát ra công kích mạnh mẽ, tình thế trước mắt nhất thời nghịch chuyển.

Nhưng lúc này nhìn bộ dáng Mạnh Y Nhiên có chút chật vật. Độc tố trong gai trên thân Lam ngân thảo mặc dù không có gây ra tổn hại gì cho nàng, thậm chí không cách nào đâm vào thân rắn mềm mại của nàng, nhưng quần áo của nàng lại không có hiệu quả của hồn kỹ đó. Lúc này trang phục trên thân bị hổng trăm ngàn lỗ thủng, thông qua đó có thể mơ hồ chứng kiến bên trong.

Đó cũng là nguyên nhân tại sao nàng sau khi thoát ra khỏi trói buộc của Lam ngân thảo lại nhất nhất hướng tới Đường Tam hạ sát thủ, lúc này nàng không chỉ phẫn nộ, mà còn là xấu hổ quá mà nảy sinh sát ý.

Đang đứng ngoài theo dõi cuộc chiến, Đái Mộc Bạch thì thào nói nhỏ: "Lam ngân thảo của Tiểu Tam cởi quần áo mới chỉ có một bộ bên ngoài. Nếu vừa rồi khống chế chút nữa, nói không chừng đối thủ đã nhận thua luôn rồi."

Bất luận là Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp hay Mã Hồng Tuấn lúc này hai mắt không chớp nhìn chằm chằm vào Mạnh Y Nhiên. Nói như thế nào đi chăng nữa thì Mạnh Y Nhiên cũng là một mỹ nữ xuất sắc, trong lúc động lại càng gây ra một cảm giác đẹp mông lung, Đái Mộc Bạch cùng với Áo Tư Tạp coi như còn thu liễm một chút, tên mập mạp Mã Hồng Tuấn lại chảy cả nước miếng, tà hoả trong lòng có xu thế dâng lên.

Mắt thấy Lam ngân thảo của mình không phát huy chút tác dụng nào, Đường Tam không khỏi nhíu mày. Thiệt nhận đã tới trước mắt rồi, cực kỳ đột ngột gia tăng chiều dài hai thước, khiến hắn không thể tránh thoát được.

Thân thể nghiêng một chút, Đường Tam không hề lui về phía sau, chân phát lực, cơ hồ là xông thẳng về phía Thiệt nhận trước mặt, đồng thời tay trái xuất thế Khống hạc dẫn dắt, tay phải sử Cầm long để đập bể, mục tiêu là phía dưới đầu rắn trên cây quải trượng, nếu thực sự đây là một con rắn, thì mục tiêu lần này của Đường Tam là bảy tấc dưới đầu rắn.

Lúc này Đường Tam đã hiểu được tại sao Mạnh Y Nhiên lại có thể miễn dịch với độc tố tê dại trên thân Lam ngân thảo. Đó là vì vũ hồn của nàng cũng có chứa kịch độc, cho nên đối với độc tính tự nhiên sẽ có tính miễn dịch nhất định, do đó nàng mới có thể thành công thoát khỏi kỹ năng quấn quanh của mình.

Một âm thanh trầm muộn vang lên, Phanh, quải trượng đầu rắn nâng lên một chút. Hồn lực của Mạnh Y Nhiên so với tưởng tượng của Đường Tam còn muốn bá đạo hơn nhiều, mặc dù xà trượng bị đánh văng ra, nhưng Đường Tam lại không thu được cơ hội tiến đến công kích tiếp, Mạnh Y Nhiên mạnh mẽ gìm xà trượng lại, hai tay cầm xà trượng hơi rung một chút, xà trượng đã hoá thành tám đạo quanh ảnh hướng thẳng vào người Đường Tam. Tám đạo quang ảnh này hư hư thực thực, mang theo hồn lực cực kỳ bá đạo mênh mông cơ hồ bao trùm mọi phương hướng không gian mà Đường Tam có thể tránh né.

Đúng lúc này, hai mắt Đường Tam chợt loé lên, xạ ra tử sắc thâm trầm, chính là Tử cực ma đồng.

Chứng kiến hai mắt Đường Tam biến thành màu tím, Mạnh Y Nhiên không khỏi có chút sửng sốt, hai tay có chút ngưng trệ. Quải trượng đầu rắn huyễn hoá ra tám đạo quang ảnh, có thể nói mỗi đạo đều là thật, cũng có thể nói mỗi đạo đều là giả, thật giả trong lúc đó không ngừng biến ảo mới có thể duy trì được sự tồn tại của bọn chúng. Cho dù là cao thủ như Triệu Vô Cực gặp phải công kích loại này cũng chỉ có một cách là ngạnh kháng. Thế nhưng trước mặt nàng lại là Đường Tam có Tử cực ma đồng, mặc dù cây quải trượng đầu rắn vô cùng nhanh chóng đánh tới, nhưng tất cả quỹ tích đều thông qua ánh mắt Tử cực ma đồng chui vào trong đại não của Đường Tam một cách rõ ràng. Đường Tam hai tay đều động, trước thân phát ra tràn ngập hồn lực đặc tính dính làm cho quải trượng chợt bị kìm hãm, ngay sau đó, tay phải Đường Tam như một tia chớp tóm vào một điểm trên thân quải trượng chính là vị trí bảy tấc mà hắn đã ngắm từ trước.

Mạnh Y Nhiên chỉ cảm thấy xà trượng trong tay bị tóm chặt, tất cả quang ảnh hư ảo toàn bộ mất hết, nhưng công kích của nàng vẫn chưa có chấm dứt. Từ trong quải trượng đầu rắn,cái lưỡi nhọn phun ra đột nhiên đổi hướng một cách quỷ dị, trực tiếp cắt về phía tay phải đang giữ quải trượng của Đường Tam, giống như một luỡi dao sắc bén loé lên ánh sáng màu xanh kịch độc. Ai nhìn cũng biết nếu bị cái này chém trúng thì …

Mạnh Y Nhiên tốc độ phản ứng rất nhanh, cơ hồ là đồng thời ngay khi Đường Tam bắt được quải trượng, Thiệt nhận cũng đã đổi hướng chém tới, dưới tình huống này cho dù Đường Tam muốn tránh cũng không còn kịp nữa rồi. Nếu hắn buông tay đang giữ lấy xà trượng ra, Mạnh Y Nhiên tất sẽ nhân cơ hội huy động xà trượng đổi đánh xuống, mục tiêu công kích của cái lưỡi kia không ngoài cái gì khác trừ thân thể của Đường Tam.

Một tấc dài là một tấc mạnh, Quỷ ảnh mê tung của Đường Tam mặc dù ảo diệu, nhưng dưới tình huống này cơ hồ không có khả năng né tránh công kích của Mạnh Y Nhiên một lần nữa.

Ở bên này, Tiểu Vũ đang xem cuộc chiến kinh hoàng hô một tiếng liền cất bước định xông lên, nhưng lại bị Triệu Vô Cực phát hiện kịp thời giữ lại. Vẻ mặt Triệu Vô Cực cũng âm trầm, nhưng ở loại tỷ thí công bình như thế này nếu tuỳ tiện ra tay sẽ vi phạm quy tắc của trò chơi, càng huống chi hắn tin tưởng Đường Tam tuyệt đối sẽ không bị đối phương đánh bại một cách đơn giản như vậy. Nhớ lại lúc trước, tiểu tử này bằng ám khí gây cho mình không ít ngạc nhiên, mà bây giờ công kích cực mạnh của hắn vẫn còn chưa có xuất hiện.

Đối mặt với Thiệt nhận đang chém xuống, Đường Tam lựa chọn phương pháp giải quyết đơn giản nhất, đồng thời nhìn giống như phương pháp tự sát. Tay phải của hắn không buông xà trượng ra, mà tay trái rất nhanh giơ lên chụp thẳng vào Thiệt nhận do xà trượng phun ra.

"Tiểu Tam" Tiểu Vũ lại kinh hoảng hô lên, nàng sợ đến nhắm chặt hai mắt lại, tuyệt đối không muốn nhìn thấy bàn tay của Đường Tam bị cắt rơi xuống đất.

Nhưng liệu bàn tày của Đường Tam có bị chém rơi xuống hay không? Đáp án tất nhiên là không rồi.

Đinh, một âm thanh nhỏ vang lên, tay trái của Đường Tam vững vàng đem Thiệt nhận kia khống chế trong lòng bàn tay, lúc này, hai tay của hắn đã biến thành trong suốt như ngọc, chính là Đường môn tuyệt học Huyền Ngọc thủ. Huyền Ngọc thủ, tuyệt học được ghi lại trong Huyền thiên bảo lục, đối với cao thủ ám khí Đường môn mà nói, Huyền ngọc thủ là một trong những môn học bắt buộc. Ở kiếp trước của Đường Tam, trừ Đường môn ra, đại đa số các cao thủ sử dụng ám khí khác, nhất là ám khí kịch độc, trên tay đều phải đeo bao tay da, tránh gây thương tổn cho bàn tay. Nếu Đường môn đệ tử cũng làm như vậy, không phải sẽ bị chê cười hay sao chứ?

Huyền ngọc thủ, lấy Huyền thiên công làm trụ cột, làm cho bàn tay trở nên giống như hàn ngọc bình thường, cứng cỏi, bách độc bất xâm. Có nó, Đường môn đệ tử khi sử dụng ám khí cũng không có cố kỵ điều gì, càng không sợ gây thương tổn ngược lại cho bản thân. Đương nhiên Hàn ngọc thủ cũng có cực hạn, nếu như công kích vượt qua cực hạn của nó, bàn tay hẳn sẽ bị thương. Nhưng cực hạn Huyền ngọc thủ của Đường Tam lúc này hiển nhiên không phải là Mạnh Y Nhiên có thể đạt tới, nếu đổi lại là quải trượng đầu rắn của xà bà Triêu Thiên Hương thì còn có thể.

Thiệt nhận vào tay, Đường Tam năm ngón tay giữ chắc, hai bàn tay một nắm xà trượng một kẹp thiệt nhận, đem quải trượng đầu rắn của Mạnh Y Nhiên gắt gao giữ trong tay mình, hai người mỗi người một đầu, nhất thời giằng co một chỗ.

Thiệt nhận có thể nói là điểm tinh hoa của xà trượng, rất nhiều kỹ xảo phải thông qua thiệt nhận mới có thể sử dụng được. Thiệt nhận vào tay của Đường Tam, tựa như mối hàn, Mạnh Y Nhiên vài lần phát lực, chẳng những không thể thu lại được xà trượng, mà thậm chí bàn tay đột nhiên trở nên trắng như ngọc của Đường Tam cũng không bị chút tổn hại nào.

Thực lực của Mạnh Y Nhiên hoàn toàn là dựa vào cây trượng này, nàng tự nhiên không có khả năng buông bỏ vũ khí của mình. Đường Tam đương nhiên nắm rõ ràng đạo lý này, vô hình chung xà trượng trở thành điểm mấu chốt trong trận tỷ thí của hai người.

Cơ hồ không chút do dự, hai người đồng thời thúc dục hồn lực của bản thân thông qua xà trượng công tới đối phương.

Hồn lực của Đường Tam là màu lam, trong khi đó hồn lực của Mạnh Y Nhiên là màu xám, hai loại quang mang bất đồng màu sắc này đồng thời hiện ra trên thân xà trượng, mạnh mẽ va chạm vào nhau.

Lúc này hồn kỹ đã không còn tác dụng gì nữa, hồn lực hai người hơn kém nhau không nhiều lắm, đối mặt với đối phương đang dồn hết sức thúc dục hồn lực như phong ba bão táp đánh sang,đã đành không ra tay được thì chỉ có phương pháp quấy nhiễu đối thủ.

Đường Tam đương nhiên có thể phát động ám khí sở trường của hắn, nhưng hắn lại không muốn làm như vậy.Hắn cần đối mặt với một đối thủ ngang tài ngang sức kể cả về vũ hồn lẫn kỹ xảo chiến đấu, cho dù không thể chiến thắng được.

Hắn nhiều năm tự tu luyện như vậy, mặc dù năng lực khống chế Lam ngân thảo vũ hồn bị đối phương khắc chế, nhưng Đường Tam muốn chứng minh, mình mạnh hơn đối thủ.

Cứ như vậy Đường Tam cùng Mạnh Y Nhiên trận này tự nhiên biến thành so đấu hồn lực.

Mạnh Y Nhiên hồn lực vừa cương mãnh vừa bá đạo, hơn nữa trong lòng lại chứa oán khí, vừa mới tiến vào cục diện giằng co hồn lực, đã lập tức triển khai như sóng lớn vỗ bờ, mãnh liệt đánh sâu vào đối phương.

Huyền thiên công của Đường Tam là chánh tông thượng thừa đạo môn nội gia tâm pháp, đặc điểm của nó là sự mềm dẻo, cường hãn,liên miên không dứt. Đường Tam biết hồn lực của đối phương cao hơn mình, thế nên khi Mạnh Y Nhiên vừa triển khai công kích, hắn cũng không nóng lòng phản kích, mà đem hồn lực rút lại chỉ còn một phần ba thanh xà trượng, ương ngạnh chống cự, cho dù ngươi có thế nào công kích ta cũng bất động như vậy thôi.

Mắt thấy Đường Tam cùng Mạnh Y Nhiên tiến tới cục diện so đấu hồn lực, xà bà Triêu Thiên Hương cùng Triệu Vô Cực không khỏi khẩn trương. Bọn họ rất rõ ràng, hồn lực đấu là một hình thức quyết đấu vô cùng nguy hiểm, chỉ cần một chút sơ xuất nhỏ, thì có thể sẽ bị thương nặng. Ý thức được điều đó, hai người chậm rai đi tới gần, một khi xuất hiện vấn đề, bọn họ lập tức ra tay cứu viện.

Thời gian cứ trôi đi, bất luận là Đường Tam hay Mạnh Y Nhiên trên trán đều xuất hiện mồ hôi, hai người đã dốc toàn lực ra rồi. Đường Tam lợi thế nhờ sự mềm dẻo cùng đặc tính sanh sanh không dứt của Huyền thiên công, tốc độ khôi phục của bản thân vô cùng nhanh chóng. Còn Mạnh Y Nhiên thì lại lợi thế nhờ hồn lực bản thân cao hơn so với Đường Tam. Nếu hai người còn tiếp tục bảo trì tình thế, thì tràng so đấu này cuối cùng rất có thể sẽ là cục diện lưỡng bại câu thương.

Nhưng Mạnh Y Nhiên từ đầu đã quá mức nóng vội đem hồn lực cuồn cuộn dồn sang, nên hồn lực của nàng tiêu hao lớn hơn so với Đường Tam vốn chỉ tập trung phòng ngự. Đứng từ bên ngoài nhìn vào thì thấy hồn lực màu xám của nàng chiếm hai phần ba cây xà trượng, nhưng trên thực tế, hồn lực của nàng tiêu hao rất nhiều.

Theo thời gian đẩy đi, tình cảnh dần dần thay đổi, Đường Tam từ từ bắt đầu tiến hành phản kích. Hồn lực màu lam dần dần chiếm cứ thượng phong trên thanh xà trượng,thế cục so đấu của hai người lúc này đang từ từ nghiêng dần.

---

31. Chương 30:đệ Tam Hồn Hoàn Của Áo Tư Tạp

Từ nhỏ đến lớn, Mạnh Y Nhiên sống tại Long Công phủ, lớn lên trong tình thương yêu của Xà Bà, từ trước tới giờ muốn cái gì cũng có thể chiếm được, cho nên đối với Phong vĩ kê quan xà, dù rơi vào tình thế sắp thua,nàng như thế nào lại chịu buông tay, không ngừng tự ép tiềm lực bản thân kích phát.

Mạnh Y Nhiên kiên trì làm Đường Tam cũng thầm giật mình. Tốc độ khôi phục của Huyền thiên công rõ ràng so với hồn lực ở thế giới này phải nhanh hơn, qua thời gian dài như vậy, hắn đã chiếm được thượng phong, nhưng Mạnh vẫn khăng khăng kiên trì như cũ .

Đấu hồn lực cũng giống như đấu nội lực, Đường Tam biết rất rõ ràng hậu quả. Nếu có một bên hao tổn hết hồn lực thì sẽ bị thương tổn rất lớn mà không thể vãn hồi được, nhẹ nhất cũng sẽ bị thụ thương nặng, hơn nửa phần toàn thân gân mạch đứt đoạn, có thể gây ra cái chết. Hắn với Mạnh Y Nhiên cũng không có thâm cừu đại hận gì, từ góc độ khác mà nói, thậm chí còn có chút đồng tình, nên cũng không muốn đả thương đối thủ, nhưng đã rơi vào tình huống này, hắn không phải cứ muốn buông tha đối phương là buông tha được.

Xà Bà hướng lên trời thở dài một tiếng, hướng Triệu Vô Cực nói:" Thôi quên đi, xem ra trận này chúng ta thua rồi, các ngươi cùng buông tay được không?"

Triệu Vô Cực mắt nhìn đăm đăm, rồi hướng lên trời, tự nhiên không dám coi thường vọng động.

Lúc này, để bảo vệ cháu gái, thì cũng chỉ còn cách này. Dù sao, hồn hoàn tuy quan trọng, nhưng tính mạng của đứa cháu gái này còn quan trọng hơn nhiều.

Triệu Vô Cực đương nhiên rất mừng rỡ, lập tức gật đầu đáp ứng. Ngay lập tức, hai người phân biệt đem thực lực hồn thánh cùng hồn đế nhẹ nhàng đẩy ra, phân biệt đi tới sau lưng Đường Tam và Mạnh, đồng thời thúc dục hồn lực bản thân.

"Buông tay." Triệu Vô Cực trầm giọng quát một tiếng, một lượng hồn lực hùng hậu đổ vào trong cơ thể Đường Tam.

Lúc Triệu Vô Cực hướng lên trời,đã cùng Đường Tam đối thoại, nên khi Triệu Vô Cực đưa hồn lực bảo vệ,Đường Tam lập tức buông hai tay ra,lập tức Triệu Vô Cực mang hắn lui về phía sau mấy bước.

Bên kia, Triệu Thiên Hương đã dùng chính hồn lực bản thân bảo vệ Mạnh Y Nhiên , hơn nữa còn ép buộc thân thể nàng không cho tiếp tục tiến lên công kích.

Mạnh Y Nhiên sắc mặt vẫn một mảng tái nhợt như cũ, oa lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, uỷ khuất ngã, ngồi bệt trên mặt đất.

Lúc trước nàng bị rơi vào thế hạ phong, bị hồn lực của Đường Tam bức bách, phải vẫn khốn khổ chống đỡ, lúc này không bị công kích, tiềm lực bị kích phát,cơn tức giận giống như quả bóng cao xu bị xì hơi, nhanh

chóng tiêu tán, nhất thời kiên trì không được, ngã ngồi trên mặt đất,nhờ sự trợ giúp của Xà Bà Triêu Thiên Hương liền lập tức tiến vào trạng thái tu luyện để chữa thương.

Áo Tư Tạp bay nhanh đến bên người Đường Tam, đem một thứ đã sớm chuẩn bị sẵn cầm trong tay để phục hồi thể trạng cho Đường Tam,hấn nháy mắt nói: "Huynh đệ, mau ăn đi, trong tương lai, ca ca nếu có tiền đồ, tuyệt đối sẽ không quên ơn ngươi."

Đường Tam cười cười nói: "Người mình cả, nói nhảm làm gì." rồi lập tức tiếp lấy hương tràng cho vào miệng, không quan tâm đến Triệu Vô Cực vẫn hướng lên trời trợ giúp chính mình,tự thân đi tới một bên ngồi xuống tự hành công tu luyện.Có hương tràng của Áo Tư Tạp đưa cho, tốc độ khôi phục của hấn cũng rất nhanh. Triệu Vô Cực là người mạnh nhất Sử Lai Khắc học viện ở đây, hiện tại hấn vẫn còn bảo trì thực lực. Ai biết lão rồng kia có thể đột nhiên xuất hiện hay không.

Triệu Vô Cực đối với việc Đường Tam cự tuyệt hấn giúp đỡ khôi phục hồn lực có vẻ rất hài lòng, đi tới một bên, hấn trên mặt không khỏi mỉm cười.

Tiểu Vũ trước tiên đứng ở bên người Đường Tam đang tu luyện khôi phục hồn lực, Đái Mộc Bạch, Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh, Mã Hồng Tuấn mấy người trước sau đứng xung quanh, đem Đường Tam ở trung tâm, làm hộ pháp giúp hấn. Đường Tam vì Áo Tư Tạp mà đả bại Mạnh Y Nhiên, làm cả bọn trong lòng có ít nhiều cảm xúc, lúc này khoảng cách với nhau đã tựa hồ giảm đi vài phần.

Triệu Vô Cực khuôn mặt mỉm cười nhìn về phía Xà bà:" Hướng đại tỷ, ngươi nên nói như thế nào đây?"

Xà Bà lạnh nhạt trả lời: "Tự nguyện đánh cuộc, thua là thua. Phong vĩ kê quan xà ngàn năm là của các người. Việc ngày hôm nay lão thân sẽ nhớ kỹ."

Triệu Vô Cực tựa như nghe mà không hiểu phong vị uy hiếp trong đó, quay đầu nhìn Áo Tư Tạp đánh mắt. "Xú tiểu tử, còn không nhanh chút đi."

Áo Tư Tạp hết sức mừng rỡ, hấn chờ đợi giờ khắc này tưởng như đã lâu lắm rồi, vội vội vàng vàng tiến về phía Triệu Vô Cực, tiếp nhận đoản nhận trong tay Triệu Vô Cực, không chút khách khí cắm vào chỗ yếu hại trên mình Phong vĩ kê quan xà.

Có Triệu Vô Cực tập trung hồn lực, Phong vĩ kê quan xà sau khi bị đâm trúng chỗ yếu hại mặc dù kịch liệt giãy dụa, nhưng làm sao có thể thoát được.Sinh lực nhanh chóng biến mất, sau một hồi không còn động đậy gì nữa.

Triệu Vô Cực cảm nhận được Phong vĩ kê quan xà quả thật không còn hơi thở, lúc này mới ném xuống đất.

Áo Tư Tạp trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Phong vĩ kê quan xà, từ trong tay xuất ra một cái hương tràng thật lớn phủ hồng sắc quang mang , dẫn dắt hồn hoàn Phong vĩ kê quan xà dũng mãnh tiến vào trong cơ thể, bắt đầu thu nạp hồn hoàn thứ ba trong đời.

Triệu Vô Cực cũng không có vì Áo Tư Tạp bắt đầu hấp thu Phong vĩ kê quan xà hồn hoàn mà buông lỏng cảnh giác. Ánh mắt hấn vẫn tập trung trên người Triệu Thiên Hương, mặc dù lúc trước là đánh cuộc, nhưng ai có thể khẳng định lão Xà Bà này sẽ không đột nhiên thay đổi ý đinh, phát động công kích chứ?

Danh tiếng của Long Xà mặc dù không nhỏ, bất quá, cũng không phải là loại chánh nghĩa gì. Cho dù so với Triệu Vô Cực có khá hơn một chút, nhưng cũng không hơn được bao nhiêu.

Triệu Thiên Hương cũng không có dị động gì, chỉ là yên lặng phụ trợ cháu gái chữa thương. Triệu Vô Cực nhìn kỹ nàng, nàng cũng đồng dạng cảnh giác nhìn Triệu Vô Cực. Hai người không một tiếng động nhưng tinh thần cực độ khẩn trương.

Thời gian không dài, Triêu Thiên Hương thu hồi hai tay từ trên người Mạnh Y Nhiên, đỡ cháu gái mình từ mặt đất đứng dậy.

Mạnh Y Nhiên sắc mặt mặc dù vẫn tái nhợt như cũ, nhưng tinh thần tựa hồ đã tốt hơn nhiều, hung hăng trừng mắt nhìn Đường Tam đang tu luyện phía xa cùng Áo Tư Tạp đang hấp thu Phong vĩ quan kê xà ngàn năm, rồi ngẩng đầu lên nhìn nãi nãi. "Nãi nãi, người đã thay ta tác chủ a!".

Triêu Thiên Hướng nhíu mày, “Đi thôi. Chúng ta đã thua. Đợi khi tìm được gia gia của ngươi, hãy nói..” ánh mắt chuyển hướng Triệu Vô Cực, ” Bất Động Minh Vương, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, sau này còn gặp lại.” Nàng nhấn mạnh hai chữ cuối. Trong mắt hàn quang phun ra, hiển nhiên không có chút thiện ý nào. Sợ Triệu Vô Cực ám toán, nàng thậm chí không dám giúp cháu gái khôi phục trạng thái hoàn hảo, chỉ là đem thương thế đè ép xuống, trước tiên rời khỏi chỗ này, sau đó mới tiến hành chữa lại thương thế cũng không muộn. Xà Bà kinh nghiệm phong phú, tuyệt không cho Triệu Vô Cực cơ hội động thủ.

Nói xong những lời này, Triêu Thiên Hướng lúc này mới mang theo cháu gái mình phóng người về phía rừng cây, biến mất ở phía xa.

Nhìn bà cháu Xà Bà hai người rời đi, Triệu Vô Cực cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Dù sao từ đầu cho tới cuối cùng lão chồng của Xà Bà cũng không có xuất hiện.

Bây giờ, Phong vĩ kê quan xà cuối cùng cũng đạt được, cho dù vợ chồng hai người hắn có muốn trả thù, trước tiên cũng phải tính toán có đáng giá hay không đã.

Đợi Áo Tư Tạp hấp thụ hoàn hồn xong,để tránh đêm dài lắm mộng,sẽ rời khỏi địa phương này sớm chừng nào tốt chừng đó.Đụng phải cả nhà Cái Thế Long Xà, thật không dễ dàng xử lý chút nào.

Lúc này, sắc trời đã dần dần tối sầm xuống, không khí trong rừng có chút ướt át, mùi thực vật thơm nồng làm con người toàn thân sảng khoái, nếu không phải là chỗ có hồn thú, có lẽ nơi này đủ để trở thành nhân gian tiên cảnh.

Đái Mộc Bạch năm người vây quanh bên người Đường Tam, Triêu Vô Cực đứng bên cạnh Áo Tư Tạp làm hộ pháp cho cả hai người,

Ước chừng qua nửa canh giờ, Áo Tư Tạp hấp thu hồn hoàn xong tỉnh lại trước. Đường Tam mặc dù được Áo Tư Tạp cho ăn hương tràng khôi phục, nhưng hắn không giống Mạnh Y Nhiên có Xà Bà trợ giúp, nên thời gian hồi phục cũng dài hơn nhiều.

Thở dài một hơi, Áo Tư Tạp chậm rãi mở hai mắt. Trong phút chốc,hồng sắc quang mang trên người hắn xảy ra biến hoá, trở nên rực rỡ hơn, cả người hắn đắm chìm trong màn quang mang.

Ba cái hồn hoà từ dưới chân dâng lên, ngoại trừ hai cái hồn hoàn màu vàng ở ngoài, cái hồn hoàn còn lại màu tím nhanh chóng quay vòng khắp toàn thân, Áo Tư Tạp rốt cục đột phát cấp đại hồn sư, tiến tới Hồn tôn cảnh giới.

Thực vật hệ hồn sư Áo Tư Tạp, Hồn tôn ba mươi mốt cấp.

“Chúc mừng ngươi, Tiểu Áo.” Triệu Vô Cực mỉm cười nhìn hắn.

Trong khi hấp thu hồn hoàn thứ ba, Áo Tư Tạp cả người xảy ra một ít biến hoá vi diệu. Vóc người hắn tựa hồ cao thêm một chút, cả người nhìn qua càng thêm tinh thuần. Biến hoá lớn nhất chính là đôi mắt, trong mắt loé ra quang mang thất sắc, giống như khi Phong vĩ kê quan xà phóng thích năng lượng đe doạ mọi người.

Tiếng cười của Đái Mộc Bạch sang sảng:” Tiểu Áo, ngươi là người thứ hai trong chúng ta đột phá ba mươi cấp. Chúc mừng chúc mừng, mau cho chúng ta nhìn xem hồn hoàn thứ ba này kỹ năng là gì.”

Áo Tư Tạp thu được hồn hoàn thứ ba, hiển nhiên cũng rất là hưng phấn, bất quá, nghe Đái Mộc Bạch nhắc tới kỹ năng, hắn có chút cười không nổi, xấu hổ nói:” Quên đi, để lúc nào trở về đã.”

Mã Hồng Tuấn tức giận nói:” Tiểu Áo, ngươi sợ cái gì, chẳng lẽ còn sợ chúng ta chê cười ngươi sao? Không được, cái hồn hoàn thứ ba này sao có thể đáng buồn cười bằng hai cái trước của ngươi. Các huynh đệ đã xuất lực giúp ngươi không ít,nhanh, nhanh cho chúng ta nhìn thành quả”

Áo Tư Tạp bất đắc dĩ gật đâu, ” bất quá, nhưng các ngươi phải đồng ý với ta, xem xong hồn hoàn này các ngươi không cười mới được.”

Mọi người đồng thanh gật đầu, nhưng trên mặt lại lộ ra vài phần tiếu ý.

Áo Tư Tạp giơ tay phải lên, đọc ra hồn chú:

” Lão tử có cây Ma cô tràng.”

Phốc!

Nghe xong hắn nói những lời này, cơ hồ mọi người đồng thời cười thành tiếng, trừ Đường Tam còn đang tu luyện, cho dù là Triệu Vô Cực cũng cười ha hả.

Áo Tư Tạp trợn to mắt nhìn mọi người. “Không phải đã nói là không được cười hay sao chứ.”

Lời này vừa nói ra, càng tạo ra hiệu quả ngược lại, mọi người càng cười to hơn.

Áo Tư Tạp trong lòng bàn tay phải móc ra một cái cây hương tràng quái dị. Cái này cùng với hồn hoàn kỹ năng hương tràng-Khôi Phục có chút giống nhau. Ít nhất chủ thể đều là giống nhau, nhưng là cái hương tràng này có hình dạng như cái mũ của cây nấm,lại có chút giống cái đầu Phong vĩ kê quan xà gắn thêm con voi ở phía trên. Sợ rằng cái Ma cô tràng này có khi cứ như vậy mà hình thành.

Triệu Vô Cực dù sao cũng là sư phụ, là người đầu tiên dừng lại không cười nữa, nhìn Áo Tư Tạp bộ dáng đang bi phẫn. ” Tiểu Áo, nghe ta nói một chút, cái Ma cô tràng này chắc chắn có tác dụng đặc biệt,thiên niên hồn hoàn sinh ra hồn kỹ, hiệu quả không thể kém đâu.”

Áo Tư Tạp tức giận “hừ” một tiếng, nói: “Các ngươi cứ cười đi, không sao, sau này trừ Đường Tam, ta không cho ai ăn Ma cô tràng này hết. Hừ.”

Vừa nói xong, hắn cầm trong tay Ma cô tràng giơ lên, trên mặt thần sắc tỏ ra có chút quái dị. Sau đó dụng một loại ngữ khí kiêu ngạo lớn tiếng nói:“Ma cô tràng, đệ tam hồn hoàn kỹ năng. Hiệu quả-phi hành.”

Tiếng cười lập tức tắt ngúm, tất cả nhìn Áo Tư Tạp bằng ánh mắt ngốc trệ, tất cả chỉ vì hai chữ đơn giản: Phi hành.

Cho dù là có hồn hoàn phụ trợ tự xưng là cực mạnh ở đại lục như Trữ Vinh Vinh, lúc này cũng nhìn Áo Tư Tạp bằng hai con mắt mở to hết cỡ.

Trữ vinh Vinh lúc mới tới học viện, xem thường nhất là cái Áo Tư Tạp hèn mọn cùng với hương tràng vũ hồn của hắn. Mặc dù Áo Tư Tạp là người có tướng mạo được nhất, nhưng nàng vẫn cho rằng, không có lực công kích,vũ hồn lại chỉ là hương tràng, Áo Tư Tạp thực sự không có tiền đồ. Tự nhiên đối với hắn có cảm giác khinh miệt, mà Áo Tư Tạp chủ động ngỏ lời yêu nàng chỉ làm cho nàng cảm thấy như trò hề mà thôi.

Nhưng khi nàng cự tuyệt Áo Tư Tạp, theo viện trưởng Phất Lan Đức, là làm cho Áo Tư Tạp nổi tiếng. Cùng với việc chính miệng ăn hương tràng của Áo Tư Tạp, ấn tượng của Trữ Vinh Vinh đối với hắn bắt đầu từ từ thay đổi.

Thực vật hồn sư, tiên thiên mãn hồn lực, 14 tuổi đạt tới Hồn tôn cảnh giới, đạt được hồn hoàn thứ ba. Điều này làm cho Trữ Vinh Vinh vốn luôn tự cho mình rất tài giỏi cũng không nhịn được tự ti mặc cảm. Đối với Áo Tư Tạp, nàng đã hoàn toàn biến thành một loại nhận thức khác, đột phá ba mươi cấp thực vật hệ hồ sư trên đại lục vốn đã cực kỳ hiếm thấy, càng huống chi hắn còn quá trẻ. Nếu hắn có thể gia nhập Thất bảo lưu ly tông, đối với tông môn tương lai là một sự trợ giúp rất lớn không thể nghi ngờ. Nếu chính mình cùng hắn…. Mỗi khi Trữ Vinh Vinh nghĩ tới đây thì nàng lập tức chối bỏ ý nghĩ này. Dù sao, sâu trong nội tâm nàng vẫn không cách nào tiếp nhận Áo Tư Tạp từ một hồn sư hèn mọn đã trở thành cực điểm hồn chú.

Chính là, chính giờ phút này, đột nhiên nàng nghe được Áo Tư Tạp nói, đệ tam hoàn hồn kỹ năng là “Phi hành” thì Trữ Vinh Vinh cảm giác đại não phảng phất nổ tung ra.

Trong hệ phụ trợ hồn sư, không phải người nào cũng có năng lực phụ trợ phi hành.

Nhưng ngoài việc hắn thuộc hệ phụ trợ hồn sư đã là điều cực kỳ hiếm thấy, trọng yếu nhất chính là, kỹ năng phụ trợ Phi hành, Trữ Vinh Vinh biết phải đạt ít nhất trên đệ lục hồn kỹ.

Mà Áo Tư Tạp lúc này mới chỉ là đệ tam hồn kỹ mà thôi a! Điều này đại biểu cái gì? Đại biểu tiềm lực phát triển của hắn trong tương lai không thể hình dung nổi.

Phi hành, như thế nào mới có thể phi hành?

Trữ Vinh Vinh nhìn Áo Tư Tạp bằng ánh mắt tràn ngập tâm tình phức tạp, lúc này, giờ phút này, nàng rốt cuộc lần đầu tiên nhận thức được rằng, trong các đệ tử của Sử Lai Khắc, mình có lẽ là kẻ kém cói nhất.

"Khái khái". Áo Tư Tạp nhìn bộ dáng mọi người trợn mắt há hốc mồm trong lòng cảm thấy thầm sảng khoái. Ho khan hai tiếng, tiếp tục nói: "Ân, ta còn chưa có nói hết mà. Đệ tam hồn hoàn kỹ năng của ta là phi hành,…. trong một phút."

"Dựa vào…" Trừ Triệu Vô Cực nhẫn nhịn chưa nói gì, tất cả những người khác đều rộn lên.

Đái Mộc Bạch tức giận nói: " Tiểu Áo, Ngươi không phải định làm cho mấy lão ca chúng ta thêm mệt mỏi đấy chứ? Nói chuyện như vậy làm sao bọn ta thở nổi."

Áo Tư Tạp cười hắc hắc, rồi nói: "Đái lão đại, ngươi định uy hiếp ta đấy ư? Bay lượn trong vòng một phút thì sao chứ? Có nhiều người có thể làm như vậy sao?"

Đái Mộc Bạch bĩu môi, nói:" Một kỹ năng hiếm có ư? Thì sao chứ? Phi hành trong một phút thì có lợi ích gì? Gặp phải địa phương có rộng lớn một chút như sông hay vách núi thì làm sao đây?"

Áo Tư Tạp hai mắt thất thải quang mang trở nên rõ ràng hơn. "Có thật là không có tác dụng chứ? Nếu phi hành trong một phút, bằng vào tốc độ của Phong vĩ kê quan xà thì sao??

"Cái gì?"

Đái Mộc Bạch thất kinh. "Ngươi nói là ăn cái ma cô tràng này của ngươi là có thể bay một phút với tốc độ của Phong vĩ quan kê xà? Có thể sao?"

Áo Tư Tạp ngạo nghễ nói: "Sao lại không được chứ? Đệ tam hồn hoàn của ta có được là do Phong vĩ quan kê xà, hồn kỹ tự nhiên cũng có liên quan đến nó, ta cảm thụ có lẽ không sai đâu. Sau này muốn ăn ma cô tràng của ta, các ngươi phải hảo hảo van cầu ta."

Trữ Vinh Vinh vừa mới thở phào nhẹ nhõm lại bị Áo Tư Tạp nói làm cho khiếp sợ. Mặc dù chỉ có thể duy trì trong một phút, nhưng chính là lấy tốc độ của Phong vĩ kê quan xà mà tính, sợ rằng ít nhất cũng phải bay được khoảng cách trên hai ngàn thước sao.

Hay là tương đương với tình huống khi gặp nguy hiểm, có thể trong một thời gian ngắn ngủn trong vòng một phút chạy ra ngoài hai ngàn thước, không cần quan tâm đến tình trạng địa hình xung quanh ra sao.

Cái kỹ năng này quả là cường hãn, tuyệt không thể thuần tuý so sánh với kỹ năng phụ trợ Phi hành khác, phải biết rằng, bình thường kỹ năng phụ trợ Phi hành mặc dù có hiệu quả nhưng tốc độ phi hành rất chậm.

Triệu Vô Cực hài lòng gật đầu nói: "Cuối cùng cũng không có lãng phí tinh lực chút nào. Tiểu Áo, nghe ngươi nói thì đệ tam hồn hoàn này thì là phi thường tốt. Nếu lấy hồn lực của ngươi bây giờ, có thể chế tạo bao nhiêu cái ma cô tràng?"

Áo Tư Tạp suy nghĩ một lúc rồi trả lời: "Cái ma cô trang này tiêu hao hồn lực so với hai loại hương tràng trước thì lớn hơn nhiều. Lấy tình huống của ta bây giờ, một lần tính nhiều nhất cũng chỉ có thể chế tạo mười cái,lúc đó thì hồn lực sẽ tiêu hao cũng gần như không còn. Phải khôi phục toàn bộ lại mới có thể chế tạo tiếp."

Nhìn chúng đệ tử, Triệu Vô Cực hài lòng nói: "Mười cái như vậy là đủ rồi, sau này hồn lực của ngươi sẽ tăng lên, số lượng cũng sẽ không ngừng tăng lên. Trong hệ thực vật phụ trợ vũ hồn, hương tràng của ngươi từ bây giờ bắt đầu có thể tính là nằm trong nhóm cực phẩm. Tốt lắm, đại gia ta chuẩn bị một chút, đợi Tiểu Tam tu luyện tỉnh lại chúng ta lập tức rời khỏi nơi này, quay về học viện."

Vừa nói xong, Triệu Vô Cực nhấc chân hướng về phía Đường Tam đi đến. Lúc này Áo Tư Tạp đã hấp thu xong hồn hoàn, hắn quyết định để bọn nhỏ có thể nghĩ ngơi, còn chính bản thân hắn thay thế hộ pháp cho Đường Tam. Sau đó lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi này, tránh đêm dài lắm mộng.

"Triệu sư phụ, sợ là chúng ta còn chưa thể đi." Đúng lúc này, Đường Tam đang ngồi tu luyện đột nhiên mở mắt, vừa nói vừa nhìn Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực sửng sốt một chút, "Không thể đi? Tại sao? Tiểu Tam, nơi đây là Tinh Đấu đại sâm lâm, không phải là địa phương để chơi đùa. Ta là sư phụ, ta nói rồi, mục tiêu đã hoàn thành, chúng ta phải

nhanh nhanh quay về học viện, nếu không, các ngươi nhỡ xảy ra chuyện gì, ta làm sao trả ăn nói với Phất Lan Đức đây."

"Chính là..." Đường Tam có chút vội vàng mở miệnh thì lại bị Triệu Vô Cực cắt lời, "Không có cái gì chính là ở đây. Ngươi nếu thức dậy, chúng ta cũng không nên tiếp tục nghỉ ngơi nữa. Chúng ta nên ra khỏi Tinh đấu đại sâm lâm, hơn nữa bây giờ thừa dịp sắc trời còn chưa tối hẳn, chúng ta lập tức xuất phát."

"Triệu sư phụ, ngài có thể đợi ta nói nốt hay không?" Đường Tam từ trên mặt đất đứng dậy, có chút bất đắc dĩ nhìn Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực trong mắt hàn quang chợt loé lên, nhưng tựa hồ nghĩ tới cái gì, hàn quang lại biến mất. Nếu là trước kia, ai dám ngỗ nghịch chống đối hắn, chỉ sợ hắn đã dùng bàn tay gấu của mình cho kẻ đó ăn một cái bạt tai rồi.

Mà đối với Đường Tam, hắn cuối cùng cũng không dám, ám khí của Đường Tam cố nhiên làm cho hắn có chút cố kỵ. Nhưng quan trọng hơn, chính là...

Đường Tam không đợi Triệu Vô Cực mở miệng, nói nhanh: "Ta cũng cần một cái hồn hoàn, không bằng lần này trực tiếp đi tìm một con hồn thú luôn, sau này đỡ phải đi một chuyến nữa."

"Không được, ngươi không hiểu ta nói gì sao?" Triệu Vô Cực không suy nghĩ nói luôn. Đột nhiên, thân thể hắn có chút cứng ngắc, mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào Đường Tam, hỏi: "Ngươi vừa nói cái gì?"

Đường Tam chăm chú trả lời: "Ta nói, ta cần một cái hồn hoàn. Vừa rồi cùng Mạnh Y Nhiên chiến đấu, có lẽ bởi vì nàng gây cho ta áp lực quá lớn, nên hồn lực của ta rốt cục đột phá hai mươi chín cấp, đã đạt tới ba mươi cấp. Cho nên ta cần phải có một cái hồn hoàn để tiến giai. Triệu sư phụ, ngài xem có thể hay không ?"

Triệu Vô Cực trừng mắt nhìn Đường Tam.

Đang dương dương đắc ý cầm ma cô tràng trong tay, Áo Tư Tạp nhất thời đánh rơi ma cô tràng xuống đất.

Đái Mộc Bạch hai con ngươi quái dị dung hợp thành một.

Gã mập mạp Mã Hồng Tuấn há to miệng.

Chu Trúc Thanh mặt lạnh như băng biến thành sự ngạc nhiên.

Trữ Vinh Vinh nhu hoà cười cười, trên mặt hiện lên hai má lúm đồng tiền.

Tiểu Vũ kích động,lắc cổ tay Đường Tam.

Mỗi một người bộ dáng khác nhau đều thể hiện sự chấn động. Nguyên nhân chỉ có một, Đường Tam mới có mười hai tuổi.

Mười hai tuổi đạt đến cấp Hồn sư, đối với người bình thường mà nói, có lẽ cũng đã là tồn tại không thể tư nghị. Nhưng nếu chỉ điều đó thì mọi người ở đây cũng không cảm thấy kỳ quái, bởi vì bọn họ đều như vậy.

Nhưng là..... mười hai tuổi đạt cấp Hồn tôn. Bọn họ ngay cả nghe cũng không có nghe nói qua.

Cho dù là thực lực bây giờ cực mạnh, có người đạt tới ba mươi bảy cấp hồn lực là Đái Mộc Bạch cũng không cách nào tưởng tượng, kỷ lục của chính mình tại Sử Lai Khắc học viện mới lập không lâu đã bị phá, mười bốn tuổi hắn trở thành Hồn tôn, mà trước mắt Đường Tam mười hai tuổi đã sắp tiến vào cảnh giới này.

Đột phá ba mươi cấp, đối với Hồn sư là một việc vô cùng trọng đại, có ý nghĩa là tiền đồ không thể hạn lượng. Sở hữu đệ tam hồn hoàn,bản chất thực lực đã tăng vọt lên, đó cũng là nguyên nhân tại sao Trữ Vinh Vinh thay đổi suy nghĩ đối với Áo Tư Tạp khi thấy hắn đột phá cấp ba mươi.

Đường Tam, năm nay mười hai tuổi, đã có thể tiến vào đẳng cấp này, hỏi sao mọi người ở đây không giật mình cơ chứ?

Duy nhất có một người là không vì thế mà kinh ngạc, chính là bản thân Đường Tam. Kỳ thật hắn sau khi rời khỏi Nặc Đinh học viện cũng đã đạt tới cấp hai mươi chín, bảo trì cái cấp bậc này, giằng co một thời gian đã rất lâu, so với trước kia hắn tu luyện thực sự đã lâu hơn rất nhiều. Hôm nay cùng Mạnh Y Nhiên

đánh một trận, cố nhiên lại gặp được kỳ ngộ. Nhưng trên thực tế, cho dù không có đánh trận này, Đường Tam cũng sẽ như trước, trong thời gian ngắn đột phá trói buộc của cấp hai mươi chín, tiến vào bình diện cấp ba mươi.

Triệu Vô Cực nghiêm túc nhìn Đường Tam, "nói cho ta biết, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi, chính xác cả ngày tháng".

Đường Tam không chút do dự nói: "Mười hai tuổi lẻ bảy tháng".

Triệu Vô Cực gật đầu, ánh mắt nhìn về những người khác. " Các ngươi đều thấy đấy, đặc biệt là những người chưa đạt tới cấp ba mươi, các ngươi có thấy không, Đường Tam cùng các ngươi lớn như nhau, nhưng bây giờ hắn đã tiến vào đẳng cấp kia. Đây là kết quả của sự cố gắng. Mười hai tuổi lẻ bảy tháng. Ta nghĩ, cái này vĩnh viễn là kỷ lục của Sử Lai Khắc học viện, vĩnh viễn."

Đường Tam chắc chắn không phải là học sinh nhỏ nhất của Sử Lai Khắc học viện, ngoài hắn ra còn mấy người so tuổi còn nhỏ hơn Đường Tam, nhưng Triệu Vô Cực tuyệt không tin còn có ai có thể so với Đường Tam đạt cảnh giới ba mươi cấp ở tuổi này.

Áo Tư Tạp nói:" Triệu sư phụ, ta không đồng ý với lời nói của ngài. Đường Tam có thể đột phá ba mươi cấp như vậy không thể nói kết quả đơn thuần là của sự nỗ lực."

Triệu Vô Cực trừng hắn một cái: "Vậy ngươi nói cho ta biết tại sao?"

Áo Tư Tạp cười hắc hắc, nói:" Bởi vì chúng ta là Sử Lai Khắc đệ tử, nếu nói chung ta là quái vật thì hắn là rồng trong quái vật."

Nghe Áo Tạp Tư nói xong, Triệu Vô Cực cười. Ngoài hắn, những người khác đều cười, cho dù là Chu Trúc Thanh, trên mặt cũng mang một nụ cười nhàn nhạt.

"Ca. ..Chúc mừng ngươi." Tiểu Vũ thấp giọng nói bên tai Đường Tam. Lúc này nàng vẫn hưng phấn ôm lấy cánh tay phải của Đường Tam, "bất quá, ta sẽ nhanh chóng đuổi kịp ngươi thôi."

Đối với Tiểu Vũ mà nói, Đường Tam tuyệt không nghi ngờ. Đã nhiều năm trôi qua, mặc dù là Đường Tam luôn luôn đột phá trước, nhưng dù thế nào thì trong một thời gian ngắn sau, Tiểu Vũ cũng đuổi kịp tới cấp bậc của hắn. Đường Tam vẫn cho rằng nếu Tiểu Vũ tu luyện khắc khổ hơn một chút, thực lực nhất định sẽ vượt qua chính mình.

"Triệu sư phụ, ngài xem, chúng ta có thể lưu lại giúp ta tìm kiếm một hồn thú thích hợp được không?" Đường Tam dò hỏi.,

Triệu Vô Cực mỉm cười:" Đương nhiên có thể, đây là vận mệnh của ngươi, chúng ta không những giúp ngươi tìm đệ tam hồn hoàn, mà còn muốn giúp ngươi tìm kiếm một hồn thú thích hợp nhất cho người. Xem ra chúng ta lần này duyên nợ đối với Tính đấu đại sâm lâm còn kéo dài thêm một chút."

Áo Tư Tạp thu được đệ tam hồn hoàn, Đường Tam đột phá hai mươi chín cấp tiến vào cảnh giới ba mươi cấp, có thể nói làm cho mọi người hết sức hài lòng. Đối với những người khác, ngày đầu tiên tiến vào Tinh Đấu đại sâm lâm đã thu được kết quả như vậy, dù thực lực bản thân không tăng lên chút nào nhưng kinh nghiệm lại tăng lên rất nhiều, quan hệ giữa mọi người trong hoàn cảnh nguy hiểm này càng ngày càng xích lại gần nhau.

Triệu Vô Cực không cho mọi người nghỉ ngơi tại chỗ bởi vì hắn sợ lão Long Công sau khi gặp Xà Bà sẽ đồng thời xuất hiện trở lại, mặc dù chỉ tính là khả năng rất nhỏ, nhưng cũng không thể không đề phòng. Đêm đó, hắn mang theo bảy tên đệ tử của Sử Lai Khắc học viện đi phải rẽ trái, thay đổi phương hướng khoảng mười dặm, sau khi đem tất cả dấu vết xoá hết đi, mới cho mọi người dừng lại nghỉ ngơi.

Một đêm vô sự, trái với những gì Triệu Vô Cực lo lắng. Trải qua một đêm tĩnh tu, tinh lực mọi người đều khôi phục tới trạng thái tốt nhất.

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người bắt đầu quá trình tìm kiếm hồn thú, chỉ có điều lần này người sẽ hấp thu hồn thú là Đường Tam, chứ không phải Áo Tư Tạp.

Đối với lựa chọn đệ tam hồn hoàn của mình sẽ là hồn thú dạng gì, đại sư đã sớm lên kế hoạch giúp Đường Tam, cho nên Đường Tam cho rằng việc hắn kiếm hồn thù hắn là dễ dàng hơn nhiều so với Áo Tư Tạp. Dù sao, trong kế hoạch của Đại sư có vài loại hồn thú phù hợp với hắn, lại tương đối dễ kiếm, chỉ cần tu luyện đủ lâu là có thể trở thành đệ tam hồn hoàn cho hắn.

Nhưng sự tình không như ý nguyện, qua hai ngày thời gian, mặc dù chính Triệu Vô Cực dẫn mọi người cẩn thận tìm kiếm, nhưng lại thuỷ chung không có tìm được hồn thú nào thích hợp với Đường Tam.

Do lần trước gặp phải Xà Bà Triêu Thiên Hương tổ tôn hai người, nên Triệu Vô Cực trong lòng có chút kiêng kỵ, hơn nữa Tinh Đấu đại sâm lâm vô cùng nguy hiểm, nên sách lược tìm kiếm hồn thú của Triệu Vô Cực khá bảo thủ, cũng không có xâm nhập sâu bên trong, chỉ mang mọi người theo tìm kiếm ở phạm vi bên ngoài.

Mặc dù theo đường đi, bọn họ vài lần gặp phải hồn thú ngàn năm, nhưng những loại đó lại không thích hợp với Đường Tam, còn những hồn thù khác đều là vài trăm năm.

Cũng không thể trách Triệu Vô Cực dùng thái độ bảo thủ tiến hành tìm kiếm hồn thú, dù sao, chuyến đi này cũng chỉ có một mình hắn là sư phụ. Gặp phải hồn thú cấp thấp, mọi người tự nhiên có thể ứng phó, nhưng khi nào gặp phải hồn thú cường đại, Triệu Vô Cực cũng không nắm chắc có thể bảo vệ từng người thật tốt, mà cái đám đệ tử này đều là tiểu quái vật của Sử Lai Khắc học viện, trong đó có mấy người xuất thân bất phàm. Triệu Vô Cực cũng không dám mạo hiểm, một khi có người gặp vấn đề, thì đó là kết cục trí mạng.

Hai ngày thời gian trôi qua, mặc dù thực vật bổ cho mọi người không là vẫn đề, nhưng sống trong hoàn cảnh mỗi ngày đều rình rập nguy hiểm tứ phía bên trong sâm lâm, khiến cho mọi người luôn phải cảnh giác cao độ, khẩn trương, mau có cảm giác uể oải.

Bất quá, trong quá trình tiến vào phía bên trong sâm lâm, cũng bởi hoàn cảnh luôn rình rập nguy cơ này, khiến cho lũ đệ tử phối hợp với nhau dần trở nên ăn ý hơn, Đường Tam, Đái Mộc Bạch, Tiểu Vũ, Mã Hồng Tuấn bốn người phụ trách chiến đấu khi gặp phải hồn thú, Chu Trúc Thanh phụ trách tiến hành dò xét trong một khoảng cách nhất định, Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh đóng vai trò phụ trợ, cho dù không có Triệu Vô Cực giúp sức, chỉ cần không phải hồn thú hơn ngàn năm, đối với bọn họ không thể sinh ra uy hiếp gì cả.

Ăn ý là phải không ngừng phối hợp chiến đấu mới có thể thành công, ở trong hoàn cảnh nguy hiểm này, hiển nhiên là cách tốt nhất để rèn luyện. Có thể tiến vào học ở Sử Lai Khắc học viện, cũng đã chứng minh lũ đệ tử này có bản sự, vừa là quái vật, vừa là thiên tài, bọn họ thành công chuyển hoá áp lực thành động lực. Hơn nữa, dưới sự hướng dẫn của Triệu Vô Cực, tốc độ tiến bộ của hồn lực cũng không có biến hoá gì, nhưng kinh nghiệm thực chiến cùng thực lực không ngừng được tăng cường.

Màn đêm phủ xuống, lại đến thời gian nghỉ ngơi, không thể đốt lửa ở bên trong Tinh đấu đại sâm lâm, mặc dù đại bộ phận hồn thú đều e ngại ánh lửa, nhưng cũng có một bộ phận không ít hồn thú cực kỳ thích lửa, mà trong cái phần nhỏ này đều là những hồn thú tồn tại chí mạng.

Không cần Triệu Vô Cực chỉ huy, nam đệ tử phụ trách dựng trướng bồng tạm thời, nữ đệ tử lo chuẩn bị chút vật thực, đương nhiên, Áo Tư Tạp thuộc ngoại lệ, trực tiếp được Đái Mộc Bạch, Đường Tam bọn họ cho vào đi giúp nữ đệ tử làm việc.

Trướng bồng không lớn, không đủ chỗ cho mọi người nằm ngủ, nhưng mọi người ngồi tu luyện không thành vấn đề. Đối với bọn họ mà nói, luôn luôn bảo trì trạng thái chiến đấu so với ngủ còn quan trọng hơn nhiều.

Triệu Vô Cực thân là sư phụ, việc gác đêm tự nhiên là do hắn đảm nhận.

Vội vã ăn xong cơm tối, Triệu Vô Cực giục mọi người tiến vào trướng bồng nghỉ ngơi, chỉ lưu lại Đường Tam ở ngoài với mình. "Tiểu Tam, ngươi không phải sốt ruột đấy chứ?" Triệu Vô Cực mỉm cười nhìn thiếu niên ngồi trước mặt.

Đường Tam lắc đầu, nói: "Tìm kiếm hồn thú vốn là vận khí, có nóng này cũng vô dụng. Triệu sư phụ, ngài cứ yên tâm, ta vốn rất nhẫn nại."

Triệu Vô Cực than nhẹ một tiếng, nói: “Bây giờ Tinh đấu đại sâm lâm đã bắt đầu trở nên tiêu điều. Nhiều năm trước kia, ta còn nhỡ kỹ cảnh tượng náo nhiệt ở nơi này. Khi đó, mặc dù ở phía bên ngoài sâm lâm, tuỳ ý có thể thấy được thiên niên hồn thú, nhưng bây giờ hồn thú ít đi nhiều, không biết chúng đã chuyển vào sống sâu trong sâm lâm, hay còn lý do nào khác.”

Đường Tam nói:“Bất luận là nguyên nhân gì, cũng đều là do con người tạo thành. Hồn thú mặc dù hung mãnh, nhưng con người còn hung mãnh hơn nhiều, không phải sao?”

Triệu Vô Cực sửng sốt một chút:“Ngươi có kiến giải gì sao?”

Đường Tam nói: “Sư phụ từng nói qua, hồn sư số lượng tuy ít, nhưng một gã hồn sư từ khi bắt đầu tu luyện đến khi trở thành cao thủ,thời gian bất quá cũng chỉ vài chục năm mà thôi. Mà trong thời gian vài chục năm này, một gã hồn sư cường đại ít nhất cũng phải thu được sáu cái hồn hoàn, nói cách khác, là phải giết sáu con hồn thú. Mà trong số đó hầu hết là hồn thú trăm năm, ngàn năm, thậm chí vạn năm. Hồn thú tu luyện so với loài người chúng ta còn khó khăn hơn nhiều, nếu không cũng sẽ không phân cấp dựa theo số năm tu luyện. Mặc dù bọn chúng số lượng đông đảo, nhưng cứ tiếp tục giết chóc như vậy, số lượng hồn thú tất phải không ngừng giảm bớt, nhất là những hồn thú cường đại, giết một con giảm một con. Sau nhiều năm nữa, sợ là khó có thể gặp được thiên niên hồn thú tồn tại.”

Triệu Vô Cực ưu tư nói: “Ngươi nói rất đúng, chỉ là, có hồn sư nào nghĩ đến vấn đề này đâu cơ chứ? Ai không hy vọng bản thân mình trở nên cường đại hơn nữa? Cho dù là Vũ hồn điện có tiến hành ước thúc, chỉ sợ là cũng không có tác dụng.”

---

32. Chương 31: Sâm Lâm Chi Vương-thái Thản Cự Viên

Triệu Vô Cực nói: “Đúng lắm, ngươi nói không sai chút nào. Lần này không phải chúng ta không kiềm chế được, nhiều nhất chúng ta cũng chỉ giết một vài con mà thôi. Tiểu Tam, ta quyết định rồi, nếu ngày mai không tìm được hồn thú thích hợp cho ngươi, chúng ta sẽ xâm nhập sâu vào trong Tinh Đấu đại sâm lâm, chắc chắn sẽ có hồn hoàn thích hợp cho ngươi, yên tâm đi.”

Đường Tam mỉm cười, nói:” Triệu sư phụ, kỳ thật cho tới bây giờ ta cũng không có quá lo lắng về vấn đề đó, mà ta còn chưa kịp hướng tới ngài nói tiếng xin lỗi về việc lần trước cùng ngài tỷ thí. Ngài vẫn còn nương tay lưu tình, mà ta lại …”

Triệu Vô Cực cười khổ một tiếng, hướng về Đường Tam khoát tay:” Được rồi, cần gì phải nhắc đến việc đã qua chứ, ta đã quên rồi.”

Hai người liếc hau, không khỏi toát ra tiếu ý trên mặt.

Đúng lúc này, đột nhiên, Triệu Vô Cực tiếu ý trong mắt chợt nháy mắt biến mất, một tay dũng mãnh tóm lấy bả vai Đường Tam kéo hắn lại gần mình, hơi thở lăng lệ từ trên người Triệu Vô Cực toát ra, nương theo một tiếng gầm nhẹ, hắn trực tiếp xuất ra vũ hồn của mình, Đại lực Kim Cương Hùng trong nháy mắt xuất hiện.

“Mọi người rời khỏi trướng bồng. Mau” Triệu Vô Cực gầm nhẹ một tiếng, âm thanh hùng hậu truyền vào trong trướng.

Trải qua vài ngày phối hợp chiến đấu, chúng đệ tử sớm đã đạt đến mức vô cùng ăn ý,liền nhanh chóng bay từ trong trướng bồng ra ngoài.

“Triệu sư phụ, làm sao vậy?” Đái Mộc Bạch tiến bước đi về phía bên cạnh Triệu Vô Cực, nghi hoặc hỏi.

Triệu Vô Cực không có trả lời vấn đề của hắn, mà nói:” Tất cả mọi người ra phía sau lưng ta, trong tình huống bất trắc xảy ra, các ngươi không cần lo cho ta, lập tức rời khỏi nơi này, … trước tiên ra khỏi Tinh đấu đại sâm lâm, hơn nữa, Mộc Bạch, trong lúc ta không có ở bên cạnh, trách nhiệm bảo vệ mọi người ta giao cho ngươi.”

Bất luận là Đái Mộc Bạch, Đường Tam hay nhưng người khác cũng đều không rõ ràng đến tột cùng đang xảy ra chuyện gì mà có thể làm cho Triệu Vô Cực vốn luôn luôn tự tin vào thực lực trở nên khẩn trướng như vậy. Ngay lúc này, bọn họ đột nhiên thấy được một tràng cảnh kỳ dị.

Theo ánh mắt chăm chú của Triệu Vô Cực, hai thân cây cao lớn đột nhiên chậm rãi hướng hai bên tách ra, một thân ảnh khổng lồ lặng yên không một tiếng động không biết từ đâu đi ra. Chứng kiến thân hình to lớn này, mọi người phảng phất như ngừng thở. Bây giờ ai cũng hiểu được Triệu Vô Cực vốn lo lắng điều gì.

Sinh vật đó tồn tại giống như là một ngọn núi, ánh sáng yếu ớt tại Tinh đấu đại sâm lâm chiếu rọi xuống bộ lông ngăm đen phủ toàn thân tạo nên một thứ ánh sáng nhàn nhạt. Mặc dù bốn chân của nó chạm đất, nhưng bả vai tuyệt đối cao trên bảy thước, nếu đứng thẳng lên, sợ rằng sẽ cao trên mười lăm thước.

Nhìn bề ngoài, nó giống như viên hầu, hoặc hắc tinh tinh, ngoại trừ đôi mắt giống như hai cái đèn lồng lớn loé ra kim sắc quang mang,toàn thân còn lại đen nhánh, trong ban đêm nếu không phải do nó di động, thì thậm chí không thể nhìn thấy rõ thân thể của nó.

Tên gia hoả này thực sự thân thể quá hùng tráng, chẳng những thân thể to lớn không thể tư nghị, mà mỗi tấc trên cơ thể đều được che kín so với đá hoa cương còn muốn cường hãn hơn, nhìn như một ngọn núi nhỏ. Mà to lớn như vậy nhưng trong khi hành tẩu lại không phát ra một chút tiếng động nào, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không nghe thấy tiếng.

Chứng kiến nó, người đầu tiên nhận ra chính là Đường Tam. Bằng vào kiến thức đại sư truyền thụ cho hắn, hắn cơ hồ ngay lập tức nhận biết tên gia hoả này là loại gì.

"Đó là vua sâm lâm, Thái thản cự viên." Cho dù là người luôn luôn trầm ổn như Đường Tam, lúc này thanh âm cũng có chút thay đổi.

Thái thản cự viên là hồn thú mang ý nghĩa gì trong sâm lâm. Tuyệt đối là bá chủ nơi đây. Không có hồn thú nào dám đắc tội với nó, bởi vì kết quả tất yếu là tử vong. Cho dù là Thái thản cự viên là một bách niên hồn thú, cũng có thể đấu với thiên niên hồn thú khác. Bọn chúng là loài sở hữu lực lượng cùng tốc độ vô cùng khủng bố, công kích phòng ngự cơ hồ không có gì là khuyết yếu, đáng sợ nhất chính là bọn chúng có thể thi triển một vài loại hồn kỹ bình thường. Không một người nào biết Thái thản cự viên chánh thức có kỹ năng gì, bởi vì những người chứng kiến kỹ năng đó đều đã chết.

Cùng là thiên niên hồn thú , thực lực lại bất đồng, đó là vấn đề về thuộc tính bản thân. Mà Thái thản cự viên, trong tất cả các loại hồn thú, hiển nhiên là một trong số ít loài đứng ở trên đỉnh Kim Tự Tháp, có khả năng mang đếu ác mộng kinh hoàng cho tất cả mọi hồn sư.

Từng không biết có bao nhiêu hồn sư mơ ước sở hữu được Thái thản cự viên cường đại, hy vọng có thể giết chết nó làm hồn hoàn cho mình. Nhiều người đã cố gắng thực hiện ý đồ cuồng vọng này,nhưng toàn bộ đều đã biến mất khỏi thế gian.

Trong giới hồn sư, tựa hồ chỉ có một người đã từng giết chết một con Thái thản cự viên, chỉ có duy nhất một người mà thôi.

Thái thản cự viên không chỉ có thực lực cường đại, mà bản thân nó có trí tuệ không thua gì loài người. Tại sâm lâm, nó tuyệt đối là vương giả.

Bất luận là Đường Tam hay Triệu Vô Cực đều không nghĩ ra, loại hồn thú cấp bậc này cho dù có tồn tại trong Tinh đấu đại sâm lâm, thì cũng phải sống ở vị trí hạch tâm, vua sâm lâm sao lại có thể xuất hiện ở chỗ này cơ chứ?.

"Tôn kính vua sâm lâm. Chúng ta không có ý mạo phạm ngài. Nếu đây là lãnh địa của ngài, chúng ta nguyên ý rời đi ngay lập tức." Triệu Vô Cực trầm giọng nói, hắn biết, Thái thản cự viên có thể nghe hiểu tiếng nói của loài người, nhất là con Thái thản cự viên trước mắt cường tráng như vậy, rõ ràng tu vi đã vượt qua ngàn năm. Hắn thật sự không nghĩ ra trong các loại hồn thú, còn loại nào có cường đại hơn kẻ trước mặt đây.

Thái thản cự viên cũng không có để ý tới lời Triệu Vô Cực nói. Nó chỉ làm một động tác đơn giản khiến cho tim mọi người đập thình thịch: tiến đến từng bước.

Mặc dù chỉ là từng bước, nhưng với thân thể hùng tráng của nó, đã khiến cho khoảng cách giữa nó và đám đệ tử của Sử Lai Khắc học viện thu hẹp lại chỉ còn chút xíu.

Lúc này, đại não của Triệu Vô Cực cấp tốc vận chuyển, hiện ra nhiều thứ, nhưng chung quy chỉ có ba chữ:

Làm sao đây?

Đúng vậy. Hắn nên làm gì bây giờ? Triệu Vô Cực mặc dù tự tin vào thực lực, nhưng hắn rất rõ ràng, trước mặt là Thái thản cự viên còn đáng sợ hơn so với vợ chồng Cái Thế Long Xà , hắn thà đối mặt với một hồn sư đẳng cấp Đấu La, chứ tuyệt đối không muốn đối mặt với vị vua hồn thú này.

Nhớ lại lời Đường Tam có nói, hồn sư đối với việc lạm sát hồn thú làm cho hồn thú đối với con người tràn ngập hận ý, vị vua hồn thú này hẳn là không ngoại lệ.

Đứng trước mặt nó, Triệu Vô Cực biết, ngay cả tự bảo vệ chính mình cũng là vấn đề, đừng nói là bảo vệ những người khác, nhưng giờ phút này, sao có thể bảo hắn lùi bước chứ.

Cắn răng một cái, Triệu Vô Cực trầm giọng nói: "Ta ngăn trở nó, các ngươi lập tức ăn Ma cô tràng của Áo Tư Tạp rời đi, ta sợ rằng kiên trì không được lâu, các ngươi phải thật khẩn trương." Bỏ lại những lời này, Triệu Vô Cực hít vào một hơi, trên người bảy cái quang hoàn loé sáng, hướng về phía Thái thản cự viên vọt tới.

Đệ nhất, đệ nhị, đệ tam, đệ ngũ, bốn cái quang hoàn đồng thời loé sáng, đối mặt với địch thủ mạnh mẽ, Bất Động Minh Vương trực tiếp sử dụng toàn bộ bốn trong bảy hồn kỹ của mình.

Bốn cái hồn hoàn đồng thời loé sáng phát ra quang mang chói mắt, Bất Động Minh Vương hộ thân, lấy Triệu Vô Cực làm trung tâm khống chế trọng lực toàn diện bao phủ hướng về phía Thái Thản cự viên. Trọng lực đè ép phối hợp với trọng lực khống chế toàn diện, hắn hy vọng có thể hạn chế thân thể của Thái Thản cự viên, đồng thời hai bàn tay dựng đứng, Kim Cương chưởng uy mãnh toàn lực thúc dục, năng lượng ba động mạnh mẽ phóng thích. Triệu Vô Cực ở bên cạnh một gốc cây đại thụ tán lá che trời, tích lực bay lên không, hai tay xoay chuyển, không giữ lại một chút hồn lực nào, hướng vào Thái Thản cự viên trực tiếp đánh tới.

"Đường Tam, ngươi giúp mọi người chạy, ta đi giúp Triệu sư phụ." Đái Mộc Bạch nói hét to một tiếng, ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng. Hắn tất nhiên cũng biết Thái Thản cự viên rất cường đại, cho nên hắn chẳng những trực tiếp gọi ra Bạch Hổ vũ hồn của mình, đồng thời trong nháy mắt phát động hồn kỹ mạnh nhất của bản thân –Bạch Hổ kim cương biến.

Đái Mộc Bạch xuất ra Bạch Hổ vũ hồn,thân thể của hắn tự nhiên trở nên bành trướng ra, quần áo nửa thân trên hoàn toàn bị xé vụn, để lộ cơ bắp cuồn cuộn. Quỷ dị nhất chính là, trên da tay hắn xuất hiện những hoa văn màu đen, nếu có thêm bộ lông vào thì không khác gi một con hổ thực thụ.

Một đôi hổ chưởng(bàn tay) lớn, mặt trên bấn ra những lưỡi dao sắc bén chuyển thành màu bạc, kỳ lạ nhất chính là, toàn thân hắn bao phủ một lớp kim quang mãnh liệt, phảng phất như được mạ kim loại.

Hai mắt chuyển dần thành màu đỏ máu, toàn thân phát tán ra khí phách vương giả.

Công kích và phòng ngự đồng thời tăng lên, Đái Mộc Bạch gầm lên một tiếng, lấy toàn lực xông vào Thái thản cự viên. Mục tiêu của Triệu Vô Cực là đỉnh đầu của Thái thản cự viên, còn Đái Mộc Bạch lại nhằm vào là cổ,nơi được Thái thản cự viên che chắn .

"Các ngươi mau đi đi, ta phải giúp bọn họ, không thể đi được." Một âm thanh ôn nhu nhưng kiên định vang lên, Thất bảo lưu ly tháp huyễn lệ từ trong lòng bàn tay Trữ Vinh Vinh xoay tròn hiện ra.

Mấy ngày này, nàng cùng mọi người phối hợp ăn ý, không tạo nên sai lầm gì, đồng thời không còn bộc phát tính khí tiểu thư nữa, từ từ được mọi người đón nhận. Ai cũng không thể không thừa nhận, Thất bảo lưu ly tháp quả thật có chỗ độc đáo, được xưng làm vũ hồn phụ trợ số một cũng không phải là nói láo.

"Thất bảo nổi danh,đệ nhất: Lực"

"Thất bảo nổi danh,đệ nhị: Tốc"

Theo tiếng ngâm trong trẻo của Trữ Vinh Vinh, bốn đạo quang mang đồng thời bắn ra, trong đó hai đạo rơi vào trên thân Triệu Vô Cực đúng lúc hắn sắp đánh vào đỉnh đầu Thái thản cự viên.

Thất bảo lưu ly tháp vốn là vũ hồn có đặc tính cực mạnh,tính tăng cường của nó không hề phụ thuộc vào thực lực của đối tượng.

Trữ Vinh Vinh bây giờ chỉ có thể tăng cường ba mươi phần trăm, nói cách khác, bất luận đối tượng có thực lực thế nào đều tăng thêm ba mươi phần trăm, Đái Mộc Bạch ba mươi bảy cấp tăng ba mươi phần trăm lực lượng cùng tốc đô, Triệu Vô Cực bảy mươi sáu cấp cũng như vậy.

Quả nhiên, dưới hỗ trợ của Trữ Vinh Vinh với Thất bảo lưu ly tháp, Triệu Vô Cực tốc độ chợt gia tăng, hồn lực trên hai hùng chưởng(bàn tay gấu) rõ ràng tăng cường vài phần, trong nháy mắt đã vượt qua lực công kích của tám mươi cấp hồn lực.

Tổng cộng bảy tên đệ tử, hai người đã quyết định lưu lại, những người khác có thật sự bỏ chạy hay không ? Mấy ngày tập luyện phối hợp sớm đã hình thành sự ăn ý vô cùng. Đường Tam thậm chí còn chưa kịp nói gì, chỉ vỗ vỗ bả vai tên mập … liền cũng xông ra ngoài. Ý tứ của hắn rất rõ ràng, nhiệm vụ của lão Đại, giao cho ngươi hoàn thành cũng không sao.

Mục tiêu của Đường Tam cũng giống Đái Mộc Bạch, đều là nhằm vào phía trước cổ Thái thản cự viên. Chỉ có điều, Đái Mộc Bạch là trực tiếp công kích, còn Đường Tam lại sử dụng Lam ngân thảo điên cuồng xuất ra, dụng kỹ năng quấn quanh hướng tới cổ Thái thản cự viên, hy vọng có thể hạn chế hành động của nó. Bởi vì Đường Tam rất rõ ràng, Thái thản cự viên không chỉ có cận thân công kích và phòng ngự là mạnh mẽ, thân thể nó mặc dù khổng lồ nhưng tốc độ lại cực kỳ đáng sợ.

Trữ Vinh Vinh lúc này phát huy tác dụng của hệ hồn sư phụ trợ, khi Đường Tam vừa phi thân lao đi, hai đạo phụ trợ quang mang bắn ngay vào người hắn.

Được Thất bảo lưu ly tháp phụ trợ tuyệt đối là một loại hưởng thụ. Lực lượng cùng tốc độ trong nháy mắt tăng cường ba mươi phần trăm, cái loại cảm giác này mới tuyệt với làm sao, Lam ngân thảo của Đường Tam ngay lập tức trở nên tươi tốt, vững vàng cuốn lấy cổ Thái thản cự viên, đồng thời cố gắng vươn thêm nhiều nhánh, hy vọng có thể bằng vào độc tố, tạo cho Thái thản cự viên một chút thương tổn.

Chu Trúc Thanh nhìn theo thân ảnh Đường Tam lao ra cũng đồng thời biến mất. Nàng đương nhiên sẽ không rời đi, lúc này, nàng đứng gần Triệu Vô Cực, tích tụ lực lượng, chờ thời cơ thích hợp để phát động công kích.

Tên mập mạp Mã Hồng Tuấn trong mồm không biết lẩm bẩm cái gì, từ trên người hai cái hồn hoàn đồng thời phóng thích ra quang mang mãnh liệt, toàn thân toả ra ngọn lửa tím. Đệ nhị hồn hoàn kỹ năng của hắn là Dục Hoả Phượng Hoàng không chỉ dùng để hộ thể, mà đồng thời có thể phối hợp tăng cường cho đệ nhất hồn hoàn kỹ năng Phượng Hoàng Hoả Tuyến. Một dải Phượng Hoàng Hoả Tuyến từ trong miệng phun ra, bất quá, tên này âm hiểm, mục tiêu là nhằm vào hạ bộ của Thái thản cự viên. Tên Mập này đương nhiên không biết con Thái thản cự viên này là đực hay cái, hắn chỉ biết là, bất luận là giới tính gì thì cái bộ phận này tuyệt đối là yếu điểm của nó.

Tiểu Vũ cơ hồ là động cùng lúc với Chu Trúc Thanh, nhưng nàng lựa chọn lánh vào một cây đại thụ. Đối phó với giống Thái thản cự viên này, nàng không am hiểu chút nào, nhưng Tiểu Vũ lại không lùi ra xa mà còn vọt tới gần. Không biết tại sao, trên mặt nàng ngược lại có chút cảm giác dễ dàng, chỉ có điều lúc này không có người nào chú ý tới vẻ mặt của nàng thôi.

Áo Tư Tạp thì lại không có vọt tới trước, nhưng trong miệng hắn cũng không có ngừng lẩm nhẩm câu: "Lão tử có cây Ma cô tràng" cố gắng chuẩn bị chút công cụ giúp mọi người có thể chạy trốn.

Oanh.

Hai phát Kim cương chưởng của Triệu Vô Cực được phụ trợ thêm ba mươi phần trăm sức mạnh, kích thẳng vào đầu của Thái thản cự viên. Trong nháy mắt được hỗ trợ tăng thêm lực lượng và tốc độ, làm cho Triệu Vô Cực đối với lần công kích này cực kỳ hài lòng. Hắn có thể khẳng định hắn vừa có thể phát động tối đa thực lực của đệ thất hồn hoàn.

Nhưng một tràng cảnh xuất hiện làm mọi người sợ hãi. Triệu Vô Cực sau khi hai chưởng đập thẳng vào đỉnh đầu của Thái thản cự viên, cả thân thể như đạn bắn ra ngoài, mà đối với Thái thản cự viên, lực công kích của Triệu Vô Cực phỏng chừng không đủ,cả giận Thái thản cự viên vung văng hai tay đập về phía sau, sau đó vị vua sâm lâm này bộc phát một tiếng rống giận dữ kinh thiên.

Đường Tam dựa vào Tử cực ma đồng chứng kiến rõ ràng, từ trên người Thái thản cự viên bộc phát ra một tầng khí màu đen. Lúc này là ban đêm, cũng chỉ có hắn thấy rõ ràng được tầng khí này, ngay sau đó, bất luận là công kích từ mặt đất của Đái Mộc Bạch cùng hắn, hay cố gắng công kích từ trên cây của Chu Trúc Thanh cùng Tiểu Vũ, đều là chạm vào làn hắc khí. Làn hắc khí trầm xuống, quấn quanh trên người Thái thản cự viên, nghiền nát Lam ngân thảo, công kích căn bản không có một chút tác dụng nào.

Đường Tam bởi vì nhìn thấy được làn hắc khí xuất hiện, phản ứng cũng nhanh nhất, bay lui về phía sau, mặc dù bị chấn bay nhưng miễn cưỡng còn có thể khống chế bản thân đứng được, vừa kịp đem Tiểu Vũ bị đánh bay đón lấy.

Thực lực của Đái Mộc Bạch chỉ đứng sau Triệu Vô Cực là người mạnh nhất trong cả nhóm, nhưng bởi vì khoảng cách quá gần đối với Thái thản cự viên, cũng bị đánh bay, đồng thời không kìm được phun ra một ngụm máu.

Không may mắn nhất là tên mập ra tay thâm hiểm. Phượng Hoàng Hoả Tuyến do hắn phun ra gặp phải tầng hắc khí trước mắt toàn bộ bị đánh bật ngược trở lại, mặc dù hắn cố gắng mang đệ nhị hồn hoàn kỹ năng chống chọi,nhưng Hoả phượng hoàng vẫn bị hoả tuyến hung hãn đánh vào ngược vào người khiến cho lảo đảo lùi lại đến sát bên Đường Tam, được Đường Tam giúp đỡ mới có thể ổn trụ lại thân hình. Cũng may là ngọn lửa này là của chính hắn phát ra, nên thân thể còn có thể chịu được, không bị đốt cháy.

Thái thản cự viên tự hồ bị chọc giận, đồng thời khi màn hắc khí bộc phát, thân thể khổng lồ của nó làm một vài động tác kịch liệt.Lấy mắt thường mà nhìn thì không phân biệt được tốc độ, thân thể khổng lồ của nó từ trên trời giáng xuống, trực tiếp hướng tới chỗ mọi người đè ép xuống.

Lúc này, thân hình Triệu Vô Cực còn đang bị đánh bật lên trên không trung, cho dù hắn muốn cứu viện cũng không còn kịp nữa.

Đường Tam mặc dù đối với tốc độ của Thái thản cự viên đã có chút phòng bị, nhưng hắn vẫn không nghĩ tới sự kinh khủng của vị vua sâm lâm này, thân thể khổng lồ lao tới bằng tốc độ hư ảo, khí thế thái sơn áp đỉnh kinh khủng làm cho mọi người đều có cảm giác khó thở.

Tại thời khắc mấu chốt, tốc độ phản ứng của mỗi người bất đồng. Phản ứng nhanh nhất là Đường Tam. Luyện tập ám khí nhiều năm giúp cho thần kinh phản xạ của hắn hơn hẳn người thường. Trước tiên trong tay ôm lấy Tiểu Vũ hướng ra phía xa quăng lên trên không trung, thoát khỏi phạm vi công kích của Thái thản cự viên. Cùng lúc ném Tiểu Vũ đi, hắn tung một cước mạnh đá vào mông béo phì của tên mập, đưa hắn bay sát mặt đất ra ngoài, đồng thời, tại thời khắc cuối cùng mượn lực phản chấn bắn ra ngoài phạm vi công kích của Thái thản cự viên.

Cho dù Đường Tam phản ứng với tốc độ kinh người, nhưng thời gian thực sự quá ngắn, hắn chỉ kịp cứu Tiểu Vũ cùng Mã Hồng Tuấn hai người mà thôi. Đái Mộc Bạch phản ứng chỉ chậm hơn so với Đường Tam một chút, đột nhiên phát hiện Thái thản cự viên từ trên không trung rơi xuống, hắn không có cách nào đạt tốc độ giống như Đường Tam, để giúp chính mình cùng với Chu Trúc Thanh cách đó không xa thoát ra khỏi phạm vi công kích, nhưng hắn lại có biện pháp riêng của chính mình.

Đái Mộc Bạch vung tay, bàn tay hổ bắn ra những lưỡi dao sắc bén, vừa đem Chu Trúc Thanh ôm vào trong lòng, bất chấp lưu lại trên lưng nàng ba vết thương. Cùng lúc đó, hắn vỗ xuống mặt đất một chưởng, đào thành một hố sâu bằng thân người, vứt Chu Trúc Thanh vào rồi trực tiếp nhảy vào ôm nàng vào lòng. Trong lúc nguy cấp sinh tử tồn vong này, Đãi Mộc Bạch ý nghĩ rất thanh tỉnh. Hắn biết, bất luận Thái Thản cự viên thân thể có lớn đến bao nhiêu đi nữa, chỉ cần mình còn ở trên mặt đất thì sẽ bị nó đè bẹp. Mà cái hố sâu này chính là đào có dụng ý, nói xui xẻo một câu, cho dù chính mình bất hạnh bị đè nát, nhưng Chu Trúc Thanh được mình bảo hộ cũng hoàn toàn có khả năng tránh khỏi bị thương.

Chu Trúc Thanh mặc dù là hệ hồn sư tấn công, nhưng khi nàng được Đái Mộc Bạch ôm vào trong lòng cũng là lúc tâm trí rối loạn. Đồng thời khi phía sau lưng truyền đến cảm giác đau đớn, trước mắt bỗng tối sầm.

Ngay sau đó toàn thân bị chấn động mãnh liệt, suýt nữa làm nàng bất tỉnh.

Áo Tư Tạp phản ứng không nghi ngờ là chậm nhất, nhưng ý nghĩ của hắn một điểm cũng không tệ, thậm chí so với Đái Mộc Bạch còn muốn thông minh hơn. Hắn không có năng lực đem mặt đất đào thành hố, nhưng cùng lúc Đái Mộc Bạch chưởng thành cái hố, rồi dụng hổ trảo bắn ra xa rồi ôm Chu Trúc Thanh vào lòng, Áo Tư Tạp không chút khách khí đem Trữ Vinh Vinh ở bên cạnh ôm lấy trực tiếp té trên mặt đất.

Thái Thản cự viên tứ chi dài chấm đất. Áo Tư Tạp nghĩ nếu nó lúc rơi, tứ chi chạm đất trước, vậy thì chính mình cùng Trữ Vinh Vinh nằm trên mặt đất nhất định có khả năng sống sót, cho dù nếu không may bị đè chết, bản thân lại đang ôm một mỹ nữ, xinh như hoa mẫu đơn, cho dù có chết, cũng thành quỷ phong lưu. Ôm một mỹ nữ Lưu Ly Tông cùng nhau xuống địa ngục, nếu tính toán ra có lẽ không thiệt thòi gì.

Trữ Vinh Vinh tự nhiên không biết Áo Tư Tạp nghĩ như vậy. Nàng thân thể không được cứng cáp như Chu Trúc Thanh, bị Áo Tư Tạp chồm ngã, trực tiếp bất tỉnh nhân sự.

Phanh.

Thái Thản cự viên rơi ầm xuống đất. Điều làm cho Áo Tư Tạp mừng rỡ như điên chính là đúng như hắn đoán trước, con Thái thản cự viên này tứ chi chạm đất, mà hắn cùng Trữ Vinh Vinh vừa vặn nằm ở phía bụng nó, ngoại trừ chấn động mạnh ra cũng không có bị thương tổn gì.

Mà lúc này, Thái thản cự viên ép xuống nháy mắt, trong lòng Đường Tam bỗng quay cuồng, nổi lên một trận lạnh như băng. Bởi vì hắn nhìn thấy rõ ràng con Thái thản cự viên chợt ngước cổ lên, vừa lúc đem Tiểu Vũ được mình ném lên trên không trung chộp vào trong tay.

"Không. Buông Tiểu Vũ ra."

Mắt thấy Tiểu Vũ sắp rơi vào tay Thái Thản cự viên, con mắt Đường Tam nhất thời đỏ rực, không đợi thân thể ổn định trên mặt đất, đạp một cước mạnh hướng xuống đất, cả người trực tiếp đứng lên, mượn một cây đại thụ bên cạnh nhảy lên, hai tay như chớp từ hông vung ra, hơn mười đạo hàn quang đồng thời bắn thẳng lên, nhằm vào mắt của Thái thản cự viên phi tới. Con mắt, có lẽ là một yếu điểm trong một số ít yếu điểm của Thái thản cự viên.

Lúc này, tâm trạng Đường Tam chìm xuống tận đáy. Hắn rất rõ ràng, với lực lượng của Thái thản cự viên, chỉ cần tay hơi dùng sức, Tiểu Vũ không thể may mắn thoát khỏi, sợ rằng cho dù thân thể của nàng rất mềm dẻo cũng không thể sống nổi.

Triệu Vô Cực rốt cục cũng rơi xuống đất. Tiểu Vũ như thế nào bị Thái thản cự viên tóm lấy, hắn đã thấy từ đầu đến cuối. Đã tới lúc này, Triệu Vô Cực còn cái gì nữa đâu mà mất. Ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, đệ thất hồn hoàn trên người thâm thuý bộc phát hắc sắc quang mang, hắc sắc quang mang mãnh liệt lan tràn toàn thân hắn, ngay sau đó, thân thể hắn bắt đầu phát sinh biến hoá thật lớn.

Từ lúc Kim cương hùng phụ thể, thân thể Triệu Vô Cực vốn đã cực kỳ cường tráng, giống như một quả bóng phình to lên vậy. Trong nháy mắt, cả cơ thể đã cao trên năm thước, toàn thân đứng lên toát ra một khí thế khoa trương, bộ lông dài màu vàng nâu, cả người biến thành một cự hùng không lẫn đi đâu được.

Khi toàn thân thể hắn hoàn toàn biến thành hình gấu, thì bộ lông vàng trong nháy mắt đổi màu thành kim sắc quang mang lóng lánh. Hoá thân thành gấu, Triệu Vô Cực không chút do dự xuất ra Đại lực kim cương hùng hướng vào bàn tay của Thái thản cự viên đang hướng tới tóm Tiểu Vũ.

Tất cả những hồn sư sở hữu vũ hồn đạt tới bảy mươi cấp sau khi có đệ thất hồn kỹ đều có chung một khả năng, đó là Vũ Hồn chân thân. Giống như bình cảnh của hồn sư ba mươi cấp, bảy mươi cấp cũng vậy. Một khi hồn sư sở hữu Vũ Hồn chân thân, thực lực được tăng lên rất nhiều, đồng thời kỹ năng này chính là chiêu tối hậu sử dụng để liều mạng với kẻ địch.

Triệu Vô Cực lúc này sử dụng đệ thất hồn hoàn kỹ năng, cũng là kỹ năng bá đạo nhất, Vũ Hồn chân thân thi triển ra, chính là vũ hồn bản thể của Đại lực kim cương hùng.

Một khi sử dụng Vũ Hồn chân thân, có thể không hạn chế sử dụng tất cả bảy hồn kỹ, ngoại trừ Vũ hồn chân thân trong vòng ba mươi phút đồng hồ, uy lực tăng một trăm năm mươi phần trăm. Vũ hồn chân thân Đại

lực kim cương hùng hỗ trợ phòng ngự tăng thêm hai trăm phần trăm, Triệu Vô Cực cuối cùng chính là dựa vào tính năng kinh khủng này.

Đương nhiên sau mỗi một lần sử dụng Vũ Hồn chân thân, hồn sư sẽ bị mất đi năm mươi phần trăm thuộc tính, phải mất bảy ngày thời gian mới có thể khôi phục lại bình thường. Cho nên, nếu không trong trường hợp bất đắc dĩ, hồn sư trên bảy mươi cấp tuyệt đối không sử dụng Vũ Hồn chân thân.

Triệu Vô Cực thi triển Vũ Hồn chân thân lập tức chiếm được sự chú ý của Thái Thản cự viên, dù sao, Triệu Vô Cực cũng đã có thể gây cho nó một chút uy hiếp.

Cùng lúc đó, Thái Thản cự viên làm một động tác đơn giản.

Võng.

Hai mắt nó khép vào, làm cho ám khí của Đường Tam toàn lực phát động mất đi hiệu quả.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh….

Liên tiếp chuỗi âm thanh trong trẻo dày đặc vang lên. Tất cả ám khí bay về phía con mắt của Thái thản cự viên, toàn bộ chạm vào mi mắt đều bị rơi xuống đất, đồng thời, thân thể Thái thản cự viên đột nhiên đứng thẳng lên, bàn tay tóm được Tiểu Vũ,đồng thời né đòn tấn công của Triệu Vô cực, đem cánh tay cường tráng còn lại va chạm với thân thể cứng rắn của Triệu Vô Cực.

Oanh.

Triệu Vô Cực thi triển kỹ năng Vũ Hồn chân thân quả nhiên cường hãn. Bản thể Đại lực kim cương hùng,lực phòng ngự được gia tăng hai trăm phần trăm, lần này hắn không trực tiếp bị đánh bay, tuy vậy lực lượng của hắn vẫn còn rất kém so với thực lực của Thái Thản cự viên.

Ầm ầm, trong tiếng nổ, Triệu Vô Cực lảo đảo lui về phía sau bảy tám bước mới miễn cưỡng đứng vững thân hình, trong khi Thái Thản cự viễn vẫn vô sự như cũ, trong miệng phát ra tiếng một rống giận dữ.

Vân dụng làn hắc khí toàn lực đem Đường Tam cùng ám khí của hắn chấn ra xa, mạnh bạo đập vào một thân cây cổ thụ.

“Không nên.” Tiểu Vũ nhìn thấy Đường Tam bị đánh bay, kinh hô một tiếng.

Thái thản cự viên cúi đầu nhìn xuống Tiểu Vũ đang bị nắm trong bàn tay, trong miệng lại phát ra một tiếng gầm nhẹ. Lúc này, hắn không có để ý gì đến Triệu Vô Cực đang tiến tới, chợt phóng người lên cao nhảy ra xa trăm thước, biến mất vào trong sâm lâm.

“Tiểu Vũ..” Triệu Vô Cực gào lên một tiếng, muốn đuổi theo, nhưng lại phát hiện tốc độ của bản thân so với Thái thản cự viên còn kém quá xa. Mà vừa rồi Thái thản cự viên đã gây cho hắn chấn động mãnh liệt, chút xíu nữa đã phá vỡ Vũ Hồn chân thân của hắn. Lúc này hồn lực đã gần như cạn kiệt, hắn biết, cho dù chính mình có đuổi theo cũng không có tác dụng gì.

Đường Tam rơi từ trên cây đại thụ xuống, trên khoé miệng đã lộ ra một vệt máu, hiển nhiên hắn bị thương không nhẹ.

Tên mập Mã Hồng Tuấn đem thanh kiếm chống lên để đứng dậy, đem tay xoa cái mông bị Đường Tam đá.

Trữ Vinh Vinh đã tỉnh lại, được Áo Tư Tạp đỡ đứng dậy, nhưng bởi vì đầu óc vẫn còn choáng váng, nửa thân trên dựa hẳn vào người Áo Tư Tạp.

Đái Mộc Bạch ôm Chu Trúc Thanh từ cái hố do hắn đào bước lên, mọi người hai mắt nhìn nhau, đều hiện lên cảm giác sống lại sau kiếp nạn.

Cho dù là một đội ngũ hồn sư chỉnh tề, trong sâm lâm mà gặp vua rừng rậm- Thái Thản cự viên, chỉ tổn thất một đồng đội đã là quá may mắn, mà chính là, bọn họ không phải là đội ngũ hồn sư, mà là đệ tử.

Triệu Vô Cực không thể cam tâm khi thấy chính đệ tử của mình bị Thái thản cự viên bắt đi, sinh tử không biết thế nào, Đường Tam khẳng định cũng không thể chịu nổi.

Cố nén cơn đau nhức trong người, Đường Tam cố gắng đứng dậy, nhưng chưa đứng vững đã lại oa một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Thái thản cự viên trên người toả ra một loại sóng, làm cho người ta không thể chống đỡ được, mặc dù thân thể Đường Tam rất tráng kiện, nhưng vụ va chạm mạnh lần này làm cho lục phủ ngũ tạng của hắn cơ hồ đảo lộn tất cả. May là Huyền thiên công trong cơ thể hắn có khả năng tự vận động. Không cần hắn điều khiển đã di chuyển quanh cơ thể giúp hắn hồi phục khí huyết.

Đường Tam yên lặng đi tới trước mặt Áo Tư Tạp. Áo Tư Tạp vội vàng đưa cho hắn một cây khôi phục hương tràng, định nói cái gì nhưng rồi lại thôi không phát ra khỏi miệng.

Đường Tam không chút do dự, đem khôi phục hương tràng nuốt vào. Khôi phuc hương tràng quả là có hiệu nghiệm, nhất thời trong cơ thể thương thế hoà hoãn đi vài phần.

Khôi phục hương tràng là đệ nhất hồn hoàn kỹ năng của Áo Tư Tạp, mặc dù có công hiệu trị liệu cùng khôi phục thể lực, nhưng cũng không phải đem tất cả thương thế chữa khói trong nhát mắt, mà phải trải qua một quá trình, cùng với cố gắng khôi phục của bản thân.

Triệu Vô Cực lúc này không thể tiếp tục duy trì Vũ Hồn chân thân nữa, hiện ra bản thể. Sắc mặt một mảng xanh đen,hắn nói: “Thái Thản cự viên như thế nào lại có thể xuất hiện bên ngoài Tinh đấu đại sâm lâm cơ chứ. Xin lỗi mọi người, đều do ta kém, không thể ngăn cản,để nó bắt đi Tiểu Vũ . Đường Tam, ngươi, ngươi bình tĩnh đi…”

Không ai nghĩ rằng Tiểu Vũ bị Thái thản cự viên bắt đi có khả năng còn sống sót. Triệu Vô Cực cũng vậy.

“Không, ta không trách ngài, là ta không bảo vệ tốt cho Tiểu Vũ.” Đường Tam sau khi đứng dậy, vẫn vúi đầu, âm thanh rất bình tĩnh, tựa hồ không có một tia tâm tình ba động nào.

Triệu Vô Cực thở dài một tiếng.” Mọi người, trước tiên nghỉ tại chỗ một chút, sau đó chúng ta di chuyển qua chỗ khác rồi tính tiếp.”

Ngay lúc này, trong tai Áo Tư Tạp đột nhiên vang lên một âm thanh nhỏ nhưng vô cùng rõ ràng. “Tiểu Áo, nếu ngươi vẫn coi ta là huynh đệ, cho ta một cây ma cô tràng, không nên lộ ra. Đừng cho bất luận kẻ nào chứng kiến.”

Áo Tư Tạp trong lòng cả kinh, hắn rõ ràng hơn ai hết, âm thanh này là của Đường Tam. Chỉ là ngay cả Trữ Vinh Vinh đang tựa trong lòng hắn cũng không có phản ứng, tựa hồ thanh âm này chỉ có mình hắn nghe thấy được.

Khi hắn nhìn về phía Đường Tam thì Đường Tam cũng ngẩng đầu lên. Bốn mắt nhìn nhau, Áo Tư Tạp ngay lập tức giơ bàn tay lên bịt kín miệng, mới không làm cho tiếng hô kinh hãi phát ra.

Hai mắt Đường Tam lúc này trở thành một mảng màu đỏ, tựa như bị tụ máu. Nhìn qua không khỏi thấy quái dị. Từ trong mắt hắn, Áo Tư Tạp không khó khăn có thể thấy một loại ánh mắt lạnh lẽo từ sâu bên trong.

Nhưng Áo Tư Tạp cũng không có ý xuất ra Ma cô tràng. Bởi vì hắn biết Đường Tam muốn đi đâu. Bởi vì hắn là huynh đệ của Đường Tam, nên càng không thể để hắn đi chịu chết. Chỉ có điều, nhìn đôi mắt đỏ như máu của Đường Tam, hắn không biết phải nói thế nào.

Lúc nãy hắn xuất ra Ma cô tràng, bị tầng sóng cả Thái thản cự viên phát ra, chấn bay không biết đi đâu mất , bây giờ muốn có Ma cô tràng thì phải tạo ra. Cũng may, thời gian lúc trước ngắn ngủi, hắn không có tạo ra nhiều lắm, hồn lực tiêu hao cũng không lớn.

Âm thanh rất nhỏ lại vang lên.” Tiểu Áo, nếu là trường hợp muội muội của ngươi bị bắt đi, ngươi sẽ làm thế nào? Cho dù chỉ còn một tia hy vọng, ta nhất định phải đi thử xem. Coi như ta cầu xin người, nếu bây giờ ta không đi, cả đời ta sẽ phải tiếc nuối. Cho ta một cây Ma cô tràng, chỉ cần lần này ta không chết, Tiểu Tam vĩnh viễn nợ ngươi một phần nhân tình.”

“Thôi!”

Áo Tư Tạp thở dài một tiếng. Mặc dù hắn không biết, nếu là bản thân mình thì có thể làm giống như Đường Tam hay không, nhưng hắn bây giờ hiểu rất rõ tâm tình của Đường Tam. Là một nam nhân, có một số việc biết rõ là không thể nhưng lại không thể không làm. Áo Tư Tạp nghiến răng một cái, lần đầu tiên hắn cảm thấy khó khăn, như là đang đọc một loại hồn chú bỉ ổi hèn mọn.

Lúc này, âm thanh yếu ớt hèn mọn bay đến tai Đường Tam lại như là tiên nhạc để cứu mạng. Đường Tam thuyết phục Áo Tư Tạp có thể không ai khác nghe được, nhưng Áo Tư Tạp ngâm xướng chú ngữ lại không giống như Đường Tam, có thể che giấu âm thanh của bản thân.

---

33. Chương 32: Kẻ Giết Chóc Tà Ác-nhân Diện Ma Chu

Giọng nói của Trữ Vinh Vinh nhất thời khiến mọi người đều chú ý, Triệu Vô Cực cũng là người thông minh, hắn ngay lập tức ý thức được sự bất ổn, đáng tiếc, bọn họ đã chậm một bước.

Đường Tam là người đầu tiên ăn Ma cô tràng, sáu tấm cánh hư ảo phiêu nhiên xuất hiện sau lưng hắn, trong nháy mắt mang theo hắn bay lên không trung trước khi Triệu Vô Cực kịp đi tới.

"Xin lỗi, Triệu sư phụ. Ta phải đi tìm Tiểu Vũ, cho dù nàng đã chết, ta cũng phải tìm được thi thể nàng về." Lúc này mọi người cuối cùng khi thấy Đường Tam mắt đỏ như máu, tự nhiên thấu hiểu được sự bi phẫn tột cùng trong lòng hắn.

"Thất bảo nổi danh, đệ nhị: Tốc" Tiếng Trữ Vinh Vinh trong trẻo vang lên, một đạo quang mang màu sáng bắn vào người Đường Tam, làm tốc độ của sáu tấm cánh hư ảo sau lưng hắn nhất thời trở nên nhanh hơn.

"Tiểu Tam, mau đi đi, ta cầm cự giúp ngươi. Ta gia tăng tốc độ hồn lực xuất ra, hiệu quả tăng tốc có lẽ đủ để sau khi rời khỏi phạm vi hồn lực của ta vẫn duy trì được thêm thời gian một phút. Nhất định phải tìm được Tiểu Vũ về, nàng là bạn cùng phòng của ta." Trữ Vinh Vinh tựa hồ không phát hiện ra ánh mắt như muốn giết người của Triệu Vô Cực, lớn tiếng nói với Đường Tam.

Đường Tam ánh mắt sâu sắc nhìn Trữ Vinh Vinh, hắn cũng khống có thốt ra lời cảm ơn. Bởi vì hắn biết mình cũng không có cơ hội cảm ơn Trữ Vinh Vinh, cả người đã được Ma cô tràng mang hiệu quả Phi hành ,cấp tốc hướng về phía Thái thản cự viên bay đi.

"Ngươi…Các ngươi…" Triệu Vô Cực nhìn Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh, tức giận không nói nên lời.

Áo Tư Tạp cười khổ nói:" Triệu sư phụ, ngài cũng nhìn thấy đôi mắt của Tiểu Tam rồi đấy, nếu chúng ta không cho hắn đi, chỉ sợ hắn sẽ tự dùng chân đi. Ta có thể lí giải được tâm tình của hắn, ngài nếu trách, hãy trách ta đi."

Triệu Vô Cực cả giận nói: "Trách? Trách cái gì? nhanh chuẩn bị làm cho ta mấy cái Ma cô tràng mau. Đã đi, mọi người cùng đi, chết thì chết. Cùng nhau chết cũng được. Ai không muốn đi có thể cút khỏi Tinh đấu đại sâm lâm."

Triệu Vô Cực âm thanh mặc dù phẫn nộ, nhưng nghe hắn nói xong, trên mặt từng người lại toát lên thần sắc kiên nghị, đến cả tên mập Mã Hồng Tuấn cũng kiên định gật đầu.

Đái Mộc Bạch cầm tay Chu Trúc Thanh bước nhanh lại gần, giản đơn nói: "Áo Tư Tạp.. Mau."

Từ lúc hắn ôm Chu Trúc Thanh trèo lên khỏi hố đất thì luôn nắm chặt lấy tay nàng.Tình cảnh Tiểu Vũ bị bắt đi hắn cũng chứng kiến. Hắn một mực nghĩ, nếu người bị bắt đi không phải là Tiểu Vũ mà là Chu Trúc Thanh thì hắn sẽ như thế nào, có khi so với Đường Tam càng kích động hơn. Có lẽ vì lý do đó, hắn thuỷ chung nắm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của Chu Trúc Thanh, bất luận nàng có giãy giụa như thế nào đi chăng nữa hắn cũng không chịu buông ra.

Chu Trúc Thanh cũng không giãy giụa nhiều. Lúc này, vẻ mặt băng lạnh của nàng đã không còn nữa, thỉnh thoảng liếc nhìn Đái Mộc Bạch một cái, trầm lặng không nói gì.

Thái thản cự viên di chuyển rất nhanh trong sâm lâm, cả địa hình Tinh đấu đại sâm lâm nó dường như đã toàn bộ thông thuộc. Bất luận phía trước có trở ngại nào nó cũng hề chậm lại, cũng không va chạm vào.

Thân thể khổng lồ thể hiện sự linh hoạt kinh người, mỗi một lần nhún chân đều có thể tiến xa ngoài trăm mét.

Bên trong Tinh đấu đại sâm lâm, hồn thú mặc dù số lượng hay chủng loại đều rất đông đảo, nhưng phàm là cảm nhận được mùi của nó, đều không thể không thoái tránh, ai dám cả gan cản đường vị vua sâm lâm kinh khủng này chứ?

Đường Tam mặc dù có Ma cô tràng của Áo Tư Tạp hỗ trợ phi hành với tốc độ của Phong vĩ kê quan xà, nhưng so với Thái thản cự viên vẫn còn quá chậm, càng huống chi Thái thản cự viên lại không có di chuyển theo phương hướng nhất định. Đường Tam căn bản không có khả năng đuổi kịp.

Nếu mọi người trong Sử Lai Khắc học viện chứng kiến dáng vẻ của Thái thản cự viên lúc này nhất định sẽ giật mình, bởi vì, lúc này Tiểu Vũ không phải bị nắm trong bàn tay to lớn của nó, mà là ngồi ngay ngắn trên bả vai rộng lớn của nó. Thái thản cự viên tốc độ tuy mau, nhưng lại cực kỳ vững vàng. Ngồi trên vai hắn, Tiểu Vũ thậm chí không có chút cảm giác chấn động nào.

Tiểu Vũ trên mặt lúc này lộ vẻ lo lắng, bất thời hướng về phía sau nhìn. "Nhị Minh, dừng lại ở đây được rồi, đừng đi nữa, ta phải mau quay trở về. Nếu không, bọn họ sẽ rất lo lắng. Nhị Minh, đáng lẽ ngươi không nên đi tìm ta."

Nghe Tiểu Vũ nói xong, Thái Thản cự viên bỗng thần kỳ dừng lại, hơn nữa còn cúi thấp người xuống, để Tiểu Vũ từ trên vai mình tuột xuống dưới đất. Cái đầu to lắc lắc, trong mắt toát ra vẻ vô tội. Tiểu Vũ thì thào tự nói: "Tiểu Tam bị thương rồi, ta bị ngươi bắt đi, hắn nhất định vô cùng lo lắng. Tiểu Tam, ngươi ngàn vạn lần không nên xúc động à, ta sẽ lập tức trở về ngay. Nhị Minh, lần sau nếu ngươi lại cảm nhận được mùi của ta… trước tiên hãy ở khoảng cách xa quan sát một chút. Ngàn vạn lần không nên tuỳ tiện ra tay, nếu không vạn nhất tổn thương đến bằng hữu của ta thì rất phiền phức."

Tiểu Vũ hôm nay gặp nó thập phần đột ngột, nhưng dưới tình huống đó, nàng căn bản không có khả năng giải thích cho Thái thản cự viên biết, chỉ có thể sử dụng phương pháp đặc thù thông báo cho nó biết không được đả thương người khác, cuối cùng vẫn là để Thái thản cự viên đem đi.

Mặc dù Tiểu Vũ biết là nó lo lắng cho mình, nhưng cục diện như vậy tuyệt không phải là ý nguyện của nàng, nhất là chứng kiến Đường Tam bị thương nặng càng khiến nàng thêm lo lắng.

Thái thản cự viên tựa hồ có thể hiểu lời nói của Tiểu Vũ, nhãn quang như hai ngọn đèn nhấp nháy, thần sắc ôn hoà dị thường.

Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn Thái Thản cự viên: "Nhị Minh, Đại Minh vẫn khỏe chứ?"

Thái thản cự viên gật gật đầu.

Tiểu Vũ lại nói: "Vậy thì tốt. Ta sợ mọi người lo lắng, phải nhanh chóng trở về. Lần này được ngươi đem ra ngoài, dứt khoát hoàn thành đệ tam hồn hoàn của ta đi, khỏi phải tìm cơ hội lần sau nữa. Bây giờ ta bắt đầu, ngươi hộ pháp giúp ta. Xin lỗi, Nhị Minh, cho dù ta không trợ giúp bọn họ săn giết hồn thú, nhưng lại cũng không thể ngăn chặn được bọn ho."

Thái thản cự viên Nhị Minh lắc đầu, trong miêng đột nhiên phát ra một tiếng gầm trầm uất.Âm thanh mặc dù không lớn nhưng lại truyền xa ngàn mét. Trong phạm vi này tất cả toàn bộ hồn thú đều bị hù doạ sợ hãi, bay khỏi lãnh địa của mình hướng ra xa chạy trốn.

Tiểu Vũ trong lòng lo lắng tình trạng của Đường Tam, không dám chậm trễ thời gian, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống trước mặt Nhị Minh. Hai tay chấp niệm Lan Hoa Chỉ, tay phải đặt trên đùi, lòng bàn tay hướng lên trên, tay trái đặt trước ngực, trong miệng bắt đầu phát ra chuỗi âm thanh kỳ dị.

Cùng âm thanh kỳ dị đó, hai mắt Tiểu Vũ dần biến thành màu đỏ, hai vòng hồn hoàn màu vàng lặng lẽ xuất hiện, xoay quanh thân thể nàng, đồng thời, một bạch sắc hư ảnh cực lớn dần dần hình thành sau lưng nàng, chính là hình dạng vũ hồn thỏ ngọc của nàng.

Hồng quang nhàn nhạt dần dần từ người nàng lan tỏa ra, theo thời gian, hồng quang ngày càng cường thịnh,quang mang tràn ngập đỏ tươi tựa như màu máu.

Thái thản cự viên nằm rạp xuống bên cạnh Tiểu Vũ, nhìn Tiểu Vũ bên trong hồng quang, đôi mắt to toát lên vài phần khát vọng.

Thời gian dần dần trôi qua, trong vầng quang mang màu đỏ mãnh liệt từ từ lộ ra một tầng tử mang. Tử mang nhờ nhiều điểm tinh quang tụ lại mà thành hình, chính là một vòng viên hoàn.

Tử hoàn rơi xuống, rơi trên mình Tiểu Vũ.Lúc đầu nó không cách nào hợp vào cùng hai quang hoàn kia, nhưng theo hồng quang tăng cường, tử hoàn dần dần bình ổn, lại chính là một hồn hoàn ngàn năm.

Không cần nói người khác, cho dù là thầy giáo của Đường Tam,vị đại sư có nghiên cứu thâm sâu nhất về vũ hồn ở đây, chỉ sợ cũng không cách nào hiểu rõ trên người Tiểu Vũ rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, lại càng không thể minh bạch tại sao tự bản thân nàng lại có thể sinh ra hồn hoàn.

Theo sự xuất hiện của đệ tam hồn hoàn, thân hình Tiểu Vũ tựa hồ càng trở nên hài hoà, cả người nhìn có vẻ lớn hơn một chút, bất luận là ngực hay là vai, dường như đều thêm vài phần nữ tính, khiến nàng trở nên càng hoàn mỹ hơn.

Chỉ là nét thơ ngây lại âm thầm giảm bớt. Cùng lúc, sau lưng nàng, hư ảnh ngọc thỏ cũng từ sau lúc đệ tam hồn hoàn xuất hiện càng trở nên rõ ràng hơn.

Dừng lại bên một gốc đại thụ, Đường Tam miệng thở hổn hển. Ma cô tràng phụ trợ phi hành của Áo Tư Tạp chỉ có tác dụng trong thời gian một phút, mặc dù được Trữ Vinh Vinh hỗ trợ thêm, nhưng bất quá Đường Tam cũng chỉ bay được không quá ba ngàn mét rồi rơi xuống đất. Trong suốt quá trình phi hành, Đường Tam đem tử cực ma đồng vận dụng tới cực hạn, hy vọng có thể tìm thấy thân ảnh Thái thản cự viên. Nhưng mặc dù hắn đã cố gắng hết sức vẫn không phát hiện được bất cứ tung tích nào của Thái thản cự viên.

Đường Tam không cam tâm, hắn thực sự không cam tâm. Trong suốt quá trình phi hành, một loạt kỷ niệm không ngừng hiện ra trong đầu hắn.

Tiểu Vũ hoạt bát, nhu kỹ thần kỳ, nhận mình làm huynh trưởng rồi lặng lẽ theo sau, dáng vẻ cười nói xinh đẹp..., tất cả đều làm cho Đường Tam lòng đau như cắt.

Đường Tam trước kia không tin vào sự tồn tại của thần linh, nhưng bây giờ hắn lại tin, bởi vì hắn đang hướng tới thần linh cầu khẩn, cầu khẩn kỳ tích để Tiểu Vũ sống sót trở về.

Mặc dù không thể phi hành nữa, nhưng Đường Tam vẫn như cũ không chịu từ bỏ, hắn theo cảm giác hướng về một phương dốc toàn lực chạy, hy vọng có thể tìm được bất kỳ dấu vết nào.

Trong cơ thể, hồn lực nhờ có hương tràng trợ giúp đã dần dần khôi phục, nhưng đến lúc này thể lực đã có chút cạn kiệt, không thể không ngừng lại thở dốc một hồi.

Màu đỏ trong mắt hắn mặc dù giảm đi một chút, nhưng tâm tình hắn không cách nào bình tĩnh lại được.

Tiểu Vũ, nàng nhất định phải sống, nhất định. Đường Tam không ngừng tự nhủ.

Nhìn địa hình chung quanh, Đường Tam tựa vào một gốc đại thụ ngồi xuống, hắn biết, nếu muốn tiếp tục tìm kiếm Tiểu Vũ, trước tiên phải khôi phục một ít thể lực. Dưới ánh trăng sáng đêm hai mươi tư, hắn móc túi nước từ trong người ra, uống vội vàng vài ngụm mà không hề để ý nước đã thấm ướt ra người.

Hơi thở dần trở nên ổn định, Đường Tam không dám tu luyện, bởi vì không ai dám chắc sẽ gặp phải hồn thú hay không. Hắn chỉ muốn đợi khôi phục được một ít thể lực rồi tiếp tục tìm kiếm.

Đột nhiên, một trận âm thanh kỳ lạ thu hút sự chú ý của hắn. Âm thanh tựa như có người đang thay đổi y phục, lại giống như tiếng lá cây cọ xát vào nhau. Trong lòng cảnh giác, Đường Tam chậm rãi đứng dậy, cẩn thận quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Ngay sau đó, hắn đã thấy được kẻ đã gây ra âm thanh đó.

Một màu đen,khiến Đường Tam tràn ngập sự chán ghét. Cái thứ đột ngột xuất hiện này giống như Thái thản cự viên trước đó, thân thể cũng hiện ra bởi một màu đen, chỉ có điều thân thể nó bé hơn Thái thản cự viên nhiều, nhưng so với đồng loại, thì nó lại lớn đến đáng kinh ngạc.

Xuất hiện trước mắt Đường Tam chính là một con nhện, một con nhện quái dị đường kính cơ thể hơn một mét rưỡi, tám chân dài hơn ba mét, cả người đen xì. Chân dài mảnh khảnh, mỗi bước đi đều cắm ngập vào đất không một tiếng động, có thể thấy được sự sắc nhọn.

Đường Tam phát hiện ra nó, nó tựa hồ cũng phát hiện ra Đường Tam, tám chân di chuyển rất nhanh, thậm chí tạo thành một chuỗi ảo ảnh liên miên. Trong nháy mắt đã tới trước mặt Đường Tam, hai chân trước giơ lên cao, trực tiếp hướng phía đầu Đường Tam đâm tới.

Chân trước giơ lên cao, không thể tránh khỏi điều động cả người cũng hơi nhấc lên cao, vừa hay để Đường Tam thấy được hạ bộ của nó. Cũng chính lúc này, Đường Tam đã nhận ra nó thuộc loại gì.

Đường Tam cơ hồ không chút do dự ngả người lăn ra, tránh khỏi đôi chân dài của con nhện công kích, trong miệng ngược lại hít một hơi kinh khí. Hắn khổng thể nào ngờ được lại gặp phải nó tại nơi này.

Hạ bộ con nhện có một ít hoa văn bạch sắc, nổi bật lên so với màu đen của cơ thể. Mà hoa văn bạch sắc này hợp thành một khuôn mặt người hiểm ác, tổng cộng có tám con mắt nhỏ loé lên tử quang dán chặt trên hạ bộ nó, chỉ có điều trong đó có hai con mắt tựa hồ bị vật gì đánh vào, một mảng huyết nhục mờ mờ, ngay cả lớp vỏ giáp chỗ hạ bộ cũng có vài vết rách.

Lúc này là ban đêm, nếu không phải Đường Tam có Tử cực ma đồng, thật không cách nào nhìn thấy cảnh này. Chứng kiến hình mặt người nanh ác đó, Đường Tam đã nghĩ ra rất nhiều danh hiệu của con nhện trước mặt. Ác mộng của hồn thú cỡ nhỏ, cắn nuốt tánh mạng khác để tồn tại, đối tượng mà tất cả hồn thú căm ghét, kẻ tà ác giết chóc khủng khiếp.

Tất cả các danh hiệu này đều là để hình dung con nhện chân dài trước mặt. Tên của nó là Nhân diện ma chu, trong các hồn thú, cũng thuộc vào loại kinh khủng.Đương nhiên, so với Thái thản cự viên vẫn không thể cùng tầng lớp. Thế nhưng, loại Nhân diện ma chu này, lại là sinh vật mà đến hồn thú cũng phải kinh sợ.

Nó có lớp vỏ giáp cứng chắc, tốc độ mau lẹ vô bì, tám chân dài có lực xuyên thấu cực mạnh, hơn nữa lại mang theo kịch độc. Đáng sợ nhất chính là lưới nhện. Lưới nhện bình thường đều là do nhả tơ để kết thành, nhưng nó thì bất đồng, lưới nhện của nó thổi trực tiếp mà ra, chẳng những có chất keo dính rất chắc chắn, mà còn vô cùng kiên cố, trên đó lại mang theo chất kịch độc ảnh hưởng kinh khủng đến thần kinh. Như hồn thú đệ nhất hồn hoàn của Đường Tam là Mạn đà la xà, trong mắt con Nhân diện ma chu này cũng chỉ đáng để làm thức ăn mà thôi.

Đồng thời, con Nhân diện ma chu này cũng là một trong ba mục tiêu cho đệ tam hồn hoàn của Đường Tam, mà đại sư đã chỉ điểm. Đại sư từng nói qua, con Nhân diện ma chu này là khó thu được nhất, bảo hắn ngàn vạn lần không được cưỡng cầu. Bởi gặp phải Nhân diện ma chu, cho dù có hồn sư thực lực cường đại ở bên cạnh áp trận, cũng vẫn rất nguy hiểm.

Lưới của Nhân diện ma chu chẳng những nháy mắt phát ra, mà còn có thể bao phủ toàn bộ diện tích gấp mười lần thân thể nó, gần như vô phương né tránh.Dù là hồn sư cường đại mà bị lưới vây lại, cũng phải mất một thời gian mới có thể thoát ra, mà khoảng thời gian này đủ để nó làm xong rất nhiều việc rồi.

Đường Tam không thể ngờ bản thân dưới tình huống này lại gặp phải một con Nhân diện ma chu. Từ ngoại hình của nó có thể thấy rõ ràng đã vượt ngàn năm tu vi. Nhân diện ma chu một ngày có thể phun lưới ba lần, thông thường, nó trông thấy con mồi thì việc đầu tiên sẽ phun lưới. Nhưng vừa rồi nó lại dùng chân công kích, hơn nữa với thương thế dưới bụng, khiến Đường Tam nghĩ tới một khả năng, lưới của con Nhân diện ma chu này hôm nay đã dùng hết rồi.

Đối diện với một con Nhân diện ma chu ở trạng thái hoàn hảo, Đường Tam biết mình sẽ không có bất kì cơ hội nào. Nhưng nếu Nhân diện ma chu đã bị thương, thì chưa chắc. Suy cho cùng, chỗ yếu hại của Nhân diện ma chu thập phần rõ ràng, chính là tám đôi mắt của nó,cho dù thế nào cũng không thể so sánh với vua sâm lâm lúc trước được. Nếu bản thân có thể giết chết con Nhân diện ma chu này, rồi hấp thu hồn hoàn mà nó hình thành, vậy thì có thể khẳng định, thân thể lập tức sẽ khôi phục đến trạng thái tốt nhất, thực lực còn có thể vì đó tăng lên. Việc tìm kiếm Tiểu Vũ sẽ trở nên dễ dàng hơn một chút.

Đó chỉ là ý niệm lướt qua trong đầu khi thân thể Đường Tam lăn tròn tránh ra ngoài. Khi hắn xoay người đứng dậy , lam ngân thảo đã được phát động kỹ năng quấn quanh. Vô số dây leo thô dài chợt quấn quanh thân thể Nhân diện ma chu. Đường Tam biết, bằng vào lực lượng của Nhân diện ma chu, phá hủy lam ngân

thảo quấn quanh thân không có vấn đề gì, độc tố gây tê liệt của lam ngân thảo đối với nó căn bản cũng chẳng có tác dụng gì. Bản thân nó chính là một thứ kịch độc,

Nhân diện chu ma ngoài độc tố thần kinh ra, còn có hủ thực độc(ăn mòn), cho nên mới có thể bá đạo như vậy. Mấy thuộc tính này Đường Tam đều hy vọng xuất hiện trên Lam ngân thảo của hắn, cho nên, thu được hồn hoàn này đối với hắn là cực kỳ trọng yếu.

Xoay người đứng dậy, Đường Tam tay trái đã xuất hiện thêm một cái hắc hạp tử, tay phải hắn xoay nhanh trên hắc hạp tử, phát ra một loạt âm thanh kim loại cọ xát.

Nhân diện ma chu động tác so với sự tưởng tượng của Đường Tam còn nhanh hơn, bị lam ngân thảo trói buộc hiển nhiên đã làm nó tức giận. Một tầng tử sắc quang mang từ trong cơ thể nó lan ra, toàn bộ lam ngân thảo trên cơ thể nó theo đó mà bị dung hóa, hay nói cách khác, là bị hủ thực(ăn mòn).

Lam ngân thảo bị hủ thực đến một mức nhất định, Nhân diện ma chu không còn bị cản trở nữa liền thoát ra, lần nữa bổ về phía Đường Tam. Lúc này, bốn chân trước đều dựng đứng lên, hiển nhiên muốn một kích giết chết Đường Tam.

Đường Tam thập phần bình tĩnh nhìn Nhân diện ma chu, tay phải từ bên hông phất ra, mười đạo bạch quang đồng thời bắn ra, nhắm thẳng vào mấy con mắt dưới bụng Nhân diện ma chu.

Quả nhiên, Nhân diện ma chu đối với điểm yếu hại của mình cực kỳ coi trọng, thêmnữa đã có hai con mắt trọng thương, bất chấp đang công kích Đường Tam, nhanh chóng bò trên mặt đất. Ám khí va chạm vào lớp vỏ giáp của nó loé lên một loạt hoả tinh. Trong lúc này Đường Tam cuối cùng cũng hoàn thành được cơ quan trên hắc hạp tử trong tay.

Đường Tam bây giờ có thể hoàn toàn khẳng định, con Nhân diện ma chu trước mặt đã phun hết toàn bộ lưới, ngày hôm nay nó có thể sử dụng hết rồi. Nhân diện ma chu ngàn năm có thể phun lưới ba lần một ngày, trừ khi đạt đến cấp bậc vạn năm tu vi, nếu không con số này sẽ không gia tăng, thêm nữa nó đã bị thương, Đường Tam càng có thể khẳng định suy đoán của mình. Nếu không, với cá tính hung bạo của Nhân diện ma chu, đối mặt với khiêu khích của hắn chắc chắn đã đem lưới phun ra rồi, chứ không phải dùng chân để công kích như bây giờ.

Nhân diện ma chu đã bị triệt để kích nộ, sau khi chặn ám khí, tử quang trước đó hủ thực lam ngân thảo lại được phát động.Làn tử quang chưa tới gần đã truyền tới một mùi vị sộc mũi khiến người khác buồn nôn.

Nhưng lúc này Đường Tam không tránh né nữa, mắt nhìn thấy tám cái chân của Nhân diện ma chu đang cấp tốc hướng hắn bổ xuống, hắn ngược lại còn xông tới. Hắc hạp tử trong tay trái chuyển sang tay phải, tay trái hắc quang loé lên, một thanh tiểu chùy màu đen mang theo hoa văn kỳ dị âm thầm xuất hiện. Gần kề với sinh tử tồn vong, rốt cuộc Đường Tam đã xuất ra vũ hồn thứ hai của mình.

Mặc dù trên vũ hồn thứ hai này không có bất kì hồn hoàn kỹ năng nào phụ trợ, nhưng theo hồn lực của Đường Tam ngày càng tăng cường, trọng lượng của nó cũng không ngừng gia tăng. Hình dáng chùy tử xem ra không có biến hoá lớn, nhưng lúc này thanh tiểu chùy đã nặng tới 500 cân.

Đường Tam biết, cơ hội của hắn chỉ có một lần. Với thể lực của hắn hiện giờ, tốc độ tuyệt đối không thể so sánh với Nhân diện ma chu, cho nên chạy trốn là không có khả năng. Trực tiếp dùng ám khí? Nhân diện ma chu đã có cảnh giác, e rằng cũng rất khó gây thương tổn đáng kể cho nó. Suy cho cùng, dù là loại ám khí chuyên phá giáp cũng cần phải có nội lực hùng hậu để cầm cự, mà Huyền thiên công của hắn mặc dù đã có chút thành tựu nhưng nếu nói đến hai chữ hùng hậu thì còn kém rất xa.

Hắc quang nhấp nháy, Đường Tam thân thể đột nhiên vọt tới trước, mà Nhân diện ma chu bốn chân trước đã giơ lên. Lần này, tốc độ nó càng nhanh hơn, trên chân tràn ngập tử quang hủ thực, thêm nữa còn có độc tố gây tê dại trên thân thể, đừng nói bị trực tiếp đâm trúng, chỉ sợ là nhiễm phải một chút cũng đủ lấy đi tính mạng của Đường Tam.

Là thứ giết chóc tà ác, Nhân diện ma chu sử dụng phương pháp này đã cắn nuốt không biết bao nhiêu hồn thú cùng với những hồn sư xâm nhập Tinh đấu đại sâm lâm. Dưới bộ hạ , sáu con mắt nhỏ còn lại lúc này đã loé lên quang mang u ám.

Chính vào thời khắc mà bốn cái chân nhện dài ba mét hệt như cương thương trường mâu đó nhất thời hạ xuống đất thì Đường Tam động thân.

Động ở đây là tay trái của hắn. Lúc này toàn bộ ba mươi cấp hồn lực ngưng tụ trên tay trái, phút chốc đem hồn lực rót vào hắc sắc tiểu chùy . Trong sát na, tiểu chùy bên trên đột nhiên rõ ràng lên, tỏa ra quang mangmàu xanh đen. màu đen to lên gấp đôi, hoa văn

Tay trái toàn lực chém ra, âm thanh tiểu chùy gào thét, thẳng hướng nhân diện ma chu bay tới.

Khải giáp trước ngực Nhân diện ma chu, là bộ vị cứng rắn nhất trên cơ thể nó. Đối diện Đường Tam phát động công kích, nó theo thói quen không thèm ngăn cản.

Hồn sư có thể cảm nhận được thực lực của hồn thú trong phạm vi nhất định, hồn thú đồng dạng cũng có thể cảm nhận được sự mạnh yếu của hồn sư, trong mắt Nhân diện ma chu, thực lực của nó vốn dĩ hơn xa Đường Tam, chỉ là bởi vì bị thương nên mới không đạt được trạng thái tốt nhất, nhưng nó vẫn như cũ có thể phán đoán rõ ràng thực lực của Đường Tam còn xa mới bằng mình, vậy công kích của hắn tự nhiên không có khả năng khiến cho giáp phòng ngự mạnh nhất của mình bị tổn thương. Bởi vậy, Nhân diện ma chu cũng không quan tâm tới chùy tử đang bay đến trước mặt, tám cái chân dài như cũ cắm thẳng xuống, định một đòn giải quyết luôn Đường Tam, đem hắn làm thức ăn cho bản thân. Hồn sư, có hồn lực và hồn hoàn, đối với hồn thú mà nói là đại bổ vật, có thể gia tăng tu vi nhiều năm.

Đáng tiếc, lần này Nhân diện ma chu tính sai rồi, nó mặc dù là hồn thú cao đẳng có đủ trí tuệ, nhưng làm sao có thể so sánh với con người đây?

“Phanh” một tiếng,

Nhân diện chu ma toàn thân đang bổ xuống bị bật ngược lại, cả thân thể bị táp lên cao.

Nhân diện ma chu phán đoán không sai, mặc dù một chùy ngưng tụ toàn bộ hồn lực của Đường Tam, bản thân chùy sức nặng đã đạt tới con số kinh khủng là năm trăm cân, nhưng vẫn không thể phá vớ hung giáp phòng ngự trước thân thẻ nó, giáp xác hoàn hảo không bị tổn hại gì. Tuy nhiên, một chùy này lực lượng thực sự rất lớn, tiểu chuy màu đen quán chú toàn bộ hồn lực của Đường Tam một kích đâu chỉ ngàn cân, mặc dù không cách nào thực sự gây tổn hại cho Nhân diện ma chu, nhưng đem thân thể nó đánh bật ngửa lên vẫn là làm được.

Một kích này là lúc Đường Tam cùng Tiểu Vũ tại đấu hồn đài đối mặt Thiết Thị huynh đệ, cuối cùng từ đối thủ may mắn học được hồn kỹ. Lúc ấy Thiết Thị huynh đệ dùng một chiêu Cô Chú Nhất Trịch này đả thương Đường Tam, kinh nghiệm đau thương làm cho Đường Tam sau khi trở lại học viện đã cẩn thận tự ngẫm lại cái kỹ năng Cô Chú Nhất Trịch này. Hắn nghĩ đến,chính mình cũng có chuy tử. Tuy không có hồn hoàn phụ trợ, nhưng chẳng lẽ không thể sử dụng chiêu này hay sao? Dùhiết Thị huynh đệ dùng hồn kỹ phụ trợ năng lực truy tung cho chùy tử, nhưng hắn lại có thủ pháp ám khí, bàn về độ chuẩn xác, tuyệt sẽ không kém Cô Chú Nhất Trịch của Thiết thị huynh đệ. không cách nào giống T

Chùy tử của Đường Tam bản thân đã nặng tới năm trăm cân, cho dù không có hấp thu toàn bộ hồn lực thì ném đi cũng đã trở thành ám khí tuyệt đối cường hãn, vì vậy Đường Tam kể từ sau đó đem thủ pháp này luyện qua vài lần. Hắc chuy tử mặc dù nặng, nhưng hắn cũng không phải là hài đồng mới giác tỉnh hồn lực, trong vòng mười mét, hắn hoàn toàn có thể khống chế chùy tử một cách chuẩn xác. Tại thời điểm nguy cấp trước mắt Đường Tam đem ra sử dụng, mặc dù tiêu tốn toàn bộ hồn lực của hắn, nhưng đã đạt được hiệu quả đúng như hắn đã dự tính.

Nhân diện ma chu thân bị hất lên cao, hạ bộ tự nhiên lộ ra, hoa văn hình thành bộ mặt nanh ác trong nháy mắt hiện ra trước mặt Đường Tam, sáu con mắt mở to tràn ngập quang mang lạnh lẽo.

Đường Tam trên mặt không một chút dao động, tay phải vốn vẫn đang giơ lên đã động.

Cơ quan ám khí ưu điểm lớn nhất là gì? Đó chính là không cần nội lực phụ trợ vẫn có thể gây ra lực sát thương cực kỳ cường hãn. Kiếp trước của Đường Tam, từng có một người không có võ công cầm ám khí loại lợi hại nhất của Đường Môn là Bạo Vũ lê hoa châm dễ dàng giết chết một gã tuyệt đỉnh cao thủ. Đây mới chính thức là chỗ lợi hại của Đường Môn.Hap tử trong tay Đường Tam nhìn qua cũng không có gì nổi bật, chỉ là hắc hạp tử nhỏ bé kia, đã gây khiếp sợ cho Nhân diện ma chu trước mặt .

Dát băng, dát băng, dát băng……

Một chuỗi âm thanh từ tay phải Đường Tam vang lên, từng đạo hắc ảnh bắn nhanh ra, cổ tay Đường Tam chớp lên, một tay hóa giải lực phản chấn của hắc hạp tử, tay kia chính là thủ chuẩn. Với thủ pháp của hắn thì trong khoảng cách gần như vậy, liệu có thể trượt đi đâu được chứ?

Phải biết rằng, đại đa số cơ quan ám khí Đường Tam chế tạo khi sử dụng là vô với âm thanh kim loại ma sát, như thế là sao chứ? thanh, như vậy mới có thể càng dễ dàng gây thương tổn cho địch nhân, mà tại sao lúc này trong tay hắn lại là hắc hạp tử

Đương nhiên không phải là cách thức chế tạo của Đường Tam có vấn đề, mà chỉ có thể chứng minh rằng, vì theo đuổi uy lực của hắc hạp tử, Đường Tam từ bỏ yếu điểm phát ra âm thanh kim loại ma sát, làm cho cái ám khí này phát huy lực công kích kinh khủng.

Tổng cộng bay ra mười sáu đạo hắc ảnh trong nháy mắt được Đường Tam khống chế thậm chí ngay cả hai con mắt bị thương của Nhân diện ma chu cũng không buông tha, mỗi con mắt hai đạo ảnh bắn vào, chớp mắt chui vào nội thể Nhân diện ma chu.

Con mắt của Nhân diện ma chu mặc dù là điểm yếu của nó, nhưng cũng không phải không có phòng ngự, phía ngoài con mắt có một tầng phòng hộ trong suốt, lực phòng ngự cũng được coi là không tồi.

Thế nhưng, đối diện hắc hạp tử trên tay Đường Tam , tầng phòng ngự này cũng chỉ so với tờ giấy bình thường, một chút tác dụng cũng không có. Có thể thấy được lực xuyên thấu của hắc ảnh kinh khủng đến mức nào.

Lúc trước đối mặt với Thái thản cự viên, Đường Tam không phải không nghĩ tới sử dụng ám khí này, nhưng lúc ấy tình huống biến hoá quá nhanh, làm hắn không có cơ hội sử dụng. Cái ám khí này mặc dù uy lực cường đại, nhưng bởi khi bắn ra lực vô cùng kinh khủng, cho nên mỗi lần sử dụng thì phải tạm thời phải khởi động cơ quan, hay nói cách khác, yếu điểm của cái ám khí này là cần thời gian dài mới có thể sử dụng.

Bởi vậy, khi đối mặt với Thái thản cự viên thì Đường Tam cũng không có sử dụng nó, mà lúc này, đối mặt với Nhân diện ma chu, hắn rốt cuộc xuất ra loại ám khí có uy lực nhất trong tất cả các loại mà hắn có -Địa Trọng Hình. Đừng thấy cái hắc hạp tử chỉ nhỏ dài thế này, nhưng sức nặng của nó đã vượt ba mươi cân.

Tay phải phóng ra xong, Đường Tam không chút do dự thi triển động tác kế tiếp, thân thể bay nhanh nhảy lùi lại, trực tiếp lăn qua, đem thân thể ra phía ngoài mười mét.

"Tê…" Một tiếng kêu thê lương sắc nhọn chói tai, trong đêm tối vang lên cực kỳ rõ ràng.

Ngay khi mười sáu đạo hắc ảnh chui vào trong cơ thể Nhân diện ma chu, trong nháy mắt bộ giáp xác màu đen bao trùm trên thân thể chợt cứng lên một chút, ngay sau đó cả người lật ngược ra, lăn lộn kịch liệt trên mặt đất.

Thực vật gần đó lúc này thật thập phần xui xẻo, con rết trăm chân nào mà không sống dai, Nhân diện ma chu mặc dù không có trăm chân, nhưng lực sống của nó lại cực kỳ ngoan cường. Mười sáu hắc ảnh bắn vào mắt nó, đã hoàn toàn nhập vào nội thể, thương thế như vậy lại cũng chưa thể làm nó thiệt mạng ngay được.

Tử quang, dịch thể lam sắc, còn cả thân thể cường kiện của Nhân diện ma chu, điên cuồng giãy giụa trên mặt đất. Thực vật yếu mềm trong nháy mắt bị hủ thực, cho dù là cây cối thô to bị thân nó chạm phải cũng bị phá hủy. Trong vòng phương viên mười mét vuông, một mảnh hoang tàn, không còn một loài thực vật nào có thể bảo trì nguyên trạng.

Đường Tam sau khi lăn ra ngoài mười mét cũng không có dừng lại, cố nén sự suy nhược trong nội thể vội vàng lui ra khỏi phạm vi công kích của Nhân diện ma chu. Hắn biết, nếu không phải Nhân diện ma chu này đã bị thương trí mạng, thì cho dù nó không có nhìn thấy, cũng hoàn toàn có thể dựa vào mùi của hắn mà tìm ra vị trí.

Rốt cục cũng đến được nơi mà hắn cảm thấy an toàn. Đường Tam hai chân mềm nhũn, không thể duy trì nổi nữa, ngã ngồi xuống đất, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, ngay cả hắc hạp tử trong tay cũng nắm không vững nữa.

Không có hồn lực, chùy tử sau khi rời tay Đường Tam đã tự động hoá thành hư vô biến mất. Một chùy này đã rút cạn toàn bộ hồn lực của hắn, lúc này thể lực cũng như hồn lực của hắn đều suy kiệt, nếu không phải ý niệm tìm kiếm Tiểu Vũ thuỷ chung vẫn cầm cự giúp thân thể hắn, chỉ sợ sớm đã ngất đi rồi.

Nhân diện ma chu giãy giụa càng lúc càng yếu, một tầng quang thải màu tím bao quanh che kín bộ giáp xác, từ vết thương trên tám con mắt không ngừng chảy ra dịch thể tử hắc sắc, xem ra đã không còn sống được nữa.

Trước khi động thủ Đường Tam đã biết nếu lấy cái hắc hạp tử trong tay bắn vào thân thể Nhân diện ma chu, không chắc có thể xuyên qua lớp giáp xác phòng ngự của nó, nhưng nếu chỉ bắn vào điểm yếu hại trên cơ thể, phòng ngự chỗ tám con mắt của Nhân diện ma chu chắc không thể kinh khủng như Thái thản cự viên.

Bằng vào sự bình tĩnh đặc thù của cao thủ ám khí cùng với ám khí tinh chế, cuối cùng xem như đã vượt qua được cửa ải khó khăn trước mắt.

Sinh mệnh của Nhân diện ma chu dần dần mất đi, khi từng chút quang mang màu tím bắt đầu ngưng tụ lại trên thân thể nó,đây là lúc có thể hấp thu hồn hoàn .

Thiên niên hồn thú sau khi tử vong, hồn hoàn có thể bảo trì thời gian một canh giờ, chỉ cần nội trong một canh giờ có thể hấp thu là được.

Đường Tam cũng không có vội vã đi hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu, tình trạng cơ thể của hắn lúc này thực sự quá kém. Tu vi của con Nhân diện ma chu trước mắt hắn không cách nào phán đoán được chính xác, nhưng có thể khẳng định tuyệt đối là hơn một ngàn năm.

Hồn hoàn của hồn thú cũng có rất nhiều bất đồng, như Áo Tư Tạp lúc trước hấp thu hồn hoàn của Phong vĩ kê quan xà ngàn năm lại thuộc về một loại hồn thú tương đối ôn nhu, nên việc hấp thu hồn hoàn tự nhiên không có gì khó khăn.

Nhưng con Nhân diện ma chu trước mắt lại không giống như vậy. Trong các loại hồn thú nó tuyệt đối là loại tà ác nhất, so sánh mà nói, hồn hoàn của nó mặc dù có thể làm tăng hiệu quả lớn hơn, nhưng quá trình hấp thu cũng gặp nguy hiểm càng nhiều hơn. Bởi vì muốn hấp thu được, hồn sư phải chịu đựng được xung kích của loại năng lượng mạnh bạo này, một khi thân thể hoặc ý chí không kiên trì nổi, rất có thể tạo thành kết quả phản hồi trí mạng.

---

34. Chương 33: Mạnh Y Nhiên Cũng Sử Dụng Ám Khí.

Ngồi tại chỗ thở dốc từng hơi, trước tiên miễn cưỡng làm cho tinh thần hồi phục một chút, sau đó mới tiến hành tu luyện để khôi phục hồn lực.

Đúng lúc này, sự lo lắng của Đường Tam đã xảy ra, theo hồn hoàn của Nhận diện ma chu chậm rãi ngưng tụ trên thi thể nó, ba người không được mong đợi từ trong rừng cây bay nhanh ra. Mặc dù không phải là bị hồn thú uy hiếp, nhưng chứng kiến ba người này, trong lòng Đường Tam không khỏi trầm xuống.

Ba người tới đó là ba hồn sư, mà trong đó có hai người mà hắn biết, chính là hai người mới chia tay cách đây không lâu, xà bà Triêu Thiên Hương cùng cô cháu gái xinh đẹp Mạnh Y Nhiên. Mà bên cạnh hai người bọn họ là một lão giả có vóc dáng cao gầy, nhìn qua cũng ít nhất trên bảy mươi tuổi, cũng giống Triêu Thiên Hương, đầu đầy tóc bạc, trong tay cầm một cây Long đầu quải trượng dài hơn bốn thước màu bạc nhàn nhạt. Long đầu ở trên quải trượng trông rất sống động, nhìn qua cực kỳ huyễn lệ , toàn bộ khuôn mặt đã khai báo số tuổi của hắn, trên người không ngờ lại có tám cái hồn hoàn cao thấp khác nhau chuyển động theo quy tắc. Hai vàng, ba tím, ba đen, mặc dù từ phẩm chất mà nói, hắn so với Triệu Vô Cực chỉ nhiều hơn một cái hồn hoàn ngàn năm, chỉ là hắn có tám cái hồn hoàn. Cái này đại biểu là gì a? Là hồn đấu la tu vi trên tám mươi cấp. Không cần phải hỏi Đường Tam cũng biết người này là ai. Chính là trượng phu của xà bà, là gia gia của Mạnh Y Nhiên, long công Mạnh Thục. Vậy là gia đình bà người đã tụ hợp. Long công căn bản không cần thả hồn lực ra, tám cái hồn hoàn trên người hắn đã làm cho Đường Tam có cảm

giác khó thở. Đừng nói nơi này chỉ có một mình hắn, cho dù Triệu Vô Cực cùng mọi người cùng ở chỗ này cũng đều bị rơi vào thế hạ phong thôi.

Cả nhà Cái Thế Long Xà vừa mới đến nơi, lúc đầu cũng không có chú ý tới Đường Tam ngã ngồi cách đó không xa mà trực tiếp tập trung sự chú ý trên thi thể Nhân diện ma chu, sắc mặt nhất thời đại biến. Mạnh Y Nhiên kinh hô lên tiếng: "Không. Tại sao lại có thể như vậy, tại sao, tại sao? Là ai? Là ai đã giết ma chu của ta?" Mạnh Y Nhiên đã thay đổi trang phục, mặc một thân màu xanh, nhìn qua mười phần tinh anh. Nhưng lúc này Đường Tam cũng không có chút tâm tình nào thưởng thức, nghe Mạnh Y Nhiên nói, hắn không khỏi âm thầm cười khổ. Không phải xảo diệu vậy chứ. Có một số việc cả đời cũng không thể đụng tới, nhưng gặp lúc vận mệnh trêu ngươi, trong khoảng thời gian ngắn có thể liên tiếp đụng đến hai lần.

Đường Tam đương nhiên sẽ không hy vọng gì cả gia đình kia sẽ không phát hiện ra mình. Với hồn lực của long công, chỉ cần hơi chút ngưng thần là có thể nghe được hô hấp của mình, thậm chí là tiếng tim đập. Chạy trốn khẳng định là không thoát. Đường Tam cũng không định chạy, đại trượng phu dám làm dám chịu. Từ lúc Tiểu Vũ bị bắt đi, tâm tính hắn đã xảy ra một ít biến hoá, ngoại trừ tàn nhẫn, còn có một chút kiên quyết.

"Là ta giết đó" Lúc này thể lực của hắn mới khôi phục một chút, bám vào cây đại thụ bên người miễn cưỡng đứng lên.

Âm thanh của Đường Tam nhất thời hấp dẫn cả gia đình Cái Thế Long Xà. Mạnh Y Nhiên chứng kiến bộ dáng chật vật của hắn, đầu tiên nhảy chồm lên, ngay sau đó đôi mắt đỏ lựng lên.

"Là ngươi....., là ngươi...., là ngươi....., lại là ngươi."

Đường Tam cười khổ: " Ta cũng không biết tại sao lại xảo diệu như vậy, bất quá quả thật là do ta. Con Nhân diện ma chu chẳng lẽ cũng là con mồi của ngươi?"

Mạnh Y Nhiên nhìn Đường Tam, khuôn mặt xinh xắn trở nên đỏ bừng, hiển nhiên là phẫn nộ tới cực điểm. Nhìn thấy Đường Tam, Xà Bà nhíu mày, thấp giọng nói bên tai Long Công vài câu gì đó. Ngay sau đó, Đường Tam nhìn thấy con mắt của long công. Long công bề ngoài nhìn qua rất già nua, nhưng con mắt hắn lại rất thần kỳ. Đường Tam thầm nhủ: "Mình chưa bao giờ gặp qua con mắt sáng ngời đến như vậy".

Từ chỗ hắn đến vị trí Long Công, khoảng cách ít nhất cũng hơn ba mươi thước, nhưng Long Công gây cho hắn cảm giác như gần trong gang tấc.

"Người là Đường Tam?" Long công Mạnh Thục lạnh lùng hỏi. Thanh âm của hắn nghe trong suốt, không có một điểm gì giống người già nua.

Đường Tam gật đầu. Mạnh Thục lại nói: "Vậy ngươi có biết hay không, vì giết con Nhân diện ma chu này, chúng ta mất một ngày thời gian đuổi theo nó. nếu không phải vì lưới của nó vô cùng đáng ghét, nó đã sớm trở thành hồn hoàn của Y Nhiên. Nhân diện ma chu số lượng cực kỳ thưa thớt, bởi vì nó vốn không chịu tha cho hồn thú nào khác, cho dù là bên trong Tinh đấu đại sâm lâm này đi chăng nữa cũng thập phần hiếm thấy. So với Phong vĩ kê quan xà còn muốn trân quý hơn nhiều."

Đường Tam sắc mặt lúc này tái nhợt, không còn một tia huyết sắc, nhưng tâm tình hắn không có nửa phần sợ hãi, nhàn nhạt nói: "Điều ngài nói ta biết, nhưng là ta phải tự vệ. Con Nhân diện ma chu này đột nhiên xuất hiện trước mặt ta, chẳng lẽ ta để mặc cho nó giết?"

Mạnh Thục nhướng mày, "Ngươi nói, là một mình ngươi giết con Nhân diện ma chu này ư?"

Đường Tam gật đầu khẳng định. Long công cùng xà bà đứng bên cạnh liếc nhìn nhau, hai người đều nhìn ra sự kinh ngạc trong mắt nhau. Con Nhân diện ma chu này mặc dù không phải là hồn thú cường đại nhất, nhưng trong số hồn thú có ngàn năm tu vi, lực công kích của nó tuyệt đối bài danh trong số mạnh nhất. Mặc dù không thể phun lưới nữa, nhưng với năng lực công kích cùng phòng ngự của nó mà có thể bị đứa trẻ hơn mười tuổi giết, sự thật này đối với phu thê lão cũng không có cách nào giải thích nổi.

Xà bà lúc trước đối với Đường Tam đánh giá rất cao, nhưng lúc này nàng không thể tin tưởng được. Lúc trước Mạnh Y Nhiên bị bại dưới tay Đường Tam, nàng cho rằng có chút không đúng. Nhưng lúc này nàng cũng hiểu được, sợ rằng cháu gái mình thực sự không phải đối thủ của thiếu niên trước mặt.

Long đầu quải trượng trong tay long công Mạnh Thục giơ lên, một đạo hồn lực màu trắng từ đuôi trượng xuất ra, đem thân thể Nhân diện ma chu bay lại gần. Hắn chứng kiến tám con mắt của Nhân diện ma chu bị đánh thủng, không khỏi âm thầm gật đầu. Mặc dù hắn không biết Đường Tam làm điều này bằng cách nào, nhưng từ cách hắn công kích yếu điểm của con Nhân diện ma chu này có thể thấy được sự tỉnh táo của hắn khi đối mắt với cường địch. Ngẩng đầu nhìn Đường Tam, trong mắt Mạnh Thục không khỏi toát ra vài phần tán thưởng.

"Gia gia, người phải tác chủ cho ta a!" Mạnh Y Nhiên dù sao cũng vẫn chỉ là cô gái mười sáu tuổi, mắt thấy hồn hoàn cường đại sắp tới tay lại bị mất, hơn nữa lại bị cùng một người phá hỏng, trong lòng nàng lửa giận không thể nhẫn nại chế trụ được nữa.

Mạnh Thục xoa xoa đầu cháu gái, ý bảo nàng an tâm không cần phải lo lắng, ngẩng đầu nhìn Đường Tam nói: "Đường Tam, ta bây giờ cho ngươi hai lựa chọn. Ta Long công Mạnh Thục trở thành hồn sư nhiều năm như vậy, cũng không phải không biết lý lẽ. Đối diện với Nhân diện ma chu, bất luận là kẻ nào cũng phải tự vệ, cho nên ngươi giết chết nó cũng là chuyện tất nhiên. Tuy vậy, trước sau hai lần bị ngươi phá hư, làm cháu gái ta không thu được hồn hoàn, chuyện này cũng không thể bỏ qua được."

Đường Tam một mặt cố gắng khôi phục hồn lực và thể lực, mặt khác nhẹ nhàng chuẩn bị trong tay hắc hạp tử. Hắc hạp tử này cũng không phải chỉ có thể phóng ra một lần,mà bên trong có tổng cộng bốn mươi tám mũi phi tiễn, có thể phóng ra ba lần. Tại kiếp trước của Đường Tam, cái hắc hạp tử này vốn rất nổi tiếng với cái tên Chư cát thần nỏ. Thân dài, có mười sáu lỗ, một lần có thể phóng ra mười sáu mũi phi tiễn, trong vòng năm mươi thước có thể xuyên thủng đá vàng. Cực kỳ bá đạo.

Lúc trước Đường môn từng đắc tội với một môn phái, bị đối phương tập kết tới tận cửa.Thế mà chỉ với một trăm môn nhân đệ tử,cũng không thèm xuất động ra khỏi cửa, mỗi người cầm một Chư cát thần nỏ, dễ dàng giết toàn bộ kẻ địch, không lưu lại một mạng nào. Từ đó Chư cát thần nỏ nổi tiếng toàn giang hồ. Trong số các loại ám khí, ngoại trừ mấy loại cấp cao nhất như Phật nộ đường liên, Bạo vũ lê hoa châm, Khổng tước linh thì Chư cát thần nỏ trong tay Đường Tam là lợi hại nhất.

Đường Tam đương nhiên biết, Chư cát thần nỏ đối với long công xà bà còn không đủ để tạo thành uy hiếp, nhưng Mạnh Y Nhiên lại không có khả năng ngăn cản. Hắn đã nghĩ thông suốt, trong trường hợp bị đối phương áp bức quá, trước tiên dùng cái này bắt họ phải trả một cái giá thật đắt.

"Chẳng biết tiền bối cho ta hai sự lựa chọn như thé nào?" Đường Tam lạnh nhạt hỏi.

Chư cát thần nỏ trong tay hắn chỉ cần chì hoãn thêm chốc lát là có thể cắn trả một phát trước khi chết. Càng huống chi trên người hắn ngoài vài loại ám khí khác, muốn giết hắn cũng đâu có dễ dàng.

Mạnh Thục nói: "Ta cho ngươi hai lựa chọn rất đơn giản. Lựa chọn thứ nhất, ngươi gia nhập gia tộc ta, trở thành thành viên của gia tộc ta. Đã trở thành người một nhà, việc ngươi hai lần phá hư Y Nhiên thu hồn hoàn cũng như mất đi Nhân diện ma chu trân quý ta đều quên hết.."

Gia nhập gia tộc? Nói thì đơn giản, mỗi hồn sư chỉ được một lần trong đời, nhưng một khi đã gia nhập, vĩnh viễn hồn sư không được phản bội, trở thành phần tử của gia tộc. Sau này phải chịu ước thúc của gia tộc, làm mọi việc vì gia tộc. Đương nhiên, hồn sư gia nhập đại gia tộc đều được đãi ngộ cực kỳ trọng hậu. Ngoại lệ cũng không phải không có. Điều kiện tiên quyết là thực lực phải đạt đến trình độ nhất định. Với tình huống Đường Tam mà nói, nếu như gia nhập vào một gia tộc, vậy là hắn chỉ có thể trở thành người của gia tộc đó. Đây là Mạnh Thục hết sức coi trọng tư chất của hắn, thiên tài như vậy làm sao mà có nhiều được chứ.

Đường Tam lắc đầu, "Xin lỗi, tiền bối. Tính ta vốn thích tự do, không muốn bị ước thúc. Hơn nữa ngài nói có chút không đúng. Con Nhân diện ma chu này mặc dù do ta giết, nhưng hồn hoàn của nó cũng không có lãng phí. Nếu không phải mấy vị xuất hiện, có lẽ lúc này ta đã bắt đầu hấp thu rồi."

"Cái gì?" Xà bà Triêu Thiên Hương kinh hô một tiếng, ánh mắt nhìn Đường Tam nhất thời trở nên quái dị, đồng thời lấy tay huých trượng phu của mình một cái..

Cái Thế Long Xà ở với nhau đã vài chục năm, tự nhiên hiểu rõ ý tứ của thê tử.

"Đường Tam, ngươi có lẽ còn chưa có rõ ràng. Nếu không có sự đồng ý của ta, hồn hoàn của con Nhân diện

ma chu này ngươi không có khả năng hấp thu đâu." Mạnh Thục giọng nhàn nhạt, mặc dù tâm tình ba động không lớn, trong giọng nói mơ hồ toát ra sát khí khiến cho Đường Tam cảm thấy áp lực bị gia tăng.

Đường Tam nói: "Nếu như vậy, hồn hoàn của con Nhân diện ma chu này thực sự là lãng phí a."

Mạnh Thục nói: "Đối với chúng ta mà nói, hồn hoàn tốt như vậy, mặc dù lãng phí, nhưng cũng không dễ dàng cho ngoại nhân hấp thu. Tại hồn sư giới mà nói, có một loại quy tắc ngầm. Nếu ngươi gia nhập gia tộc ta, ta chẳng những có thể cho ngươi hấp thu hồn hoàn này, mà còn có thể hộ pháp giúp ngươi. Ngươi nghĩ thế nào?"

Lấy địa vị của Long công, hai lần mời Đường Tam xem như đã là quá ôn hoà. Hắn cùng Xà bà thật sự coi trọng tư chất của Đường Tam, dù sao tiểu tử này vẫn còn là một đứa nhỏ, tiền đồ tương lai căn bản không thể ước lượng nổi.

Đường Tam đột nhiên mở miệng nói: "Muốn ta gia nhập gia tộc của ngài cũng không phải không thể, nhưng ngài phải đáp ứng với ta một việc."

Mạnh Thục nhướng mày: "Ngươi bây giờ có tư cách đặt điều kiện với ta sao?"

Triệu Thiên Hương lại huých trượng phu một cái, cướp lời nói: "Điều kiện gì, ngươi cứ nói đi."

Đường Tam trong mắt toát ra vẻ buồn bã: "Lúc trước chúng ta đụng phải một hồn thú cực kỳ cường đại, nó bắt đi một đồng bọn của ta. Nếu hai vị tiền bối có thể giúp ta cứu đồng bọn trở về, ta đáp ứng gia nhập gia tộc của người. Nếu bằng hữu của ta đã chết, ta muốn hai vị tiền bối giúp ta báo thù."

"Chỉ là giết một con hồn thú thôi sao?" Mạnh Thục nhìn Đường Tam, có chút ngoài ý liệu.

Triệu Thiên Hương tâm tư so với trượng phu kín đáo hơn một chút. "Triệu Vô Cực không phải cùng đi với các ngươi sao? Chẳng lẽ hắn cũng không đánh nổi con hồn thú đó ?"

Đường Tam gật đầu.

Mạnh Thục khinh thường hừ một tiếng, "Triệu Vô Cực đánh không lại, không có nghĩa là ta cũng đánh không lại, huống chi, chúng ta cùng ra tay, trong Tinh Đấu đại sâm lâm này có con hồn thú nào có thể chống lại được chúng ta? Đường Tam, con hồn thú đó là cái dạng gì?"

Đường Tam vội vàng nói: "Là một con Thái thản cự viên, cấp bậc đại khái là hơn vạn năm."

Mạnh Thục là hồn sư cấp cao nhất mà hắn từng gặp qua, nếu Mạnh Thục chịu ra tay cứu Tiểu Vũ, dĩ nhiên là dễ dàng hơn nhiều so với mình . Tóm được cơ hội như vậy, làm sao Đường Tam chịu buông tha.

Nhưng khi vợ chồng Cái Thế Long Xà nghe bốn chữ "Thái thản cự viên" , thân thể hai người đồng thời cứng ngắc một chút. Mạnh Thục trong ánh mắt vẻ ngạo mạn cũng như khinh thường đều biến mất, ánh mắt có chút xấu hổ. Triêu Thiên Hướng đầu mày nhăn lại, thở dài lắc đầu, lời nói thốt ra làm Đường Tam cực độ thất vọng:

"Chúng ta làm không được."

"Với thực lực của hai vị tiền bối, chẳng lẽ không có cách nào đối phó với con Thái thản cự viên đó sao?" Đường Tam vội vàng nói.

Mạnh Thục tức giận nói: "Ngươi thì biết cái gì. Thái thản cự viên chính là thượng cổ thần thú dị chủng, thực lực cực mạnh. Đừng nói là chúng ta, cho dù có là Phong hào đấu la cũng không dám nói là thắng được nó. Hơn nữa, theo ta được biết, trong Tinh đấu đại sâm lâm chỉ có duy nhất một con Thái thản cự viên, tu vi của nó không phải chỉ có đơn giản là vạn năm, tính ra ít nhất cũng hơn sáu vạn năm tu vi,cũng là bá chủ của sâm lâm này. Hơn nữa, Thái thản cự viên còn có một huynh trưởng còn kinh khủng hơn nhiều, trừ phi hiện tại tụ tập hết thảy Phong hào đấu la của hai đại đế quốc ở chỗ này, nếu không, ai giám tới tìm giết bọn chúng?"

Cái thế long xa đối với phiến Tinh Đấu đại sâm lâm này hiểu rất rõ, hiển nhiên rõ hơn nhiều so với Triệu Vô Cực. Đường Tam cũng biết, với thân phận của hắn không có khả năng lừa gạt mình, chỉ có điều, lời nói của Mạnh Thục làm cho hắn hoàn toàn tuyệt vọng.

Hắn đối với Thái thản cự viên vốn đã phán đoán rất cao, nhưng nghe Mạnh Thục nói xong mới hiểu được rằng, phán đoán của mình còn chưa đủ, Thái thản cự viên so với tưởng tượng của hắn còn kinh khủng hơn nhiều. Hơn nữa còn có một huynh trưởng còn cường đại hơn nữa, phải gom tất cả Phong hào đấu la mới có khả năng giết bọn chúng, vậy là không phải tương đương với việc phán tử đối với Tiểu Vũ sao. Đến bây giờ Đường Tam cũng không thể hiểu được tại sao hồn thú cường đại như thế lại có thể ngẫu nhiên gặp ở bên ngoài sâm lâm.

Đối với việc chính mình không có cách nào đối phó với Thái thản cự viên, Long công Mạnh Thục tựa hồ cũng có chút xấu hổ. "Tiểu tử, ngươi không phải cố ý đem Thái thản cự viên ra doạ ta đấy chứ. Ta không có thời gian cùng ngươi ở chỗ này tán chuyện. Nếu ngươi gia nhập gia tộc ta, ta có thể giúp ngươi hấp thu cái hồn hoàn này. Nếu không, ngươi chỉ có thể lựa chọn cách thứ hai, lưu lại cho ta một cánh tay,coi như bồi thường cho cháu gái ta."

Đường Tam từ trong thất thần tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn về phía vợ chồng Cái Thế Long Xà. Hắn hiểu rõ ràng, bản thân cùng đối phương cách biệt quá xa, thậm chí không có tư cách bàn luận điều kiện với đối phương. Nhưng lúc này, bản tính quật cường trong lòng hắn dâng lên, như thế nào cũng quyết không thoả hiệp.

Chậm rãi giơ Chư Cát thần nỏ trong tay lên: "Nếu hai vị không thể giúp ta hoàn thành tâm nguyện cứu Tiểu Vũ, ta cũng không thể gia nhập gia tộc của hai vị. Muốn cánh tay của tao sao, vậy hãy tự đến lấy đi."

Hồn lực mặc dù không khôi phục được bao nhiêu, nhưng thể lực của Đường Tam lúc này đã khôi phục được một chút, ít nhất để phát động cơ quan ám khí cũng không thành vấn đề.

Mạnh Thục không nghĩ tới một hồn sư nho nhỏ như vậy lại dám chống lại ý của mình, Long đầu quải trượng trong tay đập xuống đất, phát ra một tiếng oanh minh phảng phất như động đất, nếu không phải Đường Tam đang dựa vào cây đại thụ, sợ rằng trực tiếp bị hồn lực cường đại của lão đánh ngã.

"Nếu ngươi đã muốn chết, ta đây sẽ thành toàn cho ngươi". Mạnh Thục trong mắt nổi lên sát khí. Thiếu niên thiên tài như ngươi, nếu không thuộc về ta, thì cũng không cần tồn tài trên thế giới này làm gì nữa.

Ngay lúc long công chuẩn bị ra tay, đột nhiên một âm thanh hùng hậu vang lên "Long công tiền bối, hạ thủ lưu tình."

Một chuỗi thân ảnh liên tiếp bay tới. Cầm đầu đoàn chính là Bất Động Minh Vương Triệu Vô Cực, phía sau hắn là đám chúng đệ tử của Sử Lai Khắc học viện. Mọi người đều có vẻ mệt mỏi, nhưng vì truy tìm Đường Tam nên vẫn cố gắng không ngừng.

Con Nhân diện ma chu khi chết đã thu hút sự chú ý của vợ chồng Cái Thế Long Xà đồng thời cũng như đám Sử Lai Khắc học viện, nhưng bởi vì khoảng cách xa quá nên không thể trực tiếp tìm đến được. Lúc quải trượng của Long công đập lên mặt đất, rốt cuộc lại chỉ rõ phương vị giúp Triệu Vô Cực mang theo mọi người tới nơi này.

Chứng kiến đồng môn chạy đến, tinh thần Đường Tam nhất thời buông lỏng vài phân, thân thể nhoáng lên suýt nữa ngã sấp xuống. May là Đái Mộc Bạch bay nhanh tới bên người hắn, đỡ thân thể hắn mới giúp cho hắn không có bị ngã xuống.

Lúc chiến đấu cùng Thái thản cự viên, thương thế của Đường Tam vốn đã không nhẹ, mặc dù ăn vào một cây khôi phục hương tràng, nhưng vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, hơn nữa lúc đi đường lại bị tiêu hao, còn phải đấu trí, đấu dũng với Nhân diện ma chu. Có thể nói là đã đem hồn lực cùng thể lực của hắn vắt kiệt quệ, nếu không phải dựa vào ý chí để chống đỡ, sợ rằng hắn đã sớm ngã xuống từ lâu.

Áo Tư Tạp vội vàng chạy tới, trực tiếp đưa cho Đường Tam hai cái hương tràng. Sau khi ăn, Khôi Phục hương tràng hình thành một luồng nhiệt lưu tràn ngập trong cơ thể, lúc này Đường Tam nhất thời cảm giác thư thái hơn rất nhiều. Áo Tư Tạp bây giờ đã đạt tới cảnh giới hồn tôn, khôi phục hương tràng hiệu quả cũng vì thế gia tăng . Ăn xong hai cái này, mặc dù đối với hồn lực không có hiệu quả đột biến, nhưng đối với khôi phục thể lực thì tốt hơn rất nhiều so với ăn một cái.

Chứng kiến đám người Triệu Vô Cực xuất hiện, Long công Mạnh Thục thần sắc trên mặt cũng không có thay đổi chút nào. Vợ chồng Cái Thế Long Xà ở đây, tự nhiên chẳng việc gì phải e ngại một tên Triệu Vô

Cực cả.

Nhìn Long đầu quải trượng trong tay Mạnh Thục, Triệu Vô Cực trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ, nhất là tám cái hồn hoàn kia. Lúc trước hắn đã sử dụng Vũ Hồn chân thân một lần, bây giờ so với trạng thái đỉnh phong cũng chỉ còn được khoảng năm mươi phần trăm, đừng nói là Mạnh Thục, cho dù là xà bà Triệu Thiên Hương hắn cũng không cách nào ứng phó nổi.

"Vị này chính là Long công tiền bối ư. Vãn bối Triệu Vô Cực ngưỡng mộ đã lâu."

Đánh kẻ chạy đi chứ không đánh người chạy lại, Mạnh Thục liếc Triệu Vô Cực một cái: "Bất Động Minh Vương không cần khách khí. Ngươi nên dạy dỗ tốt đệ tử của ngươi.Dám để chúng khi dễ người của Mạnh gia chúng ta sao? Phong vĩ kê quan xà, cho dù đã bỏ qua, nhưng đệ tử của ngươi lại vừa giết con mồi Nhân diện ma chu của cháu gái ta. Ngươi phải trả cho ta một cái công đạo chứ."

Triệu Vô Cực nói: "Tiền bối, ta xem trong việc này có chút hiểu lầm, hơn nữa, ta mặc dù là sư phụ của đứa nhỏ này, nhưng Đường Tam lại không tính là đệ tử của ta, Sư phó của hắn là một người khác, chứ ta còn chưa dám."

"Nga?" Mạnh Thục sửng sốt một chút, trong lòng thầm nghĩ. Đường Tam mới chỉ là đứa nhỏ mà thực lực đã kinh người như vậy, chẳng lẽ sư phó của hắn là …

Triệu Vô Cực tinh ranh khôn khéo, lập tức nhìn ra vẻ do dự trên mặt Mạnh Thục, liền từ từ nói:

"Long công tiền bối, chúng ta có thể ra xa một chút nói chuyện?"

Mạnh Thục nhíu mày, nhưng hoàn toàn không có lo lắng. Lúc này hắn đang chiếm ưu thế áp đảo về mặt tinh thần, tự nhiên không sợ Triệu Vô Cực giở trò. Long đầu quải trượng điểm lên mặt đất, thân thể liền bay ra ngoài xa hai mươi thước.

Triệu Vô Cực vội vàng đuổi theo, thấp giọng nói với long công cái gì đó.

Ban đầu vẻ mặt Mạnh Thục toát ra thần sắc cực kỳ kinh ngạc, dần dần trở nên có chút khó coi.

Triệu Vô Cực lại tỏ ra hết sức bình tĩnh, cực kỳ khách khí. Sau một hồi, hai người kết thúc nói chuyện.

Mạnh Thục đi trở về bên cạnh thê tử cùng cháu gái, thấp giọng nói với Xà bà vài câu, thần sắc Xà bà đồng dạng lộ vẻ kinh ngạc. Ánh mắt phu thê hai người rơi lên người Đường Tam có chút thay đổi, mà tất cả những điều này, Đường Tam đều nhận thấy.

"Triệu sư phụ cùng bọn họ nói cái gì đó? Nói cho bọn họ mình là đệ tử của đại sư hay sao? Chỉ có điều, đại sư mặc dù đối với vũ hồn có nghiên cứu rất sâu, nhưng thực lực bản thân lại không cao, tựa hồ không đủ khả năng tạo ra uy hiếp đối với Cái Thế Long Xà trước mắt."

Quả nhiên, Mạnh Thục nói:"Nguyên lai là đệ tử của đại sư. Không nghĩ tới đại sư rốt cục cũng có đệ tử. Hôm nay nể mặt đại sư, ta bỏ qua, bất quá, tiểu tử nhà ngươi hãy nhớ kỹ. Sau này nếu còn phát sinh ra chuyện gì tương tự, ta cũng mặc kệ sư phó ngươi là ai. Chúng ta đi…"

Nói xong liền xoay người rời đi.

"Gia gia" Mạnh Y Nhiên nhìn gia gia, nãi nãi đang rời đi, nhất thời nóng nảy. "Gia gia, hắn hai lần đoạt hồn thú của ta, mối thù này quên đi làm sao được?"

Mạnh Thục có chút bất đắc dĩ, nhìn cháu gái mình một cái, nói: " vậy ngươi muốn như thế nào đây? Gia gia ngươi lớn tuổi rồi, không thể lấy lớn hiếp nhỏ được. Quên đi thôi."

Mạnh Y Nhiên quật cường nhìn gia gia của mình, "Không, không thể cứ như thế mà bỏ qua được. Ta không chịu. Tuyệt đối không thể tha cho hắn. Nếu các ngươi không muốn ra tay, ta tự mình làm cũng được. Đường Tam, nếu ngươi là nam nhân, hãy so tài với ta."

Đường Tam nhíu nhíu mày, "ngươi còn muốn cùng ta so tài ư? Ngươi đã quên rằng, ngươi từng là kẻ bại tướng dưới tay ta sao?"

Hương tràng của Áo Tư Tạp quả thật có chỗ độc đáo, trong thời gian ngắn ngủi, hồn lực của Đường Tam đã khôi phục được ba thành, tốc độ khôi phục thể lực còn nhanh hơn, sắc mặt của hắn đã trở nên tốt hơn rất nhiều.

Mạnh Y Nhiên kiên định gật đầu, "Phải, ta muốn so tài với ngươi một lần nữa. Đừng tưởng lần trước ngươi thắng ta được thì lần này lại có thể thắng ta nhé. Ta cũng không khi dễ ngươi, vì hồn lực của ngươi đến bây giờ vẫn chưa khôi phục lại toàn bộ, chúng ta hãy so tài mà không sử dụng hồn lực. Nhưng ngươi hai lần đoạt hồn thú của ta, vậy lần này phải để ta quyết định phương thức so tài."

Đương Tam hít vào thật sâu, cảm thấy tình huống cơ thể đã tốt hơn rất nhiều, chậm rãi tiến lên

"Đánh cuộc cái gì?"

Nếu chỉ đúng như Mạnh Y Nhiên nói, hắn nắm chắc phần thắng, mặc dù hồn lực không đủ, nhưng hắn còn có thể thi triển ám khí để đối địch, Chư Cát thần nỏ trong tay đã hoàn hảo sẵn sàng. Mặc dù hắn biết bây giờ cùng Cái Thế Long Xà thoả hiệp, hắn không được phép giết Mạnh Y Nhiên, nhưng hắn có nhiều phương pháp,như có thể sử dụng ám khí làm mất đi năng lực chiến đấu của Mạnh Y Nhiên.

Mạnh Y Nhiên hai mắt tràn ngập hận ý, mở to nhìn Đường Tam, nói "Nếu như ngươi thua, ngươi không được phép hấp thu hồn hoàn của con Nhân diện ma chu này. Nếu như ngươi thắng, tự nhiên nó thuộc về ngươi."

Đối với hồn hoàn của Nhân diện ma chu, Đường Tam có thể nói là rơi vào tình thế bắt buộc. Chỉ có chiếm được nó, hắn mới có đủ khả năng mau chóng khôi phục thể lực để đi tìm Tiểu Vũ.

"Tốt, So tài về cái gì?"

Vợ chồng Cái Thế Long Xà lúc này cũng không vội vàng rời đi, đứng một bên không lên tiếng. Nhìn cháu gái mình áp trận, hai vợ chồng thỉnh thoảng nói nhỏ vài câu, cũng không biết đang nói điều gì.

Đám Sử Lai Khắc học viện bên này, Triệu Vô Cực không khỏi nhíu mày. Hắn không nghĩ lúc cuối Mạnh Y Nhiên lại gây ra tình huống này. Để Long công buông tha Đường Tam, hắn đã đem một ít bí mật nói cho Mạnh Thục biết, nếu không, với tính cách bá đạo của Cái Thế Long Xà, làm sao đơn giản rời đi như vậy chứ?

Mạnh Y Nhiên vừa muốn mở miệng, Áo Tạp Tư bên cạnh Đường Tam đã cướp lời: "Chờ một chút, như thế là không công bình."

Mọi ánh mắt đều tập trung lên người Áo Tư Tạp.

Hắn lững thững đi tới, khàn khàn nói: "Con Nhân diện ma chu này rõ ràng là do Đường Tam đánh chết. Cho dù ngươi lấy nó làm mục tiêu, cũng coi như mỗi người giết một nửa, mà bây giờ lại chỉ có Đường Tam mới có thể hấp thu hồn hoàn này, rõ ràng ngươi đánh cuộc như vậy không công bình."

Mạnh Y Nhiên trong mắt loé sát khí "Vậy ngươi muốn như thế nào?"

Áo Tư Tạp cười hắc hắc nói "Cũng không muốn như thế nào. Nếu ngươi thua, tất nhiên không thể cản trở hắn hấp thu hồn hoàn, đồng thời, ngươi cũng nên tỏ ra chút thành ý. Chúng ta yêu cầu không cao, đến lúc đó, chỉ cần ngươi hôn Đường Tam một cái là được."

"Tiểu Áo" Triệu Vô Cực khẽ quát một tiếng, hắn không hy vọng lại chọc giận Cái Thế Long Xà.

Nhưng có chút ngoài ý muốn của Triệu Vô Cực, Long công Mạnh Thục đột nhiên mở miệng nói:

"Được, cứ như vậy quyết định đi, tuổi trẻ thật là thú vị." vừa nói xong, vị Long Công này lần đầu tiên toát ra vẻ cười cười, mà Xà bà bên cạnh hắn, sắc mặt hiện lên một tầng đỏ ửng nhàn nhạt.

Áo Tư Tạp cũng không biết, hắn đưa ra yêu cầu này, làm đôi Cái Thế Long Xà trước mặt, nhớ lại một màn thời trẻ tuổi. Lúc ấy, khi Long công Mạnh Thục lần đầu tiên gặp xà bà Triệu Thiên Hương, cũng nhờ một lần đánh cuộc mà chiếm tiện nghi của Xà bà, cuối cùng sau một loạt cơ duyên mới thành công, nhưng lần đánh cuộc kia lại đóng vai trò quan trọng nhất. Khi đó, Mạnh Thục đưa ra điều kiện giống y như đúc so với Áo Tư Tạp bây giờ.

Trong mắt Long công, Xà bà, Đường Tam mặc dù bề ngoài có chút bình thường, không có khả năng so sánh với Đái Mộc Bạch, nhưng theo lời của Triệu Vô Cực vừa tiết lộ, bọn họ thập phần xem trọng đứa nhỏ này. Đối với tương lai của cháu gái, phu thê hai người cũng đã có dự định. Bọn họ cũng muốn nhìn xem dưới tình huống này, Đường Tam có thể chiến thắng cháu gái của mình hay không.

Đối với quyết định của gia gia, Mạnh Y Nhiên không khỏi có chút kinh ngạc. Nhưng nàng không có phản bác, bởi vì đối với phương thức chiến đấu mình sắp đưa ra,nàng tuyệt đối tin tưởng.

Đường Tam thì chỉ nóng lòng hấp thu hồn hoàn cho xong, đối với chuyện này hắn cũng không quan tâm. Dù sao chuyện đánh cuộc này với hắn mà nói cũng không có gì là khó xử. Tay hướng phía Mạnh Y Nhiên, làm một động tác thủ thế.

Hung hăng nhìn Đường Tam một cái, Mạnh Y Nhiên lúc này mới giơ tay phải lên, chỉ thấy cổ tay nàng đeo một cái Dương chi bạch ngọc hoàn(vòng) loé ra quang mang màu trắng sáng bóng.

Quang mang chợt loé, một cái trường điều bố nang(túi dài nhiều ngăn) đã xuất hiện trong tay nàng. Tay kia của nàng cũng xuất hiện một kiện hồn đạo khí.

Chiều dài bố nang ước chừng hai thước, bề rộng chừng nửa thước, Mạnh Y Nhiên hai tay chìa ra, bố nang đã được chia làm hai nửa. Lúc nàng chìa cái bố nang ra, mọi người đều thấy rõ, bố nang nhìn có vẻ như đã cũ,bên trong là vô số thanh đoản nhận giống hệt nhau.

Đoản nhận không có chỗ bảo vệ tay, dưới ánh mắt chuyên nghiệp của Đường Tam, rõ ràng là phi đao, bất quá phi đao trên tay Mạnh Y Nhiên có chút đơn sơ, trừ bỏ hai cái rãnh màu máu, thì không có chút đặc thù nào. Chuôi đao dài ba tấc, lưỡi đao dài năm tấc, chất liệu rất tốt, loé ra quang mang nhàn nhạt.

"Ta nơi này có ba mươi sáu mũi Phá hồn đao, ta và ngươi mỗi người mười tám mũi. Ta sẽ bảo gia gia ta đứng cách xa hai mươi thước chấn rung một cây đại thụ, sẽ có lá cây rơi xuống. Ngươi và ta đồng thời ra tay, ai dùng Phá hồn đao phi trúng nhiều lá cây hơn thì người đó thắng. Nhưng bất luận là trúng bao nhiêu lá cây, Phá hồn đao cuối cùng phải cắm trên thân cây. Mũi Phá hồn đao nào không trúng thân cây sẽ không được tính."

Mạnh Y Nhiên tự tin nói ra phương pháp tỷ thí, sau khi nói xong câu cuối cùng, mới phát hiện ra, đám người Sử Lai Khắc học viện trước mặt mình trở nên có chút quái dị.

Bất Động Minh Vương Triệu Vô Cực hai mắt mở to nhìn không chớp.

Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch hai con ngươi trong nháy mắt biến thành một.

Áo Tư Tạp lấy tay bịt mồm lại.

Mã Hồng Tuấn như bị choáng , suýt nữa té ngã xuống đất.

Chu Trúc Thanh khuôn mặt lạnh như băng biến mất, chỉ còn lại vẻ ngạc nhiên.

Trữ Vinh Vinh bật cười thành tiếng.

Mà Đường Tam đang đứng đối diện Mạnh Y Nhiên, trên mặt lúc này lộ ánh mắt cười cười. Từ khi Tiểu Vũ bị Thái thản cự viên bắt đi, thần sắc hắn lần đầu tiên được buông lỏng,thậm chí cổ tay vừa lộn, đem Chư Cát thần nỏ trong tay, đưa trở về cất bên trong Nhị Thập tứ kiều minh nguyệt dạ.

"Các ngươi choáng váng xong cả chưa ? Có tham chiến hay không đây?" Mạnh Y Nhiên nhìn ánh mắt đám đệ tử Sử Lai Khắc học viên bên này, nhất thời cảm giác như bị cười nhạo, âm thanh bực bội cất lên.

Áo Tư Tạp buông tay che miêng, cố gắng nén cười nói: "Tại sao lại không ứng chiến chứ? Phương pháp tỷ thí của ngươi tốt lắm. Thực sự rất tốt." Lúc này hắn lại đang suy nghĩ, chút nữa để cho Mạnh hôn vào chỗ nào của Đường Tam mới tốt đây.

Cùng Đường Môn đệ tử so tài ám khí, quả thật là rất tốt.

Lúc này, cả Triệu Vô Cực trên mặt cũng toát ra tiếu ý.

Mạnh Y Nhiên tự nhiên không biết mọi người đang nghĩ cái gì, nhìn về phía Đường Tam, "Ngươi có cần nghỉ ngơi một chút nữa không, đừng nói là ta khi dễ ngươi."

Đường Tam tự nhiên không có giảo hoạt như Áo Tư Tạp, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Chỉ cần ngươi đừng nói ta khi dễ ngươi là được. Có thể bắt đầu được rồi?"

Nếu là tỷ thí bình thường, Đường Tam có lẽ phải khôi phục lại thêm một chút, nhưng Mạnh Y Nhiên đưa ra phương thức tỷ thí, chính là sở trường của hắn.Đường môn ám khí tuyệt học mà hắn tu luyện từ nhỏ. Đừng nói hắn mới chỉ khôi phục được vài phần hồn lực, cho dù một tia hồn lực cũng không có, Đường Tam tuyệt đối sẽ không thua Mạnh Y Nhiên.

Mạnh Y Nhiên cầm trong tay hai điều bố nang, đưa một cái cho Đường Tam. Lúc này nàng tràn ngập tin tưởng, chỉ vào một cây đại thụ cách đó ước chừng hai mươi thước, nói: "Lấy nơi đó làm mục tiêu đi."

Đường Tam liếc nhìn cây đại thụ một cái, rồi nói: "Tốt"

Mạnh Y Nhiên trong tay cầm bố nang, Phá hồn đao nàng sử dụng chuôi có màu đỏ, còn Đường Tam sử dụng loại chuôi màu lam, không sợ nhầm lẫn.

Mạnh Y Nhiên không nhìn ra vẻ mặt của đám Sử Lai Khắc học viên, nhưng vợ chồng Mạnh Thục như thế nào lại không nhận ra chứ. Nhưng bọn họ trong lòng không hiểu là tại sao đám Sử Lai Khắc học viện này lại tự tin cười cợt đến như thế.

Mạnh Y Nhiên từ nhỏ ưa thích các loại vũ khí, đặc biệt là binh khí ngắn. Ba mươi sáu mũi Phá hồn đao này là long công Mạnh Thục cẩn thận tìm người rèn cho. Mạnh Y Nhiên đối với phi đao này cực kỳ yêu thích, thường xuyên luyện tập, trong vòng ba mươi thước, nắm chắc trúng trăm phần trăm. Đương nhiên, trong khoảng thời gian ngắn, nhiều nhất cũng chỉ có thể phát ra mười tám mũi phi đao. Trận đấu này nàng đưa ra cũng chính là cực hạn của mình.

---

35. Chương 34:hồn Hoàn Nhân Diện Ma Chu Vượt Qua Cực Hạn.

Mạnh Y Nhiên nhìn gia gia, gật đầu. "Gia gia, bắt đầu đi."

Mạnh Thục hướng Đường Tam nói: "Ngươi chuẩn bị kỹ chưa?"

Đường Tam gật đầu. So về ám khí, hắn còn cần chuẩn bị hay sao chứ? Đương nhiên, với tính cách của hắn, tự nhiên sẽ không nói mấy lời như vậy.

Mạnh Y Nhiên nhanh chóng đem bố nang trong tay đính vào bên hông quần, mặt sau của bố nang có chỗ cài dính. Có thể gắn,dính vào bất kỳ chất liệu nào để tiện sử dụng. Trong lúc bố trí bố nang cho tiện lợi nàng vẫn cố ý nhìn Đường Tam một cái, phát hiện ra Đường Tam có chút ngẩn ngơ nhìn bố nang trong tay, nhìn hắn như thế nào cũng y như bộ dáng của người lần đầu tiên sử dụng loại vũ khí này. Chứng kiến một màn này, Mạnh Y Nhiên trong lòng không khỏi sinh ra một chút đắc ý.

Long công Mạnh Thục ra tay, cả người hắn cũng không có di động, mà là tiện tay vung ra, đem long đầu quải trượng dài bốn thước trong tay ném ra ngoài. Âm thanh rồng ngâm từ trong quải trượng vang lên,ngân sắc quải trượng giống như một con rồng bạc sống động đánh vào cây đại thụ cách ngoài hai mươi thước.

Phanh một tiếng, Mạnh Thục dụng lực vừa đủ chấn rung cây nhưng lại không làm thương tổn đến thân cây,lá cây rơi xuống như mưa.

Mạnh Y Nhiên khẽ kêu một tiếng, hai tay đồng thời xuất động, từng đạo hàn quang bay nhanh ra từ bố nang, động tác liền lạc, một hơi đem mười tám mũi Phá hồn đao ném đi.

Có lẽ bởi vì trong lòng tràn ngập lửa giận đối với Đường Tam, từ đó kích nộ đạt tới trạng thái đỉnh phong, Mạnh Y Nhiên rõ ràng cảm giác được hôm nay bản thân ném Phá hồn đao phi thường tốt. Nàng có thể khẳng định, mỗi thanh Phá hồn đao của mình đều chuẩn xác trúng mục tiêu, thậm chí còn có mũi đâm trúng đến hai lá cây.

Khi Mạnh Y Nhiên tập trung tinh thần ném phi đao,lúc Mạnh Thục ném Long đầu quải trượng xong, ánh mắt liền rơi ngay trên người Đường Tam. Long đầu quải trượng của hắn là khí vũ hồn, rời khỏi tay, chỉ cần

bằng vào hồn lực là có thể thu hôi, không cần quá để ý khống chế. Hắn muốn xem một chút, thiếu niên Đường Tam trước mặt có thể lại gây cho mình chút ít ngạc nhiên nào hay không.

Mạnh Thục nhìn kỹ,nhưng Đường Tam chỉ làm một động tác làm cho vợ chồng Cái Thế Long Xà hết sức khó hiểu.

Lúc Long đầu quải trượng vừa bay ra,Đường Tam cũng vừa xoay người, nhưng không phải là xoay mặt về phía cây đại thụ, mà là đưa lưng về phía đó. Ngay khi Mạnh Y Nhiên ra tay, đồng thời tay của Đường Tam đang cầm bố nang cũng động, cả bố nang trong tay hắn nháy mắt triển khai, Liền đó, bố nang phất lên. Mười tám đạo hàn quang cơ hồ cùng một thời điểm rời khỏi vị trí vốn có.

Phá hồn đao của Mạnh Y Nhiên tự nhiên là từ mặt trước bắn thẳng ra, nhưng Mạnh Thục nhìn rõ ràng, Phá hồn đao của Đường Tam lại bay theo hướng vòng cung. Xuất ra một thanh phi đao theo hướng vòng cung cũng đã tương đương với thủ pháp xảo diệu, cao minh, mà Đường Tam thậm chí còn không dùng tay trực tiếp khống chế, chỉ dụng cả bố nang phất ra, đã khiến cho tất cả Phá hồn đao phát sinh hiệu quả như vậy. Cho dù bản thân là Hồn đấu la, Long công Mạnh Thục cũng không khỏi thất kinh, cẩn thận nhìn lại hướng Phá hồn đao của Đường Tam đang bay.

Đốt đốt. Lưỡi dao sắc bén đâm vào thân cây khiến âm thanh dày đặc vang lên, trong không trung, lá cây dần dần rơi hết, trận tỷ thí đến đây chấm dứt.

Mạnh Y Nhiên quay đầu nhìn về phía Đường Tam, vừa lúc thấy Đường Tam quay đầu lại, không khỏi có chút kinh ngạc nói: “Ngươi không ra tay sao?”

Đường Tam lắc lắc tay, chỉ thấy hiện ra bố nang trống không, nói: “Ta đã ra tay rồi”.

Trong lúc Mạnh Y Nhiên còn sửng sốt, vợ chồng Cái Thế Long Xà đã đi tới bên người nàng, Mạnh Thục thở dài một tiếng, nói: “Kỹ thuật thần kỳ. Y Nhiên, là ngươi thua.”

Mạnh Y Nhiên không hiểu, nhìn về phía gia gia. Mạnh Thục nhìn nàng lắc đầu nói: “Không cần nhìn kết quả đâu. Chúng ta đi thôi.”

“Không, Ta không tin.” Do không được chứng kiến tình cảnh trước đó, Mạnh Y Nhiên làm sao có thể tin tưởng kỹ năng ném ám khí mà mình am hiểu nhất, lại có thể thất bại trước một tên Đường Tam không còn vài phần thể lực chứ? Không để ý tới sự ngăn cản của tổ phụ mẫu, nàng phi tới chỗ thân cây đại thụ. Nàng không cách nào tin rằng mình lại bị thất bại.

Mạnh Thục thở dài một tiếng, thì thảo lẩm bẩm: “Lần này sợ rằng đối với Y Nhiên là một đả kích không nhỏ. Bất quá phải cho nó thấy rõ đạo lý, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.Hà.. Cũng không phải là chuyện không tốt.”

Đi tới phía dưới tàng cây, Mạnh Y Nhiên đầu tiên chứng kiến phi đao do mình ném ra, đúng như nàng phán đoán, mười tám mũi phi đao toàn bộ cắm trên thân cây, hơn nữa trên đầu mỗi thanh Phá hồn đao vốn rất nhỏ, đều có một chiếc lá, nhiều cái thậm chí còn có ba chiếc lá. So với mọi khi nàng ném thậm chí còn tốt hơn vài phần.

Nhưng khi ánh mắt Mạnh Y Nhiên di động, chuyển sang nhìn Phá hồn đao màu lam thì cả người như ngốc trệ.

Mười tám mũi Phá hồn đao màu lam xếp hàng chỉnh tề cắm trên thân cây, chia làm ba hàng, mỗi hàng sáu mũi, tạo thành hình một chữ Tam. Không một mũi Phá hồn đao nào cắm một lá cây. Thậm chí ngay cả độ nông sâu của mũi đao cắm vào thân cây cũng giống nhau như đúc. So với mười tám mũi phi đao của Mạnh Y Nhiên không may mắn xếp lộn xộn trên thân cây, quả thật sự so sánh quá khập khiễng.

Âm thanh Mạnh Thục truyền vào tai Mạnh Y Nhiên: “Nha đầu, nhận thua đi thôi. Thủ pháp của Đường Tam ngay cả bản thân ta cũng không thể làm được. Đồng thời bay ra, đồng thời cắm vào thân cây, thậm chí chỉ tạo ra có một âm thanh, mỗi một thanh Phá hồn đao đều cắm mười phiến lá cây, hơn nữa, lúc ra tay, hắn hoàn toàn quay lưng về phía cây đại thụ, cũng không cần dùng mắt nhìn. Kỹ xảo như vậy chỉ có thể dùng hai từ ”thần kỳ” để hình dung thôi.”

Mạnh Y Nhiên chậm rãi xoay người lại, nhìn gia gia của mình, ánh mắt nàng mặc dù không hề ngốc trệ, nhưng lại giống như người mất hồn, ngay cả Phá hồn đao của mình cũng không thu lại, bước từng bước về phía tổ phụ mẫu. Đúng như lời Mạnh Thục nói, sử dụng năng lực mình am hiểu nhất mà vẫn bị đánh bại, đối với Mạnh Y Nhiên thực sự là đả kích rất lớn. Trong vòng vỏn vẹn có ba ngày, trước sau hai lần bị Đường Tam đánh bại, hơn nữa, lần này so với lần trước còn thua thê thảm hơn. Hồn thú hai lần bị cướp mất, lòng tự tin từ trước tới nay của nàng đã bị Đường Tam đả kích đến mức không còn chút nào.

Đường Tam bước tới phía trước, bàn tay bên hông xoa một cái, một cây cương châm xuất ra, đem toàn bộ Phá hồn đao trên thân cây đánh rớt. Khi cương châm quay trở lại trên tay hắn, Phá hồn đao cũng bị hắn nhất nhất toàn bộ thu vào trong tay, dùng bố nang bao lấy. Xong việc, hắn bước nhanh tới trước mặt Mạnh Y Nhiên.

"Mạnh tiểu thư, Phá hồn đao của ngươi."

Mạnh Y Nhiên ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lúc này, dung nhan có một chút tái nhợt, xuất hiện vài giọt lệ, "Ngươi tới đây để cười nhạo ta sao?"

Đường Tam lắc đầu, nói: "Không, kỳ thật ngươi không cần phải khổ sở. Ta từ khi ba tuổi đã luyện tập phóng ám khí. Mặc dù ta năm nay còn chưa đến mười ba tuổi, nhưng đã có chín năm toàn lực tập luyện sử dụng ám khí, đó là lý do tại sao ta bây giờ có thể sử dụng thủ pháp tinh diệu như vậy."

"Ám khí?" Mạnh Y Nhiên bị cái danh từ mới này hấp dẫn vài phần chú ý.

Đường Tam đem Phá hồn đao đặt vào tay nàng.

"Âm thầm sử dụng,vũ khí này mới phát huy hiệu quả. Ta gọi nó là ám khí. Ám khí không phải dùng để tỷ thí, mà là dùng để xuất kỳ bất ý chế địch."

Lúc Mạnh Y Nhiên đưa ra phương pháp muốn so tài ám khí với hắn, Đường Tam ngoại trừ cảm giác cười không ra, còn có một loại cảm giác thân thiết. Dù sao, hắn đi tới cái thế giới này, lần đầu tiên chứng kiến ám khí xuất hiện trong tay một người khác. Hơn nữa hồi tưởng lại, hắn đã gây cho cô gái chỉ lớn hơn hắn vài tuổi này không ý phiền toái, mặc dù không phải cố ý đoạt của nàng hai cái hồn hoàn,nhưng trong lòng cũng có ít nhiều áy náy. Lúc này đại cục đã định, hắn không nhịn được nhắc nhở Mạnh Y Nhiên vài câu. Hắn không hy vọng Mạnh Y Nhiên bởi vì đả kích hôm nay mà buông bỏ tập luyện ám khí.

Mạnh Y Nhiên mắt mở to, nói: "Vậy tại sao ngươi có thể sử dụng ám khí tới trình độ này?"

Đường Tam nói: "Luyện tập ám khí phải có phương pháp. Kỳ thật, loại phi đao này không thích hợp với ngươi. Đối với ngươi mà nói, thể tích của nó có chút hơi to, sức nặng cũng hơi lớn. Ta cảm giác được nếu ngươi đem phi đao cải biến thành phi trâm, có lẽ sẽ rất hiệu quả, giống như thế này này."

Vừa nói, hắn vừa xoa tay lên Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ, một cây Thấu Cốt trâm dài năm tấc đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Đường Tam đem Thấu Cốt trâm đưa cho Mạnh Y Nhiên, nói: "Loại châm này ta gọi là Thấu Cốt trâm, dài năm tấc, nhìn thì có vẻ thô,nhưng sức nặng chỉ bằng một phần năm phi đao của ngươi,lại có thể bay rất xa, lực xuyên thấu cũng rất mạnh. Bởi vì thể tích của nó nhỏ, nên việc mang theo càng dễ dàng. Lần này mặc dù trùng hợp, nhưng ta quả thật đã hai lần phá hư cơ hội thu được hồn thú của ngươi, nếu ngươi nguyện ý, ta có một phương pháp tu luyện ám khí có thể nói cho ngươi. Lúc về ngươi có thể thử một chút, chắc chắn so với lúc trước tốt hơn rất nhiều."

Mạnh Y Nhiên sửng sốt một chút, "Ngươi muốn dạy ta?" Nàng vẫn nhớ rõ ràng,vừa nãy gia gia nàng có nói,bắt Đường Tam để lại một cánh tay. Nhưng ngẩng đầu nhìn Đường Tam, lại phát hiện ánh mắt hắn cực kỳ trong suốt, không có một chút tạp chất nào, hiển nhiên không phải giả bộ.

Đường Tam nói: "Ám khí chi đạo, bác đại tinh thâm, ngươi nguyện ý học không?".

Mạnh Y Nhiên hạ ý thức, gật gật đầu.

Đường Tam mỉm cười, nói: "Vừa rồi ta không có dùng mắt để nhìn, nhưng lại có thể ném chính xác. Đây là một loại kỹ năng cơ bản để sử dụng ám khí, gọi là "Thính Thanh Biện Vị"*, bằng vào thính lực để phát hiện vị trí của mục tiêu. Dưới tình huống gặp phải ánh sáng bất hảo, hoặc là góc độ không thích hợp, con mắt nhiều khi không thể xác định chính xác vị trí của mục tiêu, khi đó thính lực lại có thể phát huy tác

dụng trọng yếu. Luyện tốt Thính Thanh Biện Vị, ám khí của ngươi khi phóng ra không có chỗ nào không bắn được, lại cực kỳ bí mật."

Thính Thanh Biện Vị là phương pháp trụ cột để luyện tập ám khí, không coi là bí mật gì cả. Lập tức, Đường Tam cũng không ngại ngùng mà lảng tránh vợ chồng Cái Thế Long Xà đứng bên cạnh.Ngắn gọn đem phương pháp luyện tập nói một lần, hơn nữa còn giải thích qua về phương pháp luyện tập sử dụng ám khí.

Mạnh Y Nhiên lúc bắt đầu trong lòng còn có chút giới bị, nhưng dần dần theo sự giảng giải của Đường Tam, nàng cuống quít gật đầu. Trong thời gian uống một chén trà, Đường Tam làm cho nàng đối với thế giới ám khí có nhận thức hoàn toàn mới.

"... nếu ngươi có thể luyện thật tốt, ám khí sẽ có tác dụng phụ trợ rất lớn đối với ngươi." Đường Tam dùng lời nói đơn giản nhất để kết thúc sự chỉ bảo đối với Mạnh Y Nhiên, không phải là hắn ích kỷ, mà là nóng lòng hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu, rồi còn đi tìm Tiểu Vũ.

Lúc này thể lực cùng hồn lực của hắn đã khôi phục lại một chút, tự cảm giác có thể hấp thu hồn hoàn được rồi.

Long Công cùng Xà Bà một mực đứng bên cạnh nhìn Đường Tam và Mạnh Y Nhiên, không có chen vào. Khuôn mặt Long công vốn có chút bực bội bởi vì lời nói của Triệu Vô Cực lúc này,bây giờ đã nổi lên nụ cười.

Mạnh Y Nhiên nhìn Đường Tam thật sâu, "Ta sẽ không nói cám ơn đối với ngươi."

Đường Tam lạnh nhạt cười, "Ta cũng không trông cậy vào điều đó"

"Phốc... xích".Thanh âm vang lên ,

Mạnh Y Nhiên cười. Nàng vốn rất đẹp, lúc cười nhất thời giống như xuân phong đông giải (gió xuân xua tan đi giá lạnh của mùa đông) động lòng người, "Ngươi mới mười hai tuổi ư? Thật đúng là quỷ nhỏ trưởng thành. Đến đây, để tỷ tỷ hôn một cái." Vừa nói xong đột nhiên hôn lên gương mặt Đường Tam một cái.

Đường Tam hiển nhiên không ngờ tới việc bị Mạnh Y Nhiên "đánh lén", chỉ cảm thấy một trận ôn nhuận trên mặt, trong lúc nhất thời không chỉ gương mặt đỏ ửng, ngay cả lỗ tai cũng nhuộm một mảng màu hồng.

Mạnh Y Nhiên nhìn bộ dáng xấu hổ của hắn, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nghiêm mặt nói: "Ngươi không nên có ý nghĩ gì cả, đây là đánh cuộc giữa ta và ngươi. Tự nguyện đánh cuộc, thua ngươi, ta cũng không có gì xấu hổ cả. Tốt lắm, chúng ta đi đây, ngươi nên mau chóng hấp thu cái hồn hoàn kia đi, lần sau nếu ta đi liệp sát hồn thú, mà còn gặp ngươi phá hoại, hư hừ"

Vừa nói vừa đưa nắm tay lên doạ Đường Tam, đương nhiên không có chút uy hiếp nào cả.

Long công, Xà bà nhìn nhau cười, hướng Triệu Vô Cực gật đầu, sau đó mang cháu gái đằng thân lướt đi. Bọn họ còn phải mau chóng tìm kiếm hồn thú thích hợp cho cháu gái, sau đó sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này. Dù sao còn có Thái thản cự viên, không thể không đề phòng.

Áo Tư Tạp đến bên người Đường Tam, cười hắc hắc, "Tam nhi, sảng khoái chứ?"

Đường Tam trừng mắt nhìn hắn một cái. "Sảng cái gì? Cho ta một cây Khôi Phục hương tràng nữa đi."

Áo Tư Tạp cười ha ha:

"Lão tử có cây đại hương tràng."

Dưới câu hồn chú bỉ ổi, một cây hương tràng trực tiếp xuất hiện, đưa cho Đường Tam.

Xoay người nhìn thi thể Nhân diện ma chu, lúc này quang mang màu đen nồng nặc ngưng tụ thành hình phía trên thi thể Nhân diện ma chu, đúng là thời cơ tốt nhất để hấp thụ. Nhìn nó, Đường Tam sắc mặt vừa có chút buông lỏng lại trở nên ngưng trọng, thời khắc này hắn nhớ đến Tiểu Vũ còn đang đợi hắn tới cứu.

Ăn hương tràng xong, hắn đi tới bên thi thể Nhân diện ma chu ngồi xuống,nói: "Phiền toái mọi người rồi."

Triệu Vô Cực hướng Đường Tam gật đầu, phất phất tay ý bảo chúng đệ tử đem Đường Tam làm trung tâm, cẩn thận đề phòng. Có sự bảo vệ của họ, Đường Tam không cần lo tới bị hồn thú bình thường gây uy hiếp. Rốt cục có thể toàn tâm toàn ý hấp thu hồn hoàn cường đại trước mặt.

Giơ tay phải lên, vũ hồn Lam ngân thảo mang theo quang mang màu lam chậm rãi xuất hiện trong lòng bàn tay Đường Tam. Hít một hơi thật sâu, Đường Tam hướng tới hồn hoàn Nhân diện ma chu triệu hoán.

Hắc sắc quang mang như bị đè nén đã lâu, rốt cục tìm được lỗ hổng để xâm nhập, vừa cảm nhận được vũ hồn của Đường Tam, nhất thời giống như trăm ngã đổ ra biển(trăm sông đổ biển) hướng tới Đường Tam ùn ùn đổ vào.

Chứng kiến hắc sắc quang mang trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân thể Đường Tam, Triệu Vô Cực cũng không khỏi cả kinh, "Hồn lực ba động thật mạnh mẽ, con Nhân diện ma chu này đến tột cùng là có bao nhiêu năm tu vi?"

Thân làm người trong cuộc, Đường Tam cảm thụ càng rõ ràng hơn. Hắn chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu khổng lồ chợt dũng mãnh xâm nhập vào cơ thể mình, không đợi hắn phản ứng lại, nhiệt lưu giống như ngọn lửa hừng hực bắt đầu thiêu đốt thân thể hắn.

Hồn thú Nhân diện ma chu quả bá đạo, đã quyết định sự hình thành hồn hoàn bạo lệ, luồng nhiệt lưu cường đại vừa tiến vào trong cơ thể Đường Tam, bắt đầu điên cuồng cải tạo thân thể hắn.

Mặc dù trong hồn hoàn ẩn chứa năng lượng không có ý thức, nhưng căn bản là ý thức Đường Tam không có khả năng khống chế. Dưới sự ba động cường đại của hồn lực, Đường Tam chỉ cảm thấy thân thể mình như là muốn bị xé tan, thống khổ kịch liệt làm hắn trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Mọi người đang vây quanh người hắn đồng thời lấy làm kinh hãi, bọn họ đều đã từng hấp thu hồn hoàn, nhưng tình huống như vậy thì mới lần đầu tiên gặp phải, ánh mắt không khỏi đều hướng Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực trầm giọng nói: "Hồn hoàn của con Nhân diện ma chu này thực sự vô cùng bá đạo, muốn hấp thu cũng không phải dễ dàng. Bây giờ chỉ có thể dựa vào bản thân hắn. Hấp thu hồn hoàn không thể mượn ngoại lực, nếu không sẽ sinh ra phản tác dụng. Chúng ta bây giờ chỉ có thể tin tưởng là Đường Tam có thể kiên trì khống chế được nó."

Có điều Triệu Vô Cực đã không nói là, hồn hoàn càng khó hấp thu, tác dụng mang lại càng lớn. Dù sao nó cũng mang theo năng lượng khổng lồ, hồn kỹ được sinh ra cũng sẽ cực kỳ lợi hại.

Ở chỗ khác, lúc này Mạnh Thục, Triêu Thiên Hương mang theo Mạnh Y Nhiên hướng sâu trong Tinh đấu đại sâm lâm đi tới. Triêu Thiên Hương một mực quan sát cháu gái mình, từ lúc rời khỏi đoàn người Sử Lai Khắc học viện, Mạnh Y Nhiên thuỷ chung cúi đầu không nói, tựa hồ đang suy nghĩ về vấn đề gì.

"Y Nhiên, ngươi đang suy nghĩ cái gì vậy?" Triêu Thiên Hương hỏi.

Mạnh Y Nhiên bị thanh âm làm cho tỉnh lại, "Ta đang suy nghĩ về lời nói của Đường Tam. Nãi nãi, ngài nói xem sau này ta có nên sử dụng Thấu Cốt châm kia không?"

Triêu Thiên Hương nhìn cháu gái, cười nói: "Nếu ngươi cảm thấy tốt thì dùng. Châm kia mặc dù hình dáng có nhiều đặc thù, nhưng muốn tìm người chế tạo thực sự không thành vấn đề. Chỉ là,ta lần đầu tiên nhìn thấy một cái châm dài như vậy, không nghi ngờ gì nó khoảng chừng năm tấc."

Long công Mạnh Thục đột nhiên nói: "Đứa nhỏ Đường Tam quả thật rất được, chẳng những thiên phú tốt, hơn nữa lại không có khí thế kiêu căng, thực sự là nhân tài khó kiếm. Đáng tiếc là hắn không chịu gia nhập gia tộc ta, nếu không, không tới hai mươi năm, có thể đưa gia tộc ta bước lên một bậc thang mới."

Triệu Thiên Hương than nhẹ một tiếng, nói: "Kim lân khởi trong ao vật, ngộ phong vân biến hoá long (Chép vàng quật khởi trong ao tù,gặp khi mây gió sẽ biến hoá thành rông), không chỉ là Đường Tam, ta xem mấy đứa nhỏ kia đều như vậy. Thật không biết Triệu Vô Cực từ đâu kiếm được nhiều đứa nhỏ có thiên tư xuất sắc như vậy. Nghe Triệu Vô Cực nói, bọn họ tựa hồ là đệ tử Sử Lai Khắc học viện, như thế nào mà ta chưa từng nghe thấy cái tên này chứ?"

Mạnh Thục nói: "Việc này cũng không trọng yếu, Ngoài Đường Tam thì mấy đứa kia mặc dù nhìn cũng rất được, nhưng ta cho rằng, so với Đường Tam còn có chút chênh lệch. Y Nhiên, ngươi cảm thấy Đường Tam

thế nào?"

Mạnh Y Nhiên sửng sốt một chút, trong mắt quang mang có chút lẩn tránh. Cuối cùng vẫn không nhịn được, nói: "Cũng chỉ là tiểu hài tử già đầu mà thôi." Nhớ tới gương mặt nghiêm túc của Đường Tam, nàng không nhịn được bổ sung một câu. "Hắn nhìn qua thật không giống như mới chỉ mười hai tuổi."

Mạnh Thục mỉm cười nói: "Ta muốn hỏi cảm giác của ngươi đối với hắn kìa."

Mạnh Y Nhiên cũng đã mười sáu tuổi, đúng là độ tuổi bắt đầu để ý đến giới tính khác, lại cực kỳ thông minh, trong giọng nói gia gia mơ hồ hiểu được vài phần.

"Gia gia, người sẽ không phải là muốn ghép đôi đó chứ? Ta so với hắn còn lớn hơn ba tuổi, làm sao có thể?" Nàng vừa qua sinh nhật thứ mười sáu, quả thật so với Đường Tam còn lớn hơn ba tuổi.

Mạnh Thục a a cười. "Tuổi không là vấn đề. Nữ hơn ba "được vàng bỏ gạch"*.

Mạnh Y Nhiên mặt cười đỏ bừng, "Gia gia, người..."

Mạnh Thục lại nói: "Như thế nào? Ngươi không muốn ư? Cảm thấy tướng mạo của hắn quá bình thường ư?"

Mạnh Y Nhiên hừ một tiếng, trả lời "Hắn vốn là bình thường, cũng chẳng có vẻ gì giống danh gia đệ tử, thật không rõ, tạ sao hắn lại dùng Lam Ngân thảo, cái loại phế vũ hồn này sao lại tu luyện được với tốc độ nhanh như vậy."

Mạnh Thục nhíu nhíu mày, "Nha đầu, từ lúc nào ngươi trở nên nhìn tướng mạo mà xét người thế? Đứa nhỏ Đường Tam kia không thể đơn giản như ngươi nói được. Sao ngươi biết hắn xuất thân không phải danh môn? Lam ngân thảo thì sao? Ngươi đã gặp hồn sư nào có thể tu luyện Lam ngân thảo tới ba mươi cấp chưa? Còn ám khí như lời hắn nói, một điểm này cũng đủ để chứng minh đứa nhỏ này quả là bất phàm."

Mạnh Y Nhiên thấy gia gia có chút tức giận, không khỏi le lưỡi. "Gia gia, ngài đừng nóng giận, việc này để sau hãy nói đi. Sau này có thể gặp lại hắn hay không, còn chưa biết mà."

Mạnh Thục than nhẹ một tiếng, "Mỗi người đều có phúc phận riêng, việc của ngươi để ngươi quyết định đi. Bất quá, gia gia tự mình cả đời trải qua nói cho ngươi hiểu, cơ hội chỉ đến một lần, hoặc là thập phần ngắn ngủi, nếu không biết nắm lấy, thì sẽ mất rất nhiều."

Triệu Thiên Hương cầm tay Mạnh Thục, "Được rồi, lão gia, đừng có nghiêm trọng như vậy chứ. Chúng ta vẫn còn phải tìm giúp Y Nhiên tìm một cái đệ tam hồn hoàn. Việc của hắn sau này hãy nói đi, sau khi trở về, chúng ta trước hết tìm hiểu xem Sử Lai Khắc học viện là cái gì."

Lúc này, đám đệ tử Sử Lai Khắc học viên ánh mắt trở nên thập phần ngưng trọng. Khoanh chân ngồi giữa vòng tròn do mọi người tạo thành, thân hình Đường Tam đã không còn rõ ràng nữa, cả người đều bị một tầng sương mù màu đỏ nhạt bao phủ lấy. Mà tầng sương mù này không phải là quang mang của hồn lực, mà là máu của Đường Tam.

Không lâu trước đó, theo sự ba động kịch liệt của hồn lực trên người, da Đường Tam bắt đầu tràn ra một tầng huyết châu, theo hồn lực tán trong không khí, hình thành một tầng sương mù màu đỏ nhạt.

Đường Tam cau mày, môi mím chặt, thân thể thuỷ chung không ngừng rung động, hơn nữa trên da lại tràn ra huyết châu, có thể tưởng tượng được sự thống khổ của hắn lớn kịch liệt đến chừng nào.

Trong sương mù, thỉnh thoảng truyền ra âm thanh xương cốt bị gẫy. Mỗi một lần đều gây cho mọi người xung quanh cảm giác kinh tâm động phách. Đệ tam hồn hoàn bị hắn hấp thu thuỷ chung không có hiện hình ra, điều này chứng tỏ Đường Tam còn chưa đem hồn hoàn của Nhân diện ma chu hoàn toàn hấp thu.

Đái Mộc Bạch lo lắng hướng Triệu Vô Cực thấp giọng hỏi: "Triệu sư phụ, nếu cứ tiếp tục như vậy, Đường Tam sợ rằng sẽ có nguy hiểm."

Triệu Vô Cực đồng dạng cau mày. "Ta biết, nhưng là, bây giờ không thể dừng hắn lại, nếu không, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Bây giờ chỉ có thể đứng nhìn ý chí lực của hắn. Hồn hoàn này chứa rất nhiều năng lượng, hẳn là hắn có thể hấp thu được. Chỉ là trạng thái thân thể hắn bây giờkhông phải tốt nhất, mà năng

lượng trong hồn hoàn của Nhân diện ma chu lại vô cùng bạo lệ, nên mới xảy ra tình huống này. Hy vọng Đường Tam có thể qua cửa, nếu không …".

Đường Tam lúc này đang phải chịu nỗi thống khổ mà chỉ mình hắn tự biết. Đối với năng lượng hồn hoàn của Nhân diện ma chu trước mặt, hắn cảm giác được toàn thân tựa hồ bị vô số lưỡi dao sắc bén cắt vào, lục phủ ngũ tạng không chỗ nào không đau, năng lượng mạnh mẽ không ngừng xé toạc thân thể hắn ra, làm hắn thuỷ chung bị vây trong sự thống khổ đến cực độ.

Kỳ thật Triệu Vô Cực cũng nói sai một chút. Bởi vì số lượng của Nhân diện ma chu rất thưa thớt, cho dù là có đại sư ở đây, cũng khó có thể phán đoán tu vi chính thức của nó. Một hồn sư có thể hấp thu đệ tam hồn hoàn cao nhất là một ngàn bảy trăm năm tu vi, đệ tứ hồn hoàn mới có thể hấp thu hồn hoàn đạt tới năm ngàn năm tu vi. Đệ ngũ hồn hoàn tối đa có thể hấp thu một vạn hai ngàn năm, đệ lục hồn hoàn tối đa là hai vạn năm. Đệ thất hồn hoàn dao động trong khoảng ba vạn đến năm vạn năm tu vi,còn phụ thuộc vào thuộc tính bất đồng của hồn sư. Đến đệ bát hồn hoàn mới có thể hấp thu hồn hoàn ngoài năm vạn năm tu vi. Cuối cùng là đệ cửu hồn hoàn, có thể hấp thu hồn thú mười vạn năm tu vi.Tuy nhiên, trong giới hồn sư, chưa có ai có thể thu thập đươc hồn thú có mười vạn năm tu vi làm hồn hoàn cuối cùng cho mình.

Đường Tam giết chết con Nhân diện ma chu này, tu vi thật sự của nó đã hơn hai ngàn năm, mặc dù vừa mới vượt qua, nhưng như vậy là đã quá khả năng hấp thu cực hạn đối với đệ tam hồn hoàn. Đó cũng là lý do chủ yếu, tại sao đại sư mặc dù biết rõ Nhân diện ma chu đối với Lam ngân thảo của Đường Tam trợ giúp rất lớn, nhưng không tán thành việc hắn đi tìm kiếm loại hồn hoàn này.

Lúc chiến đấu, Đường Tam cũng đã đoán được gần chính xác tu vi của con Nhân diện ma chu này, nhưng hắn quên mất một điểm. Con Nhân diện ma chu này dù sao cũng đã bị Long Công Mạnh Thục đánh trọng thương từ trước. Thực lực của Mạnh Thục là sao chứ, thương thế của Nhân diện ma chu là do hắn gây ra, đương nhiên mức độ ảnh hưởng đến thực lực của nó là không hề ít.

Tình huống Đường Tam cùng đại đa số các hồn sư lại không giống nhau, bởi vì hắn là song sanh vũ hồn. Hơn nữa lại tu luyện Huyền Thiên công ghi trong Huyền Thiên bảo lục, trình độ cường đại của thân thể so với người bình thương không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Theo lý mà nói, nếu là hồn thú bình thường, vấn đề hấp thu hồn hoàn hai ngàn năm làm đệ tam hồn hoàn, đối với hắn cũng không phải là vấn đề quá lớn, dù sao,hắn cũng có ưu thế là thân thể. Nhưng con Nhân diện ma chu này lại không phải là một hồn thú bình thường, thân hình bạo lệ và cường hãn làm cho hồn hoàn của nó trở nên vô cùng bá đạo, hơn nữa,lúc này trạng thái thân thể Đường Tam cũng không phải ở trạng thái tốt nhất, nhất thời đã lâm vào nguy cơ cực lớn.

Nếu tình huống Đường Tam có thể tính toán mà nói, kết cục cuối cùng của hắn chỉ có thể là một. Thân thể không cách nào thừa nhận năng lượng của Nhân diện ma chu ồ ạt tiến vào đến bạo thể mà chết. Dù sao, cỗ năng lượng này cũng đã vượt quá khả năng hấp thu của hắn.

Nhưng có những thứ lại không cách nào tính toán được, thí dụ như : Ý chí cùng niềm tin.

Một người có ý chí đạt đến một trình độ kiên định nhất định, hoặc là sở hữu niềm tin cứng rắn, thì thường gặp phải kỳ tích.

Lúc này, Đường Tam mặc dù đang phải chịu nỗi thống khổ vô cùng, nhưng sâu trong nội tâm, hắn lại có một niềm tin cực kỳ cứng rắn, đó chính là đi cứu Tiểu Vũ. Chính nhờ niềm tin đó, mà hắn cường ngạnh, trụ vững chống chọi lại nỗi thống khổ đó. Sợ rằng trên người lúc này chẳng có chỗ nào không chảy ra máu tươi, nhưng hắn quyết đối kháng với cỗ năng lượng bá đạo từ hồn hoàn của Nhân diện ma chu. Từ góc độ khác mà nói, Tiểu Vũ bị Thái thản cự viên bắt đi, ngược lại lại thành toàn cho Đường Tam. Hấp thu hồn hoàn vượt quá khả năng cố nhiên mang đến nguy cơ rất lớn, nhưng khi thành công, tiền lời đồng dạng cũng lớn không kém.

Năng lượng không ngừng ba động mạnh mẽ hơn, chung quanh Đường Tam, huyết vụ(làn sương máu) đã trở nên ngày càng rõ ràng. Trong màn huyết vụ, thậm chí còn có mùi tanh nhàn nhạt toát ra, không biết có phải là tạp chất vẫn còn trong cơ thể Đường Tam hay là độc tố của Nhân diện ma chu hay không nữa.

Đang lúc mọi người như ngồi trên đống lửa, đột nhiên có tiếng bước chân người nhè nhẹ khiến Triệu Vô Cực chú ý.

"Người nào?". Triệu Vô Cực ánh mắt lạnh như băng nhìn về hướng đó, hồn lực ngay lập tức đề tụ. Lúc này Đường Tam đã tới thời khắc mấu chốt, Triệu Vô Cực quyết không cho phép bất luận kẻ nào hay hồn thú nào quấy rầy đến hắn.

"Triệu sư phụ" Một thân ảnh nhỏ nhắn từ trong rừng cây chạy ra. Nhìn thấy nàng, không chỉ là Triệu Vô Cực sửng sốt, những người khác cũng không khỏi ngẩn ngơ.

Người từ trong rừng cây chạy ra chính là Tiểu Vũ.

Lúc này Tiểu Vũ nhìn qua vẻ như có chút chật vật, quần áo trên người nhiều chỗ bị tổn hại, búi tóc đuôi bọ cạp trên đầu trở nên rối loạn, nhưng sắc mặt lại thập phần hồng nhuận, nhìn qua tựa hồ so với trước kia thành thục hơn vài phần.

"Tiểu Vũ, ngươi không chết ư?" Áo Tư Tạp nói ra những lời này mới ý thức được bản thân nói có chút khó nghe.

Tiểu Vũ tức giận, nói: "Ngươi có phải rất mong ta chết đúng không?…… Đây là làm sao vậy? Sương mù này là…. trời ạ, Tiểu Tam hắn làm sao vậy?".

Thấy rõ Đường Tam trong màn sương mù màu đỏ nhạt, Tiểu Vũ trong lòng nhất thời khẩn trương, bước tới ba bước rồi nhảy bổ tới.

Nàng được Thái Thản cự viên đưa tới đây. Tinh Đấu đại sâm lâm mặc dù diện tích rất lớn, nhưng là vua sâm lâm, Thái Thản cự viên ở nơi đây tìm kiếm đám đệ tử Sử Lai Khắc học viện lại không khó khăn chút nào, tất cả hồn thú đều có thể là con mắt của nó. Sau khi đem Tiểu Vũ đến gần chỗ này, Thái thản cự viên mới yện lặng rời đi.

"Không nên kinh động đến hắn, hắn đang hấp thu đệ tam hồn hoàn." Triệu Vô Cực vội vàng ngăn cản Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ thất thanh nói: "Sao lại có thể như thế? Hấp thu đệ tam hồn hoàn như thế nào lại biến thành thế này?" Quay đầu nhìn về phía thi thể Nhân diện ma chu bên cạnh, nàng liền hiểu rõ ràng:. "Là Nhân diện ma chu, không hay rồi, con Nhân diện ma chu này tu vi đã vượt qua hai ngàn năm, đại sư đã từng nói,cực hạn để có thể hấp thu đệ tam hồn hoàn là một ngàn bảy trăm sáu mươi năm, Tiểu Tam hắn ….."

Triệu Vô Cực sửng sốt, "Ngươi như thế nào biết con Nhân diện ma chu này là hơn hai ngàn năm tu vi?"

Tiểu Vũ lúc này mới ý thức được chính mình đã nói sai, "Tu vi của Nhân diện ma chu muốn xem thì phải xem từ chiều dài chân. Các người nhìn xem, chân của con Nhân diện ma chu này đã dài hơn ba thước, đây là dấu hiệu của tu vi vượt qua hai ngàn năm. Chẳng lẽ các người không biết những hồn thú có tu vi ngàn năm, mỗi lần vượt qua một ngàn năm sẽ có một chút biến hoá rõ rệt ư? Giống như hồn thú có trăm năm tu vi thì cứ trăm năm lại biến hoá, mà hồn thú vạn năm tu vi cũng biến hoá như vậy."

Triệu Vô Cực có chút khâm phục nói: "Cái này quả thật ta không nắm rõ lắm. Không nghĩ tới ngươi đối với kiến thức về hồn thú lại am hiểu như vậy."

Tiểu Vũ nói: "Cái này đều là do đại sư dạy." Nàng đem câu nói sai của mình đổ cho người có nghiên cứu đối với vũ hồn sâu rộng như đại sư, hiển nhiên là biện pháp tốt nhất. Quả nhiên, nghe xong lời nàng nói, sự nghi hoặc trong lòng mọi người được giải toả.

Triệu Vô Cực cười khổ nói: "Tiểu Tam đã bắt đầu hấp thu cái hồn hoàn này, bây giờ không thể nào dừng lại được. Chúng ta chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào hắn đứng vững qua cửa ải khi bị năng lượng trong hồn hoàn đánh sâu vào. Phải rồi, Tiểu Vũ, ngươi làm thế nào lại thoát khỏi bàn tay của Thái Thản cự viên thế? …. Trước hết hãy nói cho chũng ta biết chuyện gì xảy ra đi."

Nàng đương nhiên không thể nào khai ra cho mọi người biết là bởi vì Thái thản cự viên cảm nhận được hơi thở của nàng mới cố ý đến đem nàng đi. Trước khi quay lại, Tiểu Vũ tự nhiên đã nghĩ ra cách giải thích tốt rồi. Một mặt lo lắng nhìn Đường Tam trước mặt, một mặt lập tức giải thích: "Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra nữa. Con Thái thản cự viên đó túm lấy ta hướng vào sâm lâm chạy cũng không xa thì tựa hồ có một tiếng như tiếng bò rống từ một hướng truyền lại, con Thái Thản cự viên đó có vẻ rất khẩn trương, nhìn ta một chút, rồi đem ném ta sang một bên, sau đó bỏ chạy."

"Âm thanh bò rống? Loài bò nào có thể làm cho Thái Thản cự viên khẩn trương đây? Sau đó thì sao?" Triệu Vô Cực không khỏi nhíu mày.

Tiểu Vũ trong mắt toát ra quang mang sợ hãi, " con Thái Thản cự viên đó bỏ ta xuống, trước khi đi còn phát ra một tiếng hống . Ta chỉ cảm thấy một trận trời rung đất chuyển rồi hoa mặt chóng mày ngất đi. Khi ta tỉnh lại đã không thấy bóng dáng nó đâu nữa. Lúc ấy tình hình rất kinh khủng. Chung quanh ít nhất có vài chục con hồn thú bị chấn ngất, những con thực lực yếu thì trực tiếp bị chấn đến mũi miệng xuất huyết mà chết, không biết là vận khí ta tốt hay xâu nữa..., ta đột nhiên phát hiện, hồn lực của mình đã đột phá tới ba mươi cấp rồi."

Triệu Vô Cực cả kinh, "Cái gì? Ngươi đã đạt ba mươi cấp? Ngươi với Đường Tam, ai lớn hơn?"

Tiểu Vũ nói: "Ta so với hắn ít hơn mấy tháng."

Triệu Vô Cực không biết nói gì hơn. Kỷ lục Đường Tam vừa mới sáng tạo ra đã được sửa đổi. Bất quá, lời nói tiếp theo của Tiểu Vũ càng làm hắn mở to hai mắt mà nhìn.

Tiểu Vũ nói: "Lúc ấy ta rất sợ hãi, có lẽ hồn lực tăng lên cũng bởi vì nguyên nhân chính là được ngoại giới kích thích. Vừa lúc đó ta phát hiện có một con hồn thú ngàn năm tương đối thích hợp đang hôn mê tại đó, bèn giết nó thu được đệ tam hồn hoàn."

"Như vậy cũng được sao?" Mập mạp trừng mắt nhìn Tiểu Vũ, trong ánh mắt lộ ra vẻ như: "Mèo mù vớ được cá rán."

Tiểu Vũ vẻ mặt toát ra sợ hãi, "Cứ coi như ta mạng lớn đi cũng được. Ta vốn tưởng chết chắc, vì không muốn bị hồn thú chung quanh sau khi tỉnh lại tập kích, ta không thể không giết hết những hồn thú chung quanh vốn đã bị chấn ngất . Sau khi hấp thu đệ tam hồn hoàn, khôi phục thể lực, lúc này ta mới dựa theo trí nhớ quay lại, lại nghe thấy âm thanh nên tìm được đến đây, rốt cục là cũng tìm được mọi người."

---

36. Quyển 4: Sử Lai Khắc Thất Quái – Chương 35:đệ Tam Cường Đại Hồn Hoàn Của Đường Tam.

Triệu Vô Cực gật đầu nói: "Quay lại là tốt rồi, lúc ngươi bị bắt đi, hai mắt của Tiểu Tam đỏ lừ, đòi Áo Tư Tạp đưa cho Ma cô tràng để đuổi theo ngươi..." Lập tức, hắn ngắn gọn đem sự tình phát sinh, hết thảy nói một lượt.

Nghe Triệu Vô Cực nói, Tiểu Vũ hai mắt đỏ ửng, nước mắt giống như diều đứt dây không ngừng chảy xuống. Nhìn màn huyết vụ vây xung quanh Đường Tam, thì thào lẩm bẩm: "Ca, ngươi ngàn vạn lần không nên xảy ra chuyện gì. Đều là do ta không tốt. Đều do ta làm cho ngươi lo lắng, làm cho ngươi phải chạy đến đây. Chỉ cần ngươi có thể tỉnh lại, ta có thể làm bất kỳ điều gì."

Tiểu Vũ thực sự rất hối hận, chỉ vì nhất thời quên thu liễm hơi thở của mình mà bị Nhị Minh phát hiện chạy tới gặp nàng. Nếu không phải nàng được Nhị Minh đưa đi, cũng không có phát sinh ra nhiều chuyện phía sau như vậy, Đường Tam bây giờ cũng sẽ không rơi vào trạng thái hấp thu hồn hoàn như vậy. Nhưng lúc này có nói gì cũng muộn rồi, chỉ có thể gửi hy vọng, mong ý chí Đường Tam đủ kiên định để vượt qua được cửa ải khó khăn.

Lúc này trong đầu Đường Tam chỉ có một ý nghĩ. Tiểu Vũ, ta nhất định sẽ đi cứu ngươi. Chính nhờ có ý niệm này trong đầu, bất luận là thống khổ có lớn đến chừng nào đi chăng nữa, hắn cũng cố gắng hết sức chống đỡ, không cho tinh thần ý chí bản thân bị sụp đổ. Đến thời điểm sống chết trước mắt, bản lĩnh trụ cột của Đường Tam tu luyện từ nhỏ đã hiển lộ ra. Thân thể hắn vốn so với người cùng lứa bình thường cường tráng hơn rất nhiều, sau khi tu luyện nội công chánh tông Huyền Thiên công,lại càng trở nên dẻo dai hơn nữa.

Nếu cỗ năng lượng từ hồn hoàn của Nhân diện ma chu có ý thức, nhất định sẽ phát hiện, mỗi lần năng lượng bạo lệ của nó tựa hồ muốn đem thân thể Đường Tam phá tan, nhưng cuối cùng với sức dẻo dai của thân thể hắn, khiến cho nó không thể làm gì được. Mà trong mỗi lần gặp ngăn cản như vậy, năng lượng

trong hồn hoàn ngược lại, laị bị thân thể Đường Tam hấp thu từng chút từng chút một, khiến cho nó không ngừng suy yếu đi.

Đường Tam bây giờ gặp phải vấn đề mấu hốt là sau khi hấp thu năng lượng của hồn hoàn, làm thế nào dung nhập được với Huyền thiên công và vũ hồn Lam Ngân Thảo. Mặc dù Lam ngân thảo thân hình nhỏ yếu, đối với lực lượng bên ngoài không hề có bài xích. Nhưng năng lượng hồn hoàn của Nhân diện ma chu lại vô cùng bá đạo, vũ hồn Lam ngân thảo dường như có chút không muốn hấp thu, chính quá trình xung đột giữa hai lực lượng này gây ra cho Đường Tam sự thống khổ đến cùng cực.

May là trước khi hấp thu hồn hoàn hắn đã ăn một cây Khôi Phục hương tràng của Áo Tư Tạp, nếu không lúc này e rằng thể lực của hắn không chịu nổi.

Xương cốt trên người Đường Tam lúc này bắt đầu rung động phát ra âm thanh, mặc dù không lớn nhưng khiến cho người ta có cảm giác kinh tâm động phách, phảng phất như cơ thể hắn tuỳ thời vỡ tan.

Bên ngoài lớp da, tràn ra một tầng huyết châu nhàn nhạt màu xám, theo quá trình hấp thu hồn hoàn. Năng lượng bên trong hồn hoàn đang lấy một loại phương thức cực kỳ cường ngạnh tiến hành tẩy cân dịch tuỷ đối với cơ thể Đường Tam, gây ra nỗi thống khổ kịch liệt mà người ngoài không cách nào tưởng tượng nổi.

Rốt cục, trước ý chí kiên định của Đường Tam, các loại năng lượng trong cơ thể bắt đầu thoả hiệp, quá trình hấp thu chuyển thành quá trình dung nhập lẫn nhau. Huyết châu không còn tràn ra nữa, lông mày Đường Tam giãn ra vài phần, một tầng quang mang màu lam nhàn nhạt bắt đầu lặng lẽ từ trong cơ thể hắn tràn ra.

Triệu Vô Cực vui mừng lẫn sợ hãi nói: “Thành công rồi. Thời khắc nguy hiểm nhất đã qua rồi. Bây giờ là quá trình chuyển hoá hồn lực. Tiểu tử Đường Tam này quả nhiên không hổ là kẻ sáng tạo ra kỳ tích, có thể đứng vững như thế trước hồn hoàn Nhân diện ma chu hai ngàn năm tu vi. Cái thế long xà bọn họ quả thật cũng đã may mắn. Nếu như cháu gái họ hấp thu cái hồn hoàn này, sợ rằng đã bị tan xác không chừng.”

Nương theo quang mang màu lam được phóng thích, một cây lam ngân thảo bắt đầu xuất hiện sinh trưởng chung quanh thân thể Đường Tam, thể tích Lam ngân thảo cũng không có biến hoá gì lớn so với lúc trước có hai hồn hoàn. Ngược lại còn nhỏ hơn một chút,nguyên bản trước là màu lam đen giờ biến thành màu lam tím, đó là một loại dung hợp màu sắc,cũng không hề có hoa văn xuất hiện.

Lúc này, Lam ngân thảo đại khái lớn bằng hai ngón tay, so với trước kia bất đồng là, nó có màu sáng bóng, phảng phất như có một lớp men tráng trên thân, lập loè toả sáng.

Triệu Vô Cực bảo mọi người tất cả lùi về phía sau một chút, hắn biết, đây là bởi vì lực lượng Đường Tam mới tăng lên, có chút khống chế không được nên mới tạo thành tình trạng tràn hồn lực ra ngoài. Với tình huống thân thể Đường Tam, có thể khống chế được năng lượng này mới là kỳ quái.

“A”

Mọi người ở đây cho rằng đại cục đã định, đột nhiên, lông mày vốn đã giãn ra của Đường Tam chợt nhíu lại. Trong miệng phát ra một tiếng hét thảm, thân thể đang khoanh chân ngồi bỗng rung động một trận kinh liệt, ngực nhô lên, cả nửa thân trên nhô lên, hình dáng kinh khủng làm cho mọi người sợ hãi.

“Ca”.

Tiểu Vũ bật hô một tiếng, nước mắt chảy ra, nắm tay gắt gao, móng tay đâm vào lòng bàn tay cũng không hay.

Triệu Vô Cực cũng kinh hãi.

Vừa xảy ra vấn đề gì ?

Đang lúc mọi người giật mình, đột nhiên, nương theo âm thanh của tiếng vải bị xé. Quần áo sau lưng Đường Tam trong nháy mắt bị xé rách. Đái Mộc Bạch đứng sau lưng hắn chứng kiến rõ ràng, từ sau lưng Đường Tam, hai bên của xương sống ,mỗi bên có bốn cái nắm tay lớn nhỏ nổi lên.

“Đây là cái gì?”

Theo âm thanh của Đái Mộc Bạch, mọi người mới phát hiện ra biến hoá sau lưng Đường Tam.

Lúc này Đường Tam phẳng phất lại phải chịu một nỗi thống khổ vô cùng lớn, huyết châu lại từ dưới da tràn ra ngoài,toàn thân rung động kịch liệt. Ngay sau đó tám cái cục nhỏ vừa nổi lên chợt vỡ tan, kỳ dị hơn chính là, da lưng Đường Tam cũng không có co lại,rồi tám vật thể màu tím từ tám vết thương chui ra với tốc độ kinh người.

Sau khi tám cái cục nhỏ vỡ tan rồi lại mọc ra vật thể màu tím, Đường Tam cả người dường như buông lỏng, nét mặt giãn ra, nhưng thân thể vẫn tiếp tục rung động kịch liệt như cũ.

Mọi người nhìn kỹ lại, vật thể màu tím trong chớp mắt đã dài hơn một thước, hơn nữa với tốc độ kinh người như cũ, tiếp tục dài ra đến một thước rưỡi thì thoáng dừng lại một chút, rồi lại dài ra, giống như các đốt ngón tay vậy, từ khớp nối lại kéo dài ra theo nhiều hướng.

"Này, đây là..."

Tám vật thể màu tím kéo dài đến quá ba thước mới ngừng lại. Toàn thân mỗi vật thể màu tím đậm, mặt ngoài nhìn qua cực kỳ sáng bóng, vị trí ở sát sau lưng Đường Tam thô và dày nhất, theo hướng ra ngoài từ từ nhỏ lại, cuối cùng giống như một mũi dùi sắc bén.

"Đó không phải là chân của Nhân diện ma chu hay sao?"

Nhìn Đường Tam, lại quay ra nhìn thi thể Nhân diện ma chu bên cạnh, mọi người giật mình phát hiện, vật thể xuất hiện sau lưng Đường Tam không khác gì chân của Nhân diện ma chu, chỉ có điều nhỏ hơn một chút, nhưng sáng bóng hơn, thậm chí còn toả ra mùi thơm nhàn nhạt.

Triệu Vô Cực tự nhủ thầm,hắn đã từng gặp qua không ít tình huống hồn sư hấp thu hồn hoàn, nhưng tình cảnh này thì từ khi sanh ra đến nay hắn mới lần đầu tiên chứng kiến. Trong lúc nhất thời không khỏi mất đi năng lực phán đoán.

Chuyện kỳ dị còn chưa có chấm dứt. Tám cái chân sau lưng Đường Tam kéo dài ra phía sau, bắt đầu dựng lên, bốn chân phía dưới chậm rãi cắm xuống đất, dĩ nhiên đem thân thể Đường Tam đang khoanh chân ngồi trên mặt đất nâng lên không trung. Lúc này Đường Tam giống như có tám cánh tay dài hơn ba thước, nhìn cực kỳ quỷ dị.

Thân thể Đường Tam cuối cùng cũng ngừng rung động, quần áo trên người toàn bộ bị xé rách, dần dần, Lam ngân thảo chậm rãi quấn quanh cơ thể, tựa như một cái kén khổng lồ đem Đường Tam dấu bên trong, chỉ còn lại mấy cái chân chậm rãi động đậy để bên ngoài.

Đám đệ tử Sử Lai Khắc học viện căn bản không rõ tại sao lại biến thành như vậy, đối với bọn họ mà nói, bây giờ chỉ có khả năng chờ đợi, trong mơ hồ, bọn họ có thể nghe được từ trong cái kén không ngừng phát ra âm thanh xương cốt va chạm, còn về phần Đường Tam rốt cục là bị làm sao thì không ai biết.

Mã Hồng Tuấn nhịn không được, nói: "Đường Tam sẽ không biến thành một con nhện chứ?"

Tiểu Vũ hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái. "Không có khả năng, Tiểu Tam làm sao có thể biến thành nhện. Nhất định là hắn hấp thu hồn hoàn sinh ra biến dị mới xuất hiện loại tình huống này. Hắn nhất định sẽ không có việc gì."

Ngay cả Tiểu Vũ cũng biết lời nói của nàng để an ủi mọi người, đồng thời cũng an ủi chính bản thân mình.

Chờ đợi, là điều duy nhất bọn họ có thể làm bây giờ. Nhưng không ai ngờ lần chờ đợi này lại kéo dài đến như vậy.

Lúc Áo Tư Tạp hấp thu hồn hoàn, trước sau cũng chỉ mất gần nửa canh giờ là hoàn thành, nhưng sau khi Đường Tam bị Lam ngân thảo ngu ngốc nhốt bên trong, thời gian như đọng lại, thuỷ chung không có một động tĩnh gì. Một canh giờ trôi qua, hai canh giờ trôi qua, sắc trời từ hắc ám từ từ trở nên sáng ngời, rồi lại từ sáng ngời trở nên hắn ám. Suốt mười hai canh giờ chờ đợi, mọi người đều uể oải không chịu nổi, nhưng cũng không ai dám phân tâm. Bọn họ chỉ có thể ....chờ đợi.

Điều duy nhất làm cho bọn họ cảm thấy vui mừng là tám chân sau lưng Đường Tam thuỷ chung vẫn động đậy, biểu hiện có tính mạng.

Theo lệnh của Triệu Vô Cực, mọi người luân lưu nghỉ ngơi. Chỉ riêng Tiểu Vũ có nói cách nào cũng không chịu, một mực đứng phía dưới thân thể Đường Tam chờ đợi. Trong lòng nàng âm thầm khẩn cầu, khẩn cầu Đường Tam nhất định phải vượt qua cửa ái khó khăn này.

"Ân"

Một tiếng rên rỉ yếu ớt khiến thần chí Tiểu Vũ đang có chút mơ hồ bỗng choàng tỉnh, nàng vội vàng ngẩng đầu lên nhìn.

Lam ngân thảo thon dài chậm rãi bung ra ngoài, dần dần lộ ra thân thể bên trong. Trên người Đường Tam bao trùm một tầng vẩy màu đen, theo Lam ngân thảo đang tản ra, lớp vảy này dần rơi xuống, lộ ra thân thể hắn bên trong, khiến cho Tiểu Vũ không khỏi xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng.

Đường Tam lúc này trên thân không có một cái gì che đậy, toàn thân loã lồ, trên người toát ra một cảm giác cực kỳ rõ ràng, không phải là cảm giác khoa trương, nhưng lại tràn ngập cảm giác lực lượng. Dưới lớp da màu cổ đồng, mơ hồ có vầng sáng tử sắc luân chuyển, cả người lơ lửng trên không trung, hai chân lúc trước khoanh tròn giờ đã duỗi ra.Cả người hắn tràn ngập một loại cảm giác tà dị.

Trong mái tóc đen rối của Đường Tam lộ ra một búi màu tím, thân mình tựa hồ có thể tự phát sáng, khiến cho Tiểu Vũ có thể nhìn phi thường rõ ràng.

Tiếng rên rỉ trước đó đúng là từ miệng Đường Tam phát ra, lúc này, hai mắt hắn chậm rãi mở ra, trong đôi mắt lộ ra một mảnh mê mang.

Bản thân Đường Tam cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Hắn chỉ cảm giác được mình đã phải chịu một loại thống khổ cùng cực, niềm tin cứu Tiểu Vũ thuỷ chung vẫn chống đỡ giúp ý chí hắn, và khi sự thống khổ kịch liệt đột nhiên biến mất, thì một loại cảm giác sảng khoái khó có thể mô tả trong nháy mắt truyền khắp toàn thân. Thống khổ có thể chịu đựng, sau khi thống khổ qua đi, sảng khoái tới, Đường Tam cảm thấy rơi vào một trận buồn ngủ dữ dội. Khi hắn khôi phục ý thức thì đã thấy Tiểu Vũ đứng trước mắt đang nhìn hắn.

Trước mắt một mảnh mông lung, như là bị bao phủ bởi một tầng lụa trắng, các loại cảm giác dần dần trở lại trên người, thần trí cũng dần dần tỉnh lại, cảnh vật trước mắt Đường Tam từ từ trở nên rõ ràng hơn. Thân thể thoải mái không lời nào tả xiết, tựa hồ trong cơ thể mỗi một tế bào vui mừng nhảy múa, chỉ có sau lưng có chút ngứa ngáy, tựa hồ có cái gì từ sau lưng mình kéo dài ra phía sau. Hắn có thể cảm nhận được bùn đất ướt át, cũng có thể cảm nhận được không khí chuyển động chung quanh. Nhưng Đường Tam lại mơ hồ phát giác, tựa hồ có cái gì thay đổi.

Lúc này những người khác cũng đều đã chú ý tới biến hoá của Đường Tam. Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh chứng kiến hắn xích loã toàn thân vội vàng xoay người ngượng ngùng không dám nhìn nữa. Tiểu Vũ mặc dù đồng dạng thẹn thùng, nhưng an nguy của Đường Tam đối với nàng mà nói còn quan trọng hơn, cố nén tâm trạng ngượng ngùng,nàng chăm chú nhìn kỹ Đường Tam như cũ.

Hai vàng một tím, ba cái hồn hoàn cao thấp xoay vòng quanh thân thể Đường Tam. Cái hồn hoàn màu tím nhìn cực kỳ rõ ràng.Ánh sáng tím từ trong phát ra, khiến cho thân hình xích loã của Đường Tam trở nên càng thêm rõ ràng, mà lúc này toàn bộ Lam ngân thảo bên người Đường Tam đã biến mất, chỉ còn lại tám cái chân dài ba thước sau lưng hắn vẫn tồn tại như cũ.

"Ca" Tiểu Vũ nhịn không được nhỏ giọng kêu một tiếng.

Âm thanh đột ngột vang lên làm Đường Tam giật mình. Cái âm thanh này đối với hắn mà nói, thật sự hết sức quen thuộc,mà cũng tựa như xa cách quá lâu rồi. Hạ ý thức nhìn về phía âm thanh truyền đến, vừa gặp Tiểu Vũ đang ngẩng đầu nhìn lên. Đường Tam toàn thân có chút run rẩy, muốn nhảy tới ôm Tiểu Vũ. Lúc này thân thể hắn đang được bốn cái chân treo lơ lửng trên không trung, bốn cái chân giống như bộ phận trên cơ thể hắn, theo ý niệm hắn vừa động, tự nhiên thu chân, rút ra khỏi mắt đất.

Biến hoá của cơ thể,ngay cả bản thân Đường Tam cũng không rõ ràng,toàn thân lập tức mất đi thăng bằng, từ trên không té xuống.

"Cẩn thận." Tiểu Vũ kinh hô một tiếng, mở hai tay ra tiếp lấy thân thể Đường Tam. May mắn thực lực của nàng không thấp, Đường Tam ước chừng rơi từ độ cao hai thước, xung lượng cũng không quá lớn, vừa lúc

được Tiểu Vũ đỡ lấy.

Sau lưng tám cái chân đồng thời hướng vung lên trời, nhìn qua mặc dù quái dị, nhưng tuyệt không ảnh hưởng đến cử động của Đường Tam.

Một mùi quen thuộc truyền vào đầu mũi, Đường Tam trước tiên là trở tay ôm lấy thân thể Tiểu Vũ,

"Ta, ta không phải là đang nằm mơ đấy chứ? Tiểu Vũ, thật là ngươi sao?".

Tiểu Vũ đồng dạng ôm chặt lấy Đường Thanh, không nói nên lời.

Lúc này Đường Tam vừa mới từ mông lung dần dần thanh tỉnh lại, mùi của Tiểu Vũ đối với hắn hết sức quen thuộc, hơn nữa thân thể mềm mại trong lòng lại ấm áp lạ thường. Hắn biết hết thảy đều là sự thật, Tiểu Vũ đã trở lại. Nàng đã trở lại.

"Tiểu quỷ, không được khóc. Quay lại là tốt rồi, quay lại là tốt rồi." Nhẹ nhàng vuốt lưng Tiểu Vũ, Đường Tam cũng không ngăn cản nổi lệ chảy ra, tất cả lo lắng trong phút chốc bỗng tan rã. Gặp lại Tiểu Vũ cảm giác giống như lạc ra khỏi thế giới này, khiến cho cơ thể và tâm hồn của hắn không ngừng run rẩy.So với Tiểu Vũ, cái đệ tam hồn hoàn mới hấp thu căn bản chẳng đáng cái giá gì. Trong lòng hắn, không có cái gì có thể quan trọng hơn so với táng mạng của Tiểu Vũ.

"Ca, đều là tại ta không tốt, làm cho ngươi lo lắng." Tiểu Vũ nghẹn ngào nói.

Đường Tam lắc đầu. "Ngốc ạ, là ta không tốt mới đúng. Là ta không có bản lãnh, không bảo vệ tốt ngươi ."

"Khụ…. khụ…."

Tiếng ho khan làm hai con người đang trong tâm trạng buồn vui bừng tỉnh lại.

Người ho khan là Đái Mộc Bạch. "Tiểu Tam, mặc dù ta thừa nhận, tiền vốn(tiểu huynh đệ) của ngươi quả là không tồi . nhưng ngươi ít nhất cũng phải mặc quần áo vào chứ, dù sao ở đây còn có nữ hài tử."

Đường Tam sửng sốt một chút, ý thức nhìn lại toàn thân mình, lúc này hắn mới phát hiện ra, trên người ngay cả một mảnh vải cũng không có.

Tiểu Vũ lúc này đã tỉnh lại, nhất thời mặt đỏ bừng cười xấu hổ, vội vàng nhắm mắt lại, nhưng vẫn không chịu rời khỏi ngực Tiểu Tam, đầu như chôn vào trong ngực hắn không chịu ngẩng lên.

"Cái này … Ta làm sao lại biến thành như thế này? Người nào cởi quần áo của ta thế?" Đường Tam ngây ngốc hỏi.

Áo Tư Tạp từ bên cạnh chui ra, "Không ai cởi quần áo của ngươi cả, ai mà biết tại sao nó biến mất?"

Đường Tam sờ xuống hông, hoàn hảo, Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ vẫn còn đó. Ngay lập tức vội vàng đẩy Tiểu Vũ ra, nhanh chóng lấy một bộ quần áo mặc vào. Mặc quần xong, nhưng khi hắn khoác áo vào thì lại xuất hiện vấn đề. Đường Tam lúc này mới phát hiện dị trạng sau lưng mình. Khi hắn chứng kiến sau lưng mọc ra tám cái chân dài và nhọn,lập tức lặng người vì sốc.

Mập mạp Mã Hồng Tuấn tiếp lời một cách hiểu ý: "Đừng hỏi chúng ta tại sao lại như vậy, chúng ta không ai biết, đây là phát sinh trong quá trình ngươi hấp thu hồn hoàn của con Nhân diện ma chu. Đường Tam, có phải cái hồn hoàn kia của ngươi xảy ra biến dị hay không?"

Đường Tam lúc này ít nhất cũng đã mặc quần vào, Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh cũng xoay người lại. Một ngày một đêm chờ đợi, thấy lúc này Đường Tam rốt cục không có vấn đề gì, nhưng trên người lại có chút biến hoá quái dị, không khỏi khiến mọi người tò mò, cho dù là Triệu Vô Cực cũng không ngoại lệ.

"Để ta tự cảm nhận một chút." Đường Tam đứng đó chậm rãi nhắm liền hai mắt vào.

Bình thường mà nói, hồn sư trong lúc hấp thu hồn hoàn, bản thân cũng có thể cảm nhận được mình mới sở hữu hồn kỹ là gì. Tựa như Áo Tư Tạp hấp thu đệ tam hồn hoàn xong,liền lập tức biết được loại hồn chú hương tràng thứ ba cũng giống như những cái cũ.

Đường Tam trong quá trình hấp thu hồn hoàn phải đón nhận thống khổ cực lớn, nửa thời gian sau ở quá trình hấp thu chuyển hoá thì hắn lại vượt qua trong sự hôn mê, lúc này mới có thể định thần cảm thụ hết thảy đệ tam hồn hoàn.

Đường Tam trầm tư suy nghĩ mất khoảng non nửa canh giờ thời gian, khi hắn mở mắt, vẻ mặt trở nên có chút quái dị.

"Thế nào?" Tiểu Vũ lo lắng hỏi.

Đường Tam nghi hoặc nói: "Có lẽ không có vấn đề gì. Hồn hoàn không biến dị. Sư phụ từng nói qua, biến dị chỉ có vũ hồn, vũ hồn khác nhau nếu cố hấp thu cùng loại hồn hoàn sẽ sinh ra hiệu quả bất đồng. Ta hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu cũng thu được một kỹ năng, hết thảy đều bình thường, chỉ là..... tám cái chân sau lưng thì không cách nào giải thích."

"Ai ui" Một tiếng hét thảm đột nhiên vang lên. Mọi người hoảng sợ, tưởng có hồn thú tập kích, lập tức cảnh giác đứng lên, khi bọn hắn hướng nhìn về phía phát ra tiếng kêu thì lại không thấy có gì khác lạ xảy ra.

Người phát ra tiếng kêu thảm thiết chính là Mã Hồng Tuấn. Tay phải của hắn đang gắt gao nắm chặt lấy tay trái, vẻ mặt vô cùng thống khổ. Chỉ thấy tay trái đã biến thành một mảnh màu tím, hơn nữa da tay tựa hồ bị hoại tử, đang có nước đen chảy xuống, một luồng khí đen từ cánh tay hắn bốc thẳng lên trên.

"Không tốt rồi, hắn bị trúng độc. Áo Tư Tạp, mau" Triệu Vô Cực gầm nhẹ một tiếng, tiến về bên cạnh Mã Hồng Tuấn, một tay trực tiếp đặt lên đầu vai hắn, dùng hồn lực hùng hậu của bản thân giúp hắn áp chế độc tố xâm nhập cơ thể.

"Lão tử có căn tiểu tịch tràng"

Một lá nhỏ kịp thời nhét vào miệng tên mập, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đáng tiếc, thời gian bọn họ được buông lỏng cũng không quá dài.

Tiểu tịch tràng vào bụng, hiệu quả giải độc ban đầu phát huy hiệu quả, cỗ khí lưu màu đen theo hướng cánh tay leo lên nhất thời đình chỉ lan tràn, bị đẩy lùi xuống dưới. Nhưng cái quá trình này chỉ giằng co trong một thời gian ngắn, hắc khí chưa kịp lui xuống phía dưới khuỷu tay của mập mạp thì đột nhiên dừng lại, một lát sau lại tiếp tục lan lên phía trên.

Áo Tư Tạp sắc mặt đại biến. "Bất hảo. Tiểu tịch tràng không giải được độc tố này. Quá mãnh liệt. Mập mạp, ngươi rốt cuộc làm sao mà lại trúng độc?"

Từng giọt từng giọt mồ hôi lớn trên trán Mã Hồng Tuấn không ngừng chảy xuống, hiển nhiên là hắn đang phải chịu thống khổ vô cùng, mặc dù có Triệu Vô Cực giúp đỡ, nhưng hồn lực của hai người đối với việc bài trừ độc tố cũng không có hiệu quả mấy, hắc khí như trước lan tràn dần lên, mà bàn tay hắn đã bắt đầu hoại tử. Từ lúc tên mập phát ra tiếng kêu đến lúc này bất quá chỉ chốc lát công phu mà thôi, độc tính kịch liệt đến mức này làm mọi người không khỏi kinh hãi thất sắc. Mập mạp một bên cắn răng chịu đựng thống khổ một bên miễn cưỡng nói: "Ta tò mò sờ soạng cái chân sau lưng Đường Tam một chút, ai ngờ lại ra nông nỗi này. Đường Tam, cái chân nhện thối tha của ngươi có độc."

Đường Tam sửng sốt một chút, trong đầu linh quang chợt loé, đột nhiên nghĩ ra cái gì đó: "Mập mạp, đừng nhúc nhích, mọi người mau tránh ra, ngàn vạn lần không nên đụng đến chu thối(chân nhện) của ta nữa."

Vừa nói, hắn vừa bước lại phía trước mặt tên mập. Hắn không có quan tâm đến bàn tay đang bị hoại tử của tên mập, trực tiếp cầm lấy, lúc này, bàn tay Đường Tam trong nháy mắt biến thành ngọc sắc. Một màn kỳ dị xuất hiện, mặc dù ngay cả Tiểu tịch tràng của Áo Tư Tạp cũng không thể giải quyết được chất kịch độc này, nhưng khi Đường Tam nắm bàn tay tên mập, hắc khí nhanh chóng theo đường cũ lùi xuống, một chất lỏng màu đen nhàn nhạt không ngừng chảy vào bàn tay Đường Tam biến mất không thấy đâu nữa. Chỉ sau vài lượt hô hấp, cánh tay tên mập đã khôi phục bình thường. Vết thương trên bàn tay bắt đầu chảy ra máu đỏ tươi, nét thống khổ trên mặt đã biến mất.

"Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra vậy?" Nghi vấn đồng dạng xuất hiện trong lòng mọi người, ngoại trừ Đường Tam.

Mắt thấy tên mập không có việc gì nữa, Đường Tam thở phào nhẹ nhõm. Hắn biết mọi người trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng cũng không vội vã giải thích, sau khi buông bàn tay tên mập ra bèn bước nhanh đi tới thi thể của con Nhân diện ma chu, đặt tay lên xác nó.

Thi thể của con Nhân diện ma chu lúc này đã hoàn toàn biến thành màu xám, không còn một chút sinh cơ nào cả. Đường Tam vận hồn lực, truyền đến một chuỗi dày đặc âm thanh vỡ vụn, thi thể Nhân diện ma chu biến thành vô số mảnh vụn.

"Ta hiểu rồi" Kết hợp với cảm thụ lúc trước, Đường Tam rốt cục đại khái hiểu rõ đầu đuôi sự tình.

"Bắt đầu từ bây giờ, mọi người không nên động vào chu thối sau lưng ta, trên đó có chứa chất kịch độc của Nhân diện ma chu. Lúc trước khi ta hấp thu hồn hoàn, không biết tại sao toàn bộ độc tốc của con Nhân diện ma chu lại bị ta hấp thụ vào cơ thể. Tại sao lại có thể phát sinh sự tình như vậy, e rằng chỉ có thể gặp sư phụ mới có thể biết được. Nguyên nhân ta cũng không có biết rõ, nhưng đối với tình trạng cơ thể ta miễn cưỡng có thể đoán được một chút. Ta sở hữu đệ tam hồn kỹ là của Nhân diện ma chu, chính là kỹ năng phun lưới mà nó am hiểu nhất. Mà Lam ngân thảo sau khi dung hợp với hồn hoàn Nhân diện ma chu lại sinh ra một chút biến dị. Về phần biến dị rốt cuộc là đạt đến trình độ nào, chỉ có thể trở về chậm rãi thử nghiệm, chỉ biết rằng thuộc tính ta chiếm được tăng lên không nhỏ, nhất là về hai phương diện lực lượng cùng tốc độ. Hồn lực tăng lên rất nhiều, cảm giác tựa hồ đã đạt đến ba mươi mốt cấp."

Triệu Vô Cực hỏi: "Vậy chu thối sau lưng ngươi là cái gì vậy?"

Đường Tam cười khổ nói: "Cũng giống như toàn bộ độc tố của Nhân diện ma chu bị hấp thu, ta cũng không biết tại sao lại phát sinh ra tình huống này. Chu thối này tựa hồ cũng không khác gì với việc ta hấp thu hồn hoàn, ta có thể khống chế hành động của bọn chúng, chỉ là có chút không được tự nhiên."

Đái Mộc Bạch nói: "Vậy thì ngươi có thể thu hồi bọn chúng hay không? Ngươi nếu không làm được, không phải sẽ trở thành quái vật ư?"

Đường Tam bất đắc dĩ nói: "Trong chúng ta có ai không phải là quái vật chứ? Để ta thử xem sao."

Vừa nói xong, hắn ngưng tụ hồn lực truyền vào xương sống sau lưng, hướng tới tám cái chu thối phát ra mệnh lệnh thu hồi.

Một màn kỳ dị xuất hiện, chu thối mở rộng đang dài ba thước chậm rãi gập vào, cứ đem 2 đoạn gập vào thành một, sau đó mỗi cái hướng vào mỗi điểm trong cơ thể Đường Tam dung nhập.

Đường Tam chỉ cảm giác được sau lưng có chút ngứa ngáy, chứ không có gì không ổn. Trong cả quá trình, trên người hắn ba cái hồn hoàn toàn bộ rực sáng, Đường Tam có thể cảm giác rõ ràng được, hồn lực của bản thân đang bị tiêu hao nhanh chóng. Hiển nhiên, thu hồi chu thối như vậy là phải dùng hồn lực.

Đến khi hồn lực Đường Tam tiêu hao mất một phần ba thì tất cả chu thối rốt cục đã chui vào sau lưng hắn. Đường Tam có thể cảm giác rõ ràng được, tám cái chu thối sau khi vào trong cơ thể cũng không có biến mất, mà biến thành tám đạo năng lượng kỳ dị, lấy xương sống làm trụ cột, tạo thành tám cái xương sườn.

"Có thể thu hồi lại là tốt rồi." Triệu Vô Cực hướng Đường Tam gật đầu. "Chu thối này rất tốt đấy, nếu thực sự giống chu thối của Nhân diện ma chu, vậy, Tiểu Tam, thực lực của ngươi sẽ rất mạnh. Tám cái chu thối dài ba thước có thể tuỳ ý khống chế, hoàn toàn có thể tương đương với tám cây trường mâu. Còn mang kịch độc, nếu độc tính giống như Nhân diện ma chu, tức là mang tính thần kinh độc tố và hơn nữa lại là hủ thực kịch độc, ngay cả Tiểu tịch tràng của Tiểu Áo cũng không thể giải trừ, có thể thấy độc tố cực kỳ kịch liệt."

Đường Tam một mực suy tư. Hắn thu được hồn hoàn của con Nhân diện ma chu này đã phải trải qua không biết bao nhiêu thống khổ. Bây giờ hấp thu xong, hồn lực của hắn so với hồn sư bình thường không biết hơn bao nhiêu lần. Thuộc tính bản thân tăng lên không nói, mà hắn sở hữu cái quý nhất là kỹ năng. Chỉ có tám cái chu thối sau lưng Đường Tam thì không biết nên cao hứng hay lo lắng. Dù sao, hắn cũng không biết tình huống này liệu có mang lại hậu quả gì sau này không.

Lúc này Đường Tam càng mong mỏi được gặp sư phụ hơn. Nếu có đại sư ở đây, có lẽ vấn đề này đã có đáp án rồi.

“Tốt lắm, trước mắt không nên suy nghĩ gì nữa. Trở về trước đã.”

Triệu Vô Cực gương mặt mỉm cười nhìn mấy đứa nhỏ trước mặt, tâm tình buông lỏng,nói: “Mặc dù lần này chúng ta gặp không ít rắc rối, trải qua mấy lần nguy hiểm, nhưng cuối cùng cũng rốt cục đã đạt được mục đích. Áo Tư Tạp, Đường Tam, Tiểu Vũ ba người các ngươi thuận lợi thu được hồn hoàn, tiến nhập cảnh giới Hồn tôn, thực sự là rất tốt. Giờ đã đến lúc nên trở về Sử Lai Khắc học viện, chúng ta xuất phát.”

Mọi người reo lên hoan hô. Sau mấy lần trải qua thập tử nhất sanh, bây giờ mọi việc đã được giải quyết ổn thoả, rốt cục đã có thể trở về nhà. Bảy tên đệ tử nhìn nhau, vô hình trong lòng mọi người đều có một cảm giác ăn ý. Trải qua vụ Tinh đấu đại sâm lâm lần này, bất luận là có thu được hồn hoàn hay không, suy nghĩ duy nhất lúc này trong đầu mọi người là trở lại học viện, nằm trên giường ngủ một giấc thật thoải mái.

Nếu nói, lúc đi, bảy người còn có chút xa cách, thì bây giờ, quan hệ giữa bọn họ không thể nghi ngờ đã xích lại gần nhau rất nhiều. Lúc trước Trữ Vinh Vinh không được mọi người đón nhận, bằng hành động của mình đã chiếm được cảm tình của mọi người.Trong sanh tử, nàng cảm nhận rõ được hai từ “bằng hữu” có hàm nghĩa như thế nào. Giữa một đám bằng hữu so với mình còn xuất sắc hơn, thiên tài hơn đang đứng trước mặt, cảm giác cao hơn người khác của nàng đã biến đi đâu mất hết?

Mặc dù đã trải qua một đoạn thời gian, nhưng Triệu Vô Cực bởi vì đã sử dụng Vũ Hồn Chân Thân, thực lực so với lúc đỉnh phong chỉ còn năm phần, bởi vậy, mọi người trong quá trình ly khai Tinh đấu đại sâm lâm hết sức cẩn thận, chẳng những mỗi người đều dùng một cái Khôi Phục hương tràng lẫn Ma cô tràng, mà còn duy trì đội hình phòng ngự một cách tốt nhất.

Trong quá trình đi ra khỏi Tinh Đấu đại sâm lâm, Tiểu Vũ đem sự việc lúc trước đã thuật lại cho mọi người, kể lại với Đường Tam, đem tin tức bản thân đã có đệ tam hồn hoàn nói với hắn.

“Tiểu Vũ, thế đệ tam hồn hoàn kỹ năng của ngươi là gì?” Đường Tam tò mò hỏi.

TIểu Vũ hì hì cười, nói: “Giữ bí mật, sau này trở về sẽ nói cho ngươi. Tiểu Tam, Ngươi làm sao có thể giết được con Nhân diện ma chu đó? Khi đó ngươi chỉ có một mình, cho dù là nó đã bị thương, lực công kích cũng phi thường kinh khủng, hơn nữa, nó còn có kịch độc.”

Nghe nghi vấn của TIểu Vũ, Đường Tam đột nhiên bừng tỉnh, “Được rồi, thiếu chút nữa đã quên mất một việc. Triệu sư phụ, dừng lại một chút được không?”

Lúc này bọn họ đã gần đến bên ngoài Tinh Đấu đại sâm lâm, mặc dù có thể gặp một ít hồn thú, nhưng đều là mười năm, trăm năm cấp bậc, không đủ gây lo lắng cho mọi người.

Triệu Vô Cực dừng bước, nhìn về phía Đường Tam, “Làm sao vậy?”

Đường Tam tay xoa nhẹ Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ, lấy ra Chư Cát thần nỏ. Tiểu Vũ nhắc tới cái chết của Nhân diện ma chu hắn mới nhớ ra, Chư Cát thần nỏ lúc đó lần thứ hai phát động cơ quan vẫn chưa phóng ra, nếu cứ kéo dài thời gian như vậy, sẽ khiến cho thân nỏ bị tổn hại. Cũng may là chưa có quá một ngày, bây giờ thả dây nỏ ra vẫn còn kịp.

Chư cát thần nỏ một khi đã lên dây thì bắt buộc phải phóng nỏ mới có thể giải trừ. Đó chính là một trong những yếu điểm của nó.

Nhìn thấy Chư Cát thần nỏ trong tay Đường Tam, Tiểu Vũ lúc này mới chợt nghĩ ra, “Nguyên lai là ngươi dụng nó đánh chết Nhân diện ma chu, cái này uy lực quả thật rất lớn, con mắt của Nhân diện ma chu làm sao có thể chịu đựng nổi.”

Tiểu Vũ nói, tự nhiên những người khác cũng nghe thấy. Lúc trước bởi vì luôn luôn bị vây trong trạng thái khẩn trương, mọi người cũng không có chú ý Nhân diện ma chu như thế nào mà chết. Khi Đường Tam bắt đầu hấp thu hồn hoàn, mọi người chỉ quan tâm đến an nguy của hắn, lúc này nghe Tiểu Vũ nhắc lại, bọn họ mới nhớ tới sự kinh khủng của Nhân diện ma chu. Nhìn Chư Cát thần nỏ trong tay Đường Tam, ánh mắt mọi người không dấu nổi sự ngạc nhiên.

Đường Tam dùng hành động nói cho mọi người biết Chư Cát thần nỏ có tác dụng gì, trải qua sự việc lần này ở Tinh Đấu đại sâm lâm, hắn trong lòng đã thầm chấp nhận lũ bạn đồng học này. Loại ám khí cơ quan này vốn cũng không phải chánh thức là Đường môn bí quyết, nên hắn cũng không có gì cần phải giấu diếm.

Giơ tay lên, đem Chư Cát thần nỏ quay về bên cạnh một cây đại thụ, Đường Tam mở chốt.

Dát dát băng, dát băng……..

Liên tiếp chuỗi âm thanh máy móc chuyển động vang lên, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, ngay sau đó là liên tiếp chuỗi âm thanh "phốc phốc" truyền đến.

Tốc độ trong nháy mắt bộc phát như vậy, đừng nói là chúng đệ tử, ngay cả Triệu Vô Cực cũng phải biến sắc. Trong những người ở đây, tốc độ nhanh nhất không nghi ngờ là Mẫn công hồn sư, loại hồn sư như Chu Trúc Thanh, nhưng nàng cũng thầm nhủ , tuyệt đối không có cách nào chạy thoát khỏi tốc độ bắn của Chư cát thần nỏ . Mọi người sắc mặt đều biến,lộ ra nỗi hoảng sợ.

Mọi người đi tới trước cây đại thu, chứng kiến rõ ràng, trên thân cây chu vi phải ba người ôm mới xuể, lúc này xuất hiện tổng cộng mười sáu lỗ nhỏ bằng ngón tay xuyên qua, từ bên này có thể nhìn thấy bên kia.

Triệu Vô Cực không nhịn được hỏi: "Đường Tam, đây là vật gì vậy? Ngươi làm thế nào mà có được nó?"

Đường Tam đem Chư cát thần nỏ đưa ra trước mặt sư phụ, "Ta gọi nó là Chư Cát thần nỏ, là một loại cơ quan ám khí phi thường bá đạo. Bất luận kẻ nào cũng có thể sử dụng, bên trong có bốn mươi tám cây nỏ tiễn, mỗi lần lên dây có thể thông qua cơ quan trong nháy mắt bắn ra mười sáu mũi, giống như vừa rồi vậy. Một khi đã lên dây cơ quan thì phải phóng ra, nếu không sau một thời gian dài, dây cơ quan để ở trạng thái căng chặt, sẽ sinh ra tổn hại đối với thân nỏ. Bởi vì loại này lực đạo quá lớn,kim loại bình thường không chịu nổi, đó chính là yếu điểm tệ hại của Chư cát thần nỏ."

---

37. Chương 36: Đại Sư Đến.

Đường Tam mỉm cười, chỉ một cây đại thụ khác nấp phía sau, "Đây này" vừa nói hắn vừa đi tới trước cây đại thụ đó. Khoảng cách giữa hai cây cũng khoảng mười thước, khi mọi người đi đến trước cái cây đó, mới nhìn thấy những mũi nỏ tiễn do Chư Cát thần nỏ bắn ra.

Mười sáu mũi nỏ tiễn, chỉnh tề hai hàng, không có mũi nào chìm hẳn vào trong thân cây hết.

Triệu Vô Cực nhìn cái cây cũ, rồi lại nhìn cái cây trước mặt. "Tiểu Tam, mũi nỏ tiễn của ngươi trước tiên bắn xuyên qua cái cây kia, sau đó mới cắm vào thân cây này ư?"

Đường Tam gật đầu nói: "Chư Cát thần nỏ uy lực rất mạnh, chuyên dùng để phá hồn lực phòng ngự, nếu lực phòng ngự không phải phi thường mạnh mẽ,người đó trong nháy mắt sẽ bị đánh chết."

Nghe Đường Tam giải thích xong, mọi người không khỏi hít một hơi thật sâu. Lực xuyên thấu mạnh mẽ như vậy, trong đám người ở đây, ngoại trừ Triệu Vô Cực, ai cũng biết bản thân không thể đỡ được. Đái Mộc Bạch lẩm bẩm thì thảo: "Thực sự quá sức bá đạo. Cho dù ta dùng Bạch hổ kim cương biến, e rằng cũng bị thương nặng."

Đường Tam dùng tay vỗ nhẹ lên thân cây, bằng vào Huyền thiên công gia tăng lên Cầm long thủ, rút từng mũi nỏ tiễn từ trong thân cây ra. Mũi nỏ tiễn của Gia cát thần nỏ không phải dễ chế tạo, lúc trước bắn vào trong cơ thể Nhân diện ma chu, hiển nhiên là không thể thu lại, còn trước mắt thì hắn không thể bỏ phí.

Vừa vuốt thân cây, Đường Tam vừa nói với Đái Mộc Bạch: "Chư Cát thần nỏ có thể nói chính là cơn ác mộng của những chiến sĩ bình thường, hơn nữa, đặc điểm lớn nhất không phải là uy lực của nó, mà là tính bí mật, cũng cũng như sự xuất hiện bất thình lình là tính năng đặc hữu của ám khí. Chỉ cần có một bộ phận cơ quan tốt, khi phóng ra không cần sử dụng một chút hồn lực nào, cho dù là người bình thường cũng có thể dễ dàng sử dụng. Theo ta tính toán, hồn sư dưới bốn mươi cấp nếu bị đánh trực diện, tỷ lệ còn sống thực sự rất nhỏ, tác dụng khắc chế đối với những hồn sư không có phòng ngự mạnh mẽ, quả là cực lớn.

"Đường Tam, cái này đều là do ngươi nghiên cứu ra ư?" Trữ Vinh Vinh hỏi.

Đường Tam sửng sốt một chút, cười khổ nói: "Cứ coi như vậy đi." Hắn cũng không thể nói với mọi người, cái kỹ xảo này là hắn mang được từ thế giới khác đến.

Trữ Vinh Vinh hỏi dò: "Đường Tam, ngươi có thể bán cho ta cái này? Giá cả không thành vấn đề. Ngươi cũng biết đấy, ta là phụ trợ hệ hồn sư, không có năng lực tự bảo vệ mình. Lúc mọi người liều mạng, ta ngoài việc xuất ra hồn kỹ phụ trợ cũng chỉ có thể đứng nhìn. Nếu có thêm vật này, ta cũng có thể có lực công kích rồi."

Đường Tam cười thoải mái, nói: "Bán cái gì chứ. Lúc nào về ta tặng ngươi một cái là được, bất quá, tài liệu để chế tạo cái này rất quý, nên phí mua tài liệu thì ngươi bỏ ra nhé."

Lúc này, toàn bộ mũi nỏ tiễn đã được Đường Tam lấy ra từ trong thân cây, mọi người mới có dịp nhìn kỹ hình dáng của Gia cát thần nỏ. Thân nỏ dài tám tấc,không có lông vũ ở đuôi, bốn tấc phía sau hình trụ tròn, bốn tấc phía trước là đỉnh nhọn sắc, trong đó ba tấc sau có mười hai cái huyết tào (rãnh máu), mũi nỏ cực kỳ sắc bén loé ra hàn quang nhàn nhạt, không bởi vì cắm xuyên vào thân cây mà có chút tổn hại nào. Đường Tam quay mặt bên Chư Cát thần nỏ mới bắn tên ra, mở rãnh gài tên, đem mười sáu mũi nỏ tiễn lần lượt gài lại vào bên trong.

Áo Tư Tạp lúc này dường như đã rút ra điều gì, mang theo vẻ mặt tươi cười nịnh bợ. "Tiểu Tam, chúng ta có phải là hảo huynh đệ hay không?"

Đường Tam nhìn nụ cười của hắn, làm sao lại có thể không hiểu rõ ý tứ của hắn được, "Đương nhiên, yên tâm đi. Ta sẽ tặng mỗi người một bộ Chư Cát thần nỏ là được, cũng như Vinh Vinh, tài liệu phí các ngươi bỏ ra, ta phụ trách chế tạo. Chỉ có điều, cái đồ này chế tạo rất là phức tạp, ta một tháng cũng chỉ có thể làm được một cái. Các ngươi đừng nên nóng vội. Hơn nữa, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì không nên sử dụng. Mũi nỏ tiễn chế tạo cũng không dễ dàng, sau khi bắn ra sẽ rất khó thu hồi lại. Ta dù sao cũng chỉ có một mình, chắc chắn không thể nào cung cấp đủ cho mọi người sử dụng. Huống chi, Gia cát thần nỏ này bản thân rất bá đạo, lực sát thương quá lớn, rất dễ tạo thành vết thương trí mạng."

"Tiểu Tam, như vậy không được." Triệu Vô Cực đột nhiên mở miệng.

Đường Tam sửng sốt một chút, "Tại sao, Triệu sư phụ?"

Triệu Vô Cực trên mặt toát ra một tia cười xảo trá, nhìn đám đệ tử của hắn, nói: "Bọn chúng cũng không phải là người không có tiền, cứ cho là Chư Cát thần nỏ ngươi có thể chế tạo dễ dàng, nhưng cũng không thể bán rẻ tiện nghi cho bọn chúng được. Dù sao cũng có những kẻ không quan tâm đến tiền, ta nghĩ người nên đưa ra một cái giá rồi bán cho bọn chúng."

Đái Mộc Bạch gật đầu nói: "Ta đồng ý với Triệu sư phụ. Tiểu Tam, cái món Chư Cát thần nỏ này ngươi muốn bán bao nhiêu tiền một cái?"

Đường Tam mỉm cười lắc đầu, "Mọi người đều là người của mình, không nên lấy tiền."

Đái Mộc Bạch nói: "Đúng là người của mình, nên mới không thể để cho ngươi bị thiệt được. Một cái hạp tử nhỏ nhỏ như vậy lại có thể phóng ra nỏ tiễn uy lực lớn như vậy, có thể thấy được cách chế tạo cực kỳ phức tạp. Không thể để ngươi lao tâm lao lực vô ích được, càng huống chi, sau này chúng ta sử dụng nó, còn cần bổ sung mũi nỏ tiễn, chẳng lẽ mỗi lần đó người lại làm miễn phí hay sao chứ? Ngươi không nên khách khí với bọn ta, vậy thế này đi, bộ Chư Cát thần nỏ đầu tiên này thì cứ coi như ngươi cho bọn ta, bọn ta trả tiền tài liệu. Sau này nếu cần cái gì, ngươi phải bán cho bọn ta, ngươi xem thế nào?"

Áo Tư Tạp cười a a, nói: "Đúng vậy, cứ như vậy đi. Dù sao mọi người chúng ta mỗi tháng cũng có không ít tiền trợ cấp, mà vật này vào lúc mấu chốt lại có thể cứu mạng, phải bán mới đúng."

Đường Tam lúc này mới gật đầu nói: "Vậy cũng tốt. Nếu mọi ngươi đối với loại cơ quan ám khí này có hứng thú, sau này ta tranh thủ giúp các ngươi trang bị bên người. Dù sao, thêm một loại vũ khí là thêm một vệ sĩ bảo mệnh."

Mọi người hiển nhiên đối với ám khí cũng cảm thấy rất có hứng thủ, đương nhiên, việc đó với việc Đường Tam sử dụng ám khí sinh ra hiệu quả rất lớn cũng có quan hệ, dù sao, ngày đầu tiên hắn tới Sử Lai Khắc học viện, chỉ bằng ám khí đã khiến cho Triệu Vô Cực hồn lực cao hơn hắn đến 40 cấp cũng phải nếm quả đắng. Không chỉ có đệ tử,mà ngay cả Triệu Vô Cực cũng có chút động tâm.

Rốt cuộc cũng ra khỏi phạm vi của Tinh Đấu đại sâm lâm, mặc dù không còn được hít thở làn không khí trong lành, nhưng mọi người lại như phảng phất bỏ đi được một tầng áp lực, cảm giác thoải mái hơn rất

nhiều.

"Chúng ta quay lại đường này, đến trấn nhỏ là có thể nghỉ ngơi." Triệu Vô Cực mỉm cười nói.

Đái Mộc Bạch nói: "Mọi người vừa phải trải qua một quãng thời gian khẩn trương, tới trấn nhỏ, ta mời mọi người uống rượu. Triệu sư phụ, lần này ngài cũng không nên từ chối. Nếu không có sự trợ giúp của ngài, sợ là chúng ta đều không còn sống mà bước ra khỏi sâm lâm."

Triệu Vô Cực cười nói: "Tiểu Bạch, biết là ngươi có tiền, nhưng, tửu lượng ta rất lớn đó."

Đái Mộc Bạch cười ha ha, "Triệu sư phụ, ngài chưa từng nghe nói hay sao? Chỉ cần có thể dùng tiền giải quyết vấn đề, thì sẽ không còn vấn đề gì cả."

Lần này tiến vào Tinh Đấu đại sâm lâm, thu hoạch thật không nhỏ. Chẳng những Áo Tư Tạp thành công tiến vào cảnh giới Hồn tôn, mà Đường Tam cùng Tiểu Vũ đồng dạng hoàn thành dung hợp đệ tam hồn hoàn. Quan trọng hơn chính là quan hệ ngày càng ăn ý giữa mọi người, cả Sử Lai Khác học viện cũng chỉ có bảy người bọn họ, mâu thuẫn được giải trừ đối với sự tu luyện của mọi người sau này cực kỳ có lợi.

Đoàn người nghỉ tại trấn nhỏ hai ngày, hồn lực cùng thể lực bị vây trong trạng thái căng thẳng được khôi phục đầy đủ, tinh thần cũng thả lỏng. Đái Mộc Bạch cực kỳ hào khí, trong hai ngày hắn bao toàn bộ mọi người, không ai tu luyện, mỗi ngày cùng nhau uống rượu, chơi nháo, sảng khoái không thể nói thành lời, ngay cả Chu Trúc Thanh vốn lạnh như băng,bây giờ thần sắc cũng đã nhu hoà rất nhiều, chỉ là, nói thế nào nàng cũng không chịu cho Đái Mộc Bạch cầm tay. Đái Mộc Bạch cũng không ép buộc, dù sao, người ta cũng chỉ là tiểu cô nương mười hai tuổi, hắn không cần vội vàng.

Sau hai ngày, mọi người lại lên đường, trải qua một ngày, thuận lợi về Sử Lại khắc học viện.

"Rốt cục đã trở lại, cảm giác về nhà thật là tuyệt a!" Áo Tư Tạp có chút khoa trương lớn tiếng.

Triệu Vô Cực trừng mắt nhìn hắn, "Ngươi nói nhỏ thôi, không thấy trời tối rồi sao? Được rồi, các người tự về túc xá nghỉ ngơi đi, ta đi gặp viện trưởng, hồi báo tình hình đã qua."

Đi suốt một ngày mọi người cũng đều mệt mỏi,tất cả đều tự đi về túc xá của mình.

"Đường Tam, chờ một chút." Đường Tam đang chuẩn bị quay về túc xá cùng Áo Tư Tạp thì bị Trữ Vinh Vinh gọi lại.

Đường Tam sửng sốt một chút, "Vinh Vinh, có chuyện gì vậy?"

Trữ Vinh Vinh khẽ cắn hàm răng, nói: "Ta muốn nói chuyện một mình với ngươi. Có thể được không?"

Áo Tư Tạp đứng cạnh Đường Tam, sắc mặt có chút cứng ngắc. "Các ngươi cứ nói đi, ta về trước."

Từ ngày hắn cứu Trữ Vinh Vinh trước công kích của Thái Thản cự viên, tâm tình vốn đã chết lại bắt đầu hồi phục, dù sao, tướng mạo Trữ Vinh Vinh cũng khiến người khác mê mẩn, mặc dù mới có mười hai tuổi, nhưng khuôn mặt như trăng rằm, mỹ nữ như vậy kiếm đâu ra chứ. Mấy ngày nay hắn đối xử rất ân cần, Trữ Vinh Vinh cũng không còn cự tuyệt hắn nữa, ngược lại còn thân cận hơn rất nhiều. Nhưng lúc này Trữ Vinh Vinh đột nhiên nói, muốn cùng Đường Tam nói chuyện một mình, trong lòng Áo Tư Tạp không khỏi quặn đau, nhưng lại không thể làm gì.

Tiểu Vũ có chút tò mò nhìn Trữ Vinh Vinh, "Vinh Vinh, ngươi tìm Tiểu Tam làm gì? Ta có thể nghe cùng được không?"

Trữ Vinh Vinh do dự một chút, vẫn không gật đầu. Tiểu Vũ mím môi rồi hướng Trữ Vinh Vinh bày ra bộ mặt quỷ, sau đó chạy về túc xá. Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn cùng Chu Trúc Thanh vừa rồi cũng đã đi về túc xá, lúc này tại cửa học viện cũng chỉ còn hai người Đường Tam với Trữ Vinh Vinh.

"Vinh Vinh, rốt cuộc là chuyện gì?" Đường Tam hỏi.

Trữ Vinh Vinh nói: "Đường Tam, ta muốn cùng ngươi bàn chút sinh ý."

"Sinh ý?" Đường Tam có chút kinh ngạc nhìn nàng, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ Trữ Vinh Vinh lại muốn khôi phục cái tính cách cũ?

Trữ Vinh Vinh gật đầu một cách chăm chú. “Mặc dù ta biết ngươi không thiếu tiền, nhưng ta lại phi thường muốn cùng ngươi hoàn thành chút sinh ý này. Chỉ là chuyện này ta không thể làm chủ, nên trước tiên muốn hỏi,xem ngươi có nguyện ý hay không.”

Đường Tam nhìn kỹ lại, Trữ Vinh Vinh tựa hồ không phải nổi lên tính cũ, vẻ mặt nàng rất chăm chú, còn có chút hưng phấn.

“Ngươi cứ nói thẳng ra đi, là chuyện gì?”

Trữ Vinh Vinh nói: “Ngươi cũng biết, ta xuất thân từ Thất bảo lưu ly tông. Thất bảo lưu ly tông chúng ta mặc dù hiện tại là một trong bảy đại tông môn, có địa vị rất cao, nhưng, trực hệ đệ tử tông môn chúng ta lại đều là phụ trợ hệ hồn sư. Vũ hồn Thất bảo lưu ly tháp năng lực phụ trợ mặc dù rất mạnh, nhưng lại không đủ để bảo trụ tính mạng của chúng ta. Một khi ngộ địch, chúng ta là đối tượng đầu tiên để địch nhân công kích. Ta có cảm giác loại cơ quan ám khí này của người sẽ có trợ giúp rất lớn đối với chúng ta, ít nhất có thể cho tộc nhân của ta một chút năng lực tự vệ. Vì vậy, nếu có thể, ta hy vọng thay mặt tông môn đề xuất nhờ ngươi chế tạo một vài cơ quan ám khí.”

Nguyên lai là như vậy, Đường Tam cũng hiểu rõ ý của Trữ Vinh Vinh. ”Nhưng ta nghe nói Thất bảo lưu ly tông của ngươi có rất nhiều chi nhánh tông môn đệ tử khác, chuyên môn bảo vệ trực hệ đệ tử có vũ hồn Thất bảo lưu ly tháp. Thậm chí còn có hai Phong hào đấu la cường đại. Như vậy còn chưa đủ hay sao

?”

Trữ Vinh Vinh nói: “Dù sao cũng là ngoại lực, không thuộc về mình, hơn nữa, ai có thể cam đoan rằng sẽ không có kẻ phản bội. Trước kia trong tông môn từng xảy ra một việc, một vị thúc thúc của ta bị một gã tông môn hộ pháp dùng vũ lực bắt đi, sau này mặc dù bên trong tông môn đưa ra không ít quy củ khống chế, nhưng dù sao cũng chỉ là bị động.”

Đường Tam nói: “Vinh Vinh, xin lỗi, chỉ e ta làm ngươi thất vọng. Nếu chỉ có mấy người chúng ta, vấn đề không lớn, ta hẳn là có thể chế tạo đủ ám khí. Nhưng các ngươi là một tông môn, trực hệ đệ tử cũng có hơn một trăm người, ta thật sự không cách nào chế tạo ra nhiều ám khí đến như vậy.”

Trữ Vinh Vinh lo lắng nói: “Cũng không cần chất lượng phi thường tốt. Chỉ cần có thể phòng thân là được, phẩm chất kém một chút, có phải là sẽ tiết kiệm được một chút thời gian hay không?”

Đường Tam nghiêm mặt nói: “Vinh Vinh, những lời này đừng nên nhắc lại, ta đã không làm thì thôi, đã làm thì phải đem toàn lực làm ra món đồ tốt nhất.”

Trữ Vinh Vinh le lưỡi, nói: “Vậy không có biện pháp nào hay sao?”

Đường Tam trong lòng cũng có chút động, đột nhiên hiện lên mô hình kinh doanh của Đường môn trước kia, nếu mình có thể bắt chước, có thể hay không…“Biện pháp cũng không phải không có, bất quá ta muốn cẩn thận nghĩ lại mới có thể cho ngươi một câu trả lời thuyết phục .”

Trữ Vinh Vinh mỉm cười nói: “Vậy được rồi. Đường Tam, không bằng như vậy đi, ngươi có thể chế tạo ra một loại ám khí cho ta trước, ta phải đem về cho ba ba nhìn mới được. Chỉ có ba ba mới có thể tác chủ việc cho phép hay không cho phép trực hệ đệ tử trang bị ám khí của ngươi, nếu thật sự có thể, ngươi nhất định phải lấy giá thật cao, ngàn vạn lần đừng khách khí, hì hì, ta cũng phải về ngủ đây. Không chừng còn phải giải thích với Tiểu Vũ của ngươi nữa, yên tâm đi, ta sẽ không làm cho nàng ghen đâu.”

Nói xong, mang theo một chuỗi cười duyên, Trữ Vinh Vinh chạy về túc xá.

Nhìn bóng lưng Trữ Vinh Vinh rời đi, trên mặt Đường Tam nở nụ cười dễ dãi. Tiền là hảo vật, hắn tất nhiên sẽ không cự tuyệt. Đối với hắn mà nói, sau này muốn chế tạo càng nhiều ám khí mạnh, phải có tiền cầm cự, Đường Tam quyết định trở về suy nghĩ cẩn thận một chút, xem có thể hay không đem phương thức kinh doanh của Đường Môn áp dụng. Dù sao, số lượng ám khí lớn như vậy không phải là việc mà một mình hắn có thể hoàn thành được.

Trở lại túc xá, Tiểu Áo vẫn chưa có nghỉ ngơi, chỉ nằm trên giường, nhìn lên trần, mắt thấy Đường Tam đi tới vội vàng ngồi dậy. “Tiểu Tam, Vinh Vinh tìm ngươi có chuyện gì vậy?”

Nhìn bộ dạng khẩn trương của hắn, Đường Tam không khỏi cười thầm, nhịn không được trêu hắn một chút: "Cũng không có gì, chỉ là trao đổi tình cảm một chút mà thôi."

"Trao đổi tình cảm?"

Âm thanh Áo Tư Tạp trở nên quái dị. "Tiểu Tam, Tiểu Vũ có phải là thân muội muội (em ruột) của ngươi không?"

Đường Tam lắc đầu nói: "Tiểu Vũ là em kết nghĩa của ta."

Áo Tư Tạp nói: "Vậy ngươi đã có Tiểu Vũ, không phải là định tranh đoạt Vinh Vinh của ta đấy chứ?"

Đường Tam nhìn Áo Tư Tạp, có chút cân nhắc: "Không phải ngươi đã quyết định buông rồi sao?"

Áo Tư Tạp có chút xấu hổ nói: "Nhưng lần này chúng ta đi Tinh Đấu đại sâm lâm, ngươi không có cảm giác rằng Vinh Vinh đã thay đổi một chút hay sao? Tựa hồ không khiến cho người ta chán ghét nữa, hơn nữa, tuổi nàng còn nhỏ . Ta tin tưởng rằng tính cách của nàng sẽ trở nên tốt hơn."

Đường Tam nằm xuống giường của mình, "Vậy ngươi cần phải cố gắng, Yên tâm đi, nàng tìm ta có chút chuyện về ám khí mà thôi."

Áo Tư Tạp mừng rỡ, "Thật sao? Vậy thì tốt quá, Tiểu Tam, ngươi quả nhiên là hảo huynh đệ của ta."

Đường Tam hai mắt trắng dã, "Nói nhảm ít thôi, sao không mau ngủ đi, không mệt ah?"

Nhắm hai mắt lại, trong đầu Đường Tam không ngừng hiện lên thân ảnh đồng bọn trong Sử Lại Khắc học viện. Những người này có thể nói từng người đều là thiên tài quái vật, ngay cả tâm trí so với đứa nhỏ cùng tuổi cũng thành thục hơn rất nhiều. Vừa nghĩ tới Mã Hồng Tuấn mới mười hai tuổi đã bắt đầu biết câu gái, còn Đái Mộc Bạch kia cũng có đôi tỷ muội song sinh, hắn có cảm giác không thể tư nghị, chẳng lẽ thành thục chuyện ấy lại sớm như vậy sao?

Chạy suốt một ngày đường không tránh khỏi mệt nhọc, thật là vất vả mới trở lại được, Đường Tam quyết định tự thưởng cho bản thân một ngày buông lỏng,hắn không ngồi xuống tu luyện, mà trực tiếp tiến vào mộng đẹp.Nếu tinh thần luôn khẩn trương, đối với tu luyện sẽ có phản tác dụng, cần phải nghỉ ngơi, ngược lại tiến hành tu luyện sẽ hiệu quả. Đây là phương pháp đại sư truyền thụ cho Đường Tam, kết hợp tu luyện với nghỉ ngơi.

Phòng làm việc của Viện trưởng.

Phất Lan Đức tràn ngập kinh ngạc, ngồi nghe Triệu Vô Cực kể lại tình hình chuyến đi đến Tinh Đấu đại sâm lâm lần này, sắc mặt vài lần thay đổi. Cuối cùng, nghe nói mọi người bình an trở về, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Xem ra, chúng ta vẫn còn quá sơ suất."

Phất Lan Đức thở dài một tiếng, trong lòng vẫn còn sợ hãi. "Lần sau nếu còn đi liệp sát hồn thú, ta và ngươi sẽ dẫn đội đi, đồng thời mang thêm hai gã sư phụ nữa. Lũ nhỏ này đều là thiên chi kiêu tử, vạn nhất có chuyện gì xảy ra, sẽ mất đi một thiên tài."

Triệu Vô Cực ngồi trên ghế bên cạnh, hắn so với Phất Lan Đức thậm chí còn sợ gặp chuyện không may hơn, cười khổ nói: "Chuyện này cũng không thể trách ngươi được. Ai mà ngờ bây giờ Tinh Đấu đại sâm lâm trở nên như vậy chứ, ngay cả ở bìa sâm lâm mà cũng xảy ra nhiều chuyện bất ngờ như thế. Mà ngoài chuyện gặp vợ chồng Cái thế Long Xà, ta vẫn không hiểu tại sao Thái Thản cự viên lại xuất hiện nữa. Nói thế nào đi chăng nữa, địa vị của nó trong đám hồn thú cũng không dễ dàng gì đi ra ngoài bìa sâm lâm. Cũng may Tiểu Vũ vận khí tốt, nếu không, lần này chúng ta gặp không ít tổn thất. Thẳng thắn mà nói, cho dù theo lời ngươi, chúng ta bốn vị sư phụ đi bảo vệ lũ nhỏ, gặp phải Thái Thản cự viên thì cũng xong đời thôi."

Phất Lan Đức gật đầu. "Nhưng Tinh Đấu đại sâm lâm là khu vực hồn thú sinh sống gần học viện nhất. Chúng ta cũng không có sự lựa chọn nào khác. Bất quá, theo ý của ngươi, con Thái Thản cự viên đó tựa hồ không có chút địch ý nào, không hạ sát thủ đối với bọn ngươi. Nếu không, cho dù ngươi có dùng Vũ Hồn Chân Thân cũng vô ích mà thôi. May mắn của Tiểu Vũ càng khiến kẻ khác kinh ngạc. Nàng kể tiếng

bò rống đến tột cùng là cái gì nhỉ? Chẳng lẽ trong Tinh Đấu đại sâm lâm, còn có hồn thú nào có thể đánh thức sự thương cảm của nó hay sao?"

"Tiếng bò rống đó hẳn là của Thiên Thanh ngưu mãng." Một âm thanh nghe có chút cứng ngắc và rất quái dị từ ngoài cửa truyền đến.

Triệu Vô Cực cả kinh. Trước đó hắn đã nghe được tiếng bước chân đến gần, nhưng hắn cũng không quá để ý, còn tưởng vị sư phụ nào trong học viện. Lúc này nghe được thanh âm mới có cảm giác không đúng, trong học viện không có ai có giọng nói như vậy cả.

"Ha ha, biết ngay là ngươi đến mà, Tiểu Cương, mau vào đây." Cửa mở, một gã trung niên từ bên ngoài bước vào, khuôn mặt cứng ngắc, lưng thẳng tắp, ánh mắt có chút ngốc trệ, nhưng trên thực tế hai con ngươi đen lại tràn ngập thâm thuý, lộ vài phần lo lắng. Nếu Đường Tam ở chỗ này, ngay lập tức có thể nhận ra người này, bởi vì, hắn chính là sư phụ của Đường Tam, vị đại sư nổi tiếng trong giới hồn sư.

"Lại đây, Vô Cực, ngươi chưa từng gặp hắn phải không. Ta giới thiệu với ngươi, đây là lão hữu bằng tuổi với ta, cũng là sư phụ của Đường Tam, ngươi cứ gọi hắn là Đại sư cũng được, cơ hồ trong giới hồn sư tất cả mọi người đều gọi hắn như vậy."

Triệu Vô Cực trong lòng vừa động, kinh ngạc nhìn đại sư. "Nguyên lai ngài chính là đại sư. Ngài hảo, ta là Triệu Vô Cực."

Đại sư ngữ khí vĩnh viễn vẫn bình thản, khuôn mặt cứng ngắc miễn cưỡng nở nụ cười:

"Bất Động Minh Vương không cần khách khí, ngươi đã quay về, hẳn là Đường Tam cũng quay về cùng với ngươi. Bình an cả chứ?" Hắn vừa rồi ở cửa chỉ nghe được vài câu cuối cùng của Triệu Vô Cực là Tiểu Vũ được Thái Thản cự viên buông tha, những lời trước đó hắn cũng không có nghe được.

Triệu Vô Cực cười a a, nói: "May mắn, chúng ta lần này vận khí tốt, tất cả mọi người đều bình an trở về. Lần này còn may mà có Đường Tam. Đại sư, ngài quả nhiên dạy được một đồ đệ giỏi. Ngài đến học viện lúc nào vậy?"

Phất Lan Đức thay thế đại sư trả lời câu hỏi của Triệu Vô Cực, "Hắn a, ngày hôm kia vừa mới tới, nếu không phải vì Đường Tam, chỉ sợ cả đời hắn cũng không chịu bước vào ngưỡng cửa nhà ta. Tiểu Cương, ngồi đi."

Đại sư nghe Triệu Vô Cực nói Đường Tam không có việc gì, sắc mặt thư thái vài phần, cũng không khách khí lôi cái ghế ở bên cạnh ra ngồi xuống. Triệu Vô Cực lúc này mới biết, tên thật của đại sư là Tiểu Cương, chỉ không ngờ là lại có chút lạnh lùng, trong khi cái tên lại tràn ngập khí dương cương. Trước kia hắn cũng nghe nói không ít tin đồn về đại sư, mặc dù bản thân đại sư nhìn qua có chút gầy yếu, thực lực cũng không mạnh, nhưng tính tình của hắn lại nổi danh là cương ngạnh, đã từng vì một việc mà rời xa gia tộc của mình, sau đó mới gặp Phất Lan Đức cùng một người khác, hợp thành Hoàng Kim thiết tam giác uy danh hiển hách.

Lời nói của đại sư từ lúc vào cửa gây cho Triệu Vô Cực cảm giác rất hứng thú, vội vàng hỏi tới: "Đại sư, ngài vừa rồi nói về hồn thú nào lại có thể hấp dẫn Thái Thản cự viên vậy?"

Đại sư trên mặt toát ra một tia trang nghiêm, "Nếu Tiểu Vũ nghe được chính là tiếng bò rống, vậy, điều này giải thích rất hợp lý tại saoThái Thản cự viên buông tha cho nàng rời đi. Trong Tinh đấu đại sâm lâm, không chỉ có Thái Thản cự viên là một vị vua sâm lâm, còn có một tồn tại cường đại hơn nhiều so với nó. Tồn tại đó mới chính là kẻ mạnh nhất trong Tinh đấu đại sâm lâm. Nếu nói Thái Thản cự viên là vương, thì kẻ đó là hoàng đế. Loại hồn thú này tên là Thiên Thanh ngưng mãng."

Bất luận là Triệu Vô Cực hay Phất Lan Đức thần sắc đều chăm chú lắng nghe, đồng thời trong lòng âm thầm than thở. Bàn về kiến thức, e rằng không ai có thể so với vị đại sư trước mặt này. Triệu Vô Cực rốt cục cũng hiểu rõ, tại sao hắn lại được gọi là đại sư.

"Chúng ta đều biết hồn thú mạnh yếu ngoại trừ dựa vào số năm tu luyện của bản thân, thiên phú cũng là một yếu tố cực kỳ quan trọng. Giống như hồn sư chúng ta, ngoại trừ cấp bậc tu vi cùng hồn hoàn, Vũ hồn Tiên thiên mạnh yếu sẽ quyết định tiềm lực tương lai phát triển của một người, mà trong đám hồn thú, nếu đem thiên phú phân chia theo cấp bậc mà nói, Thiên Thanh ngưu mãng với Thái Thản cự viên đều thuộc

loài siêu cấp cường đại, bọn chúng sở hữu thiên phú vô địch, thể phách và tinh thần cường đại. Giống như bây giờ trong Tinh Đấu đại sâm lâm tồn tại hai con, tu vi ít nhất cũng hơn năm vạn năm, mặc dù không có hồn thú nào đạt tới mười vạn năm tu vi, nhưng sự cường đại của bọn chúng có thể so sánh với Phong hào đấu la trong giới hồn sư của chúng ta. Một khi để tu vi bọn chúng đạt tới mười vạn năm, e rằng sẽ trở thành tồn tại siêu việt Phong hào đấu la."

Triệu Vô Cực nói: "Đại sư, Thái thản cự viên trước kia ta đã nhiều lần nghe nói, nhưng cái tên Thiên Thanh ngưu mãng ta mới nghe lần đầu tiên. Nó không nghi ngờ cường đại hơn so với Thái Thản cự viên, vậy năng lực cua nó là gì?"

Đại sư khe khẽ thở dài. "Cũng không có ai biết được toàn bộ các kỹ năng của Thái Thản cự viên,và không ai biết được kỹ năng chánh thức của Thiên Thanh mãng ngưu là gì. Từng có một vị Phong hào đấu la xâm nhập vào Tinh Đấu đại sâm lâm. Hắn tự tin vào thực lực, muốn xem nơi hạch tâm của sâm lâm đến tột cùng có bộ dáng gì. Thực lực của hắn quả thật rất cường đại, cuối cùng cũng có thể đi vào sâu vào trong, đến nơi trung tâm. Hắn kinh ngạc phát hiện, ở nơi đó không phải là sâm lâm, mà là một cái hồ nhỏ, diện tích không lớn. Hồ nước trong suốt, chung quanh được sâm lâm ôm lấy, giống như nhân gian tiên cảnh vậy."

"Hả....?"

Triệu Vô Cực kinh ngạc nhìn đại sư.

Phất Lan Đức lại có chút trầm tư suy nghĩ.

Đại sư lại tiếp tục nói: "Ngay bên cạnh cái hồ nhỏ đó, vị Phong hào đấu la nhìn thấy một con hồn thú đang uống nước, mà con hồn thú này có lẽ chính là con Thái Thản cự viên mà các ngươi mới gặp. Vị Phong hào đấu la kia nhìn thấy Thái thản cự viên thì rất là hưng phấn, hắn vẫn nghe nói có tồn tại một loại hồn thú cường đại, lập tức nổi lên tâm tư muốn giao thủ cùng Thái Thản cự viên. Nhưng, cuối cùng hắn lại không thể so tài với Thái thản cự viên một cách bình thường, bởi vì ngay sau đó hắn đã rời khỏi nơi ấy trong kinh hoàng."

"Tại sao? Tại vì Thiên Thanh ngưu mãng?" Triệu Vô Cực mở to hai mắt nhìn.

Đại sư gật đầu. "Đúng là bởi vì Thiên Thanh ngưu mãng. Ngay khi vị Phong hào đấu la đó chuẩn bị ra tay, đột nhiên, nước trong cái hồ nhỏ đó sôi trào lên, liền đó, hắn chứng kiến một cái đầu trâu vô cùng lớn từ mặt nước nhô lên, áp lực khổng lồ khiến cho vị Phong hào đấu la đó không khỏi giật mình. Một con hồn thú đầu ngưu thân mãng (trăn) từ từ thoát ly mặt nước, lộ ra thân hình khổng lồ dài đến hơn trăm thước. Lúc đó là buổi tối, con hồn thú toàn thân màu xanh, ngửa mặt lên trời rống một tiếng dài. Ánh trăng trong không trung chiếu mờ mờ ảo ảo tựa hồ như bị nó cắn nuốt. Mà việc chính thức hù doạ vị Phong hào đấu la kia lại là .....con Thiên Thanh ngưu mãng đó có thể nói tiếng người. Nó nói với vị Phong hào đấu la đó:

"Loài người, ngươi tu luyện không dễ, mau rời khỏi nơi này."

Triệu Vô Cực cùng Phất Lan Đức hai mặt nhìn nhau, Phất Lan Đức nhịn không được nói: "Tại sao trước kia ta không thấy ngươi kể chuyện này?"

Đại sư lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái. "Chuyện ngươi không biết còn rất nhiều. Ngươi có biết lúc Thiên Thanh ngưu mãng xuất hiên, Thái Thản cự viên biểu hiên như thế nào không? Nó đứng trước mặt Thiên Thanh ngưu mãng, tâm tình sợ hãi, mà hôm đó khi Thiên Thanh ngưu mãng xuất hiện thì, trong miệng nó đúng là đã phát ra một tiếng bò rống đinh tai nhức óc. Bởi vậy, thông qua câu chuyện của Tiểu Vũ, ta có thể phán đoán ra, con Thái thản cự viên đó nhất định là đã bị Thiên Thanh ngưu mãng kêu gọi, nên mới buông bỏ mọi việc, chạy đi gặp nó. Thiên Thanh ngưu mãng sở dĩ không nổi danh giống Thái thản cự viên, bở vì nó rất ít khi rời khỏi hồ nước ở trung tâm Tinh Đấu đại sâm lâm, câu chuyện này qua vị Phong hào đấu la kia truyền vào giới hồn sư, nên mới có một số người biết sự tồn tại của nó, mà ta là một trong những người đó."

"Nguyên lai như thế, xem ra, vận khí của Tiểu Vũ thực sự rất tốt."

Đại sư nói: "Triệu sư phụ, ta đã xem qua tư liệu của đám đệ tử này. Lần này các ngươi đến Tinh Đấu đại sâm lâm là vì tìm kiếm đệ tam hồn hoàn cho đứa nhỏ thực vật hệ hồn sư, không biết cuối cùng hắn chiếm được hồn hoàn của hồn thú nào?"

Triệu Vô Cực cười a a, nói: "Lần này vận khí không tệ, coi như là đoạt mất miếng thịt béo của người ta, Áo Tư Tạp tên tiểu tử đó chiếm được một cái hồn hoàn ngàn năm của Phong vĩ kê quan xà, sở hữu một cái đệ tam hồn kỹ tương đương."

"Phong vĩ kê quan xà ngàn năm?"

Gương mặt đại sư cứng ngắc có chút giật giật. "Quả nhiên là rất tốt. Vốn ta suy nghĩ một vài hồn hoàn thích hợp cho đứa nhỏ hệ thực vật này, nhưng cũng không nghĩ hồn thú nó thu được lại tốt như vậy. Phong vĩ kê quan xà trời sinh tính tương đối ôn hoà, nhưng thập phần giảo hoạt, am hiểu nhất là chạy trốn, tu vi bản thân cũng khá. Nếu ta đoán không sai, đệ tam hồn hoàn của Áo Tư Tạp có liên quan đến tốc độ."

Triệu Vô Cực than thở nói: "Không hổ là đại sư, ngài nói không sai, đệ tam hồn hoàn của Áo Tư Tạp đúng là có liên quan đến tốc độ. Đệ tam hồn kỹ của hắn là một loại Ma Cô tràng, sau khí ăn có thể phi hành trong một phút, tốc độ bằng với tốc độ phi hành của Phong vĩ kê quan xà."

Đại sư tựa hồ lấy làm kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ tới Áo Tư Tạp lại thu được hồn kỹ như thế, quả quyết nói: "Đứa nhỏ này có thiên phú thực vật hệ vũ hồn từ trước đến nay chưa từng có, là người xuất sắc nhất trong số thực vật hệ hồn sư ta đã gặp qua. Tiền đồ không thể hạn lượng."

Phất Lan Đức cười hắc hắc, nói: "Sử Lai Khắc học viện của ta luôn luôn chỉ thu quái vật, hôm nay ngươi mới biết sao? Đáng tiếc, đây là khoá cuối cùng, bảy đứa nhỏ này là đệ tử cuối cùng trước khi đóng cửa học viện. Ta nhất định phải đem bọn chúng bồi dưỡng. Lần này có ngươi tương trợ, huynh đệ chúng ta đồng tâm hiệp lực, không đến mười năm, nhất định phải làm ba chữ Sử Lai Khắc chấn động giới hồn sư."

Đại sư tức giận trừng mắt nhìn Phất Lan Đức một cái, "Nếu không phải vì Tiểu Tam, ta sẽ không lưu lại đây. Phất Lan Đức, đừng quên ngươi đã đáp ứng ta, sau này Tiểu Tam đi liệp sát hồn thú thì ngươi phải tự mình đi theo giúp đỡ."

Phất Lan Đức phất tay nói: "Việc này không có vấn đề, bất quá cũng phải chờ khi hắn đạt đến bốn mươi cấp mới được."

Đại sư dù sao cũng là người thông minh, hai mắt vô thần trong nháy mắt toả quang mang rực rỡ, quay sang Triệu Vô Cực nói: "Triệu sư phụ, chẳng lẽ Tiểu Tam hắn đã đạt ba mươi cấp rồi hay sao?"

Triệu Vô Cực gật đầu, nói: "Vừa lúc ta cũng muốn hỏi đại sư một chút về biến hoá trên người Tiểu Tam có bình thường hay không. …". Lập tức hắn đem những lời đã nói với Phất Lan Đức nói lại một lần nữa, đem hết quá trình tiến vào Tinh Đấu đại sâm lâm lần này nói một cách chi tiết cho đại sư nghe.

Đại sư nghe rất chăm chú, không có chen ngang một câu nào, trong mắt thuỷ chung lộ quang mang suy tư. Mặc dù với tính cách trầm ổn của đại sư, nhưng mỗi lần Triệu Vô Cực kể Đường Tam gặp cửu tử nhất sanh thì sắc mặt cũng không khỏi biến, nhất là khi nghe Triệu Vô Cực nói Đường Tam hấp thu con Nhân diện ma chu tu vi hơn hai ngàn năm thì sắc mặt càng đại biến. Không ai rõ hơn hắn hấp thu siêu việt vượt quá hạn chế hồn hoàn thì hậu quả nghiêm trọng đến mức nào,rất có thể là phải chết.

Cho đến khi Triệu Vô Cực nói xong hết, đại sư mới chậm rãi thở dài một hơi. "Tiểu Tam đứa nhỏ này ý chí so với ta tưởng tượng còn kiên cường hơn nhiều. Không nghĩ tới, hắn còn có thể quay về đây. Đứa nhỏ này tiền đồ tương lai sợ rằng so với phán đoán của ta còn xuất sắc hơn."

Triệu Vô Cực nói: "Đường Tam sở dĩ có thể kiên trì trụ vững, có lẽ có liên quan đến Tiểu Vũ. Ý chí của con người nhiều khi bị ảnh hưởng bởi ngoại giới. Có thể nhìn ra được, Tiểu Vũ trong lòng Đường Tam chiếm địa vị thập phần quan trọng."

Đại sư gật đầu nói: "Ngươi nói rất đúng, rất có thể là như thế, bất quá nó có liên quan rất lớn đến tâm chí của hắn. Đứa nhỏ Đường Tam này suy nghĩ đã sớm thành thục hơn đám bạn cùng lứa rất nhiều."

Triệu Vô Cực nói: "Đại sư, sau lưng Đường Tam xuất hiện bát điều chu thối (tám cái chân vằn, xọc) đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Đó tựa hồ không phải là năng lực phụ gia của hồn hoàn. Hắn là Khí vũ hồn, như thế nào lại gặp phải tình huống cải biến bản thân như vậy chứ? Có thể là hồn hoàn biến dị hay vũ hồn biến dị hay không?"

Đại sư nói: “Ta bây giờ cũng không dám khẳng định hắn đến tột cùng là gặp tình huống gì. Hồn hoàn biến dị là không có khả năng, hồn hoàn của hồn thú là cố định không bao giờ thay đổi. Mặc dù vũ hồn khác nhau kết hợp sẽ sinh ra hiệu quả khác nhau, nhưng hồn hoàn bản thân không thể nào biến hoá quá lớn. Đường Tam đã chiếm dược một cái hồn kỹ, chu thối xuất hiện sau lưng hắn không phải là hồn hoàn phú dư (giao phó cho). Về phần vũ hồn biến dị, cũng không phải là không thể, nhưng ta không cho rằng hắn rơi vào tình huống này.”

---

38. Chương 37: Uy Lực Lam Ngân Thảo Sau Khi Tiến Hoá.

Phất Lan Đức nói :“Vậy đã xảy ra chuyện gì? Tất cả chu thối cũng không phải từ hư vô mà sinh ra, Vô Cực vừa rồi cũng nói, chu thối trên lưng Đường Tam có mang chất kịch độc của Nhân diện ma chu, nếu quả thực như vậy, không những không mất đi vũ khí của bản thân,mà lại có thêm tính bất ngờ.”

Đại sư trong mắt quang mang lóe lên, thân hình lập tức đứng dậy,” Ta phải tận mắt chứng kiến mấy cái chân nhện đó đã, sau đó mới có thể phán đoán tột cùng là nó thuộc loại gì !”

Phất Lan Đức hướng Đại sư khoát tay nói :” Quên đi, dù sao đứa nhỏ này cũng đã quay trở lại, ngày mai ngươi qua chỗ Tiểu Tam cũng không muộn, cứ để cho hắn nghỉ ngơi đi đã !”

Đại sư do dự một chút, cuối cùng cũng ngồi lại vị trí của chính mình,” Nếu quả thực giống như những gì ta phán đoán thì lần này Đường Tam trong Tinh Đấu đại sâm lâm đã có được thu hoạch cực kì lớn, thậm chí so với việc có được hồn hoàn còn tốt hơn.”

Phất Lan Đức cả kinh :” Ý ngươi muốn nói là ….”

Đại sư gật đầu:” Nhưng ta cũng chưa hoàn toàn chắc chắn, nếu quả thật là như vậy, ta sẽ đáp ứng ngươi mà lưu lại đây.”

Phất Lan Đức ha ha cười :” Tốt, ta rất mong đợi ngươi có thể ở lại đây, huynh đệ chúng ta rốt cục cũng có thể lại ở cùng một chỗ, chỉ tiếc có nàng là vắng mặt !”

Nghe thấy Phất Lan Đức nhắc đến … nàng kia, Đại sư sắc mặt khẽ biến đổi, nhíu nhíu mày,” Phất Lan Đức, không nên nhắc về nàng, lúc này ta không muốn cùng ngươi lại ầm lên.”

Phất Lan Đức có chút bất đắc dĩ nhún vai nói,” Được rồi, ta cũng không muốn lại ầm ĩ lên nữa. Bất quá ta thật sự rất hi vọng ngươi có thể ở lại, nhiều năm trôi qua như vậy, ta đối với Sử Lai Khắc học viện coi như là đã tận tâm rồi, bây giờ quyết định chấm dứt tương lai học viện, ta hi vọng nhóm đệ tử cuối cùng này có thể cho ta một cái kết cục hoàn mĩ. Nếu ngươi ở lại nơi này, thì hết thảy đều trở nên dễ dàng hơn.”

Từ trong mắt Phất Lan Đức, Đại sư thấy được chút mệt mỏi, đang cứng ngắc đứng trên mặt đất, nhưng thần sắc Đại sư cũng không nhịn được toát ra vài phần nhu hòa, gật đầu nói :” Hết thảy chờ ngày mai, ta gặp Tiểu Tam hãy nói.”

Phất Lan Đức hướng Triệu Vô Cực nói :” Vô Cực, ngươi đi cả ngày cũng đã mệt mỏi rồi, mau mau nghỉ ngơi, lần này khổ cực cho ngươi quá rồi.”

Triệu Vô Cực mỉm cười nói:” Học viện không chỉ có một mình ngươi, chúng ta nếu không phải tràn ngập hi vọng với nơi này, hơn nữa cũng thích với loại cuộc sống thoải mái này, làm gì có ai ở chỗ này nhiều năm đến như vậy chứ? Nơi này chính là tâm huyết của chúng ta cùng mọi người. Những lời khách khí như vậy không cần nhắc lại nữa, Đại sư, Phất Lan Đức, ta đi trước đây.”

Nói xong, Triệu Vô Cực đứng lên rời khỏi phòng của Phất Lan Đức.

Phất Lan Đức vẫn đưa mắt nhìn theo Triệu Vô Cực đang rời đi, trong mắt toát ra vài phần vui mừng,” Mấy năm nay, nếu không phải có lão huynh đệ trợ giúp, có lẽ học viện của ta đã sớm chống đỡ không nổi nữa. Sau khi đám đệ tử này tốt nghiệp, ta cũng muốn buông lỏng một chút,đi thăm các nơi trong đại lục, cho tinh thần thoải mái. Tiểu Cương, đến lúc đó ngươi có đi cùng ta không ?”

Đại sư sửng sốt một chút, lắc đầu nói :” Ta không biết !”

Phất Lan Đức thở dài một tiếng," Mặc dù ta biết ngươi không muốn nhớ về quá khứ, nhưng là ta không nhịn được có điều muốn nói, năm đó chúng ta cùng chung sống một chỗ, cả đời ta cũng không thể quên được. Đoạn trí nhớ đó trong cuộc đời ta chính là quãng thời gian vui sướng nhất. Nếu vẫn có thể tiếp tục như vậy, không lo không nghĩ mà sống, thật là tốt biết bao."

Nghe Phất Lan Đức nói, Đại sư trong mắt tựa hồ có chút biến đổi, nhàn nhạt nói :" Con người, ai cũng phải già đi,rồi dần dần trưởng thành lên, quá khứ nếu đã trôi qua, nhắc lại còn có ý nghĩa gì? Nhân sinh mãi mãi như ban đầu.Nói thì dễ dàng như vậy nhưng có khả năng thực hiện được hay không ?"

Phất Lan Đức thở dài lắc đầu :" Tiểu Cương, tính cách của ngươi rất ương ngạnh, nếu như ngươi mềm dẻo hơn một chút nữa, có lẽ bây giờ cũng không biến thành bộ dạng này. Ngươi thực sự không thể tiếp nhận nàng hay sao? Dù sao cũng không phải là nàng nhờ cậy ta. Huống chi, có thực là ngươi quan tâm đến ánh mắt của thế tục hay không?"

" Câm miệng !"

Tâm tình của Đại sư đột nhiên trở nên kích động, lăng lệ quát một tiếng, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Phất Lan Đức:" Không nên ở trước mặt ta nhắc lại về nàng. Ngươi ở đâu? Ngươi làm gì? Nhiều năm như vậy trôi qua, tại sao ngươi lại không ở cùng một chỗ với nàng. Nói thật cho ta biết, ngươi không thích nàng. Vậy tại sao ngươi vẫn còn độc thân, vẫn kiên trì ở lại Sử Lai Khắc học viện này?Chẳng qua, đó chỉ là một câu nói đùa lúc trước của nàng mà thôi."

Ánh mắt Phất Lan Đức dần trở nên lạnh lẽo," Tiểu Cương, ngươi vẫn còn mãi cố chấp như vậy, nhiều năm qua như vậy cũng không có thay đổi. Không sai, ta thừa nhận, ta có thích nàng nhưng người mà nàng chính thức yêu chính là ngươi. Quân tử không đoạt vợ bạn, càng huống chi trong lòng ta, ngươi chính là huynh đệ tốt nhất. Ta không quên được nàng nhưng ta cũng tuyệt đối không có hành động gì với nàng, thực chất ta chỉ nhớ lại về nàng mà thôi. Đâu như một người đang tự tại ở đây chứ ?"

Đại sư mạnh mẽ đứng thẳng lên tại vị trí của mình," Tự tại? Chó má cái tự tại ấy. Nguyện vọng của ta chính là ngươi đem lại hạnh phúc cho nàng, không nghĩ tới nhiều năm trôi qua như vậy, sau khi gặp lại ngươi, ngươi lại nói cho ta rằng ngươi chỉ có nhớ lại. Nếu ta có năng lực, ta phải giết ngươi ngay bây giờ!"

Phất Lan Đức thở dài một tiếng, " Tiểu Cương, ngươi không nên kích động. Ta biết lúc trước ngươi lựa chọn rời đi, là vì ba người chúng ta. Nhiều năm trôi qua ngươi vẫn hoàn toàn bặt vô âm tín,là do không muốn quấy rầy cuộc sống của chúng ta. Chỉ là nàng chỉ có thích một mình ngươi, mặc dù quan hệ lúc đó của các ngươi có như thế nào,nhưng nàng vẫn thích chỉ mình ngươi. Chúng ta đều có người mình yêu, chẳng lẽ ngươi lại bắt ta phải miễn cưỡng nàng, hỏi nàng tại sao không đón nhận tình yêu của ta? Có thể nói,nếu ta làm như vậy, nàng cũng sẽ đáp ứng nhưng rồi cả đời nàng sẽ không được vui sướng. Mấy năm nay ta một mực tìm ngươi, nàng cũng vậy, trước khi nàng đi, ta có nói thẳng với nàng, ta vĩnh viễn là đại ca của nàng và cũng vĩnh viễn nguyện ý làm đại ca của nàng. Nàng cho tới tận bây giờ cũng không quên được ngươi, cũng không có quên đi cái chí hướng thực sự trong lòng, chẳng lẽ ngươi vẫn không thể ...?"

Đại sư nở nụ cười, trên khuôn mặt cứng ngắc của hắn nở nụ cười khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo," Ta cùng nàng có thể yêu sao? Nếu có thể, ta phải chờ đến bây giờ sao? Nếu như không phải trong lúc đó,giữa chúng ta có tồn tại mối quan hệ đặc thù, ngươi nghĩ rằng ta có thể nhường nàng cho ngươi sao? Ta sẽ không làm vậy. Ta có thể không để ý đến cái nhìn của trần tục, nhưng...là ta không thể khiến cho ta và nàng đồng thời thừa nhận. Phất Lan Đức, nếu ngươi thật sự coi ta là huynh đệ, thì không nên nói cho ta tin tức của nàng, nếu không...ngươi cứ nói ra, ta sẽ lập tức rời khỏi nơi này, vĩnh viễn cũng không gặp các ngươi."

Phất Lan Đức tựa hồ cũng rất tức giận, " Như vậy ngươi nhẫn tâm nhìn nàng một mực tìm kiếm ngươi, nhìn nàng phải cô độc cả đời hay sao?"

Ánh mắt Đại sư có chút ngây dại," Hai mươi năm qua, suốt hai mươi năm qua, tất cả đều đã muộn rồi. Ta bây giờ chỉ hi vọng bồi dưỡng Tiểu Tam thành tài, còn tình cảm kia, ta thực sự không dám hi vọng xa vời. Lúc trước ta rời đi như vậy, chẳng lẽ ngươi còn cho rằng, nàng còn có thể tha thứ cho ta hay sao? Cả đời này của ta cho tới bây giờ chưa từng sợ cái gì, nhưng ta bây giờ thật sự sợ, ta sợ phải đối mặt với nàng. Thẳng thắn mà nói, lần này ta tìm ngươi, cũng là khi thấy không có nàng ở bên cạnh ngươi, trong lòng ta cũng có chút vui vẻ, nhưng trong khi ta tỉnh táo lại, lại phát hiện nội tâm hoàn toàn trống rỗng. Ta đã thiếu nàng quá nhiều, không cách nào bồi hoàn lại hết được, ta....ta không có dũng khí đối mặt với nàng."

” Ngươi ….”

Phất Lan Đức trừng trừng nhìn Đại sư, cả nửa ngày không nói được một câu: “Quên đi, đây là việc riêng của hai người các ngươi, ta sẽ không nói tin tức ngươi xuất hiện cho nàng, nhưng nếu một ngày nàng tìm được ngươi, Tiểu Cương, nghe ta khuyên một câu, đừng trốn tránh nữa, nếu ngươi vẫn muốn là huynh đệ của ta.”

Đại sư cũng không có đáp ứng, nhưng Phất Lan Đức lại thấy nhãn tình của hắn đỏ rực lên, hắn hiểu lúc này Đại sư vô cùng thống khổ, nên cũng không nói thêm gì nữa.

” Ngươi đã về qua nhà chưa ?” Phất Lan Đức thay đổi chủ đề.

Đại sư lắc đầu :” Ta đã không còn gia đình.”

Phất Lan Đức thở dài một tiếng,” Dù sao đó cũng là nhà của ngươi, mặc dù bọn họ không chào đón ngươi, nhưng mà …”

Đại sư khoát tay áo, ý bảo Phất Lan Đức không nên nói thêm gì nữa: ” Cho dù phải đi về, ta cũng sẽ không trở về với bộ dạng như bây giờ. Ta sẽ chứng minh ta không giống như trước nữa, ta sẽ không để những người đó đùa cợt nữa.”

Phất Lan Đức trên mặt đột nhiên xuất hiện vẻ tươi cười: ”Ngươi thật sự đã đem toàn bộ tâm tư đặt lên người Tiểu Tam.Ngươi biết không?Vì Tiểu Tam,Vô Cực còn bị đánh một trận

Đại sư cũng cười, lần này nụ cười của hắn không có chút lạnh lẽo nào, “Ta mặc dù không biết, nhưng ta có thể đoán được.Người đó không phải là người dễ đắc tội chút nào.”

“Ngươi đoán được?” Phất Lan Đức cả kinh, ánh mắt nhìn đại sư nhất thời có chút quái dị.

Đại sư lấy trong lòng ra một khối lệnh bài ném cho Phất Lan Đức, mặt sau có sáu dấu hiệu rõ ràng, ngay lập tức đập vào mắt hắn.

“Cái này là người đó đưa cho ta. Phất Lan Đức, ngươi có biết, tất cả những gì ngươi đã chứng kiến trên người Tiểu Tam không phải là toàn bộ thực lực của hắn. Tiềm lực chánh thức của hắn còn xa mới có thể hiển lộ. Chẳng lẽ ngươi cho rằng, vũ hồn thực sự của hắn chỉ là Lam ngân thảo hay sao? Nếu là như thế, hắn làm sao trở thành đệ tử của ta được.”

Phất Lan Đức trong lòng cả kinh, “Chẳng lẽ vũ hồn của hắn là biến dị?”

Đại sư lắc đầu, “Không, không phải biến dị, chỉ là song sanh mà thôi.”

“Cái gì?”

Bóng đêm tràn ngập, đêm nay bầu trời đêm mang theo vài tia sáng nhàn nhạt, phảng phất khiến cho bóng tối xuất hiện vài tầng sương mỏng, tạo cho con người một cảm giác mông lung huyền ảo.

Bóng đêm dần tan, xa xa trên bầu trời những tia sáng đầu tiên xoá đi màn đêm, cánh cửa túc xá bật mở.Sự mệt mỏi không gây ảnh hưởng đến thói quen, Đường Tam lặng lẽ không một tiếng động ra khỏi túc xá, mặc dù bên ngoài trời vẫn chưa sáng hẳn, nhưng đây là thời điểm mà hắn thích nhất trong ngày. Bởi vì bình minh đã bắt đầu, một sự mới tinh bắt đầu. Sau những lúc như thế này, hắn tự cảm thấy, mọi thứ trong hắn đều sống lại, một cảm giác thực sự hạnh phúc.

Phía sau lưng một thiên tài là cả một sự cố gắng, nếu không cố gắng khắc khổ tu luyện thì cho dù là thiên tài hồn sư cũng không thể có thành tựu. Phía sau sự cường đại của Đường Tam, là cả mười năm cố gắng.

Thuần thục định nhảy lên nóc nhà, Đường Tam suýt nữa té xuống, bởi vì lúc hắn vừa mới nhảy lên, hắn nhìn thấy một người đang ngồi, ánh mắt nhìn thẳng vào hắn.

Bình minh, tinh thần mọi người thường buông lỏng, Đường Tam cũng không ngoại lệ, cho nên trước đó hắn không cẩn thận nghe ngóng hết thảy xung quanh, cho nên khi nhìn thấy hắn lại càng hoảng sợ.

Người ngồi trên nóc nhà nắm lấy bả vai hắn, kéo hắn ngồi xuống bên cạnh mình, tay kia ra hiệu cho hắn, chớ có lên tiếng.

Sau sự giật mình là mừng rỡ, Đường Tam lập tức nhận ra, người ngồi trên nóc nhà này chính là đại sư.

"Sư phụ, ngài đến đây lúc nào?" Đường Tam vui mừng lẫn sợ hãi hỏi.

Lúc Đường Tam bảy tuổi, Đường Hạo rời khỏi Thánh hồn thôn chỉ để lại một phong thư, từ đó về sau, hoàn toàn không có một chút tin tức nào cả. Đại sư là người đã bù đắp tình cảm cho hắn, mặc dù đại sư cũng không phải người thiện lương gì cả, nhưng lại dành cho Đường Tam rất nhiều sự quan tâm và tình thương. Nếu không có đại sư cùng Tiểu Vũ, tâm cảnh Đường Tam tuyệt đối không được như bây giờ, đối với hắn, người đã sống ở hai thế giới mà nói, ngoại trừ cha hắn, bọn họ chính là người quan trọng nhất đối với hắn.

Xoa xoa đầu Đường Tam, đây là thói quen của đại sư, "Ta đã nói là sẽ đến đây tìm ngươi mà. Ta đến vài ngày rồi, biết ngươi đi Tinh Đấu đại sâm lâm. Bất quá, ngươi làm cho ta vui mừng lẫn sợ hãi, không nghĩ rằng ngươi đột phá cửa ải ba mươi cấp nhanh như vậy."

Đường Tam cười nói: "Đó cũng là nhờ người dạy dỗ tốt mà thôi."

Sắc mặt đại sư chợt trầm xuống, "Ta có dạy ngươi hấp thu hồn hoàn không xác định được số năm tu vi hay không?"

Đường Tam sửng sốt một chút, ngay lập tức hiểu rằng đại sư đã biết rõ mọi chuyện, xấu hổ lắc đầu: "Không có."

Đại sư hừ lạnh một tiếng, "Thế tại sao ngươi lại dám tuỳ tiện như vậy? Ngươi đã quên ta từng nói với ngươi, Nhân Diện ma chu nguy hiểm như thế nào sao? Nếu lần này ngươi xảy ra chuyện gì, ta làm sao trả lời với ba ba của ngươi đây? Ngươi là đệ tử duy nhất, cũng là niềm hy vọng duy nhất của ta, không được ta cho phép, ngươi không được chết. Ngươi có hiểu không?"

Mặc dù lời đại sư nói ra rất khó nghe, nhưng Đường Tam vốn quen thuộc với, làm sao lại không nhận ra sự ân cần cũng như nỗi sợ hãi trong lời nói của đại sư chứ. Sư phụ lo cho mình gặp nguy hiểm mà thôi. Hai hốc mắt nóng bừng, cung kính cúi đầu, "Sư phụ, con sai rồi."

Đại sư trừng mắt nhìn Đương Tam một lúc không nói gì, sau đó thở dài một hơi, nói: "Tiểu Tam, ngươi có một khuyết điểm cực kỳ lớn, cái khuyết điểm này e rằng tương lai sẽ gây cho ngươi không ít nguy hiểm."

"Là cái gì? Người nói nhanh đi, ta nhất định sẽ sửa đổi ." Đường Tam vội vàng nói.

Đại sư lắc đầu cười khổ nói: "Cái này có thể nói là khuyết điểm, nhưng cũng có thể nói là ưu điểm của ngươi. Lần này nếu không phải Tiểu Vũ bị bắt đi, có lẽ suy nghĩ của ngươi cũng sẽ không rối loạn, để rồi hấp thu một cách cưỡng ép như vậy."

Đường Tam lúc này mới hiểu rõ ý tứ của đại sư, nhất thời không biết nói gì. Đại sư nói không sai, nếu không phải vì Tiểu Vũ, tuyệt đối hắn sẽ không xúc động như vậy, lúc đó, trong đầu Đường Tam đã mất đi phần lớn năng lực phán đoán, trong lòng chỉ có suy nghĩ làm sao có thể đem Tiểu Vũ quay trở về.

Lại xoa xoa đầu Đường Tam, ánh mắt đại sư lại một lần nữa trở nên ôn hoà,"Ta hôm nay giáo huấn ngươi, là hy vọng ngươi nhớ kỹ, lúc nào cũng phải bảo trì sự tỉnh táo. Cho dù là người quan trọng nhất đối với ngươi gặp nguy hiểm, ngươi lại càng phải tỉnh táo hơn. Chỉ có ... trước tiên bảo vệ được bản thân mình, thì mới có cơ hội cứu người. Có rất nhiều việc, không phải cứ xúc động là có thể giải quyết được. Ngươi có rõ hay không?"

Đường Tam vội vàng gật đầu, "Sư phụ, ta nhớ kỹ."

Đại sư mỉm cười, đối với đứa đệ tử rất biết nghe lời này thập phần hài lòng, "Đi thôi, chúng ta ra ngoài học viện, để ta xem xem, sau khi xúc động, ngươi đã thu hoạch được những gì."

Đường Tam mừng rỡ, hắn cũng đang muốn hỏi đại sư một chút về tình huống thân thể mình, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

Hai thày trò từ trên nóc nhà lặng lẽ nhảy xuống, không gây kinh động đến ai, đi ra khỏi thôn, đến một mảng rừng cây nho nhỏ thì dừng lại.

Đại sư giơ tay hướng về phía Đường Tam, làm thế thủ. Thày trò nhiều năm, Đường Tam tự nhiên hiểu rõ ý tứ của hắn, vội vàng thúc dục hồn lực trong cơ thể, đem vũ hồn phóng thích ra ngoài.

Quang mang màu tím lóng lánh, Lam ngân thảo lặng yên xuất hiện, ùn ùn chuyển động xung quanh thân thể Đường Tam. Đại sư nhìn Đường Tam đang gọi ra Lam ngân thảo một cách cẩn thận, miệng thì thào: "Lam ngân thảo nhìn qua thì sáng bóng hơn lúc trước rất nhiều, ngoại trừ mùi hương trà, vẫn còn rất nhiều điểm sáng nhàn nhạt, chắc là độc tố của Nhân diện ma chu bị hút vào. Cứ lấy sự cứng cáp của sợi lưới của Nhân diện ma chu mà tính thì đáng lẽ Lam ngân thảo của ngươi phải càng thêm cứng cỏi mới đúng, Tiểu Tam, quấn quanh cái cây bên kia, dùng toàn lực kéo thử xem nào."

"Vâng."

Đường Tam khoát tay, một nhánh Lam ngân thảo như điện bay ra, trong chớp mắt đã quấn quanh thân cây đại thụ cách xa mười thước, hai tay đồng thời dùng sức, toàn lực thúc dục Huyền thiên công.

Cây đại thụ to bằng một vòng tay người ôm kia bị Đường Tam toàn lực kéo, thân cây thô to bắt đầu bị bẻ cong. Đại sư đi tới chỗ cái cây, cẩn thận quan sát Lam ngân thảo quấn quanh thân cây.

Theo Đường Tam dùng sức, Lam ngân thảo đã dần dần nghiến vào bên trong vỏ thân cây, một tầng khói nhạt tản mát bay ra từ chỗ tiếp xúc giữa Lam ngân thảo với thân cây, có thể chứng kiến rõ ràng Lam ngân thảo đang dần dần ăn sâu vào thân cây. Đường Tam dụng lực càng nhiều, thân cây càng bị kéo oằn.

"Tốt lắm, có thể ngừng." Đại sư ra dấu cho Đường Tam biết.

Lúc này, Đường Tam thả lỏng, Lam ngân thảo quấn quanh thân cây như một con linh xà nhanh chóng bay về, trên thân mềm mại của nó không có một chút biến hoá nào hết.

"Tiểu Tam, ngươi tới đây xem đi." Đại sư gọi Đường Tam đến bên mình.

"Sự cứng cỏi của Lam ngân thảo tăng lên rất rõ ràng, mặc dù hình dáng mảnh khảnh, nhưng ngươi đã dụng hết toàn lực mà nó cũng không có một chút dấu hiệu nào bị dãn hay đứt, tức là hồn lực ba mươi cấp của ngươi không đủ khả năng làm cho nó đứt. Hơn nữa trên thân Lam ngân thảo độc tính rõ ràng gia tăng, nếu ngươi dùng Quỷ đằng kết hợp với độc tính, hiệu quả chắc chắn sẽ rất tốt. Ngoại trừ độc tính còn có độc tố mang tính hủ thực của Nhân diện ma chu."

Đường Tam nhìn theo hướng ngón tay đại sư chỉ, thấy thân cây bị Lam ngân thảo quấn quanh bị lún vào khoảng hai tấc, xung quanh giống như bị đốt cháy. Mặc dù Lam ngân thảo đã bị thu hồi, không còn làn khói toả ra nữa, nhưng từ đó có thể thấy độc tính hủ thực trên thân Lam ngân thảo mãnh liệt đến mức nào.

"Sư phụ, độc tính của Lam ngân thảo đã gia tăng không ít, bây giờ đã có khả năng gây tê dại hồn lực, đau nhức thần kinh, tính hủ thực tổng cộng là ba hiệu quả lớn. Một hồn sư bình thường nếu chỉ bằng hồn lực vốn đã rất khó ngăn cản, lại còn thêm tính hủ thực mới này nữa, một khi đâm vào da tay đối phương, sẽ giúp cho hai loại độc tố còn lại phát huy tác dụng lớn hơn. Hơn nữa thân mình càng thêm cứng cáp, giúp Quấn quanh càng phát huy hiệu quả hơn rất nhiều."

Đại sư nói: "Lần này hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu mặc dù gặp nhiều nguy hiểm, nhưng nguy hiểm luôn có bù đắp tương đương, chỉ cần nhìn Lam ngân thảo được tăng cường đã kinh người, thêm vào đó là lực lượng cùng tốc độ đều tăng lên không ít, thu hoạch quả không nhỏ. Nhưng ta muốn nhắc nhở ngươi một lần nữa, không nên có sai lầm lần thứ hai như vậy. Ta tuyệt đối không muốn chứng kiến cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh chút nào."

Đường Tam cười a a nói: "Sư phụ, ta biết rồi, lần sau ta tuyệt đối sẽ không để bị xúc động nữa."

Đại sư vuốt cằm mỉm cười nói: "Đến đây, ngươi xuất đệ tam hồn kỹ ra cho ta xem một chút."

Đường Tam gật đầu,nhìn xung quanh,lựa chọn vị trí hai cây.Lúc này hắn xuất ra vũ hồn, ba cái hồn hoàn cũng chuyển động quanh người hắn. Thúc dục Huyền thiên công, đệ tam hồn hoàn chợt loé sáng, tử quang tràn ngập toàn thân, che mờ đi hai cái hồn hoàn còn lại.

Đại sư vui mừng âm thầm gật đầu, đồng thời cũng có chút hâm mộ, dù sao, đệ tam hồn hoàn cũng là kỳ vọng cả đời của hắn, nhưng thuỷ chung không thực hiện được.

Đường Tam sắc mặt chăm chú, giơ tay phải lên, trong lòng bàn tay lam quang loé sáng, hồn lực toàn thân xuất ra, áp lực vô hình khiến cho các bụi cây thấp xung quanh không khỏi kêu run rẩy phát ra âm thanh sột soạt.

"Đi"

Đường Tam quát khẽ một tiếng, chỉ thấy lam quang trong lòng bàn tay hắn chói sáng, ngay sau đó vô số các tia lam quang bắn vào không trung, trong nháy mắt đã bay đến trước năm thước. Nhờ có lam quang chói sáng, đại sư có thể nhìn rõ hình ảnh thật của chùm lam quang đó. Đó là một cái lưới nhện rất lớn,các mắt lưới liền nhau, cực kỳ san sát, cả lưới nhện đều do Lam ngân thảo hình thành, chỉ có điều, Lam ngân thảo lần này so với trước đó Đường Tam phóng ra thì mảnh hơn một chút, hơn nữa toàn thân là một màu lam biếc.

Chu lưới(lưới nhện) mở rộng, khi nó chạm vào hai cây đại thụ thì ngay lập tức khép vào, hình thành một cái lưới thật lớn hơi hé ra treo trên không, đường kính năm thước, ánh bình minh rọi xuống loé lên ánh lam biếc sáng bóng.

Đường Tam sau khi phóng xuất Chu lưới sắc mặt rõ ràng có chút tái nhợt, hiển nhiên là do dụng quá lực. Đây chính là đệ tam hồn kỹ của Đường Tam. Chu lưới trói buộc.

"Tiểu Tam, nói cho ta nghe cảm giác của ngươi đối với cái hồn kỹ này đi." Đại sư vừa cẩn thận nhìn cái Chu lưới đang bám chặt trên hai cây đại thụ, vừa hỏi Đường Tam.

Đường Tam nói: "Khi con hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu, thì xuất hiện đệ tam hồn kỹ này. Căn cứ vào cảm nhận của con đối với hồn kỹ này, nó có mấy đặc điểm. Thứ nhất, nó do Lam ngân thảo cấu thành, cho nên nó có toàn bộ thuộc tính của Lam ngân thảo, cả độc tố và sự cứng cáp. Thứ hai là trên chu lưới có đặc tính bám dính rất mạnh, một khi bám vào một điểm lập tức quấn quanh và trói chặt lại. Thứ ba là đặc tính thuấn phát (bắn ra tức thời), với hồn lực bây giờ của con, một lần phát động hồn kỹ này phải tiêu hao một phần ba hồn lực."

Đại sư nhíu mày, "Chỉ như thế thôi sao? Còn đặc tính nào khác không?"

Đường Tam nói: "Còn một đặc tính quan trọng nhất, là sự dẻo dai gấp đôi so với Lam ngân thảo. Tương lai diện tích, sự dẻo dai cùng với số lần sử dụng có lẽ sẽ tăng lên theo thực lực , nói cách khác, Lam ngân thảo càng cứng cỏi, Chu lưới này càng cứng cỏi. Độc tính của Lam ngân thảo cũng đi kèm theo đó."

Đại sư mỉm cười nói: "Vậy là tốt rồi. Đối với hồn kỹ này ngươi có ý kiến gì không?"

Đường Tam nói: "Mặc dù nhìn qua nó không hề đẹp mắt, nhưng ta cảm giác được nó phi thường hữu dụng, đối với năng lực khống chế vũ hồn rất có ích. Chu lưới có tính dẻo dai gấp đôi so với Lam ngân thảo, đặc tính như vậy không dễ dàng né tránh chút nào."

Đại sư mỉm cười nói: "Không, ngươi vẫn còn xem thường nó, nó không sử dụng đơn giản như vậy đâu, mà là một hồn kỹ phi thường cường hãn. Ngươi hấp thu Nhân diện ma chu vượt qua siêu việt cực hạn, làm sao lại thu được hồn kỹ không lợi hại chứ? Ta cơ hồ có thể khẳng định, trừ phi ngươi gặp đối thủ có kỹ năng khắc chế, nếu không, cùng cấp bậc, thậm chí là hồn sư cao hơn ngươi mười cấp, không ai có khả năng tránh thoát sự trói buộc của nó. Có nó, ngươi chính thức có năng lực của một khống chế hệ hồn sư cường đại."

Nhìn ánh mắt Đường Tam có chút trầm ngâm, đại sư tiếp tục nói: "Hồn sư trong tình huống một chọi một, mạnh nhất không phải là lực lượng hình hồn sư, cũng không phải cường công hay mẫn công hệ hồn sư, mà là khống chế hệ hồn sư. Bởi vì khống chế hệ hồn sư có khả năng hạn chế hoặc khống chế hành động của đối thủ, khi đó, chỉ cần đối phương không thoát ra khỏi hồn kỹ khống chế hệ của ngươi, thì làm sao phát động tấn công ngươi được? Trong hồn sư giới, khống chế hệ hồn sư thuỷ chung đều là tồn tại kinh khủng, chỉ có điều khống chế hệ hồn sư bình thường mà nói cần phải có đồng đội tiến hành phối hợp, cho nên cũng không nổi danh. Nhưng những hồn sư chánh thức cường đại, đều hiểu rõ sự quan trọng cũng như sự cường đại của khống chế hệ hồn sư."

Đường Tam nói: "Sư phụ, ý của ngài là, hồn sư dưới bốn mươi cấp dưới tình huống một chọi một không thể thoát ra khỏi trói buộc dưới chu lưới của ta ư?"

Đại sư gật đầu nói: "Về cơ bản là như thế, nhưng cũng không phải không có ngoại lệ. Thế giới này rất công bằng, mỗi loại vũ hồn đều có ưu điểm của mình. Không phải lúc đầu ngươi cho rằng vũ hồn Lam ngân thảo của mình là phế vũ hồn hay sao? Cũng giống như vậy, mặc dù ba hồn hoàn cùng với thuộc tính của ngươi bây giờ phi thường cường đại, nhưng đồng dạng cũng vẫn có khắc tinh tồn tại."

Vừa nói, đại sư vừa lấy từ trong người ra một cái gì đó, chậm rãi bước tới phía dưới chu lưới do Đường Tam mới phóng ra. Trong tay đại sư chính là một cái hoả chiết tử (hoả tập), nhoáng một cái, một ngọn lửa từ trong hoả chiết tử phún ra. Đại sư đem đặt hoả chiết tử phía dưới chu lưới, dùng ngọn lửa để đốt chu lưới.

Ban đầu Đường Tam còn không cảm giác được điều gì, nhưng một lúc sau, hắn chứng kiến rõ ràng chu lưới cứng cỏi đã bắt đầu bị ngọn lửa đốt chảy ra. "Ta hiểu rồi, ngài muốn nói khắc tinh của ta là lửa." Đường Tam chợt hiểu ra, đồng thời liên tưởng đến tình thế lúc mình lần đầu tiên gặp Mã Hồng Tuấn. Lúc đó Mã Hồng Tuấn bằng Phượng hoàng hoả diễm dễ dàng hoá giải Lam ngân thảo vũ hồn quấn quanh của Đường Tam, mặc dù lúc sau cũng nếm quả đắng, nhưng cũng khiến cho Lam ngân thảo của Đường Tam thành vật vô dụng.

Đại sư gật đầu nói: "Bất luận là thực vật hay chu lưới của ngươi đều sợ lửa. Cái hoả chiết tử này chỉ sinh ra ngọn lửa nhỏ, tất nhiên khó uy hiếp chu lưới, nhưng nếu ngươi gặp một gã hồn sư am hiểu sử dụng lửa, thì vũ hồn của ngươi bị đối phương khắc chế hoàn toàn. Cơ hồ mỗi một khống chế hệ hồn sư đều có một nhược điểm, so với thuộc tính vũ hồn cường đại của khống chế hệ hồn sư trong giới hồn sư. Mà của ngươi là Lam ngân thảo, khắc tinh là lửa, bởi vậy sau này nếu ngươi có gặp hồn sư có thuộc tính loại này, ngươi phải cực kỳ cẩn thận."

Đường Tam suy nghĩ một chút rồi nói: "Sư phụ, như vậy nếu sau này khi thu hồn hoàn ta có thể nghĩ ra biện pháp phụ gia cho nó để chống lại ngọn lửa, khuyết điểm đó chẳng phải có thể xoá đi sao?"

Đại sư nói: "Không nên làm như vậy, mặc dù điều đó có thể giúp cho Lam ngân thảo đối với lửa có sức đề kháng cao hơn, nhưng ngươi nghĩ xem, nếu ngươi đem một, thậm chí hai cái hồn kỹ để tạo ra kháng tính đối với ngọn lửa, thì khi hồn lực của ngươi đạt đến cấp bậc nhất định, ngươi có đủ hồn kỹ để chống lại đối thủ hay không?"

"Nhưng nếu không gia tăng kháng tính với ngọn lửa, thì sau này hễ gặp hồn sư loại này ta lại vô pháp đánh lại hắn ư?" Đường Tam nghi hoặc hỏi, hắn không phải không hiểu ý của đại sư, nhưng vũ hồn của hắn lại có một khuyết điểm lớn như vậy là điều hiển nhiên hắn không muốn thấy chút nào.

Đại sư lạnh nhạt cười, nói: "Khống chế hệ hồn sư rất ít khi hành động một mình, biên pháp tốt nhất là để cho đồng bọn thay ngươi giải quyết. Đương nhiên không phải ngươi cũng không có cách giải quyết. Ngươi không phải vẫn một mực tu luyện ám khí hay sao? Mặc dù trong đầu ta vẫn coi nó chỉ là đồ chơi, nhưng ta không thể không thừa nhận ám khí của ngươi có uy lực quả thật kinh người. Hơn nữa, ngươi không nên quên, ngươi không phải chỉ có một vũ hồn là Lam ngân thảo."

Được đại sư nhắc nhở, Đường Tam mới nhớ ra là mình còn một cái vũ hồn là chuy tử, trong lòng vừa động, "Đại sư, ý ngài là ta có thể tu luyện chuy tử này?"

Đại sư kiên định lắc đầu, "Không được, nhất định phải nhớ kỹ, không có sự đồng ý của ta, ngươi tuyệt đối không thể đem hồn hoàn phụ gia lên chuy tử này. Nhất định không thể. Việc này đối với tương lai của ngươi thập phần quan trọng. Bây giờ lựa chọn của ngươi chỉ có thể là Lam ngân thảo mà thôi."

Mặc dù không rõ tại sao đại sư lại kiên trì như vậy, nhưng Đường Tam vẫn phải gật đầu đáp ứng.

Đại sư nói: "Đường Tam, không nên quá cầu toàn. Mục tiêu trước mắt của ngươi là đề cao hồn lực, Lam ngân thảo bây giờ đã sở hữu hồn kỹ vượt qua dự đoán của ta, tương lai ngươi sẽ càng mạnh. Ngươi là hy vọng của sư phụ, ngươi rõ ràng chưa? Được rồi, bây giờ cho ta xem điều nghi vấn nhất trong lòng ngươi, ngươi trước tiên cởi áo ra đi."

Đường Tam trong lòng căng thẳng, từ lúc rời khỏi Tinh đấu đại sâm lâm đến giờ, không có sự uy hiếp của hồn thú, Đường Tam vẫn luôn tự hỏi tám cái chu thối sau lưng mình rốt cuộc là cái gì. Bây giờ gặp đại sư, hắn tự nhiên không kiên nhẫn nổi muốn có câu trả lời ngay lập tức. Riêng với vũ hồn, hồn thú, hồn hoàn, hắn tin tưởng không ai quen thuộc hơn so với sư phụ của hắn.

Cởi áo ra, Đường Tam xoay lưng về phía sư phụ. Đại sư đi tới sau lưng hắn, hai tay sờ lên xương sống. Đường Tam chỉ thấy một cỗ hồn lực ấm áp nhu hoà từ sau lưng dũng mãnh tiến vào, ngay sau đó, cỗ lực lược bắt đầu di chuyển tới lui xem xét trên xương sống của hắn. Vẻ mặt đại sư rất chăm chú, cẩn thận kiểm tra từng xương cốt trên xương sống Đường Tam. "Tiểu Tam, khi ngươi đem chu thối thu hồi lại, ngươi có cảm giác được nó chui vào đâu không?"

Đường Tam thò tay phải ra chỉ vào xương sường phía sau lưng, nói: "Ở tám cái xương này, ta có thể cảm nhận được chúng bám trên xương sườn một cách bình thường, đối với thân thể ta cũng không gây ra ảnh hưởng gì, ngược lại cảm giác lực lượng ở lưng so với trước kia mạnh hơn một chút."

Đại sư dựa theo vị trí Đường Tam chỉ, lập tức phát hiện, tám cái xương sườn này so với những cái khác có vẻ tráng kiện hơn một chút, đồng thời điểm tiếp giáp giữa chúng với cột sống cũng mạnh hơn các chỗ khác, hơn nữa còn có tính dẻo dai, khiến cho lưng của Đường Tam tựa hồ dẻo hơn không ít.

Thần sắc vui mừng lẫn sợ hãi dần dần xuất hiện trên gương mặt đại sư, nhưng hắn không nói gì, chỉ lui nhanh về phía sau vài bước, cách lưng Đường Tam năm thước, "Dùng hồn lực thúc dục đem tám cái chu thối phóng thích ra đi."

Huyền thiên công vận chuyển, ban đầu Đường Tam có chút khẩn trương, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn chủ động phóng thích tám cái chu thối quái dị này. Thẳng thắn mà nói, mặc dù hắn cảm nhận được có tám cái chu thối này, lực lượng của hắn được tăng cường, nhưng hắn không thể nào có cảm giác thích đối với chúng. Hắn cảm giác, mang theo tám cái chu thối này, hắn tựa hồ biến thành quái vật.

Đại sư mắt nhìn chằm chằm không rời khỏi lưng Đường Tam, chỉ sợ bị sót một chi tiết nào đó.

Lam quang nhàn nhạt bắt đầu hiện ra sau lưng Đường Tam. Ngay sau đó, đại sư nhìn thấy rõ ràng, xương sống Đường Tam tựa hồ tách ra khỏi cơ thể, phóng thích ra tử quang, hắn liền chú ý tới tử quang trên một vài cái xương sườn cực kỳ rõ ràng, ngay sau đó, tám cái xương sườn cuối cùng cũng mạnh mẽ nhô ra, hình thành tám cục bướu.

Một chút đau đớn và tê dại xuất hiện sau lưng khiến Đường Tam có chút cảm giác bải hoải, nhưng hắn vẫn không đình chỉ kích phát hồn lực.

---

39. Chương 38: Ngoại Phụ Hồn Cốt.

Nương theo tám cái bướu nhô ra.Làn tử quang xuất hiện sau lưng Đường Tam cũng trở nên càng lúc càng rõ ràng.

Đột nhiên,thân thể Đường Tam run lên, tám cục bướu rốt cuộc phá thể nhô mạnh lên, tám cái chân màu tím từ sau lưng lưng hắn kéo dài ra.

Nếu như lúc này các đồng học của Đường Tam tại Sử Lai Khắc học viện ở đây. Nhất định sẽ phát hiện, lúc này đây,tốc độ chu thối mọc ra so với lần trước nhanh hơn rất nhiều.

Cơ hồ chỉ là mấy lần nháy mắt công phu.Chu thối tráng kiện đã duỗi thẳng ra, kéo dài tới một thước năm. Ngay sau đó. Chu thối chợt lại giãn tiếp. Từ chu thối đang dài một thước năm thông qua các khớp nối bắn dài thêm một thước năm nữa,cuối cùng lộ ra một bộ phận sắc nhọn.

Đường Tam không nhịn được phát ra một tiếng gầm nhẹ,tám cái Chu thối đồng thời hướng hai bên thân thể vươn ra mang theo tử quang lóng lánh dày đặc. Tựa như tám cánh tay cự đại đem thân thể hắn hộ vệ tại trung ương.

Trên thân Chu thối,mơ hồ có thể thấy một tầng tử khí nhàn nhạt hiện lên, tử quang lưu chuyển trên thân mình trong suốt của nó tựa hồ như thủy tinh màu tím.

"Hảo."

Đại sư than thở một tiếng."Tiểu Tam.Dụng lực khống chế Chu thối của ngươi đâm vào một gốc cây đại thụ cho ta xem."

Đường Tam mặc dù đối với Chu thối của mình xem ra vẫn có cảm giác rất mới lạ. Nhưng chỉ là đâm trúng một thân cây hắn vẫn có thể làm được .Nghiêng một bên thân.Cái Chu thối ở bên trái chợt bắn ra.

"Phốc" một tiếng,Đường Tam kinh ngạc phát hiện,Chu thối như là không có đụng phải bất cứ chướng ngại gì. Dễ dàng đâm vào thân cây to một người ôm không hết. Hơn nữa xuyên thấu ra tận đằng sau.

Một màn càng làm người ta kinh ngạc còn ở phía sau. Từ chỗ Chu thối xuyên qua, Đường Tam cùng đại sư đều rõ ràng thấy, một tầng màu tím từ trên Chu thối lặng lẽ lan ra. Lấy tốc độ kinh người truyền khắp cả thân cây.

Chẳng những cành cây rất nhanh biến thành màu tím.Mà trong chốc lát. Mà ngay cả các nhánh cùng lá cây cũng biến thành đồng dạng một màu.

Một mảng lá từ trên cây rơi xuống.Chưa kịp rơi chạm đất, tại giữa không trung đã liên tiếp hóa thành tử sắc bột phấn, tan biến không dấu vết.Ngay lúc đó gốc đại thụ cũng như băng tuyết tan rã,lặng lẽ hóa thành tử sắc bột phấn.Ngay cả trên mặt đất phụ cận nơi gốc đại thụ,một vài bụi cây tiếp xúc với bột phấn tím cũng lần lượt bị màu tím phủ lên mà biến mất, phương viên trong mấy thước , toàn bộ biến thành một mảnh màu tím tĩnh mịch.

Một cỗ năng lượng yếu ớt theo Chu thối truyền vào trong cơ thể Đường Tam . Mặc dù năng lượng không nhiều lắm. Nhưng phi thường rõ ràng.

Lần trước sau khi Mã Hồng Tuấn chạm vào Chu thối mà trúng độc , Đường Tam cũng có cùng loại cảm giác như này, chỉ là lần đó rất mong manh. Hắn cũng không chú ý quá nhiều, nhưng lần này cực kì rõ ràng. Giống như là Chu thối hấp thu năng lượng tiềm ẩn trong cây đại thụ truyền vào thân thể của Đường Tam.

Tử sắc bột phấn rơi trên mặt đất dần dần biến thành vô sắc. Trong chốc lát đã cùng bùn đất hỗn hợp cùng một chỗ không cách nào phân biệt được. Mà gốc đại thụ tựa như từ trước tới nay chưa hề tồn tại,Chu thối của Đường Tam đâm ra theo quán tính , nhưng là……nơi đó đã trống không.

"Đây, đây đến tột cùng là……"

Đường Tam ngơ ngác nhìn Chu thối của mình. Mặc dù hắn đã đoán được lực công kích của Chu thối là không vừa, nhưng không nghĩ tới Chu thối mang độc tính kinh khủng đến như vậy.

Đại sư chậm rãi đi tới bên người Đường Tam. Vòng qua Chu thối của hắn."Xem ra phán đoán của ta không sai , Tiểu Tam. Lần này thu hoạch lớn nhất của ngươi.Không phải đệ tam hồn hoàn, lại càng không phải là đệ tam hồn kĩ Chu lưới trói buộc, mà là tám cái Chu thối này,hoặc có thể nói là khối ngoại phụ hồn cốt này."

"Ngoại phụ hồn cốt?" Đường Tam nhìn về phía đại sư.

Đại sư gật gật đầu,"Mấy năm nay ta đã một mực dạy ngươi phân biệt hồn thú cùng hồn hoàn là như thế nào. Các phương pháp tu luyện vũ hồn cùng với các loại hữu ích của chúng. Nhưng vẫn chưa nói qua gì những tri thức về hồn cốt. Chủ yếu là bởi vì ta không nghĩ tới, ngươi có thể sớm tiếp xúc đến hồn cốt như vậy. Xem ra, hiện tại nên nói cho ngươi một chút về sự huyền bí của hồn cốt. Trước hết điều cần phải nói,cái gì là hồn cốt ."

Theo lời Đại sư, Đường Tam khống chế hồn lực đem tám cái Chu thối thu hồi trong cơ thể, cũng giống lần trước.Thu hồi Chu thối làm tiêu hao không ít hồn lực của Đường Tam.Hoàn toàn trái ngược với khi phóng thích không tiêu hao chút hồn lực nào.

Đại sư nghiêm mặt nói:"Hồn cốt là một loại vật thể cực kì đặc thù.Có thể nói. Nó là giấc mộng của những hồn sư,là vật phẩm mà bọn họ hy vọng chiếm được nhất.Cũng cùng loại với hồn hoàn, hồn cốt cũng xuất phát từ hồn thú. Nhưng nó cùng hồn hoàn khác nhau rất lớn. Đầu tiên.Tỉ lệ xuất hiện hồn cốt chỉ trong ngàn phần có một(1/1000), thậm chí còn thấp hơn, nói đại khái, chỉ có khi thực lực cực kì cường đại, hơn nữa trong tình huống tử vong của một vài loại đặc thù hồn thú,hồn cốt mới có thể xuất hiện sau khi chết, khác hẳn các hồn thú sau khi chết đều tồn tại hồn hoàn. Bởi vậy. Hồn cốt là cực kì hi hữu, cực kì trân quý."

"Hồn cốt cùng hồn hoàn khác nhau là nó không cần phải như hồn hoàn, là ai giết chết hồn thú người đó mới có thể sử dụng.Còn hồn cốt sau khi có được thậm chí có thể buôn bán. Còn nhớ rõ không,ta trước kia đã nói qua với ngươi,là nên tận lực tích góp kim tiền. Chính là vì, có thể ở tương lai, tại một vài đặc thù địa phương,sẽ mua được hồn cốt mà ngươi cần.Mà bất cứ một khối hồn cốt nào. Cho dù là loại hồn cốt bình thường, cũng là có giá trên trời. Hơn nữa còn có thể là vô giá."

Đường Tam hỏi:"Vậy hồn cốt hẳn là có cách sử dụng riêng của nó? Theo ý của ngài? Tám cái Chu thối sau lưng ta chính là tám cái hồn cốt phải không?"

Nghe xong Đường Tam nói. Đại sư không nhịn được cười,"Ngươi không quá tham lam chứ. Tám cái hồn cốt! Có thể có một cái hồn cốt đã là may mắn cự độ, càng huống chi của ngươi là Ngoại phụ hồn cốt.Mức độ trân quý cơ hồ có thể so sánh với loại hồn cốt cao nhất . Khối ngoại phụ hồn cốt của ngươi là xương sống,là đã liên quan tám cái xương sườn.Tác dụng của nó, chính là chứa đựng tất cả độc tính chết người của Nhân diện ma chu , hơn nữa tám cái Chu thối sau lưng sẽ kết hợp với năng lực mạnh dần của ngươi mà càng ngày càng biến hoá."

"Hồn hoàn Nhân diện ma chu cùng vũ hồn của ngươi kết hợp, đối với thân thể và các phương diện khác đều sẽ mạnh lên.Độc tính của Lam ngân thảo đã gia tăng không ít rồi, nhưng dù sao thì độc tính của Nhân diện ma chu trên tám cái Chu thối của ngươi không giống vậy . Chẳng những có được độc tố của Nhân diện ma chu, thậm chí còn xuất hiện biến dị nhất định. Mới vừa rồi hiệu quả ăn mòn siêu cường của nó, ngươi cũng đã thấy được. Nếu như đây là đâm trúng cơ thể con người, sẽ như thế nào?"

Đại sư nói tới đây.Toàn thân có chút hưng phấn."Tiểu Tam. Ta hỏi ngươi, một gã hồn sư nhiều nhất có thể có được đến mấy cái hồn hoàn?"

Đường Tam nói:"chín cái, được đến chín cái là cực hạn , cũng là Phong hào đấu la."

Đại sư gật gật đầu,"Vậy nếu như tất cả mọi người đều có chín cái hồn hoàn, hơn nữa dưới tình huống số năm đạt được không có chênh lệch gì nhiều.Vậy thì như thế nào quyết định được ai mạnh hơn ai ?"

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói:"Thế thì phải xem vũ hồn của song phương là cái gì, có hay không có khắc chế. Còn phải xem kinh nghiệm chiến đấu của song phương. Tổng hợp cùng một chỗ. Mới có thể phán đoán ai mạnh hơn ai."

Đại sư gật gật đầu, nói:"Ngươi nói không sai. Ta nói cho ngươi điều này,ngươi nên nhớ kỹ cho rõ ràng.Khi song phương dưới tình huống hết thảy đồng cấp bậc. Nếu có một người có được một khối hồn cốt, như vậy, theo như lời ngươi nói vừa rồi,thì cũng chẳng cần giải bày gì thêm nữa, bởi vì nếu có được hồn cốt ,hồn sư ấy chắc chắn chiếm ưu thế tuyệt đối."

"A? Hồn cốt có tác dụng lớn vậy sao?" Đường Tam có chút giật mình nhìn đại sư.

Đại sư gật đầu, nói:"Hồn hoàn phụ gia còn cần hơn hồn kĩ. Mặc dù cũng đúng đối với tăng cường thuộc tính cho thân thể hồn sư , nhưng tác dụng chủ yếu của nó dù sao cũng là phụ trợ cho hồn hoàn, mà hồn cốt lại hoàn toàn trái ngược.Hồn cốt không phụ trợ kỹ năng, nhưng đối với thân thể hồn sư thì có tăng cường cự đại. Càng thêm quan trọng là,tính phát triển của hồn cốt so với hồn hoàn càng thêm quý giá,kỹ năng của hồn hoàn đều là theo sự gia tăng của hồn lực mà tăng lên, đây là điều ngươi đã biết . Nhưng ngươi cũng nên biết thêm là. Hồn hoàn theo cực hạn của hồn sư mà hạn chế sự tăng tiến. Cho dù là một vị Phong hào đấu la trên chín mươi cấp,thì đệ nhất hồn hoàn kỹ năng của hắn cũng sẽ không thể tăng cường đại hơn được,đó là đạo lý. Mà đạo lý này,đối với hồn cốt là không giống. Hồn cốt không bị hạn chế bởi hồn thú sinh ra nó, chỉ biến hoá theo thực lực tăng cường của hồn sư. Nói cách khác, càng sớm có được hồn cốt.Thời gian tiến hoá của nó sẽ càng dài."

Đường Tam nói:"Trên mỗi thân thể con người, đầu khớp có nhiều như vậy, nếu như có thể có hấp thu nhiều loại hồn cốt, chẳng phải là thiên biến vạn hóa……"

Đại sư lắc đầu, nói:"Trên mỗi thân thể,đầu khớp mặc dù nhiều. Nhưng thật ra chia làm vài bộ phận lớn. Nói đại khái. Hồn cốt có thể hấp thu cũng chỉ có vài loại, tứ chi, đầu cùng thân thể, nói cách khác. Người bình thường có thể hấp thu là sáu khối hồn cốt,cũng tựa như hồn sư có thể hấp thu đến chín cái hồn hoàn,hấp thu nhiều hồn cốt chưa hẳn đã có tác dụng lớn, chủ yếu là hấp thu hồn cốt có cùng thuộc tính hỗ trợ lẫn nhau hay không."

Đường Tam chợt hiểu nói:"Khối hồn cốt đến từ Nhân diện ma chu này không nghi ngờ là cùng thân thể của đệ tử tương hợp ,vậy có phải nó chính là thuộc về loại thân thể hồn cốt ?."

"Câu trước của ngươi thì đúng. Phương pháp có được hồn cốt thích hợp nhất, chính là hồn cốt trên người mình có được là từ một cái hồn hoàn của hồn thú sinh ra nó, nhưng khối hồn cốt này của ngươi lại không thuộc về loại thân thể hồn cốt . Cho nên ta mới nói, nó là Ngoại phụ hồn cốt."

Đường Tam tò mò hỏi:"Vậy,Ngoại phụ hồn cốt là gì?"

Đại sư rất có kiên nhẫn giải thích, nói:"Ngoại phụ hồn cốt là một loại tồn tại thần kỳ ,ngoại trừ sáu loại hồn cốt bình thường,nó là một tồn tại đặc thù. Nếu như nói, bình thường hồn cốt từ trên người hồn thú tỉ lệ xuất hiện là một phần một ngàn.Thì tỉ lệ xuất hiện của loại Ngoại phụ hồn cốt đến ngay cả một phần vạn cũng không được. Hơn nữa điều kiện hấp thu ngoại phụ hồn cốt, đầu tiên chính là phải hấp thu hồn hoàn chính hồn thú sinh ra cái hồn cốt này mới được,theo như ta thấy. Bình thường chỉ đều là ngực cốt. Mà khối hồn cốt ngươi hấp thu lại là xương sống. Thông qua quan sát lúc trước của ta, ta có thể khẳng định, nó chính là một khối ngoại phụ hồn cốt. Hài tử, ngươi biết không. Tại hồn sư giới. Đối với hồn sư mà nói.Đồ vật trân quý này được bài danh trong mộng bảng,là Hồn Sư Mộng Bảng, trong đó. Ngoại phụ hồn cốt ngang nhiên chiếm vị trí thứ hai trong Hồn Sư Mộng Bảng. Chỉ thấp hơn cái bài danh đứng ở vị trí đầu tiên cơ hồ khó có khả năng tồn tại-Thập vạn niên hồn hoàn."

Đại sư dễ dàng nhất nhất giải thích cho Đường Tam hiểu,tám cái Chu thối mà chính hắn tưởng là quái vật có độ trân quý đến mức nào.

"Tám cái Chu thối này… Thật sự cường đại như vậy sao?" Đường Tam không nhịn được, trong lòng âm thầm nghi hoặc.

Đại sư nói nhiều lời như thế,miệng cũng có chút khô ."Sáng sớm khí trời khá lạnh, ngươi mặc quần áo vào trước đi. Nhớ kỹ. Hôm nay ta nói với ngươi về Ngoại phụ hồn cốt,ngươi nghìn vạn lần không được nói cho bất cứ ai, mặc dù Ngoại phụ hồn cốt không giống hồn cốt bình thường,là có thể bị hấp thu. Nhưng chính cái gọi là "nhiều cây mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ". Càng ít người biết ngươi có được Ngoại phụ hồn cốt thì càng tốt, để tránh có người bởi vì ghen ghét mà xuống tay với ngươi."

Đường Tam mặc áo ngoài, hướng đại sư hỏi:"Sư phụ, cái Ngoại phụ hồn cốt của ta đến tột cùng là có ích lợi gì ?"

Đại sư nói:"Cụ thể có ích lợi gì ta hiện tại cũng chưa thể nói rõ. Phải trải qua một thời gian nghiên cứu mới có thể tìm hiểu rõ ràng, bắt đầu từ hôm nay. Ngươi nên gia tăng thêm tu luyện. Đó chính là phải nhanh nắm vững cách sử dụng Ngoại phụ hồn cốt, từ đó mới có thể quan sát tình hình ra sao. Ngoại phụ hồn cốt này có lực công kích rất mạnh, chẳng những có thể lặng lẽ đâm ra,mà còn mang theo kịch độc. Nếu như ta nghĩ không sai.Độc tố trên Chu thối có thể khống chế. Có thể tùy theo tâm ý của ngươi phóng thích. Đồng thời, với chiều dài của tám cái Chu thối, ngươi đã nghĩ tới hay không, nếu như dùng chúng thay thế hai chân của ngươi để di chuyển?"

Đường Tam là người thông minh, có đại sư chỉ điểm, hắn liền nhất thời hiểu được."Nếu như là như thế. Chẳng những tốc độ sẽ gia tăng, hơn nữa địa hình thế nào thì mức độ ảnh hưởng đối với tốc độ trên diện rộng sẽ giảm đi."

Đại sư mỉm cười, nói:"Cho nên, tám cái Chu thối cho ngươi năng lực của một người không cần nhìn địa hình mà vẫn có thể di chuyển nhanh như trước. Về phần chỗ tốt của nó. Ngươi sau này sẽ thấy rất nhiều cả vui mừng lẫn sợ hãi. Càng huống chi, nó còn có thể theo ngươi, mỗi một lần thông qua hồn hoàn tiến giai mà biến hóa, uy lực thậm chí sẽ vượt quá sự tưởng tượng của ngươi, có nó, ngươi hiện tại đã có thể tự tin giao thủ cùng đối thủ chênh lệch đến mười cấp, hơn nữa. Bởi vì Ngoại phụ hồn cốt là hi hữu. Trừ phi chính ngươi nói ra, nếu không,chẳng ai biết được tám cái Chu thối này chính là Ngoại phụ hồn cốt,cùng lắm thì chỉ có thể tưởng là một trong những hình thức biểu hiện của Lam ngân thảo mà thôi. Dù sao. Nó ngoại trừ sự cứng rắn. Bề ngoài thì cùng Lam ngân thảo hết sức tương tự . Về phần sau này có thể khống chế nó phát huy tới trình độ nào,cần phải nhìn vào cố gắng của ngươi, nếu như ngươi có thể để cho tám cái Chu thối biến thành tám cái kịch độc trường mâu dễ dàng sai khiến. Có thể nghĩ được. Lực chiến đấu của ngươi sẽ gia tăng đến trình độ như thế nào."

Lúc Đường Tam cùng đại sư trở lại Sử Lai Khắc học viện.Trời cũng đã sáng hẳn, đại sư hôm nay nói rất nhiều tri thức về hồn cốt , mặc dù chỉ là những tình huống đại thể .Nhưng Đường Tam cũng phải đem mớ tri thức đó từ từ tiêu hóa.

"Tiểu Tam. Đi ăn cơm đi. Bắt đầu từ hôm nay. Ta sẽ an bài cho ngươi một thời gian biểu tu luyện khác.."

Đường Tam ngẩng đầu nhìn hướng đại sư."Sư phụ, ngài phải đi sao?" Hắn nghĩ rằng.Sau khi Đại sư an bài cho mình phương pháp tu luyện, chỉ sợ là phải rời khỏi . Trong lòng không khỏi một trận mất mát.

Đại sư mỉm cười, nói:"Yên tâm đi. Sư phụ không đi. Ta vẫn lo sợ ngươi trong lúc luyện tập Ngoại phụ hồn cốt gặp phải vấn đề, Ngoại phụ hồn cốt này đã là một bộ phận thân thể của ngươi. Cùng xương sống của ngươi hoàn toàn hòa hợp thành một thể, vạn nhất xuất hiện vấn đề gì. Rất có thể sẽ trí mạng. Cho nên. Ta cũng chỉ có thể lưu lại ."

"Sư phụ không đi ? Vậy thật sự là thật tốt quá." Đường Tam vừa nghe đại sư nói, lưu lại tiếp tục chỉ đạo mình tu luyện. Không khỏi trong lòng mừng rỡ.

Đại sư trên mặt toát ra một tia tâm tình:"Tiểu Tam. Ngươi biết không, ta hiện tại rất muốn nhìn bộ dáng hai mươi năm nữa của ngươi. Ta quyết định lưu lại cũng không chỉ là vì ngươi. Còn có các đồng học của ngươi ở học viện này. Các ngươi mỗi một người ai cũng là thiên tài. Nếu như không có phương pháp tu luyện thích hợp. Chẳng phải là lãng phí cả sao? Phất Lan Đức mặc dù có không ít kinh nghiệm tu luyện. Nhưng còn rất nhiều chi tiết trong đó vẫn chưa được hoàn hảo, ta hy vọng, sau này các ngươi có thể trở thành một đoàn thể cường đại, cho nên,nhất định phải bắt đầu từ bây giờ, dùng những phương pháp tu luyện ưu tú nhất chỉ đạo các ngươi."

Đối với Đường Tam mà nói,vì lý do gì Đại sư lưu lại cũng không trọng yếu. Mấu chốt là Đại sư quyết định lưu lại,vậy là đủ rồi.

Thầy trò hai người đi tới phòng ăn của học viện. Không biết có phải hay không vì ngày hôm qua hành trình vất vã, lúc này điểm tâm trong phòng ăn mặc dù đã chuẩn bị tốt , nhưng vẫn không có một bóng người.

Đường Tam vội vã múc hai cái chén cháo loãng , phân biệt cho mình cùng đại sư, Sử Lai Khắc học viện kinh tế cũng không giàu có.Dù đến sớm một chút cũng không có gì thịnh soạn.Điểm tâm hôm nay cũng đơn giản. Bánh bao,rau, cháo, mỗi người còn có thêm một quả trứng gà.

Nhìn Đường Tam vội vàng bưng đến trước mặt mình . Đại sư liền cau mày.

"Phất Lan Đức cho các ngươi ăn như thế này ư?"Nét mặt cứng ngắc của Đại sư nhìn qua thấy xạm lại.

Đường Tam nói: "Đây đã rất không tồi a. Bánh bao ăn thoải mái. So với đệ tử khi còn bé thì còn tốt hơn nhiều."

"Hồ đồ."

Đại sư buông chiếc bánh bao trong tay xuống , tức giận dâng lên,tính tình của hắn luôn luôn kiên cường."Đây là thời khắc quan trọng nhất để cho các hài tử như các ngươi phát triển'. Thân thể chính là tiền vốn của vũ hồn. Một người không có thân thể tốt. Như thế nào có thể kiên trì,nhẫn nại tu luyện,như thế này đối với ta và Phất Lan Đức thì không sao, nhưng đối với các hài tử các ngươi còn xa mới đủ."

Đang lúc Đại sư phát hỏa.Thanh âm lười biếng của Phất Lan Đức từ bên ngoài truyền đến." Đại sư, ngươi đứng nói chuyện mà không đau thắt lưng hả, ngươi cũng biết bây giờ là lúc các hài tử này phát triển. Ngươi biết bọn họ một ngày muốn ăn bao nhiêu thức ăn sao? Sơn hào hải vị tại Tác Thác thành có bán đó, nhưng điều kiện kinh tế học viện như thế nào có thể cho phép bọn hắn ăn sơn hào hải vị.À mà ….nếu ngươi nguyện ý tài trợ , ta không ý kiến."

Theo thanh âm, Phất Lan Đức từ bên ngoài đi tới.

Nhìn hắn. Sắc mặt Đại sư thoáng hoà hoãn vài phần,"Học viện có cái gì khó khăn ta mặc kệ, nhưng nếu ta quyết định lưu lại làm một gã sư phụ ở nơi này, sẽ tuyệt không để bọn nhỏ phải khổ, Phất Lan Đức, chuyện này ngươi giao cho ta toàn quyền xử lý đi. Sau này mỗi bữa cơm,các hài tử ăn cái gì, sẽ do ta quyết định."

Phất Lan Đức trong lòng nhất thời mừng rỡ:."Như thế nào, tiểu Cương, ngươi đã quyết định lưu lại ?"

Đại sư gật đầu."Bất luận là vì Đường Tam, hay là vì tên quái vật ngươi mời chào, ta quyết định sẽ ở lại chỗ này một thời gian. Hai ngày qua, ta cũng đơn giản hiểu rõ một chút về phương pháp giảng dạy của các ngươi,ta có rất nhiều cái muốn cải thiện.Ngươi cũng đã từng nói với ta, chỉ cần ta nguyện ý lưu lại. Ngươi có thể giao hết quyền hành cho ta. Có phải hay không?"

Phất Lan Đức hiểu rất rõ đại sư . Nhìn bộ dáng của hắn, hắn hiểu được,vị lão huynh đệ đã phải quyết tâm.Mặc dù biểu hiện của Phất Lan Đức không có gì lộ ra, nhưng trong lòng như đã sớm nở hoa.Tri thức lý luận của Đại sư chính là độc bộ thiên hạ . Lập tức, hắn e sợ đại sư hối hận, liền thống khoái nói:"Không

thành vấn đề, ngươi muốn làm gì chỉ cần cho ta biết trước một chút là được. Các sư phụ của học viện này tùy theo ngươi điều phối, đương nhiên.Chỗ nào muốn động đến tiền, ngươi cần phải nói cho ta trước. Tình trạng kinh tế của học viện, khẳng định, nếu so với ngươi tưởng tượng còn kém hơn."

Đại sư khẽ nhíu mày. nói:"Ta biết các ngươi đều là những hạng người cao ngạo. Nhưng tại sao mà đến nỗi không thể tuỳ cơ gia tăng một ít thu nhập chứ?"

Phất Lan Đức sửng sốt một chút, bật cười nói:"Kiên cường như ngươi cũng biết tuỳ cơ ứng biến ư ?"

Đại sư ánh mắt nhu hòa liếc mắt một cái nhìn Đường Tam,"Vì các hài tử . Biến đổi một chút thì có là cái gì ?"

Phất Lan Đức a a cười,"Được. Chỉ cần không đi ngược lại nguyên tắc làm người của ta. Tùy tiện ngươi muốn làm thế nào thì làm."

Sau bữa sáng, tiếng chuông đúng lúc vang lên.Triệu tập toàn bộ đệ tử đến thao trường của học viện.

Hôm nay có vẻ đặc biệt náo nhiệt, chẳng những chính, phó hai vị viện trưởng Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực tới. Còn có đại sư cùng mấy vị sư phụ khác của học viện cũng đều có mặt ở thao trường.

Ngoại trừ hai vị viện trưởng ,nguyên bổn học viện còn có ba vị sư phụ khác. Cũng là ba vị sư phụ phụ trách các cửa quan khi các thí sinh nhập học. Đường Tam cũng chỉ gặp qua một vị trong đó. Chính là vị lão giả lúc đầu bằng vào Trường côn vũ hồn hù dọa không ít người bỏ đi.

"Hảo. Tất cả mọi người đều đã đến đông đủ .Sau đây ta có vài điều muốn tuyên bố."

Phất Lan Đức đi tới trước mặt bảy tên đệ tử . Ánh mắt nghiêm túc đảo qua cả bảy người.

"Đầu tiên. Ta giới thiệu cho bốn đệ tử mới tới về các vị sư phụ của học viện." Vừa nói, Phất Lan Đức chỉ hướng vị lão giả mà Đường Tam từng gặp qua-Trường côn vũ hồn lão giả.

"Vị này là Lý Úc Tùng sư phụ, vũ hồn Long Vân côn. Sáu mươi ba cấp hồn đế."

Chỉ hướng vị lão giả thứ hai tuổi lớn hơn một chút, tựa hồ đã ngoài bảy mươi, nói tiếp:"Vị này là Lô Kì Bân sư phụ, vũ hồn Tinh La kì, sáu mươi sáu cấp hồn đế."

Vị sư phụ cuối cùng tuổi tác so với hai vị trước như còn trẻ một chút. Bộ dáng không sai biệt lắm gần giống bộ dáng của Phất Lan Đức.

"Vị này là Thiệu Hâm, Thiệu sư phụ. Vũ hồn Đường Đậu. Bảy mươi mốt cấp hồn thánh. Thực vật hệ hồn sư, Thiệu sư phụ là người mà ta biết,trong thực vật hệ hồn sư, tuyệt đối bài danh một trong năm vị cường giả đứng đầu."

Nếu như hai vị sư phụ trước còn chưa đủ làm cho người ta rung động. Vậy mà khi nói đến vị bảy mươi mốt cấp thực vật hệ hồn thánh, liền làm cho bốn gã đệ tử mới tới cơ hồ đồng thời khiếp sợ. Vị Thiệu sư phụ kia nhìn qua vóc dáng không cao.So ra cùng với Tiểu Vũ mới mười hai tuổi thì không sai biệt lắm. Thậm chí còn lùn hơn một chút, mắt nhỏ, mũi to, vẻ ngoài cũng không có gì đặc biệt, nhưng ai có thể nghĩ đến, hắn lại là một vị cao cấp thực vật hệ hồn sư đây chứ? Bảy mươi mốt cấp thực vật hệ hồn thánh. Bất luận là ở Vũ hồn điện hay là bất cứ hồn sư gia tộc nào. Đều tuyệt đối là cấp cung phụng .

Ba gã sư phụ trong khi Phất Lan Đức giới thiệu, đều hướng tới các đệ tử gật đầu.Chỉ có điều khác nhau là. Vị thứ nhất, Lý lão sư mặt không chút thay đổi, vị thứ hai Lô sư phụ mặt có chút mỉm cười.Còn lại vị Thiệu sư phụ. Trên vẻ mặt có chút long trọng kì dị . Ánh mắt của hắn thủy chung rơi vào trên người Áo Tư Tạp. Ánh mắt thậm chí mang theo vài phần si mê.

Cuối cùng, Phất Lan Đức đi tới bên người Đại sư, ôm bả vai của đại sư, nói:"Vị cuối cùng này, ta xin long trọng giới thiệu với mọi người. Hắn, chính là bằng vào tự mình nghiên cứu.Đã cho ra Thập đại vũ hồn cạnh tranh lực, được vinh dự là người đứng đầu của Vũ hồn lý luận.Là một vị hồn sư trí tuệ, đồng thời cũng là sư phụ của Đường Tam-Ngọc Tiểu Cương tiên sinh. Đương nhiên. Hắn cũng là lão huynh đệ của ta. Chúng ta đã quen biết nhau vài chục năm. Có lẽ nhắc tới tên của hắn các ngươi không rõ lắm. Nhưng danh hiệu của hắn, ta nghĩ các ngươi đều hẳn là đã nghe qua. Sau này, các ngươi cứ gọi hắn là Đại sư là được."

Nghe được hai chữ “Đại sư”, tinh thần mọi người đều không khỏi rung lên, ánh mắt sôi nổi quay về hướng Đường Tam, mặc dù bọn họ đối với đại sư không hiểu rõ nhiều lắm. Nhưng có thể dạy dỗ ra Đường Tam,đệ tử xuất sắc đến như vậy , sư phụ như thế nào không ưu tú đây chứ?

Đường Tam cũng có chút kinh ngạc. Bởi vì.Vì bây giờ hắn mới biết tên của Đại sư, trước kia đại sư cũng chưa từng nói, hắn tự nhiên cũng không dám hỏi, nguyên lai tên sư phụ mình là Ngọc Tiểu Cương.

Phất Lan Đức nói:“Bắt đầu từ hôm nay. Quá trình dạy các ngươi sẽ do đại sư toàn quyền phụ trách. Chúng ta sẽ phối hợp với đại sư, các ngươi hôm qua vừa trở về, ta nghĩ mọi người cũng xem như tương đối uể oải . Hôm nay sẽ cho các ngươi buông lỏng một ngày. Ngày mai bắt đầu đi học như cũ. Lần này hành trình đến Tinh Đấu đại sâm lâm, có ba người đạt tới Hồn tôn cảnh giới, chưa đột phá ba mươi cấp còn Trữ Vinh Vinh, Mã Hồng Tuấn. Chu Trúc Thanh, các ngươi cũng phải cố gắng , tranh thủ sớm đuổi theo mấy người kia. Đại sư. Ngươi có cái gì cần nói không?” Cuối cùng hướng tới đại sư hỏi một câu.

Đại sư gật đầu. Gương mặt cứng ngắc trước sau như một. Nhìn bảy tên đệ tử trước mặt, nhàn nhạt nói:“Học viện chỉ có bảy đệ tử các ngươi. Trong mắt của ta. Các ngươi cũng là một chỉnh thể, ta đã xem qua lai lịch đơn giản của các ngươi.Ta đã có sẵn các phương pháp phù hợp dành cho mỗi người. Có thể là tách ra,có thể là phối hợp. Ta không hy vọng nghe được bất cứ thanh âm dị nghị gì. Bất luận là ai. Ta đều đối xử như nhau. Các ngươi nếu đã là đệ tử của quái vật học viện,chắc chắn có sự quái dị so với các hồn sư bình thường. Sau này để cho mọi người nhắc tới các ngươi, chỉ có thể nghĩ đến hai chữ ”Quái vật“. Bắt đầu từ bây giờ. Các ngươi bảy người, những gì trước kia hãy coi như chưa biết,quá trình học sẽ được phân ra hai phần là sơ cấp và cao cấp, hoàn toàn tiến hành thống nhất giáo trình, dựa theo số tuổi ta sắp xếp vị trí tiến hành cho các ngươi.Nhất hào(số một), Đái Mộc Bạch,nhị hào, Áo Tư Tạp.Tam hào. Đường Tam,Tứ hào, Mã Hồng Tuấn.Ngũ hào. Tiểu Vũ,lục hào, Trữ Vinh Vinh. Thất hào. Chu Trúc Thanh.”

Đại sư ánh mắt đảo qua tất cả bẩy người,nói tiếp:“Tốt lắm. Hiện tại các ngươi có thể giải tán, ngày mai sáng sớm ở chỗ này tập hợp. Hãy nhớ khi điểm tâm, ta không hy vọng chứng kiến bất luận kẻ nào vắng mặt. Nếu không, sẽ bị đem ra đặc biệt huấn luyện.”

Nghỉ ngơi một ngày đương nhiên là chuyện tốt, bất quá đại sư đến, cũng làm cho các đệ tử có chút tò mò không yên.

Đưa mắt nhìn các sư phụ lần lượt rời đi, Áo Tư Tạp đứng cạnh Đường Tam , thấp giọng nói:“Tiểu Tam. Nhìn qua vị sư phụ này của ngươi tựa hồ so với Phất Lan Đức viện trưởng còn lợi hại hơn a!”

Đường Tam mỉm cười, nói:“Sư phụ làm việc luôn cẩn thận tỉ mỉ, chỉ cần nghiêm khắc dựa theo phân phó của người mà làm, cũng sẽ không có bất cứ vấn đề gì cả.”

Đái Mộc Bạch cười nói: “Ngoại trừ ta cùng Tiểu Áo, các ngươi năm người đều là cùng tuổi , không nghĩ tới Tiểu Tam là tiểu tam, Tiểu Vũ là tiểu ngũ. Thật là xảo diệu .”

Mập mạp cười hắc hắc, nói:“Tam vị muội muội. Gọi thử ”tứ ca” cho ta nghe một tiếng chút nào.”

Tiểu Vũ lém mắt , vươn tay, nói:“Không thành vấn đề,cho ta hồng bao(lì xì), ta sẽ gọi.”

Mập mạp sửng sốt.“Cái này……”

Trữ Vinh Vinh càng dứt khoát,“Mập mạp. Chỉ cần thực lực của ngươi có thể cùng phân cao thấp được với tam ca, ta liền gọi ngươi một tiếng.”

Chu Trúc Thanh trả lời càng ngắn gọn. Ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Mã Hồng Tuấn. Chỉ nói ba chữ:“Đánh thắng ta.”

“Quên đi. Ta nhịn.”

Mập mạp có chút buồn bực,khoát khoát tay.“Các ngươi có ai vào thành không? Được nghỉ ngơi một ngày, ta đi Tác Thác thành dạo đây.”

Đái Mộc Bạch mấy ngày này cũng có chút khổ cực, bất quá thông qua hành trình Tinh Đấu đại sâm lâm. Quan hệ của hắn cùng Chu Trúc Thanh thật vất vả mới hoà hoãn một ít, lúc này tự nhiên sẽ không phá hư hình tượng chính mình vừa mới thành lập. Ngẩng đầu nhìn trời,bộ dáng như việc không liên quan đến mình.

Áo Tư Tạp ngáp một cái.“Không đi , ta trở về ngủ một giấc. Rốt cuộc cũng đạt ba mươi cấp . Sau này có thể thanh nhàn một chút .”

Ba nữ hài tử đều trừng mắt nhìn Mã Hồng Tuấn. Các nàng hiển nhiên là biết tên Mập mạp này vào thành là không có chuyện gì tốt đẹp.

Đúng lúc này, Đường Tam đột nhiên mở miệng nói:

“Ta cùng đi với ngươi.”

Mập mạp nhãn tình sáng lên. Len lén liếc một cái nhìn Tiểu Vũ mặt đang khẽ biến sắc,:“Lão tam, ngươi cũng thông suốt rồi hả ?”

Đường Tam sửng sốt một chút.“Thông cái gì mà thông? Ta muốn tìm một cửa hàng rèn. Xem có thể thuê được hai vị thợ rèn có thể chế tạo một ít đồ vật hay không, nếu không,lực lượng một mình ta,nếu muốn cấp cho các ngươi mỗi người một trang bị,vậy phải chờ tới lúc nào a!”

Trữ Vinh Vinh buột miệng cười,“Ta biết tam ca sẽ không giống như loại người xấu xa ngươi.”

Sắc mặt Tiểu Vũ cũng lặng lẽ khôi phục bình thường,“Ta và ngươi cùng đi.”

Đường Tam mỉm cười lắc đầu, nói:“Quên đi.Để ta tự đi. Lần này ngươi cũng trải qua không ít kinh hiểm. Tại học viện nghỉ ngơi một chút đi. Ta rất nhanh sẽ trở lại.”

Tiểu Vũ cũng không kiên trì, gật đầu đáp ứng.

Mập mạp tức giận nhìn Trữ Vinh Vinh,“Cái gì gọi là xấu xa? Ta giải quyết vấn đề về tà hoả, đây chính là được viện trưởng đặc biệt phê chuẩn mà, Tiểu Tam. Chúng ta đi thôi.”

Đường Tam cười khổ nói:“Ngươi chốc lát là lão tam, chốc lát lại Tiểu Tam , có thể thống nhất xưng hô được hay không hả?”

Mập mạp cười hắc hắc, nói:“Ta vẫn gọi ngươi là Tiểu Tam , ngươi cũng bất quá so với ta lớn hơn một hai tháng mà thôi.Đi ….Đi thôi.” Hắn tựa hồ sớm đã có chút không thể chờ đợi được . Dắt Đường Tam hướng phía ngoài cổng học viện đi ra.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Trữ Vinh Vinh lại bên tai Tiểu Vũ hạ giọng nói:“Ngươi không sợ Tiểu Tam nhà ngươi bị mập mạp mang phá hủy sao? Nếu là ta,ta khẳng định sẽ đi theo.”

Tiểu Vũ mỉm cười. nói:“Nam nhân phải nên có một chút không gian tự do, hơn nữa. Ta không tin Tiểu Tam sẽ bị mập mạp làm hỏng.”

Trữ Vinh Vinh cười nói:“Nhìn bộ dáng đắc ý của ngươi kìa… trông như một đôi tình chàng ý thiếp…a.”

Tiểu Vũ khuôn mặt đỏ lên. Nâng tay luồn dưới nách Trữ Vinh Vinh,“Không nên nói lung tung. Ta cùng Tiểu Tam là quan hệ huynh muội.”

Trữ Vinh Vinh ha ha cười. Một đằng hướng túc xá chạy đi, một đằng cười trêu nói:“Được rồi, không cần phải phân bua như thế đâu.Ta biết các ngươi là huynh muội. So với thân huynh muội còn hơn nữa là khác ấy chứ.”

“Chán ghét.” Tiểu Vũ tựa như đứa trẻ, nhất thời cười đùa đuổi theo, nhị nữ đều ở cùng túc xá, tự nhiên cũng là cùng hướng chạy về.

Áo Tư Tạp ngáp ngáp đi về phía túc xá.Ánh mắt Đái Mộc Bạch thì rơi trên người Chu Trúc Thanh.

“Trúc Thanh.”

Chu Trúc Thanh ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn một cái,“Ta đi tu luyện .” Nói xong,liền xoay người rời đi.

Đái Mộc Bạch một bước chắn trước người Chu Trúc Thanh.“Chúng ta có thể hay không nói chuyện một chút? Ta còn nhớ kỹ. Khi còn bé ngươi đâu phải như thế.”

Chu Trúc Thanh trên mặt toát ra một tia cười lạnh.“Vậy còn ngươi? Khi còn bé ngươi cũng như bây giờ sao? Song sinh tỷ muội…… hừ.”

Hừ lạnh một tiếng,liền xoay người rời đi. Mặc dù lời nàng so với mấy ngày hôm trước hơn nhiều một ít. Nhưng kiểu nói lạnh như băng này, vẫn là vững vàng cự tuyệt Đái Mộng Bạch.

Nhìn Chu Trúc Thanh bước nhanh rời đi. Đái Mộc Bạch không có đuổi theo . Trên mặt lộ nụ cười khổ."Chẳng lẽ đây là báo ứng của ta? Nghĩ ra phong lưu có một ngày như vậy, ai dè. Báo ứng. Có lẽ thật là báo ứng ."

Đái Mộc Bạch chưa từng cùng người khác nói về mối quan hệ thủa bé của hắn với Chu Trúc Thanh. Nếu quả như bọn họ thủa bé không có bất cứ quan hệ gì, cho dù Chu Trúc Thanh có xinh đẹp đến mức nào, thì với Tà Mâu Bạch Hổ luôn luôn cao ngạo như thế nào lại ăn nói khép nép đến vậy chứ?

Tác Thác thành.

Vừa vào thành, Mập mạp lập tức cùng Đường Tam chia tay,rồi vội vàng đi giải quyết tà hỏa vấn đề của mình. Trên đường hắn mấy dụ dỗ Đường Tam. Hy vọng có thể kéo hắn xuống nước, bất quá Đường Tam rõ ràng ý chí kiên định không có bị hắn mê hoặc, đồng dạng là mười hai tuổi,nhưng tâm chí chênh lệch vẫn như trước rất lớn.

Tác Thác thành vẫn luôn là nơi chốn phồn hoa, lúc này là giữa trưa, các cửa hàng đều đã mở cửa buôn bán, đám người rộn ràng nhốn nháo thật là cùng sự thanh tịnh của Sử Lai Khắc học viện hoàn toàn bất đồng.

Mục đích chuyến đi này của Đường Tam rất đơn giản, chính là muốn tìm kiếm một cửa hàng rèn thích hợp.Buổi tối ngày hôm qua mặc dù ngủ sớm,nhưng hắn cũng đã cân nhắc lời đề nghị của Trữ Vinh Vinh. Nếu như chỉ là bản thân cần dùng,một mình hắn cũng đủ để chế tạo ra nhiều loại ám khí , nhưng nếu muốn cung cấp cho người khác. Như vậy.Lực lượng một mình hắn hiển nhiên là không đủ .

---

40. Chương 39: "thiết" Tượng Phô.

Bởi vậy, hắn quyết định nhân lúc hôm nay nhàn rỗi, vào trấn tìm một xưởng rèn để hợp tác.

Tiến vào hồn tôn cảnh giới, chỉ cần cuối tháng này đến Vũ hồn điện nhận trợ cấp, đồng thời làm thêm một việc là kiểm tra cấp bậc, Đường Tam đã có thể mỗi tháng thu vào trăm kim hồn tệ. Việc làm thêm tại lò rèn cũng thật hữu ích, hàng tháng đều có thể kiếm thêm chút thu nhập, đồng thời còn tranh thủ chế tạo được chút ám khí. Sở dĩ lần này muốn hợp tác với người khác, chẳng qua là hắn muốn chế tạo vài loại ám khí có lực công kích mạnh mẽ một chút. Cái thế giới này so với cái thế giới trước kia dù sao bất đồng. Tất cả các nguyên liệu để chế tạo, hắn điều phải tự tìm kiếm lấy. Chế tạo ám khí càng mạnh, hiển nhiên là tốn càng nhiều thời gian cùng tâm lực.

Công nghệ chế tạo ám khí, hắn đương nhiên sẽ không tiết lộ ra. Lần hợp tác này, giao cho xưởng rèn bất quá chỉ là các loại linh kiện. Đích thân Đường Tam sẽ tổ hợp lại. Đừng nói đám thợ rèn có thể biết được phương pháp chế tạo, chỉ sợ rằng bọn họ ngay cả đang chế tạo cái gì, cũng sẽ không biết.

Sau khi hỏi đường vài vị khách bộ hành, Đường Tam rốt cuộc cũng tìm được đến lò rèn lớn nhất của Tác Thác Thành. Cái xưởng rèn này tên cũng rất đơn giản, "Xưởng rèn", cũng không dùng thêm từ ngữ hoa mỹ nào.

Còn chưa đi tiến vào xưởng đã nghe được âm thanh nện búa cùng với tiếng nước xèo xèo, hiển nhiên là đang có nhiều thợ làm việc trong đó.

Từ bề ngoài mà xem, quy mô của cái xưởng này so với cái xưởng mà hắn làm thuê lúc còn tại Nặc Đinh thành thì lớn hơn rất nhiều. Gian phòng để rèn phôi sắt cũng đã lớn hơn năm sáu lần. Đại sảnh tiếp khách rộng rãi, bên trong còn treo nhiều loại sản phẩm được xưởng chế tác, được chia làm ba phân khu gồm dụng cụ sinh hoạt, vũ khí và phòng cụ. Trong đó, các dụng cụ sinh hoạt hằng ngày đã chiếm hơn nữa diện tích trưng bày. Còn lại mới là vũ khí, phòng cụ các loại. Trong xưởng, từ gian trưng bày sản phẩm ở phía trước đến các gian chế tác đằng sau, cứ mỗi ba thước lại được dựng một tấm bảng thiết đường kính chừng một mét, trên có khắc chữ. Nhìn qua rất có khí thế.

Đại sảnh của xưởng được dùng để tiếp đón khách hàng, đang tập trung sáu bảy nhân viên, được phân công rất rõ ràng. Có nhân viên phụ trách tiếp nhận sinh ý, có người phụ trách đem thành phẩm giao cho khách nhân, còn có một gã trung niên, vóc người khôi ngô, ngồi sau quầy, chuyên phụ trách tính tiền.

Đường Tam vừa vào trong cửa hàng, trực tiếp tiến đến cái quầy đó.

Một gã nhân viên lập tức tiến đến, ngăn lại Đường Tam, "Tiểu tiên sinh, ngài cần mua gì chăng?". Đường Tam trong lòng buồn cười. Tiên sinh thì cứ gọi là tiên sinh, cứ gì phải thêm một chử tiểu vào. Tên nhân viên này dáng người tuy có cao to nhưng khuôn mặt vẫn còn khá ngây thơ, nhìn qua cũng biết đó là một gã thiếu niên.

"Ta muốn cùng các ngươi bàn chút sinh ý." Đường Tam mỉm cười nói.

Tên nhân viên nhìn Đường Tam vài lượt. Đường Tam lúc này ăn mặc cũng rất đơn giản, áo bằng vải bố, cũng không có gì nổi bậc. Tướng mạo thì bình thường. Nhìn qua có thể nghĩ ngay hắn là bình dân.

"Khách nhân muốn chế tạo gì? Trực tiếp nói cùng ta là được. "

Đường Tam nói: "Sợ rằng ngươi không làm chủ được." Vừa nói Đường Tam từ trong lòng lấy một mảnh giấy, "Cái này ngươi xem có nhận ra được không? "

Đó là bản thiết kế của một số linh kiện ám khí được Đường Tam vẽ ra trước đó. Hắn cũng không có khả năng nhớ tất cả các linh kiện để miêu tả lại cho đám thợ rèn, vì vậy việc vẽ ra là cần thiết.

Tên tiểu nhị cầm bản thiết kế, nhìn một cái tựu choáng váng. Trên bảng thiết kế vẽ rất nhiều chi tiết, đừng nói xem hiểu, hắn ngay cả cái này là đồ vật gì cũng nhìn không ra.

"Cái này……" Tiểu nhị lại nhìn Đường Tam một cái, lúc này mới nói: "Phiền toái quý khách chờ một chút. Ta vào thỉnh giáo chưởng quỹ một chút. Xem chúng ta có thể làm hay không." Nói xong, lập tức chạy hướng về phía quầy .

Gã trung niên ngồi tại quầy nhanh chóng cầm bảng thiết kế của tên nhân viên kia lên xem. Với kinh nghiệm của hắn, trên mặt cũng toát lên vẻ kinh ngạc. Cùng tiểu nhị nói vài câu, liền từ phía sau quầy đi ra, đến trước mặt Đường Tam.

"Tiểu tử, đây là thiết kế ngươi mang đến? Vật ngươi muốn chế tác là gì, có thể giản lược cho ta một chút không? Ta nhìn không ra. "

Đường Tam nói: "Các vị không cần biết cái này là vật gì, ta chỉ là muốn hỏi các vị có thể làm được hay không. Nên nhớ là dùng tinh thiết tốt nhất để chế tác. "

Trung niên nhíu nhíu mày, "Ta là lão bản của xưởng này. Ta gọi là Thiết Tâm. Tiểu tử, ngươi có biết tinh thiết thượng hạng giá là bao nhiêu tiền không? Hơn nữa thêm vào chi phí chế tác cũng không phải là con số nhỏ. Ngươi tốt nhất là nên mời vị đại nhân nào đó đến để bàn chuyện."

Đường Tam trong lòng đột nhiên rung động. Từ trên người gã trung niên trước mặt, hắn cảm nhận được hồn lực ba động. Lão bản này thực là một vị hồn sư?

"Giá của tinh thiết ta đương nhiên biết, không dối ngài, ta cũng là một gã thợ rèn. Chỉ là ta thế đơn lực bạc, không có khả năng chế tạo nhiều vật như vậy, cho nên mới tìm tới nơi này. Tinh thiết cách tính là dựa theo sức nặng, một cân tinh thiết là mười kim hồn tệ. Lấy quy mô nơi này, ta nghĩ, hẳn là có thể luyện ra được tinh thiết. "

Trung niên nhân gật đầu, nói: "Giá quả như là ngươi nói. Nhưng ngươi hẳn là cũng biết,độ cứng cỏi của tinh thiết là hơn hẳn sắt thép bình thường, chế tác hẳn nhiên là khó khăn hơn nhiều. Để chế tạo những thứ theo thiết kế của ngươi mang đến,chi phí gia công so với giá của tinh thiết là gần như nhau. Nói cách khác, để chế tạo những thứ này, tổng chi phí sẽ là mười kim hồn tệ cộng với giá của số lượng tinh thiết sử dụng. Nếu muốn chế tạo số lượng nhiều, ta có thể xem xét giảm vài phân kim hồn tệ cho ngươi. "

Nếu người bình thường ở chỗ này, nghe được giá của vài món đồ vật đã lên hơn mười kim hồn tệ, nhất định sẽ giật mình. Nhưng Đường Tam lại biết, vị trung niên trước mặt đã tính cho hắn cái giá hợp lý nhất, trong lòng cũng cảm thấy có chút cảm kích.

"Đại thúc, ngài vừa nói là không thành vấn đề. Nếu ta yêu cầu chế tạo số lượng lớn, ngài có thể bớt được bao nhiêu? " Đường Tam mặc dù không rành mặc cả, nhưng hắn cũng tranh thủ tiết kiệm chút ít kim tệ.

Thiết Tâm trầm ngâm nói: "Đây là hiển nhiên, nếu ngươi muốn chế tác những món này với số lượng lớn, phí vật tư là không thể giảm bớt, ta chỉ có thể giảm tiền công cho ngươi. Nếu số tinh thiết vượt quá một cân, ta có thể tính chi phí chế tác cho ngươi là chin phần. vượt quá mười cân, vậy, là tám phần. Đây cũng là giá thấp nhất, cho dù ngươi có dùng nhiều tinh thiết hơn nữa thì cũng vậy. "

Đường Tam sảng khoái gật đầu, nói: "Quyết dịnh vậy đi. Phiền toái ngài dựa theo bản thiết kế này chế cho ta thành mười bộ. Ta cũng đã tính sơ qua. Mỗi bộ sẽ tốn khoảng hai cân tinh thiết. Mười bộ sẽ là trên dưới hai mươi cân. "

Thiết Tâm giật mình nhìn Đường Tam, "ngươi muốn làm nhiều như vậy? Đây chính là hai mươi cân tinh thiết, hơn nữa công phí là năm trăm kim hồn tệ. Cho dù công phí ta giảm tám phần, cũng phải bốn trăm bốn mươi kim hồn tệ. "

Xem bộ dáng của Thiết Tâm, Đường Tam biết là hắn sợ mình không có nhiều tiền như vậy.

"Đại thúc, ngài cũng là hồn sư sao? " Đường Tam đột nhiên hỏi.

Thiết tâm trong lòng rùng mình, nhíu mày nhìn Đường Tam.

Đường Tam nói: "Ta muốn một mình cùng ngài nói chuyện, không biết có được không?"

Sinh ý hơn bốn trăm kim hồn tệ ,cho dù đây là xưởng rèn lớn nhất Tác Thác Thành cũng tuyệt đối là đại sinh ý. Phải biết rằng, cả năm bọn họ cũng chỉ thu vào không quá ba ngàn kim hồn tệ.

Thiết Tâm gật đầu, nói: "Vậy thì mời ngươi đi theo ta." Lập tức, hắn mang theo Đường Tam, hướng phía sau đi đến.

Xuyên qua các dãy phòng, Đường Tam nhất thời thấy kinh ngạc. Gian đón khách phía trước đã rất lớn, phía sau các gian để chế tác lại càng lớn hơn. Tại một lò rèn, ngọn lửa đang bùng cháy, có it nhất năm mươi tên thợ đang làm việc.

Đường Tam bằng vào Tử Cực Ma Công, ánh mắt đơn giản đảo qua một lượt, trong lòng âm thầm gật đầu. Cánh thợ rèn ở đây mặc dù không cường tráng, nhưng ánh mắt hay cánh tay điều cực kỳ trầm ổn. Hiển nhiên đều là thợ rèn có kinh nghiệm. Có thể duy trì một cái xưởng lớn như vậy, quả nhiên là có nhiều thợ rèn kinh nghiệm.

Đột nhiên, Đường Tam trong miệng phát ra một tiếng hô nhẹ, lầm bầm nói: "Bọn họ như thế nào lại ở chỗ này?"

Thiết Tâm dừng lại cước bộ, nghi hoặc nhìn về phía Đường Tam, "Tiểu tử, có vấn đề gì? " Trong nội tâm, Thiết Tâm đối với Đường Tam không thế nào tín nhiệm, dù sao nhìn qua hắn tuổi quá nhỏ. Nhưng Đường Tam khi xuất ra cái bảng thiết kế cũng không giống như đang nói giỡn. Hơn nữa, đây dù sao cũng là hơn bốn trăm kim hồn tệ. Thiết Tâm không muốn bởi vì chính hắn đa nghi mà buông tha cho cái đại sinh ý này. Bọn họ tại Thất Thành, mặc dù là xưởng rèn lớn nhất nhưng không phải là duy nhất.

Theo ánh mắt Đường Tam nhìn lại, Đường Tam chú ý tới chính là hai gã thợ rèn tuổi còn trẻ. Bọn họ nhìn qua là mười tám mười chín tuổi, tướng mạo cực kỳ giống nhau, vóc người hùng tráng., da ngăm đen, cơ thể giống như núi nhỏ với những cơ nổi bật. Mặc dù trong tay đang là cây chùy lớn nhất của giới thợ rèn nhưng sử dụng lại cực kỳ trầm ổn. Thậm chí so với một ít trung niên chung quanh hiệu suất còn muốn cao hơn.

Thiết Tâm thấy Đường Tam chú ý đến bọn họ, không khỏi có chút đắc ý cười, nói: "Hai tên tiểu tử kia ngày càng tiến bộ. Thế nào, cái xưởng này của ta tốt nhất không sai chứ. Hai người bọn họ là anh em sinh đôi và cũng là con ta. Một người tên là Thiết Long, một người tên là Thiết Hổ. Mặc dù tuổi không lớn nhưng được ta chân truyền, điều là những thợ rèn giỏi nhất."

Đúng vậy, Đường Tam chứng kiến hai người kia, chính là Thiết Thị huynh đệ hay còn gọi là Thiết Huyết đội mà lần trước trên đài bị hắn và Tiểu Vũ đánh bại. Một cái kỹ năng ném kia, lúc đó đã làm Đường Tam bị thương.

Nghe Thiết Tâm nói như vậy, Đường Tam nhất thời rõ ràng tại sao Thiết Tâm trên người có hồn lực ba động. Dựa trên hồn lực ba động mà đoán, thực lực của Thiết Tâm không phải rất mạnh, thậm chí còn không bằng hai người con của hắn. Mặc dù Thiết Long cùng Thiết Hổ vũ hồn bên trong có thể có chút biến dị. Lấy bọn họ tuổi, hồn lực đã đạt được hơn hai mươi cấp. Cho dù tại cao cấp hồn sư học viện, bọn họ cũng tương đương với các đệ tử khác.

"Nếu chúng ta bàn bạc thành công, ta muốn mời bọn họ chế tác những vật này." Đường Tam bản thân là thợ rèn cũng là hồn sư, hắn đương nhiên rõ ràng, có hồn lực làm hậu thuẫn việc chế tác so với thợ rèn bình thường là tốt hơn rất nhiều. Cho dù là dùng lực hay khống chế, người bình thường cũng không cách nào so sánh được.

Thiết Tâm nhìn thật sâu Đường Tam, lạnh nhạt cười, nói: "Nếu thật sự hợp tác thành công, chuyện này không thành vấn đề." Hắn mang theo Đường Tam đi đến một gian phòng khác nằm sau các gian chế tác. Bên trong là bộ bàn ghế với khoảng bảy tám cái ghế, còn có một cái giường gỗ bên trong với kiểu dáng cũng bình thường. Hiển nhiên đây là phòng làm việc của vị lão bản này, bình thường có thể dùng để nghỉ ngơi. Từ cửa sổ trực tiếp có thể chứng kiến tình huống các gian chế tác bên ngoài.

Thiết Tâm tự đi tới cái bàn phía sau ngồi xuống, đồng thời hướng Đường Tam làm một cái động tác mời ngồi. Từ lúc gặp cái thiếu niên này, ấn tượng đầu tiên là Đường Tam này thật chất phác, không giống là đang đùa giỡn, nhưng nếu để bàn chuyện hợp tác làm ăn, hắn cảm thấy có chút buồn cười. Nếu không phải hy vọng có thể làm một chút sinh ý, hắn cũng không mời Đường Tam vào đến đây.

Một gã thiếu niên nhìn qua còn chưa đến mười lăm tuổi, có thể mang đến bao nhiêu sinh ý đây? Hơn nữa hắn còn muốn phải là tinh thiết.

"Tiểu tử. Ngươi nói ngươi cũng từng là thợ rèn? " Thiết Tâm hỏi.

Đường Tam trong lòng âm thầm cười khổ, đối với tâm tính Thiết Tâm hắn đã rõ ràng một ít. Dù sao chính mình tuổi quá nhỏ, lúc này không giống là bàn chuyện làm ăn, ngược lại càng giống với việc đang bị chất vấn.

"Đúng vậy. Ta trước kia là thợ rèn. Phụ thân ta cũng là một thợ rèn. Kỹ thuật của ta là học từ phụ thân. "

Vừa nghe gia đình Đường Tam có truyền thống là thợ rèn, Thiết Tâm không khỏi gia tăng thêm vài phần hảo cảm, "Nguyên lai là như vậy. Nghe khẩu âm ngươi, hẳn là không phải người nơi này. Ngươi là đi theo người nhà đến đây? "

Đường Tam lắc đầu, "Không. Ta đến đây để nhập học. "

"Nhập học? Chẳng lẻ ngươi là hồn sư?" Thiết Tâm nhìn Đường Tam có chút kì vọng. Mặc dù đại lục có các loại học viện khác nhau nhưng không thể nghi ngờ, hồn sư học viện là được mọi người quan tâm hơn hết. Nơi này, thành thị lớn, hữu duyên là đang tồn tại một cái cao cấp hồn sư học viện.

Hơn nữa, Thiết Tâm nhận thấy tuy quần áo bình thường nhưng khẩu khí của Đường Tam cơ hồ vượt qua số tuổi của hắn. Hắn đương nhiên hy vọng Đường Tam là đệ tử của một cái hồn sư học viện nào đó. Nhìn bộ dáng Đường Tam mà đoán, hắn có lẻ là vừa nhập học, mặc dù vậy thân phận hồn sư so với người thường vốn bất đồng. Tại vũ hồn điện đều có ghi chép lại nên việc buôn bán chỉ cần chứng thực danh phận của hồn sư, cũng không sợ có gì bất trách.

Đường Tam gật đầu, nói: "Ta vừa mới vào học viện không lâu. Ngài còn có vấn đề gì cần hỏi? "

Thiết Tâm đặt bảng thiết kế lên bàn, vừa cẩn thận đích nhìn một chút, mới nói: "Từ bản thiết kế này, có thể thấy món đồ chế tác là thập phần tinh xảo.Làm sẽ không dễ dàng, hơn nữa, giá trị cũng không nhỏ. Chúng ta tuy là xưởng lớn nhất ở đây nhưng bốn trăm bốn mươi kim tệ đối với chúng ta mà nói vẫn là con số rất lớn. Ngươi là chuẩn bị hợp tác với chúng ta nhưng thế nào đây? "

Đường Tam trên đường cũng đã nghĩ qua,bèn trả lời: "Thiết đại thúc, như vậy tốt lắm. Ta ...trước để lại ít kim tệ, phiền toái các ngươi đem này vật chế tác thành một bộ. Nếu chất lượng không thành vấn đề, thì cứ như vậy mà làm. Ta lần đầu có thể chi ra khoảng hơn trăm kim hồn tệ mà thôi. "

Thiết Tâm nhíu mày, nói: "Tiểu tử, ngươi nếu từng là thợ rèn, nên biết, đồ càng tinh xảo thì việc chế tạo lại khuôn mẫu hay dụng cụ là không tránh khỏi. Những thứ này tốn cũng không ít. Nếu chỉ là làm một bộ, đừng nói ta không cách nào cho ngươi chiết khấu, thậm chí tiền còn có thể cao hơn. Trăm kim hồn tệ kia dù là đủ nhưng ta hy vọng có thể gia tăng thêm một phần bảo đảm. Nếu ngươi là hồn sư, vậy có thể đem Hồn Sư Trát của ngươi cho ta xem một chút. Chỉ cần xác định không có vấn đề, chúng ta lập tức bắt đầu."

Nghe Đường Tam nói …trước chi ra trăm kim hồn tệ, Thiết Tâm đã có chút tin tưởng thiếu niên trước mắt này. Bất quá hắn kinh doanh không phải một vài năm, vật chế tác lại càng không nhận ra, nếu bất thành có lẻ cũng chẳng bán lại được cho ai. Bởi vậy, để mọi việc ổn thỏa, hắn đương nhiên hy vọng có thể …trước thăm dò một ít chi tiết từ Đường Tam. Chỉ cần thân phận hồn sư của Đường Tam không có vấn đề gì, chuyện làm ăn này hắn có thể tiếp nhận.

Về phần Hồn Sư Thủ Trát sẽ được nhận khi lần đầu đến vũ hồn điện nhận trợ cấp. Có thể nói Thủ Trát tượng trưng cho thân phận của hồn sư. Mặt trước có ghi một số thông tin quan trọng về hồn sư đó đồng thời cũng có số hiệu chuyên môn do vũ hồn điện cấp. Chỉ cần bằng vào cái số hiệu này, có thể thông qua vũ hồn điện để điều tra thân phận của hồn sư.

Đường Tam không do dự, tay phải tại Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ lấy ra Hồn Sư Thủ Trát của chính mình. Hắn là muốn hợp tác lâu dài với vị lão bản này, tự nhiên là muốn làm đối phương tính nhiệm.

Hồn Sư Thủ Trát cũng không phải là trang giấy hay bằng vải, mà là một khối kim loại bằng cái bàn tay. Nghe nói cái khối kim lọai này chỉ vũ hồn điện mới có, rất khó bắt chước. Hồn Sư Thủ Trát lựa chọn loại kim chúc này để chế tạo, cũng là để phòng ngừa tình huống giả mạo. Dù sao, dưới tình huống bình thường, cái Thủ Trát này là đi theo hồn sư cả đời.

Tại phía trên cùng của Thủ Trát, khắc họa thời điểm mỗi lần hồn sư lên cấp. Tổng cộng có mười cột. Đầu tiên là ghi chú thời gian cùng địa điểm cùng với vũ hồn của hồn sư. Kế đến là thời gian thăng cấp cùng với cấp bậc của hồn sư lúc đó. Tại mặt còn lại của Thủ Trát có khắc dấu hiệu của vũ hồn điện, một thanh trường kiếm. Mọi Thủ Trát của các hồn sư là giống nhau, chỉ có nhân tài của vũ hồn địa là có chút khác biệt.

Mắt thấy Đường Tam lấy ra Hồn Sư Thủ Trát đưa tới, Thiết Tâm vội vàng đứng lên ,từ cái bàn phía sau đi ra, trịnh trọng dùng hai tay tiếp nhận. Hồn Sư Thủ Trát là tượng trưng thân phận của hồn sư cùng với tấn giai ghi chép, bình thường sẽ không dễ dàng mang ra. Quan trọng tựa như tôn nghiêm của hồn sư. Mặc dù Đường Tam nhìn qua tuổi không lớn, nhưng Thiết Tâm vẫn không dám chậm trễ.

Cầm lấy miếng kim loại lạnh lẽo, Thiết Tâm cẩn thận hướng mặt trên nhìn lại, đầu tiên đập vào mắt là một dãy chữ nhỏ. Chỉ thấy mặt trên viết: Tính danh: Đường Tam, giới tính: Nam, Đấu La lịch 2637, cấp bởi Nặc Đinh thành vũ hồn phân điện, vũ hồn Lam Ngân Thảo.

Nhìn qua một lượt, Thiết Tâm không khỏi có chút thất vọng. Hắn bản thân mặc dù thiên phú không cao, đến giờ bất quá hai mươi mấy cấp, thuộc về dạng cả đời không cách nào đột phá ba mươi cấp; nhưng hắn vẫn biết, Lam Ngân Thảo là tiêu chuẩn cho phế vũ hồn… Chẳng lẻ sỡ hữu vũ hồn Lam Ngân Thảo còn có thể trở thành hồn sư sao?

Mang theo nghi hoặc trong lòng, Thiết Tâm hướng mặt sau của Hồn Sư Thủ Trát nhìn một lượt.

Thập cấp hồn sư, thời gian: Đấu La lịch 2637. Được ghi chú bởi Nặc Đinh Thành vũ hồn phân điện.

Thiết Tâm nheo lại hai mắt của mình, không nhìn lầm chứ, như thế nào vẫn là 2637, Lam Ngân Thảo vũ hồn thật sự có thể tu luyện đến cảnh giới hồn sư hay sao? Cái này có ghi sai hay không?

Ngẩng đầu nhìn Đường Tam, mang theo nghi hoặc ánh mắt, "Tiểu tử, cái Thủ Trát của ngươi có phải hay không là có chuyện? Tại sao lại ghi chú thời gian ngươi thành hồn sỹ cùng hồn sư là như nhau? "

Đường Tam mỉm cười, "Không, nó không có ghi sai, bởi vì ta là Tiên Thiên Mãn Hồn Lực."

Tiên Thiên Mãn Hồn Lực? Thiết Tâm thất kinh, nhìn Đường Tam, ánh mắt nhất thời thay đổi. Trước, bất kể hắn là cái dạng gì vũ hồn, nhưng Tiên Thiên Mãn Hồn Lực là đã đủ gây cho Thiết Tâm một trận trấn động. Ít nhất dựa theo kinh nghiệm cùng hiểu biết của hắn, vẫn chưa gặp hay nghe qua người nào có Tiên Thiên Mãnh Hồn Lực. Khó trách Đường Tam ở cùng năm trở thành hồn sư. Chính mình như thế nào không

nghĩ tới tình huống Tiên Thiên Mãnh Hồn Lực a. Một hồn sư với vũ hồn Lam Ngân Thảo nhưng có Tiên Thiên Mãnh Hồn Lực, khó trách Thiết Tâm không nghĩ ra.

Có chút vội vàng, hắn nhìn về cột thứ ba của Thủ Trát. Trước mắt hắn là ba hàng chữ viết, đề:

Hai mươi cấp đại hồn sư, thời gian: Đấu La lịch 2639. Ghi chú bởi Nặc Đinh Thành vũ hồn phân điện.

Trên Thủ Trát hiển nhiên sẽ không ghi lại chính xác cấp bậc cùng với hồn hoàn thu được hoặc hồn kỹ. Cái đó dù sao cũng là bí mật của hồn sư. Cho dù là Vũ hồn điện chính mình ghi lại, nhiều nhất cũng chỉ là thêm phần hồn hoàn cấp bậc. Về phần hồn kỹ tuyệt đối sẽ không lộ ra.

Thời gian gần ba năm, hắn đã trở thành đại hồn sư? đại hồn sư đã ngoài hai mươi cấp? Nhìn qua hắn bây giờ, cũng không vượt qua mười lăm tuổi. Bây giờ là năm 2643, nói cách khác, hắn tại bốn năm trước đã đột phá hai mươi cấp.

Cái này……

Thiết Tâm là hoàn toàn khiếp sợ. Trừ trước mắt đứa nhỏ này sỡ hữu phế vũ hồn Lam Ngân Thảo, chỉ xét về hồn lực, hắn tuyệt đối là thiên tài. So với hai người con mình của mình càng thêm xuất sắc.

"Thiết thúc thúc, ngài xem xong chưa? " Đường Tam khách khí hỏi.

Thiết Tâm yên lặng đem Hồn Sư Thủ Trát trả lại cho Đường Tam, hắn đã nhớ kỹ biên hiệu ở mặt trên, tùy thời có thể tiến hành kiểm tra.

"Đường Tam đại hồn sư, ta trước đã mạo muội xin ngươi thứ lỗi." Thiết Tâm trịnh trọng nói.

Đường Tam mỉm cười lắc đầu, "Không có gì, ta biết việc buôn bán cũng không phải dễ dàng. Có thể ngài còn không yên tâm, dù sao tuổi ta vẫn còn nhỏ một chút."

Thiết Tâm nhịn không được hỏi, "Có thể hay không nói cho ta biết, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

Đường Tam cũng không giấu diếm, "thêm mấy tháng nữa ta là mười ba tuổi".

Thiết Tâm đảo hấp một ngụm không khí. Không được mười ba tuổi, nói cách khác, hắn mới chỉ có mười hai tuổi, hơn nữa là bốn năm trước, lúc hắn tám tuổi đã trở thành đại hồn sư, đây là sự thật sao? Có thể là sự thật sao?

"Đường Tam đại hồn sư, ta còn có một cái thỉnh cầu cuối cùng. Có thể hay không cho ta xem hồn hoàn của ngươi." Mười hai tuổi làm đại hồn sư, đối với Thiết Tâm, quả thật không biết phải nói gì. Dù sao, quái vật trong Sử Lai Khắc cũng chỉ có bảy người, chuyện này cũng không phải người bình thường có thể giải thích.

Thiết Tâm nói ra những lời này, cũng hiểu được chính mình có chút quá phận, tựa hồ là đã quá đa nghi, trên mặt đã lộ ra chút khó xử.

Đường Tam cũng không thèm để ý, hắn cần chính là một địa phương có thể hợp tác lâu dài nên việc làm cho mọi người tin tưởng lẫn nhau là rất cần thiết. Thiết Tâm ngôn ngữ, cử chỉ làm cho người ta cảm giác hắn là người trầm ổn, hơn nữa quy mô của xưởng rèn làm Đường Tam thập phần hài lòng.

"Hảo." Đường Tam chậm rãi giơ lên tay trái của mình, quang mang màu lam lặng lẽ bắt đầu khởi động.

Thiết Tâm trấn tĩnh tinh thần nhìn Đường Tam, cùng đợi hồn hoàn nương theo vũ hồn đồng thời xuất hiện.

Hồn Sư Thủ Trát bằng cách nào đó có thể làm giả, nhưng hồn hoàn tuyệt đối không giả được. Đó mới là tượng trưng chính xác cho cấp bậc của hồn sư.

Mang theo ánh sáng màu xanh lam phát ra từ Lam Ngân Thảo, lúc này đang trên tay của Đường Tam. Trong nháy mắt phát sáng, trên mặt đất đã xuất hiện một lớp Ngân Thảo phủ gần hết ba mặt của căn phòng. Cùng lúc đó, ba cái hồn hoàn tinh lệ đồng thời từ dưới chân hắn dâng lên. Lưỡng hoàng nhất tử, ba cái hồn hoàn cực kỳ rõ ràng, quanh thân thể hắn phát động.

Ngay giờ khắc này, không khí phảng phất đã đọng lại, phòng bên trong hết thảy điều trở nên có chút kỳ huyễn.

Thiết Tâm há to miệng, nhìn ba cái hồn hoàn trên người Đường Tam, hai tay không tự giác run rẩy một chút.

"ngươi. ngươi……"

Đường Tam nói: "Ta mới vừa thu được cái hồn hoàn thứ ba. Còn chưa kịp tới Vũ hồn điện ghi chú, cho nên, trên Hồn Sư Thủ Trát vẫn chưa ghi chép ta trở thành Hồn tôn. "

Ba cái hồn hoàn, thực sự là ba cái hồn hoàn? Thiết Tâm trong lòng đang run rẩy. Mười hai tuổi, Hồn tôn, vượt qua ba mươi cấp, Lam Ngân Thảo, những từ này, xoay quanh không ngừng trong đầu Thiết Tâm. Đại não của hắn lúc này đã trống rỗng, một cảm giác không thể nói lên lời tràn ngập trong ngực hắn.

Từ Đường Tam, Thiết Tâm cảm nhận được áp lực, áp lực đặc thù giữa cao cấp hồn sư đối hồn sư có cấp bậc thấp hơn.

"Ngươi thật sự chỉ có mười hai tuổi?" Trong lòng hắn có chút điều khó lý giải, hỏi.

Đang ở lúc này, đột nhiên, cửa phòng mở ra, một cái thân ảnh cao lớn từ ngòai tiến vào.

"Phụ thân, ta nghe phía trước tiểu nhị báo lại, chúng ta có đại sinh ý? A, đây là……"

Cao lớn thân ảnh chợt đọng lại, tại áp lực do Lam Ngân Thảo mang đến, hắn trước tiên phóng thích ra vũ hồn, hai cái màu vàng trăm năm hồn hoàn từ dưới chân dâng lên.

"Là ngươi."

Người vào là Thiết Long, khi hắn nhìn thấy Đường Tam, nhất thời kinh hô lên tiếng. Nhìn thấy đệ tam hồn hoàn màu tím trên người Đường Tam, sắc mặt hắn nhất thời thay đổi.

Thiết Tâm dù sao cũng từng trải, lúc này đã từ khiếp sợ khôi phục lại bộ dáng thường ngày, "A long, ngươi biết Đường Tam hồn tôn?"

Thiết Long trừng lớn con mắt, nhìn vào đệ tam hồn hoàn của Đường Tam, có chút chán nản nói: "Phụ thân, người còn nhớ lần trước, huynh đệ bọn con, tại đấu hồn trận, bại trong tay hai người thiếu niên chứ? Chính là Đường Tam cùng vị nữ hài tử kia tạo thành Tam Ngũ đội. Lúc ấy Đường Tam vì ngăn trở Tiểu Vũ nên bị bọn con đả thương."

Ngừng một chút, hắn lại hỏi tiếp: "Đường Tam, ngươi đã đột phá ba mươi cấp?"

Đường Tam thu hồi vũ hồn bản thân, Lam Ngân Thảo cùng hồn hoàn đồng thời biến mất, hướng Thiết Long mỉm cười, gật đầu, "Thiết đại ca, người vẫn khỏe. Lần trước, tại đấu hồn trận, ta cũng đã hai mươi chín cấp, mấy ngày hôm trước cơ duyên xảo hợp, nên đột phá ba mươi cấp. "

Thiết Long cười khổ nói: "Cùng ngươi so sánh, huynh đệ chúng ta quả thực là phế vật. Tiểu nhị nói có người mang đại sinh ý đến, không phải là ngươi chứ."

Đường Tam a a cười, nói: "Như thế nào không phải ta. Lần này, ta là cố ý phiền toái các ngươi. Chỉ là không nghĩ tới cư nhiên là đến xưởng rèn của gia đình ngươi. "

Thiết Tâm trong lòng thầm than một tiếng, nhìn Đường Tam ánh mắt đã hoàn toàn xảy ra biến hóa, mười hai tuổi đã là hồn tôn đại biểu cho cái gì, hắn có lẽ không rõ lắm. Nhưng hắn có thể biết chắc, tương lai của Đường Tam là vô cùng sáng lạng . Cùng một vị hồn sư như vậy hợp tác, còn có cái gì phải suy nghĩ nữa đây?

"Đường Tam hồn tôn, ta lúc trước đối với ngươi là hoài nghi, ta xin lỗi. Chuyện hợp tác là không thành vấn đề. Cứ dựa theo những lời ngươi nói trước mà làm đi. "

Đường Tam âm thầm thở phào nhẹ nhỏm, rốt cục việc hợp tác đã thành công. Cứ như vậy, bản thân mình thì có nhiều thời gian để tu luyện cùng chế tạo thêm các loại ám khí cường đại khác.

"Thiết đại thúc, ta còn muốn nhờ ngài làm dùm ta một bộ dụng cụ thợ rèn, chất lượng phải tốt nhất. Phiền toái ngài, nhờ người đưa đến học viện giúp ta. Ta sẽ nói cho ngài địa chỉ. "

Thiết Tâm nhanh chóng trả lời: “Không thành vấn đề. Sau này ngươi có cái gì cần, chúng ta có thể làm, cứ mặc nhiên tới tìm chúng ta. Để ngươi yên tâm, linh kiện ngươi cần sẽ do hai huynh đệ Thiết Long và Thiết Hổ này phụ trách. Chất lượng khẳng định không có vấn đề. ”

Đường Tam nói: “Vậy phiền toái hai vị Thiết đại ca rồi.”

Lưu lại địa chỉ của Sử Lai Khắc học viện, thanh toán một trăm kim hồn tệ xong, Đường Tam được Thiết Thị phụ tử ba người trực tiếp tiễn ra cửa.

“Thiết đại thúc, hai vị Thiết đại ca, các vị không cần tiễn. Vật kia đã phiền toái các ngươi rồi. Sau khi làm xong, cho người đến học viện báo ta biết một chút, ta tới lấy. Bộ dụng cụ kia thì phiền các vị làm nhanh một chút. Về giá cả tài liệu cho bộ dụng cụ kia….”

“Yên tâm đi, ngày mai ta sẽ cho người đưa bộ dụng cụ ấy đến học viện cho ngươi. Nhân tiện hỏi, Đường Tam hồn tôn, học viện các ngươi vẫn thu đệ tử chứ? Hai người con này của ta nếu có thể đến quý học viện tu luyện, ta nghĩ, thực lực nhất định nhanh chóng gia tăng.”

Thiết Tâm thấy qua thực lực của Đường Tam,có thể bồi dưỡng Đường Tam thành hồn sư như vậy, tuyệt đối làm kẻ khác tâm động.

Đường Tam nói: “Sợ rằng không được, học viện yêu cầu tương đối nghiêm khắc, chỉ lấy đệ tử không quá mười hai tuổi. Hai vị Thiết đại ca tuổi đã vượt qua khỏi.”

Thiết Long liền nói: “Quên đi, Phụ thân. Chúng con tại cao cấp hồn sư học viện của Tác Thác Thành cũng giống nhau. Chúng con sẽ cố gắng, tranh thủ sớm ngày đạt tới ba mươi cấp. ”

Mã Hồng Tuấn đã nói qua với Đường Tam không cần chờ hắn cùng về. Vì vậy sau khi rời khỏi xưởng rèn, Đường Tam cũng không lưu lại, trực tiếp trở về học viện. Đối với hắn mà nói, thời gian mấy ngày kế tiếp này cần cố gắng tu luyện củng cố thêm. Hắn chưa bao giờ cho rằng bản thân là thiên tài. Đi đến thế giới này, hành trang của hắn là Đường Môn tuyệt học trong đó có Huyền Thiên Bảo Lục. Cho dù Tiên Thiên Mãn Hồn Lực trợ giúp hồn lực của hắn sau này tăng lên nhanh chóng, kỳ thật, đều là kết quả của việc tu luyện Huyền Thiên Bảo Lục.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đường Tam theo thói quen rời khỏi phòng từ sớm, tu luyện Tử Cực Ma Đồng, hấp thu đông phương tử khí do ánh sáng mặt trời mang đến.

Khung cảnh rất đẹp, nhìn mặt trời từng từng dâng lên như đang trôi nổi giữa bầu trời, còn có từng mảng mây bị nhuộm vàng đang ở chân trời xa xa, Đường Tam chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, ánh mắt sáng lên. Tinh, khí, thần cơ hồ đạt tới trạng thái tỉnh táo nhất. Hắn biết,bản thân lại có tiến bộ. Từ Tinh Đấu Đại Sâm Lâm trở về, cho tới bây giờ, hắn mới hoàn toàn khôi phục lại thực lực.

Mặc dù mỗi ngày đều dậy sớm tu luyện, nhưng trên thực tế mỗi lần tu luyện thời gian cũng không dài. Ánh sáng tím xuất hiện cùng với mặt trời ở phương Đông chỉ tồn lại trong khỏang thời gian rất ngắn.

Đến giờ dùng điểm tâm, Đường Tam xoay người rời khỏi, trực tiếp đi tới thực đường.

Còn chưa đi vào thực đường, Đường Tam cảm thấy một cỗ mùi hương khác thường, mùi thịt đậm đà đến mê người, trong đó tựa hồ vẫn hỗn tạp một ít mùi từ cơ thể hắn.

Đi vào thực đường, Đường Tam nhất thời trước mắt là một trận màn rung động, hắn luôn là đệ tử tới đây sớm nhất, nhưng lúc này, ở đó cũng đã có một cái thân ảnh đang vội vội vàng vàng qua lại.

Cái thân ảnh đó không ngừng thêm củi vào lò, nêm nếm các món ăn, hơn nữa vội vàng chuẩn bị các loại rau quả. Trên đầu đội một cái mũ làm bếp, bộ dáng cứng ngắc, trán đang đầy mồ hôi, cũng chẳng phải ai xa lạ mà là Đại Sư. Hiển nhiên là Đại Sư đích thân xuống bếp để chuẩn bị bữa sáng.

“Sư phụ.” Đường Tam từng bước, bước vào thực đường.

Đại Sư ngẩng đầu nhìn thấy người đi vào quả nhiên là Đường Tam, trên mặt nhất thời ôn hòa mỉm cười, “Ngươi vẫn luôn dậy sớm như vậy. ”

Đường Tam bước nhanh đi tới một bên, trước, rửa sạch tay của mình, trở lại bên cạnh Đại Sư, "Để đệ tử giúp người một tay." Hắn biết, chuyện sư phụ muốn làm, hiển nhiên không ai có thể ngăn cản. Vì vậy hắn cũng không hỏi Đại Sư vì sao tự thân xuống bếp để chuẩn bị bữa sáng.

Đại Sư mỉm cười lắc đầu, "Không cần, mình ta làm đã tốt lắm rồi. Lại đây, xem thử tay nghề của ta thế nào. "

---

41. Chương 40: Bắt Đầu Cấp Tập Huấn Thứ Nhất.

"Ăn đi, thân thể các ngươi đang trong gia đoạn phát triển, quan trọng nhất là phải cung cấp đầy đủ dinh dưỡng. Thân thể khỏe mạnh đối với việc tu luyện là hết sức cần thiết. Thân thể không khỏe như thế nào các ngươi có thể tiếp nhận hồn lực mạnh mẽ chứ? Hôm qua ta đã suy ngẫm kĩ về chuyến đi Tinh Đấu Đại Sâm Lâm lúc trước của mọi người cùng với việc ngươi thu nhận hồn hoàn từ Nhân Diện Ma Chu trên hai ngàn năm. Ngẫm nghĩ ngươi có thể thành công, cố nhiên nói chí ý ngươi kiên định là không sai, nhưng thân thể tráng kiện cũng là một nguyên nhân trong đó. Rất nhiều hồn sư chỉ lo tu luyện hồn lực cùng kỷ xảo bản thân nhưng lại quên việc rèn luyện thân thể. Trong khoảng thời gian ngắn có lẻ là không xảy ra chuyện gì, nhưng sau này mà nói, đối với cấp bậc càng cao hồn lực sẽ vượt quá sự chịu đựng của cơ thể mà sinh ra tác dụng phụ. "

Tiếp nhận bữa sang từ tay Đại Sư, Đường Tam trên miệng đã đầy nước miếng. Mùi hương thịt nồng, đậm, hiển nhiên là được ninh rất lâu. Cắt thành những miếng nhỏ, bên trong tỏa ra một hương thơm nhàn nhạt làm bụng Đường Tam không khỏi sôi lên.

Trù nghệ của Đại Sư so với hắn tưởng tượng còn hơn rất nhiều. Chén thịt kho đang tỏa hương ngào ngạt, thêm vào hai bánh bao, một quả trứng gà, có thể nói đây là bữa sáng ngon nhất của Đường Tam từ lúc vào học viện đến nay. Ăn vào, cảm giác không ngừng từ bụng truyền ra, thoải mái không nói lên lời.

Đường Tam mới vừa ăn xong, đã nghe tiếng của Tiểu Vũ từ bên ngoài truyền vào, "Thơm quá a, bữa sáng nay quả là có không ít món ngon."

Đi vào thực đường chính là hai người, ngoài Tiểu Vũ còn có bạn cùng phòng với nàng Vinh Vinh. Người khác không biết tính tình Đại Sư, Tiểu Vũ như thế nào lại không biết. Đường Tam là đệ tử của Đại Sư, qua nhiều năm như vậy, nàng đối với Đại Sư đã có chút hiểu rõ.

"Đại Sư, ngài vẫn khỏe." Tiểu Vũ cung kính hướng về phía Đại Sư hành lễ.

Đại Sư hướng nàng gật đầu, nhưng cũng không tươi cười như với Đường Tam. Chuẩn xác mà nói, trừ Đường Tam ra, rất ít có người khác thấy Đại Sư tươi cười.

Trữ Vinh Vinh cái mũi giật giật. Nàng vốn là bị Tiểu Vũ mạnh mẽ kéo tới. Lúc đến, Vinh Vinh mắt còn vẻ mông lung, lúc này mùi vị của các món ăn đã làm nàng dần dần tỉnh táo lại.

Đại Sư đưa cho các nàng mỗi người một chén thịt, một cái bánh bao cùng một quả trứng, so với Đường Tam là ít hơn một chút. Nữ hài tử dù sao ăn cũng không nhiều.

"Nhanh ăn đi, hết thì lấy thêm."

Tiểu Vũ cùng Vinh Vinh bị cái hương thơm kia thúc đẩy, cũng không lên tiếng đáp lại lời Đại Sư, trực tiếp ngồi xuống dùng bữa.

Chứng kiến Tiểu Vũ mang Vinh Vinh lại đây, Đường Tam nhất thời bừng tỉnh. Đúng vậy, mình phải gọi Áo Tư Tạp tới mới phải. Hắn so với Tiểu Vũ càng thêm hiểu rõ Đại Sư. Tự biết sư phụ hắn tính tình cũng như tên, cực kỳ cương mãnh, không như vẻ ngoài trầm tĩnh.

Nghĩ tới đây. Đường Tam gấp gáp hướng Đại Sư cáo từ. Hắn không chỉ muốn đi kêu Áo Tư Tạp mà còn cả những người kia.

Dưới sự cố gắng của Đường Tam, tất cả mọi người điều đã có mặt tại thực đường. Nếu lúc đầu có vài người tỏ vẻ bất mãn, sau khi ăn xong, cũng không ít người khen ngợi Đường Tam có nghĩa khí.

Sau nửa canh giờ, tiếng chuông báo giờ học vang lên, đã đến lúc tập hợp.

Ánh mặt trời chiếu khắp mặt đất, mang đến hơi thở ấm áp. Vạn vật dưới ánh sáng càng thêm rực rỡ, một ngày mới lại bắt đầu.

Đại Sư hai tay sau lưng, đứng ở giữa thao trường, nhìn trước mặt bảy tên đệ tử dựa theo tuổi sắp hàng. Hôm nay học cũng chỉ có một vị sư phụ. Phất Lan Đức viện trưởng đã nói qua, tất cả học viện sư phụ bắt đầu từ hôm nay đều phối hợp Đại Sư tiến hành dạy học.

Ánh mắt Đại Sư lạnh lùng nhìn qua một lượt, nói "Ngày mai vào lúc bữa sáng, ta hy vọng các ngươi điều có mặt sớm tại thực đường. Sau khi ăn xong cần phải có thời gian tiêu hóa, không thể lập tức tiến hành vận động mạnh. Mặt trời vừa lên, ta sẽ chuẩn bị tốt bữa sáng, trong vòng nửa canh giờ còn không có đến, vậy không cần nói nhiều, sẽ không được ăn sáng. "

Ánh mắt mạnh mẽ từ trên người Đại Sư lướt qua một lượt. Hắn đương nhiên nhìn ra có vài người không để lọt tai nhưng cũng không nói thêm nhiều.

"Ta đã hiểu rõ vũ hồn cùng năng lực của các ngươi. Bắt đầu từ hôm nay, ta triển khai cường hóa huấn luyện cho các ngươi. Đái Mộc Bạch, bước ra khỏi hàng. "

Đái Mộc Bạch tiến lên phía trước, ánh mắt vốn được coi là tà mâu của hắn đã thu diễm lại. Cuộc sống trước kia của hắn có thể là không người kiềm chế, nhưng khi vào học viện, cũng đã thay đổi nhiều. Lời của sư phụ đối với hắn mà nói là mệnh lệnh.

Đại sư nhìn thân hình cao lớn của Mộc Bạch, nói: "Cho ngươi một cái nhiệm vụ, bắt đầu từ bây giờ, chỉ cần không ảnh hưởng đến gân cốt, trực tiếp đem sáu người bọn họ đánh ngã."

"A?" Đái Mộc Bạch sửng sốt một chút, giật mình nhìn Đại Sư.

Đại Sư trên mặt thần sắc cứng đờ, "Ngươi hồn lực đã ba mươi bảy cấp. Bọn họ cao nhất chỉ mới ba mươi mốt cấp, có chuyện gì sao?"

Đái Mộc Bạch quay đầu nhìn về phía mọi người. Ánh mắt đầu tiên là rơi vào trên người Đường Tam. Người khác hắn có thể không quan tâm, nhưng Đường Tam trên người bao nhiêu là ám khí khiến hắn không thể không có chút cảnh giác.

"Đường Tam bước ra khỏi hàng." Âm thành Đại Sư lại vang lên.

Đường Tam lập tức tiến lên phía trước, đến bên cạnh Đái Mộc Bạch.

Đại sư nhìn Đường Tam, nói: "Không được sử dụng đệ tam hồn kỹ cùng với các loại vũ khí đặc thù của ngươi. Các ngươi có thể bắt đầu rồi. "

"Chờ một chút." Mở miệng chính là Đái Mộc Bạch, "Đại sư, cái này không công bình, nếu Đường Tam không thể toàn lực phát huy, vậy, chúng ta đánh còn có ý tứ gì. Hồn lực của hắn so với ta thấp hơn, nếu vẫn hạn chế hồn kỹ của hắn, ta chiếm tiện nghi so với hắn là nhiều hơn. Mặc dù đệ tam hồn hoàn của Đường Tam là cường hãn nhưng ta cũng đủ tự tin đối phó. "

Đại sư lạnh nhạt nói: "Nếu hắn sử dụng đệ tam hồn hoàn, ta nghĩ là ngươi không có cơ hội. Khống chế hệ hồn sư mà gặp phải vũ hồn khắc chế, ngươi làm thế nào đánh bại. Nếu ngươi đã yêu cầu, vậy cứ để Đường Tam sử dụng đệ tam hồn hoàn. Làm đồng đội của nhau, các ngươi cũng nên hiểu rõ lẫn nhau một chút."

Những người khác lập tức lui về phía sau cả Đại sư cũng không ngoại lệ. Hồn tôn đã ngoài ba mươi cấp, uy lực cũng là nhất định. Hơn nữa với việc bọn họ chưa khống chế tốt hồn lực, rất dễ dẫn đến việc ngộ thương.

Đái Mộc Bạch tà mâu dần dần biến thành màu hồng, đối thủ trước mắt thấp hơn hắn sáu cấp nhưng hắn không dám có chút kinh suất. Đệ tử Sử lai khắc học viện đều là quái vật, nhưng chánh thức làm cho hắn kiêng kỵ cũng chỉ có Đường Tam trước mắt.

"Tiểu Tam, cẩn thận. Ta là sẽ không hạ thủ lưu tình đâu. "

Đường Tam chỉ là khẽ gật đầu, cũng không có nói gì. Hắn có thể cảm giác một cách rõ ràng là Mộc Bạch tòan thân đang căng thẳng, tinh thần vô cùng tập trung, đứng thủ thế tựa như một đầu mãnh hổ chuẩn bị xuống núi.

Đái Mộc Bạch vũ hồn Bạch Hổ, đã hoàn thành việc nhập thể.

Ánh sáng xanh lam từ trên người Đường Tam xuất ra, sau khi được Nhân Diện Ma Chu cải tạo, Lam Ngân Thảo lặng lẻ từ dưới chân Đường Tam trải rộng ra.

Đường Tam chậm rãi giơ lên tay phải của mình, hướng Mộc Bạch trịnh trọng nói: "Mộc Bạch, nếu ngươi có thể phá vỡ đệ tam hồn kỹ của ta. Vậy ngươi thắng".

Đái Mộc Bạch tinh thần rung lên. Không chỉ là hắn, ngay cả các đệ tử đang quan chiến bên ngoài, tinh thần điều tập trung trên người Đường Tam. Bọn họ muốn nhìn một chút, Đường Tam lúc tiếp nhận Nhân Diện Ma Chu vô cùng thống khổ, vậy sẽ có uy lực như thế nào.

Tà mâu Đái Mộc Bạch trong nháy mắt hợp nhất, căn bổn không có lo lắng. Trên người màu tím trong suốt của đệ tam hồn hoàn trong nháy mắt phóng thích. Đệ tam hồn kỹ Bạch Hổ Kim Cương Biến đã bộc phát.

Vũ hồn Bạch Hổ nhập thể, thấn thể Mộc Bạch nhờ đó bành trướng, trở nên cứng rắn. Quần áo trên thân bị chấn rách một phần, lộ ra một phần cơ thể với cơ nhục khủng khiếp. Trên da tay đã xuất hiện những vân đen như vân hổ. Một đôi hổ chưởng vẽ thành một vòng tròn lớn, trên, bắn ra những lưỡi dao sắc bén màu trắng bạc. Toàn thân hắn được bao phủ bởi một tầng kim quang mãnh liệt. Hai tròng mắt lộ ra sắc đỏ như máu. Tòan thân trên dưới lộ ra phí phách ,vua của muôn loài.

Trước cùng Đường Tam đấu qua, hắn là dùng Bạch Hổ Kim Cương Biến chấn vỡ đệ nhị hồn hoàn "Kí Sinh" của Đường Tam. Lúc này lại đối mặt Đường Tam, hắn lại dùng hồn kỹ cực mạnh của bản thân. Mục đích là muốn bằng vào hổ trảo sắc bén phá vỡ Lam Ngân Thảo của Đường Tam.

"Cẩn thận."

Lam Ngân Thảo dưới chân Đường Tam trong nháy mắt phát động, vô số Ngân Thảo được xuất ra. Có cây bay trên không, cũng có cây chạy là xà dưới đất. Có cây từ bên trái xuất ra cũng có cây từ bên phải. Bốn phương tám hướng tiến đến Đái Mộc Bạch.

Đái Mộc Bạch thuộc về cường công hình hồn sư, nhanh nhẹn cũng không phải sở trường của hắn. Mắt thấy Lam Ngân Thảo quấn quanh lan tới, hắn cũng không có né tránh. Trên người kim quang chợt càng thêm cường thịnh vài phần, cả người đón Lam Ngân Thảo tiến đến.

Đái Mộc Bạch chỉ tiến lên được ba bước, thân thể liền dừng lại. Lam Ngân Thảo đệ nhất hồn kỹ, quấn quanh, đem thân thể hắn bao lại ở bên trong.

Đái Mộc Bạch ý thức chính là muốn dùng lực lượng của hắn chấn nát cái kia Ngân Thảo, tựa như lần trước. Nhưng trong nháy mắt hắn tự phát hiện có điều không đúng.

Thêm vào thuộc tính của đệ tam hồn hoan, Lam Ngân Thảo mặc dù không xảy ra biến hóa về hình dạng, nhưng sự cứng cỏi đã gia tăng thêm vài phần. Mộc Bạch dùng hết sức cũng không chấn nát được. Ngược lại còn làm Ngân Thảo quấn chặt thêm vài phần vào cơ thể hắn.

Quỷ Đằng mang theo mũi nhọn lặng yên đột ngột xuất hiện, nếu không phải Đái Mộc Bạch, tại Bạch Hổ Kim Cương Biến, da dẻ trở nên cứng rắn vô cùng, thì hắn đã bị Quỷ Đằng mang theo độc tố của Nhân Diện Ma Chu xâm nhập vào cơ thể.

Ba mươi bảy cấp, Đái Mộc Bạch cũng không phải dễ dàng đối phó như vậy. Mắt thấy không thể bằng vào sức mạnh thoát khỏi Lam Ngân Thảo. Hai tay đang bị trói buộc của hắn nhất thời khởi động.

Hổ Trảo Phong Nhận chợt bắn ra. Dưới tần suất công kích kịch liệt, Lam Ngân Thảo cũng bị dao động mạnh. Đường Tam mắt thấy Phong Nhận kia đã cắt vào Lam Ngân Thảo, một khi để cho Mộc Bạch hai tay xuất ra toàn lực, Ngân Thảo dù trải qua tăng phúc cũng khó lòng chế trụ được.

Đáng tiếc, Đường Tam không có trông chờ kháng trụ được Mộc Bạch bằng vào cái này Ngân Thảo. Dù sao hồn lực của Mộc Bạch là ba mươi bảy cấp. Mục đích của Đường Tam là dùng cái này Ngân Thảo để tạm

thời giữ chân Mộc Bạch, làm hắn có thêm thời gian chuẩn bị cho đệ tam hồn kỹ mà thôi. Ý nghĩa của khống chế hệ hồn sư chính là từ bắt đầu trận đấu, có thể khống chế được đối thủ, cho đến lúc kết thúc trận đấu mới thôi.

Một cái quang cầu xanh biếc, nhân lúc Mộc Bạch bằng vào hổ trảo sắc bén chấn rách Ngân Thảo,lao vụt đến. Mộc Bạch hiển nhiên là thấy cái quang cầu kia. Thân thể hắn mặc dù bị khốn trụ ,nhưng không phải là không thể di chuyển.

Hắn biết, cái quang cầu từ tay Đường Tam xuất ra chính là đệ tam hồn hoàn. Lập tức bất chấp hình tượng, thân thể hơi nghiêng, hướng bên cạnh đảo đi.

Hắn bây giờ cần là thời gian. Chỉ cần đủ thời gian để thoát ly Lam Ngân Thảo đang quấn trên người, bằng vào ba mươi bảy cấp hồn lực và công kích được gia tăng từ Bạch Hổ Kim Cương Biến, hắn tự tin đẩy lùi được đệ tam hồn hoàn của Đường Tam.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, quang cầu xanh biếc trong nháy mắt giản ra, đường kính hơn năm thước từ trên trời giáng xuống. Mộc Bạch dù đã nghiêng người tránh nhưng vẫn không thoát khỏi phạm vi năm thước này. Quang cầu rất nhanh biến thành một cái Chu Võng, tốc độ bành trước càng nhanh hơn. Thêm vào đó, quang cầu là được Đường Tam bằng vào thủ pháp sử dụng ám khí sử ra, tốc độ đã đạt tới hai từ ..kinh khủng.

Chu Võng màu xanh thật lớn trong nháy mắt phủ xuống. Đái Mộc Bạch chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng. Cả thân thể khổng lồ của hắn đã bị bao vào bên trong.

Hổ trảo của hắn lúc này đã chấn khai được Lam Ngân Thảo. Ngay lúc hắn chuẩn bị chấn khai tiếp cái Chu Võng kia, đột nhiên truyền đến một trận tê dại mãnh liệt. Dù Bạch Hổ Kim Cương Biến có thể cường hóa thân thể hắn nhưng vô pháp xua tan cái cảm giác khó chịu kia.

Chất độc mãnh liệt xâm nhập vào thân thể Đái Mộc Bạch. Chu Võng không ngừng buộc chặt. Trảo phong tiếp xúc cùng Chu Võng, trực tiếp bị chấn văng ra, ngay cả một tia dấu vết cũng không có lưu lại.

Đái Mộc Bạch toàn lực phát động hồn lực bản thân, hy vọng trong tình huống bị tê dại và trói buộc có thể ly khai. Nhưng hắn càng dùng sức Chu Võng trên người lại càng quấn chặc.Cảm giác có sức nhưng không dùng được khiến hắn không khỏi cảm thấy buồn bực.

Cảm giác tê dại càng ngày càng mãnh liệt. Kháng lực từ Mộc Bạch cũng không còn mạnh mẽ như trước. Chu Võng màu xanh trong suốt không ngừng buộc chặc hơn, khiến xương trên người Mộc Bạch xuất hiện những tiếng kêu nhỏ.

"Dừng lại được rồi." Đại sư lạnh nhạt nói.

Đường Tam vội vàng tiến lên, đưa tay thu lại Chu Võng. Có chút kỳ quái, cái Chu Võng kia bỗng chốc biến đổi trở lại thành quả cầu sáng, lặng lẻ dung nhập vào trên tay Đường Tam. Lam Ngân Thảo đang quấn trên người Mộc Bạch hóa thành vài tia sáng rồi biến mất không dấu vết.

"Đây là đệ tam hồn kỹ Chu Võng Trói Buộc." Đường Tam một bên đỡ Đái Mộc Bạch đứng dậy, một bên hướng hắn giải thích, đồng thời sử dụng tay kia để thu hồi chất độc của Chu Võng đang trên người Mộc Bạch.

Đại Sư đi tới hai người trước mặt, nhìn vẻ mặt buồn bực của Đái Mộc Bạch, lạnh nhạt nói: "Khống chế chính là năng lực vốn có của khống chế hệ hồn sư. Bình thường mà nói, khống chế hệ hồn sư công kích là rất yếu nhưng khống chế lực lại cực kỳ cường hãn. Tại dưới sáu mươi cấp, một gã khống chế hệ hồn sư xuất sắc hoàn toàn có thể khống chế được đối thủ có hồn lực cao hơn mười cấp. Tất nhiên là không tính việc vũ hồn bị khắc chế. Đối mặt với khống chế hệ hồn sư biện pháp tốt nhất chính là không để cho hắn có cơ hội ra tay. Lực lượng của ngươi là cường công hình hồn sư, khống chế hệ hồn sư đúng là khắc tinh của ngươi. Ở loại này tình huống, ngươi hẳn là nên giữ khỏang cách với khống chế hệ hồn sư mới đúng. "

Ánh mắt quét về phía những người khác, đại sư tiếp tục nói: "Mỗi một gã hồn sư đều có ưu điểm cùng khuyết điểm. Trên thế giới này không có hoàn mỹ hồn sư. Nhưng là……"

Nói tới đây, Đại Sư dừng lại một chút. "Nhưng là, sẽ có đoàn thể hoàn mỹ. Một người lực lượng không cách nào đạt tới trình độ tuyệt đối, nhưng nếu một đoàn thể phối hợp ăn ý sẽ có thể đạt tới hoàn mỹ. Bằng vào việc hỗ trợ lẫn nhau, địch nhân với bất kì thuộc tính nào, mọi người đều có thể chống lại. Đệ tam hồn kỹ của Đường Tam có khống chế lực rất mạnh, nhưng cũng có nhược điểm cực kỳ rõ ràng chính là hạn chế ở số lần sử dụng cùng phạm vi khống chế. Nếu là mẫn công hệ hồn sư, chỉ cần tận lực chú ý tới thời điển hắn ra tay, vẫn có thể thoát ly phạm vi công kích của hắn, Chu Võng cũng không cách nào hoàn thành trói buộc. Các ngươi là một tập thể thống nhất, lúc đối mặt địch nhân, điều đầu tiên nên làm chính là bổ khuyết lẫn nhau, đem ưu thế từng người phát huy ra. Khi đó, tại tình huống không quá cách biệt, các ngươi chính là vô địch. Mộc Bạch, tiếp tục khóa trình hôm nay của ngươi. Kế tiếp, ngươi sẽ lần lượt nghênh chiến với tổ hai người Chu Trúc Thanh và Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp cùng Mã Hồng Tuấn. "

Đái Mộc Bạch lúc này đã thu hồi Bạch Hổ Kim Cương Biến. Ánh sáng phun ra nuốt vào trên đôi mắt Tà Mâu của hắn. Nghe Đại Sư nói, hắn cũng không nói gì thêm, chỉ yên lặng gật đầu.

Ánh mắt Đại Sư chuyển hướng nhìn Đường Tam. "Bởi vì ngươi trước sử dụng đệ tam hồn kỹ đối với Đái Mộc Bạch. Vậy để công bằng, Tiểu Vũ, cho ta xem đệ tam hồn kỹ của ngươi."

Tiểu Vũ hì hì cười, hướng Đường Tam đi tới, "Tam ca, ca cũng nên cẩn thận đó."

Hai tràng chiến đấu cơ hồ đồng thời bắt đầu. Đường Tam đối mặt là Tiểu Vũ. Đái Mộc Bạch đối diện chính là Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Tạp.

Nhìn vẻ mặt khó chịu của Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn trong lòng không khỏi có chút chột dạ, "Đái lão đại,ngươi sẽ không đem tà hỏa phát tại trên người ta chứ?"

Đái Mộc Bạch tức giận nói: "Chỉ có ngươi mới có tà hỏa. Ít nói nhảm, đến đây đi. " Nói xong liền hướng Mã Hồng Tuấn nhào tới.

Mã Hồng Tuấn không dám chậm trễ, một bên nhanh chóng hoàn thành vũ hồn nhập thể, đồng thời xoay tay lại tiếp nhận từ Áo Tư Tạp hai cây hương tràng. Cả hai đồng thời nhanh chóng lui về phía sau.

Đối mặt khí thế hung hăng của Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn cũng không dám để cho hắn áp sát, lập tức phát động đệ nhị hồn hoàn kỹ năng Dục Hỏa Phượng Hoàng.

Tử diễm mãnh liệt tỏa ra, sức nóng nhanh chóng lan tràn trong không khí. Cường độ của ngọn lửa so với lúc ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm có thêm vài phần mạnh mẽ.

Tại Tinh Đấu Đại Sâm Lâm gặp phải nguy hiểm, tiềm lực của bọn họ được kích phát. Không chỉ có thực lực của Đường Tam cùng Tiểu Vũ thăng tiến, Sử Lai Khắc đệ tử điều là thiên tài, dưới tình huống bị thúc ép, thực lực mỗi người điều là có tiến bộ.

Cảm thụ sức nóng của ngọn lửa Phượng Hoàng trên người Hồng Tuấn, Đái Mộc Bạch cũng không có ý tránh né, đón Mã Hồng Tuấn nhào tới. Ngọn lửa trên người mập mạp dù có thể tạo ra thương tổn đối với hắn nhưng vẫn chưa phải là nghiêm trọng. Ngược lại, nếu mập mạp để hắn đến gần phát ra công kích, vậy sẽ rất thảm.

Trước kia, chứng kiến Đái Mộc Bạch đến gần, Mã Hồng Tuấn là sẽ kinh hoảng thất thố. Hắn hồn lực mặc dù không thấp nhưng kinh nghiệm thực chiến không bằng Đái Mộc Bạch, đám người Đường Tam như vậy phong phú. Hắn trước giờ vẫn luôn dựa vào sự bá đạo của ngọn lửa.

Lúc này đối mặt công kích của Đái Mộc Bạch, hắn chẳng những không có lộ vẻ kinh hoảng, trên mặt ngược lại còn lộ ra mỉm cười.

Đái Mộc Bạch tự nhiên sẽ không vì vẻ mặt đối phương mà buông tha công kích. Trong nháy mắt khi hắn tiến sát lại Hồng Tuấn, đệ nhất hồn hoàn của Hồng Tuấn đột nhiên sáng lên. Phượng Hoàng Hỏa Tuyến thô to bằng cánh tay được phun ra.

Trở về từ Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, Mã Hồng Tuấn phát hiện, dưới tác dụng của Dục Hỏa Phượng Hoàng thi triển Phượng Hòang Hỏa Tuyến, uy lực được tăng cường mấy lần. Mặc dù đối hồn lực việc tiêu hao là khá lớn nhưng hiệu quả của ngọn lửa là rất tốt. Thậm chí có thể so sánh với đệ tam hồn kỹ của một số hồn sư khác.

Đái Mộc Bạch hừ lạnh một tiếng, hắn tựa hồ sớm đã đóan ra Hồng Tuấn sẽ sử ra chiêu này. Trên người đệ nhất, đệ nhị hồn hoàn đồng thời sáng lên, Bạch Hổ Hộ Thân Chướng cùng Bạch Hổ Liệt Quang Ba đồng thời được phát động.

Luồng sáng trắng giao phong mãnh liệt với ngọn lửa tím tại một chỗ. Dù rằng Phượng Hòang hỏa tuyến đã được tăng phúc lên nhiều lần dưới tác dụng của Dục Hỏang Phượng Hòang, chỉ bằng việc thấp hơn Mộc Bạch đến bảy cấp, mập mạp trước giờ điều là chịu lép vế. Kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể hắn cấp tốc thối lui.

Đái Mộc Bạch kinh nghiệm chiến đấu vốn rất phong phú. Hổ trảo phóng ra, hình dáng hắn lúc đó tựa như một đầu Bạch Hổ thực sự. Trong nháy mắt đã nhào tới mập mạp.

"Đái lão Đại, chiến đấu không chỉ có mình ta." Mã Hồng Tuấn không hốt hoảng chút nào, mắt thấy Đái Mộc Bạch phóng tới, đột nhiên hắn trong nháy mắt thân thể đã xuất hiện ở phía sau cả chục thước, thoát khỏi công kích của Mộc Bạch.

Đái Mộc Bạch một trảo vồ vào không khí, nhất thời có chút hụt hẫng. Mã Hồng Tuấn dù là sở hữu vũ hồn có năng lực phi hành, tuy vậy hồn lực bây giờ của hắn là chưa đủ.Nhớ tới câu nói kia của hắn, Mộc Bạch nhất thời hiểu ra.

Là Ma Cô Tràng của Áo Tư Tạp.

Bằng vào Ma Cô Tràng, Mã Hồng Tuấn là có thể phi hành trong một khỏang thời gian nhất định. Năng lực phi hành thừa hưởng từ Phong Vĩ Kê Quan Xà, nói về tốc độ, Đái Mộc Bạch là không cách nào theo kịp.

"Cũng chỉ được khoảng vài tuần chung"

Đái Mộc Bạch trong lòng cười lạnh một tiếng. Thân thể hắn uyển chuyển tránh thoát một tia Phượng Hoàng hỏa tuyến khác của Mã Hồng Tuấn từ trên không đánh xuống. Chuyển người, Mộc Bạch tựa như mãnh hổ chụp mồi, hướng Áo Tư Tạp cách đó không xa, công tới.

"Trước là đem gã phụ trợ giải quyết. Sau phần này, trận đấu cũng sẽ kết thúc."

Đáng tiếc, công kích của hắn cũng như trước rơi vào khoảng không. Áo Tư Tạp sớm có chuẩn bị, mắt thấy Đái Mộc Bạch chuyển mục tiêu sang mình không đợi hắn đến gần, Tư Tạp đã dùng ngay một cây Ma Cô Tràng.

Bạch Hổ Liệt Quang Ba của Đái Mộc Bạch mặc dù có thể công kích ở xa nhưng khoảng cách bị giới hạn trong hai mươi thước. Nếu muốn tấn công ở khoảng cách xa hơn, hồn lực tiêu hao là rất lớn. Trước đó, hắn đã cùng Đường Tam đánh qua một trận. Bạch Hổ Kim Cương Biến cũng đã sử ra, hồn lực tiêu hao vốn đã là không nhỏ. Lúc này hắn hiển nhiên là không muốn lãng phí hồn lực.

Áo Tư Tạp cùng Mã Hồng Tuấn tại không trung mỗi người ăn một cây Khôi Phục Hương Tràng. Từng đạo Phượng Hoàng hỏa tuyến được Mã Hồng Tuấn phóng ra, bên cạnh hắn Áo Tư Tạp cũng đang tạo ra vô sô Hương Tràng. Có Khôi Phục Hương Tràng này trợ giúp, hồn lực tiêu được bổ sung dần. Trong khoảng thời gian ngắn, chuyện tiêu hao là không cần lo lắng.

Được tăng phúc bởi Dục Hỏa Phượng Hoàng, Phượng Hoàng Hỏa Tuyến uy lực cực kỳ cường hãn. Ngọn lửa tím phóng xuống chạm vào mặt đất, lưu lại từng mảnh cháy xém lớn. Càng làm Đái Mộc Bạch bực bội hơn chính là việc hỏa tuyến không ngừng được mập mạp từ trên không quét qua quét lại. Nhanh nhẹn vốn không phải là sở trường của hắn, lúc này bộ dáng là rất chật vật. Chỉ bằng đệ nhất hồn hoàn kỹ Bạch Hổ Hộ Thân Chướng là đở không được ngọn lửa của mập mạp. Bất đắc dĩ, trong lúc không còn chỗ tránh né, hắn cũng chỉ có thể dụng Bạch Hổ Liệt Quang Ba để đối chọi.

Một bên có Khôi Phục Hương Tràng để cầm cự, một bên trước vừa mới tiêu hao không ít hồn lực. So sánh tình huống, lúc mập mạp phục dùng cái Hồi Phục Hương Tràng thứ hai, Đái Mộc Bạch hồn lực lúc đó đã có chút không bằng.

Nếu tại trạng thái sung mãn đối mặt mập mạp, Đái Mộc Bạch còn có thể bằng vào hùng hậu hồn lực của bản thân cùng đối phương đấu sức. Dù sao khôi phục hương tràng của Áo Tư Tạp một lần cũng chỉ có thể

khôi phục một lượng nhỏ hồn lực, trong khi việc chế tạo Ma Cô Tràng đối với hắn mà nói hồn lực bị tiêu hao cũng không nhỏ. Kiên trì thêm một đoạn thời gian, hai gã này tự nhiên là sẽ rơi xuống mặt đất.

Không may là Đái Mộc Bạch trước đó đã sử dụng qua Bạch Hổ Kim Cương Biến làm hồn lực hắn tiêu hao thật lớn. Thêm vào việc Áo Tư Tạp đã là ba mươi cấp nên việc chế tạo Khôi Phục Hương Tràng cơ hồ là trong nháy mắt, tựa như không cần hao phí hồn lực, không ngừng vứt cho Mã Hồng Tuấn. Có lượng lớn khôi phục hương tràng cầm cự, khả năng duy trì năng lực chiến đấu của mập mạp rõ ràng càng tăng thêm.

Đến khi Mã Hồng Tuấn phục dùng cái Ma Cô Tràng thứ ba, Bạch Hổ Liệt Quang Ba của Đái Mộc Bạch có chút đở không được Phượng Hoàng hỏa tuyến của mập mạp, hồn lực của hắn đã không đủ để duy trì liên tục như vậy.

Mà lúc này, Đường Tam cùng Tiểu Vũ cũng không nhàn rỗi. Cùng lúc với Đái Mộc Bạch và Mã Hồng Tuấn, Đường Tam và Tiểu Vũ bên này đã bắt đầu trận đấu.

Cả hai đã đấu với nhau không biết bao nhiêu lần, Lam Ngân Thảo trước tiên xuất hiện rậm rạp tại xung quanh thân thể, chỉ cần Tiểu Vũ tiến vào khu vực này, lập tức sẽ phát động Quấn Quanh kỹ năng.

Đường Tam đối với Tiểu Vũ quen thuộc, Tiểu Vũ đối hắn chẳng lẻ lại không? Mặc dù Đường Tam sở hữu đệ tam hồn hoàn làm Lam Ngân Thảo xảy ra không ít biến hóa, nhưng thông qua việc quan sát trận đánh của hắn cùng Mộc Bạch, Tiểu Vũ đại khái hiểu được những biến hóa đó.

"Tam ca, ca cần phải cảnh giác đến vậy sao?" Tiểu Vũ thanh âm có chút u oán vang lên, mang theo vài phần ủy khuất.

Đường Tam bất giác ngẩng đầu lên nhìn nàng. Mặc dù trong lúc ngẩng lên hắn ý thức được có chuyện không hay, nhưng xem ra vẫn còn chậm. Vừa nhìn vào, hắn lập tức thấy được cặp mắt màu phấn hồng của Tiểu Vũ.

Đệ nhị hồn hoàn kỹ năng của Tiểu Vũ, Mị Hoặc được phát động.

Đường Tam chỉ cảm thấy trong đầu choáng váng, may là hắn kịp thời nhắm lại hai mắt, không để Tiểu Vũ có cơ hội bộc phát hòan tòan kỹ năng. Dù vậy, đã đột phá ba mươi cấp, hồn kỹ của Tiểu Vũ cũng có tiến bộ nhất định. Chỉ một thóang nhìn qua cũng đủ làm đại não của Đường Tam rơi vào trống rỗng.

Đường Tam thầm mắng chính mình hồ đồ. Từ lúc tới Sử Lai Khắc học viện, chưa cùng Tiểu Vũ đối luyện qua, hắn cũng có chút buông lỏng. Nếu lúc nãy vừa lên, hắn sử ra Tử Cực Ma Công thì sẽ không như bây giờ rơi vào thế bị động. Tử Cực Ma Công chính là khắc tinh của Mị Hoặc.

Ngay cả Tiểu Vũ cũng chưa từng nghĩ đến chính mình cư nhiên thành công. Thấy Đường Tam nhắm lại hai mắt, Lam Ngân Thảo mất đi độ sáng, nàng tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, chân điểm nhẹ, lặng yên không một tiếng động hướng Đường Tam tiến tới.

Nghiêm khắc mà nói, Tiểu Vũ gần như là một gã mẫn công hệ hồn sư. Bất quá, nàng cùng Chu Trúc Thanh bất đồng chính là cách thức công kích. Trong khi nàng phải tiếp cận đối phương mới có thể công kích, Trúc Thanh là vô thanh vô thức. Cách thức của Trúc Thanh gần như là của một gã thích khách.

Đại não ngắn ngủi lâm vào khỏang trắng, tuy vậy theo bản năng để bảo vệ bản thân, Đường Tam lập tức giơ lên tay phải. Lam Ngân Thảo màu sắc xanh biếc lại được phát động.

Quang mang trong nháy mắt khuếch trương, Chu Võng đường kính hơn năm thước xuất hiện che chắn Đường Tam với xung quanh, các phương điều bị phong kín, ngay cả Tiểu Vũ đang tiến vào cũng không ngoại lệ.

Lúc này nhìn qua, Tiểu Vũ các chiêu thức đã hoàn toàn dùng hết, căn bản không có phương pháp thay đổi tình huống. Nháy mắt Tiểu Vũ đã lọt vào trong phạm vi của Chu Võng mà bằng hồn lực của Đái Mộc Bạch cũng không thể thóat khỏi. Một khi bị quấn quanh, hiển nhiên Tiểu Vũ sẽ bị chất độc công kích, mất đi khả năng chiến đấu.

Tiểu Vũ mặc dù không như Mã Hồng Tuấn được trợ giúp bởi Ma Cô Tràng tuy vậy cũng không thấy trên mặt nàng lộ chút lo âu nào. Giống như theo lời Đại Sư từng nói " hồn kỹ nào đều có thể khắc chế."

Mắt thấy Chu Võng đã tới người, đệ tam hồn hoàn trên người Tiểu Vũ chợt lóe sáng. Lần đầu tiên mọi người được chứng kiến đệ tam hồn hoàn của nàng.

Ánh sáng màu tím trên người Tiểu Vũ chớp động. Nhưng bất đồng với những người khác, đệ tam hồn kỹ sau khi phát động ánh sáng cũng không biến mất mà còn sáng mạnh hơn, đem thân hình Tiểu Vũ bao vào bên trong. Sau một khắc, Tiểu Vũ bỗng nhiên biến mất.

Mà lúc này Đường Tam cũng đã thoát khỏi kỹ năng Mị Hoặc của Tiểu Vũ. Dựa vào Tử Cực Ma Công cùng nghị lực kiên định, hơn nữa tâm pháp chánh tông Huyền Thiên Công đối Mị Hoặc kỹ năng vốn là khắc chế, Đường Tam cũng chỉ ngốc trệ trong chốc lát. Lúc hắn khôi phục lại bình thường, vừa lúc chứng kiến một màn biến mất của Tiểu Vũ .

Tiểu Vũ biến mất, Chu Võng của Đường Tam nhất thời nhào vào khoảng không. Khi ánh sáng tím một lần nữa xuất hiện thì nàng đã tại phía sau Chu Võng. Chuẩn xác mà nói, Tiểu Vũ là đang trước người Đường Tam. Cặp chân nhỏ thon dài kia đồng thời đáp trên bả vai Đường Tam. Cùng lúc truyền đến tiếng cười duyên dáng: "Tam ca, ca đã thua."

Tại các trận đấu cùng Tiểu Vũ trước đó, một khi bị Tiểu Vũ đến gần, lại không thể sử dụng ám khí, Đường Tam là không có biện pháp.

Đã ngoài ba mươi cấp, hồn lực Tiểu Vũ rõ ràng tăng cường. Mặc dù cách lớp vải, nhưng Đường Tam có thể cảm nhận được độ co dãn của chân nàng. Chân kia của Tiểu Vũ đã đặt trên cổ Đường Tam, đệ nhất hồn kỹ Yêu Cung trong nháy mắt phát động, trực tiếp đem thân thể Đường Tam nâng lên khỏi mặt đất.

Nên biết rằng, theo cấp bậc hồn lực gia tăng, Yêu Cung hồn kỹ của Tiểu Vũ cũng đã được tăng phúc thêm hai mươi phần trăm. Lực lượng ấy, không phải hồn sư cùng cấp bậc nào cũng có thể chống đỡ nổi.

Cảm thấy sức nặng của Tiểu Vũ đang dồn về sau cùng với lực của chân trên cổ đang tăng cường. Đường Tam giật mình bỗng hét lớn một tiếng "Còn chưa."

Ánh sáng xanh biếc trên người lại hiện ra. Lúc này là hướng chính trên người Đường Tam phóng đến.

Chu Võng có chất độc thật lớn đem thân thể Đường Tam cùng Tiểu Vũ quấn quanh cùng một chỗ. Yêu Cung hồn kỹ của Tiểu Vũ mặc dù phát động thành công, nhưng hai người điều bị quấn quanh, tự nhiên cũng không cách nào đem Đường Tam hất văng, nghe bịch một tiếng, đồng thời cùng té xuống đất.

Đường Tam là lần đầu tiên nhận ra sự kinh khủng của Chu Võng Trói Buộc. Dùng Lam Ngân Thảo tạo thành Chu Võng, trong nháy mắt đem hai người buộc chặt, làm thân thể cả hai bị dán vào cùng một chỗ.

Lúc này, một chân của Tiểu Vũ là đang ở trên cổ Đường Tam, cả người nàng đang hướng ra sau. Khi bị quấn quanh, vừa lúc là kiểu đồn dán tại hạ thân Đường Tam. Cảm giác ấm áp kéo tới. Thêm vào đó cả hai thân thể là toàn diện tiếp xúc, làm Đường Tam trong lòng cảm thấy bức rức.

Tiểu Vũ cho dù muốn phát ra tiếp đệ tam hồn kỹ cũng là vô pháp. Độc tố trên Chu Võng mặc dù không ảnh hưởng đến Đường Tam nhưng đối phó với Tiểu Vũ đã quá dư. Trong nháy mắt toàn thân nàng cảm thấy tê dại, mất dần kiểm sóat, không cách nào phát động được đệ tam hồn kỹ. Tiểu Vũ lúc này là cùng cảnh ngộ với Mộc Bạch, không có khả năng phát động hồn kỹ của bản thân.

"Tốt lắm, các ngươi có thể ngừng." Âm thanh của Đại Sư vang lên, ngay lúc đó Áo Tư Tạp cũng đã rơi xuống đất".

Lúc này Đái Mộc Bạch mới nhớ tới, Áo Tư Tạp sử dụng hương tràng của bản thân, hiệu quả dĩ nhiên là không lớn. Đáng tiếc, hồn lực hắn không đủ, nếu không bây giờ là cơ hội tốt nhất.

Thu hồi Chu Võng, Đường Tam đỡ Tiểu Vũ đứng lên, vẻ mặt hai người đều có ít nhiều xấu hổ. Khuôn mặt trắng noãn của Tiểu Vũ đã hồng lên tựa như trái anh đào. Cái mùi đặc trưng của nam nhân trên người nàng là chưa tan hết. Cúi đầu, hai tay nàng chắp phía sau, cũng không dám nhìn vào vị ca ca trên danh nghĩa này.

Đại Sư tựa hồ không có chứng kiến tình huống đáng xấu hổ của Đường Tam cùng Tiểu Vũ trong lúc đó, ra dấu cho Hồng Tuấn đáp xuống, đảo một vòng quanh năm người bọn họ.

“Nói một chút cảm nhận của các ngươi.”

Đái Mộc Bạch lúc này tâm tình cực độ buồn bực. Thua bởi Đường Tam lại thua tiếp trong tay Hồng Tuấn. Đường Tam dù sao cũng là khống chế hệ hồn sư thêm vào đó đệ tam hồn kỹ mạnh mẽ. Nhưng mập mạp trước giờ chưa từng là đối thủ của hắn. Lần này thất bại, khiến hắn nhất thời tức giận, nói: “Nếu hồn lực ta ở trạng thái sung mãn, bọn họ không có cơ hội.”

---

42. Chương 41: Không Vứt Bỏ,không Từ Bỏ.

Đại sư lại tiếp tục nói:” Biết rõ Áo Tư Tạp có thể cung cấp Ma cô tràng , tại sao ngươi lại cho Mã Hồng Tuấn cơ hội ăn nó? Nếu ngay từ đầu ngươi ngăn cản hắn, hoặc tận lực vận hồn lực của bản thân, thì chiến thắng này đáng lẽ thuộc về ngươi.”

Mã Hồng Tuấn với tay nắm lấy bả vai Áo Tư Tạp, “Sảng khoái, thật là sảng khoái. Không nghĩ tới có một ngày ta có thể thắng được Đái lão đại. Tâm tình thật là sảng khoái. Tiểu Áo, hương tràng của ngươi tác dụng quả nhiên rất tốt.”

Áo Tư Tạp cười hắc hắc. “Đó là đương nhiên, nói như thế nào thì chúng ta bây giờ cũng đều là hồn tôn.”

Đại sư lạnh lùng nhìn hai người, “Các ngươi đắc ý cái gì chứ? Mã Hồng Tuấn, ta hỏi ngươi,lúc Ma cô tràng của Áo Tư Tạp mất đi hiệu lực phi hành, ngươi và hắn rơi xuống mặt đất, nếu lúc này Đái Mộc Bạch còn khả năng xuất một kích để giết ngươi, thì ngươi sẽ làm gì?”

“Ta…” Mã Hồng Tuấn trợn mắt, há hốc mồm nhìn đại sư.

Đại sư chuyển hướng Áo Tư Tạp, “Còn cả ngươi nữa. Một hồn sư hệ thực vật, điều quan trọng nhất dưới mọi tình huống là có thể bảo trụ tính mạng của bản thân. Hắn không chủ động giúp ngươi, ngươi không biết tự mình phi hành hay sao mà còn phải bám lấy hắn? Nếu dưới tình huống đó Đái Mộc Bạch vẫn còn sung túc hồn lực, đem người thứ nhất rơi xuống là ngươi giải quyết, giả sử ngươi là địch nhân thì bây giờ ngươi đã chết rồi. Hồn tôn? Cho dù là thực vật hệ hồn sư cấp bậc Phong hào đấu la, trước mặt chiến hồn sư cũng là yếu ớt không chịu nổi.”

Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn ba người đối mặt nhìn nhau, không ai nói nên lời. Âm thanh của đại sư nhẹ nhàng, bình thản, trực tiếp xoáy thẳng lỗi của bọn chúng.

“Tiểu Tam” Đại sư chuyển hướng sang tiểu tử họ Đường.

Đường Tam bước tới phía trước từng bước một, “Sư phụ, ta đây”

“Nói một chút cảm thụ của ngươi trong trận đánh với Tiểu Vũ đi”

Đường Tam đỏ mặt lên, “Sư phụ, ta sai rồi. Ta không nên coi thường, đối mặt với đệ nhị hồn kỹ Mị Hoặc của Tiểu Vũ, lại bị rơi vào tình huống bị động. Dưới tình huống không biết đệ tam hồn kỹ của nàng là cái gì mà tuỳ tiện phóng ra Chu lưới, làm cho bản thân càng trở nên bị động.”

Đại sư gật đầu, “Biết sai là tốt rồi, sai lầm của ngươi mới là quan trọng nhất. Sư tử cho dù săn thỏ cũng phải dùng toàn lực. Tội của ngươi trong lúc động thủ lại coi thường đối thủ thì không thể tha thứ được. Nếu địch nhân lại xuất ra một đợt công kích sắc bén lần nữa, ngươi cũng đã chết. Nhớ kỹ, hồn sư hệ khống chế không những phải khống chế địch nhân, mà còn phải khống chế bản thân mình.”

Cuối cùng, đại sư nhìn về phía Tiểu Vũ, “Đệ tam hồn kỹ của ngươi hẳn là Thuấn di, bất quá lại bị hạn chế về khoảng cách. Nếu ta đoán không sai, đây là năng lực của Thiểm điện thỏ. Đệ tam hồn hoàn của ngươi là một con Thiểm điện thỏ ngàn năm. Loại hồn kỹ Thuấn di này, trong tất cả các loại hồn kỹ, là một loại khó sở hữu nhất, ngươi làm cho ta thực sự vui mừng lẫn sợ hãi. Đồng thời, Thuấn di phối hợp với nhu kỹ của ngươi, lực sát thương tăng lên gấp bội. Nhưng tai sao lúc ngươi kẹp cổ Đường Tam, ngươi đã dám kết luận là mình đã chiến thắng? Nếu khi đó ngươi bất cẩn một chút, nhân lúc Đường Tam thi triển Chu lưới trói buộc lần thứ ba, không nên nóng lòng cầu thắng, … trước tiên thuấn di thoát ra khỏi phạm vi công kích

của hắn, sau đó mới tiếp tục phát động tấn công, thì ngươi chắc chắn sẽ thắng, mà không sợ bị khống chế thêm lần nào nữa."

Tiểu Vũ lặng lẽ le lưỡi, nhưng một câu nói cũng không dám thốt ra phản bác.

Sắc mặt đại sư cứng ngắc, rất khó xem, "Đây là những quái vật thiên tài ư? Biểu hiện của các ngươi hôm nay làm ta rất thất vọng. Mỗi người đều phạm những sai lầm không thể tha thứ. Các ngươi đều đáng bị trừng phạt. Bây giờ bắt đầu chạy, người này giám sát người kia, không được sử dụng hồn lực, từ học viện chạy đến Tác Thác thành rồi quay lại. Đến bữa trưa, ta yêu cầu các ngươi hoàn thành mười vòng, lúc nào chạy xong mới được ăn cơm. Đường Tam, sai lầm của ngươi nghiêm trọng nhất, cho nên phạt ngươi chạy mười hai vòng. Lập tức hành động, bắt đầu."

Đường Tam là người đầu tiên chạy ra ngoài. Đối với hắn, lời nói nói của đại sư không khác gì mệnh lệnh. Tiểu Vũ, Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn theo sát sau đó. Đại sư đối với đệ tử đích truyền còn phạt, hơn nữa lại phạt nặng nhất, bọn họ có gì để nói đây chứ? Càng huống chi sai lầm mà đại sư chỉ ra, đối với bọn họ đều là những sai lầm rất lớn.

"Đại môn của học viện có chuẩn bị đá nham thạch rất tốt. Các ngươi mỗi người đeo một khối trên lưng, mang phụ trọng mà chạy. Các ngươi phải nhớ kỹ, các ngươi là một tập thể, nếu có một người không hoàn thành trừng phạt này, vậy thì tất cả đều nhịn đói đi." Đại sư nhấn mạnh.

Mặc dù không sử dụng hồn lực, nhưng bọn hắn đều là hồn sư, sau nhiều năm thân thể được hồn lực cải tạo, giúp cho cơ thể so với người bình thưởng khoẻ hơn rất nhiều. Nhưng nếu chỉ là chạy thì không đạt được mục đích của đại sư. Từ học viện tới Tác Thác thành khoảnh cách không quá xa, nhưng cũng đến ba bốn dặm, qua lại mười lần, vị chi là sáu bảy mươi dặm, lại có thêm phụ trọng, hoàn toàn không phải là việc dễ dàng.

Nhìn thân ảnh nhóm Đường Tam năm người bắt đầu chạy, Trữ Vinh Vinh không khỏi nuốt nụ cười vào trong bụng, tuy nhiên, khuôn mặt tươi cười cũng không duy trì quá lâu.

"Các ngươi tại sao không chạy?" Âm thanh đại sư lạnh lùng vang lên.

"Ách..., chúng ta cũng phải chạy?" Trữ Vinh Vinh giật mình nhìn đại sư.

Đại sư nói: "Ta không phải vừa mới nói là, toàn bộ các ngươi bị phạt ư?"

Trữ Vinh Vinh nhất thời có chút nóng nảy, "Điều này không công bằng, ta cùng Trúc Thanh không có phạm sai lầm a!" Đại sư lạnh nhạt nói: "Ta hỏi ngươi, bọn chúng là gì của ngươi?"

Trữ Vinh Vinh sửng sốt một chút, "Đồng học, đồng bọn"

Đại sư lại nói: "Có một câu nói đồng cam cộng khổ, ngươi có nghe qua không? Các ngươi là đồng bọn, muốn có thể đem lưng của mình giao cho bọn chúng, ngươi có thể ngồi đây nghỉ ngơi nhìn bọn chúng bị chừng phạt hay sao chứ?"

"Ta.." Trữ Vinh Vinh á khẩu, mà Chu Trúc Thanh lúc này đã chạy ra ngoài.

Lúc bảy người trước sau chạy tới đại môn của học viện, bọn chúng phát hiện, trừng phạt của đại sư đối với bọn chúng có sự khác nhau, hay nói cách khác là đã được chuẩn bị kỹ từ trước. Bảy cái giỏ tre, bên trong mỗi cái giỏ tre là một tảng đá lớn bé bất đồng, trên mỗi tảng đá đều viết tên một người. Trong đó, Đường Tam, Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn ba người nhận 3 giỏ tre trong có 3 tảng đá lớn nhất, tiếp theo là Tiểu Vũ, Chu Trúc Thanh cùng Áo Tư Tạp ba người. Tảng đá trong giỏ tre của Trữ Vinh Vinh là nhỏ nhất. Trữ Vinh Vinh chứng kiến giỏ tre cùng tảng đá ghi tên mình, bất mãn trong lòng nhất thời giảm đi vài phần. Trong lòng thầm nghĩ, vị đại sư này cũng không quá mức bất cận nhân tình.

Đại sư nhìn bảy cái giỏ tre sau lưng mọi người, khuôn mặt cứng ngắc không khỏi toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt.

"Không cho dùng hồn lực dưới tình huống chạy khoảng cách dài cộng thêm phụ trọng, trừng phạt này liệu có nặng quá không? Tính ra là tương đương mấy trăm dặm, đừng nói giữa trưa, cho dù khi trời tối đen, chỉ sợ bọn chúng cũng không hoàn thành được. Không nghĩ tới ngươi so với ta còn nhẫn tâm hơn." Phất Lan Đức không biết từ lúc nào đã đi tới bên người đại sư, giọng nói có chút lo lắng.

Đại sư lạnh nhạt nói: "Chỉ có cam chịu vất vả, mới có thể hơn người. Ta đã cẩn thận tính toán trạng thái thân thể bọn chúng để có thể vắt kiệt sức lực của bọn chúng. Huống chi, ngươi cho rằng bọn chúng ăn bữa sáng tốt như vậy, ăn mà không phải trả tiền ư?Nếu không phải trải qua gia đoạn đồng cam cộng khổ, bọn chúng làm sao có thể chính thức tin tưởng đem lưng của mình giao cho đồng bọn?"

Phất Lan Đức giơ hai tay lên, ra dấu đầu hàng, "Được rồi, nghe lời người. Giao cho ngươi quản lý đi. Ta biết so với ta thậm chí ngươi còn coi trọng mấy đứa nhỏ này hơn, bất quá ta phải nhắc nhở ngươi một lần nữa, kinh phí học viện có hạn."

Đại sư hừ lạnh một tiếng, "Người sống có thể để bị tiểu vào chân ư? Ngươi nghĩ rằng ta là ngươi ư, đường đường là một hồn thánh, ngay cả kinh phí học viện cũng chuẩn bị không nổi."

Phất Lan Đức hơi giận nói: "Đó là ta không muốn khuất tất phụ ý người kia, nếu không, với thực lực của ta, đại phú đại quý cũng không phải là việc khó. Ta chỉ muốn nhìn xem ngươi làm thế nào giải quyết cái vấn đề này. So sánh với da mặt của ngươi,da mặt của ta mỏng hơn nhiều.."

Đại sư liếc Phất Lan Đức một cái, "Vậy thì ngươi cứ chờ xem".

Đeo giỏ tre trên lưng, Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch hai người hăng hái chạy như ngựa điên, sau một lúc, bọn chúng mới ý thức được trừng phạt này quả nhiên rất nặng. Nếu có thể sử dụng hồn lực, thời gian chạy với khoảng cách sáu bảy mươi dặm đối với bọn chúng cũng không thành vấn đề, thậm chí có thể hoàn thành một cách rất nhẹ nhàng. Tuy nhiên, nếu không được sử dụng hồn lực, dưới tình huống lại có thêm phụ trọng, việc này không thể dễ dàng hoàn thành được.

"Mộc Bạch, chúng ta …. trước tiên nghỉ một chút có sao không?" Đường Tam trong lúc chạy đột nhiên ngừng cước bộ. Lúc này, mặc dù mới chạy không xa, nhưng trên trán hắn đã lấm tấm mồ hôi. Hai tên này trước đó mặc dù đã tiêu hao không ít hồn lực, nhưng lúc này lại không phải sử dụng hồn lực để chạy, mà là dùng thể lực, bọn chúng hiển nhiên là tốt nhất trong Sử Khắc Lai thất quái. Lúc này, Tiểu Vũ, Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Tạp đã tụt lại đằng sau vài trăm thước, theo sát phía sau là Chu Trúc Thanh, Trữ Vinh Vinh rơi vào vị trí cuối cùng.

"Tiểu Tam, làm sao vậy?" Đái Mộc Bạch ngừng lại, có chút nghi hoặc nhìn Đường Tam. "Mười vòng cũng không có ngắn chút nào, sao không mau chạy nhanh đi."

Đường Tam nói: "Mộc Bạch, có nhớ rõ hay không? Sư phụ vừa rồi trước khi chúng ta xuất phát có nói qua, chúng ta là một cá thể, người yêu cầu chúng ta hoàn thành tập thể lần trừng phạt này. Ngươi xem, Trúc Thanh cùng Vinh Vinh cũng đồng thời cùng chúng ta chịu phạt. Ngoài việc ta phải hoàn thành mười hai vòng, thì các ngươi phải đồng thời hoàn thành. Đối với sư phụ ta hiểu rất rõ, lần này người không chỉ muốn trừng phạt chúng ta, mà đồng thời giúp chúng ta rèn luyện thân thể. Hôm qua sư phụ có nói với ta, thân thể là trụ cột của hồn sư. Ta có thể hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu nhanh hay chậm, là liên quan tới tố chất thân thể. Càng quan trọng hơn chính là, lần trừng phạt này chỉ sợ là một khảo nghiệm của sư phụ đối với chúng ta. Người muốn khảo nghiệm tính tập thể của chúng ta. Tính riêng lẻ, bàn về thể lực, ta và ngươi có thể cầm cự được, nhưng bọn chúng thì chưa chắc. Ta xem, chúng ta phải tìm một vài biện pháp, giúp cho mọi người cùng hoàn thành khảo nghiệm lần này."

Là đệ tử duy nhất của đại sư, Đường Tam hiển nhiên là hiểu rất rõ đại sư. Nghe hắn nói xong, Đái Mộc Bạch chậm rãi gật đầu, "E rằng đây là sự thật, chờ bọn chúng đi lên, chúng ta … trước tiên thương lượng một chút."

Rất nhanh, năm người phía sau đã đuổi kịp, Đường Tam đem cái nhìn bản thân đối với trừng phạt hôm nay nói ra một lượt.

Áo Tư Tạp nhíu mày nói: "Ta cho rằng Đường Tam nói rất đúng. Đại sư hẳn là muốn khảo nghiệm chúng ta. Phụ trọng của chúng ta đều bất đồng, hẳn là đại sư đã có tính toán cực hạn thể lực mà chúng ta có thể chịu đựng được. Giống như trường hợp của Đường Tam và Đái lão đại, hẳn là vừa đạt tới cực hạn để có thể hoàn thành, thậm chí còn có thể dư thể lực. Giống như mập mạp hẳn là vừa đẹp chạm tới mức cực hạn, tự nhiên cũng có thể vượt qua phạm vi cực hạn có thể thừa nhận. Chỉ cần các ngươi thông qua việc hợp lực, mới có thể hoàn thành. Quá khả năng chịu đựng phụ trọng, chỉ sợ không chỉ có mình ta, mà còn có Vinh Vinh."

Nói xong câu cuối cùng, trên mặt hắn không khỏi lộ vẻ cười khổ. Chạy mới được hai dặm, hắn đã cảm giác được giỏ tre trên lưng ngày càng trầm xuống, trán nhễ nhại mồ hôi, mà còn một khoảng cách rất lớn đang đợi phía trước, hắn có thể tự khẳng định là không thể kiên trì nổi.

Mập mạp Mã Hồng Tuấn lẫm liệt nói thật to: "Không bằng chúng ta gian lận đi. Chúng ta len lén dùng một chút Khôi phục hương tràng của Tiểu Áo, còn sợ thiếu thể lực sao?"

"Gian lận?" Áo Tư Tạp tức giận trừng mắt nhìn mập mạp. Hắn là người thông minh, tuyệt đối sẽ không làm chuyện điên rồ, "Mập mạp, ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi có thể khẳng định được đại sư không nhờ sư phụ khác giám sát chúng ta hay không? Nếu vạn nhất việc gian lận bị phát hiện, e rằng trừng phạt lúc đó không đơn giản như bây giờ đâu. Hơn nữa đại sư đối với chúng ta tiến hành trừng phạt, nhất định có thâm ý của người, chỉ biết rằng đối với chúng ta là tốt. Bây giờ chúng ta nếu muốn có biện pháp, nhất thiết phải biết tiết kiệm thể lực."

Đường Tam đột nhiên mở miệng nói: "Sư phụ mặc dù bắt chúng ta mang phụ trọng chạy, không thể sử dụng hồn lực, bảy người chúng ta tổng phụ trọng lớn như vậy, nhưng chỉ cần có thể mang theo hết chỗ phụ trọng này là tự nhiên hoàn thành trừng phạt. Áo Tư Tạp, đem tảng đá của ngươi đưa cho ta đi."

Áo Tư Tạp sửng sốt một chút, cười hắc hắc. "Hảo huynh đệ, bất quá, bây giờ không cần. Ta xem không bằng như vầy, chúng ta bảy người từ bây giờ bắt đầu, dựa theo tốc độ người nào chậm nhất mà chạy, như vậy mọi người sẽ chạy cũng một chỗ, mà cách này còn có thể tiết kiệm thể lực. Đợi đến khi kẻ nào không thể kiên trì nổi nữa, thì chúng ta sẽ hỗ trợ điều chỉnh phụ trọng, cứ như vậy là có tiếp tục chạy đồng thời tiết kiệm thể lực. Các ngươi thấy sao?".

Trữ Vinh Vinh ở một bên, cười nói: "Tiểu Áo, ngươi trông không có vẻ thông minh đến như vậy a"

Áo Tư Tạp trên mặt hiện lên vẻ đương nhiên, "Không biết khi còn bé ta được gọi là Tiểu vương tử thông tuệ sao? Việc này thì ăn nhằm gì."

Đái Mộc Bạch là người lớn tuổi nhất, thực lực cũng là cực mạnh, thể hiện uy thế của lão đại, "Đừng nhiều lời nữa, nói chuyện cũng sẽ lãng phí thể lực, chúng ta chạy tiếp thôi, cứ dựa theo cách của Tiểu Áo mà làm."

Lập tức bảy người bắt đầu có một khởi đầu mới trong cuộc hành trình dài.

Không thể nghi ngờ, trong bảy người, phụ trợ hệ hồn sư Áo Tư Tạp và Trữ Vinh Vinh tự nhiên có thể lực kém cỏi nhất, mọi người cứ dựa theo tốc độ của hai người mà chạy, đồng hành thẳng hướng Tác Thác thành, với tốc độ trung bình của cả nhóm chạy hết vòng đầu.

Trong lúc chạy, mọi người từ từ cảm giác được áp lực do phụ trọng mang lại. Nếu chỉ là chạy bình thường, cho dù không sử dụng hồn lực, một vòng sáu dặm lộ trình đối với bọn chúng không là vấn đề gì. Hồn lực đã cải tạo thân thể giúp bọn chúng có khả năng chịu đựng tốt hơn nhiều lần so với người bình thường, ngay cả Áo Tư Tạp với Trữ Vinh Vinh là phụ trợ hệ hồn sư cũng vậy. Nhưng có phụ trọng, thân thể rõ ràng trở nên không thích ứng, sau vòng đầu tiên, Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp hai người mồ hôi chảy đầm đìa, những người khác cũng không giấu nổi vẻ mệt mỏi.

Trữ Vinh Vinh không nghi ngờ là người có thể lực kém nhất. Áo Tư Tạp mặc dù cũng là phụ trợ hệ hồn sư, nhưng dù sao hắn cũng đã đột phá ba mươi cấp, thân thể có ba hồn hoàn gia trì thuộc tính, thể trạng so với Trữ Vinh Vinh tốt hơn không ít. Phụ trọng trên lưng Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch là một khối đá mười lăm cân. Tiểu Vũ, Chu Trúc Thanh cùng Mã Hồng Tuấn trên người mang phụ trọng mười cân. Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp mặc dù chỉ mang năm cân, nhưng cảm giác của bọn chúng lúc này như vác một toà núi lớn trên lưng, thân thể ngày càng trầm xuống, chỉ có thể cắn răng duy trì tốc độ đồng hành.

Nhìn thấy đại môn học viện trước mặt, làm mọi người có chút ngạc nhiên, đó là đại sư đang đứng nhìn họ hoàn thành vòng đầu tiên chạy ngược về học viện. Bên người đại sư hé ra một cái bàn, trên mặt bàn là một cái thùng to.

"Từng người uống nước, sau đó lại tiếp tục." Lời nói của đại sư luôn luôn đơn giản đi thẳng vào vấn đề.

Bên trong thùng là nước ấm, mùi vị tựa hồ có cho muối vào. Dưới sự giám sát của đại sư, mỗi người được phép uống một cốc nước mát, sau đó lập tức bị đốc thúc tiếp tục thi hành án phạt .

Theo thời gian trôi qua, đại hoả cầu trên không trung dần dần hướng chính giữa đỉnh đầu, mang đến sức nóng ngày một gia tăng. Mọi người sau khi uống nước muối, thể lực được bổ sung một ít, Đường Tam và Đái Mộc Bạch không cảm thấy gì, nhưng Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh lại cảm giác rõ ràng được khí lực bản thân được khôi phục vài phần.

Nhìn bóng lưng chúng đệ tử dần dần đi xa, đại sư đứng tại chỗ khuôn mặt không chút thay đổi, nhưng khi chứng kiến bảy người bọn chúng đồng thời quay lại, sâu trong ánh mắt hắn rõ ràng toát ra vài phần hài lòng. Vác theo thùng nước bước vào phía trong học viện, lúc này, hắn không chỉ là sư phụ dạy đệ tử, mà còn là trưởng giả quan tâm đến bọn chúng. Hắn cũng không phải muốn ngược đãi đệ tử, mà là để cho bọn chúng trải qua chánh thức rèn luyện.

Lần thứ hai quay lại, lần thứ ba quay lại, lần thứ tư…

Trước mỗi một lần mọi người trở lại học viện, nước uống đã được đại sư chuẩn bị đầy đủ, độ ấm thích hợp có pha thêm chút muối. Nước ấm dễ dàng hấp thu, muối bổ sung thể lực mất đi vì toát mồ hôi, cho dù là Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp đều cảm giác chính mình kiên trì có chút kỳ tích, chạy xong bốn vòng, ngoại trừ lúc uống nước, còn lại đều chưa có dừng lại lần nào.

Nhưng là lần thứ năm lúc quay về, tốc độ Áo Tư Tạp với Trữ Vinh Vinh bắt đàu chậm lại rõ rệt, cảnh vật trước mắt trở nên mở hồ, hai chân trì trệ giống như đeo chì, mang giỏ trúc sau lưng giống mang theo trọng lực của một quả núi. Dưới tình huống chạy tập thể như thế này, nhưữn ngwoif khác thể lực còn được bảo trì khá tốt, mặc dù lúc này mồ hôi chảy đầm đìa, nhưng tinh thần lại rất tốt.

"Tiểu Áo, đem tảng đá của ngươi cho ta đi." Đường Tam hướng Áo Tư Tạp nói.

Đái Mộc Bạch đồng thời vươn tay ra hướng Trữ Vinh Vinh.

Lúc này đây, Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh cũng không có cự tuyệt. Bọn họ rất rõ ràng, thể lực của bản thân đã có chút cạn kiệt, nếu còn không chịu, sợ rằng lần này không thể kiên trì nổi để quay về tới học viện.

Phụ trọng của Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch trực tiếp từ mười lăm cân biến thành hai mươi cân, mỗi giỏ trúc chứa hai tảng đá. Năm cân nhìn qua không quá nặng, nhưng dưới tình huống thể lực đang bị tiêu hao, năm cân này lại gây cho hai ngươi một gánh nặng rõ ràng. Mặc dù vẫn có thể bảo trì đồng hành, nhưng hô hấp hai người trở nên nặng nên hơn.

Trái ngược lại, mất đi áp lực của năm cân phụ trọng, Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh trong nháy mắt sinh ra một loại cảm giác siêu thoát, phảng phất toàn thân trở nên nhẹ nhàng có thể bay lên, miệng thở dốc vài tiếng, việc chạy nhất thời trở nên dễ dàng hơ nhiều, chẳng những khôi phục lại tốc độ đồng hành vốn có, thậm chí còn có chút cảm giác dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ.

Vòng thứ năm, thứ sáu, thứ bảy, ba lần quay về đều kết thúc như vậy. Bắt đầu lần quay về thứ tám thì đã gần hai canh giờ thời gian trôi qua, lúc này mặt trời đã chếch đỉnh đầu, đã trôi qua giữa trưa. Hô hấp từng người trở nên gian nan hơn, phổi tựa như bị hoả thiêu nóng rực, mỗi một bước chạy, trên mặt đất lưu lại một vệt nước, đó là vệt mồ hôi chảy từ trên người xuống. Bắt đầu từ vòng trước, khi quay lại học viện, mỗi người được bổ sung biến thành hai chén, hơn nữa còn có thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi. Đại sư cũng không có thúc giục bọn chúng, vẫn như cũ trước khi bọn chúng quay lại đã chuẩn bị sẵn nước muối ấm.

"Không được, ta không được." Người nói chính là Mã Hồng Tuấn, bước chân loạng choạng, suýt nữa thì gục xuống mặt đất. Mập mạp ngừng lại, hai tay chống đầu gối, thở hổn hển từng ngụm, da mặt hắn tái nhợt, tựa hồ mỗi lần hô hấp đều rất khó khăn.

Mọi người trước sau ngừng lại, giờ khắc này, mọi người đều không nói nên lời, nhìn nhau, bọn chúng phát hiện quần áo trên người đồng bọn đều như được ngâm bằng mồ hôi. Đáng chú ý nhất là Chu Trúc Thanh, mặc dù tuổi nàng là nhỏ nhất, nhưng trong ba nữ hài tử lại là người phát dục sớm nhất, quần áo ướt đẫm dính chặt vào da thịt, lô ra đường cong mê người. Đáng tiếc chính là, bây giờ không có ai có tinh lực mà chú ý mỹ cảnh, ai cũng đứng tại chỗ không ngừng thở dốc. Vốn Đường Tam và Đái Mộc Bạch không đến nỗi uể oải như thế, nhưng bọn hắn trên người mang thêm phụ trọng của Áo Tư Tạp và Trữ Vinh Vinh, so với mọi người nặng hơn rất nhiều. Trong bảy người, duy nhất chỉ có Tiểu Vũ là có vẻ thoải mái. Tiểu Vũ đã đạt tới ba mươi cấp, nhưng phụ trọng của nàng cùng Chu Trúc Thanh, Mã Hồng Tuấn là giống nhau. Hơn nữa, thân mình nàng thể trọng lại nhẹ, lúc này cũng chỉ có nàng có cảm giác hoàn thành nổi mục tiêu.

Liên tục thở dốc gần năm phút thời gian, mọi người mới dần dần khôi phục ý thức. Mã Hồng Tuấn nhịn không được nói: "Dù sao cơm trữa cũng không được ăn rồi, không bằng chúng ta chạy chậm một chút được không? Ta không được, nếu lại chạy tiếp, sợ rằng sẽ bị chết vì kiệt sức."

Đái Mộc Bạch nhíu mày nói: "Chậm? ngươi không phát hiện đại sư mỗi lần chuẩn bị cho chúng ta nước muối độ ấm giống nhau ư? Đối với việc tốc độ của chúng ta chậm lại, rõ ràng là đã sư đã tính toán được tình trạng thể lực của chúng ta. Nếu chạy quá chậm, sợ rằng còn có thể có thêm trừng phạt xuất hiện. Mặc dù đại sư đối với chúng ta huấn luyện nghiêm khắc, nhưng người cũng chỉ muốn tốt cho chúng ta mà thôi. Nhất định phải kiên trì. Mập mạp, đưa phụ trọng của ngươi cho ta đi."

Mã Hồng Tuấn có chút giật mình, nhìn Đái Mộc Bạch, "Đái lão đại, ngươi vân chạy được chứ?"

Đái Mộc Bạch ưỡn ngực, "Mập mạp, nhớ kỹ, nam nhân không thể nói không được. Mang lại đây."

Cùng lúc Đái Mộc Bạch đem hòn đá sau buộc vào giỏ tre sau lưng mình, Đường Tam đi tới bên cạnh Chu Trúc Thanh. Mặc dù hắn không rõ tại sao Đái Mộc Bạch không giúp Chu Trúc Thanh gánh chịu phụ trọng, nhưng trạng thái thân thể hắn lúc này cũng không sai biệt lắm so với Đái Mộc Bạch, mà Chu Trúc Thanh mặc dù ngoài miệng không nói ra, nhưng rõ ràng thể lực đã tiêu hao rất lớn.

"Để ta giúp ngươi đi, Trúc Thanh" Đường Tam thân thủ hướng tới giỏ tre sau lưng Chu Trúc Thanh tìm kiếm. Chu Trúc Thanh xoay người tránh khỏi tay của Đường Tam, "Không cần, ta còn có thể kiên trì, ngươi so với bọn ta còn phải chạy nhiều hơn hai vòng, bây giờ tiêu hao lớn như vậy, làm sao có thể kiên trì đến cuối cùng?" Đường Tam sửng sốt nhìn Chu Trúc Thanh một chút, hắn đột nhiên phát hiện, nàng tựa hồ không còn lạnh lùng như trước nữa.

Mọi người lại bắt đầu, lúc này, tốc độ đã giảm xuống, Đái Mộc Bạch mặc dù không rên rỉ một tiếng nào, nhưng có thể rõ ràng nhìn ra, bước chạy của hắn trở nên trầm trọng hơn rất nhiều, mỗi bước lưu lại mồ hôi nhiều nhất trong bảy người. Mang giúp phụ trọng cho mập mạp là mười cân, mà lúc này thể lực vốn cũng không còn nhiều, dưới tình huống gia tăng phụ trọng lên đến ba mươi cân sinh ra ảnh hướng lớn tới sự tiêu hao thể lực của hắn.

Vòng thứ tám đã kết thúc, khi đại sư đưa cho bọn chúng nước muối ấm, nhìn thoáng qua giỏ tre sau lưng mọi người, nhưng lại không nói gì.

Vòng thứ chín lại tiếp tục, mặc dù không có phụ trọng, nhưng thể lực của Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh đã đạt gần tới khả năng cực hạn, Ma Hồng Tuấn thì khôi phục được một chút, Tiểu Vũ vẫn còn có thể kiên trì, Chu Trúc Thanh bước chạy ngày càng chậm, ngược lại Đường Tam tựa hồ cắn răng cố gắng vượt qua cực hạn của bản thân, nhìn qua cũng không có dấu hiệu gì kiệt sức. Mắt nhìn thấy Tác Thác thành , vòng thứ chín đã hoàn thành một nửa, đột nhiên, đôi chân Đái Mộc Bạch lảo đảo một cái, cả người gục xuống phía trước.

Nếu trong quá khứ, với thực lực của Đái Mộc Bạch, động thân một cái là có thể đứng thẳng, nhưng lúc này, thể lực của hắn đã thực sự tiêu hao quá độ. Đường Tam vẫn chạy bên cạnh Đái Mộc Bạch, mắt thấy hắn sắp ngã sấp xuống, vội vàng chạy vọt tới một bước, đỡ lấy bả vai hắn. Đôi đồng tử màu tím của Đái Mộc Bạch đã tụ vào giữa, gần như hợp thành một. Tình huống này bọn chúng đã gặp qua lúc nguy hiểm, đây là một loại biểu hiện của sự cực hạn.

Đái Mộc Bạch không tự thân đứng vững được, cả người tựa vào vai Đường Tam, ngực phập phồng mãnh liệt, trạng thái toàn thân tựa như bị thoát lực.

"Đái lão đại, ngươi sao rồi?" Mọi người vội vàng chạy tới, ân cần hỏi thăm. Đường Tam cũng không có lên tiếng, nhưng lại trực tiếp lấy hòn đá mười lăm cân nặng nhất trong giỏ trúc của Đái Mộc Bạch ra, để vào trong giỏ tre của mình.

"Tiểu Tam, không cần, ta còn có thể kiên trì." Đái Mộc Bạch miễn cưỡng đứng thẳng lên, trong mắt lộ vẻ kiên nghị, nhìn Đường Tam, "ngươi ngay cả thống khổ cực đại do hồn hoàn của Nhân diện ma chu đem lại cũng có thể cầm cự, tại sao ta lại không thể kiên trì được. Ta có thể. Các huynh đệ, nhất định chúng ta không ai được ngã xuống."

Vừa nói, Đái Mộc Bạch mạnh mẽ lấy tảng đá mười lăm cân từ trong giỏ trúc của Đường Tam ra, một lần nữa bỏ lại vào giỏ trúc của mình.

"Đái lão đại, đem hòn đá của ta trả lại cho ta đi" Mã Hồng Tuấn đột nhiên mở miệng. Lúc này toàn bộ trừng phạt đã gần như hoàn thành, chỉ còn một vòng rưỡi nữa, nhưng ai cũng biết, Đái Mộc Bạch vác ba mươi cân phụ trọng thì không có khả năng hoàn thành. Trữ Vinh Vinh đột nhiên tiến lên từng bước, "Còn có ta nữa, ta khá hơn nhiều rồi, có thể mang được rồi."

Đường Tam nói: "Thôi Vinh Vinh, để cho mập mạp kiên trì một lúc đi."

Mã Hồng Tuấn một lần nữa nhận lại phụ trọng của mình, giúp cho sức nặng trên vai Đái Mộc Bạch giảm bớt mười cân. Dưới yêu cầu của Đường Tam, tảng đá phụ trọng năm cân của Trữ Vinh Vinh cũng từ bên giỏ trúc của Đái Mộc Bạch chuyển sang giỏ của hắn, lúc này phụ trọng trên vai hắn đạt tới hai mươi lăm cân.

Hành trình lại được tiếp tục, mỗi lần cất bước đều gian nan, Đái Mộc Bạch dưới tình huống giảm bớt mười lăm cân phụ trọng, với nghị lực cứng cỏi kiên trì quay về.

Vòng thứ chín, mọi người giúp đỡ lẫn nhau, lúc này mặc dù vẫn chạy như cũ, nhưng trên thực tế, tốc độ so với bước đi không nhanh hơn bao nhiêu. Từ lúc bắt đầu thi hành hình phạt đến bây giờ, đã trải qua ba canh giờ. Uống từng ngụm từng ngụm nước muối ấm, bảy người như được vớt ra từ trong nước, đại sư vẫn như cũ đứng bên cạnh không nói lời nào.

Đái Mộc Bạch tinh thần tích cực, "Các huynh đệ, còn một vòng cuối, mọi người phải cố gắng kiên trì." Áo Tư Tạp đột nhiên mở miệng nói: "Tiểu Tam, đem phụ trọng của ta trả lại cho ta đi. Còn một vòng cuối nữa thôi, ta có thể cầm cự được." Đường Tam sửng sốt một chút, hắn đột nhiên phát hiện, trong mắt Áo Tư Tạp tựa hồ chứa rất nhiều thứ, nhưng nhìn xuống hai chân hắn đang không ngừng run rẩy, Đường Tam lắc đầu, "Không cần, ta có thể chạy được." Áo Tư Tạp đi tới bên người Đường Tam, mồ hôi không ngừng chảy xuống, nhưng lúc này ánh mắt hắn trở nên vô cùng kiên định, "Nếu là huynh đệ của tam thì hãy trả lại cho ta. Ta có thể làm được."

Trữ Vinh Vinh ở một bên thở dốc một cách khó khăn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nhưng nhìn thấy Áo Tư Tạp lấy tảng đá năm cân từ trong giỏ trúc của Đường Tam ra, nhìn không được nói: "Tiểu, tiểu ….Áo……, ngươi …. Hôm nay …. Nhìn thực sự ….. giống một nam nhân."

Áo Tư Tạp lúc này cười cũng không còn sức, chỉ có thể vỗ nhẹ vào ngực, tỏ ra bộ dáng tất nhiên.

Lúc này đây, Sử Lai Khắc thất quái thể lực đã cạn kiệt, nhưng ánh mắt bọn chúng không có chút thư thả. Đôi khi, thiên tài và người thường khác nhau là ở điểm đó. Ý chí lực có kiên định hay không, chỉ cần trải qua một lần cực hạn là có thể thay đổi hết..

Vòng trừng phạt thứ mười rốt cuộc bắt đầu. Lúc này, mọi người thực sự quá mệt để có thể cử động thêm nữa, miễn cưỡng chuyển động đôi chân, từng bước từng bước tiến về phía trước. Không được sao? Không, đi được, chúng ta đều đi được. Vác hòn đá sau lưng, bước từng bước nặng nhọc, bọn chúng từng chút một tiến tới mục tiêu.

Đi được một dặm, Áo Tư Tạp suýt nữa té xỉu, hòn đá sau lưng một lần nữa chuyển sang giỏ trúc của Đường Tam.

Đi được hai dặm, hòn đá sau lưng Chu Trúc Thanh được chuyển sang giỏ trúc của Tiểu Vũ.

Đi được ba dặm, Trữ Vinh Vinh té xỉu, Đường Tam đem tảng đá của mình chuyển cho Đái Mộc Bạch, ôm Trữ Vinh Vinh bước tiếp.

Quay lại một dặm, Áo Tư Tạp té xỉu, Chu Trúc Thanh nhận lại tảng đá của mình, tảng đá của Tiểu Vũ chuyển sang cho Mã Hồng Tuấn, Trữ Vinh Vinh chuyển sang lưng của Tiểu Vũ, Đường Tam cõng Áo Tư Tạp.

Quay lại hai dặm, Chu Trúc Thanh té xỉu, Đái Mộc Bạch miễn cưỡng ôm lấy nàng.

Khoảng cách chỉ còn năm trăm thước, Đường Tam trước ngực đeo giỏ trúc, phụ trọng trong đó khoảng mười lăm cân chuyển từ bên Chu Trúc Thanh và Đái Mộc Bạch sang, sau lưng cõng Áo Tưu Tạp. Đái Mộc Bạch

cõng Chu trúc Thanh. Tiểu Vũ cõng Trữ Vinh Vinh. Mã Hồng Tuấn vác hai mươi cân phụ trọng. Bọn chúng cơ hồ là lê từng bước từng bước đến đích.

"Thả, thả ta xuống đi..." Âm thanh suy yếu của Trữ Vinh Vinh từ sau lưng Tiểu Vũ cất lên, hai chân Tiểu Vũ lảo đảo một cái, suýt nữa té ngã xuống đất. Mà Trữ Vinh Vinh từ trên lưng nàng trườn xuống, hai người đỡ nhau, từng bước từng bước tiến về phía trước. Áo Tư Tạp từ trong hôn mê tỉnh lại, giãy dụa nhảy xuống khỏi lưng Đường Tam, được Đường Tam đỡ cánh tay bước tiếp. Chu Trúc Thanh còn chưa có tỉnh lại. Nàng mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng so với Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh còn mệt hơn nhiều. Mã Hồng Tuấn mặc dù béo, nhưng thể lực so với Chu Trúc Thanh lại tốt hơn nhiều, hơn nữa, Đái Mộc Bạch lại giúp hắn mang phụ trọng một đoạn, tình huống tự nhiên tốt hơn rất nhiều. Đương nhiên, lúc này Mã Hồng Tuấn đã đạt tới trạng thái cực hạn, hợp lại với Đường Tam và Áo Tư Tạp, ba người đỡ nhau bước từng bước về đích.

Nếu trừng phạt chỉ dành cho từng người một, thì với thể lực của Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp, sợ rằng đã sớm không kiên trì được. Nhưng trừng phạt lần này dành cho bảy người, tương trợ lẫn nhau, và dưới sự tương trợ này, sự kiên cường trong trái tim bọn chúng đã được kích phát.

Cảnh vật trước mắt trở nên mơ hồ, không thể nhìn ra đích đến, thân thể bọn chúng lúc này hoàn toàn dựa vào ý chí chống đỡ mới có thể tiếp tục bước.

Đường Tam lưng mang tảng đá nặng, hai tay đồng thời dìu Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Tạp, giúp bọn hắn chống đỡ một phần thể trọng, mặc dù không thể sử dụng hồn lực, nhưng dưới trạng thái cơ thể suy kiệt cực hạn như vậy, đặc tính dẻo dai bền bỉ của Huyền Thiên công đã từ từ phát huy, nếu không hắn cũng không cách nào duy trì đến tận bây giờ.

Eo lưng Đái Mộc Bạch oằn xuống, hai con ngươi tím đã có vài phần màu đỏ, mỗi một bước đi phảng phất như có trọng lực ngàn cân đặt trên người.

Bốn trăm thước....., ba trăm thước....., hai trăm thước ....., một trăm thước.

Khuôn mặt đại sư cứng ngắc đã xuất hiện trước mặt mọi người. Mắt nhìn thấy bộ dáng bọn chúng dìu nhau đi tới đích, ngay cả đại sư cũng không khỏi động dung.

Vòng cuối cùng này, bọn chúng đi suốt một canh giờ, nhưng cuối cùng cũng kiên trì đến đích.

Phốc thông, phốc thông... Bảy người cơ hồ trước sau ngã xuống đất, Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh, Mã Hồng Tuấn cơ hồ cùng lúc bất tỉnh.

---

43. Chương 42: Đại Sư Là Ma Quỷ.

"Ca, ta đi cùng ngươi"

Tiểu Vũ đồng dạng chống bàn đứng lên, nhưng mới bước được một bước, cả người lại ngã sấp xuống đất. Tình trạng thân thể nàng mặc dù so với Chu Trúc Thanh tốt hơn không ít, nhưng vừa rồi phải cõng Trữ Vinh Vinh một đoạn không ngắn, đồng dạng cũng đạt tới cực hạn.

"Tiểu Tam, ta đi cùng ngươi"

Người nói chính là Đái Mộc Bạch, đồng dạng đeo phụ trọng sau lưng, lảo đảo đuổi tới bên người Đường Tam. Hai người đối mắt nhìn nhau, khuôn mặt tái nhợt miễn cưỡng lộ ra tia cười có chút quái di, đồng thời vươn tay phải của mình lên vỗ vào nhau .

Sau một khắc, hai kẻ nhận nhiều "trừng phạt" nhất trong đám đồng thời ngã xuống, nằm ngay bên cạnh đồng bạn.

Sử Lai Khắc thất quái, bảy người thụ phạt, lúc này cả bảy người đều nằm gục xuống.

Đại sư mắt nhìn thấy bọn chúng từng người từng người lần lượt ngã xuống, nhưng thuỷ chung không động. Cho đến khi Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch cuối cùng đồng thời té xỉu, hắn trên mặt mới toát ra một tia cười nhàn nhạt.

"Không từ bỏ, không vứt bỏ. Tốt lắm, tốt lắm."

Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực và mấy vị sư phụ khác yên lặng xuất hiện bên cạnh đại sư. "Đại sư, ngươi làm tốt lắm. Đủ nhẫn tâm."

Đại sư cũng không để ý đến trong lời nói Phất Lan Đức có chút bất mãn, phất phất tay, "Mau dẫn bọn chúng đi đi." Kể cả đại sư, chúng sư phụ vội vàng tháo giỏ tre trên người bọn nhỏ, ôm bọn chúng đi vào học viện.

Khi Đường Tam tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong túc xá, cảm giác ấm áp từ bốn phương tám hướng truyền vào trong cơ thể làm hắn rên rỉ suýt thành tiếng. Lấy lại bình tĩnh, Đường Tam phát hiện bản thân đang xích loã nằm trong một cái thùng gỗ lớn, bên trong tràn đầy chất lỏng màu nâu. Áo Tư Tạp ở bên kia, còn đang bất tỉnh trong cái thùng gỗ. Bên trong túc xá lúc có nhiều hơn hai cái thùng gỗ lớn, trông giống như nuôi cá vậy. Tiện tay khuấy chất lỏng quanh ngươì, mùi vị dược thảo nồng đậm xộc lên mũi. Cái mũi Đường Tam giật giật, trong lòng nhất thời rõ ràng vài điểm.

Sau khi đi tới thế giới này, hắn mặc dù không có cẩn thận nghiên cứu dược vật nơi đây, nhưng đại khái cũng biết một ít. Dược tài ở cái thế giới này so với thế giới trước của hắn có rất nhiều điểm giống nhau, mà cái chất lỏng bên trong cái thùng gỗ hắn đang nằm này hẳn chỉ dùng một vài loại dược tài tự nhiên đun nóng mà thành, có tác dụng thư cân hoạt huyết cùng với bồi nguyên. Khó trách lúc trước thể lực tiêu hao cạn kiệt, mà bây giờ tỉnh lại cũng không có cảm giác thống khổ gì mấy. Chỉ có hai chân thoáng đau nhức, thân thể có chút như nhũn ra.

Sau đó Đường Tam mới biết được, đại sư vì duy trì nước ấm bên trong thùng gỗ, cứ sau một khoảng thời gian nhất định lại đổ thêm một ít nước nóng vào. Đối với nữ đệ tử thì nhờ nữ hài tử trong thôn hỗ trợ.

Ngay gần thùng gỗ dán một tờ giấy, mặt trên có chữ viết của đại sư. "Sau khi tỉnh lại thì đến thực đường ăn cơm" Chứng kiến hai chữ ăn cơm, Đường Tam nhất thời cảm giác trong bụng mình sôi ùng ục, vừa nghĩ đến đã nổi lên cơn đói cồn cào.

Sau khi từ trong nước đứng dậy, hắn mới phát hiện ngoài hai cái thùng gỗ to còn có hai cái thùng gỗ nhỏ hơn một chút, bên trong là nước sạch, hiển nhiên là cho bọn chúng tẩy rửa thân thể. Nước trong không được làm ấm, khiến cho Đường Tam trong lúc ngâm người không khỏi rùng mình, thần chí linh mẫn, nhất thời cảm giác sảng khoái vô cùng. Cảm giác bủn rủn toàn thân dần dần biến mất.

Vội vã rửa sạch dược thuỷ trên người, thay một bộ quần áo sạch sẽ, Đường Tam lúc này mới đi ra túc xá. Hắn kinh ngạc phát hiện bên ngoài trời đã đầy sao. Trong ban đêm yên tĩnh, tiếng côn trùng và tiếng chim kêu vang, làm cho người ta có một cảm giác yên tĩnh.

Dùng sức co duỗi thân thể một chút, tiếng xương cốt toàn thân lách cách liên tiếp phát ra, khiến cho toàn thân phảng phất dãn ra, hít hai hơi không khí trong lành thật sâu thay thế trọc khí bên trong cơ thể, hướng thực đường bước nhanh tới.

Xa xa đã có thể chứng kiến ánh đèn thực đường toả sáng, khi Đường Tam đi vào bên trong, phát hiện ra một người đang ngồi ăn mạnh mẽ. Nghe được tiếng bước chân, đang ngồi ăn uống quay lại nhìn về phía Tiểu Tam, chính là Đái Mộc Bạch. Tu vi hồn lực giúp hắn tỉnh sớm hơn Đường Tam.

"Tiểu Tam, mau tới ăn đi, mùi vị đúng là không chê được."

Hai con ngươi tà dị trong mắt Đái Mộc Bạch đã khôi phục bình thường, nhìn thấy Đường Tam, vẻ mặt nhất thời mỉm cười. Bọn chúng đã hơn một lần đồng cam khổ, chia hoạn nạn, cái loại cảm giác này không cần ngôn ngữ biểu đạt, chỉ cần nhìn nhau đã có thể thấy tình bạn của đối phương.

Đi tới bên người Đái Mộc Bạch rồi ngồi xuống, trên bàn ăn trong thực đường còn có sáu phần thức ăn để riêng biệt, hiển nhiên là chuẩn bị sẵn cho hắn cùng những người khác. Trên bàn đồng dạng lưu lại mẩu giấy có chữ viết của đại sư. "Cơm nước xong, đem bát đũa rửa sạch sẽ. Dọn dẹp thùng gỗ trong phòng, thanh tẩy sạch sẽ. Không được ngủ, phải tu luyện hồn lực cho đến lúc hừng đồng. Sáng sớm tập hợp đi học."

Bữa cơm thập phần thịnh soạn, một chén lớn thịt bốc mùi thơm nức mũi, năm cái bánh bao lớn trắng như tuyết, còn có một chén súp, rau vào một ít hoa quả.

Sự kháng nghị của dạ dày làm cho Đường Tam không kịp nói chuyện với Đái Mộc Bạch, bắt đầu nhai nhồm nhoàm, đem thức ăn trước như phong quyện tàn vân(gió cuốn mây tàn) giải quyết triệt để.

Sảng khoái, rất sảng khoái, phi thường sảng khoái. Sau khi toàn bộ thể lực bị tiêu hao, bổ sung thực vật tựa hồ làm cho người ta cảm nhận được thân thể hấp thu nhanh chóng chất dinh dưỡng trong đó.

Đái Mộc Bạch trong lúc đó cũng đã ăn xong, tựa bàn nhìn Đường Tam, mắt thấy hắn ăn xong mới nói: "Tiểu Tam, đại sư thật là nhẫn tâm, so với viện trưởng Phất Lan Đức còn muốn hơn. Xem ý tứ đại sư nhắn lại, sợ rằng cuộc sống của chúng ta sau này không dễ chịu lắm. Trước kia đại sư cũng dạy ngươi như vậy hả?"

Đường Tam lắc đầu nói: "Sư phụ trước kia dạy ta đều là kiến thức lý luận, huấn luyện như vậy ta mới lần đầu tiên gặp phải. Bất quá, ngày hôm qua sư phụ có nói với ta, là một gã hồn sư, thân thể là trụ cột. Ta có thể thừa nhận siêu việt cực hạn năng lượng hồn hoàn của Nhân diện ma chu đánh sâu vào, không thể không có liên quan đến trạng thái thân thể được. Chỉ có thân thể càng mạnh mẽ mới có thể chứa đựng càng nhiều hồn lực. Có thể là bởi vì lý do này, sư phụ mới quyết định tăng cường huấn luyện thân thể chúng ta làm trụ cột."

Đái Mộc Bạch cười khổ nói: "Việc tăng cường này e rằng không đơn giản như vậy. Đại sư huấn luyện hoàn toàn dựa theo cực hạn của chúng ta mà an bài, nếu tố chất thân thể chúng ta không tốt, e rằng nằm vài ngày nữa cũng không dậy nổi. Bất quá chất lỏng kỳ quái kia tựa hồ cũng có tác dụng nhất định."

"Chết đói rồi, thức ăn ở đâu vậy?"

Một đạo thân ảnh nhanh như gió chạy từ bên ngoài vào, cũng không chào Đường Tam và Đái Mộc Bạch một câu, trực tiếp lao về phía đồ ăn trên bàn. Đó là Tiểu Vũ, nhìn khuôn mặt hồng hào nhỏ nhắn của nàng, Đường Tam nhất thời toát ra một tia mỉm cười. Hiển nhiên, Tiểu Vũ sau khi bị cực độ tiêu hao đã khôi phục hoàn toàn.

Tiểu Vũ vừa ăn, vừa nhìn tờ giấy trên bàn, đồng thời hướng về phía Đường Tam làm mấy động tác ra hiệu đợi ăn xong rồi mới nói. Từ sau khi bất tỉnh tới khi tỉnh táo lại, ăn xong thức ăn, Đường Tam lúc này cảm giác được thân thể lại uể oải, không muốn động, bắt chước động tác của Đái Mộc Bạch, tựa vào bàn ăn nhìn Tiểu Vũ không có một chút bộ dáng thục nữ nào với đống đồ ăn trước mặt.

Lượng thức ăn cho nữ đệ tử ngoại trừ bớt đi hai cái bánh bao thì giống mọi người. Tiểu Vũ mặc dù miệng không lớn, nhưng ăn cũng không có hàm hồ, sau một hồi công phu cũng đem đồ ăn trước mặt toàn bộ tiêu thất.

Người thứ tư đi tới thực đường, không phải là kẻ đã đạt tới ba mươi cấp-Áo Tư Tạp, mà là Chu Trúc Thanh. Chu Trúc Thanh đi vào, trên mặt thần sắc hết sức bình tĩnh, đến lúc nhìn thấy Đái Mộc Bạch khuôn mặt mới có chút biến đổi, nhưng từ trong mắt của nàng, Đường Tam rõ ràng không có tìm ra chút tâm tình bài xích nào hết.

Động tác ăn của Chu Trúc Thanh ưu nhã hơn nhiều so với Tiểu Vũ, nhai kỹ càng, mỗi một động tác càng nhìn càng thấy đẹp, mà đằng sau mỗi động tác thanh tú đó lại ẩn chưa một thứ, đó là tốc độ. Nếu không phải mắt nhìn thấy vật thực trước mặt nàng nhanh chóng giảm bớt, Đường Tam thật sự rất khó tin rằng những động tác chậm rãi như thế mà có thể ăn với tốc độ nhanh không ngờ.

"Thoải mái thật. Ăn no rồi."

Tiểu Vũ không chút tị hiềm trực tiếp tựa vào vai Đường Tam, "Đường Tam, ngươi lúc sau có chạy thêm hai vòng không?"

Đường Tam cười khổ lắc đầu, "Không, sau khi ngươi té xỉu, ta cùng Đái Mộc Bạch cũng hôn mê bất tỉnh. Tỉnh lại thì đã thấy đang nằm trong thùng gỗ chứa dược thuỷ."

Tiểu Vũ mặt cười đột nhiên đỏ lên, ngồi thẳng người, thấp giọng hỏi: "Lúc đó ngươi không mặc quần áo đúng không?" Đường Tam sửng sốt, gật đầu.

Tiểu Vũ le lưỡi, "Tại túc xá chúng ta có lưu lại tờ giấy, trên đó viết, không cần kinh hoàng, quần áo các ngươi là do thôn nữ hỗ trợ cởi ra. Đến thực đường ăn cơm."

Đường Tam cười a a, nói: "Tiểu Vũ, bộ dáng ngươi đỏ mặt thật đáng yêu, giống như quả táo chín vậy." Vừa nói hắn vừa đưa tay ra nhéo má Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ bất mãn trừng mắt nhìn hắn một cái, nhưng cũng không ngăn cản động tác của hắn.

Đái Mộc Bạch nói: "Áo Tư Tạp bọn họ ba người còn chưa có dậy, xem bộ dáng có vẻ rất mệt. Chúng ta trở về tu luyện đi, không biết ngày mai đại sư còn cho chúng ta huấn luyện ma quỷ như thế nào nữa đây."

Đường Tam gật đầu, liền thu thập bát đũa của mình, nhưng bị Tiểu Vũ ngăn cản. "Đi đi, việc rửa chén bát này không thể để nam nhân các ngươi làm được. Giao cho bọn ta được rồi."

Đường Tam mỉm cười, xoa xoa đầu Tiểu Vũ, xoay người bước ra ngoài.

Ánh mắt Đái Mộc Bạch lạc sang người Chu Trúc Thanh. Chu Trúc Thanh lúc này vãn chưa ăn xong,nhưng một tay nàng đem bát đũa của Đái Mộc Bạch để vào một chỗ. Miệng không nói ra, nhưng hành động đã chứng tỏ ý tứ của mình. Đái Mộc Bạch mừng rỡ, hắn tự nhiên biết da mặt Chu Trúc Thanh mỏng, nên cũng không lên tiếng, bước vội vàng đuổi theo Đường Tam.

Lúc hai người bữa ra tới cửa thực đường, sau lưng truyện đến âm thanh của Tiểu Vũ. "Việc rửa chén bát không phải việc nam nhân các ngươi nên làm, bất quá, thùng nước thuốc lưu lại cho các ngươi. Sáng mai nhớ dậy sớm giúp chúng ta nhé."

Đường Tam nghe xong hai chân lảo đảo, suýt nữa bước hụt ngưỡng cửa, quay đầu nhìn Tiểu Vũ thì vừa lúc chứng kiến trên mặt nàng hiện ra nét tươi cười giảo hoạt, hướng hắn phất phất tay.Một đêm không nói chuyện, lúc Đường Tam tỉnh táo lại cũng là lúc bình minh, đồng hồ sinh học đã đánh thức hắn dậy. Tối hôm qua lúc tu luyện, hắn nhập định rất sâu, cả người hoàn toàn đắm chìm trong hải dương nội lực Huyền Thiên công. Thậm chí ngay cả khi Áo Tư Tạp tỉnh dậy đi ăn cũng không biết. Tối qua, trước khi tu luyện, hắn cũng đã rửa sạch thùng nước của mình, lúc này bên trong phòng trống rỗng, Áo Tư Tạp đang ngồi trên giường tu luyện, thùng nước của hắn cũng đã được rửa sạch.

Lặng lẽ ra khỏi cửa, tu luyện Tử cực ma đồng, ăn điểm tâm, sau khi hoàn thành mọi việc Đường Tam mới bước tới cửa phòng Tiểu Vũ. Tiểu Vũ cùng Trữ Vinh Vinh cũng đã đi ăn, Đường Tam giúp hai người đem thùng gỗ xử lý sạch sẽ.

Tiếng chuông quen thuộc vang lên, Sư Lai Khắc thất quái cơ hồ cùng lúc chạy đến thao trường.

Đại sư đã đứng ở giữa thao trường đợi bọn chúng. Nhìn khuôn mặt bình tĩnh nhưng cứng rắn của đại sư, ngoại trừ Đường Tam, những người khác không tự giác cảm thấy có chút khẩn trương, thậm chí có chút e ngại.

"Tốt lắm. Hôm nay các ngươi đến đây rất nhanh."

Đại sư gật đầu, ánh mắt theo thói quen đảo qua mặt từng người một. "Hành động ngày hôm qua của các ngươi làm ta rất hài lòng, mặc dù có người không hoàn thành trừng phạt, nhưng điều làm ta hài lòng chính là, ta thấy được trên người các ngươi tinh thần không từ bỏ, không vứt bỏ. Là đồng bọn, như thế nào mới có thể làm cho mọi người yên tâm giao hậu tâm của mình cho người khác? Phải là hai chữ tín nhiệm. Các ngươi làm tốt lắm, tín nhiệm lẫn nhau, cho nên các ngươi đã hoàn thành rất tốt bài kiểm tra ngày hôm qua."

"Trước khi khoá trình hôm nay bắt đầu, Đường Tam, đi hoàn thành trừng phạt của ngươi ngày hôm qua đi."

"Vâng" Đường Tam đáp ứng một tiếng, xoay người hướng học viện chạy đi.

"Tiểu Tam, ta chạy cùng ngươi, ngày hôm qua đã nói rồi mà." Tiểu Vũ nhanh nhảu đuổi theo.

Trữ Vinh Vinh đột nhiên nói: "Chúng ta cùng đi đi, chúng ta không phải là một chỉnh thể hay sao?"

Áo Tư Tạp mở rộng cánh tay, "Làm nóng người cũng tốt, lần này chúng ta không phải là bị phạt, mà chỉ là chạy cùng, dù sao cũng không cần mang phụ trọng."

Mập mạp có chút buồn rầu nói: "Xem ra nếu thật sự phải giảm béo, tưởng ta nuôi béo chỗ thịt này đơn giản lắm sao?"

Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh đã chạy đi, "Nói nhảm ít thôi, mau đi nào."

Chỉnh thể, là một chỉnh thể tốt. Đại sư có chút ngạc nhiên nhìn đám đệ tử chạy đi, trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác xúc động. Trong đầu hắn thoáng hiện lên bốn chữ "Thiên chi kiêu tử" (The God's favored one). Mặc dù bảy đứa nhỏ này mới ở cùng với nhau chưa đầy một tháng, nhưng từ hành động lúc này có thể nhìn ra, tình bạn của bọn chúng kéo dài cả đời.

Hai bàn tay nắm chặt, Đại sư âm thầm quyết định, nhất định phải cố gắng hết sức mình bồi dưỡng đám nhỏ này thật tốt. Cũng từ ngày hôm nay, đại sư khiến cho Sử Lai Khắc thất quái hiểu rõ ràng ý nghĩa của hai từ "ma quỷ".

Quái vật mà gặp ma quỷ thì sẽ như thế nào?

Đại sư đối với đám đệ tử huấn luyện rất đơn giản. Mỗi ngày hai canh giờ đối chiến, tình huống đối chiến mỗi ngày cũng không giống nhau, song đấu tiến hành theo tổ hợp ngẫu nhiên, có khi lại là một chọi một, có khi một đấu hai, hai đấu hai, thậm chí là ba đấu ba, ba đấu bốn. Trong khi đối chiến, mỗi ngày đại sư lại đưa ra một ít yêu cầu đặc thù, tỷ như cho phép sử dụng hồn kỹ dạng gì, không cho phép sử dụng cái gì, hoặc phương thức hạn chế nào đó.

Sau khi chấm dứt huấn luyện đối chiến, thì tiến hành huấn luyện thể năng. Giống như ngày đầu tiên, lúc huấn luyện không cho phép sử dụng hồn lực, đồng thời phải là bảy người cùng nhau hoàn thành. Phương pháp huấn luyện thể năng đại sư có thể tăng dần lên. Đơn giản nhất là chạy mang phụ trọng, còn có phương pháp leo núi mang phụ trọng, nhưng bất luận là phương pháp nào cũng làm cho đám Sử Lai Khắc quái vật có chịu đựng tới cực hạn. Trải qua một đoạn thời gian, bọn chúng đã quen với việc tỉnh dậy trong thùng gỗ có chứa dược thuỷ.

Huấn luyện ma quỷ mặc dù gian khổ, nhưng đại sư lại không có tiết kiệm, trong phương diện ẩm thực, mang khả năng cao nhất thoả mãn khẩu vị của mọi người.

Do mật độ huấn luyện rất cao, sau ba tháng, Mã Hồng Tuấn đã có thể sử dụng Tà hoả hết sức lợi hại trong huấn luyện. Đường Tam, Áo Tư Tạp, Tiểu Vũ ba người chánh thức trở thành hồn tôn. Vì không muốn gây kinh động, lúc đi đăng ký cho bọn chúng ở Tác Thác Thành, đại sư cố ý để cho bọn chúng mỗi người đeo một cái mặt nạ đặc thù đã được chế tạo từ trước. Mặc dù nhất định sẽ gây ra sự hoài nhi, nhưng đối với tình huống, hồn sư muốn ẩn dấu dung mạo bản thân đã từng phát sinh qua, nên bọn chúng vẫn thành công nhận được tiền trợ cấp.

Ba tháng huấn luyện ma quỷ, đối với hồn lực của Sử Lai khắc Thất quái cũng không tăng lên nhiều, trong đó chỉ có hồn lực của Mã Hồng Tuấn tăng lên một bậc mà thôi. Nhưng trong ba tháng huấn luyện cực hạn như vậy, tố chất thân thể thay đổi rất nhiều.

Bây giờ, Đường Tam với Đái Mộc Bạch không còn như ngày đầu tiên nữa, phụ trọng mang theo đã vượt quá năm mươi cân, kết quả vẫn còn cảm thấy dư sức. Phải biết rằng, dưới tình huống không sử dụng hồn lực, đó cũng là một sự đáng sợ rồi. Tình huống thân thể đều có cải thiện rất lớn, dưới cường độ vận động cực lớn và bổ sung dinh dưỡng sung túc, trước tiên là nói về vóc người.

Đái Mộc Bạch rõ ràng trở nên thêm phần cường tráng, đôi con ngươi tà dị phát ra thêm vài tia uy thế. Cả người nhìn qua giống như tràn ngập lực lượng sẵn sàng bùng nổ, bây giờ thật sự giống một mãnh hổ xuống núi.

Áo Tư Tạp biến hoá càng rõ ràng hơn, cả người gầy hơn một chút, nhưng nếu bây giờ nhìn vào đường nét trên cở thể hắn, tuyệt đối không có ai nghĩ rằng hắn là phụ trợ hệ hồn sư. Thân hình cường tráng giống như đại đa số chiến hồn sư, đương nhiên giọng nói của hắn vẫn mềm nhũn như cũ, trên mặt, bộ râu quai nón rậm rạp cùng cặp mắt hoa đào đều không có gì biến hoá.

Bề ngoài Đường Tam biến hoá rất nhỏ, tướng mạo vẫn bình thường như trước, nhưng cả người nhìn qua càng thêm nội liễm, vóc người cũng không có phô trương thái quá, chỉ cao hơn một chút. Cảm giác giống như là một thiếu niên bình thường, nhưng lại tuyệt đối là dạng hiếm có khó tìm.

Điều khiển người khác phải vui mừng lẫn sợ hãi chính là, hồn lực của Đường Tam đã đạt tới ba mươi hai cấp, cái này không phải là kết quả của ba tháng huấn luyện mang đến, mà đến từ hồn hoàn của Nhân diện ma chu lúc đầu. Có lẽ bởi vì đã đột phá cực hạn, mặc dù hồn hoàn của Nhân diện ma chu gây cho Đường Tam sự thống khổ thật lớn, nhưng tiền lời cũng đồng dạng không hề ít chút nào. Ngoại trừ hồn hoàn, hồn cốt ra, ngay cả hồn lực cũng trực tiếp tăng lên tới ba mươi hai cấp, khiến cho những người khác hâm mộ không thôi, đường nhiên, chỉ là hâm mộ thôi, bọn chúng ai cũng không dám làm như Đường Tam mà đi hấp thu hồn hoàn vượt cấp.

Mã Hồng Tuấn thì gầy đi khá nhiều, nhìn qua không giống như tên béo trước kia, mặc dù vẫn còn mập mạp nhưng khiến cho người khác cảm giác mạnh mẽ.Hồn lực tăng lên tới hai mươi tám cấp, theo xu hướng bước thẳng tới mức đạt ba mươi cấp. Biến hoá thân thể khiến toàn thân hắn nhìn qua vô cùng sắc bén.

Tiểu Vũ vẫn bộ dáng như cũ, trong tất cả đám đệ tử thì nàng ngay cả biến hoá bên ngoài nhỏ nhất cũng khó thấy, ngay cả da tay cũng không có sạm đen đi, suốt ngày đều là bộ dáng vui sướng hoạt bát. Bất quá, mỗi ngày khi tiến hành đối chiến, nàng khiến cho mọi người nếm không ít đau khổ. Đệ tam hồn kỹ của nàng là Thuấn Di xuất quỷ nhập thần, ngay cả Đái Mộc Bạch với Đường Tam cũng gặp không ít đau khổ. Cũng may là khoảng cách thuấn di của nàng bây giờ chỉ có thể duy trì năm thước, mặc dù như vậy nhưng phối hợp với Yêu cung cùng Mị hoặc, ba hồn kỹ phát huy tác dụng cận chiến đủ để kẻ khác cảm thấy khinh khủng.

Trữ Vinh Vinh so với lúc mới tới học viện thì không thể nói là đã hết kiêu căng, nhưng so với trước kia thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Trên đôi mi toát vài phần anh khí, tính cách nội liễm làm nàng càng trở nên tràn ngập mị lực, khiến cho Áo Tạp Tư vốn đã buông bỏ không còn theo đuổi nàng nữa lại có hy vọng, tất nhiên là trong ba tháng này, cho dù Áo Tư Tạp có lòng theo đuổi nàng, cũng không có chút khí lực nào để làm điều đó cả.

Về phía Chu Trúc Thanh, không thể không nói, nghị lực của nàng không kém nam tử chút nào, trong ba tháng huấn luyện ma quỷ chưa bao giờ thốt ra một tiếng khổ, chẳng những cắn răng kiên trì đến cùng, mà thậm chí còn từng chủ động yêu cầu gia tăng cường độ. Người gầy đi một chút, nhưng là mẫn công hệ hồn sư, dưới tính huống thân thể mạnh mẽ, tốc độ của nàng gia tăng lên rất nhiều.

Ba tháng huấn luyện ma quỷ rốt cục kết thúc ngày hôm qua, đại sư cho phép Sử Lai Khắc thất quái nghỉ ngơi bảy ngày, để cho bọn chúng tự mình điều chỉnh trạng thái. Rốt cục cũng có cơ hội nghỉ ngơi, Áo Tư Tạp ngay lập tức ôm lấy cái giường làm một giấc, Đường Tam tiếp tục luyện tập như mọi khi, còn Chu Trúc Thanh kiên trì rèn luyện trụ cột thân thể, nên Đái Mộc Bạch cũng chủ động yêu cầu được giúp đỡ. Tiểu Vũ và Trữ Vinh Vinh không khác biệt lắm so với Áo Tư Tạp, tranh thủ bảy ngày nghỉ ngơi thật tốt. Chỉ có Mã Hồng Tuấn là không có việc gì làm, trong đợt huấn luyện ma quỷ vừa rồi, hắn là người chịu khổ nhiều nhất, nhưng lúc này là nghỉ ngơi, gã mập này lập tức ra ngoài học viện, vào Tác Thác thành giải quyết vấn đề tà hoả.

Một bên là tiếng ngáy của Áo Tư Tạp, một bên Đường Tam thu thập các bộ phận lẻ được thợ rèn đưa tới từ trước, hôm nay mới có dịp động đến. Công nghệ rèn của Thiết thị huynh đệ làm hắn rất hài lòng, đến bây giờ, tụ tiễn không tiếng động, hàm sa xạ ảnh, một vài linh kiện tối mật của ám khí cũng đã hoàn thành, chỉ có Chư cát thần nỏ yêu cầu khá cao, nên vẫn đang tiếp tục trong giai đoạn chế tạo.

Đường Tam định thừa dịp này có vài ngày nghỉ ngơi, ngoại trừ tu luyện thì sẽ đem một vài bộ ám khí đã làm hoàn chỉnh phát cho mọi người, hơn nữa còn dạy mọi người phương pháp sử dụng. Tập trung lắp ráp ám khí, thời gian trôi qua thật nhanh, cho đến khi Áo Tư Tạp tỉnh dậy gọi hắn đi ăn cơm, Đường Tam mới phát hiện ngoài trời mới lúc nào sáng rực đã biến thành ánh trăng, như vậy là một ngày đã trôi qua. Hai người ra khỏi túc xá, cùng nhau đi tới thực đường. Đang đi, đột nhiên nhìn thấy phía trước có một người hốt hoảng lảo đảo đi tới.

"Ai thế này, sao lại biến thành bộ dạng đầu heo như thế?"

Áo Tư Tạp âm thanh có chút khoa trương kinh hô một tiếng. Đường Tam nhìn kỹ lại cái thân thể loạng choạng kia, bộ dáng có chút tập tễnh đi tới, chính là Mã Hồng Tuấn, chỉ có điều lúc này hắn thoạt nhìn cực kỳ chật vật. Chẳng những quần áo trên người nhếch nhác bẩn thỉu, đồng thời khuôn mặt tròn trịa của hắn sưng phồng,trên vòng mắt mang theo hai vòng thâm tím , khoé miệng vẫn còn lưu lại một vệt máu khô.

“Mập mạp, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Đường Tam vội vàng bước tới đỡ lấy Mã Hồng Tuấn đang lảo đảo như muốn ngã, Áo Tư Tạp ngay lập tức xuất ra khôi phục hương tràng đưa tới. Mã Hồng Tuấn cũng không khách khí, vội vàng nhai hai cái hương tràng, nhìn qua mới đỡ hơn một chút.

“Con mẹ nó, lần này thật là mất mặt.”

Mã Hồng Tuấn trong mắt tràn ngập hận ý, đôi mắt vốn đã nhỏ, lần này bị đánh đến mặt mày sưng húp, đôi mắt tựa hồ bị thịt che đi không còn thấy đâu nữa.

“Là kẻ nào đã đánh ngươi ra nông nổi này?”

Trong giọng nói của Đường Tam rõ ràng có vài phần hàn ý. Trong ba tháng huấn luyện ma quỷ, mọi người đều giúp đỡ lẫn nhau mà hoàn thành, tình cảm sớm đã không còn chỉ là tình cảm đồng học đơn thuần. Mắt thấy huynh đệ bị đánh ra nông nỗi này, Đường Tam làm sao mà không phẫn nộ cơ chứ?

Mã Hồng Tuấn uất hận nói: “Ta bị một gã trung niên hèn mọn đánh, nhục nhã, thật sự là quá mất mặt mà.”

Áo Tư Tạp nhíu nhíu mày, “Mập mạp, không phải là ngươi cùng người ta tranh gái mà bị đánh đấy chứ?”

Mã Hồng Tuấn cả giận nói: “Cái gì mà tranh gái, rõ ràng là ta và tiểu muội đó hợp ý nhau trước, vậy mà cái tên hèn mọn kia thật không biết xấu hổ chen vào.”

Nghe Mã Hồng Tuấn nói vậy, Đường Tam nhất thời hiểu một chút, rất rõ ràng, giống như Áo Tư Tạp nói vậy, tên mập này đúng là bị ăn đòn khi đang muốn giải quyết vấn đề tà hoả đây mà.

Đường Tam vỗ vỗ vai Mã Hồng Tuấn, “Đi thôi, tới thực đường ăn một chút gì đi, rồi từ từ kể lại cho bọn ta nghe.”

Có khôi phục hương tràng của Áo Tư Tạp trợ giúp, tình trạng thân thể Mã Hồng Tuấn tốt hơn rất nhiều, ba người đi vào thực đường. Trong thực đường, Đái Mộc Bạch đang ngồi ăn uống như hổ, Chu Trúc Thanh không có bên cạnh hắn.

“Mập mạp, …ngươi bị làm sao thế?”

Chứng kiến bộ dáng chật vật của Mã Hồng Tuấn, Đái Mộc Bạch cũng vô cùng hốt hoảng. Tính tình của hắn so với Đường Tam thì nóng nảy hơn nhiều, hung dữ đứng dậy, đôi mắt tà dị loé sáng.

Mã Hồng Tuấn vẻ mặt dài ra, nói: “Đái lão đại, ngươi phải vì huynh đệ tác chủ a. Ngươi xem, bọn chúng đánh ta, khiến cho khuôn mặt anh tuấn của ta méo mó, sau này ta làm sao mà tán gái a!”

Áo Tư Tạp phì cười. “Khuôn mặt anh tuấn của ngươi vẫn còn nguyên vẹn đây mà, có khác gì cái đầu heo đâu. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, trước tiên ngươi kể đầu đuôi cho chúng ta nghe đi đã.”

Mã Hồng Tuấn lôi cái ghế ngồi xuống, lúc này mới đem sự tình trải qua nói ra.

“Sáng nay ta đã tới Tác Thác thành chuẩn bị giải quyết một chút tà hoả trong người. Tới nơi, ta phát hiện ra một ả phượng hoàng trong Thanh lâu, ngay khi ta chuẩn bị rủ tiểu muội muội đi giải quyết vấn đề, ai ngờ xuất hiện một gã hèn mọn. Hắn nhìn qua cũng hơn bốn mươi tuổi, tóc ngắn, nhìn có vẻ hung dữ,.trông qua như chân thật và giản dị, nhưng nhìn kỹ lại thì trong đôi mắt lộ ra tia dâm quang, một tay của hắn dùng vải sa bao lại.Đúng ra hắn không nên tranh đoạt tiểu muội kia với ta mới phải chứ.Lúc ấy, ta còn hỏi hắn: ”Đại thúc, tay ngươi như vậy, còn làm gì được¿‘. Các ngươi đoán xem hắn nói cái gì? Hắn thản nhiên nói: ”Lão tử không cần dùng đến tay.” Ta chưa từng gặp qua người nào hèn mọn như vậy.”

Đái Mộc Bạch nói: “Sau đó ngươi đánh nhau với hắn?”

Mập mạp khí tức tràn ra, nói: “Điều đó là đương nhiên, hắn khi dễ ta, chẳng lẽ ta phải chịu? Vốn ta thầm nghĩ đuổi hắn đi, ai mà ngờ nổi, hắn cũng là hồn sư, lại là Hồn tôn bốn hồn hoàn, nhanh chóng và gọn gàng cho ta nếm đòn, rồi ném ta ra khỏi Thanh lâu. Nhưng điều khiến ta không thể chịu nổi chính là, hắn còn ngang nhiên búng vào ”con gà con” của ta, còn chê của ta nhỏ. Một nam nhân chân chính,bị vũ nhục như vậy làm sao ta có thể chịu được. Sau đó ta lại đứng lên đánh nhau với hắn tiếp, rồi trở thành bộ dạng như

thế này đây. Các ngươi không nhìn thấy bộ dáng kiêu ngạo của hắn đâu, Đái lão đại, Áo nhị ca, Đường Tam ca, các ngươi phải vì huynh đệ làm chủ a! Nếu không phải là mới huấn luyện xong, nói không chừng ta còn không về nổi đó."

Mã Hồng Tuấn lần này hiển nhiên bị đòn không nhẹ, nhất là tinh thần bị đả kích càng nghiêm trọng, nước mắt nước mũi tùm lum, hướng ba người Đường Tam nhăn nhó.

Đường Tam hỏi: "Hắn tên là gì?" Mã Hồng Tuấn dùng ống tay áo lau mặt mũi, "Ta nghe lão bản Thanh lâu gọi hắn là Bất Nhạc, phỏng chừng không phải là tên thật."

"Bất Nhạc? Một gã hồn tôn mà dám khi dễ huynh đệ ta? Đi, Mập mạp, ngươi dẫn đường, chúng ta phải đi xem sao. Tiểu tam, Tiểu Áo, hai ngươi có đi không?" Đái Mộc Bạch hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của mập mạp, lúc trước hắn cũng không ít lần tranh gái, chỉ có điều hắn toàn chiếm tiện nghi mà thôi, từ khi Chu Trúc Thanh tới, hắn mới kiềm chế lại, càng huống chi mập mạp bị đánh thật là thảm, mặc dù nhìn qua không có tổn thương gân cốt, nhưng tội này đủ lớn rồi. Đường Tam gật đầu,

"Đi, cùng đi xem sao"

Loại chuyện này căn bản không thể nói ai đúng ai sai, nhưng phải đứng về phía huynh đệ mình. Mắt thấy huynh đệ mình bị đánh, nếu không ra tay thì không phải là nam nhân.

Áo Tư Tạp cười hắc hắc, nói: "Ta đương nhiên là đi, ta muốn nhìn xem, ai có thể hèn mọn hơn cả tên mập này. Cho dù đánh không lại, có Ma Cô tràng của ta, chẳng lẽ lại không kịp chạy sao."

Mã Hồng Tuấn vừa nghe ba người khẳng định sẽ vì mình xuất đầu lộ diện, nhất thời mừng rỡ, "Hảo huynh đệ, đi, chúng ta bây giờ phải đi ngay, nói không chừng còn có thể tóm được hắn."

Nói xong hắn lập tức nhảy dựng lên, xoay người chạy ra ngoài, tựa hồ trên người không có chút thương tích nào.

Đái Mộc Bạch kéo tay Mã Hồng Tuấn, " Gấp cái gì, muốn đi cũng phải ăn no đã, như vậy mới có khí lực. Thuận tiện ngươi kể một chút về vũ hồn của tên kia đi. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng."

Mã Hồng Tuấn mặc dù có vẻ rất vội, nhưng trong bụng quả thật trống rỗng, một lần nữa mọi người lại ngồi xuống, vừa ăn cơm tối, Mã Hồng Tuấn vừa đem mọi chuyển kể ra. "Hắn vóc người không cao, ước chừng chỉ khoảng một thước sáu, mặt mũi đen xì, trông như mới bước ra từ hố than. Vũ hồn của hắn rất kỳ quái, không phải công kích, phòng ngự hay tốc độ, có cảm giác như …"

Ánh mắt mập mạp chuyển sang người Đường Tam, "Tựa hồ có tác dụng không sai biệt lắm so với Tam ca, chỉ là hình dạng khác." Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch liếc nhau, hai người cơ hồ đồng thanh nói: "Khống chế hệ hồn sư?"

Mập mạp gật đầu, "Chính là khống chế hệ. Vũ hồn của hắn nhìn bên ngoài là hai nửa vòng tròn giống cái lồng tử (lồng chim lồng gà), cỡ cái bánh bao hấp, màu hồng phấn. Khi hắn xuất ra vũ hồn ngang hông, bộ dáng trở nên rất độc ác. Lúc đánh với ta, tổng cộng hắn sử dụng hai hồn kỹ. Hồn kỹ thứ nhất biến hai cái lồng tử to dần, ngăn chặn Phượng Hoàng Hoả Tuyến của ta. Hồn kỹ thứ hai dùng hai cái lồng tử một trước một sau vây khốn thân thể ta. Cái lồng tử kia cảm giác rất mềm dẻo, không biết làm bằng chất gì, ngay cả Phượng Hoàng Hoả Diễm của ta cũng không thể phá hư nó. Đem ta bao vây trói buộc không khác gì hấp bánh bao, sau đó biến ta thành bao cát."

Hai cái lồng tử màu phấn hồng? Đây là vũ hồn loại gì? Cho dù theo đại sư học đã nhiều năm, với kiến thức rộng rãi như Đường Tam cũng không nghĩ ra được.

Đường Tam nói: "Nói như vậy, hắn còn hai hồn kỹ khác chưa có thi triển ra."

Mập mạp nói: "Tam ca, với ba người đều là hồn tôn, hơn nữa còn ta là đại hồn sư hai mươi bảy cấp, chẳng lẽ còn sợ không làm gì được hắn? Huống chi, ngươi cũng là khống chế hệ hồn sư a!"

Hắn hiểu sai ý, tưởng rằng Đường Tam sợ.

Đường Tam nói: "Khống chế hệ hồn sư tương đối đặc thù. Dưới tình huống một chọi một, khống chế hệ hồn sư có ưu thế rất lớn. Mập mạp, nếu chúng ta gặp hắn, ngươi phụ trách công kích xa quấy nhiễu, ta

cùng Đái lão đại tấn công trực diện. Tiểu Áo phụ trách hỗ trợ. Hắn khẳng định không phải là đối thủ của chúng ta. Khống chế hệ không giống với cường công hệ, chỉ cần hắn không thể khống chế đồng thời tất cả chúng ta, thì hắn sẽ thua. Nếu ta đoán không sai, vũ hồn của hắn trời sinh đã khắc chế lửa, nếu không tà hỏa của ngươi không đến nỗi một điểm tác dụng cũng không có. Khi động thủ, ta sẽ khống chế lại hắn, mặc dù hồn lực của ta không bằng hắn, nhưng ít ra có thể quấy nhiễu khiến cho hắn không cách nào khống chế được chúng ta. Năng lực cận chiến của khống chế hệ hồn sư hoàn toàn không có khả năng ngăn cản công kích của chúng ta, cho dù hắn có bốn mươi cấp cũng vậy thôi."

---

44. Chương 43: Bất Nhạc-gã Thúc Thúc Bỉ Ổi

Bát Chu mâu là tên đại sư đặt, nguyên nhân là do mấy cái Ngoại phụ hồn cốt (additional soul bones) có được từ Nhân diện ma chu, vừa giống tám cái trường mâu (giáo dài). Trải qua thời gian huấn luyện này, Đường Tam từ chỗ không thích ứng, đến bây giờ hắn đã có thể khống chế bát chu mâu làm lợi khí công kích và phòng ngự cho bản thân, đồng thời đã có thể khống chế độc tố bên trong bát chu mâu phóng ra hoặc ẩn đi. Đại sư nói qua, với Ngoại phụ hồn cốt này, hơn nữa với lam ngân thảo thuộc về khống chế hệ vũ hồn của hắn, hoàn toàn có thể đối kháng với một hồn sư dưới bốn mươi cấp.

Ba người vội vã ăn xong cơm tối, Mập mạp lại ăn thêm hai cái khôi phục hương tràng của Áo Tư Tạp, bốn người lúc này mới lặng lẽ rời khỏi học viện. Mã Hồng Tuấn cũng không định nói với người khác, dù sao, đánh nhau tại Thanh Lâu cũng không phải là việc gì đáng tự hào.

Đúng lúc bốn người vừa bước tới cửa học viện, đột nhiên, một bóng đen nhẹ nhàng lách tới, chắn ngang đường bọn chúng. Mã Hồng Tuấn sau khi bị đánh, có chút mẫn cảm với tiếng gió, cơ hồ phóng thích vũ hồn ra đầu tiên. Nhờ ánh lửa màu hồng chiếu sáng màn đêm, bốn người lúc này mới nhìn rõ người ngăn cản phía trước là ai. Mã Hồng Tuấn thở phào nhẹ nhõm, thu hồi Phượng hoàng hoả diễm, "Sao lại là ngươi, ngươi muốn hù chết người ư?" Người đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người chính là Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ hôm nay mặc một cái quần dài màu nâu, thân trên là tiểu y màu trắng đơn giản bó sát người, vóc người nàng mặc dù không gây cảm giác kích thích mạnh như Chu Trúc Thanh, nhưng cảm giác toàn thân thon dài tạo cho người khác phong vị khác, nhất là sự mảnh khảnh kinh người. Lại còn cái eo thon nhỏ thập phần co giãn, cùng với bím tóc như một cái đuôi con bọ cạp đen nhánh dài đến chân ở sau lưng, tạo cảm giác rất giống tiểu muội nhà hàng xóm. Một đôi mắt đen nháy mở to mang theo vài tia nghi hoặc, trừng lên nhìn bốn người Đường Tam.

"Các ngươi lén lén lút lút muốn đi đâu thế? Mập mạp, sao mặt của ngươi lại sưng lên thế? Bị ai đánh ư?"

Mã Hồng Tuấn vội vàng ho một tiếng. Đường Tam ba người dù sao cũng là nam nhân giống hắn, hắn không ngại ngùng cái gì, nhưng Tiểu Vũ lại là nữ hài tử, trước nay vẫn luôn bát mãn với phương thức giải quyết tà hoả của hắn. Trong lúc nhất thời, có chút không muốn kể lại sự tình mình bị người khác đánh.

Tiểu Vũ tiến lên vài bước, nương theo ánh trăng thấy rõ thương thế trên khuôn mặt của Mã Hồng Tuấn, nhất thời nhảy dựng lên một cách đầy căm phẫn. "Ai lại độc ác đem ngươi đánh thành ra nông nỗi này? Đái lão đại, không phải là ngươi đấy chứ?"

Đái Mộc Bạch bĩu môi, "Ta làm sao ra tay ác độc với huynh đệ của mình như vậy chứ? Mập mạp hắn cùng người khác tranh gái nên bị đánh. Chúng ta đang chuẩn bị đi tìm cho hắn một cái công đạo."

"Vậy thì còn chần chờ cái gì nữa, thêm ta cũng đi nữa. Dám đánh huynh đệ của ta, phải cho hắn sống một cuộc sống không tự chăm sóc nổi bản thân mình.

" Tính tình Tiểu Vũ vốn là e thiên hạ bất loạn, lúc mới vào học viện, nàng với Mập mạp có chút thành kiến, nhưng trải qua nhiều ngày mọi người chiếu cố lẫn nhau vượt qua giai đoạn huấn luyện ma quỷ, thành kiến đã sớm biến mất. Càng chớ huống chi, lúc đầu nàng ở tại Nặc Đinh học viện vốn là Đại tỷ cầm đầu,vốn đã không ít lần tụ tập bè bọn đánh nhau. Bình thường khi mọi người luận bàn ra tay vẫn là có chút hình thức, lần này rốt cục cũng có cơ hội đánh nhau, bộ dáng nàng nhìn qua còn muốn nóng vội hơn cả Mã Hồng Tuấn.

“Ngũ muội, ngươi thật sự quá tốt. Hay là, để ta lấy thân báo đáp, được không.”

Mắt thấy Tiểu Vũ chẳng nhưng không ngăn cản mọi người đi trả thù, ngược lại còn đòi gia nhập, Mập mạp nhất thời rất cảm động, buồn bực trong lòng cũng tiêu đi vài phần, câu cuối cùng lại lộ rõ bản tính hèn mọn bỉ ổi của mình.

“Ngươi lấy thân báo đáp ai?”

Đường Tam nhìn Mập mạp, âm thanh có chút quái dị.

Mập mạp nhìn Đường Tam một cái, vội cười hắc hắc, “Coi như ta chưa nói gì, Tam ca, chúng ta mau đi đi.”

Bốn người biến thành năm người, thừa dịp bóng đêm, không cần để ý xung quanh, năm người thúc dục hồn lực nhanh như chớp phóng về phía Tác thác thành.

Sau gần nửa canh giờ.

“Mập mạp, ngươi bình thường tới nơi này giải quyết vấn đề tà hoả hả?” Đái Mộc Bạch nhíu mày hỏi.

Lúc này trước mắt năm người là một dãy bình phòng (nhà một tầng). Chỗ này là một khu hẻo lánh bên trong Tác Thác thành. Bình phòng trước mắt cao chỉ khoảng ba thước, nhìn qua thấy không ít chỗ bị tổn hại, trên cửa treo vài cái đèn lồng màu hồng phấn, dưới đèn lồng có mấy người đàn bà trang điểm loè loẹt, rõ ràng là phong trần nữ tử không còn nhỏ tuổi chút nào, đang hướng người đi đường mời chào.

Áo Tư Tạp khó miệng giật giật, “Khó trách người người luôn nói, ổ cỏ(thảo oa) cũng có kim phượng hoàng, cái này thật đúng là cái ổ cỏ a!”

Đối với sở thích của Mã Hồng Tuấn, Đái Mộc Bạch cùng Áo Tư Tạp thật sự có chút không dám nghĩ tới. Tiểu Vũ với Đường Tam là lần đầu tiên đi tới địa phương kiểu này, ngoại trừ tò mò, không có cảm giác đặc thù gì hết.

Mập mạp chỉ cười hắc hắc hai tiếng quái dị, thấp giọng nói:

“Nơi này tiện nghi a, giá tiền lại vừa phải, một ngân tệ có thể ”đến” một lần,mà hai ngân tệ ba lần. Chất lượng so với giá cả thì khá được. Hơn nữa các ngươi nhất định phải tin tưởng ta, đạo lý trong thảo oa cũng có kim phượng hoàng, cái này là dựa vào vận khí a.”

Đái Mộc Bạch tức giận trừng mắt nhìn hắn, “Sau này ra ngoài, đừng nói với ai là ta quen ngươi. Mặc dù biết ngươi không kén cá chọn canh, nhưng lại không nghĩ tới ngươi có gan tới những nơi như thế này. Loại địa phương rác rưởi này mà ngươi cũng có thể đến, những kim phương hoàng này so về tuổi cũng đủ để làm a di ngươi đó.”

Mập mạp có chút thẹn quá hoá giận nói: “Đái lão đại, ngươi không cần phải khinh ta quá mức như thế. Làm chính sự trước đã. Các ngươi chờ ở đây để ta đi hỏi xem tên hỗn đản đó đã đi chưa.” Vừa nói xong, mập mạp bước nhanh về hướng Thảo oa.

Áo Tư Tạp nhìn quanh một chút, “Nơi này thực sự hẻo lánh, thích hợp để động thủ. Lão tử hữu căn đại hương tràng, lão tử hữu căn tiểu tịch tràng, lão tử hữu căn ma cô tràng….” Nghe Áo Tư Tạp đọc hồn chú, chuẩn bị trước khi chiến đấu, Tiểu Vũ không khỏi khẽ gắt một tiếng,

“Thật không hổ là đại hương tràng thúc thúc.”

Trong chốc lát, Mã Hồng Tuấn hưng phấn chạy quay lại, “Thật tốt quá, tên kia còn chưa đi, bất quá đang tính tiền, có lẽ sẽ lập tức đi ra. Các huynh đệ, lần này giúp ta báo thù thành công, quay lại học viện, ta mời mọi người một bữa thật ngon.”

Đái Mộc Bạch khoát tay, “Không cần nhiều lời, ngươi mời chúng ta cũng không dám đi, với sở thích này của ngươi, quên đi.”

Nghe Đái Mộc Bạch nói xong ngay cả Tiểu Vũ cũng không khỏi gật đầu. Nàng với Đường Tam đã từng chứng kiến Đái Mộc Bạch buông bỏ đôi tỷ muội song sinh, đôi cực phẩm song sinh tỷ muội đó,so với đám “A di” trước mắt thật đúng là một trời một vực.

Đang lúc nói chuyện, từ trong thảo oa bước ra một người. Năm người Đường Tam đứng trong một chỗ tối đối diện thảo oa, lúc này sắc trời đã hoàn toàn tối đen, từ phía đối diện rất khó nhìn được bên này.

"Chính là hắn" Mập mạp nghiến răng nói.

Giống như mập mạp mô tả, từ trong "thảo oa" bước ra là một trung niên hơn bốn mươi tuổi, da tay đen xì, cao khoảng một thước sáu, trên mặt lộ nụ cười dâm dật vài phần thoả mãn, trên tay phải có băng bó, hạ thân mặc một cái quần rộng có nhiều mảnh vá, hai chân đi giày làm bằng vải gai, bước về phía ngã tư đường, vừa đi vừa lẩm nhẩm một bài dân ca (folk song): "Hôm nay đại gia tâm tình hảo, lêu lổng lêu lổng làm con chim non."

"Lên chưa?" Mập mạp hai tay đập vào nhau thành tiếng động.

"Đợi một chút" Tiểu Vũ một tay nắm lấy bả vai của Mã Hồng Tuấn, tay kia đem bím tóc trước người vẫy ra đằng sau, trên mặt nở một nụ cười vô hại,

"Mọi ngươi đợi chút xem ta ra tay."

Vừa nói, Tiểu Vũ bước vài bước nhỏ hướng tới gã đại thúc hèn mọn Bất Nhạc đi đến.

"Tiểu Vũ muốn làm gì thế?" Mã Hồng Tuấn có chút nghi hoặc nhìn về phía Đường Tam. Ai cũng biết Đường Tam hiểu rõ nàng nhất.

Đường Tam vỗ vỗ lên trán mình, có chút bất đắc dĩ nói: "Ngươi cứ chờ xem rồi sẽ biết."

Nhìn Tiểu Vũ tựa hồ đi cũng không nhanh, vừa lúc chắn trước mặt gã đại thúc hèn mọn kia.

"Chào ngài, thúc thúc. Xin hỏi, phụ cận có chỗ nào bán kẹo hồ lô không vậy?"

Bất Nhạc mới từ trong thảo oa đi ra, cả người đắm chìm trong thoả mãn. Đột nhiên nghe thấy âm thanh làm hắn sửng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn về phía âm thanh phát ra, nhất thời trên mặt hắn toát ra một loại phong thái đặc biệt,tỏ ra con người thành thật và dễ tính, bộ vị trên người vẫn không dấu được có chút xuẩn động.

Không thể phủ nhận, ban đêm, một Tiểu Vũ nhìn qua thật động lòng, đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn trắng nõn, bím tóc thon dài, vóc người tuy không quá đầy đặn nhưng cũng có chút quy mô, nhất là trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng kia không có chút phấn sáp nào cả, đối với loại lão dâm trùng như Bất Nhạc mà nói càng thêm tràn ngập hấp lực. Bất Nhạc hai mắt sáng rực nhìn Tiểu Vũ, trong lòng thầm nghĩ: " thật là một cô nhóc xinh đẹp đáng yêu. Thiên a, địa, a, chẳng lẽ đây là lễ vật các người dâng cho ta hay sao?"

Ho khan một tiếng, Bất Nhạc nhanh chóng thu hồi tia dâm quang trong mắt, ưỡn ngực, bày ra một bộ dáng nghiêm chỉnh. Biến hoá cực nhanh, nêu không phải Tiểu Vũ nhìn kỹ hắn, sợ rằng cũng bị hắn lừa gạt.

"Tiểu cô nương, đã trễ thế này rồi còn ra ngoài mua kẹo hồ lô ư? Chỗ này hẻo lánh, ngươi không sợ gặp kẻ xấu hay sao chứ?" Khuôn mặt Bất Nhạc tỏ vẻ nghiêm trang, hơn nữa bộ dáng còn ra vẻ thành thực, nhìn vào thật sự có vài phần đạo mạo đoan chính.

Tiểu Vũ chớp chớp đôi mắt tròn to xinh đẹp, "Thúc thúc, vậy người … là người xấu ư?"

Bộ dáng tức giận, âm thanh ngập ngừng khiến cho trái tim Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Tạp đứng cách đó không xa không khỏi co quắp. Tiểu Vũ trong lúc đối chiến đánh bọn họ như đánh bao cát với Tiểu Vũ quyến rũ trước mắt đây là một người ư? Thực quá sức giả tạo mà.

Chỉ có Đường Tam trên mặt lộ ra nụ cười khổ không tỏ vẻ ngạc nhiên gì cả. Tình trạng này, tại Nặc đinh học viện hắn đã sớm gặp qua. Bàn về tính mê hoặc, Tiểu Vũ so với Trữ Vinh Vinh lúc vừa đến Sử Lai Khắc học viện còn hơn nhiều. Nhất là khi nàng đóng giả bộ dáng tiểu muội hàng xóm như thế này, cơ hồ không có nam nhân bình thường nào có thể miễn dịch.Điểm bất đồng chính là, người tốt chứng kiến thì sinh ra lòng thương xót, còn loại người như Bất Nhạc chứng kiến thì lại chỉ biết chảy nước miếng.

Bất Nhạc nghe Tiểu Vũ hỏi, lập tức đĩnh đạc nói một cách đầy nghĩa khí: "Thúc thúc đương nhiên là người tốt. Tiểu cô nương, ngươi tên là gì, năm nay bao nhiêu tuổi rồi a?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vũ như phủ lên một lớp phấn màu hồng, "Ta gọi là Tiểu Vũ, sắp được mười ba tuổi."

Bất Nhạc ngây người một chút, trong lòng thầm nghĩ " sắp được mười ba tuổi, nói như vậy tức là mới có mười hai tuổi?" Yết hầu theo nước miếng nuốt xuống giật giật, thịt đưa đến miệng còn không ăn, thật là có lỗi với bản thân.

"Ngươi mới mười hai tuổi mà đã cao như vậy, tương lai nhất định sẽ trở thành một đại mỹ nữ. Tiểu Vũ, chỗ này không có bán kẹo hồ lô, theo thúc thúc, thúc thúc mang ngươi đi mua, sau đó sẽ đưa ngươi về nhà. Có được hay không?"

Tiểu Vũ cười cười, nhu thuận gật đầu nói: "Hảo a!".

Bất Nhạc cũng không nghĩ rằng tiểu cô nương này dễ gạt như vậy, mắt thấy nàng đáp ứng đi cùng mình, nhất thời trong lòng mừng rỡ, đôi mắt nhỏ nhìn xung quanh một chút, dựa theo trí nhớ đi về một nơi hẻo lánh. Không muốn đả thảo kinh xa, hắn cố nén không nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Tiểu Vũ.

Áo Tư Tạp dùng hết sức dụi dụi mắt, ôm lấy Đường Tam đang đứng bên cạnh.

"Tiểu Tam, đây có thật là Tiểu Vũ không? Ta có cảm giác có điểm bất đòng a?"

Đường Tam nói có chút quái di: "Lúc trước tại Ninh Đặc học viện, có một nữ hài tử bị một tên đại thúc lạ mặt khi dễ, Tiểu Vũ cũng dùng chiêu này, đem người kia lừa gạt đến một địa phương tối tăm, sau đó xài Bát đoạn té."

"Bát đoạn té? Đó là cái gì?" Đái Mộc Bạch cũng không nhịn nổi tò mò.

Đường Tam trong mắt toát ra một tia sợ hãi, "Té pháp là một trong những loại nhu kỹ cuồng bạo nhất của Tiểu Vũ,trong đó bao gồm cả bát đoạn té. Chỉ cần xuất ra một chút té pháp cơ hồ đối phương không thể phản kháng được. Đó mới chính là thực lực chân chính của Tiểu Vũ, cho nên, ngàn vạn lần không nên đến gần người nàng. Ta xem cái gã hèn mọi đại thúc Bất Nhạc này, sợ rằng đã sử dụng hết may mắn của mình rồi. Chúng ta cũng đi tới đó đi, đề phòng phát sinh việc ngoài ý muốn."

Bất Nhạc lúc này dâm tâm đại động, với thực lực đạt bốn mươi sáu cấp hồn lực như hắn, vào lúc bình thường có một chút cảnh giác, không chừng có thể phát hiện đám người Đường Tam đang theo dõi. Nhưng lúc này tâm tư hắn hoàn toàn đặt vào tiểu cô nương non nớt bên cạnh, làm gì còn chú ý xung quanh. Hắn làm sao biết, lúc nữa đây, tiểu cô nương sẽ biến thành la sát.Trộm nhìn Tiểu Vũ, cái eo mảnh mai thon nhỏ vừa đi đường vừa khẽ lay động, mông nàng cũng không quá lớn, nhưng thực sự là quá mảnh dẻ, được thắt lưng bó sát tạo vẽ nên những đường cong làm cho lão dâm trùng Bất Nhạc len lén nuốt nước miếng không ngừng. Hơn nữa, dung nhan Tiểu Vũ gần như hoàn mỹ, giống như lá sen treo trước gió,mái tóc lướt thướt đung đưa, khiến cho cỗ tà hoả trong lòng hắn vốn cố gắng kìm chế đã từ từ dậy lên. Đối với tuổi của lão dâm trùng hắn mà nói, bộ dáng này đặc biệt kích thích, cái đám gà đất kia làm sao có khả năng so sánh được với Tiểu Vũ trước mặt cơ chứ.

Càng đi càng hẻo lánh, xung quanh rất ít gặp người đi đường, Bất Nhạc mang theo Tiểu Vũ đi một mạch tới một cái hẻm nhỏ âm u tối tăm.

"Thúc thúc, rốt cuộc là chỗ nào có bán kẹo hồ lô a, chỗ này tối quá, ta hơi sợ." Tiểu Vũ nhỏ giọng nói, tựa hồ trong thanh âm có chút kinh hoảng.

Bất Nhạc cười hắc hắc, nói: "Tiểu Vũ a, tối như thế này rồi, ăn đồ ngọt không tốt cho sức khoẻ đâu. Hay để thúc thúc mang ngươi đi xem cá vàng được không?"

"Xem cá vàng? Nơi nào có cá vàng?" Tiểu Vũ tò mò hỏi.

Bất Nhạc dừng chân, hai tay tựa hồ bắt đầu cởi thắt lưng, "Lập tức có đây"

Tiểu Vũ đột nhiên cười, "Thúc thúc, không phải ngươi định nói: Lão tử hữu căn đại hương tràng đấy chứ?"

"Ách…"

Bất Nhạc hai tay cứng đờ, động tác nhất thời ngừng lại, hắn thấy được một đôi mắt màu đỏ, tràn ngập mị hoặc, cả người hắn nhất thời căng thẳng, chỉ sau một khắc, ngay trước mặt hắn chỉ còn một tàn ảnh màu tím nhàn nhạt.

Bám khít trên cổ, không đợi Bất Nhạc phóng thích vũ hồn, bím tóc màu đen đã lặng yên bám lên cổ hắn, ngay sau đó, Bất Nhạc chỉ cảm thấy một cỗ cường lực từ trên cổ truyền xuống, cả người không tự chủ rời khỏi mặt đất.

Nếu Bất Nhạc là Lực lượng hình hồn sư, có lẽ còn có cơ hội ổn trụ thân thể mình, đáng tiếc, hắn lại là Khống chế hệ hồn sư. Mà nếu hồn sư không thể đem vũ hồn phóng thích ra, thực lực giảm đi quá nhiều, hơn nữa hắn "Tân cần canh vân" suốt một ngày, thể lực đã giảm xuống phân nửa. Lúc này, Bất Nhạc chỉ cảm thấy trời đất rung chuyển, ngay sau đó, trước mắt chỉ thấy một mảng tinh quang.

Kim tinh, ngân tinh, sao lớn sao nhỏ không ngừng chớp động trước mắt, chấn động kịch liệt làm hắn không tài nào tập trung hồn lực để phóng thích vũ hồn ra. Thậm chí thân thể còn không biết cảm giác đau đớn, chỉ thấy một sự tê dại mãnh liệt.

Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp, Đường Tam, Mã Hồng Tuấn bốn người lúc này đã từ chỗ tối bước ra. Ngoại trừ Đường Tam, ba người kia đều mở to hai mắt nhìn. Nhìn thân thể vốn trước kia ngây thơ non nớt mềm mại hiện ra trước mắt đang làm ra những động tác hết sức cuồng bạo, bọn chúng lần đầu tiên được chứng kiến Bát đoạn té hoàn mỹ của Tiểu Vũ.

Sử dụng kỹ năng Thuấn di, ngay khi Tiểu Vũ biến mất trước mắt Bất Nhạc, lợi dụng tâm lý không hề chuẩn bị của hắn, bím tóc của Tiểu Vũ đã thành công quấn quanh cổ của Bất Nhạc. Ngay sau đó, cuộc sống bi thảm của thúc thúc hèn mọn Bất Nhạc chính thức bắt đầu.

Quấn quanh cổ Bất Nhạc, một chân Tiểu Vũ đạp vào lưng hắn, đệ nhất hồn hoàn kỹ năng Yêu Cung phát động, nửa thân trên tụ lực, cổ hướng về phía sau, ngay khi chân duỗi thẳng về phía trước, thân thể Bất Nhạc đã bay lên trên không trung. Bím tóc lặng yên thoát ly, Tiểu Vũ nhảy lên đuổi theo thân thể Bất Nhạc đang bị vứt lên trên không, lực lượng trong kỹ năng Yêu cung của nàng thật sự kinh khủng, ba mươi mốt cấp hồn lực, tăng phúc đến một trăm hai mươi phần trăm, trực tiếp đem Bất Nhạc vứt thẳng lên cao năm thước.

Ngay khi thân thể Bất Nhạc bay lên đến điểm cao nhất, Tiểu Vũ đuổi kịp đến nơi, hai tay nắm lấy hông Bất Nhạc, Yêu cung lại được phát động, cái eo thon nhỏ tựa như bị bẻ gẫy mang theo thân thể Bất Nhạc trong nháy mắt xoay tròn về phía sau, lúc này Bất Nhạc vẫn bị vây trong kỹ năng Mị hoặc của Tiểu Vũ, ngoại trừ cảm giác trời rung đất chuyển, hắn vẫn không làm được gì. Tiểu Vũ sau khi tóm lấy quần áo bên hông Bất Nhạc, ngay giữa không trung xoay tròn hai vòng, đến khi bắt đầu rơi trở lại mặt đất, lại dùng Yêu cung cấp tốc xoay tròn mang theo thân thể Bất Nhạc tạo ra một tiếng rít kinh tâm động phách nện thẳng xuống mặt đất.

Lúc này, bốn người Đường Tam cơ hồ đồng thời nhắm hai mắt lại. Lực lượng của loại lăng không xoay tròn này có thể tưởng tượng được, Tiểu Vũ trong lúc cùng mọi người tỷ thí cũng từng dùng qua, chỉ có điều khi đó, giữa không trung nàng đều đem mọi người ném tiếp lên không trung. Mà không phải như lúc đánh thật, ném thẳng xuống dưới mặt đất.

Bất Nhạc hôm nay coi như gặp bất hạnh, đụng phải tiểu sát tinh Tiểu Vũ, hơn nữa Tiểu Vũ ghét nhất cái bộ dáng hèn mọn của hắn, nên lúc ra tay, căn bản không có một chút ý nào hạ thủ lưu tình. Trong lòng Tiểu Vũ, thúc thúc giống như hắn, ngay cả một tiểu cô nương mười hai tuổi cũng không định buông tha, thì cho dù có giết cũng không có gì quá đáng.

Bất quá, Bất Nhạc dù sao cũng là một gã hồn tôn bốn mươi ba cấp, trong lúc xoay tròn nhanh hai vòng, rốt cuộc hắn cũng tỉnh táo lại từ kỹ năng Mị hoặc của Tiểu Vũ, vũ hồn mặc dù không kịp xuất ra, nhưng cũng miễn cưỡng đem hồn lực trải rộng khắp toàn thân, bảo vệ thân thể của mình. Nhưng ngay sau đó, chấn động kịch liệt lại đánh cho hồn lực hắn vừa đề tụ trở nên tan tác.

Oanh..

Thân thể Bất Nhạc nặng nề nện vào mặt đất, hắn bị Tiểu Vũ ném nằm ngang xuống, năm chi gồm đầu, 2 chân, 2 tay hoàn toàn tiếp xúc với mặt đất, thậm chí Bất Nhạc ngay cả tiếng kêu thảm thiết còn chưa kịp

phát ra, máu mũi đã xịt toé loe, cả người có chút mơ màng. Nhưng, đó mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Tiểu Vũ không dừng lại chút nào, hai tay nắm hai bên hông Bất Nhạc, hai chân trực tiếp kẹp hai bên đầu hắn, Yêu cung lại một lần nữa được phát động, mang theo thân thể Bất Nhạc té về phía trước. Tay buông lỏng ra, nhưng chân lại có thể phát huy lực lượng mạnh hơn, thân thể Bất Nhạc theo hai chân của Tiểu Vũ vung ra, lại một lần nữa bị nện xuống mặt đất.

Tiểu Vũ thể hiện yêu lực co dãn của mình, mượn lực phản chấn từ cú ném thứ hai này, thân thể lộn một vòng quay lại, đem Bất Nhạc đập ngược trở lại vị trí cũ. Thân thể Bất Nhạc, giống như một bao tải bị Tiểu Vũ dùng chân đập qua đập lại, tổng cộng sáu lần, trước sau ba lần nện xuống đất khiến cho cốt cách toàn thân hắn không ngừng phát ra tiếng kêu lách cách.

Đái Mộc Bạch ba người ánh mắt không ngừng di chuyển theo thân thể Bất Nhạc bị Tiểu Vũ dùng toàn lực quăng quật, mỗi một lần bị nện xuống, cả bọn không nhịn được đều hô lên một tiếng, máu tươi đã văng đến chân bọn chúng, rốt cục, Tiểu Vũ lại một lần đem thân thể Bất Nhạc quăng đi, không phải ném xuống đất mà là lên không trung sáu lần mới thôi, tính thêm lần lúc đầu là bảy lần tất cả.

Bất luận là Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp hay Mã Hồng Tuấn, trong lòng đều đang suy nghĩ, nếu người bị ném là chính mình, thì sẽ ra bộ dạng như thế nào đây. Cho dù là Đái Mộc Bạch thực lực cực mạnh cũng ý thức được, cho dù là mình dùng Bạch Hổ kim cương biến, một khi bị Tiểu Vũ quăng quật như thế, chỉ sợ rằng hồn lực cũng bị đánh cho tan tác.

Tiểu Vũ lại một lần nữa nhảy lên, ngay cả ba người Đái Mộc Bạch cũng tưởng rằng nàng lại muốn thi triển lăng không kiếp sát xoay tròn một lần nữa,nhưng Tiểu Vũ lại không làm như vậy. Lúc này Bất Nhạc đã hoàn toàn lâm vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Tiểu Vũ đuổi kịp thân thể Bất Nhạc, đồng thời hai chân lại kẹp vào cổ hắn, đem cơ thể xoay nhanh một ngàn không trăm tám mươi độ (3 vòng), Bất Nhạc bị nàng kẹp cổ, tự nhiên cũng chuyển động theo nàng, trên cổ không ngừng phát ra tiếng lách cách, xương sống cổ cho dù không bị đứt đoạn, cũng không còn khá khẩm gì cho lắm.

Hết một ngàn không trăm tám mươi độ, Tiểu Vũ lộn ngược một vòng ra phía sau, phát động Yêu Cung lần cuối cùng, đem thân thể Bất Nhạc trực tiếp nện thẳng xuống đất, bản thân lợi dụng phản lực, xoay tròn vài vòng trên không rồi nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Oanh.

Thân thể của hèn mọn thúc thúc Bất Nhạc bị nện xuống đất trong một tư thế cực kỳ quái dị, cả người co quắp, không còn một chút động tác nào khác.

Mã Hồng Tuấn nhìn vào Tiểu Vũ còn đang có chút thở hổn hển hạ xuống cách hắn không xa, hỏi dò: "Tiểu Vũ, không phải ngươi giết hắn rồi đấy chứ?"

Tiểu Vũ khinh thường liếc mắt nhìn thân thể co quắp của Bất Nhạc, "Giết hắn chỉ làm ô uế tay của ta. Ta có phân tấc. Tiểu Tam không cho ta tuỳ tiện giết người. Chỉ cho hắn một sự giáo huấn mà thôi. Bất quá, phỏng chừng hắn không nằm trên giường ba tháng không được. Ta cũng tính toán kỹ rồi, các đốt khớp xương trên người hắn đều bị ta làm trật ra, một thời gian nữa, chỉ sợ hắn muốn tự sống cũng không thể."

Đái Mộc Bạch có chút buồn bực nói: "Chúng ta tới đây là để đánh nhau, mà ngươi đem hắn đánh ra nông nỗi này, chúng ta làm bù nhìn hả. Bất quá, Tiểu Vũ, Bát đoạn té của ngươi thật là uy mãnh."

Áo Tư Tạp bổ sung nói: "Mấu chốt là thuấn di của ngươi quá sức biến thái, một khi vào trong phạm vi năm thước của ngươi, muốn chạy cũng không chạy nổi. Còn nữa, Tiểu Vũ, kỹ năng Yêu Cung của ngươi sử dụng liên tục được ư? Không phải ngưng tụ hồn lực nữa ư?"

Tiểu Vũ cười hì hì, tựa hồ cục diện vừa rồi căn bản không phải là do nàng tạo ra.

"Trước kia thì có phải ngưng tụ hồn lực, bất quá, sau khi đạt tới ba mươi cấp, thì không cần nhiều thơi gian nữa, hơn nữa, cho dù có ngưng tụ hồn lực, khoảng cách giữa mỗi lần phát động yêu cung cũng đủ rồi. Bát đoạn té của ta đối với lực lượng hình hồn sư không có tác dụng gì cả, khống chế hệ hồn sư như hắn bất hạnh mới bị ta trực tiếp đánh lén thành công."

Đột nhiên Đường Tam nói: "Tiểu Vũ, sau này không nên dùng lại phương pháp này để hấp dẫn địch nhân, thực sự là quá nguy hiểm." Tiểu Vũ sửng sốt một chút, hai mắt chăm chú nhìn Đường Tam, le lưỡi, nhưng lại nhu thuận gật đầu. Đường Tam cũng không nói gì thêm, chỉ có điều, khi hắn tận mắt nhìn thấy Tiểu Vũ đi hấp dẫn Bất Nhạc, không biết tại sao, tâm tình phi thường không thoải mái.

Đái Mộc Bạch phất phất tay, nói: "Tốt rồi, chúng ta đi thôi. Mập mạp, hắn so với ngươi còn thảm hơn nhiều, coi như ngươi đã trả thù được rồi nhé."

Mã Hồng Tuấn dù sao cũng chưa phải chính mình ra tay, lúc này còn chưa hết giận, chạy đến bên người Bất Nhạc, nhấc chân dùng sức đạp hắn vài cái, vừa đạp vừa hét:

"Ngươi dám đánh ta này, đánh nữa đi.Dám nói gà của ta nhỏ hả……. A, được rồi." Tựa hồ đột nhiên nghĩ tới cái gì, Mã Hồng Tuấn cười hắc hắc. "Các ngươi cứ đi trước đi, ta sẽ lập tức đuổi theo"

Đái Mộc Bạch nhíu mày, nói: "Đừng đùa quá, hắn mặc dù đánh ngươi,dù có không phải loại tốt lành gì, nhưng tội chưa đến mức chết. Làm nhanh lên một chút."

"Biết rồi."

Mắt thấy Đái Mộc Bạch, Đường Tam, Tiểu Vũ, Áo Tư Tạp bốn người khuất dạng ở góc đường, trên khuôn mặt Mã Hồng Tuấn toát ra một nụ cười quái dị, giơ tay phải lên, một đạo hoả diễm tử hồng sắc từ trong lòng bàn tay xuất ra,ánh mắt của hắn, lại hướng về hạ thân của Bất Nhạc,

"Quái đại thúc, không phải ngươi chê kê kê của ta nhỏ hay sao? Được thôi, để ta biến ngươi thành khảo kê (gà nướng) rồi xem."

"A…"

Bốn người Đường Tam còn chưa đi quá xa, chỉ nghe một âm thanh thảm thiết không giống tiếng người truyền đến, bốn người liếc nhau, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Rất nhanh, mập mạp hưng phấn đuổi đến, không đợi mọi người đặt câu hỏi, đã chủ động nói: "Yên tâm, ta không làm hắn chết đâu. Tiểu Vũ nói rất đúng, giết hắn chỉ làm ô uế tay chúng ta. Ngũ muội, hôm nay đa tạ ngươi, sau này nếu cần ta cứ nói, chỉ cần ta làm được, quyết không chối từ."

Tiểu Vũ cười cười, "Không cần báo đáp. Vừa rồi ta đánh thật sảng khoái, đã lâu rồi không được sảng khoái như vậy."

Đường Tam có chút tư lự nói: "Kỳ thật, chúng ta làm như vậy không được."

"Không được? Tiểu Tam, không phải ngươi mềm lòng đấy chứ?".

Đái Mộc Bạch nghi hoặc nhìn Đường Tam. Mặc dù Đường Tam bình thường rất trầm ổn, nhưng nhìn kiểu gì cũng không giống người dễ mềm lòng. Hắn còn nhỡ rõ bộ dáng khi Đường Tam thi triển ám khí, ngay cả Triệu Vô Cực cũng phải nếm khổ đầu.

Đường Tam lắc đầu, nói: "Ta muốn nói, diệt cỏ không diệt tận gốc, gió xuân đến lại mọc ra."

"A?"

Mấy người còn lại nhìn Đường Tam, ánh mắt có chút biến hoá. Bọn chúng mặc dù đều là hồn sư thiên tài, nhưng dù sao cũng chỉ mới có hơn mười tuổi, nói giết người, e rằng cũng chỉ có Đái Mộc Bạch có thể tiếp nhận một chút. Không ai nghĩ tới Đường Tam lại nói ra những lời này.

Đường Tam chưa bao giờ quên những điều ghi trong Huyền thiên bảo lục tổng cương. Đường môn Huyền thiên bảo lục tổng cương, điều thứ ba, khi đã xác định đối thủ là địch nhân, chỉ cần có cơ hội xuống tay, thì không được hạ thủ lưu tình, nếu không sẽ tự gây phiền phức cho mình.

"Lần này cái gã đại thúc hèn mọn Bất Nhạc không chết, e rằng sẽ không từ bỏ định trả thù. Hắn dù sao cũng có hồn lực ngoài bốn mươi cấp, nếu đem người tới đây trả thù, mập mạp ngươi cũng nên cẩn thận. Mặc dù hắn bị đánh cho mơ hồ, thính lực cũng vậy, nhưng lúc trước hắn và ngươi xảy ra xung đột, khẳng định có thể đoán được là ngươi dẫn người đến trả thù."

Lúc trước nếu không phải Đái Mộc Bạch nói một câu vô ích là Bất Nhạc tội không đáng chết, Đường Tam đã ra tay rồi. Bây giờ cũng chỉ là nhắc nhở Mã Hồng Tuấn một câu, tránh cho hắn sau này gặp nạn.

Mã Hồng Tuấn nuốt một ngụm nước bọt, "Không nghĩ tới, Tiểu Tam ngươi lại tàn nhẫn như vậy a! Xem ra, có thể đắc tội với ai chứ không thể đắc tội với ngươi."

Đường Tam nhoẻn miệng cười, "Lúc nãy ngươi xưng hô với ta không phải như vậy mà."

"Ách..., được rồi, ba vị ca ca, còn có Tiểu Vũ muội muội, lần này rất cám ơn, mong mọi người giữ bí mật giùm huynh đệ cái nha."

Đái Mộc Bạch vỗ nhẹ lên đầu mập mạp, "Đã là huynh đệ, nói nhiều như vậy để làm gì? Mau trở về thôi. Đừng để đại sư phát hiện ra chúng ta khuya như vậy còn ở bên ngoài, trừ phi ngươi muốn quay lại huấn luyện ma quỷ."

Sử Lai Khắc học viện, phòng làm việc của viện trưởng.

"Ta đã nói với ngươi rồi, mặc dù ta không muốn quấy rầy ngươi dạy bảo lũ tiểu quái vật của chúng ta, nhưng ta không thể không nói với ngươi, tiền của học viện đã bị ngươi xài hết.". Phất Lan Đức vẻ mặt buồn bã, có chút bất đắc dĩ nói ra những lời này. Thân là một gã hồn thánh cường đại, nhưng bởi vì sự cao ngạo của bản thân mà bị tiền tài ước thúc, thật là đau đớn.

Vốn như bình thường, đệ tử nộp học phí cũng đủ chống đỡ tiêu phí trong một năm học tập của bọn chúng, thậm chí còn có thể thừa một chút. Nhưng phương pháp dạy của đại sư lại cực kỳ tốn kém, chẳng những tiền ăn tăng lên, mỗi ngày hắn còn mua vật thực cùng với dược vật pha vào nước tắm cho lũ đệ tử càng đắt tiền doạ người. Mới có ba tháng trôi qua, học phí của Sử Lại Khắc học viện thu được năm nay đã không còn dư mấy.

Đại sư gật đầu, sắc mặt cứng ngắc không thay đổi như cũ, nhàn nhạt nói: "Ta biết rồi."

Phất Lan Đức cười khổ nói: "Người biết rồi thì hãy nghĩ ra biện pháp gì đi."

Đại sư nói: "Bọn chúng nghỉ ngơi bảy ngày, sau đó ta sẽ cho bọn chúng tiến hành giai đoạn tu luyện thứ hai, ngươi không cần bận tâm, vấn đề tiền bạc ta sẽ giải quyết."

Phất Lan Đức thở dài một tiếng, nói: "Nếu không phải mấy đứa nhỏ này đặc biệt như vậy, ta thật sự không muốn duy trì nữa, cuộc sống trước kia của chúng ta, cùng nhau đi rong chơi khắp đại lục thật khiến kẻ khác phải động tâm."

Đại sư toát ra sự thất thần ngắn ngủi, "Có lẽ, có một ngày chúng ta sẽ quay lại cuộc sống khoái hoạt như trước kia."

Phất Lan Đức nhịn không được hỏi: "Tiểu Cương, ngươi định giai đoạn này chuẩn bị dạy gì cho lũ nhỏ? Thư giãn đi, ba tháng vừa rồi bọn chúng nếm không ít khổ đầu rồi. Dù sao cũng mới mười mấy tuổi, cứng quá cũng dễ gãy, đừng nên quá mức quá."

Đại sư lại khôi phục vẻ mặt vốn thuộc về trạng thái bình thường của hắn, "Nếu ngươi đã đem lũ nhỏ cho ta dạy, thì phải hoàn toàn tín nhiệm ta. Ta có phân tấc."

Bất Nhạc xụi lơ nằm trên mặt đất, không ngừng co quắp, lúc này hắn đã từ trong hôn mê tỉnh táo lại, đây đã là lần thứ ba hắn tỉnh lại. Hai lần tỉnh trước đó trong nháy mắt toàn thân bị đau nhức mãnh liệt khiến hắn lại rơi vào trạng thái mê man. Cắn răng cố nén sự thống khổ, Bất Nhạc miễn cưỡng đem con mắt mở ra, mùi ẩm mốc không ngừng đánh sâu vào khứu giác của hắn, nhưng điều làm hắn tuyệt vọng nhất chính là không có cảm giác gì ở hạ thân. Hắn biết, cả đời này e rằng không xong rồi. Hắn muốn động đậy, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhúc nhích, tứ chi hoàn toàn bị sai lệch, ngay cả các khớp tay và khớp chân cũng bị rời nhau, xương sườn có ít nhất năm chỗ gãy, xương sống có ít nhất hai nơi sai vị trí.

45. Chương 44: Cấp Tập Huấn Thứ Hai.

Đúng lúc đó , có tiếng bước chân vang lên. đang từ từ đến gần.

" Lão bản nói Bất Nhạc mang theo Tiểu cô nương đi hướng bên này .Hắn sẽ không ăn một mình đấy chứ…" Một thanh âm hùng hậu vang lên,đúng là giọng nói tiêu chuẩn của nam nhân, nếu chỉ là nghe thanh âm, sợ rằng ngay cả những nữ nhân ngoài ba mươi tuổi sẽ không ngăn cản được lực hấp dẫn.

"Hắn không nên một làm một mình chứ, bây giờ còn muốn bắt chúng ta tìm hắn. Lão Nga, lần này hắn đến địa phương này không tồi chút nào,nhất là tiểu muội muội đó, chỉ nhìn là đã khiến cho kẻ khác nhỏ nước miếng."

Nếu nói thanh âm người thứ nhất vô cùng nam tính, vậy thanh âm người thứ hai lại hoàn toàn trái ngược,khàn khàn như vịt đực. hơn nữa kiểu giọng nói hèn mọn bỉ ổi, nhất thời làm cho người khác có cảm giác chán ghét.

Nghe hai thanh âm.Bất Nhạc đang nửa mê nửa tỉnh, tinh thần liền rung lên, cũng may là xương hàm của hắn không bị trẹo khớp, miễn cưỡng ngưng tụ một ít hồn lực, hô:"Lão Nga, Thiên Nhai. Ta ở chỗ này."

Hai thanh âm chợt dừng lại, theo sau tiếng bước chân dồn dập, rất nhanh, hai đạo thân ảnh đi tới trước mặt Bất Nhạc.

"Ngươi, ngươi là Bất Nhạc? Nam tính nam nhân không dám tin hỏi, dưới ánh trăng có thể thấy rõ, người này thân hình cao lớn, bả vai rộng rãi rắn chắc,đầu tóc dài mặc dù có chút rối loạn, nhưng hơi thở mang theo vài phần cuồng dã. Làm người khác chú ý nhất là ánh mắt của hắn, đó là một đôi mắt nhỏ đến cực hạn, nhỏ đến tựa hồ như chỉ có một kẽ hở.Nếu nhìn thẳng mặt, rất khó nhìn ra, đến tột cùng là mắt hắn mở to hay là nhắm, hơn nữa mi mắt trũng xuống. càng dễ dàng làm cho người ta quên đi ưu điểm của hắn, chỉ riêng điểm này, đã phá hư mất hoàn toàn chất giọng nam nhân hoàn mỹ của hắn.

"Bất Nhạc, ngươi như thế nào biến thành bộ dáng này?"Liền đó một gã nhanh chóng đi tới bên người Bất nhạc, mặc dù trên mặt lộ ra thần sắc ngưng trọng . Nhưng ngoại mạo của hắn so với Bất Nhạc, nhìn ra cũng đều có dáng vẻ bỉ ổi như nhau. Đơn giản mà nói. ngoại trừ mái tóc coi như bình thường.còn lại cơ bản không còn chỗ nào bình thường nữa.

Cả người gầy đến tựa hồ chỉ còn lại có đầu khớp xương, con mắt rất lớn,con ngươi mắt màu vàng lóe ra âm quang . Hai cái khoé miệng giật giật mỗi khi nói chuyện, nếp nhăn ở khoé mắt thậm chí có thể ép chết cả một con ruồi.

Hai người xuất hiện trước mặt Bất Nhạc , nhìn qua thì tuổi đều không sai biệt lắm so với hắn, lúc này hai người đã thu hồi vẻ cười đùa , nét mặt ngưng trọng lại.

Tên nhỏ gầy bay nhanh đến bên người Bất Nhạc, trong miệng thỉnh thoảng tuôn ra vài câu chửi tục, cặp mắt vàng khè đã thêm vài phần màu đỏ.

" Thủ đoạn thật là sắc bén, Bất Nhạc lần này thảm rồi. tứ chi các đốt ngón tay xương đều gẫy rời không nói.Ngay cả xương sườn cũng có bốn cái gẫy, đốt sống cổ gãy mấy chỗ. không có mấy tháng là không khôi phục được . nặng nhất chính là.Thứ đó của Bất Nhạc…….chín."

"Chín? Thiên Nhai, cái gì….. chín?" Gã được gọi là lão Nga thanh âm mang vẻ kinh hãi.

Gã nhỏ gầy dáng vẻ hèn mọn-Thiên Nhai cười khổ nói:

"Ngươi không ngửi được mùi gà chín sao? lần này Bất Nhạc ăn điểm thua thiệt quá lớn, đầu khớp xương thì còn khôi phục được,chứ còn tiểu kê kê thì ……."

Vừa nói đến đây Thiên Nhai giơ tay phải lên,một đạo lục quang lăng lệ lóe ra, một lưỡi dao sắc bén đã xuất hiện trên tay hắn, đồng thời xuất hiện còn có năm hồn hoàn. Một trắng, hai vàng, hai tím, mặc dù hồn hoàn thuộc tính bình thường. nhưng đã là một gã Hồn Vương ngoài năm mươi cấp.

Lưỡi dao sắc bén trong tay hắn cũng là một thanh đoản nhận(đao ngắn có mũi nhọn). Đao nhận bề rộng chừng bốn ngón,thân đao dài một thước hai tấc. chuôi dài tám tấc, toàn thân lục quang lóe ra. Hiển nhiên chính là Khí vũ hồn của một Chiến hồn sư.

“Bất Nhạc, xin lỗi ,nếu không cắt bỏ nhanh, sợ rằng càng thêm nghiêm trọng.”

Lục quang chợt lóe. Tay cầm đoản nhận, phốc một tiếng. tựa hồ có vật gì rơi xuống trên mặt đất. Quỷ dị chính là, Bất Nhạc cũng không có phát ra một tia thanh âm. Chỉ là trong nước mắt chảy ra kèm theo một tia oán nhục.

“Ta muốn báo thù. Ta muốn báo thù. Ta muốn để cho bọn chúng sống không bằng chết.”

Bảy ngày nghỉ ngơi rất nhanh trôi qua.Cuộc sống lại bắt đầu chuỗi ngày học tập, từ ngày mấy người len lén trộm đi ra ngoài đối phó với gã Bất Nhạc bỉ ổi. Vài ngày tiếp theo chuyện này cũng dần dần quên lãng. Ngoại trừ Mã Hồng Tuấn , mấy người đều không biết tiểu kê kê của Bất Nhạc bị nướng chín. Mã Hồng Tuấn cũng bởi vì chuyện này mà thu liễm rất nhiều.Vài ngày nghỉ ngơi còn lại hắn cũng không có đến Tác Thác thành. Tà hỏa tựa hồ cũng vì cường độ rèn luyện mà đình chỉ phát tác.

Ăn xong điểm tâm, nghe âm thanh quen thuộc của giờ học vang lên, Đường Tam cả bọn bảy người lập tức đi tới thao trường.

Hôm nay ánh mặt trời vô cùng chói chang.Ngàn dặm bầu trời không mây, mặc dù vẫn còn sáng sớm, nhưng dưới ánh mặt trời cảm giác đã có vài phần nóng rực . Bóng đại sư bị ánh mặt trời kéo dài,hai tay ôm trước ngực đã đứng sẵn từ bao giờ chờ bảy người đến.

“Từ khi ta tới nơi này, bắt đầu dạy các ngươi đến bây giờ thời gian đã trôi qua ba tháng.Được các vị sư phụ đốc thúc cùng trợ giúp,thân thể các ngươi đã có chút cơ bản trụ cột. Nhưng nếu muốn trở thành một gã vĩ đại hồn sư thì vẫn còn xa mới đủ.”

Đáng nói tới là trong ba tháng trước ma quỷ huấn luyện. mấy vị sư phụ cũng không có nhàn rỗi,chính Mã Hồng Tuấn sau một lần lười biếng mới biết được,các sư phụ nấp ở trong luyện đường bí mật giám sát bọn họ.Hậu quả lười biếng của Mã Hồng Tuấn,trực tiếp đã dẫn đến kết quả,mọi người phải trong ba ngày huấn luyện tăng thêm năm mươi phần trăm. Đại sư thủy chung đã quán triệt. Một người phạm sai lầm, toàn thể phải chịu phạt.Đây thật sự mới gọi chỉnh thể.

“Cho nên bắt đầu từ hôm nay. Ta sẽ tiến hành cấp huấn luyện thứ hai, nghe Phất Lan Đức nói, các ngươi đều đã trải qua Đấu Hồn tràng của Tác Thác thành, nơi đó sẽ trở thành chỗ huấn luyện trong thời gian kế tiếp, lần này huấn luyện không hạn chế thời gian, lúc nào lấy được đấu hồn ngân huy(huy chương bạc) thì huấn luyện lúc đó sẽ chấm dứt. Trong thời gian huấn luyện, ta sẽ an bài các ngươi ở tại một lữ điếm gần Đấu hồn tràng, hết thảy chi phí các ngươi tự lo. Chỉ cần có bản lãnh, các ngươi sẽ thu được kết quả sớm từ đấu hồn tràng.”

Nghe xong đại sư nói, chúng đệ tử đồng thời thở phào nhẹ nhỏm. Tới đấu hồn tràng tham gia đấu hồn, so với ma quỷ huấn luyện của đại sư dễ hơn nhiều.

“Nhưng có điều các ngươi phải nhớ kỹ.Chiếm được đấu hồn ngân huy không phải chỉ là ở phương diện một đối một , đồng thời phải chiếm được ngân huy dành cho đoàn thể. Quân đoàn các ngươi sẽ lấy tên Sử Lai Khắc thất quái xuất chiến.Chẳng những đoàn thể và mỗi người các ngươi đều phải thu được huy chương. Đồng thời có thể là đội cũng phải chiếm được,vốn đấu hồn trung viện nơi đó không có hai đối hai .Tuy nhiên. nếu các ngươi muốn thu được đấu hồn huy chương nhanh hơn , cũng có thể tự do tổ hợp tham gia hai đối hai ta không ngăn cản. Nhưng ta có mấy cái hạn chế các ngươi phải ghi nhớ. Đầu tiên, không được tại đấu hồn hiển lộ ra tướng mạo thật và báo cho đối thủ tính danh của mình. Hết thảy đều phải lấy danh hiệu xuất chiến. Thứ hai, Đường Tam không được sử dụng ám khí. Thứ ba, bất luận là thắng hay bại, mỗi ngày mỗi người ít nhất phải xuất chiến hai lần.”

Áo Tư Tạp có chút kêu ca nói:“đại sư, ta cùng Vinh Vinh là Phụ trợ hệ hồn sư, cũng phải chiếm được đấu hồn ngân huy sao?”

Đại sư lạnh nhạt nói : “Nếu không muốn. Ngươi có thể lựa chọn huấn luyện giống như trước, cho đến khi người khác đoạt được đấu hồn ngân huy thì dừng lại.”

“Ách ……, đại sư. Ta đột nhiên phát hiện, ngài bắt chúng ta tới đấu hồn tràng tiến hành tỷ thí để tăng thực chiến kinh nghiệm, quyết định này thật là anh minh, lời nói mới rồi …. coi như ta chưa nói.”

Trữ Vinh Vinh vốn cũng muốn đưa ra vấn đề giống vậy, thấy Áo Tư Tạp bị như vậy không khỏi âm thầm cảm giác may mắn, ở một bên nở nụ cười.

Đại sư luôn luôn là người làm việc dứt khoát nhanh chóng,ra lệnh tất cả đệ tử đơn giản thu thập một chút hành trang, lập tức mang theo bọn họ xuất phát đi tới Tác Thác học viện. Đồng hành còn có hai nhân vật quen thuộc, Tứ Nhãn Miêu Ưng Phất Lan Đức cùng Bất Động Minh Vương Triệu Vô Cực, còn ba vị sư phụ khác lưu lại canh giữ học viện.

Phất Lan Đức đối với quyết định của đại sư cũng không khỏi ngầm bội phục.Các đệ tử ở Tác Thác thành, tất cả chi phí tự lo. Học viện tự nhiên sẽ không có áp lực. mà hắn cùng Triệu Vô Cực, đại sư ba người cũng có thể ở tại cái cửa hàng kia của hắn, mỗi ngày đồng dạng đều có thể giám sát tiến độ thực chiến của các đệ tử.

Đại đấu hồn tràng, tỷ thí đều là tiến hành vào ban đêm. đoàn người đi tới Tác Thác thành, trước tiên ở phụ cận đấu hồn tràng lựa chọn tạm trú ở một gian tửu điếm bình thường. Bởi vì ở gần đại đấu hồn tràng, mặc dù là phòng bình thường. Nhưng giá phòng so với địa phương khác đắt gấp đôi, đương nhiên, đối với mỗi tháng thu nhập ít nhất mười kim tệ, thậm chí trăm kim tệ của bảy tên đệ tử mà nói, không tính là nặng, dù sao, tửu điếm hạng sang như Hoa Hồng tửu điếm cũng không có nhiều lắm.

Sau khi an bài chỗ ở cho các đệ tử, đại sư kêu bảy người cùng lên phòng Đường Tam.

"Bây giờ các ngươi có thể tiến hành tự do tổ hợp, quyết định tham gia các loại đấu hồn tỷ thí. Đấu hồn tràng tỷ thí bắt đầu bình thường đều là một đối một hoặc hai đối hai . Đoàn chiến mặc dù là tách ra. Nhưng thời gian bắt đầu đều tương đối muộn, chiến đấu từ đấu hồn tràng khá hấp dẫn nhiều người xem. Thời gian chênh lệch, cũng có thể tranh thủ nhiều người xem mà thu phí, mỗi ngày các ngươi phải tham gia chính là một hồi đoàn chiến, một hồi khác có thể tự do lựa chọn. Nguyện ý tham gia ba tràng ta cũng không phản đối, điều kiện tiên quyết là nắm giữ tốt tình trạng hồn lực của bản thân."

Đại sư lời vừa nói xong, Áo Tư Tạp nhất thời toát ra bộ dáng thương cảm nhìn về phía Đái Mộc Bạch."Đái lão Đại. không bằng chúng ta đồng thời tham gia hai đối hai đi, ngươi xem thế nào? mặc dù ta mới vừa xong ba mươi cấp, nhưng ta phụ trợ năng lực hẳn vẫn có thể giúp ngươi . Bằng không, ta còn chưa biết làm cách nào đoạt được đấu hồn ngân huy a."

Đái Mộc Bạch sửng sốt một chút, nguyên bổn ý của hắn là cùng Chu Trúc Thanh tham gia hai đối hai, hoặc là chính mình tham gia một đối một, nhìn ánh mắt Áo Tư Tạp cầu khẩn , suy nghĩ một chút liền gật đầu: "được rồi."

Trong bảy người, luận về thực lực chiến đấu hiển nhiên Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam là mạnh nhất. Áo Tư Tạp đã chọn Đái Mộc Bạch. Trữ Vinh Vinh ánh mắt nhất thời chuyển hướng phía Đường Tam.

Âm thanh êm ái nói:"Tam ca, ngươi nguyện ý giúp ta không?"

Đường Tam sửng sốt một chút," Nhưng …… Ta đã cùng Tiểu Vũ lập thành Tam Ngũ tổ hợp rồi mà."

Một bên Mã Hồng Tuấn vội đi lên."Vinh Vinh, ngươi xem ta thế nào? Ta nguyện ý cùng ngươi đồng thời tham gia hai đối hai."

"Ngươi? Ngươi thì quên đi." Trữ Vinh Vinh tức giận trừng mắt nhìn mập mạp một cái: "Ngươi còn chưa lo nổi bản thân, giúp được ta cái gì."

Đại sư đột nhiên mở miệng nói: "không. Ta đề nghị ngươi chính là nên cùng Mã Hồng Tuấn tạo thành một đôi tổ hợp hai đối hai."

Trữ Vinh Vinh nghi hoặc hỏi:"tại sao?"

Đại sư lạnh nhạt : "bởi vì ngươi cùng Đường Tam cấp bậc không giống. Khi tham gia dưới tình huống hai đối hai , nếu có một gã hồn sư đạt tới cấp bậc vọt cao, vậy,nên phải tham gia cấp bậc tương đương đối quyết, Đường Tam đã đột phá ba mươi cấp. mà ngươi thì dừng lại tại hai mươi cấp. Nếu các ngươi hợp tác tham gia hai đối hai đấu hồn, vậy cũng phải tham gia đấu hồn ba mươi cấp. Bình thường mà nói, hồn sư đến đấu hồn tràng tham gia đấu hồn, trừ phi tự thị cực cao hoặc là vũ hồn có ưu thế thật lớn,còn không,đều sẽ đấu với cấp bậc tương đương mình. Ít nhất cũng chỉ vượt qua bổn cấp bậc hoặc năm cấp mà thôi. Tỷ như ở

cấp hai mươi , bình thường tham dự đều là những hồn sư đã ngoài hai mươi lăm cấp .Ở cấp ba mươi đương nhiên cũng như thế.Vũ hồn của Đường Tam mặc dù có chút đặc thù, nhưng tham gia một đối một có lẽ miễn cưỡng có thể, nhưng nếu tăng thêm ngươi,Thất bảo lưu ly vũ hồn của ngươi mặc dù là cực mạnh phụ trợ vũ hồn. Nhưng dù có tăng phúc cho hắn thì,vẫn còn không đủ đền bù được cho hắn đối thủ cùng với hai gã chênh lệch ngoài ba mươi lăm cấp, mà ngươi cùng Mã Hồng Tuấn đồng thời tham gia thì khác hẳn, hắn đã hai mươi tám cấp, vũ hồn bản thân ưu thế lại không nhỏ, hơn nữa được ngươi phụ trợ,tỷ lệ chiến thắng có thể đạt tới ngoài 70 phần trăm."

Trữ Vinh Vinh mặc dù trong lòng không muốn. Nhưng cũng phải thừa nhận đại sư nói đúng ,nhưng nàng không có lựa chọn Mã Hồng Tuấn, mà chuyển mục tiêu nhìn về phía Chu Trúc Thanh.

"Thất muội, chúng ta hợp tác đi. thế nào?"

"Hảo." Chu Trúc Thanh trả lời rất đơn giản.

Trữ Vinh Vinh xem xét. mặc dù Chu Trúc Thanh hồn lực so với Mã Hồng Tuấn thấp hơn một bậc. Nhưng cùng nàng hợp tác hiển nhiên so với cùng tên tà hỏa đó tốt hơn rất nhiều, nàng không hy vọng tại hai đối hai, bị ăn đậu hủ cạnh chiến hữu .

Mã Hồng Tuấn bất bình nói: "Vinh Vinh, đây là ngươi kỳ thị ta. Ta kháng nghị."

Trữ Vinh Vinh hì hì cười mang theo thủ đoạn ôn nhu. "Tứ ca. Ngươi thực lực mạnh như vậy. Cùng ta tham gia hai đối hai chẳng phải là đáng tiếc lắm sao, dù sao ngươi một đối một cũng dám chắc có thể thắng, đúng không."

Mã Hồng Tuấn đối với mỹ nữ lực miễn dịch vốn thấp. nhìn Trữ Vinh Vinh trên mặt ôn nhu tươi cười, nói như thế nào cũng không nên lời. cũng chỉ có thể miễn cưỡng tiếp nhận sự thật.

"như thế nào tham gia đấu hồn các ngươi tự bản thân quyết định, đây là cho các ngươi. mỗi người một cái, lúc đến đấu hồn tràng mang vào, đồng thời. Tại trên đài ít nói thôi, đừng cho đối thủ biết tuổi tác các ngươi ."

Vừa nói, đại sư từ hồn đạo khí thủ trạc của mình lấy ra bảy cái mặt nạ sớm đã chuẩn bị.

Bộ dáng mặt nạ mọi người đều rất quen thuộc,là tiêu chí của Sử Lai Khắc học viện,hình tượng của một quái vật lông xanh, Đái Mộc Bạch lấy một cái mặt mang lên trên mặt,công nghệ làm mặt nạ mặc dù bình thường. Nhưng mang vào, hở ra mắt, miệng là không có vấn đề.

"tham gia đoàn chiến thì, các ngươi lấy tổ hợp Sử Lai Khắc thất quái tiến hành, tham gia tự chọn đấu hồn, hai đối hai, xưng hào các ngươi chính mình tự chọn. Ta cho các ngươi mỗi người nghĩ ra một cái xưng hào, dùng xưng hào này tiến hành tỷ thí, chỉ cần khi báo danh nói rõ một chút, còn tên thật của các ngươi sẽ không xuất hiện tại đấu hồn tràng."

Mọi người vẫn còn có thể giải thích ý tứ của đại sư . Bọn họ dù sao tuổi cũng đều quá nhỏ, nhất là Đường Tam, Tiểu Vũ bọn họ mới mười hai tuổi đã đạt tới cảnh giới ba mươi cấp hồn tôn , tùy tiện xuất ra một người tại hồn sư giới cũng là kinh thế hãi tục. Nhất là tại đại đấu hồn tràng một khi nổi danh, sợ rằng Vũ hồn điện sẽ là người thứ nhất tìm tới cửa.

Áo Tư Tạp tò mò hỏi: "Chúng ta xưng hào cái gì đây?"

Đại sư nói: "Mộc Bạch nguyên bổn vốn xưng Tà Mâu Bạch Hổ, ngươi là Hương Tràng Chuyên Mại, về phần Tiểu Tam,gọi là Thiên Thủ Ngân Thảo đi, các ngươi nghĩ thế nào?"

"Không hay lắm, thay một cái đi.

" Tiểu Vũ cướp lời trước tiên, nói: "Một chút oai phong cũng không có. "Ngân thảo" khó nghe quá."

Đại sư nhìn về phía Đường Tam, thấy hắn không có ý kiến gì. trên mặt không khỏi toát ra một tia mỉm cười, đối với vị đệ tử này, đại sư vẫn là cực kỳ hài lòng:

"Vậy các ngươi nói xem, hẳn nên gọi thế nào thì tốt?"

Đái Mộc Bạch nói: " Tiểu tam bình thường thoạt nhìn mặc dù thành thật, thật ra so với chúng ta sát khí lớn nhất. Ta xem, không bằng kêu là Thiên Thủ Tu La đi. Tu La ý tứ là giết chóc ma quỷ , cũng có thể có tác dụng chấn nhiếp đối thủ ."

Đại sư hướng Đường Tam nói: " Ý ngươi sao?"

Đường Tam nói: "Đệ tử thì sao cũng được, sư phụ ngài định đi."

Đại sư nói: "Vậy kêu là Thiên Thủ Tu La đi, Mã Hồng Tuấn. Ngươi xưng hào ta cũng giúp ngươi chọn được rồi, gọi là Tà Hỏa Phượng Hoàng có được không?"

Mập mạp cười hắc hắc: "đa tạ đại sư, tốt lắm, nói như thế nào thì ta cũng là Phượng Hoàng mà."

Một bên Áo Tư Tạp thấp giọng nói : " Đúng là phượng hoàng, bất quá. Ta cảm giác nghĩ đến một con phượng hoàng thí điểm."

Mập mạp giận dữ, "Tiểu Áo, ngươi định chọc ta hả?"

Tiểu Vũ lúc này đi đến trước mặt đại sư bày ra bộ dáng thương cảm,"Đại sư. vậy ta gọi là gì? Ngài cần phải cho ta chọn cái danh dễ nghe một chút."

Đại sư mỉm cười :"Ngươi sử dụng chính là nhu kỹ. toàn thân mềm mại không xương, hơn nữa vũ hồn của ngươi là thỏ cùng Mị hoặc kỹ năng , không bằng kêu là Nhu Cốt Mị Thố(thỏ) đi."

"Nghe cũng không tệ lắm." Tiểu Vũ nhất thời vui vẻ nở nụ cười.

"Vinh Vinh vũ hồn là Thất bảo lưu ly tháp. Không có cái gì tốt hơn so với danh xưng Thất Bảo Lưu Ly dành cho ngươi . Đồng thời cũng có thể che dấu đi thân phận của ngươi. Dù sao, Thất bảo lưu ly tông của ngươi, trực hệ đệ tử vũ hồn đều là thứ này, về phần Trúc Thanh, lấy vũ hồn của ngươi làm danh hào là tối thích hợp. U Minh Linh Miêu,chính là danh xưng của ngươi."

Lập tức, Sử Lai Khắc thất quái rốt cục đều đã có danh hiệu của mình.

Tà mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch,

Hương tràng chuyên mại Áo Tư Tạp,

Thiên thủ Tu La Đường Tam,

Tà Hỏa phượng hoàng Mã Hồng Tuấn,

Nhu cốt mị thố Tiểu Vũ,

Thất bảo lưu ly Trữ Vinh Vinh,

U minh linh miêu Chu Trúc Thanh.

Không có ai trong bọn họ nghĩ đến là. Tại đây, trong gian lữ điếm này, xưng hào mà họ chọn, chẳng những theo bọn họ cả đời, đồng thời cũng vang vọng khắp toàn đại lục.Đoàn đội Sử Lai Khắc thất quái cũng từ ngày hôm nay bắt đầu chính thức thành lập.

Để bảo trì trạng thái tốt nhất, mọi người ở lại khách điếm tu luyện, đợi đến ban đêm.

Lúc này bảy người đều là cấp bậc Thiết đấu hồn. Trong đó Đái Mộc Bạch đạt được ba tích phân, Áo Tư Tạp không có tích phân nào, Đường Tam cùng với Tiểu Vũ tham gia một đấu một và hai đấu hai đạt cho nên đạt được hai tích phân, Mã Hồng Tuấn lần trước đã chiến thắng đối thủ, tính ra đạt được nhiều tích phân nhất trong cả đoàn là mười tích phân, hơn nữa đạt được ba trận thắng liên tiếp. Trữ Vinh Vinh không có tích phân, Chu Trúc Thanh lần trước thua Đường Tam, nên cũng không thu được tích phân.

Từ Thiết đấu hồn lên Đồng đấu hồn phải thu được một trăm tích phân, sau đó để đạt lên Ngân đấu hồn phải thu được một ngàn tích phân, khoảng cách đến mục tiêu của giai đoạn huấn luyện thứ hai này còn phải vượt qua một đoạn đường rất xa.

Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn, Chu Trúc Thanh do thuộc về tồn tại cao cấp trong cùng cấp bậc đấu hồn, hơn nữa ba người lại sở hữu vũ hồn cực kỳ xuất sắc, cho nên mọi người quyết định trước tiên tham gia một

đấu một, sau đó mới đến hai đấu hai. Lúc này, Áo Tư Tạp mới thể hiện tác dụng ra, có hương tràng của hắn bổ trợ, thể lực cùng hồn lực của mọi người sẽ được bổ xung nhanh chóng, so với hồn sư bình thường tham gia đấu hồn thì có ưu thế hơn nhiều, cho nên dù trong một đêm tham gia ba trận đấu hồn, cũng không phải là không có khả năng. Điều kiện tiên quyết là trong những trận đấu hồn trước đó không bị tiêu hao quá nhiều hồn lực.

Đệ tam hồn kỹ của Đường Tam và Tiểu Vũ sở hữu đều là cực phẩm hồn kỹ, cho nên mặc dù bọn chúng vừa mới đột phá ba mươi cấp, vẫn quyết định tham gia một đấu một, Đường Tam thậm chí còn từng đánh bại Đái Mộc Bạch, tự nhiên có không ít nắm chắc cơ hội. Mà Tiểu Vũ kia chỉ cần tiếp cận được đối phương là có thể khiến cho đối phương rất khó phản kháng. Ưu điểm và nhược điểm của Tiểu Vũ đồng dạng rất rõ ràng. Ưu điểm chính là chiến đấu cận thân thì gần như vô địch, nhưng nhược điểm là chỉ có thể đối phó một người một, nếu như đối phương đông đảo, thực lực của nàng rất khó phát huy ra, mà lực lượng của đối thủ mà vượt qua uy lực của Yêu cung của nàng thì tất cả kỹ năng của nàng đều trở thành vô dụng.

Về phần Trữ Vinh Vinh cùng với Áo Tư Tạp, chỉ có thể đợi mọi người đánh xong một đấu một, sau đó mới cùng bọn họ phối hợp tiến hành đánh hai đấu hai.

Màn đêm phủ xuống, Tác Thác thành đại đấu hồn tràng hàng đêm vô cùng náo nhiệt, người dân đổ từ bốn phương tám hướng đến nơi đây như một truyền thống. Người có tiền có thể ở nơi này hưởng thụ. Bình dân không có tiền thì có thể xem đấu hồn, bởi vì đại đấu hồn tràng có một vài điểm đánh vào sở thích của bình dân, giá cả lại không cao, cho nên chỉ có thể chấp nhận được giá ở đây, dân chúng nguyện đến nơi này theo dõi hồn sư so đấu. Dù sao, có thể tận mắt chứng kiến hồn sư so tài là thoả mãn tâm lý hư vinh. Đương nhiên, do giá cả rẻ, bọn họ cũng chỉ có thể xem một vài trận đấu hồn bình thường mà thôi, những trận đấu chính thức đặc sắc tuyệt đối là giá trên trời, mà Tác Thác thành lâu nay không thiếu người giàu ném tiền đi, nơi đây cũng là nơi các phú hào cùng quý tộc âm thầm tranh đấu lẫn nhau.

Lúc này, thời gian đến lúc bắt đầu đấu hồn tràng trong ngày không còn lâu nữa, tràng đấu một chọi một, hai đấu hai sắp bắt đầu. Sau khi hai tràng đấu này kết thúc, mới đến lượt đoàn chiến đặc sắc.

Mặt nạ màu xanh biếc trên mặt nhìn qua giống như hơi cười, quần áo trên người không giống nhau, có hoa lệ, có đơn giản, đoàn người này chính là bảy tên đệ tử cùng ba vị sư phụ đến từ Sử Lai Khắc học viện. Lần này bọn họ hướng đến chính là khu vực số mười ba, dưa theo kế hoạch đã định, mọi người dùng Thiết đấu hồn huy chương của mình tiến hành báo danh, dưới sự an bài của đại sư, năm người đồng thời tham gia cả hai tràng một đấu một và hai đấu hai tại hai khu báo danh nói rõ tình huống của mình, để nhân viên của đấu hồn tràng sắp xếp thời gian để không có trận nào bị trùng. Ngoài ra mọi người còn phải sửa danh hiệu đăng ký ở Thiết đấu hồn huy chương, đem tên thật biến mất, dùng xưng hiệu mới có ban ngày. Mỗi một lần sửa danh hiệu như vậy tốn mười kim hồn tệ, cũng may lần này không phải mất phí báo danh, nên chỉ cần thắng một trận là coi như kiếm lại huề vốn.

Đường Tam cùng Tiểu Vũ trước tiên chọn hai đấu hai, sau đó mới tham gia một chọi một, năm người còn lại cũng tự tách ra, Áo Tư Tạp với Trữ Vinh Vinh phải đợi Đái Mộc Bạch với Chu Trúc Thanh đấu xong một chọi một nên cũng cùng đi khu vực đó.

Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực đi theo nhóm đông hơn đến khu vực một đấu một, đại sư đi theo đội của Đường Tam và Tiểu Vũ đên khu vực hai đấu hai.

Bởi vì lúc sau còn trận đấu nữa, nên đội Tam Ngũ tham gia hai đấu hai được sắp xếp đấu tại khu vực số mười ba, ngay trận thứ hai, rất nhanh chóng, đã đến lượt hai người xuất tràng.

Lần này quả thật là phá lệ, đại sư ngồi ở trên đài xem cuộc chiến cùng với rất nhiều người khác, mà hầu hết những người này đều là bình dân, lúc này thay nhau hưng phấn hò hét, mặt đỏ bừng.

Đường Tam với Tiểu Vũ đương nhiên còn chưa có chút nào nổi tiếng, khi người chủ trì giới thiệu bọn chúng lên đài, không có mấy tiếng vỗ tay vang lên.

"Bên kia, đối thủ của đội Tam Ngũ, là đội đã dành được bốn trận thắng hai đấu hai liên tiếp, tổ hợp Miêu Thử. Bọn họ với thực lực cực kỳ cường đại, trong tỷ thí ở cấp bậc hồn tôn đã thu được thành tích chưa từng có, nếu hôm nay bọn họ có thể chiến thắng đội Tam Ngũ, tức là thu được năm trận thắng liên tiếp, có lẽ bọn họ sẽ được tiến vào khu trung tâm, là vinh dự rất lớn đối với đấu hồn giả."

Miêu Thử tổ hợp? Nghe thấy bốn chữ này, Đường Tam và Tiểu Vũ cùng liếc nhau, mặc dù mặt nạ khiến cho bọn chúng không thể nhìn thấy mặt nhau, nhưng từ trong ánh mắt có thể nhận ra chút tiếu ý. Từ tên của tổ hợp đối phương có thể phán đoán được, đối thủ hôm nay là một đôi mẫn công hệ hồn sư. Bất luận là Miêu hay Thử có tốc độ nhanh, nhưng đối thủ lại là Đường Tam, là khống chế hệ hồn sư, là khắc tinh của mẫn công hệ hồn sư. Dưới tình huống cấp bậc đối thủ không vượt quá mình mười cấp, hai người nắm chắc cơ hội chiến thắng.

Rất nhanh, trong tiếng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, đối thủ của đội Tam Ngũ đã đi lên đài.

Đi lên đài là hai hồn sư một nam một nữ. Nữ tử vóc người thon dài, nhìn bộ dáng mới hơn hai mươi tuổi, trên đầu là bộ tóc ngắn màu hoả hồng cực kỳ bắt mắt, ánh mắt lợi hại, mười ngón tay không ngừng chuyển động nhẹ rất có quy luật. Chứng kiến động tác này của nàng, Đường Tam phán đoán nàng là Miêu trong Miêu Thử tổ hợp, bởi vì Đái Mộc Bạch đã từng nói qua với hắn, phàm là vũ hồn dạng miêu, hồn sư thường dùng động tác mười ngón tay chuyển động một cách có quy luật.

Nam tử còn lại người thấp lùn, nhưng ngoài dự đoán của Đường Tam với Tiểu Vũ, hắn phi thường béo, vóc người so với Mã Hồng Tuấn còn muốn phình to hơn, cả người nhìn qua tựa như một quả cầu tròn vo, bất luận là đầu hay thân thể đều có dạng hình tròn, chỉ có đôi mắt nhỏ híp mới khiến cho người ta có cảm giác giống chuột (thử).

Sấu Miêu, Bàn Thử, khiến cho mọi người có một chút cảm giác buồn cười.

Miêu Thử tổ hợp sau khi lên đài cũng đồng dạng quan sát đối thủ của mình, khi bọn chúng nhìn thấy mặt nạ trên người Đường Tam với Tiểu Vũ, trong lòng không khỏi sửng sốt một chút, mặc dù hồn sư tham gia đấu hồn tràng cũng có một số che dấu thân phận, nhưng mang mặt nạ như vậy thì vẫn là hiếm thấy.

Cô nàng Sấu Miêu khinh thường hừ một tiếng: "Dấu đầu lòi đuôi, ra vẻ thần bí."

Đấu hồn sắp bắt đầu, tâm lý người xem xung quanh bắt đầu nóng lên, người chủ trì cũng không dám kéo dài thời gian, vội vàng tuyên bố trận đấu hai vs hai thứ hai khu vực số mười ba bắt đầu.

Theo tiếng hô bắt đầu của người chủ trì, Miêu Thử tổ hợp đồng thời thúc dục hồn lực bản thân, thân thể nhanh chóng phát sinh chuyển biến. Sau khi vượt qua ba mươi cấp, Thú vũ hồn mỗi khi tiến hành vũ hồn phụ thể, thay đổi trên thân thể so với trước kia lớn hơn rất nhiều.

Đúng như Đường Tam đã đoán trước đó, vũ hồn của cô gái là Miêu, móng tay như lưỡi dao sắc bén trong nháy mắt bắn ra, mái tóc hồng trên đầu có một chút phấn bạc, đồng tử thu nhỏ, thân trên khom xuống, lỗ tai hơi nhô lên, trên cánh tay xuất hiện một bộ lông dày màu bạc, ba cái hồn hoàn một trắng một vàng một tím đồng thời loé lên. Đệ Tam hồn hoàn có thể đạt đến cấp độ ngàn năm, hiển nhiên phụ gia hồn kỹ của hồn hoàn cũng không thể tầm thường.

Về phần biến hoá của vị Bàn Thử kia có chút buồn cười, mồm đột nhiên dài ra, trở nên hơi nhọn, mọc ra vài cái râu chuột, phía dưới hàm trên mọc ra hai cái răng chuột to dài, đôi con ngươi trong khe mắt hẹp xoay tròn, thân thể đồng dạng khom khom, hai chi trước thu nhỏ, lợi trảo màu đen xuất ra, trên người là ba cái hồn hoàn đồng dạng một trắng một vàng một tím.

Mắt thấy đối phương xuất ra vũ hồn, Đường Tam cùng Tiểu Vũ cũng không nhàn rỗi. Tiểu Vũ thuần thục nhảy lên không, hai chân đứng vững trên vai Đường Tam, hai người đồng thời xuất ra vũ hồn. Đôi tai thỏ dài, lông mềm màu trắng, hai chân thon dài, đôi mắt hồng hồng, đều là đặc điểm của Tiểu Vũ. So với trước kia, lông mao trên tay nhiều hơn một chút, nhưng không dày bằng lớp lông mao của Sấu Miêu.

Đồng dạng hai vàng một tím, sáu cái hồn hoàn chợt xuất hiện trên thân Tam Ngũ tổ hợp, nhất thời khiến toàn bộ người xem sửng sốt.

Mọi người thường xuyên theo dõi đấu hồn đối với cấp bậc hồn hoàn tự nhiên rất tinh tường, hai cái trăm năm hồn hoàn một cái ngàn năm hồn hoàn, so về hồn hoàn, Tam Ngũ tổ hợp rõ ràng hơn hẳn Miêu Thử tổ hợp. Người xem lúc trước vốn cực kỳ xem trọng Miêu Thử tổ hợp tâm tình chợt biến hoá, nhưng không khí càng trở nên nóng hơn, trận đấu càng trở nên đáng xem hơn.

Đến người xem còn nhận ra hồn hoàn cường hãn của Tam Ngũ tổ hợp, chẳng lẽ Miêu Thử tổ hợp đối diện lại không nhìn ra. Nhưng trận đấu đã bắt đầu, bọn họ không thể không tiến lên.

Thân hình cô nàng Sấu Miêu chuyển động, hai chân di động, toàn thân tựa như một cơn gió lốc, cuốn về phía Đường Tam và Tiểu Vũ, hai cái hồn hoàn trên người đồng thời sáng rực, lợi trảo trong tay liên tục chém ra, mười đạo trảo ảnh màu bạc phá không bay đến, cùng lúc công kích cả hai người Tam Ngũ tổ hợp. Tốc độ của nàng đạt đến một trình độ kinh khủng, hồn lực mang đến áp lực vô cùng. Hai cái hồn kỹ một là Tăng tốc, một là lợi trảo công kích. Mặc dù không biết tên, nhưng Đường Tam đã đưa ra một phán đoán chính xác. Bả vai trùng xuống, Tiểu Vũ ở phía trên mượn thế nhảy lên không trung, trực tiếp đánh về phía Bàn Thử phía sau, còn Đường Tam hai tay vẽ một vòng, chân đạp quỷ ảnh mê tung, tay xử khống hạc cầm long, hắn muốn thử xem hồn lực của đối phương mạnh đến mức độ nào.

Quang ảnh chợt loé, thân người Đường Tam chợt lảo đảo, trong lòng âm thầm hoảng sợ. Khó trách tổ hợp Miêu Thử này có thể thắng liên tiếp bốn trận, sợ rằng hồn lực của cô nàng Sấu Miêu này không kém gì so với Đái Mộc Bạch, cũng may Đường Tam đồng thời sử dụng quỷ ảnh mê tung và khống hạc cầm long, chẳng những nhanh nhẹn né tránh được, mà còn bằng vào nội lực huyền thiên công đem công kích của đối phương bắn lên trời.

---

46. Chương 45: Cuồng Chiến Đội - Đối Thủ Mạnh Mẽ

Bên kia, Tiểu Vũ bay lên cao, Bàn Thử ở dưới đất, ngẩng đầu nhìn theo nàng, cũng không bởi vì đòn tấn công trên không của nàng mà bối rối, thân thể như một quả cầu tròn chợt bắn lên, hai cái hồn hoàn trên người đồng thời loé sáng, lợi trảo trên tay chợt bắn ra, lấy tốc độ tuyệt không tương xứng với vóc người trực tiếp đón đầu Tiểu Vũ, tốc độ của hắn so với Sấu Miêu trước đó còn muốn nhanh hơn. Vóc người của Bàn Thử sinh ra tác dụng mê hoặc với đối thủ, kỳ thật so với phán đoán của Đường Tam lúc đầu không khác lắm, hắn cùng cô nàng Sấu Miêu giống nhau, đều là mẫn công hệ hồn sư, mà đệ nhất hồn hoàn kỹ năng của Sâu Miêu là tăng tốc, là hồn hoàn mười năm, mà đệ nhị hồn hoàn kỹ năng của hắn mới là tăng tốc, trăm năm hồn hoàn kỹ năng tăng phúc tất nhiên hồn hoàn mười năm không có khả năng so sánh nổi, cho nên, trên thực tế, tốc độ của Bàn Thử nhanh hơn so với Sấu Miêu, chỉ là trước khi hai cái hồn hoàn triển hiện lực công kích, hắn tỏ ra chậm hơn so với Sấu Miêu một chút mà thôi. Hắn với Sấu Miêu đều là hồn tôn ba mươi bảy cấp, trong các tổ hợp hai người cùng là hồn tôn cũng được coi là đội cường hãn.

Hai bên đồng thời giao phong, trong một khắc đấu hồn triển khai mạnh như vũ bão.

Khi Sấu Miêu tiếp cận thân thể Đường Tam thì đệ tam hồn hoàn của nàng đã hoàn toàn phóng thích kỹ năng. Mục tiêu cả nàng, chính là muốn lấy thế sấm chớp (nhanh như chớp) đánh bại Đường Tam, sau đó giúp Bàn Thử mập. Khi nhìn thấy hồn hoàn của Tiểu Vũ và Đường Tam tốt hơn nhiều so với bọn hắn, Sấu Miêu với kinh nghiệm thực chiến phong phú đã quyết định dùng loại công kích cận thân cực đoan này phát động. Bình thường khi đấu hồn, song phương đều tiến hành dò xét nhất định,.... trước tiên là thăng dò hồn kỹ của đối phương, sau đó mới có thể phát động công kích toàn diện, mà nàng lúc này làm như vậy cũng là do bị hồn hoàn mạnh mẽ của Đường Tam với Tiểu Vũ bắt buộc. Nếu thành công, thắng lợi của tràng thi đấu hai - hai này thuộc về bọn họ. Bốn trận thắng liên tiếp không dễ dàng có được, bọn họ cũng không nguyện ý buôn tha cơ hội có được trận thắng thứ năm liên tiếp. Khi đó bất luận là tích phân hay tiền thưởng đều tăng lên gấp bội.

"Meo.." Một tiếng mèo kêu sắc nhọn chợt vang lên, thân thể cô nàng Sấu Miêu ngay giữa không trung xảy ra biến hoá, hai lợi trảo đột nhiên kéo dài ra gấp nhiều lần, biến thành mười thanh kiếm sắc đâm về phía Đường Tam, Hồn lực bám trên lợi trảo trong không trung phát ra âm thanh phốc phốc, đi qua nơi nào, không khí nới đó trở nên vặn vẹo.

Cái này hiển nhiên không phải thuộc về lực lượng của nàng mà là năng lực phụ gia của đệ tam hồn kỹ. Lúc này vốn nàng đã tới trước mặt Đường Tam, lợi trảo biến hoá trực tiếp đâm khắp toàn thân Đường Tam, mà năng lực công kích của nàng dưới tác dụng của hồn hoàn ngàn năm đã tăng lên gấp đôi, không phải là thứ hồn sư đồng cấp có khả năng ngăn cản.

Nếu đối mặt với một gã hồn sư khác, nói không chừng có lẽ đã bị khí thế chưa từng có của nàng đánh bại. Phía trước bị chặn đứng, chỉ có thể lui lại phía sau mới có thể tránh thoát được công kích của Sấu Miêu, mà lúc trước Đường Tam đã lui về phía sau một chút để tránh lợi trảo của nàng nên khoảng cách đến mép

đấu hồn thai không còn xa, chỉ cần bây giờ hắn lui lại phía sau từng bước, Sấu Miêu chắc chắn có khả năng bức hắn ra khỏi đấu hồn thai dưới tình huống vũ hồn của hắn không phát huy được uy lực.

Rất tiếc tính toán của Sấu Miêu lại thất bại. Nàng đang đối mặt với Đường Tam, một người đã từng vào sinh ra tử, làm sao có thể dễ dàng bị đánh bại như vậy chứ?

Mắt nhìn thấy lưỡi dao sắc bén đâm đến, nửa thân trên của Đường Tam không có chút dự báo nào đột nhiên biến mất.

Cô nàng Sấu Miêu nhất thời ngây người ngẩn ngơ, động tác nàng thực sự rất nhanh, vậy mà còn không kịp nhận ra Đường Tam làm cái gì. Kỳ thật động tác của Đường Tam rất đơn giản, chỉ làm ra một tư thế Thiết bản kiều chuẩn xác, nửa thân trên hoàn toàn ngửa ra đằng sau. Hắn mặc dù không dẻo tựa như không có xương giống Tiểu Vũ, nhưng để làm động tác này thì cũng không có vấn đề gì. Chỉ có điều lúc này hắn ở ngay trước mặt cô nàng Sấu Miêu bày ra động tác Thiết bản kiều, không khác gì đem toàn bộ sơ hở phần ngực và bụng phơi ra trước mặt đối thủ. Cô nàng Sấu Miêu mặc dù hơi sửng sốt một chút, nhưng ngay lập tức nàng phát hiện sai lầm trong cách ứng chiến của Đường Tam, lúc này, chỉ cần hạ cổ tay xuống để cho lưỡi dao sắc bén trên miêu trảo trực tiếp đâm xuống Đường Tam là thu được thắng lợi của trận đấu này.

Thắng lợi nằm ngay trước mắt, cô nàng Sấu Miêu không khỏi mừng rỡ, động tác hạ cổ tay đối với nàng mà nói thực sự quá đơn giản. Trong lòng thầm nghĩ, tên hồn sư mang theo mặt nạ này mặc dù không kém, nhưng kinh nghiệm thực chiến thì quá kém, dám dùng loại phương thức hoá giải công kích đem lộ điểm yếu này ra với mình. Nhưng nàng đã quên mất một điều, vũ hồn của đối phương là dạng gì.

Sự đắc ý trong lòng cô nàng Sấu Miêu chỉ duy trì trong nháy mắt mà thôi, ngay sau đó, nàng đã phát hiện ra thân thể của mình không thể động được, cho dù động tác đơn giản nhất là hạ cổ tay xuống cũng không cách nào làm được.

Ngay từ khi Tiểu Vũ từ trên vai mình phóng đi, Đường Tam đã phóng thích ra Lam ngân thảo, chỉ có điều Lam ngân thảo của hắn là dán mình trên mặt đất. Trong sát na cô nàng Sấu Miêu phát động công kích hắn, thân thể tự nhiên phải dừng lại, ngay lúc đó Lam ngân thảo được điều khiển vươn lên, nhân cơ hội quấn quanh thân thể cô nàng.

Nếu không phải có Lam ngân thảo quấn quanh, mặc dù tốc độ của đối thủ rất nhanh, nhưng làm sao Đường Tam lại có thể đem sơ hở của mình bày ra trước mắt đối phương chứ?

Sau thế Thiết bản kiều, thân thể Đường Tam ngã về phía sau, hai chân đá ngược lên vào cổ tay của đối phương.

Cô nàng Sấu Miêu chợt phát hiện thân thể mình bị Lam ngân thảo quấn quanh không thể cử động thì liều mạng giãy dụa, nhưng hai chân Đường Tam đá tới nàng lại không thể ngăn cản, từ trên tay truyền đến cường lực khiến cho thân thể nàng bật về phía sau, đồng thời trên thân Lam ngân thảo đột nhiên xuất hiện các tua mềm mại, cảm giác tê dại trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, khiến cho nàng không thể ngưng tụ hồn lực để chống cự.

Trong chiến đấu chính thức, sự thống khổ cùng cực của Đường Tam khi hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu mới thể hiện được uy lực, chẳng những thân mình Lam ngân thảo cứng cỏi dị thường, đồng thời độc tính trên đó cũng được tăng lên rất nhiều. Quấn quanh nhìn chỉ như đệ nhất hồn hoàn kỹ năng của Đường Tam, nhưng Lam ngân thảo quả thật là vũ hồn bản thể của Đường Tam, mỗi khi thu thêm được một hồn hoàn, Lam ngân thảo sẽ được tăng cường. Đấy là ưu điểm của Khí hồn sư so với Thú hồn sư, khí hồn sư mặc dù thân thể không được vũ hồn tăng cường, nhưng vũ hồn bản thể được tăng cường thì khi hồn kỹ xuất ra càng mạnh.

Mặc dù cô nàng Sấu Miêu dùng toàn lực giãy dụa, nhưng hồn lực của nàng còn không bằng Đái Mộc Bạch, vũ hồn cũng không khoẻ bằng Đái Mộc Bạch, Lam ngân thảo cực kỳ cứng cỏi của Đường Tam không phải là thứ mà nàng có thể thoát ra được, dưới tác dụng của độc tố tê dại, nàng đã bị Đường Tam khống chế hoàn toàn.

Đường Tam chân đạp quỷ ảnh mê tung, từng bước đến bên người cô nàng Sấu Miêu, mũi chân nhẹ dùng lực đem thân thể của nàng rơi xuống khỏi đấu hồn thai, dựa theo quy củ đấu hồn, rơi khỏi đấu hồn thai đồng nghĩa với việc đấu hồn thất bại.

Ngay khi cô nàng Sấu Miêu rơi xuống dưới đài, Bàn Thử đồng dạng bay lên, từ bên trong đấu hồn thai quăng ngoài. Nguyên lai, ở giữa không trung, Tiểu Vũ công kích về phía Bàn Thử, mắt thấy đối phương dùng tốc độ kinh người xông đến, không chút do dự phát động đệ tam hồn hoàn kỹ năng Thuấn di. Thân hình loé lên, chui ra sau lưng Bàn Thử, đuôi bím tóc bay ra, quấn lấy cổ đối phương, chân phải làm bàn đạp, đem hắn quăng ra ngoài.

Nếu tràng đấu này là Sanh tử đấu, hiển nhiên Bàn Thử bị đánh văng ra vẫn còn khả năng tái chiến. Tiểu Vũ mặc dù phát động kỹ năng Yêu cung, nhưng cũng không đủ để khiến đối phương bị thương nặng, dù sao, thân thể của Thú hồn sư cũng rất cường hãn, đối thủ lại có sự chuẩn bị, không giống như trước cái tên đại thúc hèn mọn bỉ ổi Bất Nhạc hôm trước dưới tình huống ngay cả hồn lực cũng chưa kịp phóng thích đã bị quăng tám lần chạm đất bảy lần. Dù sao đây cũng là thi đấu, vũ hồn của Bàn Thử cũng không phải loại vũ hồn phi hành, trong không trung không có khả năng khống chế thân thể, chỉ có thể lấy mắt nhìn bản thân bị quăng ra ngoài, cơ hồ rơi xuống bên ngoài đấu hồn thai cùng lúc với Sấu Miêu.

Trận đấu bắt đầu đã nhanh, kết thúc còn nhanh hơn, động tác mau lẹ, cơ hồ chỉ vài lần nháy mắt công phu đã phân định thắng bại.

Người xem trên đài, những người hoan hô cổ vũ tổ hợp Miêu Thử trong phút chốc trở nên hoàn toàn im lặng. Đường Tam cùng với Tiểu Vũ vững vàng hạ chân xuống đấu hồn thai, nhìn nhau cười. Bọn chũng không nghĩ rằng hôm nay thi đấu lại nhẹ nhàng như vậy. Trong lòng đều cho rằng nguyên nhân là do vũ hồn tương khắc, bất luận Đường Tam là khống chế hệ hồn sư, hay Tiể Vũ là cận thân cường công, đều là khắc chế rất mạnh đối với mẫn công hệ hồn sư. Vốn mẫn công hệ hồn sư là khắc chế của Tiểu Vũ, nhưng bây giờ nàng có kỹ năng Thuấn di đền bù khuyến điểm đó, trong trường hợp không kịp đề phòng, vị Bàn Thử kia thậm chí ngay cả kỹ năng của hồn hoàn ngàn năm cũng chưa kịp xuất ra đã bị nàng ném đi.

Đại sư ngồi ở trên đài xem hơi gật đầu, đối với biểu hiện của Đường Tam và Tiểu Vũ rất hài lòng. Là người đứng ngoài xem, hắn càng nhìn rõ hơn, trong nháy mắt,trước khi mấy đứa nhỏ này động thủ, Đường Tam hai người đã biểu hiện năng lực ứng biến cùng với kếy hợp vũ hồn tự thân thật tốt. Dễ dàng chiến thắng tổ hợp có hồn lực cao hơn, cũng không chỉ đơn giản là do vũ hồn tương khắc, mà chứng tỏ tiến hành huấn luyện thực chiến dưới sự chỉ điểm của đại sư trong mấy tháng qua đã âm thầm phát huy tác dụng.

Người chủ trì tuyên bố, tổ hợp Tam Ngũ tham gia đấu hồn 2 vs 2 giành được thành tích hai trận thắng liên tiếp, hai người thu được hai tích phân cũng đều lên tới rồi ba tích phân.

Cho đến lúc này, người xem trên đài mới hoan hô chúc mừng, mặc dù thời gian trận đấu này có vẻ quá ngắn ngủi, nhưng bất luận là Lam ngân thảo của Đường Tam hay Thuấn di của Tiểu Vũ, đều giúp cho bình dân mở rộng tầm mắt. Người xem là công bằng, lại càng không tiếc gì tiếng vỗ tay, tổ hợp Tam Ngũ trong tiếng hoan hô ngày càng lớn lặng lẽ đi xuống đài. Chờ đợi trước mắt bọn chúng còn là trận đấu hồn 1 vs 1.

Có lẽ hôm nay là ngày may mắn của Sử Lai Khắc thất quái, trong toàn bộ các trận đấu 1 vs 1 và 2 vs 2 đều thu được kết quả thắng lợi. Trong đó tổ hợp Áo Tư Tạp với Đái Mộc Bạch được bọn chúng đặt tên là Song dực bạch hổ, ám chỉ là nhờ sự trợ giúp của Tiểu Áo, tà mâu bạch hổ như được gắn thêm cánh. Bọn chúng gặp một tổ hợp hai hệ hồn sư tấn công và phòng thủ, dưới sự trợ giúp của ma cô tràng của Áo Tư Tạp, tốc độ vốn là thế yếu của Đái Mộc Bạch đã được bù lấp, hơn nữa với năng lực phi hành, dùng cách tấn công phủ đầu giông bão …. trước đem một đối thủ đưa tiễn ra khỏi đấu hồn thai, tự nhiên cục diện không còn gì đáng để lo lắng nữa.

Tổ hợp Trữ Vinh Vinh với Chu Trúc Thanh các nàng mệnh danh là Thất bảo linh miêu, khi đối phương chứng kiến Thất bảo lưu ly tháp của Trữ Vinh Vinh thì chiến ý đã giảm đi rất nhiều. Đối mặt với tổ hợp có phụ trợ hệ hồn sư đáng lẽ nên công kích phụ trợ hệ hồn sư của đối phương trước, nhưng mà Thất bảo lưu ly tông la một trong bảy hồn sư đại tông môn, không phải là đối tượng mà hồn sư bình thường nguyện ý đắc tội. Cho nên hai gã hồn sư đồng dạng là hai mươi cấp chỉ có thể đối mặt với tốc độ và lực lượng chợt tăng lên ba mươi phần trăm của Chu Trúc Thanh. Dưới tác dụng phụ trợ của Thất bảo lưu ly tháp, bây giờ Chu Trúc Thanh ngoại trừ việc chưa có đệ tam hồn kỹ, thực lực đã siêu việt đạt đến trình độ ba mươi cấp, bằng vào tốc độ như tia chớp, giải quyết hai đối thủ này không phải là vấn đề lớn chút nào.

Năm trận một chọi một, ba trận hai chọi hai toàn thắng, Sử Lai Khắc thất quái có một khởi đầu hoàn mỹ trong hành trình tham gia đấu hồn. Đương nhiên, đấu hồn hôm nay của bọn chúng còn chưa có chấm dứt,

vẫn còn một hồi cuối cùng đợi bọn chúng đi hoàn thành.

Bản thân ăn hai căn, cho những người khác mỗi người một căn khôi phục hương tràng, Áo Tư Tạp vẻ mặt đắc ý. Lần đầu tiên tham chiến thu được một cái tích phân, làm sao hắn lại có thể không hưng phấn cơ chứ, nhất là ngoại trừ việc tiêu hao một ít hồn lực cung cấp một cây Ma cô tràng cho Đái Mộc Bạch, căn bản là không phải làm gì nữa, ngay cả kế hoạch trốn tránh công kích của đối phương ở trên đài vốn đã chuẩn bị sẵn cũng chưa kịp dùng tới.

Đại sư, Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực nhìn bảy tên đệ tử đứng trước mặt mình, không khỏi âm thầm gật đầu. Đứa lớn tuổi nhất bất quá mới có mười lăm tuổi, có thể trên đấu hồn tràng thu được thành tích như vậy, bọn họ có cái gì mà không hài lòng nữa chứ?

Đại sư nói: "Các ngươi nên tham gia đoàn chiến, do số lượng báo danh không nhiều, các ngươi sẽ được xuất tràng ngay thôi. Nhớ kỹ, các ngươi sẽ đối mặt với các đội ngoài ba mươi cấp. Đoàn chiến khác với một chọi một, hai chọi hai, phối hợp tác chiến và hỗ trợ lẫn nhau so với việc mạnh ai người đó đánh quan trọng hơn rất nhiều. Đối phương đã tham gia đoàn chiến thì sẽ không thể thiếu các loại hồn sư. Về phần tổ hợp như thế nào, thì phải tuỳ vào từng cách tổ hợp của đối phương mới có cách ứng chiến phù hợp nhất."

Đái Mộc Bạch nói: "Đại sư, đối với sự phối hợp của bọn ta chẳng lẽ ngài còn không yên tâm ư? Tiểu Tam, ngươi là khống chế hệ hồn sư, đánh như thế nào là do ngươi chỉ huy, bọn ta đều nghe theo sự điều khiển của ngươi."

Đường Tam cũng không chối từ, là linh hồn của đội ngũ, đó là nghĩa vụ của hắn.

"Tốt, như thế này đi, Mộc Bạch, Tiểu Vũ, Trúc Thanh, ba người các ngươi chủ công. Mộc Bạch ở giữa, Tiểu Vũ với Trúc Thanh hai bên đối ứng. Ta ở giữa có thể khống chế đối thủ, đồng thời giúp đỡ các ngươi công kích. Mập mạp, ngươi ở đằng sau, dùng Phượng hoàng hoả tuyến của ngươi tấn công từ xa, đồng thời bảo vệ Tiểu Áo cùng Vinh Vinh. Tiểu Áo, ngươi bây giờ bắt đầu chuẩn bị, đem ba loại hương tràng cho mỗi người một cây, không thành vấn đề chứ?"

Áo Tư Tạp nói: "Không thành vấn đề, hồn lực của ta vẫn còn sung túc."

Đường Tam sau cùng chuyển hướng sang Trữ Vinh Vinh, "Chú ý bảo vệ bản thân, ngươi cùng với Tiểu Áo không được rời xa khỏi mập mạp. Nếu đối phương hướng đến các ngươi công kích cũng không nên quá khẩn trương, ta sẽ trợ giúp mập mạp cùng nhau bảo vệ các ngươi."

Trữ Vinh Vinh cười hì hì, "Khẩn trương là cái gì? Ta tựa hồ chưa bao giờ xuất hiện tâm tình như vậy."

Đái Mộc Bạch nói: "Tốt lắm, chúng ta đi thôi."

Chỗ thi đấu đoàn chiến rõ ràng lớn hơn so với chỗ thi đấu một chọi một, hai chọi hai nhiều lắm, trong phòng nghỉ ngơi dành cho các tuyển thủ có vẻ rất náo nhiệt, ít nhất có hơn ba mươi hồn sư đang ở nơi này đợi.

Phải biết rằng tại vương quốc Ba Lạp Khắc, đấu hồn tràng có quy mô như Tác Thác thành này cũng chỉ có hai chỗ mà thôi, một là nơi này, chỗ còn lại là Ba Lạp Khắc đại đấu hồn tràng nằm ở thủ đô của vương quốc Ba Lạp Khắc. Có thể nói, hồn sư trong vương quốc Ba Lạp Khắc muốn tham gia đấu hồn cơ hồ đều tự tập ở hai thành thị này, nếu không nơi đây cũng không có nhiều hồn sư đến như vậy.

Căn cứ vào thống kê của Vũ hồn điện, trên toàn đại lục số lượng hồn sư cũng không vượt qua mười vạn, trong đó hồn sư thường trú tại Ba Lạp Khắc vương quốc cũng chỉ khoảng hai ngàn người mà thôi, bởi vậy có thể thấy được, đại đấu hồn tràng có thể hấp dẫn bao nhiêu hồn sư.

Cho dù là đạt đến cấp bậc hồn sư giống như Phất Lan Đức hay Triệu Vô Cực cũng không ít người tham gia đấu hồn đại tái, bởi vì cấp bậc càng cao, thực lực càng cường hãn, bọn họ có thể kiếm lời càng nhiều từ đấu hồn tràng. Nếu không phải Triệu Vô Cực có rất nhiều cừu nhân, Phất Lan Đức tính tự kiêu tự đại, dưới tình huống kinh tế của học viện như vậy, không chừng bọn họ đã tham gia đấu hồn đại tái rồi.

Quả nhiên đúng như lời đại sư nói, bảy người Đường Tam được an bài xuất tràng thứ hai, bọn chúng cũng không đi ra bên ngoài quan sát, trong bảy người có bốn người đã phải trải qua hai trận đấu hồn, hồn lực không khỏi bị tiêu hao, mặc dù có sự trợ giúp của khôi phục hương tràng của Áo Tư Tạp, nhưng trong thời

gian ngắn hồn lực cũng không thể khôi phục lại toàn bộ. Thừa dịp chưa đến lượt xuất tràng, bảy người ngồi tại phòng nghỉ tĩnh tâm ngưng tụ hồn lực chuẩn bị cho trận chiến sắp tới.

Nếu chỉ có một người đeo mặt nạ, có lẽ cũng không khiến người khác chú ý, nhưng bảy người đồng loạt đeo mặt nạ, ngay khi bước vào phòng nghỉ không khỏi khiến người khác chú ý. Hầu hết hồn sư nhìn thấy đoàn người Đường Tam đều toát ra thần sắc cảnh giác.

Mặc dù không nhìn thấy mặt mũi của Sử Lai Khắc thất quái, nhưng từ vóc người cùng với quần áo cũng có thể phân biệt bọn chúng là tổ hợp gồm bốn nam, ba nữ. Trong đoàn thể hồn sư, nữ hồn sư số lượng chỉ bằng một phần năm so với nam hồn sư, tổ hợp như vậy thực có chút kỳ quái.

Lúc bảy người Đường Tam đang yên lặng tu luyện chờ đợi thời điểm xuất tràng, một gã đại hán thân cao hơn hai thước cực kỳ cường tráng đột nhiên bước tới chỗ bọn chúng. Người này bộ dáng nhìn qua hơn ba mươi tuổi, nửa thân trên để trần, lộ ra cơ thể khoa trương ngăm ngăm đen. Không cần hỏi cũng biết, hắn là một gã lực lượng hình hồn sư.

"Uy, tiểu cô nương có vóc người quả là tuyệt, đeo mặt nạ làm gì, cho ca ca nhìn một cái." Đối tượng hắn nói chuyện là người có vóc người bốc lửa (hoả bạo - 12 tuổi thì bốc lửa cái nỗi gì chứ) nhất trong ba nữ hài tử của Sử Lai Khắc thất quái, Chu Trúc Thanh. Mặc dù Chu Trúc thanh tuổi là nhỏ nhất, nhưng sự phát dục của nàng khiến Trữ Vinh Vinh với Tiểu Vũ ghen ghét không thôi. Lúc này lại dùng mặt nạ giả, căn bản không nhận ra nàng chỉ là đứa nhỏ mới mười hai tuổi.

"Lăn đi chỗ khác." Lạnh lùng chỉ nói một câu, cách trả lời của Chu Trúc Thanh rất phù hợp với cá tính của nàng. (thực ra Trúc Thanh nói "Cổn" tức là Lăn, dịch là Lượn thì nó chợ búa quá, nên phải làm thành 1 câu nghiêm chỉnh, chứ tính con bé này nó chỉ nói 1 từ thôi >"<)

"Đeo mặt nạ không biết có phải vì xấu hổ hay không đây? Tiểu nha đầu, ngươi có biêt ta là ai không? Dám nói chuyện với ta như vậy ah." Vừa nói, bàn tay to lớn của hắn đã giơ lên.

"Nàng bảo ngươi lăn đi chỗ khác, ngươi không nghe thấy sao?" Đái Mộc Bạch đứng vụt dậy, đi tới trước người Chu Trúc Thanh, mặc dù vóc người nhỏ hơn một chút so với đối phương, nhưng trong nháy mắt, khí thế bốc phát đã làm đối thủ không khỏi bị kìm hãm.

"Muốn chết" Đại hán đôi mắt hung dữ mở to, tay phải hạ xuống vỗ vào người Đái Mộc Bạch.

Đái Mộc Bạch hừ lạnh một tiếng, tay trái giơ lên đỡ bàn tay của đối phương.

Một tiếng "phanh" trầm muộn vang lên, thân thể đại hán có chút run rẩy, còn Đái Mộc Bạch thì lại lùi về sau hai bước, đôi tà mâu đồng thời hiện lên một tia lãnh quang, sát khí mãnh liệt nhất thời từ trên người lão đại của Sử Lai Khắc thất quái - Bạch hổ tà mâu bốc phát ra.

Mọi người bên phía Sử Lai Khắc thất quái tất nhiên đều nhìn ra được Đái Mộc Bạch chịu thiệt hơn. Là cường công hệ hồn sư, Đái Mộc Bạch mặc dù chưa xuất ra vũ hồn, nhưng hồn lực có thể dùng để công kích. Bị đối phương đẩy lùi hai bước, hiển nhiên hồn lực của đối phương còn cao hơn hắn. Phải biết rằng, Đái Mộc Bạch đã đạt đến ba mươi bảy cấp hồn tôn, hơn nữa còn sắp tiến vào cảnh giới tầng ba mươi tám mà còn bị đối phương đẩy lui. Vậy thì đại hán tráng kiện trước mắt có thể là một gã ba mươi tám cấp, thậm chí là ba mươi chín cấp hồn tôn. Trong cảnh giới hồn tôn (30-40 cấp hồn lực), hồn lực của hắn là tồn tại đỉnh phong rồi.

"Dừng ta." Ngay khi hai bên đang ở trạng thái kiếm bạt nỏ giương, chuẩn bị đánh nhau, một âm thanh không lớn không nhỏ đột nhiên xuất hiện, chỉ thấy một gã trung niên nam tử nhìn qua hơn bốn mươi tuổi bước lại. Cũng không biết hắn làm cách nào, tựa hồ chỉ bước hai bước đã chen vào giữa Đái Mộc Bạch cùng tên tráng hán cao lớn kia.

"Các ngươi không biết khu chuẩn bị của đấu hồn tràng là không thể đánh nhau hay sao? Đây là quy củ của đại đấu hồn tràng. Muốn đánh, lên trên đấu hồn thai mà đánh."

Nhìn thấy trung niên nhân này, tráng hán vốn vô cùng giận dữ ngay lập tức thay đổi sắc mặt, "Ngao chủ quản, là ta không đúng, nhất thời không kiềm chế được."

Trung niên nhân được xưng là Ngao chủ quản đưa ánh mắt nhìn về phía Sử Lai Khắc thất quái bảy người, "Các ngươi là tổ hợp mới báo danh hôm nay, Sử Lai Khắc thất quái đúng không. Được rồi, các ngươi cũng không cần ở chỗ này đánh nhau, vừa hay, hôm nay các ngươi sẽ là đấu thủ của nhau trên đấu hồn thai. Có ân oán gì thì tự lên đấu hồn thai giải quyết. Cuồng tê, lần sau mà ta còn thấy ngươi làm loạn ở địa bàn của ta, đừng trách ta đối với ngươi không khách khí. Đây là lần cuối cùng ta cảnh cáo ngươi, ngươi hãy nhớ cho kỹ."

"Được, được, sẽ không vi phạm, sẽ không vi phạm." Bộ dáng thân thể cường tráng cùng với vẻ mặt cười ngượng nghịu của Cuồng tê nhìn qua vô cùng không hợp. Khi ánh mắt hắn chuyển sang hướng Đái Mộc Bạch, lập tức trở nên sắc bén, vươn một ngón tay chỉ thẳng vào Đái Mộc Bạch, "Tiểu tử, chúng ta sẽ xem xem, không khiến cho mụ mụ của ngươi không nhận ra ngươi, lão tử không phải là Cuồng tê."

Nói xong Cuồng tê mới quay người rời đi.

Vị Ngao chủ quản kia nhàn nhạt liếc mắt quét qua Đái Mộc Bạch, lạnh nhạt nói: "Không nên bị che mắt bởi cảm tính. Cuồng tê, là đội trưởng Cuồng chiến đội, tất cả các thành viên trong Cuồng chiến đội thực lực đều hơn ba mươi lăm cấp. Tới đấu hồn tràng được bảy ngày, đã dành được bảy trận thắng liên tiếp trong đoàn chiến. Nếu bọn chúng có thể lập thành tích mười trận thắng liên tiếp, sẽ trực tiếp được tiến giai lên đồng đầu hồn. Với thực lực của bọn chúng, cho dù là trong số các đội ngũ tham gia đồng đấu hồn ba mươi cấp, cũng sẽ là một loại tồn tại ngoại hạng. Các ngươi tự cầu phúc đi, nếu cảm thấy thực lực không đủ, sau khi lên đài lập tức nhận thua. Cuồng chiến đội đã ra tay, không chết thì cũng bị thương."

Ngao chủ quản âm thanh không lớn, vừa đủ cho bảy người Sử Lai Khắc thất quái nghe được. Nói xong hắn xoay người rời đi, mà xung quanh, các hồn sư khác khi nhìn thấy Ngao chủ quản cũng đều không để ý bọn chúng chút nào.

Đái Mộc Bạch bĩu môi, "Không nghĩ tới, lần đầu tiên chúng ta lên đoàn chiến đấu hồn thai, lại gặp khúc xương khó gặm này. Không chết tức bị thương là sao chứ? Ta muốn xem xem, ai mới là kẻ không chết tức bị thương."

"Cái gã Cuồng tê kia không đơn giản chút nào." Áo Tư Tạp nói, "Đái lão đại, ngươi có nhớ câu đầu tiên của vị chủ quản không nên bị che mắt bởi cảm tính không. Hắn muốn cảnh tỉnh chúng ta, cá gã Cuồng tê này tuyệt đối không thô lỗ giống như bê ngoài chút nào. Có thể trở thành đội trưởng một chiến đội, dẫn dắt chiến đội của mình thu được bảy trận thắng liên tiếp, mang lại cảm giác sợ hãi cho các tổ hợp khác, làm được điều đó tuyệt đối không phải chỉ dựa thực lực. Hắn ta chỉ e là cố ý đến dò xét thực lực của chúng ta."

Đái Mộc Bạch gật đầu, "Rất có thể, nếu nói như vậy, chúng ta nên cẩn thận một chút. Mọi người nghe đây, một khi tình thế không tốt, không nên cưỡng cầu, lập tức sử dụng ma cô tràng của Tiểu Áo bay ra khỏi đấu hồn thai. An nguy của mọi người mới là quan trọng nhất."

Là đội trưởng chiến đội Sử Lai Khắc thất quái, Đái Mộc Bạch cũng không phải loại người hành động theo cảm tính, nhưng hắn tuyệt không đứng trơ mắt nhìn người con gái của mình chịu nhục. Đương nhiên mấy chữ người con gái của mình trước mắt chỉ do hắn tự nhận, Chu Trúc Thanh tuyệt đối không chấp nhận.

Đường Tam nói: "Ưu thế của đối phương chính là cấp cao, cái gã Cuồng Tê kia lấy Tê làm tên, vũ hồn hẳn là tê giác, là phòng ngự lực lượng hình hồn sư. Khi triển khai công kích, chúng ta phải tận lực tránh cùng hắn trực tiếp đối ngạnh… trước tiên việc chính là công kích các hồn sư khác ngoài hắn có phòng ngự không cao. Gã Cuồng Tê này giao cho ta đi, ta có thể khống chế được hắn."

Mười ba khu đoàn chiến đấu hồn tổng cộng có năm trận, Sử Lai Khắc thất quái sau nửa canh giờ nghỉ ngơi rốt cục cũng đến lượt xuất trận ở tràng thi đấu thứ ba.

Sử Lai Khắc thất quái cùng với Cuồng chiến đội hùng dũng đi ra khu chuẩn bị dành cho hồn sư. Lúc này bọn chúng rốt cục có thể thấy được toàn bộ thành viên của Cuồng chiến đội.

Thân thể hùng tráng cao lớn đi đầu đội ngũ là gã Cuồng tê, theo sát sau đó là hai gã trung niên nhân sàn sàn tuổi hắn, nhìn qua tướng mạo hai người, chắc là một đôi huynh đệ, vóc người bình thường, sắc mặt âm trầm. Phía sau là một nữ tử xinh đẹp, là thành viên nữ duy nhất trong Cuồng chiến đội. Trang điểm đậm sắc khiến cho người khác không nhìn ra tuổi, nhưng từ vóc người của nàng thì có thể đoán nàng trên hai mươi tuổi. Cách ăn mặc thì cực kỳ hở hang, nửa thân trên chỉ mặc một cái yếm, nửa thân dưới mặc dù có

mặc quần, nhưng mỏng như lụa, mơ hồ có thể dễ dàng nhìn thấy phía trong. Nữ tử xinh đẹp ném một tia mị nhãn sang khuôn mặt Đái Mộc Bạch đang đi đầu đội Sử Lai Khắc thất quái. Đái Mộc Bạch thì thậm chí không thèm liếc mắt qua nhìn nàng một lần, hắn đã gặp qua mỹ nữ xinh đẹp hơn nhiều, mà lại ghét nhất loại người trang điểm đậm sắc như vậy. Căn bản là không có nửa phần hứng thú.

Đái Mộc Bạch không có hứng thú, nhưng không có nghĩa là người khác không có hứng thú, thí dụ như tên mập mạp, lúc này tà hoả dâng lên, âm thầm nuốt nước miếng trong họng, trong đầu đang nảy ra một vài tia dâm ý đáng lẽ không nên xuất hiện ở thiếu nhi.

Sau lưng nữ tử xinh đẹp là hai gã thanh niên có vóc người nhỏ gầy, ánh mắt loé lên, không ngừng nhìn xung quanh. Đi cuối cùng của Cuồng chiến đội là người lớn tuổi nhất, có lẽ ít nhất cũng ngoài bốn mươi, nhìn qua rất bình thường. Cách ăn mặc cực kỳ đơ giản, nếu không phải nơi đây là đại đấu hồn tràng, rất khó có người nào có thể đem liên tưởng hắn với hay chữ hồn sư có quan hệ.

Sử Lai Khắc thất quái quan sát đối phương, đối phương tự nhiên cũng quan sát lại bọn chúng. Đáng tiếc chính là ngoại trừ vóc người tên mập có chút đặc dị, những thành viên khác của Sử Lai Khắc thất quái vóc người rất bình thường, lại đeo mặt nạ, rất khó có thể khai thác phán đoán được thêm điểm gì.

Đoàn chiến đấu hồn thai diện tích so với một chọi một hai chọi hai thì lớn hơn nhiều lắm, đường kính tới bốn mươi thước, lượng người xem xung quanh cũng phải hơn gấp đôi, lúc này người xem đã ngồi kín chỗ. Trên đấu hồn thai có vài vết máu, hiển nhiên là do trận trước lưu lại.

Cuồng chiến đội vừa bước ra đã khiến cho người xem cuồng nhiệt, tiếng hoan hô vang vọng toàn khu vực. "Xé nát bọn chúng ra…., giết bọn chúng …" Tiếng gào thét ầm ĩ chẳng những sinh ra áp lực, lại khiến người khác nhiệt huyết sôi trào.

Người chủ trì trên đài không biết vô tình hay cố ý lại chính là vị Ngao chủ quản mới giải vây cho Sử Lai Khắc thất quái, hiện đang đứng ở trung tâm đấu hồn thai. "Đoàn chiến, trận thứ tư, hai đội: Cuồng chiến đội và Sử Lai Khắc thất quái. Với Cuồng chiến đội, ta nghĩ ta không cần phải dài dòng giới thiêu, bọn họ đã thu được thành tích cực tốt là bảy trận thắng liên tiếp, nếu bọn họ có thể tiếp tục thần dũng, tại nơi đây thắng liên tiếp vài trận nữa, thì bọn họ rất có thể sẽ sáng tạo ra kỷ lục nhanh nhất đạt tới Đồng đấu hồn tại Tác thác thành đại đấu hồn tràng này. Bên kia, là một đội ngũ thần bí giúp chúng ta chứng kiến đấu hồn ngày hôm nay. Đội ngũ này vừa mới báo danh ngày hôm nay, và đây cũng là trận đấu đoàn chiến đầu tiên của bọn họ. Thật không may, bọn họ lại gặp Cuồng chiến đội. Xin giới thiệu đội ngũ hồn sư đeo mặt nạ, Sử Lai Khắc thất quái."

Không biết là bởi vì Cuồng chiến đội mà có rất nhiều người đến xem, hay là mặt nạ trên mặt Sử Lai Khắc thất quái khiến cho người xem có cảm giác bất hảo, nên ngay khi Ngao chủ quản vừa mới tuyên bố tên đội hai bên, người xem trên đài nhất thời vang lên một mảng ầm ỹ kèm theo tiếng huýt gió.

Đấu hồn thai hình tròn đường kính bốn mươi thước đã phi thường lớn, chừng hơn một ngàn thước vuông, cho nên hai bên mặc dù tổng cộng có mười bốn người, nhưng cũng không có chút nào đông đúc chật chội.

Theo sự tuyên bố của Ngao chủ quản, Sử Lai Khắc thất quái cùng với Cuồng chiến đội đều tại phía mình tự bố trí đội hình.

Bên phía Cuồng chiến đội, đứng đầu là đội trưởng Cuồng Têm, theo sát sau lưng là hai gã trung niên sắc mặt âm trầm, ba người này tạo thành một hình tam giác. Nữ tử xinh đẹp đứng ở vị trí trung tâm giữa bảy người, vẻ mặt tươi cười mị hoặc như cũ, hai thanh niên gầy nhỏ đứng hai bên cánh, gã trung niên nhân nhìn rất bình thương đứng cuối cùng. Đội hình nhìn như một hình nón bình thường.

Bên phía Sử Lai Khắc thất quái cũng đồng thời bày ra đội hình của mình. Khác với đội hình 3-3-1 của đối phương, bên này Sử Lai Khắc thất quái bày ra đội hình 3-1-1-2 (đá bóng mi ni sân bảy người 2 thủ môn ^^) bảy người chia làm bốn tầng. Đứng đầu là Đái Mộc Bạch, Tiểu Vũ cùng Chu Trúc Thanh, đứng thứ hai là Đường Tam, sau đó là Mã Hồng Tuấn, tầng cuối cùng là Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh. Áo Tư Tạp đứng sát Trữ Vinh Vinh, lúc này kỳ thật hắn cũng không có nhiệm vụ gì, lúc trước Đường Tam yêu cầu hắn đưa mỗi người ba căn hương tràng, nếu cần phải bổ sung hắn cũng có thể nhanh chóng hoàn thành.

"Ngươi đứng sát ta như vậy làm gì?" Trữ Vinh Vinh thấp giọng nói.

Áo Tư Tạp trả lời: "Vạn nhất có người công kích ngươi, ta sẽ làm lá chắn thịt cho ngươi."

Nếu bình thường nghe được Áo Tư Tạp nói như vậy, Trữ Vinh Vinh nhất định sẽ nghĩ rằng hắn cố gắng chiếm tiện nghi của mình, nhưng lúc này ngữ khí của Áo Tư Tạp không có một chút ý tứ đùa giỡn nào, ánh mắt hắn thuỷ chung dán vào đối thủ trước mặt, thanh âm trở nên ngưng trọng.

Có hai phụ trợ hệ hồn sư tất nhiên rất tốt, nhưng như vậy chiến lực của phía bên Sử Lai Khắc thất quái chỉ có năm người, mà đối mặt với bọn chúng lại là một đội toàn bộ từ ba mươi lăm cấp trở lên. Áp lực không cần nói cũng có thể tưởng tượng ra được. Mà Trữ Vinh Vinh sở hữu vũ hồn Thất bảo lưu ly tháp, trong đoàn chiến hiển nhiên là đối tượng được "ưu tiên" công kích, phải biết rằng, với sự có mặt của nàng, toàn thể thực lực một đội có thể tăng lên đến ba mươi phần trăm.

Người chủ trì phân biệt hướng sang hai đội hỏi xem song phương đã chuẩn bị tốt chưa. Đái Mộc Bạch và Cuồng Tê thân là đội trưởng đồng thời tỏ vẻ đã chuẩn bị xong.

"Năm giây đếm ngược bắt đầu. Năm, bốn, ba, hai, một, đoàn chiến đấu hồn, trận thứ tư, bắt đầu."

Cái vụ đếm ngược này ở khu thi đấu một chọi một, hai chọi hai không xuất hiện, bởi vì nếu song phương có thời gian phóng thích vũ hồn ra trước thì e rằng sẽ xảy ra vấn đề. Còn trong đoàn chiến, có thể tránh cho một số người gặp trục trặc do phóng thích vũ hồn chậm mà ảnh hưởng đên cuộc đấu. Đương nhiên, tại đại đấu hồn tràng mà nói, cũng là để cho quá trình đấu hồn trở nên đặc sắc càng đặc sắc hơn, hấp dẫn người xem hơn.

"Các huynh đệ, khai vũ hồn" Đái Mộc Bạch hét lớn một tiếng, khí thế tăng vọt, toàn bộ cơ thể trong nháy mắt bành trướng, hai tay đồng thời hướng hai bên mở rộng, phóng thích vũ hồn Bạch hồn phụ thể của mình.

Cùng lúc đó, vũ hồn song phương đồng thời phóng thích ra, thân thể thú hồn sư phát sinh biến hoá, khí hồn sư gọi ra vũ hồn của mình, cả đấu hồn thai nhất thời trở vô cùng chói sáng đẹp mắt. Đường Tam lúc này rốt cục hiểu rõ tại sao mọi người lại thích xem đoàn chiến đấu hồn. Ngay từ cách khởi đầu trận đấu, hai phương thức đấu hồn kia đã không thể nào so sánh nổi. Thử hỏi, mười bốn gã hồn sư đồng thời phóng thích ra các loại vũ hồn khác nhau, cùng với lượng lớn hồn hoàn xuất hiện tạo thành một khung cảnh huyễn lệ, khí thế gây ấn tượng mạnh mẽ.

Bên phía Sử Lai Khắc thất quái, trên người bốn gã hồn tôn Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp, Đường Tam, Tiểu Vũ, hồn hoàn màu sắc giống nhau như đúc, hai vàng một tím, hai cái trăm năm một cái ngàn năm hồn hoàn. Ba người con lại cũng đều là hai cái trăm năm hồn hoàn.

So với bên Sử Lai Khắc thất quái, Cuồng chiến đội đối diện hồn hoàn có vẻ xui xẻo hơn một chút. Cuồng Tê là một trắng, một vàng, 1 tím, tức là là tổ hợp hồn hoàn mười năm, trăm năm, ngàn năm. Hai gã trung niên nhân âm trầm bên cạnh hắn đều là một trắng hai vàng, rõ ràng yếu hơn không ít. Người có tổ hợp hồn hoàn cao nhất và duy nhất là vị nữ tử xinh đẹp kia, cùng với bốn gã hồn tôn bên Sử Lai Khắc thất quái là giống nhau, hai vàng một tím. Ba người còn lại, mặc dù đều là hồn sư hơn ba mươi cấp, nhưng ngàn năm hồn hoàn cũng chỉ xuất hiện tại gã trung niên nhân nhìn qua rất bình thường đứng cuối hàng, hồn hoàn của hắn giống với Cuồng Tê, hai gã kia là một trắng hai vàng.

Một bên Sử Lai Khắc thất quái nhan sắc chỉnh tề (đeo mặt nạ sao thấy được sắc mặt), thấy đối phương xui xẻo cũng không tỏ ra chút khinh địch nào. Mặc dù Cuồng Tê trước đó thử dò xét qua thực lực Đái Mộc Bạch đã chuẩn bị chút tâm lý, nhưng khi hắn chứng kiến trong đội ngũ Sử Lai Khắc thất quái có đến bốn gã hồn tôn sở hữu tổ hợp hồn hoàn cao cấp nhất, trong lòng thầm cả kính. Cũng may là vẫn còn ba người cấp bậc đại hồn sư, nếu không có lẽ hắn đã ngay lập tức sinh ra tâm lý đầu hàng.

Từ hồn hoàn trước mặt có thể nhìn ra cấp bậc hồn hoàn cao cấp sao đẳng khó được, hồn sư bình thường muốn thi được một cái hồn hoàn tốt là cực kỳ gian nan. Dù sao hồn thú sinh ra hồn hoàn cao cấp có thực lực cường đại hơn nhiều so với hồn sư bình thường, chỉ có nhờ hồn sư cường đại mới trợ giúp mới có thể bình an thu được.

Vốn người xem đang ầm ỹ bỗng lặng xuống một chút. Bốn cái hồn hoàn màu tím tạo thành một đòn mạnh đánh vào thị giác của bọn họ, càng huống chi bên phía Sử Lai Khắc thất quái còn không xuất hiện nổi một cái hồn hoàn mười năm màu trắng, điều này đủ để chứng mình sau lưng bọn chúng phải có bối cảnh nhất định.

Ngao chủ quản động dạng khi nhìn thấy hồn hoàn của đám Sử Lai Khắc thất quái lại càng hoảng sợ, nhưng hắn rất nhanh khôi phục lại trạng thái bình thường, sau một tiếng hô bắt đầu, hắn phi thân trở ra, động tác nhanh vô cùng, hiển nhiên cũng là một gã hồn sư thực lực không tầm thường chút nào.

Trước hết phát động lại không phải là chiến hồn sư của hai bên, mà lại là phụ trợ hệ hồn sư đứng ở phía sau. Tên trung niên nhân trong tay quang mang chợt loé lên, trong lòng ban tay đã xuất hiện hai vòng tròn màu bạc, trên người hai cái hồn hoàn màu trắng và màu vàng đồng thời rực sáng.

"Như ý chi bàn, phòng ngự chi quang trán phóng, như ý chi bàn, công kích quang hoàn trán phóng" Hai cái vòng cùng màu với hai cái hồn hoàn trong nháy mắt phóng thích thành một quầng sáng hình tròn, thả lên người sáu gã đồng bọn phía trước mỗi người một tầng quang mang màu trắng.

---

47. Chương 46: Thế Mạnh Của Khống Chế Hệ Hồn Sư

Bên phía Sử Lai Khắc thất quái, trong tay Trữ Vinh Vinh quang mang huyễn lệ loé lên, trong lòng bàn tay phải đã xuất hiện toà thất thải bảo tháp cao hơn một thước. Bảo quang (ánh sáng giống như châu báu) loé lên, quý khí (khí thế cao quý) bức người,Trữ Vinh Vinh trên mặt cười cười, cả người nhìn như đang trôi trên không trung, hồn chú của phụ trợ hệ hồn sư từ trong miêng nàng thanh thuý vang lên:

"Thất bảo hữu danh, nhất viết: Lực"

"Thất bảo hữu danh, nhất viết: Tốc"

Hai cái hồn hoàn xoay quanh trên người Trữ Vinh Vinh đồng thời bay lên, phủ trên thất bảo lưu ly tháp, mười bốn đạo ánh sáng đồng thời phóng ra, phân biệt bắn vào trên người chính mình và sáu đồng đội của mình.

Nhẹ nhàng cùng ấm áp, hai loại cảm giác đồng thời truyền khắp toàn thân Sử Lai Khắc thất quái, lực lượng cùng tốc độ trong nháy mắt gia tăng ba mươi phần trăm.

Vũ hồn Thất bảo lưu ly tháp này thực sự được nhiều người biết đến, mắt thấy đối phương có một gã hồn sư thất bảo lưu ly tháp, thành viên Cuồng chiến đội nhất thời sắc mặt trở nên khó coi, trước hết không cần nói về hiệu quả phụ trợ của Thất bảo lưu ly tháp đối với đồng đội có một không hai trong phụ trợ hệ hồn sư, mà với thân phận xuất thân từ Thất bảo lưu ly tông cũng đủ để bọn chúng sinh ra cố kỵ.

"Lên" Tiến lên phía trước, quyết không lùi bước. Lúc này Cuồng Tê đã bất chấp sự lo lắng lớn lao, trong lòng mặc dù hối hận trước đó đã khiêu khích Đái Mộc Bạch, nhưng lúc này cũng chỉ có cách hoàn thành trận đấu trước mắt. Lần này tuyệt đối không thể đánh đối thủ đến mức bị thương nặng, Thất bảo lưu ly tông không phải là chỗ mà bọn chúng có thể đắc tội.

Vũ hồn của Cuồng Tê chính là tê giác, sau khi phóng ra vũ hồn, không chỉ thân thể bành trướng, trên da tay còn xuất hiện một tầng da thật dày giống như khải giáp, biến hoá lớn nhất chính là đầu, một cái sừng dài hơn nửa thước loé ra quang mang màu vàng. Nương theo tiếng hét lớn của mình, hồn hoàn mười năm trên người phát ra ánh sáng trắng rực rỡ, toàn thân mang theo khí thế chưa từng có từ trước đến giờ, lao vọt về phía Đái Mộc Bạch.

Hai gã hồn sư bên người Cuồng Tê cũng thuộc về cường công hệ, đều là thú hồn sư, sở hữu vũ hồn giống nhau, trên đầu mọc hai cái sừng, trên da tay có một lớp lông trắng, rõ ràng là dương vũ hồn (con dê). Phối hợp với Cuồng Tê đồng thời hùng dũng lao lên.

Đã là một đội, phối hợp là cực kỳ trọng yếu, phụ trợ hệ hồn sư bên phía Cuồng chiến đội giúp cho bọn hắn gia tăng năm phần trăm lực phòng ngự và mười phần trăm lực công kích, so với tăng phúc của Thất bảo lưu ly tháp thật sự kém quá xa. Nếu không, Thất bảo lưu ly tháp làm sao có thể được xưng là đệ nhất vũ hồn phụ trợ chứ.

Sau lưng ba người Cuồng Tê, hai mẫn công hệ hồn sư nhanh chóng chuyển động. Vũ hồn của bọn họ là khỉ, thân thể bao trùm bộ lông màu vàng, tốc độ nhanh vô cùng từ hai bên di chuyển qua ba người Đái Mộc Bạch, mục tiêu chính là Trữ Vinh Vinh đứng phía sau.

Cùng lúc đó, nữ tử xinh đẹp sở hữu hồn hoàn cao cấp nhất cũng đã chuyển động, nàng cũng là một thú hồn sư, có thể đứng ở vị tí trung tâm của đội ngũ, ngoại trừ thực lực, chính là phương hướng tu luyện hồn sư của nàng. Giống với Đường Tam, nàng là một khống chế hệ hồn sư, mà điều khiển cho Đường Tam hơi kinh ngạc chính là, vũ hồn của nữ tử xinh đẹp này không ngờ lại chính là con nhện. Trong nháy mắt khi nàng tiến hành vũ hồn phụ thể, Đường Tam tập trung chú ý tới vũ hồn phóng thích ra trên người nàng. Toàn thân bao trùm một tầng quang mang màu phấn hồng, mái tóc dài gợn sóng biến thành tám lọn tóc, hình thành tám cái chân nhện ngang hai bên trán, giữa trán là rất nhiều dấu hiệu lưới nhện, hai mắt biến thành một màu hồng phấn.

Đệ nhất hồn hoàn xuất ra, hai tay giơ lên, từng đạo tơ nhện từ trong lòng bàn tay bắn ra, phương hướng là trên không trung. Tơ nhện trên không trung nhanh chóng đan vào nhau.

Chứng kiến khống chế hệ hồn sư bên đối phương là con nhện, ngay cả Đái Mộc Bạch cũng không khỏi nở nụ cười, Nhân diện ma chu trong số các loài nhện còn có một cái tên, đó là Nhện vương. Hắn không cần phải suy nghĩ cũng biết được khắc chế của vũ hồn của đối phương là gì. Đường Tam lạnh lùng nhìn kỹ cục diện trong sân, hét lớn một tiếng: "Mập mạp, không trung, Phượng hoàng hoả tuyến, bắn."

Mã Hồng Tuấn sớm đã chuẩn bị tốt, hoả diễm màu tím hồng phun ra, bắn thẳng vào chu lưới trên không trung.

Ngay lúc đó, Đường Tam cũng động. Hơn mười căn Lam ngân thảo từ dưới chân hắn nhanh chóng bò ra, không phải hướng về phía trước, mà là hướng sang hai bên, kỹ năng quấn quanh sử dụng hai lần, trực tiếp hướng hai gã hồn sư trẻ tuổi mẫn công hệ sở hữu vũ hồn khỉ.

Khống chế hệ khắc mẫn công hệ, điều này hồn sư nào cũng biết. Mắt thấy Lam ngân thảo phóng tới, hai gã hồn sư khỉ tốc độ rất nhanh, nhất thời dừng lại một chút.

Đường Tam giơ hai tay lên, không cần nhìn tình huống hai bên, trong lòng bàn tay một đoàn lục quang được hắn dùng thủ pháp vẫy tay bắn ra ngoài, mục tiêu là Cuồng Tê đang xông đến đầu tiên.

Cuồng Tê tất nhiên thấy Đường Tam phóng ra một đoàn lục quang, hắn hiểu rằng gã đối thủ này chính là khống chế hệ hồn sư, không chút nghĩ ngợi, trực tiếp phát động hồn hoàn thứ hai. Nương theo thân thể khổng lồ đang vọt tới phía trước, hai nắm đấm đồng thời tung ra, một luồng hắc quang chói mắt từ tay toả ra, hai luồng quang mang va chạm trên không trung, biến thành một đạo quang ba màu đen thật lớn, phóng thẳng vào đoàn lục quang của Đường Tam.

Không thể không nói, kinh nghiệm thực chiến của Cuồng Tê cực kỳ phong phú, hắn phát ra đạo quang ba màu đen mục tiêu là đoàn lục quang của Đường Tam, nhưng một khi đánh bật được đoàn lục quang rồi, thì mục tiếu kế tiếp lại chính là Đái Mộc Bạch.

Nhưng vấn đề chính là hắn có thể ngăn cản đoàn quang mang màu lục kia hay không?

Cuồng Tê vẫn còn quên mất một điều, chính là khi Đường Tam phóng ra đoàn lục quang, đệ tam hồn hoàn trên người sáng rực, chính là hồn hoàn ngàn năm màu tím.

Lục quang không bị hắc quang đánh bật, cũng không có ngăn cản luồn hắc quang tiên phong, mà khéo léo tránh va chạm với luồng hắc quang. Chính lúc này, một cây Lam ngân thảo từ một góc độ không ngờ lặng yên chui ra, nhẹ nhàng đem lục quang vốn rung rung sau khi hắc quang bay qua bắn lên không trung, sau đó rơi xuống.

"Cuồng Tê, cẩn thận." Nữ tử xinh đẹp biến sắc, vội vàng lên tiếng nhắc nhở. Lúc này, tơ nhện trên không trung còn chưa kịp dệt thành chu lưới đã bị tan thành tro bụi dưới công kích tà hoả của Mã Hồng Tuấn, căn bản còn chưa thể hiện được chút tác dụng nào. Có tăng phúc nhờ Thất bảo lưu ly tháp của Trữ Vinh Vinh, song phương hồn lực vốn chênh lệch không nhỏ đã được kéo lại gần, Mã Hồng Tuấn như một khẩu pháo trong pháo đài, phát huy uy lực cực hạn của tà hoả.

Cuồng Tê đương nhiên biết bản thân phải cẩn thận, nhưng tốc độ dù sao cũng không phải sở trường của hắn. Hắc quang tạo bởi hai đấm đã đánh lên đệ nhị hồn hoàn kỹ năng Bạch hổ liệt quang ba của Đái Mộc Bạch, hai màu đen trắng va chạm nhất thời tạo nên một âm thanh như sấm. Lúc này, Cuồng Tê cũng không chiếm được tiện nghi, cùng lắc lư giống thân thể Đái Mộc Bạch.

Lục quang rốt cục cũng thể hiện ra hình dáng chân chính của nó, trong nháy mắt một tấm lưới lớn từ trên trời phủ xuống, đem thân thể cao lớn của Cuồng Tê hoàn toàn bao lấy, chu lưới chợt buộc chặt, đem thân thể Cuồng Tê trói chặt lại.

Bằng vào chu lưới trói buộc có độ dẻo dai gấp đôi so với Lam ngân thảo, Cuồng Tê muốn từ trong tấm lưới lớn này thoát ra cơ hồ không có khả năng.

Chu lưới phủ xuống mang theo một màn khói đồng thời xuất hiện, chính là hai loại kịch độc hủ thực (ăn mòn) và tê dại đi kèm theo chu lưới cũng được phát động, bắt đầu ăn mòn lớp phòng ngự của trên người Cuồng Tê.

"Tiểu Tam, làm được lắm." Đái Mộc Bạch mắt nhìn thấy Đường Tam thành công khống chế Cuồng Tê, nhất thời tinh thần cực kỳ phấn chấn, giậm chân một cái, cả người giống như mũi tên bắn đi, mục tiêu là gã dương hồn sư phía bên trái, cùng lúc gặp đối thủ đang xông đến, căn bản không cho đối thủ có cơ hội né tránh, đánh vào hổ khẩu của hắn. Vũ hồn trời sinh vốn có tính tương khắc, hơi thở trên người Đái Mộc Bạch đã gây ảnh hương không nhỏ lên đối thủ.

Tiểu Vũ thân hình chợt loé, đón đầu gã dương hồn sư còn lại, mà Chu Trúc Thanh toàn lực tăng tốc, từ mặt bên mà vòng qua, bỏ qua khống chế hệ hồn sư bên đối phương, tập trung mục tiêu vào gã phụ trợ hệ hồn sư Như ý luận (đây là dùng hồn kỹ gọi thay tên) đứng cuối cùng.

Toàn bộ trận chiến đã hoàn toàn triển khai, trong lần va chạm đầu tiên, hiển nhiên Cuồng chiến đội đã ăn phải quả đắng, lực chiến đấu chủ yếu là Cuồng Tê thì bị chu lưới của Đường Tam trói buộc, khiến cho cục diện trước mặt bọn họ trở nên rất bất lợi.

Ngay lúc này, Cuồng chiến đội thể hiện ra thực lực có thể thắng bảy trận liên tiếp, trong bất kỳ đội ngũ hồn sư nào, bất luận nhân số là bao nhiêu, khống chế hệ hồn sư đều là linh hồn của đội ngũ.

Nữ tử xinh đẹp mắt thấy Cuồng Tê bị nhốt cũng không lộ ra thần sắc lo lắng, ngược lại phi nhanh đánh tới đến phía Cuồng Tê, đồng thời quát to: "Song hầu lui, bảo vệ Như ý luận, song dương đứng vững."

Hai gã hầu hồn sư sau khi bị Lam ngân thảo của Đường Tam cản trở đã lui sang một bên, lúc này nghe được mệnh lệnh của nữ tử, không chút do dự đánh về phía Chu Trúc Thanh.

Cuông Tê trong lúc kịch liệt giãy dụa đã bị ngã xuống đất, hắn muốn bằng vào lực lượng bản thân mà thoát ra khỏi sự trói buộc của chu lưới của Đường Tam, nhưng từ chu lưới không ngừng truyền đến kịch độc mang tính hủ thực, không ngừng ăn mòn lớp phòng ngự bên ngoài thân thể hắn. Phòng ngự lực của hắn cố nhiên rất mạnh, nhưng không có nghĩa là hắn miễn nhiễm với các loại kịch độc. Lớp phòng ngự bên ngoài đã bị ăn mòn, mà hắn càng giãy dụa kịch liệt, chu lưới càng thít chặt, từ từ thâm nhập vào bên trong.

Nữ tử xinh đẹp chứng kiến Đường Tam thuất phát ra chu lưới thì cũng đã thất kinh, mặc dù chu lưới của Đường Tam là do Lam ngân thảo tạo thảnh, nhưng nàng hiểu rõ, đệ tam hồn hoàn của đối phương thu được từ một hồn thú cũng là nhện, mà vũ hồn nhện của nàng đối mặt với đối thủ như vậy, một điểm nắm chắc cũng không có. Lúc này mục đích của nàng rất đơn giản, trước tiên là hoá giải chu lưới trên người Cuồng Tê.

"Đối thủ của ngươi là ta" Âm thanh lãnh đạm nhưng lại rất kiên định của Đường Tam vang lên bên tai nữ tử, Lam ngân thảo phóng tới, quấn quanh thân thể của nàng. Hắn tuyệt đối sẽ không cho Cuồng Tê cơ hội phục hồi lực chiến đấu.

Đái Mộc Bạch đối diện tên dương hồn sư kia đã chiếm được thế thượng phong một cách tuyệt đối. Mặc dù hồn lực của đối phương cũng không thấp hơn hắn mấy, nhưng ưu thế về vũ hồn thực sự quá lớn, đối với công kích hổ trảo cuồng bạo trước mặt của hắn, đối phương chỉ có thể liên tục phòng thủ, nhưng hai bên đều không sử dụng đệ tam hồn hoàn. Đó là thủ đoạn cuối cùng, không đến lúc bất đắc dĩ thì không dễ dàng đem ra sử dụng.

Ngược lại với sự thoải mái của Đái Mộc Bạch, Tiểu Vũ lại gặp không ít phiền phức. Đối thủ của nàng đồng dạng là một gã dương hồn sư, ngoại trừ kỹ năng Xông đụng (lao thẳng vào đối thủ - húc như dê), đệ nhị hồn kỹ của gã dương hồn sư này lại là một dạng hiếm thấy: Trúng tên. Mặc dù phạm vi trúng tên rất nhỏ, nhưng mỗi khi Tiểu Vũ sắp bị tiếp cận, hắn lại phát động kỹ năng Trúng tên, căn bản không cho Tiểu Vũ

có cơ hội tiếp cận. Đồng thời sau khi Tiểu Vũ bị kỹ năng trúng tên của hắn làm cho choáng váng, là lại phải đối mặt với kỹ năng Xông đụng, đã vài lần suýt bị thương, trong lúc nhất thời cũng không dám đến quá gần. Kỹ năng Thuấn di của nàng không ngờ lại bị một cái đệ nhị hồn kỹ Trúng tên khắc chế. Mặc dù kỹ năng này của đối phương chỉ có thể hạn chế nàng trong thời gian một giây thôi, nhưng chỉ một giây này lại khiến cho Tiểu Vũ không làm gì nổi, càng huống chi, hồn lực đối phương lại cao hơn nàng, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể dây dưa quấy rầy nhau, không người nào có biện pháp chế phục đối thủ.

Chu Trúc Thanh tốc độ vô cùng nhanh, dưới tác dụng hỗ trợ của Thất bảo lưu ly tháp, cơ hồ chỉ vài lần lắc mình đã đi tới trước mặt gã phụ trợ hệ hồn sư Như ý luận kia, lúc này, hai gã hầu hồn sư cũng còn cách nàng một khoảng cách không ngắn.

Đệ nhất hồn kỹ U minh đột thứ phát động. Dưới tác dụng của hồn kỹ của mình, tốc độ của Chu Trúc Thanh lại tăng lên nữa, lợi trảo phóng ra, mục tiêu là cổ của đối phương. Chỉ cần thành công khống chế được đối thủ, khiến cho năng lực phụ trợ của đối phương biến mất là đạt được mục đích.

Lam ngân thảo điên cuồng phóng tới, muốn quấn quanh nữ tử xinh đẹp. Đối mặt với công kích của Đường Tam, nữ tử xinh đẹp không dám chủ quan chút nào. Đều là nhân vật đóng vai trò linh hồn của hai đội, bọn họ rốt cục cũng va chạm. Đệ nhị hồn hoàn trên người nữ tử xinh đẹp sáng rực lên, lúc này, tơ nhện không phải phun ra từ hai tay, mà toàn thân trên dưới đều phun ra tơ. Tơ nhện mặc dù mảnh hơn Lam ngân thảo, nhưng số lượng lại nhiều hơn, hình thành trước mặt nàng một tấm bình phong, kiên quyết chặn đứng Lam ngân thảo.

Tơ nhện cùng Lam ngân thảo cùng nhau tiếp xúc, không ngừng phát ra âm thanh phốc phốc. Đó là độc tố giao phong. Sở hữu vũ hồn nhện, trong hồn kỹ của nữ tử xinh đẹp làm sao lại không có chất độc chứ? Tơ nhện của nàng với Lam ngân thảo của Đường Tam tựa hồ có phương hướng phát triển giống nhau, tơ nhện cứng cỏi, Lam ngân thảo thân mình lấy sự mềm dẻo làm chính, hai bên tại không trung giằng co, không ai làm được gì đối phương, chỉ có thể bằng vào độc tố công kích lẫn nhau. Ở phương diện này, Lam ngân thảo sở hữu độc tính của Nhân diện ma chu rõ ràng chiếm thượng phong, hủ thực đi kèm theo không ngừng ăn mòn tơ nhện trước mặt.

Nữ tử xinh đẹp mặc dù trong lòng giật mình, nhưng nàng lúc này đã đạt được mục tiêu, chỉ cần nhân cơ hội này trợ giúp Cuồng Tê thoát khỏi trói buộc, khi đó chiến thắng sẽ thuộc về đội của nàng.

Chính lúc này, phốc một tiếng, một ngọn lửa như cánh tay thò sang, xuyên qua khe hở của Lam ngân thảo, trực tiếp oánh kích lên lưới nhện của nữ tử xinh đẹp. Ngọn lửa màu hồng tím chẳng những đem chu lưới tạo thành một lỗ hổng, đồng thời nhanh chóng lan sang xung quanh, chính là Mã Hồng Tuấn đã tới trợ giúp.

Đường Tam trong lòng thầm khen một tiếng, cổ tay run lên, một đoàn lục quang lại phóng ra ngay khi lưới nhện của đối phương bị công phá, chui qua lỗ hổng trực tiếp bay về phía nữ tử xinh đẹp. Chỉ cần có thể khống chế được khống chế hệ hồn sư của đối phương, tràng đấu hồn này không còn gì để lo lắng nữa.

Nếu không phải nữ tử kia nhanh chân cũng đã bị Phượng hoàng hoả tuyến của Mã Hồng Tuấn gây thương tích rồi. Phượng hoàng hoả tuyến dưới tình trạng Mã Hồng Tuấn mở ra Dục hoả phượng hoàng, lực công kích rất mạnh, sức nóng cao vô cùng. Đáng sợ nhất chính là Phượng hoàng hoả tuyến của hắn phóng ra không phải chỉ có theo một đường thẳng, mà dưới khống chế của hắn, giống như một cây roi dài (trường tiên), vài lần lắc tay là có thể phá giải chu lưới của nàng.

Nhìn thấy công kích của Đường Tam đến trước mặt, nữ tử cũng không cố cứu Cuồng Tê đang nằm trên mặt đất nữa, thân thể lộn một vòng, né tránh chu lưới trói buộc của Đường Tam.

Chu lưới trói buộc mở ra trong không trung, đường kính bao trùm phạm vi năm thước, như thế nào lại dễ dàng tránh thoát như vậy. Chính lúc này, đệ tam hồn hoàn trên người nàng rốt cục sáng rực lên, hai bên đầu tám lọn tóc trong nháy mắt lan tràn, dưới sự bao phủ của lớp quang mang màu phấn hồng, hoá thành tám cái roi dài hai thước, đồng thời huy động khiến cho chu lưới trói buộc của Đường Tam bị khựng lại một chút. Kỳ lạ nhất chính là, những cái roi dài màu phấn hồng này lại không bị dính vào chu lưới, thân thể xoay vài vòng, đã thoát ra khỏi phạm vi bao trùm của Chu lưới.

Phanh. Như ý luận hồn sư đối mặt với mẫn công hệ Chu Trúc Thanh căn bản không có cơ hội nào hết, tựa như khống chế hệ khắc chế mẫn công hệ giống nhau, mẫn công hệ chuyên khắc chế phụ trợ hệ. Chu Trúc

Thanh một chưởng chém lên cổ đối phương, Như ý luận hồn sư ngay cả một tiếng cũng không kêu nổi, gục xuống hôn mê bất tỉnh.

Tuy nhiên, một khắc trước khi Chu Trúc Thanh tới trước mặt, hắn tự biết không cách nào may mắn thoát khỏi, đã phóng ra đệ tam hồn kỹ, một tầng quang mang kỳ quái màu bạc ba động, ngay khi Chu Trúc Thanh đã xử lý hắn sau đó, quang mang màu bạc đã thành công chia thành sáu tia đồng thời rót lên người sáu thành viên còn lại của Cuồng chiến đội.

Mà lúc này cũng chính là lúc nữ tử xinh đẹp thoát khỏi phạm vi bao trùm của Chu lưới do Đường Tam phóng ra.

Ngân quang nhập vào trong cơ thể, thân thể sáu người Cuồng chiến đội đồng thời run rẩy một chút, sau một khắc, con mắt bọn chúng đồng thời chuyển thành màu hồng, thân thể bành trước, kể cả Cuồng Tê đang nằm trên mặt đất cũng bằng yêu lực thoát ra khỏi trói buộc của Chu lưới nhảy vọt lên.

Đái Mộc Bạch vốn hoàn toàn chiếm thế thượng phong, nhưng khi được ngân quang rót vào cơ thể đối thủ của hắn đột nhiên trở nên cuồng bạo hơn, chẳng những hồn lực tăng lên đáng kể, đồng thời hai mắt đỏ lòm, điên cuồng lao lên công kích, ngạng kháng bức Đái Mộc Bạch thối lui.

Tình huống Tiểu Vũ so với Đái Mộc Bạch còn thê thảm hơn, đối thủ được ngân quang rót vào làm hồn lực tăng lên nhiều, trở nên điên cuồng hơn, đồng thời phạm vi của kỹ năng Trúng tên mở rộng ra, nương theo chấn động mãnh liệt, thân thể Tiểu Vũ khựng lại, mắt nhìn thấy đối phương Xông đụng tới mà không cách nào tránh né.

Thời khắc mấu chốt, sự phối hợp đoàn đội mới thể hiện rõ, một cây Lam ngân thảo lặng yên quấn lấy hông Tiểu Vũ, đem thân thể nàng mạnh mẽ kéo lại, tránh được công kích của đối phương.

Hai gã hầu hồn sư tốc độ tăng vọt, không ngờ nhanh hơn tốc độ của Chu Trúc Thanh, hướng về phía nàng ép đến. Mà tám lọn tóc phủ một tầng quang mang màu phấn hồng của nữ tử xinh đẹp trước mặt Đường Tam đột nhiên dài ra, phân ra bốn lọn tóc cuốn lấy chu lưới trên người Cuồng Tê, liều mạng xé rách, cộng với Cuồng Tê toàn lực phát động, khiến cho Chu lưới quấn quanh người gã không còn một chút tác dụng. Mặc dù trên người Cuồng Tê lưu lại rất nhiều vết thương, nhưng chỉ cần hắn thoát khỏi sự trói buộc của chu lưới, gia nhập vào trận chiến, cục diễn sẽ hoàn toàn thay đổi ngay lập tức. Bốn lọn tóc còn lại rất nhanh dài ra, phóng về phía Đường Tam.

Lúc này trong cơ thể Đường Tam là một trận hư không. Liên tiếp hai lần phóng ra chu lưới trói buộc đã khiến hắn tiêu hao hai phần ba hồn lực. Đối mặt với trạng thái công kích cuồng bạo của đối phương, Lam ngân thảo không đủ để ngăn cản, bất đắc dĩ chân đạp Quỷ ảnh mê tung lui về phía sau. May là có Phượng hoàng hoả tuyến của mập mạp chắn đòn mới có thể cản được đòn tấn công của đối phương. Trong bảy thành viên của cuồng chiến đội, ngoại trù gã Như ý luận hồn sư ra, hầu hết đã rơi vào một trạng thái đặc thù, tựa hồ chỉ còn Tri Chu nữ hồn sư vẫn duy trì được tỉnh tảo. Phượng hoàng tà hoả mặc dù là khắc tinh của nàng, nhưng nàng lại dùng tấm thân to lớn của Cuồng Tê ở trước mặt làm lá chắn, Phượng hoàng hoả tuyến của Mã Hồng Tuấn công kích tới, chỉ có thể làm cho Cuồng Tê rống lên giận dữ, chứ không đủ để gây nên thương tổn gì cho hắn. Đồng thời chu lưới trói buộc của Đường Tam lại bị tà hoả khắc chế, lại bị Cuồng Tê cùng nữ hồn sư nhện liều mạng phá bỏ, chu lưới trói buộc rốt cục cũng bị giải trừ.

Vốn đang chiếm ưu thế, nay lại bị một cái hồn kỹ của Như ý luận hồn sư khiến cho hoàn toàn thay đổi. Ngàn năm hồn hoàn quả nhiên khác thường. Điều Sử Lai Khắc thất quái không biết chính là, đối phương sở dĩ được gọi là Cuồng chiến đội, chính là có quan hệ với trạng thái này của bọn họ. Đệ tam hồn kỹ của tên Như ý luận hồn sư kia có được từ một con Cuồng nhiệt ma tích (thằn lằn), một khi dùng đến, cái kỹ năng của hồn hoàn ngàn năm này khiến cho người khác rơi vào trạng thái cuồng bạo trong vòng ba phút. Sau khi gia trì trạng thái cuồng bạo, cảm giác thống khổ không còn, nếu tinh thần lực không đủ mạnh, thì sẽ bị mất đi thần chí. Đổi lại nhận được năng lực biến thái là tất cả các thuộc tính trong nháy mắt tăng lên mười lăm phần trăm. Những hồn kĩ phụ trợ đã được gia trì cũng sẽ kéo dài thêm được 1 phút. Nên có thể nói rằng, coi như Như Ý Bàn hồn sư đã bị hôn mê, những hiệu quả phụ trợ mà hắn đã gia trì lên các đội viên của Cuồng Chiến đội vẫn kéo dài thêm 1 phút hợp cùng với trạng thái Cuồng Nhiệt.

Cũng chính vì thế mà bọn chúng mới có thể trong nháy mắt thay đổi cục diện.

Đương nhiên, kỹ năng Cuồng bạo này quá bá đạo, tự nhiên cũng có khuyết điểm, mà khuyết điểm này lại rất trực tiếp, kỹ năng cuồng bạo gia trì thời gian chỉ trong ba phút. Sau ba phút đó, kỹ năng được được phụ gia quá cuồng bạo khiến trong một canh giờ tiếp theo không thể ngưng tụ hồn lực, nói cách khác, nếu bọn chúng dưới trạng thái cuồng bạo mà không thể kết thúc đối thủ, thì người chết chính là bọn chúng. Đây là một dạng hồn kỹ liều mạng, nhưng tác dụng của nó tuyệt đối không tầm thường, thời khắc mấu chốt có thể đóng vai trò thay đổi cục diện.

Thời khắc mấu chốt mới thể hiện ra tác dụng trọng yếu của Đường Tam, khống chế hệ hồn sư, linh hồn của toàn đội. Hắn buông tha chủ động công kích phía trước, Lam ngân thảo bay nhanh, theo sát Tiểu Vũ, Chu Trúc Thanh bị vây bởi hai gã hầu hồn sư cũng bị hắn kéo ngược trở lại, đồng thời còn có Đái Mộc Bạch vừa bị đối thủ bức lui quấn lấy mang về. Trong khoảng thời gian ngắn, bảy người lại co cụm vào một chỗ.

Trong chiến đấu, khống chế hệ hồn sư không chỉ có nhiệm vụ khống chế đối thủ, mà đồng thời phải khống chế cả thành viên trong đội. Đường Tam lúc này đã làm hết thảy để đảm đương tốt tất cả các nhiệm vụ.

Chỉ có điều bất ngờ đó là, chiến đấu lực của Cuồng chiến đội sáu người bộc phát cũng không tiếp tục công kích, mà theo một tiếng rít của nữ tử xinh đẹp, tất cả tụ tập xung quanh người nàng.

"Các ngươi nhận thua đi, nếu không, ta cũng không cách nào cam đoan sẽ không gây ra tổn thương đối với các ngươi." Thanh âm nữ tử xinh đẹp truyền tới thập phần dễ nghe, nhưng ngữ khí lúc này lại có một chút bất đắc dĩ. Các thành viên Cuồng chiến đội vây quanh người nang không ngừng phát ra âm thanh thở dốc nặng nề, hồn lực ba động mạnh mẽ lan tới phía trước tạo thành áo lực rất lớn.

Đái Mộc Bạch quát lạnh một tiếng: "Kêu bọn ta nhận thua ư? Đừng có nằm mộng, Có bản lãnh thì chiến thắng chúng ta đi."

Tri Chu nữ hồn sư xinh đẹp khinh thường bĩu môi, "Nếu không phải có Thất bảo lưu ly hồn sư, ngươi nghĩ rằng ta có thể cùng các ngươi nói nhảm hay sao? Đã như vậy, nếu tiếp theo tạo thành thương tổn đối với các ngươi, ta chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi."

Tiếng rít lại vang lên từ trong miệng nàng, trạng thái cuồng bạo chỉ có thể duy trì trong ba phút, nang không dám trì hoãn nữa. Cuồng chiến đội đã thu được bảy trận thắng liên tiếp, chỉ cần tiếp tục thắng, thì bọn chúng sẽ thu được tiền lời không cách nào ước lượng nổi, cho dù đối phương có thất bảo lưu ly hồn sư đi chăng nữa, tuyệt đối không thể buông bỏ.

Trong những trận đấu hồn trước đó, Cuồng chiến đội sở dĩ có thể thắng cường địch nhiều lần là nhờ kỹ năng phụ trợ Cuồng bạo này, cũng bởi vì hầu hết thành viên bị mất đi thần chi, nên mới xuất hiện ra cảnh thương tàn đối thủ (đánh đối thủ bị thương một cách tàn bạo vô nhân đạo), thậm chí có thể dẫn đến cái chết.

Là người chỉ huy, Đường Tam nhanh chóng đưa ra quyết định: "Mọi người bay lên."

Sử Lai Khắc thất quái trong miệng cơ hồ đồng thời có một cây ma cô tràng, ngay lúc Cuồng chiến đội phóng đến, bảy thân thể đồng thời nhẹ bẫng, dưới tác dụng của đôi cánh do quang ảnh ngưng kết thành ở sau lưng bay lên trời, trong nháy mắt lên cao hai mươi thước.

Đối thủ đột nhiên biến mất, thành viên Cuồng chiến đội nhất thời mất đi mục tiêu, mà người duy nhất thanh tỉnh, là Tri Chu nữ hồn sư cả kinh thất sắc, nàng không thể nào ngờ được, tất cả đối thủ trước mặt đều có năng lực phi hành.

Đứng trên không trung, Sử Lai Khắc thất quái từng người lại ăn một cây khôi phục hương tràng, khôi phục thể lực và hồn lực của bản thân. Đường Tam cũng không quan tâm đến đối thủ phía dưới, trong Cuồng chiến đội một hồn sư có khả năng phi hành cũng không có, cũng không ai am hiểu công kích từ xa, cho dù là Tri Chu nữ khống chế hệ hồn sư cũng không có cách nào giống Lam ngân thảo của hắn có thể khống chế đối thủ ngoài hai mươi thước cả. "Tiểu Tam, bây giờ phải làm sao? Ma cô tràng chỉ có thể giúp chúng ta phi hành trong một phút, Áo Tư Tạp thậm chí chỉ có thể phi hành trong nửa phút." Đái Mộc Bạch mặc dù không sợ đối thủ, nhưng mắt thấy Cuồng chiến đội đều là hồn sư thực lực hơn ba mươi lăm cấp mà lúc này lại tăng lên nhiều, hắn cũng không khỏi cảm thấy một trận bất lực.

Đường Tam cũng không bối rồi, trầm giọng nói: "Nếu ta đoán không sai, thực lực của bọn họ sở dĩ có thể

đột nhiên tăng cường, hẳn là do phụ trợ hệ hồn sư trước khi hôn mê đã phóng thích tác dụng của ngàn năm hồn kỹ, trong nháy mắt tăng thực lực của bọn họ lên. Nhưng, các ngươi có phát hiện ra không, ngoại trừ Tri Chu nữ hồn sư, những người khác đều mất đi thần chí. Dựa theo tổng kết của sư phụ đối với năng lực phụ trợ của phụ trợ hệ hồn sư, nếu ta đoán không sai, tình huống hiện tại của bọn họ sẽ không duy trì quá lâu, tựa như ma cô tràng của Tiểu Áo. Hơn nữa khi trạng thái này của bọn họ chấm dứt, nhất định sẽ có tác dụng phụ rất lớn. Nếu không nói, vũ hồn của phụ trợ hệ hồn sư kia chẳng phải có thể cường hãn so sánh với Thất bảo lưu ly tháp của Vinh Vinh hay sao?"

Mã Hồng Tuấn nói: "Nếu lúc chúng ta rớt xuống mà trạng thái hiện tại của bọn họ vẫn chưa giải trừ thì sao?"

Đường Tam trầm giọng nói: "Vậy thì chỉ có thể đánh cược một keo. Thắng lợi tất nhiên là điều chúng ta mong chờ, nhưng mọi người an toàn thì quan trọng hơn nhiều. Với trạng thái hiện tại của Cuồng chiến đội, chúng ta không có khả năng chống lại. Tiểu Áo, ngươi còn có thể xuất ra bao nhiêu căn ma cô tràng?"

Áo Tư Tạp trước tiên đưa cho Đường Tam một căn, " Hồn lực của ta cũng không còn nhiều, lúc cùng Đái lão đại tham gia hai đấu hai đã đưa hắn một căn, lúc này chúng ta mỗi người một căn, đây là căn thứ chín. Ta nhiều nhất chỉ có thể chế tạo thêm được một căn."

Đường Tam nói: "Tốt lắm, vậy ngươi chế tạo thêm một cái cho ta, sau đó, khi năng lực phi hành của các ngươi sắp hết, mọi người hãy xuống khỏi đài."

"Tiểu Tam, cả ta nữa." Đái Mộc Bạch lúc này đã hiểu rõ ý của Đường Tam, hắn muốn kéo dài thời gian phi hành để sau khi trạng thái cuồng bạo biến mất, hắn có thể thành công ở tình huống sau khi đối phương bị kỹ năng cuồng bạo cắn trả.

Đường Tam nói: "Không, để ta. Lúc này hồn lực của mọi người tiêu hao không ít, kỹ xảo chiến đấu bằng tay của ngươi không bằng ta, huống chi ta còn có biện pháp bảo vệ tánh mạng, cho dù trạng thái cuồng bạo của đối phương thật sư kéo dài lâu hơn so với ta dự đoán, ta cũng có thể thoát ly khỏi trận chiến. Nếu đã để ta chỉ huy, thì hãy nghe lời ta đi được không."

Thời gian một phút thập phần ngắn ngủi, mắt thấy cũng sắp trôi qua rồi, quay xuống nhìn trên người thành viên của Cuồng chiến đội, trạng thái cuồng bạo vẫn chưa có dấu hiệu gì giải trừ.

Tri Chu nữ hồn sư sau phút chốc giật mình đã tỉnh táo lại, cùng là khống chế hệ hồn sư, kinh nghiệm thực chiến của nàng lại vô cùng phong phú, nếu bên phía Sử Lai Khắc thất quái chỉ có một, hai người bay lên, vậy còn có thể giải thích được là trong đội của đối phương có sự tồn tại một, hai phi hành hồn sư. Nhưng bảy người đồng thời phi hành, điều này chỉ có thể chứng minh đây là tác dụng của hồn kỹ. Đường Tam đánh cuộc, nàng tại sao lại không đặt cược thời gian phi hành của đối phương đối phương ngắn hơn so với thời gian gia trì của trạng thái cuồng bạo chứ?

Áo Tư Tạp sau khi cố hết sức chế ra căn ma cô tràng thứ mười đưa cho Đường Tam, lập tức hướng ra ngoài đấu hồn đài bay xuống. Lúc này cơ hồ hồn lực của hắn đã cạn kiệt, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, cả người bị bao trùm cảm giác thoát lực. Mà lúc này, tác dụng của ba tháng huấn luyện ma quỷ trước đó mới hiện ra, mặc du trong cơ thể thoát lực cực kỳ khó chịu, nhưng hắn vẫn bảo trì thanh tỉnh như cũ, so với người bình thường thì không giống nhau, tác dụng phụ do việc hồn lực tiêu hao quá độ gây ra cũng không thể hiện ra ngoài nhiều lắm.

Sau nửa phút tiếp theo, Sử Lai Khắc thất quái ngoại trừ Đường Tam, đều nhất nhất hướng ra ngoài đài bay xuống, thoát ly khỏi chiến trường đấu hồn thai. Tri Chu nữ hồn sư mắt nhìn thấy bọn họ nhất nhất bay đi, nhất là chứng kiến hồn sư Thất bảo lưu ly tháp bay khỏi sàn đấu, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, nàng thấy mọi người đều phi đi rồi, nhưng lại còn một người là Đường Tam, sắc mặt không khỏi thay đổi, lúc này Đường Tam đã ăn cây ma cô tràng thứ hai.

"Ngươi còn không rời khỏi chiến trường hay sao?" Tri Chu nữ hồn sư trên mặt hiện lên một tia cười mị hoặc, nhìn lên Đường Tam đứng trên không trung.

Đường Tam lạnh nhạt cười, "Mặc dù chỉ còn lại một mình ta, nhưng ai có thể nói trước, người thắng không phải là chúng ta chứ?"

Lúc này người xem trên đài đã náo động một trận. Việc Sử Lai Khắc thất quái bay lên không trung khiến cho người xem được mở rộng tầm mắt. Mắt nhìn thấy song phương hình thành cục diện giằng co, tình huống mới lạ như vậy khiến cho tiếng hoan hô cùng âm thanh tức giận chửi bới đồng thời vang lên. Hoan hô là tự nhiên, bởi vì hồn sư phi hành là cảnh tượng kỳ lạ, mà tức giận chửi bới cũng là tự nhiên, bởi vì song phương không còn đối chiến mà chuyển sang giằng co. Mà tức giận chửi mắng chĩa mũi dùi chính là vào hướng Đường Tam đang trôi nổi trên không trung.

Đường Tam cũng không thèm để ý tới thái độ của người xem, lúc này hắn đem toàn bộ tinh lực đặt vào việc quan sát Cuồng chiến đội, trong mắt tử quang loé lên, Tử cực ma đồng đã được vận dụng.

Lúc đám người Đái Mộc Bạch rời khỏi đấu hồn thai, Đường Tam rõ ràng chứng kiến, thân thể thành viên Cuồng chiến đội phía dưới hơi run rẩy, khí thế rõ ràng rút xuống, hồn lực ba động từa hồ không còn hung mãnh như trước. Hắn đương nhiên không biết đó là do hai loại phụ gia trạng thái trên người thành viên Cuồng chiến đội đã biến mất, trong mắt hắn, đây là dấu hiệu chứng tỏ trạng tháy cuồng bạo sắp biến mất, đối với phán đoán của bản thân tự tin hơn rất nhiều.

Thành viên của Cuồng chiến đội ở phía dưới mất đi thần chí không ngừng rống to, Tri Chu nữ hồn sư ánh mắt thuỷ chung vẫn nhìn lên người Đường Tam, hai bên đang đợi, đều đợi tình huống mình hy vọng xuất hiện trên người đối phương.

Nụ cười vẫn hiện lên trên môi của Đường Tam đến giây cuối cùng, sau khi ăn căn ma cô tràng thứ ba không lâu, ngay khi hắn chuẩn bị buông xuôi, thân thể thành viên Cuồng Chiến đội đồng thời run rẩy, ngoại trừ Tri Chu nữ hồn sư ánh mắt cuồng loạn trong mắt năm người dần dần biến mất, toát ra ánh mắt ngây thơ, quang mang trong đáy mắt dần dần trở nên trong suốt. Mà hồn lực ba động trên người bọn chúng suy giảm một cách kịch liệt.

Thành công. Đường Tam trong lòng vui vẻ, nhưng hắn không dám có chút nào chủ quan. Hắn cũng không hy vọng đối phương lừa mà dẫn đến thất bại.

Hiệu quả phi hành của ma cô tràng rốt cục cũng biến mất nhanh chóng, Đường Tam chậm rãi hạ xuống mặt đấu hồn đài, nhờ hiệu quả của khôi phục hương tràng của Áo Tư Tạp, lúc này thể lực của hắn đã khôi phục trạng thái cao nhất, hồn lực tiêu hao lúc trước đã khôi phục được bốn thành.

"Quả nhiên như ta sở liệu, ngươi thuỷ chung không thể duy trì phi hành." Tri Chu nữ hồn sư có vẻ rất bình tĩnh, cũng không quan tâm đến đồng đội sắc mặt nhợt nhạt, thân thể đang phải chịu thống khổ do thừa nhận hồn lực quá sức chịu đựng, mà vẫn như cú tập trung nhìn Đường Ta, tựa hồ khôi phục sự sắc bén.

Đường Tam lạnh nhạt cười: "Các ngươi không phải cũng như vậy hay sao? Trạng thái lúc nãy cuối cùng cũng không thể cầm cự trong thời gian dài, nếu ta đoán không nhầm, cho dù vị phụ trợ hệ hồn sư kia của các ngươi không hôn mê, kỹ năng này của hắn cũng chỉ có thể phóng thích một lần được thôi phải không?"

---

48. Chương 47: Uy Áp Của Nhện Vương

Đường Tam mỉm cười, trả lời: "Chính là, chánh thức còn khả năng chiến đấu chỉ sợ còn lại mỗi mình ngươi. Mặc dù ta không biết ngươi tại sao sau khi cường hóa vẫn còn có thể thanh tỉnh để chỉ huy đồng đội. Nhưng hậu quả của nó ngươi chắc phải hiểu rõ, hồn lực còn lại của ngươi chỉ sợ đã không còn trong trạng thái tốt nhất có thể. Đã như vầy, trận đấu này không phải trở thành trận quyết chiến giữa ta và ngươi hay sao? "

Cuồng Tê lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo lại, trạng thái vũ hồn phụ thể trên người hắn đã biến mất, dù vậy bằng vào thân thể cường hãn trợ giúp hắn còn có chút gượng được "Ai nói ta không có chiến đấu lực, cho dù chỉ bằng vào sức lực cơ thể, ta cũng có thể dạy cho tên hỗn đãn ngươi một bài học."

Cuồng Tê lửa giận cũng không bởi vì hồn lực hắn không tiêu hao nhiều mà biến mất. Hắn chưa bao giờ phẫn nộ giống như hôm nay, một thân thực lực cường hãn lại bị Chu lưới trói buộc của Đường Tam là nữa phần cũng không xuất ra được. Lời vừa dứt, lập tức nhảy tới Đường Tam.

Tri Chu nữ hồn sư cũng không có ngăn cản Cuồng Tê. Nàng rất rõ ràng, bằng vào sức mạnh của Cuồng Tê, cho dù không có hồn lực phụ trợ, chỉ bằng vào thể lực vẫn có thể đánh ngã cả một con trâu.

Nàng sở dĩ có thể từ trạng thái cuồng nhiệt nhanh chóng trở lại thanh tĩnh là bởi vì cái hiệu quả do ngàn năm hồn hoàn kia mang lại chỉ là phụ trợ, không phải là hiệu quả chính do hồn hoàn tạo thành. Không kể đến độc tố mãnh liệt cùng với sự dẻo dai của Bát Chu Mâu, các hồn hoàn kỹ khác chỉ có 50% sức ảnh hưởng.

Nói cách khác, trạng thái cuồng nhiệt mà nàng phải chịu căn bản chỉ có một nữa hiệu quả. Vì lẽ đó, nàng mới có thể nhanh chóng thanh tỉnh, mặc dù hồn lực đã tiêu hao quá nữa.

Trải qua trận chiến trước đó, hồn lực của nàng hiện nay, chính xác là chỉ còn khoảng ba phần.

Mắt thấy Cuồng Tê hướng chính mình vọt tới, Đường Tam cũng không thúc dục ra Lam Ngân Thảo vũ hồn. Hắn muốn lưu lại hồn lực bản thân để cùng Tri Chu kia đối kháng. Cuồng Tê mất đi hồn lực cũng như hổ không răng. Đối phó một đối thủ như vậy, chẳng lẻ phải cần dùng đế hồn lực sao?

Cuồng Tê mở ra song chưởng hướng Đường Tam vọt tới. Đường Tam không lùi mà tiến tới, chân sử ra Quỷ Ảnh Mê Tung cước bộ, thân ảnh lập tức trở nên mờ ảo.

Quỷ Ảnh Mê Tung mang theo thân hình Đường Tam phiêu hốt không ngừng. Mặc dù nhìn như là xông về phía tước, nhưng Cuồng Tê lại không có cách nào bắt được.

Thân hình chợt lóe, Đường Tam đã đến bên người Cuồng Tê, chân trái nhẹ nhàng quét về phía hai chân Cuồng Tê. Cánh tay trái đồng thời động, từ phía sau lưng Cuồng Tê ra một đòn.

Thân hình Đường Tam tuy nhìn không cường tráng như Cuồng Tê. Nhưng nếu tính về lực lượng, cũng không kém bao nhiêu.

Làm thợ rèn từ nhỏ, thêm vào đợt cường hóa huấn luyện gần đây, làm hắn cực kì tin tưởng vào sức mạnh bản thân. Cuồng Tê chỉ cảm thấy một cỗ lực mạnh mẽ truyền đến, cả người hắn lập tức bị bức văng ra.

Ngay lúc này, Tri Chu nữ hồn sư rốt cục đã ra tay. Tình huống hồn kĩ của nàng bởi vì không có đủ hồn lực cầm cự đã biến mất, trong lòng bàn tay lập tức vô số Chu Ti xuất hiện, nhân lúc Đường Tam đánh ngã Cuồng Tê, lập tức được phóng ra, đem cả phạm vi lớn bao trùm vào trong.

Đường Tam nhíu mày, "ngươi vẫn không từ bỏ ý định?" Lần này, hắn cũng không có né tránh mà tùy ý để cho Chu Ti quấn quanh thân thể. Chỉ trong nháy mắt, Đường Tam đã như một cái kén, toàn thân bị bao phủ bơi một lớp dày Chu Ti màu phấn hồng.

Tri Chu nữ hồn sư mừng rỡ, cao giọng nói: "Mau, đưa hắn ném xuống đài, chúng ta tựu thắng."

Nhưng lập tức, nàng rất nhanh phát hiện có điều không đúng, bởi vì không có gã đồng đội nào hưởng ứng. Nghiêng đầu nhìn lên, nàng giật mình phát hiện các đồng đội của nàng đang bị một cây Lam Ngân Thảo màu tím quấn quanh. Dưới tình huống không còn hồn lực để ngăn cản độc tố, bọn họ ngay cả nói chuyện cũng không có khả năng.

Tri Chu đột nhiên cảm thấy tim nàng đập mạnh, một loại cảm giác bất an trong tâm nàng từ từ dâng lên. Cũng không đợi nàng xé Chu Ti đem Đường Tam ném xuống đài, một trận uy áp từ Đường Tam chợt phát ra, ngay sau đó.

Áp lực cũng không phải do hồn lực sinh ra mà được tạo thành bởi một loại hơi thở hết sức đặc thù. Đối với nàng mà nói, cổ hơi thở này mang đến cảm giác vô cùng cường hãn.

Một màn quỷ dị xuất hiện, Chu Ti ở phía sau lưng Đường Tam giống như băng tuyết đang ran rã. Chu Ti ở những chỗ khác, sau một lúc, bắt đầu được kéo về phía sau lưng Đường Tam, tựa như đó là một dạng năng lượng chứ không phải là vật thể rõ ràng.

Chỉ vài cái nháy mắt, Chu Ti trên người Đường Tam đã hoàn toàn biến mất. Tri Chu chợt phát hiện ra Đường Tam đang nhìn nàng với cặp mắt khác thường.

Chu Ti vốn dĩ từ tay nàng xuất ra. Sau khi bị Đường Tam hấp thu, theo chuyển động của nó, một cổ lực hấp dẫn mạnh mẽ kéo nàng về phía Đường Tam. Ngay khi nàng kịp phản ứng đã thấy mình đứng trước mặt Đường Tam.

Tri Chu muốn phản khán, nhưng nàng tự nhiên lại hít thở có chút khó khăn. Cái áp lực kia khiến nàng không thể có bất kì hành động nào.

Nàng tuy không nhìn thấy nhưng người đang theo dõi trận đấu ngồi phía sau lưng Đường Tam lại thấy rất rõ ràng. Y phục sau lưng Đường Tam đã biến mất, tám cái chân nhện màu đen xuất hiện sau lưng. Chu Ti đúng là bị những cái chân nhện này hấp thụ.

Giơ lên tay phải, Đường Tam nắm lấy cổ của Tri Chu, nhờ vậy mới ngăn trở cơ thể nàng khỏi rung động vì cái hấp lực kia.

Trong mắt Đường Tam lúc này chỉ thấy toát ra vẻ băng lãnh. Hắn quay đầu, nhìn về phía khán giả. Phàm những ai tiếp xúc với cái ánh mắt kia điều quay mặt tránh né hoặc cúi đầu. Mọi người điều có cảm giác rung mình khi nhìn vào cái ánh mắt tà ác ấy.

Đường Tam đưa ngón trỏ của bàn tay trái lên môi, ra hiệu mọi người giữ yên lặng.

Thế cục đã không có gì nữa biến hóa nữa. Trừ Tri Chu ra những người khác vẫn đang hôn mê, khắp người bị quấn đầy Lam Ngân Thảo. Mà Tri Chu lại đang bị Đường Tam khống chế ở cổ. Trận đấu hỗn, đến tận đây, rốt cục kết thúc.

Tám căn Chu Mâu màu đen sau lưng Đường Tam yên lặng biến mất. Áp lực khiến Tri Chu khó thở theo đó cũng được giải trừ.

Ánh mắt nàng phức tạp, có chút không cam tâm nhìn Đường Tam, "là… là tại sao"

Đường Tam đương nhiên là biết nàng hỏi cái gì. Nắm chặc cổ của nàng kéo lại, sử dụng âm thanh chỉ để hắn và nàng có thể nghe rõ nói: "Bởi vì, đệ tam hồn hoàn của ta chính là Nhân Diện Ma Chu ngàn năm, giờ ngươi đã hiểu chưa? "

Tri Chu nữ hồn sư thân thể chợt run rẩy một chút, "Ngươi.. ngươi rõ ràng là thực vật hệ hồn sư, tại sao, tại sao lại có thể hấp thu……"

"Không có cái gì là không thể, chỉ là tình huống có thể khác nhau. Thực vật hệ hồn sư cũng tương tự như khí hồn sư, nếu đồng đội của ngươi có thể tùy tiện hấp thu hồn hoàn của ma thú, vậy Lam Ngân Thảo của ta sao lại không thể?"

Nhìn người giám khảo đang đi lên, Đường Tam vung tay, đẩy Tri Chu lùi ra sau vài bước.

Trận chiến đấu này đã kết thúc.

Hấp thu Chu Ti hiển nhiên là do hồn cốt quái dị của hắn. Ngoại phụ hồn cốt đến từ Nhân Diện Ma Chu, đối với hết thảy các loại tri chu vũ hồn (chỗ này là con nhện, không phải Tri Chu nữ hồn sư), điều có tác dụng gây kiềm hãm.

Lúc bắt đầu cuộc đấu Đường Tam vẫn còn có ý giữ lại, không có vận dụng nó gây cho đối phương uy áp. Nhưng đến lúc này, hồn lực của hắn đã không còn sung mãn như trước, đồng thời hắn cũng không muốn trì hoãn thêm nữa. Kết quả, hắn buộc phóng thích ra uy áp của ngoại phụ hồn cốt. Đương nhiên là không có mấy người biết được cái lực lượng đó thuộc về ngoại phụ hồn cốt.

Trải qua mấy ngày luyện tập đối với ngoại phụ hồn cốt, Đường Tam phát hiện, mỗi khi hắn sử dụng lực lượng của ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu, tâm tình hắn cũng bị những ảnh hưởng nhất định. Tựa như hắn chính là Nhân Diện Ma Chu hồn thú.

Khi hắn ngừng sử dụng Bát Chu Mâu, cái khí tức đó lại hoàn toàn biến mất. Điều này giải thích cho hành động kiêu ngạo vừa rồi của hắn trước khán giả.

Đối với loại tình huống này, Đường Tam từng hỏi qua Đại Sư. Đáp án của Đại Sư rất đơn giản: "bởi vì năng lượng của Nhân Diện Ma Chu lúc này so với bản thân hắn mạnh hơn. Đường Tam không thể hoàn toàn khống chế được Bát Chu Mâu. Vì lẻ đó, trên người Đường Tam đôi lúc sẽ phảng phất hình ảnh của

Nhân Diện Ma Chu hồn thú. Đối với tình huống như vậy cũng chẳng cần phải lo lắng. Khi hồn lực thăng tiến, vấn đề kia tự nhiên sẽ được giải quyết."

Nghị lực của Đường Tam vốn không ít, cho dù bị ảnh hưởng cũng không mất đi nhân tính, ảnh hưởng chỉ là chút biến hóa như vừa rồi.

"Sử Lai Khắc Thất Quái thắng." vị chủ quản có chút gian nan tuyên bố kết quả. Ánh mắt có chút hàm ý lướt qua người duy nhất còn đứng vững trên đài lúc này. Trong lòng có chút cảm giác không nói lên lời.

Không biết từ lúc nào, hắn đột nhiên cảm giác, những vị hồn sư đeo mặt mạ trong trang phục xanh biếc này đã trở thành những người con cưng của Đại Đấu Hồn Tràng.

Đường Tam nhận lấy kết quả, xoay người hướng dưới đài rời khỏi. Đúng lúc này, thanh âm mang theo vài phần sợ hãi và phức tạp của Tri Chu nữ hồn sư vang lên, "Có thể hay không nói cho ta biết tên của ngươi?"

Đường Tam dừng lại một chút, không có quay đầu lại nói: "Sử Lai Khắc Thất Quái chi tam, Thiên Thủ Tu La."

Lúc này đây, Đường Tam cũng không che dấu thanh âm. Chẳng những Tri Chu mà vị chủ quản kia cũng nghe được.

Đường Tam ra khỏi sàn đấu, lập tức được Tiểu Vũ nhiệt tình ôm lấy hắn đón tiếp, "Tam ca, ca thật xuất sắc."

Phương thức ôm của nàng có lẻ cũng bị ảnh hưởng đôi chút từ vũ hồn. Thân hình mềm mại thon dài dán chặc trên người Đường Tam. Hai chân kẹp ở hai bên hông Đường Tam. Hai tay ôm lấy cổ hắn. Mặt đỏ bừng cười hưng phấn.

Mặc dù Tiểu Vũ nhìn qua giống như nhũng tiểu cô nương khác lúc vui mừng nhưng dù sao Đường Tam tuổi thực đã ngoài ba mươi, nhìn thấy trong mắt đồng đội có chút tiếu ý, trên mặt hắn không khỏi có chút nóng rần lên, "Tiểu Vũ, mau đi xuống."

Đái Mộc Bạch ha ha cười, "Hôm nay chúng ta toàn thắng, đi, huynh đệ tỷ muội, ta mời khách, chúng ta đi uống rượu."

Bảy người, như trước mang theo mặt nạ, trong tiếng hoan hô của khán giả kí xác nhận tích phân (điểm), đồng thời nhận lấy thù lao tương ứng, rời khỏi Đấu Hồn Tràng..

Trong lúc rời khỏi mười ba phân khu của Đấu Hồn Tràng, không ít người bàn tán về bọn chúng. Được bàn tán nhiều nhất vẫn là Đường Tam.

Trong lúc thi đấu, Đường Tam vừa lên đã khống chế được phòng ngự của cường chiến hồn sư đối Cuồng Tê của phương, vừa thành công khống chế cục diện trận đấu, trong nguy cơ dẫn đồng đội thoát nguy hiểm, cuối cùng lấy thực lực chiến thắng đối thủ.

Trong mắt người xem, tự nhiên nhìn không ra Cuồng Chiến Đội bởi vì cuồng hóa nên bị cắn trả, mà chỉ thấy Đường Tam một mình ngăn cơn sóng dữ.

Đám người bên trong, đã có không ít hô to danh hào Thiên Thủ Tu La của hắn.

Bảy người không có lưu lại lâu, vội vàng từ trong đám người hâm mộ tách ra. Cùng Đại Sư, Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực ba người hội hợp, rất nhanh rời khỏi phạm vi của Đại Đấu Hồn Tràng.

Sau khi cảm thấy chung quanh không còn ai nữa chú ý, bảy người bọn họ lúc này mới tháo bỏ mặt nạ xuống, nhìn lẫn nhau, không khỏi nở ra một nụ cười.

Trong lúc huấn luyện bình thường, bọn họ vẫn cùng nhau chiến đấu nhưng vẫn không có được cái cảm giác cùng nhau chiến đấu chống lại địch nhân.

Cảm thụ sâu nhất chính là Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh cùng Tiểu Vũ. Tại thời khắc mấu chốt bọn họ được Đường Tam bằng Lam Ngân Thảo nhanh chóng kéo về, lực lượng toàn đội nhờ đó tránh được tổn thất.

Bọn họ đối với lời giảng của Đại Sư về tầm quan trọng của việc phối hợp, qua trận vừa rồi lại càng thêm hiểu rõ.

Trở lại lữ quán, Đại Sư gọi mọi người vào phòng của Đường Tam, kể cả Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực cũng không ngoại lệ. Nhìn đám đệ tử có chút uể oải nhưng tinh thần lại cực kỳ hưng phấn, Đại Sư chậm rãi hỏi: "Nói cho ta biết, tại trận đấu hồn hôm nay, các ngươi đều có cái cảm giác gì?"

Đái Mộc Bạch nói: "Đơn đấu thì tốt. Nhưng đoàn chiến đấu thì chúng đệ tự phối hợp vẫn không đủ ăn ý. Dù sao, đây là lần đầu tiên chúng đệ tử đối mặt với áp lực cực lớn. "

Áo Tư Tạp có chút khổ sở nói: "Đoàn chiến đấu là do đệ tử làm mọi người bị liên lụy. Thiếu đi một người có lực chiến đấu, làm mọi người khi đối mặt với đối thủ cường đại, rất khó chế thắng. "

Những người khác cũng muốn nói cái gì đó, lại bị Đại Sư đưa tay ngăn cảng.

Một tia mỉm cười dần dần xuất hiện trên mặt Đại Sư. Trừ bỏ Đường Tam, các đệ tử còn lại có chút không tin vào mắt mình, tưởng rằng bản thân bởi vì mệt mỏi mà hoa mắt. Từ ma quỷ huấn luyện đến bây giờ, đâu là lần đầu tiên mọi người chứng kiến Đại Sư tươi cười.

"Ý ta chính là các ngươi hôm nay làm tốt lắm. Ta phi thường hài lòng. Đúng vậy, các ngươi còn chưa đủ ăn ý, nhưng dù sao đây là lần đầu tiên các ngươi đoàn chiến đấu phối hợp. Đối thủ các người điều đã ngoài ba mươi lăm cấp, có chiến tích bảy thắng liên tiếp. Bất luận là khống chế lực của Tri Chu, phòng ngự lực của Cuồng Tê hay tác dụng phụ trợ của gã hồn sư kia, có thể nói tại ba mươi cấp bọn họ gần như không có đối thủ. Các ngươi dù phối hợp cũng không phải là hoàn toàn ăn ý lại vẫn thu được thắng lợi. Ta hy vọng các ngươi sẽ nhanh chóng tiến bộ. Có thể cố gắng như hôm nay, ta phải cám ơn vì những kinh ngạc các ngươi đem lại."

Nếu là lời khen từ một người khác, có lẽ sẽ không có nhiều cảm giác. Nhưng lời khen này đến từ một người vốn dĩ trước giờ chưa hề khen ai, loại cảm giác như vậy thậm chí làm cho Thất Quái hưng phấn hơn cả cái kết quả thắng lợi vừa rồi.

Sau một lúc, nụ cười trên mặt Thất Quái đã tắt, nhưng trong mắt bọn họ lại như có ngọn lửa hưng phấn. Cho dù là Đường Tam vốn trầm ổn hay Trúc Thanh vốn lạnh như băng cũng không ngoại lệ.

Đại sư nhìn về phía Áo Tư Tạp, "Tiểu Áo, ngươi không cần trách mình. Không sai, trong lúc chiến đấu ngươi không xuất lực nhưng chưa bao giờ ngừng cố gắng vì đồng đội. Nếu ta xem không sai, ngươi mới là chìa khóa để bọn họ chiến thắng. Chính là nhờ Phi Hành Ma Cô Tràng cực nhanh của ngươi, mọi người tại thời khắc mấu chốt mới thoát hiểm. Đường Tam dù khống chế toàn cục tốt nhưng nếu không có ngươi phụ trợ, trận chiến này chiến thắng chưa hẳn đã thuộc về Sử Lai Khắc. Nói cho chính xác, mỗi một người các ngươi trong lúc thi đấu điều thể hiện ra sự cần thiết với nhau. Các ngươi nếu đã là một cái đoàn thể vậy thiếu một người cũng không được. Càng huống chi, thực vật hệ hồn sư như ngươi tác dụng chính thức cũng không phải trên đấu hồn đài. Nếu là trên chiến trường, thử nghĩ ngươi có thể cung cấp cho mọi người khả năng cầm cự chiến đấu lực, Cuồng Chiến Đội tuyệt đối không có khả năng đó."

Phất Lan Đức một bên, nghe đến đó cũng không khỏi mĩn cười, "Ta nói Đại Sư, hôm nay ngươi không phải cố ý vào đây chỉ để khen mấy đứa nhỏ này sao."

Đại Sư lạnh nhạt cười, đáp lời: "Đương nhiên không phải, ta chỉ là muốn nhắc nhở bọn họ một chút. Ngày mai ta cho phép các ngươi được nghỉ một ngày, khỏi phải tham gia đấu hồn. Ngoài ra, bên cạnh việc nghỉ ngơi, các ngươi nên tổng kết những điểm được mất của trận đấu hôm nay. Ngày mốt trước khi thi đấu, nói cho ta biết. Tốt lắm, chúng ta cũng phải đi đây. Nhớ kỹ, đây không phải lúc gây chuyện. Các ngươi không nên cùng các hồn sư khác sung đột bởi vì các ngươi rất có thể gặp phải một ít hồn sư thuộc về các gia tộc có thế lực."

Phất Lan Đức nói: "Đại Sư dặn dò không sai, cố gắng tránh chuyện phiền toái. Nhưng có người khi dễ các ngươi, nếu quá đáng thì cũng nên cho bọn họ biết thế nào là Sử Lai Khắc."

Mã Hồng Tuấn âm thầm rụt cổ, cùng Áo Tư Tạp đâng đứng bên người liếc nhau, không khỏi mĩm cười. Vài ngày trước, bọn họ vừa mới chọc vào một vị hồn tông, hơn nữa, Hồng Tuấn còn nhắm ngay chỗ hiểm đối phương mà nướng.

Đại Sư ba người đi ra lữ quán, Phất Lan Đức nói: "Tiểu Cương, mấy đứa nhỏ này gây cho ta vui mừng lẫn kinh ngạc ngày càng nhiều. Xem ra, để ngươi dạy dỗ bọn họ là chủ ý không sai."

Đại Sư nói: "Cái này cũng là một phần thiên phú của bọn họ. Đối mặt với đối thủ có hồn lực trung bình lớn hơn năm cấp, dưới tình huống đó còn có thể nhất cử chế thắng. cái này không hẳn là ưu thế của hồn hoàn hay vũ hồn. Đồng tâm hiệp lực mới là trọng yếu. "

Phất Lan Đức thở dài một tiếng, "Nhưng ta chịu thua. So sánh với Đường Tam của ngươi, Hồng Tuấn tiểu mập mạp kia thật sự xui xẻo nhiều lắm. ta dạy nhiều năm như vậy đúng là vẫn còn không bằng ngươi. "

Nghe được Phất Lan Đức nhận thua, Đại Sư trên mặt lại toát ra vẻ tươi cười, "thật không ngờ ngươi có thể khẳng khái thừa nhận như vậy."

Phất Lan Đức tức giận nói: "Ta là người thua không dám nhận sao? "

Triệu Vô Cực một bên bất ngờ lại xen vào một câu, "Thật như vậy sao. Lần trước cùng ta đánh cuộc, ngươi thua mất mười kim hồn tệ, đến giờ vẫn chưa thấy ngươi thừa nhận. "

"ngươi……"

Đại Sư ha ha cười, "Phất Lan Đức, ta đột nhiên muốn uống rượu. Nếu ngươi đã nhận thua, vậy thì ngươi mời khách đi. "

"Tốt, xem ta đánh gục các ngươi bằng tửu lượng. " Phất Lan Đức hung hăng nói nhưng trong mắt có chút tiếu ý lại có chút tâm tình. Nhìn thấy Đại Sư như vậy, không biết tại sao, cái niềm vui không xuất hiện đã nhiều năm nay lại thấy.

Sư phụ đã đi, Sử Lai Khắc Thất Quái tự nhiên không còn bị trói buộc. Đái Mộc Bạch không có quên ký lời nói của hắn trước đây, cũng không phải đi đâu xa, ngay tại phòng ăn của tửu điếm bày ra một mâm thức ăn thịnh soạn, thêm vào hai vò rượu thượng hạng, mời mọi người ăn uống.

"Tiểu Tam, ta kính ngươi một chén. Cám ơn ngươi kịp thời giúp đỡ." Đái Mộc Bạch nâng cái chén tràn đầy mạch tửu lên trước mặt, hướng Đường Tam nói.

Đường Tam mỉm cười, nâng lên chén mạch tửu của hắn cùng Mộc Bạch đồng thời uống một hơi cạn sạch. Hắn đương nhiên biết, Đái Mộc Bạch cũng không phải là cảm tạ cho bản thân. Khi đó Đái Mộc Bạch mặc dù bị đối phương bức lui, nhưng cũng không nguy hiểm. Hắn cảm tạ, là vì trong lúc nguy cấp Đường Tam đã chiếu cố đến Trúc Thanh.

"Tiểu Tam, ta cũng kính ngươi. Thực lực ta mặc dù không bằng ngươi, nhưng uống rượu chỉ sợ ngươi không phải là đối thủ." Áo Tư Tạp có chút không hảo ý giơ lên cái chén của hắn.

Không đợi Đường Tam nâng chén, Tiểu Vũ đã cản lại, "Áo Tư Tạp, ngươi muốn chuốt say Tam ca ta sao? Ta với ngươi uống." Vừa nói, Tiểu Vũ vừa xuất ra phong thái của một đại tỉ, một hơi uống cạn sạch chén rượu.

Áo Tư Tạp có chút bất đắc dĩ uống sạch chén của hắn, khóe mắt bất chợt thấy Đường Tam cũng nâng chén cùng uống với hắn.

"Ngon, rượu thật ngon. Ta kính mọi người. " Lần này đứng lên chính là Trữ Vinh Vinh.

Nàng cũng không có vội vả uống rượu, đứng ở nơi đó nhìn mọi người, hai má có chút ửng đỏ, "Lúc vừa đến học viện, ta từng mang đến cho mọi người không ít phiền toái. Khi đó Tam ca cùng Tiểu Áo nói không sai, nếu ta vẫn tiếp tục như vậy, sợ rằng vĩnh viễn sẽ không có cơ hội hiểu rõ hàm nghĩa của hai chữ bằng hữu. Nhiều ngày đã qua, được cùng mọi người tập luyện, cùng chiến đấu, cùng vượt qua những thử thách khó khăn, ta phải cám ơn mọi người. Chén này là để kính mọi người, đồng thời thay cho lời xin lỗi mà trước giờ ta không đủ can đảm nói ra."

Nói xong mấy chữ cuối, Trữ Vinh Vinh một ngụm uống cạn chén rượu. Trong lúc uống rượu, hai hàng sương lấp lánh từ trên mắt chậm rãi chảy xuống.

"Vinh Vinh, không nên uống nhanh như vậy." Áo Tư Tạp hảo tâm nhắc nhở nói. Nhìn bộ dáng của nàng bây giờ, người cao hứng nhất chính là hắn. Lần đầu gặp phải cái cá tính kia của nàng, hắn đã thầm tự nhủ phải từ bỏ, tìm kiếm mục tiêu khác.

Nhưng bộ dáng Vinh Vinh bây giờ thật đáng yêu. Vinh Vinh mặc dù chỉ mười hai tuổi nhưng bộ dáng bây giờ và lúc trước thật là khác biệt.

"Vinh vinh, chúng ta là đồng đội, cũng là huynh đệ, bây giờ hay sau này cũng vậy. Ngay từ khi trở về từ Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, chúng ta đã tiếp nhận ngươi. Sau này không nên nói như vậy nữa. Lại đây, cùng mọi người uống rượu. Bất quá, các ngươi tuổi còn quá nhỏ, nên uống ít một chút."

Áo Tư Tạp tựa hồ nhớ ra cái gì đó, lập tức hỏi lại: "Vinh Vinh, tại sao ngươi xưng hô với Đường Tam Tam ca, nhưng lại gọi ta Tiểu Áo? Cái này tựa hồ không được công bằng. "

Trữ Vinh Vinh mặt cười đỏ lên, tức giận trừng hắn một cái, nhưng không có trả lời.

Hồng Tuấn một bên dường như nghĩ ra gì đó, khiều nhẹ vào Áo Tư Tạp nói nhỏ, "Tiểu Áo, khó trách ngươi là lão Nhị, ngươi thật đúng là nhị a, chẳng lẽ ngươi còn chưa hiểu tâm ý của Vinh Vinh. "

Áo Tư Tạp là người thông minh, lập tức quay lại nhìn vào Trữ Vinh Vinh, vẻ mặt hưng phấn suýt chút không nén nổi mĩm cười. Lập tức nói: "Là ta không tốt, không tốt, ta tự phạt rượu vậy."

Rượu này càng uống càng hăng. Càng uống càng không thể khống chế. Cho dù là Đái Mộc Bạch từng có lời nhưng lúc này, chính hắn cũng không ngừng uống. Bảy người bọn họ dù tuổi không lớn nhưng là hồn sư, thể chất có điểm hơn người. Hơn nữa trong khoảng thời gian luyện tập cực lực này, khả năng tiêu hóa rượu ngon, không ngờ là càng tăng cao. Cả nhóm uống liên tục hai canh giờ mới nghỉ.

Qua hôm sau, đương lúc mọi người từ mộng đẹp thức dậy, ở đó không ngờ vẫn còn một người đang ngồi, dáng vẻ khá tỉnh táo.

Không phải Đái Mộc Bạch với hồn lực cực mạnh cũng không phải Đường Tam với thực lực tổng hợp mạnh mẽ, mà là người sở hữu vũ hồn Thất Bảo Lưu Ly Trữ Vinh Vinh.

Lúc ấy, người thứ nhất ngã xuống chính là Mã Hồng Tuấn. Tiểu mập mạp tửu lượng rõ ràng là kém nhất. Người thứ hai là Áo Tư Tạp. Ngay sau đó là Tiểu Vũ. Ai cũng không nghĩ tới người lớn tuổi nhất Đái Mộc Bạch dĩ nhiên là người thứ tư ngã xuống. Chu Trúc Thanh cùng Đường Tam là đồng thời gục xuống. Người cuối cùng không gục ngã hiển nhiên là Vinh Vinh.

Trữ Vinh Vinh chẳng những không có bị say, hơn nữa nàng uống chính là nhiều nhất. Lúc uống rượu, cơ hồ đều là một ngụm một chén. Quả thật rất có khí thế. Mà theo Vinh Vinh nói, đây là lần đầu tiên nàng uống rượu.

Sau này mỗi khi nhắc lại, mỗi người còn lại của Thất Quái chỉ hình dung nàng bằng hai từ "thiên phú".

Đấu hồn tiếp tục. Một tháng kế tiếp này, Sử Lai Khắc Thất Quái tại Đại Đấu Hồn Tràng có thể nói phong sanh thủy khởi. Trong một tháng, Thất Quái đã tham gia hai mươi mốt trận, tất cả toàn thắng. Trong ba mươi cấp, bọn họ không tìm ra đối thủ.

Tại song đấu hồn, Tam Ngũ tổ hợp thu được thành tích hai mươi bảy thắng liên tiếp. Đường Tam cùng Tiểu Vũ phối hợp ăn ý thêm vào hồn kỹ mạnh mẻ làm đối thủ không thể tránh được.

Đái Mộc Bạch cùng Áo Tư Tạp tức Lưỡng Dực Bạch Hổ tổ hợp hai mươi bảy trận thu được mười sáu thắng mười một thua. Dù sao, chỉ có một mình Mộc Bạch chiến đấu, hương tràng của Áo Tư Tạp trong thi đấu tác dụng cũng chỉ có hạn.

Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh thuộc Thất Bảo Linh Miêu tổ hợp thành tích so với Lưỡng Dực Bạch Hổ tổ hợp tốt hơn một ít. Đơn giản là vì các nàng tham gia song đấu hồn cho hồn sư hai mươi cấp. Thi đấu hai mươi bảy trận thành tích hai mươi hai thắng. Trong đó có hai lần đạt được tám trận thắng liên tiếp làm cho tích phân thu được không ít.

Về phần đơn đấu hồn, Sử Lai Khắc Thất Quái thành tích cũng không tệ. Đái Mộc Bạch ngoại trừ hai lần gặp phải khống chế hệ hồn sư nên thất bại, còn lại cũng đạt được hai mươi lăm trận thắng. Đường Tam vận khí vô cùng tốt, chẳng gặp phải hỏa vũ hồn vốn khắc tinh nào. Tại ba mươi cấp hồn tôn hắn là toàn thắng.

Đối mặt với Chu lưới trói buộc của hắn, lại không gặp hồn sư nào có vũ hồn khắc chế, thoát ra được gần như chẳng có mấy người. Tiểu Vũ thì xui xẻo một chút. Thuấn Di chủa nàng mặc dù đặc thù, nhưng xui

xẻo gặp phải đối thủ có vũ hồn khắc chế, chỉ thu được kết quả hai mươi thắng.

Mã Hồng Tuấn tại các trận đấu dành cho hồn sư hai mươi cấp đồng dạng cũng là phong sanh thủy khởi, hai mươi bảy trận đạt được hai mươi ba thắng. Chu Trúc Thanh thành tích cũng không hề kém, so với Hồng Tuấn chỉ thua một trận thắng mà thôi.

Cứ như vậy mà tính, Đường Tam hiển nhiên thu được kết quả tốt nhất. Mặc dù tham gia các hình thức đấu hồn bất đồng, tích phân được tính toán theo các phương pháp bất đồng, nhưng chỉ bằng vào việc thắng liên tiếp, tích phân hiển nhiên là tăng lên nhanh chóng.

Nếu không phải Đại Đấu Hồn Tràng đã có quy định các thành tích thi đấu phải là cuối tháng mới tổng kết tính toán một lượt, chỉ sợ lúc này hắn trên tay đã cầm ngân đấu hồn huy chương.

Mặc dù như thế, biểu hiện kinh diễm của Sử Lai Khắc Thất Quái đã đủ khinh động đến Đại Đấu Hồn Tràng. nếu không phải cấp bậc đấu hồn huy chương của bọn họ quá thấp, chưa đạt tới tư cách tham gia ở đấu hồn đài trung tâm với cấp bậc là ngân đấu hồn, e rằng đấu hồn đài trung tâm đã thành nơi thi đấu thường trực của bọn họ.

Sử Lai Khắc Thất Quái lần này đi tới Đại Đấu Hồn Tràng tham gia đấu hồn vừa lúc bước sang tháng mới. Tháng vừa rồi vốn có ba mươi ngày, trừ bỏ một ngày được nghỉ ra, hôm nay thi đấu chấm dứt đồng nghĩa với việc một tháng tập huấn đã kết thúc. Đến lúc đó, đem tích phân ra tính toán, tuyệt đối sẽ không phải là thiết đấu hồn huy chương như hiện nay.

Nhưng thu hoặc lớn nhất của Thất Quái chính là đội trưởng Đái Mộc Bạch đột phá được ba mươi tám cấp. Thành quả này không những phản ánh sự khổ luyện của bản thân hắn, đồng thời cũng là kết quả của một tháng tập huấn vừa qua.

Đồng dạng thăng cấp còn có Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh, lần lượt là hai mươi tám cấp cùng hai mươi bảy cấp, không ngừng hướng tới chướng ngại ba mươi cấp mà tiến.

Màn đêm phủ xuống, Đại Đấu Hồn Tràng tại dải đất phồn hoa của Tác Thất Thành vẫn luôn sáng đèn.

Người đến xem thi đấu không ngừng từ bốn phương tám hướng kéo tới. Thỉnh thoảng còn có vài cỗ xe ngựa xa hoa với người hầu trên đó dừng trước cửa.

Những người khách đó hiển nhiên là các quý tộc, phú ông có địa vị. Có thể làm bọn họ để ý, tự nhiên chỉ có tại sàn đấu trung tâm của Đại Đấu Hồn Tràng.

Hôm nay ngày cuối cùng của tháng, đồng thời cũng là trận cuối trong ngày, sàn đấu hồn trung tâm đương nhiên trở thành địa phương tốt nhất để đi của Thất Quái. Ở chỗ này chẳng những có thể chứng kiến các trận đấu hồn đặc sắc, đồng thời còn có thể thử chút vận may, đặc cược vào các đối thủ thi đấu trên sân.

Kể cả Đại Sư, Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực, đoàn người đến từ Sử Lai Khắc học viện này điều lặng lẻ phân tán lần lượt đi vào sàn thi đấu.

Không phải mọi người muốn ẩn dấu thân phận mà đơn giản chỉ là tránh phiền phức.

Trải qua một tháng thi đấu, Sử Lai Khắc Thất Quái lấy được những thành tích kinh người đương nhiên thành tâm điểm của nhiều người. Mặc dù bọn họ chưa từng thi đấu tại sàn đấu trung tâm, nhưng mọi người bên ngoài không vì thế mà đánh giá thấp bọn họ. Cái xưng hiệu Sử Lai Khắc Thất Quái sớm đã làm mọi người cảm thấy hào hứng mỗi khi nhắc tới.

Vì tránh gặp phải những day dưa không cần thiết, bắt đầu từ mười ngày trước, đoàn người Sử Lai Khắc học viện khi đến Đại Đấu Hồn Tràng thì mặc thường phục mà vào, sau đó tìm kiếm chỗ ít người lui tới, thay đổi đồng phục và đeo mặc nạ rồi mới đi báo danh.

Hôm nay cũng vậy, khi mọi người mặc thường phục mà vào, hiển nhiên là không bị người khác chú ý. Trải qua mấy tháng thời gian, Đường Tam cùng Mã Hồng Tuấn đã được mười ba tuổi. Thêm vài tháng nữa, Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh cũng sẽ được mười ba tuổi.

Tuổi tác lúc này trở thành thứ ngụy trang tốt nhất đối với bọn họ. Cái quyết định của Đại Sư khi để cho bọn họ mang mặt nạ làm mọi người thật bội phục.

Đoàn chiến mặc dù là bắt đầu cuối cùng, nhưng lại báo danh trước hết. Vì cần tham gia đồng thời đơn đấu hồn và song đấu hồn hai hạng mục, Đại Sư ...trước nói cho bọn họ địa điểm của đoàn chiến, đồng thời phân bố bọn họ vào các sàn đấu khác nhau cho hai trận đơn đấu và song đấu, như vậy có thể tránh cho việc bọn họ gặp nhau mà làm ảnh hưởng đến thành tích toàn thắng. Mà đi báo danh đoàn chiến cũng sẽ do Đại Sư đảm trách.

Hôm nay Đại Sư lựa đấu hồn phân khu thứ tám để thay đệ tử báo danh. Trải qua một tháng thi đấu này, ngân đấu hồn huy chương nhìn qua có vẻ như rất khó đạt được lại trở nên có thể chạm vào. Mọi chuyện chỉ cần xong các trận đấu tối nay, đến ngày tổng kết tích phân sẽ rõ ràng.

Đại sư là không hy vọng đám đệ tử của minh bị chú ý. Một khi để người khác biết được tuổi của bọn họ, vậy, bị người ở các nơi chú ý thật rất phiền phức.

Bởi vậy hắn đã quyết định, qua hôm nay, sẽ đem theo bọn Thất Quái, an bài thật tốt giai đoạn huấn luyện kế tiếp.

---

49. Chương 48: Hoàng Đấu Chiến Đội

Công tác nhân viên theo thói quen tiếp nhận huy chương, khi hắn chứng kiến những chữ được điêu khắc trên huy chương nhất thời sắc mặt đại biến, khẽ hô một tiếng, “Sử Lai Khắc Thất Quái? ”

Đại Sư cau mày, công tác nhân viên tại Đại Đấu Hồn Tràng có chút sơ xuất, cho dù là gặp phải hồn sư cấp bậc cao đáng lẽ không nên biểu lộ gì ra mặt. Tên nhân viên này khẽ la như vậy hiển nhiên không làm Đại Sư thấy hài lòng.

“Xin lỗi, tiên sinh. Xin hỏi ngài là người phụ trách của Sử Lai Khắc Thất Quái? ” Công tác nhân viên hỏi dò.

Đại Sư chậm rãi gật đầu, “Xem như là vậy đi. Phiền toái ngươi nhanh lên một chút. ”

“Tiên sinh, xin ngài chờ một chút.” Nhân viên công tác nhìn kĩ Đại Sư kinh ngạc trong chốc lát, trên tay nắm chặt huy chương của Thất Quái nhanh chóng chạy vội ra phía sau.

Đại Sư mặc dù rất bất mãn, nhưng đối phương đã đem báo danh cùng với đoàn chiến huy chương cầm đi, cho dù Đại Sư muốn đổi phân khu khác để báo danh cũng không được, chỉ đành kiên nhẫn đứng chờ tại đây.

Kì thật Đại Sư có điều không biết, chỉ cần xuất ra huy chương của Thất Quái, bất luận là ở phân khu nào cũng sẽ được sự đãi ngộ đồng dạng.

Chờ cũng không lâu lắm, tên nhân viên kia đã quay trở lại.

“Xin lỗi, làm cho ngài đợi lâu. ” Tên nhân viên đó lập tức đem huy chương giao lại cho Đại Sư.

Đi theo tên nhân viên còn có vị chủ quản của Đại Đấu Hồn Tràng. Bởi vì trước đây Đường Tam dã có nhắc qua với Đại Sư việc vị chủ quản tốt bụng nhắc nhở bọn họ khi chuẩn bị thi đấu với Cuồng Tê chiến đội, cho nên đối với vị chủ quản này Đại Sư có chút ấn tượng.

Ngao chủ quản mặt mỉm cười, “Ngài vẫn khỏe, dẫn đội tiên sinh tôn kính, không biết chúng ta có thể nói chuyện. Sẽ không làm chậm trễ thời gian của ngài đâu. ”

Đại Sư lạnh nhạt nói: “Là chuyện riêng hay là chuyện về Đấu Hồn Tràng? ”

Ngao chủ quản lập tức tiếp lời: “Đương nhiên là chuyện về Đại Đấu Hồn Tràng. ”

Đại Sư gật đầu. Loại tình huống này hắn sớm đã có thể đoán trước, dù sao, thành tích một tháng qua của Sử Lai Khắc là rất xuất sắc, không bị chú ý mới lạ. Nhất là là Đường Tam trong vòng một tháng qua thu được rất nhiều trận thắng lợi, khẳng định là bị chút ý nhiều hơn hết.

Mặc dù Đại Sư rất không muốn cùng Đại Đấu Hồn Tràng nói chuyện, nhưng thế lực của Đại Đấu Hồn Tràng vốn khổng lồ, ngay cả quốc gia còn muốn kiêng kỵ vài phần. Hắn tự nhiên sẽ không chủ động đi đắc tội, lập tức gật đầu. Lập tức theo vị Ngao chủ quản rời khu báo danh đi vào bên trong.

"Dẫn đội tiên sinh, ta mở cửa thấy sơn." (ý có việc khó khăn trước mắt) Ngao chủ quản có chút ngưng trọng nói: "Ta đại biểu Tác Thác Đại Đấu Hồn Tràng, hy vọng hôm nay Sử Lai Khắc Thất Quái tham gia đoàn chiến tiến hành ở trung tâm của đấu hồn tràng. "

"Nga? " Đại Sư cũng không có kinh ngạc, chỉ là nhàn nhạt nói: "Chuyện này tựa hồ không phù hợp quy củ. Dựa theo quy định của Đấu Hồn Tràng, chỉ có hồn sư cấp bậc đã ngoài Ngân đấu hồn mới có đủ tư cách thi đấu tại sàn đấu trung tâm, Sử Lai Khắc bất quá chỉ là Thiết đấu hồn. "

Ngao chủ quản cười khổ nói: "Ngài không nên khiêm nhường. Lấy chiến tích của Sử Lai Thất Quái mà nói, hôm nay đấu hồn kết thúc, bọn họ điều đã đủ tư cách nhận Ngân đấu hồn huy chương. Cho dù sớm một ngày thì có gì là không thể. "

Thần sắc Đại Sư như trước vẫn không dao động. "Đã như vầy, các ngươi coi như là hôm nay xui xẻo đi."

Ngao chủ quản thở dài một tiếng, nói: "Ta nói những lời này là thật. Ba ngày trước, có một đội hồn sư đến đây, bọn họ cấp bậc toàn bộ đã là ngân đấu hồn hồn sư, hình như là các hồn sư quý tộc đến từ Tác Thác Thành. Liên tục hai ngày, điều giành được thắng lợi khiến cho không đội nào nguyện ý cùng họ đối đầu nữa. Đại Đấu Hồn Tràng vì lẽ đó tổn thất không ít. Ngài nếu đối với Đại Đấu Hồn Tràng quen thuộc, hẳn là cũng biết, hồn sư đạt tới Ngân đấu hồn huy chương bình thường điều đã ngoài bốn mươi cấp. Nhưng thành viên của toàn đội này chỉ là hồn tôn, làm chúng ta không thể phá bỏ quy củ đem bọn họ đối đầu với các hồn tông chiến đội khác. Cứ tiếp tục như vậy, Đại Đấu Hồn Tràng tổn thất sẽ rất lớn. Hôm nay mấy vị quý tộc hồn sư đó đã đăng kí tham gia, cứ tiếp tục, chỉ e rằng……"

Đại Sư trong lòng đã minh bạch được một chút, lập tức rõ ràng ý tứ của vị Ngao chủ quản. Trong lòng suy nghĩ một vòng, nói: "Hồn tôn có thể đạt đến Ngân đấu hồn huy chương, xem ra, bọn họ thực lực rất mạnh. Vậy, hai ngày trước, Đấu Hồn Tràng đã dùng cách gì để thi đấu với bọn họ? "

Ngao chủ quản nói: "Bởi vì Tác Thác Đại Đấu Hồn Tràng của chúng ta không có hồn tôn cấp bậc Ngân đấu hồn đội ngũ, bất đắc dĩ..., chỉ có thể phái ra hồn tôn đội ngũ cấp bậc Đồng đấu hồn để nghênh tiếp. Trong đó còn có đội ngũ vừa lên Đồng đấu hồn không lâu mà Sử Lai Khắc đã có dịp gặp qua, Cuồng Chiến đội. Bọn họ cũng thất bại. "

Đại Sư nhíu mày, "Tại cấp bậc hồn tôn, cấp bậc của Cuồng Chiến đội tương đối khả quan, chẳng lẻ cái Ngân đấu hồn đội ngũ kia cấp bậc là cao hơn bọn họ? "

Ngao chủ quản lắc đầu nói: "Không, cũng không phải hồn lực cấp bậc có vấn đề, chủ yếu là hồn hoàn chênh lệch. Cái ngân đấu hồn đội ngũ này cùng Sử Lai Khắc Thất Quái giống nhau, đều là tổ hợp hồn hoàn tốt nhất. Hồn kỹ có ưu thế thật lớn, áp bách Cuồng Chiến đội không có một tia cơ hội. "

Nghe xong những lời này, Đại Sư sắc mặt rốt cục xuất hiện một ít biến hóa. Là người nổi tiếng về lý luận như Đại Sư, hắn đương nhiên biết hồn hoàn tốt nhất phối hợp mang ý nghĩa thế nào. Biểu hiện tại trên người hồn sư chính là hai hoàng nhất tử, giống bọn Đái Mộc Bạch, Đường Tam đều là như thế.

"Cho dù như thế, Đại Đấu Hồn Tràng như thế nào lại cho rằng Sử Lai Khắc chúng ta có thể giành được thắng lợi? Dù sao, chúng ta chỉ có bốn gã hồn sư đã ngoài ba mươi cấp, còn lại ba người vẫn chưa qua ba mươi cấp chướng ngại. "

Ngao chủ quản mỉm cười, nói: "Ngài đã khiêm nhường. Mọi người điều biết, Sử Lai Khắc Thất Quái nếu bàn về cấp bậc hồn lực, các đoàn đội có cấp bậc là hồn tôn tại nơi đây là không thiếu. Nhưng có thể chiến thắng liên tiếp hai mươi bảy trận như vậy, tại chỗ bọn ta là chưa hề có tiền lệ. Ta nghĩ, Sử Lai Khắc Thất Quái nhất định có năng lực chống lại đội ngũ Ngân đấu hồn chiến đội này. "

Đại Sư trong mắt quang mang lóe ra, suy tư một lát sau, nói: "Nếu ta nhớ không sai, tham gia thi đấu tại trung tâm của Đấu Hồn Tràng, thắng thua điều có thưởng kim tệ? "

Ngao chủ quản nhìn Đại Sư tựa hồ đã động tâm, trong lòng nhất thời mừng thầm, lập tức tiếp lời: "Đương nhiên, tham gia xong trận đấu mỗi vị hồn sư đều được nhận năm trăm kim hồn tệ . Mà quý vị là do Đại

Đấu Hồn Tràng trực tiếp mời, nếu có thể thắng lợi, Đấu Hồn Tràng sẽ lập tức xuất ra một vạn kim hồn tệ làm tiền thưởng. Nhưng bởi vì Sử Lai Khắc Thất Quái còn chưa có thu được ngân đấu hồn huy chương, tính tích phân vẫn phải dựa vào phương thức cũ. May là bọn họ vẫn đang toàn thắng, tích phân thu được chắc chắn sẽ không ít."

Không đợi Đại Sư mở miệng, ngao chủ quản tiếp tục nói: "Vì trận đấu hồn này, mời ngài chuyển lời cho Thất Quái các trận đơn đấu và song đấu hôm nay không cần đánh nữa. Mặc dù chúng ta không thể gia tăng tích phân cho bọn họ nhưng quyền hạn có thể cho phép chúng ta tuyên bố hai trận đấu này của Thất Quái là toàn thắng. Để cho đối thủ đã báo danh của bọn họ tự nhận thua. Như vậy, Sử Lai Khắc Thất Quái có đủ toàn lực để đối phó với đối thủ."

Đại Sư cho tới bây giờ cũng không là người cố chấp, càng huống chi đối phương xuất ra điều kiện đã thập phần ưu đãi. Quan trọng nhất cũng không phải là kim tệ hay tích phân, Đại Sư sở dĩ phân vân chính là muốn tìm cơ hội bồi dưỡng đám Thất Quái. Đối thủ có cấp bậc là Ngân đấu hồn, hơn nữa hồn hoàn là phối hợp tốt nhất. Thi đấu với đối thủ như vậy sẽ thu được không ít chỗ tốt.

Đại Sư chậm rãi gật đầu, " Tốt, ta đáp ứng ngươi. Xin ngươi chuẩn bị thật tốt tư liệu về đối phương, ta đi kêu các đệ tử lại."

"Không cần phiền toái ngài. Đi gọi Sử Lai Khắc Thất Quái đã có các nhân viên của ta lo liệu rồi. Tư liệu về đối thủ cũng đã chuẩn bị xong. Ngài có thể nghiên cứu trước một chút. Sau đó ta sẽ mang mọi người tiến vào trung tâm của Đấu Hồn Tràng để chuẩn bị. "

Nói xong, Ngao chủ quản rất nhanh xoay người rời đi, hiển nhiên là đem việc Sử Lai Khắc đồng ý tham gia hồi báo lại, đồng thời cũng an bài một chút các việc. Lúc này thời gian thi đấu đoàn chiến là hơn một canh giờ, cũng đủ để Tác Thác Đại Đấu Hồn Tràng an bài nhiều chuyện.

Thời gian không dài, chẳng những Sử Lai Khắc Thất Quái được nhân viên công tác mang tới phòng này, mà ngay cả Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực đồng dạng cũng được tới đây. Có thể thấy các nhân viên trong đây đã quan sát mọi người không phải chỉ mới một hai ngày.

Đại Sư bình tĩnh đem những lời vị Ngao chủ quản kia lập lại một lần, đồng thời đem tư liệu được chuẩn bị đặt lên bàn.

Đường Tam đứng một bên đột nhiên phát hiện trong mắt Đại Sư có chút khác thường. Cái khác thường đó chính là ngọn lửa mãnh liệt trong mắt. Cho dù là hắn, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Đại Sư biểu hiện ra như vậy chiến ý.

Phất Lan Đức có điểm bất đắc dĩ nói: "Ta nói Tiểu Cương này, ngươi không nên đáp ứng bọn họ nhanh như vậy, chờ bọn ta đến thương lượng không được sao. Đánh cuộc lần này hiển nhiên kim ngạch thật lớn, nếu lần nào cũng tốt như vậy, đám nhỏ cần cố gắng nhiều hơn. "

Đại Sư tức giận nói: "Ngươi khi nào lại trở nên như vậy."

Phất Lan Đức cười khổ nói: "Tiền làm khó anh hùng, ngươi nghĩ rằng ta muốn như vậy sao."

Đại Sư tiếp lời: "Lần này nếu thắng, tiền thưởng cho chúng ta là không nhỏ. Một vạn kim hồn tệ là con số khá lớn. Ta đã tính toán cả rồi, bọn nhỏ mỗi người một ngàn, còn thừa lại tam ngàn lưu lại cho học viện. Cũng để phối hợp tốt với đợi huấn luyện tiếp theo. Các ngươi có ý kiến gì không? "

Cuối cùng một câu cũng không phải hỏi Phất Lan Đức hay Triệu Vô Cực mà là quay về Sử Lai Khắc Thất Quái bảy người hỏi.

Bảy người cơ hồ là đồng thời lắc đầu, tình hình kinh tế của học viện bọn họ nhiều ít đã biết một chút. Hơn nữa bọn họ ai cũng không thiếu tiền. Trải qua gần một tháng thi đấu này, chẳng những là tích phân càng cao, còn có kim tệ tương ứng. Đạt được năm trận thắng liên tiếp, mỗi trận sau đó nếu thắng điều được một trăm kim hồn tệ. Qua được mười trận, mỗi trận thắng kế tiếp lại tăng lên đến hai trăm. Phất Lan Đức ngày hôm trước đã nói qua, đám nhỏ bây giờ là những người có tiền nhất trong học viện.

Đại Sư đưa bàn tay mở tài liệu trên bàn ra, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Tốt lắm, việc này đã được quyết định. ...trước nghiên cứu một chút đối thủ của các ngươi đi. Đối với các ngươi mà nói, trận này sẽ là một trận đầy

gian nan."

Tài liệu được ghi trên bố thạch màu trắng, xung quanh có các đường kim tuyến trang trí, hai bên có đầy các dấu hiệu của Đấu Hồn Điện. Ở giữa chính là phần tư liệu được ghi chép rất chỉnh tề. Mọi người cúi đầu nhìn một lần, cho dù là Đái Mộc Bạch một thân ngạo, cũng không khỏi phải hấp một ngụm không khí. Đám Thất Quái cũng có chung loại cảm giác kia.

Dựa theo quy định của đoàn chiến đấu hồn, mỗi đoàn đội có thể có nhiều nhất là mười người, ít nhất là bảy người. Nếu số đội viên hai bên không bằng nhau có thể trao đổi để thống nhất số người tham gia. Ngân đấu hồn chiến đội kia, trùng hợp cũng như bọn Thất Quái chỉ có bảy thành viên.

Hoàng Đấu Chiến Đội, thành viên bảy người, Ngân đấu hồn huy chương.

Đội trưởng: Ngọc Thiên Hằng, vũ hồn: Lam Điện Phách Vương Long, ba mươi chín cấp cường công hệ chiến hồn sư. Hồn hoàn: Hai hoàng nhất tử.

Phó đội trưởng: Độc Cô Nhạn, vũ hồn: Bích Lân Xà. Ba mươi tám cấp khống chế hệ chiến hồn sư. Hồn hoàn: Hai hoàng nhất tử.

Đội viên: Thạch Mặc, vũ hồn: Huyền Vũ Quy, ba mươi tám cấp phòng ngự hệ chiến hồn sư. Hồn hoàn: Hai hoàng nhất tử.

Đội viên: Thạch Ma, vũ hồn: Huyền Vũ Quy, ba mươi bảy cấp phòng ngự hệ chiến hồn sư. Hồn hoàn: Hai hoàng nhất tử.

Đội viên: Ngự Phong, vũ hồn: Phong Linh Điểu, ba mươi sáu cấp mẫn công hệ chiến hồn sư. Hồn hoàn: Hai hoàng nhất tử.

Đội viên: Áo Tư La, vũ hồn: Quỷ Báo, ba mươi sáu cấp mẫn công hệ chiến hồn sư. Hồn hoàn: Hai hoàng nhất tử.

Đội viên: Diệp Linh Linh, vũ hồn: Cửu Tâm Hải Đường. Ba mươi lăm cấp phụ trợ hệ khí hồn sư. Hồn hoàn: Hai hoàng nhất tử.

Tư liệu cũng không có nhắc tới hồn kỹ của đối thủ. Đối với điểm này, Đại Sư cũng biết, không phải Đại Đấu Hồn Tràng không muốn cung cấp, mà là không có cách nào khác để cung cấp. Ai có thể khẳng định đối phương tại hai trận đấu trước là cố ý che dấu thực lực? Hồn kỹ một khi phán đoán sai lầm, rất có thể mang đến tổn thất không nhỏ. Cho nên, Đại Đấu Hồn Tràng lựa chọn để cho Sử Lai Khắc Thất Quái tự mình dò xét.

Xem qua tư liệu của đối phương, bảy người ngẩng đầu, hai mặt nhìn nhau, trong ánh mắt mỗi người điều thấy được sự kinh dị. Bọn họ mặc dù cũng biết đã là Ngân đấu hồn huy chương trình độ tất nhiên là không kém. Không nghĩ tới lại cường đại như vậy.

Phất Lan Đức nhìn tư liệu của bày người kia, mũi hơi nhăn lên nói "Nếu ta đoán không sai, chi đội này tại Mỗ Toạ thành thị nhất rất có danh tiếng. Như thế nào đột nhiên tới Tác Thác Thành. Tiểu Cương, ngươi thật không nên đáp ứng bọn họ. Sợ rằng, chúng ta không phải đối thủ. "

Đại Sư lạnh nhạt nói: "Áp lực mới sinh ra động lực. Đối mặt khó khăn mà lùi bước, vĩnh viễn không thể trở thành cường giả. Phất Lan Đức, cái nhiệt huyết tuổi trẻ của ngươi đi đâu hết rồi? "

Phất Lan Đức bị Đại Sư hỏi, sắc mặt có chút khó coi. Triệu Vô Cực một bên không quên tiếp thêm dầu vào lửa, dáng vẻ có chút bá đạo nói: "Đại Sư, lời ngài vừa nói rất đúng. Chỉ có đối mặt với khó khăn mới có thể thu hoạch lớn. "

"Tốt, bất quá hết thảy cần phải đảm bảo an toàn." Phất Lan Đức trừng Triệu Vô Cực một cái, lúc này mới hướng Đại Sư nói. Đại Sư gật đầu, "Ta đã mơ hồ đoán được lai lịch của Hoàng Đấu Chiến Đội này, nếu ta đoán chính xác, bọn nhỏ sẽ không sẽ có chút nào nguy hiểm. "Đường Tam", Đại Sư khẽ gọi.

"Sư phụ." Đường Tam rời đám người tiến lên gần Đại Sư đáp lời.

Đại Sư nói: "Lần này mặc dù cũng như trước yêu cầu các ngươi không thể sử dụng ám khí. Nhưng ta cho phép ngươi sử dụng Bát Chu Mâu. Không đến cuối cùng, quyết không cho phép nhận thua. "

Thấy Đại Sư cũng không xem trọng đối phương, Đường Tam nhíu mày, hỏi: "Sư phụ, chúng ta thật sự không có cách nào chiến thắng đối thủ sao? "

Đại Sư nhìn hắn thật sâu một cái, "Cơ hội chỉ có ba thành. Mà cơ hội chủ yếu ngay tại ngươi, Mộc Bạch cùng Trúc Thanh ba người. "

Ngón tay chỉ trên quyển tư liệu, "Đối phương có bảy người, dựa theo biểu hiện trên tư liệu, đây là một tổ hợp phi thường hoàn mỹ. Các ngươi phải chú ý đến hai người, chính là hai gã đội phó và đội trưởng. Lam Điện Phách Vương Long hồn sư cùng Bích Lân Xà hồn sư. "

"Lam Điện Phách Vương Long, Tiểu Cương……" Phất Lan Đức tựa hồ như nghĩ tới cái gì, nhưng lập tức lại bị Đại Sư dùng ánh mắt ngăn cản.

Đại Sư tiếp tục nói: "Lam Điện Phách Vương Long là thú vũ hồn có lực công kích cực kỳ mạnh mẻ, được xưng là đệ nhất công kích thú vũ hồn. Địa vị của nó tương tự Vinh Vinh với Thất Bảo Lưu Ly vũ hồn. Về phần Bích Lân Xà hồn sư, nàng nếu lựa chọn là khống chế hệ, vậy, làm ta nghĩ tới một người. Phất Lan Đức, ngươi còn nhớ rõ hắn phải không? " Được Đại Sư nhắc nhở, Phất Lan Đức sắc mặt đại biến, "Ngươi nói, sẽ không là hắn chứ? "

Đại Sư gật đầu, "Ta nói chính là hắn."

Đái Mộc Bạch nhịn không được hỏi lại: "Viện trường, Đại Sư, các ngài không nên nói mập mờ như vậy, đến cuối cùng là chuyện gì vậy?"

Đại Sư nghiêm mặt nói: "Bích Lân Xà vũ hồn trên đại lục cùng vài vũ hồn của một số đại gia tộc là giống nhau, điều thuộc dạng vũ hồn truyền thừa khó gặp. Bích Lân Xà hồn sư từ trước tới nay chỉ có một vị nổi danh. Hắn chính là một vị đặc thù khống chế hệ chiến hồn sư. Nói đúng hơn, hắn được xưng là Bích Lân đấu la. Ta nghĩ, các ngươi hẳn là có nghe người ta nói qua."

Nghe được Bích Lân đấu la bốn chữ, Đái Mộc Bạch nhất thời sắc mặt đại biến, dồn dập hỏi lại: "Ngài nói chính là vị được xưng là độc phách thiên hạ, Bích Lân đấu la?"

Đại Sư thâm hấp khẩu khí, chậm rãi gật đầu, "Ngoại trừ hắn ra, còn có người nào là Bích Lân đấu la. Theo ta được biết, ngoài hắn, rất ít người có được vũ hồn Bích Lân Xà, cho dù có, cũng không là khống chế hệ. Phó đội trưởng của đối phương nếu là khống chế hệ Bích Lân Xà vũ hồn, ta có thể khẳng định, nàng cùng Bích Lân đấu la có quan hệ mật thiết. Người khác có lẽ không biết, nhưng ta vô cùng rõ ràng, Bích Lân đấu la có tên là Độc Cô. "

Trữ Vinh Vinh đột nhiên mở miệng nói: "vậy gã đội trưởng kia của bọn họ chẳng lẻ là người trong gia tộc Lam Điện Phách Vương Long?"

Phất Lan Đức cười khổ nói: "Ngoại trừ Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, ta chưa hề nghe nói qua nơi nào có Lam Điện Phách Vương Long hồn sư tồn tại. Cái Hoàng Đấu tổ hợp này, bối cảnh thật dọa người. Không nói hai người này. Huyền Vũ Quy chính là vũ hồn nổi danh ngang với Lam Điện Phách Vương Long. Chỉ là Huyền Vũ Quy hồn sư số lượng rất ít, tông môn gần như không còn tồn tại, vì vậy mới không nổi danh được như Lam Điện Phách Vương Long gia tộc. Mặc dù như thế, Huyền Vũ Quy trong các loại vũ hồn phòng ngự chính là đứng đầu."

Đường Tam tựa hồ ý thức được cái gì, làm một gã khống chế hệ hồn sư, hắn quan tâm nhất tự nhiên cũng là tình huống khống chế hệ hồn sư của đối phương, hướng Đại Sư hỏi: "Sư phụ, đối phương chính là Bích Lân Xà hồn sư đến tột cùng là bằng vào cái gì để khống chế đây? Lấy xà là làm vũ hồn, tựa hồ không phù hợp để làm khống chế hệ chiến hồn sư."

Đại Sư trả lời rất đơn giản, chỉ có một chữ, "Độc. "

Lấy độc khống chế trận đấu, Đường Tam hai đồng tử không khỏi co rút lại một chút, nhưng tâm tình lại vững vàng lên rất nhiều. Độc, cở nào quen thuộc mà thân thiết đích chữ a. Có chút vuốt cằm, nói: "Nếu như thế này mà nói, chúng ta quả thật là có cơ hội chiến thắng bọn họ."

Đường Môn am hiểu nhất chính là cái gì? Khinh công, ám khí, còn có một thứ nổi tiếng không kém khác chính là độc.

Mặc dù đi tới cái thế giới này, Đường Tam còn chưa kịp thu thập độc vật, lại càng không dụng lý thuyết để luyện ra Đường Môn kịch độc. Nhưng đối với giải thích về độc cùng nhận thức các loại độc, Đường Tam biết không ít. Một người dụng độc cao minh, đối với việc chống lại độc tự nhiên cũng có năng lực cũng như nhiều phương pháp khác nhau.

Đại Sư hiểu lầm ý tứ của Đường Tam, "Áo Tư Tạp tiểu tịch tràng chỉ là đệ nhị hồn hoàn kỹ, sợ rằng đở không được độc của Bích Lân Xà đích, nhiều nhất chỉ có thể khống chế độc tố trong khoảng thời gian ngắn mà thôi. "

Trữ Vinh Vinh nói: "Đại Sư, đệ tử có thể có ý kiến không? "

Đại Sư gật đầu, "Ngươi nói đi. "

Trữ Vinh Vinh nói: "Tại lúc thi đấu, chúng ta mục tiêu nhất định phải đặt ở tên phụ trợ hệ hồn sư kia."

"Tại sao? " Nghe xong Trữ Vinh Vinh nói, ngay cả Đại Sư cũng không khỏi có chút kinh ngạc. Cửu Tâm Hải Đường vũ hồn ngay cả hắn cũng chưa từng nghe nói qua, loại tình huống này cực kỳ ít có. Nhưng vì vốn có hai gã phụ trợ hệ hồn sư, còn là Trữ Vinh Vinh với Thất Bảo Lưu Ly Tháp, hắn cũng không lo lắng ở phương diện này thua kém đối thủ.

Trữ Vinh Vinh nói: "Cửu Tâm Hải Đường vũ hồn cái này đệ tử biết. Không giống với các loại vũ hồn khác, vũ hồn này là nhất mạch đan truyền, mỗi một đời chỉ có thể có một người kế thừa mà thôi. Nói cách khác, chỉ có thể có tối đa hai gã Cửu Tâm Hải Đường hồn sư cùng một lúc. Chỉ khi chết mất một người mới có thể xuất hiện kẻ kế thừa tiếp theo. Có thể nói đây là vũ hồn có số lượng ít nhất. Phụ thân đệ tử từng nói qua, Cửu Tâm Hải Đường, là vũ hồn kỳ ảo nhất."

Phụ thân của Vinh Vinh là ai, đừng nói Đại Sư, Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực, cho dù là Sử Lai Khắc Thất Quái cũng đều biết, chính là tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly tông . Đại biểu quyền uy cho tất cả phụ trợ hệ hồn sư. Ngay cả hắn cũng dùng từ như vậy để hình dung một cái vũ hồn, vậy, cái vũ hồn này tác dụng hiển nhiên là rất lớn.

Đối với các loại vũ hồn mới lạ, Đại Sư so với người khác là càng tò mò, lập tức hỏi tới: "Vậy Cửu Tâm Hải Đường vũ hồn kia tác dụng đến tột cùng là cái gì? Phụ trợ tác dụng ở phương diện nào? "

Trữ Vinh Vinh trầm giọng nói: "Cửu Tâm Hải Đường năng lực am hiểu chỉ có một loại. Bất luận là có bao nhiêu cá hồn hoàn, nhưng hồn kỹ của nó lại chỉ có một. Nhưng lại vô cùng đáng sợ. Tác dụng của nó chính là phạm vi trị liệu. Trình độ trị liệu dựa theo tâm của hồn sư khống chế. Cấp bậc càng cao, hồn hoàn càng nhiều, dùng để trị liệu hồn lực lại càng có tác dụng. Phụ thân nói, có Cửu Tâm Hải Đường hồn sư tại, cho dù muốn chết cũng không dễ dàng. Cho nên, khi bắt đầu, chúng ta trước hết phải làm cho nàng thoát ly chiến trường. Ngược lại, nếu không vì hồn lực nàng hao trước, chúng ta căn bản không có khả năng đối với đối thủ tạo thành thương tổn. Nghe xong Trữ Vinh Vinh nói, Đại Sư sắc mặt tựa hồ trở nên cứng ngắc, đình trệ một hồi lâu, mới từ từ nói: "Quả nhiên là một cái tổ hợp cận hồ hoàn mỹ. "

"Chúng ta có thể thắng."

Ngay lúc sĩ khí mọi người có chút xuống thấp, mọi người ai nấy điều yên lặng, Đường Tam đột nhiên lên tiếng, mấy chữ ra khỏi miệng tràng ngập tự tin. Đợi mọi người ánh mắt điều tập trung trên người, Đường Tam lên tiếng.

"Chúng ta có thể thắng. Mộc Bạch, Tiểu Áo, Hồng Tuấn, Tiểu Vũ, Vinh Vinh, Trúc Thanh. Mọi người quên cả rồi sao, chúng ta có thể đạt được thành tích hai mươi bảy thắng. Đối phương mặc dù cường đại, nhưng chúng ta đồng dạng không kém. Chúng ta có Mộc Bạch vốn là cường công hệ vũ hồn. Có Tiểu Áo với năng lực hồi phục hương tràng, còn có Hồng Tuấn với biến dị thú vũ hồn, cùng Tiểu Vũ nhu kỹ thần kỳ. Vinh Vinh, chẳng lẻ ngươi cho rằng bản thân Thất Bảo Lưu Ly Tháp lại kém Cửu Tâm Hải Đường sao? Còn có Trúc Thanh, tốc độ của ngươi là nhanh nhất trong số các mẫn công hệ hồn sư đồng cấp bậc mà ta gặp qua. Đối phương mặc dù cường đại, chẳng lẻ chúng ta lại yếu kém sao? Không, chúng ta nhất định có thể chứng minh, chúng ta so với bọn họ càng mạnh. Càng huống chi. Các ngươi không nên quên tuổi hiện tại của chúng ta. Ta dám khẳng định, bọn họ tuổi so với chúng ta là lớn hơn. Cho dù thật sự thua thì thế nào? Thất bại là mẹ thành công. Cứ cho là hôm nay chúng ta không phải đối thủ của bọn họ, một ngày

nào đó, chẳng lẻ lại không thể thắng. Vinh quang vốn dĩ phải do chúng ta đạt được, nếu vừa bắt đầu đã đánh mất niềm tin, như vậy chúng ta cũng không cần tham gia thi đấu nữa? ”

Lời của Đường Tam giống như ngọn lửa làm bùng lên hy vọng trong lòng mọi người. Sử Lai Khắc Thất Quái mỗi một thành viên, đều là thiên tài trong thiên tài. Là quái vật trong quái vật. Bọn họ như thế nào chưa đánh đã cam tâm chịu thua cơ chứ?

Mọi người cũng không có nói chuyện, nhưng ánh mắt từng người lại trở nên kiên định, Đái Mộc Bạch …trước đưa ra tay phải của mình, ngay sau đó là Áo Tư Tạp. Sử Lai Khắc Thất Quái, bảy người điều đưa tay hội lại một chỗ. Ánh mắt từng người trở nên thiêu đốt. Niềm tin mất đi đã tìm về, bây giờ, bọn họ là chìm ngập trong chiến ý.

“Sư phụ, trận đấu này, có thể để cho đệ tử toàn quyền an bày được không? ” Đường Tam kiên định nhìn về phía Đại Sư nói. Hắn biết, đánh một trận này chính là khảo nghiệm gian nan nhất. Sỡ dĩ lúc trước hắn nói như vậy là không muốn mọi người mất đi lòng tin. Hai kiếp làm người, hắn biết, muốn thu được cái gì, nhất định phải dựa vào cố gắng bản thân.

Trước mỗi lần đấu hồn, Đại Sư điều tiến hành chỉ điểm chiến thuật. Nhưng lần này Đường Tam lại chủ động yêu cầu làm thay cho cái công tác của Đại Sư. Mặc dù có vẻ chút cuồng vọng, nhưng Đại Sư, Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực ba người âm thầm gật đầu.

Một cái chiến thuật đoàn đội cần nhất phải đoàn kết, phối hợp. Nhưng cũng không có thể thiếu đi chiến ý. Chiến đội không có chiến ý, vĩnh viễn cũng không cách nào phát ra hết khả năng vốn có. Mà lúc này, là linh hồn của cả đội, Đường Tam đã làm rất tốt điểm này.

Ý tứ ba người Phất Lan Đức chính là thắng bại không quan trọng. Điều bọn họ quan tâm chính là sự phát triển của đám đệ tử này. Bây giờ điều bọn họ có khả năng làm, chỉ là ngồi nhìn những đứa nhỏ gây cho bọn họ kinh ngạc lẫn vui mừng. Xem thử đám nhỏ này cuối cùng có thể vươn xa đến trình độ như thế nào.

Tại khu nghỉ ngơi dành cho khách quý trong Tác Thất Đấu Hồn Tràng..

Căn phòng hào hoa rộng hơn trăm thước vuông. Bộ bàn ghế thật lớn với chiều dài hơn năm thước. Đủ để mười mấy người cùng lúc nghỉ ngơi thoải mái. Cả phòng bên trong được trang trí chủ yếu là màu vàng. Đèn màu vàng, rèm màu vàng, còn có các loại vật trang trí màu vàng khác. Tạo cho người ở trong đó cảm giác huy hoàng chói lọi. Trước cái ghế dài màu trắng là một cái bàn uống trà làm bằng thủy tinh. Mặt trên còn có những đường trang trí tinh sảo. Trọng yếu hơn, một mặt của căn phòng này làm bằng thủy tinh. Thông qua xử lý đặc thù, từ nơi này có thể chứng kiến bên ngoài, mà bên ngoài không thể nhìn thấy tình huống bên trong. Mà bên ngoài lớp tường thủy tinh ấy là vị trí quan trọng nhất của Đại Đấu Hồn Tràng, sàn thi đấu trung tâm.

Lúc này, bên trong phòng có bảy người. Nhìn qua đều là khoảng hai mươi tuổi.

Ngồi ở giữa chiếc ghế dài, là một gã có mái tóc đen khá dài. Vóc người thon thả, tướng mạo không tính là anh tuấn, biểu hiện trên mặt rất ít, giống như cả cơ thể hắn đều là cứng ngắc. Mặc trang phục màu lam, không có trang sức. Cả cơ thể làm cho người khác cảm giác hắn rất giản dị. Nhưng cái loại đơn giản này lại khiến cho người khác cảm thấy rất nguy hiểm. Hắn đang dựa lưng vào ghế, nhắm hai mắt dưỡng thần. Ngồi trên chiếc ghế dài đó còn có một nữ tử. Tư thế của nàng chính là đang dựa vào vai của cái gã kia. Vẻ mặt nàng âm trầm, mái tóc ngắn màu tím nhìn qua càng làm nàng thêm anh tú vài phần. Đôi mắt xanh biếc làm người nhìn không khỏi cảm thấy có chút quỷ dị. Không nói nàng đẹp bao nhiêu nhưng vẻ mỵ hoặc của nàng là rất lớn. Nàng lúc này chính là đang dựa vào vai gã thanh niên kia đồng thời chơi đùa với các ngón tay của mình.

“Nhạn Tử, ngươi đừng cùng lão Đại thân thiết trước mặt bọn ta nữa được không? Nói như thế nào thì các huynh đệ đều là một đám xử nam a, vạn nhất có cái gì xúc động, chỉ sợ không tốt. Hắc hắc. ”

Vừa nói chuyện chính là một gã thanh niên tướng mạo anh tuấn. Vóc người không cao. Tóc ngắn màu vàng, đôi mắt có vẻ thập phần linh hoạt, đang đứng tựa vào cái mặt tường bằng kính kia với bộ dáng khá nhàn hạ.

Cô gái ngồi trên ghế liếc hắn một cái, đôi mắt xanh biếc lấp lánh, khé cười, "Vậy ngươi lại đây, để tỷ tỷ ta dạy ngươi cách trở thành một nam nhân? "

"Ách, quên đi. ngươi một thân Bích Lân độc cũng chỉ có lão Đại mới chịu được. Ta vô phúc tiêu thụ." Gã thanh niên vội vàng cự tuyệt. Vẻ mặt hoảng sợ nhìn cô gái với cặp mắt xanh biếc kia rõ ràng có chút sợ hãi.

"Đáng kiếp. Ngươi không có việc gì làm nên đi trêu chọc Nhạn Tử sao. " Đứng cạnh bức tường bằng thủy tinh ở đầu bên kia là một gã toàn thân hắc y. Đồng dạng mái tóc màu vàng, một gã thanh niên tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần có thể so với nữ tử, vừa nâng cái ly chứa đồ uống, vừa nhìn có chút hả hê nói.

Gã thanh niên anh tuấn kia cả giận nói: "Báo Tử, ngươi cố ý nhắm vào ta, hôm nay sau khi thi đấu, chúng ta đấu một trận. Xem ta như thế nào giáo huấn ngươi. "

Gã thanh niên hắc y kia khinh thường hừ một tiếng, "Cùng ta một chọi một? Ngươi nói thật hay. Ngươi là phi hành hồn sư muốn cùng ta địa hồn sư một chọi một. Rõ ràng là khi dễ người. Có bản lãnh, ngươi tìm lão Đại một chọi một. Chỉ cần ngươi có thể cầm cự ba phút, ta chịu thua ngươi. "

"Ngươi……" Gã thiếu niên anh tuấn khuôn mặt lộ vẻ không phục nhưng cũng không có tiếp lời. Hắn hiểu rất rõ, cùng đội trưởng kiên trì ba phút là không có khả năng.

"Các ngươi an tĩnh chút đi. Sao không bắt chước hai vị Thạch gia huynh đệ kia tĩnh dưỡng?" Gã thanh niên áo lam đang ngồi trên chiếc ghế dài kia vốn không nhúc nhích bỗng mở miệng nói. Đúng như theo lời hắn, hai vị Thạch gia huynh đệ kia đang ngồi tĩnh tâm tại một góc căn phòng. Hai người kia cũng không nói lời nào, vóc người thô mạnh mẽ. Cùng ngồi một chỗ không khỏi khiến người khác có cảm giác trầm ổn.

Gã thanh niên anh tuấn kia cười nói: "Lão Đại. Chúng ta còn cần tĩnh tâm dưỡng thần sao? Chúng ta trước bốn mươi cấp có thể đạt được ngân đấu hồn huy chương, ta dám nói, tại Tác Thác Đại Đấu Hồn Tràng này tuyệt đối tìm không ra đối thủ. Đừng nói nơi này, cho dù là những nơi khác, cũng e là không có. "

Gã thanh niên áo lam lạnh nhạt nói: "Cho dù như thế, ngươi cũng đừng nên đắc ý mà trở thành thói quen. Hồn sư giới luôn xuất hiện người mạnh. Không ai có thể khẳng định trước mặt chúng ta sẽ không xuất hiện cường địch. Linh Linh, lại ghế ngồi một chút đi. Cứ đứng như thế thật hao phí thể lực."

Lời cuối cùng của hắn là hướng về một nữ tử khác đang đứng ở một góc phòng. Vị nữ tử kia chính là đang đứng ở góc âm u nhất của căn phòng, không những vậy, trên người nàng là một thân hắc y, mặt cũng được che bằng một tấm lụa đen. Vóc người mềm mại. Một mái tóc dài màu lam phủ sau lưng. Mắt cùng màu mái tóc cũng không toát ra chút tâm tình gì. Trên người nàng, tựa hồ chỉ có thể cảm nhận được sự cô độc.

"Không cần, ta ở chỗ này tốt lắm. " Diệp Linh Linh thanh âm tuy lớn nhưng nghe cảm giác cực kỳ trống rỗng. Làm cho người nghe cảm giác mông lung.

Bảy người trong phòng này, đúng là thành viên của Hoàng Đấu Chiến Đội. Ngồi ở chiếc ghế dài kia là đội trưởng Ngọc Thiên Hằng cùng phó đội trưởng Độc Cô Nhạn. Gã thanh niên anh tuấn là Phong Linh. Gã hắc y cùng hắn đấu võ mồm là Áo Tư La Quỷ Báo hồn sư. Hai gã ngồi trên mặt đất kia là huynh đệ Huyền Vũ Quy hồn sư. Còn lại vị nữ tử kia là phụ trợ hệ hồn sư duy nhất của đội Diệp Linh Linh vũ hồn Cửu Tâm Hải Đường.

---

50. Chương 49: Thất Quái Chiến Hoàng Đấu

Người này xuất hiện khiến cho mọi người của Viên Môn hoàng đấu chiến đội đang ở các tư thế khác nhau liền cùng đứng dậy làm một động tác, kể cả đội trưởng Ngọc Thiên Hằng đang ngồi trên ghế gấm ở bên trong, ngay cả Thạch gia huynh đệ đang ngồi minh tường cũng đồng thời mở mắt ra. Bảy người đồng thời tại chỗ đứng lên, hướng người vừa đến cung kính hành lễ.

" Sư phụ !"

Từ ngoài cửa đi vào chính là một người trung niên, nhìn qua bộ dáng trên dưới ba mươi tuổi, tướng mạo đen đúa bình thường, quần áo đơn giản mộc mạc, chỉ có ánh mắt hắn là đặc biệt sáng ngời. Hắn không vì hành động của hoàng đấu chiến đội Viên Môn mà bề ngoài xuất hiện gì đặc biệt, chỉ tựa như một người bình thường, nhưng mà hắn có thể khiến cho cả Hoàng đấu chiến đội Viên Môn tôn kính như vậy, có thể bình thường được sao?

Trung niên sắc mặt có chút quái dị, loại … thần thái này ngay cả đội trưởng Hoàng đấu chiến đội Ngọc Thiên Hằng cũng chưa từng thấy qua, lặng yên tiến lên vài bước, thấp giọng nói :" Tần sư phụ, ngài làm sao vậy ."

Tần sư phụ quang mang trong mắt chợt lóe sáng, từ trong đôi mắt đen sáng ngời toát ra một tia quang mang thâm thúy," Lúc này ta sợ rằng các ngươi sẽ gặp phải một đối thủ kinh khủng đó. Ta mới từ khu vực của thành chủ lấy được tư liệu sơ lược nhất về đối thủ của các ngươi đêm nay, đây là do Tác Thác đại đấu hồn tràng vừa mới xác định chuyển xuống, các ngươi xem đi ."

Vừa nói, hắn liền đi tới bên chiếc bàn thủy tinh, ngồi xuống ghế gấm, trên tay bạch quang chợt lóe, liền xuất hiện một cuộn vải trắng, liền mở ra trước mặt.

Các đội viên của Hoàng đấu chiến đội liền xông tới, hướng đến tấm vải trắng nhìn lại.

Phó đội trưởng Độc Cô Nhạn thì thầm :" Sử Lai Khắc thất quái chiến đội, đội viên bảy người, không rõ lai lịch, thiết đấu hồn huy chương. Sư phụ, thế nào mà Sử Lai Khắc thất quái chiến đội mới là Thiết đấu hồn huy chương, bọn họ có đủ tư cách cùng chúng ta tiến hành đoàn chiến đấu hồn phải không ?"

Tần sư phụ lạnh nhạt nói :" Không sai, một tháng trước bọn họ đúng là Thiết đấu hồn huy chương, nhưng thông qua đấu hồn tháng này của bọn họ mà phân tích, ít nhất cũng đã đạt tới chuẩn Ngân đấu hồn, mặc dù chưa có hoàn toàn chắc chắn, dù sao Tác Thác đại đấu hồn tràng đã đã quyết định để bọn họ tiếp nhận Ngân đấu hồn tư cách. Vừa đủ để khiêu chiến các ngươi, căn cứ theo lời chủ thành nói, Sử Lai Khắc thất quái tham gia đoàn chiến đấu hồn gồm hai mươi bảy trận, hai mươi bảy trận đánh là hai mươi bảy trận thắng, lúc trước các ngươi thu được Ngân đấu hồn mất bao nhiêu lâu ? Một tháng ư? Suốt một năm thời gian đó."

Phong linh điểu hồn sư Ngự Phong ở một bên có vẻ không phục nói :" Đó là bởi vì bọn họ không gặp phải hồn sư cường đại mới có thể dễ dàng có được thắng lợi như vậy. Tác Thác thành sao có thể đem bọn chúng so sánh ngang hàng với chúng ta như vậy."

Liếc mắt nhìn Ngự Phong một cái," Căn cứ theo thành chủ điều tra, trận chiến đầu tiên mà Sử Lai Khắc thất quái chiến đấu đoàn chiến đội, chính là gặp đội các ngươi đã từng đánh một lần, Cuồng chiến đội. Thực lực của Cuồng chiến đội hẳn các ngươi rất rõ, cấp bậc hồn lực cũng không hơn kém các ngươi bao nhiêu, chỉ là hồn kỹ cùng vũ hồn có chút chênh lệch, nên mới bại dưới tay các ngươi."

" Chẳng lẽ Sử Lai Khắc thất quái này thắng ?" Lần này người mở miệng chính là Hắc báo hồn Áo Tư La.

Phó đội trưởng Độc Cô Nhạn liếc mắt nhìn hắn một cái, " Vấn đề này còn phải hỏi hay sao, nếu không sư phụ còn nói đến làm gì nữa ."

Ngọc Thiên Hằng một mực cẩn thận nhìn tư liệu trên tấm vải trắng, đột nhiên nói :" Sư phụ, hồn lực của bọn họ như thế nào mà có thể thắng được Cuồng chiến đội ?"

Toàn đội viên của Hoàng đấu chiến đội không nhịn được ánh mắt một lần nữa hướng đến tấm vải trắng, cẩn thận nhìn tư liệu trước mặt.

Sử Lai Khắc thất quái chiến đội.

Đội trưởng : Tà Mâu Bạch Hổ, vũ hồn : Bạch hổ, cường công hệ chiến hồn sư ba mươi tám cấp. Hồn hoàn : hai vàng một tím.

Phó đội trưởng : Thiên Thủ Tu La, vũ hồn : Lam ngân thảo, khống chế hệ chiến hồn sư ba mươi hai cấp. Hồn hoàn : hai vàng một tím.

Đội viên : Nhu Cốt Mị Thỏ, vũ hồn : Ngọc thỏ, cường công hệ chiến hồn sư gần ba mươi mốt cấp. Hồn hoàn : hai vàng một tím.

Đội viên : Tà Hỏa Phượng Hoàng, vũ hồn : biến dị Phượng hoàng, cường công hệ chiến hồn sư hai mươi tám cấp. Hồn hoàn : hai vàng.

Đội viên : U Minh Linh Miêu, vũ hồn : U minh linh miêu, mẫn công hệ chiến hồn sư hai mươi tám cấp. Hồn hoàn : hai vàng.

Đội viên : Hương Tràng Chuyên Mại, vũ hồn : hương tràng, phụ trợ hệ khí hồn sư ba mươi mốt cấp. Hồn hoàn : hai vàng một tím.

Đội viên : Thất Bảo Lưu Ly, vũ hồn : Thất bảo lưu ly tháp, phụ trợ hệ khí hồn sư hai mươi bảy cấp. Hồn hoàn : hai vàng.

Thấy chút tư liệu ở phía dưới, còn có phần chú giải : Sử Lai Khắc thất quái suốt cả tháng nay, đoàn chiến thu được toàn thắng, thực lực chính thức không phải biểu hiện ở cấp bậc một cách đơn giản như vậy. Trong đó có khống chế hệ hồn sư Thiên Thủ Tu La cần đặc biệt phải chú ý, người này lực khống chế rất mạnh, thường thường có thể ngăn cản những đợt tấn công mạnh.

Nhìn tư liệu, Độc Cô Nhạn không nhịn được phì một tiếng, nở nụ cười nói :" Tần sư phụ, tư liệu này là ai cấp cho ngài đây, tên tiểu tử là Lam Ngân Thảo hồn sư lại còn muốn phải đặc biệt chú ý sao, lại cả cái gì mà ngăn cản những đợt tấn công mạnh mẽ nữa chứ. Ta xem ngay cả đệ nhất hồn kĩ của ta hắn cũng không tiếp được."

Tần sư phụ hừ lạnh một tiếng, tất cả đội viên của Hoàng đấu chiến đội đều cảm thấy trái tim trong nháy mắt co rút lại một chút, mặt đất có chút rung động khiến cho trên mặt bọn hắn cũng toát ra vài phần sợ hãi.

" Nhạn tử, Ngự Phong một chút điểm coi thường cũng không có, ngươi làm đội phó mà xem thường đối thủ của mình như thế, vậy khi lên tràng đấu, ta cơ hồ có thể cam đoan ngươi lập tức bị cấm cố một cách mạnh mẽ."

Độc Cô Nhạn lè lè lưỡi, cũng không dám nói gì nữa. Mặc dù Hoàng đấu chiến đội này đều là các đội viên kiêu ngạo không dễ phục người khác nhưng chỉ có kính phục duy nhất vị Tần sư phụ trước mắt này. Không chỉ vì người này là…. vị sư phụ chuyên môn chỉ đạo của bọn hắn, đồng thời cũng là vì thực lực của vị sư phụ này. Tần sư phụ tên đầy đủ là Tần Minh, năm nay ba mươi tư tuổi, nhưng tại đầu năm nay mới đột phá cánh cửa cấp sáu mươi, trở thành một gã hồn đế. Nghe nói theo ghi chép lại của Vũ Hồn điện, thì chính là người trẻ tuổi thứ hai đạt đến hồn đế trong lịch sử, người ở trên là một vị thiên tài khác của thời trước.

Ba mươi tư tuổi đạt đến hồn đế, đây là mục tiêu của mỗi người trong Hoàng đấu chiến đội.

Ngọc Thiên Hằng ở sau lưng hướng Độc Cô Nhạn khoát tay, chính mình hướng đến Tần sư phụ nói :" Tần sư phụ, Sử Lai Khắc thất quái chiến đội này đến tột cùng có chỗ nào khiến cho chúng ta phải chú ý đây? Từ vũ hồn của bọn họ mà xem, Thất bảo lưu ly tháp không thể nghi ngờ chính là cái chúng ta cần chú ý nhất, bọn họ thân thể cùng cấp bậc không tương đương với chúng ta, sai biệt không ít. Cho dù có Thất bảo lưu ly tháp phụ trợ đi chăng nữa, nhiều nhất cũng chỉ là gần bằng được sự chênh lệch hồn lực đối với chúng ta mà thôi. Sợ rằng cũng không thể hiểu được rõ nguyên nhân chính thức tại sao họ có thể đạt được chiến thắng trong những lần đoàn chiến đấu hồn kia. Trong sáu người bọn họ còn lại, chính là Đội trưởng Bạch Hổ với vũ hồn Tà Mâu Bạch Hổ là đáng chú ý nhất, còn có cả biến dị Phượng Hoàng, ta chưa bao giờ nghe qua sự tồn tại của loại vũ hồn này, sợ rằng đây hẳn là do có biến dị nào đó có được. Về chỗ tư liệu có phần cường đại hóa của Khống chế hệ hồn sư Thiên Thủ Tu La, tại điểm này ý kiến của ta cũng giống với Độc Cô Nhạn, cho dù hắn có đến ba hồn hoàn mạnh mẽ, nhưng dù sao vũ hồn của hắn cũng chỉ là Lam Ngân Thảo mà thôi, sao có thể quá mạnh được."

Tần Minh vuốt nhẹ cằm, nói :" Ngươi phân tích coi như cũng tỉnh táo, tư liệu về Sử Lai Khắc thất quái chúng ta cũng chỉ có thể biết được chừng này, hết thảy cũng phải đợi chính thức giao thủ mới có thể biết được. Nhớ kĩ lời của ta, vĩnh viễn không thể xem thường đối thủ được. Tác Thác đại đấu hồn tràng đã dám phái bọn họ ra, tất nhiên phải có phần nắm chắc. Còn một điều nữa, là yêu cầu của ta đối với các ngươi, bất luận kết cục của tràng đấu hồn này thế nào đi nữa, cũng không cho phép ai hạ sát thủ thậm chí là gây tổn thương quá nặng đến đối phương. Các người đã nghe rõ chưa? Nhạn tử, nhất là ngươi, nếu đối phương

trúng độc của ngươi, khi chấm dứt hồn đấu phải đưa ngay giải dược cho bọn chúng, không được phép trì hoãn ."

Độc Cô Nhạn kì quái hỏi :" Tại sao? Không phải sư phụ hàng ngày luôn nói với chúng ta, trên chiến trường không phân cha con, phải toàn lực ứng phó hay sao? Nếu không đả thương đối thủ của mình thì sợ rằng sẽ bị đối thủ đả thương lại, tuyệt không thể thủ hạ lưu tình được."

Trên mặt Tần Minh toát ra một tia cười khổ," Lần này có chút không giống, các ngươi bây giờ chưa cần biết, đợi sau khi tràng đấu hồn này chấm dứt ta sẽ nói đáp án cho các ngươi. Tốt lắm, đến giờ rồi, các ngươi đi theo ta."

Nói xong, hắn đứng lên trước, xoay người hướng đến bên ngoài của phòng khách quý đi ra, đi tới một bên, Tần Minh trong lòng thở dài một tiếng :" Bọn nhỏ, không phải ta không muốn nói nguyên nhân cho các ngươi, ta hi vọng lần này các người có thể bị một chút giáo huấn tốt. Nếu thuận lợi phát triển một cách bình thường quá sẽ dễ dàng bị gãy đổ mất."

Trung tâm của Tác Thác đại đấu hồn tràng : Chủ đấu hồn tràng.

Nơi này cũng không hề giống với các khu tràng rối loạn mà những người bình dân đang xem cuộc chiến có thể tưởng tượng ra, ngược lại nếu bọn họ tới đây, nhất định sẽ tưởng rằng đây mới là khu chiến đấu thực sự.

Chủ đấu hồn tràng ở giữa trung tâm, diện tích so với phân đấu hồn tràng có vẻ lớn hơn một chút … kì lạ nhất là tại giữa trung tâm chủ đấu hồn tràng lại cực kì im lặng.

Bởi vì chung quanh cũng không hề có khán đài mà tất cả hoàn toàn là do sương khói bao phủ tạo thành, chỉ có thể chứng kiến các cảnh tượng thông qua vách ngăn thủy tinh trước mặt, để có thể cất dấu bối cảnh thâm hậu của các vị khách quý ngồi xem.

Những người ở đây ai cũng không muốn dễ dàng bộc lộ thân phận của mình, cảnh tượng cũng không như người dân bình thường hoan hô một cách ầm ĩ. Bọn họ chính là muốn tìm kiếm cái cảm giác kiêu ngạo cùng cao cao tại thượng của bản thân mình.

Càng huống chi nơi này chính là một nơi đổ chú (cá cược) lớn, nên tất cả những người xem tràng đấu phụ cận đều muốn cách nhau xa xa, bởi vì tránh cho những quý tộc trong lúc thua bạc tức giận mà sinh ra mâu thuẫn, việc ẩn đi thân phận càng thêm trọng yếu, ít nhất mọi người sẽ không biết mình thắng cược là ai, cho dù muốn trả thù cũng không có biện pháp.

Vách ngăn thủy tinh mặc dù từ bên ngoài không thể thấy được cảnh tượng bên trong nhưng tại trung tâm của chủ đấu hồn tràng có một ngọn lửa màu vàng huyễn lệ lập lòe chiếu sáng, mà đấu hồn thai nơi này cũng vô cùng lớn, bởi vì nguyên nhân có đến hàng ngàn người xem, phạm vi đường kính của đấu hồn thai ước chừng hơn bảy mươi thước.

Đừng nói là mười người tham gia đoàn chiến đấu hồn, cho dù hai bên có đến trăm người ở nơi này chém giết thì cũng có thừa chỗ.

Tại trung tâm của chủ đấu hồn tràng, tổng cộng có hơn mười hai gian phòng khách quý, bình thường phòng khách quý có hơn ba trăm hai mươi gian, những phòng này tựa hồ không có khi nào trống cả. Mỗi phòng khách quý cao cấp hầu như đều có chủ nhân sẵn, mà bình thường những phòng khách quý này hàng năm đều không còn dư cái nào.

Đột nhiên, giữa trung tâm chủ đấu hồn tràng vốn đã sáng rõ giờ ánh đèn màu vàng lại được gia tăng, mà tất cả quang mang không phải chiếu ra bốn phía mà tập trung lại giữ trung tâm chủ đấu hồn tràng, tựa như một cái cột ánh sáng màu vàng rực rỡ từ trên trời chiếu thẳng xuống, vừa đủ bao phủ cả đài đấu hồn. Chỉ từ một ngọn đèn hồn khí đạo đó mà nhìn ra, đủ hiểu đấu hồn tràng có thực lực đến mức nào.

Tại ở giữa đấu hồn thai, trên mặt đất đột nhiên nổi lên một khối cầu đường kính khoảng 2 thước, rồi chậm rãi bay lên, có thể thấy viên cầu đó bay lên rồi hạ trên một cây kim trụ to lớn, mà ở bên cạnh kim trụ lúc này có một vị nữ lang đang đứng dựa vào.

Nữ lang nhìn qua có bộ dáng khoảng mười tám mười chín tuổi, một thân y phục dài màu trắng đoan trang, mái tóc dài không buộc thỏa sức tung bay. Bộ ngực phong mãn động lòng người của nàng cùng với chiếc eo

nhỏ đều hiện ra sự hấp dẫn kinh người. Trong tay cầm một khếch âm hồn đạo khí hình trùy, trên mặt nở một nụ cười quen thuộc của công việc.

" Rất hân hạnh được gặp lại các vị khách quý ." Nữ lang y phục trắng từ đường biên của khu đấu đi ra, tại chỗ xoay một vòng hướng đến khán đài xung quanh phất phất tay. Khi nàng bước lên đài thì khu vực xung quanh từ từ yên lặng, rất nhanh khôi phục lại trạng thái bình thường, tự nhiên không lưu lại một tia dấu vết nào.

" Có thể thay mặt các vị ở đây được chủ trì một trận đoàn chiến đấu hồn lớn trên chủ đấu hồn tràng thế này, quả thực là rất vinh dự. Hi vọng các vị khách quý hôm nay có thể vui vẻ hết mình. Hôm nay sau khi xem xét lại một hồi, chúng ta quyết định đêm nay chỉ an bài một trận đấu hồn này. Mặc dù song phương đối chiến chỉ là cấp bậc hồn tôn, nhưng là bọn họ cũng tự mình có được Ngân đấu hồn huy chương danh dự. Cho nên quan sát từ trên người mỗi kẻ trong bọn họ mà nói, ta thấy rằng hai chữ thiên tài là hoàn toàn hợp lý. Ngay sau đây ta sẽ tiến hành giải thích cho các vị khách quý, đầu tiên ta xin nói qua về tình huống của song phương chiến đấu hôm nay ."

" Hoàng đấu chiến đội, đội trưởng : Ngọc Thiên Hằng, Lam điện phách vương Long hồn sư…."

" Sử Lai Khắc thất quái chiến đội, đội trưởng : Tà Mâu Bạch Hổ, Bạch Hổ hồn sư …"

Vị nữ lang chủ trì trận đấu này mỗi lần giới thiệu về tình huống của song phương đều có rất nhiều kĩ xảo đặc biệt, mục đích rất đơn giản, chính là muốn gây cho mỗi vị khách ngồi xem ở đây có cảm giác mong chờ.

" Tốt lắm, nói đến đây là có thể dừng lại được rồi. Phía dưới xin mời đội viên của hai đội lên tràng đấu. Cũng là một gã hồn sư cấp độ hồn tôn, ta thật sự muốn nhìn xem những hồn sư đồng cấp với ta sẽ có những biểu hiện rực rỡ như thế nào."

Vừa nói xong, quang mang màu trắng đột nhiên từ trên người vị chủ trì này tỏa ra mãnh liệt, ngay sau đó mái tóc dài màu đen tuyền của nàng đột nhiên hoàn toàn chuyển thành màu trắng, mà sau lưng yên lặng xuất ra một đôi cánh chim màu trắng thanh khiết. Ba cái hồn hoàn màu vàng đồng thời xuất hiện trên người nàng, khi cái hồn hoàn thứ ba lóe sáng lên, đôi cánh chim liền nhẹ nhàng vẫy động, tay cầm cái khuếch âm hồn khí đạo bay lên trời. Quả đúng như lời nàng vừa nói, nàng cũng là một hồn sư cấp bậc hồn tôn, mặc dù hồn hoàn thứ ba của nàng cũng không phải là một cái hồn hoàn ngàn năm tốt nhất nhưng hồn hoàn này lại phú cho nàng khả năng tự do bay lượn. Đối với một gã hồn sư mà nói, chính mình có thể bay lượn là một điều cực kì trọng yếu, đây lại còn là một loại vũ hồn đáng yêu ôn hòa, loài vật tượng trưng cho hòa bình- Bạch cáp (Bồ câu trắng).

Từ hai bên đấu hồn thai, hai cánh cửa vô thanh vô tức đồng thời mở ra, đội viên song phương cùng lúc tiến vào tràng đấu, hướng trung ương của chủ đấu hồn tràng đi tới.

Bên trái chính là Hoàng đấu chiến đội, Lam điện phách vương Long hồn sư Ngọc Thiên Hằng ở giữa đội ngũ đi đầu tiên, Độc Cô Nhạn theo thói quen đi ở bên cạnh người hắn. Theo sát hai người chính là Thạch gia huynh đệ, liền sau là Hắc báo Áo Tư La cùng Phong linh điểu Ngự Phong. Đi ở cuối cùng chính là vị hồn sư thần bí Cửu tâm hải đường hồn sư Diệp Linh Linh.

So sánh với Hoàng đấu chiến đội trang phục khác nhau, Sử Lai Khắc thất quái bên này có vẻ chỉnh tề hơn nhiều, trang phục là một màu đen giống nhau, mặt nạ đồng dạng một màu xanh biếc. Mặc dù chiều cao không đồng nhất nhưng nhìn lại vẫn là một đoàn thể nghiêm chỉnh.

Bộ trang phục này do chính Đại sư chỉ cho bọn họ, chỉ có đấu hồn mới có thể biết được, còn dùng những cái này có thể che giấu những đặc điểm chính thức của bọn họ rất tốt, mặt khác cũng là để cho bọn chúng có được cảm giác đồng đội.

Quần áo có thể che giấu thân thể, mặt nạ có thể che dấu dung mạo, nhưng còn đôi mắt thì không cách nào có thể che dấu được.

Ngay khi đội viên hai đội vừa ra đến tràng, đi ở đầu tiên của Sử Lai Khắc thất quái chính là Đái Mộc Bạch đã cùng với đội trưởng của Hoàng đấu chiến đội Ngọc Thiên Hằng ánh mắt hung hăng va chạm giữa không trung một chút.

Ánh mắt hai người mới chỉ chạm nhau trong chốc lát, cả đấu hồn tràng tựa hồ vang lên một mảng rồng ngâm hổ gầm.

Ngọc Thiên Hằng trong lòng cảm thấy lạnh giá, khi nhìn vào cặp Tà Mâu của Đái Mộc Bạch, hắn lập tức cảm thấy một cỗ áp lực mãnh liệt ập thẳng tới mặt. Hắn ngay lập tức hiểu được người này là một đối thủ so với mình không yếu hơn bao nhiêu, tuyệt không phải dễ dàng đối phó được.

Lạnh lùng quan sát nhau, trong mắt song phương đồng thời bộc phát ra quang mang chói mắt. Đấu hồn chưa bắt đầu nhưng khí thế của song phương đã va chạm lẫn nhau rồi.

" Hồn sư hai bên tham gia đoàn chiến đấu hồn xin hãy chú ý, bây giờ các ngươi bắt đầu chia ra, có thời gian để sẵn sàng gọi ra vũ hồn của chính mình. Khi ta tuyên bố bắt đầu thì song phương mới được công kích. Chiến thắng chỉ khi một bên nhận thua hoặc hoàn toàn đánh rơi kẻ địch khỏi đấu tràng này."

Đang bay ở giữa không trung, người chủ trì vừa vuốt ve đôi cánh trắng như tuyết của chính mình, một bên dùng thanh âm nhu nhuyễn động lòng người hướng tới đội viên hai đội nói.

Nghe thấy những âm thanh nhu mĩ này, những vị khách quý đang theo dõi cuộc chiến tại đấu hồn tràng này bắt đầu lộ ra một vẻ hưởng thụ mà trong tai các thành viên của Sử Lai Khắc thất quái cùng Hoàng đấu chiến đội biểu hiện trận chiến đấu sắp bắt đầu.

Khi hai đấu hồn chiến đội xuất hiện thì tại hai cửa thông đạo, lĩnh đội (người chỉ đạo) của song phương cũng xuất hiện. Họ có thể nhìn thấy đội viên của chính mình và tự nhiên cũng có thể thấy được đối phương.

Lĩnh đội của Sử Lai Khắc thất quái bên này gồm Đại sư, Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực ba người. Bọn họ không có tư cách khách quý, tự nhiên cũng chỉ có thể ở đây theo dõi cuộc chiến, mà bên kia lĩnh đội của Hoàng đấu chiến đội chính là vị … Tần sư phụ kia.

Phất Lan Đức liếc mắt một cái, liền thấy được Tần Minh ở ngoài trăm thước trước mặt, sắc mặt chợt biến đổi, ngay sau đó từ từ trầm tĩnh lại, tâm tình vốn khẩn trương tựa hồ hoàn hoãn đi không ít, " Xem ra lần này ta không cần phải lo lắng nhiều. Vô Cực, ngươi nhìn xem phía đối diện là ai kia ?"

Triệu Vô Cực cũng nhìn thấy được Tần Minh, con mắt nhất thời trừng lớn :" Như thế nào lại là hắn …."

Đại sư nghi hoặc nhìn hai người, :" Các ngươi nhận biết được lĩnh đội của đối phương sao? Có chuyện gì đã xảy ra?"

Phất Lan Đức cười hắc hắc nói :" Bí mật, đợi một chút nữa tràng đấu hồn này kết thúc sẽ biết ."

Trên trung tâm của đấu hồn tràng, cơ hồ đồng thời song phương mười bốn người đều phóng thích ra toàn bộ hồn lực của chính mình, mười bỗn cỗ chiến ý mãnh liệt phóng lên cao. Người chủ trì đấu tràng này, Bạch cáp hồn sư đang ở trên không trung, so với những người phía dưới thì những người mạnh hơn đã tham gia đoàn chiến đấu hồn không phải nàng chưa từng thấy qua, nhưng cảnh tượng trước mắt như vậy, song phương đều có chiến ý mãnh liệt như thế thì cực kì hiếm thấy.

Tại trong mặt nàng, chỉ có thể dùng một chữ để hình dung mười bốn người của hai phe này, đó là " mạnh".

Vốn là người chủ trì hòa giải ở chỗ này, bây giờ nàng cũng không biết sử dụng ngôn ngữ gì để giải thích cho trận chiến này nữa. Nàng biết ngay lập tức một trận đấu hồn mang tính quyết phân sinh tử sắp bắt đầu.

Một tiếng hổ rống từ trong miệng Đái Mộc Bạch phát ra, một luồng hơi thở nóng rực từ trong cơ thể hắn phun ra, xương cốt toàn thân nổi lên từng trận âm thanh răng rắc, thân thể trong nháy mắt bành trướng, lợi trảo từ hổ chưởng bắn ra. Mặc dù có mang theo mặt nạ nhưng vẫn bộc lộ ra ánh mắt sắc bén như dao cùng hơi trở tràn ngập sự điên cuồng.

Cùng lúc với biểu hiện của Đái Mộc Bạch, Sử Lai Khắc Thất quái tất cả mọi người đều phóng thích vũ hồn của chính mình ra. Áo Tư Tạp trước tiên chế ra ba loại hương tràng phát cho mọi người, rồi cùng Trữ Vinh Vinh đứng ở phía sau cùng đội ngũ, Tiểu Vũ cùng Chu Trúc Thanh phân biệt đứng ở hai bên của Đái Mộc Bạch, còn lại Đường Tam đứng ở sau lưng ba người này.

Mã Hồng Tuấn đứng trước Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh một chút, ngọn lửa màu hồng pha sắc tím liên tục nhảy múa trong lòng bàn tay hắn.

Lam Ngân Thảo màu tím từ thân thể Đường Tam yên lặng tản ra xung quanh, cùng với hồn lực tăng dần lên, sau đó tiến vào cảnh giới hồn tôn. Hắn có khả năng thả Lam Ngân Thảo nhiều hơn so với trước kia, lam quang trong lòng bàn tay không ngừng chớp động, Lam Ngân thảo tựa như vô tận phóng thích ra, chiếm cứ một vùng mặt đất của đối phương, đồng thời sáu ngọn Lam Ngân Thảo lặng yên mọc lên, quấn quanh eo lưng của sáu người còn lại trong Sử Lai Khắc thất quái.

Sau tác dụng của Lam Ngân Thảo, cả bảy người nhất thời hình thành một thế trận hoàn chỉnh, lấy Đường Tam làm trung tâm.

Ở bên này Sử Lai Khắc thất quái thả vũ hồn của chính mình ra, đối phương tất nhiên cũng không nhàn rỗi.

Đội hình chiến đấu của Hoàng đấu chiến đội cùng Sử Lai Khắc thất quái hoàn toàn bất đồng với nhau. Đứng ở trước … không phải là đội trưởng của bọn họ, Lam Điện Phách Vương Long hồn sư Ngọc Thiên Hằng mà là hai vị Huyền Vũ quy hồn sư Thạch gia huynh đệ. Hai người một phải một trái, ngay khi người chủ trì tuyên bố hồn đấu bắt đầu liền đồng thời quát lên một tiếng, quang mang màu vàng đất từ dưới chân họ hiện lên, xương cốt trên người họ phát ra âm thanh thậm chí so với Đái Mộc Bạch còn có phần kịch liệt hơn.

Trước khi phóng thích vũ hồn ra, Thạch gia huynh đệ đầu tiên là cởi chiếc áo của mình ra, lộ ra một cơ thể cường tráng, rắn chắc như đá hoa cương, cùng với vũ hồn phóng thích ra, bả vai hai người chậm rãi khom về phía trước, toàn bộ lưng sau khom lại hình vòng cung. Tất cả hồn lực quang mang màu vàng đất ngưng tụ hết lại về phía sau lưng bọn họ, liền hình thành một cái mai rùa màu vàng tối cực lớn ở trên lưng.

Trên quy giáp hiện ra những đường vân màu vàng, toàn thân Thạch gia huynh đệ tựa hồ cũng theo quy giáp xuất hiện mà xảy ra một chút thay đổi.

Không chỉ sau lưng xuất hiện quy giáp, mà đồng dạng phía trước người cũng xuất hiện, tứ chi bọn họ cùng với quy giáp xuất hiện liền trở nên ngắn hơn một chút. Ở giữa bên trong quy giáp, có một người thật lớn đang lơ lửng.

Lóe ra lam quang nhàn nhạt, ba hồn hoàn hai vàng một tím từ thân thể họ xuất ra xung quanh, bởi vì vũ hồn của bọn họ sau khi xuất hiện quy giáp thì thân thể cũng to lớn lên không ít, hồn hoàn ở trên người tựa hồ như có chút biến hình.

Sau khi thấy Thạch gia huynh đệ phóng thích ra vũ hồn của bọn họ, Đái Mộc Bạch trên người cũng xuất ra khí thế mãnh liệt mạnh mẽ ngăn trở ở trước mặt mọi người, căn bản khiến cho không cách nào có thể để đội viên của Hoàng đấu chiến đội gây ra áp lực với những người khác.

Từ khe hở giữa hai người Thạch gia huynh đệ có thể nhìn thấy Ngọc Thiên Hằng, Lam Điện Phách Vương Long là một trong những thú vũ hồn mạnh nhất, ngay từ đầu đã thu hút hầu hết ánh mắt nhìn của người xem.

Một đoàn lam quang chói mắt từ mi tâm của Ngọc Thiên Hằng chợt sáng rực, lam quang trong nháy mắt từ mi tâm của hắn phát tán ra toàn thân. Một sợi lam quang như một con rắn nhỏ bộc phát ra, tạo nên những đường vòng nhằng nhịt chạy quanh thân thể hắn. Nhìn từ bên ngoài biến hóa của Ngọc Thiên Hằng cũng không có gì quá lớn, ngoại trừ trên trán có xuất hiện một cái tiêu chí hình tia chớp màu lam quang ở bên ngoài còn cả thân thể không vì xuất ra vũ hồn mà có biến đổi gì lớn lao.

Nhưng có một chỗ lại biến hóa hoàn toàn rõ rệt hơn hẳn sự biến hóa của tất cả các vũ hồn khác ở đây.

Nơi xuất hiện biến hóa chính là cánh tay phải của hắn, cánh tay phải đột nhiên bành trướng lên khiến toàn bộ ống tay áo bị bạo liệt hóa thành tro tàn, chiều dài cánh tay tăng hơn nửa thước, kích thước cánh tay cực kì to lớn, bên trên bao phủ đầy lân phiến màu lam, bàn tay biến thành móng vuốt, đồng dạng cũng bao trùm hoàn toàn lân phiến, mỗi cái xương trên tay cũng trở nên cực kì thô lớn, điện xà màu lam tím đang xoay quanh thân thể hắn không ngừng lưu chuyển ngưng tụ vào trên cánh tay. Ba cái hồn hoàn hai vàng một tím cũng không xoay quanh thân thể hắn như những hồn sư bình thường khác mà là xoay quanh cánh tay biến dị đặc thù đó của hắn.

Đường Tam ánh mắt lướt qua Đái Mộc Bạch, cẩn thận quan sát những biến hóa của Ngọc Thiên Hằng. Đại sư từng kể cho hắn nghe về loại vũ hồn cao nhất Lam điện phách vương long này. Lam điện phách vương

long cùng vũ hồn của hắn cũng có một số điểm bất đồng, đầu tiên là một gã Lam điện phách vương long hồn sư, nếu có thể thu được hồn hoàn này thì phải là thuộc loại á long hồn thú mới được, hồn hoàn của Phượng vĩ kê quan xà mà Áo Tư Tạp thu được cũng cùng một loại như vậy.

Lam điện phách vương Long hồn sư bắt đầu từ ba mươi cấp, mỗi lần thêm một cái hồn hoàn thì khi sử dụng vũ hồn sẽ có thêm một bộ phận có hình dạng của rồng. Bây giờ của Ngọc Thiên Hằng chính là bàn tay phải, hay chính là biến hóa khi hắn sử dụng đệ nhất hồn hoàn. Đạt tới đẳng cấp bảy mươi, Lam điện phách vương long có thể hoàn toàn hóa rồng, bộc phát ra lực lượng cực kì kinh khủng. Với cùng một cấp bậc… sẽ trở thành cường công hệ hồn sư kinh khủng nhất. Đơn giản mà nói, nếu Ngọc Thiên Hằng cùng bằng bảy mươi cấp với Triệu Vô Cực thì cho dù bản thể vũ hồn của Triệu Vô Cực là Kim Cương Hùng cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của hóa thân Lam điện phách vương long. Thử hỏi, gấu cùng rồng sao có thể cùng cấp bậc với nhau được?

Bởi vậy cánh tay phải của Ngọc Thiên Hằng đã hoàn toàn không thuộc phạm trù của loài người mà là một cánh tay rồng, mặt trên phủ đầy vảy rồng, bàn tay phải cũng hóa thành long trảo.

Sau lưng Ngọc Thiên Hằng là một mảng màu xanh ngọc, đôi mắt của Độc Cô Nhạn biến thành một màu lục pha sắc hồng, đồng thời thân thể tựa hồ trở nên cực kì mềm mại. Thân thể nhẹ nhàng chớp lên, ngay lập tức dán lên thân của Ngọc Thiên Hằng, đôi mắt màu xanh trở nên cực kì lợi hại, hơi thở lạnh như băng tựa như không còn chút tâm tính nào của loài người nữa.

Mi tâm xuất hiện ra một khối lăng trụ hình vảy màu xanh biếc, nhìn kĩ thì tất cả mọi người trong Sử Lai Khắc thất quái đều không nhịn được cảm thấy kinh hãi, bởi vì lúc này Độc Cô Nhạn đã không còn hai chân nữa, chính xác phải nói là hai chân dung hợp hình thành một cái đuôi rắn to lớn, vì đuôi rắn khó chống đỡ được cơ thể, khó trách hắn phải tìm một chỗ dựa.

Hắc báo hồn sư Áo Tư La biến hóa không lớn, hắn toàn thân vốn là hắc y, lúc này ngay cả tóc cũng biến thành một màu đen, như một người đàn bà xinh đẹp, chỉ có điều trên mặt có chút tái nhợt, mà đồng tử của hắn lại co lại biến thành như hai sợi chỉ, toàn thân tràn ngập sự sẵn sàng vô cùng nguy hiểm, đồng dạng ba hồn hoàn hai vàng một tím. Loại hồn hoàn này về việc kết hợp với tất cả Hoàng đấu chiến đội mà nói thì rất dễ dàng.

Trong tất cả Hoàng đấu chiến đội, vũ hồn phụ thể biến hóa lớn nhất có lẽ là Phong linh điểu hồn sư Ngự Phong, một đôi cánh lớn từ sau lưng hắn mở rộng ra, cùng với Bạch cáp hồn sư chủ trì có điểm bất đồng, chính là đôi cánh của hắn toàn một màu vàng, nhìn qua không có chút nào mềm mại nhưng lại có vẻ chắc chắn hơn nhiều.

Ngự Phong này cũng không chỉ có biến đổi ở đôi cánh, mà cả hai tay của hắn cũng biến đổi, lúc này hai cánh quẫy động đã bay vào giữa không trung, đồng thời từ trên cao nhìn xuống quan sát hành động của Sử Lai Khắc thất quái, cũng không quên nhìn qua mĩ nữ chủ trì ở trước mặt, thậm chí còn hướng đến đôi chân dài của người chủ trì kia cất lên một tiếng cười dài, hiển nhiên hắn căn bản không coi đối thủ Sử Lai Khắc thất quái vào đâu cả.

Bởi vì các đội viên ở phía trước dày đặc, lúc này từ góc độ của Sử Lai Khắc thất quái không thể nhìn thấy tên phụ trợ hồn sư của đối phương, Cửu tâm hải đường Diệp Linh Linh.

Toàn bộ đều là hai vàng một tím hồn hoàn, là hồn hoàn tốt nhất khiến cho mang đến đối với Sử Lai Khắc thất quái áp lực rất lớn so với trước đây. Bất luận là chất lượng hồn hoàn hay là sự kết hợp của các hồn hoàn, lúc này đây Sư Lai Khắc thất quái toàn diện bị rơi vào thế hạ phong.

Hai điều này bọn hắn phải đối mặt chính là chỗ ưu thế của đoàn chiến đấu hồn.

Mặc dù trận đánh chưa được bắt đầu nhưng Sử Lai Khắc thất quái ở sau mặt nạ, khuôn mặt đã cực kì ngưng trọng.

Đối với bọn họ mà nói, lần này ắt hẳn phải khổ chiến rồi.

Lúc này người chủ trì đang phiêu phù ở trên không trung bị Ngự Phong trong trạng thái vũ hồn phụ thể trêu chọc khiến cho khuôn mặt có chút nóng bừng lên, nhưng nàng vẫn còn có công việc cần phải thực hiện, rồi thanh âm cực kì đơn giản từ chiếc miệng nhỏ nhắn như hoa đào cũng nhanh chóng thoát ra.

" Bắt đầu !"

Ngửa mặt lên trời hống một tiếng, Đái Mộc Bạch dùng hành động để chèn ép lại khí thế của đối phương, hướng đối thủ ở phía trước mặt hắn liền thi triển Bạch Hổ hộ thân, toàn thân bao phủ trong một tầng kim quang, từ trước đến nay hắn chưa bao giờ xuất ra khí thế như vậy, thoạt nhìn cực kì kinh người.

Sắc mặt hai người Thạch gia huynh đệ vẫn bình thản như quy giáp trên người bọn họ, thủy chung không có gì biến hóa, mắt nhìn Đái Mộc Bạch ngang nhiên vọt tới trước, hai người bọn họ không sợ hãi chút nào, thân thể đồng thời hướng đến giữa đài, ngăn trở Đái Mộc Bạch ở trước mặt tiến lên. Hồn hoàn thứ nhất trên người sáng rực lên, một cỗ hơi thở nặng nề từ trên người hai vị huyền vũ quy hồn sư này phóng ra, quang mang màu vàng tràn ngập khắp nơi phối hợp với một thân quy giáp nặng nề của bọn họ, hiển nhiên đã hoàn toàn chuẩn bị tốt đòn tấn công của Đái Mộc Bạch.

Đái Mộc Bạch chân trái đạp mạnh lên mặt đất một bước, cả người đã bay lên trời, hổ trảo như những lưỡi dao sắc bén bắn ra, trảo từ hai tay phóng ra hướng đến đầu của Thạch gia huynh đệ. Ngay lúc này Trữ Vinh Vinh đã dụng Thất bảo lưu ly tháp tác dụng ba mươi phần trăm lực lượng cùng ba mươi phần trăm tốc độ rơi vào trên người hắn, nhất thời lực lượng cùng tốc độ của hổ trảo mà Đái Mộc Bạch ra tay lại càng được tăng lên.

Mặc dù nhìn qua thì biến hóa rất bình thường nhưng lực lượng cùng tốc độ gia tăng rất dễ dàng khiến cho phòng ngự của đối phương giảm đi rất nhiều. Sự phối hợp của Sử Lai Khắc thất quái đến thời điểm này đã không còn cần dùng đến lời nói nữa.

Thấy hồn lực cùng hổ trảo của Đái Mộc Bạch quá sắc bén mạnh mẽ, đừng nói là đầu người, dù cho là cứng rắn như nham thạch cũng sẽ bị phá vỡ, nhưng Thạch gia huynh đệ lại dùng một động tác đơn giản mà cực kì quỷ dị đã có thể hóa giải công kích của Đái Mộc Bạch.

Thạch Mặc, Thạch Ma hai huynh đệ khi bị hổ trảo bao phủ đầu đột nhiên co rút lại, đầu rụt lại, vô cùng chuẩn xác chui vào trong lớp vỏ quy giáp cứng rắn trên người. Một đôi hổ trảo của Đái Mộc Bạch tự nhiên cũng chỉ có thể đánh lên lớp quy giáp cứng rắn đó.

Tiếng khanh thương vang vọng toàn trường, hổ trảo của Đái Mộc Bạch chộp vào trên quy giáp của Thạch gia huynh đệ khiến phát ra những tia lửa nhỏ.

Đái Mộc Bạch lúc này thân thể đang ở trên không trung, song chưởng cũng bị chấn động bắn ngược lên trên cao, mặc dù có Bạch Hổ hộ thân hóa giải không ít lực lượng phản chấn nhưng lực lượng phản chấn trên quy giáp quá mãnh liệt khiến cho hổ trảo bị một trận run rẩy. Huyền vũ quy là một trong những vũ hồn phòng ngự cực mạnh sao có thể dễ dàng phá hủy như vậy được.

Cùng lúc này, một đạo thân ảnh màu lam đã xuất hiện trước mặt Đái Mộc Bạch, dưới ánh đèn chiếu rọi giữa trung tâm đấu hồn tràng hiện ra một cánh tay rồng, quang mang huyễn lệ lóe lên. Người chưa đến nhưng lôi điện màu lam đã ở giữa không trung ngưng kết thành hình dạng, trực tiếp hướng đến lồng ngực đang mở toang của Đái Mộc Bạch đánh tới, tất cả những hành động này tựa như đã được tính toán chính xác từ trước.

Đồng thời khi Đái Mộc Bạch phát lực vọt về phía trước, đội trưởng của Hoàng đấu chiến đội Lam điện phách vương long hồn sư Ngọc Thiên Hằng cũng phóng lên không trung, nhưng lúc đó thân thể của hắn ở sau thân thể của hai gã huyền vũ quy hồn sư nên hành động của Ngọc Thiên Hằng hoàn toàn bị che khuất, Sử Lai Khắc thất quái bên này không cách nào chứng kiến được.

Mà Đái Mộc Bạch ngay sau khi công kích không mang lại hiệu quả gì, Ngọc Thiên Hằng đã lập tức lao lên, đệ nhất hồn hoàn trên người bạo phát, long trảo ngưng tụ từ trước như sét đánh ập đến, đây chính là bài phối hợp của Hoàng đấu chiến đội.

Tốc độ tựa hồ nhanh như chớp, Đái Mộc Bạch cơ hồ vừa thấy thân ảnh màu lam thì điện trảo màu lam tím đã đến trước ngực mình rồi.

Cho dù lúc này Đái Mộc Bạch có thể thu hồi song chưởng bị chấn động đi nữa, cũng chỉ có thể sử dụng cánh tay ngạnh kháng một kích này của đối phương, lập tức sẽ rơi vào thế hạ phong.

Đòn công kích cực mạnh của Lam điện phách vương Long hồn sư, Ngọc Thiên Hằng chỉ cần đuổi kịp truy kích, rồi phối hợp với đồng đội, liền trực tiếp có thể phân thắng bại. Đột nhiên vào lúc này, Đái Mộc Bạch đột nhiên biến mất ngay trước mặt Ngọc Thiên Hằng, hắn hàng ngày vốn trầm ổn nhưng bây giờ cũng nhịn không được sửng sốt một chút.

Đái Mộc Bạch tất nhiên là không thể thuấn di nhưng đừng quên trên lưng có quấn một vòng dây làm từ Lam Ngân Thảo của Đường Tam.

---

51. Chương 50 : Bích Lân Độc Tử

Lôi điện long trảo của Ngọc Thiên Hằng ở trên không trung bắn ra hơn hai mươi thước mới tiêu tán, chỗ nó đi qua, không khí vặn vẹo kịch liệt, âm thanh bạo phát ra khiến cho lòng người phải chấn động.

Chiến đấu cũng tại âm thanh này mà tạm thời dừng lại, Đái Mộc Bạch sau khi rơi xuống đất có chút khựng lại. Kiểu Đường Tam ở trung tâm phối hợp với toàn bộ Sử Lai Khắc thất quái còn lại, đây là một chiến thuật chính mà bọn họ không phải thực hiện lần đầu tiên thành công. Chính là muốn lực lượng của bảy người thu lại làm một khiến cho chênh lệch với đối phương giảm đi.

Đái Mộc Bạch vung chân, một cước xuất quét ngang ra, trực tiếp đánh đến hai chân của Thạch gia huynh đệ.

Lúc này Tiểu Vũ cũng Chu Trúc Thanh cũng đồng thời lao ra ngoài, phân biệt hướng ra hai bên sau lưng Thạch gia huynh đệ, tiến đến Hoàng đấu chiến đội ở phía sau.

Quy giáp của Thạch gia huynh đệ ầm ầm rơi xuống đất, do hai chân nhanh chóng co ngắn lại rồi thu vào bên trong quy giáp. Mắt thấy một cước này của Đái Mộc Bạch sẽ đá vào quy giáp, Lam Ngân Thảo quấn bên hông hắn đột nhiên phát lực, đưa hắn kéo lại phía sau một thước, khiến cho một cước này không trúng vào cái gì cả.

Nếu như Đường Tam chỉ có Lam Ngân Thảo vũ hồn, thì hắn cũng không có khả năng khống chế từng cây Lam Ngân Thảo tỉ mỉ chính xác đến như vậy. Dù sao lực lượng bị chia nhỏ, muốn khống chế thật chính xác tuyệt không dễ dàng, nhưng mà trong tay hắn lại có tuyệt học của Đường Môn là Khống Hạc Cầm Long, bằng cách dựa vào đặc thù của công pháp này, hắn hoàn toàn có khả năng khống chế toàn diện như vậy.

Lúc trước một kích của Đái Mộc Bạch đánh lên trên quy giáp của đối thủ Đường Tam thấy rất rõ ràng, hắn hiểu được lực phòng ngự của hai vị huyền quy hồn sư này tuyệt đối không có bất kì hồn kĩ nào của bọn họ trong giai đoạn này có thể công phá được. Một cước khi nãy của Đái Mộc Bạch mà đá trúng vào trên quy giáp đó, sợ rằng không đả thương được địch thủ mà đã tự gây tổn thương cho mình trước rồi.

Ngọc Thiên Hằng đang lơ lửng trên không trung mắt thấy lôi điện Long trảo của mình kích không trúng, trong giây lát ngẩn người ra, hắn một cước đạp lên trên quy giáp của huyền vũ quy hồn sư, thân thể trong nháy mắt tăng tốc, trực tiếp vượt qua Đái Mộc Bạch hướng đến Đường Tam ở phía sau vọt tới. Cánh tay của Lam điện phách vương long lại huy động, hình thành một cái lôi điện long trảo, bắt quá lần này mục tiêu lại là Đường Tam.

Thân là đội trưởng của Hoàng đấu chiến đội, Ngọc Thiên Hằng đã nhìn ra nhân vật quan trọng nhất trong chiến đội của đối phương không phải là không phải là Đái Mộc Bạch có thực lực cực mạnh mà là gã đội viên khống chế hệ hồn sư, người dùng Lam Ngân Thảo quấn quanh trên người mỗi gã đội viên, Thiên Thủ Tu La.

Chỉ cần có thể tấn công thắng điểm này thì thế trận của đối phương không cần công cũng tự bị phá.

Ngay khi lôi điện long trảo của Ngọc Thiên Hằng xuất ra, hắn đã ngay lập tức xuất hiện trước mặt Đường Tam, hắn kinh ngạc phát hiện khống chế hệ hồn sư trước mặt này hai mắt lúc này đã hoàn toàn biến thành màu tím, dưới chân khẽ nhúc nhích một chút, cả thân thể nhìn qua đã có chút mơ hồ.

Tại bộ pháp kì dị như vậy, phần thân trên của hắn tuy bất động nhưng thân thể đã di chuyển ra cách xa hơn tám thước, lôi điện long trảo chỉ có thể mạnh mẽ oanh kích lên trên mặt đất.

Đường Tam cước đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, quang mang của đệ nhất hoàn hồn phóng xuất ra, vô số Lam Ngân Thảo từ dưới đất ùa lên, hướng lên không trung quấn quanh thân thể Ngọc Thiên Hằng, cùng lúc đó hắn chợt giữ chặt Lam Ngân Thảo đang quấn quanh eo đồng đội ra, rồi kéo mạnh về phía sau, trong phút chốc cả chiến trường xuất hiện một màn quỷ dị.

Ở bên Hoàng đấu chiến đội, Hắc báo hồn sư Áo Tư La đã đón đánh thân ảnh của Chu Trúc Thanh đang lao sâu vào trong.

Trên không trung, Phong linh điểu hồn sư cũng nhanh chóng xuất ra đệ nhất hồn hoàn, tiếng gió thét mang theo đao phong hướng về phía Tiểu Vũ, hai bên viền của đôi cánh do hai tay hắn biến hóa thành đã biến thành giống như đao nhận sắc bén. Đây chính là đệ nhất hồn kĩ của hắn.

Ngay khi hai vị mẫn công hệ hồn sư của Hoàng đấu chiến đội mắt thấy đối thủ đã đến gần sát, đột nhiên trong lúc đó đối thủ của bọn họ vô thanh vô tức biến mất. Trong nháy mắt biến mất, Tiểu Vũ còn nở nụ cười hướng đến Phong linh điểu hồn sư Ngự Phong khoát khoát tay, rõ ràng hết thảy đều nằm trong kế hoạch.

Hai đạo thân ảnh xinh đẹp liền tiến vào trong không trung, không phải vọt về phía trước mà là về sau lưng, các nàng cùng lúc bắn lên còn có Đái Mộc Bạch đang đứng trước huyền vũ quy hồn sư. Sử Lai Khắc thất quái ba gã chủ công cùng một lúc đồng thời lui về phía sau, mục tiêu của bọn họ chỉ có một.

" Không tốt, trúng kế rồi, đồ sâu bọ !" Độc Cô Nhạn sắc mặt đại biến, thân thể giống như linh xà cấp tốc hướng về phía trước phóng đi, những thành viên khác trong Hoàng đấu chiến đội cũng cảm thấy không ổn, nhưng phản ứng của bọn họ vẫn là chậm.

Một ngọn lửa màu tử hồng mênh mông từ trên người Mã Hồng Tuấn bạo phát, ngay sau đó hai cái hồn hoàn trên người hắn gần như đồng thời lóe sáng, một ngọn lửa tử hồng sắc to như một cột trụ lớn điên cuồng phun ra, trực tiếp phá không hướng đến Lam điện phách vương Long hồn sư Ngọc Thiên Hằng.

Những phát sinh trước mắt hết thảy đều có trong kế hoạch của Đường Tam, Đái Mộc Bạch công kích chỉ là để hấp dẫn đối thủ, đã biết Thạch gia huynh đệ chính là huyền vũ quy hồn sư, bọn họ thế nào lại có thể cho rằng Đái Mộc Bạch trong thời gian ngắn giải quyết được đối thủ đây?

Mà Đường Tam dùng Lam Ngân Thảo không chỉ để trợ giúp Đái Mộc Bạch hóa giải đòn tấn công của Ngọc Thiên Hằng, chỉ lo lắng Đái Mộc Bạch bị công kích của đối phương gây áp chế, điều trọng yếu hơn là khiến cho Ngọc Thiên Hằng chú ý tới mình.

Ngọc Thiên Hằng thực ra đã có thể rút lui, hoặc là có thể do sâu bên trong nội tâm của hắn đối với đội ngũ trước mắt này nhìn qua đã thấy thực lực yếu hơn rồi nên sinh lòng khinh thường, hơn nữa Tiểu Vũ cùng Chu Trúc Thanh phóng đi không gây trở ngại cho hắn, khiến cho hắn phạm vào một sai lầm chí mạng, đơn độc xâm nhập vào đội ngũ đối phương.

Dưới chân, Lam Ngân Thảo dày đặc đang điên cuồng quấn quanh thân thể dần lên, mặt khác Phượng Hoàng Hỏa Tuyến mang theo nhiệt độ tăng cường từ Dục Hỏa Phượng Hoàng ngang nhiên đánh tới, sau lưng thì Tà Mâu Bạch Hổ, Nhu Cốt Mị Thỏ, U Minh Linh Miêu ba chủ công đã phong bế kín toàn bộ đường lui.

Lúc này Ngọc Thiên Hằng đã bị vây trong kết cục chỉ chờ chết.

Trước khi đoàn chiến bắt đầu, Đường Tam cùng đồng bọn đã cẩn thận thảo luận về đối thủ của bọn họ, bất luận phân tích thế nào bọn họ vẫn hiểu được thực lực so với đối phương còn thua kém nhiều lắm. Nếu chỉ bằng như vậy mà ngạnh kháng thì căn bản không có khả năng chiến thắng. Muốn từ trường đoàn chiến đấu hồn này thu được thắng thì phải tìm hiểu thật kĩ về lực lượng của đối phương.

Hoàng đấu chiến đội cực mạnh chính là cường công hệ hồn sư Lam điện phách vương Long vũ hồn Ngọc Thiên Hằng, hắn chẳng những hồn lực cao nhất lại là đội trưởng của Hoàng chiến đấu đội. Lực công kích của hắn chính là cây thương sắc bén nhất của Hoàng đấu chiến đội, tinh thần chiến đấu lại càng đứng đầu cả Hoàng đấu chiến đội. Nếu có thể đem trường mâu này chặt gẫy vậy thì trường đoàn chiến hồn đấu này sẽ không còn nhiều chênh lệch.

Đang ở trên không trung, Ngọc Thiên Hằng đối với Lam Ngân thảo của Đường Tam cũng không thể né tránh, đầu tiên khi bị quấn vào, hắn tựu không để ý thân thể mình đã bị Lam Ngân Thảo quấn quanh, cánh

tay phải đánh ra, một lôi điện long trảo xuất hiện hướng đến Phượng Hoàng Hỏa Tuyến của Mã Hồng Tuấn đánh tới.

Giữa không trung một trận âm thanh như lôi đình nổ vang, vô số hỏa diễm màu tím toán loạn bay ra tứ phía, trong một khắc trở nên huyễn lệ tựa yên hoa nở rộ.

Mặc dù Ngọc Thiên Hằng mới thi triển đệ nhất hồn kĩ của hắn nhưng hồn lực lại so với Mã Hồng Tuấn lại không chênh lệch nhiều lắm, chỉ dựa vào lực lượng của lôi điện long trảo đã phá nát công kích Phượng Hoàng Hỏa Tuyến của Mã Hồng Tuấn.

Ngọc Thiên Hằng làm sao lại không biết chính mình đang lâm vào một trạng thái nguy cơ cực độ, trong nguy hiểm áp bức, hắn đồng thời bộc phát tất cả tiềm lực, đệ nhị đệ tam hai cái hồn hoàn đồng thời sáng rực lên. Vào giờ phút này, hắn căn bản không thể giữ lại nữa, chỉ cần có thế phá ta sát cục trước mắt của đối phương thì thắng lợi của đoàn chiến đấu hồn này sẽ thuộc về Hoàng đấu chiến đội.

Lam điện phách vương long ngàn năm, hồn kĩ Lôi Đình Chi Nộ phát động. Ngọc Thiên Hằng trên người trong nháy mắt bạo phát một đoàn lôi quang cực kì chói mắt, nương theo lực của một tiếng nổ mạnh, Lam Ngân Thảo đang quấn quanh người hắn trong nháy mắt hóa thành tro bụi, bay toán loạn khắp nơi.

Lôi đình chi nộ, hiệu quả : trong thời gian nhất định, Lam điện phách vương Long hồn sư ở trạng thái cuồng bạo, lôi điện tăng thêm một trăm phần trăm, hồn lực tăng thêm năm mươi phần trăm.

Nếu như hắn không chủ động đình chỉ kĩ năng, thì sẽ tiêu hao đến hết sạch hồn lực mới dừng.

Mà mỗi lần phát động Lôi Đình Chi Nộ, thân thể sẽ hao phí rất nhiều hồn lực, đối với thân thể sẽ sinh ra tổn thương không nhỏ, nếu không phải lâm vào nguy cơ thế này, Ngọc Thiên Hằng cũng sẽ tuyệt không dễ dàng phóng thích đệ tam hồn kĩ ra như vậy.

Lam Ngân Thảo vốn không dẫn điện, nhưng Lôi Đình Chi Nộ ẩn chứa năng lượng thật quá mức khổng lồ, Lam Ngân Thảo không cách nào ngăn cản được nguồn năng lượng đó nổ mạnh.

Nhưng đồng thời ngay khi Lôi Đình Chi Nộ bộc phát, thì ngọn lửa tử hồng sắc đã oanh kích ngay trước ngực Ngọc Thiên Hằng. Lôi điện long trảo của hắn dù sao cũng chỉ là đệ nhất hồn kĩ, mặc dù có thể đánh trúng Phượng Hoàng Hỏa Tuyến nhưng Mập Mạp vốn là vũ hồn biến dị, không thể dễ dàng đối phó như vậy. Phượng Hoàng Hỏa Tuyến cuồn cuộn không dứt, phát huy ưu thế hoàn toàn, thừa dịp Lam Ngân Thảo trên người đối thủ nổ tung, đã liền mạnh mẽ oanh kích lên trên người Ngọc Thiên Hằng.

Ngọc Thiên Hằng rống to một tiếng, hắn cũng không quản Phượng Hoàng Hỏa Tuyến đang oanh kích, thân thể tại không trung mạnh mẽ thay đổi, quay mặt hướng đến ba người Đái Mộc Bạch phía sau lưng, hét lớn một tiếng :" Lôi Đình Vạn Quân."

Vô số điện xà vốn đang bao phủ chung quanh thân thể hắn đồng thời phóng ra, một khắc sau đã hóa thành vô số lôi điện hướng bốn phương tám hướng bạo phát ra.

Đây mới chính là một kích toàn lực chính thức của Ngọc Thiên Hằng, với Lôi Đình Chi Nộ lôi điện tăng thêm một trăm phần trăm, đệ nhị hồn kĩ của hắn là Lôi Đình Vạn Quân bộc phát với lực công kích mạnh hơn vô cùng.

Trước tiên đã khiến Phượng Hoàng Hỏa Tuyến của Mập Mạp mạnh mẽ nổ tung, mà đại bộ phận lôi điện của Lôi Đình Vạn Quân đều hướng đến ba người Đái Mộc Bạch, Tiểu Vũ cùng Chu Trúc Thanh.

Chỉ cần có thể ngăn trở bọn họ thậm chí là đả thương bọn họ, Ngọc Thiên Hằng có thể tin tưởng trong trạng thái Lôi Đình Chi Nộ, hắn có thể mang đến cho đối phương những thương tổn thật lớn.

Mà khi đó hắn cũng chẳng cần lui bước, đồng bọn của hắn cũng sẽ tự động đến chiến trường bên này, cùng tập trung công kích đối thủ.

Sử Lai Khắc thất quái có thể tại Tác Thác đại đấu tràng thu được chiến tích hai mươi bảy trận thắng liên tục, sao có thể dễ dàng bị đánh bại như vậy được. Lam điện phách vương Long vũ hồn sư Ngọc Thiên Hằng cho dù là mạnh mẽ, nhưng hắn cũng chỉ là một thân một mình xâm nhập.

Chu Trúc Thanh cùng Tiểu Vũ thân thể yên lặng ẩn ra sau lưng Đái Mộc Bạch, các nàng ban đầu đều được Lam Ngân Thảo của Đường Tam quấn quanh lưng, ngay khi đến gần Đường Tam, ba người hiển nhiên hợp lại cùng một chỗ, thuận theo trước sau, tự nhiên là do Lam Ngân Thảo của Đường Tam điều khiển khống chế.

Đái Mộc Bạch ở trước mặt Ngọc Thiên Hằng, Chu Trúc Thanh cùng Tiểu Vũ ở vị trí thứ hai và thứ ba sau lưng hắn.

Mà ngay khi Ngọc Thiên Hằng xuất ra đệ tam hồn kĩ Lôi Đình Chi Nộ, Đái Mộc Bạch cũng lập tức phóng ra hồn kỹ của hoàn hồn ngàn năm của mình, Bạch Hổ Kim Cương Biến.

Vũ hồn Bạch Hổ phụ thể khiến cho thân thể hắn bành trướng trở nên hùng tráng, quần áo trên thân thể bị rách hoàn toàn, lộ ra cơ thể được phồng lên kinh khủng,...quỷ dị nhất là trên da tay hắn có xuất hiện một cái điều văn (hoa văn) màu đen.

Đôi hổ chưởng xoay một vòng, mặt trên xuất hiện những móng vuốt sắc bén như những ngọn đao màu bạc, ... kì lạ nhất là toàn thân hắn từ trên xuống dưới đều bao phủ trong một tầng kim quang mãnh liệt, phảng phất như thân thể làm từ kim quang bình thường. Hai tròng mắt đỏ rực hiện ra quang mang màu máu, toàn thân đều mang theo khí phách của một vị vua trong loài thú.

Rồng cùng hổ đồng thời là một trong những vũ hồn mạnh nhất, cho dù hổ có yếu hơn rồng nhưng chênh lệch bất quá chỉ là một chút thôi, mà hồn lực của Đái Mộc Bạch còn cao hơn Ngọc Thiên Hằng cũng có một bậc mà thôi.

Cùng với tiếng hổ hống cuồng bạo, đôi mắt Tà Mâu của Đái Mộc Bạch trong nháy mắt hợp lại, quang mang màu vàng ở thân dưới của Bạch Hổ Kim Cương Biến hóa thành một đoàn quang mang chói mắt màu bạc chợt phóng ra, bạch quang trên không trung khếch tán, đạt tới đường kính hai thước, rồi tựa như một viên lưu tinh hướng đến trên người Ngọc Thiên Hằng đánh tới.

Đồng dạng là cường công hệ chiến hồn sư, cường lực vũ hồn cũng ngang ngửa, Đái Mộc Bạch cùng Ngọc Thiên Hằng hồn kỹ có chút giống nhau, Bạch Hổ Liệt Quang của trạng thái Bạch Hổ Kim Cương Biến gặp phải Lôi Đình Vạn Quân của trạng thái Lôi Đình Chi Nộ, sẽ xảy ra cục diện như thế nào?

Tia sét cùng liệt quang tại không trung ầm ầm va chạm, cả đấu hồn thai đều kịch liệt rung lên, lực nổ mạnh kinh khủng mãnh liệt được sinh ra, toán loạn bay khắp nơi

Người chủ trì đang lơ lửng trên cao quan sát xuống dưới chiến đấu, quang mang màu trắng chói mắt khiến trước mắt nàng một trận mở mịt, ngơ ngác tự nhủ :" Đây, đây thật sự chỉ là hồn tôn đấu hồn thôi sao?"

Sau khi phát động Lôi Đình Vạn Quân, thân thể Ngọc Thiên Hằng đã rơi xuống mặt đất, Đái Mộc Bạch cũng đồng thời hạ xuống, hồn lực cùng hồn kĩ toàn diện va chạm khiến cho hai người cơ hồ đồng thời lui về phía sau, Ngọc Thiên Hằng lui về phía sau ba bước, mà Đái Mộc Bạch chỉ lui về có hai bước, cả hai khóe miệng đều xuất ra một tia máu, hiển nhiên trong lần va chạm vừa rồi Đái Mộc Bạch chiếm thế thượng phong.

Cũng không thể nói Đái Mộc Bạch có thực lực mạnh hơn Ngọc Thiên Hằng, bởi vì Ngọc Thiên Hằng lúc trước đã phải ngạnh kháng ngọn lửa của Mập Mạp công kích, mặc dù Lôi Đình Vạn Quân đã triệt tiêu hết tác dụng của ngọn lửa, nhưng Phượng Hoàng Hỏa Diễm của Mập Mạp so với ngọn lửa bình thường nóng cháy hơn nhiều, đồng thời còn có tác dụng phụ, lúc này trước ngực Ngọc Thiên Hằng đã bị thiêu thành một mảng đen nhánh.

Càng huống chi Lôi Đình Vạn Quân mặc dù lực công kích vô cùng kinh khủng, nhưng phạm vi sát thương quá rộng, mà công kích của Đái Mộc Bạch lại rất tập trung, hồn lực được ngưng tụ. Hiển nhiên luồng Bạch Hổ Liệt Quang của Đái Mộc Bạch sẽ chiếm được thượng phong. Mặc dù như vậy, Ngọc Thiên Hằng cũng chỉ lui ra sau so với Đái Mộc Bạch một bước, có thể thấy được Lam điện phách vương long vũ hồn bá đạo đến mức nào.

Đáng tiếc Thất bảo lưu ly tháp của Trữ Vinh Vinh chưa có thêm hiệu quả tăng cường gì đối với hồn kĩ, chỉ mới có tăng cường về lực lượng cùng tốc độ. Nếu không có thể nói một kích này của Đái Mộc Bạch, có thể sẽ để lại cho đối phương nhiều thương tổn hơn nữa.

Đái Mộc Bạch mặc dù bên ngoài có ưu thế hơn một chút nhưng thực tế cả thân thể hắn giờ đã hoàn toàn run rẩy, Bạch Hổ Kim Cương hộ thân cùng với Bạch Hổ Kim Cương Tráo cũng không thể đem toàn bộ lực lượng của Lôi Đình Vạn Quân triệt tiêu hết được.

Chỉ là hướng đối thủ công kích cũng không chỉ có một mình Đái Mộc Bạch mà là toàn thể Sử Lai Khắc thất quái chiến đội. Khi tấn công của Đái Mộc Bạch chấm dứt cũng đồng thời với việc hóa giải toàn bộ uy lực của Lôi Đình Vạn Quân, ngay lúc này một thân ảnh linh động yên lặng lóe lên, từ sau lưng hắn lao tới.

U Minh Đột Thứ của Chu Trúc Thanh tốc độ được đề cao đến cực hạn, thân thể thậm chí tại không trung còn sinh ra liên tiếp tàn ảnh, hai cái hồn hoàn trên người đồng thời bạo phát. Ngọc Thiên Hằng thân thể còn chưa đứng vững, Chu Trúc Thanh đã như chợp vọt đến sát người hắn.

U Minh Linh Miêu đệ nhị hồn hoàn hồn kĩ, U Minh Bách Trảo phát động.

Vô số trảo ảnh hợp lại tạo thành một cái lưới dao sắc bén kinh khủng, Ngọc Thiên Hằng lúc này đang ổn định khí huyết như muốn sôi lên trong cơ thể, lúc trước Lôi Đình Vạn Quân đã phóng xuất ra quá nhiều lôi điện lực, khiến lúc này đang vị vây trong hiểm cảnh, không có cách nào thoát ra được.

Thời khắc mấu chốt này, tố chất trong cơ thể của Ngọc Thiên Hằng hiển lộ, không bởi vì nguyên nhân bị đối thủ công kích mà bối rối. Cánh tay Lam điện phách vương long hoành không hi vọng có thể hóa giải công kích của Chu Trúc Thanh.

Nhưng tốc độ công kích của Chu Trúc Thanh quả thật quá nhanh, phụ trợ của Thất bảo lưu ly tháp về lực lượng cùng tốc độ giúp U Minh Bách Trảo của nàng đều hoàn toàn đều đánh trúng mục tiêu. Vô số tia lửa từ trên cánh tay của Ngọc Thiên Hằng xuất hiện, đồng thời còn ẩn hiện một vài tia máu.

Ngọc Thiên Hằng cũng chỉ có thể phòng vệ những bộ phận yếu hại trên cơ thể mình thôi, còn lại cánh tay, bả vai, hai chân đều bị U Minh Bách Trảo đánh trúng, gây ra tổn thương không nhỏ.

Phải biết rằng Chu Trúc Thanh năng lực chủ yếu là ở tốc độ cùng công kích, mỗi lần nàng phát động công kích đều sinh ra hiệu quả, mặc dù nhìn qua vết thương không sâu, nhưng hồn lực đã thẩm thấu vào bên trong mà điên cuồng phá hoại kinh mạch bên trong thân thể Ngọc Thiên Hằng.

Lôi Đình Chi Nộ rốt cục cũng giúp Ngọc Thiên Hằng trì hoãn được một lúc, lôi đình chi lực lại mãnh liệt bộc phát, nhưng ngay khi lôi điện đến sát người thì thân thể Chu Trúc Thanh lại lướt sang ngang mấy thước, vừa vặn hóa giải sự phản kích của Ngọc Thiên Hằng. Điều này không thể nghi ngờ cũng là do Đường Tam dụng Lam Ngân Thảo khống chế tiết tấu trận đấu.

Đau đớn kịch liệt từ hàng trăm vết thương truyền đến, sau lưng nóng bừng, hiển nhiên là bị cháy bỏng do Phượng Hoàng Hỏa Tuyến vừa công kích sau lưng, mà trước mặt địch nhân lại xuất hiện một người nữa, Ngọc Thiên Hằng chỉ biết cố gắng bị động chống đỡ, hi vọng viện quân sẽ kịp tới nếu không hắn sẽ phải gục xuống ở chỗ này.

Đề thăng hồn lực một lần nữa, Ngọc Thiên Hằng trong miệng phát ra tiếng rống tức giận, đón tiếp thân thể mềm mại của Tiểu Vũ đang lao tới bằng một cái Lôi điện long trảo.

Dưới sự phụ trợ của Lôi Đình Chi Nộ, cường độ cùng phạm vi của Lôi điện long trảo đều tăng lên gấp đôi, Tiểu Vũ lúc này đang vọt tới rất nhanh, hiển nhiên không có cách nào né tránh được.

Cùng lúc này, lực chiến đấu của Sử Lai Khắc thất quái chiến đội mới hoàn toàn bộc phát, đón đỡ Lôi điện long trảo nhưng thân thể của Tiểu Vũ không có chút nào ngừng lại, lôi điện kích thích khiến cho thân thể nàng thoáng có chút run lên, màu tím của đệ tam hồn hoàn rực sáng như muốn tuyên bố chấm dứt chiến đấu của Ngọc Thiên Hằng tại đây.

Đệ tam hồn hoàn kĩ của Nhu cốt mị thỏ: Thuấn di phát động.

Ngọc Thiên Hằng chỉ cảm thấy mắt hoa lên một trận, thân ảnh của Tiểu Vũ đột nhiên biến mất, thân thể mềm mại thon dài chợt xuất hiện ngay trước mắt mình., một búi tóc thật dài ngay lập tức quấn quanh cổ hắn, Tiểu Vũ đằng thân nhảy lên, hai tay nắm lấy long tí của Ngọc Thiên Hằng để phụ trợ phát lực, cố nén ảnh hưởng của lôi điện lực, hai chân đồng thời đặt lên vị trí của Ngọc Thiên Hằng.

Đệ nhất hồn kĩ của Nhu cốt mị thỏ : yêu cung phát động. Ngọc Thiên Hằng thân thể to lớn cũng không thể nào chống cự lại lực mạnh vậy được, thân thể lập tức bị quăng lên. Dù hồn lực của hắn cũng cao hơn Tiểu Vũ đến tám cấp, mặc dù Lôi Đình Chi Nộ làm mất của hắn năm mươi phần trăm hồn lực, thân thể lúc này cũng đã đạt tới trạng thái cực hạn, hơn nữa lực lượng của Tiểu Vũ lại được Thất bảo lưu ly tháp gia tăng thêm hơn ba mươi phần trăm, khiến cho hắn đối với nhu kỹ của Tiểu Vũ không cách nào ngăn cản được.

Trong khi thân thể của Ngọc Thiên Hằng xẹt qua trước mặt của Đái Mộc Bạch, một đôi hổ chưởng của Đái Mộc Bạch cũng đồng thời hướng đến sườn của hắn mà đánh tới.

Không thể không nói, mặc dù Ngọc Thiên Hằng đã chịu rất nhiều thụ thương, nhưng kinh nghiệm khi chiến đấu của hắn lại cực kì phong phú, trong lúc miễn cưỡng dùng long tí che ở phần ngực và bụng, dụng cánh tay thật chắc chắn này ngạnh kháng đợt tấn công của Đái Mộc Bạch, âm thanh vỡ vụn của xương cốt truyền đến, hai chưởng này chỉ có ba mươi phần trăm lực lượng mà Đái Mộc Bạch từ trong run rẩy khôi phục được tích tụ đánh ra, sợ rằng long tí của Ngọc Thiên Hằng dù có phòng ngự xuất sắc đến mấy đi nữa cũng phải nhận lấy hậu quả gẫy xương tay. Cả thân thể được Đái Mộc Bạch " trợ giúp" nên tốc độ bay hướng đến phe Hoàng đấu chiến đội càng nhanh hơn.

Từ lúc Ngọc Thiên Hằng vọt qua huyền vũ quy hồn sư phát động công kích đến lúc Sử Lai Khắp thất quái phối hợp gây ra thương tích nặng nề cho Ngọc Thiên Hằng, tất cả cũng chỉ trải qua một thời gian cực kì ngắn ngủi mà thôi.

" Oanh …" Thân thể Ngọc Thiên Hằng mạnh mẽ đập lên trên quy giáp của hai đã huyền vũ quy hồn sư mới dừng lại được, toàn thân đầy vết máu tươi, trong miệng máu tươi cũng ào ạt phun ra. Dưới sự công kích liên tục, hăn đã bị thương nặng, ngay cả một thân Lôi Đình Chi Nộ cũng bị Sử Lai Khắc thất quái đánh cho tan tác. Đây là do Sử Lai Khắc thất quái không muốn giết người nên đã ra tay lưu tình, chứ nếu cả Đường Tam ra tay thì hắn không chỉ hộc máu như vậy thôi.

" Hỗn đản, ta sẽ giết các ngươi ."

Ngọc Thiên Hằng trọng thương đã khiến cho cả Hoàng đấu chiến đội tức giận, nhất là đội phó Độc Cô Nhạn, ngày thường chính là tri kỉ của hắn, nhìn bạn của mình bị vây công đến trọng thương mà mình lại không thể cứu viện kịp, cảm giác này vô cùng thống khổ.

Giờ phút này, nàng đã hoàn toàn quên mất lời nói của Tần Minh, trong tiếng rít, đệ tam hồn hoàn trên người rực sáng. Hai tròng mắt bích lục nhanh chóng chuyển hoàn toàn sang màu tím, ngay cả bích lục lân phiến bao trùm trên đuôi rắn cũng phủ một lớp quang mang màu tím nhạt, hé miệng, phun ra một ngụm sương tím nồng đậm, nhanh chóng khuyếc tán trong không trung, hướng Sử Lai Khắc thất quái mà bay đến.

"Quay lại." Đường Tam hét loén một tiếng, đem Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh cùng với Tiểu Vũ đang xông lên công kích kéo về phía sau mình, lúc này, hắn đứng ở mũi tiên phong của Sử Lai Khắc thất quái. Mà Phong Linh điểu hồn sư cùng với Hắc Báo hồn sư bên phía đối phương vốn định lợi dụng tốc độ để phát động công kích, mắt nhìn thấy làn sương màu tím phun ra, đã cuống quít dừng lại, lùi về hai phía bên cạnh. Hiển nhiên, bọn chúng đối với làn sương tím do Độc Cô Nhạn phun ra cực kỳ kiêng kỵ.

Đường Tam sắc mặt ngưng trọng nhìn kỹ làn sương màu tím đang từ từ lan tới. Lúc này, sương tím giống như tấm bình phong, ngăn cách hai đội, hơn nữa lại hướng về phía Sử Lai Khắc thất quái chậm rãi tiếp cận. Ngoài việc rời khỏi đấu hồn thai, nếu không bọn chúng chắc chắn sẽ bị làn sương tím này bao phủ.

Độc vụ chưa tới, đã truyền đến mũi một mùi tanh tưởi, khiến cho người khác chỉ buồn nôn, đầu óc mê man. Sử Lai Khắc thất quái không chút do dự ăn một cây tiểu tịch tràng của Áo Tư Tạp, còn Áo Tư Tạp nhanh chóng chế ra thêm tiểu tịch tràng giải độc chuẩn bị cho mọi tình huống có thể xảy ra.

Hai tay đặt trên Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ ben hông, Đường Tam thoáng suy tư trong chốc lát, lạnh nhạt nói: "Chẳng qua chỉ là Bích lân ngũ độc của Bích lân xà mà thôi. Xem ta phá xà độc của ngươi đây." Đường Tam hai tay giơ lên, xuất hiện hai túi nước rất lớn, mỗi một túi nước đựng mười cân nước, dưới tình huống bình thường, là đồ chỉ sử dụng cho những chuyến đi dài.

Đường Tam hai tay dùng sức vung lên, đem hai cái túi da vứt lên không trung, đồng thời hét lớn một tiếng: "Lão đại, Bạch hổ liệt quang ba, Mập mạp, Phượng hoàng hoả tuyến, phát động."

Sử Lai Khắc thất quái liên thủ không phải chuyện ngày một ngày hai, Mã Hồn Tuấn cùng với Đái Mộc Bạch nhanh chóng lĩnh hộ, mà lúc này Đái Mộc Bạch vẫn ở trong trạng thái Bạch hổ kim cương biến, không chút do dự phun ra một ngụm Bạch hổ liệt quang ba, bắn thẳng về phía cái túi Đường Tam vứt ra. Phượng hoàng hoả tuyến của mập mạp theo sát ngay sau.

Phanh.

Hai cái túi nước trước Bạch hổ liệt quang ba, không nghi ngờ bị nghiền nát trong nháy mắt, "nước" bên trong bị hồn lực mãnh liệt đánh sâu vào, hoá thành một màn hơi nước bay lên tản ra tứ phía, mà chính lúc này, Phượng hoàng hoả tuyến của tên mập mạp tới, trong phút chốc, hơi nước hoàn toàn biến thành hoả vụ, mang theo một cỗ mùi hương đặc thù lan ra tràn ngập toàn trường, hoàn toàn đem đám sương màu tím kia bao phủ bên trong. Đám sương mù dày đặc kia gặp hoả vụ tất nhiên bị thiêu đốt, phát ra chuỗi âm thanh phốc phốc liên tiếp, trong nháy mắt biến mất. Trên không, dưới ánh sáng của ngọn đèn, chỉ còn vỏ của hai cái túi nước sau khi bị nghiền vụn từ từ hạ xuống, bình chướng giữa hai đội đã hoàn toàn biến mất.

"Không, không có khả năng, ngươi làm thế nào có thể phá được Bích lân tử độc của ta?" Độc Cô Nhạn ngơ ngác nhìn Đường Tam phía đối diện, trong mắt ngập tràn thần sắc không tin. Không chỉ là nàng, từng thành viên trong Hoàng Đấu chiến đội rồi hơi chút ngây dại.

Đối với Bích lân xà độc của Độc Cô Nhạn bọn họ cực kỳ rõ ràng, cho dù là mạnh như Ngọc Thiên Hằng cũng không dám để bị nhiễm phải. Cái đệ tam hồn kỹ này của Độc Cô Nhạn là công kích chí độc, độc tố tác dụng cực nhanh, chỉ cần hơi chạm phạm phải một điểm sương mù màu tím, trong ba khắc sẽ hoá thành nước mà chết.

Tần Minh đứng xa tận cửa thông đạo lúc chứng kiến làn sương tím vốn trong lòng đã khẩn trương, định xuất ngôn ngăn cản, nhưng hắn chưa kịp mở miệng, tử vụ của Độc Cô Nhạn đã bị hoá giải, cũng nằm ngoài sự tưởng tượng của hắn.

Đường Tam mở miệng lạnh nhạt nói: "Bích lân xà độc chẳng qua chỉ là chút tài mọn mà thôi, nếu Bích lân ngũ độc tới đây, không chừng có thể khiến ta chú ý một chút. Bích lân xà độc của ngươi còn chưa đủ hoả hầu."

Độc, là thứ khiến Đường môn thành danh, chính thức khiến kẻ khác sợ hãi. Chơi độc trước mặt Đường Tam, giống như chơi đao trước mặt Quan Công, không khác nhau chút nào.

Phương pháp phá giải của Đường Tam kỳ thật vô cùng đơn giản, trong hai túi nước của hắn thực ra không phải là nước, mà là rượu có độ rất cao. Hơn nữa trong đống rượu này, còn có bột hùng hoàng (lưu huỳnh thì fải). Rượu có thể khiến cho hùng hoàng phát huy hiệu quả hơn rất nhiều, bình thường mà nói, mỗi khi tiến vào địa phương có nhiều rắn, thì phải uống một ít, đề phòng rắn rết chuột kiến cắn phải.

Đường Tam vứt túi nước ra, lợi dụng Bạch hổ liệt quang ba của Đái Mộc Bạch biến đem rượu tán thành hơi rượu trong không trung, lại dùng Phượng hoàng hoả tuyến của mập mạp, ngay lập tức đem xà độc thiêu đốt không còn một chút nào. Bích lân xà độc mặc dù là kịch độc, nhưng trước ngọn lưa vô tình kia cũng không các nào tồn tại. Đường Tam ngay khi biết vũ hồn của Độc Cô Nhạn là Bích lân xà, hắn đã chuẩn bị đối phó thật tối với nàng. Đương nhiên, hùng hoàng tửu vẫn mang ở trên người hắn, Nhị Thập tứ kiều minh dạ nguyệt không gian lớn như vậy, không dùng chẳng phải quá lãng phí hay sao chứ?

Kỳ thật Đường Tam ngoài mặt mặc dù tỉnh táo, nhưng trong lòng vô cùng giật mình, độc tố Bích lân xà độc của Độc Cô Nhạn so với tưởng tượng của hắn còn bá đạo hơn nhiều. Mà từ khi đến thế giới này, hắn vẫn chưa có thời gian đi kiếm độc vật cùng dược vật để phối chế Đường Môn độc dược và giải dược. Khi đó, hắn mới có thể đem thực lực chánh thức của Đường Môn phát huy ra.

Chính lúc này, một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng từ sau lưng Hoàng Đấu chiến đội vang lên: "Các ngươi còn chờ cái gì nữa, một thất bại cỏn con thế đã khiến các ngươi e ngại đối thủ hay sao?"

Ngay sau đó, nương theo một cỗ hương thơm nhàn nhạt, một dạo quang mang màu trắng từ trên trời giáng xuống. Bạch quang kia nhìn cực kỳ quái lạ, hình thái giống cánh hoa, từ từ hạ xuống, trực tiếp rơi lên người Ngọc Thiên Hằng, phiêu phiêu dung nhập vào cơ thể của hắn.

Ngọc Thiên Hằng bị ngã vào lòng Độc Cô Nhạn, thân thể run rẩy một trận, vết thương bên ngoài của hắn

như có kỳ tích nhanhchóng khép lại, sắc mặt và toàn thân nhìn qua đã trở nên khá hơn rất nhiều, trực tiếp đứng lên, lạnh lùng nói: "Linh Linh nói rất đúng, chúng ta còn đang chờ cái gì nữa? Động thủ."

Ánh sáng lôi điện lại hiện ra, nỗi đau bị Sử Lai Khắc thất quái đánh cho trọng thương khiến Ngọc Thiên Hằng công kích trước tiên, xà điện toàn thân kích động, ngay cả long tí mới bị rạn xương cũng lại một lần nữa giơ lên.

Đúng vậy, quang mang màu trắng tựa như cánh hoa kia đúng là từ trên tay Diệp Linh Linh, phụ trợ hệ hồn sư duy nhất trong Hoàng Đấu chiến đội, phiêu phiêu xuất ra. Lúc này, đội hình Hoàng Đấu chiến đội đã không còn chỉnh tề như ban đầu, Sử Lai Khắc thất quái rốt cuộc cũng có thể chứng kiến vũ hồn của Diệp Linh Linh, Cửu Tâm Hải Đường. Trên tay của Diệp Linh Linh là một đoá hoa hải đường màu hồng phấn, cánh hoa pha bởi màu trắng và màu hồng phấn khiến cho đoá hải đường trở nê diễm lệ hơn, hình dáng ưu mỹ hơn. Cánh hoa cùng với chi mạn (tua hoa, chả bít là cái j nữa) từ trên tay Diệp Linh Linh rủ xuống, nhu mạn đón gió, rung rinh phấp phới, như mái tóc rủ xuống che đi khuôn mặt của nàng thiếu nữ, nâng niu trìu mến, vẻ đẹp rung động lòng người.

Lúc này trên người nàng tử quang mới thu liễm, hiển nhiên quang mang màu trắng hình cánh hoa chính là hồn hoàn kỹ năng ngàn năm của nàng.

Mắt nhìn thấy Ngọc Thiên Hằng tràn đầy sức sống lại vọt lên, Sử Lai Khắc thất quái sắc mặt không khỏi đồng thời đổi.

Phải biết rằng, vừa rồi bọn họ tiến hành công kích Ngọc Thiên hằng, có thể nói là dự mưu từ trước, cũng là biện pháp giảm đi sự chênh lệch với đối thủ, dù sao, đối thủ cường đại không phải chỉ có một mình Ngọc Thiên Hằng, nếu có thể làm cho Ngọc Thiên Hằng trước tiên mất đi lực chiến đấu, dưới tình huống hơn một người, tự nhiên bên mình sẽ có cơ hội rất lớn.

Nhưng lúc này Ngọc Thiên Hằng lại vọt tới, đại biểu không chỉ Hoàng Đấu chiến đội vẫn có đầy đủ chiến lực, mà điều càng khiến sĩ khí của Sử Lai Khắc thất quái bị đả kích nghiêm trọng chính là, Cửu Tâm Hải Đường hồn sư bên đối phương tuỳ thời có thể trị liệu thương thế, vậy thì tràng chiến đấu này làm sao còn có thể có cơ hội nữa?

Lúc này mọi người mới chánh thức hiểu được rõ ràng tại sao Trữ Vinh Vinh đối với Cửu Tâm Hải Đường lại vô cùng coi trọng. Phụ trợ hệ vũ hồn đặc thù này quả thật có điểm độc đáo của nó.

Có bài học lúc trước, Hoàng Đấu chiến đội hiển nhiên sẽ không chủ quan như trước nữa.

Hai gã Huyền vũ quy hồn sư theo sát sau lưng Ngọc Thiên Hằng, Phong Linh điểu hồn sư Ngự Phong trực tiếp đánh về phía Thất Bảo lưu ly Trữ Vinh Vinh đứng sau cùng của Sử Lai Khắc thất quái, Hắc Báo hồn sư Áo Tư La nhằm thẳng về phía Chu Trúc Thanh.

Mà từ miệng Độc Cô Nhạn vụ khí màu lục phiên nhiên phóng ra , bao phủ xung quanh toàn trường, lúc này, thành viên của Hoàng Đấu chiến đội, từng người nhét một vật gì đó vào trong miệng, đứng trong làn sương màu lục không có chút nào bị ảnh hưởng.

Đoàn chiến lúc này mới chánh thức hoàn toàn triển khai, mà cục diện do Đường Tam thật vất vả khống chế từ đầu đã không còn hiệu quả gì nữa.

Không thể bối rối, đó là vấn đề đầu tiên Đường Tam ý thức được.

Đái Mộc Bạch gầm nhẹ một tiếng, nghênh đón Ngọc Thiên Hằng trước mặt, Bạch Hổ Kim cương biến của hắn bị thời gian hạn chế, lúc này càng không thể trì hoãn, mà Lôi đình chi nộ của Ngọc Thiên Hằng tựa hồ không có thu hồi, hai đại hồn sư long - hổ đồng thời va chạm nhau.

Chu Trúc Thanh thân hình chợt loé lên, tranh tài với Hắc Báo hồn sư Áo Tư La, công kích cùng với hồn lực của nàng đều không bằng đối thủ, nhưng tốc độ muốn nhanh hơn không ít, trong khoảng thời gian ngắn không bị rơi vào thế hạ phong. Đương nhiên, đây là nhờ sự trợ giúp của Thất bảo lưu ly tháp của Trữ Vinh Vinh, nếu không, kém một cái hồn hoàn, nàng hoàn toàn không phải là đối thủ của Hắc Báo hồn sư. Lúc này bên cạnh Đường Tam chỉ còn một mình Tiểu Vũ, mập mạp đứng sau lưng đang dùng Phượng hoàng hoả tuyến cùng Phong Linh điểu hồn sư của bên đối phương không ngừng dây dưa, ngăn cản công kích của hắn hướng đến Trữ Vinh Vinh và Áo Tư Tạp, căn bản không giúp được gì.

Lúc này Đường Tam cùng Tiểu Vũ phải đối mặt, không chỉ là làn sương mù xanh biếc đang lan đến, mà còn có hai gã Huyền Vũ quy hồn sư cùng Bích lân xà hồn sư tuỳ thời có thể thi triển công kích.

---

52. Chương 51 - Dung Hợp Vũ Hồn Kỹ Chi U Minh Bạch Hổ

Huyền Vũ Quy hồn sư huynh đệ từ trong quy giáp đi ra dò xét, hai người đồng thời rống lên giận dữ, đệ nhị hồn hoàn trên người chợt lóe sáng, xung quanh quy giáp sáng lên mãnh liệt.

"Hóa thuẫn" Huynh đệ hai người cùng gầm nhẹ một tiếng, lập tức quy giáp trước ngực cùng phía sau lưng đồng thời tách ra tới tay bọn họ, biến thành một tấm chắn cực lớn. Không còn quy giáp bảo vệ trên người , bọn họ dường như càng thêm nhỏ đi rất nhiều, làm cho mọi người cảm thấy như hai tấm quy giáp được tách ra chính là lấy từ xương cốt, máu huyết của bọn họ vậy.

Từ trước tới giờ mọi người vẫn luôn chú ý tới đội trưởng của bọn họ là Ngọc Thiên Hằng - Lam Điện Phách Vương Long hồn sư. Nói đến lực chiến đấu, Thạch gia huynh đệ không kém hơn bao nhiêu so với Ngọc Thiên Hằng. Bất luận là Huyền Vũ Quy, Bạch Hổ vũ hồn của Đái Mộc Bạch hay là Lam Điện Phách Vương Long đều thuộc nhóm vũ hồn đỉnh cao. Chẳng qua là, trong trận chiến đấu hồn bình thường, căn bản không cần bọn họ phát huy sức mạnh của mình, mà trong hoàn cảnh này Ngọc Thiên Hằng đang bị thương nặng, khiến cho huynh đệ Thạch gia vốn rất trầm ổn cũng thực sự nổi giận. Lúc này, hồn hoàn của hai người đồng thời lóe sáng, trừng mắt nhìn Đường Tam.

Huynh đệ hai người liếc mắt nhau, đồng thời hét lớn một tiếng, hai tấm quy giáp thuẫn đang nắm trong tay lao vút về phía Đường Tam và Tiểu Vũ.

Quy Giáp Thuẫn xoay tròn trong không trung, chỉ riêng khí thế đã đủ khiến người khác phải kinh hãi… điều ký lạ nhất chính là mặt sau của mỗi tấm quy giáp thuẫn đều mang theo một đạo hồn lực màu vàng, hai huynh đệ Thạch gia liên thủ cùng nhau làm cho quy giáp thuẫn vốn đã sắc bén càng thêm kinh khủng, tựa như muốn cắt nát không khí thành từng mảnh nhỏ, lại mang theo âm thanh chói tai khiến người khác phải kinh tâm động phách.

Như một đám sương mù mang màu xanh nhạt bao trùm toàn trường, xông vào mũi, miệng mọi người mang theo vị ngọt nhàn nhạt mà vào. Mặc dù đã ăn tiểu tịnh tràng của Áo Tư Tạp nhưng trừ Đường Tam ra, Sử Lai Khắc thất quái tất cả đều cảm thấy choáng váng muốn ngất. May mắn vì tiểu tịnh tràng công hiệu kháng độc không tồi, mới có thể kiên trì không lộ ra dấu hiệu sắp bị thua.

Đến lúc này người có vẻ thoải mái nhất lại là Đái Mộc Bạch đang đối diện kẻ mạnh nhất bên phía đối phương. Hắn cùng Ngọc Thiên Hằng giao thủ đã biết được đối thủ của mình còn chưa khôi phục đến trạng thái tốt nhất. Cánh hoa kỳ dị kia mặc dù phát ra bạch quang trợ giúp cho Ngọc Thiên Hằng chữa thương, nhưng hồn lực còn chưa khôi phục hoàn toàn. Vì biết rằng lúc trước vì bị Sử Lai Khắc thất quái vây công , hồn lực đã tiêu hao phần lớn, giờ đây so với Đái Mộc Bạch còn muốn yếu hơn một chút.

Vết thương ngoài da tuy đã nhanh chóng khôi phục, nhưng cánh tay cực mạnh của Lam Điện Bá Vương Long sau khi bị gãy xương miễn cưỡng liền lại nhưng hắn cũng không dám dùng sức quá độ. Lúc này chỉ bằng vào lôi điện năng lực hắn chỉ đành tránh né Đái Mộc Bạch. Vốn hồn lực bây giờ đã thấp hơn Đái Mộc Bạch, lại bị thất bảo lưu ly tháp trợ giúp cho Đái Mộc Bạch, Ngọc Thiên Hằng chỉ còn cách chọn phương pháp du đấu, tận lực phát huy hiệu quả tê liệt của lôi điện, bất quá cũng không dám cùng Đái Mộc Bạch liều mạng.

Đái Mộc Bạch dù có muốn kết thúc đối thủ cũng không làm được, có thể trở thành khống chế hệ hồn sư Bích Lân Xà , khả năng dùng độc khống chế của Độc Cô Nhạn không thể coi thường. Nếu không phải Đường Tam tận dụng sự quen thuộc với các loại kịch độc của bản thân, bằng vào hùng hoàng liệt tửu hóa giải đệ tam hồn kỹ cực mạnh của nàng là Bích Lân Tử Độc, chỉ sợ lúc này toàn bộ Sử Lai Khắc thất quái đã ngã xuống.

Bên kia Chu Trúc Thanh cùng Mã Hồng Tuấn cũng không có lạc quan như vậy. Hai người đối mặt với đối thủ so với mình còn muốn cao hơn bảy, tám cấp hồn lực. Mặc dù hiệu quả của Thất bảo lưu ly tháp có thể

làm cho khoảng cách chênh lệch về hồn lực với đối phương được thu nhỏ lại, nhưng dù sao kém hơn một hồn hoàn cũng không phải là khoảng cách có thể bù lấp được.

Nhiều hơn một hồn hoàn không chỉ đơn giản là nhiều hơn một hồn kỹ. Hồn hoàn khi được hấp thu sẽ làm cho thuộc tính của hồn lực tăng theo. Tựa như sau khi Đường Tam tiến vào ba mươi cấp cảnh giới thì lực lượng khống chế các phương diện đều được tăng cao.

Mã Hồng Tuấn mặc dù vũ hồn là phượng hoàng thuộc loài bay lượn, nhưng hắn lại không thể bay, chỉ có thể bằng vào Phượng Hoàng Hỏa Tuyến để làm tiêu hao đối thủ. Nhưng Phong Linh điểu hồn sư Ngự Phong công kích cực kỳ xảo trá, đôi cánh của hắn giống như lưỡi dao sắc bén tùy thời có thể phủ xuống công kích, chỉ cần Mã Hồng Tuấn hơi chậm một chút thì rất có thể bị một kích trí mệnh của hắn.

Càng làm Mã Hồng Tuấn buồn bực hơn là Ngự Phong chính là năng lực của gió. Mặc dù hắn không dám để cho phượng hoàng hỏa diễm đốt cháy, nhưng nhờ đôi cánh xao động, tạo ra sức gió có thể hóa giải được công kích của Phượng hoàng hỏa diễm.

Vì không thể tới gần đối phương được, Mã Hồng Tuấn không nhịn được phải mở ra kỹ năng Dục Hỏa Phượng Hoàng mà từ trước tới nay chưa từng dùng đến. Kỹ năng này có thể làm cho lực công kích của Phượng Hoàng Hỏa Tuyến bảo trì được lực công kích ở trạng thái tốt nhất, tạm thời chế trụ được đối thủ nhưng hồn lực của hắn sẽ tiêu hao hết phần lớn.

Nếu không phải Áo Tư Tạp thỉnh thoảng cho hắn ăn một cây đại hương tràng, chỉ sợ cũng không kiên trì được đến bây giờ.

Tình huống của Chu Trúc Thanh so với Mã Hồng Tuấn còn muốn thảm hơn. Mã Hồng Tuấn còn có Áo Tư Tạp trợ giúp nhưng nàng thì chỉ dựa vào thực lực của chính mình để duy trì.

Bình thường tốc độ của Hắc Báo hồn sư Áo Tư La so với Chu Trúc Thanh còn nhanh hơn, Hắc báo vũ hồn chính là tồn tại cực kỳ xuất sắc trong mẫn công hệ vũ hồn. Chu Trúc Thanh được Thất bảo lưu ly tháp gia tăng tốc độ cũng không thể nào bù khuyết được chênh lệch về tốc độ giữa hai người, chỉ có thể không ngừng du đấu cùng đối thủ.

Áo Tư La công kích càng ngày càng mãnh liệt, hồn lực dần dần tiêu hao, Chu Trúc Thanh đã sắp không còn kiên trì được nữa.

Đái Mộc Bạch ở bên nhìn thấy hét lên: "Trúc Thanh, tới bên này với ta!". Chu Trúc Thanh nghe vậy, thân hình chợt lóe lên, tới bên cạnh Đái Mộc bạch.

Ngọc Thiên Hằng đã không tạo được áp lực cho Đái Mộc Bạch, nhờ Bạch Hổ Kim Cương Biến, Đái Mộc Bạch mạnh mẽ bức lui Áo Tư La. Chu Trúc Thanh vừa đến đã tạo thành cục diện hai đối hai. Cứ như vậy nguy cơ của nàng tạm thời được giải quyết, tuy nhiên Ngọc Thiên Hằng có Áo Tư La trợ giúp khiến hắn cũng có cơ hội để thở.

Bên kia bốn bề đều thấy quy giáp thuẫn phá không mà bay tới. Quy giáp xoay tròn theo bốn hướng bất đồng nhằm về phía Đường Tam mà công kích.

"Tiểu Vũ." Đường Tam làm một thủ thế đơn giản để ra hiệu. Tiểu Vũ nhẹ nhàng nhảy lên tới trước mặt Đường Tam. Đường Tam hai tay dùng sức, từ dưới chân Tiểu Vũ hất mạnh làm thân thể Tiểu Vũ như đạn pháo bắn lên, bay ra ngoài.

Phòng ngự mạnh nhất của Huyền Vũ Quy hồn sư không thể nghi ngờ là quy giáp, mà lúc này quy giáp đã phát ra, vì vậy lực phòng ngự của bọn họ tự nhiên sẽ giảm đi rất nhiều.

Đường Tam không phải không nghĩ tới để cho Tiểu Vũ đi công kích khống chế hệ hồn sư Bích Lân Xà Độc Cô Nhạn, nhưng việc này quá nguy hiểm. Dù sao độc tố trên người Độc Cô Nhạn, Đường Tam không nắm chắc có thể giải trừ được.

Nhưng khi Tiểu Vũ rời bên này đi, lập tức Đường Tam sẽ một mình chống chọi với hai người, mà đối thủ có hồn lực so với hắn còn cao hơn đến sáu cấp, hắn có thể chống chịu được sao?

Đường Tam ngược lại trên mặt toát ra một nụ cười tự tin. Hắn không chỉ là một khống chế hệ hồn sư mà còn là một đệ tử Đường Môn. Vũ kỹ không thuộc về thế giới này mới chính là chiêu bài đích thực của hắn.

Chân bước Quỷ Ảnh Mê Tung, sau khi Đường Tam hất bay Tiểu Vũ ra ngoài, hắn không lùi mà tiến lên đón lấy Quy giáp thuẫn từ bốn phía bay tới, Huyền Thiên Công lên hai tay đến cực độ tạo thành một màu trắng như ngọc.

Bốn phía đã bị quy giáp thuẫn phong kín hết đường đi của Đường Tam, nhưng chẳng biết chuyện gì xảy ra, bằng vào Quỷ Ảnh Mê Tung bộ Đường Tam dễ dàng tránh được đòn công kích sắc bén đó.

Ngay sau đó, hai bàn tay của Đường Tam đồng thời vỗ nhẹ vào một tấm quy giáp phía bên trái. Thân hình lại lóe lên, song chưởng phách vào tấm ở giữa. Khống hạc cầm long phát động, tá lực đả lực làm cho quy giáp thuẫn mang theo hồn lực mạnh mẽ chuyển hướng nhau lao thẳng vào nhau, trong chớp mắt đã thấy bốn tấm quy giáp thuẫn cùng va đập vào nhau.

Hai tiếng kêu đau đớn đồng thời phát ra từ huynh đệ Thạch gia, sau đó quy giáp thuẫn bị hồn lực phát ra trói chặt, mạnh mẽ thay đổi phương hướng.

Lúc này đến lượt Đường Tam biến sắc.

Cũng không phải vì hắn lo lắng quy giáp thuẫn sẽ đả thương đến mình. Hắn có Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ sẽ không cần lo lắng loại vũ khí nặng nề này làm bị thương. Sở dĩ hắn giật mình, là vì mục tiêu của quy giáp thuẫn thay đổi, không phải là hắn, mà chính là Lam Ngân Thảo do hắn thả ra.

Một loạt âm thanh chói tai vang lên, Lam Ngân Thảo ở bốn phía do Đường Tam thả ra đã bị quy giáp thuẫn cấp tốc xoay tròn cắt đứt hơn một nửa. Nhất là trận hình của Sử Lai Khắc thất quái được liên kết bởi Lam Ngân Thảo bị cắt đứt khiến cho trận thế tự nhiên bị phá vỡ.

Đường Tam rét run trong lòng, hắn bây giờ đã hiểu được hai tên Huyền Vũ Quy hồn sư trầm ổn này tuyệt đối không giống như hạng người không có đầu óc, tứ chi phát triển. Mục tiêu chân chính của bọn họ tự nhiên không phải Đường Tam mà chính là muốn phá hỏng thế liến thủ của đối phương.

Lúc này Tiểu Vũ đã vượt lên phía trước thành công, vượt qua phạm vi bao trùm của quy giáp, mắt nhìn thấy hai gã Huyền Vũ Quy hồn sư gần trong gang tấc…

"Tiểu Vũ, cẩn thận." Một tia bất an đột nhiên từ trong lòng dâng lên, Đường Tam cơ hồ hạ ý thức hướng về phía Tiểu Vũ nhắc nhở. Bởi vì hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hai gã Huyền vũ quy hồn sư từ đầu tới cuối vẫn chưa có xuất ra hồn kỹ thứ ba. Vũ hồn của bọn họ có lực phòng ngự mạnh mẽ, như thế nào lại chịu phóng ra, bỏ đi lớp quy giáp bảo vệ cũng không lo lắng đến việc phòng ngự hay sao?

Đúng như Đường Tam dự liệu, hai tên Huyền vũ quy hồn sư sắc mặt âm trầm trên người đồng thời phát ra tử sắc quang mang, ngàn năm hồn hoàn kỹ năng đã phát động.

Tiểu Vũ nghe thấy Đường Tam hô hoán, nhưng lúc này nàng vẫn còn tại không trung , căn bản không thể thay đổi được hướng rơi xuống. Tại thời khắc mấu chốt, Tiểu Vũ đã thể hiện năng lực ứng biến nhanh nhạy của nàng. Đệ nhị, đệ tam hồn hoàn đồng thời lóe sáng. Đôi mắt xinh đẹp ngưng đọng, mang theo hồng quang mãnh liệt nhìn vào Tạch Mặc ở bên trái.

Đệ nhị kỹ năng, nhu cốt mị thỏ có hiệu quả làm mê hoặc tinh thần đối phương, làm đối thủ lâm vào trạng thái cứng đờ. Thời gian cứng đờ tùy theo chênh lệch về tinh thần lực của song phương mà định. Nếu như song phương có tinh thần lực chênh lệch quá lớn sẽ bị cắn trả.

Giống như Triệu Vô Cực lúc đầu làm cho Tiểu Vũ bị năng lực mị hoặc trực tiếp cắn trả. Mà hai tên Huyền vũ quy hồn sư trước mắt hiển nhiên không thể có tinh thần lực chênh lệch quá lớn được. Mặc dù thời gian cứng đơ không dài nhưng Tiểu Vũ trong nháy mắt bộc phát ra hồn kỹ cũng vẫn thu được hiệu quả.

Thạch Mặc cả người bỗng ngây ra một chút, tử quang trên người cũng ảm đạm đi. Thừa lúc hơi ngưng trệ, kỹ năng thuấn di của Tiểu Vũ phát động. Cả người vọt tới trước, nhờ năng lực thuấn di, nàng rời sang so với chính diện đến năm thước.

Kế dụ địch xâm nhập này Đường Tam đã dùng để đối phó với Ngọc Thiên Hằng, lúc này lại bị huynh đệ Thạch gia dùng để đối phó với Tiểu Vũ. Đệ tam hồn hoàn kỹ năng của Huyền Vũ Quy hồn sư sau khi phát động, mới khiến người khác hiểu được sự kinh khủng của bọn họ.

Từ bốn phía, quy giáp đang cắt phá lam ngân thảo của Đường Tam chợt thu về với tốc độ khó nhìn được bằng mắt thường. Mỗi mảnh quy giáp đều hiện từng tia tử quang rồi vỡ ra thành mười sáu khối nhỏ, trong nháy mắt bạo xạ, cơ hồ phong kín phạm vi mười thước quanh người hai tên Huyền vũ quy hồn sư.

Nếu lúc này bên hông Tiểu Vũ còn có lam ngân thảo của Đường Tam có lẽ Đường Tam có thể kéo nàng lại. Nhưng bây giờ đang ở trên không trung, nàng không thể dựa vào bất cứ thứ gì, chỉ còn trông cậy vào chính mình.

Kỹ năng này của Huyền Vũ Quy hồn sư là Quy Giáp Bạo Liệt, là công kích bao trùm phạm vi, chủ yếu dùng để bảo vệ chính mình đồng thời tấn công địch nhân.

Quy giáp của Thạch gia huynh đệ đều đã tự vỡ ra thành ba mươi hai khối, xoay tròn xung quanh thân thể họ trong phạm vi mười thước vuông. Trong phạm vi đó không khí dường như cũng trở nên vặn vẹo biến dạng, nhìn qua giống như một cái máy xay thịt thật lớn, mà Thạch gia huynh đệ không biết từ lúc nào đã hoàn toàn tách ra hai hướng, chẳng những có thể làm cho hồn kỹ thứ ba này phát huy đến trình độ mạnh nhất mà còn tránh va chạm lẫn nhau.

Tiểu Vũ lướt sang ngang năm thước, mặc dù tránh được công kích phía chính diện nhưng không hoàn toàn né tránh dược công kích của quy giáp. Thân thể mềm mại tại không trung phiên chuyển, huyết hoa bay lên… Tiểu Vũ kêu thảm một tiếng, thân thể mềm mại bám vào quy giáp theo đà xoay tròn rồi hướng phía xa ngã văng xuống đất.

Mắt nhìn thấy Tiểu Vũ rơi vào phạm vi công kích của Huyền vũ quy giáp, Đường Tam tim gan như cào xé, không còn giữ được tỉnh táo thét lên: "Tiểu Vũ!"

Lam ngân thảo theo hướng rơi của Tiểu Vũ quấn lấy nàng, nhanh chóng kéo nàng lại.

Tiểu Vũ hai mắt nhắm chặt, thân thể kịch liệt run rẩy, cánh tay phải, phần eo bên phải cùng với bắp đùi máu huyết lẫn lộn. Máu tươi đã nhiễm đỏ khắp người nàng. Nghiêm trọng hơn là hồn lực của huyền vũ quy hồn sư đã thấu nhập vào trong cơ thể nàng, chấn động thương tổn đến nội phủ.

Trái tim Đường Tam cơ hồ như ngừng đập, tay phải nhanh chóng điểm nhanh vào xung quanh vết thương, phong bế huyết mạch không để nàng chảy máu quá nhiều. Tay còn lại đặt sau lưng Tiểu Vũ đưa hồn lực Huyền Thiên Công nhu hòa vào, kết hợp với hồn lực của Tiểu Vũ để bài trừ kình khí xâm lấn.

Quy giáp tại không trung lại một lần nữa dung hợp thành quy giáp bao trumg lên hai gã huyền vũ quy hồn sư. Công kích của bọn họ đã đạt được thắng lợi lớn. Không những chặt đứt kiên kết của Sử Lai Khắc thất quái, lại còn làm thương rất nặng cho Tiểu Vũ.

Vốn Thạch gia huynh đệ cũng không nghĩ tới phải dùng đến đệ tam hồn kỹ. Dù sao Tần Minh lúc trước cũng đã nhắc nhở bọn họ là không được sát thương đối phương.

Nhưng khi Ngọc Thiên Hằng bị thương đã làm cho bọn họ cực kỳ phẫn nộ. Mặc dù không biểu hiện ra mặt nhưng trong lòng đã bộc phát… Vì vậy họ mới toàn lực công kích tạo ra cục diện như bây giờ.

"Lên–" Độc Cô Nhạn hét lớn một tiếng, há mồm phun ra một làn sương, độc vụ trên đấu hồn đài càng thêm nồng nặc hơn. Hiệu quả của tiểu tịnh tràng của Áo Tư Tạp đã bắt đầu không đủ chống lại được độc khí.

Hai tên Huyền Vũ Quy hồn sư bước nhanh về phía Đường Tam, Bọn họ biết rõ, chỉ cần đánh bại được tên khống chế hệ hồn sư này, trận đấu này coi như sẽ kết thúc.

Hoàng Đấu chiến đội phối hợp cũng rất ăn ý. Nhìn thấy Tiểu Vũ bị thương, Đường Tam lại sắp bị hai tên Huyền Vũ Quy hồn sư hợp lực tấn công phía trước và Bích Lân Xà hỗ trợ phía sau, bọn họ toàn lực công kích nhưng người khác trong Sử Lai Khắc thất quái, mục đích rất đơn giản, chính là không cho cơ hội đi cứu viện Đường Tam.

Khi thấy Tiểu Vũ bị thương cũng đã làm cho Sử Lai Khắc thất quái bừng bừng lửa giận. Mã Hồng Tuấn đã không còn để ý đến điều tiết hồn lực của mình, Phượng Hoàng Hỏa Tuyến tạo thành một vòng lửa tại không trung với độ nóng kinh khủng cuộn tới Phong Linh Điểu hồn sư.

"Phong Khởi Vân Dũng." tại thời khắc mấu chốt, Ngự Phong cũng không hề giữ lại chút vốn nào, tử sắc hồn hoàn quang mang đại phát, trong không trung lơ lửng, hai cánh kịch liệt quạt tới, một tầng hồn lực thanh

sắc như mây chợt phóng thích ra đón lấy công kích từ Mã Hồng Tuấn.

Hồn lực thanh sắc tại không trung ngưng tụ thành hình một con chim thật lớn, đáp xuống kịch liệt công kích Phượng Hoàng Hỏa Tuyến của Mã Hồng Tuấn.

"A–" Áp lực cường đại cùng việc Tiểu Vũ bị thương làm cho Mã Hồng Tuấn nổi lên hung tính. Mặc dù hồn lực của hắn yếu hơn đối phương, nhưng đến lúc này Phượng hoàng hỏa diễm lại vô cùng dữ dội, cháy lên kịch liệt.

Kỹ năng Dục Hỏa Phượng Hoàng toàn lực phát động, từ trong tay áo lấy ra cái hương tràng cho lên miệng mình, một lần nữa phun ra hỏa diễm mãnh liệt.

Mã Hồng Tuấn cũng biết, nơi này không chỉ có hắn, còn có Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh, một khi hắn không ngăn được hồn kỹ của đối thủ, hiệu quả của Thất Bảo Lưu Ly tháp cũng sẽ biến mất, so với đối phương sẽ càng thêm bất lợi.

Tử Hồng sắc hỏa diễm đã cực hạn bộc phát…. dần dần biến thành màu tím đậm. Đệ tam hồn kỹ Phong Khởi Vân Dũng vốn chuyên phá hoả cũng bị ngăn cản mạnh mẽ từ bên ngoài, rõ ràng thân thể năng lượng hình chim này đã bắt đầu có dấu hiệu bị đốt cháy.

Từ trên người Mã Hồng Tuấn, Ngự Phong cảm giác được một cỗ áp lực đặc thù, làm trong nội tâm hắn sinh ra một loại uy áp cường đại không thể kháng cự. Mặc dù kinh nghiệm chiến đấu của hắn rất phong phú nhưng tình huống như lúc này là lần đầu tiên hắn gặp.

Hắn đương nhiên không biết, tình huống lần này giống như lần trước Đường Tam đối mặt với Tri Chu nữ hồn sư của Cuồng Chiến đội, đây là uy áp sinh ra bởi cấp bậc vũ hồn. Mã Hồng Tuấn có vũ hồn chính là Phượng Hoàng, mặc dù là Tà Hỏa Phượng Hoàng nhưng cũng là một loài Phượng. Phượng Hoàng chính là vua của loài chim, cường giả chưởng quản bầu trời, tự nhiên Phong Linh điểu làm sao có khả năng so sánh được.

Bởi vậy mặc dù Ngự Phong có hồn lực cao hơn Mã Hồng Tuấn rất nhiều, nhưng lúc này vẫn không thể tránh khỏi uy áp này được.

Đương nhiên cũng bởi vì hồn lực song phương có sự chênh lệch nên tình huống này mới xảy ra, Mã Hồng Tuấn đã được kích phát tiềm lực bản thân trong tình huống này.

"Trúc Thanh, U Minh Bạch Hổ." Đái Mộc Bạch trong miệng gầm lên. Là đội trưởng của Sử Lai Khắc thất quái, mắt nhìn thấy Tiểu Vũ bị thương, hắn không thể không nổi giận. Lúc này hắn đã không còn giữ lại chút vốn nào nữa.

Đại sư trước tràng chiến đấu hồn lần này đã nói qua, nếu Sử Lai Khắc thất quái muốn đạt được thắng lợi thì lúc mấu chốt phải trông vào ba người Đái Môc Bạch, Chu Trúc Thanh và Đường Tam.

Trong đó hắn sở dĩ nhắc đến Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh không phải vì thực lực của bọn chúng, dù sao Đái Mộc Bạch cũng yếu hơn Ngọc Thiên Hằng. Hắn sở dĩ nói như vậy Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh có một bí mật… bí mật về Vũ Hồn dung hợp .

Theo tiếng hổ gầm, Đái Mộc Bạch từ Bạch Hổ Kim Cương Biến lại một lần nữa thay đổi trạng thái. Toàn thân bành trướng, màu sắc bạch hổ lúc này đã hỗn hợp với vằn đen đang điên cuồng xuất hiện trên thân.

Chu Trúc Thanh cắn chặt răng, toàn thân hắc quang nhàn nhạt bao trùm, thân thể phiêu hốt như có thể nhìn xuyên qua thân thể, hướng về phía Đái Mộc Bạch vọt tới.

Nhìn thấy hai người dị biến, Ngọc Thiên Hằng trong lòng càng kinh hãi thốt lên: "Bất hảo, đây là Vũ hồn dung hợp kỹ, Áo Tư La, toàn lực ứng phó."

Lúc này Ngọc Thiên Hằng cũng bất chấp hồn lực bản thân giảm đến trạng thái nguy hiểm, không cách nào duy trì Lôi đình chi nộ, giơ long tí lên, một tiếng long ngâm phát ra một lần nữa phát động Lôi đình vạn quân.

Lúc này vì ngăn cản Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh, hắn dồn hết hồn lực còn sót lại, mạnh mẽ hướng hai người phát ra.

Hắc Báo hồn sư Áo Tư La trên người đệ tam hồn hoàn mở ra, đồng tử co rút lại, hồn lực xuay chuyển trong người, xương cốt trong người nổi lên một trận lách cách vang lên, từ trong cơ thể hắn phóng ra quang ảnh hình báo hướng đến Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh.

Hắc Báo hồn sư đệ tam hồn kỹ: Báo Ảnh Phân Thân đã phát động.

Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch đều không coi bọn hắn là đối thủ. Hai người hợp nhất, trong mắt Đái Mộc Bạch bây giờ chỉ có duy nhất Chu Trúc Thanh. Song chưởng mở ra, hướng về phía thân ảnh mờ ảo của Chu Trúc Thanh đón lấy.

Lúc này Đái Mộc Bạch đột nhiên kinh ngạc phát hiện, Chu Trúc Thanh vốn trong mắt luôn lạnh băng tựa hồ biến mất, ánh mắt mang theo vài phần ngốc trệ cùng có vài phần tâm tình đặc thù.

Hai đạo thân ảnh cuối cùng trước đòn công kích của đối phương một khắc thời gian đã hoàn toàn dung hợp. Tà Mâu Bạch Hổ cùng U Minh Linh Miêu trong nháy mắt dung hợp tạo ra ba động năng lượng khiến cho toàn trường rung động.

Kỹ năng dung hợp vũ hồn cũng không phải hai người cùng loại, cùng đẳng cấp mới có thể dung hợp. Bởi vì phải có vũ hồn để phối xứng hoàn mỹ mới được. Một khi có thể dung hợp vũ hồn, uy lực này tuyệt đối không phải chỉ ở cấp bậc hồn sư mà là tồn tại ở cấp bậc siêu việt.

Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh sau khi dung hợp thân thể, trong nháy mắt biến mất trên đấu hồn đài, chỉ còn lại một con bạch hổ thật lớn. Bạch hổ toàn thân trong suốt, lông vằn đen, hai mắt màu tím, lạnh lùng nhìn về phía trước rồi vọt tới công kích.

Báo ảnh của Hắc báo hồn sư Áo Tư La đã tới trước mặt bạch hổ. Bạch hổ dài đến tám thước, độ cao vượt quá hai thước, so với thân ảnh to lớn của Bạch Hổ, báo ảnh trở nên thật nhỏ bé.

U Minh Bạch Hổ chỉ đơn giản giơ hữu trảo lên, chậm rãi đập xuống. Phốc một tiếng, tử sắc báo ảnh đã hóa thành vô số chấm sáng rồi bến mất. Thân ảnh trong suốt của Bạch Hổ chỉ thoáng động một chút, sau một khắc, đột nhiên hóa thành một đạo lưu quang trực tiếp đi vào trong lôi điện đang điên cuồng công kích, nhắm về phía trung tâm lôi điện đi tới.

Thân ảnh trong suốt của Bạch Hổ ngẩng cao đầu kiêu ngạo, cúi đầu xuống thể hiện khí phách ngạo mạn hùng phách thiên hạ, phong thái vua của muôn thú.

Mọi người đâu đâu cũng nhìn đến ngây người, hoàng đấu chiến đội tất cả thành viên tại một khắc cũng đều ngưng trệ.

Oanh——

Hai đạo thân ảnh đồng thời phi lên, Lam Điện Bá Vương Long hồn sư Ngọc Thiên Hằng đang ở không trung, máu tươi phun ra không ngừng, tại tác dụng của Cửu Tân Hải Đường, cánh tay đang hồi phục lại lần nữa bị gãy nát.

Áo Tư La không thể so với Ngọc Thiên Hằng, tại lúc hồn kỹ thứ ba bị phá đã bị hồn lực cắn trả, máu tươi phun ra đồng thời ngã xuống hôn mê. May mà hồn lực bản thân hắn cũng không kém, nếu không bị thương nặng như vậy, với tình huống này chỉ đành chờ chết.

U Minh Bạch Hổ phát động một kích, trong nháy mắt Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh lại đồng thời xuất hiện trên đài.

Chu Trúc Thanh bởi vì hồn lực tiêu hao quá lớn đã trực tiếp hôn mê trong ngực Đái Mộc Bạch. Bản thân Đái Mộc Bạch cũng đã không chịu nổi. Bởi vì phát động vũ hồn dung hợp kỹ, Bạch hổ kim cương biến mang theo năng lượng toàn bộ đã hết, lúc này đang bị trong trạng thái bị kỹ năng cắn trả cũng mất đi năng lực chiến đấu. Nhưng bọn hắn cũng thành công kích hạ được đội trưởng Ngọc Thiên Hằng cùng hắc báo hồn sư bên đối phương.

Đái Mộc Bạch tin tưởng, cho dù Cửu Tâm Hải Dương có thần kỳ đi nữa trong loại tình huống như vậy cũng không thể nào không phục được lực chiến đấu.

Hồn lực đã tiêu hao hầu như không còn, tiểu tịch tràng của Áo Tư Tạp công hiệu kháng độc cũng dần dần biến mất, Đái Mộc Bạch trong độc vụ lảo đảo muốn ngã. Lúc này Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh đều được Mã Hồng Tuấn bảo vệ, căn bản không cách nào đưa đến cho hắn tiểu tịch tràng để giải độc.

Lam Điện Phách Vương Long vũ hồn không hổ là một trong những vũ hồn mạnh mẽ nhất. Mặc dù lần thứ hai bị thương nặng nhưng Ngọc Thiên Hằng vẫn không có hôn mê, chỉ là hắn ngã xuống đất nhưng không sao đứng dậy nổi.

Càng làm cho hắn thêm tâm đảm cự hàn (tim gan buốt lạnh) chính là trong giữa đấu hồn đài, Thạch gia huynh đệ đang cùng đối phương là Thiên Thủ Tu La khống chế hệ hồn sư chiến đấu.

Đường Tam nhẹ nhàng đặt Tiểu Vũ nằm trên đấu hồn đài. Lúc này mặt Tiểu Vũ đã vàng như nghệ. Mặc dù Đường Tam có Huyền Thiên Công chính tông, đạo gia nội lực trợ giúp khu trừ dị kình ra khỏi cơ thể, nhưng kinh mạch cùng nội phủ đã bị chấn động mạnh, ba chỗ ngoại thương cũng nhìn thấy xương, nếu Đường Tam không kịp thời phong bế huyết mạch ở miệng vết thương thì đã khiến nàng chảy máu đến mất mạng.

Chậm rãi quay lại, đối mặt với hai tên huyền vũ quy hồn sư, tấm mặt nạ của Sử Lai Khắc thất quái, Đường Tam đều không có biến hoá gì trên mặt cả, nhưng lúc này hắn đã cho đối phương thấy đôi mắt đã nổi lên một làn hồng quang nhàn nhạt.

Phốc—

Chiếc áo trên người Đường Tam dưới tác dụng của hồn lực đã nát vun ra, tung bay tứ tán như những cánh bướm. Từ sau lưng hắn mọi người đều thấy, theo thắt lưng lấy ra tám cái cổ bao, ngay sau đó tám gốc lam ngân thảo chợt phá ra, tốc độ như tia chớp mở rộng.

Tám gốc "lam ngân thảo" này so với những cái khác đều không giống. Toàn thân ánh tím, trong ánh đèn chiếu xuống tỏa ra ánh sáng. Đây chính là phụ hồn cốt bát chu mâu.

Theo bát chu mâu xuất hiện, Đường Tam trên người ba động hồn lực, xuất ra một chút biến hóa đặc thù. Hơi thở trên người đột nhiên trở nên rất âm lãnh. Nhiệt độ xung quanh hắn rõ ràng đã giảm xuống, trên thân bát chu mâu mang theo một tầng tử khí mờ mờ.

Bích Lân Xà hồn sư Độc Cô Nhạn thả ra độc vụ, Bát Chu Mâu tiến đến lập tức giống như băng tuyết dưới ánh mặt trời, nhanh chóng tan ra.

"Vũ hồn biến dị? Thạch Mặc, Thạch Ma, cẩn thận." Độc Cô Nhạn nhìn thấy bát chu mâu của Đường Tam lập tức cảm giác được không ổn. Nhưng giống như Đại Sư đã nói, Bát Chu Mâu cùng Lam Ngân Thảo cùng loại, vô cùng giống nhau, cho nên nếu hắn không tự mình nói ra thì không ai nghĩ tới có loại phụ hồn cốt này.

Thạch gia huynh đệ hai người vọt tới trước, nhất thời trì hoãn thế công. Đệ nhị hồn hoàn trên người hai người lại đồng thời khởi động, quy giáp lại lần nữa hóa thành tấm chắn xuất hiện trong tay.

Bọn họ trong tình huống này, có kỹ năng rất cường hãn đó là đệ nhị kỹ năng và đệ tam kỹ năng đồng thời sử dụng phối hợp. Tấm chắn tại bất cứ vị trí nào đều có thể bạo liệt thành mảnh nhỏ phát động công kích.

Quy giáp của bọn họ vô cùng chắc chắn, hơn nữa lực công phá cực mạnh, nếu không lúc trước cũng không có khả năng có thể cắt đứt được Lam Ngân Thảo cứng cỏi của Đường Tam.

Thạch gia huynh đệ cẩn thận tới gần, Đường Tam lại không hề đặt bọn họ trong mắt, cũng không có hướng Thạch gia huynh đệ phát động công kích mà nghiêng người nhìn về phía sau lưng. Tại không trung Mã Hồng Tuấn đang dùng hồn kỹ thứ ba dần dần áp bách Phong Linh điểu hồn sư Ngự Phong.

"Xuống đây." Hai người phảng phất có thể rơi rụng xuống theo từng chữ phun ra từ miệng Đường Tam. Chỉ thấy hắn tiện tay vung ra, một đoàn lục quang phá không bay ra, hướng Ngự Phong mà tới.

Ai cũng không nghĩ tới Đường Tam đối mặt với hoàng đấu chiến đội tam đại hồn sư còn có thể chiếu cố đến chiến trường bên kia, vốn định nhắc nhở Ngự Phong nhưng đã không kịp rồi.

Ngự Phong lúc này đang thúc dục đệ tam hồn kỹ cũng dần dần lấy được ưu thế áp đảo, mắt thấy có thể đánh bại được ba người Mã Hồng Tuấn, nhưng trong tình huống khống chế đệ tam kỹ năng hồn hoàn, bản thân hắn cũng chật vật không nhỏ. Khi hắn cảm giác sau lưng có vật tập kích tới muốn bay lên trên để tránh công kích của Đường Tam.

Nhưng Đường Tam xuất thủ một kích này đã nằm ngoài phán đoán và phản ứng của Ngự Phong. Lục sắc quang cầu trong không trung chớp lên, tạo thành một tia hồ tuyến mảnh mai, trong chớp mắt đã đuổi theo Ngự Phong, chỉ thấy lục quang trong nháy mắt lại được thu liễm, thân thể Ngự Phong ngay cả hai cánh của Ngự Phong trong nháy mắt bị trói buộc.

Đường Tam vẫn một mực nhẫn nhịn không phát động hồn kỹ thứ ba của mình. Chu võng tuy trói buộc rất tốt nhưng tiêu hao hồn lực cũng nhiều. Một khi hắn sử dụng thực lực bản thân sẽ yếu bớt, cho dù có Thất bảo lưu ly tháp trợ giúp thì chiến đấu lực cũng sẽ giảm xuống.

Mà lúc này đúng là cơ hội Đường Tam chờ đợi. Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh đánh bại hai gã có uy hiếp lớn nhất. Lúc này Hoàng Đấu chiến đội có được chiến đấu lực chỉ còn Phong Linh điểu hồn sư, Bích Lân Xà hồn sư cùng hai vị Huyền Vũ Quy hồn sư.

Người cần giải quyết đầu tiên tự nhiên chính là Phong Linh điểu hồn sư, bởi vì đối thủ có tốc độ cùng ưu thế về khoảng không, có uy hiếp đến Mã Hồng Tuấn cùng hai phụ trợ hệ hồn sư bên mình.

Giải quyết địch nhân sau lưng xong, kế tiếp Đường Tam muốn chính diện đối mặt với ba người.

Hai tên Huyền vũ quy hồn sư có lực lượng tuyệt đối không kém, ngay khi Đường Tam xuất ra chu võng, quy giáp thuẫn trong tay bọn họ đồng thời phóng ra.

Bốn phía đều có tấm chắn thật lớn chặn lại, phát ra tiếng kêu chói tai. Bọn họ rất tự tin, cho dù Đường Tam có được vũ hồn biến dị, cũng không có khả năng đấu lại hai người liên thủ. Hơn nữa huống chi hắn vừa thi triển hồn kỹ thứ ba, lúc này đấu hồn lực sẽ giảm xuống rất nhiều.

Cho dù, Đường Tam như cũ có thể sử dụng bộ pháp quỷ dị, Thạch gia huynh đệ hoàn toàn đủ thực lực để một lần nữa phóng thích đệ tam hồn kỹ, nếu không một kích tất sát Đường Tam cũng phải làm khống chế hệ hồn sư này bị thương nặng tên, trận đấu cũng theo đó mà kết thúc.

Đường Tam tỉnh táo đến đáng sợ, trong lúc phẫn nộ vẫn bảo trì được tỉnh táo đã thấy Đường Tam kinh khủng thế nào.

Cho dù Sử Lai Khắc thất quái cũng không nghĩ ra Đường Tam sẽ sử dụng phương pháp gì để ngăn cản công kích của hai tên Huyền vũ quy hồn sư.

Đệ tam hồn kỹ đã sử dụng, chẳng những hồn lực tiêu hao rất lớn đồng thời cũng tạo thành hồn lực hư thoát ngắn ngủi, khiến Đường Tam không cách nào thi triển được Quỷ Ảnh Mê tung giống như trước. Huống chi đệ tam kỹ năng của Huyền vũ quy hồn sư đều tùy thời cũng có thể phóng thích.

Nhưng bây giờ Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh đều mất đi lực chiến đấu, nằm trong độc vụ khổ sở chống đỡ, Tiểu Vũ bị thương nặng nằm trên đất, Mã Hồng Tuấn vừa mới được cơ hội thở dốc, căn bản không có ai có thể trợ giúp hắn.

Cho dù Bát Chu Mâu của Đường Tam cực kỳ cứng rắn, nhưng cũng không thể chính diện đối chọi với quy giáp được, dù sao hồn lực của hắn cũng yếu hơn so với đối thủ.

---

53. Chương 52 - Bát Chu Mâu Định Thắng Thua

Một đạo thân ảnh giống như cánh bướm vờn trong lửa, nhưng đột nhiên trước mặt Đường Tam xuất hiện một người, ngăn trở trước thân thể Đường Tam, người này thân thể cao lớn, cơ hồ đem Đường Tam hoàn toàn che chắn đằng sau lưng. Nếu quy giáp thuẫn muốn lấy mạng Đường Tam, thì đầu tiên chịu xui xẻo chính là người này.

Người xuất hiện trước mặt Đường Tam, không phải ai khác, chính là đội trưởng Hoàng Đấu chiến đội, Lam Điện Phách Vương Long hồn sư Ngọc Thiên Hằng.

Tại sao lại như thế? Đó là suy nghĩ xuất hiện đầu tiên trong đầu các thành viên của Hoàng Đấu chiến đội, ngay sau đó bọn họ mới nhìn thấy rõ ràng tình huống của Ngọc Thiên Hằng.

Ngọc Thiên Hằng đương nhiên không có khả năng đi giúp Đường Tam ngăn trở công kích của đội mình, mà có muốn giúp Đường Tam cũng không thể. Với tình trạng của hắn bây giờ không thể đủ nhanh để đến bên cạnh Đường Tam được. Sở dĩ hắn đến được chỗ này đều nằm trong kế hoạch ngay từ lúc đầu của Đường Tam.

Thân thể Ngọc Thiên Hằng bị Lam ngân thảo quấn chặt, mạnh mẽ lôi hắn đến trước mặt Đường Tam làm tấm chắn thịt.

Lúc đầu song phương giao thủ, Ngọc Thiên Hằng đã nằm trong kế hoạch của Đường Tam. Từ lúc Sử Lai Khắc thất quái vây công đến khi hắn bị thương nặng, mà trong lúc hắn bị vây công đã bị Lam Ngân Thảo của Đường Tam quấn vào. Lam ngân thảo có ba cái hồn hoàn sẽ có ba hồn kỹ. Quấn quanh không thể nghi ngờ chính là tối thực dụng, còn chu võng thì tối bá đạo. Nhưng đệ nhị hồn kỹ nhìn qua có tác dụng không lớn nhưng màn này là do Đường Tam đã thông qua hồn kỹ thứ hai Ký sinh này mà đạo diễn ra hết thảy.

Ngọc Thiên Hằng mặc dù đang được Cửu Tâm Hải Đường hồn sư Diệp Linh Linh trợ giúp khôi phục lực chiến đấu, nhưng Lam Ngân Thảo nhân cơ hội quấn quanh hắn trước đó đã để lại mầm mống trên cơ thể hắn, yên lặng ký sinh, đến khi đệ nhị hồn kỹ phát động, mầm mống đó sẽ tùy thời được Đường Tam khống chế.

Khi Đường Tam xoay người lại phía Phong Linh Điểu hồn sư phát động Chu võng trói buộc đồng thời phát động Lam Ngân Thảo đang ký sinh trên người Ngọc Thiên Hằng đưa hắn đến trước mặt mình.

Lúc này Ngọc Thiên Hằng thật sự quá suy yếu, nếu như lúc hắn toàn thịnh không cần Lôi đình chi nộ cũng có thể tránh thoát được trói buộc của Lam Ngân Thảo. Nhưng hiện giờ hắn đang nằm trên mặt đất căn bản không có khả năng chống cự.

Lúc này Đường Tam không chỉ nắm chắc được thế cục, đồng thời còn nắm được tâm lý đối phương. Với hai kiếp làm người hắn không phải là đứa trẻ mười ba tuổi mà đã bốn mươi năm kinh nghiệm. Mặc dù việc Tiểu Vũ bị thương khiến hắn cực kỳ phẫn nộ, nhưng thông qua nguy nan tại Tinh Đấu đại sâm hắn đã hiểu rõ ràng, phẫn nộ căn bản không giải quyết được vấn đề, chỉ có trong thời khắc như vậy bảo trì được tỉnh táo mới có thể nhìn rõ từng tia biến hóa trong cuộc chiến.

Hai gã Huyền Vũ Quy hồn sư ném ra quy giáp thuẫn nếu chỉ có thể phóng không thể thu, như vậy Đường Tam tuyệt đối sẽ làm như bây giờ. Ngọc Thiên Hằng dưới trạng thái suy yếu, thân thể không khác gì người bình thường, căn bản không đủ ngăn cản huyền vũ quy giáp, đơn giản là chỉ mất mạng mà thôi. Nhưng trong trận đấu này hắn đã thấy bọn họ có thể tự do thu phóng quy giáp, nên mới xuất hiện tình thế như bây giờ.

Thạch Mặc, Thạch Ma hai huynh đệ đang nhìn Đường Tam bị công kích, đột nhiên Ngọc Thiên Hằng xuất hiện đang sắp bị quy giáp to lớn đánh tới, hai người nhất thời kinh hãi thất sắc. Đối mặt với thân thể đội trưởng, căn bản không còn nghĩ đến điều gì khác, chỉ liều mạng thúc dục hồn lực, mạnh mẽ điều khiển quy giáp thuẫn thay đổi phương hướng.

Nhưng vì để công kích Đường Tam, bọn họ đã dốc toàn lực vào một kích này, quy giáp thuẫn vốn lại vô cùng nặng nề càng huống chi hồn lực khổng lồ vừa khởi động lại thu về như vậy bọn họ căn bản chưa đủ trình để làm.

Cố gắng thay đổi phương hướng, hai người vẫn thành công, quy giáp thuẫn từ bốn phía vụt qua người Ngọc Thiên Hằng rồi hướng lên trên bay đi. Hai huynh đệ dùng lực quá sức trong ngực bỗng cảm thấy khó chịu, đông thời phun ra ngum máu tươi. Lúc này một đạo thân ảnh giống như lưu tinh từ phía sau Ngọc Thiên Hằng phi đến, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt hai huynh đệ họ, người này chính là Đường Tam với đôi mắt tràn đầy huyết quang.

Động tác của Đường Tam vô cùng trôi chảy. Thu về thu súy, xuất ra chu võng, kéo Ngọc Thiên Hằng, ngay

sau đó từ sau lưng hắn xuất ra bát chu mâu đồng thời cắm vào mặt đất dựng thân thể hắn lên, giữa bát chu mâu, các khớp nối đồng thời cong lại lợi dụng sức mạnh đàn hồi làm cho thân thể Đường Tam như tia chớp bay ra.

Đứng tại một bên cửa thông đạo phía Sử Lai Khắc thất quái, Đại Sư trong miệng mấp máy thỏa mãn: "Khống chế chiến trường, khống chế đội mình, khống chế địch nhân, khống chế tâm lý. Tiểu Tam, ngươi cuối cùng cũng lĩnh hội được toàn bộ đạo lý chân thực về khống chế hệ hồn sư!" Trong sát na khi Đường Tam lợi dụng bát chu mâu, hắn đã biết tràng đoàn chiến đấu hồn đã kết thúc. Mất đi mấu chốt bảo vệ là quy giáp, mặc dù có Huyền vũ quy hồn sư có hai người, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, làm sao có thể chống đỡ được bát chu mâu của Đường Tam chứ?

Bát chu mâu màu tím tại không trung đã mở rộng, mũi nhọn trên mâu giống như tám điểm hàn tinh đâm vào thân thể hai tên Huyền vũ quy hồn sư.

Quy giáp ở bên ngoài, thân thể bị hồn lực cắn trả, lại không am hiểu tốc độ, Huyền vũ quy hồn sư chỉ còn một cách là ngạnh kháng.

Hai gã đồng thời hét lên một tiếng, song quyền hướng về phía Đường Tam toàn lực vung ra, hồn lực bạo phát, thổ hoàng sắc quang mang phóng lên cao.

Huyền Vũ Quy hồn sư hồn lực cũng mạnh giống như quy giáp của bọn chúng, đáng tiếc lần này hồn lực ngưng tụ ngay cả năm thành lực lượng cũng không nổi, sử dụng hồn kỹ làm hồn lực bọn hắn bị tiêu hao không còn bảo trì trạng thái tốt nhất.

Bát chu mâu là phụ hồn cốt, một khi công kích, đối với lực công kích của Đường Tam được tăng lên năm mươi phần trăm, lại vừa sắc nhọn. Nếu quy giáp còn ở trên mình hai gã Huyền vũ quy hồn sư có lẽ còn ngăn cản được, nhưng lúc này quy giáp căn bản là không kịp thu hồi, bằng vào tử lượng quang mang sắc nhọn thêm vào hồn lực ngưng thật mà bộc phát đã liên tiếp tạo thành âm thanh kình khí bạo phá, căn bản không cho đối thủ một chút cơ hội. Bát chu mâu do Đường Tam khống chế, phân biệt chia ra xuyên qua hồn lực của đối thủ, đâm vào đầu vai cùng cánh tay hai gã Huyền vũ quy hồn sư. Trong lúc tử quang lóe lên, Đường Tam cũng không dừng lại, thân thể trong không trung xoay chuyển, bát chu mâu lần nữa cắm xuống đất, chạy đến Bích Lân Xà hồn sư Độc Cô Nhạn mà đánh tới.

Quy giáp trong không trung đều quay lại trên người Quy hồn sư, trong nháy mắt hóa thành hoàng quang dung nhập vào cơ thể. Hai gã Huyền Vũ Quy hồn sư rốt cuộc không thể đứng lên được, tử khí dọc theo cánh tay chạy loạn lên, hai gã đồng thời ngã xuống đất, toàn thân kịch liệt co giật.

Bát chu mâu mang theo kịch độc của Nhân Diện Ma Chu, đến lam ngân thảo có vô số độc tố cũng không thể so sánh bằng. Hai tên huyền vũ quy hồn sư cho dù hồn lực có mạnh trở lại cũng không thể nào ngăn trụ được độc tố.

Nhìn thấy tử lượng tại chu mâu trong không trung hạ xuống, Độc Cô Nhạn đáy mắt đã toát lên sự sợ hãi. Những trận đoàn chiến đấu hồn trước, nàng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ phải thua đối phương, nhưng giờ phút này, đối mặt với Đường Tam nàng lại không có bất cứ dục vọng chiến đấu nào cả.

Hồn kỹ thứ ba cực mạnh của nàng bị nam nhân này dễ dàng phá giải, lấy độc trị độc làm chiến lực nàng rơi rụng, còn tư cách gì cùng với Đường Tam chiến đấu đây? Lúc này nàng có thể làm chỉ là phun ra một ngụm độc vụ mà thôi.

Tử Quang trên bát chu mâu quỷ dị lóe lên, Độc Cô Nhạn toàn lực lần nữa phun ra một ngụm tử sắc độc vụ, nhưng dĩ nhiên lại giống lần trước đều bị bát chu mâu điên cuồng cắn nuốt, trong chớp mắt không còn lại gì.

Bốn gốc bát chu mâu rơi xuống đất, chống đỡ thân thể hắn, mặt khác bốn gốc còn lại phân ra hai bên dễ dàng đâm vào đuôi rắn của Độc Cô Nhạn, dùng sức nhấc lên đưa cả thân thể nàng lên không trung.

Đến đây, hoàng đấu chiến đội toàn bộ hồn sư đều mất đi năng lực chiến đấu. Cửu Tâm Hải Đường hồn sư Diệp Linh Linh trong mắt toát ra vẻ sợ hãi. Mặc dù Cửu tâm hải đường của hắn một lần nữa phát huy trị liệu cho hồn sư nhưng không cách nào khôi phục được hồn lực của hồn sư, càng không cách nào giải trừ được kịch độc kinh khủng của bát chu mâu.

"Buông nàng ra, chúng ta nhận thua rồi." Ngọc Thiên Hằng thấy Độc Cô Nhạn bị Đường Tam khều lên, trái tim chợt thắt lại.

Hắn rõ ràng chứng kiến hai gã Huyền vũ quy hồn sư cách đó không xa bị đâm trúng hai tay, cánh tay đã sưng lên gấp đôi, vẻ mặt tím tái tựa hồ trong nháy mắt liền chết đi được.

Chu mâu nhẹ nhàng vẩy ra làm Độc Cô Nhạn rơi xuống một bên, Đường Tam không để ý đến thể diện của Ngọc Thiên Hằng, cầm gốc chu mâu sắc bén chỉ vào Cửu Tâm Hải Đường hồn sư Diệp Linh Linh nói: "Nhanh, đi cưu người cho ta."

"Tiểu Tam,...trước tiên, giải độc cho bọn họ." Vào lúc đó, thanh âm Đại Sư truyền tới tai Đường Tam làm sát khí toàn thân hắn giảm bớt một chút.

Bát chu mâu mang theo mãnh liệt lệ khí, làm Đường Tam công kích càng thêm hung lệ, nhưng không cách nào thao khống được ý thức của hắn. Nghe thấy Đại sư nói vậy, lửa giận trong lòng Đường Tam dịu xuống, lam ngân thảo tán ra tứ phía đem hai gã huyên vũ quy hồn sư cùng Bích Lân Xà Độc Cô Nhạn kéo tới, bát chu mâu một lần nữa đâm vào cơ thể họ.

Đại Sư sở dĩ lúc này lên tiếng nhắc nhở bởi vì biết rõ bát chu mâu của Đường Tam có chất kịch độc, mà trong lúc chiến đấu khẩn trương, Đường Tam không có khả năng lưu thủ được, nếu chậm một chút nữa chỉ sợ rằng ba người trúng độc sẽ héo rũ tựa như trước kia khi dùng đại thụ để thử mâu.

Độc Cô Nhạn chính bản thân là độc hồn sư, đối với bát chu mâu còn có năng lực chống cự được một chút, nhưng hai tên Huyền vũ quy hồn sư tình huống lại cực kỳ nguy hiểm. Nếu không phải có đại sư nhắc nhở thì chỉ chốc lát nữa ngay cả Đường Tam cũng vô phương cứu chữa. Trong khi Đường Tam hút độc dịch của bát chu mâu trong lòng cũng thầm giật mình, bởi vì bát chu mâu mang theo độc tố đã bức vào tâm mạch của hai người.

Bất quá, Đường Tam trị liệu cho đối thủ cũng không quên việc khác, ngoài việc dùng bát chu mâu đâm vào ba người, còn dùng Lam ngân thảo triển khai lên người Diệp Linh Linh, đem nàng đến trước mặt mình. Bởi vì hắn đứng trên bát chu mâu nên khi nàng bị kéo đến, hai chân đã cách mặt đất được đưa tới trước mặt hắn.

Diệp Linh Linh che mặt bằng sa đen, trong khoảng cách gần, Đường Tam phát hiện thần bí phụ trợ hệ hồn sư của đối phương có đôi mắt to cực kỳ xinh đẹp. Ánh mắt trong sáng không thấy đáy, không có nửa phần tạp chất, lông mi thon dài khẽ cong lên làm đôi mắt giống như biết nói.

"Cứu đồng bọn của ta, nếu không bọn họ sẽ chết." Âm thanh Đường Tam rất bình tĩnh, không có chút lãnh ý cùng tâm tình lẫn lộn. Nhưng dường như âm thanh bình tĩnh này lại làm cho Diệp Linh Linh ẩn sâu trong nội tâm khắc một dấu ấn cực kỳ sâu sắc. Nam nhân này đến tột cùng là người như thế nào? Âm thanh của hắn tựa hồ còn chút non nớt, nhưng thủ đoạn của hắn lại lợi hại đến thế. Khống chế, công kích, kịch độc, trận đánh ngày hôm nay nói tới cùng Hoàng Đấu chiến đội thất bại cũng chỉ vì một mình hắn.

Diệp Linh Linh không hề lên tiếng, miễn cưỡng đề tụ hồn lực, cửu tâm hải đường quang ảnh bay ra, phiêu nhiên bao trùm thân thể Tiểu Vũ.

Độc tố đã rút khỏi cơ thể hai tên Huyền vũ quy hồn sư cùng Độc Cô Nhạn, Đường Tam ngẩn đầu nhìn lên không trung đã thấy Bạch Cáp nữ hồn sư kiêm người chủ trì đã ngốc trệ từ lâu. "Có phải hay không nên công bố kết quả trận đấu này đi."

Lúc này mới tỉnh mộng, không dám nhìn tới Đường Tam cuống quýt công bố nói: "Đoàn chiến đấu hồn, Sử Lại Khắc thất quái toàn thắng."

Không có hoan hô, Áo Tư Tạp cùng Mã Hồng Tuấn tiến lên đem tiểu tịch tràng đút cho Tiểu Vũ, Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh ba người. Độc vụ trên đấu hồn đài đã tan đi, hồn sư song phương đều yên lặng. Chiến đấu mặc dù kết thúc nhưng mọi người vẫn như trước nhìn kỹ đối thủ.

Đường Tam không có thu hồi bát chu mâu của mình lại, ánh mắt thủy chung vẫn nhìn vào Tiểu Vũ, nhìn thấy vết thương được Cửu tâm hải đường chữa trị dần dần hồi phục, lúc này mới âm thầm thở nhẹ một hơi.

Trữ Vinh Vinh đỡ Tiểu Vũ đứng lên, trừ sắc mặt còn tái một chút nhưng đã không còn lo ngại.

Lúc này Đường Tam mới giải trừ chu võng trói buộc và Lam ngân thảo trên người cho Hoàng Đấu chiến đội. Bát chu mâu bật lên đưa hắn nhảy tới bên cạnh đồng đội của mình.

Đái Mộc Bạch ánh mắt có chút phức tạp liếc nhìn Đường Tam nói: "Tiểu Tam, xem ra thật sự chỉ có khi Tiểu Vũ gặp nguy hiểm, lúc đó ngươi mới có thể hóa thân làm Tu La a."

Đường Tam ánh mắt đã dịu đi, hồng quang lặng lẽ tan biến, ân cần nhìn Tiểu Vũ, Tiểu Vũ hướng hắn khe khẽ gật đầu, ý nói với hắn: hảo, ta không việc gì.

Cho đến lúc này Sử Lai Khắc thất quái mới chính thức cảm thấy thật sự chiến thắng đối thủ cường đại trước mặt, khuôn mặt giấu sau mặt nạ không hẹn mà cùng toát ra nụ cười. Đối với bọn họ mà nói, tràng đoàn chiến đấu hồn này thật sự gian nan nhất từ trước tới nay. Tuy khó khăn nhưng cũng đã bức ra toàn bộ thực lực của họ. Đường Tam có bát chu mâu, Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh có dung hợp đấu hồn kỹ, tại lúc mấu chốt quyết định thắng bại, đương nhiên Đường Tam là linh hồn của toàn đội, năng lực khống chế đã phát huy toàn bộ. Trong trận này đã hao tâm tổn trí, nếu không có hắn khống chế, vậy tràng đấu hồn này thắng lợi cũng không phải thuộc về bọn họ.

Mà tại bên kia, mọi người cũng tụ tập một chỗ đỡ nhau. Sắc mặt mỗi người đều rất khó nhìn. Nhất là Ngọc Thiên Hằng cùng hai gã Huyền vũ quy hồn sư. Lúc này sắc mặt trầm ngưng giống như muốn khóc vậy.

Ngọc Thiên Hằng ngưng nhìn về phía Sử Lai Khắc thất quái, vừa gặp ánh mắt Đái Mộc Bạch nhìn sang. Hai người ngưng mắt nhìn nhau không biết bao nhiêu lần, nhưng lần này tình huống hoàn toàn bất đồng.

"Các ngươi rất cường đại. Bất quá, chúng ta không hoàn toàn thua các ngươi." Ngọc Thiên Hằng nói.

Đái Mộc Bạch thản nhiên nói: "Không sai, các ngươi phối hợp không có chút tì vết, nếu ngay từ đầu các ngươi phòng thủ, ai chết vào tay ai vẫn hoàn toàn không nói trước được."

Ngọc Thiên Hằng thực lực đáng được Đái Mộc Bạch tôn trọng, đối thủ cùng cấp bậc mạnh mẽ như vậy cũng là lần đầu tiên hắn gặp phải. Là đội trưởng Hoàng Đấu chiến đội, Ngọc Thiên Hằng cơ hồ bị đại bộ phận hoả lực của Sử Lai Khắc thất quái công kích, nhưng hắn vẫn kiên trì được đến cùng. Mặc dù trận đấu này thua, nhưng Đái Mộc Bạch cũng hiểu được Lam Điện Phách Vương Long cũng không có bị bại bởi Tà Mâu Bạch Hổ của mình.

Ngọc Thiên Hằng trong lòng thầm than một tiếng, hướng Đái Mộc Bạch gật đầu, "Hy vọng sau này có cơ hội giao thủ, khi đó chúng ta sẽ không còn tì vết nào nữa."

Đái Mộc Bạch mỉm cười, "Chiến thắng vẫn như trước, phải là chúng ta."

Hai người ánh mắt lại lần nữa xuất hiện va chạm tóe lửa, Ngọc Thiên Hằng hít vào một hơi, lúc này mới đi đến đỡ Hắc Báo hồn sư Áo Tư La cùng với đội hữu của mình nói: "Chúng ta đi."

Bảy người bước đi lảo đảo cùng nhau chậm rãi hướng đến lối vào dành cho hồn sư. Bại trận làm cho bóng lưng bọn họ nhìn qua có chút đơn bạc.

Bích Lân Xà hồn sư Độc Cô Nhạn đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn về phía Đường Tam lúc đang thu hồi bát chu mâu nói: "Độc của ngươi rất lợi hại, thậm chí có thể phá được độc xà của ta. Ta vĩnh viễn sẽ nhớ đến mối nhục hôm nay. Một ngày nào đó ta sẽ khiến ngươi ngã dưới độc xà của ta..."

Đường Tam bình tĩnh nhìn đối thủ lạnh nhạt đáp: "Tùy thời xin đợi."

Cùng Độc Cô Nhạn quay đầu lại còn có Cửu Tâm Hải Đường hồn sư Diệp Linh Linh nhưng ánh mắt của nàng bất đồng, không mang theo oán hận mà là một loại ánh mắt kinh quý tâm tình đặc thù, nhìn Đường Tam thật sâu như muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng lại không mở miệng, xoay người theo đồng bạn rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của đối thủ, Đái Mộc Bạch đột nhiên cười, "Chúng ta đã thắng."

Áo Tư Tạp cười hắc hắc, cho mỗi người một cây khôi phục đại hương tràng: "Đúng vậy, chúng ta thắng."

Bảy người đều nhìn lẫn nhau, đều tự vươn cánh tay phải của mình ra. Sử Lai Khắc thất quái ngón tay trỏ đều chỉ lên trời, trong miệng ngậm đại hương tràng của Áo Tư Tạp, vui sướng vì thắng lợi lúc này trong tình thân cùng nhau bộc phát toàn diện.

Tiếng vỗ tay giờ khắc này bắt đầu vang lên. Tất cả khách quý thất thông qua thiết bị khuếch đại âm thanh đặc biệt truyền ra. Sử Lai Khắc thất quái được tất cả khách quý xem trận đấu hoan hô mặc dù số lượng không nhiều hơn so với bên ngoài nhưng những tiếng vỗ tay mạnh mẽ này khiến cho trận đoàn chiến đấu hồn căng thẳng có một kết cục hoàn mỹ.

Tần Minh thủy chung đứng ở cửa vào thông đạo đợi các đệ tử của mình đi tới. Hắn trên mặt không có bất cứ vẻ vui buồn gì, ngược lại mang theo vẻ mìm cười thản nhiên. Với hắn, đây có lẽ cũng là một kết quả tốt.

"Xin lỗi, Tần lão sư, chúng ta thua rồi." Ngọc Thiên Hằng đứng trước Tần Mình cúi thấp cái đầu vốn luôn cao ngạo của hắn.

Tần Minh không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn hắn. Ngọc Thiên Hằng có thể nói là một đệ tử tốt nhất là niềm kiêu hãnh của hắn.

Ngọc Thiên Hằng tiếp tục nói: "Hôm nay bại trận, trách nhiệm hoàn toàn thuộc về ta. Là ta không chỉ huy tốt, không làm một chỉ huy tốt, đơn độc xâm nhập, trúng mai phục của đối thủ. Ngài nếu muốn phạt, thì phạt ta đi."

Tần Minh cũng không phải là một người ôn hòa, trái lại, hắn dạy dỗ đệ tử cực kỳ nghiêm khắc. Nếu như phạm lỗi sẽ bị xử phạt rất nặng.

"Không, đội trưởng,... chuyện này không thể trách ngươi được. Ai có thể nghĩ đối phương lại âm hiểm đến vậy." Hắc báo hồn sư Áo Tư La chen ngang, vội vàng hết lời thay Ngọc Thiên Hằng biện hộ.

Ngọc Thiên Hằng Than nhẹ một tiếng, lắc đầu nói: "Không, Áo Tư La. Âm hiểm cũng là một phần trong thực lực. Thua chính là thua, hồn lực, hồn hoàn, tất cả toàn diện đều hơn đối thủ nhưng chúng ta lại thua chỉ có thể chứng minh chúng ta...ở tràng đấu hồn này đã phạm rất nhiều sai lầm."

"Thiên Hằng, cho dù có sai nhưng lỗi cũng không phải của ngươi mà chính là ta, làm khống chế hệ hồn sư ta mới phải là chỉ huy trên chiến trường, là ta không chỉ huy tốt mọi người."

Từ nhỏ đến lớn, Độc Cô Nhạn rất ít khóc, nàng hai mươi năm nay cuộc sống đều thuận lợi vượt qua. Độc hệ khống chế tràng hiếm có, xuất thân bối cảnh thâm hậu, trong các bạn cùng trang lứa lại là người hồn lực cường đại nhất, làm cho nàng thủy chung đều đứng ở đỉnh cao nhìn xuống. Hôm nay bị bại, đối với nàng bị đả kích bất luận so với bất cứ ai đều lớn hơn, lúc này nước mắt khuất nhục bất tri giác chảy xuống.

Hai gã huyền vũ quy hồn sư không có lên tiếng, Ngự Phong vừa muốn nói cái gì lại bị Tần Minh giơ tay ngăn cản.

"Đối với các ngươi mà nói, lần này mặc dù thất bại, nhưng cũng là chuyện tốt." Tần Minh mang theo nụ cười mỉm nói. Trong giọng nói không có chút nào nghiêm khắc như Hoàng Đấu chiến đội chờ đợi.

Ngọc Thiên Hằng sửng sốt, nhìn Tần Minh một chút, trong lòng nhất thời hiểu rõ được gì đó.

Áo Tư La nhịn không được nói: "Tần lão sư, chúng ta thảm bại như vậy, tại sao vẫn còn là chuyện tốt?"

Tần Minh thản nhiên nói: "Bởi vì một mực từ trước tới nay, trải qua kinh nghiệm hết thảy các ngươi đều thuận lợi. Trước mắt các ngươi cố nhiên sẽ gặp thua thiệt, tổn thương, nhưng tổn thương này dù sao cũng không phải cái loại tổn thương không thể vãn hồi gì. Nếu như từ trong những thương tổn, thua thiệt này lĩnh hội cùng nỗ lực được. Thất bại không hề đáng sợ, mà điều đáng sợ chính là không cách nào rút ra được bài học từ trong thất bại. Ta nghĩ các ngươi hẳn là đã tìm được một chút sai lầm tất nhiên thuộc về chính mình. Như vậy lần sau nếu các ngươi có gặp được đối thủ như vậy, các ngươi sẽ trở nên càng mạnh hơn. Sử Lai Khắc thất quái đánh bại các ngươi cũng đồng nghĩa với thức tỉnh các ngươi. Trong mỗi người các ngươi đều được trời ban cho điều kiện cùng thiên phú thâm hậu. Ta chỉ tặng cho các ngươi một câu nói."

Nói tới đây, hắn dừng lại một chút, ánh mắt nhìn qua trên người toàn bộ thành viên hoàng đấu chiến đội, "Phát triển từ thất bại."

"Phát triển từ thất bại." Tất cả đội viên Hoàng đấu chiến đội đều chấn động trước những lời nói này của tần minh.

Tần minh phất phất tay, "Các ngươi cũng trở về nghỉ ngơi đi. Để mau chóng khôi phục lại. Ta còn muốn đi gặp vài người."

Nói xong, tần minh xoay người đi nhanh đi.

So với hoàng đấu chiến đội bên này buồn bực hoàn toàn trái ngược, sử lai khắc thất quái trong tiếng vỗ tay đi về trước mặt đại sư, phất lan đức và triệu vô cực ba người, trong mắt tràn ngập sự hưng phấn không cách nào ức chế.

Đại sư cùng Đường Tam thầy trò hai người liếc nhau, từ trong mắt đại sư, Đường Tam thấy được sự hài lòng. Được đại sư đánh giá cao, đối với Đường Tam mà nói, so với tiếng vỗ tay của mọi người còn cao hơn mấy phần.

Đại sư cũng không nhiều lời tán dương chỉ nói, "Tốt lắm, các ngươi thắng, các ngươi không chỉ chiến thắng liễu đối thủ, đồng thời cũng chiến thắng chính mình. Hôm nay này trận đoàn chiến đấu hồn, cũng là cuộc thí luyện cuối cùng của giai đoạn luyện tập thứ hai, các ngươi đều lấy được thành tích hạng ưu thông qua khảo nghiệm."

Áo tư tạp cười hắc hắc, nói:: "Đại sư, vậy trở về sau này, có phải nên cho chúng ta nghỉ ngơi hay không?"

Phất lan đức đứng một bên nhíu mày nói: "Mấy tên tiểu tử các ngươi cũng không nên đắc ý thái quá. Chẳng lẻ các ngươi không nhìn ra, thắng lợi hôm nay là may mắn thế nào sao? Chính thức so sánh về thực lực, các ngươi cũng không phải là đối thủ của hoàng đấu chiến đội."

Áo tư tạp nói: "Nhưng viện trường, ta nhớ kỹ ngài từng dạy quá chúng ta, vận khí cũng được tính là một phần thực lực. Chẳng lẽ ngài đã quên rồi sao?"

"Ách ……, giỏi cho tên tiểu tử thúi nhà ngươi, hừ hừ." Phất lan đức ngoài miệng mặc dù đang giáo huấn áo tư tạp, nhưng trên thực tế. Trong lòng hắn hưng phấn thậm chí so với đại sư còn nhiều hơn.

Sử lai khắc học viện, có thể nói là hắn kiên trì cho tới nay. Mà bây giờ, hắn rốt cục cũng tìm được một nhóm đệ tử xuất sắc nhất từ trước tới nay.

Hắn tin tưởng, không quá hai mươi năm nữa, bọn nhỏ trước mắt này sẽ mang đến cho cả giới hồn sư đấu la đại lục một trận cuồng phong, thực sự là cuồng phong chân chính.

Triệu vô cực cười nói: "Tốt lắm, được rồi. Phất lan đức, ngươi không cần bên ngoài hung dữ bên trong mềm lòng, bọn nhỏ trong khoảng thời gian này cũng khổ cực rồi. Đại sư. Ngài nhìn xem có phải nên trở về để cho bọn chúng tu chỉnh một thời gian hay không."

Đại sư chậm rãi gật đầu. "Lẽ tất nhiên sẽ để cho bọn chúng nghỉ ngơi một chút rồi. Lần này trở về, cho các ngươi nửa tháng nghỉ ngơi, các ngươi có thể làm chuyện mình muốn. Sau đó ta sẽ tính toán lúc nào bắt đầu giai đoạn thí luyện thứ ba."

"A ? còn có giai đoạn thứ ba?" Trừ Đường Tam ra, sáu người còn lại không nhịn được đồng thời kinh hô một tiếng.

Đại sư chỉ bình thản liếc mắt quét qua bọn họ một cái, trên mặt vừa khôi phục lại vẻ mặt truyền thống cứng ngắc, "Thế nào? Các ngươi có ý kiến gì không ?"

"Không, không, đương nhiên không có. Đại sư. Ngài là người anh minh nhất. Đừng nói đệ tam giai đoạn, cho dù là đệ tứ, đệ ngũ, chúng ta cũng nhất định có thể kiên trì." Áo tư tạp giành trả lời. Những người khác đều tròng mắt đều âm thầm tốt lại.

Bọn họ đều cũng phải thừa nhận, phương pháp huấn luyện của đại sư không nghi ngờ có hiệu quả cực tốt, nhưng kinh nghiệm thống khổ đã trải qua trong đó quyết không có ai nguyện ý thử lại. Đệ nhất, đệ nhị thí luyện đã gian nan, khó khăn như thế vậy đệ tam giai đoạn thí luyện còn đến mức nào chứ ?

Đúng lúc này, một người chậm rãi đã đi tới. Người chưa tới. Thanh âm đã truyền đến trước, "Phất lan đức viện trường. Triệu vô cực phó viện trường. Các ngươi khỏe không? Đệ tử tần minh bái kiến."

Người đến đúng là sư phụ chỉ đạo hoàng đấu chiến đội tần minh, chỉ thấy hắn rất nhanh tiến lên vài bước, hạ chân quỳ rạp xuống trước mặt phất lan đức và triệu vô cực. Lúc này, hắn đã hoàn toàn không có vẻ bình tĩnh như lúc trước áp trận cho hoàng đấu chiến đội, trong đôi mắt tràn ngập vẻ kích động.

Phất lan đức dùng tay chỉnh lại thủy tinh nhãn kính trên mũi, "Ta còn tưởng rằng tiểu tử thúi ngươi đã sớm quên chúng ta rồi chứ."

Triệu vô cực đỡ tần minh từ dưới đất đứng lên, nhìn tần minh từ trên xuống dưới, ha ha cười, "Hảo tiểu tử, ngươi là càng ngày càng lợi hại, xem ra, không bao lâu nữa, ngươi sẽ đuổi kịp mấy lão già chúng ta rồi."

Tần minh cung kính vòng tay mà đứng, "Bất luận lúc nào, hai vị viện trường thủy chung vẫn là sư phụ của tần minh, tần minh cũng vĩnh viễn đều là sử lai khắc học viện đệ tử."

Nhìn một màn trước mắt, sử lai khắc thất quái không nhịn được một trận trợn mắt há hốc mồm. Mặc dù bọn họ không biết tần minh đến tột cùng là làm gì nhưng lúc trước tần minh tại đấu hồn thai xuất hiện ở một cửa khác thì bọn họ thấy rõ ràng.

Người nà hiển nhiên cùng hoàng đấu chiến đội có quan hệ rất sâu, lại nghe trong giọng nói của hắn có ý tứ, hắn chẳng lẽ là ……

Phất lan đức giơ tay lên, dùng sức vỗ vỗ vào vai của Tần Minh, "Đã rời đi học viện nhiều năm như vậy, ngươi cũng vẫn còn giống như trước câu thúc như vậy. Lại đây, ta giới thiệu cho ngươi một vị…đây là đại sư, còn đây là bảy tiểu quái vật vừa rồi ngươi tại đấu hồn trên đài cũng đã thấy qua."

Tần minh đầu tiên cung kính về phía đại sư hành lễ, hơn nữa chính là đệ tử lễ, "Ngài khỏe, đại sư."

Đại sư thân hình nghiêng một bên, không thụ lễ này của hắn, lạnh nhạt nói: "Không cần khách khí."

Tần minh chưa gặp đại sư, thấy người không thụ lễ của mình không nhịn được ngạc nhiên một trận, phất lan đức ở một bên lại cười nói: "Ngươi là sư phụ của cháu hắn, theo phương diện này mà nói, bàn về bối phận ngươi cùng hắn tương đương, hắn đương nhiên sẽ không nhận lễ của ngươi."

Tần minh không giải thích được, khó hiểu đích nhìn về phía phất lan đức, đại sư trong mắt toát ra một tia bất mãn, ánh mắt chứa đầy quang mang, tựa hồ tại trách cứ phất lan đức nói đến chuyện này.

Phất lan đức cười hắc hắc, nói: "Đều là người mình, ngươi cũng không cần cất giấu làm gì. Chẳng lẽ ngươi không muốn ta nói cho mọi người, ngọc thiên hằng chính là cháu của ngươi sao?"

"Cái gì ?" Sử lai khắc thất quái cơ hồ đồng thời kinh hô ra tiếng, bọn họ như thế nào cũng nghĩ không ra, đại sư cũng xuất thân từ thất đại gia, mỗi người trong tộc đều được xưng là có lực công kích đệ nhất lam điện phách vương long gia tộc.

Sắc mặt đại sư nhất thời trầm xuống, "Ngươi đã nói cho bọn họ rồi. Phất lan đức, ta nói rất nhiều lần rồi, ta cùng lam điện phách vương long gia tộc, đã sớm không có bất kỳ quan hệ nào." Bỏ lại những lời này, đại sư xoay người hướng ra phía ngoài bước đi. Đường Tam tiến lên muốn đuổi theo thượng sư phụ, lại bị đại sư khoát tay ngăn lại, "Các ngươi đợi một chút để tính toán đấu hồn tích phân tháng này, đợi lát nữa cùng phất lan đức đồng thời trở về đi thôi. Ta có chút việc."

Đưa mắt nhìn trứ đại sư rời đi, Đường Tam có chút nghi hoặc đích nhìn về phía phất lan đức. Trong lòng cũng đã dần dần rõ ràng lhiểu được duyên cớ trong chuyện này. Khó trách đại sư lúc đầu tại nhắc tới lam điện phách vương long gia tộc khi đó vẻ mặt có chút khác thường.

Nguyên lai hắn dĩ nhiên là xuất thân từ một gia tộc hồn sư cường đại như vậy, trong gia tộc như vậy, lại có một biến dị như tam pháo là yếu nhược vũ hồn, đổi lại là mình sợ cũng ……

Phất lan đức có chút hối hận, nói: "Là ta lắm chuyện. Bất quá, không có việc gì, từ nhỏ hắn đã sớm có thói quen này."

Tần minh thở dài một hơi, "Thực không nghĩ tới, đại sư lại là thúc thúc của thiên hằng."

Phất lan đức ánh mắt rất nhanh khôi phục liễu bình thường, hướng sử lai khắc thất quái nói: "Các ngươi nhất định rất kỳ quái, tại sao tần minh lại tới nơi này. Kỳ thật, rất đơn giản, hắn cũng từng giống như các ngươi, là học viên của sử lai khắc học viện. Hơn nữa lại từng là một đệ tử xuất sắc nhất. Sử lai khắc học

viện tôt nghiệp sinh đầu tiên. Mộc bạch, Tiểu Tam, Tiểu Vũ, các ngươi không lâu đã phá được thành tích đạt ba mươi cấp nhanh nhất chính là do tần minh lậ nên."

Tần minh hướng đến sử lai khắc thất quái mỉm cười, nói: "Các vị học đệ, học muội các ngươi khỏe chứ. Phất lan đức sư phụ, xem ra, sử lai khắc học viện chúng ta tương lai phát triển còn rực rỡ hơn nữa."

Triệu vô cực đứng một bên có chút bất đắc dĩ đích nói: "Tốt cái gì mà tốt, bọn nhỏ này,chính là nhóm đệ tử cuối cùng của học viện."

Tần minh trong lòng cả kinh, nói: "Chẳng lẽ kinh tế học viện có vấn đề, chuyện còn chưa có cách giải quyết sao?" Lời vừa ra khỏi miệng, hắn mới ý thức được mình nói sai lầm, sắc mặt có chút xấu hổ nhìn về phía phất lan đức.

Phất lan đức thở dài một tiếng, "Sự thật chính là như thế, cũng không có gì che dấu được. Hơn nữa, chúng ta cũng mệt mỏi rồi. Theo tuổi tăng lên, đã không có xung lực tuổi trẻ. Chờ nhỏ này tốt nghiệp sau đó ta nghĩ, chúng ta cũng có thể tự sống cuộc sống của mình. Tần minh, ngươi dạy mất tên đệ tử này, cũng rất tốt tất cả đều là tinh anh."

Tần minh cười khổ nói: "Không phải, ta dạy tốt, mà là mấy đứa nhỏ này tự thân có điều kiện cực tốt về thiên phú và xuất thân. Cũng không phải ta có hấp dẫn lực để có thể dạy bọn họ. Mà là học viện chúng ta cung cấp đủ điều kiện hấp dẫn cho bọn họ."

"A ? Nói như vậy, ngươi cũng là giáo viên của học viện?" Phất lan đức có chút kinh ngạc nhìn hắn.

Tần minh gật đầu, nói: "Phất lan đức sư phụ, ta bây giờ tại thiên đấu hoàng gia học viện là giáo viên. Hoàng đấu chiến đội này có bảy đứa nhỏ, đều là thiên đấu hoàng gia học viện đệ tử xuất sắc nhất. Lần này dẫn bọn hắn ra ngoài, xem như một lần lịch lãm. Vừa lúc cũng có thể thuận tiện đến thăm sử lai khắc học viện. Không nghĩ tới, vừa tới hai ngày, học đệ học muội môn đã đưa cho ta một phần đại lễ."

Phất lan đức a a cười, nói: "Vừa nhìn thấy ngươi, ta đối với trận đấu hồn này rất an tâm. Tốt lắm, nơi này không phải là chỗ để nói chuyện chúng ta đến tửu điếm đi thôi. Nhiều năm không gặp như vậy, thầy trò chúng ta cùng tâm sự."

Tần minh thống khoái gật đầu đáp ứng, ánh mắt đảo qua một lượt trên người sử lai khắc thất quái, trong lòng ám động.

Hắn rõ ràng nghe được Phất lan đức lúc trước nói qua, thành tích lúc trước của hắn tại sử lai khắc học viện được duy trì bấy lâu nay, cuối cùng đã bị ba trong số bảy đứa nhỏ này phá vỡ, cho thấy tuổi tác của bọn họ bây giờ tất nhiên là không lớn.

---

54. Chương 53: Sử Lai Khắc, Kim Đấu Hồn Chiến Đội

Ánh mắt của Thất Quái lúc này cũng tập trung hết trên người của Tần Minh. Trước, đánh với bọn họ một trận phải nói là gian nan, lúc này lại biết sư phụ của đối phương lại là học cùng học viện. Cái cảm giác này với bọn họ mà nói quả là có chút kì quái.

Phất Lan Đức chuyển hướng đến Thất Quái nói: "Tốt lắm, các ngươi trước đi tính toán tính phân (điểm) của trận đấu, sau đó nhanh quay lại. Vô Cực. Tần Minh, chúng ta đi thôi. "

Phất Lan Đức ba người rời đi. Chỉ còn lại Thất Quái, lúc này, bảy người sau khi được Áo Tư Tạp dùng Hương Tràng giúp đỡ, thể lực đã dần hồi phục, hồn lực đồng dạng cũng tốt hơn một chút.

Mã Hồng Tuấn nói thầm với chính mình: "Không ngờ ta lợi hại như vậy, ngay cả tinh anh của Thiên Đấu Hoàng Gia cũng đánh không lại ta. Ha ha, ta quả nhiên là thiên tài. "

Đái Mộc Bạch tức giận gõ lên đầu mập mạp nói, "Thiên tài cái đầu nhà ngươi. Hoàng đấu chiến đội là do ngươi đánh bại sao? Đó là Tiểu Tam lợi hại. Nếu là ngươi, chỉ sợ là đã tè ra quần. "

Mập mạp cười hắc hắc, nói: “Đái lão Đại, ngươi cũng không thể nói như vậy. Không phải Đại sư đã nói qua sao, chúng ta là cá thể trong một đoàn thể, mỗi người đều là có công lao. Tiểu Tam lợi hại, đối với mập mạp ta cũng là có lợi. Bất quá, Tam ca, huynh đệ xin được cám ơn. ”

Tiểu vũ kỳ quái nhìn mập mạp, hỏi: “ngươi tạ ơn Tam ca vì chuyện gì?”

Mập mạp a a cười. Nhìn Đường Tam với ánh mắt toát ra vài phần cảm kích. “Ta mập mạp mặc dù không nói là thông minh, nhưng tuyệt đối không phải kẻ ngu. Tiểu Tam đúng lúc đối mặt với Thuẫn Bài Công của đối thủ, thủy chung không hề sử dụng Phi Hành Nấm Tràng của Tư Tạp để né tránh, là bởi vì ta cùng Tư Tạp còn có Vinh Vinh ở phía sau, chỉ cần Tam ca đơn giản là bay lên để tránh, vậy hai cái Huyền Vũ kia sẽ làm ra cái kết quả gì?”

Đường Tam chỉ là mỉm cười, nói: “ngươi không phải vừa mới nói qua chúng ta là một cá thể thống nhất, ta không thể bỏ mặc mọi người. Hơn nữa, tất cả đều là đồng đội, lời cảm tạ không cần nói. Nếu như ta xuất hiện sơ hở, tin chắc ngươi cũng sẽ hành động như vậy để giúp mọi người trụ vững? Đái lão Đại, chúng ta đi thôi, đem tích phân này đổi lại đấu hồn cấp, sớm một chút trở về. Được rồi, vừa nãy Tần Minh học trưởng thuyết Thiên Đấu Hòang Gia học viện là học viện như thế nào vậy?”

Đái Mộc Bạch không nói gì. “Tiểu Tam ngươi ngay cả Thiên Đấu Hòang Gia học việc cũng không biết?”

Đường Tam gãi gãi đầu, nói: “Ta quả thật không biết!”

Đồng dạng một bên là Tiểu Vũ cũng gật đầu nói: “Ta cũng không biết, chẳng lẽ bọn họ rất nổi tiếng?”

Trữ Vinh Vinh tiếp lời: ”hai cái chữ kia cũng đủ để giải thích hết thảy. Thiên Đấu Hòang Gia học viện là do hoàng thất Thiên Đấu đế quốc sáng lập, viện trưởng dĩ nhiên là do Thiên Đấu đế quốc bổ nghiệm.

Tại Thiên Đấu đế quốc, Thiên Đấu Hòang Gia học viện chính là cao cấp hồn sư học viện lớn nhất, các loại trang thiết bị thật không cách nào tưởng tượng. Lúc đầu nếu không phải đã trúng tuyển vào Sử Lai Khắc, nói không chừng ta cũng sẽ đi tới nơi đó. ”

Đái Mộc Bạch nói: “Chỉ tiếc, Thiên Đấu học viện bản thân tuy là tốt, nhưng chính vì gia cảnh hoàng thất quý tộc của học viên lại mang đến cho bọn họ nhiều trở ngại. Điều kiện đầu tiên để vào Thiên Đấu Hòang Gia học viện chính là học viên phải thuộc hoàng thất hoặc gia đình quý tộc. Điều này làm rất nhiều bình dân đệ tử xuất sắc không có cách nào nhập học. Cũng chính vì đệ tử xuất thân quý tộc, học viện mới được tranh bị đầy đủ. Dựa vào uy vọng, có thể nói tại Thiên Đấu đế quốc, Thiên Đấu Hòang Gia học viện là đứng đầu. Nhưng đệ tử tốt nghiệp trở thành hồn sư có tên tuổi là không nhiều.”

Xuất thân hoàng tộc! Đường Tam chậm rãi gật đầu. Hắn cũng không hâm mộ gì cái học viện được trang bị hoàn hảo, chỉ là đối với cái học viện này có chút tò mò mà thôi. Khó trách đội viên cùa Hoàng Đấu Chiến Đội lại sở hữu võ hồn cường hãn như vậy, dĩ nhiên là xuất từ cái học viện nổi tiếng.

Áo Tư Tạp đột nhiên nói: “Đái lão Đại, Đường Tam. Các ngươi xem Tần Minh học trưởng bây giờ có bao nhiêu cấp?”

Đái Mộc Bạch sửng sốt một chút, “Xem bộ dáng, hẳn là đã hơn ba mươi tuổi. Học viện trước đã có ghi chép, là mười bốn tuổi đạt ba mươi cấp. So với ngươi còn muốn sớm hai tháng. Như vậy xem ra, Tần Minh học trường bây giờ ít nhất cũng đã hơn năm mươi cấp. Hơn ba mươi nhưng đã ngoài năm mươi cấp, quả nhiên cường hãn. Khó trách có thể trở thành giáo sư tại Thiên Đấu Hòang Gia học viện. ”

Đường Tam chậm rãi gật đầu. Tỏ vẻ đồng tình với Đái Mộc Bạch.

Áo Tư Tạp lắc đầu. nói: “Vẫn chưa hết, năm mươi cấp trở thành sư phụ của cao cấp hồn sư học viện cố nhiên là không có vấn đề. Nhưng các ngươi phải chú ý, Tần Minh học trường chính là đội trưởng của Hoàng Đấu Chiến Đội, nghĩa là tại cái học viện đó học trưởng hẳn là có danh vọng rất cao. Nếu không có thực lực làm cam đoan, chuyện này có thể xảy ra sao? Ta nghĩ, hắn cho dù không có sáu mươi cấp cũng e không kém bao nhiêu. ”

Mập mạp hiển nhiên là có chút không nhịn được, bảo: “Tốt lắm, chúng ta đi thôi. Muốn biết Tần Minh học trưởng bao nhiêu cấp, trở về hỏi một chút không phải được rồi sao, cần gì ở chỗ này đóan tới đóan lui. ”

Một tháng đấu hồn rốt cục kết thúc, đánh bại Hoàng Đấu Chiến Đội, Sử Lai Thất Quái thu được đấu hồn chiến tích là hai mươi tám trận tòan thắng. Hơn nữa cũng hoàn thành chỉ tiêu cho các trận đấu đơn do Đại Sư đề ra. Bọn họ trừ bỏ Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh ra, mỗi người điều gia tăng bản thành tích đấu đơn lên không ít. Trừ bỏ mập mạp không có người ghép đấu, sáu người khác lại còn thu được không ít song đấu trận thắng. Tiến hành nhiều trận đấu hồn như vậy, mọi người với tích phân (điểm) của bản thân có chút tò mò. Bọn họ cũng không biết trải qua các trận thắng liên tiếp này, tích phân của bản thân có thể đạt tới mức độ nào. Không hẳn chỉ là điểm số mà đồng thời còn có tiền thưởng, đều là tại hôm nay, ngày cuối cùng của tháng thống kê.

Cũng không đợi bảy người tìm đến vị thủ quỹ kiêm ghi sổ sách kia, chủ quản đã chủ động đi tới mời bọn họ đến khu cao cấp hồn sư, chuyên dụng để hoán đổi tích phân.

Ngao chủ quản vẻ mặt lúc này chính là xuân phong đắc ý, Sử Lai Khắc Thất Quái chiến thắng Hoàng Đấu Chiến Đội, chẳng những tránh tổn thất cho Đại Đấu Hồn Trận, hơn nữa còn tạo ra không ít sinh ý. Đối mặt với những thiếu niên hồn sư xuất sắc này, lão hẳn nhiên là sẽ không keo kiệt.

Ngao chủ quản đem ra một tập phiếu màu đen đưa cho đội trưởng Đái Mộc Bạch, “Đây là một vạn kim hồn tệ mà Đại Đấu Hồn Trận đã hứa với tiên sinh cùng mọi người. Chi phiếu này thông dụng ở tất cả các tiền trang trên đại lục, các vị đem ra bất kì tiền trang nào cũng có thể lập tức đổi thành kim tệ. ”

Đái Mộc Bạch không khách khí, trực tiếp đem tạp chi phiếu cất vào người, “Ngao chủ quản, bây giờ có thể tính toán tích phân cho chúng ta được chưa? Chúng ta cũng đã mệt, muốn sớm một chút trở về nghỉ ngơi. ”

“Đương nhiên. Đương nhiên. ”Ngao chủ quản hết sức khách khí, vội vàng thúc dục các nhân viên đang công tác bên cạnh làm nhanh tay một chút.

Hôm nay trận đấu này, hắn cũng có trực tiếp đến xem. Đường Tam cố nhiên là xuất sắc, nhưng hắn càng coi trọng chính là vũ hồn dung hợp kỹ của Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh. Nên biết rằng, trong giới hồn sư, vũ hồn dung hợp kỹ là cực kỳ hiếm gặp. Một khi hai người thực lực tăng cường đến một trình độ nhất định, vũ hồn dung hợp kỹ chính là nghịch thiên. Đối với hồn sư tuổi còn trẻ mà lại có tiềm lực như vậy Đại Đấu Hồn Trận chính là muốn dựa hơi. Vị Ngao chủ quản này càng tăng thêm vài phần khách khí, nhất là đối với Mộc Bạch. Đợi tới tháng sau, Sử Lai Khắc Thất Long (đúng là nịnh hót) trở lại tham gia đấu hồn, nhất định sẽ phá lệ chiếu cố tốt bọn họ. Hy vọng có thể lung lạc được bọn họ. Nhưng có lẻ hắn không biết, đây chính là trận đấu hồn cuối cùng ở đây của Sử Lai Khắc Thất Quái.

Rất nhanh, kết quả đã được tính ra. Nhân viên công tác cầm bàn tính đọc to:

”Tà mâu bạch hổ: Lần đầu tham gia đấu hồn đã ngòai ba tháng, cũng không có thấy xuất hiện thành tích năm lần thắng liên tiếp. Bởi vậy, các kết quả trước sẽ không được tính chung vào kết quả của tháng này.

Đơn đấu hồn, thành tích của tháng vừa rồi là hai mươi sáu thắng hai bại. Hai trận bại đó phân biệt là trận thứ mười lăm và mười bảy. Đạt được ba lần năm trận thắng liên tiếp. Cộng, mười thắng liên tiếp một lần, đạt được tích phân là sáu trăm lẻ chín.

Song đấu hồn, Lưỡng Dực Bạch Hổ tổ. Mười bảy thắng mười một bại. Trong đó hai lần đạt được năm trận thắng liên tiếp. Đạt được tích phân hai mươi bốn.

Đoàn chiến đấu hồn. Là Sử Lai Khắc đội trưởng. Hai mươi tám trận thắng liên tiếp, năm lần đạt được kết quả năm thắng liên tiếp, hai lần mười thắng liên tiếp, cộng tám trận.

Thu được tích phân, một ngàn tám trăm năm mươi lăm.

Tháng đầu được chia làm ba. Tổng là hai ngàn bốn trăm tám mươi tám phân. Trước mắt lấy tổng tích chia làm hai ngàn bốn trăm chín mươi mốt phân, đấu hồn huy chương tăng lên tới cấp bậc ngân đấu hồn. ”

Tuyên bố xong, nhân viên công tác đem ra một cái ngân đấu hồn huy chương được dựa vào ghi chép mà khắc vào, đưa cho Mộc Bạch. Thêm vào đó là một tập phiếu màu đen, bên trong chắc hẳn là số tiền thưởng cho các trận thắng.

”Hương Tràng Chuyên Mại. Tháng trước tham gia thi đấu, thành tích thi đấu sau một tháng:

Đơn đấu hồn, không có.

Song đấu hồn, thành viên của Lưỡng Dực Bạch Hổ tổ, mười bảy thắng mười một bại. Trong đó hai lần được năm trận thắng liên tiếp, thu được tích phân, hai mươi bốn phân.

Đoàn chiến đấu hồn, là thành viên của Sử Lai Khắc Thất Quái, hai mươi tám thắng liên tiếp. Trong đó năm lần được năm trận thắng liên tiếp. Hai lần được mười trận thắng liên tiếp. Thu được tích phân, một ngàn tám trăm năm mươi lăm phân.

Tổng là một ngàn tám trăm bảy mươi chin phân, trước mắt tổng tích chia làm một ngàn tám trăm bảy mươi chín phân. Đấu hồn huy chương cấp bậc tăng lên ngân đấu hồn. ”

Đồng dạng đích, Áo Tư Tạp cũng được nhận huy chương lẫn cái kia hồn tệ.

Người thứ ba tự nhiên đến phiên Đường Tam. Dưới mắt mọ người, chiến tích của Đường Tam, chính là tốt nhất. Bất luận đơn đấu, song đấu hay đoàn chiến đấu hồn, hắn điều giành được thắng lợi.

”Thiên thủ Tu La: Trước vốn có thi đấu một lần đến nay đã ngòai ba tháng. Trước cũng không có thành tích năm trận thắng liên tiếp. Bởi vậy, chiến tích lần trước sẽ không được tính vào với tháng này.

Đơn đấu hồn, hai mươi tám thắng liên tiếp, trong đó năm lần đạt được năm trận thắng liên tiếp. Hai lần được mười trận thắng liên tiếp. Đạt được tích phân là một ngàn tám trăm năm mươi lăm phân.

Song đấu hồn. thành viên của Tam Ngũ tổ, hai mươi tám thắng liên tiếp, trong đó năm trận thắng liên tiếp cũng đạt được năm lần. Mười thắng liên tiếp cũng đạt hai lần. Thu được tích phân là một ngàn tám trăm năm mươi lăm phân.

Đoàn chiến đấu hồn, là đội viên của Sử Lai Khắc Thất Quái. Hai mươi tám trận thắng liên tiếp. Trong đó năm lần đạt được năm trận thắng liên tiếp, mười trận thắng liên tiếp cũng được hai lần. Thu được tích phân, một ngàn tám trăm năm mươi lăm phân.

Tổng là năm ngàn năm trăm sáu mươi lăm phân. Trước mắt tổng tích chia làm năm ngàn năm trăm sáu mươi bảy phân, đấu hồn huy chương tăng lên cấp bậc kim đấu hồn. ”

Đừng nói là Đường Tam hay Sử Lai Thất Quái, ngay cả vị Ngao chủ quản đang đứng một bên khi nghe được con số này cũng có chút ngây dại. Trong trí nhớ của hắn, chủa có vị hồn sư nào tại Đấu Hồn Trận có thể tăng từ thiết đấu hồn lên kim đấu hồn trong vòng một tháng. Trực tiếp từ thiết đấu hồn huy chương đạt được năm ngàn tích phân nhảy lên kim đấu hồn huy chương, đừng nói là tại các Đấu Hồn Trận khác, cho dù toàn đại lục, cũng e là chưa từng xảy ra.

Tiếp nhận cái kim đấu hồn huy chương, Đường Tam trên mặt nhàn nhạt mỉn cười. Một tháng cố gắng cuối cũng không có uổng phí.

“Không tốt rồi! ” Mã Hồng Tuấn đột nhiên hú lên quái dị.

Đái Mộc Bạch tức giận trừng hắn một cái. “Có cái gì không tốt hả?”

Mã Hồng Tuấn mắt hướng Đường Tam nói: “Tam ca này đã đạt được kim đấu hồn huy chương. Chúng ta sau này, tại đoàn chiến đấu hồn chẳng phải cấp bậc sẽ là kim đấu hồn chiến đội? Chúng ta như thế nào đánh thắng các kim đấu hồn chiến đội khác đây. Cho dù đã thắng ngân đấu hồn chiến đội của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện chúng ta cũng chịu không ít nguy hiểm”.

Nghe mập mạp nói, mọi người nhất thời hiểu được. Đoàn chiến đấu hồn là dựa theo thành tích cao nhất của đội viên trong đòan mà tính toán. Nói cách khác, có một gã kim đấu hồn trong đội, bọn họ thi đấu dĩ nhiên là với các đội kim đấu hồn khác. Trong lúc nhất thời, mọi người không khỏi trầm mặt, quái dị nhìn về phía Đường Tam.

Đường Tam cười khổ nói: “Xem ra tích phân nhiều một chút cũng chưa hẳn là chuyện tốt.”

Bọn họ là có ý nghĩ này. Đứng ở một bên, Ngao chủ quản xem vào “Cái này… Ta nghĩ các vị căn bản không cần lo lắng. ”. Ngao chủ quản vẻ mặt cười khổ nhìn bọn họ, “Các vị, đừng nói là kim đấu hồn cấp bậc. Cho dù là đội ngũ ngân đấu hồn, chỉ sợ rất khó gặp phải. Trừ phi lại xuất hiện thêm một cái Hòang Đấu Chiến Đội. ”

“Tại sao?” Đường Tam tò mò hỏi.

Ngao chủ quản đạo: “Bình thường mà nói, thu được tích phân đều là tuần tự mà tiến. Thắng liên tiếp là rất khó đạt tới, không giống các ngươi như vậy rất nhanh thu được nhiều tích phân. Theo như điều kiện là trung cấp hồn sư, khoảng ba mươi cấp, ta làm nhiều năm như vậy cũng chưa thấy qua cái đội ngũ nào là kim đấu hồn. Cũng chỉ gặp phải thiết đấu hồn cùng đồng đấu hồn, căn bản là chưa thấy xuất hiện ngân đấu hồn. Chỉ có tới rồi bốn mươi cấp, theo thực lực gia tăng, ưu thế tự thân vũ hồn mới triển hiện ra. Tại đồng cấp bậc mới hiện rõ những ưu thế nhất định. Tích phân mới có thể rất nhanh gia tăng, lên tới ngân đấu hồn, thậm chí cấp bậc cao hơn, kim đấu hồn. Cũng giống các ngươi như vậy. Ba mươi cấp lại đạt tới kim đấu hồn chiến đội. Ta ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, Tinh La đế quốc có hay không thì ta không biết. Dù sao chúng ta Thiên Đấu đế quốc, tại tất cả cả đại Đấu Hồn Trận, chưa từng thấy qua kim đấu hồn chiến đội nào là ba mươi cấp. Cho dù là ngân đấu hồn chiến đội ba mươi cấp cũng không vượt quá năm đội. Hơn nữa rất khó có chiến đội nào mạnh mẽ như của Thiên Đấu Hòang Gia học viện. Vì vậy các vị cứ yên tâm, tại đồng dạng cấp bậc, các vị là mạnh nhất”.

Không có đối thủ?Sử Lai Thất Quái mỉm cười. Trừ bỏ ra Đường Tam, người lớn tuổi nhất cũng không quá mười lăm. Làm hồn sư, ai không hy vọng thực lực bản thân thật cường đại?

Trong lòng mọi người cũng đồng thời xuất hiện cùng một suy nghĩ: Chúng ta, Sử Lai Khắc Thất Quái là chiến đội cấp kim đấu hồn.

Bốn người còn lại cũng lần lượt được tính tích phân. Có hai mươi tám trận thắng liên tiếp làm đảm bảo, không một ngoại lệ, chí ít đã có hơn ngàn tích phân, điều thuận lợi thu được ngân đấu hồn huy chương.

Cho đến khi rời khỏi, mọi người vẫn có chút cảm giác khó diễn giải thành lời. Lúc này, bọn họ tại Đấu Hồn Trận tìm đến khu nghỉ ngơi, rửa tay và sửa soạn quần áo.

Nhìn lên bầu trời đêm với muôn vàn ánh sao. Áo Tư Tạp lẩm bẩm: “Một tháng, thật sự mới một tháng ta đã đạt được ngân đấu hồn?Sau này rãnh rỗi lại sẽ tham gia một hồi đấu hồn, cũng có thể thu được thêm chút kim hồn tệ? Chuyện này thật sự là quá tốt.”

Cánh tay đột nhiên đau nhói, Áo Tư Tạp có chút rùng mình, ủy khuất nhìn về phía cô gái kiều diễm bên cạnh. “Vinh vinh, ngươi sao lại nhéo ta.”

Trữ Vinh Vinh khuôn mặt nhu mỹ nhỏ nhắn nở ra một nụ cười vô hại “Ta xem xem có đau hay không để biết chắc là ta không nằm mộng.” Làm hai gã phụ trợ hệ hồn sư, có thể nhanh như vậy thu được ngân đấu hồn tư cách, bọn họ cảm xúc tự nhiên là sâu nhất.

Áo Tư Tạp cũng không vì người Vinh Vinh nhéo là hắn mà có cái gì bất mãn, cứ như là hắn được quan tâm mà nhéo yêu vậy, nghiêm trang nói: “Ta quyết định, tháng này không tắm rửa.”

Đường Tam cười nói: “Không thành vấn đề! Chỉ cần ngươi đừng cùng ta một phòng là được. Nếu không, ta không thể cam đoan, trong lúc ngươi đang ngủ mà phát ra xú khí, ta liền đem ngươi ném xuống sông. ”. Vừa nói, hắn vừa làm cái động tác ném ném. Nhất thời mọi người điều cười vui vẻ.

Tại phân khu của Hoàng Đấu chiến đội, các đội viên đang giúp nhau sửa soạn, sau đó chậm rãi rời khỏi.

Mặc dù thương thế bọn họ đã được Diệp Linh Linh dùng Cửu Tâm Hải Đường chữa khỏi bệnh. Nhưng bởi vì Thạch gia huynh đệ cùng Độc Cô Nhạn trước trúng kịch độc Nhân Diện Ma Chu của Đường Tam, thân thể lúc này rất suy yếu. Quan trọng hơn là, lần thất bại này đả kích nghiêm trọng đến tinh thần bọn họ.

Diệp Linh Linh dìu Độc Cô Nhạn, Áo Tư La dìu Ngọc Thiên Hằng. Tình trạng xem như tốt nhất là Phong Linh cũng đang giúp đỡ bọn Thạch gia huynh đệ, nhìn qua như là những tàn binh bình thường bị đánh bại.

Bảy người trong lòng buồn bực, không nói, cứ tiến tới. Đang lúc bọn họ sắp trở lại tửu điếm, một người đột nhiên xuất hện cản đường bọn họ.

“Thiên Hằng. ngươi còn nhận ra ta?” Âm thanh có chút quái dị vang lên, làm Thiên Hằng tâm trạng đang có chút u ám kinh ngạc ngẩn đầu.

Nhờ vào ánh trăng, miễn cưỡng thấy được tướng mạo của người đang đứng cản đường bọn họ, nàng thoáng chần chờ trong chốc lát. “ngài, ngài là… A! Thúc thúc. Người như thế nào lại ở chỗ này. ”

Ngăn cản đường đi của Hoàng Đấu Chiến Đội chính là Đại Sư.

Đại Sư đi tới đứng trước mặt Ngọc Thiên Hằng nói "Chúng ta nói chuyện riêng một chút."

Ngọc Thiên Hằng lúc này thậm chí đã quên đi cái kết quả chiến bại kia. Vội vàng gật đầu, hướng đồng đội ý bảo bọn họ về tửu điếm trước.

Hoàng Đấu Chiến Đội vừa nghe này người là thúc thúc của Ngọc Thiên Hằng, tự nhiên là không nói thêm cái gì, trực tiếp trở về tửu điếm cách đó không xa.

"Thúc thúc. Ngài đây là……" Nhìn Đại Sư, Ngọc Thiên Hằng trong lòng nổi lên cảm giác xúc động. Mặc dù Đại Sư rời nhà đã rất nhiều năm. Nhưng nàng vẫn nhớ rất rõ. Tại lúc nàng còn bé. Vị thúc thúc này thường xuyên cùng nàng chơi đùa, khi đó, tính tình nàng rất là cương ngạnh. Cha là trưởng tử, mỗi ngày điều cùng gia gia học tập quản lý việc trong gia tộc cùng tu luyện. Làm bạn với nàng nhiều năm cũng chỉ có vị thúc thúc trước mặt này. Thậm chí có thể nói, trong một đoạn thời gian dài, Ngọc Thiên Hằng đã đem vị thúc thúc trước mắt này đối đãi như là cha ruột.

Đại Sư trong mắt toát ra một tia nhu hòa. Vỗ vỗ lên đầu vai của nàng nói: "Xem bộ dáng, mấy năm nay ngươi hẳn là rất cố gắng. Ba mươi chín cấp. Tiểu Hằng rốt cục đã trưởng thành. "

Ngọc Thiên Hằng hai mắt ửng đỏ. Gặp lại vị Đại Sư này, nàng có cảm giác như thấy lại người trong gia đình nàng, đang xen là cái cảm giác như tìm lại được một thứ gì đó đã mất. Nghẹn ngào nói: "Thúc thúc, người theo ta về nhà đi. Kỳ thật, gia gia vẫn luôn nghĩ tới người. Phụ thân cũng là… "

Trong mắt Đại Sư chợt lóe lên, có thể thấy được tình cảm mãnh liệt trong đó. Than nhẹ một tiếng, lạnh nhạt đạo nói: "gia gia ngươi mặc dù là tộc trưởng nhưng trong gia tộc có những chuyện không thể tự mình quyết định. Ta sớm bị đuổi ra gia tộc, cũng không có tên trên tộc phả, ta còn có thể quay lại đấy sao? Gia gia và phụ thân ngươi vẫn khỏe cả chứ?"

Ngọc Thiên Hằng gật đầu, "Mọi người vẫn tốt lắm, chỉ là gia gia tuổi lớn, nhiều chuyện cũng không thể quản lý nổi. Việc trong tộc, đa số là đã giao lại cho phụ thân. Thúc thúc, người biết không, ta không ít lần từng thấy gia gia ngắm nhìn bức họa của người mà ngẩn ngơ. Gia gia hẳn là rất muốn người quay về."

"Đừng nói nữa." Đại sư đột nhiên có chút táo bạo, cắt đứt lời nói của Thiên Hằng. Cả người co rút lại một chút. Một hồi lâu sau cũng không thấy nói gì.

Ngọc Thiên Hằng cũng không có lên tiếng. Nhưng mắt đang nhìn Đại Sư đã toát lên vài phần tình cảm nhu hòa.

Đã rất lâu rồi, cái đôi bàn tay thô to nhưng ấm áp của Đại Sư từng ôm ấp, dẫn nàng chơi đùa, kể chuyện về giới hồn sư cho nàng nghe. Những điều này trong trí nhớ nàng đã in vào rất sâu.

Làm trưởng tôn của một gia tộc, gia gia cùng phụ thân yêu cầu đối với nàng là rất nghiêm khắc. Quan tâm cũng chỉ là sự tiến bộ và hồn kỹ sử dụng của nàng. Chỉ có Đại Sư, vị thúc thúc này, mới đem đến cho nàng một chút an ủi và những năm tháng vui vẻ.

Một lúc lâu, Đại Sư hít sâu một cái, bình phục lại tâm trạng kích động. "Thiên Hằng. Có lẽ không lâu, chúng ta còn có thể gặp lại. Không nên vì hôm nay thất bại mà nổi giận. Thất bại cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là không thể từ thất bại rút ra được kinh nghiệm. Các ngươi thực lực là rất mạnh. Nhưng hôm nay, tại trận dấu, ta thấy các ngươi chưa phát huy hết được tiềm lực bản thân. Nếu không thắng bại khó nói. "

Ngọc Thiên Hằng trong lòng vừa động, "Thúc thúc. Người đã xem trận đấu hôm nay? Ta làm xấu hổ gia tộc rồi. "

Đại sư lắc đầu, "Ngươi biết ngươi sai ở chỗ nào sao không?"

Ngọc Thiên Hằng có chút mờ mịt nhìn đại sư. Nếu những lời này là Tần Minh tới hỏi có lẽ nàng sẽ có rất nhiều loại trả lời. Nhưng hỏi chính mình lại là thúc thúc, trong gia tộc không hề có địa vị, thậm chí là vị thúc thúc không có kế thừa trực hệ phách vương long vũ hồn. Không biết tại sao, nàng không biết phải trả lời như thế nào.

Đại Sư giơ tay đặt ở vai Thiên Hằng nói, "Ngươi cũng không phải thua ở trong tay đối thủ, mà là bại bởi chính mình. Không sai, cơ bản hồn kỹ của ngươi rất lợi hại, cũng không có vấn đề gì. Sở dĩ hội rơi trong bẫy vào đối thủ là bởi vì ngươi trong lòng kiêu ngạo. Là cái kiêu ngạo thuộc về lam điện Phách Vương Long gia tộc. "

"Kiêu ngạo……" Ngọc Thiên Hằng nhìn đại sư. Trong mắt dần dần hiểu một chút, nàng vốn là cực kỳ thông minh. Có Đại Sư cùng Tần Minh hai người trước sau chỉ điểm. Nhất thời ý thức được một ít mấu chốt của vấn đề.

"Thúc thúc, ngài yên tâm, tiếp theo nếu có cơ hội nữa. Ta tuyệt sẽ không bại dưới tay bọn họ. "

Đại sư trên mặt toát ra một tia mỉm cười một cách khó nhọc "Ngươi sẽ có cơ hội, bởi vì ta chính là lĩnh đội của Sử Lai Khắc Thất Quái chiến đội. "

"Cái gì?" Ngọc Thiên Hằng thất kinh. Không dám tin nhìn Đại Sư. Ở gia tộc, nàng đã nghe được rất nhiều lời đồn đãi về Đại Sư. Tất cả điều xoay quanh việc Đại Sư sở hữu một cái phế vũ hồn như thế nào, mang đến cho gia tộc sỉ nhục như thế nào… Mặc dù nàng không quan tâm những chuyện này, nhưng đối với thực lực của Đại Sư nàng phi thường hiểu rõ, đó là thực lực vĩnh viễn không cách nào đột phá ba mươi cấp!

Đại Sư lạnh nhạt cười, nói: "Rất kỳ quái, có phải không?Không sai. Thực lực ta không cường nhưng không có nghĩa là không thể dạy ra được đệ tử xuất sắc. Sử Lai Thất Quái có thể nói tất cả là đệ tử của ta. Nhưng trân truyền đệ tử của ta chỉ có một mà ngươi vừa rồi đã gặp qua, chính là khống chế hệ hồn sư của Sử Lai Khắc chiến đội. "

"Là hắn?" Ngọc Thiên Hằng nhìn Đại Sư, ánh mắt không chớp. Tại trận chiến trước đó, làm nàng ấn tượng chỉ có hai người. Trừ bỏ Bái Mộc Bạch có thể cùng nàng đối kháng, còn lại chính là Đường Tam với năng lực khống chế toàn cục.

Đại Sư trong mắt hiện lên một chút tinh quang, "Một ngày nào đó, ta muốn cho thế nhân biết, ta Tiểu Cương mặc dù là phế vật, nhưng ta lại có thể dạy ra một đệ tử thiên tài. Thiên Hằng, ta tới lúc phải đi rồi. Nhớ kỹ ta nói, nếu ngươi muốn bộc phát được tất cả tiềm năng, dẫn dắt mọi người giành được thắng lợi cuối cùng, vậy, ngươi nên gạt bỏ cái kia ngạo kia. "

Nói xong, Đại Sư nhìn thật sâu vào mắt Thiên Hằng, vừa tại bờ vai của nàng vỗ vỗ rồi xoay người rời khỏi, hòa mình vào bóng đêm.

"Thúc thúc. Ngài có thể hay không chỉ dạy ta?" Ngọc Thiên Hằng đuổi theo nói.

Đại Sư dừng lại cước bộ. Nhẹ nhàng lắc đầu, "Thiên Hằng, nếu để gia tộc biết ta chỉ dẫn ngươi, ngươi cho rằng bọn họ sẽ phản ứng như thế nào?Sợ rằng, lập tức đem ta trở thành kẻ thù của gia tộc Lam Điện Phách Vương Long. Nếu ngươi thật sự muốn thành một gã hồn sư vĩ đại, vậy, cứ lấy tên đồ đệ kia của ta làm mục tiêu. Nếu một ngày nào đó ngươi có thể vượt qua hắn, vậy, ngươi tất nhiên đã trở thành tinh anh của giới hồn sư toàn đại lục. "

"Thúc thúc. Tại sao?" Ngọc Thiên Hằng có chút không phục hỏi lại. Nàng mặc dù đối với khống chế lực cùng với vũ hồn phụ gia kịch độc của Đường Tam thập phần giật mình nhưng nàng có thể khẳng định, cái kia bất quá chỉ là Lam Ngân Thảo. Thủy chung không thể cùng với vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long của nàng so sánh. Nếu là quyết đấu một chọi một, nàng tin tưởng nhất định có thể chiến thắng đối thủ.

Đại Sư dừng lại cước bộ. Quay đầu lại nhìn về phía Ngọc Thiên Hằng. "Ngươi biết hắn hồn lực bao nhiêu cấp không".

Ngọc Thiên Hằng suy nghĩ một chút, trả lời: "Ta đã xem qua tư liệu, hắn hẳn là ba mươi hai cấp, hiệu là Thiên Thủ Tu La. Ta nghĩ, những cái đó cũng không sai biệt với thực tế bao nhiêu.". Đối với tình hình khống chế toàn cục của Đường Tam, lúc này vẫn nhớ rõ như tận mắt chứng kiến. Nàng cũng không dám nghĩ, như thế nào mà một người hồn lực hoặc vũ hồn điều thua kém nàng lại có thể làm được. Đối thủ của hắn là Độc Cô Nhạn cũng là khống chế hệ hồn sư, ba mươi tám cấp hồn lực, lại bị hắn hoàn toàn áp chế.

Đại Sư lắc đầu, nói: "Tư liệu là chính xác. Tiểu Tam quả thật chỉ có ba mươi hai cấp hồn lực. Vậy, ngươi biết hắn năm nay bao tuổi rồi không?"

Ngọc Thiên Hằng lắc đầu. Trong lòng nàng lúc này đột nhiên cảm thấy có chút hồi hộp.

Đại Sư lạnh nhạt cười. "Hắn vừa qua khỏi sinh nhật thứ mười ba. Tại lúc mười hai tuổi, đã thu được đệ tam hồn hoàn. "Nói xong những lời này, Đại Sư không hề dừng lại, xoay người nhẹ nhàng rời khỏi. Cho dù là cái này, cũng không làm rõ hết thiên phú của Đường Tam. Hắn còn có một bí mật rất lớn, song sanh vũ hồn. Tuy vậy, Đại Sư cũng không có nói ra.

Ngọc Thiên Hằng cả người ngây ngốc đứng ở nơi đó, một hồi lâu không có di động. Đến khi Độc Cô Nhạn được Diệp Linh Linh đở, một lần nữa quay lại tìm, nàng mới từ ngốc trệ bừng tỉnh lại.

Ba mươi hai cấp, mười ba tuổi. Hai cái chữ số này không ngừng xoay quanh trong đầu nàng. Lúc này nàng rốt cục đã rõ rang, tại sao thúc thúc nói, muốn trở thành hồn sư vĩ đại phải đuổi theo bước tiến của người kia. Thúc thúc, người như thế nào dạy ra một người quái vật như vậy?

"Ách xì…."

Đường Tam hắt hơi, ngồi xoa xoa cái mũi của hắn.

"Tiểu Tam. Ngươi làm sao vậy?"

Không thể không nói, năng lực trị liệu của Cửu Tâm Hải Đường vũ hồn thật là kinh người. Tiểu Vũ lúc này, ngoại trừ khuôn mặt có chút tái nhợt thân thể cũng đã bình phục. Miệng viết thương thậm chí cũng không còn lưu lại.

Đường Tam lắc đầu. Cười nói: "Không có việc gì. Có lẽ là có người nhớ đến ta. ". Nói xong những lời này, hắn bất giác nhớ đến phụ thân của mình, nhiều năm như vậy không biết phụ thân đã đi đến đâu? Tại sao không trở về gặp ta? Phụ thân là không cần đứa con này sao?

Lúc ở Lai Tác Thất thành, hắn cố ý trở về nhà một chuyến. Lưu lại một phong thư. Hơn nữa cũng nói với lão thôn trưởng Kiệt Khắc, nếu phụ thân hắn quay lại, nói phương hướng hắn đi cho phụ thân biết. Sáu năm qua, vẫn là không có tin tức.

Kiếp trước, hắn chưa từng có thân nhân. Thật vất vả để có một người phụ thân này nhưng phụ thân lại rời bỏ hắn.

Tiểu Vũ đối Đường Tam tự nhiên là rất quen thuộc, nhìn hắn ánh mắt hắn biến hóa cũng đã biết hắn trong lòng đang suy nghĩ cái gì, "Tiểu Tam, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Tin tưởng không lâu sau, thúc thúc nhất định sẽ quay lại. "

Đường Tam yên lặng ,nhẹ nhàng gật đầu. Lúc này,đoàn người rốt cục dã về tới tửu điếm của bọn họ.

Vừa vào tửu điếm, bọn họ chứng kiến Phất Lan Đức ba người đang ngồi ở phòng ăn uống rượu nói chuyện phiếm. Ba người trên bàn, rượu và thức ăn nhìn qua cũng không nhiều lắm.

"Hắc hắc, có rượu uống." Mập mạp là người thứ nhất đi đến, hắn coi như là đệ tử trân truyền cảu Phất Lan Đức, tại trước mặt Phất Lan Đức cũng không như những người khác câu thúc.

"Sư phụ, chúng ta hôm nay thắng, có phải hay không người nên khao chúng ta a?" Mã Hồng Tuấn đi tới bên người Phất Lan Đức, tay hắn hướng tới lấy chén rượu ở trên bàn.

Phất Lan Đức chiếc đũa trong tay vừa lộn, đập vào trên tay của mập mạp. Mập mạp trên tay đau nhói. Ai u một tiếng. Vội vàng đem tay thu lại.

Tần Minh có chút nghi hoặc nhìn Mã Hồng Tuấn đứng ở bên người Phất Lan Đức nói. "Sư phụ! Vị tiểu huynh đệ này cũng là đệ tử học viện sao? Chúng ta Sử Lai Khắc học viện, từ lúc nào có nhiều đệ tử như vậy?"

Mã Hồng Tuấn đỉnh đạc nói: "Tần học trưởng. Mới vừa tách ra không bao lâu, người thế nào đã quên ta?"

Tần Minh trừng lớn hai mắt, cẩn thận nhìn mập mạp. "Ngươi, ngươi là một trong Sử Lai Khắc Thất Quái, cái gã đội viên mập mạp sử dụng hỏa làm công kích? Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?" Mặc dù trong lòng đã có dự đóan nhất định, nhưng khi chứng kiến Mã Hồng Tuấn nọ, vẫn mang theo cái bộ dánh ngây thơ. Trái tim hắn không khỏi một trận co quắp lại.

Tần Minh luôn biết, hắn tại hồn sư giới được xem là thiên tài trong thiên tài. Dù là lúc còn học tại Sử Lai Khắc học viện, hắn cũng vẫn là như vậy. Nhưng thấy qua thực lực của mập mạp đang trước mắt này, dù là được Thất Bảo Lưu Ly Tháp vũ hồn trợ giúp, nhưng hắn có thể ngạnh kháng đệ tam hồn kỹ công kích của Phong Linh đã là ba mươi lăm cấp trong thời gian dài như vậy. Chân chính thực lực của mập mạp có lẻ là không cách biệt lắm.

Mang mặt nạ của Sử Lai Khắc Thất Quái, người xem chỉ có cảm giác hắn là thấp lùn, không giống Đái Mộc Bạch, Tiểu Vũ ay mấy người kia có thân hình tương đối cao. Chỉ cần bọn họ không nói, ai cũng đoán không được tuổi của bọn họ.

Mã Hồng Tuấn có chút đắc ý nói: "Đúng vậy. Ta là cái kia hỏa phượng hoàng, mười ba tuổi, nga, ta đã rõ ràng, trước là vì chúng ta mang theo mặt nạ. Cho nên ngài mới nhận không ra ta, đúng không. "

Lúc này, những người khác trong Sử Lai Khắc Thất Quái cũng đều đã đi tới, Tần Minh có chút ngẩn người khi nhìn thấy đại bộ phận đều là những đứa nhỏ xê xích mười lăm tuổi, trong một lúc, nhất thời không khỏi nói không ra lời.

Phất Lan Đức đã quen với tính tình của hắn, khàn khàn phát ra tiếng cười mang chút cảm giác âm hiểm. "Như thế nào, Tần Minh, ngươi quên truyền thống học viện của chúng ta rồi sao? Chúng ta chính là chỉ lấy đệ tử dưới mười hai tuổi. Mã Hồng Tuấn lúc mười một tuổi vào học viện, Đường Tam, Tiểu Vũ còn có Vinh Vinh cùng Trúc Thanh đều là năm nay vào học, này đã là số đệ tự thu vào nhiều nhất trong những năm qua. "

---

55. Chương 54: Mượn Kê Sanh Đản

Phất Lan Đức gật đầu.

Tần Minh ánh mắt phân biệt lướt qua trên người Sử Lai Thất Quái. Cười khổ nói: "Ta bây giờ mới biết được các ngươi tại sao lại đeo mặt nạ. Các ngươi thật sự là cho ta rất nhiều kinh ngạc. Ta vẫn tưởng rằng Hoàng Đấu Chiến Đội thiên phú đã là rất tốt nhưng trước mặt các ngươi, căn bản cũng không là cái gì. Nếu tuổi giống nhau, bọn họ hẳn là không có cơ hội chiến thắng."

Phất Lan Đức không nói gì, chỉ là mỉm cười nhìn đám đệ tử trước mắt. Sử Lai Khắt đệ tử, có thể nói là thành tựu lớn nhất từ trước đến nay của hắn. Tần Minh là như vậy, Sử Lai Khắt Thất Long trước mắt cũng như vậy.

Đái Mộc Bạch hỏi: "Học trường, ta có thể mạo muội hỏi ngài một chút không? Ngài bây giờ hồn lực đã bao nhiêu cấp?"

Tần Minh hạ ý thức rồi đáp: "Sáu mươi hai cấp, vận khí cũng không tệ lắm."

Sử Lai Thất Quái mọi người nhìn nhau, đồng thời nhớ cái danh ngôn kia của Phất Lan Đức: Sử Lai Khắc học viện chỉ lấy quái vật, không thu người bình thường.

"Được rồi! đừng thổi phồng lẫn nhau nữa, các tiểu quái vật kia cũng ngồi xuống đây đi. Ăn một chút gì đi. hôm nay các ngươi đã tốn không ít sức lực, đừng nể mặt ta, cứ tự nhiên." Triệu Vô Cực nhìn Phất Lan Đức đang đắc ý, lớn tiếng gọi bọn họ ngồi xuống.

Phất Lan Đức trên mặt tươi cười, nhất thời trở nên cứng ngắc, mà Sử Lai Thất Quái lúc này điều là hoan hỉ, hoan hô rất to, lập tức gọi tiểu nhị tới, quả nhiên là không để cho Triệu Vô Cực chút mặt mũi nào, trực tiếp động đũa.

Mã Hồng Tuấn...trước đoạt lấy mấy món đồ ăn. Nhai ngấu nghiến, món ăn chỉ có ba dĩa, tay hắn tại một dĩa đồ ăn điểm điểm vài cái, ý bảo tiểu nhị làm thêm một dĩa.

Phất Lan Đức ngồi ngay bên cạnh Hồng Tuấn. Mắt thấy đồ đệ kêu lên cũng chỉ là ba món, trong lòng không khỏi sảng khoái vô cùng. Hảo, không hổ là đệ tử của ta, không sai, thật biết lo lắng cho túi tiền của sư phụ.

"Ân. Vừa rồi chỉ là vài món ăn không đủ. Tiểu nhị. Cho thêm vài dĩa nữa. Nhiều nhiều đồ ăn một chút. Thêm hai vò rượu hảo hạng nữa. Nhanh lên một chút." Tiếng hô của Hồng Tuấn rất nhanh kéo Lan Đức viện trưởng từ thiên đường xuống thẳng địa ngục. Trên dĩa cũ còn sót lại một chút đồ chưa ăn hết, Hồng Tuấn cũng không cho mọi người cơ hội, trực tiếp thay mặt Thất Quái, lãnh nghiệm vụ vinh quang, bỏ vào chén.

Quay đầu nhìn về phía Phất Lan Đức. Mã Hồng Tuấn có chút kỳ quái nói: "Di. Sư phụ, ngài bị làm sao vậy, như thế nào có chút tái? Có phải buổi tối hôm qua ngủ không được ngon giấc?"

Ngồi phía bên kia là Trần Minh đang kiềm lại, cố không lên tiếng, nhưng Triệu Vô Cực lại không câu nệ hình tượng, cười ha hả. Phất Lan Đức keo kiệt như thế nào, tại học viện , các lão sư khác điều biết.

Tần Minh vẻ mặt lúc này đã khôi phục lại bình thường. Mỉm cười nói: "Có thể nào lại để các vị sư phụ thanh toán. Nhiều năm như vậy mới gặp lại, hai vị sư phụ, hãy để ta có cơ hội cảm tạ công lao mà nhị vị đã dạy dỗ. Không nhờ các sư phụ đây cũng không có Trần Minh này. "

Triệu Vô Cực ha ha cười, nói: "Tiểu Minh, ngươi vẫn như vậy hiểu chuyện. Vốn ta còn muốn nhìn một chút bộ dáng xuất huyết của lão Đức. Bây giờ thì không có cơ hội rồi. "

Phất Lan Đức vừa nghe Tần Minh nói rõ muốn mời khách. Sắc mặt nhất thời trở nên đẹp mắt hơn rất nhiều, trừng Triệu Vô Cực một cái, nói: "Ngươi muốn xem xuất huyết có phải không? Hảo a, lão Triệu, chúng ta lâu rồi cũng không có bàn luận. Từ nay về sau, ta sẽ tìm ngươi để luyện tập, cũng tốt để xúc tiến hồn lực tăng lên. "

"Ách……" Lần này đến phiên Triệu Vô Cực cười không được, hắn cùng Phất Lan Đức không biết luận bàn đã bao nhiêu lần. Đối thực lực của Phất Lan Đức tự nhiên là quá rõ ràng. Làm lực lượng hình hồn sư, đối đầu với mẫn công hệ, vừa là phi hành hồn sư Phất Lan Đức, căn bản là hắn không có chút biện pháp nào. Huống chi Phất Lan Đức hồn lực cao hơn hắn hai cấp.

Đạt tới cái trình độ này, mỗi một bậc hồn lực, chênh lệch cũng không như Sử Lai Thất Quái bây giờ không rõ ràng. Hơn dù chỉ một cấp, điều là khỏang cách rất lớn.

Tần Minh nhìn Sử Lai Khắc Thất Quái ngồi xuống một lượt, cuối cùng đem ánh mắt tập trung ở Đường Tam, Mộc Bạch cùng Trúc Thanh. "Thật sự đáng tiếc, nếu học đệ, học muội không phải đệ tử của Sử Lai Khắc chúng ta, ta nghĩ dù cố hết sức cũng phải đem các ngươi cho tới Hoàng Gia học viện, nếu có thêm các ngươi gia nhập. Nói không chừng……"

Tần minh mới vừa nói này, một thanh âm quen thuộc đột nhiên từ cách đó không xa vang lên, "Cho dù bọn họ là đệ tử của Sử Lai Khắc học viện, nghĩ là ngươi cũng có thể đem bọn họ mang về Hoàng Gia học viện."

Mọi người bình ổn tâm trạng, nhìn lên. Chỉ thấy Đại Sư từ bên ngoài đi đến, cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống bên người Phất Lan Đức.

Tần Minh hỏi dò: "Ngài vừa rồi thuyết, ý tứ là?"

Không đợi đại sư trả lời. Phất Lan Đức đã mặc kệ: "Đại Sư. Ngươi là cố hủy đi tâm huyết của ta có phải không? Những đứa nhỏ này là đệ tử của Sử Lai Khắc học viện. Bây giờ vậy, sau này cũng vậy. Chẳng lẻ tại Sử Lai Khắc, chúng ta không có thể dạy dỗ tốt bọn họ sao?"

Đại sư cũng không có bởi vì Phất Lan Đức lo lắng mà có cái gì biến hóa. Vẫn như trước bình thản, nhàn nhạt nói: "Ta chưa nói để cho bọn họ gia nhập Thiên Đấu Hoàng Gia học viện, ta ý tứ chính là, hy vọng hai học viện có thể lẫn nhau trao đổi một chút. Tần lão sư. Ta nghĩ vấn đề không lớn. Nếu ngươi không thể làm chủ, ta có thể tìm vũ hồn điện. "

Tần Minh sửng sốt một chút, nhìn Đại Sư, trong lúc nhất thời không biết như thế nào trả lời.

Phất Lan Đức đồng dạng cũng đang nhìn Đại Sư. Trong lòng thầm nghĩ, Tiểu Cương a, trong hồ lô ngươi tột cùng làm bán thuốc gì? Nhưng bây giờ trước mặt Tần mMinh, hắn cũng không tiện truy hỏi. Làm huynh đệ nhiều năm, hắn biết Đại Sư luôn là người có nguyên tắc.

Tần Minh suy nghĩ một chút, nói: "Có thể cùng học đệ, học muội trao đổi, là Thiên Đấu học viện may mắn, chỉ là ta sợ……"

Đại sư nói: "Ngươi là sợ mấy đứa nhỏ quá xuất sắc, tới các ngươi Thiên Đấu Hoàng gia học viện cũng không quay về, có phải hay không?"

Bị người khác nhìn thấu, cảm giác tuyệt đối là không tốt. Đại sư nhìn qua bình thản vô kỳ, nhưng hắn nói lại vô cùng có lực xuyên thấu. Nói thẳng vào tâm sự trong lòng của Tần Minh.

Tần minh cũng không làm bộ. Gật đầu, nói: "Đúng vậy, Thiên Đấu Hoàng Gia học viện tại Thiên Đấu đế quốc mặc dù có xưng hiệu là đệ nhất học viện. Nhưng mấy năm nay, rất ít khi xuất ra vị hồn sư cường đại nào. Địa vị có chút không xứng với xưng hiệu. Lãnh đạo học viện đối với thiên tài đệ tử phải nói là rất khát khao. Nếu học đệ, học muội mà đến, khó bảo đảm là bọn họ không có cái gì ý nghĩ. Ta sợ bọn họ vận dụng các loại quan hệ, phương pháp để có thể mời học đệ, học muội lưu lại. Như vậy chẳng phải là đào góc tường của Sử Lai Khắc học viện chúng ta sao?"

Phất lan đức cười nói: "Tiểu Minh, ngươi nói không sai. Không hổ là đệ tử của Sử Lai Khắc, biết lo lắng cho học viện. Đại Sư. Tiểu Minh cũng không phải là người ngòai, ngươi có cái gì cần nói, cứ việc nói thẳng đi. "

Đại Sư liếc Phất Lan Đức một cái, "Hay để ta nói thẳng, Tần lão sư, nếu ta nhớ không sai, Thiên Đấu đế quốc thành lập Hoàng Gia học viện, mỗi năm sau kì đại hội, Thiên Đấu Hoàng Gia học viện hẳn là có hai cái tham ngạch đúng không? Ta có thể để mấy đứa nhỏ tạm thời làm trao đổi sinh, gia nhập Thiên Đấu Hoàng Gia học viện cho đến hết một năm, sau đại hội chấm dứt. Ta nghĩ. Như vậy cũng tốt cho đôi bên. "

Tần Minh thất kinh,

"Đại sư, người là thuyết, muốn cho học đệ, học muội đại biểu Thiên Đấu Hoàng Gia học viện, tham gia cái đại hội kia? Chính là Thiên Đấu học viện đối với bên ngòai có thể tuyên bố học đệ, học muội là đệ tử của Thiên Đấu học viện!"

Đại sư lạnh nhạt cười, nói: "Đệ tử tốt nghiệp từ cái học viện hàng đầu cũng không có gì là không tốt."

"Không. Ta không đồng ý. " Phất Lan Đức vỗ mạnh vào bàn đứng lên, trừng vào Đại Sư nói: "Bọn nhỏ là thuộc về Sử Lai Khắc học viện, Đại Sư, ngươi chớ quên, Sử Lai Khắc này là tòan bộ tâm huyết hai mươi năm nay của ta. "

Đại Sư tâm tình cũng không bởi vì Phất Lan Đức tức giận mà phát sinh thay đổi. "Phất Lan Đức, ta hỏi ngươi mấy cái vấn đề. Nếu ngươi có thể giải quyết, vậy, bọn nhỏ có không đi Thiên Đấu cũng không sao cả. Đầu tiên, ngươi có thể cung cấp cho bọn nhỏ tu hoàn cảnh luyện nhất hay không?Tiếp theo, ngươi có thể cho bọn hắn tư cách tham gia hồn sư học viện tinh anh đại tái, toàn đại lục, một năm sau hay không? Đệ tam, ngươi dựa vào cái gì tựu cho rằng sau khi tiến vào Thiên Đấu Hoàng Gia học viện, mấy đứa nhỏ này sẽ không thuộc về Sử Lai Khắc? Có lẽ ngươi không thể giải thích ta tại sao muốn làm như vậy, nhưng ta còn muốn hỏi ngươi một vấn đề cuối cùng, mục đích ngươi thành lập Sử Lai Khắc học viện là cái gì?"

"Ta, ta……" Phất Lan Đức bị Đại Sư liên tiếp hỏi mấy cái vấn đề, á khẩu không trả lời được, trừng mắt với Đại Sư nhưng cái phẫn nộ kia cũng đã dần dần biến mất, từ từ biến thành chán nản.

Đại sư nhàn nhạt nói: "Hòan cảnh tu luyện tốt, có thể trợ giúp bọn hắn tu luyện hồn lực tốc độ gia tăng. Toàn đại lục hồn sư học viện tinh anh đại tái chỉ có chính quy học viện, thông qua sơ tái mới có thể tham gia. Mà Sử Lai Khắc học viện, tại đế quốc, cũng không được xem là một cái học viện, bởi vì chúng ta có một số tiêu chuẩn không đáp ứng được. Mặc dù tại hồn sư giới, Sử Lai Khắc học viện có danh tiếng, nhưng để thi đấu là chưa đủ tư cách. Ngươi hẳn là biết toàn đại lục hồn sư học viện tinh anh đại tái, đối bọn nhỏ là quan trọng như thế nào? Lúc đầu, mục đích ngươi thành lập Sử Lai Khắc học viện là muốn bồi dưỡng ra những thiên tài, làm cho cả giới hồn sư bởi vì bọn họ mà khiếp sợ. Ta cũng vì bọn họ mà lựa chọn con đường này."

Nói tới đây, Đại Sư chuyển hướng Tần Minh, "để bọn nhỏ gia nhập Thiên Đấu Hoàng Gia học viện, ta có một điều kiện. Học viện phải tiếp nhận tòan bộ giáo sư hiện giờ của Sử Lai Khắt học viện. Hơn nữa, để chúng ta tự mình giáo dục những đứa nhỏ này, Thiên Đấu học viện không được có gì quấy nhiễu. Nói cách khác, bọn họ có thể thế Thiên Đấu học viện thu được vinh dự. Nhưng giáo dục là do tự chúng ta. Khi chúng ta muốn rời đi, Thiên Đấu Hoàng Gia học viện cũng không được ngăn trở "

Phất Lan Đức một lần nữa ngồi xuống, cầm lấy chén mạch tửu trước mặt, từng ngụm từng ngụm nuốt vào trong bụng.

Tần Minh cười khổ hướng đại sư nói: "Đại sư, ngài thật sự cho ta một cái nan đề a. Thẳng thắn mà nói; đứng ở góc độ của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện, có thể làm cho các học đệ, học muội đại biểu Thiên Đấu Hoàng Gia học viện xuất chiến. Không thể nghi ngờ sẽ mang đến cho học viện vô số vinh dự. Làm cho danh tiếng học viện lại nổi, thì những điều kiện ngài đưa ra tuyệt không quá đáng. Các vị sư phụ đây đều là những người có tên tuổi trong giới hồn sư, học viện sẽ không cự tuyệt mà chiêu nạp, hơn nữa sẽ được hưởng lương bổng ở mức tốt nhất. Chỉ là, Sử Lai Khắc học viện là tâm huyết lớn nhất của Phất Lan Đức viện trưởng, nếu thật sự làm như vậy. Vậy sau này sợ rằng……"

"Được rồi, cứ làm theo lời của Tiểu Cương đi." Phất Lan Đức lại đứng lên. Sắc mặt đã hoàn toàn khôi phục lại nét bình tĩnh, "Tiểu Cương nói đúng, ta không nên vì cái kiêu ngạo của bản thân. Hết thảy cứ lo thật tốt cho bọn nhỏ. Thiên Đấu Hoàng Gia học viện thuộc về hoàng thất của Thiên Đấu đế quốc, là nơi ít bị vũ hồn điện dòm ngó nhất, bọn nhỏ ở nơi này cũng tốt. Các sư phụ tại Sử Lai Khắc giờ cũng có địa phương tốt để dưỡng lão. Hai vấn đề này, trước nay ta vẫn luôn lo nghĩ, bây giờ, đã được giải quyết. Mọi người trước giờ vẫn theo ta, đến bây giờ điều đã có tuổi, cũng đã đến lúc phải nghỉ ngơi. Thiên Đấu Hoàng Gia học viện có tên tuổi. Càng huống chi, bọn nhỏ ở nơi này có thể phát triển tốt nhất. Chuyện này cứ như vậy đi. Các ngươi thương lượng thêm một chút đi. Tiểu Cương có toàn quyền đại biểu cho ta. Ta muốn yên tĩnh một chút. "

Nói xong. Phất Lan Đức xoay người, hướng ra phía ngoài, rời khỏi. Triệu Vô Cực hướng Mã Hồng Tuấn nháy mắt, mập mạ hiểu ý, lập tức dừng việc ăn uống , vội vàng đuổi theo viện trưởng. Lúc này, hắn thân là đệ tử, so với Đại Sư hoặc Triệu Vô Cực có tác dụng an ủi lớn hơn.

Đại Sư thở dài một tiếng, "Phất Lan Đức mặc dù có chút cố chấp, nhưng cũng không phải là người không biết lý lẻ. Ta tin tưởng hắn có thể suy nghĩ cẩn thận. "

Triệu Vô Cực cười khổ nói: "Dù sao học viện là do chúng ta cầm cự như vậy nhiều năm, Phất Lan Đức cũng không phải không rõ đề nghị của ngươi là có nhiều điểm tốt. Đợi mấy đứa nhỏ này tốt nghiệp xong, hắn cũng dự định đóng cửa cái học viện này, nhưng chuyện lại xảy ra sớm như thế này, có lẻ hắn có chút không tiếp nhận được. Đối với chúng ta mà nói, chuyện này thật sự có chút đột nhiên. Chỗ này, dù sao chúng ta đã gắn bó hơn hai mươi năm! "

Đại sư gật đầu. "Chuyện này cũng chỉ có thể dựa vào hắn. "

Triệu Vô Cực nói: "Có lẽ đối với chúng ta mà nói, đây coi như là cơ hội để nghỉ ngơi. Đại Sư, cám ơn ngài! Ta biết, ngài đề nghị như vậy không chỉ là vì bọn nhỏ mà cũng vì Phất Lan Đức cùng chúng ta. Thiên Đấu Hoàng Gia học viện là một trong rất ít địa phương không bị ảnh hưởng bởi vũ hồn điện, cũng có đầy đủ danh nghĩa. Ở nơi này dưỡng lão tựa hồ cũng không sai. "

Trên mặt toát ra một tia mỉm cười. Vẻ mặt Triệu Vô Cực đã thỏai mái lên rất nhiều. Hắn cũng không như Phất Lan Đức như vậy bất chấp. Hai mươi năm tại Sử Lai Khắc học viện cố nhiên làm hắn tràn ngập lưu luyến, đồng dạng, cũng đã có chút mệt mỏi. Nhìn ở kía cạnh khác, có lẽ rời đi cũng không phải chuyện xấu.

Sự kiện này, Sử Lai Thất Quái cũng không biết làm gì hơn, trừ bỏ Mã Hồng Tuấn đuổi theo Phất Lan Đức ra, sáu người còn lại chỉ biết ngồi nhìn nhau. Bất thình lình biến hóa, làm cái tâm tình hưng phấn sau khi thắng lợi cũng biến mất biệt tăm.

Phất Lan Đức đứng ở trước cửa tửu điếm, ngửa đầu lên bầu trời đêm, nhàn nhạt nói: "ngươi cùng theo ra đây làm gì, đi ăn cơm đi."

Mã Hồng Tuấn lúc này trên mặt đã không thấy cái nụ cười dâm đãng như mọi khi, cung kính đứng ở bên cạnh Phất Lan Đức. "Sư phụ, ngài đừng buồn nữa. "

Phất Lan Đức lắc đầu. "Ta cũng không phải là đang buồn hay khổ sở, chỉ cảm thấy có chút mất mác mà thôi! Đối với ta mà nói, hết thảy tới có chút nhanh. Hồng Tuấn, ta phát hiện khỏang thời gian ngươi đi theo Đại Sư luyện tập, cũng không thấy ngươi bị tà hỏa kia làm khó dễ. Đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra?"

Vừa nghe sư phụ nhắc tới cái vấn đề tà hỏa kia. Mập mạp trên mặt tươi cười, gãi gãi đầu, nói: "Đệ tử cũng không biết xảy ra chuyện gì. Trong khoảng thời gian này thật sự là quá mệt mỏi, tựa hồ tất cả địa tinh lực điều đã tiêu hao sạch sẽ. Căn bổn, không có nghĩ tới cái "công phu" này.

Phất Lan Đức trên mặt toát ra một tia nhàn nhạt ý cười, "Đây là hiện tượng tốt. Vũ hồn của ngươi đang ở trong giai đọan biến hóa, có lẽ, không được bao lâu, ngươi sẽ không bị nó làm cho khổ sở nữa. Tốt lắm, ngươi nên trở về đi. Không cần khuyên ta, ta cần được yên tĩnh một chút. "

Mã Hồng Tuấn đứng đó yên lặng, một lúc lâu sau mới lên tiếng "Sư phụ, kỳ thật chuyện này cũng như là mượn kê sanh đản (mượn gà ấp trứng). Đệ tử không rõ, tại sao người lại buồn bực."

"Mượn kê sanh đản?" Phất Lan Đức xoay người lại, nhìn về tên đệ tử trân truyền của hắn, có chút kinh ngạc nói.

Mã Hồng Tuấn vội vàng gật đầu, "Đúng vậy! Đó không phải là muợn kê sanh đản hay sao?Mượn Hoàng Gia học viện trợ giúp chúng ta huấn luyện. Chúng ta giúp bọn hắn xuất chiến. Dù sao chúng đệ tử không vì vậy mà tự cho bản thân thuộc về Thiên Đấu Hòang Gia học vện. Đệ tử vĩnh viễn là Tà Hỏa Phượng Hoàng Sử Lai Khắc."

Phất Lan Đức ngơ ngác nhìn Mã Hồng Tuấn, mặc dù lời nói của mập mạp so với dụ khị là không khác, nhưng làm Phất Lan Đức như bỏ được khối đá ra khỏi đầu "Mượn kê sanh đản?Mượn kê sanh đản, hảo một người cái muợn kê sanh đản. Xem ra, ta thật sự đã quá câu nệ tiểu tiết rồi. Việc Sử Lai Khắc học viện đóng cửa đã là không tránh khỏi. Mập mạp, cám ơn ngươi, cám ơn ngươi giúp ta đặt xuống được khối tâm sự này. "

Sớm hôm sau, mọi người tính tiền rời khỏi tửu điếm. Kết thúc một tháng của của đợt huấn luyện thứ hai.

Có lẽ, thân thể nhóm Thất Quái tại đợt huấn luyện này không như trước bị đẩy đến cực hạn, nhưng tinh thần hao tổn, làm bọn họ không khỏi có chút oể oải.

Mỗi ngày đối mặt với các dạng đối thủ khác nhau. Mỗi ngày điều vì thắng lợi mà chiến thắng cường địch. Chẳng những đối kháng, còn cùng đồng bọn phối hợp, đối thủ vũ hồn cũng hoàn toàn bất đồng nên cần những đối sách khác nhau, bổ sung kinh nghiệm thực chiến kịp lúc, làm cho bọn Thất Quái thấy được hiệu quả của đợt huấn luyện trước.

Chiến đấu đòi hỏi tính nhẫn nại, nhạy cảm cùng với việc bảo toàn thực lực mà nhờ đó bọn họ từng bước tiến bộ càng rõ ràng. Bằng không bọn họ như thế nào có thể trụ nổi trước lịch thi đấu ba trận một ngày, dày đặc như vậy. Càng thi đấu, hiệu quả của đợt ma quỷ huấn luyện càng lộ rõ.

Đại Sư tại đợt huấn luyện này, ngoài việc tăng thêm kinh nghiệm thực chiến, mục đích còn muốn nhóm Sử Lai Thất Quái biết điều tiết thể lực.

Trở lại cái thôn nhỏ quen thuộc kia, mặc dù nơi này không có phồn hoa như Thất Thành, nhưng cảm giác là rất thân thiết. Sử Lai Khắc học viện trong lòng Thất Quái đã như là nhà.

Phất Lan Đức tâm tình đã khôi phục lại bình thường. Ngay cả Triệu Vô Cực đi theo hắn gần hai mươi năm nay, cũng không nghĩ hắn sớm như vậy đã thông suốt. Hết thảy điều dựa theo kế hoạch của Đại Sư. Về phần như thế nào tiến vào Hoàng Gia học viện cùng với mọi việc sau này, đó thuộc về vấn đề cuat Tần Minh.

"Bọn nhỏ điều đi nghỉ ngơi hết rồi? Trong khoảng thời gian này mọi người đã cực khổ nhiều. Vô Cực, ngươi gọi mọi người lại đây. "Phất Lan Đức sau khi vào họ viện liền ra cái này mệnh lệnh, Sử Lai khắc dù sao cũng không phải chỉ có mình hắn. Còn có ba vị sư phụ, hắn là phải trưng cầu ý kiến của bọn họ.

Áo Tư Tạp sau khi về lại cái kí túc xá của hắn, phủi phủi bụi đất trên quần áo, trực tiếp gục trên giường, "Thật thỏai mái a, Tiểu Tam, đừng gọi ta. Ta muốn ngủ cho thật đã, ngủ đến khi nào tự tỉnh lại mới thôi."

Đường Tam nhìn Áo Tư Tạp tại trên giường bày ra bộ dáng hình chữ mộc, không khỏi mỉm cười lắc đầu. "Nếu không có người bức bách hắn tu luyện. chỉ sợ rằng hồn lực của hắn sẽ trở thành vô dụng" Đường Tam thầm nghĩ.

Căn cứ thương nghị giữa Đại Sư cùng Tần Minh lúc đó, Sử Lai Khắc học viện, khoảng hai tháng sau sẽ tiến hành trao đổi sinh với Thiên Đấu Hòang Gia học viện. Trước thời gian này, Tần Minh sẽ đem sự việc trình bày với lãnh đạo của Hoàng Gia học viện. Sử lai khắc học viện bên này cũng phải tiến hành một ít công tác chuẩn bị.

Đại Sư cũng không nóng lòng bắt đầu cái giai đoạn tập huấn thứ ba kia. Hôm nay, trước lúc rời đi Thất Thành, hắn bố trí nghiệm vụ cho Thất Quái rất đơn giản. Trong vòng hai tháng này, đầu tiên, xử lý tốt những chuyện cá nhân. Tiếp theo, đem kinh nghiệm thi đấu một tháng qua hấp thu.

Đồng thời đây cũng là hai tháng để tu luyện hồn lực, Đại Sư yêu cầu, trừ bỏ những chuyện cần giải quyết ra, mọi người điều phải tập trung tu luyện hồn lực

Áo Tư Tạp rất nhanh tựu tiến vào mộng đẹp, trong lúc đó, Đường Tam còn đang suy nghĩ những vấn đề của hắn

Còn có hai tháng thời gian, hắn còn một số sự việc phải giải quyết cho thật tốt, đầu tiên là đáp ứng việc của Vinh Vinh, kế đến, hắn là muốn về thăm nhà một chuyến.

Nghĩ tới đây, Đường Tam đứng dậy đi ra khỏi túc xá. Hướng đến túc xá của Vinh Vinh và Tiểu Vũ.

"Mệt mỏi quá a!" Trữ vinh vinh cùng Tiểu Vũ lúc này đã cởi áo ngoài, đều tự đang trên giường. Các nàng tự nhiên sẽ không giống Áo Tư Tạp, vừa lên giường đã tiến vào mộng đẹp.

Tiểu Vũ nói: "Đúng vậy, lúc thi đấu quả thật không cảm thấy, như thế nào bây giờ lại cảm thấy mệt mỏi như vậy. Có lẻ giống như lời Đại Sư đã nói, mệt nhọc đến sau a. Vinh vinh, da tay ngươi thật tốt, kiến cả ta cũng nhịn không được. "

Trữ Vinh Vinh cùng Tiểu Vũ lúc này trên người chỉ còn nữa cái yếm cùng tiểu khố, nằm ở trên giường, lộ ra cả tay lẫn bắp đùi.

Da tay Vinh Vinh quả thật rất đẹp. Trong ba nữ tử, tay của nàng là đầy đặn nõn nà đến cả Tiểu Vũ cùng Chu Trúc Thanh điều phi thường hâm mộ. Thật sự giống dương chi bạch ngọc làm động lòng người.

Mặc dù cơ thể các nàng còn chưa hòan tòan phát dục. Nhưng nữ tử phát dục luôn luôn sớm hơn một ít so với nam nhân, vóc người nhỏ nhắn cũng phát triển khá quy mô. Đương nhiên, bàn về vấn đề phát dục, tại ba người Trúc Thanh vẫn là sớm nhất.

Trữ Vinh Vinh hì hì cười, mở to hai mắt nhìn chằm chằm tiểu vũ mãnh "ngươi cũng đâu kém, ta là trắng noãn,còn ngươi là phấn bạch. Nhìn qua, tay ngươi là có cảm giác khỏe mạnh hơn a. "

Vóc người Tiểu Vũ so với người bình thường thoáng có chút khác nhau, cái cặp đùi kia của nàng phá lệ, khá dài. (chân dài đến nách ấy)

Bình thường mà nói, tỉ lệ giữa thân và đùi thường là 6:4 nhưng đối với Tiểu Vũ mà nói thì lại nhiều hơn như vậy. Tuy vậy, nhìn rất hài hòan cân đối. Trên bắp đùi nàng còn lộ ra một cái khóa lớn được buộc chặc vào, da thịt đồng dạng mềm mại, không trắng như của Vinh Vinh nhưng là ửng hồng, nhất là cái eo nhỏ mãnh khảnh phối hợp với cơ thể tạo thành những đường cong mỹ miều. Lộ ra khỏi cái tiểu khố là hai cái bắp đùi thon dài ngay cả Trữ Vinh Vinh cũng có chút ganh tị. "Vóc người thật hòan hảo" Vinh Vinh thầm nghĩ.

Hơn nữa Tiểu Vũ, lại hoạt bát, dễ gần, tạo cảm giác dộng lòng người.

Trữ Vinh Vinh áp thấp giọng nói: "Tiểu Vũ, ngươi nói, tại sao chúng ta nơi này lại không có lớn như Trúc Thanh a!Thật hâm mộ nàng. "

Vừa nói, Trữ Vinh Vinh đặt một tay lên trên ngực, xoa nhè nhẹ.

Tiểu vũ cười, mặt đỏ lên, khẽ gắt nói: " ngươi muốn thì đi hỏi nàng ta mới được. Ta như thế nào biết. Nơi này lớn thật sự tốt lắm sao?"

Nữ sinh túc xá, đề tài thường thường so với nam sinh túc xá càng thêm bạo hỏa. Trữ Vinh Vinh cười nói: "Như thế nào có thể không hảo, ta tại tông môn nghe người ta nói qua, nam nhân chỉ thích đàn bà nơi đó

lớn. Có thể là chúng ta vẫn còn nhỏ tuổi. Ngươi xem, Đái lão đại mỗi ngày đuổi theo Trúc Thanh, có thể bởi vì nàng nơi đó lớn không? ”

Tiểu vũ cười lớn, lại nói: “ngươi thật có nhiều cái ý nghĩ độc đáo, Áo Tư Tạp không phải mỗi ngày điều chạy theo ngươi sao? ”

Trữ Vinh Vinh le lưỡi, nói: “Kỳ thật, Tiểu Ảo cũng là người tốt, chỉ là……” Nói đến đây, nàng nhịn không được thở dài. Trên vẻ mặt có chút quái dị.

“Nhưng mà cái gì?” Tiểu vũ nghi hoặc hỏi.

Trữ Vinh Vinh nhẹ nhàng lắc đầu, “Tông môn hữu có quy củ. Ta cùng Tiểu Áo là không có khả năng. Hơn nữa chúng ta vẫn còn nhỏ, bây giờ nói chuyện này vẫn còn rất sớm. ”

Tiểu vũ nghi hoặc nói: “Cái gì quy định? Chẳng lẻ bởi vì Áo Tư Tạp không phải xuất thân gia đình quý tộc?”

Trữ Vinh Vinh lắc đầu nói: “không phải là chuyện này. Thất Bảo Lưu Ly tông chúng ta xuất thân vốn là bình dân hồn sư, cũng không hề kì thị họ. Bằng không, như thế nào có nhiều hồn sư cam nguyện làm thủ hộ giả (người bảo vệ) cho gia tộc. Chỉ là… gia tộc quy định, trực hệ thành viên của gia tộc không được cùng phụ trợ hệ hồn sư kết hợp. Đây cũng là lo lắng cho an toàn của trực hệ thành viên. Bình thường mà nói, người trong tộc chúng ta đều là cùng chiến hồn sư kết hợp. Dù sao sự bảo vệ từ người yêu so với những người khác là chắc chắn và yên tâm hơn. Tiểu Áo cũng là phụ trợ hệ hồn sư, cho nên ta mới nói chúng ta là không có khả năng. ”

Tiểu Vũ chợt nói: “Nguyên lai như thế, quy định của Thất Bảo Lưu Ly Tông của các ngươi cũng là không sai. Như vậy, nhân lúc mọi chuyện vẫn chưa có gì, ngươi nên trực tiếp nói cho Áo Tư Tạp đi. ”

Trữ Vinh Vinh thất thần chỉ chốc lát, mới trấn tĩnh tinh thần nói: “Đừng nói ta, nói chuyện của ngươi đi, thật hâm mộ ngươi cùng Đường Tam.” Nói tới đây, trên mặt nàng đọt nhiên toát ra một tia thần bí. “Nghe nói, nơi này lớn lên một chút sẽ làm cho nam nhân si mê. Ngươi còn không nhờ Đường Tam giúp ngươi. ”

“Phi! Vinh Vinh, ngươi như thế nào lại như vậy.” Tiểu Vũ mặt cười đỏ bừng, “Đây là ai nói với ngươi!”

Vinh Vinh hắc hắc cười nói: “các vị tỷ tỷ trong tộc ta. Ta nghe các nàng nói chuyện phiếm, hẳn là thật. ”

Tiểu Vũ tức giận nói: “ngươi cũng không nên nói bậy như vậy, ta cùng Tam ca là huynh muội, như thế nào có thể……, ai nha, mắc cở chết người mất.”

Trữ Vinh Vinh từ trên giường xoay người ngồi dậy, “Ta xem, là a ca cùng a muội đi. Các ngươi không có liên quan huyết thống, cứ thử hỏi những người khác, có ai nói các ngươi là huynh muội. Có lẻ ngươi không biết, lúc ngươi mất tích, Tiểu Tam vì lo cho ngươi, hai mắt đỏ ngầu, thật là dọa người mà. Nếu sau đó ngươi không trở lại, thật không biết hắn sẽ làm ra đến chuyện gì nữa. Ta và Trúc Thanh khi nói chuyện phiếm về các ngươi, cũng thật là hâm mộ. Nàng lúc ấy nói, nếu Đái Mộc Bạch có thể giống Tiểu Tam, nàng tựu thỏa mãn. ”

Tiểu vũ nói: “Vinh Vinh. Trúc Thanh hình như chưa nói giữa nàng ta và Mộc Bạch là quan hệ như thế nào? Đái lão đại đối với nàng ta sao không giống với những người khác? Chúng ta vừa mới tiến học viện thì thấy… Nghĩ ngươi cũng rất đẹp a, sao không thấy Đái lão đại có biểu hiện gì? ”

Trữ Vinh Vinh le lưỡi, nói: “Vậy thì ta không biết. Ta dã hỏi qua, nhưng Trúc Thanh không chịu nói, chỉ nói một câu là bọn họ trước kia có gặp qua. Có lẽ là thanh mai trúc mã không biết chừng? ”

Tiểu Vũ lắc đầu. Nàng vẫn nhớ kỹ lúc nàng cùng Đường Tam vừa tới học viện địa, Đái Mộc Bạch lần đầu tiên nhìn thấy Chu Trúc Thanh, tựa hồ cũng không nhận ra nàng ta. Chỉ là nói hai người có thể sử dụng vũ hồn dung hợp kỹ.

Đang ở lúc này. Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

Trữ Vinh Vinh hỏi: “Là ai?”

“Là ta. Đường Tam. ”

“A. Là Tiểu Tam của ngươi tới.” Trữ Vinh Vinh vội vàng chỉnh sửa lại y phục. Tiểu Vũ lại càng hoảng sợ, động tác của nàng cũng không nhanh như Vinh Vinh. Cho đến lúc Vinh Vinh ra mở cửa, nàng mới miễn cưỡng mặc xong quần áo.

Đi vào túc xá của nữ tử, Đường Tam cũng có chút bối rối. Càng làm hắn kỳ quái chính là ánh mắt quái dị của Vinh Vinh cùng Tiểu Vũ đang nhìn hắn.

“Làm sao vậy? Các ngươi tại sao lại nhìn ta như vậy?” Đường Tam nghi hoặc hỏi.

“Cái này a. Là bởi vì là……” Trữ Vinh Vinh hi hi cười vừa định nói tiếp, lại bị Tiểu Vũ mặt cười đến đỏ bừng vội vàng che lấy miệng của Vinh Vinh, mắt tràn ngập uy hiếp. Trong lòng nàng đã giống như nai con đang chạy loạn. Nhớ tới những lời Vinh Vinh nói trước đó, trước ngực không khỏi một trận hô hấp.

Đường Tam tự nhiên sẽ không rõ ràng được ý nghĩ của các nàng. Càng không biết, các nàng trước là đang thảo luận một ít bí mật trong khuê phòng. Trong lúc nhất thời, trong phòng có chút cảm giác kì lạ, nếu không thật có việc Đường Tam cũng muốn nhanh chóng rời khỏi.

Trữ Vinh Vinh hướng Tiểu Vũ cuống quít gật đầu, ý bảo nàng sẽ không nói lung tung. Tiểu Vũ lúc này mới buông tay che miệng nàng ra, đứng che trước mặt Trữ Vinh Vinh hướng Đường Tam nói: “Tam ca, sao ca lại tới đây?”

Đường Tam mỉm cười trả lời: “Ta là đến tìm Vinh Vinh, chỉ còn hai tháng nữa là chúng ta phải đi đến Thiên Đấu Hòang Gia học viện rồi. Ta trước đây đã đáp ứng Vinh Vinh, cung cấp ám khí cho gia tộc nàng ta. Nếu chờ chúng ta đi đến Thiên Đấu học viện, chỉ sợ không có thời gian. Vì vậy ta nghĩ …trước là cùng Vinh Vinh bàn qua chuyện này một chút. ”

“Tiểu tam, Chư Cát Thần Nỗ của ngươi tạm thời đưa cho ta. Chuyện này chỉ có phụ thân ta mới có thể làm chủ. Bây giờ thời gian vẫn đủ, không bằng như vậy, ta hướng Phất Lan Đức viện trường xin phép về nhà một chuyến. Ta nghĩ, phụ thân ta sẽ đáp ứng thôi. ”

Suốt một tháng tham gia đấu hồn, tổng cộng linh kiện cho mười cỗ Chư Cát Thần Nỗ toàn bộ đã chế tạo xong. Đường Tam thuận lợi đem chúng nó lắp ráp lại, cũng không để ai biết.

Đường Tam gật đầu, nói: “Như vậy cũng tốt. Chỉ là ngươi một mình trở về có an toàn hay không?”

Trữ Vinh Vinh hì hì cười, nói: “Như thế nào lại không an toàn. Kỳ thật ta biết, tại chung quanh học viện của chúng ta, đều có hộ vệ của gia tộc ta. Phụ thân ta không thể không biết ta ở chỗ này, cũng không cho người ta đem về, hiển nhiên là chấp nhận cho ta tại học viện học tập, ta trở về tự nhiên sẽ có người bảo vệ. ”

Đường Tam chợt nói: “Như vậy là tốt nhất. Vinh vinh ngươi hẳn chưa quên cách sử dụng loại ám khí này chứ? Lúc sử dụng nhớ thật cẩn thận, không khéo lại bị ngộ thương. Nhất là Chư Cát Thần Nỗ, nó uy lực quá lớn. ”

Trữ Vinh Vinh cười nói: “Ta biết rồi. Được rồi ta bây giờ phải đi tìm viện trưởng. Kỳ thật, nhà của ta cũng không xa Thiên Đấu Hoàng Gia học viện là bao. Khi trở lại trực tiếp đến Thiên Đấu học viện gặp mọi người là được. ”

Đường Tam nói: “Nếu đã nói như vậy ngươi giờ cứ về nhà trước, sau khi đến Thiên Đấu học viện sẽ gặp lại. Chỉ là Thiên Đấu cách Thất Thành khá xa, còn muốn tìm mội cái lò rèn như bây giờ chắc sẽ không dễ dàng. ”

Trữ Vinh Vinh cười nói: “Thì ra ngươi là lo lắng chuyện này. Cái này không thành vấn đề, nhà của ta cũng có thợ rèn. Ngươi nếu không sợ bí mật ám khí của mình bị tiết lộ vậy cứ để linh kiện do thợ trong gia tộc ta chế tác đi, công nghệ tuyệt đối không có vấn đề gì. ”

56. Chương 55 - Phi Thiên Thần Trảo

Trữ Vinh Vinh nói: "Vậy tốt lắm, không cần phải trở về trước. Nói thật, ta vẫn còn thật sự sợ khi trở về sau này cha ta không cho đi đâu, vừa đúng khoảng thời gian này ta không cần phải huấn luyện lại nên cũng có thể thoải mái chơi đùa. Tiểu Vũ, ngươi nói xem đến chỗ nào để chơi đùa? Đường Tam, ngươi cũng đi cùng chứ?"

Đường Tam cau mày nói: "Sư phụ muốn để cho mọi người cùng tu luyện hồn lực. Vinh Vinh, ngươi quên rồi sao?"

Trữ Vinh Vinh le lưỡi cười nói: "cũng không phải như vậy, ta không phải lúc nào cũng đi chơi, Sử lai Khắc bây giờ trong lúc không còn thịnh vượng. Ta biết hồn lực của ta yếu nhất, ta cũng biết phải cố gắng. Nhưng phải buông lỏng một chút. Nhàn rỗi cùng vất vả kết hợp thôi."

Tiểu Vũ gật đầu nói: "Vinh Vinh nói cũng có đạo lý lắm Tiểu Tam. Ngươi có muốn cùng chúng ta ra ngoài xem xét tình hình xung quanh không?"

Đường Tam lắc đầu nói: "Quên đi, ta còn có không ít chuyện muốn làm. Các ngươi cứ đi thôi. Chú ý an toàn là tốt rồi." Nói xong hắn vội vã cáo từ. Tại nữ sinh túc xá tóm lại cảm thấy có chút quái dị.

Hai tháng thời gian này từ lúc Đường Tam quay lại trên đường đã cảm thấy tốt hơn nhiều.

Lần trước tại Tinh Đấu sâm lâm gặp nạn, Đường Tam ngày càng cảm giác được thực lực của mình không đủ. Mặc dù có được bát chu mâu sau đó, làm hắn bây giờ đã ngang với trung cấp hồn sư, có đại địa ưu thế. Chỉ khi gặp cấp bậc cao hơn thì tự nhiên ưu thế này sẽ không còn.

Dùng bốn mươi cấp hồn sư, Đường Tam tự tin có thể đánh thắng. Nhưng vượt qua cấp bốn mươi thì phải xem hồn sư của đối thủ có thuộc tính như thế nào.

Nếu thuộc tính của hắn vừa khắc chế thuộc tính của đối thủ mà nói, hắn tin tưởng bằng vào ám khí của mình có thể liều mạng với đối thủ. Nhưng nếu mình bị đối thủ khắc chế, vậy không có khả năng chiến thắng.

Đường Tam lần trước từ của hàng thợ rèn đã mua về dụng cụ đã sớm mang tới Sử Lại khắc học viện. Hôn nay đi ngang qua của hàng thợ rèn, hắn cố ý đặt mua một nhóm kim chúc đấu hồn. Hắn đã có năm nghìn kim tệ tiền lời nên mua sắm một ít kim chúc thượng hạng cũng không vấn đề gì.

Hơn nữa lần trước mua kim chúc, hắn trong hai tháng này đã tự mình tăng thêm một chút trang bị võ trang lực lượng, đồng thời tăng mạnh thủ pháp ám khí khi luyện tập.

Nội lực không đủ nên rất nhiều môn ám khí tinh diệu đêu không thể phát huy uy lực. Cho nên Đường Tam muốn tự mình phải am hiểu thật kỹ công phu chế tạo ám khí từ thấp đến cao.

Sử Lai Khắc học viện mặc dù đơn sơ nhưng nơi này lại không hề nhỏ. Hơn nữa giáo sư cùng đệ tử nơi này không nhiều lắm dụng cụ lò rèn cảu Đường Tam vừa đưa tới nên hắn hướng Phất Lan Đức một gian phòng trống để sử dụng. Đương nhiên là không thể thiếu tiền phòng.

Từ túc xá của Tiểu Vũ cùng Trữ Vinh Vinh, Đường Tam trực tiếp đi tới gian phòng này. Trong phòng có kiến trúc đơn giản, được tạo bởi nham thạch mặc gì không theo quy tắc gì nhưng thập phần chắc chắn, đây là loại kiến trúc bình thường mà bình dân thường sử dụng.

Trong phòng không lớn, khoảng gần ba mươi thước. Lò chế tạo, lò nung đến chú tạo chùy, tất cả đều nguyện vẹn chỉ là vì một thời gian dài không sử dụng nên có chút rỉ sét.

Trong một góc của căn phòng, nhìn thấy một đống lớn than gỗ cùng các loại kim chúc. Đại bộ phận không trải qua bất cứ gia công nào.

Đường Tam thu dọn căn phòng một chút. Khi cầm đến chú tạo chùy, cảm giác quen thuộc do mồ hôi tạo ra trong tay, trong đầu không khỏi hồi tưởng đến hình dáng phụ thân khi đích thân dạy mình chú tạo.

Mặc dù Đường Hạo cũng không dạy cho Đường Tam trong thời gian dài nhưng đoạn thời gian này chính là lúc gần gũi với phụ thân nhất kể từ khi Đường Tam sinh ra. Đối với Đường Tam mà nói, lúc đó mỗi câu nói của phụ thân trong trí nhớ của Đường Tam đặc biệt khắc sâu.

"Thần tượng cũng không phải là dùng thần thiết chế tạo ra thần khí, mà thợ rèn chỉ dùng sắt bình thường để chế tạo ra thần khí." Đường Tam thì thào lặp đi lặp lại câu nói của phụ thân, trong tay chú tạo chùy nương theo tiểu thối phát lực.

Không cần mục tiêu gì, chú tạo chùy mang theo tiếng gió thét gào. Trong phòng này hay tay Đường Tam múa lên, mỗi nhát chùy đầy nội lực. Một chùy lại một chùy, thân thể nhỏ bé chuyển động, tạo nên khoảng không gian giống như hàm ngựa nối tiếp nhau tràn đầy khắp nơi.

Nội lực cùng thân thể biến hóa, Đường Tam lại thi triển loạn phi phong chuy pháp thì càng lúc càng thêm đắc tâm ứng thủ. Mặc dù không có mục tiêu gì nhưng cảm giác phát tiết này làm cho hắn càng cảm giác thấy thư sướng thoải mái.

Khi chém ra đầy đủ chín chín tám mươi mốt chùy, Đường Tam mới ngừng tay, toàn thân quần áo đã đẫm ướt đầy mồ hôi. Thống khoái, thật sự thống khoái. Đường Tam đưa chú tạo chùy lên trước mặt mình trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh mình tại Đường Môn, lại thấy mình cùng Đường Hạo học tập trú tạo, trong đầu không khỏi hiện lên trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Mười ba năm, mình đã đi tới thế giới này đã mười ba năm. Ở cái thế giới hoàn toàn mới này, mình đã có rất nhiều thứ mà trước kia chưa bao giờ có đó là tình thân, tình bạn, vũ hồn hồn kỹ…tất cả đã hoàn toàn dung nhập vào linh hồn của hắn.

Đường Tam thân hình chợt lóe đã đi tới đống kim chúc, chú tạo chùy đập lên một khối có đường kính hơn nửa thước. Tinh thiết thoáng xiêu vẹo, mũi chân chạm nhẹ tức thì lộ ra, hắn chọn ra chừng trăm cân trọng thiết.

Tương tinh thiết lộ ra được nắm trong lòng bàn tay trái. Đường Môn, vĩnh viễn không cách nào quên lạc ấn ký. Ta nhất định tại thế giới mới này làm ngươi phát dương quang đại.

Tinh thiết được đặt trong chú tạo lô. Tràn ngập cảm giác tiết tấu. Ống bễ tại trong căn phòng bằng đá bắt đầu âm thanh ngân nga hữu lực. Một lúc sau đã bừng lên lửa đỏ. Chú tạo lô đã bắt đầu trở về với tác dụng của nó.

Đường Tam mãi mãi không quên lời phụ thân đã nói. Hắn cũng rõ ràng tại sao phụ thân nói dùng sắt thường chế tạo ra thần khí mới chính thức là tượng thần. Ý nghĩ này không chỉ nói đến kỹ thuật, quan trọng hơn chính là nghị lực kiên định.

Một thanh sắt bình thường nếu qua ngàn vạn lần tôi luyện sẽ trở thành thiết trung chi vương.

Đường Môn đối với mỗi người tự mình chết tạo ám khí yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc cẩn thận. Đối với người từng chế tạo loại ám khí như Đường Tam, yêu cầu của tác phẩm lại càng thêm hà khắc. Hắn sẽ tuyệt đối không chịu bởi vì chất lượng ám khí có vấn đề rồi khi xuất hiện tình huống nguy cơ dẫn đến tự hại mình.

Tinh thiết được nung đỏ bừng, tựa như một khối hồng bảo thạch khổng lồ. Cũng chỉ có lúc nung đỏ hoàn toàn mới có thể nhìn ra ở trong đó có tạp chất.

Chú tạo chùy trong tay Đường Tam bắt đầu vung lên.

Đương, đương, đương, đương…..tràn ngập âm thanh tiết tấu gõ nhịp từ trong căn phòng đá truyền nhẹ ra. Đường Tam bắt đầu công việc thuộc về hắn.

Từ ngày bắt đầu không ăn cơm ở bên ngoài, Đường Tam giờ đây thậm chí không có về ngủ ở túc xá của mình. Mỗi ngày lặp đi lặp lại công việc chú tạo không biết ngừng, khi mệt mỏi hắn ngay tại chỗ ngồi xuống tu luyện hồn lực cùng tinh lực đến khi hồi phục hắn lại tiếp tục công việc này.

Không ai biết Đường Tam cuối cùng là chế tạo cái gì. Ngay cả đại sư cũng không rõ ràng lắm, cho tới bây giờ cũng không có đến chú tạo phòng để tìm hắn. Đó hoàn toàn là sự tín nhiệm. Đại sư tin tưởng Đường Tam tuyệt đối sẽ không vì chú tạo mà bỏ phế việc tu luyện của mình.

Người duy nhất đi đến chú tạo phòng cũng chỉ có một mình Tiểu Vũ. Tiểu Vũ mỗi ngày đều đến trước phòng chú tạo, nàng cũng không có quấy rầy hắn, chỉ lặng lẽ đặt quần áo sạch một bên. Tự mình mang nước và hoa quả đến rồi lặng lẽ tự lui ra ngoài.

Cũng không phải nàng không muốn nói chuyện cùng Đường Tam, chỉ là vì nàng biết Đường Tam sau này. Nàng hoàn toàn chưa bao giờ thấy Đường Tam làm việc gì mà không cần tới ăn hay ngủ.

Trên người Đường Tam lúc này tràn ngập mùi kim chúc cùng. Trên toàn bộ thân thể đều một màu than đen.

Tiểu Vũ thấy Đường Tam bây giờ trong lòng có chút lo lắng. Chỉ khi nào nàng lặng lẽ tiến đến chú tạo phòng thấy Đường Tam quần áo sạch sẽ ăn uống hết nước cùng hoa quả nàng mang đến thì mới có cảm giác vui mừng một chút.

Thời gian một ngày qua đi, trong chú tạo gian chỉ có tiếng gõ đập vẫn vang lên càng lúc càng thêm dày đặc. Mỗi ngày trời còn chưa sáng đã bắt đầu vang lên cho đến khi màn đêm hoàn toàn thay thế ánh sáng âm thanh mới dừng lại.

Trong khoảng thời gian này cho dù có khi đến căn tin ăn cơm Đường Tam vẫn luôn trầm mặc ít nói. Thủy chung vẫn một loại trạng thái cảm giác như mơ hồ.

Đối với tình huống như vậy, Đái Mộc Bạch cũng phải lùi bước trước một thân thể đen bẩn nhưng tràn ngập trên thân một cơ thể cường tráng khỏe mạnh.

Nhìn qua, hắn so với trước đây càng mạnh hơn. Thân thể cũng tựa như cao lớn thêm vài phần. Từ trong đôi mắt thản nhiên kia lộ ra một tia tử ý mơ hồ có cảm giác thu hút lòng người.

Nhìn ra xa xa, luồng kim tuyến dần dần mở rộng từ phía đông, tử khí dần dần tràn đầy trong mắt.

Lặng yên giơ hai tay lên, hai nắm tay cũng căng lên theo. Khắp toàn thân cường tráng của hắn chợt cứng lại, căng thẳng như con báo đang gom hết sức để bắt mồi. Trong cơ thể tràn ngập lực lượng cuồng dã thêm phần mỹ cảm.

"Bốn mươi chín ngày, suốt bốn mươi chín ngày cuối cùng ta đã thành công." Chậm rãi mở bàn tay ra, một đôi thiết cầu tròn trịa nằm trong bàn tay của hắn.

Thiết cầu màu đen nhánh, cho dù có để dưới ánh dương quang cũng không có một tia phản chiếu. Một tầng khí tức lạnh lẽo và tối tăm từ thiết cầu lặng lẽ tràn ra.

Cũng tương tự như vậy, trong phòng phía sau hắn còn mười sáu quả thiết cầu. Nếu nói cho Sử Lai Khắc thất quái những người khác kia biết được, hắn trong hai tháng này phần lớn tinh lực chỉ là để làm ra mười tám quả thiết cầu này, không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào.

Đường Tam nắm trong tay thiết cầu, tự nhủ: "Bây giờ còn thiếu, cũng chỉ có độc. Nếu một lần nữa chế tạo Phật Nộ Đường Liên, Bạo Vũ Lê Hoa Châm, đáng tiếc tại thế giới này tài liệu luyện chế cuối cùng vẫn là hạn chế rất lớn."

Cổ tay khẽ run lên, hai quả thiết cầu phá không bay ra, một trái một phải đều yên lặng. Thiết cầu trong không trung vẽ ra hai đường vòng cung kỳ dị lại một lần nữa bay về trong tay Đường Tam. Tại trong tay hắn không ngừng quay tròn, từ trước tới sau vẫn không va chạm với nhau

Théo thói quen tu luyện Tử Cực Ma Đồng xong, Đường Tam lại trở về trong chú tạo phòng, kim chúc toàn bộ đã dùng hết. Đường Tam từ khi tại cửa hàng thợ rèn đến đây đều như thế.

Tay phải đặt trên mặt bàn vòng qua, kể cả hắn nắm trong tay hai quả thiết cầu tổng cộng mười tám quả tất cả đều biến mất tại nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ.

Đường Tam hướng ánh mắt về một góc duy nhất được coi là sạch sẽ, trên ghế có một bộ quần áo sạch được Tiểu Vũ ngày hôm qua mang tới đặt lên. Nhìn đến đây trong mắt Đường Tam không khỏi toát ra một tia ôn nhu.

Tiểu Vũ khiến cho Đường Tam cực kỳ hân thưởng, chính vì nàng biết được lúc nào nên làm cái gì. Bình thường nàng luôn hoạt bát, đến khi chính mình cần yên tĩnh, nàng không hề quấy rầy, chỉ yên lặng làm cho mình những điều nhỏ nhặt nhưng làm cho chính mình mãi mãi không thể quên được.

Lúc này trời còn sớm, theo thường lệ thì Sử Lai Khắc học viện giờ này sẽ không có ai rời khỏi giường.

Đường Tam mang nước sạch đến tắm rửa sạch sẽ sau đó mới mặc bộ quần áo hôm qua Tiểu Vũ mang đến. Toàn thân trong nhất thời cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

Thu dọn xong hết, cảm giác sảng khoái truyền khắp toàn thân. Tay phải Đường Tam giơ lên trước mặt, lam quang từ lòng bàn tay tuôn ra, một cây Lam Ngân Thảo lặng lẽ sinh trưởng ra. Trong lòng bàn tay hắn giáng vẻ chập chờn.

"Tựa hồ lại có tiến bộ." Đường Tam trên mặt lộ vẻ tươi cười hân hoan.

Đối với Đường Tam mà nói trong bốn mươi chín ngày chú tạo, tinh thần cùng thể lực so với khảo nghiệm của đại sư là không thể so sánh vì ở hai giai đoạn huấn luyện khác nhau.

Mỗi ngày đều không ngừng chú tạo cùng nghiên cứu, thân thể của hắn chống chịu một sức ép nếu không phải là tinh thần và sự nỗ lực của hắn lớn, cộng thêm nội lực của bản thân sợ rằng đã sớm không cầm cự nổi.

Nhưng mỗi ngày đều ma luyện như thế làm hắn cơ thể toàn thân càng thêm bền bỉ. Cánh tay có nhiều những u lồi, cơ thể thêm nhiều góc cạnh, bả vai cũng trở nên rộng hơn, mỗi một động tác trên cánh tay tùy ý đều thấy được sự co rút của cơ bắp.

Tuy nhiên, tay của Đường Tam vẫn không có chút thay đổi nào. Vẫn giống như trước, các ngón tay thon dài, trên bàn tay cũng không có bất kỳ thương tổn cùng các khớp xương nào lồi ra. Sự tiến bộ của hắn không chỉ tại thể lực cùng hồn lực, đồng thời còn có Huyền Ngọc thủ cùng tiến bộ.

Dựa theo Đường Tam tự mình phỏng chừng, bốn mươi chín ngày này, hắn gần như điên cuồng si mê chú tạo đã thành thói quen vậy mà làm cho hồn lực của hắn tiến bộ lên tới ba mươi ba cấp. Đương nhiên cố gắng này cùng hai tháng ma luyện trước cùng lần này cũng có quan hệ rất lớn.

Không được tới bốn tháng thời gian, hồn lực lại tiến bộ một bậc. tốc độ như vậy, chỉ có thể dùng từ kinh khủng để hình dung. Mặc dù đột phá ba mươi cấp bình cảnh chính là mỗi một bậc hồn lực phải súc tích. Đối với người bình thường mà nói, cũng phải tu luyện ít nhất ngoài nửa năm. Nếu tư chất kém hơn thì thậm chí phải hơn một năm mới có thể có điều tăng lên.

Lúc Đường Tam đi vào căn tin hắn bỗng cảm thấy kinh ngạc chính là mọi người đã bắt đầu ăn điểm tâm. Kỳ thật cũng không phải hôm nay tất cả mới dậy sớm như vậy để đi ăn chỉ bởi vì hắn mấy ngày nay vẫn bận về việc chú tạo nên căn bản không chú ý đến việc này.

"Chúng ta xem người sắt đến. Uy, Thiết Nhân hôm nay như thế nào lại sạch sẽ vậy?" Người nói chuyện chính là Đái Mộc Bạch. Mặt cười cười nhìn Đường Tam.

Đái Mộc bạch luôn thập phần kiêu ngạo, hắn cũng có vốn để kiêu ngạo. Có thể trước mặt Đường Tam, hắn cũng kiêu ngạo không đứng dậy.

Mặc dù hồn lực hoàn của Đường Tam cũng kém hắn rất nhiều, nhưng Đái Mộc Bạch cũng biết được điều gì sẽ xảy ra nếu hắn ở tuổi của Đường Tam, hắn tự biết được mình không hơn được Đường Tam. Trong Sử Lai Khắc thất quái, không thể nghi ngờ rằng Đường Tam đã là thành viên trọng yếu nhất. Thành tựu của Đường Tam không chỉ là thiên phú đơn giản như vậy. Trong thời gian bốn mươi chín ngày này, Đường Tam mặc dù làm cái gì, mọi người đều không biết, nhưng mỗi người đều nghe được âm thanh đập gõ không ngừng nghỉ đó. Không có nghị lực như vậy làm sao có thể làm được?

Bởi vì bị Đường Tam kích thích như vậy, không chỉ có Đái Mộc Bạch, ngay cả người lười biếng như Áo Tư Tạp ở trong những người này mấy ngày nay cũng đều cố gắng tu luyện hồn lực.

Đại sư đã đưa ra cách luyện Bất Thụy Miên cho bọn hắn chính là để cho mọi người trong khi ngủ có thể tu luyện hồn lực. Trừ mỗi ngày đều phải bỏ thời gian ra để rèn luyện hồn kỹ cùng thân thể hoạt động bên ngoài thời gian còn lại đều tu luyện hồn lực bên trong. Quá trình tu luyện mặc dù buồn tẻ nhưng đối với sự thăng tiến về thực lực thì không thể nghi ngờ có chỗ rất tốt.

Trong lúc hồn vũ của Tiểu Vũ tăng lên ba mươi hai cấp, những người khác cũng đều tăng lên không ít. Giờ đây, Sử Lai Khắc thất quái cấp bậc hồn lực chia thành:

Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch ba mươi tám cấp tam hoàn chiến hồn tôn

Hương Tràng Chuyên Mại Áo Tư Tạp ba mươi mốt cấp tam hoàn khí hồn tôn

Thiên Thủ Tu La Đường Tam ba mươi ba cấp tam hoàn chiến hồn tôn

Tà Hỏa Phượng Hoàng Mã Hồng Tuấn hai mươi tám cấp nhị hoàn chiến hồn đại sư.

Nhu Cốt Mị Thỏ Tiểu Vũ ba mươi hai cấp tam hoàn chiến hồn tôn.

Thất Bảo Lưu Ly Trữ Vinh Vinh hai mươi bảy cấp nhị hoàn khí hồn đại sư.

U Minh Linh Miêu Chu Trúc Thanh hai mươi tám cấp nhị hoàn chiến hồn đại sư.

Đường Tam mỉm cười, nói: "vật lộn xong rồi, tự nhiên phải đi ra. Tính toán thời gian khoảng cách chúng ta đi Thiên Đấu hoàng gia học viện cũng không còn mấy ngày nữa."

Trữ Vinh Vinh tò mò hỏi: "Tam ca, lần này ngươi lại làm ra đồ vật tốt gì? Cho mọi người chúng ta xem."

Đường Tam nói: "Kỳ thật thời gian này ta chế tạo cũng không nhiều bởi vì tương đối phiền toái. Trừ vài món ám khí ra ta còn cấp cho mọi người một vật tương đối thực dụng."

"Chúng ta cũng có phần?" Trữ Vinh Vinh nghe được vẻ mặt nhất thời mừng rỡ.Những người khác trong Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không khỏi lộ vẻ mặt tươi cười. Đường Tam chế tạo ám khí gần như quen thuộc yêu cầu khắt khe. Bọn họ thấy được ám khí chế tạo hoàn toàn giống nhau một cách hoàn mỹ. Đường Tam dùng nhiều ngày để chế tạo như vậy có thể thấy được chất lượng lần này rất tốt.

Mã Hông Tuấn cười hắc hắc, nói: "Tam ca thật tốt, còn có chút mưa móc công bằng. Nhanh, lấy ra nữa cho chúng ta cùng xem."

Tiểu Vũ trừng mắt liếc Hồng Tuấn: "Cái gì mà nói mưa móc công bằng ? khó nghe chết đi được. Tiểu Tam còn chưa có ăn gì đâu, để cho hắn ăn trước đi rồi nói."

Trữ Vinh Vinh cười nói; "Chắc là Tiểu Vũ đau lòng Tam ca a!"

Tiểu Vũ le lưỡi, một bên cầm món điểm tâm đưa tới trước mặt Đường Tam.

Đến lão sư sau này của Sử Lai Khắc học viện, bữa ăn ở đây đã có thay đổi rất nhiều. Đương nhiên không giống như trước là học viện bỏ tiền. Sau khi học viện qua thời kỳ huy hoàng, bọn họ phải tự dùng tiền của mình. Đối với tình hình kinh tế của học viện các lão sư cũng không giấu diếm. Mà trải qua một tháng đấu hổn, mọi người sẽ không quan tâm đến chỗ tiền cơm ấy.

"Ân, tốt. Ta ăn trước, khi ta đi ra ngoài ta sẽ giúp các ngươi che giấu, không nói rằng căn tin nơi này quá nhỏ." Đường Tam hướng Tiểu Vũ cười cười, cầm lấy phần ăn của mình. Hắn không chút khác khí ăn rất nhiều. Gần đây lượng công việc của hắn quá lớn, sức ăn cũng như thuyền lên cao theo nước. Trong Sử Lai Khắc thất quái sức ăn của hắn là khỏe nhất.

Kỳ thật những người khác ăn so với hắn cũng tương tự, một bên nhìn hắn trong lòng nghĩ đến món lễ vật của hắn trong lòng không khỏi có chút ngưa ngáy.

Bị mọi người chú ý đến trong lòng cảm thấy có chút không tốt, nhất là trong lúc đang ăn. Đường Tam rất nhanh ăn xong lập tức đứng lên. "Các ngươi nhìn một lần nữa ta không tiêu hóa được. Đi thôi, ra ngoài ta cho các ngươi đồ vật phù hợp tốt nhất."

Tiểu Vũ rất tự nhiên thu dọn bát đũa, Đường Tam cầm lấy bàn tay bé nhỏ của nàng nói: "Như thế này làm sao có thể lấy được đồ vật, chúng ta trước tiên đi ra ngoài."

Bảy người đi tới thao trường của học viện. Trong thao trường trống rỗng, ánh sáng chiếu khắp thao trường. Lúc này mới đầu mùa hè. Sử Lai Khắc học viện là nơi chính giữa đại lục. Cho dù mới sáng sớm nhưng đã rất ấm áp.

"Tiểu Tam, nhanh cầm ra đi, đến tột cùng là vật gì vậy?" Trữ Vinh Vinh có chút vội vàng nói.

Đường Tam mỉm cười tay phải tại nhị thập tứ kiều nguyệt dạ vung nhẹ, đưa tay ra một vật gì đó hình dáng có chút đặc thù.

Đó là một vật hoàn toàn bằng kim chúc chế tạo mà thành. Toàn thân hiện ra màu bạc. Nhìn qua cùng tụ tiễn có chút tương tự, nhưng chủ yếu so với tụ tiễn còn lớn hơn một chút, cũng càng dày hơn một chút.

Đường Tam vì để mọi người xem càng thêm rõ ràng, tự mình kéo ống tay trái lên, hai tay cùng lật lên. Một vật hình dáng như cái thùng, một bên mở ra, hình thành hai nửa vòng tròn. Mọi người nhìn vào thấy có vảilót bằng vải nhung ở bên trong.

Đường Tam tự mình đưa cánh tay trái của mình lên. Chiều dài của vật đó vừa vặn với cánh tay. Tay trái của hắn hoàn toàn được bao bọc ở bên trong. Hắn đầu tiên điều chỉnh một lúc, sau đó đưa cánh tay ra, nhìn qua có vẻ rất vừa vặn.

Cái này, Tiểu Vũ không khỏi có chút tò mò,nói: "Tiểu Tam, đây là vật gì vậy? Uy lực của nó có lớn hơn tụ tiễn nhiều không?"

Đường Tam mỉm cười lắc đầu nói: "Chuẩn xác mà nói, nó xem như một loại công cụ. Ta gọi nó là Phi Thiên Thần Trảo. Các ngươi nhìn cho rõ ràng phương pháp thao tác của ta."

Hắn tại phía trên cảu Phi Thiên Thần Trảo lôi kéo đầu mối, kéo ra năm cái vòng sau đó đeo lên năm ngón tay rồi buộc chặt lấy. Nương theo đó một âm thanh thanh thúy vang lên. Một kim chúc chùy mạnh bắn đi ra vừa vượt qua chiều dài bàn tay. Ngay sau đó, kim chúc chùy đột nhiên phân khai mạnh mẽ biến thành kim chúc trảo phân ra tại năm ngón tay, dưới ánh dương quang phản chiếu nhấp nháy, nhất là tại vị trí đầu ngón tay. Cảm giác giống như năm tia hàn tinh.

Đường Tam nhằm vào một tảng đá bên cạnh nói: "Phi Thiên Thần Trảo là do ta dùng vài loại kim chúc dung hợp một chỗ, trăm tôi ngàn luyện để chế tạo ra. Trên thân cực kỳ cứng rắn có thể xuyên kim thấu thạch. Kim chúc trảo này chính là tại lúc mấu chốt bộ móng vuốt sẽ mở ra ngay sau đó. Chỉ cần hơi động chạm sẽ khởi động đến bộ phận bên trong do bánh răng cùng lò xo do ta chế tạo sau đó kim chúc trảo sẽ rất nhanh chóng thu vào trong."

Vừa nói xong hắn tiến đến hòn đá, chỉ nghe "ba" một tiếng, mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn kỹ lại tảng đá đã bị kim chúc trảo đâm thủng tựa như đâm vào đậu hủ bình thường. Dễ dàng tiến vào bên trong nham thạch chìm mất hết không còn một nửa.

Đường Tam lại giải thích nói: "Phương Pháp sử dụng kim chúc trảo này có năm loại thao tác nắm bắt mục tiêu. Thứ nhất. Tay cầm kim chúc hoàn toàn quyền ngón tay trỏ duỗi thẳng vậy kim chúc trảo sẽ văng ra rồi trở lại khôi phục bộ dáng. Thứ hai, nếu duỗi ngón tay giữa ra, kim chúc trảo sẽ toàn lực đâm vào, lực lượng thật lớn ước chừng có thể đâm vào tấm thép khoảng một thốn. Về mặt khác ba loại phương pháp chủ yếu phối hợp nó có tác dụng khác."

Vừa nói ngón trỏ của hắn duỗi ra, "phốc" một chút bụi khói bốc lên, hòn đá bình thường cứ như thế bị chộp nát.

Chứng kiến một màn này, Sử Lai Khắc thất quái không khỏi nuốt nước miếng trong cổ họng. Bọn thật sự không thể nghĩ Đường Tam thật sự làm ra cương trảo này. Đường Tam theo lời nói trăm tôi ngàn luyện một chút cũng không có khoa trương. Khi kim chúc khi đã thành hình, khi chú tạo không thể nào thay đổi lại được hình thái của chúng khiến cho Đường Tam phải hao tốn đại lượng hồn lực bằng cách sử dụng hồn lực của tiểu búa mới có thể hoàn thành.

Trong quá trình chú tạo Đường Tam cũng phát hiện một chút chuyên môn của cây tiểu búa. Mặc dù sự ảo diệu không lớn nhưng cũng có những tác dụng đặc thù. Dùng cây tiểu búa, kim chúc sẽ tự động biến nhuyễn ra, khi dùng để chế tạo ám khí quả thật như hổ thêm cánh. Đáng tiếc, sử dụng nó tiêu hao hồn lực quá lớn, Đường Tam khi sử dụng không ngừng phải ngồi xuống để khôi phục hồn lực. Cũng vì nguyên nhân này khiến cho hắn trong thời gian ngắn có thể tiến lên ba mươi ba cấp.

Đái Mộc Bạch trong lòng vừa động nói: "Cương trảo này còn có tác dụng gì nữa? Nếu chỉ như vậy không bằng "hổ trảo" của ta. Đừng nói dùng trảo phá đá, hồn lực của ta bây giờ cũng có thể, tựa hồ như vậy còn không bằng hổ trảo này." Đừng nói dùng trảo phá thạch, thực lực hắn bây giờ có phân kim đoạn ngọc cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Đường Tam mỉm cười nói: "Đương nhiên là không chỉ có chút tác dụng như vậy, sở dĩ gọi là Phi Thiên Thần

Trảo, tác dụng tối quan trọng của nó chính là hỗ trợ chúng ta "phi". Mặc dù không chính thức phi nhưng cũng là một kiện công cụ rất có tác dụng. Các ngươi hãy nhìn loại hiệu quả thứ ba."

Vừa nói Đường Tam một lần nữa đem cương trảo văng ra, sau đó ngắm đến cái cây đại thụ cách chừng hai mươi thước, giơ cánh tay lên, ngón cái duỗi mạnh. Chỉ nghe sưu một tiếng, vòng đai phụ bảo vệ trên cánh tay theo cương trảo như tia chớp bắn ra. Theo ánh mặt trời chiếu xuống rồi lóe lên đạo ánh sáng chói mắt bay ra ngoài. Phốc, sau một thoáng đã trực tiếp bắt chặt vào trong cây cổ thụ.

Mọi người đều thấy rõ ràng, tại phía sau cương trảo có một sợi dây dài và thô. Ngay sau đó ngón tay vô danh của Đường Tam duỗi ra, mũi chân điểm nhẹ, thân thể theo một đường dây kéo nhẹ nhàng bay lên. Trong chớp mắt đã tới nơi cây đại thụ. Chỉ bằng Phi Thiên Thần Trảo đã lôi kéo cả người lên ngay cành cây.

Ngón trỏ lại động, cương trảo buông ra, Đường Tam lại rơi xuống trước mặt mọi người.

"Tại những nơi có địa hình đặc thù, cương trảo sẽ phát huy tác dụng rất tốt. Đồng thời nó cũng dùng để bắt người. Chiều dài dây kéo khoảng ba mươi thước, có thể mang theo ba trăm cân nặng. Chúng ta đều không tới ba trăm cân có thể dùng nó để đưa tới một nơi có độ cao nhất định."

Mỗi Phi Thiên Thần Trảo bên trong có kết cấu phi thường phức tạp. Do một lượng lớn bánh răng cùng lò xo tạo thành. Đối với Đường Tam thì đây không tính là đồ vật tinh tế chính thức gì. Cái hay chính là mười tám quả thiết cầu nằm sâu trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ

Ngón tay út bắn ra, cương trảo thu về bảo vệ cánh tay. Đường Tam cổ tay khẽ run, năm ngón tay trên năm vòng sắt thoát ly tự trở lại ẩn sâu trong bọc, nhìn qua nó chỉ giống như một cái bảo vệ cánh tay bằng sắt bình thường.

Mã Hông Tuấn thì thào nói: "Đây đúng là công cụ trèo tường leo cây, khoét vách phá khóa a."

Đường Tam tức giận nói: " cái gì mà khoét vách phá khóa. Mập Mạp, ngươi phải tự mình chú ý thể trọng của mình. Nếu ngày nào đó vượt quá ba trăm cân, nó đối với ngươi tự nhiên sẽ không còn tác dụng. Còn nữa mọi người có thể cùng kết hợp nó cùng với tụ tiễn. Mộc Bạch, ngươi khi dùng vũ hồn lực thân thể có chút biến hóa cho nên phi thiên thần trảo của ngươi ta liên tiếp xử lý gia tăng thêm lò xo, vì vậy ngươi sẽ không phải vì cơ thể bành trướng mà phá hỏng được nó."

Trừ Đường Tam ra, Sử Lai Khắc lục quái còn lại đều rất ăn ý với nhau, cùng động tác như nhau là vươn ra tay phải về phía Đường Tam.

Mặc dù nhìn qua Phi Thiên Thần Trảo này không có chút công kích gì, nhưng mọi người đều đã hiểu, vật này trong một số hoàn cảnh có thể đóng một vai trò rất lớn. Nhưng để có thể sử dụng được thành thảo cũng cần phải có chút thời gian.

Đường Tam lấy ra sáu cái Phi Thiên Thần Trảo giao cho bọn hắn. Bởi vì bọn họ mỗi người tuổi đều còn nhỏ, vì tránh cho tuổi lớn lên mà cánh tay cũng theo đo lớn hơn, nên hắn đặt trong Phi Thiên Thần Trảo vài vị trí có dây trói cùng lò xo để kết nối.

Một bên đeo lên Phi Thiên Thần Trảo, Đái Mộc Bạch nói: "Tiểu Tam, thật sự không biết não của ngươi làm bằng cái gì mà đồ vật như vậy cũng có thể làm ra."

Đường Tam trên mặt cười khổ trong lòng thầm nghĩ, nếu không phải là do Đường Môn trong nhiều năm nghiên cứu kết tình, ta chỉ là nắm bắt được kết quả và phương pháp mà thôi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong hai tháng thời gian nghỉ ngơi và hồi phục đã kết thúc. Sử Lai Khắc học viện đã được Phất Lan Đức mua xuống, cũng không có gì đáng giá, các vị đại sư cũng không có phản đối gì. Mắt thấy thời gian ước định sắp tới mọi người đều thu dọn hành trang chuẩn bị lên đường đi thiên đấu hoàng gia học viện.

Này thiên, phong cùng nhật lệ, ngàn dặm không mây.

Đứng trước cửa học viện. Phất Lan Đức nhìn qua có chút tả tơi. Nhìn tấm biển Sử Lai Khắc học viện trong lòng có chút cảm xúc ngổn ngang. Hai mươi năm, nhân sinh có mấy ai trải qua hai mươi năm ở cùng một chỗ. Như có vài giọt trong tim không ngừng chảy ra và cay cay chóp mũi.

Triệu Vô Cực ôm bả vai Phất Lan Đức nói: "Đi thôi, đừng nhìn nữa. Cũng không phải không thể trở về. Cùng lắm thì sau này ta và ngươi trở lại dưỡng lão là được."

Phất Lan Đức trừng mắt liếc hắn: "ta rất già rồi sao?"

Triệu vô cực cười nói: "Không già, chỉ có năm mươi tuổi thôi, cũng không tính là già. Bất quá chúng ta không tính toán đến các bông hoa đẹp quý hiếm, đến cả kết hôn cũng không có."

Phất Lan Đức hừ một tiếng nói: "Đó là ngươi con mắt rất cao, các nữ hồn sư nào chẳng là hoa đẹp. Không biết nữ hồn sư nào mới được ngươi để ý đến?"

"Vậy còn ngươi? Con mắt nhìn không cao sao? Như thế nào lại không có lão bà?" Triệu Vô Cực có chút không phục nói.

"Ta? Ta..." Phất Lan Đức một thoáng sửng sốt, không nói ra lời. Khi hắn nhìn về phía đại sư thì phát hiện đại sư cũng nhìn hắn, hai người thoáng chút khổ sở không nói ra lời, chỉ biết lắc đầu không thôi.

"Xuất phát thôi" Phất Lan Đức thu lại tâm tình ra lệnh xuất phát. Hơn mười người cùng bước ra đường rời khỏi Sử Lại Khắc học viện.

Thiên Đấu Đế Quốc hoàng thành Thiên Đấu thành nằm tại trung tâm của đế quốc về phía đông bắc. Tất cả quyền lợi về chính trị của Thiên Đấu Đế Quốc cũng chính là hạch tâm của cả đế quốc. Cả Đấu La Đại Lục cũng chỉ có hoàng thành của Tinh La đế quốc mới có thể cùng so sánh.

Mặc dù bây giờ hai đại đế quốc các vương quốc, công quốc không chịu quá nhiều quản chế nhưng vẫn nằm trong đó. Lấy Thiên Đấu thành làm trung tâm, Thiên Đấu đế quốc nắm trong tay tam đại quân khu, binh lính xung quanh cũng vượt qua trăm vạn, thực lực thật hùng hậu.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói Thiên Đấu đế quốc cũng không có cưỡng chế tới ước chế những vương quốc thuộc hạ của mình. Hắn cũng biết nói lý lẽ. Bất luận là Thiên Đấu hay Tinh La lưỡng đại đế quốc khi có các vương quốc hay công quốc tại đó xung đột với nhau thì khẳng định các lãnh địa phải tự mình tiến tới.

Đương nhiên việc này cũng là do bất đắc dĩ, bất cứ đế vương nào cũng hy vọng nắm hết quyền trong tay.

Tình huống của đại lục bây giờ không cho phép có tình huống thống nhất xuất hiện.

---

57. Chương 56: Khiêu Chiến Vượt Cấp

Sử Lai Khắc học viện một đoàn người muốn đi tới Thiên Đấu thành trước tiên cần ra khỏi Ba Lạp Khắc vương quốc sau đó đi đến phía bắc của Tây Nhĩ Duy Tư vương quốc mới có thể tiến Thiên Đấu đế quốc, đi về hướng đông mới tới nơi hoàng thành. Hành trình này dài tới hai ngàn dặm, có thể thấy được Thiên Đấu đế quốc rộng lớn đến thế nào.

Trong Sử Lai Khắc thất quái có Đái Mộc Bạc, Đường Tam, Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh có được trữ vật hồn khí đạo. Lão sư trong nhóm cũng có loại này vì vậy trên đường đi bọn họ không cần phải mang nhiều đồ vật đến mức phát sầu. Trước khi xuất phát đã mua đầy đủ đồ ăn cùng nước uống bỏ vào bên trong hồn khí đạo, cho dù không có đồ bổ cấp nhưng cũng để cho bọn họ dùng trong mười ngày.

"Tốt lắm, đám tiểu quái vật, các ngươi cũng đã có hai tháng thời gian để nghỉ ngơi, theo thời gian hiện tại cũng nên bắt đầu tăng tốc lên rồi. Các ngươi bây giờ phải theo được tốc độ của ta nếu không thì hắc hắc.." Phất Lan Đức tựa hồ đã khôi phục lại bộ dáng trước kia trong mắt biểu lộ thần sắc gian trá, cầm lấy cánh tay đại sư, tiếng nói vừa dứt đã như viên đạn lao về phía trước.

Phất Lan Đức tất nhiên sẽ không toàn lực để chạy. Lấy Triệu Vô Cực cầm đầu, nhóm lão sư của học viện bắt đầu triển khai thân hình chạy theo hai bên hắn.

Sử Lai Khắc thất quái liếc nhau không chút do dự chạy đến. Bọn họ không mang theo phụ trọng trên người nên chạy rất nhẹ nhàng. Thậm chí còn không dùng hồn lực cho dù là Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh cũng có thể chạy ngang với Phất Lan Đức.

Đại sư được Phất Lan Đức dùng hồn lực hỗ trợ nên căn bản không hao phí một chút sức lực. Mang theo chút nghi hoặc hỏi: "Phất Lan Đức, ngươi làm như vậy đối với sự rèn luyện của bọn trẻ còn có ý nghĩ gì? Thân thể bọn chúng bây giờ đã vô cùng chắc chắn rồi."

Phất Lan Đức cười hắc hắc nói: "Có thật không còn ý nghĩa chăng? Tiểu Cương, có vài phương thức là do ngươi không thể dùng đến. Càng huống chi, cho dù rèn luyện không có ý nghĩa, đi đường cũng nhanh một chút, nếu chậm trễ thời gian trên đường cũng không thể ăn ít vài bữa cơm. Nếu bớt một vài lần vào lữ điếm, như vậy có khả năng để dành không ít tiền sao, lần trước chúng ta đã nói để dành ba ngàn kim hồn tệ để cho lần thí luyện thứ ba này. Có thể tiết kiệm thì cứ tiết kiệm thôi."

"Ngươi...đúng là cái lão già..." Đại sư không thể nói được gì, cùng Phất Lan Đức có tính cách trái ngược. Đến bây giờ hắn cũng không coi trọng tiền, đến ngàn vàng cũng không để ý đến. Dù sao hắn cũng là đại hồn sư, vì thế Vũ Hồn Điện cũng sẽ có trợ cấp.

Phất Lan Đức mang vẻ mặt gian trá nháy mắt với đại sư rồi đột nhiên tăng tốc. Giống như mũi tên rời khỏi cung, thân hình vọt lên phía trước.

Quen thuộc nhất với Phất Lan Đức không thể nghi ngờ chính là Triệu Vô Cực, bất đắc dĩ nhìn thoáng về phía Đường đậu (sugar bean) hồn sư Thiệu Hâm. Bắt lấy cánh tay hắn "Phất Lan Đức lão già này, muốn tiết kiệm tiền cũng không phải lấy ra từ xương cốt mấy lão già chúng ta chứ." Phụ trợ hệ hồn sư tốc độ tất nhiên không nhanh được, hắn tính mang theo Thiệu Hâm cùng tăng tốc.

Phất Lan Đức bất ngờ tăng tốc, thất quái đằng sau cũng có chút ăn không tiêu. Dùng thân thể để chạy làm sao có thể đuổi theo được người sử dụng hồn lực. Huống chi Phất Lan Đức lại là mẫn công hệ hồn sư. Hơn nữa lại là mẫn công hệ hồn sư cấp bậc hồn đế.

Trong lúc vôi vàng, Sử Lai Khắc thất quái cũng chỉ biết tăng tốc theo, cứ như vậy, Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp không cách nào đuổi kịp.

Áo Tư Tạp do Đái Mộc Bạch mang theo, Trữ Vinh Vinh được Chu Trúc Thanh cùng Tiểu Vũ đưa đi. Bảy người cứ như vậy không có đội hình, toàn lực triển khai tốc độ đuổi theo phía trước.

Trong thời gian ngắn sử dụng hồn lực đương nhiên sẽ không có chuyện gì, nhưng Sử Lai Khắc thất quái hồn lực làm sao có thể so sánh cùng nhóm lão sư. Phất Lan Đức khống chế tốc độ làm cho tốc độ bọn họ đạt tới nhanh nhất. Không đến một canh giờ, Sử Lai Khắc thất quái hồn lực đã tiêu hao đến bảy tám phần.

Phất Lan Đức nhìn phía sau đã không thể chạy tiếp được nữa, lúc này mới giảm tốc độ lại, dùng tốc độ bình thường mà đi, để thời gian cho thất long ăn khôi phục hương tràng. Đương nhiên, Phất Lan Đức bọn họ sẽ không ăn hương tràng của Áo Tư Tạp, chỉ vài viên đường đậu cũng tốt hơn nhiều so hương tràng đó, dù sao cấp bậc của vị Đường đậu hồn sư Thiệu Hâm, Áo Tư Tạp còn lâu mới có thể so sánh cùng.

Cứ chạy như vậy, sau một ngày kết thúc, Sử Lai Khắc thất quái cảm giác như đã trải qua ma quỷ huấn luyện của đại sư. Trong một ngày này, bọn họ đã chạy qua quãng đường ước chừng bốn trăm dặm, hoàn thành một phần năm của cuộc hành trình.

May mắn, Phất Lan Đức cũng không làm như hắn nói, không để mọi người ngủ ở ngoài thành mà đi đến một trấn thành nhỏ.

Gọi là trấn nhỏ, kỳ thật nơi đây giống như một thôn lớn. Đám người Sử Lai Khắc học viện vào đây nghỉ, cũng chỉ có một lữu quán duy nhất, tuy có đơn giản một chút nhưng miễn cưỡng cũng được coi là sạch sẽ.

Phất Lan Đức phát huy thiên phú của hắn, tổng cộng chỉ dùng có ba phòng. Nhóm lão sư một gian, nam đệ tử một gian, nữ đệ tử một gian.

"Mệt chết ta mất!" Áo Tư Tạp nằm lên giường, từng ngụm, từng ngụm hô hấp, vẻ mặt đầy sự hưởng thụ. Tất cả mọi người sau một ngày chạy cuối cùng cũng được nghỉ ngơi. Không ai thèm để ý ở nơi này đơn giản cổ lậu hay không.

Đái Mộc Bạch cũng không có tức giận nói: "Ngươi thì mệt cái gì? Đại bộ phận thể trọng của ngươi đều được ta mang trên đường rồi còn gì?"

Áo Tư Tạp cãi lại: "Nhưng ta phải chế ra hương tràng và ma cô tràng cho các ngươi ăn, ta thì vẫn còn đói, trên đường đi, nếu không phải có ma cô tràng của ta, bọn ta có thể theo được hay sao. Hồn lực của ta tiêu hao so với các ngươi cũng không ít hơn, hồn lực tiêu hao vì vậy mà sinh ra mệt mỏi."

Mã Hồng Tuấn nói: "Ngươi cũng đừng có oán hận, tối nay người mệt nhất còn không phải ta sao? Ta thể trọng lớn nhất, tốc độ lại không nhanh. Thật hy vọng đến ngày nào đó có thể phi hành, đến lúc đó, chạy như vậy cũng không còn là vấn đề nữa."

Đường Tam nói: "thôi không cần than thở nữa, mau nghỉ ngơi đi. Ai mà biết ngày mai viện trưởng còn làm như thế nữa hay không chứ?"

Đang lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, cánh cửa hé mở. Tiểu Vũ thò đầu vào nói: "Tiểu Tam, ngươi ra ngoài này một chút"

Đường Tam đáp ứng một tiếng đi ra ngoài.

"Tiểu Vũ, làm sao vậy?" Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Tiểu Vũ Đường Tam không khỏi có chút yêu thương.

Tiểu Vũ có chút làm nũng, bĩu môi nói: "Chạy một ngày đường, chân của ta đau nhức quá. Ca, người xoa bóp chân cho ta được không?"

Thời gian trước kia, mỗi lần ma quỷ huấn luyện làm Tiểu Vũ mệt mỏi Đường Tam lại giúp Tiểu Vũ xoa bóp chân. Nội lực Huyền Thiên Công so với hồn lực đúng là vẫn có chút khác nhau. Trong đôicó tác dụng trị liệu thuộc loại đạo gia còn hồn lực lại không có khả năng này. Tổng thể mà nói hồn lực thuộc loại bá đạo còn nội lực Huyền Thiên Công lại hoà hoãn.

"Được, ở đây ư?" Đường Tam yêu thương xoa xoa đầu Tiểu Vũ.

"Ân, ở đây đi. Vinh Vinh cùng Trúc Thanh các nàng đang ngủ." Vừa nói Tiểu Vũ vừa nhấc đùi phải lên, để lộ ra hai chân thon dài mềm dẻo trực tiếp gác lên vai Đường Tam.

Đường Tam nâng hai tay lên, một tay nắm lấy cổ chân nàng, tay kia đặt lên bàn chân mềm mại. Nhiệt lực Huyền Thiên Công thấu vào trong bàn chân, Tiểu Vũ nhất thời cảm thấy thoải mái nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn toát lên một chút ánh hồng mê người.

Đường Tam vừa giúp Tiểu Vũ xoa bóp bàn chân vừa nói: "Nếu như ngày mai không chạy được, ta sẽ mang ngươi theo. Ta sử dụng bát chu mâu nên tốc độ sẽ không có vấn đề gì"

Tiểu Vũ cười hi hi nói: " Không cần, ta có thể chạy được, kỳ thật mệt mỏi một chút như vậy cũng tốt. Ta cũng có lý do để cho ngươi xoa bóp chân cho ta a. Thật thoải mái, ca, vì sao bàn tay ngươi lại nóng như vậy?"

Đường Tam bất đắc dĩ lắc đầu. Đối với muội muội này, hắn phát hiện từ nội tâm càng lúc càng yêu thích. Cũng không có để ý đến bàn chân nàng dính bùn đất, cầm nhẹ lấy giúp cho Tiểu Vũ buông lỏng "Cảm giác như thế nào?"

"Thực thoải mái a, dường như không còn đau nhức nữa." Cho dù còn cách một lớp giày nhưng sức nóng từ bàn tay của Đường Tam vẫn truyền đến bàn chân nàng. Giống như được ngâm mình trong làn nước nóng, ánh mắt của Tiểu Vũ dần dần trở nên mê ly.

"Tốt lắm, đổi chân kia."

Ánh mắt Tiểu Vũ có chút đọng lại nhìn Đường Tam: "Ca, nếu chúng ta sau này đều được như vậy thì tốt quá, ngươi về sau có chị dâu có còn để ý đến ta? Có hay không còn muốn ta?"

Đường Tam mỉm cười nói: "Nha đầu ngốc, tại sao ta lại không muốn ngươi được chứ? Ngươi lúc nào cũng vẫn là tiểu muội muội của ta." Đối với tình cảm nam nữ hắn từ trước đến nay đều không có kinh nghiệm. Trong đời này càng không rõ. Cha không có ở bên cạnh, từ khi đến Sử Lai Khắc học viện, Đường Tam lại một chút cũng không dám nghĩ đến chuyện tình cảm. Có tình cảm bạn bè với người cùng nhóm, có tình thân với Tiểu Vũ cùng đại sư, hắn thực sự thỏa mãn với cuộc sống hiện tại.

Tiểu Vũ cười ha ha nói: "Nếu không, chờ khi nào ta lớn lên, ta sẽ gả cho ngươi có được không? Như vậy có thể cả đời làm muội muội của ngươi, để cho ngươi chiếu cố đến ta."

Đường Tam bật cười nói: "Được a, nhưng ngươi xinh đẹp như vậy gả cho ta rồi sẽ phải ủy khất ngươi thôi."

Tiểu Vũ hừ một tiếng nói: "Người ta nói đều là sự thật, có cái gì ủy khuất chứ? Trong lòng ta, ngươi là người tốt nhất. Ca, ngươi có biết không? Vinh Vinh nàng ấy giễu cợt ta, nói ta với ngươi là huynh muội."

Đường Tam sửng sốt một hồi: "Đúng vậy, ngươi không phải là muội muội của ta hay sao?"

Tiểu Vũ mỉm cười mặt đỏ lên: "Không giống a. Ai nha, không nói với ngươi nữa, ngươi thật sự là đầu gỗ mà." Vừa nói, nàng thu lại chân mình, đi đến sau lưng Đường Tam hai tay đặt nhẹ lên vai hắn.

Thủ pháp của Tiểu Vũ có chút nhanh nhẹn nhưng làm cho Đường Tam hết sức thoải mái, hơn nữa còn có chút nhàn nhạt ôn tình càng khiến cho nội tâm của Đường Tam tại nơi sâu nhất cũng nhẹ nhàng rung động.

"Tốt lắm, ngươi cũng đi nghỉ sớm một chút đi, ngày mai còn tiếp tục chạy nữa." Đường Tam có chút không muốn, giữ tay Tiểu Vũ lại.

"Được." Tiểu Vũ đáp ứng một tiếng liền trở lại phòng mình, nàng lúc này trong ngực tim đập có phần nhanh hơn, nhưng trong đáy mắt có phần do dự cùng chút ánh lên sự thâm thúy.

Trở lại phòng trọ của mình Đường Tam có chút kinh ngạc là ba người Đái Mộc Bạch còn chưa đi ngủ, ba người đều cười mà như không cười nhìn về phía Đường Tam.

Áo Tư Tạp từ trên giường đứng lên, hướng tới phía Đái Mộc Bạch nâng một cái chân lên, âm thanh nũng nịu nói: "Chạy một ngày đường, chân của ta đau nhức quá. Ca, ngươi xoa bóp chân cho ta được không?"

Đái Mộc Bạch cười ha ha, bắt chước âm thanh của Đường Tam nói: "Được, ở trong này sao?"

Áo Tư Tạp trả lời tiếp câu trên: "Ân, ở trong này đi. Vinh Vinh cùng Trúc Thanh các nàng ngủ rồi."

Nhìn bộ dáng tức cười của bọn họ như vậy Đường Tam nói: "Được a, các ngươi dám nghe lén chúng ta nói chuyện."

Mập Mạp bên cạnh cười hắc hắc nói: "Không phải chúng ta nghe lén mà âm thanh ở đây cách âm thật sư kém một chút. Ca, ngươi cũng xoa bóp chân cho ta đi." Vừa nói hắn vừa đưa bàn chân giống như mái chèo của hắn ra.

Đường Tam gật đầu nói: "Được, không thành vấn đề, ta nghe nói có vài độc tố đối với người lại thực sự có ích, còn có tác dụng giãn gân hoạt huyết. Không biết bát chu mâu của ta có làm được như thế không? Hay là lấy ngươi để thử xem sao?" Vừa nói hắn tự cởi áo mình ra lộ ra tinh xích rắn chắc trên thân, làm ra bộ muốn phóng ra bát chu mâu.

Mập mạp vô cùng hoảng, sợ kéo cái chăn trùm kím thân thể, kêu lên thảm thiết quái dị: "Không cần a, Tam ca, ta sai rồi a." Lúc trước chính hắn bị dính độc bởi bát chu mâu nên ấn tượng này hắn cực kỳ khắc sâu.

Đường Tam cũng không tức giận, nói: "ngủ."

Đái Mộc Bạch cười a a nói: "Tiểu Tam, Tiểu Vũ người ta đã hướng ngươi biểu lộ thái độ, cũng không chỉ muốn ngươi làm ca ca, ngươi tại sao lại ngu ngốc như thế? Mỹ nữ như Tiểu Vũ rất hiếm có, ngươi nhanh tới đi, đừng nên chậm trễ nữa."

Đường Tam sửng sốt một chút nói: "Đối với chúng ta chỉ là huynh muội. Được rồi, không nói mấy chuyện này nữa. Chúng ta còn nhỏ như vậy, hiện tại nói ra còn quá sớm. Ngươi nghĩ răng ta là tên mập kia sao? Ta không có tà hỏa như vậy."

Mã Hồng Tuấn từ trong chăn mềm thò đầu ra nói: "Vậy thì sao chứ? Chuyện nam nữ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, là bản năng tối nguyên thủy."

Đường Tam trừng mắt liếc hắn một cái nói: "Ta xem ngươi cũng chỉ còn lại mỗi bản năng."

Đái Mộc Bạch cũng không nói cái gì hết, chỉ mỉm cười lắc đầu, khoanh chân ngồi trên giường tiến vào trạng thái minh tưởng.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày thứ hai mọi người lại tiếp tục chạy đi. Lúc này, bọn họ đã ra khỏi Ba Lạp Khắc vương quốc, tiến vào bên trong Tây Nhĩ Duy Tư vương quốc.

Hoàn hảo, Phất Lan Đức hôm nay cũng không có lại chạy với tốc độ như trước, chỉ dựa theo tốc độ bình thường dẫn đầu nhóm người theo hướng đông bắc đi tới.

Ngay trong ngày, bọn họ đã đến được thủ đô phương nam của Tây Nhĩ Duy Tư vương quốc, Tây Nhĩ Duy Tư thành. Phất Lan Đức có chút phá lệ lựa chọn tòa đại thành thị này làm nơi đặt chân, hơn nữa bọn họ vào thành khi sắc trời mới vừa tối sầm xuống.

"Phất Lan Đức, ngươi đổi tính rồi sao?" Viện trưởng Phất Lan Đức đại nhân mang theo mọi người đến ở một tửu điếm sang trọng khiến mọi người trong lòng không khỏi thấy khó hiểu. Hơn nữa ở đây Phất Lan Đức còn thuê đến năm gian phòng khiến mọi người thoải mái một chút, thậm chí cơm tối còn thịnh soạn chưa từng có.

Bất luận Triệu Vô Cực cùng mấy vị đại sư đối với hành vi khó hiểu của Phất Lan Đức đều không thể nào giải thích được. Một kẻ luôn keo kiệt như hắn như thế nào tự nhiên trở nên hào phóng đến như vậy?

Trong bữa cơm tiệc cuối cùng Phất Lan Đức cũng lộ ra bộ mặt thật của mình.

Phất Lan Đức vẻ mặt cười cười, bưng chén rượu lên trước mặt nói: "Đã chạy suốt hai ngày, mọi người cũng đều vất vả. Hôm nay mời mọi người ăn một bữa, bất quá, mấy tiểu quái vật các ngươi cũng phải uống một chén."

Nói xong hắn dốc chén rượu uống cạn. Hơn nữa còn cực kỳ nhiệt tình chiêu đãi mọi người dùng bữa.

Đái Mộc Bạch bên tai Đường Tam thấp giọng nói: "So sánh về nụ cười, ta lại càng hy vọng vị viện trưởng này hình dáng nghiêm túc hơn. Không biết vì sao, mỗi lần hắn cười, ta đều cảm giác hắn cười như vậy thật sự rất gian trá. Ngươi cứ chờ mà xem, vị viện trưởng của chúng ta hôm nay khẳng định là có vấn đề."

Cũng quả nhiên, được ba tuần rượu, ăn hết năm món đồ ăn, Phất Lan Đức lau mép ôn hòa nói với Sử Lai Khắc thất quái nói: "Các ngươi đã hai tháng không có tiến hành thực chiến rồi, ở Tây Nhĩ Duy Tư thanh có một tòa đại chiến hồn tràng. Buổi tối hôm nay các ngươi cũng nên đi hoạt động một chút chứ. Ân, cũng không cần tham gia tất cả các chiến hồn, ngày mai cũng còn phải chạy, chỉ cần tham gia đoàn chiến đấu hồn."

Đái Mộc Bạch buồn cười nhìn thấy Phất Lan Đức lộ ra cái đuôi hồ ly nói: "Viện trưởng đại nhân, chúng ta lần này thực chiến xong, phần thưởng thuộc về bọn ta hay là hiến cho học viện đây?"

Phất Lan Đức đại nghĩa lẫm nhiên nói: "Học viện tuy đã đóng cửa nhưng làm viện trưởng của các ngươi, các ngươi nghĩ rằng ta sẽ chiếm tiện nghi của các ngươi sao? Những thứ thu vào đều đã chia đều cho các người, không quan hệ gì đến bọn ta. Mộc Bạch, chẳng lẽ các ngươi nghĩ ta có mục đích riêng?"

Lần này đến phiên Đái Mộc Bạch ngây người. Hắn vốn nghĩ Phất Lan Đức cho bọn họ tham gia đoàn chiến đấu hồn đoạt phần thưởng cho hắn, như vậy là có lời lãi rồi. Lấy cấp bậc hiện tại của bọn họ, một hồi đoàn chiến đấu hồn, mỗi người có thể thu vào ít nhất một trăm kim hồn tệ. Con số tăng lên cũng rất khả quan. Không nghĩ tới Phất Lan Đức lại dùng lời chính nghĩa để phê bình hắn.

Chẳng lẽ vị viện trưởng này thật sự chuyển biến?

Mã Hông Tuấn đối với vị lão sư này cũng có chút đoán ra, ở bên kia hướng Đái Mộc Bạch dùng miệng ra dấu một cái. Đái Mộc Bạch lúc này mới chợt giật mình nghĩ tới, miệng của Mã Hồng Tuấn kia ý tứ chỉ có hai chữ, đánh bạc.

Đúng vậy, dưới tình huống cùng cấp bậc, ngay cảHoàng Đấu chiến đội còn không thắng nổi Sử Lai Khắc thất quái, thì làm sao có đối thủ đây. Chỉ cần bọn họ tại đoàn chiến, thời điểm mấu chốt đánh bại đối thủ đối thủ như vậy tiền lời thu về tự nhiên sẽ không nhỏ. Đây mới chính là toàn bộ kế hoạch của Phất Lan Đức.

"Tốt lắm, chúng ta xuất phát thôi." Phất Lan Đức thống khoái vén màn lên, hỏi rõ ràng đường đến nơi đại chiến đấu hồn tràng của Tây Nhĩ Duy Tư, đưa mọi người rời khỏi tửu điếm.

Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hồn tràng nhìn qua so với các đấu hồn tràng khác càng thêm hùng vĩ, trong này dù sao cũng là thủ đô của Tây Nhĩ Duy Tư đẳng cấp còn muốn cao hơn những nơi khác một bậc.

Đeo mặt nạ đã khiến cho Tác Thác thành đấu hồn tràng rung động lên, Sử Lai Khắc thất quái lại xuất động.

Bất quá, Phất Lan Đức thay mặt Sử Lai Khắc thất quái lên báo danh đoàn chiến lại trợn tròn mắt.

Trong sân của Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hồn tràng các nhân viên công tác cẩn thận tra xét huy chương đấu hồn của Sử Lai Khắc thất long, không khỏi kinh ngạc nhìn bảy tên hồn sư đeo mặt nạ đứng trước mặt, khó khăn lắm mới thốt được lời: "Xin lỗi các vị hồn sư tôn kính, sợ rằng các vị không thể tham gia đoàn chiến đấu hồn hôm nay được."

Thất quái thì không sao nhưng Phất Lan Đức có chút nóng nảy. Phải biết rằng tiến vào Tây Nhĩ Duy Tư thành hắn đã tiêu không ít tiền, chỉ nghĩ có thể kiếm lại một chút ở nơi này.

"Tại sao? Chẳng lẽ đây không phải Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hồn tràng sao?" Phất Lan Đức nổi giận nói.

Mặc dù Phất Lan Đức nói có chút kiêu ngạo nhưng nhân viên phụ trách lại không có chút phản bác. Kim đấu hồn đội ngũ trên dưới ba mươi cấp, quả thật đủ tư cách kiêu ngạo. Hắn tại đấu hồn tràng làm công hai mươi năm chưa từng thấy qua đấu hồn chiến đội nào quái dị như thế này xuất hiện.

"Xin lỗi tiên sinh tôn kính, ở chỗ Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hồn tràng này của chúng ta không có một kim đấu hồn chiến đội ba mươi cấp để tiến hành công bình chiến đấu." Công tác viên cảm thấy hơi khó nói.

Phất Lan Đức nói: "Vậy ngân đấu hồn chiến đội cũng được. Ngươi không thấy là trong bọn họ chỉ có một người mới đạt đến xưng hào kim đấu hồn sư hay sao?"

Công tác nhân viên lắc đầu nói: "Việc này khẳng định không được. Đầu tiên, ngân đấu hồn ba mươi cấp chiến đội chúng ta trong này cũng chỉ có một đội, có thể làm cho bọn họ xuất chiến hiển nhiên là không công bình. Nói vậy ngài cũng hiểu được quy củ của đại đấu hồn tràng. Cấp bậc của đoàn đội tính theo hồn sư cao nhất trong đội mà tính toán."

Nhìn một bên Triệu Vô Cực có chút hả hê nói: "Xem ra tính toán của người nào đó hình như đã thất bại."

Đứng bên Triệu Vô Cực là Lô Kỳ Bân, Lý Úc Tùng cùng Thiệu Hâm ba vị niên trường hồn sư cũng đều không khỏi bật cười. Bọn họ không phải từ lúc theo Phất Lan Đức đến đây mới có quan hệ mà đã là hảo bằng hữu tù trước tại Sử Khắc Lai học viện. Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Phất Lan Đức làm cho bọn họ cảm thấy vui mừng.

Phất Lan Đức không cam tâm hỏi: "Vậy có còn phương pháp nào khác không?"

Nhân viên công tác suy nghĩ một chút nói: "Cũng không phải là không có biện pháp, nếu các vị quyết định muốn tham gia vượt cấp đấu hồn mà nói, ta có thể an bài, cũng không bị đấu hồn huy chương hạn chế gì. Nói cách khác, các người có thể khiêu chiến thấp nhất là bốn mươi cấp đấu hồn đội ngũ. Tại nơi này bốn mươi cấp đấu hồn cơ hồ đều là ngân đấu hồn chiến đội, cũng có vài kim đấu hồn đoàn đội, các ngươi có thể tùy ý lựa chọn.

Bốn mươi cấp? Phất Lan Đức đầu tiên nghĩ một chút, sau đó kiên quyết lắc đầu: "Như vậy thì quên đi."

Quân tử có tài, trộm cắp có đạo. Đạo lý này Phất Lan Đức có thể hiểu được.

Mặc dù còn đang trên đấu hồn đài, bình thường mà nói cũng không dồn đối phương vào chỗ chết. Nhưng hắn cũng tuyệt đối không để cho học trò của mình vì lợi ích của chính mình mà đi mạo hiểm.

Có thể dám chắc một điều, mặc dù có thể chiến thắng được nhưng để không bị một chút tổn thương gì là điều không thể. Không thể để cho Sử Lai Khắc thất quái vì lợi ích của mình mà chịu nguy hiểm. Mặc dù Phất Lan Đức có chút keo kiệt, nhưng chuyện này hắn sẽ không làm. Dù sao cũng phải có nguyên tắc.

"Không, ta nghĩ là có thể." Âm thanh cứng ngắc của Đại Sư vang lên, đi đến bên Phất Lan Đức.

Phất Lan Đức nhíu mày nói: "Tiểu Cương, ngươi đùa ah. Điều này sao có thể chứ? Ngươi cũng không phải không biết là chỉ kém một hồn hoàn thì đã có chênh lệch sao, chẳng lẽ ngươi lại muốn bọn trẻ chịu chết?

Ngươi đừng quên trong bọn chúng có ba người còn chưa đến ba mươi cấp, đối mặt với đội ngũ hồn sư bốn mươi cấp, bọn họ sẽ không có cơ hội."

Đại sư lắc đầu nói: "Ta đương nhiên không làm bọn nhỏ phải mạo hiểm đâu. Phất Lan Đức, trong bốn mươi cấp, chiến đội cũng có nhiều chỗ khác nhau"

Vừa nói xong đại sư chuyển hướng công tác viên nói: "Vừa rồi ngươi nói cho chúng ta tùy tiện lựa chọn đối thủ, không có vấn đề gì chứ?"

Công tác viên gật đầu nói: "đương nhiên không vấn đề gì, hơn nữa ta cam đoan trận đoàn chiến đấu hồn này sẽ tiến hành tại trung tâm của đại đấu hồn tràng."

Tình huống khiêu chiến vượt cấp tại đấu hồn tràng rất ít xuất hiện, nhất là trong đoàn chiến. Dưới tình huống một chọi một, nếu một bên có vũ hồn đặc biệt xuất sắc thì cho dù có chênh lệch một hồn hoàn cũng vẫn có cơ hội để chiến thắng. Còn chiến đoàn là một lực lượng tập thể. Nếu cả tập thể này đều kém hơn đối thủ một cái hồn hoàn vậy thì làm sao mà có thể chiến đấu? Bởi vậy, đoàn chiến xuất hiện tình huống khiêu chiến vượt cấp cũng không mấy khi xuất hiện trong cả lịch sử đấu hồn tràng, cũng không có lần nào thành công khiêu chiến vượt cấp. Vì vậy loại khiêu chiến này sẽ càng thu hút ánh mắt người xem và tạo cho người xem cảm thấy hưng phấn. Chỉ cần tin tức này phát ra, tại trung tâm của đấu hồn tràng khẳng định sẽ không còn chỗ ngồi. Loại chuyện tốt như vậy, đấu hồn tràng làm sao có thể cự tuyệt?

Đại sư tiếp tục nói: "Bốn mươi cấp đội ngũ trong này của các ngươi có hay không đội ngủ nào đặc biệt hung tàn, mỗi lần ra tay đều sát thương đối thủ? Chúng ta cần tỉ lệ sát thương càng cao càng tốt."

"A?" Nhân viên công tác giật mình nhìn đại sư trong lòng thầm nghĩ người này tại sao lại muốn cho bọn họ đấu với đoàn đội có tỉ lệ sát thương cao? Hắn vốn nghĩ đại sư sẽ lựa chọn một đội có thực lực yếu nhất trong bốn mươi cấp đoàn đội. Không hiểu tại sao hắn lại nói ra lời như vậy?

Phất Lan Đức tóm lấy bả vai đại sư gầm nhẹ: "Tiểu Cương, ngươi điên rồi à? Ngươi muốn cho bọn trẻ đi chịu chết hả?"

Đại sư cười lạnh nhạt nói: "Phất Lan Đức, ngươi cho rằng ta sẽ làm cho Tiểu Tam đi chịu chết sao? Yên tâm đi, ta đều đã có dụng ý."

Phất Lan Đức sửng sốt một chút, đúng a, đại sư dù sao cũng không để những đứa nhỏ đó đi chịu chết, hơn nữa Đường Tam còn là đệ tử duy nhất của hắn, bình thường đại sư luôn tỏ ra quan tâm tới hắn. Phất Lan Đức cũng thấy được đại sư coi Đường Tam như con , sao có thể đem đứa nhỏ này đi mạo hiểm được.

Đại sư thừa lúc Phất Lan Đức còn đang ngốc trệ quay sang hỏi nhân viên công tác: "Đến cuối cùng là có hay không có đội ngũ như vậy?

"A có, có đấy." Nhân viên công tác lúc này mới có phản ứng trả lời: "Hung thần chiến đội, sau khi đạt được cấp bậc ngân đấu hồn chiến đội, đánh tổng cộngbốn mươi sáu trận, thắng ba mươi mốt trận. Tổng cộng đánh chết đối thủ có sáu mươi ba người, đánh đối thủ bị thương nặng mười tám người, được xưng là hung khí trong ngân hồn chiến đội. Đại bộ phận ngân đấu hồn đội ngũ đều không muốn gặp phải họ bởi vì bọn họ vô cùng hung lệ."

Đại sư vừa lòng gật đầu nói: "Nhóm của ta liền khiêu chiến Hung Thần Chiến Đội. Chiến Đội của chúng ta tên là Sử Lai Khắc Thất quái, tổng cộng có bảy đội viên xuất chiến."

"Đại Sư..." Mắt thấy đại sư thật sự muốn như vậy, Triệu Vô cực cùng bốn vị lão sư liền chạy theo ngăn cản.

Đại sư nhìn bọn họ lắc đầu, nói nhỏ với họ câu gì đó, mọi người lúc này mới giật mình hiểu ra, vẻ mặt lo lắng lúc này mới biến mất.

Phất Lan Đức có chút chần chờ nói: "vậy...như vậy có được không?"

Đại sư lạnh nhạt nói: "Phất Lan Đức, đây cũng là một loại lịch lãm. Nếu một ngày nào đó bọn chúng phải đối mặt với tình huống như vậy, khi chúng ta không có ở bên cạnh chỉ đạo, vậy thì cho chúng trải qua việc này trước đi, để cho chúng chính mình trải nhận được kinh nghiêm."

Ánh mắt Phất Lan Đức cùng đại sự tại không trung va chạm, tưa hồ vài phần hỏa quang. Cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp trước hắn, gật đầu nói: "Được rồi, hy vọng là ngươi nói đúng."

Đại sư cười nhạt nói: "Đây là phương pháp khảo nghiệm tố chất cùng tâm lý tốt nhất. Sớm muộn bọn họ cũng phải trải qua."

Phất Lan Đức nhìn vẻ mặt các vị đại sư khác nói: "Như vậy đi, chúng ta biểu quyết một chút, ai theo đại sư giơ tay, số ít phải theo số đông."

Vừa nói Phất Lan Đức vừa giơ tay, vài vị lão sư chần chờ một lát, cuối cùng đều giơ tay.

Đại sư lúc này mới hướng về nhân viên công tác nói: "Mời an bài giúp bọn ta."

Mông Lệ tâm tình rất xấu. Là đội trưởng của Hung thần chiến đội, cũng khó trách tâm trạng hắn buồn bực. Hung thần chiến đội đã có hơn nửa tháng không tham gia đoàn chiến đấu hồn, nguyên nhân rất đơn giản, bọn họ đã nhận lời khiêu chiến của tất cả các đội ngân đấu hồn bốn mươi cấp, không còn đội nào muốn chiến đấu với bọn họ nữa.

Hung thần chiến đội từ khi thành lập đến nay đều sử dụng chiến thuật "Chó điên", Mông Lệ luôn luôn sùng bái phong cách mạnh mẽ hung ác, trong các trận đoàn chiến trước đó, dưới sự chỉ huy của hắn, Hung thần chiến đội luôn dành cho đối thủ phương thức công kích điên cuồng nhất, cho dù là thua, cũng sẽ phải khiến đối phương bị trọng thương, thậm chí là tử thương.

Mỗi khi Hung thần chiến đội tham gia đoàn chiến, trước tiên sẽ dùng khí thế áp đảo hoàn toàn đối thủ, cho dù là đối phương thực lực cao hơn hẳn bọn hắn, cũng rất khó dành được chiến thắng.

Nhưng gần đây Hung thần chiến đội lại gặp phiền toái, bởi vì chính phong cách vô cùng tàn ác đó. Tất cả các ngân hồn chiến đội đều cự tuyệt không muốn tiến hành đoàn chiến với bọn chúng. Hồn sư muốn bồi dưỡng được không dễ chút nào, làm gì có ai hy vọng đồng đội của mình chết trên đấu hồn đài. Bị thương thì có thể nói là không tránh khỏi, nhưng rõ ràng chiến đấu với Hung thần chiến đội, tử vong không còn là tai nạn ngoài ý muốn nữa rồi. Dưới tình huống này, Hung thần chiến đội lập nên một đế chế ở ngân đấu hồn bốn mươi cấp.

---

58. Chương 57 : Hung Thần Chiến Đội

Bất quá chỉ nửa canh giờ trước, Mông Lệ đột nhiên nghe từ Đại đấu hồn tràng truyền tới một tin tức, tự nhiên có một chiến đội muốn gặp bọn họ để tiến hành khiêu chiến, nhưng lại là khiêu chiến quá mức. Tin tức này khiến cho Mông Lệ vô cùng mừng rỡ, đừng nói hắn sẽ phải cẩn thận xem địch nhân là ai, vì cho dù là một hồn sư cẩn thận đến mấy cũng tuyệt không cho rằng một chiến đội cấp ba mươi có thể chiến thắng chiến đội cấp bốn mươi.

Cũng bởi vì trong đấu hồn quy định không cho phép hồn sư tại Đại đấu hồn tràng tiến hành đặt cược cho bản thân mình, nếu không hắn nhất định sẽ đặt cược thật lớn cho bản thân.

Mông Lệ nhanh chóng tập hợp tất cả đội viên, nhanh chóng chạy tới Đại đấu hồn tràng, đến để lấy thu nhập lần đầu tiên trong nửa tháng nay.

Ngoại trừ thu vào còn có phát tiết ra.

Giết người, nhất là với Sát hồn sư, thói quen của hắn với những đội viên bình thường mà nói, bản thân chính là một loại phát tiết cùng hưởng thụ. Nếu không phải bọn hắn vẫn ở lại trong phạm vi thế lực của Đại đấu hồn tràng, sợ rằng không bị các hồn sư cường đại giết chết bao nhiêu lần rồi.

Mông lệ cũng minh bạch một điều, từ trong giết chóc để phát triển.

Hắn năm nay ba mươi tuổi, hắn thậm chí còn tưởng tượng chính mình sau này cũng có thể trở thành Phong Hào Đấu La, gọi là Hung thần.

Đương nhiên, hắn cũng tự biết lượng sức mình, đời này muốn trở thành Phong Hào Đấu La, cơ hồ là không có khả năng. Trừ phi gặp được sự giúp đỡ đặc thù ví dụ như hồn cốt cực tốt hoặc hồn hoàn ngàn năm có thể thay đổi thể chất.

Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hồn tràng, giữa chủ đấu hồn khu.

Hôm nay nơi này vô cùng náo nhiệt, mặc dù tin tức này vừa mới được truyền ra một canh giờ trước, nhưng xuất hiện loại khiêu chiến đấu hồn vượt cấp này chính là rất hấp dẫn với đại lượng người xem tò mò, nhất là đối tượng của khiêu chiến vượt cấp này là một chiến đội rất hung hãn, Hung Thần chiến đội.

Hung Thần chiến đội chỉ có một ăn một, còn Sử Lai Khắc thất quái lại cao đến một ăn mười.

Đương nhiên Đại đấu hồn tràng tuyệt sẽ không ăn bớt, thu được thì không cần phải nói, kiếm được bạc thì vẫn dựa theo tỷ lệ ban đầu trở thành một loại phí thủ tục, đây cũng là một trong những nguyên nhân trọng yếu mà Đại đấu hồn tràng thường xuyên tổ chức một vài trận đấu đặc biệt, cá cược càng nhiều thì bọn họ kiếm được so với bình thường tự nhiên cũng nhiều hơn.

Nơi này trên đại lục là một tòa Đại đấu hồn tràng chủ yếu thu vào nhiều hơn chi ra, thậm chí còn bán cả vé vào cửa cao cấp.

Rất nhanh, tỷ lệ các cược lại xảy ra biến hóa, bởi vì bên Hung Thần chiến đội số người đặt cược quá nhiều, tỷ lệ lại được thay đổi cho phù hợp, Sử Lai Khắc chiến đội lại tăng đến một ăn mười bảy. Tỷ lệ vẫn như vậy mà không ngừng tăng lên.

Chỗ thu tiền đặt cược chia làm hai bên, điểm bài đặt cược của Hung Thần chiến đội đặt đầy bàn cược, người giữ cửa cược chỉ sợ khi đấu hồn chiến bắt đầu không cách nào thu hết được tiền cược, mà bên phía cửa của Sử Lai Khắc thất quái chiến đội lại gần như không có mấy điểm bài cược, ngoại trừ một số người ít tiền tìm may mắn ra, cơ hồ không có ai chú ý.

Chính vào lúc này, một âm thanh lạnh lùng vang lên khiến cho nhân viên công tác ở cửa Sử Lai Khắc chiến đội đang từ trong mơ màng buồn ngủ tỉnh lại.

" Ta đặt ba vạn kim hồn tệ, Sử Lai Khắc chiến đội ."

" Ngươi nói cái gì? Đặt bao nhiêu ?" Nhân viên công tác giật mình một chút, vội hỏi lại.

Phất Lan Đức nhíu mày," Ta nói ta đặt ba vạn kim hồn tệ, Sử Lai Khắc chiến đội thắng, nghe rõ chưa ?"

Nhân viên công tác yết hầu nuốt một ngụm nước miếng, mặc dù Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hồn tràng ở Tây Nhĩ Duy Tư đế quốc này là đấu hồn tràng lớn nhất, nhưng đặt cược một lần ba vạn kim tệ vẫn là hết sức hiếm thấy.

Ba vạn kim tệ này của Phất Lan Đức thực ra cũng không phải của một mình hắn, trong đó gồm cả Sử Lai Khắc thất quái, Đại sư, hắn cùng tiền của cả mấy vị sư phụ khác nữa.

Ở cửa bên kia của Hung Thần chiến đội không ít người đã bật ra tiếng cười, ánh mắt nhìn Phất Lan Đức như nhìn một tên ngốc.

" Ngài chắc chắn chứ ?" Công tác viên hỏi lại.

Phất Lan Đức sắc mặt không thay đổi," Ta chắc chắn, làm đi." Vừa nói hắn vừa xuất ra kim tệ tạp, rồi nhận được thẻ cược của mình.

Lúc này hắn kỳ thật là không cho phép mình cười, hắn không hi vọng vì nguyên nhân của mình mà lại có người đặt thêm vào khiến tỷ lệ cá cược giảm xuống.

Đương nhiên cái suy nghĩ này của hắn cũng giống như một hành vi tự nhiên thôi, lúc này làm gì có ai đặt cược cho Sử Lai Khắc thất quái chiến đội nữa?

Kiếm tiền ở Đại đấu hồn tràng tất nhiên là địa phương đông đảo, nhưng để có một chút gì đó khiến cho mọi người tin phục, thì đó là sự công bằng của nó, nếu không các nơi như đấu hồn tràng cũng không có nhiều người xem đến vậy.

Cấp bậc đấu hồn chênh lệch quả thật rất lớn, Sử Lai Khắc thất quái cũng chỉ mới ngoài ba mươi cấp, thậm chí cũng chỉ có bốn người mà thôi. Ngoại trừ một người ba mươi tám cấp ra, còn lại đội viên cao nhất chỉ là ba mươi ba cấp, thậm chí còn có cả ba gã địa hồn sư hai mươi cấp.

Nhìn lại phe của Hung Thần chiến đội, toàn bộ đều là Ngân đấu hồn ngoài bốn mươi cấp, mặc dù là trong bốn mươi cấp nhưng cấp bậc vũ hồn của bọn họ cũng không phải là cao, trung bình chỉ khoảng bốn mươi ba cấp, nhưng như vậy đối phó với Sử Lai Khắc thất quái chiến đội cũng là chiếm ưu thế rất lớn.

Bình quân đều là năm hồn hoàn cao cấp, hơn nữa hồn lực chiếm ưu thế, rất thích hợp với phương thức chiến đấu của Hung Thần chiến đôi. Như vậy thì làm gì có ai nghĩ Sử Lai Khắc thất quái chiến đội thắng được?

Phất Lan Đức cũng đang chuẩn bị chen vào không gian của Đấu hồn tràng, tuy nói là hồn sư tham chiến không thể trực tiếp đặt đổ chú được, nhưng hắn chỉ là đại biểu của Sử Lai Khắc thất quái chiến đội nên tự nhiên không liên quan.

Ngay khi Phất Lan Đức chuẩn bị rời đi, đột nhiên thấy có một thương nhân bộ dạng vội vàng chạy nhanh đến, tựa hồ như sợ mất cái gì đó.

Ngay lập tức xuất ra Kim hồn tệ trữ tạp, lớn tiếng hướng về phía nhân viên công tác nói :" Cho ta cược Sử Lai Khắc thất quái chiến đội một vạn kim tệ ."

Nhân viên công tác trong lòng thầm nghĩ, hàng năm đều có việc lạ, năm nay còn đặc biệt hơn, đấu hồn trận này thắng bại đã rõ ràng, tự nhiên còn có người lại ném nhiều tiền như vậy đi.

Có Phất Lan Đức lần trước là kinh nghiệm, hắn cũng không nói gì, nhanh chóng làm thủ tục cá cược.

Lần này đến phiên Phất Lan Đức cảm thấy kì quái, hướng người mập mạp đó hỏi :" Vị lão huynh này, ngươi nhìn nhầm sao, Sử Lai Khắc thất quái chiến đội hồn lực cùng hồn hoàn đều kém hơn. Sao ngươi lại chọn bọn họ ?"

Lão mập mạp cười hắc hắc, thấp giọng âm trầm nói :" Cái này ngươi không biết đâu, ta là một gã thương nhân, thường qua lại giữa Ba Lạp Khắc vương quốc cùng Tây Nhĩ Duy Tư đế quốc kiếm tiền. Tại Tây Nhĩ Thành của Ba Lạp Khắc vương quốc đã được xem một trận đoàn chiến hồn đấu cực kì đẹp mắt, trong đó người thắng chính là chính là Sử Lai Khắc thất quái chiến đội. Ngàn vạn lần không vì hồn lực cùng hồn hoàn của bọn họ mà xem thường, lão đệ. Nếu ngươi tin ta, hãy cược theo ta, tuyệt đối sẽ kiếm được tiền ."

" Nguyên lai là vậy, được, ta tin tưởng ngươi." Phất Lan Đức mặc dù ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng không nghĩ lại có chút buồn cười, không ngờ tại thủ đô của Tây Nhĩ Duy Tư thành này có thể gặp được người ủng hộ của đám tiểu quái vật đó, bất quá hắn cũng tỏ thái độ ủng hộ.

Nếu như không có nguyên nhân đặc thù tồn tại, đám tiểu quái vật đó cho dù vũ hồn của mình có thế nào đi nữa, làm sao có thể thắng được đối thủ hơn nhiều cấp bậc như vậy được.

Mặc dù bên này một chút đã có cược bốn vạn kim tệ, nhưng tỷ lệ cược lại không có vẻ gì là giảm xuống chút nào, ngược lại còn có xu thế tăng lên thêm. Thấy sự chênh lệch đặt cược giữa hai bên, Đại đấu hồn tràng không còn cách nào khác lại phải giảm tỷ lệ cược của Hung Thần chiến đội xuống còn một ăn không phảy bẩy, mặc dù như vậy nhưng số lượng người đặt cược cũng chưa có xu thế giảm bớt.

Buổi sáng Phất Lan Đức trở về đến Đại đấu hồn tràng thì Sử Lai Khắc thất quái đã chuẩn bị cho đoàn chiến đấu hồn khá đầy đủ, mà ở bên ngoài bàn đăng kí cược cũng đình chỉ không nhận cược nữa. Theo thời gian trôi đi, Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hồn tràng hôm nay cũng diễn ra một trận đoàn chiến đấu hồn cuối cùng, cũng là khiêu chiến vượt cấp sắp bắt đầu.

Đại sư theo thói quen đưa Sử Lai Khắc thất quái đến chủ đấu hồn tràng nơi lối vào của đoàn chiến đấu hồn đội. Cuối cùng dặn dò :" Nhớ kĩ, đối thủ của các ngươi là hạng người hung tàn, xuống tay không cần lưu tình, phải rất nhanh giải quyết đối phương, hiểu chưa? Nếu xuất hiện biến cố ngoài ý muốn, lập tức phải nhảy ngay khỏi hồn thai, có thể nhận thua chứ không được phép nhận thương tổn ."

Đường Tam hướng Đại sư gật đầu, nói :" Sư phụ, ngài yên tâm đi, chúng ta sẽ không thua đâu."

Khi nhân viên công tác cho mời ra, nhóm bảy người nhanh chóng rời đi, hướng chủ đấu hồn thai đi đến.

Bởi vì lần này cũng không phải do Đại đấu hồn tràng mời, nên không như tại Tác Thác đại đấu hồn tràng là có thể theo chiến đội vào tràng, ưu đãi đứng tại lối vào xem cuộc chiến, Đại sư cũng chỉ có thể mau chóng rời đi, cũng bọn Phất Lan Đức đang ở trên khán đài chờ xem trận đấu này tụ họp.

Lần này sở dĩ Đại sư để cho bọn Sử Lai Khắc thất quái xuất lời khiêu chiến bởi vì tất cả đã trải qua tính toán kĩ lưỡng, Đường Tam đối với mình chưa từng giấu giếm một loại ám khí nào, Đại sư sớm đã có thể tính toàn những ám khí đó của hắn có thể mang lại cho bao nhiêu uy hiếp đối với bao nhiêu cấp hồn sư rồi.

Bởi vậy đối với trận đoàn chiến đấu hồn này, Đại sư rất tin tưởng, chỉ cần không có điều gì cực kì đặc thù, sẽ không xảy ra bất kì chuyện gì.

Trong khi đó, thực lực mạnh cũng không có nghĩa là thắng lợi.

Trung tâm của Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hồn tràng cùng với của Tác Thác đại đấu hồn tràng cũng không khác nhau mấy, chỉ là quy mô kích thước khác nhau một chút mà thôi, nhưng tất cả những kiến trúc xung quanh thì giống nhau như đúc, có thể thấy mỗi cái Đại đấu hồn tràng đều có tổng thể hoàn thiện.

Có lẽ bởi vì duyên cớ đối thủ của bọn Đường Tam là những kẻ hung tàn nên người chỉ trì ngay sau khi tuyên bố hai đội vào tràng đã lập tức bay lên không trung.

Đáng tiếc vị chủ trì này không phải là một vị mỹ nữ như ở Tác Thác đại đấu hồn tràng mà là một người thanh niên anh tuấn.

Sử Lai Khắc thất quái liếc mắt một cái đã thấy được đối thủ của bọn họ, mặc dù chiến đấu chưa bắt đầu nhưng khí thế hung lệ từ trên người đối thủ tỏa ra đã đánh tới rồi.

Hung Thần chiến đội cụ thể có bao nhiêu người thì Sử Lai Khắc thất quái không biết, nhưng bảy người trên sàn đấu này hẳn là bảy người mạnh nhất của bọn họ, vì cũng vừa xem xong tài liệu về thông tin của bảy người đó.

Đội trưởng Cuồng Bạo Cự Hùng Mông Lệ, sáu người còn lại có vẻ cũng là chiến hồn sư. Chiến đội hung tàn này cũng hoàn toàn là do cường công hệ chiến hồn sư lập thành một đội ngũ, đây cũng là nguyên nhân trọng yếu tại sao lực công kích của bọn họ lại kinh người đến vậy.

Một đoàn đội cường công hệ, ưu khuyết điểm của họ đều cực kì rõ ràng, ưu điểm là trong nháy mắt có thể bộc phát lực công kích mạnh mẽ vô cùng, về phần khuyết điểm thì càng đơn giản, bởi vì không có phụ trợ hệ hồn sư, khống chế hệ hồn sư cùng mẫn công hệ hồn sư tồn tại nên khả năng duy trì chiến đấu của bọn họ sẽ kém rất nhiều.

Hung Thần chiến đội nhìn qua đều là những nam tử trên dưới ba mươi tuổi, thân hình cao lớn cường tráng, trong mắt lưu chuyển quang mang sắc hồng, một bên hướng đến trung ương hồn thai đi tới, một bên nắm chặt tay lại, tiếng xương cốt va chạm lách cách khiến kẻ khác phải lạnh người.

Nếu nói về khí thế, trước mắt có thể nói Sử Lai Khắc thất quái đã gặp phải một nhóm cực mạnh, cả bảy người của Hung Thần chiến đội đều phát ra hơi thở huyết tanh, tuyệt không phải đội ngũ như Hoàng đấu chiến đội có thể so sánh. Phải là ở trong sinh tử không ngừng giết chóc mới có thể sinh ra hơi thở như vậy, nhìn huyết quang trong mắt bọn họ, tựa hồ có thể ngửi thấy mùi máu tươi trên người bọn hắn.

Bởi vì tổ hợp đặc thù nên thế trận của Hung Thần chiến đội cũng bất đồng với những chiến đội khác, bảy người triển khai sắp thành một thế trận dày đặc, khi người chủ trì chuẩn bị cất tiếng bắt đầu cũng là lúc họ phóng thích vũ hồn của chính mình.

Bởi vì nguyên nhân đều là cường công hệ chiến hồn sư nên thú vũ hồn của bảy tên này đều rất hung tàn, thân thể cơ hồ cũng theo vũ hồn phóng thích mà bành trướng ra, trong lúc nhất thời trên người bọn họ phảng phất đã mọc lên những cái miệng máu tang khổng lồ, phảng phất có thể cắn nuốt hết thảy.

Hung thần chiến đội sao có thể để cho đa hệ hồn sư liên hợp, vừa vào trận đã ra tay chèn ép luôn.

Có lẽ cảm nhận được hơi thở hung tàn mà Hung Thần chiến đội tản mát ra, những vị khách quý ẩn trong đám người xem bắt đầu một trận hoan hô thật lớn, thông qua khuếch âm khí truyền vào sân.

" Đập nát họ .... Giết bọn họ ...."

Vô số âm thanh cổ vũ vang lên khiến cho khí thế hung tàn của Hung Thần chiến đội càng thêm kiêu ngạo.

Trong hào khí nhiệt liệt đó, người xem cũng không để ý, các hệ hồn sư của Sử Lai Khắc thất quái chiến đội cũng bày ra thế trận quái dị, cùng với Hung Thần chiến đội ở đối diện giống nhau, đồng thời phóng thích ra vũ hồn của bọn họ.

Áo Tư Tạp thấp giọng hướng Đái Mộc Bạch hỏi :" Đái lão đại, nếu bọn họ đánh đến đây, nếu có hồn kỹ của Vinh Vinh hỗ trợ, ngươi có thể chống đở được không?"

Đái Mộc Bạch cơ hồ trả lời không chút do dự :" Không đỡ được ."

" Ách ...."

" Ách cái đầu ngươi đó, ngươi đối với Tiểu Tam bảo bối không tin tưởng như vậy sao?" Tiểu Vũ với giọng tức giận nói.

Áo Tư Tạp cười nói :" Không phải là ta không tin tưởng, chỉ sợ vạn nhất có chuyện xảy ra thì một người thanh niên anh tuấn, tiêu sái, phong lưu lãng mạn như ta ...."

" Tốt lắm, mọi người chuẩn bị." Thanh âm của Đường Tam kịp thời cắt đứt câu nói của Áo Tư Tạp, Sử Lai Khắc thất quái cổ tay đồng thời đảo một cái, đều lấy ra một cái hồn khí đạo dài ước chừng hơn một thước từ trong ngực ra, nhìn qua là một cái hộp màu đen, mắt khó có thể quan sát kĩ, một đầu của chiếc hộp đen lén lút quay về phía đối thủ của bọn họ.

Có lẽ cũng bởi Hung Thần chiến đội làm nhiều việc xấu lắm, bốn phía vang lên tiếng la hét làm cho hung tính của bọn họ đại phát, cả đám ngửa mặt lên trời rống đầy tức giận, đập đập lên ngực của mình, hướng cho những người trên khán đài thấy được hồn hoàn của mình. Căn bản không có chú ý đến động tác của Sử Lai Khắc thất quái.

Đấu hồn tràng không cấm sử dụng vũ khí, bất quá mà nói vũ khí đối với hồn sư không mấy tác dụng, rất ít người dùng.

Đại sư, Phất Lan Đức đang chờ ở bên trong một gian phòng khách quý nhìn ra biến hóa bên ngoài, Phất Lan Đức vũ hồn là Tứ Nhãn Miêu Ưng, mặc dù hắn có mang kính nhưng kỳ thực thị lực của hắn rất tốt. Động tác nhỏ của Đường Tam lấy Chư Cát Thần Nỗ ra, đều quan sát toàn bộ.

Đối với Đấu hồn tràng này, Phất Lan Đức ít nhiều cũng có chút lo lắng, nhịn không được hướng sang Đại sư hỏi :" Tiểu Cương, cái ám khí kia của Đường Tam thực sự có thể đánh gục những hồn sư cấp bốn mươi này sao? Tất cả đều là cường công hệ hồn sư, năng lực phòng ngự trong đám hồn sư chỉ có sau phòng ngự hồn sư, chẳng lẽ hồn kĩ của bọn họ cũng không đỡ được cái loại ám khí này của Đường Tam?"

Đại sư nhàn nhạt nói :" Đúng là có thể đỡ được ."

" Ngươi nói cái gì ?" Phất Lan Đức nhất thời hai mắt mở to, nhìn Đại sư, dù vốn trầm ổn nhưng cũng không nhịn được toát ra vẻ kinh hoàng.

Đại sư nói :" Đường Tam cũng đưa cho ta một cái Chư Cát Thần Nỗ để ta phòng thân, ta đã cẩn thận nghiên cứu qua lực công kích của nó, bình thường mà nói, cường công hệ hồn sư mà khả năng phòng ngự chỉ là hai cái hồn hoàn thì chắc chắn không thể đỡ được công kích của nó, nhưng chỉ cần xuất đệ ta hồn kỹ ra cơ bản là có thể hóa giải được, nếu xuất hồn kĩ thứ tư thì coi như không có chuyện gì ."

" Ngươi biết vậy mà vẫn để bọn chúng chiến đấu? Chẳng lẽ để bọn chúng đi chịu chết?" Phất Lan Đức âm thanh rõ ràng cao hẳn lên, cùng với lửa giận phát ra, hồn lực tự động vận chuyển, cả căn phòng đều bị âm thanh của hắn là rung lên một chút.

Đại sư liếc mắt nhìn Phất Lan Đức một cái, sắc mặt không thay đổi, vẫn dùng âm thanh như trước nói với hắn :" Có thể ngăn cản như thế nào đây? Như thế cũng không ảnh hưởng đến thắng lợi của bọn Đường Tam, vốn ta còn cho rằng bọn Đường Tam phải xuất ra tất cả ám khí mới có thể chiến thắng được, bây giờ tựa hồ như không cần nữa rồi. Đường Tam cũng có nói cho ta rồi, ám khí, mấu chốt chính là ở chữ ám. Ngươi cho rằng đối thủ của bọn Đường Tam hiểu được bao nhiêu uy lực của ám khí trong tay bọn nó? Nếu là ngươi, đối mặt với đối thủ thực lực rõ ràng không bằng mình thì việc gì phải tiêu hao đại lượng hồn lực mà xuất ra hồn kỹ thứ ba hoặc hồn kỹ thứ tư chứ ?"

" Đương nhiên chiến đấu thực tế thì cũng chưa hẳn là như vậy, nhưng đừng quên đây là lần đầu tiên ám khí của Đường Tam xuất hiện tại Đại đấu hồn tràng. Dưới tình huống chỉ sử dụng đệ nhất hoặc đệ nhị hồn kĩ, hồn lực bản thân không vượt quá năm mươi cấp, căn bản không có khả năng chống đỡ được Chư Cát Thần Nỗ trong tay bọn họ. Cho dù là vượt qua năm mươi cấp, nếu như có điểm xem thường sợ rằng cũng bị tổn thương. Ngươi tưởng rằng Nhân Diện ma chu dễ giết vậy sao?"

Nghe Đại sư nói, Phất Lan Đức tâm tình dần trở nên yên tĩnh lại, nhưng hắn vẫn có đôi chút lo như trước.

Vào giờ phút này, trong lòng hắn món cá cược kia cũng không còn quan trọng nữa, hi vọng duy nhất của hắn chính là Sử Lai Khắc thất quái không bị sao, mấy đứa nhỏ này trong lòng hắn cũng như ruột thịt, tựa như những đứa cháu ruột của mình giống nhau.

Đúng lúc này người chủ trì đang bay trên không trung hét lớn lên :" Đoàn chiến hồn đấu! Sử Lai Khắc thất quái khiêu chiến vượt cấp Hung Thần chiến đội. Đấu hồn bắt đầu."

Cơ hồ đồng thời chữ cuối cùng trong miệng người chủ trì phun ra, song phương hai bên cũng có một người hét lớn lên.

Âm thanh cuồng bạo ở bên Hung Thần chiến đội tự nhiên là Cuồng Bạo Cự Hùng hồn sư Mông Lệ, hắn hô to một tiếng :" Đập nát bọn chúng …."

Sử Lai Khắc thất quái người hét lớn là Đường Tam, hắn đơn giản chỉ có một từ : " Phóng …"

Nhấc cao đầu chiếc hộp màu đen lên, dưới ngọn đèn sáng ngời của Đại đấu hồn tràng cũng không có phản quang. Một sát na sau đó, Hung Thần chiến đội liền lao sang, tất cả đội viên đều xuất động đệ nhất hồn kĩ trên người mình, như lang sói bình thường lao tới.

Thế công như Lôi đình vạn quân, như vạn mã điên cuồng chạy.

Đến lúc này thì tất cả đội viên của Hung Thần chiến đội đều nghe thấy một âm thanh kì quái, như là tiếng kim loại va chạm thanh thúy.

" Ông …!"

Bảy cỗ Chư Cát Thần Nỗ đồng thời rống lên giận giữ, mỗi một cái Chư Cát Thần Nỗ tại đấu hồn tràng trước đây đã gây kinh hoàng lớn, bây giờ có đến một trăm mười hai mũi nỏ cùng tiến, phá không lao tới như một bầy ong lớn đen sì.

Hung Thần chiến đội hồn sư đều ngoài bốn mươi cấp, tự nhiên có thể thấy được những bóng đen đánh tới, nhưng bọn hắn nào có thể nghĩ ra đây là loại hồn kĩ này?

Cái gì là Phong Cẩu chiến thuật, bất luận là địch nhân công kích mạnh đến đâu đi nữa, cũng sẽ phát động tấn công chí mạng.

Hôm nay Hung Thần chiến đội cũng vẫn là như vậy, bọn họ căn bản không vì công kích của đối thủ mà dừng lại, ngược lại càng tăng tốc nhanh thêm, đưa tay lên bảo vệ đầu, ngực cùng một số bộ phận quan trọng, nhanh chóng vọt lên. Ngạnh kháng luôn là những cái bọn hắn am hiểu nhất.

Phốc Phốc Phốc Phốc Phốc Phốc Phốc ….

Cùng với liên tiếp những tiếng vang kì lạ vang lên, những người xem đang điên cuồng hô hào tựa như yết hầu nhất thời bị chặt đứt, toàn trường trong nháy mắt im lặng không một tiếng động, cùng với sự yên lặng đáng sợ đó, đại lượng máu me giống như yên hoa phun đầy trên đấu hồn tràng.

Đội viên của Hung Thần chiến đội vẫn theo đà như cũ lao về phía trước mấy thước, sự việc diễn ra trong chớp mắt, thậm chí làm bọn hắn không kịp phản ứng.

Đột nhiên sao lại lạnh như vậy? Mông Lệ có chút kì quái, thân thể có chút không nghe theo sự điều khiển của hắn. Đây là cái ý thức cuối cùng của hắn trên thế giới này.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh …dày đặc những lỗ hổng màu đen xuất hiện sau lưng Hung Thần chiến đội, trên vách tường của chủ đấu hồn thai, vô số mũi nỗ toàn thân đen nhánh đang dày đặc cắm trên tường.

Đội viên của Hung Thần chiến đội rốt cuộc cũng dừng lại, màu me từ trên người bọn họ chảy ra ào ào.

Không chỉ người xem kinh ngạc đến ngây người mà cả Sử Lai Khắc thất quái chiến đội cũng ngơ ngẩn.

Mặc dù bọn họ đặt kì vọng rất lớn vào Chư Cát Thần Nỗ, nhưng chính thức sự kiện trước mặt cũng làm bọn họ lặng người. Bình tĩnh trước cảnh trước mắt cũng chỉ có Đường Tam, nhưng lúc này khóe mắt hắn cũng không nhịn được có chút co quắp lại.

Mông Lệ đã chết vốn hai mắt tỏa hung quang hướng về phía trước, hung lệ trong mắt giờ đã biến thành kinh ngạc cùng tuyệt vọng, thân thể cao lớn đổ ầm xuống mặt đất, bảy tên đội viên của Hung Thần chiến đội cơ hồ cùng một lúc trực tiếp ngã xuống.

Máu tươi từ những chỗ trên cơ thể bọn họ bị Chư Cát Thần Nỗ xuyên qua nhanh chóng chảy ra khỏi người, dòng máu tựa như một con giun màu đỏ, nhanh chóng lan tràn khắp đầu hồn thai, khiến một mảng khu vực lớn nhiễm hồng.

Đa sát, tuyệt đối là đa sát.

Hung Thần chiến đội thực lực cao hơn cấp bốn mươi, ngay cả một cơ hội ra tay cũng không có, giờ phút này đại não của tất cả mọi người đều không minh bạch chuyện gì đã xảy ra, thậm chí không có mấy người có thể chứng kiến Sử lai Khắc thất quái ra tay thế nào.

Đoàn chiến hồn đấu ngắn ngủi như vậy, trong lịch sử của tất cả Đại đấu hồn tràng cũng tuyệt đối là độc nhất vô nhị, nhưng hồn tràng này mặc dù thời gian diễn ra ngắn ngủi nhưng cũng cấp cho người xem một rung động không thua một hồi trường đấu hồn.

Trong phòng khách quý, Phất Lan Đức đã giật mình mở to hai mắt, Đại sư chậm rãi nhắm mặt nhàn nhạt nói :" Chúng ta đi thôi, bây giờ có lẽ bọn họ muốn tìm chúng ta." Nói xong những lời này hắn liền hướng ra bên ngoài đi, hiển nhiên những phát sinh trước mắt hết thảy đã sớm nằm trong tính toán của hắn.

Ngoại trừ Đường Tam, Chu Trúc Thanh trong Sử Lai Khắc thất quái chính là người đầu tiên tỉnh lại, cơ hồ không có chuyện gì xảy ra, xoay người hướng lối vào đấu hồn thai chạy vào, một tay dùng sức giữ chặt lấy áo của mình.

Người thứ hai chạy ra là Trữ Vinh Vinh, ngay sau đó là Áo Tư Tạp cùng Mã Hồng Tuấn, chỉ còn lại Đường Tam, Tiểu Vũ, Đái Mộc Bạch ba người ở trên đấu hồn thai.

" Ta đi xem Trúc Thanh." Thanh âm có chút quái dị của Đái Mộc Bạch cất lên.

Đường Tam gật đầu, Đái Mộc Bạch cũng lập tức xoay người đi.

Nhìn về phía người chủ trì đã hoàn toàn ngây ngốc lở lửng trên không trung, Đường Tam tận lực đè nén âm thanh của chính mình :" Đã có thể công bố kết quả của tràng đoàn chiến đầu hồn này được chưa?"

Người chủ trì như tỉnh mộng, hắn phát hiện hạ thân mình không biết lúc nào có chút ẩm ướt, cũng đã bị dọa sợ đến vãi tiểu ra quần.

Thanh âm vốn thanh thúy giờ trở nên ngèn ngẹn :" Đoàn, đoàn chiến đấu hồn Sử Lai Khắc thất quái và Hung Thần chiến đội, Sử Lai Khắc thất quái khiêu chiến thành công."

Cảm thấy hài lòng với đáp án đó, Đường Tam mặt không chút thay đổi kéo Tiểu Vũ ở bên cạnh đi, lúc này hướng đến cửa ra vào của Đấu hồn thai mà đi tới.

Người xem bởi tiếng người chủ trì tuyên bố nhất thời tỉnh táo lại, cả đấu hồn tràng hoàn toàn sôi trào, các loại âm thanh dò hỏi, tiếng thở dài, những lời khâm phục cùng chửi mắng đều có cả, nhưng cũng không còn quan hệ gì với Sử Lai Khắc thất quái chiến đội nữa rồi, đối với bọn họ thì tràng đoàn đấu hồn này đã kết thúc.

Đường Tam kéo theo Tiểu Vũ tới hậu tràng thì phát hiện ngoại trừ Đái Mộc Bạch ra, còn bốn người kia đều đang không ngừng nôn ọe, thân thể Tiểu Vũ bên cạnh Đường Tam cũng run lên một chút, rồi cũng mạnh mẽ cúi mình xuống đất, gia nhập vào bốn người kia. Chỉ còn lại hai người ý chí kiên định nhất là Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam là còn có thể cứng rắn chống lại, mặc dù như vậy Đường Tam thấy sắc mặt Đái Mộc Bạch cũng có vẻ tái nhợt, tinh thần rõ ràng có chút không bình thường.

Đường Tam thì khá hơn một chút, dù sao hắn cũng đã hai kiếp làm người, tại hai kiếp sống đến gần bốn mươi năm nên thời gian làm cho tâm trí kiên định hơn. Trong số mọi người Đái Mộc Bạch lớn nhất cũng chỉ mười lăm tuổi mà thôi, Đái Mộc Bạch mặc dù thực lực cường hãn, tác phong mạnh mẽ, nhưng với hắn dù sao đây cũng là lần đầu tiên giết người.

Trong nháy mắt giết bảy tên đối thủ, máu tươi bắn tung tóe, ánh mắt địch nhân lúc sắp chết có vẻ đã khắc sâu ở bên trong lòng mỗi người Sử Lai Khắc thất quái, cái loại cảm giác này không cách nào xóa đi được.

" Đường Tam, chúng ta đã giết người. Đúng không ?" Đái Mộc Bạch có chút gian nan, khó khăn hỏi.

Đường Tam gật đầu :" Đúng vậy, chúng ta đã giết người, Đại sư có nói bọn chúng là những người hung tàn, chết cũng không đủ tội."

Trữ Vinh Vinh sắc mặt tái nhợt ngước đầu lên nói :" Dù vậy đó cũng là bảy mạng sống mà, trước đó một khắc thì tràn đầy hung bạo, nhưng sau đó một khắc thì lại biến thành một thi thể. Ta …..,oa."

" Chúng ta đã thật sự giết người, đã giết người ." Áo Tư Tạp một bên vỗ ngực mình, một bên thở hổn hển nói.

" Làm một gã hồn sư, giết chóc là việc sớm muộn các người sẽ phải đối mặt. Tất cả trước mắt các người phải cố gắng mà vượt qua. Nếu sớm muộn gì cũng phải đối mặt như vậy, thì tốt hơn một chút so với việc các ngươi sẽ ở trên chiến trường nôn ọe như vậy, thì cũng sẽ trở thành bảy người đó, thành bảy cái thi thể như vậy mà thôi."

Đại sư chậm rãi đi tới, sắc mặt hắn rất bình tĩnh, âm thanh nhàn nhạt từ miệng hắn thoát ra, nhưng trong tai Sử Lai Khắc thất quái cũng thấy không bình thường.

" Để trở thành một gã cường đại hồn sư, đều phải đạp lên trên máu tươi của địch nhân cùng đối thủ mà tới. Các ngươi chưa giết người bao giờ sao? Nếu như vậy, hồn hoàn trên người các ngươi là từ đâu mà đến? Hồn thú cũng có tính mạng, từ tính mạng mà nói, chúng nó với loài người cũng không có gì khác nhau. Khi liệp sát hồn thú tại sao các ngươi không có cảm giác này? Cửa ải trước mắt này không ai có thể giúp các ngươi vượt qua, hết thảy đều dựa vào chính ý chí của các ngươi, hiểu được ác tâm đi, tập thành thói quen đi, tự nhiên sẽ ổn cả. Bất quá các ngươi cũng không muốn trở thành tiêu điểm chú ý đấy chứ. Vậy hãy thu lại mặt nạ trong tay các ngươi rồi theo chúng ta rời khỏi nơi này."

Trong khi Sử Lai Khắc thất quái trở về tửu điếm, kể cả Đường Tam cũng thấy hết sức mệt mỏi, thậm chí so với khi bọn hắn tham gia ma quỷ huấn luyện còn có phần hơn, đây không phải là từ thân thể mà phát ra từ sâu thẳng trong tinh thần. Đây cũng là lần đầu tiên Đường Tam giết người, mặc dù tâm trí hắn ổn định nhưng ánh mắt của Mông Lệ trước khi chết vẫn cứ hiển hiện thật lâu trong óc hắn không tiêu tan được. Tựa như Trữ Vinh Vinh đã nói, biết rõ đối thủ là người hung tàn nhưng… dù sao cũng là những tính mạng mà.

Đại sư cùng Phất Lan Đức hòa các vị sư phụ trong học viện tập trung trong phòng, lúc này vẻ mặt Phất Lan Đức rất là hưng phấn, cuối cùng ở bàn cá cược tỷ lệ là một ăn hai mươi khiến cho mỗi người đều thu được một món lớn. Lúc đó ở trong Đại đấu hồn tràng có ít nhất sáu bảy thế lực hướng Sử Lai Khắc thất quái phát ra lời mời nhưng đều bị hắn cự tuyệt.

Chư Cát Thần Nỗ uy lực tuy mạnh nhưng điểm yếu của nó thì mười phần thấy rõ, theo lời Đại sư nói, Chư Cát Thần Nỗ chỉ xuyên qua được đến phòng ngự của đệ nhị hồn kỹ, nhưng với ngoài đệ tam hồn kỹ thì việc phòng ngự không còn quá khó khăn. Chư Cát Thần Nỗ trong phạm vi xác định mới có uy lực như vậy, vượt quá năm mươi thước lực công kích sẽ đại giảm, điểm này thì không thể so sánh cùng với cung tiễn. Chư Cát Thần Nỗ ưu thế lớn nhất chính là điểm bất ngờ,một khi không còn ưu thế này nữa thì nó cũng chỉ là một loại vũ khí tương đối quan trọng mà thôi.

" Đại sư, có phải ngài đã biết trước kết cục này của Hung Thần chiến đội hay không? Nếu không ngươi cũng không chọn đối thủ có tiếng xấu như vậy." Triệu Vô Cực ở một bên phân chia cùng Phất Lan Đức xong, hướng Đại sư hỏi.

Đại sư gật đầu :" Đúng vậy, đây là một loại khảo nghiệm hoặc là rèn luyện khác đối với bọn chúng. Thử hỏi trong các ngươi ai đã chưa từng giết qua người? Ta cơ hồ có thể dám chắc, vượt qua trên năm mươi cấp

hồn sư sẽ giết ít nhất mấy người rồi. Như ta đã nói từ trước, đây là kinh nghiệm sớm muộn cũng phải có, để cho bọn họ vượt qua khảo nghiệm này mà có chúng ta ở bên cạnh, với bọn họ mà nói là một chuyên tốt. Ít nhất khi xảy ra chuyện tương tự thì trong lòng bọn họ đã có chút ít chuẩn bị trước."

Triệu Vô Cực than nhẹ một tiếng" Dù sao bọn chúng cũng còn nhỏ tuổi, đả kích này đối với bọn chúng có lớn quá hay không ?"

Đại sư cười lạnh nói :" Mấy đứa nhỏ này đều là người thông minh, sẽ không như vậy đâu. Phất Lan Đức, nếu ngươi chia tiền xong rồi thì qua an ủi bọn chúng một chút, người xấu ta làm rồi, đến người tốt dành cho ngươi đó ."

Phất Lan Đức cười hắc hắc :" Ta chính là thần tượng trong lòng của đám tiểu quái vật này, người tốt tự nhiên phải là ta. Vô Cực không cần lo lắng, ta cũng rất tán thành cách làm của Tiểu Cương. Trước đây lần đầu ta giết người cũng không có nôn ọe ầm ĩ như vậy, giờ suy nghĩ lại thấy có chút buồn cười, đây cũng là kinh nghiệm sống của mỗi người, để cho đối mặt sớm cũng tốt."

Đối với Sử Lai Khắc thất quái mà nói, đây là một buổi đêm vài vô tận.

Ngày thứ hai, khi trời còn chưa sáng, đoàn người đã lặng lẽ rời khỏi Tây Nhĩ Duy Tư thành, tiếp tục hướng đến mục tiêu tiếp theo của bọn họ, thủ đô của Thiên Đấu đế quốc xuất phát.

Sử Lai Khắc thất quái sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, nôn nhiều nhất là Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh, thời gian một đêm hoàn toàn không đủ để họ bình phục lại, nhưng trải qua lời nói của Phát Lan Đức thì bọn họ cũng miễn cưỡng tiếp nhận. Lời Phất Lan Đức cung rất đơn giản : bọn họ giết nhiều người tốt tức là người xấu, ngươi giết người xấu không phải có lỗi mà ngược lại là đang cứu người.

---

59. Chương 58 : Thiên Đấu Hoàng Gia Học Viện

"Đại Sư, dựa theo bản đồ thì ắt hẳn là cũng sắp đến Thiên Đấu thành, không biết Thiên Đấu Hoàng Gia học viện ở chỗ nào trong thành?" Phất Lan Đức một bên nhìn bản đồ, một bên hướng Đại Sư hỏi. Trên bản đồ cũng không có tiêu kí của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện.

Đại Sư liếc nhìn Phất Lan Đức: "Ngươi không biết thì ta sao biết được, thật miễn cưỡng khi xem ngươi như một vị viện trưởng."

Phất Lan Đức không hề tức giận đáp: "Cái gì gọi là miễn cưỡng? Ta vốn chính là viện trưởng có đúng không. Nguyên lai ngươi cũng không biết Thiên Đấu Hoàng Gia học viện ở đâu. Vô cực, Thiệu Hâm các ngươi biết không?

Triệu Vô Cực cười khổ: "Ngươi cũng biết, chúng ta đều không phải đến từ một chính quy hồn sư học viện, càng không phải xuất thân quý tộc như loại Hoàng Gia học viện này, vậy biết sao được. Thậm chí Thiên Đấu thành ta cũng chỉ ghé qua một hai lần mà thôi, trong trí nhớ căn bản không có địa chỉ của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện này. Bọn họ cũng không khác nhiều lắm!!"

Ba vị sư phụ khác không hẹn mà cùng gật đầu tỏ vẻ 'bất lực' (Khà khà!! Cái này hiểu được nhiều nghĩa lắm nè).

"Phất Lan Đức viện trưởng, ta biết Thiên Đấu Hoàng Gia học viện ở đâu!" Lúc này, Trữ Vinh Vinh đột nhiên thay Phất Lan Đức giải quyết nan đề sắp xảy ra.

"Thành bảo của nhà ta cách Thiên Đấu thành cũng không xa, trước kia ta cùng mấy tộc nhân đi Thiên Đấu thành du ngoạn, cũng từng đi qua Thiên Đấu Hoàng Gia học viện. Mặc dù trực hệ tộc nhân đều ở trong tông môn tu luyện, nhưng một ít 'bàng chi' (cái này chỉ một số gia tộc phụ thuộc) cũng có ở bên trong Hoàng Gia học viện. Kỳ thật, Thiên Đấu Hoàng Gia học viện cũng không ở bên trong Thiên Đấu thành, mà là ở ngoại thành. Giống như Sử Lai Khắc học viện chúng ta ở ngoại thành Tác Thác thành."

Phất Lan Đức có chút đắc ý cười nói: "Xem ra viện trưởng đầu tiên của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện cũng nghĩ giống ta. Sự thật chứng minh, ta thực sự rất có nhãn lực."

Đại Sư một bên dội một gáo nước lạnh: "Ta xem ra không đúng. Người không để học viện ở trong thành, là bởi vì túi tiền eo hẹp!! Thiên Đấu hoàng gia học viện này đặt ở ngoài thành là vì e sợ sự xa hoa của thủ đô làm ảnh hưởng sự tu luyện của đệ tử, trọng yếu hơn nữa là vì bên trong Thiên Đấu thành không có chỗ nào đủ lớn để làm địa điểm thành lập học viện. Theo ta được biết Thiên Đấu học viện mặc dù học viên không tính là rất nhiều, nhưng các loại tiện nghi hoàn chỉnh đều cần diện tích rất lớn."

Triệu Vô Cực cười hắc hắc nói: "Đại Sư, ngài như thế nào lại nói huỵch toẹt ra thế. Làm cho Phất Lan Đức 'hỏa ý' (ý nói bực tức) bốc lên rồi kìa!"

"Hỏa ý cái đầu ngươi! Triệu Vô Cực, ngươi gần đây cũng rất rảnh nhỉ. Đến đây, chúng ta luận bàn một chút, để cho đám hài tử xem hồn thánh cấp bậc chiến đấu là thế nào". Vừa nói Phất Lan Đức vừa làm ra động tác muốn động thủ.

Triệu Vô Cực cũng không hề nhìn hắn, hai tay giang ra ôm Lô Kỳ và Lý Úc Tùng ở bên người, "Phất Lan Đức, ngươi muốn ngược đãi ta sao? Nằm mơ đi. Ta nhất quyết không đánh cùng ngươi, ngươi muốn trả thù thì cứ việc động thủ, ta cam đoan là không 'hoàn thủ' (đánh trả), để cho đám hài tử nhìn xem ngươi ỷ mạnh hiếp yếu, xem ngươi làm gương như thế nào."

"Ngươi…"Phất Lan Đức hung hăng trừng mắt nhìn Triệu Vô Cực một cái, "Ta phát hiện từ sau khi Đại Sư tới, ngươi trở nên gian trá hơn không ít."

"Dừng lại, chuyện của các ngươi thì đừng lôi ta vào, chuyện đó và ta có quan hệ gì?" Đại Sư hơi vươn người, "Không nhiều lời nữa, mau đi thôi. Nếu Vinh Vinh biết chỗ đó, hôm nay chúng ta thế nào cũng tới được hoàng gia học viện. Nhanh chóng ổn định để đám hài tử còn bắt đầu tu luyện."

Phất Lan Đức bất đắc dĩ nói: "Ngươi thật là một kẻ tu luyện đến điên cuồng. Có ngươi ở đây, ta biến thành đại biểu cho ôn nhu mất rồi."(ý nói thằng cha Đại Sư nghiêm khắc hơn Phất Lan Đức nhiều)

Đơn giản ăn một chút lương khô, mọi người lại ra đi, đến khi màn đêm buông xuống, dưới sự dẫn đường của Vinh vinh, họ rốt cuộc cũng tới được Thiên Đấu Hoàng Gia học viện.

"Vinh vinh, ngươi có chắc là nơi này không?" Thanh âm Phất Lan Đức có chút quái dị hỏi.

Trữ Vinh Vinh gật đầu đáp: "Đúng vậy, đúng vậy. Nếu Thiên Đấu hoàng gia học viện chắc chắn dời đi chỗ khác, ta dám chắc là nơi này."

"Nơi này là một ngọn núi a!"

"Ngọn núi này chính là của Thiên Đấu hoàng gia học viện, còn có mảnh rừng rậm phía sau cùng cái hồ bên trái chân núi cũng là thuộc phạm vi quản lý của học viện. Bây giờ chúng ta chuẩn bị tiến vào phạm vi học viện."

Nhìn thoáng qua vẻ mặt ngây ngốc kinh ngạc của Phất Lan Đức, Đại Sư cũng thản nhiên nói: "Non xanh nước biếc, quả nhiên là một địa phương thật tốt."

Mấy vị sư phụ khác cũng là than thở gật đầu

Cảnh sắc nơi này quả thật rất đẹp, nhất là lúc này, mặt trời chiều ngả về Tây, ánh nắng chiều tràn ngập khắp không gian, dưới ánh sáng của rặng mây đỏ ở phương Tây, bất luận là non xanh hay nước biếc đều làm ta có cảm giác như đang bước chân vào chốn thế ngoại đào nguyên!

Nơi này cách Thiên Đấu thành không tới hai mươi dặm, phong cảnh lại vừa đẹp đẽ như vậy, một khi nghĩ đây sẽ là nơi trú chân sau này của mình, mấy vị sư phụ, kể cả Triệu Vô Cực đều cảm thấy hài lòng.

Chỉ có Phất Lan Đức không phục nói: "Hoàn cảnh tốt, địa phương lớn thì có gì hơn người chứ? Bọn họ bồi dưỡng ra được cường giả sao? Còn lâu mới bằng Sử Lai Khắc học viện. Chỗ chúng ta tuy nhỏ thật, nhưng quái vật không thiếu."

Đại Sư có chút trầm tư rồi gật đầu: "Phất Lan Đức, thẳng thắn mà nói, ta cho đến bây giờ cũng không hiểu được tại sao lại có không ít hài tử tiềm lực xuất sắc lại đầu nhập vào Sử Lai Khắc học viện của ngươi. Rốt cuộc là ngươi dùng phương pháp nào để lừa bọn họ đầu nhập?"

"Ta là dùng…, thúi lắm, cái gì gọi là lừa đảo. ta gọi đó là mị lực của nhân cách!" Phất Lan Đức phùng mang trợn mắt trừng trừng nhìn Đại Sư. "Lên núi, hẳn là còn kịp giờ cơm tối. Để xem đồ ăn nơi này thế nào, nếu đãi ngộ không tốt …, để xem!"

Lúc này Phất Lan Đức nhìn như một hài tử đang hờn dỗi, ngay cả Sử Lai Khắc Thất Quái ở một bên cũng không khỏi âm thầm bật cười. Đồng thời bọn họ cũng có thể hiểu được tâm tình của Phất Lan Đức, dù sao tâm huyết của mình là Sử Lai Khắc học viện cũng đã chấm dứt, trong mắt hắn, Thiên Đấu Hoàng Gia học viện ngược lại giống như một kình địch vậy.

Đi chưa được mấy bước đã có phiền toái.

"Đứng lại, các ngươi là ai?" Mười tên hồn sư ước chừng 18,19 tuổi đứng chắn đường đi, mặc dù cũng không có phóng xuất vũ hồn nhưng nhìn trang phục màu vàng trên người cũng có thể nhìn ra bọn họ đều là đệ tử của Thiên Đấu hoàng gia học viện.

Phất Lan Đức dương dương nói: "Chúng ta là Sử Lai Khắc học viện, chiếu theo lời mời giao lưu của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện đến đây, các ngươi mau dẫn đường đi!"

Tên thanh niên đầu lĩnh của đối phương đánh giá Phất Lan Đức một hồi, lại nhìn trạng phục của những người khác, trên mặt hiện lên một tia khinh thường, "Dựa vào một đám nhà quê các ngươi, còn dám cùng học viện chúng ta giao lưu? Ta xem các ngươi hẳn là một đám khất cái từ đâu đến mới đúng, nhanh nhanh cút cho ta, đừng để chúng ta phải dùng vũ lực."

Chạy đi gần mười ngày, người của Sử Lại Khắc học viện quả thật có chút bụi bặm phong trần, nhưng hẳn là không đến nỗi như vậy, đầu lĩnh thanh niên kia rõ ràng là trông mặt mà bắt hình dong, mắt thấy người của Sử Lai Khắc trang phục thô sơ, hơn nữa Phất Lan Đức lại có chút ngạo khí làm hắn khó chịu nên mới nói ra những lời này.

Có thể đi vào Thiên Đấu hoàng gia học viện, có chân bản lãnh rất ít, tuyệt đại bộ phận đều là bằng vào quan hệ cùng quý tộc danh ngạch hỗn tiến. Đây có lẽ là vấn đề lớn nhất của Thiên Đấu hoàng gia học viện, nếu không như thế nào mang danh Thiên Đấu đế quốc đệ nhất học viện nhưng lại không có thực lực của đệ nhất học viện đây?

Đừng nói Sử Lai Khắc học viện sư phụ đều là hạng người cao ngạo, nếu không làm sao lại buông bỏ cơ hội gia nhập hồn sư gia tộc hoặc các phương thế lực mà sáng lập nên Sử Lai Khắc học viện này, lúc này cho dù là Sử Lai Khắc thất quái, trước sự không khách khí của đối phương cũng đã nộ khí trùng trùng.

Đái Mộc Bạch thân hình chợt lóe đã chắn trước mặt Phất Lan Đức, khí tức dày đặc trong nháy mắt phát tán, từ nhỏ đến lớn, cũng chưa từng có ai dám nhục mạ hắn, chứ đừng nói đến loại ngữ khí miệt thị như thế này…hắn cho tới bây giờ cũng không phải là một kẻ dễ trêu chọc, hơn nữa người bị vũ nhục là sư trưởng của mình…Quả thật Tà Mâu Bạch Hổ nếu còn có thể nhẫn nhịn, vậy hắn không phải là cọp nữa mà là bệnh miêu rồi!

Phanh…. Đái Mộc Bạch một cước đem kẻ vừa phát ngôn đá bay ra ngoài, sau đó trực tiếp phóng xuất vũ hồn của mình.

Đột nhiên có biến, đám quý tộc đệ tử của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện nhất thời kinh hoảng, bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới đối phương dám đứng trước cửa học viện mình động thủ, ngoại trừ mấy kẻ có chút đầu óc ngấp nghé định phóng xuất vũ hồn thì còn lại đa số đều cũng lui nhanh về phía sau vì sợ liên lụy. Mà kể cả mấy kẻ vừa phóng xuất vũ hồn khi nhìn thấy trên người Đái Mộc Bạch lóe sáng ba cái hồn hoàn cũng lập tức lui về phía sau, không dám tiến lên động thủ…Trong đầu họ hoàn toàn không có khái niệm gọi là "dĩ nhược thắng cường" (Lấy yếu thắng mạnh), hồn hoàn chính là tuyệt đối chênh lệch, mà trong bọn họ, ngay cả một kẻ đạt đến ba mươi cấp cũng không có.

Đái Mộc Bạch kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, đánh trước nói sau, không cho lục quái còn lại có cơ hội động thủ, hổ chưởng nương theo thân hình triển khai liền đem một kẻ lui hơi chậm đánh bay ra ngoài.

Nhìn Đái Mộc Bạch động thủ, đám người Phất Lan Đức không khỏi nhíu mày, bọn họ tất nhiên không vì Đái Mộc Bạch ẩu đả với đối phương mà bất mãn, mà là bởi vì tố chất của mấy đệ tử trước mắt của Thiên

Đấu hoàng gia học viện thật sự quá kém cỏi.

Phất Lan Đức từng nói qua, kiêu ngạo cũng không sao, nhưng muốn kiêu ngạo thì nhất định phải có tiền vốn, nếu không chính là loại đầu óc có chuyện, mà đám thanh niên trước mắt này, ngay cả một kích cũng không kham nổi, phải biết rằng, mặc dù hỗn lực bọn họ kém xa Đái Mộc Bạch, nhưng nhân số lại chiếm ưu thế tuyệt đối, nếu có thể liên thủ cùng hướng Đái Mộc Bạch phát động công kích thì ít nhất cũng có thể ngăn cản mới đúng. Vậy mà cục diện trước mắt lại cách xa một trời một vực, thậm chí không có mấy người dám hoàn thủ. Bộ dáng vứt bỏ mũ giáp, tựa như đào binh trên chiến trường. Thậm chí có một ít đã kêu mẹ khóc cha, không có một chút bộ dáng của một hồn sư.

Phất Lan Đức hướng Triệu Vô Cực đang ở bên người nói: "Đây là đệ tử của Thiên Đấu hoàng gia học viện sao? Quả thực là một đống 'lạp ngập' (ý nói tồi tệ). Ta bây giờ đã bắt đầu hoài nghi rằng đi đến nơi này liệu có phải hay không là một quyết định sai lầm."

Triệu Vô Cực cười khổ: "Đừng hỏi ta, ta biết sao được. Lần trước Hoàng Đấu chiến đội cùng đám tiểu quái vật chiến đấu khó phân thắng bại đâu có bộ dáng thế này. Ở chỗ nào mà chẳng có cặn bã."

Thậm chí Đại Sư một mực chủ trương đi đến đây lúc này cũng nói không nên lời.

"Tốt lắm, Mộc Bạch." Phất Lan Đức gọi Đái Mộc Bạch lại, tiếp tục đánh tiếp, sợ rằng không còn là ẩu đả, mà sẽ xuất hiện thương tàn.

Đái Mộc Bạch lúc này mới thu tay lại, tà quang trong Tà Mâu song đồng lóe lên: "Nhìn xem cuối cùng là ai cút."

"Ngươi, các ngươi dám ở Thiên Đấu Hoàng Gia học viện chúng ta nháo sự, đây chính là khiêu khích đế quốc. Các ngươi chờ, các ngươi chờ..."Phất Lan Đức hừ lạnh một tiếng "Tiểu tử lời lẽ cũng khá, nhưng đáng tiếc cũng chỉ là lạp ngập. Gọi học viện sư phụ ra đây."

Chính lúc này thì một thanh âm cương nghị vang lên, "Chuyện gì xảy ra? Vì sao lại huyên náo như thế?" Chỉ thấy từ con đường nhỏ trên núi, một đạo thân ảnh băng đến rất nhanh, người đến một thân trang phục màu bạc, nhìn qua tuổi cũng tương đương Phất Lan Đức, mày rậm mắt to, hai tay chắp sau lưng, có vài phần thần thái cao thủ.

"Thật tốt quá, là Tôn sư phụ tới." Tên thanh niên cầm đầu như vớ được phao cứu mạng lập tức ba chân bốn cẳng bò tới nghênh đón.

"Tôn sư phụ, bọn họ dám đến chỗ chúng ta gây sự, còn đánh cả chúng ta. Ngài cần phải tác chủ cho chúng ta a!"

Tôn sư phụ nhìn tên đệ tử giống như tang gia chi khuyển trước mắt, không khỏi nhíu mày "Tuyết Băng, ngươi làm sao thế này."

Đang có người ngoài, hắn cũng không tiện giáo huấn đệ tử, ánh mắt liền hướng phía Sử Lai Khắc học viện dò xét.

Sư phụ cùng đệ tử dù sao cũng bất đồng, khi ánh mắt vị Tôn sư phụ bắt gặp ánh mắt Phất Lan Đức thì trong lòng không khỏi âm thầm động, bước lên phía trước vài bước, hành lễ: "Chào các vị, tại hạ Tôn Bất Ngữ, không biết các vị đến Thiên Đấu học viện ta có chuyện gì?" Hắn không chút nào có vẻ để ý chuyện đệ tử bị đánh, người đứng đó, tự có vài phần trầm ổn.

Đối phương khách khí, Phất lan đức tự nhiên cũng sẽ không dây dưa đến chuyện trước, lạnh nhạt nói: "Chúng ta là đến tìm Tần Minh, vừa rồi đệ tử quý viện nói chúng ta là khất cái, bắt chúng ta cút, nên mới có sự xung đột này."

"Các người tìm Tần sư phụ?" Tôn Bất Ngữ tâm chợt động, "Không lẽ các vị là Sử Lai Khắc Học Viện từ Ba Lạp Khắc vương quốc đến?"

Phất Lan Đức gật gật đầu, "đúng vậy."

Vẻ mặt Tôn Bất Ngữ nhất thời trở nên tôn kính hẳn lên, "Có thể dạy ra được thiên tài như Tần sư phụ, tại hạ vạn phần kính nể. Chuyện vừa rồi, ta đại biểu Thiên Đấu Hoàng Gia học viện hướng các vị xin lỗi. Mời

các vị nhanh lên." Vừa nói vừa làm ra một động tác xin mời, đồng thời trừng mắt nhìn đám Thiên Đấu Hoàng Gia học viện đệ tử một cá. Tựa hồ muốn nói , lát nữa ta sẽ quay lại thu thập các ngươi.

Đám người Sử Lai Khắc học viện lúc này dưới sự chỉ dẫn của Tôn Bất Ngữ mới hướng trên núi đi lên.

Nhìn mọi người đi xa, Tuyết băng kẻ bị Đái Mộc Bạch một cước đá văng trong mắt toát ra quang mang oán độc, "Sử Lai Khắc học viện, hay cho một cái Sử Lai Khắc học viện, cũng dám đến đây ăn nhờ học viện chúng ta, các ngươi chờ đó, có ta ở đây, các ngươi đừng hòng ở lại chỗ này."

"Điện hạ, như vậy bất hảo." Một gã đệ tử bên cạnh thử thăm dò.

"Có cái gì bất hảo? Ngay cả đế quốc cũng là nhà chúng ta. Đi, hôm nay không đi học, ta phải đi tìm người để đòi lại công đạo, bổn điện hạ không thể không không bị người ta đánh như vậy được, không đuổi họ đi, khó tiêu mối hận trong lòng ta."

Tiến vào trong núi, mới có thể thấy được quy mô của Thiên Đấu hoàng gia học viện. Bậc thang lên núi chỉ dùng Hán bạch ngọc chế tác mà thành, trên mỗi khối đều có những hình vẽ hồn thú khác nhau, tay nghề tinh xảo. Trời chiều, ánh nắng chiều lưu lại trên thềm đá những bóng cây đỏ nhạt , làm tăng thêm vài phần yên lặng, thư thả.

Hít vào một luồng không khí trong lành, mọi người phảng phất như đi vào thế giới của muôn cây, mà cảm xúc sâu sắc nhất là Đường Tam, Huyền Thiên Công hòa hợp với khí tức của vũ hồn lam ngân thảo, tại đây dường như trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều…cái cảm giác này mặc dù đã từng trải qua ở Tinh đấu đại sâm lâm nhưng cũng không rõ ràng như lúc này. Đường Tam biết rằng đây là do mình đã đột phá ba mươi cấp hồn lực gây ra.

Sau khi đột phá ba mươi cấp, hồn sư đối với thuộc tính của bản thân càng thêm nhạy cảm, Đường Tam vũ hồn lại là Lam ngân thảo, thực vật hệ vũ hồn, bởi vậy trong hoàn cảnh xung quanh toàn cây cối, vũ hồn của hắn càng thêm mẫn cảm.

Đại Sư quyết định mang Sử Lai Khắc thất quái đến Thiên Đấu hoàng gia học viện nguyên nhân chủ yếu là vì nơi này là do Thiên Đấu đế quốc hoàng thất sáng lập, các thiết bị phụ trợ cho tu luyện đều là tối tân nhất, mà đối với sự tu luyện của hồn sư mà nói, hoàn cảnh bên ngoài mặc dù không mang tính quyết định nhưng cũng có tác dụng phụ trợ không nhỏ.

Trong đó, tác dụng lớn nhất chính là thuộc tính hoàn cảnh tu luyện của hồn sư, chính là để cho hồn sư có thể ở hoàn cảnh thích hợp với mình nhất tu luyện vũ hồn, làm như vậy mặc dù không thể nói là hiệu quả gấp bội, nhưng tác dụng phụ trợ vẫn là rất tốt.

Ví như tại rừng rậm hoặc là tại một mảng thực vật phong phú thì thích hợp thực vật hệ vũ hồn như Lam ngân thảo của Đường Tam tu luyện, mà không khí phòng ăn, phòng bếp lại thích hợp cho thực vật hệ vũ hồn như Áo Tư Tạp. Mà thú hồn sư căn cứ vào chính vũ hồn mình, cùng cùng loại động vật ở cùng một chỗ tu luyện cũng có chỗ phụ trợ. Hiệu quả phụ trợ cụ thể cùng vũ hồn của hồn sư liên quan mật thiết. Tổng thể vũ hồn càng mạnh, tiềm lực càng lớn, tại hoàn cảnh thích hợp tu luyện thu hoạch được càng nhiều.

Lấy điều kiện của Sử Lai Khắc học viện, đương nhiên không có khả năng cung cấp toàn bộ hoàn cảnh tu luyện thích hợp cho tất cả đệ tử, nhưng Thiên Đấu Hoàng Gia học viện bất đồng, tòa học viện này chiếm một diện tích lớn, hơn nữa còn được kiến thiết bên ngoài Thiên Đấu thành, trong đó, một nguyên nhân trọng yếu là chính là kiến thiết hoàn cảnh tu luyện. Là một hồn sư cao cấp học viện, các loại hoàn cảnh tu luyện phải được xây dựng tổng thể. Như thực vật hệ hồn sư cùng thực vật hệ hồn sư còn tốt, còn các loại thú hồn sư hoàn cảnh tu luyện không dễ dàng kiến thiết như vậy. Tuy không thể xây dựng cho mỗi loại thú hồn sư một hoàn cảnh tu luyện thích hợp, nhưng trải qua phân loại, bên trong Thiên Đấu Hoàng Gia học viện cũng có gần trăm dạng hoàn cảnh tu luyện, nên khẩu hiệu quảng cáo khi Thiên Đấu Hoàng Gia học viện chiêu sinh là "Sẽ có một chỗ thích hợp với ngươi."

Trong núi chẳng những không khí trong lành, hơn nữa cũng rất ẩm ướt, tâm trạng thoải mái càng khiến cho đám người Sử Lai Khắc học viện nhanh chóng quên đi sự viện bất mãn lúc trước.

Tôn Bất ngữ hiển nhiên cũng không muốn nhắc tới chuyện cũ, dọc đường cũng đơn giản giới thiệu về cảnh sắc trên đường cho đoàn người Sử Lai Khắc học viện.

"Trong học viện, giáo khu là ở giữa sườn núi, hoàn cảnh tu luyện được phân bố khắp nơi trên núi, dưới chân núi, ngay cả bên hồ cũng có."

Đại Sư hỏi: "Tôn sư phụ, bây giờ Thiên Đấu hoàng gia học viện có bao nhiêu đệ tử?"

Tôn bất ngữ đáp: "Ước chừng có hơn năm trăm đệ tử, cơ bản là quý tộc đệ tử đến từ Đế quốc cùng Vương quốc phụ thuộc, 'giáo sư' cũng có chừng hơn năm mươi người, nói về lực lượng giáo sư vậy thì cũng đủ rồi, chỉ là..." nói đến đây, hắn bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Mọi người cũng không gạn hỏi. Mọi người đều là hồn sư, leo núi chừng ấy cũng chả tính là gì, rất nhanh bọn họ đã đi đến giữa sườn núi.

Thiên Đấu hoàng gia học viện, giáo khu hoàn toàn là giống nhau kiến tạo mà thành, cảm giác giống như một tòa thành, bên ngoài tường cao năm thước, trải lên một màu vàng, nhìn qua cực kỳ tráng lệ, cho dù là ở phía trên cao nhất cũng là bao phủ bằng một lớp ngói lưu ly óng ánh, dưới ánh nắng chiều trông hết sức huyễn lệ.

Lúc Đường Tam nhìn thấy kiến trúc nơi này, trong lòng không khỏi nhói đau, bố cục nơi này so với Đường Môn quả thực rất giống nhau, làm cho hắn trở nên thất thần hồi tưởng chuyện xưa.

Lúc này, sắc trời đã dần dần tối sầm lại, phía xa xa, từng dải mây cũng từ từ biến mất, bên trong Thiên Đấu hoàng gia học viện những ngọn đèn cũng chớp chớp lần lượt nổi lên.

Tiến vào học viện, thật ra cũng không thấy nhiều đệ tử lắm, như Tôn sư phụ nói, hầu hết đệ tử đều cũng phân bố tại các khu tu luyện, ngược lại tại giáo khu cũng không có lấy một người. Hắn liền dẫn đám người sử lại khắc học viện vào phong khách chờ đợi, rồi chạy đi tìm Tần Minh.

"Các ngươi thấy nơi này thế nào?" Phất Lan Đức hướng mấy vị sư phụ hỏi.

Thiệu Hâm sư phụ mỉm cười đáp: "Rất tốt, so với ta tưởng tượng còn muốn tốt hơn rất nhiều, ta rất thích không khí nơi này."

Triệu Vô Cực nói: "Đại Sư đề nghị thật chính xác, mặc dù đệ tử có chút kém cỏi nhưng để dưỡng lão quả thật không tồi, lại cách Thiên Đấu thành gần như vậy, mọi chuyện đều rất tiện.

Phất Lan Đức bật cười: "Xem ra chúng ta thật sự ở chỗ này dưỡng lão rồi."

Trong chốc lát, nương theo tiếng bước chân dồn dập,Tần Minh sắc mặt vui mừng bước nhanh vào.

"Phất Lan Đức viện trưởng, mọi người rốt cục cũng tới, ta đợi đến mòn mắt a!" Vừa đi vừa nói, Tần Minh bước lên hướng Phất Lan Đức cùng mấy vị Sử Lai Khắc sư phụ hành lễ.

Phất Lan Đức nâng hắn dậy cười nói: "Đừng đa lễ như vậy, sau này chúng ta còn phải trông cậy vào ngươi, bên này ngươi đã an bài tốt rồi chứ?"

Tần Minh gật đầu đáp "Viện trường an tâm, ta đã an bài ổn thỏa. Ta đã nói chuyện qua với lãnh đạo học viện, bọn học phi thường hoan nghênh mọi người gia nhập, mặc dù học không quá tin tưởng rằng mấy vị học đệ, học muội thực sự mạnh mẽ đến vậy, nhưng cứ việc có mấy hài tử của Hoàng Đấu chiến đội chứng minh, mọi việc đều không có vấn đề. Như vậy đi, các vị sư phụ cùng học đệ, học muội đều đi đường xa, hôm nay trước tiên mọi người nghỉ ngơi một chút, ta sẽ an bài chỗ nghỉ ngơi, ngày mai ta sẽ dẫn mọi người đến diện kiến mấy vị lãnh đạo học viện, đem chuyện này triệt để ổn định."

Tần Minh an bài làm cho Phất Lan Đức rất hài lòng. Tần Minh lập tức dẫn bọn họ đến khu Tây của giáo khu Thiên Đấu hoàng gia học viện, nơi này đã được thu dọn sạch sẽ, hơn nữa mỗi người đều có phòng riêng lại còn có riêng cả một phòng khách lớn, mọi vật dụng thường ngày đều mới tinh, cả sân rộng đều như là dành riêng cho họ vậy, điều kiện so với Sử Lai Khắc học viện quả thật tốt hơn nhiều.

Không chỉ sư phụ hài lòng, mà Sử Lai Khắc thất quái cũng là rất kinh hãi, trong lòng thầm nghĩ, vị Tần Minh học trưởng này cũng thật là chu đáo, mọi việc đều an bài thỏa đáng.

Mọi việc đã xong, mọi người đều tập trung tại sảnh tiếp khách, Tần Minh ngồi ở bên Phất Lan Đức, hướng các vị sư phụ khẩn thiết hỏi: "Không biết mọi người có hài lòng không? Lần trước sau khi quay lại học viện an bài chuyện này, ta vẫn nghĩ nơi này vẫn là nơi thích hợp nhất với mọi người, phía trước có thể ngắm

phong cảnh, hơn nữa cũng có thể nhìn thấy mặt hồ, từ bên này cũng có một con đường có thể trực tiếp đi thông chân núi, đến Thiên Đấu thành cũng rất dễ dàng."

Triệu Vô Cực cười nói: " Tần Minh, phiền ngươi rồi, mọi chuyện ngươi đều an bài rất tốt."

Tần Minh đáp: "Đây cũng là điều nên làm thôi, thời gian đã không còn sớm nữa, vốn ta định mời mọi người vào tham quan Thiên Đấu thành, tìm chỗ thật tốt để mọi người tẩy trần, nhưng hôm nay cũng đã muộn rồi, mọi người tùy tiện có thể ăn uống một chút bên trong học viện. Đợi ngày mai, mọi chuyện ổn định, hẳn là cũng có yến tiệc để thết đãi mọi người."

Phất Lan Đức nói: "Tần Minh, ngươi cũng biết, chúng ta đối với thế tục lễ nghi không hề để ý, ngươi cũng không cần quá phiền toái."

Tần Minh nhìn Phất Lan Đức, ánh mắt mang theo vài phần thân thiết, "Phất Lan Đức viện trưởng, không có ngài cùng các vị sư phụ, thì cũng không có Tần Minh hôm nay. Lần này ta có cơ hội báo đáp, ta như thế nào lại không tận tâm cơ chứ?"

Bữa ăn so với tưởng tượng còn muốn thịnh soạn hơn rất nhiều, mặc dù đột xuất, nhưng Tần Minh vẫn có thể chuẩn bị cho mọi người thức ăn tốt nhất, mọi người ăn cơm cho đến khi sao đầy trời mới coi như chấm dứt.

Sử Lai Khắc học viện, đám người đi lâu như vậy, quả thật đều có chút mệt mỏi, ai nấy đều tự tiện về phòng mình nghỉ ngơi.

Một đêm không nói chuyện, buổi sáng sớm ngày thứ hai, Đường Tam cũng vừa mới luyện xong Tử cực ma đồng. Tần Minh đến, còn đem theo bữa sáng còn nóng do hắn thỉnh trù sư chuẩn bị đến.

"Tiểu Tam, ngươi còn sớm như vậy đã thức rồi?" Tần Minh nhìn Đường Tam vừa từ trên phòng đi xuống bắt chuyện.

Đường Tam a a cười đáp: "Học trưởng, ngài cũng dậy rất sớm a!"

Tần Minh vỗ vỗ vai Đường Tam nói: "Trong Sử Lai Khắc thất quái các ngươi, ngươi là người để cho ta nhiều ấn tượng nhất. Thật không rõ được ngươi tuổi còn nhỏ vậy, lại tu luyện như thế nào ra được một thân bản lãnh này. Ngươi so với ta năm đó còn muốn xuất sắc hơn nhiều."

Nghe Tần Minh xưng tán. Đường Tam có chút xấu hổ đáp: "Học trưởng quá khen."

Tần Minh nghiêm túc nói: "Đây đều là những lời thật lòng, ta ở đây cũng được mấy năm thời gian, đệ tử thiên tư xuất sắc cũng gặp qua không ít. Giống như Ngọc Thiên Hằng, Độc Cô Nhạn đều rất tốt, nhưng bọn họ so với ngươi lại còn thiếu một loại đặc chất. Ngươi làm ta ấn tượng nhất không phải là lam ngân thảo vũ hồn biến dị mà là ý nghĩ tỉnh táo. Một hồi đấu hồn cùng Hoàng Đấu chiến đội của Thiên Hằng bọn họ, nói là thực lực bọn họ thua các ngươi, không bằng nói là thua trí tuệ cùng năng lực khống chế chiến cuộc của ngươi. Sau này, ngươi nhất định sẽ trở thành một gã khống chế hệ hồn sư đỉnh phong."

Dừng lại một chút, Tần Minh ánh mắt càng trở nên nóng bỏng, "Có thể làm cho đồng đội có thể phát huy hết toàn bộ thực lực, đã là một gã khống chế hệ hồn sư hợp cách. Mà có thể khống chế tình thế trên chiến trường, "dĩ nhược thắng cường" thì tuyệt đối phải có tiềm chất của một gã khống chế hệ hồn sư tốt nhất. Ngươi là đệ tử của Đại Sư, so với sự giáo dục của Đại Sư ta thật không có khả năng so sánh, ta chỉ có thể nói với ngươi hai chữ: "Tin tưởng"...Bất luận cục diện thế nào, khi ngươi đối diện địch nhân thủy chung đều phải duy trì tín niệm tất thắng, vậy mới có thể đem thực lực ngươi phát huy đến trình độ lớn nhất."

Nói đến đây, Tần Minh lai vỗ vỗ bả vai Đường Tam, "Học đệ, cố gắng lên, nói thật, ta rất muốn nhìn ngươi đến lúc ba mươi tuổi là có thể đạt đến trình độ nào. Ta tin tưởng, ngươi nhất định sẽ vượt qua ta!"

Đám người Sử Lai Khắc học viện trước sau đều rời giường, lúc tất cả ăn điểm tâm thì Tần Minh giới thiệu đơn giản một chút kết cấu nhân viên của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện.

Thiên Đấu hoàng gia học viện chia đệ tử làm ba tầng, vừa mới vào hay thực lực không đủ hai mươi lăm cấp làm một tầng, gọi là Thiên vi cấp. Hai mươi lăm cấp trở lên đến ba mươi cấp là một tầng gọi là Thiên chí cấp, ba mươi cấp trở lên gọi là Thiên Đấu cấp, giống như Hoàng đấu chiến đội, bảy người đều là Thiên Đấu cấp tinh anh, mà một ngày trước mọi người gặp đám đệ tử ở chân núi đều là Thiên vi cấp đệ tử.

Giáo sư phân cấp cùng đệ tử giống nhau, bất quá yêu cầu lại cao hơn rất nhiều. Hồn lực đạt tới 40 cấp là tiêu chuẩn để tuyển chọn giáo sư. Tại Thiên Đấu học viện, hơn bốn mươi cấp gọi là Thiên Vi cấp giáo sư, hơn 50 cấp thì gọi là Thiên Chí cấp giáo sư, mà vượt qua 60 cấp hồn sư thì gọi là Thiên Đấu cấp giáo sư. Giống như vị Tôn sư phụ hôm qua cũng là một vị năm mươi ba cấp Thiên Chí cấp giáo sư, mà Tần Minh cũng là mới vừa lên Thiên Đấu cấp giáo sư không lâu.

Bởi vì Thiên Đấu hoàng gia học viện là thuộc quyền quản lý của hoàng thất, trên danh nghĩa viện trưởng học viện cũng chính là đương kim Hoàng đế bệ hạ, bởi vậy trong học viện không hề có chức viện trưởng. Việc quản lý do ba vị có tư cách nhất cũng ba vị là có thực lực mạnh nhất tạo thành giáo ủy hội định đoạt, Tần Minh nói đến cao tầng học viện cũng là chỉ bọn họ!

Học viện mọi việc lớn nhỏ đều do giáo ủy quyết định, ngoại trừ có một số ít chuyện trọng yếu phải hỏi Thiên Đấu đế quốc hoàng thất.

Thiên Đấu đế quốc hoàng thất đối với học viện phi thường coi trọng, mặc dù Thiên Đấu hoàng đế không trực tiếp chỉ đạo, nhưng cũng sẽ cấp một vị hoàng thất tôn quý phụ trách học viện, kể cả ba vị giáo ủy nhiều lúc cũng phải hỏi ý kiến khi quyết định sự vụ!!

Trước mắt Thiên Đấu hoàng gia học viện, ba vị cao tầng giáo ủy nguyên lão giáo sư, đều là hơn tám mươi cấp hồn đấu la, bản thân lực lượng cực kỳ hùng hậu, Thiên Đấu giáo sư có tám người, tại Thiên Đấu đế quốc cũng là cực kỳ hiếm thấy.

Nghe xong Tần Minh nói, Phất Lan Đức cười nói: "Nói vậy chúng ta đều có thể trở thành một Thiên Đấu cấp giáo sư a?"

Tần Minh cười nói: "Đó là chuyện đương nhiên, Thiên Đấu cấp giáo sư địa vị rất cao, bình thường chỉ dạy dỗ Thiên Đấu cấp đệ tử, mà Thiên Đấu cấp đệ tử thì chỉ chiếm một phần mười tổng số mà thôi. Công việc day học cũng rất nhàn nhã, mà đãi ngộ lại cực cao, ngoại trừ cuộc sống bên trong học viện đều do học viện phụ trách, mỗi tháng thù lao ngoại ngạch ba ngàn kim hồn tệ. Nếu như có tình huống đặc thù, còn có những loại thu nhập khác."

"Ba ngàn? Thật là xa xỉ." Phất Lan Đức dù sao cũng từng là viện trưởng, mặc dù hắn đối với vấn đề thu nhập cũng rất quan tâm, nhưng cũng không tiện hỏi, lúc này lại nghe Tần Minh nói đến, cũng không khỏi rất hài lòng, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ. Sự hài lòng đối với Thiên Đấu Hoàng Gia học viện cũng bay vút lên.

"Tần Minh, dẫn đường đi. Chúng ta kiền đi diện kiến ba vị giáo ủy tiền bối."

"Được."

Thiên Đấu hoàng gia học viện, giáo ủy khu được đặt ở trung tâm giáo khu, là tòa kiến trúc lớn nhất, mặc dù cũng là kiến trúc đơn tầng, nhưng lại cao hơn mười thước, nhìn qua có vài ba phần giống Vũ hồn điện

Từ đầu chí cuối, đám người Sử Lai Khắc học viện đều là do Tần Minh dẫn đường đi tới nơi này. Cho dù là điều kiện tốt như thế nào đi nữa, nơi này dù sao cũng không phải là Sử Lai Khắc học viện, không phải là chỗ của mình, tự nhiên là không thể tự nhiên như ở nhà được.

Phất Lan Đức mặc dù trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười, nhưng nhiều năm tự do như vậy làm hắn trong lòng cũng có đôi chút khổ sở. Sử Lai Khắc học viện cho dù có nhỏ hơn nữa, thì hắn cũng là viện trưởng, Thiên Đấu Hoàng Gia học viện cho dù tốt cuối cùng cũng không thể nào thân thiết giống như nhà của mình.

Bất quá, Phất Lan Đức tâm tình cũng rất nhanh bình ổn vài phần. Khi bọn họ bước vào bên trong khu giáo ủy…ba vị lão nhân đã đứng đợi sẵn tự bao giờ.

Ba vị lão nhân này mặc dù chỉ đơn giản đứng ở nơi này, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác đặc thù, phảng phất ba người bọn họ chính là hạch tâm chủ giáo khu, thậm chí là của cả học viện. Bọn họ trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, nhưng loại khí chất đặc thù thuộc về cường giả này cũng vô pháp che dấu.

Ba lão nhân trên người đều mặc hắc sắc trường bào, trên áo dùng chỉ vàng thêu một ít đồ hình kỳ dị….Trường bào loại này không phải là do học viện đặc chế cho họ, mà là hơn tám mươi cấp hồn đấu la mới có thể đến

vũ hồn điện nhận, đại biểu cho thân phận của mình và cũng là lễ phục định chế, tiếp cận hồng sắc lễ phục của phong hào đấu la.

---

60. Chương 59 : Quán Thông Nhất Mạch

Cho dù Phất Lan Đức có cao ngạo đến đâu thì gặp phải tình huống này cũng không tránh khỏi cảm giác "Thụ sủng nhược kinh", hắn vốn là dạng người "người kính ta một thước, ta kính người một trượng", đối phương tôn trọng hắn như vậy hắn làm sao lại không tỏ vẻ được chứ.

Phất Lan Đức nhanh chóng bước lên, khi cước bộ dừng lại thì hai tay đã giao nhau có chút khom lưng: "Sử Lai Khắc học viện, Phất Lan Đức vũ hồn Miêu Ưng, mẫn công hệ bảy mươi tám cấp bảy hoàn chiến hồn thánh...ra mắt tiền bối."

Trong giới hồn sư mà nói, đây chính là lễ mà vãn bối phải làm khi ra mắt các bậc tiền bối. Phất Lan Đức tuy đã ngoài năm mươi nhưng đối diện với ba vị lão nhân hơn tám mươi tuổi này thì dùng lễ vãn bối cũng không có gì quá đáng!

Lão nhân ở giữa vừa cười vừa bước tới trước, tay một đặt lên vai Phất Lan Đức nói : "Phất Lan Đức viện trưởng không cần khách khí, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Được các vị sư phụ của 'quái vật học viện" đích thân đến chỉ đạo, tệ viện lấy làm vinh hạnh.Ta là giáo vụ thủ tịch, Mộng Thần Ky, vũ hồn Hắc yêu, khống chế hệ tám mươi sáu cấp tám hoàn, chiến hồn đấu la. Ta giới thiệu cho ngươi một chút."

Mộng Thần Ky vóc người bình thường, rất gầy, 'nhìn qua toàn thân cũng không có một khối thịt' (cái này không hiểu lắm, chắc là để chỉ rất gầy, dịch tạm như thế, ai có thể giùm tại hạ dịch câu này được không, tại hạ xin đa tạ),giọng nói có chút âm trầm, nhưng lại không hề khó nghe, làm cho người ta có loại cảm giác thân thiết. Râu tóc bạc trắng, người mặc dù rất gầy nhưng tinh thần lại dị thường quắc thước, sắc mặt hồng hào.

Vừa nói, Mộng thần Ky vừa hướng lão giả bên trái "Vị này là nhị thủ tịch của giáo ủy, Bạch Bảo Sơn hồn đấu la. Vũ hồn Thiên Tinh Lô, phòng ngự hệ, tám mươi lăm cấp tám hoàn chiến hồn đấu la."

Bạch Bảo Sơn hình thể so với Mộng thần Ky lại hoàn toàn trái ngược, vóc người không cao nhưng lại rất mập, là tiêu chuẩn cho kiểu người thân cao bốn thước, vòng eo cũng là bốn thước ... (ta thấy còn hơn cái bánh mì)

Trên mặt thủy chung luôn mang theo nụ cười ôn hòa, ngay cả thịt trên mặt cũng theo nụ cười mà rung động. Nghe Mộng Thần Ky giới thiệu đến mình lão liền hướng Phất Lan Đức gật đầu mỉm cười.

Mộng Thần Ky chỉ vào vị cuối cùng, nói: "Vị này là tam thủ tịch của giáo ủy, Trí Lâm hồn đấu la, vũ hồn Thiên Thanh Đằng, khống chế hệ tám mươi ba cấp tám hoàn khí hồn đấu la."

Trong ba vị cao tầng giáo ủy, Trí Lâm có bề ngoài là bình thường nhất, tướng mạo cũng rất bình thường, chỉ có cặp mắt lấp lóe tinh quang, gây cho người ta một loại cảm giác rất đặc thù.

Mặc dù đã biết trước bọn họ đều là cường giả hơn tám mươi cấp hồn đấu la, nhưng khi Mộng thần Ky chính thức giới thiệu thì cảm giác vẫn rung động như trước, nhất là lại có đến hai trong ba vị là khống chế hệ hồn đấu la.

Hồn sư giới ai cũng biết, công kích của cường công hệ hồn sư cố nhiên là mãnh liệt mà khống chế hệ hồn sư mới là khó đối phó nhất, cũng là đối thủ không muốn đối mặt nhất, trừ khi là vừa vặn khắc chế nhau, nếu không trong tình huống một đối một, đồng cấp bậc hồn sư rất khó chiến thắng khống chế hệ hồn sư.

Phất Lan Đức cũng lần lượt giới thiệu các vị sư phụ một phen, về phần Sử Lai Khắc Thất Quái, dù sao cũng chỉ là đệ tử nên hắn cũng không có nhiều lời giới thiệu, nhưng Phất Lan Đức nhìn ra được, sự hứng thú của ba vị cao tầng giáo ủy hội đối với Sử Lai Khắc Thất Quái tựa hồ so với bọn họ còn muốn nhiều hơn một chút.

Mộng Thần Ky nói: "Các vị không nên khách khí, đã đến đây thì cứ xem như nhà của mình, mau...mời vào trong!"

Giáo ủy hội cũng không xa hoa như trong tưởng tượng của mọi người, trái lại chỗ ở bên trong của ba vị giáo ủy lại vô cùng đơn sơ.

Chỉ có một số vật dụng cần thiết cùng một ít thực vật điểm xuyến mà thôi.

Mọi người chia nhau ngồi xuống, bởi vì ghế trong giáo ủy hội cũng không nhiều, Sử Lai Khắc thất quái cũng chỉ có thể đứng sau Phất Lan Đức cùng các vị sư phụ. Lúc này trong ánh mắt mọi người cũng đều ánh lên vài phần hưng phấn, dù sao ở trước mặt họ là có ba vị hồn đấu la cấp bậc cường giả.

Tại hồn sư giới, hồn sư có thể tu luyện đến trình độ này tuyệt đối là "Phượng mao lân giác" (khó tìm như lông Phượng, sừng Lân, rất hiếm thấy), không ai là không có thực lực cường đại, cho dù là không thể đạt đến khả năng hủy thiên diệt địa thì cũng có thể tiêu sái tung hoành giữa vạn quân.

Mộng Thần Ky để cho người hầu bưng trà nước, điểm tâm lên...ánh mắt nhìn về hướng Sử Lai Khắc Thất Quái mỉm cười: "Nghe Tần Minh nói những hài tử này đã chiến thắng Hoàng Đấu chiến đội, thật sự là làm ta giật mình, "Quái vật học viện" quả nhiên là nơi hội tụ của "quái vật", thành tích của Tần Minh đã làm cho ta cực kỳ giật mình, lại không nghĩ tới quý viện cư nhiên lại còn có thể bồi dưỡng ra nhiều thiên tài vĩ đại như vậy."

Phất Lan Đức cười khổ: "Sử Lai Khắc học viện hiện đã không còn tồn tại!"

Mộng Thần Ky nghiêm giọng: "Không, ngươi hãy nhìn những hài tử sau ngươi, thành tựu sau này của chúng và cả những đệ tử đã tốt nghiệp trước kia, tất cả hào quang vốn là thuộc về Sử Lai Khắc. Tần Minh với ta đã nói với nhau rất rõ ràng. Lần này các vị đến, đây chính là vinh dự của tệ viện, trừ khi các vị sư phụ đồng ý, nếu không học viện sẽ không tùy ý ràng buộc nhiệm vụ giảng dạy đối với các ngươi. Ở chỗ này, các vị hoàn toàn tự do, có yêu cầu, chỉ cần trong khả năng thì mọi chuyện đều sẽ rất dễ dàng!"

Phất Lan Đức dù sao cũng là hơn bảy mươi cấp cường giả, tự nhiên cũng nhìn ra được sự chân thành, bọn họ là một lòng cầu tài, thậm chí không hề nghi ngờ lựa chọn tin tưởng vào Tần Minh!

Vị giáo ủy Trí Lâm, hồn đấu la ngồi một bên đột nhiên hỏi: "Nghe Tần sư phụ nói qua, được biết trong mấy vị đệ tử của quý viện có một vị thiên tài khống chế hệ hồn sư đặc biệt xuất sắc, không biết là vị nào?"

Đại Sư lạnh nhạt cười(gãi trúng chỗ sướng rồi J), đạo : "Không dám gọi là thiên tài, Đường Tam!"

Đường Tam đáp lời, từ trong Sử Lai Khắc thất quái đi ra, cung kính hướng ba vị giáo ủy hành lễ: "Xin chào ba vị sư phụ."

Trí Lâm mỉm cười, không khí chung quanh đột nhiên có chút vặn vẹo.

Những người khác không có cảm giác, nhưng Đường Tam lại phát hiện rõ ràng không khí chung quanh mình dường như đang ngưng đọng lại, hồn lực khổng lồ chấn động lan đến, thân thể của mình đã hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích.

Cỗ hồn lực cùng với hồn lực Lam Ngân Thảo của hắn lại có phần tương tự, mặc dù đang gây áp lực trên thân thể mình nhưng lại hoàn toàn không hề có chút sát khí.

Hiểu được đối phương đang thử thực lực của mình, lập tức Đường Tam cũng không nhiều lời, Huyền Thiên Công liền vận chuyển đối kháng với ngoại lực đang không ngừng xâm nhập thân thể.

Sử Lai Khắc học viện mọi người đều biết Trí Lâm hiện đang làm gì, cũng không nói gì thêm, xem như là Trí Lâm đang khảo nghiệm thực lực nhập học. Phất Lan Đức xem trước mặt như không có chuyện gì, để cho các vị giáo ủy cao tầng của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện càng nhìn rõ mình bồi dưỡng đệ tử là cỡ nào xuất sắc.

"Di" Trí Lâm ánh mắt vốn bình thản dần trở nên kinh ngạc, thực lực của hắn là như thế nào, đầu tiên phát hiện Đường Tam hồn lực ước chừng khoảng trên dưới ba mươi cấp, điều này chứng minh Tần Minh tán dương cũng không quá lời.

Mà đối với việc hắn với mình tương đồng thực vật hệ hồn lực cũng không hề nghi vấn, chỉ là Trí Lâm không rõ rằng tại sao Đường Tam chỉ có ba mươi ba cấp hồn lực mà lại khó chơi như thế.

Thông qua hồn lực cảm giác được rằng Đường Tam hồn lực mặc dù còn xa mới bằng mình nhưng lại có tính dẻo dai bền bỉ vô cùng, áp lực càng lớn, sức co dãn càng cao.

Hơn nửa khả năng thừa nhận áp lực của thân thể Đường Tam cũng không phải là ba mươi ba cấp hồn sư có thể so sánh, đối mặt với áp lực, trên mặt hắn cũng không hề có chút biểu hiện thống khổ.

Phải biết rằng, áp lực hồn lực Trí Lâm xuất ra thì ba mươi cấp hồn sư thừa nhận có chút khó khăn.

Nhưng hắn nào đâu biết rằng thân thể Đường Tam không chỉ đơn thuần là được hồn hoàn cùng hồn lực cải tạo mà còn có phần đóng góp của một 'ngoại phụ hồn cốt'. Nhân Diện Ma Chu hồn cốt bá đạo ra sao, đối với lực lượng thân thể, sự mềm dẻo, nhanh nhẹn toàn diện cải tạo thể hiện ra đều rất rõ ràng.

Nếu không như vậy, Đường Tam như thế nào có thể dẫn dắt Sử Lai Khắc chiến đội đối mặt cường địch cơ chứ.

Ngay cả Đái Mộc Bạch cũng tự nhận không bằng, tác dụng cải tạo của ngoại phụ hồn cốt cũng không đơn giản chỉ nhìn ở mặt ngoài, mà sự cải tạo bên trong cũng góp phần quan trọng không kém.

Trường bào trên người Hồn đấu la Trí lâm không gió cũng tự động, hắn mặc dù chỉ ngồi một chỗ nhưng Đường Tam rõ ràng cảm giác được áp lực vẫn đang từng chút một tăng lên.

Vị hồn đấu la cực kỳ cẩn thận, vì sợ Đường Tam nhất thời khó lòng thừa nhận áp lực, hắn khống chế hồn lực tăng lên một cách chậm chạp, một khi Đường Tam có dấu hiệu không thể thừa nhận được nữa thì lập tức có thể thu tay.

Đường Tam dĩ nhiên cũng hiểu được vị khống chế hệ hồn đấu la vẫn đang khảo nghiệm chính mình, có mặt Phất Lan Đức cùng với Đại Sư và mọi người trong học viện, hắn đã biết hắn không chỉ đơn giản là đại biểu cho mỗi chính mình, mà còn là đại diện cho cả Sử Lai Khắc học viện. Cho nên mặc dù áp lực chung quanh càng lúc càng lớn, Huyền Thiên Công trong cơ thể dưới áp lực cũng càng lúc vận chuyển càng nhanh, mà trên mặt lại không hề hiện ra nửa phần thống khổ.

Trải qua nhiều năm tu luyện cùng với vô số lần 'ma luyện' (tu luyện vượt khả năng) cùng khảo nghiệm, ý chí lực của Đường Tam đã không phải một hài tử mười ba tuổi có thể so sánh được. Lúc trước, sự thống khổ của việc tiếp nhận hồn hoàn mang lại hắn còn có thể chịu đựng được thì lúc này hắn sao lại có thể dễ dàng khuất phục được.

Song quyền âm thầm nắm chặt nhưng sắc mặt Đường Tam lại không hề thay đổi, thần sắc không chút kiêu ngạo, nương theo Huyền Thiên Công thúc dục, chung quanh thân thể dần dần hiện ra một tầng khí vụ nhàn nhạt màu trắng, tỏa mùi hương thơm ngát.

Nội lực cấp tốc vận chuyển, lúc này nhận tính của Lam Ngân Thảo cùng với nội lực dung hòa làm một thể.

Nương theo vũ hồn Thiên Thanh Đằng áp lực phóng thích càng lúc càng lớn, hồn đấu la Trí Lâm cũng kinh ngạc càng nhiều, hài tử trước mặt mình thật sự là chỉ mới mười ba tuổi sao?

Có lý nào hắn lại nhìn không rõ rằng Đường Tam vẫn đang cố gắng, chỉ dựa vào ý chí cùng với sức chịu đựng của thân thể mà chống đỡ áp lực từ hồn lực gây ra...Chỉ là sự xuất sắc của Đường Tam thật sự là quá sức ngoài dự liệu của hắn.

Vốn dĩ làm người ai cũng có lòng hiếu thắng, ngay cả Hồn Đấu La cũng không có ngoại lệ, sự hiếu thắng cùng với tò mò đối với thiếu niên thiên tài trước mặt cũng không khỏi làm cho Trí Lâm càng muốn nhìn rõ cực hạn của hài tử này rốt cuộc có thể đạt đến trình độ nào.

Gật đầu khẽ nhìn Đường Tam, trường bào trên người Trí Lâm không chút lay động theo hồn lực gia tăng mà dần dần tĩnh lặng trở lại, nhìn một màn trước mắt, hai vị Hồn Đấu La còn lại cũng không khỏi kinh ngạc...Ba người bọn họ ở chung một chỗ cũng đã lâu, tự nhiên cũng hiểu được là lúc này Trí Lâm đang phóng thích cường độ hồn lực là cỡ nào.

Hai vị hồn đấu la trong ánh mắt liền toát lên vẻ lo lắng, họ cũng biết Trí Lâm là người biết nặng nhẹ nhưng ngộ nhỡ làm bị thương hài tử trước mắt thì thật sự là bất hảo.

Rất nhanh, sự lo lắng liền cũng hoàn toàn triệt tiêu mà thay vào là sự giật mình, thân thể Đường Tam vẫn tựa như thái sơn đứng vững, không chút nào xê dịch, chỉ là thần sắc càng lúc càng trở nên ngưng trọng.

Ngay cả vũ hồn cũng chưa từng xuất ra?? Ba vị hồn đấu la trong lòng thầm nghĩ.

Không thể? Trí Lâm trong lòng hiểu rõ hơn ai hết, hồn lực của mình phóng thích ra là cỡ nào, cho dù là Hồn Tôn trên ba mươi lăm cấp ắt hẳn là cũng buộc phải xuất ra vũ hồn mới có thể chống đỡ, chứ đừng nói giống như Đường Tam chống đỡ thong dong như vậy.

Trên lý thuyết, về biểu hiện thần sắc hay ý chí kiên định mà nói, một khi hồn lực áp bách đạt đến một trình độ nhất định thì không chỉ đơn thuần chỉ cần ý chí là có thể làm được.

Thực tế đối với 'đê cấp' (cấp thấp) hồn sư, có thể chịu đựng hồn lực áp bách đến từ cao cấp hồn sư có cường độ chỉ bằng với hai phần ba thực lực bản thân cũng xem như là xuất sắc rồi, còn nếu có thể kiên trì hồn lực áp bách so với bản thân tương đương thì phải nói là ý chí cực kỳ kiên định nhưng điều kiện tiên quyết là phải xuất ra vũ hồn mới có thể chống đỡ được.

Nhưng nếu là thú hồn sư….

Đối với sự trợ giúp thể lực bản thân hồn sư thì thú vũ hồn có tác dụng lớn hơn nhiều so với khí vũ hồn, mà khí vũ hồn lại chiếm ưu thế tại khả năng sử dụng chính nó làm vũ khí.

Từ sự giới thiệu của Tần Minh, ba vị hồn đấu la cũng biết được Đường Tam cũng là một gã khí hồn sư. Nhưng quả thật khó tin, chỉ là một gã khí hồn sư mà có thể kiên trì vượt qua hơn một trăm mười phần trăm tự thân hồn lực của mình, lại vẫn còn chưa xuất ra vũ hồn nữa chứ!?

Theo sự rung động hồn lực kịch liệt. Đám người Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực cũng dần trở nên khẩn trương, nửa đứng nửa ngồi, chỉ sợ Đường Tam xảy ra biến cố.

Mà Đại Sư như trước vẫn lẳng lặng ngồi uống trà, nhìn hoàn cảnh trước mắt cũng không tỏ chút lo lắng.

Không ai rõ thực lực Đường Tam hơn Đại Sư. Tình huống trước mắt, Đại Sư hoàn toàn có thể tính toán biết được cực hạn của Đường Tam là đến đâu, lúc này ngay cả vũ hồn còn chưa phóng thích thì tự nhiên là cực hạn của Đường Tam còn chưa đến.

Thậm chí có thể nói khoảng cách cực hạn vẫn còn một đoạn dài. Đại Sư hiểu rõ, Hồn lực Đường Tam so với người khác bất đồng, Lam Ngân Thảo có nhận tính rất tốt, trong chiến đấu biểu hiện của nó là không rõ ràng bởi vì đơn giản nó chỉ tăng cường khả năng chiến đấu bền bỉ. Mà đối mặt với áp lực không ngừng tăng cường, cổ nhận tính đã hoàn toàn biểu hiện tác dụng của mình.

Trí Lâm đã dần dần tăng hồn lực từ ba mươi lăm lên ba mươi sáu cấp, rồi ba mươi bảy cấp, ba mươi tám cấp, ba mươi chín cấp….Đến khi hồn lực tăng đến tương đương trình độ bốn mươi cấp thì trên mặt Đường Tam rốt cuộc đã toát ra vẻ thống khổ. Thần sắc có chút động đậy, khó khăn giơ tay phải lên.

Lam quang lóe lên, Lam Ngân Thảo như tiên hoa nở rộ từ lòng bàn tay tràn ra phiêu phất trong không trung, hình thành một cái lồng giam lớn đem Đường Tam bao bọc vào trong, tử sắc quang mang bộc phát, tất cả Lam Ngân Thảo tự động trong không khí, mỗi lần đong đưa cũng sinh ra một loại cảm giác đặc thù, dường như không khí cũng theo đó mà rung động.

Trí Lâm hồn đấu la là người cảm thụ rõ ràng nhất. Khi Đường Tam phóng xuất Lam Ngân Thảo, hắn như trút được gánh nặng, chuẩn bị thu hồi hồn lực chấm dứt khảo thí thì Lam Ngân Thảo lại bày ra một cảnh tượng kỳ dị.

Trên lồng giam hình tròn, mỗi cây Lam Ngân Thảo sắp xếp với nhau chỉ lộ một kẽ hở tinh tế, theo mỗi lần lung lay đều mang lại cho Trí Lâm một cảm giác kinh ngạc, hồn lực do mình phóng ra dường như đều bị chúng làm cho yếu bớt rất nhiều.

Chính xác mà nói, áp lực là bị Lam Ngân 'tù lung' (lồng giam) uyển chuyển hóa giải.

Ba vị Hồn Đấu La dần dần từ vẻ mặt kinh ngạc đã biến thành kinh hãi vì những sự thần kỳ xuất hiện trên người Đường Tam.

Nhìn qua thì Đường Tam tựa như rất kiên định nhưng kỳ thật ngay cả hắn cũng không biết Lam Ngân Thảo tại sao lại biến hóa như vậy, trên thực tế trước uy áp của bốn mươi cấp hồn lực, Đường Tam ngay cả hít thở cũng đều trở nên khó khăn, chỉ là hắn không muốn mọi người Sử Lai Khắc học viện lo lắng nên vẫn phải khổ chống.

Lam Ngân Thảo phóng thích sở dĩ là do Đường Tam đã không thể chống đỡ được nữa.

Lúc này Lam Ngân Thảo tự động như có quy luật, Đường Tam có cảm giác áp lực nhất thời giảm bớt. Trong đầu hắn liên tưởng đến phương pháp tá lực đả lực, tứ lượng bạt thiên cân.

Tứ lượng bạt thiên cân cũng là kỹ năng mà kiếp trước Đường Tam thường dùng nên hắn tự nhiên là hiểu được, chỉ có điều khó hiểu là tại sao Lam Ngân Thảo không được hắn dụng tâm điều khiển cũng có thể thi triển loại vũ kỹ này.

Biết được điều này, Đường Tam đột nhiên phát hiện rằng đối với vũ hồn của mình, hắn vẫn có điều chưa hiểu rõ.

Áp lực giảm bớt, sắc mặt Đường Tam cũng trở nên nhẹ nhàng hơn. Mà đối mặt với tình huống như vậy, hồn đấu la Trí Lâm không những không đình chỉ trắc nghiệm mà uy áp tăng lên còn có phần gấp gáp hơn trước.

Tứ lượng bạt thiên cân nói ra thì còn có thể…nhưng nếu vạn cân thì như thế nào? Áp lực tăng nhanh, Đường Tam cảm giác kinh mạch dưới áp lực dường như muốn vỡ ra, toàn thân bao trùm cảm giác thống khổ, da tay dần dần nổi gân đỏ, Huyền Thiên Công vận chuyển càng nhanh hơn, mỗi một lần đánh sâu vào kinh mạch đều đem đến một cảm giác thống khổ đến cực độ.

Lam Ngân Thảo phiêu phất trong không khí càng lúc càng nhanh, nhưng khả năng hóa giải hồn lực của nó cuối cùng vẫn là có hạn…mà bởi vì sự ngăn trở của Lam Ngân Thảo, mọi người ở bên ngoài cũng không rõ ràng tình huống bên trong của Đường Tam lúc này, chỉ biết rằng Đường Tam vẫn như trước kiên trì chống cự.

Càng không biết hắn lúc này mặt mũi đã đỏ bừng đang trong tình trạng nguy hiểm. Lúc này áp lực đã tăng đến tương đương bốn mươi lăm cấp.

Kiên trì, ta có thể kiên trì. Đường Tam không ngừng tự nhủ chính mình cố gắng.

Hồn lực vẫn gia tăng, thân thể Đường Tam rốt cục cũng đã đạt đến cực hạn, ngay cả một ngón tay muốn động đậy cũng đã thập phần khó khăn

Mà ngay lúc này, Đường Tam đột nhiên cảm giác trong cơ thể tựa hồ có cái gì đó vỡ vụn, ngay sau đó, Huyền Thiên Công vốn đang cấp tốc vận chuyển đột nhiên chậm lại, mà tất cả áp lực dường như trong nháy mắt đều lướt ra đằng sau phóng thích.

Phốc…

Làm Ngân Thảo xung quanh Đường Tam tung bay tứ tán, Cả cơ thể Đường Tam chợt run lên, hắn lại xuất hiện trước mặt mọi người, nhưng khi chứng kiến hắn thì mọi người cũng không khỏi cảm thấy hoảng sợ!!!

Lúc này thân thể Đường Tam bành trướng, ngoại phụ hồn cốt bát chu mâu sau lưng phóng thích, nhẹ nhàng động đậy, trên trán Đường Tam xuất hiện hoa văn hình lưới nhện một cách vô cùng rõ ràng.

Sắc mặt Đường Tam cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, chung quanh thân thể, tầng khí vụ màu trắng như trăm sông đổ biển, ào ạt từ mũi hít vào rồi lại phun ra miệng, mỗi lần phun ra nuốt vào như vậy, bạch khí dường như cũng tăng thêm vài phần, theo đó mà thân thể Đường Tam cũng trở nên bành trướng hơn trước.

"Hồn Cốt?" Ba vị Hồn Đấu La của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện đồng thời kinh ngạc hô to, Trí Lâm cũng lập tức dừng gia tăng áp lực đối với Đường Tam, bọn họ tự nhiên nhìn ra lúc này Đường Tam cũng đã đạt đến cực hạn. Nếu còn tiếp tục tăng thêm áp lực thì sợ rằng kết cục bạo thể mà chết là không thể tránh khỏi.

Trên mũi nhọn Bát Chu Mâu dần dần xuất hiện một tia màu trắng, từ trong truyền ra bên ngoài, Thân thể Đường Tam cũng không vì áp lực biến mất mà thay đổi. Như trước, vẫn tiếp tục thôn hấp vụ khí màu trắng.

"Đa tạ hồn đấu la Trí Lâm thành toàn." Đại Sư mặt mang nét cười, thân hướng Trí Lâm hành lễ.

Trí Lâm nhất thời sửng sốt, "Thành toàn? Thành toàn cái gì?" Thân là hồn đấu la cấp bậc cường đại hồn sư, Trí Lâm hiện tại cũng không biết rốt cục trên người Đường Tam đã xuất hiện vấn đề gì, trong lòng vẫn thắc mắc.

Đại Sư mỉm cười : "Đường Tam hài tử này mặc dù sau khi có được ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu thì thực lực có phần gia tăng không ít, nhưng thủy chung vẫn không cách nào cùng nó chính thức dung hợp, mà dưới áp lực của ngài thì cuối cùng chính hắn cùng ngoại phụ hồn cốt đã không còn phân biệt mà dung hợp lại với nhau làm một thể."

Nghe được bốn chữ "Ngoại Phụ Hồn Cốt" ba vị hồn đấu la cơ hồ đồng thời đứng dậy, mà Tần Minh càng như lửa đốt, trực tiếp nhảy dựng lên tại chỗ.

Ba vị hồn đấu la nhìn nhau, tầm nhìn bọn họ không phải là Tần Minh có khả năng so sánh, cho nên trước tiên tự nhiên nhìn ra được Bát chu mâu sau lưng Đường Tam chính là hồn cốt chứ không phải vũ hồn, nhưng bọn học không ngờ một điều rằng Bát Chu Mâu lại là Ngoại Phụ Hồn Cốt.

Chỉ đơn thuần căn cứ vào khí tức do Bát Chu Mâu phóng thích thì bọn họ cũng đã có thể cảm giác được sự cường đại của nó.

Một hài tử chỉ mới có mười ba tuổi, hồn lực chẳng những đạt tới hơn ba mươi cấp, lại còn sở hữu một ngoại phụ hồn cốt, mà trong hồn sư giới chỉ đứng sau mười vạn năm hồn hoàn, điều này có ý nghĩa gì? Là tiềm lực to lớn đến nhường nào? Đừng nói vũ hồn của hắn chỉ là Lam Ngân Thảo, dù là như vậy thì có sá gì đâu chứ?

"Đây thật sự là ngoại phụ hồn cốt?" Mộng Thần Ky thanh âm kịch liệt run rẩy.

Đại Sư gật đầu: "Ta có thể cam đoan, bất quá chuyện này mong ba vị giáo ủy giữ bí mật. Mặc dù ngoại phụ hồn cốt đã cùng dung hợp làm một thể với Đường Tam, cũng sẽ không giống người khác bị giết là có thể cướp lấy được, nhưng "Thất phu vô tội, hoài Bích kỳ tội" ta vẫn không hy vọng hắn gặp phải bất trắc.

"Chúng ta hiểu được, ngươi cứ yên tâm, lấy vũ hồn của ta mà thề, chuyện này tuyệt đối sẽ không tiết lộ đối với bất kỳ kẻ nào." Mộng Thần Ky trong mắt lưu quang lộ vẻ cảm kích.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, đám người Sử Lai Khắc cũng không có đối với họ giấu diếm chuyện hồn cốt, chỉ cần mỗi điểm này cũng đã làm sáng tỏ sự tôn trọng của họ đối với Thiên Đấu Hoàng Gia học viện.

Ngoại phụ hồn thật sự là quá mức trân quý, một khi bị một vị cường đại hồn sư có hiểm tâm chú ý thì tuyệt đối sẽ không cho Đường Tam có cơ hội tiếp tục phát triển.

Thực ra Đại sự cũng không có khinh suất, trước khi đến với Thiên Đấu Hoàng Gia học viện, hắn cũng đã điều tra rõ ràng mọi thứ. Nếu không phải trước mắt họ là ba vị vô cùng thiện lương trưởng giả thì hắn nào có thể dễ dàng tiết lộ bí mật này cơ chứ.

Nóng, đây là cảm giác duy nhất mà Đường Tam lúc này cảm nhận được. Mà cảm giác thân thể không thoải mái dưới áp lực cũng đã hoàn toàn biến mất, hắn lúc này chỉ biết rằng mình hiện tại giống như một cái lò …cảm giác so với lúc hấp thu hoàn hồn của Nhân Diện Ma Chu có phần tương tự, chỉ có điều sự thống khổ ít hơn rất nhiều, cũng không có kịch liệt đau đớn mà thay vào đó là cảm giác nóng rực.

Thong thả vận hành Huyền Thiên Công, tốc độ vận chuyển nội lực mặc dù giảm bớt nhưng mỗi một vòng chu thiên lại càng trở nên ngưng đọng, hơn nữa tựa hồ có điểm giống như kinh mạch bị đột phá.

Lúc trước Đường Tam cảm giác như có thứ gì đó vỡ vụn chính là kết quả của việc kinh mạch bị đột phá thông suốt.

Tại thời điểm áp lực lớn nhất. Đường Tam cũng không có phát hiện bàn tay trái của mình nổi lên hắc sắc quang mang, nhưng hắn lại cảm giác được một cổ lực lượng tràn ngập phát ra từ nội tâm, nếu không phải

do kinh mạch kỳ dị thông suốt thì sợ rằng vũ hồn kia của hắn cũng xuất hiện.

Lúc này Đường Tam đã không còn năng lực tự vấn, chỉ đơn thuần thừa nhận luồng nhiệt lưu từng lúc đả kích trong cơ thể, Huyền Thiên Công tựa hồ như đang hấp thù cổ nhiệt lực, mỗi một vòng chu thiên, Đường Tam cảm giác có phần thoải mái hơn một chút. Cho nên hắn chỉ có thể tiếp tục duy trì như vậy.

Trong khoảng ngắn ngủi khiếp sợ, ba vị hồn đấu la cũng dần dần bình phục. Mà Tần Minh thì có phần kém hơn một chút, cả người vẫn hoàn toàn kích động như trước.

Mông Thần Ky thở dài một hơi, "Không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới trong hồn sư giới chúng ta lại có một thiên tài như vậy, ta thật may mắn được gặp hôm nay."

Phất Lan Đức cũng đồng dạng thở phào nhẹ nhỏm, ánh mắt hướng Đại Sư tỏ vẻ nghi vấn. Đại sư hướng hắn khẽ gật đầu, ý bảo Đường Tam không có chuyện gì."

Phất Lan Đức lúc này mới hường Mộng Thần Ky: "Năng lực hài tử Đường Tam này…. Ta cũng không dám chiếm công, hắn là đệ tử đích truyền của Đại Sư, hơn nữa thiên phú lại phi thường xuất sắc. Bảy hài tử này tại lịch sử của Sử Lai Khắc học viện cũng đều là tài hoa ngút trời, không chỉ có mỗi Đường Tam, mỗi một cá nhân đều có thiên phú của mình. Chúng ta sở dĩ lựa chọn đến với Thiên Đấu Hoàng Gia học viện chính là không muốn mai một tiền đồ của đám hài tử này, hy vọng ở đây chúng có được hoàn cảnh tu luyện tốt nhất để có thể phát huy hoàn toàn khả năng của mình. Làm một gã viện trưởng, ta thật sự rất hy vọng chứng kiến trong tương lai, bọn chúng đều vượt xa ta mà trở thành những Phong Hào Đấu La."

Trong mắt Phất Lan Đức đã không còn chút gian trá nào, chỉ còn lại sự chân thành. Mà Sử Lai Khắc Thất Quái ở phía sau lưng nghe đến đây trong lòng cũng xuất hiện những cảm xúc đặc thù. Bọn họ phát hiện, giờ khắc này, Phất Lan Đức tựa hồ đã già nua đi vài phần, nhìn qua bóng lưng phảng phất thấy được cảm giác cô độc.

Đúng vậy, là một gã viện trưởng nhưng lại phải mang theo đệ tử đến một học viện khác để tu luyện, một người thiên sanh cao ngạo như hắn thì trong lòng làm sao có thể vui vẻ được?

Mặc dù hắn vẫn không biểu hiện ra bên ngoài, nhưng nội tâm của hắn có thật sự bình tĩnh?

Mộng Thần Ky nhìn Phất Lan Đức gật gật đầu, "Phất Lan Đức Viện trưởng, ngài có thể yên tâm, ở đây, ba người chúng ta cam đoan là sẽ làm hết khả năng có thể, tạo điều kiện để đám hài tử, cho chúng có được hoàn cảnh tu luyện tốt nhất. Hơn nữa, chúng ta cầu còn không được, sợ rằng tương lai chúng ta còn phải nhờ chúng đại biểu cho Thiên Đấu học viện mà xuất chiến không chừng. Tưởng tượng có một ngày bọn họ có thể đứng trên đỉnh cao của hồn sư giới, chỉ cần trong lý lịch của họ xuất hiện mấy chữ Thiên Đấu Hoàng Gia học viện thì chúng ta không còn gì trông mong hơn nữa."

Phất lan Đức đứng lên, cúi đầu hướng ba vị hồn đấu la hành lễ : "Cám ơn ba vị tiền bối."

Nhìn một màn trước mắt, trên mặt Đại Sư rốt cuộc cũng hiện ra vẻ tươi cười …Phất Lan Đức ơi Phất Lan Đức, bây giờ thì ngươi đã hiểu rồi chứ, nếu không như vậy thì ta nào dám dẫn người đến đây!? Bất luận trước kia phát sinh cái gì, trong lòng ta, ngươi vẫn luôn là đại ca của ta, ta đương nhiên mong muốn ngươi có thể an hưởng chút nhàn nhã lúc tuổi già.

Trong lúc này thì bỗng nhiên một tiếng trường ngâm hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Chỉ thấy trong miệng Đường Tam phun ra một đoàn sương trắng đậm đặc, sương trắng so với lúc trước có vẻ ngưng đọng hơn rất nhiều, từ miệng phun ra rồi lại từ mũi hít vào, màu đỏ trên da tay Đường Tam đã hoàn toàn biến mất mà khôi phục lại trạng thái bình thường.

Đến khi sương trắng đã được hút vào hoàn toàn trong cơ thể thì Đường Tam cũng chậm rãi mở mắt…trong đại sảnh lại đã nhiều hơn hai điểm hàn tinh lóe lên.

Mặc dù cũng chỉ là lóe lên trong chớp mắt nhưng Đường Tam so với trước cũng đã trở nên bất đồng.

Bát chu mâu trong chốc lát cũng đã thu vào trong cơ thể Đường Tam, so với tốc độ trước kia cũng đã nhanh gấp mấy lần.

Chỉ có điều quần áo sau lưng hắn thì sau này lại không được tốt như vậy, có lẽ đây cũng là khuyết điểm duy nhất của Bát chu mâu. Đối với một người luôn tiết kiệm như Đường Tam mà nói thì hắn là người vẫn rất quý trọng quần áo.

Đường Tam thấy tất cả mọi người nhìn mình liền hướng ba vị hồn đấu la khom mình hành lễ mà không nói gì thêm, bộ dáng thành thật tiếp tục trở lại sau lưng Đại Sư như lúc đầu.

Lúc này Đường Tam căn bản không có tâm tư nghe bọn họ nói chuyện gì cả, tất cả tâm lực hắn đều đặt ở trên người của mình. Tại thời điểm kinh mạch thông suốt khi bị hồn lực áp bách, hắn cũng không biết trên người xảy ra biến hóa gì, nhưng sau khi tỉnh lại thì lập tức hắn cảm nhận được điều bất đồng.

Đầu tiên, hồn lực lại vừa tăng lên một bậc, mà trọng yếu hơn là toàn diện các thuộc tính lại một lần nữa tăng lên.

Điều đó không phải là hiệu quả mà gia tăng một cấp hồn lực có thể mang lại.

Mà truy đến cùng là bởi vì dưới hồn lực áp bách thì kinh mạch của hắn đã được đả thông. Việc này chẳng những làm cho Đường Tam có thể dung hợp với Bát Chu mâu mà đồng thời sự ảnh hưởng đối với cơ thể cũng là không nhỏ.

Hồn lực, ba mươi bốn cấp, thuộc tính thân thể vượt qua trình độ của bốn mươi cấp hồn lực.

Đối với việc kinh mạch đả thông, ngay cả Đại Sư sợ rằng cũng không biết một chút gì, nhưng Đường Tam lại thập phần rõ ràng, bởi vì đó chính là một trong kỳ kinh bát mạch mà Huyền thiên Bảo Lục nhắc đến.

Tại Huyền Thiên Bảo Lục có nói qua, kỳ kinh bát mạch, mỗi một kinh mạch được quán thông thì đối với Đường Tam cũng đều rất có ích, mà muốn Huyền Thiên Công đại thành thì việc quán thông toàn bộ kỳ kinh bát mạch cũng là một điều kiện không thể thiếu. Chỉ cần một người có thể thông suốt kỳ kinh bát mạch thì dù lên trời hay xuống đất, không việc nào là không thể.

Mặc dù chỉ một câu nói đơn giản nhưng lại cho thấy được tác dụng to lớn của việc đả thông kỳ kinh bát mạch.

Đối với hiểu biết về kỳ kinh bát mạch, Đường Tam đều là từ Huyền Thiên Bảo lục mà biết được.

"Tứ chi bộ liệt khuyết, hậu khê, nội quan, ngoại quan chiếu hải, thân mạch, công tôn, túc lâm, bát huyệt phân biệt thông hướng nhâm, đốc, âm duy, dương duy, âm khiêu, dương khiêu, trùng, đái bát mạch." .....ý chỉ mỗi một huyệt vị phân biệt trên từng bộ vị thân thể thông suốt đều có liên quan đến Kỳ Kinh Bát Mạch.

---

61. Chương 60: Phong Hào Đấu La, Phong Hào: Độc

Trong kỳ kinh bát mạch, quan trọng nhất là nhâm mạch, đốc mạch, trùng mạch và đái mach, mà thông qua phán đoán của Đường Tam, vừa rồi, dưới áp lực cực lớn như vậy, Huyền thiên công đã phá tan được trùng mạch.

Trùng mạch thông thì tim mạch thông, cho dù hiệu quả không rõ ràng như nhâm đốc hai mạch, nhưng lợi ích thu được đối với Đường Tam là khó có thể tưởng tượng được. Giống như hồn sư tuy luyện vậy, tuổi càng nhỏ càng dễ dàng, theo tuổi gia tăng, nhận thức con người đã bị ngoại giới ảnh hưởng, kinh mạch trong cơ thể cũng ngày càng trở nên cứng ngắc, muốn đả thông tự nhiên sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Lúc này trùng mạch đả thông, đối với tu luyện của Đường Tam sau này không thể nghi ngờ là thu được rất nhiều chỗ tốt. Lúc này, hắn nhìn qua đã có chút cảm giác anh hoa nội liễm, đương nhiên đây cũng là cơ duyên xảo hợp. Đại sư hy vọng là dưới tình huống này Đường Tam có thể dung hợp ngoại phụ hồn cốt, nhưng không ngờ lại có thể đả thông một cái kinh mạch giúp hắn. Một điều đáng đắc ý hơn nữa là, Thiên Đấu hoàng gia học viện nơi đây dĩ nhiên do Mộng Thần Ky lãnh đạo, mà Sử Lai Khắc học viên một phương là do Phất Lan Đức, bởi vì Mộng Thần Ky đưa ra điều kiện rất ưu đãi, khiến hai người trò chuyện ngày càng ăn ý, có cảm giác hận không thể gặp nhau sớm hơn nữa.

Mộng Thần Ky nói: "Chuyện đã như vậy, vậy, Tần sư phụ, phiền ngươi an bài giúp."

Tần Minh vội vàng gật đầu đáp ứng. Ánh mắt hắn vẫn đặt trên người Đường Tam, ngoại trừ kinh hãi, còn có rất nhiều hâm mộ. Đồng dạng là thiên tài, nhưng hào quang của hắn đã bị phụ hồn cốt của Đường Tam ở trước mặt che khuất mất.

Đang lúc đoàn Sử Lai Khắc học viện chuẩn bị cáo từ để quay lại sân của mình, thì đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến, nghe tựa hồ là hai người.

"Thủ tịch Mộng Thần Ky có mặt ở đây không vậy?" Người chưa tới, âm thanh đã truyền từ ngoài vào, giọng nói to và rõ ràng, thập phần khoẻ mạnh, tuy nhiên trong âm thanh lại mang theo vài phần ngạo khí, tuy không có vẻ khinh người, nhưng tuyệt đối không lịch sự khiêm tốn một chút nào.

Mộng Thần Ky sửng sốt một chút, hắn tự nhiên nghe được chủ nhân của âm thanh này là ai, trong lòng thầm nghĩ, hắn như thế nào lại đến đây? Vội vàng đứng lên, bước ra phía ngoài đón, hai vị giáo uỷ đi theo sau hắn, sắc mặt hai người tựa hồ cũng đều thoáng có một chút biến hoá.

Rất nhanh, từ bên ngoài bước vào ba người, trong đó có một người đám Sử Lai Khắc học viện đã gặp qua, chính là tên thanh niên ngày hôm qua ở dưới chân núi bị Đái Mộc một cước đá bay.

Lúc này, hắn đứng bên phía trái, vẻ mặt cao ngạo, trong mắt tràn ngập hận ý mãnh liệt. Đi giữa chính là một lão giả mặc Hoa phục (y phục người Hoa). Người này mặc đại hoàng bào, trên vải thêu hoa kim tuyến, nhưng nhìn qua lại không có chút nào lộn xộn, tóc hoa râm chỉnh tề, chải vuốt ngược ra phía sau đầu, vóc gười trung bình, thân thể hơi chút béo phúc hậu, tướng mạo uy nghiêm. Chỉ có điều đôi mắt có vẻ hơi nhỏ, phá hoại cảm giác ngũ quan. Đứng chắp tay, cho dù là đối mặt với ba vị giáo uỷ hồn đấu la cũng không có chút ý tứ cung kính, ngược lại, có cảm giác cao cao tự tại.

Thấy ba người này xuất hiện, cảm giác đầu tiên của đám Sử Lai Khắc học viện là chấn động. Cũng không phải bởi vì tướng mạo của ba người này, mà là bởi vì người phía bên phải của lão giả Hoa phục. Cho dù thực lực yếu nhất trong đám Sử Lai Khắc học viện là Trữ Vinh Vinh, hay Sử Lai Khắc học viện cực mạnh là viện trưởng Phất Lan Đức đều chỉ nghe được tiếng bước chân của hai người, mà tại nơi đây lại xuất hiện ba người, điều này chứng tỏ cái gì?

Đứng bên phải lão giả Hoa phục cũng là một lão giả, nhưng khác hoàn toàn so với Hoa phục lão giả. Lão giả này thân người gầy gò, nhìn giống như một mũi lao bình thường, thế nhưng râu tóc lại có màu xanh biếc, đôi mắt như hai viên lục bảo thạch sáng lóng lánh. Toàn thân gây cho người khác một cảm giác hư ảo, tựa hồ như là ảo ảnh, nhìn không thấy bước chân di động, nhưng thuỷ chung vẫn theo sát người Hoa phục lão giả.

Khuôn mặt người này không chút thay đổi, hay nói cách khác là toàn bộ khuôn mặt cứng ngắc, hai má hõm sâu, mái tóc trên đầu rối bời, trên thân là một bộ trường bào màu xám đơn giản, so với Hoa phục lão giả đúng là đối lập hoàn toàn. Người này hai tay thu trong ống tay áo, đi vào Giáo uỷ đại sảnh, hắn cũng chỉ nhắm hai mắt, không thèm nhìn mọi người đến một cái liếc mắt.

"Thân vương đại nhân, sao người lại tới đây?" Mộng Thần Ky tiến lên, hơi khom người, hướng Hoa phục lão giả hành lễ. Nhưng bất luận là hắn hay hai gã Hồn đấu la kia, ánh mắt đều dừng trên thân lão giả tóc xanh, người này, cho dù là bọn hắn cũng không nhìn ra nông sâu.

Hoa phục lão giả lạnh nhạt cười, ánh mắt nhìn lướt qua đám Sử Lai Khắc học viện, thanh niên bên người hắn tên là Tuyết Băng, lúc này vội tiến đến thấp giọng nói vài câu với hắn.

Hoa phục lão giả lúc này mới nói: "Sao vậy? Ba vị Giáo uỷ nơi này có khách nhân? Sao không giới thiệu một chút với bổn Vương?"

Mộng Thần Ky nhíu mày, mặc dù đối phương là Thân vương, đối với địa vị của ba người bọn họ trong hồn sư giới, cho dù là Thân vương đáng lẽ cũng không nên vô lý như vậy. Nhưng người này lại chính là Chưởng quản học viện của Thiên Đấu đế quốc, bọn họ cũng không thể đắc tội. Mộng Thần Ky mỉm cười dẫn ba người đi vào khách sảnh. Lúc này, đám người Sử Lai Khắc học viện cũng đã đều đứng dậy.

Mộng Thần Ky nói: "Thân vương điện hạ, ta giới thiệu với ngài một chút, vị này là viện trưởng của Sử Lai Khắc học viện, Phất Lan Đức. Lần này là tới đây muốn cùng chúng ta bàn bạc hợp tác. Phất Lan Đức

viện trưởng, vị này là Thiên Đấu đế quốc Tuyết Tinh Thân vương điện hạ, Hoàng gia học viện bây giờ nằm trong sự quản lý của Thân vương điện hạ."

Phất Lan Đức mặc dù đối với vị Thân vương cao cao tại thượng này cũng không có quá cảm mạo, nhưng cũng hơi thi lễ nói: "Ngài hảo, Thân vương điện hạ."

Tuyết Tinh Thân vương lại không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái, chỉ lạnh lùng nói: "Sử Lai Khắc học viện? Tựa hồn không nghe nói qua, hẳn là học viện không chính thống. Mộng Thần Ky thủ tịch, ngài như thế nào lại có thể để cho mấy kẻ không rõ lai lịch này tới học viện của chúng ta?"

Vừa nghe lời này, đám người Sử Lai Khắc học viện không khỏi giận tím mặt, đứng bên cạnh Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực nhân tiện muốn phát tác, nhưng bị Phất Lan Đức mạnh mẽ giữ lại.

Mộng Thần Ky biến sắc, "Thân vương điện hạ, cũng không thể nói như vậy được. Sử Lai Khắc học viện bồi dưỡng ra vô số hồn sư xuất sắc, cũng giống như học viện của chúng ta. Tần lão sư cũng đã từng theo học ở Sử Lai Khắc học viện. Lần này viện trưởng Phất Lan Đức cùng với các vị sư phụ của Sử Lai Khắc học viện nguyện ý đến giảng dạy ở học viện chúng ta. Bọn họ đều là những nhân tài hiếm có."

"Ồ?" Tuyết Tinh Thân vương vừa nghe nói Tần Minh đã từng tốt nghiệp Sử Lai Khắc học viện, sắc mặt mới dễ coi một chút, ánh mắt nhìn về phía Phất Lan Đức nói: "Mộng Thần Ky thủ tịch, dựa theo quy củ học viện, nếu muốn thỉnh giáo viên đến giảng dạy, phải thông qua khảo hạch, không biết mấy vị này đã thông qua hay chưa?"

Trí Lâm đứng bên cạnh Mộng Thần Ky nhịn không được, nói: "Các vị sư phụ của Sử Lai Khắc học viện đều đạt cấp bậc Thiên đấu, thực lực không cần phải khảo hạch. Thân vương điện hạ, ngài hôm nay đến đây, chẳng lẽ vì việc này sao?" Âm thanh của hắn rõ ràng đã có vài phần không khách khí nữa.

Tuyết Tinh thân vương hừ lạnh một tiếng, "Thiên Đấu hoàng gia học viện là trụ cột của đế quốc, là nơi dành cho những người có khả năng và tiềm năng to lớn. Thân là sư phụ trong học viện, đối với đệ tử sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn. Ta tuyệt đối không hy vọng học viện mời một hạng người kiêu ngạo lỗ mãng. Ta nghe Tuyết Băng nói, ngày hôm qua mấy vị khách quý này mới đến học viện đã ra tay đánh hắn. Tuyết Băng nói thế nào cũng là Tứ hoàng tử của đế quốc, đại biểu cho tôn nghiêm của hoàng gia, há có thể dễ dàng chịu nhục?"

Mộng Thần Ky ba người lúc này mới hiểu được vị Tuyết Tinh thân vương vì sao mà đến. Nhìn tứ hoàng tử Tuyết Băng đứng bên cạnh vẻ mặt đầy hận ý đang gắt gao nhìn chăm chú vào Đái Mộc Bạch, ba người không khỏi thở dài trong lòng. Thiên Đấu hoàng gia học viên đúng là bởi vì có mấy cái loại quý tộc bại não như thế này, mới không thể đào tạo ra nhiều nhân tài vĩ đại nổi.

Phất Lan Đức lạnh nhạt nói: "Vậy Thân vương điện hạ muốn giải quyết chuyện này như thế nào? Không biết ngài đã hỏi Tuyết Băng điện hạ xem hắn bị đánh vì lý do gì chưa?"

Hồn sư là chức nghiệp xa hoa đắt tiền bậc nhất trên đại lục. Hồn sư căn bản không xem quý tộc vào trong mắt. Phất Lan Đức bản thân đã là hạng người kiêu ngạo không tuân lệnh người khác bao giờ, nếu không phải vì hy vọng mấy vị hảo huynh đệ đi theo mình nhiều năm sau này có nơi chốn tốt để trở về, thì ngay từ thời điểm Tuyết Tinh thân vương nói câu đầu tiên nhằm vào Sử Lai Khắc học viện, hắn đã muốn phát tác.

Tuyết Tinh thân vương hừ lạnh một tiếng, "Bổn vương luôn luôn đối xử tử tế với nhân tài. Các vị đã tới kiếm Thiên Đấu hoàng gia học viện của chúng ta hợp tác, chuyện ngày hôm qua dù sao Tuyết Băng cũng đã có lỗi trước, chuyện này có thể cho qua đi. Bất quá ..." Nói tới đây, ánh mắt hắn đảo qua trên người Phất Lan Đức cùng đám sư phụ của Sử Lai Khắc học viện, "Các ngươi phải chứng minh cho ta thấy, các ngươi quả thật là nhân tài mới được."

Đứng bên cạnh Tuyết Tinh thân vương, Tuyết Băng lúc này vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Phất Lan Đức kìm nén lửa giận nói, "Được, Thân vương đại nhân hy vọng chúng ta chứng mình như thế nào?"

Tuyết Tinh thân vương lạnh nhạt cười, nói: "Rất đơn giản, các ngươi chỉ cần có khả năng kiên trì năm phút trong tay Độc Cô tiên sinh, bổn vương sẽ nhận tất cả mọi người, đãi ngộ một cách hào phóng. Nếu không được, cứ dựa theo lời các ngươi nói với Tuyết Băng ngày hôm qua, lập tức cút khỏi nơi đây cho ta,"

"Ngươi…" Đái Mộc Bạch giận tím mặt, định một bước xông lên, nhưng ngay lúc này, lão giả tóc xanh đứng bên cạnh Tuyết Tinh thân vương đột nhiên lặng lẽ mở mắt, ánh mắt dừng trên người Đái Mộc Bạch.

Khi hắn mở hai mắt, ngay lập tức, nhiệt độ trong Giáo uỷ đại sảnh phảng phất giảm xuống vài phần. Đó là một đôi mắt màu xanh biếc, ánh mắt không có một chút sinh khí nào cả, không chỉ toát ra là lạnh lẽo như băng, mà còn có cả sự lãnh khốc tà dị.

Đái Mộc Bạch kêu lên một tiếng đau đớn, toàn thân kịch liệt run rẩy, lặng yên không một tiếng động ngã xuống đất không nhúc nhích.

Một ngọn roi dài màu xanh nhanh như chớp xuất hiện, quấn quanh hông Đái Mộc Bạch, mạnh mẽ kéo hắn trở lại. Chính là Thiên Thanh đẳng Hồn đấu la Trí Lâm Tam Tịch xuất thủ.

"Thân vương điện hạ, ngài không nên quá đáng như vậy." Mộng Thần Ky tức giận nói.

Tuyết Tinh thân vương lạnh nhạt nói: "Ta quá đáng? Mộng Thần Ky thủ tịch, ngươi chớ quên, Học viện này thuộc về Hoàng thất, là người quản lý trực tiếp, ta có đủ tư cách quyết định mọi việc. Ngươi nếu như không phục, có thể đi tố cáo với bệ hạ, nhưng trước khi bệ hạ chưa miễn trừ chức vụ của ta, nơi này vẫn do ta định đoạt."

"Ngươi …" Mộng Thần Ky tức giận đến râu tóc đều dựng đứng lên, không nói nên lời.

Thanh quang lóng lánh chui vào trong cơ thể Đái Mộc Bạch. Bị bao vây trong màn thanh quang, Đái Mộc Bạch lúc này mới tỉnh, nhưng trong mắt lại lộ một sự sợ hãi, mờ mịt.

Một nháy mắt trước đó, hắn chỉ cảm giác được toàn thân lạnh giá, cái gì cũng không biết, đừng nói là công kích, căn bản là không có nửa cơ hội phản kháng.

Tuyết Tinh thân vương quay người sang bên phải, khi đối mặt với ba vị Giáo uỷ cùng với đám Sử Lai Khắc học viện thì thập phần cao ngạo, nhưng đối với lão già tóc xanh (lục phát lão giả) bên cạnh thì lại vô cùng cung kính, "Độc Cô tiên sinh, phiền ngài."

Lục phát lão giả ánh mắt nhàn nhạt nhìn về đám người Sử Lai Khắc học viện trước mặt, "Dùng thực lực bản thân để chứng minh, các ngươi lên cùng lúc đi." Vừa nói, một tầng lục quang mãnh liệt chợt từ trên thân người hắn phóng thích ra, ngay sau đó, một quầng sáng hình tròn từ dưới chân hắn chồi lên, nhưng thân thể hắn lại không xuất hiện chút biến hoá nào hết.

Vàng, vàng, tím, tím, đen, đen, đen, đen, đen. Tổng cộng chín hồn hoàn xuất hiện, hào quang chói mắt khiến cho cả Giáo uỷ đại sảnh cũng trở nên huyễn lệ hơn.

Sắc mặt đám người Sử Lai Khắc học viện thay đổi. Ba gã Giáo uỷ sắc mặt cũng thay đổi. Không ai ngờ được rằng lục phát lão giả lôi thôi luộm thuộm trước mặt lại là một trong những người mạnh nhất đại lục, Phong hào đấu la hồn lực hơn chín mươi cấp.

Đừng nói là đám người Sử Lai Khắc học viện, cho dù là ba vị hồn đấu la trên tám mươi cấp cũng không có một chút niềm tin có thể chống lại đối phương. Hồn đấu la và Phong hào đấu la, mặc dù chỉ là chênh lệch một bậc danh hiệu, nhưng thực lực căn bản là không thể so sánh cùng nhau.

Cấp bậc càng cao, mỗi một cấp giữa hai danh hiệu chênh lệch lại càng lớn. Mặc dù trên người lục phát lão giả kia, năm cái hồn hoàn sau đều là màu đen, nhưng ai cũng nhận ra chúng đều tiếp cận hồn hoàn mười vạn năm, mà cái hồn hoàn cuối cùng ước lượng có thể là chiến lợi phẩm có được từ hồn thú trên bảy vạn năm.

Từ hơi thở trên người lục phát lão giả, có thể cảm giác được hắn là một vị Phong hào đấu la thú vũ hồn, mà khi hắn phóng thích ra vũu hồn, thân thể không có chút biến hoá, càng thêm chứng tỏ hắn vô cùng khủng bố. Đối với trình độ khống chế vũ hồn tới mức này, e rằng chỉ có hồn sư Phong hào đấu la cấp bậc đứng đầu mới có thể làm được.

"Các hạ họ là Độc Cô, trên người toát ra mùi vị áp bức, nếu ta đoán không sai, các hạ có lẽ là Phong hào vì độc, Độc đấu la Độc Cô Bác tiền bối." Đại sư tiến lên từng bước, ngăn trở cơn giận dữ của vài vị sư phụ Sử Lai Khắc học viện, hướng tới lục phát lão giả nói.

"Ha ha ha ha." Lục phát lão giả cười một tiếng kì quái, "Không ngờ, có người lại có thể nhận ra ta, đúng, ta đúng là Độc Cô Bác. Đã biết tên của ta, các ngươi còn chưa chịu lăn đi sao?"

Sắc mặt đại sư vẫn bình tĩnh như trước, gật đầu không nghi ngờ nói, "Được, chúng ta lăn đi. Phất Lan Đức, chúng ta lăn đi thôi." Nói xong, một tay hắn kéo Phất Lan Đức hướng ra phía ngoài đi.

Ngay lúc đó Phất Lan Đức dùng sức giãy ra khỏi tay của đại sư, ánh mắt hắn phóng thích quang mang lạnh lùng, "Tiểu Cương, ta không thể để Sử Lai Khắc bị sỉ nhục."

Đại sư cả giận nói: "Ngươi không sợ chết, chẳng lẽ ngươi muốn mọi người cùng chết sao? Phong hào đấu la, là ngươi có khả năng chống lại sao? Nếu ngươi cũng là Phong hào đấu la, ngươi đã có thể tuỳ tiện khiến cho người ta phải lăn đi. Nhưng ngươi không phải, cho dù mấy lão già chúng ta không sợ chết, chẳng lẽ ngươi muốn cho bọn nhỏ cũng bị huỷ diệt hay sao? Độc Đấu La độc tuyệt thiên hạ. Ngươi cho rằng công kích của hắn chỉ nhắm vào một mình ngươi?"

Nói xong những lời này, đại sư mặt hướng ba vị Hồn đấu la Giáo uỷ, "Thực xin lỗi ba vị tiền bối. Việc ngày hôm nay đến đây thôi. Nhưng thịnh tình ba vị đã chiêu đãi, chúng ta sẽ vình viễn không quên. Sau này còn gặp lại."

"Chờ một chút." Mộng Thần Cơ trong mắt quang mang rực sáng, chăm chú nhìn chín hồn hoàn lóng lánh trên người Độc Đấu La. "Độc Cô Bác, để cho ba lão già chúng ta lính giáo độc của ngươi."

Thiên Tinh lô Hồn đấu la Bạch Bảo Sơn, Thiên Thanh đẳng Hồn đấu la Trí Lâm lần lượt đi ra đằng sau Mộng Thần Ky, ba người đồng thời phóng thích ra khí thế mạnh mẽ.

Mộng Thần Ky thân thể trở nên hư ảo, cả người hoá thành một đạo hư ảnh tối đen, một màn hắc vụ từ dưới chân mọc lên, hai vàng, ba tím, ba đen, tám hồn hoàn đồng thời phóng thích.

Từ hồn hoàn có thể nhìn ra chênh lệch giữa hai bên. Hồn hoàn thứ năm của Độc Đấu La Độc Cô Bác đã là cấp bậc vạn năm, trong khi hồn hoàn thứ năm của Mộng Thần Ky lại chỉ có một ngàn năm.

Thiên Tinh Lô hồn đấu la Bạch Bảo Sơn lòng bàn tay xuất hiện một cái lô kim quang rực rỡ, phía trên có tổng cộng bảy khối ngân tinh sáng lấp lánh, hồn hoàn có cùng phẩm chất giống với Mộng Thần Ky, hơi thở ngưng trọng toả trải rộng toàn thân.

Thiên Thanh đẳng hồn đấu la Trí Lâm trên ngươi chỉ xuất hiện một cây Thiên thanh đằng (dây thừng), nhưng sợi dây này màu sắc lại giống như phỉ thuý trong suốt, thanh khí nhàn nhạt từ trên người toả ra, tràn ngập toàn thân.

Lúc này, bên đám Sử Lai Khắc học viện, mọi người sắc mặt đều rất khó coi, nhưng ai cũng không chú ý tới, Tiểu Vũ đứng ở phía sau cùng lúc này đang kịch liệt thu liễm hơi thở bản thân, sắc mặt đã có vẻ hơi tái nhợt, không còn chút máu.

Tử lúc Tuyết Tinh thân vương ba người tiến vào nơi này, nàng đã bắt đầu làm như vạy, chỉ có điều vẫn không ai chú ý tới nàng mà thôi, hai mắt của nàng bất tri bất giác đã biến thành màu đỏ.

Ba vị hồn đấu la cùng một vị Phong hào đấu la giằng co, khiến cho không khí trong Giáo uỷ đại sảnh trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Ba vị Hồn đấu la hơi thở bảo vệ đám người Sư Lai Khắc học viện ở phía sau lưng, mà Độc Đấu La Độc Cô Bác tự nhiên ngăn chặn áp lực đập vào mặt Tuyết Tinh thân vương cùng vớ tứ hoàng tử Tuyết Băng, có thể thấy đại chiến hết sức căng thẳng.

Độc Cô Bác mặc dù thực lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng đối mặt với ba gã Hồn đấu la liên thủ, hắn cũng không dám đại ý, đôi mắt màu xanh biếc rốt cục toát ra vài phần ngưng trọng.

"Ba vị Giáo uỷ, các ngươi làm gì vậy?" Tuyết Tinh thân vương giọng nói tức giận, hắn lúc này trong lòng đã có chút hối hận. Ba vị Giáo uỷ này dù sao cũng đều hơn tám mươi cấp, là cường giả được Thiên Đấu đại đế coi trọng, nếu vạn nhất thật sự đánh nhau, xảy ra vấn đề gì hắn cũng không thể gánh nổi trách nhiệm.

"Tuyết Tinh thân vương, ngươi khư khư cố chấp, sau hôm nay, ba người bọn lão phu nhất định đến trước mặt bệ hạ tố cáo ngươi, để bệ hạ xử lý." Mộng Thần Ky thực sự nổi giận nói. Đám người Sử Lai Khắc học

viện đã để lại ấn tượng vô cùng tốt cho hắn, lại càng làm cho bọn hắn cực kỳ kinh hỷ là Đường Tam, mà lúc này sự hợp tác vô cùng có lợi đối với Thiên Đấu hoàng gia học viện lại đang biến thành bọt nước, hắn làm sao mà chịu nổi đây?

Nói về tuổi, vị Phong hào đấu la Độc Cô Bác kia cũng không lớn hơn hắn, lúc này vị Giáo uỷ thủ tịch đã thực sự nổi giận, bất chấp hậu quả. Đối với hắn mà nói, tình thế trước mắt đã không còn là chỉ của việc đám Sử Lai Khắc học viện lưu lại hay không, mà liên quan đến chuyện mặt mũi ba vị Hồn đấu la bọn họ. Đương nhiên, sự kinh diễm do Đường Tam lúc trước mang tới cũng có tác dụng xúc tác quan trọng.

"Bỏ đi" Phất Lan Đức trong lòng thầm than một tiếng, hai nắm chặt chợt buông ra, hai mắt dấu sau kính pha lê trở nên bình tĩnh lại, hướng ba vị Hồn đấu la hơi thi lễ, "Không ngờ, lần này đến đây, lại gây cho ba vị tiền bối phiền toái như vậy, Phất Lan Đức vô cùng hổ thẹn. Thiên Đấu hoàng gia học viện sẽ không lưu chúng ta lại, chúng ta sao có thể nhờ vả chứ? Cho dù qua ngày hôm nay, chỉ sợ cũng không thể có được sự an bình. Ba vị tiền bối, lần này tạm biệt, ngày khác Phất Lan Đức trở lại bái phỏng."

Phất Lan Đức sớm không phải còn tuổi trẻ xúc động, tự nhiên hiểu được đạo lý tay không dài hơn chân, vị Tuyết Tinh thân vương kia đã không che dấu thái độ thù địch, sau này chắc chắn sẽ còn gây ra nhiều phiền toái nữa. Thiên Đấu hoàng gia học viện mặc dù tốt, nhưng cuối cùng không phải là nơi có thể ở lâu dài được.

"Phất Lan Đức viện trưởng."Mộng Thần Ky kêu lên có chút lo lắng.

Phất Lan Đức không xoay người lại, dẫn đám người Sử Lai Khắc học viện bước nhanh ra phía ngoài. Khi Sử Lai Khắc thất quái đi ngang qua vị Tứ hoàng tử Tuyết Băng kia, rõ ràng thấy lại trong mắt hắn có chút hả hê, còn vị Tuyết Tinh thân vương thì đầu ngẩng lên cao, phảng phất như không nhìn thấy đoàn người Phất Lan Đức. Ba vị Hồn đấu la sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, hiển nhiên là đã phẫn nộ tới cực điểm, nhưng lúc này bọn họ có năng lực gì? Nơi này dù sao cũng thuộc về Thiên Đấu đế quốc hoàng thất.

Đúng lúc này, một cô gái xinh đẹp chạy từ bên ngoài vào, "Ông nội" vừa vào cửa nàng nhân tiện lao thẳng về phía người có chín cái hồn hoàn, Độc Cô Bác.

Lúc trước vẻ mặt còn âm lãnh, Độc Cô Bác gặp lại nàng, trê mặt thần sắc ngay lập tức trở nên nhu hoà, đem cô gái ôm vào trong lòng, cười ha ha, "Nhạn Nhạn, ân, rất tốt, thực lực của ngươi lại có tiến bộ."

Cô gái này Sử Lai Khắc thất quái đều biết, chính là lần trước ở Tác Thác thành đại đấu hồn tràng tiến hành đấu hồn với nhau, Hoàng đấu chiến đội khống chế hệ hồn sư, Độc Cô Nhạn.

Bọn họ thấy Độc Cô Nhạn nhào vào lòng ông nội, Độc Cô Nhạn tự nhiên cũng thấy được bọn họ, khi ánh mắt của nàng dừng trên người Đường Tam, sắc mặt rõ ràng biến đổi, ôm cổ Độc Cô Bác, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói vài câu gì đó.

Lúc trước, khi Tần Minh trở về, nhân tiện kể lại cho bọn chú nghe về tuổi của Sử Lai Khắc thất quái, nhằm kích thích thành viên của Hoàng đấu chiến đội tu luyện chăm chỉ hơn. Độc Cô Nhạn rất hỏi rất kỹ về Đường Tam, lần này nàng chạy đến đây chính là muốn chứng kiến bộ dáng của kẻ kiêu ngạo đã đánh bại mình, không ngờ lại gặp ông nội ở đây. Mà trong đám Sử Lai Khắc thất quái, Đường Tam mặc dù bình thương, nhưng dáng người cùng ánh mặt lại không thay đổi được, nàng liếc mắt một cái tự nhiên nhận ra ngay.

Khi Độc Cô Bác ngẩng đầu lên thì đám Sử Lai Khắc học viện đã đi ra khỏi Giáo uỷ đại sảnh, ánh mắt hắn dừng trên bóng lưng của Đường Tam một chút, môi khẽ nhúc nhích, tựa hồ nói với Độc Cô Nhạn cái gì đó. Độc Cô Nhạn trên mặt nhất thời hiện ra vẻ mỉm cười nũng nịu, lại chui vào trong lòng Độc Cô Bác.

"Ba vị Giáo uỷ, thực xin lỗi, ta nghĩ, ta cũng phải rời khỏi Học viện."

Người nói chính là Tần Minh, lúc này hắn trên mặt lộ vẻ bi phẫn thực sự, sư trưởng nhịn nhục, mà bản thân mình lại không có khả năng khuất nhục đối phương, đây là một chuyện vô cùng thống khổ, nhưng bất luận thế nào đi chăng nữa, hắn cũng không cho phép bản thân mình lưu lại. Bất luận nơi này có rất nhiều đãi ngộ, nhưng trong lòng hắn, vĩnh viễn không bao giờ có thể so sánh với nơi khởi điểm của hắn, Sử Lai Khắc học viện.

Ba vị Giáo uỷ đồng thời cả kinh, mà ngay cả vị Tuyết Tinh thân vương kia cũng giật mình. Địa vị của Tần Minh tại Hoàng gia học viện kỳ thật so với đám người Phất Lan Đức biết còn cao hơn rất nhiều. Có thể nói

chỉ thua ba vị giáo uỷ này. Dù sao, vị trí của hắn bây giờ, trong Vũ Hồn điện đều có ghi lại, là người trẻ tuổi nhất trong số những người đạt đến sáu mươi cấp, tuyệt đối là nhân tài hiếm có. Ba vị Giáo uỷ khẳng định khi đến sáu mươi tuổi Tần Minh có thể trở thành một vị Phong Hào đấu la.

Một vị Phong hào đấu la xuất hiện, đối với học viện có ý nghĩa trọng đại, cho dù là đối với cả Thiên đấu đê quốc mà nói, cũng cực kỳ quan trọng.

Giờ phút này, Tuyết Tinh thân vương trong lòng rốt cục cũng có chút hối hận, chau mày. Nhưng lúc này hắn tự nhiên không thể nói gì, nếu không chẳng phải là tự mình tát mình hay sao?

Mộng Thần Ky tiến về phía trước ngăn Tần Minh lại, "Tần lão sư, chuyện này có thể chờ chúng ta cẩn thận thương lượng lại rồi nói được không, chuyện hôm nay chúng ta nhất định phải tấu lên bệ hạ, nhờ bệ hạ chủ trì công đao."

Tần Minh lắc đầu, trong mắt toát ra vẻ kiên định, nhàn nhạt nói: "Nơi này là Thiên Đấu hoàng gia học viện, dù sao cũng thuộc về hoàng thất. Hoàng thất đã chán ghét ngươi của Sử Lai Khắc học viện chúng ta,Tần Minh này làm gì có mặt mũi lưu lại. Ba vị Giáo uỷ, hảo ý Tần Minh xin tâm lĩnh. Năm đó lúc đến Tần Minh cũng có một thân, hôm nay rời đi như cũ cũng một thân. Ba vị giáo uỷ bảo trọng, tình cảm chiếu cố những năm gần đây xin Tần Minh khắc trong tâm khảm, sẽ có ngày hồi báo. Cáo từ".

(khi đến một thân, khi đi một thân -> Lúc đến tay trắng, lúc đi tay trắng.)

Hắn không cho ba vị Giáo uỷ có cơ hội giữ lại, thúc dục hồn lực, thân hình chợt loé lên, chạy ra khỏi Giáo uỷ đại sảnh, đuổi theo đám người Sử Lai Khắc học viện.

Mộng Thần Ky dậm chân mạnh một cái, hướng về phía Tuyết Tinh thân vương giận dữ hét: "Thân vương điện hạ, ngươi hồ đồ hả. ngươi có biết những người vừa rồi là loại nhân tài như thế nào không? Ngươi, ngươi, ngươi…" Hắn đáp ứng với mọi người Sử Lai Khắc học viện không nói ra chuyện Đường Tam có được ngoại phụ hồn cốt, lúc này khí nóng dâng lên, hồn lực ba động một trận.

Tuyết Tinh thân vương lạnh nhạt nói: "Việc đã đến nước này rồi, nhiều lời vô ích. Ba vị nếu đã có ý tấu lên bệ hạ, ta cũng không thể nói gì nữa. Cáo từ." Nói xong hắn dẫn Tuyết Băng đi ra ngoài, nhưng lại không chào Độc Cô Bác.

Độc Cô Bác cũng không có vội vã rời đi, liếc mắt nhìn ba vị Giáo uỷ, "Một đám người đến không đạt đến tám mươi cấp, hồn sư như vậy thì có gì đáng giữ lại. Ba người các ngươi thực sự già rồi."

Mộng Thần Ky cả giận nói: "Ngươi thì biết cái gì. Cũng đúng, bọn họ quả thật chưa ai đạt đến cấp tám mươi, nhưng ngươi có biết tiềm lực của bọn chúng lớn đến mức nào không? Có lẽ chỉ hơn chục năm nữa thôi, trong những người đó sẽ xuất hiện Phong hào Đấu La. Tuyết Tinh thân vương hôm nay làm như vậy, là đã đem đế quốc đẩy xuống vực sâu rồi. Chẳng lẽ ngươi cho rằng việc ngày hôm nay không khiến bọn chúng ghi hận ư?"

Độc Cô Bác hừ một tiếng, "Việc đó vào ta không quan hệ gì cả. Nhạn Nhạn, gia gia phải đi, ngươi ở lại đây nhớ học hành cho tốt nhé."

Tuyết Tinh thân vương dẫn Tuyết Băng đi ra khỏi Giáo uỷ đại sảnh, sắc mặt rõ ràng trầm xuống. "Tuyết Băng, lần này ngươi cấp cho thúc thúc không ít phiền toái. Chuyện này có lẽ ba lão già kia sẽ không từ bỏ ý đồ."

Tuyết Băng cười bồi nói: "Thúc thúc, chuyện hôm nay thực sự đa tạ ngài. Ngài đã thấy đám người Sử Lai Khắc học viện, người nào cũng kiêu ngạo, nếu lưu bọn họ tại học viện, sớm muộn gì cũng gây ra chuyện thôi."

Tuyết Tinh thân vương lạnh nhạt nói: "Thôi bỏ đi, việc đã đến nước này nhiều lời vô ích. Ngươi nhớ kỹ nếu phụ hoàng có hỏi, ngươi phải nói bọn họ chủ động đánh ngươi. Nếu không phải vì không đại ca ngươi suy yếu thực lực, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi dễ dàng đắc tội với nhiều hồn sư như vậy sao? Tuyết Băng, ngươi cần phải cố gắng, bằng không, tương lai khi tranh vị, cho dù thúc thúc có muốn giúp ngươi, chỉ sợ cũng không giúp được. Ba vị Giáo uỷ kia ở trong lòng phụ hoàng ngươi chiếm phân lượng rất lớn, đáng tiếc, bọn họ lại là người của đại ca ngươi."

Nhìn một hồi nháo kịch, nhưng trong đó lại ẩn chứa bao nhiêu thâm ý, vị Tuyết Tinh thân vương này không giống như bề ngoài dễ xúc động chút nào.

Đoàn người Sử Lai Khắc học viện trong quá trình xuống núi không ai nói gì, Tần Minh rất nhanh đuổi kịp, cũng chỉ đi sau lưng Phất Lan Đức không nói một lời, nhưng từ sắc mặt của hắn có thể thấy tâm tình kém đến mức độ nào. Xuống núi, lại được chứng kiến tiểu hồ trong suốt dưới chân núi, chỉ là lúc này mọi người Sử Lai Khắc không ai có tâm tình thưởng thức phong cảnh.

"Viện trưởng, không bằng chúng ta gây dựng lại một cái Sử Lai Khắc học viện thật to đi" Mở miệng cính là Đái Mộc Bạch. Phất Lan Đức dừng chân, ngửa đầu nhìn trời, mặc dù hôm nay mặt trời thực nóng, nhưng lúc này trái tim hắn lại có chút lạnh lẽo.

Đái Mộc Bạch tiếp tục: "Ngài vẫn không chịu nhận tài trợ của đệ tử, ta có thể hiểu được, nhưng từ bây giờ trở đi, cho dù là còn một hơi thở, chúng ta cũng sẽ không thể quên được chuyện ngày hôm nay. Ngài yêm tâm, chúng ta sẽ không dùng tiền của gia đình để tài trợ học viện. Chúng ta là Sử Lai Khắc thất quái, tự nhiên phải làm vài việc giúp đỡ Sử Lai Khắc học viện. Chúng ta có thể đi tham gia đại đấu hồn tràng, với cấp bậc kim đấu hồn chiến đội của chúng ta bây giờ, tuyệt đối có thể cấp đủ thu nhập cho học viện, có thể giúp chúng ta mở rộng học viện hơn nữa. Một ngày nào đó, chúng ta phải khiến cho Thiên Đấu hoàng gia học viện phải hối hận vì việc ngày hôm nay."

Đái Mộc Bạch không nghi ngờ là lão Đại của Sử Lai Khắc thất quái, lời hắn vừa nói ra, sáu người còn lại đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Đại sư thở dài một tiếng, nâng tay vỗ lên bả vai Phất Lan Đức, "Phất Lan Đức, thực xin lỗi, chuyện này là ta không đúng."

Phất Lan Đức lắc lắc đầu, "Chuyện này không quan hệ đến ngươi, là chúng ta không may thôi. Không biết vì cái gì, ta bây giờ không có một chút tâm tình nào muốn tái lập học viện nữa. Có lẽ là bởi vì một vài năm nay thực sự quá mệt mỏi rồi."

Triệu Vô Cực hỏi: "Chúng ta bây giờ nên làm gì?"

Trữ Vinh Vinh nói: "Không bằng đến toà thành của nhà ta đi, nơi này cách Thất bảo lưu ly tông không xa lắm."

Phất Lan Đức lắc lắc đầu, "Thôi bỏ đi, ta rốt cuộc cũng chưa bao giờ nghĩ đến cảm giác sống nhờ vả vào người khác. Vinh Vinh, cảm ơn hảo ý của ngươi."

Trữ Vinh Vinh vội la lên: "Viện trưởng, ngài yên tâm, gia đình của ta tuyệt đối sẽ không giống như Thiên Đấu học viện, ngài cũng biết đấy, Thất bảo lưu ly tông chúng ta hoan nghênh mọi hồn sư, nếu có kẻ nào cả gan nói gì mọi người, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn. Không phải là Độc Đấu La sao, chờ ta trở về mời Kiếm thúc và Cốt thúc thúc ra mặt, đánh cho hắn răng rơi đầy đất."

Phất Lan Đức ánh mắt dần dần ngưng tụ, hắn biết bây giờ quyết định của mình không chỉ liên quan đến bản thân, mà còn quan hệ đế mấy vị sư phụ cùng với đám nhỏ Sử Lai Khắc học viện này nữa. Ổn định tâm tình, hắn lại xuất hiện khí thế của một vị Viện trưởng, "Như vậy đi, chúng ta đường xa mà đến, trước tiên vào Thiên Đấu đế quốc thủ đô nghỉ ngơi một chút, hành động cho bước tiếp theo là gì, sau khi chúng ta thương lượng mới quyết định được."

Đúng lúc này, Tần Minh đột nhiên tiến lên từng bước, phốc một tiếng quỳ rạp xuống trước mặt đám người Phất Lan Đức, "Viện trưởng, là ta không tốt, ngài trách phạt ta đi."

Phất Lan Đức vội vàng nâng hắn dậy, "Tần Minh, ngươi làm cái gì thế Ta như thế nào lại không biết trái tim ngươi đối với Sử Lai Khắc học viện như thế nào? Ngươi có thể đi theo chúng ta, điều đó đủ để chứng minh ngươi vẫn luôn đặt Sử Lai Khắc học viện ở vị trí quan trọng nhất, như vậy là quá đủ rồi. Nếu nói xin lỗi, phải là ta mới đúng, là chúng ta đã phá huỷ tiền đồ của ngươi."

Tần Minh cười khổ một tiếng, "Tiền đồ? Nếu không có lúc trước được các sư phụ dạy dỗ, ta làm sao có tiền đồ? Ta có chân, có tay, chẳng lẽ ly khai Thiên Đấu học viện lại không thể tự sinh tồn hay sao? Để ta dẫn mọi người vào Thiên đấu thành. Vừa rồi Đái học đệ nói rất đúng, ta rất đồng ý. Ta nghĩ nên lập một Sử Lai Khắc học viện mới đi, viện trưởng, Sử Lai Khắc học viện vĩnh viễn đều là nhà của chúng ta, không ai

trong chúng ta hy vọng chứng kiến nó chấm dứt như vậy cả. Nếu ngài thực sự cảm thấy mệt mỏi, chúng ta có thể giúp đỡ ngài chống đỡ gầy dựng lại Học viện."

Phất Lan Đức gật gật đầu, nhìn vài vị sư phụ khác, "Đi thôi, chung ta tới Thiên Đấu thành kiếm nơi dừng chân đã."

Từ Thiên Đấu hoàng gia học viện đến Thiên Đấu thành quả thật rất gần, đoàn người mang theo tâm trạng buồn bực đi một lúc đã tới thủ đô của Thiên Đấu đế quốc.

Xa xa, đã có thể nhìn thấy cờ xí bay phất phới trên đầu thành, Thiên Đấu thành là một trong hai toà thành thị có quy mô, kích thước lớn nhất và cũng phồng hoa nhất trên đại lúc. Tường thành cao tới trăm thước, toàn bộ là do đá hoa cương cứng rắn tạo thành. Phía trên và phía dưới tường thành, binh lính tuần tra canh gác, người nào cũng một thân khôi giáp, tay cầm trường mâu, từ trên người có thể nhìn thấy sát khí tinh hãn toát ra.

---

62. Chương 61: Hoàng Kim Thiết Tam Giác Đích Tối Hậu Nhất Giác - Một Giác Cuối Cùng Của Hoàng Kim Thiết Tam Giác

Sử Lai Khắc học viện một hàng người đến bên ngoài cửa thành, ngay khi mọi người chuẩn bị tiến vào trong thành thì thấy trên bảng thông báo lớn ở cổng thành có dán thông báo thật lớn.

"Kính mời. Lam Phách cao cấp hồn sư học viện, do mở rộng ra, hiện tại muốn tuyển nhân viên, mười Hồn tôn đã ngoài bốn mươi cấp, hồn lực càng cao càng được ưu tiên, một khi được tuyển, đãi ngộ không cần phải lo nghĩ."

Đọc được ti tức này, Phất Lan Đức có chút kinh ngạc, "Tại sao quảng cáo của học viện lại có thể dán ở thông báo trên cửa thành thế này? Việc này tốn không ít tiền a!" Tâm tình khôi phục, một chút bản sắc lại thể hiện ra.

Tần Minh đối với tình huống ở thủ đô của Thiên Đấu đế quốc này vô cùng quen thuộc, vội vàng nói: "Có thể mở cao cấp hồn sư học viện trong Thiên Đấu thành này nhất định phải có bối cảnh. Mà bối cảnh đằng sau Lam Phách học viện này là cái gì ta mặc dù không biết, nhưng trong lần toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện đại tái trước,trong khi tham gia hình thức thi đấu vòng tròn tại thủ đô Thiên Đấu thành, Thiên Đấu hoàng gia học viện tham gia hai đội, còn bọn họ tham gia một đội, bất quá, năm nay đám đệ tử đó của Lam Phách học viện đều đã tốt nghiệp hết, mà Hoàng đấu chiến đội của Thiên Đấu học viện năm nay thực lực mạnh hơn rất nhiều so với đội tham gia cao cấp hồn sư học viện đại tái năm ngoái, e rằng lần này bọn họ không có cơ hội gì."

Phất Lan Đức nói: "Lam Phách học viện này có quy mô, kích cỡ như thế nào?"

Tần Minh nói: "Ước chừng bằng một phần ba Thiên Đấu hoàng gia học viện. Quy mô kích thước mặc dù nhỏ hơn một chút, nhưng bọn họ mở ở bên trong Thiên Đấu thành, phí tổn so với Thiên Đấu hoàng gia học viện cũng không thấp hơn mấy, chỉ có điều không có bối cảnh hoàng thất mà thôi. Nghe nói giáo học tại học viện này phi thường nghiêm cẩn (nghiêm khắc + cẩn thận), hơn nữa lại có một đặc điểm, chỉ thu bình dân đệ tử, cự tuyệt toàn bộ quý tộc, nếu nói không có bối cảnh, quyết không có khả năng trụ vững bên trong Thiên Đấu thành đâu."

Phất Lan Đức trong mắt toát ra một tia trả thủ khoái ý, "Ai nói Lam Phách học viện tham gia đại tái lần này không thể so với Thiên Đấu Hoàng gia học viện. Bọn họ có thể, sẽ rất nhanh thôi."

Tần Minh sững sở, "Viện trưởng, ngài muốn nói…"

Phất Lan Đức thở dài một tiếng, nói: "Vừa rồi trên đường đi ta đã suy nghĩ rất kỹ. Sử Lai Khắc học viện của chúng ta vốn không có tư cách là cao cấp hồn sư học viện. Muốn khôi phục dễ dàng, thì phải xử lý nhiều vấn đề lắm, mà ta thì đã già rồi, không thể để các lão huynh đệ vì lý tưởng mờ mịt hư vô của ta mà phải chịu khổ. Lam Phách học viện, không sai, chúng ta đi xem thử, huống chi, mối nhục hôm nay mà không

báo, tuyệt không phải là phong cách của Phất Lan Đức ta. Các ngươi thấy thế nào?" Câu cuối cùng hắn hướng sang đám sư phụ cùng Sử Lai Khắc thất quái nói.

Triệu Vô Cực a a cười, nói: "Ngươi là lão Đại, ngươi tác chủ là được rồi, còn hỏi chúng ta làm j."

Sư Lai Khắc thất quái đồng thanh há miệng nói: "Viện trưởng toàn quyền tác chủ."

Phất Lan Đức mỉm cười nói, "Nơi này nếu không được, chúng ta sẽ trở về khôi phục học viện, đi thôi, trước tiên đi xem rồi nói sau." Không ai để ý, lúc này sâu trong đáy mắt Phất Lan Đức toát ra một tia quang mang giảo hoạt. (Thằng cha này thù dai wớ, trả thù lại đại sư đấy >"<)

Dựa theo địa chỉ có ghi trên thông báo, mọi người tiến vào trong Thiên Đấu thành, không cần phải hỏi, có Tần Minh dẫn đường, bọn họ chuyên qua nhiều con đường, rất nhanh tìm đến được nơi cần đến.

Bên trong Thiên Đấu thành cực kỳ phồn hoa, tất cả các ngã tư đường đều là đá xanh lát phẳng, mỗi một cái ngã tư đường đều là những con đường rộng lớn như Tác Thác thành, cả toà thành thị quy mô kích thước chỉ có thể dùng từ hoành tráng để hình dung.

Cửa vào Lam Phách học viện nhìn qua không khác nhiều so với cửa thành Thiên Đấu thành, mặc dù đơn giản hơn rất nhiều, nhưng cánh cửa quả thật cao mười thước, bạch ngọc điêu ở cửa ra vào mặc dù nói là không hoa lệ hơn, nhưng rất có khí thế, phía trên cánh cửa có tám chữ vàng to: Lam Phách cao cấp hồn sư học viện

Vừa đến cửa Lam Phách học viện, Tần Minh ngay lập tức tìm được cửa tiếp đón, phía trên ghi Phòng báo danh tuyển dụng.

"Các ngươi đều đến báo danh tuyển dụng làm sư phụ ở học viện đấy ư?" Phụ trách tiếp đãi là một gã hồn sư trung niên nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, nghi vấn của hắn chủ yếu nhằm vào Sử Lai Khắc thất quái, dù sao, mấy đứa nhỏ này cũng mới chỉ hơn mười tuổi.

Phất Lan Đức nói: "Không, báo danh là chúng ta, mấy đứa nhỏ này là đệ tử của chúng ta, nếu chúng ta có thể ở được tuyển dụng, hy vọng đệ tử của chúng ta cũng có thể được vào học viện."

Tiếp đãi sư phụ nói: "Đệ tử nhập học cũng phải trải qua khảo hạch, như vậy đi, các vị trước tiên trắc thí hồn sư trước, nếu các ngươi có thể trở thành học viện sư phụ, ta nghĩ, đệ tử của các ngươi cũng có thể thông qua tiến cử vào học trong học viện, dù sao, bây giờ cũng trải qua kì báo danh học viên mới, hơn nữa, đệ tử của các ngươi còn hơi nhỏ."

Bình thường mà nói, cao cấp hồn sư học viện cho dù có hồn sư xuất sắc cũng ít nhất là mười sáu tuổi đến mười tám tuổi mới có thể tiến vào, chủ yếu là hai mươi tuổi. Bọn Đường Tam nhìn qua như thế nào cũng không giống bộ dáng mười tám tuổi.

"Trắc thì không có vấn đề gì, tiến hành ở nơi nào?"

Tiếp đãi sư phụ ở chỗ này cũng đã vài ngày, số lượng hồn sư đến báo danh rất ít, dù sao, đến học viện làm sư phụ, đãi ngộ như thế nào cũng không thể so sánh với y phụ mọi người tộc. Đó mới là hướng đi tốt nhất cho hồn sư cao cấp. Mà ít nhất bảy người trước mắt đến báo danh làm sư phụ, hắn làm sao dám sơ xuất, vội vàng nói: "Ta đưa mọi người đi tham gia trắc thí."

Đi vào bên trong Lam Phách học viện, cảm giác so với Thiên Đấu hoàng gia học viện khác nhua không nhỏ. Nơi này mặc dù không có cảnh sắc đẹp như Thiên Đấu Hoàng gia học viện nằm trên núi, nhưng tất cả mọi thứ đều gây cho người khác một loại cảm giác phi thường khí thế. Con đường mở rộng, trải dài vào bên trong, hai bên đường là rừng cây. Cuối đường có thể thấy một toà thao tràng lớn đường kính hơn hai trăm thước, vây quanh bởi một loạt toà kiến trúc ba tầng. Tiếp đãi sư phụ lần lượt giới thiệu với mọi người, các toà nhà ba tầng này là lớp học, túc xá cũng như nơi tu luyện của học viện. Nếu nói Thiên Đấu hoàng gia học viện kiến tạo như một đỉnh núi, thì Lam Phách học viện này kiến tạo ở giữa trung tâm rừng râm, bởi vì phạm vi còn lại xung quanh các toà nhà đều là rừng rậm. Nghe nói, đây là mảnh thực vật lớn nhất nằm bên trong Thiên Đấu thành. Có thể sở hữu một mảnh rừng rậm như vậy, đúng như câu Tần Minh nói, kẻ nào dám bảo Lam Phách học viện không có bối cảnh đây?

Tiếp đãi sư phụ tiếp tục mang mọi người đến một toà kiến trúc có đỉnh nhọn, nhìn qua có lẽ chắc chắn nhất trong tất cả kiến trúc bên trong học viện. Đi vào bên trong, một đại sảnh trống trải, không có ngăn cách các phòng, ánh sáng từ cửa sổ bốn phía chiếu vào trong phòng, khiến cho không gian nơi này sáng ngời, trên mặt đất là hoa cương nham thạch, vách tường được sơn trắng, tịnh không được trang trí gì cả.

Tiếp đãi sư phụ để mọi người ở chỗ này đợi, còn mình rời đi, không lâu sau, có ba gã hồn sư từ bên ngoài đi vào. Ba người này đều khoảng bốn mươi tuổi, hình dáng, tướng mạo bình thường, tịnh không có điểm nào khác thường, chỉ là, trên mặt bọn họ đều hiện lên sắc thái nghiêm cẩn giống nhau. Ba người đi đến bên trong đại sảnh thì dừng chân, người đi đầu nói: "Các vị tham gia khảo hạch hồn sư bước lên trước tiến hành bình trắc. Vị nào lên trước?"

Ánh mặt mọi người đều nhìn về phía Phất Lan Đức. Phất Lan Đức mỉm cười, hướng Tần Minh phất tay, nói: "Tiểu Minh, ngươi trước tiên."

Tần Minh gật gật đầu, bước lên phía trước, hướng ba gã hồn sư hỏi: "Xin hỏi, tiến hành bình trắc như thế nào?"

Gã hồn sư vừa nói chuyện trước đó trả lời: "Thỉnh các hạ phóng xuất toàn bộ vũ hồn, chỉ cần vượt qua bốn mươi cấp, sẽ cùng ba người chúng ta giao thủ, có thể kiên trì trong mười phút là hợp cách."

Cấp bậc hồn sư tất nhiên là quan trọng nhất, chỉ cần đem vũ hồn phóng thích, cấp bậc nào, thuộc tính nào của hồn sư cũng được thể hiện ra hết, cho nên việc giao thủ còn lại là để kiểm tra kinh nghiệm thực chiến, dù sao, là một sư phụ, nếu không có kinh nghiệm thực chiến phong phú, hiển nhiên không thể được nhận.

"Hảo" Tần Minh hôm nay bởi vì chuyện xảy ra ở Thiên Đấu hoàng gia học viện vốn đã hết sức kiềm chế, lúc này không còn thu liễm hơi thở của bản thân, trực tiếp phóng thích ra vũ hồn của mình.

Trong phút chốc, không khí bên trong đại sảnh tựa hồ bắt đầu trở nên ngưng trọng, đứng đối diện với Tần Minh, thân thể ba gã sư phụ của Lam Phách học viện đồng thời lắc lư, trên mặt không khỏi toát ra vẻ hoảng sợ.

Ba vị sư phụ phụ trách bình trắc này đều là hồn sư cấp bậc hồn vương năm mươi cấp, vũ hồn của đối phương vừa mới phóng thích, chỉ riêng khí thế đã áp bách bọn họ xuất hiện phản ứng, điều này chỉ có thể chứng minh, vị hồn sư trẻ tuổi trước mắt so với bọn họ cường đại hơn rất nhiều.

Ngay sau đó, trên người Tần Minh bốc lên một đám lửa màu vàng, theo tiếng gầm nhẹ của hắn, quần áo trên cơ thể chợt bành trướng, khiến cho ngoại y màu xanh vốn rộng thùng thình bị bó chặt, hai tròng mắt đồng thời biến thành màu vàng, tổng cộng sáu cái hồn hoàn từ dưới chân bay ra, hai vàng, ba tím, một đen. Mặc dù chưa được xem là tổ hợp hoàn mỹ nhất, nhưng sáu cái hồn hoàn đồng thời xuất hiện, cũng gây cho ba vị sư phụ của Lam Phách học viện trước mặt rung động thật lớn.

"Sáu mươi hai cấp, Liệt Hoả Thương Lang, chiến hồn đế, Tần Minh, cường công hệ."

Là vũ hồn, Lang bình thường đều xuất hiện thuộc tính hàn, nhưng loại vũ hồn của Tần Minh xuất hiện lại là hoả thuộc tính, thuộc về loại biến dị cực kỳ hiếm thấy. Đúng như câu nói nổi tiếng của Phất Lan Đức, Sử Lai Khắc học viện chỉ thu quái vật, nếu Tần Minh không phải là quái vật, lúc trước làm sao hắn có thể vào học trong Sử Lai Khắc học viện đây?

Sáu mươi hai cấp? Ba vị trắc thí hồn sư từ trên ngọn lửa nóng màu vàng nóng rực trên người Tần Minh ở trước mặt không khỏi đồng thời lui về phía sau hai bước, tránh khỏi mũi nhọn.

Tần Minh giơ tay phải lên, làm một động tác thủ thế, "Vị nào chỉ giáo đây?"

Chỉ giáo? Có thể chỉ giáo a? Năm mươi cấp đối mặt với sáu mươi cấp cường công hệ chiến hồn sư, lại sở hữu vũ hồn biến dị, còn cần phải chỉ giáo ư?

"Ách, việc này, .. không cần tiến hành thực chiến bình trắc. Học viện quy định, hồn sư vượt qua sáu mươi cấp, không cần tham gia trắc thí phần tiếp theo." Vị hồn sư cầm đầu việc phụ trách bình trắc của Lam Phách học viện âm thầm toát mồ hôi, thầm nghĩ, hôm nay

Tần Minh thu hồi vũ hồn của mình, khí thế biến mất, mọi thứ lại trở lại bình thường.

Gã đứng bên trái trong ba gã bình trắc sư phụ của Lam Phách học viện không nhịn được hỏi: "Có thể mạo muội hỏi một câu, ngài năm nay bao nhiêu tuổi?"

Tần Minh lạnh nhạt trả lời: "Ba mươi tư."

Con số đơn giản này vừa xuất ra, Tần Minh ngay lập tức đón nhận ba cặp mắt trừng trừng nhìn vào bản thân. Ba mươi tư tuổi, sáu mươi hai cấp, đây là khái niệm gì? Đừng nói nhìn thấy, bọn họ ngay cả nghe cũng không thấy qua.

Phất Lan Đức noi: "Nếu ngoài sáu mươi cấp không cần bình trắc phần sau, vậy chúng ta cũng không cần lãng phí thời gian nữa. Các huynh đệ, khai hồn hoàn."

Ngoại trừ đại sư ra, năm vị sư phụ của Sử Lai Khắc học viện đồng thời mở ra vũ hồn đủ để khiến hồn sư binh thường phải ngước nhìn của bọn họ. Trong phút chốc, hai gã Hồn đế, ba gã Hồn thánh, một loạt ba mươi mốt cái hồn hoàn đồng thời xuất hiện trước mặt các vị sư phụ phụ trách bình trắc của Lam Phách học viện.

"Sáu mươi ba cấp, Long Văn Côn, khí Hồn đế, Lí Úc Tùng, Cường công hệ."

"Sáu mươi sáu cấp, Tính La Kì, khí Hồn đế, Lô Kì Bân, Khống chế hệ."

"Bảy mươi mốt cấp, Đường Đậu, khí Hồn thánh, Thiệu Hâm, Thực vật hệ."

"Bảy mươi sáu cấp, Đại Lực Kim Cương Hùng, chiến Hồn thánh, Triệu Vô Cực, Cường công hệ."

"Bảy mươi tám cấp, Miêu Ưng, Chiến hồn thánh, Phất Lan Đức, Mẫn công hệ."

Từ yếu đến mạnh, Sử Lai Khắc học viện bao gồm cả hai gã viện trưởng trong năm vị, trước sau báo ra danh tính cùng thực lực của mình.

Ba gã sư phụ phụ trách bình trắc lúc này đã hoàn toàn ngốc trệ. Tổng cộng chỗ này có bảy gã hồn sư xin được tuyển làm sư phụ, ngoại trừ một người chưa hiển lộ thực lực ra, sáu người còn lại đều là cường giả ngoài sáu mươi cấp, số lượng hồn hoàn khiến cho bọn họ hoa cả mắt. Nếu không phải đám Phất Lan Đức đã khống chế không cho hồn lực bản thân phóng thích quá nhiều, có lẽ lúc này ba vị sư phụ của Lam Phách học viện cũng không thể đứng vững.

"Có thể chứ?" Âm thanh Phất Lan Đức vang lên mang theo một chút chấn động hồn lực, khiến cho ba gã hồn sư bừng tỉnh.

"A, đương nhiên có thể. Các vị tiền bối, thỉnh thu vũ hồn đã." Ba người rõ ràng bắt đầu trở nên cũng kính hơn.

Đường Tam đứng trong đám Sử Lai Khắc thất quái, nhìn một màn trước mắt trong lòng thầm nghĩ, ở thế giới này, quả nhiên hoàn toàn là nói chuyện bằng thực lực. Lúc trước, tại Thiên Đấu hoàng gia học viện, Phong Hào đấu la vừa xuất hiện, đã áp chế khiến các vị sư phụ Sử Lai Khắc học viện không có biện pháp, cho dù là Phất Lan Đức viện trưởng cũng phải kiềm chế không ra tay. Mà bây giờ, sự cường đại của các vị sư phụ Sử Lai Khắc học viện cũng khiến cho Lam Phách học viện khiếp sợ, thực lực quả nhiên là điều quan trọng nhất.

Hít một hơi thật sâu, vị sư phụ cầm đầu Lam Phách học viện cũng kính nói: "Tại hạ Âm Thư, năm mươi tư cấp, cường công hệ, chiến hồn sư. Cấp bậc của các vị tiền bối ta không có gì để bình luận. Các vị thấy thế nào nếu ta đưa các vị đến gặp viện trưởng. đãi ngộ của các vị do nàng định đoạt."

Tất cả đều là hồn sư ngoài sáu mươi cấp, bình trắc đã không còn ý nghĩa gì nữa, lưu đối phương lại mới là việc quan trọng nhất. Vị sư phụ tên Âm Thư này có thể giữ vị trí quan trọng này, hiển nhiên là người thông minh, lập tức nghĩ đến việc trước tiên thể hiện thành ý của Lam Phách học viện đối với những vị hồn sư cường đại này.

"Cứ như vậy đi." Phất Lan Đức mỉm cười. Tâm tình của các vị sư phụ Sử Lai Khắc học viện cũng tốt hơn rất nhiều. Dù sao được người khác tôn kính so với bị người khác khinh miệt cũng tốt hơn rất nhiều, mặc dù nơi này hoàn cảnh không bằng Thiên Đấu hoàng gia học viện nhưng cũng có ưu điểm của nó.

Âm Thư dẫn đầu ba vị sư phụ Lam Phách học viện đi ra khỏi toà kiến trúc đỉnh nhọn, theo con đường nhỏ bên cạnh trực tiếp hướng về phía đằng sau học viện, nhanh chóng ra khỏi khu nhà dành cho sư phụ tiến vào sâu bên trong rừng rậm.

Đại sư nghi hoặc hỏi: "Viện trưởng của các ngươi không ở trong khu túc xá dành cho sư phụ hay sao?"

Âm Thư trả lời: "Viện trưởng bình thường không có mặt trong học viện, nàng tương đối thích an tĩnh, một mình ở trong rừng. Việc bình thường của học viện đều do các vị sư phụ tự giải quyết, chỉ có đại sự mới phiền đến viện trưởng."

Nhắc tới viện trưởng, trong mắt vị Âm Thư này xuất hiện sự tôn kính xuất phát từ nội tâm.

"Nguyên lai là như vậy." Đại sư cũng không hỏi gì nhiều, nhưng không biết tại sao, trong lòng hắn thuỷ chung xuất hiện một cảm giác bất an.

Đi chừng mười phút, mọi người đang tận hưởng không khí thanh tân của rừng rậm, thì đột nhiên, một tiếng ca lãng đãng như khói thoảng từ phía trước bỗng truyền đến.

Tiếng ca uyển chuyển đập vào thích nhĩ, u oán triền miên, giống như nỉ non giống như oán thán, khiến cho cảm thấy một trận buồn. Giai điệu cũng vậy, vô cùng nhu mỹ.

"Ban đêm khó ngủ, dùng gì để mê say.

Tâm tình quá nhiều, làm sao để đối mặt.

Không phải không muốn người bồi tiếp

Nhưng có một số việc người không thể nào hiểu được.

Bỏ đi phòng bị, cô đơn bám theo.

Ta muốn một không gian của chính mình.

Tưởng tượng về tương lai giữa chúng ta.

Nếu tình yêu không đẹp như chúng ta nghĩ.

Vậy tất cả hãy để cho ta mang theo

Trái tim ta muốn một chút hỗn loạn

Nếu ngươi hiểu được hãy để ta đi

Tâm ta bấn loạn chẳng dám yêu nhiều

Ta muốn khóc nhưng không thể nào khóc được

Tâm ta rối bời không sao hiểu

Ông trời tại sao quên mất ta

Tâm ta loạn vì sợ tình phản bội

Muốn khóc là ta một tiểu hài bị lạc

Một tiểu hài bị lạc."

Tiếng ca dần biến mất trong yên lặng, đi phía trước là Phất Lan Đức và đại sư đều đã dừng bước.Lúc này Phất Lan Đức thần sắc nhìn qua có chút quái dị, còn đại sư thì lệ rơi đầy mặt.Thanh âm du dương của một nữ tử chậm rãi truyền đến: "Đây là bài hát đầu tiên ngươi viết cho ta.Tiểu Cương.Ngươi biết không?Tâm ta đang rối bời.Ngươi đến cùng là ở nơi nào?"

Thấy bộ dáng kỳ quái của Phất Lan Đức và Đại Sư, mọi người không khỏi ngạc nhiên mà dừng lại.Đột nhiên đại sư xoay mạnh người, hướng lại phía đường cũ mà chạy đi, lại bị Phất Lan Đức tóm được một bên vai.

Phất Lan Đức khẽ quát: "Tiểu Cương, ngươi còn muốn trốn chạy đến khi nào?Lam phách học viện, Lam Phách học viện, Lam Điện Phách Vương Long, ta nên nghĩ đến sớm hơn."

Phất Lan Đức tỏ vẻ bất đắc dĩ, "Ta sao biết được nàng lại ở nơi đây.Đây có lẽ là trùng hợp mà thôi.Đi thôi"

Đại sư ánh mắt nghiêm trọng, cố giãy dụa thoát ra.Nội tâm hắn lúc này trở nên vô cùng thống khổ, nỗi thống khổ tuyệt không nhỏ hơn so với lúc Đường Tam hấp thu hồn hoàn của Nhân Diện Ma Chu.Trốn tránh suốt hai mươi năm nay, hôm nay rốt cục lại đối mặt, nhưng tại đây dưới tình huống trong lòng không hề có sự chuẩn bị, đó là một loại cảm giác như thế nào!

Tay Phất Lan Đức kiên định nắm chặt bả vai đại sư, trong lòng hắn đã có chút bi thương, Long muội, ta bắt hắn mang đến cho ngươi đây.Lúc này, ngươi nói cho dù thế nào cũng phải bắt được hắn, không thể để cho hắn lại đi được nữa.

Bản thân đại sư cũng đoán được, Phất Lan Đức quả thật là biết nàng ấy đang ở Lam Phách học viện.Lúc trước lựa chọn đến Thiên Đấu hoàng gia học viện,một bộ phận nguyên nhân trong đó chính là vì nàng ở trong Thiên Đấu thành.Lúc trước trong ba người,phải thừa nhận rằng Phất Lan Đức chưa bao giờ quên, hắn cũng đã nghĩ thông suốt,nếu lần này làm phiền đại sư một chút, cũng là một lần nữa tác hợp cho hai người họ,Cái nhìn của thế tục liệu có quan trọng hay không?

Trong những người khác, ngoại trừ Triệu Vô Cực quen thuộc nhất cùng đại sư thân cận nhất, ngoài ra Đường Tam có thể đoán được chút ít, hầu như không rõ là đang xảy ra chuyện gì, cũng chỉ có thể mờ mịt theo phía sau, hướng một nơi nào đó đi tới.

Tiếp tục hướng về phía trước vài trăm thước, rừng cây càng trở nên rậm rạp. lộ ra một tấm bia lớn, mặt trước có khắc hàng chữ: "Học viện trọng địa, xin đừng tiến vào."

Đi qua một cây đại thụ, cảnh sắc trước mặt hòan toàn biến đổi.Đó là một hồ nước nhỏ,chiều rộng mặt hồ không quá năm mươi thước mà thôi.Một dòng suối nhỏ rộng chừng ba thước từ bên kia rừng nhẹ nhàng len lỏi chảy vào trong hồ, và sau đó chảy ngược lại.Nước trong hồ có thể được xem như là luôn được lưu chuyển không ngừng.

Bên cạnh hồ,có một căn nhà tranh đơn sơ, chỉ gồm những tấm gỗ cùng với cỏ tranh tạo thành, hoàn toàn hòa vào quang cảnh chung quanh thành một thể.Xung quanh căn nhà tranh, có một vòng ly ba(ly ba= cái hàng rào),bên trong ly ba có trồng rất nhiều loài hoa và cây cỏ đua nở, tỏa hương ngào ngạt, vô cùng xinh đẹp.

Ở giữa những hàng cây và khóm hoa nọ, một nữ tử đang đứng đó,tay cầm bình tưới,đang tưới cho những cái cây này.Có lẽ bởi vì nghe được tiếng bước chân,ánh mắt nàng bất giác hướng về phía đoàn người Sử Lai Khắc học viện đang đi tới.Tựa hồ vì sự yên lặng nơi đây bị quấy nhiễu mà nhíu mày bất mãn.

Nhưng là,ánh mắt nàng lướt qua ba gã Lam Phách học viện hồn sư dẫn đường phía trước, rơi vào Phất Lan Đức cùng đại sư ở phía sau thì, cả thân thể trong nháy mắt trở nên cứng đờ, tay buông rơi chiếc bình tưới, phát ra một tiếng "Phanh".Mặc cho nước chảy ra, nàng lúc này lại như hoàn toàn quên mất.

Đó là một mỹ phụ nhìn qua chỉ hơn ba mươi tuổi, một thân thanh sắc bố quần giản dị nhưng lại khó giấu được phong tư yêu kiều, chiếc khăn vải màu xanh trên đầu bay phất phơ, khuôn mặt có chút tái nhợt.Ngũ quan lay động lòng người, hàng lông mày như vẽ, đôi mắt to màu đen giờ tuy đã trở nên ngốc trệ, nhưng cũng rất có thần.Dưới lớp áo vải không giấu được thân thể phong loan điệp chướng,ba đào mãnh liệt,phong tư thành thục,tuyệt không phải cô gái bình thường nào cũng có thể so sánh.

Âm Thư và ba gã hồn sư của Lam Phách học viện từ trong lời đối đáp của Phất Lan Đức cùng đại sư,cũng đã đoán được hai người họ hẳn là có quen biết viện trưởng.Lúc này lại như trước án chiếu lễ số, rất nhanh tiến lên vài bước, đi ra ngoài ly ba. Âm thư cung kính hướng tới vị mỹ phụ đứng đằng sau ly ba nói: "Viện trưởng, mấy vị hồn sư tân ứng sinh vừa mới tới, trong đó có sáu người thực lực đã vượt quá sáu mươi cấp hồn lực, chúng ta vô pháp tác chủ, mời người đứng ra định đoạt."

Thân ảnh chợt lóe,mỹ phụ vốn ở bên ngoài ly ba,Sử Lai Khắc thất quái cũng không thấy rõ ràng được nàng làm thế nào từ trong đi ra.Mấy vị sư phụ cũng đồng thời chấn kinh.Từ một điểm nhỏ cho thấy,nữ tử này đơn giản chỉ dùng một động tác,cũng có thể biết được thực lực cường đại của nàng ta.

"Tiểu, Tiểu Cương, thật là ngươi sao?Ta không phải là đang nằm mơ chứ?"Thanh âm nhu mỹ liên tiếp hỏi tới hai lần, thanh âm nàng lúc này cũng kịch liệt run rẩy,nước mắt không chịu khống chế đã chảy xuống

khuôn mặt đã tái nhợt.Toàn thân lâm vào trạng thái vô cùng kích động.

Đôi mắt đại sư đỏ bừng nhìn người làm hắn triêu tư mộ tưởng, hắn cũng từng hết lần này tới lần khác không dám gặp lại nữ tử này. Môi run rẩy nhưng một lúc lâu cũng không nói ra được một câu chữ nào.

Phất Lan Đức thở dài một tiếng, "Chúng ta Hoàng Kim thiết tam giác, rốt cục hôm nay đã được gặp lại Nhị Long muội.Nhiều năm rồi không gặp, ngươi vẫn tốt chứ?"Trái tim hắn cũng đồng dạng thở dài, người trước mắt chính là nàng, nhưng vẫn như trước trong mắt chỉ có Tiểu Cương.

Sự kích động trong mắt mỹ phụ đến lúc này mới tiêu giảm, ánh mắt chuyển sang Phất Lan Đức, trong mắt toát ra một tình cảm khó nói. "Phất lão đại, ngươi vẫn còn giữ cái bộ dáng đó."Phất Lan Đức cười khổ một tiếng, "Ta già rồi, ngươi mới là vẫn giữ được phong thái lúc trước mới đúng.Lại đây, ta giới thiệu cho ngươi biết một chút, đây đều là các sư phụ trong Sử Lai Khắc học viện của ta, vô tình chứng kiến được học viện này đang có cuộc chiêu sinh nên rất hứng thú.Không nghĩ tới đây lại là học viện do ngươi làm viện trưởng, chúng ta tới đây là để sinh hoạt."(Cuối chỗ này không hiểu,mấy lão biên giùm)

Lược qua đại sư, Phất Lan Đức lần lượt giới thiệu các vị sư phụ của Sử Lai Khắc học viện, cuối cùng mới hướng về mọi người trong Sử Lai Khắc học viện nói: "Đây là Liễu Nhị Long, có lẽ các ngươi đều đã nghe nói qua, nàng lúc trước chính là cùng ta và đại sư nổi danh tại hồn sư giới, là Hoàng Kim thiết tam giác tối hậu nhất giác."

Liễu Nhị Long, cái tên này đọc lên cũng có chút quái dị.Mọi người trong Sử Lai Khắc học viện cũng không dám chậm trễ, đều tiến lên thi lễ.Liễu nhị Long cũng đã thu lại tình cảm, gạt nước mắt, khách khí hoàn lễ.

"Nhị Long muội, còn không mời chúng ta vào sao?"Phất Lan Đức mỉm cười nói.Gặp lại Liễu Nhị Long không chỉ là một mình đại sư tâm sinh biến hóa, hắn phải làm sao đây?Chỉ bất quá, hắn đành đem sự biến hóa trong tâm ấy chôn sâu trong lòng.

Liễu Nhị Long cười khổ nói: "Phất lão đại, ngươi xem cái lều cỏ của ta liệu có tiếp đón được nhiều người như vậy sao?Các ngươi đến đây là có việc gì?Từ khi nào các ngươi lại muốn đến nơi nhỏ bé này?"

Nếu là kẻ khác hỏi như vậy, nói không chừng Phất Lan Đức sẽ trực tiếp trở mặt.Chỉ là người trước mắt lại từng làm hắn hồn khiên mộng nhiễu.Hắn cười khổ một tiếng, đơn giản đem tình huống lúc này nói qua một lượt.

Nghe Phất Lan Đức nói đoàn người Sử Lai Khắc học viện bị đuổi ra khỏi Thiên Đấu hoàng gia học viện thì trong mắt Liễu Nhị Long không khỏi hiện lên một tia sát khí nồng đậm. "Giỏi, hay cho một cái Thiên Đấu hoàng gia học viện.Phất lão đại, đừng nói gì thêm nữa.Ngươi không phải đến chỗ ta rồi sao?Lam Phách học viện này chính là do ta định đoạt, như vậy là được rồi.Tất cả mọi ngươi lưu lại đây đi, sau này nơi này chính là nhà của các ngươi."

Phất Lan Đức nhìn sang khối xác thịt biết đi "đại sư" một cái rồi tự nói giỡn: "Chúng ta yêu cầu đãi ngộ cũng cao lắm đó, ngươi có khả năng tiếp đãi không đây?"

Liễu Nhị Long mỉm cười nói: "Phất lão đại,ngươi nói không đúng rồi.Không phải là ta tiếp đãi hay không tiếp đãi, mà vấn đề này phải hỏi ngươi mới đúng.Ngươi mới là lão đại của Hoàng Kim thiết tam giác chúng ta.Bắt đầu từ bây giờ, tòa học viện này là của ngươi, ngày mai ta sẽ triệu khai toàn thể sư sinh đại hội, tuyên bố quyết định này. Đồng thời, học viện chính thức đổi tên thành Sử Lai Khắc học viện đi. Để cho ta cũng có thể đem lại vinh quang cho Sử Lai Khắc học viện của ngươi."

"A?"Phất Lan Đức mặc dù biết Liễu Nhị Long là một nữ nhân tính tình hào sảng không thua gì cánh mày râu.Cũng không thể nào nghĩ tới nàng dễ dàng đem một tòa học viện quy mô lớn đến vậy giao cho mình.Nhất thời không khỏi có chút không thể tiếp nhận.Bên kia, ba vị lão sư của Lam Phách học viện mới nghe được đã trở nên ngốc trệ.

"Âm Thư sư phụ, phiền các ngươi ngày mai tuyên bố triệu khai đại hội toàn học viện sư sinh. Đây đều là bằng hữu của ta, chúng ta nhiều năm nay chưa gặp lại, hôm nay phải ôn lại chút chuyện cũ.Ngươi chuẩn bị một phòng ăn thật trang nhã trên lầu hai thực đường, một bàn tiệc rượu thật lớn để ta chiêu đãi họ."

"Vâng, viện trưởng."Mặc dù vẫn không rõ quan hệ chính thức giữa Liễu Nhị Long viện trưởng cùng những người trước mắt này, nhưng điều này cũng không phải là việc mà Âm Thư ba người bọn họ được hỏi, vội

vàng theo đường cũ đi ra.

"Tiểu Cương, ngươi định cứ như vậy, không muốn cùng ta nói chuyện sao?"Liễu Nhị Long ánh mắt lại hướng về phía đại sư, sự kích động trong mắt nàng vẫn chưa biến mất, mà thanh âm cũng đã không còn run rẩy, nhưng lại mang theo vài phần lạc mịch.

Nhìn người mỹ phụ như hoa tựa ngọc trước mặt, đại sư trong tâm run rẩy, có chút gian nan hé miệng vài lần, rồi lại phát hiện bản thân lại không nói nên lời.

Liễu Nhị Long nhìn đại sư thật sâu, "Tiểu Cương, lần này ta dù có thế nào cũng không để cho ngươi lại trốn thoát khỏi tay ta nữa."

"Ta..."

Phất Lan Đức mỉm cười một cái, nói: "Nhị Long muội, lần này mặc dù xảo hợp gặp lại, nhưng ta giao hắn cho ngươi.Nếu lại để cho hắn chạy mất, sợ rằng ngươi vĩnh viễn cũng không gặp lại được hắn lần nữa đâu.Thời gian trôi qua thật là nhanh, đảo mắt đã hai mươi năm rồi, suốt hai mươi năm ròng.

Hít một hơi thật sâu, Liễu Nhị Long ánh mắt miễn cưỡng từ trên thân đại sư dời đi, hướng tới Sử Lai Khắc chúng nhân nói: "Mọi người trước tiên qua đây, ta giới thiệu một chút cho các ngươi về Lam Phách học viện, nga, không, phải là Sử Lai Khắc học viện rồi.Phiến sâm lâm lớn nhất trong Thiên Đấu thành toàn bộ là tư nguyên của học viện.Mặc dù nơi này chúng ta cũng không có tốt được như Thiên Đấu hoàng gia học viện, nhưng cũng không kém là mấy.Từ lúc học viện được thành lập đến nay, đã trải qua mười năm.Bởi vì chúng ta chỉ thu nhận hồn sư thuộc tầng lớp bình dân, cho nên chất lượng vũ hồn hầu hết là cao hơn hồn sư cao cấp học viện phổ thông.Nhưng cũng bởi vì xuất thân bình dân, bọn họ tu luyện so với người đến từ tầng lớp quý tộc khắc khổ hơn nhiều.Cũng hơn một lần tham gia hồn sư đại tái, chúng ta đánh thắng nhiều cường địch, cuối cùng tiếp cận tới vị trí tám danh đứng đầu.Thành tình so với đội Thiên Đấu học viện cao hơn một chút. Đội bọn họ đứng thứ hai chính là vì bị chúng ta loại bỏ."

Dừng một chút, Liễu Nhị Long tiếp tục nói: "Về phần sau này dạy học như thế nào thì phải là vấn đề của Phất lão đại rồi.Ta vốn là không muốn đảm nhận cái chức viện trưởng này, bây giờ rốt cục cũng được giải thoát.Thiên Đấu hoàng gia học viện mà cũng dám đem bọn ngươi cản xuất, hừ, ta đến cùng muốn xem bọn chúng dựa vào cái gì, sang năm sẽ gặp lại chúng trên cao cấp hồn sư học viện đại tái."

Liễu Nhị Long quả thực mang đến cho mọi người một chút kỳ lạ, lời nói của nàng cùng bền ngoài có sự chênh lệch không nhỏ.Nếu nàng thay một bộ quần áo xa hoa lộng lẫy vào,nhìn thế nào cũng giống một phụ nhân cao quý, nhưng ngữ khí của nàng lại tràn ngập ý chí hảo dũng đấu ngoan.

Lúc trước Triệu Vô Cực có chút hiểu rõ về Hoàng Kim thiết tam giác.Lúc này mới được nhìn qua một chút vị phong tao mỹ nữ bất khả giản đan trong Hoàng Kim thiết tam giác khi xưa.Phất Lan Đức được xưng là phi tường nhất giác, đại sư là chỉ huy nhất giác, mà vị Liễu Nhị Long này, cũng được xưng là sát lục nhất giác. Là người tật ác như cừu (ghét cái ác như kẻ thù), tính tình phi thường nóng nảy.Cũng chỉ có ở trước mặt đại sư cùng Phất Lan Đức mới có thể thu liễm.

Lập tức, Liễu Nhị Long đem cả tình hình của Lam Phách học viện giới thiệu cho mọi người, nơi này so với tưởng tượng còn muốn tốt hơn. Cả học viện tuy chỉ có hơn hai trăm đệ tử, nhưng nếu tại hồn sư giới trong Thiên Đấu đế quốc cũng là hữu khẩu giai bi(ý nói là tài năng xuất chúng).Sợ rằng ngay cả những hồn sư có xuất thân quý tộc cũng không thể không thừa nhận Lam Phách học viện tầm quan trọng đối với hồn sư giới tựa như dây của chiếc cung.Nơi này có thể nói là một bảo tàng đối với bình dân hồn sư(đoạn này nếu dịch cho giống nguyên tác là "cái mỏ vàng" liệu có được không nhỉ?). Mặc dù chỉ mới mở được mười năm, nhưng mà sớm đã đào tạo ra không ít bình dân hồn sư có thực lực không tầm thường.Vậy sợ là ngay cả Vũ Hồn Điện cũng muốn cùng Lam Phách học viện hợp tác, nhưng chính là đều bị Liễu Nhị Long cự tuyệt

Nơi này mặc dù không bằng Thiên Đấu hoàng gia học viện, nhưng cũng còn hơn so với Sử Lai Khắc học viện lúc trước nhiều lắm.

"Tốt rồi, xem ra cũng đúng lúc rồi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện đi."

Liễu Nhị Long tựa hồ đã quên mất đại sư, chỉ trong một đoạn thời gian ngắn biểu hiện ra bản tính hào sảng, chiêu đãi đoàn người Sử Lai Khắc học viện ăn trưa, đối với sự nghi hoặc của mọi người thì nhất nhất giải

thích.Sau đó, lại dẫn mọi người đi thăm thú một vòng Lam Phách học viện, cuối cùng mới an bài chỗ ở cho mọi người tại giáo sư ký túc lâu trong học viện.Về vấn đề đối đãi như thế nào, Liễu Nhị Long trực tiếp giao cho Phất Lan Đức.Dù sao, bắt đầu từ ngày mai học viện này cũng đổi tên thành Sử Lai Khắc, không còn là Lam Phách học viện nữa.

Trong ngày hôm nay, từ sáng sớm đã phải chịu sự sỉ nhục cùng tâm trạng phẫn nộ, sau khi tới đây mọi thứ đều tốt đẹp trở lại. Đối với đoàn người Sử Lai Khắc học viện mà nói, quả thật là có chút vô cùng thoải mái.

Bữa cơm chiều, Phất Lan Đức cũng không có đưa ra yêu cầu quá thịnh soạn như bữa trưa, mọi người rất nhanh đều đã dùng bữa xong.

Phất Lan Đức nói: "Hôm nay mọi người đều mệt mỏi rồi, cũng nên sớm trở về nghỉ ngơi đi. Ngày mai sợ rằng chúng ta bắt đầu phải bận rộn rồi đó."Vừa mới có một hoàn cảnh sống mới, bất luận là các vị sư phụ hay là chúng đệ tử của Sử Lai Khắc học viện cũng cần phải có một thời gian làm quen.Càng huống chi Liễu Nhị Long đã trực tiếp đem học viện giao cho Phất Lan Đức. Đối với điều này, Phất Lan Đức cũng không có chút nào khách khí với Liễu Nhị Long. Điều này hắn biết là Nhị Long muội cố ý làm vậy, có lẽ trong lòng Liễu Nhị Long đây chính là một sự bồi thường, nhưng hắn lại như trước không có cách nào cự tuyệt Liễu Nhị Long, tựu giống như từ trước tới giờ không cách nào cự tuyệt yêu cầu của nàng.

"Tiểu Tam, theo ta ra ngoài một chút." Đại sư không dám tiếp tục cùng Liễu Nhị Long đối mắt, vội vã đứng lên, gọi Đường Tam cùng hắn đi ra ngoài.

"Nga." Đường Tam đáp ứng một tiếng, đứng dậy theo đại sư ra ngoài.

Liễu Nhị Long tựa như không trông thấy đại sư đi ra ngoài, từ trên bàn cầm lấy chiếc khăn ăn lên ưu nhã lau miệng.

Phất Lan Đức trên mặt nở nụ cười, "Ngươi không sợ hắn sẽ lại bỏ chạy sao?"

Liễu Nhị Long nhìn về phía Phất Lan Đức đồng dạng cũng nở một nụ cười, chỉ là trong nụ cười mang theo vài phần thú vị, "Phất lão đại, ngươi cho rằng để cho ta lại nhìn thấy hắn, hắn còn có khả năng trốn thoát nữa hay sao? Lần này, cho dù có phải dính hắn lại, ta cũng muốn đem hắn dính chặt bên thân ta."

Đi ra khỏi thực đường, đại sư trực tiếp hướng tới sâm lâm, hắn luôn luôn thích thực vật, nhất là trong những khu rừng tĩnh mịch.

---

63. Chương 62: Chuyện Cũ Của Hoàng Kim Thiết Tam Giác

Dừng chân, đại sư chuyển hướng nhìn về phía Đường Tam, nhàn nhạt nói: " Tiểu tam, người có phải là muốn hỏi, ta cùng với nhị long cuối cùng là có quan hệ như thế nào, tại sao lại phải giống như bây giờ, tại sao sao ta phải tránh nàng suốt 20 năm có phải không?"

Đường Tam gật đầu.

Đại sư thở dài một tiếng: " Ta nói cho ngươi nghe chuyện xưa vậy."

" Hơn 20 năm trước, một gã thanh niên xuất than từ danh môn, bởi vì bản thân võ hồn sinh ra biến dị khác thường mà thay đổi, không có năng lực kế thừa võ hồn truyền thừa của bổn môn mà bị gia tộc sở viện bài xích. Vì để chứng minh bản than mình, hắn khổ học và nghiên cứu thật sâu về phương diện hồn sư, mong có một ngày có thể bằng vào hiểu biết để cho thế nhân chấp nhận chình mình. Trong khi hắn ở bên ngoài, gặp một hồn sư trẻ tuổi cùng chí hướng, hai người quyết định cùng nhau đặt chân vào hồn sư giới.

"Có một ngày, khi bọn họ liệp sát hồn thú tại một mảnh hồn thú sâm lâm thì gặp một cô gái xinh đẹp. Với tính cách hoạt bát sang sảng, cô gái rất nhanh thu hút sự chú ý của hai gã thanh niên. Ba người trở thành bạn tốt của nhau. Đội ngũ vốn chỉ có hai người giờ cũng gia tăng trở thành ba người."

"Theo thời gian, hai gã thanh niên đều nảy sinh tình cảm với cô gái có vũ hồn hỏa long. Nhưng vì tình cảm huynh đệ, ai cũng không muốn để người khác nhận ra. Nhất là gã thanh niên, vì võ hồn bản thân biến dị mà không thể trở thành cường đại nên càng chôn chặt tình cảm tận sâu trong đáy lòng. Bởi vì ba người

trong lúc phối hợp mà ngẫu nhiên phát hiện chuyện ngoài ý muốn, có thể thi triển một loại võ hồn dung hợp kĩ cường đại. Bằng vào thực lực của bản thân, bọn họ dần dần khẳng định thanh danh của hoàng kim thiết tam giác trong giới hồn sư.

Nói đến đây, đại sư thở dài một tiếng," cảm tình là phải theo thời gian mà tích lũy. Che giấu càng sâu, đôi khi ngược lại càng làm tình cảm gia tăng mãnh liệt. Tuổi của ba người dần tăng lên, theo đó tình cảm càng sâu sắc. Rốt cục có một ngày, người thanh niên thực lực không hề tầm thường không dằn được sự hành hạ của nội tâm, đem tình cảm nung nấu bấy lâu hướng tới cô gái thổ lộ. Nhưng điều khiến bọn họ không ngờ tới chính là : đối với bọn họ, cô gái vốn biết cả hai đều có tình cảm với chính mình. Nhưng lại sợ nói ra lựa chọn của mình sẽ khiến người kia bị tổn thương nên vẫn im lặng. Lời thổ lộ của thanh niên đã khiến cô gái không thể trốn tránh được nữa. Cô gặp mặt cả hai người thanh niên và nói ra người mình thích chính là thanh niên có vũ hồn biến dị khiến thực lực thấp kém nhưng bằng vào nghị lực và cố gắng phi thường đã nắm được những tri thức và lí luận vô cùng to lớn."

"Ngươi hẳn là đoán được, cô gái đó chính là nhị long, mà hai gã thanh niên chính là ta và Phất Lan Đức. Đến bây giờ ta vẫn còn nhớ vẻ mặt Phất Lan Đức lúc ấy cực kì thất vọng, còn tim mình thì đập rất nhanh. Trong khoảnh khắc đó, ta đột nhiên cảm giác được một niềm hạnh phúc chưa từng có. Nhưng ta và Nhị Long đều không muốn thương tổn Phất Lan Đức. Nhất thời, cả ba người đều trở nên trầm mặc. Sự việc cứ như vậy trôi qua được vài ngày, không khí ảm đạm và chán nản khiến ta có chút cảm giác hít thở không thông. Rốt cục, Phất Lan Đức đã chấp nhận. Vốn là người lớn tuổi nhất trong số chúng ta, hắn nói muốn ba chúng ta kết thành huynh muội, mà nhị long chính là đệ muội của hắn.

Đường Tam nhịn không được nói: " Phất Lan Đức viện trưởng thật sự là người tốt. Có lẽ đây là kết cục tốt nhất"

Đại sư gật đầu, " Lời Phất Lan Đức nói cả đời ta cũng không quên được. Hắn nói hắn đã mất đi người yêu, tuyệt không muốn mất đi huynh đệ và muội muội của chính mình. Y chúc phúc cho chúng ta đích xác là phát ra từ nội tâm."

Đường Tam nghi hoặc nói: " Đã như vậy, ngài và Nhị Long hẳn là có điều kiện để ở bên nhau mới đúng. Tại sao lại phải …"

Đại sư cười khổ nói: " Nếu hết thảy đều thật sự thuận lợi như vậy thì sẽ không có phát sinh chuyện xưa. Và có lẽ con của chúng ta so với người còn nhiều tuổi hơn. Nhưng không biết có phải lão thiên trêu cợt hay không mà đem chuyện của chúng ta hết thảy đều phá hư."

" Ta nhớ rõ rang đêm hôm đó thật sự là đặc biệt. Phất Lan Đức làm chủ hôn cho chúng ta. Ta và Nhị Long rốt cục cũng thành hôn. Chúng ta khi đó cái gì cũng không có, không có thân hôn bằng hữu chúc phúc, quy mô hôn lễ cũng không được hoành tráng, nhưng cũng khi đó, chúng ta đều cảm nhận được một niềm hạnh phúc vô cùng. Chỉ cần ta và Nhị Long có thể ở cùng một chỗ, tất cả những cái khác có quan hệ gì đây chứ?"

"Chúng ta ba người cùng nhau, đồng thời uống rượu, Phất Lan Đức chuẩn bị hướng chúng ta cáo từ, định chính mình đi ra ngoài. Đột nhiên có vài người xuất hiện, mà mấy người này ta đều biết. Người cầm đầu chính là nhị thúc của ta, một trong hai gia chủ của long gia tộc, Lam Điện Phách Vương Long Ngọc La Miện. Lúc ấy sự xuất hiện của hắn đã khiên ta cực kì kinh ngạc hòa lẫn vui mừng. Ta đang trong khoảnh khắc vô cùng mừng rỡ, mà những người vừa tới lại là thân thích và thúc thúc của ta. Lập tức ta trở nên rất cao hứng, đưa bọn họ đến phòng tân hôn của chúng ta."

Nói đến đây, đại sư tâm từng rõ rang trở nên vô cùng kích động, " Nhưng mà không ai nghĩ đến, nhị thúc đến không phải tới tìm ta, mà chính là Nhị Long."

"Cái gì? Tại sao?" Đường Tam giật mình hỏi.

Đại sư tiếp tục nói: " Tại trước khi chúng ta kết hôn, ta cùng Nhị Long, Phất Lan Đức trên đại lục trở thành bằng hữu, chưa từng bao giờ hỏi về thân thế của đối phương. Đó là việc riêng tư của mỗi cá nhân. Ta bởi vì gia tộc sở viện nên không nói, phất lan đức xuất thân từ gia đình bần dân, mà Nhị Long cũng chưa bao giờ chủ động nhắc qua về thân thế của mình. Mục đích mà vị nhị thúc này của ta tìm tới chính là làm thân hôn (người bên nhà gái). Nhị long, nhị long chính là nữ tư sinh (con gái riêng)của y."

Đường Tam giật mình mở trừng cả hai mắt. Ý trời trêu người. Khó trách sư phụ lại lựa chọn rời đi. Tất cả chuyện này, hết thảy đúng là hắn rất không công bình.

"Khi ta đối với nhị thúc xưng hô, vẻ mặt nàng cũng trở nên trắng bệch. Khi ta không tin tưởng mà hỏi nàng. Khi nàng gật đầu, ta chỉ cảm thấy giống như tình thiên phích lịch (Lửa đạn rợp trời - tức là mắt nổ đom đóm). Ta như thế nào cũng không nghĩ tới, người phụ nữ mình yêu thương, lại chính là đường muội của ta."

Nước mắt không thể khống chế dần lăn trên khuôn mặt của đại sư. Hai mươi năm, quá khứ đã trôi đi hai mươi năm, mà khi hồi tưởng lại tình cảnh đó, đại sư cũng vĩnh viễn không thể phai nhạt đi.

Từ mừng rỡ khi được cùng người yêu thương ái luyến, chợt biến thành đại bi ai. Đó là biết bao thống khổ?

Mang theo thanh âm nghẹn ngào, đại sư ánh mắt mờ mịt, lúc ấy, Nhị thúc đã thấy trang phục trên người chúng ta liền hiểu được tất cả. Câu đầu tiên hắn nói chính là : " Sao lại thế này? Ngươi tại sao lại có thể gả cho tên phế vật này?" Ta vốn tưởng rằng nhị thúc đối với ta không tệ, cũng sẽ không giống những tộc nhân khác xem ta như vậy.Cho đến lúc đó, ta mới biết là mình đã nhầm rồi, nguyên lai, hắn như trước đối xử với ta như với một phế vật."

"Sau ta mới được biết, Nhị Long là do nhị thúc ta cùng với một nữ sinh tử sở viện phong lưu sinh ra. Bởi vì xuất thân của mẫu thân Nhị Long, nhị thúc không dám mang nàng về nhà. Trong khi Nhị Long ở bên ngoài , mẫu thân của nàng đã mang bệnh qua đời. Nàng không mang họ của nhị thúc mà mang họ của mẫu thân nàng. Nhưng tên của nàng là Nhị Long. Mẫu thân nàng vì phụ thân nàng mà đặt tên như vậy. Tên húy của nhị thúc ta chính là Nhị Long."

"Không đúng, sư phụ. Nếu Nhị Long tiền bối đúng là đường muội của ngài, vậy vũ hồn hẳn là cùng với gia tộc truyền thừa của nàng giống nhau, chính là Lam Điện Phách Vương Long mới đúng. Chẳng lẽ vũ hồn của Nhị Long tiền bối cũng là …"

Đại sư gật đầu," Đúng vậy, vũ hồn của Nhị Long cũng là biến dị, chỉ có điều nàng không trở nên nhỏ yếu mà trở nên cường đại, mà còn là một vũ hồn rất cường đại. Lôi điện biến dị có chỗ gần giống với ngọn lửa. Đây chính là nguồn gốc của vũ hồn Hỏa Long của nàng. Chúng ta lúc đó chính là do xảo hợp mà tạo thành bi kịch này."

"Lúc ấy, ta chạy ra ngoài như phát điên.Khi đó ta thậm chí nghĩ tìm đến cái chết. Nhị Long muốn đuổi theo ta, nhưng lại bị Nhị thúc mạnh mẽ kéo lại. Nếu không có Phất lan Đức đuổi theo ngăn ta tự sát, có lẽ đã chẳng có đại sư ta như bây giờ."

Đường Tam không có gì nữa. Lúc này ngay cả hắn cũng chìm trong thế giới nội tâm đầy bi thương của đại sư.

Bọn họ cũng không biết, cách hai người không xa còn một người khác cũng đang lệ đẫm khuôn mặt, đang không tự chủ nhìn về phía họ.

" Ta còn có thể như thế nào được nữa? Mặc dù bỏ đi ý định tự sát, nhưng trong thâm tâm, Nhị Long là cả sinh mệnh của ta. Ngươi cũng thấy được, ta cũng không được tính là anh tuấn, cũng không có thực lực cường đại. Nhưng nàng đã chọn ta mà bỏ qua Phất Lan Đức, một người vĩ đại hơn ta rất nhiều. Ta chính là như vậy yêu người con gái đáng yêu đó, nhưng trớ trêu thay lại trở thành đường muội của chính mình. Cái loại thống khổ này, thật đúng là thường nhân không thể tưởng tượng nổi. Cuối cùng, chán nản và thoái chí, ta chỉ có thể lựa chọn trốn tránh. Ta không có để cho Phất Lan Đức đi theo. Một mình ta cứ như vậy lặng yên mà rời đi."

" Nhưng sau đó, nghe được tin tức từ Phất lan đức nói Nhị Long và nhị thúc của ta sau khi trở về gia tộc đã có mâu thuẫn, dường như đang tìm kiếm ta. Ta cũng rất muốn đến gặp nàng, nhưng mà ta không thể. Ta không thể hủy đi danh dự của nàng được."

" Huynh muội kết hợp. Chuyện tình này thế nhân không thể chấp nhận. Cho dù là ta không để bụng, nhưng Nhị Long lại là nữ nhân, ta làm sao có thể để cho nàng chịu điều tiếng như thế này được chứ. Càng huống chi ta chỉ là một phế vật vô dụng, Nhị Long cùng ta một chỗ, ta thậm chí ngay cả năng lực bảo vệ nàng, người con gái ta yêu cũng không có. Nàng vốn là không nên thuộc về ta."

“Một năm trôi qua, ta thậm chí còn không dám nghe tin tức về Nhị Long nữa. Ta sợ chính mình không nhịn được sẽ đi tìm nàng.Bất tri bất giác, ta chỉ có thể dồn hết tâm lực của chính mình vào việc nghiên cứu vũ hồn. Cho đến khi gặp được ngươi, nội tâm của ta mới một lần nữa sống dậy. Đem toàn bộ tinh thần kí thác lên người ngươi, mấy năm nay ta mới có cảm giác dễ chịu hơn một chút. Ta biết Phất Lan Đức dám chắc là biết Nhị Long ở nơi này. Hắn cũng không phải là loại người qua loa đại khái, làm việc cẩu thả, nếu không sự tình vừa rồi, ngay tại Thiên Đấu hoàng gia học viện chịu đả kích như vậy, như thế nào lại một lần nữa chọn một học viện khác như thế chứ? Chỉ có điều lúc ấy ta cũng không có nghĩ nhiều như vậy. Gặp lại Nhị Long, sẽ chỉ làm ta càng thêm thống khổ. Nhị Long thực lực quá mạnh mẽ so với ta. Lần này cho dù muốn ly khai nơi này để tránh buồn đau cũng chỉ sợ khó mà làm được.”

Đường Tam nhìn đại sư, khóe mắt đã có chút ươn ướt. Đúng vậy, lão thiên đối với sư phụ thật là không công bình. Tước đoạt cường đại võ hồn kế thừa còn chưa tính, vậy mà ngay cả hắn cùng với người yêu thương ở bên nhau cũng bị phá hư.

” Sư phụ, ánh mắt của người đời thực sự là quan trọng như vậy sao? Ai nói ngài là phế vật? Trong lòng ta, ngài mới là một hồn sư vĩ đại nhất. Tri thức cùng với sự hiêu biết cũng là lực lượng, có ai dám nói tại phương diện tri thức về phương diện vũ hồn có thể hơn được ngài? Không ai có thể. Sư phụ, ngài thật đúng là … Nhị Long a di đợi ngài nhiều năm như vậy đều không có lựa chọn người khác, đối với ngài thâm tình như vậy, nếu ngài lại trốn tránh như vậy sẽ chỉ làm hai người đều thống khổ. Dù là ngài thật sự để ý ánh mắt của người đời, thì ngài cũng có thể mang theo nàng mà cao chạy xa bay.”

Đại sư thống khổ lắc đầu, ” Không, như vậy đối với Nhị Long thật là không công bình. Tiểu tam, yêu một người, không nhất định là phải giành được người đó. Ta đổi lại càng hi vọng nàng có thể có một cuộc sống hạnh phúc”

Lúc này Đường Tam dường như quên đi thân phận đệ tử. Nhìn đại sư u sầu làm lòng hắn mụ mẫm, không khỏi lên tiếng: “Ngài trốn tránh như vậy, Nhị Long a di có thể hạnh phúc sao? Nàng nếu như hạnh phúc, tại sao phải xướng ra một ca khúc bi thương như vậy? Tại sao lại vừa nhìn thấy ngài nàng lại bật khóc? Nàng thậm chí còn không dám nói chuyện với ngài, chỉ sợ khiến ngài khó xử. Ngài thật sự là đáng hổ thẹn. Ánh mắt người đời thì sao? Nhị long a di còn không sợ, ngài sợ gì chứ? Ngài hẳn là phải cùng nàng ở bên nhau, cùng nhau dũng cảm đối mặt, phá vỡ hết thảy chướng ngại. Chứng mình với gia tộc của ngài, chứng minh với tất cả mọi người rằng hai người yêu nhau cũng không có gì sai cả. Đường huynh muội mặc dù huyết thống gần nhau, nhưng thật sự là không thể ở bên nhau hay sao? Sư phụ, ngài không phải chỉ là sợ Nhị Long a di ở bên ngài sẽ phải chịu khổ. Ngài không dám tiếp nhận sự thật này còn vì ngài đang tự ti.”

Đại sư ngơ ngác nhìn Đường Tam, môi ông run rẩy, có chút không nói thành lời. Mặc dù hắn và Phất Lan Đức giống nhau, đều là nam nhân trong lòng luôn có ý chí kiêu hãnh. Nhưng mà đúng vì hắn vũ hồn chỉ là bậc thấp nên sâu thẳm trong nội tâm sinh ra cảm giác tự ti. Phất Lan Đức cùng Nhị Long đều không dám nói về đau đớn trong lòng của hắn. Lúc này Đường Tam tuy kích động mà nói ra, nhưng lại nói đúng điểm yếu đó.

” Hắn nói rất đúng. Ngươi tại sao lại phải tự ti? Ngàn vạn người nói người là phế vật thì như thế nào? Chỉ cần Nhị Long ta thấy ngươi như vậy là đủ rồi. Tiểu cương, ngươi thật sự không rõ sao? Nếu ta quan tâm đến quan hệ thân hôn, ta sao phải tìm ngươi như vậy? Tại sao vẫn phải thống khổ như thế này?”

Sau lưng Đường Tam và tiểu cương không xa, nhị long chậm rãi đi ra. Nước mắt không ngừng từ khuôn mặt nàng chảy xuống. Nhìn đại sư, Nhị Long kiên định bước từng bước lại gần. Khuôn mặt kiều diễm như ánh sáng chói lòa.

Lúc này đây, đại sư rốt cuộc không trốn tránh ánh mắt của Nhị Long nữa. Nhìn nàng, bước từng bước đến gần, tim đại sư rõ rang đang đập nhanh hơn. Bao cảm xúc chôn chặt trong nội tâm bấy lâu đang từ từ mở ra. Hai mươi năm che đậy, bức bình phong đã không thể ngăn cản được mối thâm tình tại sâu thẳm trong nội tâm.

Đường Tam yên lặng lui về phía sau, từ từ tiến vào khu rừng. Hắn biết lúc này không nên quấy rầy bọn họ. Nội tâm hắn cũng hướng tới đại sư mà âm thầm chúc phúc. Sư phụ thường xuyên toát ra tâm trạng cô đơn, hắn làm sao có thể không thấy.

Lúc này, ngọn nguồn đều đã tỏ, nếu có thể hóa giải, để đại sư và nhị long có thể thật sự đến được với nhau. Đối với song phương bọn họ, kết cục như vậy là tốt nhất.

Khu rừng u ám yên lặng, Đường Tam cũng không có vội vã trở về, chỉ là tại trong khu rừng lẳng lặng mà đi. Không biết tại sao, nghe xong chuyện xưa của đại sư và Nhị Long, trong đầu hắn đột nhiên nhớ tới Tiểu Vũ. Tâm tính của hắn cũng không phải là của một đứa nhỏ mười ba tuổi, mà đã là tâm tình của một gã trung niên.

Tiểu vũ cũng là muội muội của chính mình. Địa vị của nàng trong lòng mình rốt cuộc là như thế nào? Từ khi quen biết Tiểu Vũ, đây là lần đầu tiên nội tâm Đường Tam nổi lên vấn đề này.

Nếu chuyện của chính mình và Tiểu Vũ cũng giống như chuyện của Đại Sư và Nhị Long thì bản thân sẽ phải giải quyết như thế nào? Đường Tam phát hiện tâm tình của chính mình lúc này cũng có chút mờ mịt.

Không khí chung quanh đột nhiên có chút lạnh leo, Đường Tam cơ linh nhạy bén, đột nhiên rùng mình một cái, không khỏi nhíu mày kì quái.

Hồn lực đột phá ba mươi cấp, huyền thiên công của hắn cũng đã tu luyện tới đệ tứ trọng, đã tới cảnh giới nóng lạnh bất xâm. Vốn dĩ cái nóng của mùa hè và cái lạnh của mùa đông không thể ảnh hưởng tới Đường Tam. Huống chi đây lại vẫn là đang mùa hè, như thế nào lại có cảm giác lãnh lạnh thế này chứ?

Mà ngay lúc này, Đường Tam đột nhiên đứng lại. Ngay tại hơn ba thước trước mặt hắn không biết khi nào đã xuất hiện một người toàn thân màu xanh biếc.

Một đôi mắt băng lãnh màu xanh biếc . Ánh mắt như độc xà đột nhiên xuất hiện trước mặt Đường Tam. Đây rõ rang là người mà buổi sang đã gặp: Vị phong hào đấu la Độc Cô Bác.

Đường Tam theo bản năng phóng xuất võ hồn của chính mình. Nhưng thân thể Độc Cô Bác trước đó một khắc đã đến trước mặt Đường Tam. Đường Tam không thấy động tác của hắn như thế nào mà chỉ cảm thấy đầu óc mê muội đi, cái gì cũng không hiểu.

Hồn lực ba động chỉ trong nháy mắt nhưng đã làm kinh động đến Nhị Long đang ở trong lòng đại sư cách đó không xa.

"Người nào?" Tinh quang trong mắt Nhị Long đại phóng. Từ trong lòng đại sư đứng dậy, ánh mắt Nhị Long hướng vị trí hồn lực ba động truyền lại. Nàng rõ ràng cảm giác được một cỗ hồn lực ba động cường đại, ẩn chứa một hơi thở kinh khủng. Thân hình chợt lóe, đã đem đại sư ngăn cản ở sau lưng mình.

Đại sư đầu tiên là sửng sốt một chút rồi ngay sau đó sắc mặt đại biến: "Bất hảo, có thể là Tiểu Tam đã xảy ra chuyện. Mau đi xem"

Nhị Long nắm tay đại sư, chợt gia tốc. Bằng vào hồn khí lực, rất nhanh đi tới nơi xảy ra chuyện. Nhưng ngoại trừ không khí lạnh như băng, bọn họ không tìm được bất kì một manh mối nào. Nhị Long toàn lực thúc dục hồn lực bản thân cũng không thể nhận được hơi thở của Đường Tam.

Đại sư quyết định thật nhanh nói: " Đi, trước tiên về tìm Phất Lan Đức.Hơi thở băng lãnh này ta có chút hiểu rõ. Nếu thật đúng là người kia, chỉ sợ khó khăn rồi". Đại Sư thực lực mặc dù không mạnh, nhưng năng lực quan sát và sức phán đoán so với người thường mạnh hơn rất nhiều.

Hơi thở băng lãnh này lập tức khiến hắn nhớ đến người đã gặp tại Thiên Đấu hoàng gia học viện lúc ban sáng: Độc Cô Bác cùng với tử tôn của hắn, Bích Lân Xà hồn sư Độc Cô Nhạn

Đầu choáng váng, Đường Tam từ hôn mê trở nên tình táo lại, phát hiện chung quanh một mảnh tối như mực.

Chỉ có hai điểm lục quang trong bong đêm lóng lánh quang mang âm trầm.

Vận huyền thiên công, hồn lực trong cơ thể Đường Tam từ từ ngưng tụ. Sức lực một lần nữa trở lại, nhưng hắn cũng không có di chuyển. Đại sư đã dạy hắn dưới tình huống nguy hiểm càng phải bảo trì tình táo, tuyệt không thể bởi vì hành động thiếu suy nghĩ của chính mình mà lâm vào nguy cơ.

" Đã tỉnh dậy rồi thì không cần phải giả bộ nữa. Ngươi thật sự chỉ có mười ba tuổi ư?Sao tâm tính giống như một tay lão luyện từng trải như vậy?" thanh âm khàn khàn từ bên cạnh truyền đến. Theo ánh mắt dần

thích nghi với bóng tối, Đường Tam lúc này mới nhờ vào hải điểm quang mang xanh biếc mà mơ hồ trông thấy cảnh vật xung quanh. Độc Cô Bác đang ngồi cách hắn không xa, mà hai điểm lục quan dĩ nhiên chính là hai con mắt của hắn.

Xoay người ngồi dậy, Đường Tam cũng không có mở miệng, chỉ là lạnh lùng nhìn Độc Cô Bác. Trong lòng lạnh ngắt. Không cần hỏi, hắn cũng đã biết nguyên nhân độc cô bác bắt hắn tới đây. Chính là vì trả thù cho Độc Cô Nhạn. Bị bắt trong tay phong hào độc đấu la, chính mình có thể có kết cục tốt đẹp gì đây cơ chứ?

"Tiểu tử, người chính là Đường Tam?" Độc Cô Bác dựa người vào thạch bích, nhàn nhạt hỏi.

"Không sai". Đường Tam trả lời đơn giản. Hắn tự nhiên không muốn khoanh tay chịu chết, ngồi tại đó lặng lẽ đề tụ tự thân hồn lực.

Mặc dù hắn biết chính mình với hơn ba mươi ba cấp hồn lực đối mặt với một vị hơn chín mươi cấp sẽ không có bất kì một cơ hội gì, nhưng nếu không cố gắng đến phút cuối cùng, hắn làm sao cam tâm cho được.

Lục quang trong mắt độc cô bác lóe ra một chút, " Nghe nói người phá đệ tam hồn kĩ của cháu gái ta mà lại là dùng độc đối lại nó. Ngươi làm như thế nào để hóa giải xà độc của nó? Chỉ là liệt tửu sợ rằng không đủ."

Đường Tam lạnh nhạt nói:" Thật hổ danh ngươi lão quái vật được xưng là độc đấu la. Chẳng nhẽ ngay cả đạo lí hùng hoàng có thể áp chế độc xà cũng không rõ sao? Hùng hoàng phối cùng với liệt tửu sẽ khiến cho đặc tính của hùng hoàng phát huy đến, hơn nữa lại còn ngọn lửa thiêu đốt. Đệ tam hồn kĩ của cháu gái người mặc dù rất độc, nhưng cũng không phải là không thể hóa giải được."

Độc Cô Bác đột nhiên cười một tiếng quái dị, "Đã bao nhiêu năm, đã không biết bao nhiêu năm không có ai có đủ dũng khí nói chuyện cùng ta như vậy? Tiểu tử, người không sợ chết sao? Dám nghi ngờ độc của lão phu? Ngươi có biết hay không, cho dù là phong hào đấu la đi chăng nữa, gặp độc của lão phu cũng sẽ phải biến sắc."

Đường Tam xem thường hừ một tiếng," Độc của ngươi? Chỉ là rác rưởi mà thôi."

"Ngươi nói cái gì?" Độc Cô Bác trong mắt lục quang chợt đại phóng. Chỉ khoát tay một cái, thân thể Đường Tam đã bị một cỗ cường lực không thể chống đỡ hất mạnh về vách tường. Đau đớn kịch liệt suýt làm hắn hôn mê đi.

"Tiểu tử, nếu người dám ở trước mặt ta hoa ngôn một lần nữa, cho dù hứng thú với độc của ngươi, ta cũng sẽ lập tức giết ngươi. Độc của ta là rác rưởi? Ta có thể trong nháy mắt khiến cho trong vòng ba dặm sinh linh đồ thán, không còn một ngọn cỏ. Muốn giết ngươi, ta thậm chí không cần động thủ, trực tiếp để ngươi trúng độc mà chết. Trên thế gian này, trong hồn sư độc thuộc tính, không ai có thể so với ta. Ngươi mà cũng dám nghi ngờ độc của ta?"

Đường Tam chậm rãi đứng lên, nén đau nhức trên người, cố gắng đứng thẳng ." Ta cần phải hoa ngôn trước mặt ngươi hay sao? Vậy lời ta nói có ý nghĩa gì? Độc của người quả thật là lợi hại, nhưng như trước vẫn chỉ là rác rưởi. Độc công là phải dụng độc đối với địch nhân, nhưng mà ngay cả ngươi, chính mình đều đã trúng độc, chẳng lẽ độc của ngươi không phải là rác rưởi sao?"

Độc cô bác sửng sốt một lát, vung tay lên, không biết hắn làm thế nào, chung quanh huyệt động liền nổi lên một vòng ngọn lửa màu xanh biếc.

Nhờ lục hỏa chiếu rọi, Đường Tam lúc này mới thấy mình đang ở trong một động quật có phương viên gần ngàn thước. Độc cô bác vẫn mặc trang phục như lúc sáng, đang đứng ở trước mặt mình khoảng hơn mười thước.

"Thật sự là nói đùa, ta dùng độc, như thế nào lại để chính mình mắc độc? Lão phu năm nay bảy mươi tám tuổi, cho tới bây giờ đều là ta dụng độc đối với người khác, chưa bao giờ có người nào khác có thể dụng độc đối với ta." Độc Cô Bác lạnh lùng nhìn Đường Tam. Kì quái chính là lần này hắn không hướng Đường Tam mà ra tay.

Đường Tam xem thường hừ một tiếng," Thật sự là như thế hay sao? Vậy ta hỏi ngươi, mỗi khi trời mưa, hai bên sườn của ngươi sẽ bị một trận đau nhức đến tê dại, và càng ngày càng nặng.Chính ngọ cùng giờ tí (là giữa trưa và ban đêm đó) đều phát tác một lần. Xét tình huống hiện tại của ngươi, hẳn là mỗi lần phát tác kéo dài khoảng một canh giờ. Còn nữa, ban đêm, tầm khoảng trên dưới canh ba, đỉnh đầu cùng tâm tính của ngươi đều trở nên vô cùng đau đớn. Toàn thân co giật, ít nhất là khoảng nửa canh giờ. Đau đớn thống khổ đến mức muốn chết đi mà không được. Điều này thì chắc ta không cần miêu tả nữa. Chẳng nhẽ đây không phải là ngươi đã trúng loại bệnh này? Chẳng những ngươi đã trúng độc, mà còn đã ngấm đến tận xương tủy. Ta chỉ là kì quái, ngươi tại sao đến giờ vẫn chưa có chết? Loại độc này hồn lực căn bản không có khả năng áp chế."

"Ngươi, ngươi như thế nào lại biết?" Độc Cô Bác giật mình, hạ ý thức nói ra.

Đường Tam miêu tả như đã tận mắt nhìn thấy. Bình thường Độc Cô Bác luôn luôn giấu kín bí mật này, đến cả một thân cháu gái cũng không biết. Lúc này từ Đường Tam nói ra, làm sao có thể không làm hắn kinh nghi cho được. Sát khí trong mắt đại thịnh, sát ý lạnh như băng, tựa như xuyên thấu cả Đường Tam.

Phong hào đấu la thực sự quá mạnh mẽ. Sát khí từ trong người Độc Cô Bác phóng xuất ra giống như đã hóa thành thực thể, đánh trúng ngực Đường Tam. Đường Tam hự một tiếng, phun ra một ngum tiên huyết, sắc mặt thay đổi, thụt lùi ba bước mới miễn cưỡng đứng vững. Ngay khi sát khí của độc vô bác áp bách, lam ngân thảo chợt phóng thích, ngay cả ngoại phụ hồn cốt bát chu mâu sau lưng cũng trực tiếp mở ra, phóng xuất hơi thở hung ác, bảo vệ thân thể Đường Tam.

"Quả là có chút thực lực". Độc Cô Bác lúc này đã tỉnh táo lại. Hắn vốn tưởng rằng với sát khí thực thể hóa của mình có thể dễ dàng đánh chết hồn sư ba mươi cấp. Tuy chuyện hắn giết người diệt khẩu xảy ra không biết bao nhiêu lần, nhưng lại không nghĩ rằng Đường Tam vậy mà vẫn có thể không sao, mặc dù thổ huyết nhưng không phải là bị thương nặng. Như vậy có nghĩa là khí lực và tinh thần thể xác của hắn đã không còn là ba mươi cấp hồn sư nữa.

"Để cho ta xem, đây chính là vũ hồn đã làm bị thương cháu gái ta?" Độc Cô Bác thân hình chợt lóe, đã đến trước mặt Đường Tam, vung tay về phía Đường Tam chộp tới.

Lam ngân thảo tự dịch chuyển. Đệ nhất hồn hoàn của Đường Tam lóe sáng. Đệ nhất hồn hoàn kĩ - triền nhiễu (quấn quanh) - phát động.

Đường Tam toàn lực thi triển, lam ngân thảo cứng cỏi điên cuồng nhắm hướng Độc Cô Bác quấn tới.Cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã quấn lấy cơ thể hắn.

Nhưng một màn kinh khủng xuất hiện, lam ngân thảo vừa quấn lên thân thể độc cô bác, bỗng như băng tuyết chợt tan rã.

Đúng vậy, chính là tan rã ra, tựa như bông tuyết tan biến khi gặp lửa, không hề có nửa phần dừng lại. Thậm chí còn không thể làm tay của Độc Cô Bác chậm lại một chút nào. Bàn tay to lớn của Độc Cô Bác đã tóm lấy vai của Đường Tam.

Tay của lão rất cứng rắn, nắm trên vai Đường Tam giống như cương thiết. Bát chu mâu sau lưng Đường Tam cơ hồ theo bản năng đồng thời đâm ra, mang theo tiếng xé gió sắc nhọn đâm thẳng về phía độc cô bác. Tử quang bừng lên, kịch độc đã toàn diện phát độc.

"Di …" Độc Cô Bác có chút kinh ngạc. Với thực lực của hắn, không cần chính thức đụng thân thể đã có thể cảm nhận được công kích của bát chu mâu so với lam ngân thảo mạnh hơn rất nhiều. Lục quang trên người Độc Cô Bác nháy mắt khuếch tán, cũng không thấy hắn sử dụng võ hồn. Bát chu mâu đâm vào trên lục quang, trước tiên chỉ là làm cho tám vòng tròn xanh biếc rung động, mà cũng vô pháp xâm nhập vào bên trong.

"Thì ra là thế. Quả nhiên là ngoại phụ hồn cốt. Khó trách nhạn nhạn không đánh lại ngươi." Độc Cô Bác chợt hiểu ra, nhìn bát chu mâu của Đường Tam, trong mắt không khỏi lộ ra vè tham lam.

Một cỗ hồn lực băng lãnh từ trên đầu vai Đường Tam truyền vào cơ thể, toàn thân hắn bỗng nhiên tê liệt mất đi cảm giác. Tất cả hồn lực đều không thể đề tụ.

Một cỗ khí lưu lạnh như băng trong nháy mắt rà soát toàn thân Đường Tam khiến hắn như rơi vào giữa một hầm băng. Đường Tam thiên phú kinh người, chẳng những thực lực nổi bật, kinh nghiệm chiến đầu cùng với ý nghĩ luôn tỉnh táo. Tuy nhiên trước thực lực chênh lệch, đều không có bất kì tác dụng gì. Trước hồn lực của Độc Cô Bác, đừng nói là phản kháng, ngay cả cử động ngón út cũng không có khả năng.

Độc Cô Bác hiển nhiên không để Đường Tam vào trong mắt, tùy tiện vung tay lên, ném hắn xuống đất, có chút thất vọng nói: " Thật đáng tiếc, không thể ngờ là đã dung hợp, nếu không tiểu tử ngươi thật là mang cho ta một phần đại lễ."

Lục quang trong mắt Độc Cô Bác sáng rực, nhìn chằm chằm vào Đường Tam, tựa như nhìn một hi thế trân bảo. Ánh mắt tham lam lúc ẩn lúc hiện." Ta không thể không thừa nhận, ngươi không những so với cháu gái ta, thậm chí so với Ngọc Thiên Hằng tiểu tử kia còn muốn mạnh hơn. Mười ba tuổi, ngoài ba mươi cấp hồn lực, kịch độc ngoại phụ hồn cốt. Thật sự là đáng tiếc."

Bởi vì thực lực chênh lệch quá lớn, Độc Cô Bác cũng không có ngăn cản hồn lực của Đường Tam. Đường Tam run rẩy từ mặt đất đứng lên, lạnh lùng nói: " Không nghĩ tới ta như vậy mà phải chết trong tay tên quái vật chỉ biết sử dụng mấy cái độc rác rưởi. Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc"

Ánh mắt độc cô bác toát ra quang mang lạnh băng như độc xà." Ngươi muốn ta lập tức giết ngươi sao? Giết ngươi đối với ta dễ như giết một con kiến. Những ta không vội giết ngươi. Hồn cốt nhân diện ma chu, có điểm thú vị. Ta sẽ bức tất cả chất độc trong hồn cốt của ngươi ra, rồi mới từ từ giết ngươi."

Trong mắt Đường Tam toát ra vẻ không cam lòng một cách mãnh liệt. Hắn biết, cho dù là ám khí chính mình mới chế tạo trước mặt lão quái vật cũng sẽ không có một chút cơ hội nào. Đối mặt với đổi thủ như vậy, trừ phi mình tự mình có khả năng chế tạo ra một trong ba ám khí đứng đầu trong trăm loại ám khí, nếu không kết cục vẫn sẽ chỉ là tử vong.

Hắn không cam lòng. Đường môn tuyệt học hắn không được học. Tại thế giới này lại chưa từng điều chế qua kịch độc của Đường môn. Hắn không cam lòng. Bởi vì hắn thậm chí còn chưa có cơ hội tu luyện đệ nhị vũ hồn của mình.Đối với cái thế giới rộng lớn muôn màu muôn vẻ này, so với Đường Môn trước kia, hắn thậm chí còn lưu luyến hơn.

Sau khi đi vào thế giới này, hắn rốt cục đã có thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Điều này càng làm hắn lưu luyến hơn.

Nhìn ánh mắt không cam lòng của Đường Tam, lão quái vật không khỏi đứng lên cười ha ha, "Không cam lòng có phải không? Ánh mắt này ta đã thấy vô số lần. Ta thích nhất đúng là bóp nghẹt cái loại không cam lòng này. Có lẽ cho ngươi thêm vài thập niên nữa, ngươi thật sự có thể siêu việt hơn cả ta. Nhưng mà bây giờ, ngươi đã không còn cơ hội nữa. Ngươi không phải nói độc của ta là rác rưởi sao? Nhưng ngươi vẫn như trước, chết trong tay ta."

Đường Tam nhàn nhạt nói:" Đây mới là điều ta không cam lòng nhất. Nếu cho ta thời gian, cho dù không cần vũ hồn, ta vẫn có thể giết chết ngươi. Cái loại độc công rác rưởi này, căn bản đúng là vô dụng, đến cứt chó cũng không bằng. Chẳng những ngay cả chính mình người không ra người, quỷ không ra quỷ, lại còn di họa cả đến hậu duệ. Rác rưởi thì vẫn chỉ là rác rưởi."(thằng này chửi ác quá)

"Ngươi nói cái gì?" Tâm tính Độc Cô Bác đột nhiên trở nên vô cùng kích động, Cánh tay vươn ra, vừa tóm cổ Đường Tam vừa kéo hắn đến trước mặt mình.

Vào lúc này, Đường Tam thậm chí ngay cả phản kháng cũng không có, chỉ lạnh lùng nhìn Độc Cô Bác, hít thở mặc dù khó khăn, nhưng hắn vẫn miễn cưỡng nói:" Ngươi cho rằng chính mình sẽ có kết cục tốt đẹp hay sao? Triệu chứng trên người ngươi càng ngày càng nặng. Mặc dù ta bây giờ còn không rõ ngươi chế trụ kịch độc này phát tác như thế nào, nhưng ngươi chắc chắn là có ăn cái thiên tài địa bảo gì đó. Nhưng nó cũng không có khả năng giúp ngươi cả đời. Không tới vài năm nữa, cho dù ngươi không bị chết, cũng không thể ngăn độc tố cắn trả, hành hạ đến thống khổ. Ngươi chết so với ta càng thảm hại hơn."

Quang mang trong mắt độc cô bác lóe ra âm tình bất định, Lời Đường Tam nói chính là đụng đến nỗi đau lớn nhất của hắn. Với thực lực cường đại như hiện nay, hắn vẫn khó có thể chịu đựng được sự hành hạ này. Mỗi lần hành hạ đều làm hắn thống khổ như muốn chết đi sống lại. Căn bản là không thể diễn tả bằng lời được.

64. Chương 63: Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn

Đường Tam nhàn nhạt nói: " Ta có thể giải, nhưng cũng sẽ không giải cho ngươi. Chỉ biết rằng ngươi sẽ thảm hại hơn ta rất nhiều. Giết ta đi, Ngươi có lẽ đã không sợ chết. Dẫu sao, ngươi đã thất thập cổ lai hi. Đáng tiếc, cháu gái như hoa như ngọc của ngươi, có lẽ sẽ không chống đỡ được trong thời gian dài như ngươi đâu. Thống khổ ngày càng gia tăng, nàng có lẽ không có được cái nghị lực như ngươi, sao có thể chống đỡ nổi. Độc của nàng phát tác so với ngươi càng kịch liệt hơn. Bởi vì nàng đã bị độc tố này đầu độc từ khi còn trong bụng mẹ."

Vì sinh tồn, Đường Tam bắt đầu thực hiện những cố gắng cuối cùng. Lúc trước, lần đầu tiên nhìn thấy Bích Lân Xà hồn sư Độc Cô Nhạn, từ vè mặt của Độc Cô Nhạn, hắn đã hoài nghi. Bởi vì theo hắn biết, trên thế giới này không có màu mắt nào giống như màu mắt của Độc Cô Nhạn. Hơn nữa nàng ta lại sử dụng Bích Lân Xà độc. Điều này giúp cho hắn có thể ít nhiều phán đoán.

Lúc này tái kiến ông nội của Độc Cô Nhạn, trước mặt lão quái vật này, Đường Tam càng khẳng định phán đoán của chính mình. Độc Cô Nhạn đương nhiên kế thừa võ hồn của ông nội, có cường đại năng lực dụng độc. Nhưng đồng thời cũng kế thừa cả sự cắn trả của độc tố.Đường Tam mỗi câu nói ra đều là sự thật, cho dù là Độc Cô Bác cao ngạo cũng không thể phản bác.

Buông tay, độc cô bác thả Đường Tam xuống, lạnh lùng nhìn hắn:" Ngươi dựa vào cái gì để ta tin tưởng rằng ngươi có thể giải được kịch độc trên người ta?"

Đường Tam đơn giản là không hề đứng lên, cứ như vậy khoanh chân ngồi dưới đất," Ta cần phải chứng mình với ngươi hay sao? Dù sao ngươi cũng muốn giết ta. Con người ngươi như thế, sống trên đời cũng chỉ gây tai vạ. Ta nếu cứu ngươi, thì đúng là trợ Trụ vi ngược."

Giống như lời Đường Tam đã nói, Độc Cô Bác không để ý sống chết của chính mình, nhưng không thể không để ý tương lai của cháu gái. Độc Cô Nhạn mới 20 tuổi, vẫn còn tương lai tươi đẹp ở phía trước. Càng huống chi, hắn đã từng chịu mùi vị phải chứng kiến thân thân lần lượt chết đi. Hắn tuyệt không muốn nghĩ tràng cảnh như vậy lại một lần nữa tái hiện.

Độc Cô Bác cả đời chơi đùa với độc, nhưng cũng chỉ có độc trên người mình là không thể tránh được và cũng không thể giải được. Hắn đã từng thử vô số lần, nhưng chỉ là càng phải chịu thống khổ hơn mà thôi.

Vẻ mặt hiện rõ tâm tình đang bất định. Độc Cô Bác chậm rãi đưa hai tay ra sau lưng, trong giọng nói, giọng điệu đã trở nên hòa hoãn vài phần," Nghe Nhạn Nhạn nói, người chính là Đường Tam phải không?"

"Đại trượng phu ngồi không đổi họ, đi không đổi tên. Không sai." Đường Tam lạnh lùng ngẩng đầu.

Độc Cô Bác xem thường hừ một tiếng," Chỉ là một tiểu mao đầu mười ba tuổi, mà dám tự xưng là trượng phu? Được rồi, ta cũng không cùng ngươi nói nhảm. Nếu ngươi thật sự có thể giải được độc trên người ta và Nhạn Nhạn. Ta chẳng những không giết ngươi, lại còn có thể đáp ứng giúp ngươi làm ba việc. Đương nhiên ba việc này không được xúc phạm đến chuyện của ta là được."

Đường Tam lạnh nhạt nói:" Ngươi không giết ta? Giống như lời ngươi vừa nói, ta lấy gì để tin tưởng ngươi? Ngươi muốn giết ta, đúng là chỉ cần một cái nhấc tay mà thôi. Ngươi là loại người như vậy, cái chuyện lấy oán trả ơn cũng chẳng có gì là lạ lắm."

Độc Cô Bác sửng sốt một chút, hắn không thể nghĩ được một thiếu niên chỉ mới mười mấy tuổi lại có thể nghĩ được như vậy, không khỏi cả giận nói:" Người cũng không nghĩ đến thanh danh của Độc Cô Bác ta sao? Mặc dù ta chưa bao giờ cho rằng mình là người tốt, nhưng tuyệt vẫn chưa có kẻ nào dám miệt thị coi thường ta bội tín như thế."

Đường Tam nhắm hai mắt lại," Đây chỉ là lời nói suông của ngươi mà thôi. Trừ phi ngươi phát hạ độc thệ, nếu không ta sẽ không thể tin tưởng người được."

Hung quang trong mắt Độc Cô Bác chợt hiện, suýt nữa không chịu nổi định phát tiết, nhưng nghĩ đến cháu gái của mình, hắn vẫn còn có thể mạnh mẽ áp chết tức giận.

“Có thể. Chỉ cần ngươi có thể chứng minh rằng ngươi có thể giải được độc của ta. Ta sẽ thề”

Cuối cùng thì hi vọng còn sống lại tới. Đường Tam cũng ngấm ngầm thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần là người, có mấy ai không sợ chết? Đường Tam cũng không ngoại lệ. Nhất lại là một cái chết vô nghĩa, hắn càng không muốn.

Đường Tam đứng lên, thu hồi bát chu mâu sau lưng,” Ngươi muốn ta chứng minh như thế nào đây?”

Độc Cô Bác thu liễm hung quang trong mắt.” Chứng minh ngươi có năng lực dụng độc mạnh hơn ta. Ta sẽ tin tưởng ngươi.” Tại tiềm thức của hắn thật sự là không tin tưởng Đường Tam.Dẫu sao thiếu niên trước mặt này mới chỉ có mười ba tuổi mà thôi. Chỉ là một đứa nhỏ mười ba tuổi, trình độ so với một kẻ dụng độc mấy chục năm như hắn lại muốn so sánh hay sao? Nhưng Đường Tam lại chạm đúng cánh cửa sinh mạng của hắn, không những thế lại còn nói chính xác bệnh trạng trên người không sai một chút nào. Đối với một cơ hội như vậy, Độc Cô Bác cũng phải thử một lần. Giết hay không giết Đường Tam đối với hắn không quan hệ. Cho dù Đường Tam thiên phú có tốt, muốn đạt tới trình độ có thể uy hiếp hăn, có lẽ cũng cần phải mấy chục năm. Mà lúc đó thì hắn cũng đã chết rồi. Nếu đã chết, thì còn có gì đáng nói nữa. Nếu thật sự có thể giải độc, nhất là giải được độc cho cháu gái của mình, đối với Độc Cô Bác mà nói, đây mới là chuyện quan trọng.

Đường Tam xòe hai tay ra, bất đắc dĩ nói:” Ta vật gì cũng không có, như thế nào chứng minh khả năng dụng độc của ta so với ngươi mạnh hơn?”

Độc Cô Bác lạnh lùng nói:” Chỉ cần làm tốt là được. Nơi này chính là một cái động phủ khác của ta. Các loại dược vật khắp nơi đều có. Ngươi cần cái gì, chính mình tìm là được. Ta cho người một ngày thời gian, chính mình tự phối trí các loại giải dược. Một ngày sau, ta sẽ đối với ngươi hạ ba loại độc. Chỉ cần ngươi có thể phối trí giải dược và khi ta hạ độc vẫn đứng vững, thì chứng mình ngươi có tư cách giải độc cho ta. Nếu không, ngươi tự tìm chết đi.”

Trong vòng một ngày, phối trí giải dược, nghe thì có vẻ là nhiều, nhưng trên thực tế, độc dược có ngàn vạn loại, mỗi một loại đều có đặc tính riêng. Độc Cô Bác lại là bậc độc đại sư. Đối diện hạ độc của độc đại sư, đổi lại càng không bình thường. Muốn một ngày phối trí giải dược, lại còn là chính Độc Cô Bác hạ độc, như vậy thật đúng là một khó khăn rất lớn.

Độc Cô Bác nghĩ, Đường Tam nhất định cùng mình mặc cả để tranh thủ thêm thời gian, thậm chí là trì hoãn thời gian. Nhưng mà câu trả lời của Đường Tam lai làm hắn có chút ngạc nhiên, thậm chí đối với Đường Tam lại có thêm vài phần tin tưởng.

“Được. Mang ta tới nơi ngươi để dược vật. Trong vòng một ngày đừng quấy rầy ta là được.” Phủi phủi bụi đất trên đầu, Đường Tam thong dong đáp ứng yêu cầu của Độc Cô Bác.

độc cô bác liếc nhìn hắn một cái rồi xoay người hướng bên ngoài huyệt động mà đi đến.“Đi theo ta.”

Ra ngoài huyệt động, Đường Tam mới phát hiện đây là một mảnh rừng rậm rạp. Mà chỗ của bọn họ chính là trên một ngọn núi cao khoảng năm trăm thước. Lúc này đang là ban đêm, cảnh vật xung quanh khó có thể trông thấy.

Độc Cô Bác giống như đang đi trên đường bằng, hướng phía trên mà đi lên.Hắn tựa hồ đi rất chậm, nhưng mỗi bước lại đi lên trên được đến mười thước. Mỗi bước lại đều nhau một cách phi thường. Giai đoạn lên núi, cả người cứ thẳng đứng như vậy.

Đường Tam vội vàng đề tụ hồn lực đi theo sau lưng độc cô bác . Hắn đương nhiên không nghĩ đến việc ra khỏi động rồi thoát đi. Trước mặt phong hào đấu là mà muốn trốn, đúng là nói đùa.

Rất nhanh, Đường Tam dưới sự dẫn đường của Độc Cô Bác đã lên đến đỉnh núi. Tới nơi này, Đường Tam không khỏi hoảng sợ khi nhìn địa thế xung quanh. Trước mặt là một cái khe núi như chiếc nón úp ngược. Mà chỗ bọn họ đang đứng chính là bờ của cái khe núi đấy. Hơi nóng nồng đậm từ khe núi bốc lên. Hơi nóng thập phần ẩm ướt lại mang theo vài phần mùi vị của lưu huỳnh.

“Nơi này có ôn tuyền?” Đường Tam không nhịn được kinh ngạc nói.

Độc Cô Bác liếc măt nhìn hắn,” tiểu tử ngươi thật ra là rất hiểu chuyện.”

Đường Tam nói:" Ta chẳng nhẽ ngay cả mùi vị của ôn tuyền cũng không nhận ra hay sao? Dược vật của ngươi chẳng nhẽ là ở bên bờ dòng ôn tuyền này? Đây đúng là một địa phương rất tốt mà."

Ôn tuyền vốn không thích hợp để có thể cung cấp chất dinh dưỡng cho thực vật, bởi vì trong đó ẩn chưa vật chất của các quặng mỏ nhiều lắm. Tuy nhiên có một số thực vật đặc thù thì lại không thế. Chúng nó lại phải là sống tại ôn tuyền và vật chất của quặng mỏ cùng với nhiệt lượng. Theo Đường Tam biết có không ít loại thực vật kịch độc đều là như thế.

"Đi theo ta" Độc Cô Bác thi triển thân hình, trực tiếp từ bên bờ nhảy xuống một vùng đen như mực trước mặt. Bởi vì sương mù dày đặc cùng ban đêm là nguyên nhân, hơn nữa vách núi lại chót vót mà dốc ngược. Độc Cô Bác chỉ trong nháy mắt đã biến mất trong hơi nước.

"Hắn cố ý làm khó ta sao?" trong mắt Đường Tam hiện lên một tia kiên cường. "Độc Cô Bác,nếu ngươi cho rằng như vậy là có thể làm khó được ta, vậy thì ngươi lầm rồi."

Tử quang sau lưng chớp động, bát chu mâu lại phóng thích ra, Đường Tam không có giống như Độc Cô Bác nhảy vọt xuống như vậy. Cứ hai mâu lại chập lại làm một.Phốc một tiếng, cắm xuyên vào trong vách núi. Ngay sau đó tám cái chu mâu thay phiên nhau lần lượt phát lực, mang theo Đường Tam như vậy mà đi nhanh xuống núi như đi trên mặt đất.

Tám ngọn bát chu mâu quả thực sắc bén, hơn nữa còn mang theo đặc tính của chân nhện, có thể đi lại dễ dàng trên tuyệt đại đa số đ ịa hình như đi trên mặt đất.Loại địa hình sơn bích này có lẽ có khả năng làm khó được kẻ khác, nhưng lại không ngăn được bát chu mâu.

Độc Cô Bác đang chơi vơi ở giữa lưng chừng núi, trong lòng không khỏi có chút đắc ý." Tiểu tử, người không phải là rất hay sao, ta xem ngươi như thế nào xuống được. Nếu trốn đi, ngươi chỉ là một tên tiểu bối hèn nhát mà thôi."

Đương nhiên, nếu Đường Tam thật sự nhảy xuống, Độc Cô Bác cũng sẽ không để cho hắn bị thương. Bằng vào thực lực của hắn, tiếp được Đường Tam thật đúng là chuyện quá dễ dàng. Trông thấy sự tỉnh táo và thực lực bản thân của Đường Tam , Độc Cô Bác đối với thiếu niên này ngày càng hứng thú. Từ trên người hắn, độc cô bác ngoài việc thấy được sự bất đồng so với thiếu niên thành thục khác, còn có một loại phẩm chất đặc thù, bày mưu kế quyết định sách lược nơi hậu phương.

Đợi cả nửa ngày không thấy Đường Tam nhảy xuống, Độc Cô Bác không biết tại sao trong lòng lại cảm thấy có chút thất vọng. Trong lòng vừa định nghĩ tên này chỉ là một kẻ hèn nhát nhu nhược, thì chợt thấy một đạo thân ảnh rất nhanh theo vách núi mà đến. Với hắn mà nói, tự nhiên nhận ra tình trạng của thân ảnh kia.

"Ngoại phụ hồn cốt còn có thể dùng như vậy hay sao?" trong mắt Độc Cô Bác hiện lên một tia kinh ngạc. Nhưng hắn cũng không có nói gì, chỉ là nhìn sự tồn tại của tám cái chu mâu sau lưng của Đường Tam. Tại giữa đêm, thực lực Đường Tam cũng không thể so sánh với hắn.

Đường Tam cũng không có nhìn Độc Cô Bác mà ánh mắt đều hướng về tình cảnh bên trong sơn cốc. Điều làm hắn có chút kinh ngạc chính là bên trong sơn cốc trước mắt so với ôn tuyền cũng không có giống như mình tưởng tượng. Diện tích ôn tuyền cũng không lớn nhưng chia làm hai phần.Thủy đàm hình quả trứng nằm ở chính giữa. Trong thủy đàm có hai dòng nước phân biệt một dòng màu nhũ bạc và một dòng đỏ thẫm. Kì dị hơn chính là chúng mặc dù cùng tồn tại trong thủy đàm nhưng luôn có thể phân định rõ ràng. Hai dòng nước này không hề xâm phạm lẫn nhau, thủy chung vẫn bảo trì trạng thái cân bằng.

Hơi nước cuồn cuộn bốc lên. Nguyên nhân chính là do hai chủng loại ôn tuyền cùng nhau tạo ra, không ngừng bốc hơi mà bay thẳng lên miệng núi rồi mới từ từ tán đi.

"Đây là..." Đường Tam nhìn cảnh trước mặt, thân thể kích động không tự chủ run lên. Hắn không nghĩ tới, đến thế giới này lại có thể nhìn thấy một cảnh đẹp đẽ lạ thường như vậy. Mặc dù hắn trước kia chưa từng gặp nhưng trong trí nhớ hình như có tồn tại một nơi có tình cảnh tương tự.

Huyền Thiên Bảo Lục ngoài trừ hơn trăm loại ám khí chuyên môn, còn có một chương về độc kĩ bí lục. Bên trong ghi chép một ít về dược vật cực kì quí hiếm. Kịch độc có, mà thiên tài địa bảo tương tự cũng có. Mà tại cuối chương của bí lục, có ghi chép lại ba nơi tồn trữ báu vật-Tụ bảo bồn.

Tụ bảo bồn này đương nhiên không phải là chỉ nơi cất giữ vàng bạc châu báu, mà chính là về dược vật, về hoàn cảnh thiên nhiên nơi có dược vật cực kì trân quí. Trong ba tụ bảo bồn, các loại thực vật căn bản là không thể sinh trưởng trong hoàn cảnh đó, bởi vì thực vật thường không thể thích nghi được với hoàn cảnh đặc thù của nơi đó. Chính vì vậy mà thực vật có thể sinh trưởng ở tụ bảo bồn, đều là những thực vật vô cùng quí hiếm và cũng rất quý trọng. Tại tụ bảo bồn, thực vật sinh trưởng nhanh hơn nhiều so với điều kiện bình thường. Nếu một gốc linh chi sinh trưởng mười năm ở tụ bảo bồn, thì tương đương có hiệu quả đến một trăm năm.

Tam đại tụ bảo bồn cũng chính là được thiên nhiên ưu ái, chính là nơi linh khí của trời đất tụ tập. Mà cảnh vật trước mắt lại đúng như những gì được ghi trong Huyền Thiên Bảo lục.

"Băng hỏa lưỡng nghi nhãn, đây chính là băng hỏa lưỡng nghi nhãn?"

Băng hỏa lưỡng nghi nhãn chính là để chỉ nơi hai con suối băng hỏa vì may mắn được thiên nhiên ưu ái mà giao nhau. Ngàn vạn năm cũng không nhất định có thể hình thành một nơi như thế.

Trong đời người có thể nhìn thấy một trong tam đại tụ bảo bồn, nơi thiên địa tinh hoa tụ tập dày đặc, Đường Tam như thế nào lại không kích động. Hắn lúc này rốt cục hiểu được tại sao lão quái vật trước mặt lại có thể trong tình huống bị độc mãnh liệt như vậy mà vẫn có thể tu luyện đến phong hào đấu la cảnh giới. Điều đó cùng Băng hỏa lưỡng nghi nhãn chắc chắn có quan hệ.

Băng hỏa lưỡng nghi nhãn không chỉ là nơi dưỡng vật, đối với thân thể con người cũng có những tác dụng đặc thù. Một khi loài người hoặc động vật tại Băng hỏa lưỡng nghi nhãn sinh sống, trong khoảng thời gian ngắn, thân thể sẽ chịu tác dụng của hai loại thuộc tính cực đoan trong thiên nhiên. Nếu không kịp thời rời đi, nhất định sẽ bạo thể mà chết. Nhưng đối với những người như Độc Cô Bác mà nói lại là có lợi vô cùng. Cực nhiệt cùng cực hàn đối với độc đều có tác dụng khắc chế. Mà Băng hỏa lưỡng nghi nhãn loại này chính là thiên tài địa bảo, đối với độc vật khắc chế cực kì mãnh liệt. Nếu không cũng không thể để cho các loại thực vật quý hiếm đồng thời sinh trưởng ở chỗ này.

Có Băng hỏa lưỡng nghi nhãn áp chế, thân thể Độc Cô Bác mới có thể áp chế kịch độc trong cơ thể không phát tác. Băng hỏa lưỡng nghi nhãn đối với đặc tính không chỉ giúp bảo vệ các loại thực vật quý hiếm, còn có thể giúp cho lão bảo vệ tính mạng.

"Băng hỏa lưỡng nghi nhãn? Người đang nói cái gì?" Độc Cô Bác có chút nghi hoặc, nhìn Đường Tam.

Đường Tam miễn cưỡng bình phục tâm tình đang kích động," Không có gì, ta chỉ là không nghĩ tới còn có địa phương tốt như thế này tồn tại. Nếu như trước, ta đối với ngươi chỉ có ba thành nắm chắc, thì bây giờ, có Băng hỏa lưỡng nghi nhãn, ta nắm chắc đến năm thành.

"Ngươi nói cái gì? Chỉ có năm thành" Lời nói của Độc Cô Bác toát lên vẻ bất thiện." Tiểu tử, ngươi từ đầu đều là gạt ta?"

Đường Tam lạnh lùng nói," Ta lừa ngươi sao? Thân thể ngươi chịu độc tính nhiều năm như vậy, có 5 thành nắm chắc đã là cao rồi. Tuy nhiên, cho dù không thể chữa tốt, cũng có thể giúp ngươi hóa giải thống khổ. Còn như với cháu gái ngươi, với sự trợ giúp của Băng hỏa lưỡng nghi nhãn, ta có thể chắc chắn chữa khỏi."

Sắc mặt Độc Cô Bác lúc này mới tốt hơn một chút, chỉ vào chunh quanh Băng hỏa lưỡng nghi nhãn, nói:" Tất cả dược vật của ta đều được trồng ở đây. Mọi loại độc dược, bổ dược đều tùy người sử dụng. Nhưng nếu ngươi dám phá hủy nơi này, ta sẽ làm ngươi sống không bằng chết. Ta nói cho người một ngày thời gian. Sáng sớm ngày kia, nếu ngươi không thể thông qua khảo nghiệm của ta, thì đó chính là ngày diệt vong của ngươi. Đương nhiên ngươi cũng có thể chạy trốn. Nhưng không ngại nói cho ngươi biết, nơi này gọi là hồn thú sâm lâm. Ngoại trừ ngọn núi này đã bị ta lập độc trận, hồn thú không dám đi vào bên trong. Nhưng bên ngoài, hồn thú cấp bậc ngàn năm nhiều vô kể. Ngươi nếu dám trốn, căn bản ta không cần ta động thủ, hồn thú cũng sẽ đem ngươi xé xác."

Nói xong, lão phóng người lên,mũi chân khẽ chạm vào vách đá, trông giống như một con chim hướng lên miệng của sơn khẩu mà đi. Thân ảnh đã rời xa, nhưng có một thanh âm rõ ràng truyền xuống:" Tiểu tử, nhớ kĩ, Không nên chạm vào hai loại ôn tuyền. Nơi đó cực hàn cực nhiệt. Cho dù là ta cũng không thể duy trì lâu. Nếu ngươi tiếp xúc, chỉ có con đường chết."

Nhìn độc cô bác biến dần trong màn hơi nước, Đường Tam khóe miệng dần dần mỉm cười. Còn cần ngươi phải nói hay sao? Ta nếu không phải tự sát, như thế nào lại tự mình xuống Băng hỏa lưỡng nghi nhãn đây chứ? Phải biết rằng, đây chính là nơi chí hàn chí nhiệt mà thiên địa sinh ra.

Độc Cô Bác rời đi, Đường Tam cũng không kiềm chế lòng hưng phấn của chính mình nữa, bước nhanh đi tới Băng hỏa lưỡng nghi nhãn . Dòng nước trước mắt sôi trào đỏ rực. Nhưng kì lạ là xung quanh không hề tồn tại bất kì nhiệt độ gì.

Đường Tam đương nhiên không bị tình cảnh này lừa gạt. Bình tình nhìn dịch thể màu đỏ. Nhiệt độ của dịch thể như vậy có thể so sánh với nham thạch nóng chảy. Nếu vì lòng hiếu kì mà chạm vào nó, khẳng định sẽ bị đốt đến chết.

Thở sâu một cái, Đường Tam cảm thấy tim mình không ngừng đập nhanh hơn. Loại kích động không thể áp chế này có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời hắn trải qua. Cho dù là tại kiếp trước, hắn cũng chỉ từng gặp một lần khi chế tạo ra Phật nộ đường liên.

Công tụ song nhãn, Tử Cực Ma Đồng phát động. Tại tác dụng của Huyền Thiên Công, cảnh vật trước mắt đều trở nên rõ ràng. Cứ như trước,mặc dù trong hoàn cảnh hơi nước mông lung nhưng nhờ vào ánh sáng của các vì sao trên trời, Đường Tam vẫn có thể nhìn rõ hết thảy cảnh vật xung quanh.

Chung quanh Băng hỏa lưỡng nghi nhãn có đủ các loại thực vật, thiên hình vạn trạng, tựa như thiên đường của các loài thực vật. Mà những thực vật này đều là hết sức quý hiếm. Dù chỉ là liếc mắt một cái nhưng Đường Tam cũng không khỏi trợn mắt há mồm.

Trước mặt hắn không xa, gần bên dòng suối có màu trắng sữa, có một bụi rậm, nhìn tựa như một con sâu nhỏ.Đường Tam cẩn thận từng li từng tí một, dè dặt ngồi xuống, cẩn thận quan sát. Nội tâm tức khắc tràn ngập chấn động mãnh liệt.

"Đây là tuyết tàm? Là loại cực phẩm đông trùng hạ thảo- tuyết tàm." Hắn liếc mắt một cái tựu nhận thức ra thứ đang ở trước mặt. Tim đập tựa hồ càng lúc càng nhanh.

Đường Môn dụng độc nổi tiếng thiên hạ, đối với các loại dược vật nghiên cứu cực kì thấu triệt. Tất cả đều là kết quả đúc kết của vô số tinh anh trong Đường Môn. Chỉ là ngoại môn đệ tử, Đường Tam mặc dù không được chính thức học những thứ tinh túy nhất, nhưng đối với các loại dược vật cũng là cực kì hiểu rõ. Bởi vì khi hắn chế tạo các loại cơ quan cũng như ám khí, thường xuyên phải phối thêm độc dược. Bất luận là độc dược, giải dược cũng đều rất tinh thông. Nếu không hắn làm sao có thể mới chỉ liếc mắt mà đã nhìn ra độc đấu la Độc Cô Bác bị độc của chính mình cắn trả cơ chứ.

Đông trùng hạ thảo (mùa đông là con sâu, mùa hè là thực vật)không nghi ngờ gì chính là một loại cực phẩm dược liệu,gọi đơn giản là "trùng thảo". Cái gọi là đông trùng hạ thảo, kì thật nó chính là một loại thực vật bậc thấp, chuyên kí sinh trên thực vật. Chúng là một loại thực vật dạng nấm, mùa đông thì kí sinh giống như các loại côn trùng sâu bọ, sinh hoạt trên núi cao. Nó xâm nhập vào trong cơ thể của ấu trùng hoặc côn trùng trưởng thành, hấp thụ chất dinh dưỡng, đợi đến khi tổ chức dạng sợi khuẩn từ từ tràn ngập trong cơ thể, vật chủ sẽ chết. Cho đến khi vào hè, bào tử dạng nấm từ trong cơ thể vật chủ sinh sôi nảy nở, từ trên đỉnh đầu của vật chủ mang theo hạt mà vươn ra ngoài. Loại kí sinh này rất nổi tiếng, vì thế mà chúng được đặt tên như vậy luôn.

Mà tuyết tàm này lại chính là loại cực phẩm trong số đông trùng hạ thảo. Loại này bên ngoài có màu trắng xám, trên có vân, đúng tám cái vân, chia thành bốn cặp rõ ràng. Đường Tam vươn tay cẩn thận bẻ lấy, trên thân tiết ra một chất dịch màu trắng vàng. Hạt mảnh, nhỏ và dài. Lá màu nâu. Thân hình trụ. Tuyết tàm này so với một con trùng thì dài hơn. Trên ngọn chính là bào tử, bào tử này có chút phình to ra, bên ngoài có ánh vàng, bên trong là màu trắng. Cả cái tuyết tàm này phình ra chẳng những so với các loại đông trùng hạ thảo khác to hơn nhiều, mà công hiệu theo đó cũng tốt hơn rất nhiều.

Mà tuyết tàm trước mặt Đường Tam lúc này lớn hơn gấp đôi so với ấn tượng về tuyết tàm ở kiếp trước. Cả một bụi rậm này, có rất nhiều cây tuyết tàm. Mặc dù tuyết tàm cũng không được tính là thiên tài địa bảo, nhưng chất lượng như thế này, Đường Tam trước kìa nghe cũng chưa từng nghe qua.

Ngay sau đó, Đường Tam lại chú ý tới một loại thực vật khác bên cạnh tuyết tàm. Cái cây này có vỏ ngoài màu nâu vàng, thân màu vàng đỏ. Các nụ hoa cùng những chiếc lá màu xanh mọc lẫn với nhau. Cuống lá

dài và mành, uốn lượn. Phiến lá hình cánh quạt, nhọn dần về phía đầu lá. Mùa hè, những chiếc lá xanh biếc mở rộng, lộ ra những bông hoa màu tím hình dáng thập phần kì dị. .

"Đây là chu sa liên? Không thể ngờ là có thể lớn đến vậy" Chu sa liên này cùng với đông trùng hạ thảo có tác dụng bất đồng. Mà chu sa liên tính thích âm hàn. Bản thân tính hàn rất mạnh, có khả năng khắc nhiệt rất tốt. Cũng là một loại dược liệu trân quí, đối với việc trị hỏa độc cũng có kì hiệu.

Bất luận tuyết tàm hay chu sa liên đều là thứ hiếm có.

Nếu bình thường mà nhìn thấy hai loại dược thảo này, Đường Tam có lẽ sẽ trực tiếp bị chúng hấp dẫn. Nhưng lúc này, hắn không có thời gian để cẩn thận quan sát, bởi vì ánh mắt của hắn rất nhanh bị một cỗ hương khí nhàn nhạt hấp dẫn.

Đó là một đóa hoa lớn màu hồng nhạt, không có lá, dài khoảng ba thước. Đóa hoa thật lớn, đường kính ước chừng khoảng một thước. Mỗi một cái cánh hoa đều long lanh trong suốt như thủy tinh, mang theo hơi nước nhẹ nhàng lay động. Đóa hoa sinh trưởng tại bờ hồ, nơi mà hai dòng suối màu hồng và màu trắng giao nhau. Khoảng cách từ Đường Tam tới đóa hóa lúc này là hơn mười thước, nhưng vẫn có thể ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt.

Nhụy hoa màu tím nhạt, trông như một hột xoàn bằng kim cương màu tím tuyệt đẹp.Hương thơm mặc dù truyền đi rất xa, nhưng cũng không nồng. Mùi thơm nhàn nhạt, tựa như mùi hương động lòng người trên cơ thể trinh nữ.

Ngay khi Đường Tam trông thấy đại hoa màu phấn hồng là lúc cả người trở nên ngây dại.Bởi vì lúc trước còn cách một đoạn, hắn nhất thời không có nhận ra đây là loại hoa gì. Hắn vô ý thức bước nhanh đến bên cạnh bông hoa, khẽ ngửi hương thơm đang nhàn nhạt tỏa ra.

Hương hoa như trước vẫn không nồng. Cái loại hương thơm này thật thú vị, thấm vào tận ruột gan, làm lòng người mát lạnh. Thân thể Đường Tam vốn không khỏe do băng hỏa lưỡng nghi nhãn bỗng nhẹ nhàng thuyên giảm. Đây là loại hoa gì vậy? Cảm giác có chút kì quái, Đường Tam mơ hồ lục tìm các loại hoa mà mình biết, nhưng nhất thời không nghĩ ra. Điều hắn duy nhất có thể dám chắc là đóa hoa trước mặt cũng không phải thiên tài địa bảo, mà chính là tiên phẩm.

Đường Tam hạ ý thức xoay người, muốn nhanh xem các loại dược liệu khác. Nhưng khi hắn vừa mới xoay người thì đột nhiên thấy một màn kì dị.

Chung quanh vốn hắc ám, nhưng lúc này tất cả đều biến thành màu hồng. Mà hồng sắc hào quang ước chùng có đường kính tối đa là mười thước. Hai bên màu sắc rất nhạt. Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam vô cùng nhạy cảm, hắn lập tức phán đoán ra chính mình không phải là hoa mắt. Xoay người nhìn lại đóa hoa một lần nữa, hắn mới phát hiện hào quang đạm nhạt màu hồng này chính là lấy đại hoa làm trung tâm.

Đột nhiên thông suốt, linh quang thoáng hiện, Đường Tam không suy nghĩ mà buột miệng nói ra tên của loại hoa vừa thấy:" U hương khỉ la tiên phẩm"

Đúng vậy, đó chính là U hương khỉ la tiên phẩm. Tâm tình Đường Tam đã có chút run rẩy. Tuyết tàm cùng chu liên sa dẫu sao trước kia hắn đã từng gặp qua. Mặc dù chất lượng cũng không có tốt như vậy, nhưng dù sao thì cũng đã từng thấy. Chỉ có bông hoa lớn đang nhẹ lay trước mặt là hắn chưa từng gặp qua. Mà đó lại là hi thế tiên phẩm. Chính là bảo bối được ghi chép ở cuối của Huyền thiên bảo lục.

Đường Tam có thể dám chắc, U hương khỉ la tiên phẩm trước mắt chính là băng hỏa lưỡng nghi nhãn dưỡng dục mà thành, tuyệt không phải là do lão quái vật trồng.

U hương khỉ la tiên phẩm chính là khắc tinh của bách độc. Có thể tác dụng trung hòa bài trừ độc tố. Chỉ bản thân nó không thể giải độc, nhưng có thể khắc độc. Đường Tam lúc này có thể thấy hào quang nhàn nhạt màu hồng. Đó chính là phạm vi khắc độc của bông hoa. Mà tầng hồng sắc này, tại bên ngoài hào quang tuyệt không thể nhìn thấy.

U hương khỉ la tiên phẩm trang nhã. Trong phạm vi của nó, bất kì loại độc vật nào đều không có tác dụng. Hương thơm của nó cũng có tác dụng trung hòa độc tố.

Đương nhiên, nếu trước khi tiến vào phạm vi hương thơm mà đã trúng độc, như vậy U hương khỉ la tiên phẩm lại không có tác dụng. Có thể nói, nó chính là tiên thảo có thể phòng độc, chỉ đáng tiếc là không thể giải độc được.

Đường Tam cảm thấy đầu óc có chút choáng váng. Hắn vốn nghĩ loại U hương khỉ la tiên phẩm chỉ có trong truyền thuyết mà thôi. Nhưng không nghĩ tới, chính mình có thể nhìn thấy ở chỗ này. Có U hương khỉ la tiên phẩm bên người, lão quái vật Độc Cô Bác dù có phóng ra loại độc thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ như là một trò đùa mà thôi.

Thở sâu, Đường Tam nhanh đi một vòng quanh băng hỏa lưỡng nghi nhãn. Chỉ là quan sát qua, hắn cũng thấy vô số trân bảo. Ngay cả bảo vật cứu cấp long chi cũng có. Đường Tam ít nhất đã thấy bảy tám loại tiên phẩm dược thảo. Ngoại ra các loại thượng đẳng dược liệu thì nhiều không kể xiết.

Trong các loại dược thảo này, loại có độc mặc dù chiếm hơn phân nửa, nhưng chỗ hữu ích cũng không ít. Tựu như hai loại nước trong băng hỏa lưỡng nghi nhãn có địa vị ngang nhau.

Nhìn khắp nơi một lượt, tâm tính của Đường Tam dần dần bình tĩnh trở lại. Nếu đổi là người khác, có lẽ đã không chần chừ đưa hết thiên tài địa bảo này vào trong miệng. Nhưng Đường Tam sẽ không làm như vậy.Tại Đường Môn hắn cũng biết rõ tác dụng của những thiên tài địa bảo này, đồng thời cũng biết được chỗ đáng sợ của chúng. Nếu sử dụng không đúng, tiên phẩm cũng sẽ biến thành kịch độc,dễ dàng cướp đi mạng sống của người sử dụng. Mà mấy loại dược thảo cấp bậc như thế này, bản thân dược tính đều rất mạnh, cơ hồ dám chắc sẽ có tác dụng phụ.

Nghĩ ngợi một chút, Đường Tam không khỏi bội phục đối với Độc Cô Bác.Hắn biết Độc Cô Bác đối với các loại dược thảo này có lẽ cũng không rõ ràng.Có lẽ hắn cũng biết dược thảo hữu ích tại đây cũng không ít, nhưng hắn có thể nhịn mà không phục dụng, có thể thấy hắn đối với dược vật đúng là có nghiên cứu nhất định.

Lúc này, Đường Tam khoanh chân ngồi ở một chỗ, lần lượt nhớ lại trong đầu những ghi chép trong bí lục của Huyền Thiên Bảo Lục. Mấy năm nay, bởi vì cũng không dùng đến nên trí nhớ của hắn có chút phai nhạt. Lúc này tốt nhất là phải thật sự nhớ lại một chút, nếu không, một khi phán đoán sai lầm, ắt chết không có chỗ chôn.

Trời dần sáng, ngay khi ánh bình minh xuất hiện phía chân trời, Đường Tam cũng nhẹ nhàng mở mắt.

Độc Cô Bác nói thì rất hay là muốn cấp thêm cho Đường Tam hơn một đêm thời gian, nhưng thực ra cũng chỉ có nhiều hơn một canh giờ mà thôi. Lúc hắn mang Đường Tam đến đây là đã sau nửa đêm.

Ánh sáng mặt trời từ từ xuất hiện. Hơi nước tại băng hỏa lưỡng nghi nhãn cũng không thể che mờ ánh mặt trời buổi sớm. Giống như một làn sương mai màu trắng, lượn lờ trong không trung.

Trời đã sáng hẳn, Đường Tam trước mắt có thể thấy hết thảy mọi vật một cách rõ ràng. Khóe miệng toát ra một tia mỉm cười, bàn tay nhè nhẹ vuốt ve Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ. Tinh quang của thanh chủy thủ chợt lóe lên, chậm rãi hướng về một bên của băng hỏa lưỡng nghi nhãn đi đến chỗ dược thảo cạnh hàn âm tuyền (dòng suối cực hàn, Băng hỏa lưỡng nghi nhãn là do hai dòng suối hợp thành, một là cực hàn, một là cực nhiệt).

Sau một canh giờ minh tưởng, Đường Tam không những nhớ lại tư liệu về các loại dược thảo, đồng thời tự hỏi mình phải ứng phó với cục diện trước mặt như thế nào. Độc Cô Bác giữ chữ tín hay không thì Đường Tam cũng không có dám chắc. Cho nên bất luận trong hoàn cảnh nào, Đường Tam cũng phải tìm đường lui cho chính mình. Sau khi nhớ lại công hiệu của các loại dược thảo, hắn trong lòng cũng đã nghĩ ra được kế hoạch.

Rất nhanh, Đường Tam dưng chân bên một gốc dược thảo màu trắng. Lúc này, Đường Tam đã toàn lực khởi Huyền Thiên Công trong cơ thể. Trên da xuất hiện một tầng sương trắng nhàn nhạt. Sau khi đả thông kinh mặt, Huyền thiên công của hắn đã có chút biến hóa. Không chỉ hồn lực tăng lên, ngay cả thân mình càng trở nên tinh khiết hơn.

Mặc dù có huyền thiên công hộ thể, thân thể Đường Tam lúc này vẫn không ngừng run rẩy, bởi vì hắn đang phải chịu cái lạnh vô cùng đang tràn vào cơ thể.

Đó là một loại dược thảo hình chóp màu trắng trông giống như là một bông hoa màu trắng to lớn hình bát giác. Ở giữa, những cái nhụy hoa trông giống như bông tuyết trong không khí. Không có bất kì hương thơm nào. Mà vị trị của nó lại đúng ở trung tâm của cực hàn âm tuyền.

Không dám do dự, chủy thủ trong tay Đường Tam chém nhanh ra, đồng thời như thiểm điện lui về phía sau, nháy mắt đã lùi ra bên ngoài mười thước.

Hàn quang của chủy thủ lướt qua, cái cây hình bát giác trông như đóa hoa bát giác lớn cứ như vậy mà đổ xuống. Trong phút chốc, một cỗ hàn khí tràn ngập, dược thảo chung quanh đều phủ một tầng sương màu bạc nhàn nhạt.

Loại dược thảo này mặc dù cũng là tiên phẩm, nhưng cũng không phải là loại có ích. Nó chính là một loại hi thể kịch độc. Đường Tam dám chắc, cho dù là độc đấu la Độc Cô Bác mạnh như vậy, cũng tuyệt không dám một mực để nó bên người.

Cái cây này tên là bát giác huyền băng thảo, là một loại kì hàn hoa phẩm (loại hoa có tính cực hàn). Nó có thể làm cho tâm tình trở nên lạnh lẹo, đầu môi tê dại. Trong vòng mười thước xung quanh, lãnh khí bức người, trong thời gian dài sẽ khiến hàn độc xâm hại cơ thể. Đừng nói là ăn, nếu chỉ để nó bên cạnh cũng bị coi là xui xẻo. Muốn tháo nó xuống, chỉ có thể dùng vật làm bằng kim thiết mà thôi.

Đường Tam sau khi cắt bát giác huyền băng thảo, cũng không có ý định nhặt nó lên, mà chạy ngay đến giữa nhiệt dương tuyền, phía bên kia của băng hỏa lưỡng nghi nhãn. Lúc này, mục tiêu của hắn chính là cái cây toàn thân đỏ rực, hình dáng giống như một cây cải trắng.

Chỉ do dự trong chốc lát, Đường Tam đứng cách xa mười trượng, chậm rãi nhắc song chương, ngưng tụ Huyền thiên công. Bàn tay từ màu trắng dần chuyển sang màu xanh nhạt. Huyền Ngọc Thủ phát động.

Vì để hành động của mình càng nhanh hơn, sau lưng Đường Tam phóng xuất ra ngoại phụ hồn cốt bát chu mâu. Chưởng vừa mới bắn ra đã nhanh chóng tới bên cây dược thảo đỏ rực mà nhấc lên. Hoàn thành động tác, bát chu mau rất nhanh bắn lên, mang theo thân thể Đường Tam phóng ra bên ngoài.

Đường Tam nhìn xuống hai tay, trên mặt không khỏi cười khổ. Lòng bàn tay cùng các ngón tay của hắn đều đã da tróc thịt bong. Màu xanh nhạt dần dần biến mất.

Huyền ngọc thủ, ngay cả lưỡi dao sắc bén cũng không thể thương tổn. Vậy mà chỉ nhấc một gốc thực vật, liền bị phỏng đến như vậy. Nếu tại kiếp trước, Đường Tam căn bản là không thể tưởng tượng được.

Khác với bát giác huyền băng thảo, Đường Tam lần này có được cũng là một gốc hỏa kịch độc tiên phẩm, chỉ sinh trưởng tại nơi cực nhiệt, tên là Liệt hỏa hạnh sơ kiều. Loại này cho dù là tại nham thạch nóng cháy vẫn có thể sinh tồn. Tất cả tác dùng đều khác biệt so với bát giác huyền băng thảo.

Quang mang màu tím từ chung quanh thân thể Đường Tam dâng lên. Hai căn lam ngân thảo dưới sụ khống chế của Đường Tam đồng thời quăng ra, mà mục tiêu chính là hai loại cực đoan tiên phẩm kịch độc.

---

65. Chương 64 : Băng Hỏa Luyện Kim Thân

Hắn đối với Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn đã chờ đợi trong một thời gian dài, mặc dù trong thời gian này hắn tận lực làm cho băng hỏa Lưỡng nghi nhãn với hai loại ôn tuyền đối lập giao hội với nhau, lại có mùi thơm tiên phẩm Khỉ La để khắc chế hàn độc, hỏa độc, Nhưng thân thể hắn lúc này vẫn xuất hiện phản ứng.

Nhất là lúc trước và sau khi lấy hai loại tiên phẩm đối lập này xuống, loại phản ứng này càng rõ ràng hơn. Nóng, Lạnh đột nhiên phát tác trong cơ thể khiến lúc này trên mặt Đường Tam thoạt xanh thoạt đỏ, trong cơ thể khí huyết mạnh mẽ di chuyển, huyền thiên công đã được vận dụng đến cực hạn để không ngừng khống chế cảm giác đau khổ này.

Chỗ lợi hại độc đáo của Băng hỏa Lưỡng Nghi Nhãn dĩ nhiên là Độc cô Bác biết, Hắn ngay cả Độc Cô Nhạn cũng chưa dám mang đến nơi này cho thử qua bởi vì hắn sợ sẽ gây tổn hại cho cháu gái. Mà chính hắn còn

đang mang một thân kịch độc, băng hỏa lưỡng nghi nhãn tuy đang dần phá hỏng thân thể hắn nhưng cũng không phải không có chỗ tốt.

Lần này đem Đường Tam đến đây tuy lão quái vật này ra vẻ hào phóng, nhưng thực ra hắn muốn xem người có thể giải được độc của hắn chính là chàng trai trẻ Đường Tam này có thể có biện pháp gì để sinh tồn hay không ở nơi đây. Nếu Đường Tam có thể chống lại kịch độc của băng hỏa lưỡng nghi nhãn, điều đó chứng minh rằng Đường Tam hoàn toàn có khả năng chế tạo giải dược.

" Thật là Tiên phẩm chí bảo" trong lòng Đường Tam thầm than một tiếng, hắn biết, nếu không phải do băng hỏa lưỡng nghi nhãn ở bên cạnh, sợ rằng xung quanh bất kỳ một loại tiên phẩm dược thảo nào cũng sẽ có một vật tuyệt độc đi kèm theo để bảo vệ theo lý thuyết tương sinh tương khắc.

Nhưng nơi này dù sao sinh vật cũng rất khó để mà sinh tồn, cho nên tiên thảo lại không có vật gì khác đi theo bảo vệ. Bất quá, tiên thảo cho dù tốt thì cũng phải hiểu rõ ràng đặc tính mới được phép sử dụng, nếu không chẳng những không có chỗ tốt mà ngược lại còn tự đưa bản thân vào chỗ chết. Cho dù là tiên thảo đại bổ mà không có phương pháp sử dụng đặc thù thì cũng giống như thuốc kịch độc sẽ gây chết người.

Hai gốc lam ngân thảo giống như trong lúc tập luyện bình thường đồng thời hướng tới hai chu tiên thảo, đầu tiên Đường Tam điều khiển lam ngân thảo bưng quấn lấy hai chu tiên thảo rồi trong nháy mắt phát lực đồng thời đem hai chu tiên thảo kéo bay về hướng mình ..

Cùng lúc đó, hai tay hắn bỗng trong như Ngọc rồi nhanh chóng cắt chặt đứt hai gốc lam ngân thảo . Không có hồn lực cầm cự, sự cứng cỏi của lam ngân thảo là có hạn.

Lựa chọn của Đường Tam không thể nghi ngờ là chính xác tuyệt đối, cơ hồ ngay khi hắn chặt đứt hai gốc lam ngân thảo , nhánh lam ngân thảo bên trái đã biến thành băng côn, mà phía bên phải tích tắc biến thành que than. Nếu làm cho công hiệu của hai chu tiên phẩm dược thảo thông qua lam ngân thảo trực tiếp truyền vào trong cơ thể chính mình, Sợ rằng còn chưa hưởng thụ được sự tốt đẹp của Tiên Phẩm này thì chính mình đã gặp chuyện không may rồi.

Hai chu tiên thảo chẳng phân biệt được trước sau rơi xuống trước mặt Đường Tam. Nói cũng kỳ quái, lúc trước vẫn còn vô cùng lạnh và vô cùng nóng nhưng khi tới trước mặt Đường Tam thì hàn nhiệt, hai loại trạng thái lại đồng thời biến mất.

Phía trên bát giác huyền băng thảo bao phủ một tầng hồng quang nhàn nhạt , mà phía trên liệt hỏa hạnh kiều sơ lại bao phủ một tầng bạch khí nhàn nhạt .

Đường Tam biết. Lúc này không thể có chút do dự, tại thời điểm hai chu tiên thảo kết hợp với nhau, mặc dù trạng thái nóng lạnh đang khắc chế lẫn nhau nhưng tại khoảnh khắc này nếu không kịp sử dụng thì công hiệu của chu tiên thảo cũng sẽ hoàn toàn biến mất .

Mà trong vòng mười chu kỳ này, sử dụng chu tiên thảo sẽ đem lại hiệu quả cao nhất.

Không chút do dự , Đường Tam nhặt hai khỏa tiên thảo kịch độc từ trên mặt đất lên, từng miếng từng miếng nhét vào trong miệng mình .

Hai loại tiên phẩm tuy độc, nhưng lại khắc tinh khắc chế lẫn nhau, lúc trước vô cùng bá đạo, sau khi vào miệng Đường Tam lại hóa thành mùi thơm ngát tỏa ra bốn phía.

Mùi thật sự là không sai, Đường Tam trong lòng âm thầm thầm nghĩ, hy vọng kế tiếp bọn chúng không xảy ra biến hóa gì ngoài ý muốn mới tốt.

Suy nghĩ một lát, Đường Tam nhanh chóng xé bỏ quần áo trên người mình, đồng thời thu lại huyền thiên công, đem bát chu mâu sau lưng cùng lam ngân thảo chung quanh,toàn bộ thu vào trong cơ thể.

Cơ hồ chỉ là thời gian của ba lần hô hấp , thân thể Đường Tam bỗng kịch liệt run rẩy , ngay sau đó, một tầng băng màu lam từ dưới chân hắn trực tiếp dâng lên, trong chớp mắt, cả người đã hoàn toàn biến thành màu lam, ngay sau đó, lại là một tầng màu đỏ dâng lên, lúc này nhìn Đường Tam, tình trạng giống như hài tử mới sinh. Lam, hồng hợp thể, nhìn qua cực kỳ kỳ dị.

Trong quá trình này, tinh thần của Đường Tam lại gặp phải tình trạng nguy hiểm vô cùng. Hai loại cực đoan đánh sâu vào trong cơ thể, thống khổ thậm chí đã vượt qua nhiều lần so với lúc trước hắn hấp thu

hồn hoàn của nhân diện ma chu.

Lúc này, hắn đối với thân thể thì vẫn miễn cưỡng có nửa phần khống chế, vội vàng hít vài hơi lấy sức, tập tễnh từng bước về phía trước động .

Phía trước tức là băng hỏa lưỡng nghi nhãn, chỉ thấy Đường Tam con mắt nhắm chặt, cả người theo hướng âm tuyền cùng dương tuyền giao hội ngã xuống.

Phốc một tiếng, Đường Tam cả người đã rơi vào dòng suối và chìm vào trong đó.

Sở dĩ hắn sau khi ăn hai loại tiên phẩm dược thảo liền lập tức tiến vào trong nước, chính là muốn dược hiệu phát tác ở mức cao nhất, nếu hắn chỉ rơi xuống nước sớm một chút chỉ sợ đến Xương Cốt cũng không còn.

Đường Tam sở dĩ quyết định hấp thu hai loại dược thảo này, tự nhiên là đã trải qua suy nghĩ kỹ càng. Hai loại tiên phẩm kịch độc chi thảo lại có băng hỏa lưỡng nghi nhãn chung quanh cũng không phải phẩm chất tốt nhất, chỉ có thể xem như là bình thường, nếu thiếu một thứ ,sợ rằng nếu đi vào cũng sẽ lập tức lâm vào nguy hiểm cực độ .

Nhưng là, băng hỏa tương khắc, làm hai loại dược thảo tụ tập cùng một chỗ thì sẽ xuất hiện hiệu quả vừa rồi , đó cũng là cơ hội duy nhất để sử dụng hai loại dược thảo này.

Đương nhiên, hai loại dược thảo ,băng hỏa đặc tính cũng không có bởi vậy mà biến mất, khi dùng tiên thảo,Đường Tam muốn nhờ nó để khiến cho cơ thể được mạnh mẽ hơn nhưng một khi thân thể chống đỡ không được, lập tức cơ thể hắn sẽ tự nổ mà chết.

Hắn lựa chọn dùng tiên thảo quan trọng nhất là vì bên cạnh còn có Băng Hỏa Lỡng Nghi Nhãn, bởi vì căn cứ trong huyền thiên bảo lục ghi lại, muốn tiến vào bên trong băng hỏa Lưỡng nghi nhãn, cơ hội duy nhất là đồng thời ăn vào bát giác huyền băng thảo cùng gia liệt hỏa hạnh kiều sơ.

Chỉ có trong trạng thái vừa phát sinh sau khi ăn hai loại tiên thảo mới có thể khắc chế uy lực kinh khủng của hai loại nước suối.

Đường Tam lúc này nhìn qua như lâm vào nguy cơ cực độ, nhưng trên thực tế, dưới tác dụng của băng hỏa hai nghi nhãn , tốc độ hấp thu công hiệu tiên thảo của Đường Tam tăng lên rất nhiều. Đồng thời băng hỏa năng lượng cũng được chuyển hóa vào.

Độc cô Bác lúc trước đã căn dặn Đường Tam không nên tiếp xúc với nước suối của băng hỏa lưỡng nghi nhãn cũng không phải là hư ngôn, cho dù hắn thân là phong hào đấu la nhưng nếu hắn bị đưa vào trong băng hỏa lưỡng nghi nhãn thì cũng phải cực kỳ may mán mới có thể thoát ra được.

Mà trong nước suối của băng hỏa lưỡng nghi nhãn thì tất cả kịch độc đều không có hiệu quả, không có độc tố gì có thể tồn tại.

Đường Tam lựa chọn hai loại đối lập này mục đích lớn nhất không phải là ở dược thảo, chủ yếu là muốn cho chính mình lưu lại một con đường để lui.

Vạn nhất sự tình không như trong lời của Độc cô Bác , như vậy trong lúc hắn hấp thu bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ, thì sẽ có Băng hỏa hai nghi nhãn bảo vệ chính mình.

Đồng thời, Đường Tam còn muốn xem hai loại dược thảo này còn ẩn chứa tác dụng gì nữa không, hắn cũng không muốn giống như Độc cô Bác có một thân kịch độc, có thể không sợ khí thế cực kỳ nguy hiểm của băng hỏa lưỡng nghi nhãn ảnh hưởng, nhưng nếu không phục dụng hai loại dược thảo này sợ rằng không đợi được đến ngày mai cùng Độc cô Bác ước định , thì hắn cũng đã bị hủy diệt tại nơi này rồi.

Cho dù bây giờ hắn còn muốn chạy trốn nhưng bên trong cơ thể hắn năng lượng vô cùng của băng hỏa cũng sẽ làm hắn không cách nào trị khỏi bệnh , đừng nói tu luyện sau này , có thể giữ được mạng nhỏ này hay không cũng là vấn đề lớn rồi.

Bất quá, cho dù tư liệu có tốt thì hắn cũng không có cách nào đem toàn bộ kiểm tra rõ ràng, bên trong Huyền Thiên Bảo Lục ghi lại mặc dù tường tận, nhưng chỉ khi chính thức ăn hai loại cực hạn dược thảo, Đường Tam mới biết được tất cả những thống khổ trước đây mình đã trải qua chưa là gì so với lần này.

Băng hỏa hai loại năng lượng mặc dù lúc trước đã có dung hợp, nhưng lúc tiến vào trong cơ thể hắn, lại điên cuồng công kích, tiên phẩm dược thảo ẩn chứa dược lực kinh khủng , băng hỏa tương khắc, trong nháy mắt năng lượng bộc phát đánh sâu vào cơ thể,..., Đường Tam thậm chí ngay cả cơ hội dùng ý chí lực để chống cự cũng không có.

Ngã vào bên trong hàn nhiệt băng hỏa lưỡng nghi nhãn chỉ chốc lát sau hắn đã lâm vào trong trạng thái hôn mê.

Bên trong nước suối của Băng hỏa lưỡng nghi nhãn, chỗ Đường Tam ngã vào bốc hơi lên một lúc ngắn ngủi, rồi nước suối bắt đầu khởi động, trong lúc đó Đường Tam đã vô ý thức mà ngâm mình trong đó. Mặt nước một lần nữa khôi phục bình lặng, nhũ bạch cùng đỏ đậm vẫn như là gương soi. Hơi nước như trước tràn ngập trong không khí , tất cả lại trở về trong yên tĩnh .

Thời gian như nước chảy, từ sáng sớm đến đêm. Màn đêm một lần nữa phủ xuống, đêm đen bao phủ , trong phạm vi băng hỏa lưỡng nghi nhãn đã một lần nữa chìm vào trong bóng tối, mà Đường Tam lại không có trồi lên mặt nước, tựa hồ, hắn đã hoàn toàn biến mất .

Bên trong rừng rậm,mặt trời đã lặn , có ba người đang bay nhanh chóng xuyên qua rừng . Không ngừng đi tới .

Ba người này gồm hai nam ,một nữ, trong đó hai gã nam tử ,thần sắc trên mặt lộ vẻ cực kỳ lo lắng . Nữ tử mặc dù vẻ mặt bình tĩnh, nhưng cũng là cau mày.

Ba người này , đúng là người trong hồn sư giới.

Lúc trước, sau khi Đường Tam lặng yên biến mất không một tiếng động , đại sư lập tức tìm phất lan đức , gọi về Vũ hồn La Tam Pháo. Tam pháo này mặc dù thực lực không mạnh, nhưng lại có chỗ phi thường , đó chính là khứu giác của nó chính vì vậy đã tìm được địa phương Đường Tam biến mất

Hơn nữa, nó cùng đại sư vốn làm một thể, nó thấy cái gì Đại Sư cũng thấy được cái đó .

Ngắn ngủi sau khi khám sát , đại sư lập tức từ tam pháo phán đoán biết được địa phương Đường Tam bị lạc đến. Hắn đúng là đã bị bắt đi tại nơi hẹn gặp phong hiệu đấu la Độc cô Bác.

Vừa nghĩ tới một thân độc vật -lão quái vật, đại sư không khỏi lâm vào trong khủng hoảng , rơi vào trong tay lão độc vật , Đường Tam còn có thể có cái gì tốt đây? Hơn nữa, bọn họ căn bản là không biết nơi lão quái vật kia tọa lạc.

Phất lan Đức cũng cực kỳ lo lắng, Đường Tam mặc dù cũng không phải truyền nhân đệ tử của hắn ,nhưng là một trong sử lai khắc thất quái , hắn cũng là đệ tử của sử lai khắc học viện , càng huống chi, lúc đầu Người mặc áo đen kia đã nói với hắn những thứ làm hắn không thể quên, Người mặc áo đen so với độc đấu la càng thêm kinh khủng hơn .

Nhưng là, lúc này , phất lan đức vẫn tỉnh táo hơn đại sư một chút.

Cẩn thận tự hỏi , Phất lan Đức đưa ra quyết định trở lại thiên nhật đấu hoàng gia học viện một chuyến.

Trước một ngày tại thiên nhật đấu hoàng gia học viện, lúc ba vị giáo kia dạy cách liên thủ đối kháng độc đấu la , rõ ràng là giống như nhận thức của hắn, có lẽ ba vị giáo kia sẽ biết nơi ở của Độc cô Bác ,nếu bọn họ cũng không biết, có lẽ cũng chỉ còn cách đi tìm vị tuyết tinh Hôn Vương .

Đương nhiên, cùng một vị đế quốc hôn vương mặt trước đối kháng hiển nhiên là không khôn ngoan, nhưng nếu có chính sách hợp lýthì vẫn không phải là vấn đề gì.

Dù sao. Bất luận là đại sư cùng liễu nhị long , tông môn lam điện phách vương long, vẫn còn thất bảo lưu ly tông sau lưng Trữ vinh vinh , đều là một trong đương thời thất đại tông môn , cho dù tuyết tinh hôn vương kia quyền cao chức trọng, cũng không dám đắc tội khi đang ở trên lãnh thổ của hai đại tông môn.

Mà sự thật là ba người cũng không có vận dụng tới kế hoạch đi uy hiếp hôn vương . Gặp lại ba vị giáo viên của thiên nhật đấu hoàng gia học viện, ba vị Đấu La cảm thấy xấu hổ, vừa nghe Đường Tam đã bị Độc cô Bác bắt đi, ba vị đấu la nhất thời rất là giật mình.

Bọn họ nói cho hoàng kim thiết tam giác, độc cô bác làm người luôn luôn cô tịch. Mặc dù được hoàng thất sử dụng, nhưng chính mình lại không ở bên trong thiên nhật đấu thành , mà là trong rừng rậm , nghe nói là ở tại trên một ngọn núi, nhưng vị trí cụ thể bọn họ cũng không biết.

Ba vị giáo viên Đấu La này đối với việc Đường Tam bị mất tích đều tỏ vẻ tiếc nuối, nhưng bọn hắn cũng xác nhận là không cách nào trợ giúp sử lai khắc học viện đi đối phó với Độc cô Bác.Mặc dù không có nói rõ nguyên nhân,nhưng Phất lan Đức ba người tự nhiên rõ ràng.

Người nào lại nguyện ý đi đối mặt với một tên có một thân kịch độc kinh khủng lại còn là một vị Phong Hào Đấu La nữa chứ, động vào hắn để rồi chịu chết à? Cho dù cấp bậc phong hào đấu la là người mạnh nhưng đối với kịch độc kia cũng không có biện pháp.

Hoàng kim thiết tam giác không thích khẩn cầu người khác, cả ba nhanh như điện chớp rời đi thiên nhật đấu hoàng gia học viện, với sự dẫn đầu của Liễu nhị long lao thẳng tới rừng rậm âm u.

Rừng rậm âm u cách hướng đông của thiên nhật đấu thành khoảng trăm dặm. Chính là một trong vài địa phương thiên nhật đấu đế quốc mà hồn thú hoang dã cư ngụ. Diện tích mặc dù không lớn như Đại xâm lâm , nhưng trong đó cũng không thiếu hồn thú cao cấp.

Từ sáng sớm tiến vào rừng rậm. Ba người đã tìm kiếm suốt một ngày, chỉ còn thiếu nước lật ngược cả khu rừng mà thôi.

Liễu nhị long mặc dù đối với Đường Tam không hiểu rõ nhiều lắm, nhưng lúc trước, khi nghe Đường Tam và đại sư tranh luận đã làm nàng rất là hâm mộ, càng huống chi Đường Tam vừa chính là người trong mộng của đệ tử duy nhất, vị yêu ốc cập ô. Nàng đối với Đường Tam tuy không giống đại sư cùng phất lan đức lo lắng như vậy , nhưng cũng rất ân cần.

“Nhị long,sao không nghỉ ngơi một lúc đi . ” Phất lan đức dừng lại , có chút thở dốc, đúng là một ngày tìm kiếm vất vả, mặc dù đối với hắn , hơn bảy mươi cấp hồn thánh mà nói, như vậy cũng không tính gì cả, nhưng về mặt tinh thần thì đã có chút mệt mỏi.

Liễu nhị long dừng bước, đi tới trước mặt phất lan đức cùng đại sư , nhìn vẻ mặt ưu tư của đại sư, an ủi nói: “bình tĩnh, ngươi đừng quá lo lắng. Ta nghĩ, độc cô bác kia cũng không nhất định sẽ giết Đường Tam. Nếu theo lý thuyết mà nói, hắn mà tới bất kỳ nơi nào của học viện mà hạ thủ đều được, cần gì phải đem Đường Tam bắt đi để giết chứ? ”

Đại sư thở dài một tiếng, trong mắt lóe ra sự thống khổ , “Không, thực ra ngươi không rõ . Độc Cô Bác bắt Đường Tam đi, tất nhiên bởi vì lúc đầu Đường Tam đã làm thương tổn độc cô nhạn , hơn nữa Đường Tam đã để lộ ra thiên phú về mặt dùng độc. Nếu ta đoán không sai, độc cô bác kia nhất định là đối với tài dụng độc của Đường Tam mà sinh ra hứng thú. Muốn xem khả năng dụng độc của Đường Tam đến tột cùng là cái gì. Hơn nữa, ta có thể khẳng định, độc cô bác tuyệt sẽ không lưu lại tánh mạng của Đường Tam . Chỉ là muốn xem Đường Tam có thể làm cho hắn lợi dụng bao lâu thôi. Tên Độc cô bác này nửa chính nửa tà, danh tiếng tại hồn sư giới cho tới bây giờ đều không tốt, hết thảy đều dựa vào chính mình không phân biệt tốt xấu, lấy thiên phú của tiểu tam , nếu đổi lại ta là hắn, tuyệt sẽ không bỏ qua tiểu tam . ”

Phất lan đức cười khổ một tiếng, “Nếu tiểu tam thật sự xảy ra chuyện, chúng ta làm như thế nào để giải thích với kẻ kia chứ ? ”

“Người kia? Ngươi nói chính là người nào? ” Liễu nhị long có chút nghi hoặc hỏi.

Phất lan đức vừa định mở miệng, đột nhiên một tiếng tiếng huýt gió từ xa xa truyền đến, tiếng huýt gió cuồn cuộn như sấm, phá hư màn đêm yên tĩnh, làm cho hồn thú trong rừng rậm phải xôn xao cả lên.

Ba người liếc nhau, cơ hồ đồng thời đứng lên . Bọn họ đương nhiên nghe được trong tiếng huýt gió kia ẩn chứa uy thế kinh người, mà loại uy thế này cũng là chuyên thuộc về phong hiệu đấu la . Ở trong rừng rậm , chẳng lẻ còn có người thứ hai đạt đến phong hiệu đấu la sao?

Thân hình một lần nữa chuyển động, bằng vào phán đoán đối với vị trí nơi phát ra tiếng huýt gió , ba người phóng lên, bay nhanh đi.

Độc cô bác đứng ở cái động khẩu, nhìn bầu trời đêm xa xa , trong mắt bích quang lóe ra. Hai tay để phía sau phun ra một ngụm trọc khí.

Lúc này, hắn vừa mới thấy được sự thống khổ kinh khủng của Đường Tam, nếu chỉ là đau đớn, có lẽ sẽ nhẫn nại một ít sẽ qua đi nhưng cảm giác tê dại kia không phải người nào cũng có thể chịu được. Lấy thực lực của độc cô bác , lúc này cũng là toàn thân quần áo ướt đẫm, hắn đối với tiếng huýt sáo dài phát ra kia, chứa chất đầy âm thanh thống khổ mà cảm thấy trong lòng buồn bực.

Không biết có phải tiểu tử kia đã chết không . Độc cô bác trong lòng âm thầm thầm nghĩ. Đối với hắn băng hỏa lưỡng nghi nhãn là phi thường quen thuộc, địa phương này căn bản không phải là nơi sinh vật có thể sinh tồn . Các loại thảo dược rậm rạp tươi tốt nhưng thực vật có thể sinh tồn, cũng không có nghĩa là sinh vật có thể tồn tại được.

Hắn đã từng chứng kiến một con tuyệt độc lục đầu minh tích tiến vào trong phạm vi băng hỏa lưỡng nghi nhãn, nhưng chỉ mấy canh giờ sau cùng phải bạo thể mà chết.

Không biết tại sao, độc cô bác lúc này có chút hối hận, đối với Đường Tam nói, hắn vẫn còn tin vài phần , nếu tiểu tử kia thật sự giải trừ được độc trên người chính mình cùng cháu gái thì tiểu tử kia lúc này chẳng phải là buông tha cơ hội là tốt nhất sao ?

Có lẽ, cái này đối với hắn ít nhiều cũng là một khảo nghiệm quá gian nan .

Nghĩ tới đây, tâm tình của độc cô bác thoáng xuất hiện vài phần biến hóa, hồi tưởng tới thiên phú của Đường Tam , hắn đột nhiên cảm giác được, có lẽ đứa nhỏ kia thật sự là có biện pháp để giải độc cho chính mình?

Không được, Độc Cô Bác trong mắt quang mang chợt lóe, hắn quyết định quay vào Băng Hỏa Lưỡng Nghi nhãn để xem, nếu Đường Tam còn sống thì hắn sẽ đem Đường Tam ra .

Ngay khi độc cô bác chuẩn bị hướng đỉnh núi đi , đột nhiên, ba tiếng huýt sáo dài đồng thời vang lên, hai cao một thấp, dù trầm thấp, hoặc là cao vút, nhưng lại đều tràn ngập địch ý mãnh liệt . Tiếng huýt gió bay nhanh đến gần, nghe tiếng huýt gió tựa hồ người cũng đã tới dưới chân núi rồi.

Độc cô bác hai mắt có chút nheo lại, khinh thường hừ một tiếng, “Cư nhiên dám khiêu chiến với ta sao ? Hảo a, ta thật muốn nhìn, là ai mà có lá gan lớn như vậy. ”

Bỏ qua ý định quay vào chỗ Đường Tam,sau vài bước Độc cô Bác đã đi tới động quật trước vách núi và hướng dưới chân núi nhìn lại, chỉ thấy ba đạo thân ảnh, chính như đồng tinh hoàn bay nhanh về hướng vị trí chính mình .

Chứng kiến ba người này, trong mắt Độc Cô Bác vẻ khinh thường không khỏi càng thêm nặng nề hơn. Bất quá cũng chỉ là hai người có thực lực trên bẩy mươi cấp và một kẻ đến ba mươi cấp cũng chưa đến. Bọn họ tới là để chịu chết sao?

Cũng khó trách độc cô bác có suy nghĩ như vậy, Nếu lấy thực lực Phong Hào Đấu La của hắn , đừng nói là hồn thánh, cho dù là Hồn Đấu La khi ở trước mặt hắn cũng phải cố hết sức mới bảo toàn được tính mạng. càng huống chi về khả năng dùng độc của hắn lại càng không có mấy người chống đỡ được.

Cho dù cùng là Phong Hào Đấu La cấp bậc, cũng phải cực kỳ cẩn thận, người nào chỉ sơ sẩy một chút thì chỉ có chết mà thôi.

Ba người Hoàng kim thiết tam giác cơ hồ đồng thời dừng lại, người nhẹ nhàng rơi vào ánh mắt của Độc Cô Bác phía trước. Mặc dù bọn họ vẫn hy vọng có thể tìm được Độc Cô Bác nhanh hơn một chút, nhưng thật sự khi phải trực tiếp vị Phong Hào Đấu La này, tâm thần mọi người không khỏi trầm xuống.

Độc cô bác hai tay sau lưng, trong mắt bích quang tràn ngập vẻ âm trầm, chính đang nhìn bọn họ, Uy áp cường đại làm không khí phẳng phất muốn ngừng lại. Đại sư nếu không phải bên cạnh có Phất lan đức cùng Liễu nhị long dùng hồn lực bảo vệ, thì cũng sẽ là trí mạng đối với hắn.

“Các ngươi tới là để tìm ta hả? ” Độc cô bác lãnh đạm nói.

Đại sư tức giận nói: “Độc cô bác. Đường Tam đâu rồi, có phải ngươi đã bắt hắn tới đây phải không? ”

Độc cô bác khinh thường nói: " Ngươi là cái thá gì mà có tư cách chất vấn ta? "

" ngươi……" Đại sư vừa định nói cái gì nữa, lại bị Phất lan đức ngăn cản.

Phất lan đức biết, bởi vì quan hệ với Đường Tam khiến Đại sư không còn tỉnh táo, như vậy sẽ có lợi rất lớn đối với công việc. Ánh mắt hắn tỉnh táo nhìn vị Độc Đấu La trước mặt, có vẻ lễ độ rồi nói: "Độc cô tiền bối, Đường Tam chính là đệ tử của vãn bối, nếu hắn có đắc tội với tiền bối thì xin ngài đừng để ý đến hắn, dù sao hắn cũng chỉ là đứa nhỏ mười ba tuổi thôi. Ngài là một vị Phong Hào Đấu La cao quý, đại nhân đại lượng, hãy bỏ qua cho hắn có được không. "

Phất lan đức tự nhận định là lời mình nói đã hết sức hàm súc, hơn nữa lại mang theo vẻ lễ độ càn thiết nhưng Đáng tiếc, hắn gặp phải chính là vị Độc Đấu La luôn cổ quái và cứng rắn.

Độc cô bác mắt trừng lên, "Ngươi là đang nói ta lấy lớn khi nhỏ hả? Đánh trẻ con thì các ngươi ra che trở, nếu ta đánh các ngươi thì liệu còn có ai có thể giúp các ngươi đây? Tên tiểu tử Đường Tam kia xương thịt cũng chẳng còn nữa rồi. Muốn vì hắn báo thù ư? Tốt, đến đây đi. Ngày hôm qua ta vốn định hoạt động chân tay một chút thật không ngờ mấy lão già hôm trước lại không dám ra tay. Ba người các ngươi tuy không có ra cái gì nhưng cũng đáng để cho ta hoạt động để giãn gân giãn cốt một chút cũng được đấy. "

Nghe độc cô bác nói đến việc Xương Thịt của Đường Tam cũng không còn nữa, Đại Sư chỉ cảm thấy não ông ông lên, trước mắt bỗng tối sầm lại. Nhiều năm như vậy, hắn đối với Đường Tam đã không chỉ là tình cảm thầy trò nữa mà giống như tình Cha Con rồi.

Đại sư đến nay chưa lập gia đình, hắn mấy năm nay vẫn coi Đường Tam như con của mình, mà Lúc này lại nghe được Độc Cô Bác nói Đường Tam đến cả xương cốt cũng không còn khiến nội tâm hắn cảm thấy đau khổ vô cùng, chính xác hơn đó là cảm giác tuyệt vọng.

Người đang dưới tâm tình cực đoan như vậy, có người thậm chí trở nên biến hóa kinh ngươi, cũng có người trở nên ngu ngốc, có người lại trở nên muốn vứt bỏ mọi thứ trên đời.

Mà Đại Sư thì lại không giống những người đó, Ngay lúc này gần như sự sống của hắn cũng không còn, nhiệt độ xung quanh cơ thể gần như biến mất , cả người nhìn qua lạnh lẽo như một khối băng, Ánh mắt nhìn Độc Cô Bác đã có vẻ lạnh lẽo như băng.

Cho dù cường giả mạnh mẽ như Độc Cô Bác khi bị Đại Sư dùng ánh mắt lạnh giá như vậy cũng không khỏi cảm giác lạnh thấu xương, khiến hắn không khỏi nhíu mày lại.

Sắc mặt của Phất Lan Đức đã hoàn toàn trầm trọng, "Độc cô bác. Ngươi giết Đường Tam, nhất định sẽ hối hận. Cho dù chúng ta không làm được, Nhưng ngươi cũng sẽ không có kết qủa hay ho gì đâu. "

Độc cô bác bĩu môi, "Như thế nào? Các ngươi còn muốn sau trở lại phục thù sao? Không, các ngươi không có cơ hội đâu. Đến đây đi , hãy cho ta xem các ngươi có bản lãnh gì mà dám khiêu khích lão Phu. Không biết các ngươi tin hay không, ta có một ngàn loại phương pháp có thể cho các ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong. Thật lâu rồi không được chứng kiến lại cảnh hoành tráng này rồi. Đến đây rễ ràng nhưng nếu muốn chạy thì không rễ ràng như vậy đâu, nơi bí mật của Độc Cô Bác này không ngờ các ngươi cũng có thể đến được. "

Phất lan đức cùng liễu nhị long liếc nhau, hai người đồng thời kéo Đại Sư, đưa hắn đứng ở phía sau, đồng thời đều từng bước tiến lên phía trước. Nhất thời, ba người hợp thành một hình tam giác trận.

"Nhật nguyệt sanh huy hoàng kim chuyển. " Phất lan đức hét lớn một tiếng. Hắn cũng không có phóng thích vũ hồn ra nhưng từ trên người hắn, một cỗ kim quang mãnh liệt chợt bộc phát ra, kim quang cũng không phải hướng tới Độc Cô Bác mà bắn tới, Mà là phóng lên cao. đồng thời dưới chân hắn cũng lan ra như vậy.

Tương tự, quang mang màu vàng cũng chia chia nhau xuất hiện tại trên người Đại Sư cùng Liễu Nhị Long. Kim quang tràn ngập, Trong nháy mắt lấy ba người làm trung tâm rồi tạo thành một tam giác màu vàng. Bên trong Tam giác, là một chiếc Quyền Trượng ánh sáng xuất hiện, Chung quanh nó là các loại hoa văn phức tạp.

Lúc này ba người Phất lan đức, toàn thân đã tràn ngập một tầng ánh sáng màu vàng chói mắt. Phất lan đức cùng liễu nhị long chậm rãi nhắm hai mắt của mình lại còn Đại Sư trong mắt quang mang lại trở nên sáng ngời, giống như lưỡi đao lợi kiếm hướng tới Độc Cô Bác.

"Hả, đây là cái hồn kỹ gì thế? " Độc cô bác có chút kinh ngạc nhìn về phía ba người, trong lòng có nghi hoặc thật lớn.

Thân là Phong Hào Đấu La, tự nhiên là kiến thức rộng rãi nhưng tình hình trước mắt như vậy lại khiến hắn mù tịt. Hắn không rõ, tại sao kẻ đứng trước mặt kia chỉ là một hồn sư chưa đến ba mươi cấp mà lúc này lại có thể bộc phát ra khí thế mơ hồ như thê, trong đó hắn cảm giác có vài phần khiến mình khó có thể kháng cự lại được.

Ba tâng tử khí từ dưới kim quang toát ra, từ từ tiêu tán tại không trung. Chứng kiến này một màn, sắc mặt Độc Cô Bác rốt cục có chút thay đổi.

Tử khí kia hắn đương nhiên là nhận ra, ở chung quanh nơi này, đều là độc trận do Độc Cô Bác bày ra, phàm là ai đi nhầm vào đều bị kịch độc xâm nhập , loại độc này không thật sự nhanh gây chết người nhưng lại cực kỳ âm độc, khi nó phát tác cũng phải một giờ sau khi người đó bị nhiễm độc, sẽ khiến người đó toàn thân co quắp, kinh mạch khô héo mà chết.

Mà lúc này từ ba ngừoi Phất Lan Đức phóng thích tử khí, hiển nhiên chính độc của mình đang bị bọn họ bức ra. Độc trong trận đối với Độc Cô Bác mà nói mặc dù không tính là cái gì, nhưng đối với hồn sư bình thường cũng là cực kỳ trí mạng rồi, không phải là cấp bậc ngoài Hồn Đấu La căn bản không có khả năng bức loại độc này ra ngoài.

Ncái Cài này cũng khiến hắn khó hiểu nhất là rõ ràng mấy người này cao nhất cũng chỉ là Hông Thánh ngoài bẩy mươi cấp thậm chí có người còn chưa đến ba mươi tại sao trong khoảnh khắc này lại cho hắn cảm giác mấy người này như là đã trở thành cường giả cấp bậc Đấu La rồi.

Độc cô bác thành danh quá sớm, sau đó cũng rất ít khi đi lại trên đại lục nên tự nhiên không nghe qua danh tiếng của Hoàng Kim Thiết Tam Giác

Thực ra Hoàng kim thiết tam giác, cũng không phải ba người cùng phối hợp, mà là lấy Phất Lan Đức, Đại Sư cùng Liễu Nhị Long xảy ra một loại dung hợp đặc thù của hồn kỹ.

Tại hồn sư giới, vũ hồn dung hợp kỹ cực kỳ ít thấy, phải cực kỳ xảo hợp, hai bên với vũ hồn có tính chất hỗ trợ cực lớn với nhau mới có thể thành công được.

Mà phất lan đức, đại sư cùng liễu nhị long có khả năng thi triển vũ hồn dung hợp kỹ, chính là ba người cùng triển khai ra, Sự tình này tại Hồn Sư giới cực kỳ ít xảy ra, cơ hồ là tình huống không thể. Phải biết rằng, vũ hồn dung hợp kỹ tùy vào việc có càng nhiều hồn sư thi triển ra thì uy lực lại càng lớn. Đồng thời, Uy lực của vũ hồn dung hợp kỹ cũng cùng với thực lực của các hồn sư trong đó có liên quan.

Giống Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh trong lúc khống chế phối hợp, cũng chỉ có uy lực tăng thêm sáu mươi phần trăm mà thôi, nhưng cũng có thể hạ gục được hai gã có thực lực mạnh hơn nhiều.

Mà ba người Đại Sư tạo thành chính là hoàng kim thiết tam giác, chẳng những vũ hồn dung hợp kỹ là tùy ba người phát động ra, hơn nữa trong lúc bọn họ khế hợp lẫn nhau chính là một thể thống nhất, thực lực tăng thêm đến chín mươi phần trăm.

Một khi phát động, đối với thực lực tăng cường đến vài lần. Nếu không trước kia họ cũng không có nổi danh như vậy.

Cho tới bây giờ, cho dù dùng trí lực cho việc nghiên cứu các loại tình huống biến dị của Vũ Hồn nhưng Đại sư cũng không rõ ràng tại sao chính mình cùng phất lan đức, liễu nhị long trong lúc vũ hồn khế hợp lại có thể đạt được mức kinh khủng như vậy , Phải biết rằng ngoài bọn họ ra, cho dù chỉ vượt qua bẩy mươi phần trăm cũng đã cực kỳ hiếm thấy.

Tiên thiên khế hợp, hơn nữa ba người cùng ở với nhau nhiều năm như vậy làm cho vũ hồn của họ dung hợp đến gần trăm phần trăm.

ch Đã hơn hai mươi năm họ không hợp tác với nhau nhưng lúc nàu khi xuất chiến Hồn kỹ dung hợp đã thành danh của bọn họ lại một lần nữa khiến bọn họ như nắm được mọi tiết tấu của Hoàng Kim thiết Tam giác, cả ba như hòa thành một vậy.

Độc cô bác sau khi qua thời gian ngắn ngủi kinh ngạc, vẫn chưa có hành động gì, vẫn như trước chắp tay mà đứng, lấy vẻ kiêu ngạo của hắn đẻ đối mặt với ba người có thực lực cách xa tít mù so với mình, tự nhiên sẽ không thèm ra tay trước.

Hắn muốn nhìn một chút xem ba người trước mặt này có thể thi triển Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ này có uy lực đến đâu.

Quang mang màu vàng càng lúc càng chói lọi, lấy ba người đại sư làm trung tâm, cột sáng hình tam giác mãnh liệt phóng lên cao. Đại sư với ánh mắt lạnh như băng nọ đột nhiên trở nên sáng chói mắt, chậm rãi giơ tay phải của mình lên, hướng cùng ba người hình thành trung ương của tam giác màu vàng kia.

"La tam pháo. " Nương theo tiếng gầm của Đại Sư, La Tam Pháo bỗng xuất hiện, vừa lúc rơi vào hoa văn tại trung ương tam giác. Trong phút chốc, ba người Đại Sư trên người đồng thời mạnh mẽ xuất hiện ra các hồn hoàn của mình.

Đại sư có hai cái, phất lan đức cùng liễu nhị long đều là bảy cái, tổng cộng mười sáu Hồn Hoàn từ trên người bọn họ bay ra, hướng quang La Tam Pháo đang ở trung ương tam giác mà bay đến.

Chứng kiến một màn này, sắc mặt Độc Cô Bác không khỏi biến sắc, lấy một vật làm ký thể rồi thi triển Dung Hợp Hồn Kỹ lên thì uy lực còn mạnh mẽ hơn nhiều nữa, điểm này hắn cực kỳ rõ ràng.

Áp lực của Cột ánh sáng tam giác màu vàng kia truyền đến khiến trên mặt Độc Cô Bác khẽ biến, một vòng quang hoàn từ dưới chân dâng lên, phóng ra chín Hồn Hoàn kinh khủng của hắn.

Đại sư ba người tổng cộng có mười sáu Hồn hoàn đồng thời rơi vào trên người của La Tam Pháo, lúc trước La Tam Pháo nhìn vẫn cực kỳ đáng yêu, nhưng khi bị năng lượng khổng lồ đó thâm nhập cơ thể khiến nó ngửa mặt lên trời phát ra tiếng rống mãnh liệt, ngay sau đó, Thân thể nó kịch liệt bành trướng ra , cơ thể phóng thích quang mang hoàng kim rồi cơ thể từ từ bay lên.

Với tốc độ kinh người, Thân thể La tam pháo dần dần xuất hiện biến đổi, Lân Phiến xuất hiện bao phủ toàn bộ trên người nó, cơ thể không ngừng bành trướng ra, hai chiếc Sừng vặn vẹo từ từ sinh ra trên đầu nó, quang mang màu tím không ngừng vận chuyển quanh chúng còn phần khác của cơ thể dần dần biến thành màu vàng.

Chỉ với thời gian vài lần hô hấp, thân thể La Tam pháo cũng đã tăng trưởng tới khoảng hai mươi thước, sau lưng lân phiến hé ra, một cánh rồng thật lớn giãn ra, Cánh Rồng mở ra, không cần kim quang phụ trợ, nó cũng có thể tự trôi nổi giữa không trung, Ánh mắt toát ra hơi thở kinh người tương tự thân thể nó vậy, đều biến thành màu vàng bao phủ xung quanh cơ thể.

Lúc này La Tam Pháo đã không còn giống vẻ nửa chó nửa lợn trước đây mà đã biến thành một Hoàng Kim Long uy phong lẫm liệt

---

66. Chương 65 : Hoàng Kim Thánh Long Vs Bích Lân Xà Hoàng

Độc cô bác mặc dù nghĩ đến uy lực của vũ hồn dung hợp kỹ của ba người này sẽ không tầm thường, nhưng lại không thể ngờ bọ họ có thể triệu hồi được cả con Rồng vàng khổng lồ này.

Từng đạo điện quang màu vàng bắn ra xung quanh cơ thể La Tam Pháo, nó lơ lửng giữa trời giống như một viên cầu sét khổng lồ màu vàng.

Chẳng lẻ đây là Long Tộc mà chỉ tồn tại trong truyền thuyết, thần thánh cự long. Trong lòng Độc cô bác xuất hiện cảm giác thấp thỏm mạnh mẽ, mặc dù trên người la tam pháo cũng không có cái gì là hơi thở thần thánh, nhưng độc cô bác lại biết, trong Long Tộc chỉ có Cường Đại Thần Thánh Cự Long mới có thân thể màu vàng này mà thôi .

Phất lan đức cùng liễu nhị long như trước mấp máy hai mắt, như chẳng biết hết thảy mọi thứ ở bên ngoài, hai người thậm chí đã biến thành như hai bức tượng vàng bình thường.

Thần thánh cự long, sao lại có thể như thế?

Nội tâm Độc cô bác vẫn cực kỳ kiêu ngạo phát ra một tiếng huýt sáo Chói tai trước mặt La Tam Pháo, Lục quang trong cơ thể hắn bỗng xuất hiện, bảy cái hồn hoàn đồng thời sáng bừng lên, ngay sau đó thân hình cao gầy của hắn bị quang mang không ngừng bành trướng, phóng thẳng lên trời.

Lân Phiến màu Xanh biếc cũng có hình lăng phiến, nhìn qua giống như một mảnh phỉ thúy bình thường, Thân thể con người của hắn bỗng biến mất, Lúc này cơ thể Độc Cô Bác biến thành một con Đại Xà cực lớn màu xanh biếc, tốc độ biến đổi của hắn so với La Tam Pháo thì nhanh hơn một ít. Hơn nữa thân thể trong nháy mắt cũng đã vượt qua cả La Tam Pháo, dài chừng ba mươi thước, miệng hé ra trông như cái hang sâu hun hút.

Hơn nửa thân thể rắn vươn thẳng lên, đâm đầu giằng co cùng La Tam Pháo.

Đôi mắt rắn cực kỳ âm lãnh nhìn chằm chằm về hướng La tam pháo. Lưỡi Trong miệng rắn thò ra thụt vào, khí màu lục nồng đặc bao trùm quanh thân thể nó.

Đây đúng là Vũ Hồn của Độc Cô Bác, Bích Lân Xà Hoàng.

Độc cô nhạn kế thừa vũ hồn Bích Lân Xà mà thôi, khi đạt tới cấp bậc Phong Hào Đấu La thì vũ hồn Bích Lân Xà mới phát triển đến mức này được. Bích lân xà hoàng toàn thân lân giáp xuất hiện, ánh mắt âm lãnh gắt gao nhìn tới La tam pháo.

Trên thân thể La tam pháo cơ hồ đã hoàn toàn biến xong, Ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng Long Ngâm điếc tai, hai cánh triển khai, mạnh mẽ hé miệng, một đạo tia chớp màu vàng trực tiếp hướng Độc cô bác đánh tới.

Độc cô bác biến thành bích lân xà hoàng cũng không có tránh ra, há mồm phun ra một ngụm khí dày đặc màu xanh biếc, chín hồn hoàn quay vòng quanh thân thể cao lớn của nó, cúi đầu xuống dùng chính thân thể mình để ngạnh kháng công kích của La Tam Pháo.

Ầm ầm một tiếng nổ, điện quang màu vàng lan tràn từ đầu xuống cơ thể khủng bố của Bích Lân Xà Hoàng. Làm cơ thể to lớn của nó cứng ngắc lại một chút. Nhưng cũng chỉ là cứng ngắc trong một chút mà thôi.

La tam pháo hai cánh triển khai, lặng yên nhảy lùi lại, đồng thời trong miệng phun ra một chùm ánh lửa màu vàng đánh vào vòng khí màu lục do Bích lân xà hoàng phun ra.

Lúc này, đối mặt với Độc Cô Bác chính là do Đại Sư khống chế La Tam pháo.

Hoàng kim thiết tam giác vũ hồn dung hợp kỹ kinh khủng triển khai, khả năng bay lượn là do năng lực bay lượn cùng hồn lực chính thân hắn, Liễu nhị long cung cấp chính là long thể, đại sư cung cấp lại là la tam pháo chính là cái dùng để ký thể này Cùng với trí tuệ của hắn.

Khi La Tam Pháo hoàn thành việc tiến hóa, phất lan đức cùng liễu nhị long phải toàn lực ứng phó đem hồn lực của chính mình vào trong dung nhập vũ hồn kỹ, mà la tam pháo cùng đại sư vốn làm một thể, tự nhiên là tùy đại sư khống chế. Bởi vậy, lúc này Độc Cô bác đối mặt chính là sự tinh minh của Đại Sư kết hợp với thân thể của Thần Thánh Cự Long. Đương nhiên, la tam pháo cũng không phải là Thần Thánh Cự Long thật sự mà cũng chỉ là một con Rồng giả mà thôi.

Vũ hồn biến dị của Đại sư, tự nhiên làm hắn mất đi vũ hồn cường đại của Phách Vương Long gia tộc, La tam pháo biến dị là nhằm theo hướng Cự Long có cấp bậc còn cai hơn cả Phách Vương Long, tuy nhiên do biến dị thất bại khiến nó có hình dáng buồn cười như bây giờ.

Lúc này dưới tác dụng của hoàng kim thiết tam giác vũ hồn dung hợp kỹ sinh ra tiến hóa, Đem huyết mạch của nó tiến hóa lên, làm trong thời gian ngắn ngủi sở hữu một bộ phận năng lực của Cự Long.

Thực lực của Đại sư mặc dù không cao, nhưng tri thức và lý luận lại là tồn tại vô địch của Hồn Sư Giới. Đối mặt bích lân xà hoàng phun ra khí xanh, Hắn cũng không cho tam pháo đón nhận mà là hai cánh triển khai. Lui về phía sau dùng cánh mạnh mẽ tạo thành cuồng phong, đem khí xanh thổi tán ra.

Thân thể cực lớn của Bích lân xà hoàng đột nhiên động, trông nó như bắn lên từ mặt đất, đuổi theo La Tam Pháo. La tam pháo đang ở giữa không trung, Thân thể to lớn không kém của nó hướng công kích của Xà Hoàng, hai cái trảo phía trước hướng vị trí mười tấc so với đầu rắn đánh xuống, Một rồng một rắn giữa không trung bỗng triển khai cận chiến kịch liệt.

Độc cô bác càng đánh càng kinh hãi, hắn phát hiện, Thần Thánh Cự Long này có khí thế áp chế đối với mình.

Rắn cũng là một loài trong Long Tộc, bích lân xà hoàng càng gần đạt đến Cự Long hơn cả. nhưng thần thánh cự long chính là đứng đầu trong số vạn long, chỉ với khí thế của nó cũng khiến Bích lân xà hoàng phải chịu áp lực nhất định áp chế.

Thần thánh cự long lại đặc biệt là Hoàng kim thánh long sẽ tự mang kỹ năng phá tà, có thể đối với mọi hơi thở tà ác kể cả độc tố ở bên trong thì tự có khả năng chống cự. Cho nên, mặc dù bích lân xà hoàng một thân kịch độc, nhưng lại không có cách nào xâm nhập bên trong kim quang của Cổ Long.

Độc cô bác có cảm giác rõ ràng hoàng kim thánh long này lực lượng rõ ràng không bằng hắn, nhưng lại linh hoạt hơn hắn rất nhiều, với tình huống vô dụng của độc tố khiến hắn bị động nhiều. Hơn nữa hoàng kim thánh long có thân thể cực kỳ linh hoạt, bằng vào bốn chân cùng với đuôi rồng, đã không ngừng cùng Xà Hoàng chiến đấu.

Bích lân xà hoàng lại không có khả năng bay vì vậy La tam pháo đang ở không trung rõ ràng chiếm lợi thế.

Kim quang cùng bích quang không ngừng va chạm, cả tòa núi lớn đang không ngừng rung động, trong lúc nhất thời núi đá vỡ vụn, hào quang chói mắt, làn sóng khí thế khổng lồ phát tán ra xung quanh làm các hồn thú chạy tán loạn. Giống như Thái Thản Cự Viên cùng với thanh ngưu mãng nọ tại tinh đấu đại sâm lâm phóng thích khí thế khiến các hồn thú khác phải sợ hãi tột cùng.

Độc cô bác thật sự tức giận, dĩ nhiên không phải do hắn không đấu lại được La Tam Pháo trước mắt, chỉ là kỹ năng của hắn có chút vô cùng bá đạo, một khi đã thi triển ra thì ngay cả hắn cũng không thể khống chế hoàn toàn được, mà ngọn núi này lại chính là hang ổ của hắn, bên trong lại có sự tồn tại của Băng hỏa lưỡng nghi nhãn , nếu đem kỹ năng thi triển quá mức sẽ khiến nơi đây bị hủy diệt như vậy thì được không bằng mất.

Đột nhiên, độc cô bác linh cơ vừa động, vũ hồn dung hợp kỹ căn bản vẫn còn hồn sư. Trước mắt Thần thánh cự long này quá mạnh mẽ nhưng chỉ cần mình cắt đứt mối liên hệ vũ hồn giữa ba tên đang dung hợp kỹ này thì Thần Thánh Cự Long sẽ tự động biến mất.

Nghĩ tới đây, thân hình cực lớn của Độc cô bác có chút nhoáng lên, né tránh công kích của La tam pháo, đồng thời đuôi rắn quét ngang ra, tựa như gió thu khiến lá rụng, hướng phía ba người Đại sư cuốn tới.

Thậm chí ngay cả công kích của La tam pháo đánh đến mà nó cũng không né tránh.

Âm thanh cọ xát chói tai vang lên từ trên người của Độc Cô Bác, hai Long trảo của La Tam Pháo liên tiếp đánh lên người của Độc Cô Bác, nhưng dù sao Phong Hào Đấu L cũng là Phong Hào Đấu La, cho dù la tam pháo đang là Thần Thánh Cự Long nhưng vẫn không thể xuyên qua được lớp phòng ngự của hắn.

Tuy nhiên Độc cô bác cũng đau đớn đến không chịu nổi.Trong công kích của Hoàng Kim Thánh long công kích cũng hàm chứa Lôi điện cùng lửa, Đối diện với hai loại công kích thuộc tính bá đạo này, dù phòng ngự thân thể vẫn chưa bị phá hủy nhưng nguyên tử công kích trong đó cũng đã xâm nhập vào bên trong cơ thể khiến hắn chịu thống khổ rất lớn làm thân thể bích lân xà hoàng chớp lên liên tục.

Oanh–, đuôi rắn khổng lồ đánh lên hoàng kim thiết tam giác tạo nên những cột sáng bừng lên chiếu thẳng lên trời, tuy nhiên không như tưởng tượng của Độc Cô Bác, cột sáng này vẫn không bị nghiền nát .

Độc cô bác chỉ cảm thấy đuôi rắn như bị một ngọn núi khổng lồ đập vào, thế nhưnh tam giác kim quang kia chỉ bị kịch liệt một trận còn quang mang bao phủ ba người bên trong kia vẫn không bị tổn hại chút gì.

Hoàng kim thánh long la tam pháo vừa rồi lại một lần tấn công xuống cơ thể Xà Hoàng, kim quang bao quanh lợi trảo bống sáng chói mắt, đồng thời hai sừng trên đầu cũng đều tự bắn ra một đạo tia chớp rồi dung nhập với nhau hướng Độc Cô Bác oanh kích.

K Dưới tình huống này, độc Cô Bác đã thấy kinh hãi, hắn chỉ miễn cưỡng dịch chuyển thân tránh một chút, đồng thời há mồm phun ra một viên châu xanh biếc rồi viên châu bỗng sáng chói và đem thân thể hắn bao phủ lại.

Kim quang cùng bích quang lại va chạm, vầng sáng va chạm nhau khiến chúng bay tán loạn, hoàng kim thánh long la tam pháo bị năng lượng mạnh mẽ chấn ngược lại lên trời còn Bích lân xà hoàng cũng kịch liệt vặn vẹo cơ thể.

"Tiểu bối, các ngươi thật sự muốn tìm cái chết sao? " Độc cô bác rốt cục đã bị chọc giận thật sự.

Thật Đuôi rắn khổng lồ thu hồi lại gần cơ thể, đồng thời khí độc xung quanh lại bị hắn hấp thụ vào cơ thể, còn đầu rắn thì dựng đứng lên, trong chớp mắt đôi mắt rắn hình tam giác chuyển sang màu trắng trên đầu rắn của nó thì được bao phủ bởi tầng ánh sáng màu vàng trắng.

Mặc dù không thể thi triển năng lực hủy diệt kia nhưng Độc Cô Bác dù gì cũng đã trở thành Phong Hào Đấu La lâu như vậy nên tuyệt kỹ của hắn nhiều vô số. Mặc dù hắn là Phong Hào Đấu La chuyên dùng độc, nhưng chắc chắn hắn không chỉ có mỗi năng lực dùng Độc.

Hai đạo ánh sáng trắng bệch đồng thời từ hai mắt của Xà Hoàng bắn ra, trực tiếp hướng tới thân thể La Tam Pháo.

Đại Đại sư chứng kiến quang mang màu trắng nọ, tim hắn bỗng đập mạnh lên một chút, hắn cảm giác rõ ràng được cái thứ kia cũng không phải thuộc về kỹ năng độc của Hồn Hoàn. Đầu rắn xuất hiện biến hóa, không thể nghi ngờ, đây chính là năng lực Hồn Cốt mang đến.

Trong số sáu loại Hồn Cốt thì không phải nghi ngờ thì Hồn Cốt Xương Sọ chính là quan hung hiểm, trọng yếu nhất. Mà lúc này Độc cô bác thi triển chắc hẳn là thuộc về năng lực của Đầu Hồn Cốt.

Phong Hào đấu la, quả nhiên không có một người nào mà dể đối phó, hồn Sư bình thường phần lớn còn chưa được chứng kiến sự xuất hiện của Hồn Cốt nữa ấy chứ.

Đại sư cũng không dám làm cho La tam pháo bị quang mang trắng bệch kia bắn phải, từ vẻ ngưng trọng trong mắt đối thủ thì có thể nhìn ra công kích của Hai đạo quang mang này không bình thường chút nào.

Hai Cánh của La tam pháo bỗng thu lại, thân thể giống như sao băng hướng mặt đất rơi xuống, cùng lúc đó, toàn thân kim quang đại thịnh, đột nhiên tại giữa không trung xoay người lại.

"Thúi lắm như đánh lôi, oanh thiên ngày liệt địa la tam pháo. " (đây là chiêu thức độc nhất vô nhị của L.T.P nên mình cứ giữ nguyên vậy, nhờ Biên Dịch giúp nhé)

Đại sư xuất kích đúng là thuộc về hồn kỹ công kích của Tam pháo, nhưng bây giờ đã là Hồn kỹ của hoàng kim thánh long thì tác dụng chắc chắn không giống với tiểu kỹ xảo trước đây mà Tam Pháo thi triển ra.

Một chùm khí vụ màu vàng từ dưới đuôi rồng phun ra, tại giữa không trung ngưng tụ thành một đoàn quang thuẫn mày vàng kim đón đợi đòan bạch quang đang đánh tới.

Ông một tiếng, La tam pháo cùng Đại sư thân thể đồng thời kịch liệt run rẩy, va chạm mạnh mẽ của Kim Thuẫn và Bạch Quang giữa không trung, hơn nữa sau đó một màn xảy ra khiến người khác phải giật mình: Khi Kim Thuẫn bị chạm vào quang mang đã bị nó hòa quện vào rồi năng lượng vốn là hư vô bỗng biến thành thật thể, hóa thnàh một tảng đá từ trên trời rơi xuống đất.

Đại sư rốt cục biết độc cô bác này có Đầu Hồn Cốt với kỹ năng là gì, không khỏi hít một ngụm khí, nếu hắn đoán không sai, kia hẳn phải là một loại hồn thú tồn tại cao nhất của xà tộc, được xưng là nữ hoàng Mỹ Đồ Toa (Medusa) hơn nữa đây là tồn tại đặc biệt, Mỹ Đồ Tao khi sinh ra chắc chắn sẽ có Hồn Cốt. Mà kỹ năng nhìn vật khác mà khiến chúng hóa đá là Kỹ năng Độc đáo nhất của chúng, Vậy hồn cốt kia ít nhất phải là của một Mỹ Đồ Toa có tuổi trên ngàn năm.

Mặc Mặc dù la tam pháo có kỹ năng hóa thành Tấm chắn ngăn lại một kích này, nhưng do bị năng lượng dẫn dắt khiến kim quang trên người nó trở nên ảm đạm hơn rất nhiều, Mà tại bên trong Hoàng Kim Thiết Tam Giác, bất kể Đại Sư hoặc Phất Lan Đức hay Liễu Nhị Long thân thể đều run rẩy kịch liệt.

Bọn họ dùng chiêu dung hợp vũ hồn kỹ thì tất cả lực lượng trong cơ thể đều đã dung nhập vào trong người của La Tam Pháo, Thân thể La tam pháo cũng có thể chính là cơ thể của bọn họ hay nói cách khác, ba người bọn họ chính là bản thể của La Tam Pháo. Mà cái kỹ năng này bá đạo ở chỗ khi chiến đấu La Tam Pháo là tiến vào trạng thái thăng hoa vô địch, cũng tương tự như vậy đối với ba ngừoi bọn Hoàng Kim Thiết Tam giác. Nhưng nếu La Tam Pháo bị hủy diệt thì bọn họ cũng sẽ bị như nó, hoặc còn có cách khác là làm cho Hồn lực của bọn họ tiêu hao hết mới khiến hiệu quả đó bị mất đi.

Chính bởi vì như thế, nên bất luận trước đó độc tố được phóng thích ra trong trận đấu hay là Uy hiếp của đợt công kích của đuôi rắn vừa rồi cũng không thể gây cho họ chút thương tổn nào cả.

"Hừ, các ngươi có thể tránh được một lần, nhưng liệu có thể tránh được lần thứ hai không? " Bích lân xà hoàng với hai mắt trắng bệch nhìn chằm chằm vào La Tam Pháo, kiến thức của Độc Cô Bác rất rộng, tự nhiên đoán được đây là hiệu quả của hoàng kim thiết tam giác vũ hồn dung hợp kỹ. Trước mắt hoàng kim thánh long này mặc dù không kém, nhưng hồn lực của ba người Đại sư vẫn còn kém hắn quá xa, lúc này La tam pháo còn chưa thể gây uy hiếp thực lớn cho hắn.

Phong Hào Đấu la nếu dễ dàng bị đánh bại như thế thì sao có thể được xưng là đỉnh cao Cường Giả của đại lục cơ chứ.

Một tiếng Rồng ngâm vang vọng từ trong miêng La Tam Pháo vang lên, Đại Sư biết, nếu lúc này vẫn chưa xuất ra thủ đoạn cuối cùng thì chỉ sợ năng lượng của ba ngừoi sẽ không còn đủ để cầm cự nữa thôi. Ánh mắt của Mỹ đồ toa thật sự kinh khủng , Một khi bị đánh trúng, sợ rằng Tam pháo sẽ gặp nguy hiểm trí mạng.

Kim quang lại lóng lánh. Đại sư, phất lan đức cùng liễu nhị long ba người cơ hồ đồng thời phun ra một ngụm máu tươi bắn vào viên hoàn tại trung ương của Hoàng Kim Thiết Tam Giác. Trong phút chốc, máu của ba người đã bị Viên hoàn kia dung hợp vào bên trong, biến thành một điểm tia chớp màu vàng kim rơi vào trên người của Tam Pháo.

Mở đôi cánh ra, lần này La tam pháo đã không trốn khỏi công kích của Bích Lân Xà Hoàng, toàn thân kim quang giống như ngọn lửa thiêu đốt lên. Một tiếng Rồng ngâm phát ra với khí thế sấm sét, ngọn lừa màu vàng kia bỗng ngưng tụ lại thành hình dạng một long ảnh trong suốt hướng Bích Lân Xà Hoàng phóng tới.

H đây chính là chiêu thức Quy tắc của Thánh Long, Thánh Long Bổn Tướng.

Hai mươi năm trước, ba người Đại sư từng đem kỹ năng này hoàn thành được một nửa, Mà hôm nay, đã sau hai mươi năm mặc dù năng lực của Đại Sư cũng không có tiến bộ hơn là mấy Nhưng phất lan đức cùng Liễu nhị long lại đã trở thành hồn sư có cấp bậc hồn thánh.

Rốt cuộc bọn họ đã lần đầu tiên thi triển ra kỹ năng này.

Tại thời khắc quang ảnh hóa thành rồng bay đi, thân thể La Tam Pháo cũng không ngừng thu nhỏ tại không trung. hóa thành quang mang màu tím bay trở về trên người Đại sư rồi biến mất. Mà vầng sáng ba động bên trong Hoàng Kim Thiết Tam Giác cũng mờ nhạt dần rồi nhanh chóng biến mất. vẻ mặt ba ngừoi đồng thời trở nên trắng bệch.

"Hỗn Độn. " Độc cô bác nổi giận gầm lên một tiếng.

Thánh long bổn tướng chính là một chiêu thức về mặt quy tắc cực mạnh của hoàng kim thánh long, Kể cả La Tam Pháo là ngụy Hoàng Kim Thánh Long bộc phát ra cũng có mang thêo một phần uy lực của nó. Khả năng hóa đã của Mỹ đồ toa chính là một loại năng lực biến dị kinh khủng, nhưng cũng có chỗ bị giới hạn. Lực lượng đánh tới của Thánh Long Bổn Tướng quá kinh khủng rõ ràng đã vượt qua giới hạn có thể ngưng tụ của ánh mắt Mỹ Đồ Toa.

Mà càng làm Độc cô bác buồn bực chính là, hắn bây giờ tuyệt đối không thể né tránh. Lấy uy lực của thánh long bổn tướng, nếu hắn né tránh vậy ngọn núi sau lưng trong nháy mắt sẽ bị san bằng, như vậy Băng hỏa Lưỡng nghi nhãn sẽ lập tức bị phá hủy mà biến mất.

Cho nên, mặc dù hắn không muốn, nhưng vẫn phải cắn răng chống lại một đòn này.

Đệ bát Hồn hoàn từ trên ngừoi Độc cô bác sáng lên, quang mang màu đen thẩm thấu vào thân rắn, nhất thời làm màu xanh biếc biến thành màu xanh đen. Độc cô bác đã khôi phục được như trạng thái tốt nhất, Khối châu màu xanh biêc trong miệng hắn lại được phun ra lần nữa.

Một màn Quỷ dị xuất hiện, bất luận là sắc mặt tái nhợt của ba người Hoàng kim thiết tam giác, hay Thánh long bổn tướng vẫn đang ở giữa không trung trong giờ phút này đều bị dừng lại tại chỗ, xung quanh mọi vật đều bị dừng lại hết cả..

Tất cả như là thời gian đã bị ngưng đọng lại.

Thân thể khổng lồ của Bích lân xà hoàng hóa thành trong suốt rồi biến mất không thấy đâu nữa, thân thể Độc cô bác Huyền Phù giữa không trung, tay phải khống chế hạt châu màu lục kia chậm rãi hướng tới Thánh Long Bổn Trướng bay đến.

Đệ bát hồn kỹ của hắn đã được thi triển, mà hồn kỹ này của hắn chính là Thời Gian Ngưng Kết. Hồn kỹ này nếu được phối hợp với các hồn kỹ khác của hắn thì cho dù cả một thành thị lớn cũng sẽ bị hủy diệt trong chớp mắt.

Nhưng cái hồn kỹ này cũng tiêu hao hồn lực của Độc Cô Bác thật kinh người, Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn tuyệt sẽ không dễ dàng thi triển.

Hạt châu Màu xanh biếc vẫn bay đến hướng Thánh long bổn tướng. Bích quang trong mắt Độc cô bác chợt đại thịnh, “Dung. ”

Lục quang trong nháy mắt khuếch tán, đem Thánh long bổn tướng màu vàng kia hoàn toàn biến thành một màu xanh biếc, trông như một lồng Phỉ thúy cự kỳ to lớn nhốt một con rồng vậy.

Mang theo một chuỗi tàn ảnh màu bích lục, Độc cô bác đi hướng tới Thánh long bổn tướng đã hóa thành màu xanh biếc trước mặt, ánh mắt hắn đã có vẻ tái nhợt, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy có chút may mắn, may là đây chỉ là Ngụy Hoàng kim thánh long mà thôi.

Nếu thật sự là thánh long bổn tướng của Hoàng kim thánh long, vậy ngay cả khi mình cố gắng hết sức cũng không thể chế ngự được nó.

Giơ tay lên, cẩn thận đem hạt châu màu lục thu hồi lại vào trong miệng, Tay trái đặt tại đầu của Thánh long bổn tướng, trong mắt bích quang thu liễm Toàn bộ tay tráicủa hắn đã biến thành màu xanh biếc.

Năm ngón tay thu lại vào bên trong, Ánh mắt xuất hiện vẻ lạnh lẽo, rồi Độc cô bác hét lớn một tiếng, “Phá. ”

Thanh âm vỡ tan trong trời đêm cực kỳ rõ ràng, Thánh Long Bổn Tướng bên trong phỉ thúy bỗng xuất hiện những vết nứt rồi dần lan ra nhanh chóng, trong chớp mắt đã lan tràn toàn thân thể.

Độc cô bác thân hình chợt lóe, đã về tới vị trí trên núi như lúc trước, trên người đệ bát Hồn hoàn hắc quang thu liễm, “Phục. ”

Không gian ngưng đọng lại một lần nữa trở về bình thường, chỉ là Thánh long bổn tướng kia cũng không thể hồi phục như trước được, tất cả các vết rách làm nó biến thành như lưu ly bị nghiền nát ra, Phanh một tiếng, quang mang bắn ra bốn phía, một vòng năng lượng mênh mông ba động hóa thành vầng sáng tứ tán bay tán loạn, cũng không còn uy thế của đòn công kích kia nữa.

Đại sư, phất lan đức cùng liễu nhị long đang đứng ở nơi đó, ba người khóe miệng đều có các tia máu chảy xuống, vũ hồn dung hợp kỹ cơ hồ hao hết toàn bộ hồn lực của bọn họ, nhưng trước mắt thì Độc cô bác vẫn cao cao tối thượng như trước. Phong Hào đấu la dù sao vẫn là Phong Hào đấu la, bọn họ đúng là vẫn thất bại.

Trong ánh mắtĐộc cô bác đã có tâm tình nhiều hơn bình thường, nhàn nhạt nhìn ba người đã không còn khả năng chống cự, nhưng lại vẫn như trước, nhìn thẳng vào ba ngừoi Hoàng kim thiết tam giác, lạnh nhạt nói: “Các ngươi được đấy, bằng vào hồn lực như vậy lại có thể mang cho ta phiền phức không nhot như thế , Cái vũ hồn dung hợp kỹ này quả thật là xuất sắc nhất trong số những lần gặp trước kia của ta.. nếu đổi lại đối thủ của các ngươi là Hồn đấu la cấp bậc chỉ sợ rằng thật sự không phải là đối thủ của các ngươi. ”

Độc cô bác rất ít khen ngợi người khác, nhưng hoàng kim thiết tam giác này vũ hồn dung hợp kỹ để lại cho hắn một ấn tượng quả thật sâu sắc.

Đại sư lạnh nhạt nói: "Cũng không tính là gì cả, ngươi đã thắng rồi, Động thủ đi. " Kéo tay Liễu nhị long, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cái chết của Đường Tam đối với Đại sư là một đả kích thật lớn, ba người bọn họ mắt thấy đến cả Thánh long bổn tướng cũng bị phá thì chỉ biết hôm nay đã rất khó có khả năng sống mà rời khỏi nơi này.

Dung hợp vũ hồn kỹ là sức mạnh lớn nhất của ba người bọn mà nhưng đối với vị Phong Hào đấu la trước mặt lại không có chút thương tổn nào, vì vậy lúc này Đại sư và Liễu Nhị long đã không có gì phải suy nghĩ nữa, âu yếm nắm chặt tay nhau mà Đại Sư không còn cảm thấy run nữa.

"Muốn chết à, không dễ dàng như vậy đâu. " Lục quang lóng lánh, Độc cô bác đã đi tới trước mặt ba người.

"Chờ một chút. " Đại sư tựa hồ đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, một lần nữa lại mở hai mắt ra, "Độc cô bác, Đường Tam là đệ tử của ta, chuyện này hai người bọn họ không có can hệ, ngươi nên thả bọn họ đi, còn ta thì tùy ngươi xử lý.. "

Độc cô bác khinh thường nói: "Các ngươi cũng có tư cách để nói điều kiện với ta sao? "

Liễu nhị long thản nhiên cười, "Độc cô tiền bối, chúng ta quả thật không có cái tư cách này, bất quá chẳng lẽ ngươi không nhìn ra vũ hồn trên người chúng ta là gì sao ?. Ta cùng hắn đến từ Lam điện phách vương Long gia tộc. Có lẽ, chúng ta không phải là đối thủ của ngươi nhưng chẳng lẽ ngươi lại muốn đắc tội với gia tộc chúng ta sao? "

"Nhị long, câm mồm. " Đại sư quát một tiếng, tâm tình hắn không khỏi trầm hẳn xuống, nếu Liễu nhị long không nói ra xuất thân của bọn họ có lẽ nàng còn có chút cơ hội để sống ra khỏi đây. Nhưng lúc này nàng đã nói ra, lấy tính cách vốn có của Độc cô bác thì làm gì có chuyện không giết người bịt miệng trừ hậu họa về sau chứ.?

Quả nhiên, Độc cô bác nghe xong lời của Nhị long thì sắc mặt hơi đổi, hắn liên tưởng tới vũ hồn dung hợp kỹ của ba người trước mặt rồi nhíu mày nói: "Các ngươi quả thật đến từ Lam điện phách vương Long gia tộc sao? Hảo, tốt lắm. thế thì sao nào? Cho dù ta đánh không lại gia tộc của các ngươi nhưng ta chỉ cần giết các ngươi để bịt miệng, Gia tộc các ngươi có chứng cớ gì chứng tỏ đấy là ta ra tay chứ, để cho Xương cốt không còn đối với ta cực kỳ đơn giản.. "

Liễu nhị long mỉm cười nói: "Tiền bối nói chính xác đấy. Chỉ cần ngài đem chúng ta giết đi rồi thủ tiêu xác đi như vậy cho dù gia tộc ta có tìm đến thì ngài cũng hoàn toàn có thể chối bỏ, Nhưng Phất lan đức cùng với gia tộc ta không có chút quan hệ nào, cho dù hắn có tiết lộ sự tình cho gia tộc chúng ta đi nữa thì chỉ sợ sẽ không có ai tin tưởng hắn. Quang trọng chỉ duy nhất một người hắn thì không đủ làm chứng cớ. Hai người chúng ta chết thì chết, nhưng chẳng biết tiền bối có thể buông tha cho hắn không? "

Độc cô bác ha ha cười, "Ngươi cho ta là kẻ ngu sao? Thả hổ về rừng? Mặc dù trên thế giới này không có gì khiến ta e ngại, nhưng cho tới bây giờ ta vẫn là người luôn " Diệt cỏ tận gốc" , Đem ba người các ngươi giết sạch chẳng phải là bớt được bao nguy hiểm hay sao? "

Thần sắc trong mắtLiễu nhị long phát lạnh, một viên cầu kim loại trên cổ tay nàng di chuyển, "Vậy ngươi hãy cứ thử xem, Đây là trang bị đặc biệt để chúng ta Truyền tin cho nhau, nguoi mặc dù cường đại hoen chúng ta nhiều nhưng nếu giết chúng ta, ta hoàn toàn có thể ném nó đi xa ngoài địa bàn của ngươi, đến lúc đó, chỉ cần có người của gia tộc chúng ta tìm thấy, ngươi sẽ không thể thoát khỏi can hệ đâu. Chỉ cần ngươi thả Phất lan đức đi. Chúng ta tùy ý ngươi xử lý, và cũng sẽ không phóng thích nó. "

Có thể chết bên người mình yêu thương, Liễu nhị long chẳng những không bi thương, ngược lại nàng còn âm thầm hưng phấn. Giờ phút này nàng không còn cảm thấy sợ hãi trước cái chết nữa.

"Nhị long, ngươi đang nói cái gì thế? Chẳng lẽ Phất lan đức ta lại là hạng người ham sống sợ chết sao? Muốn giết thì cứ giết đi, Xuống địa ngục ta còn muốn mai mối cho hai người nữa chứ. Hoàng kim thiết tam giác Chúng ta chết cùng một chỗ thì sao chứ? Hãy Đem truyền tin trong tay ngươi thả ra đi, như vậy ít nhất sẽ có người vì chúng ta mà báo thù. "

Phất lan đức thân hình chợt lóe, che ở trươc mặt Liễu nhị long cùng đại sư.

Liễu nhị long vội la lên: “Phất lão Đại, ngươi điên rồi Mau đi đi, lúc nàykhông phải lúc để ngươi gan lì đâu. ”

Phất lan đức thở dài một tiếng, “Ta sống cũng đã nhiều năm rồi, bây giờ chết cũng không tính là chết trẻ nữa. Nhị long, mặc dù ngươi không yêu ta, nhưng trong lòng ta, địa vị của ngươi cũng giống như địa vị của ngươi trong lòng hắn giống nhau thôi. Đối với ngươi mà nói có thể cùng hắn chết một chỗ là hạnh phúc thì Đối với ta có thể chết cùng chỗ với ngươi cũng không còn tiếc nuối gì nữa, Chỉ là đáng tiếc cho Tiểu Tam. Độc cô bác, ta cũng không sợ nói cho ngươi biết, cha của Tiểu Tam là người mà ngươi không thể động vào đâu. Một khi chúng ta không thể trở lại, sẽ có người đi tìm hắn để nói rõ. Hắn là một tồn tại mà ngay cả Lam điện phách vương Long gia tộc cũng không thể đáng sợ bằng. ”

“Hả? ” Độc cô bác nhìn chằm chằm vào ba người “Nói như vậy, tên tiểu tử kia chẳng lẽ có bối cảnh sau sưng kinh khủng lắm hả .? Ngay đến cả ta cũng không thể chống lại? Trên thế gian này cũng chẳng có mấy người có thể làm được như thế, vậy ngươi có thể nói cho ta biết rốt cuộc cha hắn là ai? ”

Phất lan đức hừ lạnh một tiếng, “Chẳng lẻ ngươi không biết tính toán đến tuổi sao? Tiểu tam năm nay mười ba tuổi, phụ thân hắn tự nhiên cũng sẽ không quá lớn tuổi. Lại là người mà ngươi không thể chống cự lại được như vậy tại đại lục này còn có thể là ai chứ? ”

Độc cô bác đầu tiên là sửng sờ một chút rồi rất nhanh hắn đã nghĩ tới cái gì đó. Sắc mặt nhất thời đại biến, “Đường Tam. Đường Tam, người kia cũng họ Đường. Chẳng lẻ……, không đúng, tại sao tên tiểu tử kia lại chỉ có vũ hồn là Lam Ngân Thảo. ”

Đại sư âm thanh lạnh lùng nói: “Không sai, ngươi thấy chỉ là vũ hồn Lam Ngan Thảo, nhưng nếu hắn có song sinh vũ hông thì sao? ” Hắn cho rằng Đường Tam đã chết thì không cần phải giữ kín bí mật này nữa.

“Ngươi nói cái gì? ” Độc cô bác trong lòng lạnh hẳn đi , “ý của ngươi là tên tiểu tử kia có Song sanh vũ hồn sao? ”

Đại sư lạnh nhạt nói: “Không sai. ”

Trong mắt Độc cô bác đã vận chuyển lưu quang bất định, tay phải chậm rãi giơ lên, trong mắt hung quang chớp động. Lúc này, hắn đã thầm hạ quyết tâm, chẳng những muốn lập tức đem ba người trước mắt này giết chết, đồng thời đểcũng phải mau nhanh đi tìm Đường Tam rồi giết chết. Phất lan đức nói không sai, người kia quả thật bằng vào hắn thì không thể dây dưa được… Nhưng chỉ cần chính mình hủy thi diệt tích, lập tức rời khỏi nơi này như vậy người kia muốn tìm được mình đã không dễ dàng nữa.

Đang lúc Độc cô bác chuẩn bị hạ thủ, đột nhiên một thanh âm từ xa truyền đến “Độc cô bác, ngươi dám. ”

Độc cô bác sửng sốt một chút, quay đầu hướng về phía thanh âm phát ra mà nhìn lại, chỉ thấy một đạo thân ảnh đang cực nhanh hướng đến chỗ bọn họ, sơn đạo gập ghềnhcũng không thể làm giảm tốc độ hắn được. tám chân như quang ảnh mà di chuyển về hướng này.

“Tiểu tam? ” Đại sư cùng Phất lan đức hai miệng đồng thanh hô lên, trong mắt hai người toát ra vẻ kinh ngạc.

Đúng vậy người đang tới chính là Đường Tam, với công dụng của Bát Chu Mâu, chỉ thời gian ngắn ngủi đã đưa hắn tới trước mặt mọi người.

Lúc này Đường Tam nhìn qua có chút bất đồng, sau lưng hắn , Bát chu mâu cùng với trước kia thấy có nhiều biến hóa, độ lớn nhỏ của Bát chu mâu không thay đổi, nhưng vốn Bát Chu Mâu có mầu Tím nhưng bây giờ đã biến thành đỏ sậm, trên màu đỏ sậm còn có một vòng văn hoàn màu trắng, giống như những hoa văn màu trắng làm cho Bát chu mâu có hình lửa cháy chói mắt.

Bất quá, lúc này Phất lan đức, Đại sư cùng Liễu nhị long đối với việc Đường Tam không chết thì cực kỳ kinh ngạc mà không hề chú ý tới Độc Cô Bác lúc này cũng giật mình không kém..mặc dù Hắn không biết trên người Đường Tam xảy ra những biến hóa gì, nhưng hắn là Độc vương thì lại rất rõ ràng, trong các loại khí độc thì càng có màu sắc đỏ rực như của Đường Tam bây giờ thì độc tính lại càng mạnh. Tiểu tử này hiển nhiên từ Băng hỏa lưỡng nghi đã chiếm được lợi ích gì đó.

Nguyên lai, Đường Tam khi ăn Bát giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều sơ và bị chìm trong Băng hỏa lưỡng nghi nhãn, rất nhanh hắn đã bị độc tính mãnh liệt kia bao phủ rồi lâm vào trạng thái hôn mê.

Huyền thiên bảo lục đã ghi lại rằng hai loại cực đoan tiên phẩm độc thảo mặc dù bá đạo, nhưng nếu hấp thụ cùng lúc thì chính là bảo vật mà con người có thể hấp thụ.

Hơn nữa băng hỏa lưỡng nghi còn có tác dụng xúc tiến mạnh mẽ, Đường Tam đã đem hiệu lực đó ẩn chứa trong kinh mạch, xương cốt rồi từ từ mà hấp thu.

Nhưng là hai loại dược thảo này bên trong ẩn chứa dược lực vô cùng khổng lồ, cũng không phải hắn trong thời gian ngắn có thể hấp thu được. Lúc Đường Tam tỉnh táo lại đã phát hiện mình đang trôi nổi trong vòng của Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn. Hồn lực trong cơ thể đã khôi phục tới trạng thái tốt nhất rồi.

Ăn Hai quả tiên phẩm độc thảo này cũng không khiến hồn lực của hắn tăng cường mà chỗ tốt lại là làm cho hắn khôngcảm thấy thông khổ khi nằm Băng hỏa Lai nghi nhãn.

Đối với Đường Tam lúc này mà nói, Hàn cực âm tuyền giống như là nước lạnh, mà Dương Tuyền kia lại là nước nóng, nhưng nơi giao cắt của bọn chúng thì chỉ là ôn thủy mà thôi. Khi ngâm mình ở trong đó chẳng những sẽ không bị tổn hại, ngược lại là phi thường thoải mái. Đường Tam biết, hiệu dụng của hai loại dược thảo trong cơ thể chính mình, tựu phải dựa vào Băng hỏa Lưỡng nghi nhãn mới có thể không ngừng hấp thu lấy. Tại trong Huyền thiên bảo lục có ghi lại, đồng thời dùng hai loại tiên phẩm độc thảo này một lúc thì mới có thể mang đến lợi ích lớn nhất, có thể dùng bốn chữ để nói đó là: Thủy hỏa bất xâm

Đang lúc Đường Tam cảm thấy mình may mắn mà thành công thì chấn động kịch liệt bên ngoài đã hấp dẫn sự chú ý của hắn.

mãnh Quang mang mãnh liệt khiến ngay cả bầu trời đầy sương mù của Băng Hỏa Lưỡng Nghi nhãn cũng bị năng lượng mạnh mẽ bên ngoài làm cho chấn động mà tản ra. Hắn lập tức đã đoán được bên ngoài nhất định đã xảy ra chuyện gì, Hồn lực kịch liệt va chạm như thế, chỉ sợ là đã có người đang động thủ cùng lão quái vật.

Bất chấp ảnh hưởng của Bát giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều sơ mang lại cho mình, hắn đã vội vàng phóng thích ra bát chu mâu rồi bay nhanh ra ngoài. Mà bát chu mâu cũng đã có biến hóa, hiển nhiên là sau khi hấp thu băng hỏa lực ẩn chứa bên trong hai loại độc thảo mới phát sinh thay đổi như thế.

Xa xa , Đường Tam cũng đã vận dụng Tử Cực Ma Đồng của chính mình đem tình huống bên này nhìn khá rõ ràng. Hắn chạy tới vừa kịp, cũng đang lúc Độc cô bác đem phương viên trong phạm vi mấy ngàn thước, thời gian hoàn toàn ngưng tụ rồi phá hủy Thánh long bổn tướng.

Mắt thấy độc cô bác hướng ba người Đại sư hạ sát thủ, lúc này Đường Tam mới gấp giọng hô to rồi bay nhanh vọt lại đây.

Nhìn bát chu mâu sau lưng Đường Tam biến hóa, trong lòng Độc cô bác sát khí càng nặng, trong lòng thầm nghĩ thhạt la tới đúng lúc, sau khi ta giết được 4 người rồi chính mình sẽ tự đi một chuyến.

Lúc này, hắn thậm chí đã không suy nghĩ nhiều rằng tại sao Đường Tam có thể sống sót mà trở ra. Hắn thầm qyuết định đem vấn đề trước mắt giải quyết trong một lần. Ngay khi độc cô bác sát khí bắt đầu khởi động chuẩn bị động thủ , Đường Tam lại mở miệng nói. Hắn cũng không có hướng đại sư, phất lan đức cùng liễu nhị long nói chuyện, mà là nhìn độc cô bác mà nói: “Độc cô tiền bối, ngài không phải nói muốn thay ta làm ba sự kiện chứ? Bây giờ đệ nhất sự kiện là sau này bất luận lúc nào, ngươi cũng không được làm thương tổn bất kỳ kẻ nào của Sử lai khắc học viện chúng ta,. ”

“Ân? ” Độc cô bác sửng sốt một chút, hắn không nghĩ tới lúc này , Đường Tam còn có thể đưa ra điều kiện với mình.

67. Chương 66: U Hương La Tiên Phẩm

nghe Đường Tam nói xong, đừng nói là ba người Đại sư mà ngay đến cả Độc cô bác cũng có chút ngây người, bọn họ ai cũng không nghĩ tới Đường Tam lại nói như vậy.

Đại sư có chút nghi hoặc nhìn Đường Tam, Từ thần sắc trên mặt đệ tử của mình hắn cũng không nhìn thấy chút sơ hở nào: "thật sự là như thế sao? Nhưng lúc trước chính Độc Cô Tiền Bối nói là chính hắn đã giết ngươi mà?"

Đường Tam cười nói:"Vậy sao ? chắc chỉ là Độc Cô Tiền Bối muốn đùa một chút với mọi người mà. Lấy thân phận và địa vị của Độc cô tiền bối thì sao có thể xuống tay giết một kẻ tiểu bối như ta chứ?"

Độc cô bác nhìn bóng lưng Đường Tam,trong lòng hiện lên đủ loại tâm tình, đây tuyệt đối không phải là nịnh hót mà là Đường Tam muốn che giấu cho hắn , đặc biệt khi nghe Đường Tam nói đến câu cuối cùng khiến vẻ mặt già nua của Độc Cô Bác không khỏi đỏ lên, quả thật nếu lấy thân phận, địa vị của hắn mà lại làm khó một kẻ Tiểu Bối như Đường Tam cũng khiến chính bản thân hắn cảm thấy xấu hổ.

Đường Tam xoay người nhìn về phía Độc cô bác, vẫn lộ ra vẻ mặt cười như trước :"được rồi, Độc cô tiền bối hôm qua ngài có giảng giải về đặc điểm của loại xà độc trên người của Độc Cô Nhạn khiến ta vừa phát hiện một cách có thể giải trừ xà độc đó ra khỏi cơ thể nàng, Được rồi chúng ta đi bàn luận việc này trước có được không?"

Độc cô bác nghe thấy Đường Tam nhắc tới Độc cô nhạn khiến trong lòng hắn không khỏi cả kinh,hắn biết Đường Tam nói như thế chính là đã tìm ra cách chữa trị cho cháu gái hắn.

Theo lời Đường Tam nói khiến cho tâm tình Độc Cô Bác cũng dần tỉnh táo lại.Nhẹ nhàng ngồi xuống đồng thời sát khí trong lòng cũng chậm rãi thu hồi.

Bởi vì hắn phát hiện,nếu giết bốn kẻ trước mắt này đi thì đối với mình cũng không tốt, sợ rằng còn mang phiền toái không nhỏ, Trước tiên không cần nói đến việc Nhị Long và Đại Sư sau lưng có Lam điện phách vương long gia tộc, mà chính thức khiến hắn đau đầu lại là Cha của Đường Tam. Từ thiên phú của Đường Tam rồi cộng với lời nói của bọn Đại Sư thì Độc Cô Bác có thể khẳng định rằng ba người bọn họ không có khả năng lừa gạt mình,dù sao lúc đó bọn họ đều tưởng rằng Đường Tam đã chết.

Mà nếu mình không giết bọn hắn lại thêm việc Đường Tam che dấu thì Cửu Hận này sẽ dễ dàng được giải trừ hơn nữa nếu Tiểu Tử này có khả năng giải trừ được độc tố trên người mình và Nhạn Nhạn thì đó lại là một chuyện cực tốt

Độc cô bác dù gì cũng là một kẻ cực kỳ xảo trá, thấy tình thế như vậy rồi thì hàn khí trên mặt hắn nhất thời thu lại rất tự nhiên nói:"Tốt , chúng ta hãy thảo luận một chút, không nghĩ được mấy vị sư phụ này của ngươi lại quan tâm đến ngươi như vậy. Vừa rồi ta chỉ thử dò xét thực lực của bọn họ mà thôi, vậy mà tí nữa gặp nạn rồi."

Ba người Phất lan đức đều hai mặt nhìn nhau, không dám tin vào những điều mình vừa nghe nữa. Lúc trước bọn họ đều có thể cảm nhận rõ ràng sát khí mạnh mẽ từ Đọc Cô Bác truyền đến, không thể tưởng được Độc Cô Bác lại chuyển biến ngay thành như thế này?

Độc cô bác đi tới bên người Đường Tam.Cánh tay thân thiết nhẹ nhàng xoa lên đầu hắn rồi hướng tới ba người Đại sư nói:"đệ tử của các ngươi quả thật rất xuất sắc,thẳng thắn mà nói, ta muốn thu hắn làm truyền nhân của ta. Lão phu cho tới bây giờ không có thói quen hướng đến kẻ khác mà giải thích, nhưng hôm nay vì tiểu tử này ta sẽ phá lệ một lần.Vừa rồi ta chỉ là thử một chút xem các ngươi có đủ tư cách để làm sư phụ của hắn hay không. Các ngươi quả thật không tệ, mặc dù thực lực không phải là hàng đầu nhưng với tình việc cam tâm tình nguyện hy sinh vì bằng hữu đã khiến lão Phu bội phục."

Độc cô bác nói mấy lời này cũng không phải là nói láo, mặc dù hắn luôn luôn lòng dạ hẹp hòi, cho tới bây giờ toàn là làm việc không tốt nhưng đối với ba người Đại sư sẵn sàng đón nhận cái chết vì bằng hữu thì cũng khiến hắn rất khâm phục.

Phất lan đức nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Độc côbác, đột nhiên có chút cảm giác không biết nên cười hay nên khóc, nhìn lại bộ dáng thân thiết của Độc cô bác với Đường Tam khiến trong khoảng thời gian ngắn Hắn

cũng không biết thực ra là đã xảy ra chuyện gì nữa.

Đường Tam nói: "Sư phụ,các người cứ đi trước đi. Tại phương diện dùng độc thì Độc Cô tiền bối cực kỳ tinh thâm, hơn nữa Lam Ngân Thảo của ta cũng có khả năng dùng độc nên ta muốn trong thời gian sắp tới sẽ nhờ Độc cô tiền bối chỉ điểm cho một, các ngài cứ về trước đi nhé?"

Đại sư nghi hoặc nhìn Đường Tam, hắn đương nhiên biết trong giới độc hồn sư thì Độc Cô Bác chính là đứng đầu, nếu thật sự hắn nguyện ý chỉ điểm cho Đường Tam, vậy đối với Đường Tam mà nói tự nhiên là chuyện phi thường tốt, nhưng lúc này hắn cũng hiểu được có chút gì đó kỳ quái. Độc cô bác lúc này so với lúc trước có biến hóa thật sự là lớn.

nhưng vừa rồi chính Độc Cô Bác cũng đã giải thích qua rồi cho nên bây giừo bọn họ cũng chẳng biết nên làm sao cho tốt.

Độc cô bác lạnh nhạt cười,nói:"như thế nào? Chẳng lẽ các ngươi sợ ta mang Tiểu Tam giấu đi sao, hay là sợ ta cướp mất tên đệ tử này của các ngươi? yên tâm đi, ta đã chứng minh các ngươi có đủ tư cách làm sư phụ của hắn rồi như vậy ta sẽ không tranh đoạt cùng các ngươi nữa. Đứa nhỏ này có thiên phú khiến ta rất giật mình, chậm thì nửa năm,lâu thì một năm, ta sẽ trả tên đệ tự này của các ngươi mà không thiếu đi bất kỳ bộ phận nào cả, mặc dù ta tiếp xúc với nó không lâu nhưng ta rất thích tiểu tử này."

Ánh mắt Phất lan đức nhìn về phía Đại sư sau đó hướng Độc cô bác thi lễ, nói:"Độc đấu la luôn luôn nhất ngôn cửu đỉnh, nếu ngài đã nói như vậy rồi thì mọi chuyện cũng chỉ là hiểu lầm mà thôi. Ta đại biểu cho cả ba người chúng ta hướng tới ngài xin lỗi,Tiểu tam có thể được ngài giảng dậy trong một thời gian thì đó là vận khí của hắn, Chỉ là,đứa nhỏ này đã đi theo chúng ta nhiều năm cũng giống như con ruột của chúng ta vậy, không biết trong khoảng thời gian hắn học cùng ngài thì chúng ta có thể đến thăm hắn được không?"

Độc cô bác lạnh nhạt nói:"đương nhiên có thể,bất quá không nên quá thường xuyên quá."

Nghe xong những lời này, ba người Hoàng kim thiết tam giác mới yên lòng. Đại sư hướng độc cô bác gật đầu:"đã như vậy thì phải làm phiền Tiền Bối rồi."

Độc cô bác nhìn thoáng qua Đường Tam ở bên cạnh rồi nhàn nhạt nói:"không phiền toái,một chút cũng không phiền toái."Phất tay một cái, ba lọ dược hoàn phân biệt rơi trên tay ba người Hoàng Kim thiết tam giác rồi nói:"hãy ăn giải độc này đi, như vậy các ngươi sẽ không bị ảnh hưởng bởi Độc trận của ta. Các ngươi sau này có quay lại cũng phải nhớ ăn chúng nếu không thì rắc rối lớn đấy."Phất Lan đức mỉm cười nói: "tốt rồi,ba người bọn vãi bối xin cáo từ, sau này sẽ trở lại bái kiến tiền bối."

Độc cô bác gật đầu, cũng không ngăn trở để ba người tùy ý rời đi. Tại trước lúc đi, ánh mắt thâm ý của Đại sư liếc Đường Tam một cái thủy chung vẫn không nói lời nào nữa. Ba người xuống núi dưới sự trợ giúp của Phất Lan Đức, mặc dù Hồn lực hao tốn không nhỏ nhưng vẫn đủ để họ ra khỏi rừng trước khi mặt trời lặn mà không gặp phải vấn đề gì.

Nhìn bóng lưng ba người rời đi,độc cô bác thu hồi tay đặt trên đầu Đường Tam, lạnh lùng nói:"tiểu tử,ngươi tại sao muốn che dấu cho ta? ta cần sao?"

Đường Tam quay đầu nhìn về phía độc cô bác Cái này là giao dịch của chúng ta. Ngươi từng đáp ứng làm thay ta ba việc ,chẳng lẻ ngươi đã quên sao?"

Độc cô bác hừ lạnh một tiếng:"Vậy chính là ngươi muốn giải độc cho ta và Nhạn Nhạn.Bất quá,ta càng ngày càng hoài nghi,ngươi thật sự chỉ mười ba tuổi? quả thực ngươi đúng là một tiểu quái vật.Nếu trong thời gian đã đưa ra mà ngươi không thể giải được độc cho chúng ta, như vậy ngươi chắc chắn sẽ phải chết."

Đường Tam đột nhiên nở nụ cười:"Lão quái vật,ngươi không phải nói tự mình luôn luôn giữ lời hứa hay sao? vừa rồi hình như ngươi đã nói với các sư phụ ta là ngươi sẽ trả ta lại hoàn hảo không thiếu một bộ phận nào sao."

Độc cô bác trừng hắn một cái:"ta có nói qua,bất quá thi thể cũng sẽ được tính là đầy đủ nguyên vẹn mà."

"Ngươi..."Đường Tam ngạc nhiên nhìn về phía hắn, còn Độc cô bác lại hướng trên núi bước đi.

Kỳ thật lúc Độc cô bác thu liễm sát khí, hắn đã quyết định bỏ qua cho Hoàng kim thiết tam giác cùng Đường Tam rồi, Khi hắn bắt Đường Tam đi cũng không nghĩ sau lưng hắn còn có nhiều thế lực lớn như vậy,

thật sự giết Đường Tam đối với hắn không có một chút tốt nào cả, chỉ biết mang đến lượng lớn phiền toái, mặc dù hắn làm việc toàn phụ thuộc tâm tình tốt sấu nhưng hắn cũng không phải là kẻ điên.

Cho nên,độc cô bác đã quyết định,cho dù Đường Tam không thông qua được khảo nghiệm,không thể giải độc cho hắn cùng cháu gái thì hắn cũng sẽ không hạ sát thủ với hướng Đường Tam .Lúc trước hắn có nói qua là hắn có chút thích Đường Tam,những lời này cũng không phải là giả bộ.Hết thẩy các biểu hiện của Đường Tam trong thời gian vừa qua khiến Độc Cô Bác cũng phải sinh ra lòng yêu mến đối với tài năng của hắn..

Ba người Đại sư xuống núi cũng không có nóng lòng rời đi ngay,Ngọn núi này có độc trận của Độc cô bác bảo vệ, ba người hồn lực tiêu hao cũng không nhỏ nên đành phải nghỉ ngơi một chút dưới chân núi.

Phất lan đức hạ thấp thanh âm,hướng Đại sư nói:"Tiểu cương,ngươi nói Độc cô bác có thật sự muốn dạy Tiểu Tam không?" Lúc đầu đại sư có cảm giác không sai, chỉ cần có thể còn sống, không ai nguyện ý chết.Nhưng lúc này tĩnh táo lại thì hắn lại rõ ràng cảm giác được chuyện này có chút vấn đề.

Đại sư lắc đầu,trầm giọng nói:"Bên trong nhất định là có chuyện,nhưng lấy thân phận của Độc cô bác nếu không phải có nguyên nhân đặc thù thì sao có thể thân mật với Đường Tam được như vậy, hơn nữa hắn còn có chút kiêng kỵ Đường Tam nữa."

Phất lan đức vuốt cằm nói:"Bất kể nói như thế nào, Tiểu tam hắn tạm thời không có nguy hiểm, nếu không Độc cô bác cũng không bỏ qua cho chúng ta. Nhất là khi hắn đã biết lai lịch của tiểu tam rồi, nếu hắn còn động thủ với Tiểu tam thì đó chính là tự tìm xui xẻo. Có thể trở thành phong hào đấu la hắn tự nhiên là người thông minh cho nên cái loại phiền phức như vậy sẽ không ai muốn nhận lấy cả."

Đại sư than nhẹ một tiếng,nói:"bây giờ cũng chỉ hy vọng là như thế thôi, từ nay về sau ta không muốn nói với ai nữa, có thể nói là chúng ta an bài một chỗ cho Đường Tam tiềm tu. Một là không nên ảnh hưởng đến sự tu luyện của hắn, mặt khác,chúng ta cũng phải đem chuyện này giữ bí mật, trừ khi có thể tìm được cha của Đường Tam, nếu không chúng ta không thể coi thường vọng động. sự kinh khủng của Phong hào đấu la thì không phải chúng ta có khả năng đối phó."Trong mắt Nhị long lãnh quang lóe ra,"đáng tiếc.Nếu thực lực chúng ta mạnh hơn một chút, đạt tới đỉnh phong của cảnh giới Đấu La rồi thi triển vũ hồn dung hợp kỹ, nói không chừng vừa rồi có thể giết chết lão quái vật."

Đại sư lắc đầu nói:"Không thể dễ dàng như vậy đâu, các ngươi chẳng lẽ không phát hiện ra, trước khi Độc cô bác chiến đấu cùng chúng ta thì hình như có chuyện gì cố kỵ nên không dám thi triển ra toàn lực, nếu không chỉ sợ chúng ta còn thua nhanh hơn."

Phất Lan đức gật đầu:"sau khi trở về chúng ta lập tức phái người đi tìm cha của Đường Tam, chỉ cần có thể đem hắn tới đây, vậy bất luận mục đích của Độc cô bác là gì, thì cũng đều giải quyết dễ dàng."

Hồn lực của ba người lúc này đã khôi phục được một chút, lúc này mới hướng về phía mặt trời lặn mà đi ra khỏi Sâm Lâm.

Độc cô bác một lần nữa đi tới băng hỏa lưỡng nghi nhãn, Đường Tam nhờ bát chu mâu trợ giúp đi theo phía sau. Sắc trời đã dần dần sáng lên, trải qua một đêm chiến đấu, khuôn mặt già nua của Độc cô bác toát ra chút mệt mỏi.

Mặc dù thực lực của hắn cao hơn ba người Đại Sư nhưng thời gian này hắn cũng phải khổ sở để sống qua ngày, nên khi chiến đấu Hoàng kim thiết tam giác đã mang đến cho hắn áp lực không nhỏ, lúc này hồn lực hắn vẫn sung mãn như trước, nhưng thể lực đã có chút giảm sút.

Dù sao xương cốt cũng đã già.

Độc cô bác liếc Đường Tam một cái, nhìn biến hóa của Bát Chu Mâu sau lưng hắn,nói:"Tiểu tử,ngươi có đúng là chưa ăn cái gì chứ? đừng trách ta không nhắc nhở qua, độc tính của dược thảo nơi này so với dược thảo bình thường lớn hơn rất nhiều, cho dù là bổ dược thì nói không chừng cũng sẽ mất mạng."

Đường Tam mỉm cười,"lão quái vật, ngươi từ lúc nào lại quan tâm đến ta như thế? không phải là ngươi muốn thấy ta chết sao?"

Sắc mặt Độc cô bác phát lạnh,"Không sai, bất quá nếu ngươi không thông qua khảo nghiệm của ta thì ngươi vẫn sẽ phải chết thôi.Thời gian đã tới rồi, ngươi chuẩn bị tốt chưa?"

Đường Tam đi đến tuyền nhãn (Nơi giao cắt của hai dòng suối nóng và lạnh), lững thững đi đến, lạnh nhạt nói: "Ngươi tới đi."

Độc cô bác có chút nghi hoặc nhìn hắn,"ngươi thật sự đã chuẩn bị rồi?"

Đường Tam gật đầu,làm ra một cái thủ thế xin mời.

Độc cô bác hừ lạnh một tiếng, ngón giữa tay phải hướng về phía Đường Tam bắn ra một làn khí màu xanh lục,Độc cô bác không hổ là một đại tông sư Độc hồn sư, nhìn như chỉ là loại độc đơn giản nhưng khoảnh khắc lúc khí lục tản ra vừa lúc đem thân thể của Đường Tam bao phủ ở vào bên trong.

Đường Tam đứng tại chỗ, không nhúc nhích nhìn hắn,"lão quái vật,đây là khảo nghiệm đầu tiên của ngươi sao.Mau mang khảo nghiệm thứ hai của ngươi ra đi, Bích lân xà độc của ngươi vô dụng."

Độc cô bác sửng sốt một chút, trước mắt tình hình rõ ràng không phù hợp với nghiên cứu độc vật của hắn, Đường Tam căn bản là chưa từng ăn giải dược, hơn nữa độc khí này đâu phải là giả, theo khí màu lục tản đi, Trên người hắn cũng không hề có chút biến hóa, một điểm bị trúng độc cũng không nhìn thấy.

Độc cô bác phóng thích khí màu lục chỉ là công kích thử nghiệm mà thôi,tiện tay là có thể giải trừ, nhưng không ngờ lại bị Đường Tam dễ dàng hóa giải, khiến hắn cũng không nghĩ tới. Mặc dù hắn đã quyết định không giết Đường Tam,nhưng bởi khả năng kiểm soát cực kỳ của hắn khiến hắn luôn luôn tự đắc, khiến lúc này hắn không khỏi kích phát tinh thần hào thắng, Trong mắt bích quang lóe ra, bàn tay vừa đảo,một con rắn nhỏ màu bích lục đã xuất hiện tại trong lòng bàn tay của hắn.

"Khảo nghiệm thứ hai,ngươi phải để cho nó cắn ngươi một nhát."nói xong hắn đã đem con rắn nhỏ ném tớ hướng Đường Tam.

Đường Tam sở dĩ có thể dễ dàng ngăn trở độc vụ của Độc cô bác, nhưng thật ra hết sức đơn giản bởi vì trước đó hắn lướt ngang vài bước,vừa lúc chạy vào trong phạm vi vòng bảo vệ của u hương khỉ la tiên phẩm,đừng nói là Độc cô bác vẫn chưa toàn lực ra tay,cho dù hắn xuất độc tố công kích lợi hại nhất, căn bản cũng không đả thương được Đường Tam.

Từ vẻ mờ mịt không biết nguyên nhân vì sao của Độc cô bác khiến cho Đường Tam có thể nhìn ra vị Độc đấu la này đối với dược thảo nơi này cũng không hoàn toàn nhận thức.

Nhưng khảo nghiệm thứ hai này cũng không phải là dễ ngăn cản rồi, U Hương Khỉ la tiên phẩm chỉ có thể ngăn cản kịch độc từ bên ngoài chứ khi nào độc vào máu thì cũng không có tác dụng ngăn cản.

Đường Tam cổ tay vừa đảo,con rắn nhỏ màu xanh biếc đã dính vào trong lòng bàn tay của hắn,chỉ thấy thân thể con rắn nhỏ cơ hồ trong suốt,dài chừng năm tấc,bên trong có lục quang dày đặc lưu chuyển, một đôi mắt đỏ hồng nhìn qua hết sức đáng yêu.Trên thân sáu mầu có đến chín loại hoa văn khác nhau khi nó rơi vào bàn tay Đường Tam thì nhẹ nhàng lay động chiếc đầu rồi không khách khí mà cắn vào tay hắn.

Tê tê, thân thể tiểu lục xà vặn vẹo một chút, sau khi cắn một chút thì không thể di chuyển được nữa. Nó mặc dù là loài cực độc nhưng Huyền ngọc thủ của Đường Tam lại chuyên khắc chế các loại độc vật, hơn nữa lại cứng cứng cỏi vô cùng cho nên tiểu Lục xà không thể nào cắn qua được.

Đường Tam dùng hai ngón tay bắt vào điểm cách đầu Tiểu Lục Xà bẩy tấc, đem nó cầm lên, cau mày nói: "lão quái vật ngươi thật là độc đia, đây là cực phẩm trúc diệp thanh cửu tiết phỉ thúy. Ngươi đem nó làm độc cắn người khác thì chỉ trong ba canh giờ người đó sẽ hóa thành dung dịch mà chết. Nhìn qua thể tích con Cửu Tiết Phỉ Thúy tuy nhỏ nhưng nó lại là một trong những loài rắn độc nhất, Hơn nữa thân mình nó cứng như Sắt thép, đao kiếm sắc bén cũng không thể làm nó bị thương được."

Độc cô bác thấy Đường Tam dễ dàng nhận ra Cửu tiết phỉ thúy thì hắn không khỏi âm thầm kinh ngạc, Tốc độ của Cửu tiết phỉ thúy cực nhanh đồng thời công kích cũng rất mạnh, Nhưng khi rơi vào giữa tay Đường Tam thì căn bản nó không có cắn, Mà tiểu tử này nhìn cũng không có vẻ sợ Tiểu Lục Xà này?

Kỳ thật, lúc Cửu tiết phỉ thúy tiến vào trong phạm vi u hương khỉ la , nó chính là một loài độc vật nên cũng bị U Hương khỉ la áp chế cho nên tốc độ bị hạn chế, hơn nữa khi chạm vào Huyền Ngọc Thủ của Đường

Tam thì có cắn cũng vô ích.

"Đây là khảo nghiệm thứ hai ta đối với ngươi, để cho nó cắn một phát trên người ngươi đến khi chảy máu thì thôi. Ngươi có dám không?" Cửu tiết phỉ thúy thường là loại kịch độc mà không có giải dược nhưng đối với Độc cô bác thì độc này cũng chẳng tính là gì. Vũ hồn Bích lân xà của hắn đã tu luyện tới cảnh giới bích lân xà hoàng nên có thể nói là Tổ tiên của Vạn loại rắn, muốn hóa giải kịch độc của Cửu tiết phỉ thúy cũng rất dễ dàng.

Đường Tam mỉm cười nói "Ta để cho nó cắn một cái cũng không thành vấn đề gì, bất quá Độc cô tiền bối, ngài có dám cùng ta cá cược không? nếu nó cắn ta mà ta không có việc gì thì ngươi phải đem cửu tiết phỉ thúy tặng cho ta .thế nào?"

"Cái gì?" Độc cô bác thật sự không thể ngờ được, với người bên ngoài mà thấy độc vật của mình thì chắc chắn phải sợ hãi, hết sức đề phòng. Nhưng tiểu tử này chẳng những không sợ,còn dám ra điều kiện với mình nữa."Ngươi không phải gọi ta là lão quái vật sao? Tại sao lại được đề cao lên là Tiền Bối rồi?"

Đường Tam cười nói:"Cái này không phải là coi trọng ngài sao? Chẳng lẽ cũng không được hả?"

Độc cô bác tức giận nói:"ta xem ngươi mới thật sự là tiểu quái vật. Tốt, ngươi để cho nó cắn ngươi một cái, nếu không có việc gì thì ta sẽ tặng nó cho ngươi?" Hắn hoàn toàn không tin rằng hài tử trước mặt này có thể chịu được kịch độc của Cửu tiết phỉ thúy.

Cửu tiết phỉ thúy là loại cực kỳ trân quý nhưng hắn đối với Độc vật này thì tin tưởng mười phần, trong lòng thầm nghĩ chỉ cần tiểu tử này bị độc phát thì mình sẽ nhanh chóng giải độc cho hắn, Như vậy Cửu tiết phỉ thúy sẽ vẫn là của hắn rồi.

Vẻ mặt Đường Tam tỏ ra rất cẩn thận. Thầm hít một hơi, trong cơ thể lặng lẽ vận chuyển Huyền thiên công rồi đem Cửu tiết phỉ thúy chậm rãi hướng tới cánh tay của mình.

Cửu tiết phỉ thúy đã vài lần cắn lên Huyền Ngọc Thủ của Đường Tam nhưng chưa thành công lần nào ngược lại tự khiến mình tức giận cho nên khi gặp cánh tay của Đường Tam thì không chút khách khí mà cắn một phát.

Khi Cửu tiết phỉ thúy cắn thì không hề gây một chút đau đớn nào,chỉ là tê rần mà thôi, nhưng Đường Tam cảm thấy chất độc của nó lan ra cực nhanh, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, cánh tay Đường Tam đã bị biến thành màu xanh biếc.

Chứng kiến cảnh này khiến Độc Cô Bác không khỏi mỉm cười :"Tiểu tử,nếu đã biết Cửu phỉ thúy rồi mà sao ngươi lại không biết độc tính của nó? Ngươi..." Hắn đang chuẩn bị tiến lên giúp Đường Tam giải độc, nhưng câu nói còn chưa dứt thì lại thấy cánh tay của Đường Tam vốn đã biến thành màu xanh biếc nay đang dần dần thay đổi lại như lúc đầu.

Da tay trở thành màu hồng, quang mang ẩn hiện nhìn qua Cánh tay này trông giống như một miếng ngọc lớn.

Cảnh này khiến Độc cô bác không có cách nào giải thích được, Cửu Tiết phỉ thúy vừa khi cắn Đường Tam thì bỗng nó lăn ra, đã hôn mê trong tay Đường Tam.

Thân là phong hào đấu la, thế mà lúc này Độc cô bác lại làm ra một động tác khiến Đường Tam bật cười, đó chính là hắn hai tay của mình lên rồi xoa xoa mắt một lúc.

Đường Tam tốt bụng nhắc nhở:" Độc cô tiền bối, ngươi không nhìn lầm đâu. Đợt khảo nghiệm thứ hai của ngươi này liệu ta có được tính là thông qua rồi không? Và Cửu tiết phỉ thúy này cũng thuộc về ta luôn chứ."

"này...? Tiểu tử,ngươi là làm như thế nào mà hay thế?" Độc cô bác há hốc mồm nhìn Đường Tam, hắn ngoan độc cả đời nhưng tình huống như vậy lại là lần đầu tiên chứng kiến.

Trên mặt Đường Tam vẫn tươi cười như trước, yêu thương vuốt ve Cửu tiết phỉ thúy đang hôn mê trong tay của mình nói:" Độc cô tiền bối ,hay là trước tiên gươi tiến hành đợt khảo nghiệm thứ ba đi rồi ta sẽ nói với ngươi sau."

Sắc mặt Độc cô bác dần dần trở nên ngưng trọng, lúc này trong lòng hắn đã mơ hồ tin tưởng rằng thiếu niên trước mắt này quả thật có năng lực giải độc cho mình cùng cháu gái.Cho dù có như thế nhưng tại sâu trong nội tâm hắn thì lại không muốn thừa nhận Độc của mình không bằng người.

Ánh sáng của Hồn hoàn chợt xuất hiện, chín khối Hồn hoàn bay vòng quanh lên xuống xung quanh thân thể hắn, nhưng lúc này lại không hề có uy áp sinh ra.

Nhìn chín quang hoàn huyễn lệ, trong lòng Đường Tam không nhịn được âm thầm than thở thật không hổ là Phong Hào đấu la, ngay cả khí thế cũng có thể khống chế trong lòng.

Móng tay trên bàn tay Độc cô bác chậm rãi biến hóa, một hồi công phu đã dài tới ba tấc, bén nhọn kinh người, trên ánh mắt bích lục còn mang theo quang mang bẩy mầu: " Đường Tam, ngươi cần phải suy nghĩ cho kỹ, tiếp theo ta sẽ thi triển loại Độc mà ngay cả chính ta cũng không thể khống chế được. Nếu bây giờ ngươi hối hận thì vẫn chưa muộn đâu. Ta vẫn như trước sẽ không giết ngươi mà vẫn cho ngươi thử giải độc tố Phản Phệ trong cơ thể ta (Cắn trả)."

Đường Tam nhìn tay Độc cô bác, thần sắc cũng trở nên ngưng trọng cực độ, Hắn đưa tay cầm Cửu tiết phỉ thúy bỏ vào trong lòng ngực, hăn biết lúc này Độc cô bác thi triển chính là kịch độc thuộc về độc tố của Bích Lân Xà Hoàng. Nếu lấy tu vi của hắn bây giờ thì loại kịch độc này thật sự khó giải quyết.

Nhưng sau khi nghe Độc cô bác nói thì cũng lại càng kích phát ngạo khí của Đường Tam. Xuất thân từ Đường môn,đối mặt với uy hiếp từ Độc của đối thủ chẳng lẻ cứ như vậy mà rút lui sao? Không, thân là Đường môn đệ tử, nếu ngay cả độc cũng không thể thắng người thì mình không xứng đáng mang họ Đường nữa.

Nghĩ tới đây, Đường Tam thoáng suy tư một chút rồi tay phải hái một chút của U hương khỉ la, lúc này mới đi tới trước mặt Độc cô bác, giơ cánh tay trái lên, "đến đây đi."

Độc cô bác cau mày,"Ngươi thật sự nghĩ kỹ rồi chứ?"

Đường Tam kiên định gật đầu.

Độc cô bác hàn quang trong mắt chợt lóe, thầm nghĩ Hổ không phát uy, ngươi thật sự lại coi ta là con mèo bệnh. Chẳng lẽ ta tu luyện Kịch độc nhiều năm như vậy mà vẫn không thắng được một kẻ tiểu bối như ngươi sao? Ngón tay điểm nhẹ, đầu ngón tay đã đâm vào trong cánh tay của Đường Tam

Cơ hồ chỉ trong phút chốc, một cỗ hắc khí theo vị trí bị đâm vào đã cấp tốc lan tràn, mắt thấy một đạo hắc khí bay lên, Đường Tam nhanh chóng dùng tay phải đặt lên trên tay trái, thừa dịp mình còn có năng lực hành động, rất nhanh lui ra phía sau vài bước, một lần nữa lại trở phạm vi bảo vệ U Hương khỉ la tiên phẩm, khoanh chân ngồi xuống rồi hai mắt nhắm chặt và bắt đầu vận chuyển Huyền Thiên Công.

Lúc này hắn vận chuyển Huyền thiên công cũng không phải là để bức độc tố ra , đừng nói lúc này độc của bích lân xà hoàn mà cho dù chỉ cần Cửu tiết phỉ thúy thì cũng tuyệt không phải cấp bậc Huyền thiên công của hắn lúc này có khả năng giải quyết, hắn sở dĩ tự thân vận chuyển công lực, mục đích là để cho máu trong cơ thể chảy xuôi nhanh hơn.

Đối với người bình thường sau khi trúng độc mà làm như vậy thì chắc chắn là chết Nhưng Đường Tam làm như vậy lại là để cho dược lực của Bát giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều trong cơ thể bị kích phát ra.

Tựa như bên trong Băng hỏa lưỡng nghi nhãn thì vạn độc đều không thể xâm nhập, sau khi ăn Bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ thì chỗ tốt nhất chính là thông qua hai loại Băng Hỏa đối lập để dược lực làm thay đổi thể chất thân thể. Nếu Đường Tam có thể đem hai loại dược vật hoàn toàn hấp thu, như vậy hắn sẽ sở hữu một thân thể Bách độc bất xâm.

Đương nhiên, khoảng cách đến mục tiêu đó cũng rất xa.Lúc trước Cửu tiết phỉ thúy cắn hắn, chính là do hai loại Dược Thảo trong cơ thể Đường Tam có tác dụng đem độc tố hóa giải. Mà Cửu tiết phỉ thúy sở dĩ hôn mê là bởi vì nó uống phải máu tươi có chứa hai loại dược thảo của Đường Tam. May mà dược thảo đã được trung hòa cùng lượng máu lớn nếu không độc vật trân quý như Cửu Tiết Phỉ thúy cũng sẽ lập tức bạo thể mà chết.

Đường Tam nếu có thể đem hai loại dược tính của dược thảo trong cơ thể hoàn toàn hấp thu thì hắn sẽ không còn sợ bích lân xà hoàng của Độc cô bác, nhưng lúc này vẫn còn cách điểm đó rất xa. Cho nên, vì chống cự kịch độc do Độc cô bác phóng thích ra thì hắn phải mượn một chút lực lượng bên ngoài để thúc đẩy.

Đường Tam đương nhiên sẽ không đùa giỡn với tính mạng của mình, lúc hắn làm quyết định tiếp nhận độc tố của Bích Lân Xà Hoàng thì hắn cũng đã lập kế hoạch sẵn rồi.

U hương khỉ la tiên phẩm không cách nào khắc chế độc tố tiến vào trong cơ thể Nhưng nó lại hoàn toàn có thể làm tốc độ phát tác của độc tố chậm lại, tức là nó có khả năng áp chế nhất định. Mà lúc trước Đường Tam đã lấy phấn hoa của U hương khỉ la tiên khi thấy mình bị trúng độc thì hắn nhanh chóng đem phấn hoa rắc lên trên vết thương của mình.

phấn của U hương khỉ la có công hiệu giải bách độc, mặc dù hiệu lực không đủ để giải trừ độc tố của Bích Lân Xà Hoàng, nhưng cũng làm cho chất độc giảm đi tác dụng, hơn nữa Bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ trong cơ thể Đường Tam đã bắt đầu liên thủ để chống lại độc tố.

độc cô bác lẳng lặng quan sát Đường Tam, ngay cả hắn cũng không nắm chắc có thể giải được độc tính của Bích Lân Xà Hoàng, mắt thấy vẻ mặt Đường Tam đã bị hắc khí lan tỏa khiến hắn không nhịn được có chút hối hận rồi. Chính mình thành danh đã nhiều năm mà lại làm khó một hài tử mới hơn mười tuổi, nếu hắn chết ở chỗ này vậy thực sự là phiền toái rồi. Vừa nghĩ tới người sau lưng Đường Tam. Độc cô bác không khỏi cảm thấy đau đầu, Giống như lời của Phất lan đức thì cha của Đường Tam tên là Đường Hạo Người mà hắn không thể chống cự được.

Ngay trong lúc nội tâm của Đường Hạo hỗn loạn thì thân thể Đường Tam đã xuất hiện biến hóa. Hồng quang từ da tay đã bắt đầu xuất hiện, ngay sau đó là bạch quang xuất hiện. hai màu Hồng Bạch rõ ràng đang giao hòa lẫn nhau, vừa rồi Hắc khí đang lan tràn mạnh mẽ thì bây giờ bỗng nhiên bị Hồng, Bạch quang mang này bao bọc, không thể lan tràn được nữa.

Bát chu mâu từ sau lưng Đường Tam phóng thích ra, dưới tình huống toàn lực kháng độc thì Đường Tam đã không thể nào khống chế được hồn cốt của mình nữa rồi.

Ngay cả Lam Ngân Thảo do không khống chế được cũng bắt đầu được phóng thích ra, mà mầu sắc của cả Bát Chu Mâu và Lam ngân thảo đều có sự thay đổi rất lớn, màu tím trước kia nay dã chuyển thành màu Trắng Hồng, nhìn qua vừa đẹp mắt lại vừa quỷ dị, thậm chí có chút chói mắt, tựa như một lũ rắn từ trên người hắn lan tỏa ra xung quanh, hình thành một vòng tròn lớn bao bọc hắn lại.

Điều này khiến Độc Cô Bác giật mình, nhưng thật sự khiến hắn giật mình lại chính là một Tiểu Chuy đen nhánh từ tay trái của Đường Tam xuất hiện, lúc này trong lòng hắn cũng từ kinh ngạc đã trở thành rung động.

đúng là bọn họ không nói dối mình, Tiểu Chuy tuy nhỏ nhưng hoa văn trên nó thì không thể lầm vào đâu được bởi vì đó chính là đặc trưng của Hạo Thiên Chuy.

Huyền Thiên Công mạnh mẽ vận chuyển khiến Độc tố không cách nào tiếp tục lan tràn nữa, hai loại dược tính Băng Hỏa đã mạnh mẽ ngăn chặn độc tố rồi bức nó ra khỏi cơ thể của Đường Tam.Ngay cả Đường Tam cũng không biết rằng lúc này hắn cực kỳ may mắn.

Dược tính của Bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ phi thường mạnh mẽ, mặc dù đơn độc mỗi loại thì cũng không phải là Tiên Phẩm tốt nhưng một khi hai loại này đi cùng nhau thì lại trở thành Cực Phẩm Tiên Dược .Đường Tam nếu muốn đem dược tính của hai loại dược thảo này hoàn toàn dung nhập trong cơ thể thì ít nhất cũng phải đạt tới bảy mươi cấp hồn lực mới có thể làm được.

Nhưng lúc này,thông qua kích thích của Bích lân xà hoàng độc khiến cho Bát giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều sơ cùng phát động mạnh mẽ để phản,cứ như vậy khiến tốc độ hấp thu của Đường Tam tăng nhanh chóng.

Lúc làm chất độc từ Bích lân xà hoàng trong cơ thể Đường Tam dã bị hiệu lực của hai loại dược thảo hấp thu hơn ba phần rồi. Đương nhiên, tốc độ hấp thu độc tố cũng dần dần tăng cao hơn.

Sắc mặt Độc cô bác cực kỳ khó hiểu nhìn Đường Tam, hắn chính là lấy độc để nổi tiếng, sau khi kinh ngạc qua đi, lúc này hắn đã dần dần hiểu được nguyên nhân vì sao Thiếu niên trước mặt này có thể ngăn cản được kịch độc của mình.

Lúc bị mình bắt đi thì hắn cũng không có năng lực lớn như bây giờ, kể cả Vũ Hồn cùng Ngoại Phụ Hồn Cốt của hắn cũng đều có biến hóa, như vậy chắc chắn hắn đã ăn phải dược vật nào đó có khả năng chống lại các loại độc tố.

Từ lúc đầu phát hiện băng hỏa lưỡng nghi nhãn,Dộc cô bác đã phát hiện nơi này có không ít dược thảo mà chính mình cũng không thể nhận ra là loại gì, hắn cũng đã từng thí nghiệm dược tính của các lọai dược thảo này, Nhưng những thí nghiệm này cũng đã khiến hắn nếm qua không ít đau khổ mà cả đời cũng không thể quên.Nếu không phải hắn có công lực cực kỳ cao thì chỉ sợ đã chết lâu rồi.

Từ sau lúc ấy,Độc cô bác quay lại đây cũng chỉ dùng các loại dược thảo mà mình biết mà thôi. Hắn thật sự không muốn tin tưởng, ngay cả thảo dược này chính mình cũng không nhận ra mà Thiếu Niên trước mắt chỉ với hơn mười tuổi này lại biết được. Hắn cũng biết dược thảo này có thể là bảo vật, chỉ là đã là Phong hào đấu la hắn tuyệt không muốn mạo hiểm.

Nhìn Đường Tam, trong lòng Độc cô bác lúc này có thể nghĩ đến chỉ có bốn chữ, "Bách độc bất xâm" để mà hình dung Đường Tam mà thôi bởi vì tất cả các loại độc nhất mà mình có đều không thể gây hại cho Đường Tam tuy nhiên hắn lại thừa khả năng bóp chết Đường Tam bất cứ lúc nào. Nhưng tuổi của Đường Tam cũng là ưu thế lớn nhất của hắn.lấy thực lực của hắn trong độ tuổi này thì tiền đồ chính là không thể hạn chế.

"Đáng tiếc thật" Độc cô bác trong lòng thầm than, tuổi của cháu gái mình cùng hắn còn lớn, nếu không chắc chắn hắn muốn bọn họ thành một đôi.

Hồng,bạch hai màu từ trong da tay của Đường Tam dần ẩn mất, tiếp theo là Tiểu Chuy màu đen dung nhập vào cơ thể, ngay sau đó là ngoại phụ hồn cốt bát chu mâu,cuối cùng mới là lam ngân thảo. Sắc mặt Đường Tam cũng từ từ khôi phục bình thường.

"đa tạ tiền bối hạ thủ lưu tình." Đường Tam Từ trên mặt đất đứng lên, trên mặt một lần nữa xuất hiện một tia cười quái dị.

Hắn mặc dù giải trừ bích lân xà độc rồi, nhưng Đường Tam cũng biết Độc cô bác dùng độc trên người mình chỉ là một chút mà thôi, độc tính mạnh mẽ không thể so sánh với nhau, kịch độc mà mạnh nhưng số lượng không đủ thì cũng không thể gây ra uy hiếp. Độc cô bác hiển nhiên là hạ thủ lưu tình rồi, đương nhiên, Độc cô bác cũng không biết được điều đó vì đây là phán đoán trong lòng Đường Tam mà thôi.

Lúc Đường Tam chứng kiến Độc cô bác thả ba người Đại sư đi và còn cho họ thuốc giải thì hắn biết Độc Cô Bác sẽ không dễ dàng giết mình nữa, đây cũng chính là nguyên nhân chính khiến hắn đặt cược với Bích lân xà độc.

Có lần đầu tiên đối kháng này, khả năng tự kháng độc của hắn đã tăng lên nhiều cho nên nếu lần sau Độc Cô Bác có dùng Bích Lân Xà Hoàng Độc mạnh hơn nữa thì cũng rất khó mà giết được hắn.

---

68. Chương 67: Thủy Hỏa Bất Xâm, Bách Độc Ích Dịch

Đường Tam cũng không giấu diếm,nói:"ngày hôm qua sau khi ngươi đem ta đến đây, ta đã nghĩ nhiều cách mới Dùng được Bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ."

"Bát giác huyền băng thảo, Liệt hỏa hạnh kiều sơ?" hai cái tên này độc cô bác ngay cả nghe cũng chưa được nghe qua.

Đường Tam gật đầu, "đó chính là hai loại dược vật được tạo thành ở trung tâm hai loại Băng Tuyền và Hỏa Tuyền. do hấp thu tinh hoa của cực âm và cực dương nên đã dẫn sinh ra hai loại Thảo dược đặc biệt này."

Nghe Đường Tam nói như vậy thì trong đầu Độc cô bác bắt đầu xuất hiện vài ấn tượng về hai loại dược vật này, "ngươi nói chính là trung tâm của hai dòng suối đó sao? Chẳng lẽ hai loại dược thảo này cũng có cách thể ăn hả?"

Bởi vì đặc tính đặc thù của Bát giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều sơ cho nên hắn nhớ rất rõ ràng, Tại cả băng hỏa lưỡng nghi nhãn thì hai loại dược thảo này đều chỉ là duy nhất mà thôi.

Hắn đã từng thử dùng cách dùng Hồn Lực thâm hậu của hắn xâm nhập vào trung tâm hai cực đó rồi lấy dược thảo ra nhưng khi vừa tiếp xúc với chúng thì khiến hắn phải kinh hãi cả đời, Độc cô bác biết hai loại thảo dược này có hàm chứa hàn độc cùng hỏa độc là kinh khủng nhất mà từ trước đến nay hắn biết.

Phải nói là Cực kỳ bá đạo, đối với dược tính không rõ ràng cho nên lão cũng không dám làm liều.

Bởi vì bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ cũng đều chỉ có một mà thôi nên Đường Tam không sợ Độc cô bác biết,"đúng vậy, hai loại dược thảo này đều là vật tuyệt độc, người thường chỉ cần tới gần trong vòng mười thước, thì trong ba phút sẽ bị đóng băng hoặc là hóa thành tro tàn, đừng nói đến việc ăn nó. Nhưng bởi vì âm dương tương khắc, băng hỏa chế trụ nhau khiến cho hai loại thảo dược cực đoan này mà cùng ở một chỗ thì sẽ dung hòa lẫn nhau, độc tính giảm đi, đây cũng là cơ hội duy nhất để dùng nó mà thôi. Lúc phục dùng thì hai loại độc tố do có tính bài xích lẫn nhau nên biến thành hỗ trợ lẫn nhau dẫn đến công hiệu cải tạo thân thể. Tiếp tục dùng thêm một chút phương pháp đặc thù để hấp thu thì liền có thể tạo được hiệu quả thủy hỏa bất xâm."

"Tốt thật tốt cho câu Thủy Hỏa Bất Xâm." Độc cô bác nhìn Đường Tam với khuôn mặt giật giật . Trong lòng thoáng có chút do dự.

Hắn mặc dù không rõ ràng lắm bát giác huyền bẫng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ thật sự có thể dùng như vậy hay không nhưng hắn lại biết tính bá đạo của hai loại dược thảo này. Cho nên hắn hiểu được bây giờ Đường Tam còn chưa thể đem dược tính của hai loại dược thảo này hấp thu hoàn toàn, Nếu mình có thể uống máu của hắn, có lẽ ..., nhưng hắn nghe Đường Tam nói muốn hấp thu hai loại dược thảo này thì phải có phương pháp đặc thù, không biết là phương pháp gì đây?

Nghĩ tới đây, độc cô bác hỏi dò:"Ngươi chính là bằng vào chúng nó để khắc chế ba loại kịch độc của ta?"

Đường Tam lạnh nhạt cười nói:"có thể nói như vậy. Lão quái vật, sau khi ngươi dẫn ta tới đây thì ta mới biết được nguyên nhân vì sao độc tố trong cơ thể ngươi không tiếp tục cắn trả nữa. Đó chắc chắn là do tác dụng của Băng hỏa lưỡng nghi nhãn. Hàn âm cực cùng sí nhiệt dương tuyền đối với độc vật gì thì đều có tính khắc chế rất mạnh, trong nước suối càng là vạn độc bất xâm, đối với người thường mà nói không cách nào chịu được hoàn cảnh nơi này.Cho dù là hồn thú cường đại cũng không được, Ta hỏi ngươi có phải khi đến nơi này thì ngươi không còn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều không? Theo ta dự đoán thì hơi thở của Băng hỏa lưỡng nghi nhãn đã khắc chế kịch độc ở trong cơ thể của ngươi. Ở chỗ này tu luyện mặc dù không đủ để giải trừ độc tố trong cơ thể, nhưng ít ra ta có thể cam đoan ngươi sống đến trăm tuổi cũng không có vấn đề gì.Chỉ là ...?"

Độc cô bác nhịn không được hỏi:"chỉ là cái gì?" Đường Tam than nhẹ một tiếng, nói:"ta sỡ dĩ ăn liệt hỏa hạnh kiều sơ cùng bát giác huyền băng thảo đó là còn có một dụng ý quan trọng, đó là muốn tiếp tục sinh tồn tại đây. Hai loại dược thảo này ở cùng một chỗ thì cũng coi như một cái Bưng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn nhỏ mà thôi, chỉ là hiệu quả kháng độc không kinh khủng bằng băng hỏa lưỡng nghi nhãn. Trên người ngươi có độc ta nghĩ ra hai phương pháp giải trừ, trong đó một loại chính là đồng thời ăn vào hai loại dược thảo này, sau đó bằng vào hồn lực cường đại đem hấp thu hết, theo cách này ta có đến tám phần nắm chắc có thể hóa giải độc tố trong cơ thể của ngươi."

ánh mắt Độc cô bác dần dần trở nên khó nhìn,"Thế mà ngươi lại ăn chúng."

Đường Tam mỉm cười nói:"lão quái vật, ngươi trước hết nghe ta nói xong đã. "Hắn nếu có thể đem chuyện này nói cho Độc cô bác nghe thì chắc chắn sẽ có đạo lý của hắn,"Bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ cũng chính là các loại tiên phẩm thảo dược cực kỳ trân quý, mặc dù chúng cũng là kịch độc, một khi ngươi mà ăn chúng vào thì độc trên người ngươi chắc chắn sẽ được giải , nhưng.... Đến lúc đó tất cả độc của ngươi cũng bị đồng hóa mà mất đi, nói cách khác ngươi sẽ không còn có thể dùng độc như trước nữa, như vậy ngươi nguyện ý sao?"

“cái này…”Độc cô bác ngẩn người, hắn vốn đã định ra tay,nhưng nghe Đường Tam vừa nói như vậy khiến hắn nhất thời do dự.

Đường Tam nhìn tới nhìn lui trên người Độc cô bác nói:“nếu ngươi không tin ta nói,như vậy tốt thôi, máu của ta hàm chứa dược tính của hai loại dược thảo ta sẽ lấy cho ngươi uống thử nhưng một khi tu vi ngươi mà giảm sút thì đừng trách ta đấy.”

“Không cần thử đâu tiểu quái vật.” Độc cô bác giật mình nói. “Sao mà ngươi hiểu biết nhiều thế?”

Đường Tam ung dung không gấp nói:“khi còn bé ta từng xem qua một quyển sách, trong đó có ghi lại rất nhiều sự kỳ quái, sách đó có tên là Hoàng kim ốc, tri thức này tự nhiên là xem trong sách rồi.”

“ngươi vừa rồi nói có hai phương pháp có thể giải độc cho ta thì phương pháp thứ hai là gì?”Độc Cô Bác hỏi.

Đường Tam nói:“phương pháp thứ hai thì ta chỉ có sáu phần nắm chắc sẽ thành công mà thôi tuy nhiên nếu làm theo phương pháp này thì công lực của ngươi sẽ không bị ảnh hưởng. Đương nhiên với cháu gái ngươi mới nhiễm độc nên ta có thể chắc chắn chữa được. Phương pháp này có thể nói là không phức tạp. Ngươi sở dĩ bị độc tố cắn trả chủ yếu là vì ngươi tu luyện độc công. Nếu ngươi sở hữu khí vũ hồn thì dễ xử lý hơn, chỉ cần đem độc tố trong cơ thể ngươi ngưng tụ lại trên vũ hồn của mình, hết thảy đều dễ dàng mà giải trừ đi. Nhưng sử hữu thú vũ hồn cho nên độc tố mới có thể cùng ngươi dung hợp, mặc dù hồn lực của ngươi có thể có tác dụng điều động cùng áp chế nhưng chúng sẽ như một bộ phận của cơ thể ngươi như vậy sẽ gây tổn thương thật lớn cho ngươi. Nếu vừa muốn giữ lại kịch độc trong cơ thể ngươi lại vừa không để nó ảnh hưởng lại cơ thể thì có lẽ phải tìm một vật cho nó ký sinh lên, làm chỗ chứa đựng nó. Ta nghĩ với thực lực cuả ngươi chắc chắn phải có Hồn cốt đùng không.”

Độc cô bác cũng là một đại cao thủ về dùng độc nên khi nghe Đường Tam nói như vậy thì nhất thời đã hiểu được, trong mắt bích quang sáng ngời, “ý của ngươi chính là đẩy độc tố trong cơ thể ta vào hồn cốt như thế sẽ không gây nguy hiểm đến cơ thể ta nữa sao?”

Đường Tam gật đầu nói:“Chính là đạo lý này, ngươi cùng cháu gái của ngươi cũng giống nhau, Ngươi chỉ cần kiếm cho nàng một khối hồn cốt thích hợp để lúc nàng tu luyện thì đẩy độc tố vào hồn cốt thì sẽ không có vấn đề gì nữa. Giống ta bây giờ mặc dù có độc tố rất nhiều nhưng chúng đều nằm trong Lam Ngân Thảo cùng Ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu, cho nên cơ thể ta không bị sao cả.”

Độc cô bác nhíu nhíu mày,“lão phu tu luyện vũ hồn của Bích lân xà đã hơn bảy mươi năm, thân thể đã cùng độc tố dung làm một thể, độc này cũng không thể bức ra được, như vậy thật không hay, một khi cố bức ra thì độc tố cắn trả lại càng mạnh mẽ hơn nữa. Tiểu quái vật, không phải ngươi cố ý dậy ta cách tự tử hả.”

Đường Tam thản nhiên nói:“Đây là biện pháp duy nhất, Đương nhiên cũng không phải để ngươi trực tiếp dùng hồn lực bức ra, đúng như ngươi nói, một khi cố dùng hồn lực bức nó ra thì sự cắn trả của độc tính càng thêm mạnh hơn. Ý ta là phải dùng thuốc dẫn nhất định để chúng từ từ đem độc tố trong người ngươi ra, để chúng tập trung vào bên trong hồn cốt, đây đúng là một quá trình dài dòng, cũng không phải một, hai ngày là có thể hoàn thành được. Dù sao,bây giờ ngươi cũng có thể được xem là một người độc cho nên ta mới nói chỉ có sáu phần nắm chắc. Bất quá có một chút có thể dám chắc, cho dù không cách nào giúp ngươi đem độc tố hoàn toàn dung nhập bên trong hồn cốt, nhưng ít nhất thì giảm bớt sự đau khổ của ngươi cũng là đơn giản. ngươi có nguyện ý thử qua không?”

độc cô bác nhìn Đường Tam, trong mắt thần quang thu lại,“tiểu quái vật, ta đã nhiều lần muốn giết ngươi, ngươi thật sự nguyện ý giúp ta giải độc chứ? Ngươi không sợ sau khi độc tố trong người ta được giải thì ta sẽ giết ngươi sao?”

Nghe độc cô bác nói như vậy thì Đường Tam biết Độc cô bác đã tin mình rồi, hắn lạnh nhạt nói:“Mặc kệ ngươi không tin cũng được, ta không hề ghét độc, thậm chí là càng thích dùng độc. Nhìn độc nhân như ngươi thì sợ rằng cả đại lục cũng chỉ có một người mà thôi. Khi ta giải độc cho ngươi cũng tính là ngươi cho ta được thí nghiệm quý báu.Về phần ngươi có thể phục hồi hay không, ta mặc dù không thể dám chắc nhưng ta lại có thể khẳng định nếu ngươi giết ta thì cháu gái ngươi cũng sẽ chết. Ta chữa cho ngươi tại đây nhưng khi chữa cho cháu gái ngươi thì phải để cho nàng đi theo ta, sẽ có các sư phụ của ta hỗ trợ, lúc đó ta và ngươi sẽ không có quan hệ. Ngươi xem coi như thế có được không.”

Độc cô bác suy nghĩ một chút nói:"được thôi Tiểu quái vật. Ngươi đã cho ta có chút tin tưởng, như vậy ta sẽ tạm tin. Hết thảy đông thành vấn đề, chắc chắn sẽ khong giết ngươi nhưng bây giờ ngươi phải đem thuốc này uống trước đi. Mạng già này của ta mặc dù không đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng ta cũng vẫn muốn sống thêm vài năm nữa. Nếu ngươi khiến ta chết thì ngươi cũng coi như là tự tử vậy."

Vừa nói, tay Độc cô bác hé ra rồi một đạo lục quang từ trong miệng phun ra, đúng là một viên châu màu xanh biếc dưới sự khống chế của Độc cô bác đang chậm rãi hướng Đường Tam bay đến, Đường Tam mở tay phải ra để nó rơi vào lòng bàn tay. Hắn cũng không biết đây là vật gì nhưng hắn cũng còn nhớ lúc trước Độc cô bác phá Thánh long Bổn Chướng chính là nhờ vào hạt châu này.

Đường Tam cười khổ nói:"Từ trong miệng ngươi phun ra mà lại bắt ta ăn vào, tựa hồ có chút ác tâm sao."Độc cô bác lạnh lùng quắc mắt một cái:"Ta cũng không sợ phải nói cho ngươi, cái này chính là sau khi ta tiến hóa từ Bích Lân Xà thành Bích Lân Xà Hoàng rồi ngưng tụ thnàh Đan Châu, có thể nói, một nửa thực lực của ta là nằm trong hạt châu này. Nếu ta chết đi thì nó sẽ trực tiếp nổ trong cơ thể ngươi, đừng nói là ngươi, cho dù là Phong Hào đấu la cũng không thể chịu được sức nổ của nó đâu. Tiểu Quái Vật ngươi rất giảo hoạt, lão phu không thể không để lại một đường lui cho mình được."

Đường Tam đem đan châu trực tiếp nuốt vào miệng, chỉ cảm thấy một cổ nhiệt lưu mạnh mẽ đi xuống, trong đan điền cảm thấy cực kỳ ấm áp, chẳng những không có cảm giác gì không khỏe, ngược lại nhiệt khí nọ xâm nhập toàn cơ thể khiến hắn thoải mái nói không nên lời.

Độc cô bác nhàn nhạt nói:"cảm giác thế nào, Chỉ cần ngươi không làm gì ác độc với ta thì Đan châu này đối với tu luyện của ngươi chỉ có chỗ tốt mà thôi, nó sẽ xúc tiến hồn lực của ngươi ngưng tụ. Chờ ngươi chữa trị tốt cho ta, lúc đó ta lại đem nó ra ngoài."

"Lão quái vật, ta cũng có một điều kiện." Đường Tam cũng biết Độc Cô Bác cũng không có gạt mình. Cũng không cần quá đáng, ít nhất trước mắt hắn sẽ không có gì nguy hiểm, từ sự quan tâm của Độc Cô Bác đối với Độc Cô Nhạn thì chỉ cần mình uy hiếp không giải trừ độc tố trên người Độc Cô Nhạn thì lão quái vật này sẽ không dám giết mình.

Độc cô bác nhíu mày,trên mặt toát ra một vẻ buồn cười ,"tiểu quái vật, ngươi có biết hay không hơn mười năm qua ngươi là người duy nhất dám đưa ra điều kiện với ta. Cho dù là ngày đó Hoàn Đế của Thiên Đấu đế quốc khi thấy ta cũng phải cung kính."

Đường Tam lại cười nói:"ta bây giờ hưởng thụ chẳng phải là đãi ngộ còn hơn cả Hoàng Đế sao? lão quái vật, điều kiện của ta rất đơn giản, lúc ta điều chế giải dược thì ngươi không được nhìn lén. Nơi này sẽ là chỗ ta điều chế, nên mỗi ngày ngươi chỉ cần lo đồ ăn thức uống cho ta là đủ. Sau đó mỗi ngày đến giờ ngươi phát bệnh thì mới được đến đây dùng thuốc. Ta cũng không biết phải cần bao nhiêu thời gian thì sẽ giải được độc cho ngươi ,chắc ít nhất cũng phải hơn nửa năm đấy."

Độc cô bác gật đầu, hắn tự nhiên biết Đường Tam là sợ mình học lén phương pháp giải độc xong thì sẽ giết hắn. Với tâm tư kín đáo của thiếu niên trước mắt này khiến hắn có cảm giác vừa tức vừa nể phục," Đường Tam,ngươi có nguyện bái lão phu làm sư phụ không?"

Nếu là một hồn sư bình thường. Nghe được lời này của Độc cô bác nói chỉ sợ rằng sẽ cảm kích đến rơi nước mắt mà lập tức quỳ xuống đất bái sư, nhưng Đường Tam thì không như thế, hắn chỉ liếc mắt nhìn Độc cô bác một cái nói:"lão quái vật. Ta hiểu được danh xưng này rất thích hợp với ngươi. Ta không muốn thay đổi cách xưng hô, càng huống chi ngươi cho rằng tại phương diện dùng độc ngươi có thể dạy cho ta cái gì chứ? nói không chừng có nhiều thứ ngươi thậm chí phải nhờ ta chỉ giáo nữa ấy chứ."

"ngươi…,được. được lắm Tiểu quái vật, rồi ta sẽ cho ngươi biết." Độc cô bác nén tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn Đường Tam một cái, lúc này mới bay lên trời rồi hướng trên núi mà đi, thoáng cái bóng người đa khuất dạng.

Độc cô bác vừa đi, Đường Tam giống như là mất đi khí lực toàn thân, lập tức ngã xuống mặt đất, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển. Lúc này hắn mới phát hiện sau lưng toát đầy mồ hôi lạnh. Hắn mặc dù nắm chắc thành công nhưng ở sâu trong nội tâm của hắn cũng không có mười phần nắm chắc. Vạn nhất lão quái vật này không để ý hết thảy nổi điên lên,vậy hắn lập tức sẽ biến thành một xác chết rồi.

Nhìn lại bốn phía. Nhìn những dược thảo trân quý xung quanh đã khiến buồn bực trong lòng Đường Tam biến mất, khóe miệng hắn toát ra vẻ cười, Độc cô bác ơi là Đôc Cô bác, xem ra ta thật sự cám ơn ngươi mới đúng. Nơi đây thật là nơi tuyệt vời.

Tay hắn đột nhiên đút vào ngực rồi đem Cửu tiết phỉ thúy lấy ra, cổ tay run lên đem vứt nó xuống Băng Hỏa Lưỡng nghi nhãn.

Cửu tiết phỉ thúy do uống phải máu của hắn, nếu không được sự giúp đỡ của Băng Hỏa lưỡng nghi nhãn thì kể cả nó độc hơn nữa cũng sẽ nhanh chóng chết. Mà chính mình có thể ngâm mình trong Băng hỏa lưỡng nghi nhãn lại là bí mật mà Đường Tam giữ lại để bảo vệ tánh mạng nên hắn sẽ không bao giờ biểu diễn trước mặt Độc Cô Bác.

sờ sờ bụng mình, Đường Tam cũng không khỏi cười khổ. Hắn biết,viên đan châu này khiến mình không có biện pháp nào để chống lại. Ngay cả muốn láy nó ra cũng là điều không thể ấy chứ.

Đan châu cùng Độc cô bác tâm huyết tương thông, chỉ cần mình có hành động nào đó khác thường sẽ khiến Độc cô bác phát hiện ngay, như vậy chính là tự tìm chết.

Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc rồi. Đường Tam nhìn dược thảo chung quanh, trong lòng không khỏi oán than. Nơi này mỗi một gốc cây đều là tuyệt thế tiên phẩm, nhưng mỹ vị cũng không thể dùng nhiều một.

Đường Tam biết, nếu hắn nổi lòng tham mà ăn một loại tiên phẩm dược thảo nào đó nữa thì chỉ sợ lập tức hắn sẽ gặp xui xẻo.

Chỉ có thể đợi đến khi mình đem Bát giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều sơ trong cơ thể hoàn toàn hấp thu đi thì mới bớt được chút lo lắng.

Dược thảo tiên phẩm ở chổ này ít nhất phải có bảy tám loại có thể giúp hắn tăng cường hồn lực mạnh mẽ, ít nhất cũng có thể đưa hồn lực của hắn tăng lên ngoài năm cấp, thậm chí hơn.

Không quan hệ, không thể ăn thì ta không có cách nào sao? Trong mắt Đường Tam toát ra ý cười, tay sờ sờ vào bên hông, một lúc sau đã thấy hắn cầm một đống bình nhỏ nhắn, mỗi loại bình lại có sự khác nhau.

Vàng, Bạc, Đồng, Thiếc, Ngọc, Đá đủ các loại bình với các chất liệu bất đồng.

Những Đồ vật này đã sớm được Đường Tam chuẩn bị tốt để sau này đựng các loại thảo dược thích hợp có thể chế tạo các loại ám khí, càng là dược thảo trân quý thì càng yêu cầu cao đối với vật chưa đựng.

Có cái bắt buộc phải dùng lọ Ngọc, lại có cái phải dùng lọ bằng vàng…. Cho nên Đường Tam mới chuẩn bị rất nhiều loại khác nhau như thế.

Đương nhiên bây giờ còn không phải lúc thu thập dược thảo, Đường Tam kiểm tra lại các loại bình lọ lại một lần rồi sau đó lại cất lại vào Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ, sau đó bắt đầu nhận biết, phân chia lại các loại dược thảo xung quanh băng hỏa lưỡng nghi nhãn.

có rất nhiều loại dược thảo, trong đó lại có hàng chục loại có hình dạng khác nhau nhưng công hiệu thì lại tương tự, thậm chí có nhiều loại nhìn không khác nhau mấy nhưng công hiệu lại khác nhau như trời và đất vậy cho nên Đường Tam không muốn mình xảy ra sai sót gì. Đem bổ dược biến thành độc dược thì ngay cả trong Đường Môn cũng xảy ra, mà Đường Tam cũng chứng kiến nhiều chứ không phải ít lần.

Độc có rất nhiều loại, nhiều công dụng khác nhau cho nên không thể coi thường rồi khiến nguy hiểm đến tính mạng.

Đêm đó,lúc Độc cô bác lại tới Băng hỏa lưỡng nghi nhãn mang thức ăn cho Đường Tam thì không khỏi tức giận bởi vì Đường Tam chưa chuẩn bị thuốc giải cho hắn. Mà lý do của Đường Tam cũng là cực kỳ chính đáng đó là nơi này vật gì cũng thiếu nên không có cách nào phối chế được.

Bất đắc dĩ, Độc cô bác đành phải ở lại giảng giải cho Đường Tam chút kinh nghiệm phối thuốc mà thường ngày hắn sử dụng. Đường Tam lại đòi mang đến một chiếc nồi đồng thật lớn (Nồi để Luyện Đan chắc).

tại chỗ này, lửa căn bản là không cần, dương tuyền có độ ấm so với ngọn lửa gì cũng đều kinh khủng hơn, cơ hồ chính là nham thạch rồi còn gì nữa cho nên cũng có công hiệu làm nóng chảy cả Kim loại.

Cứ như vậy, từ những ngày sau đó vào mỗi buổi sáng Đường Tam luôn ở dưới Băng hỏa lưỡng nghi nhãn. Chỉ cần Độc cô bác vắng mặt, hắn lại đem thân thể mình ngâm trong Băng hỏa lưỡng nghi nhãn để tiến hành tu luyện.

như vậy chẳng những có thể xúc tiến Huyền thiên công vận chuyển, đồng thời cũng có thể hấp thu dược lực của Bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ nhanh hơn.

buổi chiều là thời gian luyện thuốc, hắn cũng rất nhiều năm không động đến công tác này nên hắn cực kỳ cẩn thận vì không muốn gặp phải sai sót. Theo thời gian thôi đi mới dần dần thuần thục hơn.

Bất quá, Đường Tam dù sao cũng là xuất thân từ Đường môn, mà hắn lại là một cao thủ trong việc luyện chế độc dược, luyện chế bổ dược thì hắn không được như thế, đây cũng là điều khiến hắn tiếc nuối nhất của hắn. Đường Tam dùng suốt thời gian ba tháng mới đem các loại dược thảo xung quanh Băng hỏa lưỡng nghi nhãn nhận biết một cách rõ ràng, cơ hồ mỗi loại độc dược đều đã được hắn nếm thử qua một ít.

Về phần chế xuất thuốc giải cho Độc cô bác thuốc kỳ thật cũng chẳng có gì là khó khắn cả, chỉ là một chút thuốc Thư Cân hoạt huyết mà thôi, nhưng mỗi một loại thuốc này hắn đều cho vào một giọt máu của mình.

Nhưng thật ra độc cô bác lại bị Đường Tam lừa, trên người hắn thì chỗ mấu chốt độc nhất lại chính là bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ hai loại dược thảo cực đoan này.

Chỉ là Đường Tam cũng không phải thật sự lừa hắn, nếu Độc cô bác trực tiếp ăn vào hai loại dược thảo này, độc công trong cơ thể lập tức sẽ bị hủy luôn.

Nhưng thông qua điều chế của Đường Tam thì dược tính đã ôn hòa hơn nhiều, hơn nữa số lượng lại nhỏ nên hiệu quả trị độc lại rất phù hợp.

Lúc độc cô bác dùng một thời gian thì Độc tố cắn trả từng mang đến thống khổ cho hắn rõ ràng đã giảm bớt, sau đó hắn tiếp tục làm theo lời Đường Tam, chậm rãi đem độc tố thu vào hồn cốt của mình, chẳng những thực lực không có yếu bớt, hơn nhiều năm chưa từng đột phá bình cảnh của chín mươi mốt cấp nay lại có dấu hiệu đột phá.

phải biết rằng, lúcvượt qua chính mươi cấp, mỗi một cấp đều là một bình cảnh thật lớn, Độc cô bác cũng đã dừng lại ở đây mười năm rồi. Cho nên khi thấy có Dấu hiệu đột phá đã khiến hắn hưng phấn như điên?

giải dược có tác dụng làm cho Độc cô bác đã có thái độ rõ ràng tốt hơn nhiều với Đường Tam, chẳng những thân thiết nhiều hơn, hơn nữa lúc hắn lên dùng thuốc giải cùng với thức ăn thì còn giảng giải cho Đường Tam rất nhiều tri thức của các loại dược thảo cũng như nhiều loại hiểu biết khác nữa.

Đường Tam kế thừa chính là năng lực dùng độc của Đường môn, Nhưng dược thảo ở kiếp trước của hắn so với dược thảo ở kiếp này thì không giống nhau. Mà trong thế giới này lại không có ai hiểu biết về độc dược hơn Độc Cô Bác được. cho nên từ hắn khiến Đường Tam học được rất nhiều thứ có ích.

Mà độc cô bác theo thời gian ở cùng Đường Tam cũng khiến hắn càng ngày càng kinh ngạc, thiếu niên chỉ có hơn mười tuổi này nhưng lại có hiểu biết kinh người như vậy, trong lúc giải thích các loại độc vật thậm chí làm Độc Cô Bác sinh ra cảm giác hiểu biết của mình vẫn hạn hẹp nhiều lắm. Lúc đầu Đường Tam cự tuyệt đề nghị bái Độc cô bác thành sư phụ đã khiến Độc cô bác hết sức phẫn nộ, nhưng sau khi trải qua một đoạn thời gian, Độc cô bác phát hiện Đường Tam cũng không phải tự đại, tại phương diện dùng độc tuy kinh nghiệm của hắn không bằng mình nhưng các loại tri thức lại không kém so với mình, hai người tham thảo lẫn nhau đã khiến phương diện dùng độc của cả hai đều có lợi rất lớn. Trong lúc đó sự cảnh giác lẫn nhau cũng vô hình biến mất trong lòng họ.

Đương nhiên, đan châu của Độc cô bác vẫn đang nằm trong Đan điền của Đường Tam, mà Đường Tam cũng không có quá bực bội vì việc này. Một già một trẻ cứ như đôi bằng hữu, mỗi ngày cuộc sống của họ cực kỳ thoải mái.

Buồn cười nhất chính là Độc cô bác ỷ vào sự hiểu biết của mình về dược vậtnên sau khi ăn xong giải dược Đường Tam cho, hắn cũng tự điều chế nhưng khi điều chế ra giải dược mặc dù cùng cách phối thuốc của Đường Tam là không sai mấy nhưng khi dùng lại chẳng có chút hiệu quả nào cả. Hắn nào biết rằng so với giải dược của Đường Tam thì lại thiếu hẳn yếu tố quan trọng nhất là Máu của Đường Tam.

Đảo mắt thời gian, cũng đã trôi qua nửa năm rồi. Nửa năm qua, Đại sư cùng Phất lan đức cũng đã tới thăm hai lần, khi bọn họ chứng kiến Đường Tam cùng Độc cô bác nói chuyện cũng như làm việc thì tựa hồ không phải giả bộ, hơn nữa trên thân Đường Tam cũng không có xuất hiên vấn đề gì, lúc đó hai người mới yên tâm nên họ chỉ dặn dò Đường Tam là khi nào tu chấm dứt thì nhanh chóng trở về Sử lai khắc học viện.

Độc cô bác dù sao cũng là Phong hào đấu la, mặc dù trong phương diện dùng độc thì tri thức của Đường Tam có thể ngang với hắn nhung trên phương diện tu luyện vũ hồn thì còn lâu Đường Tam mới bằng hắn. Cho nên khi thấy Đường Tam tốn nhiều công sức giúp mình giải độc nên hắn thỉnh thoảng chỉ điểm một ít, Khiến Đường Tam đối với nhận biết về vũ hồn càng thêm sâu sắc. Tại tri thức thì Độc cô bác không bằng đại sư nhưng những tri thức của hắn lại được rút ra từ chính kinh nghiệm của bản thân nên trên phương diện này Đại sư bị yếu thế hơn một chút. Vì vậy Đường Tam cũng có thu hoạch khá nhiều từ hắn.

Hơn nữa băng hỏa lưỡng nghi nhãn vẫn không ngừng trợ giúp cho Đường Tam hấp thu Bát giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều sơ để cải tạo thân thể, cùng với tác dụng của đan châu đã khiến hồn lực của Đường Tam trong nửa năm thời gian này đột nhiên tăng mạnh. Từ vừa đạt tới ba mươi bốn cấp thăng liền ba cấp, hồn lực đã đạt tới cảnh giới ba mươi bảy cấp. Khả năng vượt cả Đái Mộc Bạch cũng không còn xa nữa rồi.

"Tiểu quái vật, Ta tới rồi đây."độc cô bác nhẹ nhàng từ trên trời hạ xuống.

"Hả ." Độc cô bác hướng về nơi Đường Tam thường nghỉ ngơi mà nhìn lại, bình thường mỗi ngày hắn đến đây thì Đường Tam đều lên tiếng gọi nhưng hôm nay lại không thấy có tiếng động gì, chẳng lẽ hắn xảy ra chuyện?

Trong lòng Độc cô bác cả kinh. Tiến lên mấy bước thì hắn mới thấy Đường Tam đang ngồi đằng trước mới thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng bây giờ Độc cô bác đối với Đường Tam không có chút ác cảm như trước kia, thậm chí đã coi hắn như bằng hữu của mình nữa.

Độc cô bác trời sinh có tính cô độc, tu luyện lại là Độc vũ hồn nữa. Bình thường hắn không thích giao du với các hồn sư khác, Cho dù có cũng có phòng bị trong lòng. Mà Đường Tam mặc dù mỗi ngày kêu lão quái vật này lão quái vật nọ nhưng cảm giác mấy ngày nay lại làm trong lòngĐộc cô bác sinh ra một loại thân thiết. có chút như trưởng bối cùng vãn bối, lại có lúc như hai bằng. Càng huống chi độc trên người hắn lại cần Đường Tam giải cho nữa chứ.

Đường Tam ngồi ngay ngắn tại chỗ, người có chút đờ đẫn nhìn về phía trước, mà ở phía trước hắn cũng chính là đỉnh đồng chuyên luyện thuốc.

Lúc này. Đỉnh Đồng đang được đặt lên dòng suối nóng, để tiếp xúc một chút lên dương tuyền này rồi mượn độ nóng của Dương Tuyền để làm nóng Đỉnh Đồng. Chỉ cần thoáng tiếp xúc với dương tuyền này cũng sẽ khiến nồi đồng bị hoá chảy ra nhưng bây giờ Đường Tam dùng một loại dược thảo hàn âm để bôi lên mới có thể miễn cưỡng chống đỡ độ nóng của dương tuyền. Hơn nữa thân thể hắn không sợ dương tuyền nóng cháy mới có thể khống chế được.

Độc cô bác có chút tò mò đến bên người Đường Tam ngồi xuống nói."tiểu quái vật,ngươi lại làm cái gì thế?"

Đường Tam đem ngón trỏ tới miệng của mình, làm ra động tác im lặng, hai mắt vẫn tập trung toàn bộ tại đỉnh đồng như trước.

Độc cô bác theo ánh mắt Đường Tam nhìn lại, chỉ thấy mặt trên đỉnh đồng có một lỗ hở, lúc này khí màu tím không ngừng thoát ra. Đối với tình huống loại này,hắn cũng đã gặp qua không ít rồi. Đường Tam thường xuyên điều chế ra một ít loại độc rất quái dị làm hắn cũng không khỏi than thở, chỉ là có một số cách điều chế mà Đường Tam nhất quyết không chịu nói cách làm khiến cho Độc cô bác buồn bực không thôi.

Đỉnh đồng nọ toát ra tử khí rồi tại phía trên Đỉnh đồng ngưng tụ lại mà không tiêu tan, chập chờn giữa không trung khiến mũi Độc Cô Bác giật giật, hắn một thân độc công, khả năng kháng độc càng rất mạnh tự nhiên sẽ không e ngại nhưng hắn rất nhanh phát hiện ra tử khí nọ cũng không có mùi gì cho nên hắn cũng không thể phán đoán ra thành phần bên trong là gì cả. Nhưng không biết tại sao khi nhìn tử khí bay lên, trong lòng hắn lại sinh ra vài phần sợ hãi.

Là một người lấy Độc làm năng lực mạnh nhất của mình như Độc cô bác nên hắn rất rõ ràng đây là loại cảm giác gì, đây chính là một loại trực giác của hắn mà chỉ khi xuất hiện kịch độc có thể uy hiếp tới tính mạng hắn thì mới xuất hiện ra. Tiểu quái vật đến tột cùng là luyện chế độc dược gì mà ngay cả mình cũng bị uy hiếp như thế.

Phải biết rằng, mặc dù Đường Tam nửa năm thời gian này luyện chế không ít độc dược, cũng có rất nhiều dược vật làm Độc cô bác sợ hãi than không thôi, nhưng chưa bao giờ lại xuất hiện hiện tượng như hôm nay, ngay cả hắn cũng phải sinh ra tình huống sợ hãi nên hắn cũng không dám quấy rầy Đường Tam nữa lặng lẽ ngồi bên cạnh Đường Tam ngồi xuống mà cùng đợi.

Thần sắc Đường Tam trước đó chưa từng ngưng trọng như vậy, thủy chung vẫn nhìn về phía tử khí ngưng đọng đang bốc lên từ Đỉnh đồng. Theo thời gian trôi đi, tử yên trên đỉnh đồng càng ngày càng nhiều thêm, đồng thời màu sắc cũng phát sinh chuyển biến, từ màu tím biến thành màu trắng rồi lại từ trắng biến đen.Một quá trình thật là kỳ dị.

Trong quá trình đó Đường Tam đã ba lần dùng Lam ngân thảo giựt lạt đỉnh lô, bỏ vào một chút dược vật. Cho dù Lam Ngân Thảo của hắn lúc này Thủy hỏa bất xâm nhưng mỗi lần vẫn khiến Đường Tam nhanh chóng tự cắt bỏ đi.

Cứ như vậy làm Độc cô bác càng tăng thêm vài phần tò mò, sau khi chính mình uống bổ dược, lặng lẽ vận chuyển độc công, thử thăm dò hơi thở trong làn khói đen kia.

Nhưng bất luận hắn thử như thế nào cũng không cách nào thăm dò bên trong làn sương đó cuối cùng là dược vật gì luyện chế mà thành. Độc cô bác chỉ là mơ hồ cảm giác được nó là một loại hỗn hợp nhiều loại độc tố, kịch độc hỗ trợ lẫn nhau.

Chẳng lẻ tiểu tử này chế tạo một loại độc để giết ta? Trong lòng Độc cô bác thầm nghĩ hắn luyện chế kịch độc bậc này để làm gì?

Tuy nhiên hắn rất nhanh bỏ ý niệm này đi. đừng nói bây giờ quan hệ của hai người đã vừa là thầy vừa là bạn,cho dù Đường Tam thật sự muốn dùng độc này để giết hắn thì cũng không tiến hành luyện chế trước mặt hắn mới đúng chứ.

Quá trình luyện chế cực kỳ dài.,sáng sớm ngày thứ hai khi sắc trời vẫn tờ mờ, khi mà Độc cô bác đã có chút mất kiên nhẫn thì khí Màu đen kia cũng dần dần yên lặng lại rồi chậm rãi thu vào bên trong Đỉnh Đồng.

"Thành công rồi." Đường Tam mạnh mẽ từ mặt đất nhảy cẫng lên, trong thanh âm của hắn khó có thể ức chế được sự hưng phấn mà hô to, lúc này hắn mới thật sự hoạt bát giống như bọn trẻ cùng lứa tuổi.

"Tiểu quái vật,cuối cùng là ngươi làm ra cái gì thế?" Độc cô bác nhịn không đượng mở miệng hỏi. Đường Tam lúc này mới thở dài một hơi, nhìn về phía Độc cô bác, thần bí nói:"Cái này chính là bảo bối. Bảo bối trọng yếu để giữ mạng đấy. Ta có thể cam đoan, cho dù là ngươi bị nó đánh trúng, cũng không sống quá ba lần hít thở .(Đương nhiên, nó đối với ngươi không có nhiều uy hiếp bởi vì nó phải xuyên qua phòng thủ của ngươi nhưng nếu ngươi mà bất cẩn để ta đánh trộm thì ngươi cũng xong dời thôi. Đợi chút nữa ta sẽ cho ngươi xem kiệt tác của ta."

Mười cọng Lam ngân thảo đồng thời xuất hiện lan ra giữ chặt nắp đỉnh, hắn cũng không nóng nảy mà chờ đợi đến khi Đỉnh Đồng nguội hẳn lại.

Đường Tam nói như vậy nên Độc cô bác cũng chỉ có thể chờ đợi mà thôi, nửa canh giờ qua, sau khi Đỉnh đồng hoàn toàn nguội hẳn thì Đường Tam mới tiến lên rồi cẩn thận mở nắp đỉnh.

Độc cô bác vận chuyển Độc công để bảo vệ chính mình, đầu hướng đến nắp Đỉnh đồng nhìn lại, ở giữa Đỉnh đồng có một miếng giống như miếng kim loại nhỏ, có thể đây là dược thảo còn sót lại. Mà tại bên trong của nó đang có ba chiếc châm dài chừng một tấc, toàn thân nó đen nhánh không có kim quang phát ra.

"ngươi tốn công cả ngày để làm ra những thứ này sao? Độc cô bác tức giận hừ một tiếng,"cái này thì có thể có tác dụng gì?"

Đường Tam cười hắc hắc, vận chuyển Huyền ngọc thủ rồi cẩn thận đem miếng giống như kim loại cất vào Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ.

"Kịch độc có thể giết chết Phong hào đấu la, ngươi nói có ích hay không?" Trong mắt Đường Tam lóe ra quang mang nóng rực, lúc đầu tại Đường môn thì loại ánh mắt này của hắn xuất hiện cũng chính là mỗi lần hắn chế tạo ra một siêu cấp ám khí mới.

"Đồ vật này có thể giết chết phong hào đấu la?Ngươi không phải nói giỡn sao."vẻ mặt của Độc cô bác không tin," Tiểu Châm này căn bản không thể phá được phòng ngự của Phong Hào Đấu La, thế nên độc của nó thì có tác dụng gì chứ?"

Đường Tam nhìn độc cô bác một cái, "ngươi không biết cái gì gọi là ám khí sao? Ám khí chính là vũ khí được âm thầm sử dụng. Đối kháng trực tiếp không được chẳng lẽ lại không có biện pháp gì sao . Càng huống chi,nếu sử dụng căn châm này,đợi sau này khi vũ hồn của ta đột phá bốn mươi cấp thì ta sẽ dùng nó kèm theo công kích đặc thù của ta..... Chúng có tên là Diêm vương thiếp."

"diêm vương thiếp? có nghĩa là gì?" Độc cô bác khó hiểu hỏi.

Đường Tam nhìn ba cái châm nhỏ đen nhánh trong hộp ngọc, trong mắt hắn hiện lên vẻ si mê tựa như nhìn bảo vật vô giá vậy,"Diêm vương cũng chính là Tử Thần. Là một từ để nói về một vị Thần từ thời thượng cổ.

---

69. Chương 68 : Như Ý Bách Bảo Túi Cùng Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh

Kỳ thật, ngay cả Đường Tam cũng không thể tin được mình lại có thể luyện chế ra Diêm Vương Thiếp như vậy.

Trong số Một trăm loại ám khí đứng đầu tại Huyền Thiên Bảo lục thì Diêm Vương Thiếp được đánh giá đứng thứ ba trong số các loại siêu cấp ám khí này, vì thế sao hắn lại không hưng phấn cơ được chứ? Kiếp trước, hễ là người trong võ lâm mà nghe thấy danh từ Truy hồn đoạt mệnh Diêm Vương Thiếp thì đều sợ run lên.

Để luyện chế ra Diêm Vương Thiếp, Đường Tam đã sử dụng đến bốn mươi chín loại thảo dược trân quý sinh trưởng bên cạnh Băng Hỏa Lưỡng Nghi nhãn, số độc dược này sẽ khiến Diêm Vương Thiếp càng trở nên kinh khủng, sẽ khó có cách gì giải được độc do nó gây ra.

Ba chiếc Tiểu châm màu đen này căn bản không phải là kim loại, mà là hoàn toàn được ngưng kết từ các loại độc vật, một khi nó tiến vào cơ thể, lập tức sẽ chuyển hóa thành kịch độc rồi trong nháy mắt phát tác.

Đừng nói không có thuốc giải, mà cho dù có cũng không đủ thời gian để ăn thuốc giải. Thậm chí khi vừa bị dính độc này vào tay thì ngay cả chặt tay cũng không kịp.

Diêm vương thiếp lợi hại như vậy nhưng cũng không dễ dàng để dùng được, một khi phóng Diêm Vương Thiếp ra thì nội lực tiêu hao thật sự là khủng khiếp. Đường Tam đã tính toán qua, nếu lấy huyền thiên công của mình để phát động Diêm Vương Thiếp thì ít nhất phải đợi đến khi hắn đạt bốn mươi cấp hồn lực, lại phải trong trường hợp Nội lực phải đạt tới trạng thái đỉnh phong như vậy mới miễn cưỡng dùng để công kích đúng một lần.

Nhưng như vậy cũng là quá đủ rồi, Đường Tam mặc dù không được thí nghiệm qua, nhưng hắn lại có thể khẳng định rằng thực lực của đối thủ nếu quá mạnh mẽ thì hắn cũng không thể trực tiếp giết được, nhưng chỉ cần mình phát động công kích của Diêm Vương Thiếp thì cũng thừa khả năng đâm vào trong da thịt của đối thủ, như vậy đối thủ sẽ gặp nguy hiểm cực cao.

Cẩn thận đem hộp ngọc cất vào bên trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ, trong lòng Đường Tam cảm thấy mình thật là may mắn vì xung quanh Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn có nhiều loại dược thảo trân quý như vậy mới khiến hắn nhanh chóng thu thập đủ vật liệu để chế tạo ra Diêm Vương Bài này, chỉ tiếc hắn cũng không thể tìm thấy các vật liệu để chế tạo hai loại ám khí đứng đầu kia.

Thu lại tinh thần, Đường Tam nhìn về phía độc cô bác. Trải qua nửa năm này, hắn thấy Độc Cô Bác có sự biến hóa không nhỏ, đầu tiên chính là mái tóc màu xanh của hắn đã xuất hiện màu hoa râm, ngoài hai

tròng mắt ra thì thân thể màu xanh vốn có của hắn cũng đã biến mất hoàn toàn mà trở nên giống như lúc bình thường.

Nửa năm dùng thuốc làm cho Độc Cô Bác đã không còn chịu sự đau khổ của việc độc tố rắn cắn trả (Phản Phệ) nữa.. Nhưng dù sao độc tố cũng đã xâm nhập vào trong cơ thể hắn nhiều năm rồi nên muốn loại bỏ nó hoàn toàn thì gần như là không có khả năng.

Đối với tình huống như bây giờ thì Độc Cô Bác đã hết sức hài lòng, Mà hắn cũng hiểu khá sâu sắc về vấn đề hiện tại của chính mình, đồng thời hắn cũng có thể khẳng định phương pháp chữa trị này cũng có thể áp dụng đối với cháu gái hắn, thậm chí hắn còn có phần chắc chắn.

"Tiểu quái vật, trả lại ta đi thôi. " Độc cô Bác nhìn về phía Đường Tam rồi vươn tay ra như muốn hắn trả lại cái gì đó.

"Trả lại ngươi? Trả lại cho ngươi cái gì? " Đường Tam khó hiểu hỏi lại.

Độc cô bác nói: "Như thế nào? Chẳng lẻ ngươi còn muốn mang theo đan châu của ta cả đời sao? Cho dù là như thế thật thì ta lại không muốn thế đâu. "

Đường Tam có chút kinh ngạc nói: " Ngươi không sợ ta lại hạ độc trên người ngươi nữa sao? "

Độc cô bác hừ một tiếng. "Độc công của Lão phu hiện được thu liễm lại vào trong hồn cốt rồi, chỉ sợ nếu có ai muốn hạ độc thì cũng chẳng có loại độc nào có thể giết chết ta được nữa.. Cho dù tiểu châm lúc nãy của ngươi có thể đối phó được với Phong Hào Đấu La nhưng đối với ta thì vô dụng. Nhanh lên đem đan châu trả lại cho ta. Ngươi cũng không tệ chút nào? Lúc này mới chỉ có nửa năm vậy mà hồn lực cũng đã đạt tới ba mươi bảy cấp. Nếu không thu hồi ngay ta lại sợ ngươi sẽ hấp thu mất luôn cả đan châu của ta thì toi. "

Đường Tam mỉm cười, hắn biết, Độc cô bác mặc dù mạnh miệng nhưng kỳ thật hắn đã không còn cảnh giác với mình nữa rồi. Nửa năm qua hắn cũng từ từ hiểu rõ Độc Cô Bác hơn nhiều, hắn nhìn qua cực kỳ hung ác nhưng kỳ thật lão với một lão già bình thường thì có chút giống nhau, mặc dù ngoài miệng nói mạnh nhưng bản tính hắn lại không xấu, chỉ cần không uy hiếp đến hắn hoặc là xúc phạm vào hắn thì Hắn cũng không tìm đến ngươi để gây phiền toái.

" Cầm lấy đi, ta thật sự cũng không muốn như vậy đâu. " Đường Tam mỉm cười nhìn Độc Cô Bác, mở hai tay ra.

Độc cô bác đi tới trước mặt Đường Tam, nâng tay hướng vào lòng bàn tay hắn rồi ấn một cái, một luồng lực lượng nóng rực chạy vào cơ thể Đường Tam rồi khiến đan điền Đường Tam cảm thấy co rút lại, ngay sau đó một luồng nhiệt khí mạnh mẽ chạy theo hướng bàn tay Độc Cô Bác mà chạy lên, miệng Đường Tam hé ra, mang theo đan châu mầu lục bay ra khỏi cơ thể rồi rơi vào trong tay Độc Cô Bác.

Mặc dù trong lòng có cảm giác mất mát gì đó nhưng nó lại khiến Đường Tam cảm thấy toàn thân như được giải thoát hẳn đi. Cuối cùng thì uy hiếp đối với tính mạng trong nửa năm nay cũng đã được giải quyết. Phải biết rằng dù Đường Tam rất giỏi về độc dược nhưng đối với đan châu của Độc cô bác thì lại không có chút biện pháp nào cả.

"Tiểu quái vật, độc tố trong người ta rõ ràng là không thể loại trừ được thêm nữa rồi, ta có cảm giác dược thảo mà ngươi cho ta càng ngày càng ít tác dụng, vì trong cơ thể ta độc tố tích đọng quá nhiều, cái này thì ta tự biết nếu muốn đưa toàn bộ chúng ẩn dấu vào trong hồn cốt thì là không có khả năng, càng huống chi cơ thể ta trong thời gian này đã có chút thích ứng với độc tố, nếu thật sự mà loại bỏ toàn bộ chỉ sợ còn gây hại cho ta hơn thôi. Ta xem ra chỉ cần đến đây là đủ, chúng ta hãy quay lại mang Sư phụ ngươi cùng cháu gái ta lại đây, ngươi hãy chữa cho cháu ta thật tốt thì ngươi có thể đi được. "

"Ngươi giải phóng cho ta sao? " Đường Tam nhìn Độc cô bác, không biết tại sao, trong lòng ngược lại có chút không muốn. Là không muốn rời khỏi băng hỏa lưỡng nghi nhãn chứa đầy dược thảo trân quý này sao, có lẽ đây cũng không phải nguyên nhân hoàn toàn.

Độc cô bác đích ánh mắt có vẻ có chút cô đơn, "Ngươi vẫn còn trẻ ta không thể lưu ngươi ở đây cả đời được. Đáng tiếc, nếu ngươi lớn hơn vài tuổi thì ta chắc chắn sẽ mang cháu gái xinh đẹp của ta gả cho ngươi, như vậy ngươi sẽ phải gọi lão là Gia Gia. "

Đường Tam bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Không thể được đâu, cháu gái người đã kế thừa mọi truyền thống tốt đẹp của người, hơn nữa lại đã có người yêu, chính là người kế thừa Lam Điện Phách Vương Long trong tương lai, chắc chắn hắn ưu tú hơn ta nhiều. ”

“Tiểu tử, chẳng lẽ ngươi chê ta không nhìn nhận được đúng sai sao? Lam điện Phách vương long gia tộc mặc dù mạnh mẽ nhưng nếu cùng bối cảnh của ngươi mà so sánh chỉ sợ cũng chả là cái gì, càng huống chi tên tiểu tử Ngọc thiên hằng (hôm trước lão Yêu Sinh Hận biên sai thành con gái nhé) cũng không thể nào mà so sánh được với ngươi. ”

“Bối cảnh của ta? ” Đường Tam sửng sốt một chút, không tự giác được nhớ tới phụ thân đã hơn một năm không có liên lạc với mình, thậm chí tin tức còn chẳng thấy nữa, điều này khiến hắn không khỏi thở dài trong lòng “Ta có bối cảnh gì chứ, cha ta chỉ là một thợ rèn mà thôi. ”

Độc cô bác cũng sửng sốt, nửa năm qua hắn đối với Đường Tam cũng đã hiểu rõ không ít, từ trên vẻ mặt của hắn là có thể nhìn ra được, Đường Tam cũng không phải làm bộ làm tịch.

“Tiểu tử, nói một chút chuyện cũ của ngươi cho ta đi. ” Độc cô bác lôi kéo Đường Tam tới bên Băng hỏa lưỡng nghi nhãn rồi ngồi xuống.

Đường Tam gật đầu, ngoại trừ bí mật lớn nhất là xuyên qua thế giới khác mà tới hồn sư giới này thì tất cả mọi phát sinh trên thế giới này hắn đều nói rõ không chút giấu diếm.

Hắn tự kể về việc xuất thân từ Thánh Hồn Thôn, nói về tiên thiên mãn hồn lực của chính mình, song sanh vũ hồn, rồi đến việc bái Đại Sư làm thầy……hầu như kể lại rõ mọi chi tiết.

Cẩn thận nghe câu chuyện của Đường Tam, trong lòng Độc cô bác chấn động, cho dù hắn khẳng định Đường Tam chính là con trai của người kia nhưng lại không thể ngờ được sự việc hồi nhỏ của hắn lại đặc sắc đến như vậy.

“Vậy ngươi học được cách dùng độc từ đâu? Chẳng lẽ thật sự là do nhặt được quyển sách kia, lão phu không tin đâu. ”

Đường Tam cười hắc hắc, “Không tin thì hãy quên đi. Đây là bí mật, không nói cho ngươi đâu. ”

Độc cô bác hừ một tiếng, “Không nói cho thì thôi vậy, Cái này cho ngươi. ” Vừa nói Độc cô bác không biết từ đâu lấy ra một cái túi màu lam rồi ném cho Đường Tam.

Cái túi này gồm hai dây hai bên để buộc vào eo người dùng, túi này chỉ nhỏ như túi thơm, cùng lắm là cho vừa một tay vào mà thôi.

“Làm gì thế ? Hối lộ ta à? ” Đường Tam nghi hoặc khi thấy cái túi nhỏ mầu lam này, không cần hỏi hắn cũng biết đây chính là một kiện hồn đạo khí, “Ta đã có Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ do sư phụ tặng rồi, cái này ngươi cứ giữ lại, hay là cho cháu gái ngươi đi. ”

Độc cô bác lắc đầu, “Không, cái này không giống vật kia của ngươi đâu. Cháu gái ta lại không thích hợp với đồ vật này, cho nó cũng rất phí phạm. Cái này gọi là như ý bách bảo túi, cái hồn đạo khí của ngươi kia cũng không khác với nó lắm nhưng nếu so sánh thì cũng kém hơn cái này một chút. Bởi vì, đồ vật kia của ngươi chỉ có thể chứa được vật chết còn cái của ta lại có thể chứa được vật còn sống. ”

Đường Tam vốn rất thông minh, nghe Độc cô bác nói như vậy đã nhất thời hiểu được, môi khẽ nhúc nhích, thổi ra một tiếng .

Một tia bích quang vù một tiếng từ trong lòng Đường Tam chui ra rơi vào lòng bàn tay hắn, vật kia chỉ dài có năm tấc, toàn thân có màu xanh bích của Phỉ thúy.

Nửa năm thời gian trôi qua,trên thân thể của cửu tiết phỉ thúy đã xuất hiện những biến hóa không nhỏ, cho dù độ lớn nhỏ là không đổi, nhưng con ngươi trong cặp mắt nhỏ tí của nó lại càng trở nên trong suốt, cả thân thể cũng gần như trong suốt, Bích Lục giống như là ngọc thạch được điêu khắc bình thường, trong cơ thể mơ hồ có hai loại khí lưu Hồng Bạch vận chuyển, nó chỉ bất động giống vật không còn sống nữa nhưng lại trông như một kiệt tác nghệ thuật thật hoàn mỹ.

“Nói cách khác, Cái túi nhỏ này có thể chứa vật sống bên trong mà nó lại không cần hít thở sao? ” Đường Tam vẻ mặt vừa vui mừng vừa sợ hãi, Hồn Đạo cụ có thể chứa vật còn sống nếu so sánh với Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ thì khác biệt rất lớn, như vậy không chỉ là cửu tiết phỉ thúy trong tay có thể đặt ở bên trong nó, thậm chí ngay cả dược thảo cũng có thể cất ở trong đó mà luôn tươi như mới hái, như vậy, hắn sẽ không phải đem toàn bộ dược thảo luyện chế rồi đem ở bên người, phải biết rằng có rất nhiều dược thảo phải trực tiếp dùng ngay, càng tươi càng tốt.

Độc cô bác nhìn vẻ mặt vừa vui mừng vừa sợ hãi của Đường Tam mà cười hắc hắc, “Mới vừa rồi ngươi tựa hồ nói không lấy, hay là ngươi mang nó trả lại cho ta đi. ” Vừa nói hắn vừa vươn tay hướng về phía Đường Tam mà vẫy vẫy tay.

Có lẽ là vì ở cùng Độc Cô Bác trong thời gian dài khiến hắn cũng bị nhiễm tính cách của Độc Đấu la này, không chút khách khí đem Như ý bách bảo túi cất vào trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ của mình rồi nói “Có chuyện đó sao? Tại sao ta lại không nhớ ra nhỉ. Chẳng lẽ một vị Phong Hào Đấu La như ngươi mà tại lại kém thế cơ à. ”

Độc cô bác hừ một tiếng, “Dù sao nơi này cũng chỉ có ngươi với ta mà thôi, phong hào đấu la thì sao? Phong hào đấu la cũng là con người mà thôi. Ta tặng ngươi chỉ là do ngươi đã trị độc cho ta , hơn nữa trước kia ta đã hứa giúp ngươi làm ba điều, điều đầu tiên ngươi đã nói qua là không đươc làm thương tổn người của Sử lai khắc học viện ta cũng đã chấp nhận, bây giờ ta tặng ngươi Như ý bách bảo túi này liệu có tính là điều kiện thứ hai không? ”

Đường Tam nhìn độc cô bác rồi trừng mắt nhìn hắn, mặt cố mang theo vẻ ngây thơ, khờ khạo nhìn thẳng vào mặt Độc đấu la, “Lão quái vật, mới vừa rồi tựa hồ là ngươi chủ động nói muốn tặng nó cho ta mà, đâu phải là yêu cầu của ta chứ? ”

“Ngươi……” Độc cô bác nhất thời tức giận, nhưng lại không thể nghĩ cách gì để lấy lại túi nhỏ vừa rồi để khiến Đường Tam tức chết .

Đường Tam mỉm cười, tay khẽ lướt qua hông, cổ tay vừa lộn trong lòng bàn tay đã hướng phía Độc Cô Bác, “Mặc dù Như ý bách bảo túi không thể tính là một trong ba điều kiện của ta, nhưng ta cũng không có lấy không đồ của ngươi đâu, cái này coi như ta đáp lễ nhé. ”

Độc cô bác hướng lòng bàn tay Đường Tam nhìn lại, trong đó xuất hiện một đôi Thiết Cầu đang nằm im, Thiết cầu toàn thân đen nhánh nhìn không ra đây là cái gì.

“Đây là cái gì? Độc dược? Hay là bổ dược? ” Độc cô bác cái mũi giật giật, nhưng lại không phát hiện ra gì cả khiến hắn phải tò mò mà hỏi.

Đường Tam cười nói: “Ngươi không nhìn thấy được sao? Đây là hai cái thiết cầu. Thuốc độc cái gì chứ, lão quái vật chẳng lẽ ngươi ngay cả dược vật cùng kim loại cũng không phân biệt được sao? ”

Độc cô bác mở to hai mắt nhìn, nói: “Chẳng lẽ hai cục sắt này lại có thể so sánh được với túi như ý bách bảo của ta sao chứ? ”

Đường Tam nói: “Tại sao không được. Chúng nó có thể cứu mạng của ngươi đấy. ” Độc cô bác khinh thường hừ một tiếng, “Tiểu quái vật, đầu óc ngươi không có vấn đề đấy chứ. Lão phu chính là Phong Hào Đấu la, trên cái thế giới này số người có thể thắng ta thì ít lắm, mà những người này lại cực kỳ mạnh mẽ, chỉ bằng hai cái thiết cầu này có thể làm gì được bọn họ đây? ”

Đường Tam nói: “Ngươi không tin sao? Tốt lắm, vậy trước hết ngươi cứ cầm đi đã ”.

Rồi Đường Tam đưa hai quả cầu vào trong lòng bàn tay Độc Cô Bác. “Cuối cùng ngươi cũng không có lấy lại, ngươi cũng rất tốt đó, nhưng ngươi hãy nói cho ta xem vật này có lợi ích gì. ”

Độc cô bác đem hai cái thiết cầu đưa đến trước mắt mình mà quan sát nhưng hắn cũng không thể nhìn ra đây là cái gì. Dùng tay kia cầm một quả lên, , vừa định thử xem thiết cầu này cứng đến đâu thì bị Đường Tam cuống quít ngăn trở.

“Ngươi muốn chết sao? Đừng ấn mạnh như thế. ” Đường Tam ôm chặt cổ tay của Độc cô bác, mặc dù khí lực của hắn không thể gây tác dụng cho Độc Cô Bác nhưng độc cô bác đối với hắn rất tín nhiệm nên vội vã

buông lỏng tay xuống.

"Làm gì thế? Thần thần bí bí, nói mau cái này rốt cuộc là cái gì. " Độc cô bác đã không nhẫn nhịn được nữa rồi, trong lòng cực kỳ hiếu kỳ không khác mấy so với người bình thường. Mặc dù mặt ngoài tỏ ra khinh thuờng nhưng trong tâm hắn lại cực kỳ tin tưởng Đường Tam, nếu tên tiểu Quái Vật này đã đem cái này ra tặng mình thì khẳng định cái này không bình thường chút nào.

Đường Tam lúc này mới nghiêm mặt nói: "Vật ấy tên là tử mẫu truy hồn đoạt mệnh, chính là loại ám khí có tính bá đạo nhất mà ta đã chế tạo.. Ngươi phải cực kỳ cẩn thận với nó , Một khi bị ép chặt hoặc bị ném vỡ thì uy lực chính thức của nó sẽ hiện ra. Đồ vật này phải sử dụng cả hai cái cùng một lúc, phải dùng thủ pháp nhanh nhất mà ném ra, Có lẽ nó không thể trực tiếp gây nguy hiểm trí mạng cho Phong Hào Đấu La, nhưng nó lại có tính bất ngờ, hơn nữa với thực lực của ngươi thì lại đủ để gây nguy hiểm đối với bất cứ địch nhân nào. Mà đặc điểm lớn nhất của nó chính là khi ngươi sử dụng nội....à không, hồn lực càng cao thì uy lực lại càng mạnh mẽ. "

"Chẳng lẽ hai đồ vật nhỏ bé kia lại có uy lực kinh người như vậy sao? " Độc cô bác có vẻ không tin tưởng mà nói.

Đường Tam nói: "Ta sẽ thử một lần cho ngươi xem. " Vừa nói xong, hắn đem hai quả thiết cầu trong tay Độc Cô Bác cầm lại, tay nhẹ nhàng cầm rồi nói "Hãy nhìn cho kỹ này. "

Vừa nói, Bạch quang trên người Đường Tam chợt lóe ra, chỉ thấy cổ tay hắn rung lên, hai khối thiết cầu đã đồng thời bay ra ngoài.

Mặc dù là cùng lúc bay ra, nhưng hai khối Thiết Cầu lại phân ra trước sau, đến khi khối cầu bay trước chậm dần thì đúng lúc quả cầu phía sau bay đến đâm vào quả cầu phía trước.

Bịch một tiếng. Nhất thời một lượng lớn khí tím tràn ngập, trong nháy mắt bao trùm phạm vi hơn một thước.

Độc cô bác vận dụng nhãn lực, Hắn rõ ràng chứng kiến tại bên trong làn khí tím đó có vô số châm nhỏ li ti bắn ra rồi biến mất, rồi va vào vách núi gần đấy.

Đường Tam nói: "Vì vỏ bọc bên ngoài bị nén ép khiến nó vỡ ra, lúc đó chính là thời điểm bộc phát công kích của nó, Khí màu tím mà lúc nãy ngươi nhìn thấy chính là Mê Hồn Độc, nó có tác dụng gây tê liệt cực mạnh mẽ, chỉ cần hơi hít vào một chút khí đó nếu đối với người người bình thường thì sẽ lập tức mê man, mà đối với hồn sư cường đại khi không chú ý nó cũng khiến đối thủ bị ảnh hưởng làm cho tốc độ bị chậm lại, tại lúc hai khối Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt mệnh này va chạm vào nhau thì hàng mấy trăm miếng Hóa Cốt Thần Trâm ở bên trong sẽ được giải phóng mà bộc phát, mà loại châm này lại là chuyên phá các loại chân khí, hồn lực hộ thân bên ngoài cơ thể. Thật sự Hóa Cốt Thần Trâm này độc cực kỳ, nếu khi bị nhiễm một miếng thôi thì độc tố sẽ rất nhanh lan tràn, rồi sau đó Xương Cốt sẽ bị tan chảy nhanh chóng. "

Tử Mẫu Truy Hồn đoạt mệnh trâm này là do khi Đường Tam trong thời gian bế quan ở Sử lai khắc học viện đã làm ra, loại ám khí này vừa là ám khí loại cơ quan lại vừa là loại ám khí dùng lực phát động, nó được bài danh đứng thứ năm trong số các loại ám khí cơ quan (nên nhớ nó vừa dùng lực vừa tự phát động, mà trong số tất cả các loại phát động thì đứng thứ năm, khi kết hợp với dùng lực thêm vào thì lại càng nguy hiểm). Lúc đầu tại đường môn thì Tử mẫu truy hồn đoạt mệnh này chính là do Đường Tam chuyên môn phụ trách chế tạo, cũng nhờ vào việc chế tạo nó khiến trong số các ngoại môn đệ tử của Đường môn thì Đường Tam cũng được coi là nhân vật quan trọng số một số hai.

Lần này Đường Tam chế tạo ra mười tám cái, tức là được 9 bộ, nguyên lúc đầu do không có loại nguyên liệu đủ độc nhưng sau khi đến đây hắn đã tìm được rất nhiều loại độc tố nên Tử Mẫu truy hồn đoạt mệnh mới được xem như chính thức hoàn thành.

Bởi vì nơi đây các loại cực phẩm dược liệu rất nhiều, Cho nên Hóa Cốt Thần Trâm ở bên trong Tử mẫu truy hồn đoạt mệnh thậm chí so với kiếp trước hắn chế tạo thì còn tốt hơn nhiều.

Thân hình Độc cô bác chợt lóe lên, rồi đã thấy hắn đến bên hóa cốt Thần Châm đang cắm trên vách núi, khi hắn thấy rõ hết thảy trước mắt thì không khỏi hít mạnh một cái.

Vô số lỗ nhỏ màu đen xuất hiện trên vách núi, mỗi một lỗ đều cắm xâu đến vài thước, khói xanh chậm rãi thoát ra, hắn chỉ cần dùng mũi ngửi cũng có thể phán đoán được sự kinh khủng của chất độc đó.

Đưa lưng về phía Đường Tam, Độc cô bác không nhịn được than thở nói: "Tiểu quái vật, ta thật không biết phải gọi ngươi là một thiên tài hay là một kẻ điên nữa, ngay cả loại đồ vật này mà ngươi cũng có thể làm được. Thật không biết ngươi lớn lên thế nào mà lại trở nên quái dị như thế. Bất quá, xem cường độ của công kích này thì tựa hồ còn chưa đủ mạnh đâu. Đừng nói là phong hào đấu la, coi như là sáu, bẩy mươi cấp hồn sư, lực phòng ngự của chúng cũng đủ để ngăn chặn nó rồi. "

Đường Tam tức giận nói: "Lão quái vật, ta hỏi ngươi bây giờ hồn lực của ta là bao nhiêu cấp? "

Độc cô bác xoay người lại, "Hơn - ba mươi, dù sao cũng chưa đến bốn mươi. "

Đường Tam nói: "Ta mới vừa rồi nói qua, đồ vật này khi sử dụng thì hồn lực càng lớn uy lực cũng sẽ càng lớn. Nói cách khác, tử mẫu truy hồn đoạt mệnh nếu được ném đi bởi một người có hồn lực mạnh thì tốc độ sẽ nhanh hơn, sau khi va chạm với nhau thì Hóa Cốt Thần Trâm sẽ có lực xuyên thấu mạnh hơn, Trừ phi ngươi gặp phải chính là một vị Phong Hào Đấu La có lực phòng ngự kinh khủng nếu không lấy hồn lực của ngươi chẳng lẻ còn không đủ để đả thương địch thủ sao? Cho dù đối thủ dùng hồn lực để ngăn cản, không cho chúng nó va chạm với nhau thì sau khi gặp phải ngoại lực mạnh mẽ chúng cũng sẽ tự nổ tung ra. Khi ấy đối thủ lại càng bị đột ngột, mà đột ngột lại chính là mấu chốt đặc biệt của việc dùng ám khí, sẽ càng dễ dàng tiêu diệt được đối thủ hơn.. "

Hai mắt Độc cô bác đột nhiên sáng bừng lên, lúc này hắn đã hoàn toàn hiểu được ý tứ của Đường Tam, trong lòng nhất thời mừng rỡ, "Quả thật tuyệt vời, tiểu quái vật nhanh lên đưa cho ta tám chục một trăm cái đi, ta nhận tất. "

Đường Tam thẫn thờ một lúc sau đó mới nói, "Ngươi có sao không vậy, đòi cả tám chục, một trăm cái ! Ta chỉ có hai cái thôi, mà lúc nãy lại thí nghiệm một cái rồi, Ai bảo tại ngươi không tin. "

"Cái gì? Chỉ có hai cái thôi sao? " Độc cô bác mở to hai mắt nhìn, "Ngươi chuyên môn làm những thứ linh tinh này chắc phải có hơn hai cái chứ, ta đều thấy cả rồi, chắc chắn không chỉ có hai cái, ngươi đừng có mà ki bo thế chứ. "

Đường Tam cười nói: "Ngươi cũng thấy sao, Thật sự không cho ngươi cũng chẳng được, Được rồi, thật ra ta làm bốn bộ, bây giờ ta sẽ cho ngươi hai bộ, ngươi phải giữ gìn cẩn thận " Vừa nói song hắn vung tay lên, hai bộ Thiết Cầu bay đi hướng tới phía Độc Cô Bác.

Độc cô bác vừa mới chứng kiến uy lực của Tử mẫu truy hồn đoạt mệnh, mặc dù lấy thực lực của hắn cũng không phải quá sợ hãi nhưng cũng lại khiến hắn giật mình.

"Tiểu quái vật, ngươi muốn hại chết ta sao? " Độc cô bác vội vã thúc dục Hồn lực vào bản thân rồi ngưng tụ thành một chiếc khiên chắn bên người.

Nhưng không thể hiểu Đường Tam dùng bộ pháp gì mà Khi bốn quả Thiết Cầu này đến trước mặt Độc Cô Bác thì bỗng dừng lại một chút rồi bất ngờ rơi xuống mặt đất..

Độc cô bác dùng tay nhặt hai bộ ám khí này lên đặt trong bàn tay mình , Trong lòng âm thầm than thở, tiểu quái vật này mặc dù thực lực còn kém xa mình nhưng những tài mọn kiểu này lại cực kỳ xuất sắc . Chỉ sợ đến lúc nào đó, thành tựu của hắn sẽ vượt qua cả mình.

Cứ xem giá trị của hai bộ Tử Mẫu truy hồn đoạt mệnh không bằng được Như ý bách bảo túi, nhưng tử mẫu truy hồn đoạt mệnh lại có thể bảo vệ được Tính mạng, nếu nhìn góc độ đó thì xem ra Như Ý Bách Bảo túi chẳng là cái gì so với nó.

Thu hồi hai khối thiết Cầu Lại, Độc cô bác chắp hai tay sau lưng đối mặt với Băng hỏa lưỡng nghi nhãn nói, "Tiểu quái vật, ngươi chuẩn bị lúc nào trị độc cho cháu gái ta thế? "

Đường Tam sửng sốt một chút, Những lời này của Độc cô bác cũng chính là bảo hắn hãy rời khỏi nơi này.

Con người ai cũng có cảm tình, mà Đường Tam ở lại nơi này thậm chí còn lâu hơn so với ở Sử Lai Khắc Học Viện một chút, Tuy lúc đầu Độc cô bác đối với hắn tràn ngập sự uy hiếp, nhưng trong khoảng thời gian sau

này hai người lại có quan hệ vừa như là Thầy vừa như là bạn khiến cho Đường Tam lưu luyến mãi không thôi.

Nếu như không có Độc cô bác thì trong một thời gian ngắn như vậy hắn sẽ không cách nào biết được sự giống và khác nhau của các loại dược vật ở hai thế giới, càng không thể chế tạo ra ba khối Diêm Vương Thiếp như vậy được.

"lão quái vật, ngươi muốn ta đi sao? " Đường Tam nhìn bóng lưng có chút cô đơn của Độc cô bác.

Độc cô bác lạnh nhạt nói: "Chẳng lẻ ta có thể giữ ngươi bên cạnh cả đời sao? Thế giới Bên ngoài có không gian càng rộng lớn hơn, hơn nữa ta nghĩ ngươi cũng phải quay lại học viện của ngươi chứ, ngoài ra nếu ngươi không có đủ lịch duyệt về thế giới này thì trong tương lai liệu ngươi có khả năng trở thành Phong Hào Đấu La được sao? " Hắn không có một chút nào che dấu về suy nghĩ trong đầu mình đối với Đường Tam, nếu như Đường Tam không ít hơn hắn quá nhiều tuổi thì có lẽ hắn đã thể hiện tất cả suy nghĩ ra ngoài rồi.

Không khí tựa hồ trở nên có chút yên tĩnh lại, Đường Tam cùng Độc cô bác cũng không nói gì nữa, Đường Tam cũng không có trả lời vấn đề của Độc cô bác, chỉ là hắn bình tĩnh đi tới bên Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn rồi lặng lẽ suy tư.

Một hồi lâu trôi qua vẻ mặt Đường Tam nhăn lại rồi lại giãn ra ngay, tựa hồ hắn vừa nghĩ thông suốt điều gì đó, chậm rãi quay về hướng Độc Cô Bác "Lão quái vật, ngươi còn phải làm cho ta hai việc đúng không. "

Độc cô bác gật đầu, "Lão phu nói chuyện luôn luôn giữ lời, chỉ cần không đi ngược lại nguyên tắc của ta thì ta sẽ đáp ứng. "

Đường Tam cười hắc hắc, nói: "Tốt lắm, Ta thấy hai yêu cầu này cũng khá hay đây. "

"Hay lắm hả ? " Độc cô bác mặt nhăn lại, trong lòng thầm nghĩ liệu tiểu tử thối này có thể bắt ta phải làm gì đây, chẳng lẻ hắn không biết mấy lời hứa này là thứ cực kỳ trọng yếu đối với hắn hay sao? Bằng vào thực lực Phong Hào Đấu La của mình thì trên thế giới này có mấy việc mà hắn không làm được chứ.

Đường Tam gật đầu, ánh mắt nhìn về phía băng hỏa lưỡng nghi nhãn, "Điều kiện thứ hai của ta là: ta muốn mang đi một số thảo dược ở nơi này, ngươi không được phép ngăn cản đâu đấy. "

"Là cái này sao? " Độc cô bác tức giận trừng mắt nhìn Đường Tam. Thực vật xung quanh Băng hỏa lưỡng nghi nhãn mặc dù trân quý, nhưng đối với thực lực đã đạt tới đỉnh phong như của hắn mà nói lại không phải là quá trọng yếu. Hắn đã tặng Như ý bách bảo túi cho Đường Tam mục đích cũng là cho phép hắn thoải mái lấy bất kỳ thảo dược nào mà Đường Tam cần.

Đường Tam nói: "Vậy ngươi có đáp ứng hay không? "

"Đáp ứng, chuyện đơn giản như vậy đối với ta thì sao lại không đáp ứng cơ chứ? " Độc cô bác thản nhiên nói đồng thời cũng đánh thức Đường Tam, không nên dễ dàng nói ra điều kiện. Cho dù là trước tiên cứ để giành, biết đâu sau này lại dùng tới thì cũng tốt.

Đường Tam nghiêm túc lại rồi nói: " Điều kiện này thì đơn giản rồi, nhưng điều kiện tiếp theo thì không dễ dàng như vậy đâu. Không biết ngươi có làm được không. "

Độc cô bác hãnh diện nói: "Đối với ta mà nói thì có gì có thể làm khó được ta đây? "

Đường Tam hỏi dò: "Nếu đã như vậy thì ta coi như ngươi đã đáp ứng rồi nhé? "

Độc cô bác không hề còn tính bốc đồng của tuổi trẻ nữa nên lão dùng ánh mắt gian giảo của mình rồi nói, "Trước tiên ngươi hãy nói yêu cầu một chút để ta xem có thể làm cho ngươi hay không. "

Đường Tam mỉm cười nói: "Kỳ thật nói ra cũng rất đơn giản. Thật ra Sử Lai Khắc học viện của chúng ta thực lực không phải là mạnh, chúng ta cần một thế lực để chống lưng, vậy nên điều kiện thứ ba của ta chính là muốn yêu cầu ngươi đến Sử Lai Khắc học viện chúng ta làm Cố Vấn cao cấp……"

"Không được. " Độc cô bác không đợi Đường Tam nói hết lời thì đã quả quyết cự tuyệt, "Lão phu cả đời sợ nhất chính là tự do bị hạn chế, cái này đã là nguyên tắc. Ta không thể đáp ứng ngươi, được đấy Tiểu Quái vật, không ngờ ngươi lại định lừa ta một vố. Thật ra ngay cả Hoàng Thất của Thiên Đấu Đế Quốc cũng không thể hạn chế năng lực của ta.. "

Đường Tam tức giận nói: “Ai hạn chế ngươi chứ, Ngươi nguyện ý đến thì đến, nguyện ý đi thì đi, chỉ là trên danh nghĩa mà thôi. Ít nhất, như vậy ta có thể danh chánh ngôn thuận gặp được ngươi. Thực ra cũng không phải bắt ngươi làm cố vấn cả đời, chỉ cần ta tốt nghiệp thì ngươi muốn làm gì thì làm, ai quản được ngươi chứ? ”

Độc cô bác sửng sốt một chút, cúi đầu nhìn về phía Đường Tam lúc này Đường Tam cũng đang chăm chú nhìn hắn, trong mắt thậm chí có cả loại tâm tình mà trước đây Độc Cô Bác chưa từng nhìn thấy, đó là sự kết hợp của ba phần kỳ vọng bẩy phần cầu khẩn.

“Chỉ là trên danh nghĩa thôi chứ? ” Độc cô bác mang theo điểm nghi vấn này nói ra.

Đường Tam vội vã gật đầu, “Đương nhiên. Chẳng lẻ ngươi cho rằng có ai có thể quản được một vị Phong Hào đấu la như ngươi sao? Đương nhiên nếu lúc nào ngươi rỗi thì có thể chỉ điểm cho chúng ta một chút, chúng ta cũng không phản đối đâu. ”

Độc cô bác tức giận hừ một tiếng, “Tên tiểu Quái Vật ngươi mà còn cần ta chỉ điểm cái gì nữa chứ? Ngươi không chỉ điểm cho ta thì đã tốt lắm rồi. ”

Đường Tam cực kỳ vui mừng, “Như vậy là ngươi đã đáp ứng rồi chứ? ”

Trên mặt Độc cô bác toát ra vẻ tươi cười. “Chỉ cần các sư phụ của học viện không đuổi ta là tốt lắm rồi, đi thôi. ”

” Đi ? Đi đâu chứ? ” Đường Tam nghi hoặc hỏi lại.

Độc cô bác nói: “Lão phu đã đáp ứng trở thành cố vấn theo yêu cầu của ngươi rồi thì ta sẽ trực tiếp đưa ngươi về, đồng thời cũng mang cháu gái ta theo để cho ngươi chữa trị nữa chứ. ”

Bởi vì có thể tiếp tục cùng ở một chỗ với Độc cô bác khiến tâm tình của Đường Tam cực kỳ vui sướng, cười ha hả nói: “Không thể sốt ruột. Ngươi quên là đã đáp ứng ta hai điều kiện rồi sao? Ta còn muốn mang theo chút Dược vật ở nơi này rồi phân chia từng loại ra,như vậy cũng tốn chút thời gian đấy. Chúng ta đã ở đây nửa năm thì mấy ngày thời gian này tính là gì? Cho ta ba ngày thời gian. Ba ngày sau, chúng ta sẽ quay lại học viện. ”

Ba ngày sau.

“Tiểu quái vật, cái tên khốn kiếp nhà ngươi…. Ngươi…lão tử sẽ liều mạng với ngươi. ”

Độc cô bác nổi trận lôi đình, nâng cánh tay lên chụp xuống đầu Đường Tam, Đường Tam vội vã chân đạp Quỷ ảnh mê tung, xoay người bỏ chạy, “Lão quái vật, đây chính là do ngươi đã nói là cho ta tùy tiện lấy nhiều ít thế nào cũng được mà. Hơn nữa gốc rễ hoặc mầm mống ta đều lưu lại cho ngươi đó chứ, chỉ một chút thời gian nữa chúng lại dài ra. Bất quá,cái túi Bách Bảo của ngươi thật tốt quá, thật là rộng ha ha. ”

Cũng khó trách Độc cô bác lại phẫn nộ như vậy, trong ba ngày này hắn đều trong động tu luyện, đến tận bây giờ mới quay lại để dẫn Đường Tam rời đi, nhưng khi hắn nhìn xung quanh Băng Hỏa Lưỡng Nghi nhãn thì không khỏi giật mình, bởi vì xung quanh Băng Hỏa Lưỡng Nghi nhãn như vừa bị trải qua một trận tẩy kiếp vậy, trông thảm thương không chịu được, như vậy sao hắn không tức được cơ chứ.

Đưa mắt nhìn lại, trước kia Thực vật nơi đây tươi tốt phát triển thì nay đã trở thành một mảnh hỗn độn, tựa như vừa bị cày qua mấy đường vậy, xung quanh toàn là màu bùn đất đôi chỗ thấy xuất hiện vài điểm màu xanh.

Chứng kiến cảnh tượng như vậy sao hắn không tức giận cơ chứ.

Đường Tam bất mãn nói: “Lão quái vật, là do ngươi đáp ứng cho ta tùy tiện lấy đi nhưng cũng không thấy nói là có thể mang đi số lượng bao nhiêu. Ta chỉ bất quá là lựa chọn toàn bộ mà thôi, Yên tâm đi Ngươi xem, băng hỏa lưỡng nghi nhãn ta đâu có lấy hay phá hoại nó đâu chứ, có nó thì chỉ cần vài chục năm là nơi này sẽ lại trở lại thời quang vinh như bây giờ thôi. ” Hắn nói như vậy nhưng cũng không nói đến những loại tiên phẩm đã lấy đi thì ít nhất phải cần mấy trăm năm mới có thể lại sinh trưởng được như trước.

“Ngươi……, thật sự là Tiểu quái vật ngươi làm cho ta tức chết thôi. ” Độc cô bác bị tức giận đến nói không ra lời, nhưng dù sao cũng là do hắn đáp ứng điều kiện nên cho dù hắn thương tiếc nhưng cũng không thể

làm gì, Cho dù các loại dược vật ở đây đối với hắn không có nhiều tác dụng lắm nhưng những đồ vật này đã làm bạn với hắn mấy chục năm nay rồi cho nên sao hắn không đau lòng cơ chứ?

Đường Tam dò hỏi: "Chúng ta đi thôi chứ ? "

Độc cô bác hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, " Đi thôi . " Nói xong, hắn cũng không để ý đến Đường Tam, cả người phóng lên, hướng đỉnh núi mà đi.

Đường Tam vội vã phóng thích Bát chu mâu, mang theo thân thể mình nhanh chóng đuổi theo hướng Độc cô bác.

Mặt trời lặn trong rừng rậm mặc dù cũng có không ít hồn thú cường đại xuất hiện nhưng Độc cô bác ở chỗ này nhiều năm nên hơi thở trên người hắn đã được tất cả các hồn thú biết vì vậy không có con nào dám đến gần lão Độc Vật này, Đường Tam vẫn đi theo Độc cô bác ra phía bìa rừng cũng không gặp phải bất cứ Hồn thú nào công kích cả.

Vì tránh làm người khác chú ý, khi ra ngoài rừng hắn liền thu hồi Bát Chu Mâu, chỉ bằng Quỷ ảnh mê tung đi theo sau lưng Độc cô bác, hắn cũng biết mình làm cũng quá đáng, nhưng những dược thảo này mà muốn tìm ở những nơi khác thì cực kỳ khó khăn, hơn nữa sau này chúng lại cực kỳ có tác dụng, Càng huống chi hắn còn có Như ý bách bảo túi loại Tiên bảo Hồn Đạo Khí nên nhất thời hắn không thể nhịn được mới đến nỗi tham lam như vậy.

Dọc theo đường đi, Đường Tam cũng không dám tiếp tục chọc Độc Cô Bác nữa, hai người cứ trầm mặc mà đi về phía Thiên Đấu Thành.

Bởi vì kịch độc trên người hầu hết dung nhập vào bên trong Hồn cốt, cho nên lúc này Độc cô bác nhìn cũng không quá khủng khiếp như trước kia mà khiến mọi người chú ý, sau khi đi vào thiên đấu thành, lão quái vật dừng lại cước bộ, liếc liếc mắt hướng phía sau lưng mình, chính là Đường Tam đang thở hổn hển, "Tiểu quái vật, dẫn đường. "

Đường Tam tiến đến bên người Độc cô bác bên người thấp giọng cười nói: "Lão quái vật, ngươi không tức giận nữa chứ? "

Độc cô bác trừng mắt nhìn hắn một cái, "Lão tử đã đáp ứng chuyện gì thì chưa từng làm sai. Bất quá tên tiểu tử ngươi phải nhớ kỹ chỉ có lần này thôi, sau này cấm không được làm như thế nữa. "

Đường Tam vội vã gật đầu đáp ứng, trong lòng cười thầm, cho dù còn muốn có lần sau cũng ít nhất phải vài chục năm sau là ít. Lão quái vật này rõ ràng là nhường nhịn đây (.)___(.)

Thấy Độc cô bác tức giận đã tiêu tan một ít, Đường Tam vội vã đi phía trước dẫn đường, hai người hướng tới Lam Phách học viện mà nay chính là Sử Lai Khắc Học Viện mà đi đến.

Một bên đi tới, Đường Tam không nhịn được hỏi Độc cô bác: "Lão quái vật, kỳ thật ngươi tới học viện chúng ta cũng nên cố gắng thích hợp đi. Sử Lai khắc học viện chúng ta cũng chính là Quái vật học viện, thầy là quái vật trò cũng là tiểu quái vật chẳng phải là một sự tình cực kỳ đắc ý hay sao? "

"Đắc ý cái đầu ngươi ấy. " Độc cô bác nâng tay lên gõ một cái xuống đầu Đường Tam, thân hình hắn cao lớn, so với chiều cao khoảng thước bẩy của Đường Tam thì cao hơn đến hai cái đầu (khoảng 40 phân sao ? hắn cao đến 2 mét mốt à ? Sao mà khủng thế nhỉ). Đường Tam đau qúa nói, "Ngươi nếu đánh vào chiếc đầu thông minh của ta mà khiến đầu óc choáng váng thế thì ai chữa trị cho cháu gái ngươi đây? "

Độc cô bác tựa hồ nghĩ tới cái gì, trên mặt lạnh như băng bỗng trở nên nhu hòa một chút, nhìn từ trên xuống Đường Tam, khóe miệng dần xuất hiện vẻ cười.

Đối với Đường Tam mà nói, hắn thà rằng nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Độc cô bác cũng không nguyện ý nhìn vẻ cười cợt của hắn, trong lòng không khỏi có chút không rét mà run, "Lão quái vật, ngươi cười cái gì? "

70. Chương 69 : Tiểu Vũ: Hãy Thề Không Được Rời Khỏi Ta

Đường Tam đại kinh " Tiện nghi cái đầu ngươi, ta mới không cần cháu gái ngươi."

Độc Cô Bác cười hắc hắc, ôm lấy một bả vai của Đường Tam," Điều này ngươi có thể quyết định sao? Mặc dù ngươi với độc dược nghiên cứu không tồi nhưng xuân dược ngươi có khả năng hóa giải sao? Quay đầu lại thì lão phu sẽ cho ngươi đùa giỡn với một thứ thật tốt, để trước tiên có thể thành thục đã, ta xem ngươi có thể làm tốt không."

" Ngươi ...." Vẻ mặt Đường Tam nhìn bộ dạng của Độc Cô Bác, cho dù là cũng có lúc nguy hiểm đến tính mạng hắn cũng không e ngại, lúc này không khỏi kinh hãi thất sắc, " Lão .... không, Độc Cô tiền bối. Ta đã sai rồi, ngươi đừng có bắt ép ta nữa được không?"

Độc Cô Bác đường hoàng cười nói :" Ta nào có ép ngươi đâu? Ta chỉ nói ra một chuyện thật mà thôi, chẳng lẽ cháu gái của ta lại không thích hợp với tên tiểu quỷ nhà ngươi hay sao? Tên tiểu quái vật nhà ngươi mặc dù giảo hoạt một chút, nhưng thiên phú dù sao cũng không thể lường được, tiền đồ tương lai không hạn lượng. Nếu cháu gái ta có thể theo ngươi thì ta cũng yên tâm."

" Nàng đi theo Ngọc Thiên Hằng cũng giống nhau mà? Sau lưng tên Ngọc Thiên Hằng đó còn có cả gia tộc Lam Điện Phách Vương Long tông môn hỗ trợ. Nghe Đại sư nói, Ngọc Thiên Hằng rất có thể chính là gia chủ tiếp theo của Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, đẳng cấp thế lực như vậy ta nào có thể so sánh được. Huống chi nói không chừng cháu gái ngài đã sớm cùng Ngọc Thiên Hằng sinh ra tình cảm thành thục rồi, không thể có lại với ai khác nữa."

Độc Cô Bác sửng sốt một chút, sắc mặt nhất thời trở nên khó khăn :" Cái này thật ra cũng có thể. Quên đi, quay đầu lại rồi hãy nói tiếp."

Đoán Độc Cô Bác tựa hồ đã bỏ đi ý niệm trong đầu, Đường Tam lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cùng lúc hai người cũng đã đi tới cửa học viện.

Bài biển của Lam Phách học viện đã bị mất, mà thay vào đó là một một tấm biển chữ vàng thật lớn, trên viết năm chữ màu vàng rực : Sử Lai Khắc học viện, hiệu trưởng Phất Lan Đức.

Không đợi Độc Cô Bác tiến lên, Đường Tam đã chạy cản trước mặt tiến lên phía trước, hắn không dám để cho Độc Cô Bác đi ở phía trước, vạn nhất vừa bước vào đã xuất hiện xung đột ngay với các vị sư phụ hắn thì thật là không tốt.

Tính tình Độc Cô Bác như vậy, ai biết sẽ bộc phát lúc nào?

Đường Tam chạy tiến lên, cùng thủ vệ ở cửa nói vài câu gì đó, thủ vệ liền chạy vào trong học viện.

" Lão quái vật, chúng ta ở chỗ này một lúc đã, ngươi cũng đừng quên đáp ứng ra, không được làm tổn thương bất kì kẻ nào ở Sử Lai Khắc học viện này."

Độc Cô Bác chính là Phong hào đấu la, tại Băng hỏa lưỡng nghi nhãn đó Đường Tam cũng chỉ có một mình, nhiều nhất cũng chỉ một mình mình gặp nguy hiểm thôi, nhưng ở nơi này không giống với ở đó, nếu không phải Độc Cô Bác đã đáp ứng là không làm tổn thương đến bất kì kẻ nào trong Sử Lai Khắc học viện, hắn hoàn toàn không dám đưa lão đến đây.

Độc Cô Bác ngẩng đầu lên, dụng lỗ mũi hướng Đường Tam nhưng cũng không nói gì cả.

Phất Lan Đức, Đại sư, Liễu Nhị Long cùng Triệu Vô Cực, Lô Kỳ Bân, Thiệu Hâm, Lý Úc Tùng, tổng cộng bảy người từ bên trong học viện hướng phía đại môn mà đi tới.

Bảy người trước mặt này, có thể nói là tổ hợp mạnh nhất của Sử Lai Khắc học viện, bọn họ hiển nhiên không phải vì nghênh đón Đường Tam mà toàn bộ ra đây, cái mà bọn họ nhằm vào chính là xưng hào cao nhất trong giới hồn sư, chính là Hoàng Kim Thiết Tam Giác Độc đấu la.

Cả bảy người này thấp nhất cũng là hồn sư ngoài sáu mươi cấp, lại là vừa đầy đủ một tổ hợp hồn sư, hơn nữa cho dù Hoàng Kim Thiết Tam Giác vũ hồn dung hợp, dù tất cả cùng xông lên vẫn không thể đánh bại Độc Cô Bác, nhưng cũng có thể miễn cưỡng ngăn trở.

Khi môn vệ học viện bẩm báo Đường Tam cùng với một lão nhân nhìn qua có vẻ cao ngạo trở về, Phất Lan Đức, Đại sư cũng hiểu được là Độc Cô Bác đã tới, vì gặp mặt cẩn thận nên tất cả đều phải ra.

" Sư phụ ." Đường Tam nhìn thấy Đại sư, liền hướng phía mọi người phất phất tay.

Đại sư trong mắt hiện lên một tia quang mang kích động, vừa muốn bước nhanh tiến đến, lại bị Phất Lan Đức cản lại. Chỉ với một động tác nho nhỏ này là có thể nhìn ra mọi người rất cẩn thận.

Trong sộ mọi người ở đây, Đại sư không thể nghi ngờ là người có thực lực yếu nhất, với dung hợp vũ hồn dung hợp kỹ của Hoàng Kim Thiết Tam Giác thì tuyệt đối không thể tồn tại được, một khi hắn bị Độc Cô Bác công kích, chắc chắn không thể sống sót, đường sống còn của sáu người còn lại tự nhiên cũng không chống nổi Độc Cô Bác.

Độc Cô Bác chứng kiến thấy động tác của Phất Lan Đức, khóe miệng giật giật, có nén không để cho thần sắc của mình toát ra vẻ khinh thường. Trong lòng thầm nghĩ, cho dù bảy người các người phối hợp thì làm sao? Nếu lão phu muốn động thủ, cho dù giết sạch cả thủ đô Thiên Đấu đế quốc này cũng không phải không có khả năng.

Mặc dù Độc Cô Bác trong Phong hào đấu la cũng không được tính là mạnh, nhưng nói về phạm vi sát thương rộng, tuyệt đối cũng không có ai có khả năng bì được với độc của hắn.

Đường Tam tự nhiên không có gì cố ky, nhanh chân tiến về phía trước nghênh đón :" Các vị sư phụ, ta đã trở về."

Đại sư liếc mắt nhìn Đường Tam một cái, ánh mắt hiện ý dò hỏi.

" Phất Lan Đức viện trưởng, ta có chuyện muốn nói với ngài."

Phất Lan Đức ánh mắt vẫn dừng trên người Độc Cô Bác, lúc này nghe thấy Đường Tam hướng đến mình nói chuyện thì ánh mắt mới rời đi," Tiểu Tam sao rồi? Hắn không làm gì ngươi chứ ?"

Đường Tam lắc đầu :" Không có, Độc Cô tiền bối đối với ta tốt lắm, dạy cho ta không ít tri thức về phương diện độc vật. Phất Lan Đức viện trưởng, Độc Cô tiền bối nguyện ý đến làm cố vấn của học viện chúng ta, ngài có thể đồng ý không ?"

" Cái gì ?" Không chỉ Phất Lan Đức, kể cả Đại sư ở bên trong, tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc hô lên một tiếng, ánh mắt đồng thời trở nên quái dị. Mọi người quay mặt nhìn nhau, nhất thời không nói nên lời.

Độc Cô Bác là ai? Chính là Phong Hào đấu la. Đừng nói là Sử Lai Khắc học viện trước mắt, cho dù là Thiên Đấu đế quốc đệ nhất học viện Thiên Đấu hoàng gia học viện cũng không có Phong Hào đấu la tọa trấn.

Đường Tam nhìn mọi người với ánh mắt kinh ngạc, hỏi dò :" Không được hay sao?"

Phất Lan Đức yết hầu nuốt một cái hỏi ngược lại :" Ngươi nói thật chứ?"

Đường Tam gật đầu," Độc Cô tiền bối đã đáp ứng,chỉ nói là sẽ lưu lại học viện với tư cách cố vấn mà thôi."

Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long ánh mắt hai người cùng hướng về phía Đại sư, trong ba người thì Đại sư luôn xuất ra những ý kiến tốt nhất.

Đại sư khuôn mặt cứng ngắc giật mình :" Đây là chuyện tốt, Độc Cô tiền bối mặc dù luôn làm việc theo ý mình nhưng người này danh dự rất lớn, đã đáp ứng sẽ không làm ngược lại đâu Phất Lan Đức." Đại sư nói, ánh mắt hướng Phất Lan Đức.

Hai người đã là lão huynh đệ nhiều năm, Phất Lan Đức làm sao lại không hiểu ý tứ của Đại sư, liền phất phất tay, mang theo mọi người hướng đến chỗ Độc Cô Bác nghênh đón.

" Độc Cô tiền bối, ngài hảo." Phất Lan Đức cực kì nhiệt tình tiến đến, đi tới trước mặt Độc Cô Bác, vẻ mặt tươi cười. Mặc dù nhìn hắn cười trên mặt vẫn hiện ra nét âm hiểm nhưng trong mắt lại hiện ra một tia chân thành.

Độc Cô Bác hướng Phất Lan Đức gật đầu, xem như hoàn lễ.

" Ta đã đáp ứng tên tiểu quái vật này ở lại đây làm cố vấn, không biết các ngươi có nguyện ý không?" Độc Cô Bác là người luôn luôn không thích vòng vo, dĩ nhiên với địa vị của hắn cũng không cần phải làm thế, trực tiếp hỏi ngay vào vấn đề.

Hắn đáp ứng Đường Tam đến đây, dĩ nhiên là bởi vì Đường Tam đưa ra điều kiện, đồng thời hắn với Đường Tam trong lúc đó đã sinh ra những cảm tình đặc biệt mới là điều tác dụng trọng yếu nhất.

Phất Lan Đức không chút do dự nói :" Đương nhiên nguyện ý. Có ngài đi đến học viện của chúng tôi, tất Sử Lai Khắc học viện sẽ trở nên huy hoàng hơn. Đừng nói là ngài làm cố vấn, cho dù là ngài muốn làm hiệu trưởng cũng có thừa."

Độc Cô Bác đối với sự nhiệt tình của Phất Lan Đức hiển nhiên không quá hứng thú, phất phất tay nói :" Viện trưởng thì ta không thể làm, ta không có nhiều thời gian để dạy dỗ đệ tử. Hơn nữa phương thức tu luyện của ta cũng không thích hợp với đại đa số hồn sư. Nếu các ngươi đã đáp ứng thì hãy tìm cho ta một chỗ yên tĩnh là được. Đưa tên Đường Tam tiểu quái vật này về đến đây, ta có chút mệt mỏi. Trước tiên ta đi nghỉ ngơi đã."

Phất Lan Đức lập tức đáp ứng một tiếng, mặc dù sự việc bất ngờ không có cái gì chuẩn bị trước, nhưng lâm vào tình huống này thì xử lí cũng không quá khó khăn," Tiền bối, mời ngài theo ta." vừa nói liền đi trước dẫn đường, mang theo Độc Cô Bác hướng vào bên trong học viện.

Độc Cô Bác lúc đi qua bên cạnh Đường Tam, môi hơi động đậy hướng Đường Tam nói một câu gì đó, lúc đó mới hướng theo Phất Lan Đức rời đi.

Sự thực là hắn không hề có chút mệt mỏi, chỉ là hắn luôn luôn ghét nhất bị phiền toái, không muốn ở lại chỗ này hòa cùng nhiều người nói chuyện mà thôi.

Nhìn bóng dáng Phất Lan Đức dẫn theo Độc Cô Bác đi xa, Liễu Nhị Long không nhịn được hướng Đường Tam hỏi :" Tiểu Tam, ngươi đã làm như thế nào vậy, khiến lão quái vật đó tự nhiên đến học viện của chúng ta. Điều này quả thực không thể tưởng tượng được."

Đường Tam mỉm cười nói :" Có lẽ là chúng ta tương đối có duyên, có lẽ vì ta trong lúc vô ý đã giúp hắn được một việc lớn, nên hắn vì mảng nhân tình đó mà đồng ý tới."

Đại sư nói :" Mặc kệ nói thế nào đi nữa, đây cũng là chuyện tốt."

" Sư phụ và mọi người tốt cả chứ ?" Hắn là một trong Sử Lai Khắc thất quái, rời xa nửa năm thời gian, Đường Tam trong lòng tràn ngập nỗi nhớ về các sư phụ và đồng bọn, nhất là đối với Tiểu Vũ.

Đại sư mỉm cười gật đầu :" Bọn họ đều tốt lắm, lúc trước ta cũng không có nói ngươi đi làm gì, chỉ nói là bế quan tu luyện. May mà ngươi trở về đúng lúc này, nếu chậm hơn vài ngày có thể đã không gặp được chúng ta ở đây nữa rồi."

" Tại sao?"

Đại sư nói :" Trong vòng nửa năm nay, bọn họ cũng có những tiến bộ không nhỏ. Mã Hồng Tuấn, Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh đã đột phá cấp ba mươi, rồi tìm được đệ tam hồn hoàn cho chính mình. Áo Tư Tạp hồn lực đã tăng lên hai cấp, Tiểu Vũ tăng đến những ba cấp, Đái Mộc Bạch thì đang bế quan, đánh sâu vào bình cảnh để tiến vào cấp bốn mươi, phá vỡ được bình cảnh cũng có đôi chút khó khăn, bất quá cũng không còn lâu lắm nữa rồi. Chờ hắn đạt đến bốn mươi cấp, chúng ta sẽ cùng nhau giúp hắn liệp sát hồn thú, thu lấy hồn hoàn thứ tư." Nghe Đại sư nói, Đường Tam trong lòng không nhịn được than thở, chính mình mặc dù đã tiến bộ không ít, nhưng đồng bọn cũng không ai nhàn rỗi, thực lực của một người đều tăng lên khá nhiều. Bây giờ toàn đội đã đạt tới ngoài cấp ba mươi rồi, lực chiến đấu của Sử Lai Khắc thất quái không thể sai đã đại tăng.

" Sư phụ, ta đi gặp bọn họ." Đường Tam đã có chút gấp gáp không chờ được, lập tức muốn đi gặp đồng môn ngay.

Đại sư mỉm cười sờ đầu Đường Tam, nói :" Ngươi vừa mới trở về, trước đi hãy đi nghỉ một chút đã nhé ?"

Đường Tam lắc đầu :" Ta không sao, ta còn có lễ vật tặng cho mọi người."

Đại sư khẽ cười :" Vậy đi thôi, ta đi cùng ngươi. Nhị Long, các ngươi đều quay trở về đi."

Đường Tam nhìn Đại sư, rồi quay sang Liễu Nhị Long, từ mặt ngoài không có biến hóa gì, cũng không hề có điểm thân mật, nhưng trên cảm giác Đại sư hình như có thể thản nhiên tiếp nhận sự tồn tại của Liễu Nhị Long.

Liễu Nhị Long gật đầu, ánh mắt cũng không có dừng lại trên người Đại sư, mang theo các hồn sư còn lại hướng về phía phòng của các giáo viên trở về.

Chứng kiến bọn họ dần rời xa, Đường Tam nhịn không được hỏi :" Sư phụ, ngài cùng với Liễu Nhị Long a di…."

Đại sư nhàn nhạt đáp :" Chuyện của người lớn trẻ con không nên hỏi nhiều, chúng ta cũng đi thôi, cho ngươi thấy được hoàn cảnh tu luyện của đồng bọn."

Đại sư mang theo Đường Tam cũng không hướng về phòng học mà là trực tiếp hướng đến rừng rậm sau lưng hậu điện đi tới.

Đi một bên, Đại sư hỏi :" Tiểu Tam, Độc Cô Bác đã dạy ngươi những cái gì? Rốt cuộc giữa ngươi cùng hắn đã xảy ra chuyện gì ?" Nghi vấn này đã tồn tại trong lòng Đại sư từ lâu, từ khi bọn họ cùng Hoàng Kim Thiết Tam Giác Độc Cô Bác đánh một trận, từ những biểu hiện của Đường Tam, Đại sư biết Độc Cô Bác tuyệt không phải đơn giản coi trọng Đường Tam bởi tư chất như vậy. Trong vòng nửa năm nay, hắn cơ hồ vẫn lo lắng cho Đường Tam, dù sao Đường Tam cũng là đệ tử duy nhất của hắn, tình cảm lại như cha con thường.

Đường Tam trả lời :" Độc Cô Bác bắt ta đi vốn là vì Độc Cô Nhạn, Độc Cô Nhạn hẳn là đã kể cho ông nội nàng nghe chiến thắng của ta đối với nàng, khiến cho Độc Cô Bác đối với bát chu mâu của ta sinh ra hứng thú, sau này hắn bắt ta đi chính là để muốn nghiên cứu độc tố trong bát chu mâu."

" Vậy sau đó đã xảy ra chuyện gì? Nghe ngữ khí của Độc Cô Bác, hình như ngươi đã giúp hắn chuyện gì đó ?"

Đường Tam vuốt vuốt cằm, " Cứ xem như vậy, độc công của Độc Cô Bác còn chút khuyết thiếu, vừa lúc ta lại phát hiện ra liền giúp hắn bù đắp chỗ khuyết thiếu đó, cho nên hắn mới rất cảm kích, truyền thụ cho ta rất nhiều tri thức về dụng độc, nếu không phải như vậy thì sợ rằng ta không còn cách nào sống được đến bây giờ gặp ngài."

Đường Tam cũng không có kể rõ lại xuất thân Đường môn của hắn cho Đại sư. Ở cùng Độc Cô Bác trong khoảng thời gian này, chẳng những khiến cho trình độ dụng độc của hắn tăng thêm nhiều, vì vậy cũng cấp cho những phương pháp dụng độc của Đường môn một cái cớ xuất ra, Độc Cô Bác cũng chắc chắn sẽ không nói với mọi người về chuyện độc học của Đường Tam là tự hắn có. Có vị thiên hạ đệ nhất độc hồn sư làm bảo hộ, Đường Tam nhân cơ hội làm cho những hoài nghi về khả năng dụng độc của mình không còn nữa.

" Nguyên lai là như vậy." Đại sư trong lòng càng nghĩ sâu hơn, lúc đầu hắn đưa thân thế Đường Tam ra nói qua cho Độc Cô Bác biết, hắn biết Độc Cô Bác sở dĩ không ra tay sát hại Đường Tam ngược lại còn dạy hắn về dụng độc, cũng vì hắn có quan hệ rất lớn đối với thân thế của Đường Tam. Nghĩ đến đây trong lòng Đại sư cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

" Tiểu Tam, trong khoảng thời gian ngươi cùng Độc Cô Bác học về độc dược, nhưng tu luyện hồn lực cũng không được hạ xuống. Đồng môn của ngươi đều là những kì tài ngút trời, nếu như ngươi bị bọn họ vượt qua quá xa, thì sẽ vĩnh viễn không thể đuổi được đâu. Bây giờ hồn lực của ngươi cấp bao nhiêu rồi ?"

" Dạ, ba mươi bảy."

" Được." Đại sư tùy ý đáp một tiếng, nhưng hắn phản ứng rất nhanh lại, cước bộ đang đi về phía trước nhất thời dừng lại, sắc mặt cũng trở nên cứng ngắc vài phần," Ngươi nói cái gì ? Hồn lực của ngươi đã đến ba mươi bảy cấp rồi à?"

Đường Tam xác nhận lại :" Đúng vậy, lần trước tại Thiên Đấu hoàng gia học viện, dưới áp lực của vị giáo sư kia, hồn lực của ta đã tăng đến ba mươi tư cấp. Sau đó lại được tu luyện cùng Độc Cô tiền bối, nơi đó

có rất nhiều dược thảo trân quý, có lẽ là bởi vì cái hoàn cảnh này tối thích hợp với việc tu luyện của ta, cho nên hồn lực của ta tăng lên rất nhanh, đã đạt ba mươi bảy cấp."

Đại sư trên mặt toát ra một nét cười :" Xem ra tất cả những điều điều lo lắng của ta đã không xảy ra. Dưới tình huống học độc dược cùng Độc Cô tiền bối, trong số mọi người thì hồn lực của ngươi tăng lên nhanh nhất, như vậy ta cũng có thể yên tâm rồi. Còn không đến nửa năm nữa, chiến đấu giữa toàn bộ cao cấp hồn sư học viện trên đại lục sẽ bắt đầu. Nếu dựa theo tình huống bây giờ mà xem, có lẽ đến khi đó ngươi cũng kịp đạt cấp bốn mươi. Nếu thật sự như vậy, Sử Lai Khắc thất quái các ngươi chiến thắng cũng không phải không có khả năng."

Đang nói, Đại sư bỗng dừng bước lại, ở trước một căn nhà làm từ các bụi rậm, căn nhà cao gần đến đầu người, nhìn qua hết sức dày đặc. Đại sư hướng vào bên trong hô :" Tiểu Vũ, trước tiên dừng lại một chút, xem ai đến đây này."

Nghe được hai chữ Tiểu Vũ, Đường Tam trên mặt đang cười chợt ngưng đọng lại, trong mắt toát ra vài phần tâm tình cảm kích, hắn biết Đại sư đầu tiên dẫn mình ngay đến chỗ Tiểu Vũ là do biết mình cùng Tiểu Vũ có quan hệ thân thiết nhất. Tiểu Vũ cùng là người mà hắn thực sự muốn gặp đầu tiên.

Trong lúc đó một thân hình lóe ra, một đạo thân ảnh màu trắng rất nhanh từ trong căn nhà bụi rậm xuất hiện,khuôn mặt béo mập, đôi mắt to xinh đẹp, cặp đùi thon dài mê người, cùng với cái eo thon nhỏ mềm mại nhưng ẩn chứa lực cực mạnh, không phải Tiểu Vũ thì là ai nữa?

" Đại sư, ngài tới có…." Tiểu Vũ không thể nói dứt câu, bởi vì trong mắt nàng hiện lên một nhân ảnh mà nàng vô cùng chờ đợi.

Đồng tử cơ hồ co rút lại," Ca …", bất chấp việc Đại sư đang có mặt ở đây, Tiểu Vũ ngay lập tức đã lao vào lòng Đường Tam, hai chiếc thon chân dài theo thói quen quấn chặt bên hông hắn, gắt gao ôm lấy người hắn. Khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập đang chúi ở đầu vai Đường Tam, đầu vai kịch liệt rung lên.

Đường Tam có thể cảm nhận được trái tim Tiểu Vũ đang đập kịch liệt, gặp lại Tiểu Vũ, hắn sao lại không kích động như vậy chứ ?

Trở tay ôm cái eo mảnh khảnh của Tiểu Vũ, trong mắt nhất thời có chút hồng lên.

Lúc này thân thể Tiểu Vũ cao hơn so với Đường Tam một chút, cả người lại đeo chặt trên người Đường Tam, khiến cho người ta cảm giác có chút quái dị.

Đại sư hiểu ý cũng không nhìn bọn họ, ánh mắt hướng ra xa xa.

" Tiểu Vũ ngoan, đừng có khóc nữa, không phải ta đã trở về đây rồi sao?" Đường Tam nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng Tiểu Vũ, có chút nghẹn ngào an ủi.

" Ô ô….Ca, ngươi không quan tâm Tiểu Vũ nữa hay sao? Tại sao lại đi thời gian dài như vậy…?"

Cũng khó trách Tiểu Vũ lại kích động như thế, từ khi quen biết Đường Tam đến nay, hai người sáu bảy năm qua chưa từng rời nhau quá một tháng. Mà lúc này Đường Tam đã đi hơn nửa năm, hơn nữa chẳng biết là đi đâu, Tiểu Vũ không biết nhớ mong đến dường nào, nàng nhiều lần hỏi Đại sư về chỗ của Đường Tam ở đâu, Đại sư tự nhiên không thể nói Đường Tam đang ở cùng Độc Cô Bác, nếu không nhỡ Tiểu Vũ xúc động quá làm liều thì sao bây giờ?

" Ta như thế nào có thể bỏ rơi ngươi được đây? Tất cả đều là do ta không tốt, khiến cho ngươi phải lo lắng rồi." Đầu vai Đường Tam đã bị nước mắt của Tiểu Vũ làm cho ướt hết, cặp chân thon dài gắt gao quấn quanh thân Đường Tam, tựa như sợ hắn lại chạy đi mất.

Nàng ngẩng đầu lên, lúc này hai mắt đã đỏ bừng, cái miệng nhỏ nhắn quyết liệt nói :" Vậy sau này ngươi cũng không được phép rời khỏi ta nữa nhé. Cho dù là đi tu luyện, cũng phải mang theo ta đi cùng."

" Được được, ta đáp ứng ngươi." Đường Tam một bên lau lau nước mắt trên mặt cho Tiểu Vũ, một bên liên mồm nói an ủi.

Đôi mắt to của Tiểu Vũ nước mặt cứ liên tục chảy ra, hai tay ôm lấy cổ Đường Tam, nghẹn ngào nói :" Ca, ngươi biết ta nhớ đến ngươi nhiều lắm không, ngươi thề đi, thề vĩnh viễn không bao giờ rời xa ta đi."

Đường Tam không chút do dự nói :" Ta thề, trừ phi ta chết đi, nếu không vĩnh viễn không bao giờ rời xa Tiểu Vũ."

Tiểu Vũ lúc này mới hiện lên nét cười, lại tựa đầu lên vai Đường Tam :" Tiểu Vũ cũng thề, vĩnh viễn không rời xa Tam ca, cho dù chết cũng không rời xa."

Đại sư ở một bên bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ, tuổi trẻ bây giờ thật là phóng khoáng a. Hai tên tiểu tử này cũng chưa đến mười bốn tuổi thôi mà, thật là có chút hơi quá mức. Bất quá hắn cũng không muốn phá đi cái khung cảnh cảm động trước mắt, nên chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Đường Tam dù sao cũng bình tĩnh hơn Tiểu Vũ nhiều, trên kiều đồn (mông) của Tiểu Vũ vỗ nhè nhẹ :" Ngoan, mau xuống đi, sư phụ còn đang đứng ở đây mà."

Tiểu Vũ lúc này mới nhớ lại sự tồn tại của Đại sư, khuôn mặt nhất thời hồng lên, đôi chân dài đang quấn chặt quanh hông Đường Tam liền buông ra, rơi trên mặt đất, nhưng cánh tay vẫn như trước ôm chặt lấy một tay của Đường Tam, có nói gì cũng không chịu buông.

" Sư phụ, chúng ta đi tìm những người khác thôi."

Đại sư quay lại nhìn hai người, mặc dù bọn chúng tuổi còn nhỏ nhưng cũng đã có dáng vẻ của một đôi người ngọc rồi, trong mắt toát ra nét cười, gật đầu tiếp tục hướng đến chỗ ở sâu trong rừng cây đi tới.

Căn cứ vào vũ hồn của từng hồn sư nên hoàn cảnh tu luyện cũng không giống nhau, lựa chọn địa điểm tu luyện cũng không giống nhau.

Như Tiểu Vũ là Thỏ Tử Vũ Hồn, tự nhiên tu luyện thích hợp nhất là tại các khu vực có bụi cây rậm rạp, Đái Mộc Bạch thì ở gần các bầy thú, Áo Tư Tạp đơn giản nhất là một thực vật hệ hồn sư, phòng bếp chính là nơi dẫn dắt hồn lực của hắn tiến bộ nhanh nhất, còn về phần Mã Hồng Tuấn lại ở trong một gian nhà toàn lò lửa.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là những hoàn cảnh tương đối bình thường, nếu ở dưới hoàn cảnh tốt hơn thì sẽ trợ giúp cho việc tu luyện nhiều hơn.

Tỷ như, nếu địa điểm tu luyện của Mã Hồng Tuấn có thể đặt tại miệng núi lửa, như vậy chỗ tốt liền nhiều hơn nữa, đương nhiên độ nguy hiểm cũng tăng lên theo. Sau một chốc công phu, ngoại trừ Đái Mộc Bạch ra, Đại sư đã mang theo Đường Tam đến chỗ mọi người, sau đó Sử Lai Khắc thất quái tập trung lại một chỗ. Mọi người gặp lại Đường Tam tự nhiên đều rất kinh hãi, khiến Đường Tam những lời vừa nói với Đại sư lại phải nói lại một lần nữa.

" Tiểu Tam, ngươi nói gì? Cái tên Độc Cô Bác từng bắt ngươi đi giờ ở lại học viện à?" Tiểu Vũ có chút giật mình nhìn Đường Tam, sắc mặt thoáng có chút trắng bệch.

Đường Tam tưởng rằng Tiểu Vũ lo ngại thực lực cùng kịch độc của hắn, vội vàng an ủi :" Yên tâm đi, Độc Cô tiền bối cũng đã đáp ứng ta, không làm tổn thương đến bất kì kẻ nào trong Sử Lai Khắc học viện này. Không có việc gì đâu, huống chi bây giờ hắn đã là cố vấn của học viện chúng ta rồi."

Áo Tư Tạp cười hắc hắc :" Vậy thật sự là tốt quá, có Phong Hào đấu la làm cố vấn, không phải Sử Lai Khắc học viện của chúng ta sau này trong giới học viện sẽ trở nên nổi tiếng sao?"

Đại sư nhíu mày :" Học viện nổi tiếng không phải nhờ vào sư phụ mà là nhờ vào chính các đệ tử ngươi."

Áo Tư Tạp lè lưỡi, hắn đối với Đại sư vô cùng tuân phục, tự nhiên không dám phản bác.

Thần sắc của Tiểu Vũ cũng không bởi vì lời giải thích của Đường Tam mà trở nên thoải mái hơn, sắc mặt ngược lại có chút trắng bệch, nhưng do nàng cúi đầu nên người khác cũng không thể phát hiện ra.

" Sư phụ, Đái Mộc Bạch bế quan ở chỗ nào? Ta muốn đến thăm hắn." Đường Tam hướng Đại sư hỏi.

Đại sư cười cười :" Giờ hắn đang trong giai đoạn tu luyện khẩn yếu, nên trước tiên giờ không có quấy rầy hắn thì hơn."

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói :" Sư phụ, ta nghĩ là ta có cách giúp Đái Mộc Bạch đột phá bình cảnh của cấp bốn mươi. Ta trở về có mang một chút lễ vật, đối với mỗi người chúng ta đều có tác dụng cả, có

khả năng trợ giúp tốt với việc tu luyện của bảy người chúng ta, như thế đối với mọi người đều có tác dụng không nhỏ."

" Sao?" Đại sư có chút kinh ngạc nhìn về phía Đường Tam, đối với việc phá tan bình cảnh, từ xưa đến nay hồn sư đều phải dụng lực lượng của bản thân, thông qua cố gắng không ngừng mà hoàn thành. Ngay cả Đại sư đối với vũ hồn quen thuộc như vậy, cũng không có thể tìm cách khắc phục, lúc này Đường Tam lại nói có thể, làm sao khiến hắn không có hứng thú?

Đại sư là người thông minh, rất nhanh nắm được ý tứ trong lời nói của Đường Tam :" Có phải ngươi muốn đưa bọn họ những dược vật mà ngươi lấy được từ chỗ Độc Cô Bác à ?"

Đường Tam gật đầu.

Đại sư thoáng trong lòng tự hỏi một chút, rồi nói :" Sử dụng dược vật để làm tăng thực lực, cũng không có quá nhiều tác dụng. Trước kia cũng có những hồn sư tu luyện như vậy, nhưng kết cục đều không tốt lắm. Các người thân đều là những kẻ kì tài ngút trời, không cần đến sự trợ giúp này đâu, vạn nhất lâu dài về sau, ngược lại thành không tốt."

Đường Tam vội nói :" Sư phụ, ngài yên tâm đi. Những thứ ta muốn tặng cho mọi người, đều căn cứ vào những đặc tính của họ để sử dụng. Tuyệt không có tác dụng phụ gì ."

Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn, Trữ Vinh Vinh, kể cả Chu Trúc Thanh trong mắt cũng đều thoát ra thần sắc tò mò, bọn họ cũng rất muốn biết, cái Đường Tam mang đến cho bọn họ tột cùng là gì.

Đại sư suy tư một lát, miễn cưỡng gật đầu :" Vậy cũng được, bất quá phải thật cẩn thận, không thể để chuyện gì xảy ra. Mã Hồng Tuấn, ngươi tới Thú Lan Bả gọi Đái Mộc Bạch về đây, cẩn thận một chút kẻo bị dã thú làm bị thương." Vũ hồn của mập mạp là biến dị Phượng Hoàng, đối với dã thú bình thường đều có tác dụng uy áp rất mạnh, hơn nữa thực lực của hắn giờ cũng đã vượt qua Đại sư, bảo hắn đi gọi Đái Mộc Bạch là tốt nhất.

Đại sư biết Đường Tam chẳng phải người lỗ mãng, nếu không chắc chắn hắn sẽ không đáp ứng làm.

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói :" Sư phụ, chúng ta hãy tìm một địa phương khác không bị ai quấy rầy. Nếu không bị ngoại giới quấy nhiễu, sẽ ảnh hưởng đến việc hấp thu dược lực của mọi người."

Đại sư suy nghĩ một chút, đáp :" Vậy sang chỗ ở trước kia của Nhị Long đi, chỗ đó tuyệt đối yên tĩnh, không ai có thể dễ dàng đi vào."

Từ khi Phất Lan Đức tiếp quản học viện, Liễu Nhị Long cũng đã trở về lại học viện, nàng đương nhiên hiểu được dạy học không thích hợp với chính mình, mà là do Đại sư cũng ở đây mà thôi. Trước kia nàng ở trong mấy căn nhà gỗ cũ, cũng không có đi ra.

Một lúc sau, Mã Hồng Tuấn dẫn theo Đái Mộc Bạch trở về. Đái Mộc Bạch người còn chưa đến nơi, âm thanh đã từ xa xa truyền tới .

" Tiểu Tam, ngươi đã trở về rồi à. Nếu ngươi không sớm trở lại, Tiểu Vũ e rằng sẽ chết vì nhớ đó."

Đái Mộc Bạch cùng với trước kia biến hóa không lớn, chỉ là nhìn qua có thêm vài phần trầm ổn, trải qua ngày sinh nhật mười sáu tuổi, hắn nhìn lại tăng thêm vài phần khí phách, nhưng khí thế trên người cũng thu vào mấy phần, một đôi Tà mâu thần thái sáng láng, trong lúc giơ chân nhấc tay đều có phong thái của một vị vua muôn thú.

Nghe Đái Mộc Bạch nói xong, Tiểu Vũ sắc mặt đỏ lên, nhịn không được muốn mắng một tiếng, nhưng rồi cũng không có nói gì.

Trong số Sử Lai Khắc thất quái, ngoài Tiểu Vũ ra thì Đái Mộc Bạch là người biết Đường Tam sớm nhất, gặp mặt lại vô cùng thân thiết, đưa tay ôm lấy bả vai Đường Tam nói :" Mập mạp nói ngươi mang lễ vật đến cho chúng ta, còn có thể giúp ta đột phá bình cảnh, mau lấy ra đi."

Đường Tam a a cười, đánh lên ngực Đái Mộc Bạch một quyền :" Đừng có gấp, chúng ta tới chỗ nào yên tĩnh hơn rồi hãy nói ."

Theo sự chỉ dẫn của Đại sư, mọi người đi vào bên trong một căn phòng gỗ u tĩnh, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ mang theo bóng cây đổ vào trong phòng, không khí trong lành mát mẻ qua khe cửa truyền vào, nghe như tiếng gió nhu hòa thanh thúy. Rất khó có thể tưởng tượng nơi này lại nằm trong thủ đô của Thiên Đấu đế quốc, cho dù là Đại sư tính cách vốn đạm bạc, cũng không nhịn được thầm than Liễu Nhị Long chọn lựa được chỗ này thật là tuyệt.

Đại sư hướng Đường Tam nói :" Bắt đầu đi, ta sẽ hộ pháp cho các ngươi ."

Đường Tam gật đầu, dưới ánh mắt tò mò của mọi người, tay phải cho vào bên trong Bách bảo nang lấy ra một loại thực vật.

Đó là một đóa hoa cúc to lớn, đóa hoa hiện ra với màu tím sang trọng, mỗi cánh hoa nhìn qua đều có lớp lông nhung đáng yêu bao phủ bên ngoài, tạo thành một thể hoàn chỉnh tự nhiên nhưng lại không có mùi gì tỏa ra. Nhụy hoa ở chính giữa, cao hơn những cánh hoa chừng hơn nửa thước, nhụy hoa tỏa ra quang mang màu vàng lóng lánh nhàn nhạt.

" Đây là cái gì?" Đái Mộc Bạch hỏi đầu tiên, những người khác đều bị thực vật này mà Đường Tam lấy ra hấp dẫn.

Đường Tam mỉm cười hướng Đái Mộc Bạch nói :" Đái lão Đại, cái này là của ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi. Tên của nó là Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc, chính là trung tính tiên phẩm dược thảo, giúp khí vận hành tứ chi, huyết thông bát mạch, có khả năng luyện được Kim Cương Bất Hoại Thân."

Đái Mộc Bạch chấn động :" Mạnh như vậy sao? Kim Cương Bất Hoại?"

Đường Tam mỉm cười nói :" Mặc dù Kim Cương Bất Hoại cũng có hơi chút khoa trương, nhưng cái loại dược thảo này lại cùng vũ hồn của ngươi đều là trung tính, to lớn cường đại, cương mãnh bá đạo, công lực cũng tập trung về nơi tay chân, nếu có thêm nó thì việc tu luyện của ngươi sẽ có hiệu quả thêm hơn một nửa. Bây giờ ngươi đã đạt tới bình cảnh bốn mươi cấp, ta nghĩ nó có thể giúp ngươi phá tan cái bình cảnh khó khăn này. Chờ sau khi ngươi thu được hồn hoàn, dược lực sẽ tiếp tục phát huy tác dụng, hẳn là tác dụng sẽ tăng nhiều hơn nữa."

" Ta để cho mọi người lựa chọn lễ vật, chính cũng là việc bồi bổ căn nguyên này đây, cũng không vì lí do gì khác."

Đái Mộc Bạch cẩn thận nhẹ nhàng tiếp nhận Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc từ Đường Tam, liếc mắt nhìn Đường Tam một cái thật sâu :" Chúng ta là huynh đệ, lời cảm ơn không nên nói nữa. Đồ vật này dùng như thế nào?"

Đường Tam nói :" Trước tiên là Thông Thiên nhụy hoa, sau đó là cánh hoa, còn rễ cây thì không nên ăn. Ăn xong lập tức tại chỗ tu luyện, hấp thu dược lực đột phá bình cảnh."

Đái Mộc Bạch cũng không nói gì nữa, lập tức đi tới một góc dựa theo lời Đường Tam ăn dược thảo.

Trong khoảng thời gian này, bình cảnh cấp bốn mươi vẫn vây khốn hắn, lúc này đã có cơ hội đột phá liền trong lòng hắn như có lửa đốt, vội vàng không kịp đợi gì nữa liền bắt đầu. Áo Tư Tạp thấp giọng hỏi :" Tiểu Tam, cái gì gọi là Tiên phẩm dược thảo?"

Đường Tam mỉm cười nói :" Vật ấy chỉ có trên trời, nhân gian rất khó có khả năng có được."

Mọi người quay mặt nhìn nhau, kể cả Tiểu Vũ ở bên trong, cơ hồ ánh mắt của mỗi người đều nóng rực lên, Trữ Vinh Vinh dịu dàng cười hì hì, nói : Tam ca, người không thể thiên vị a."

Đường Tam nói :" Yên tâm đi, mỗi người đều có phần, Tiểu Áo, thứ này là của ngươi." Tay hắn lần thứ hai cho vào trong Bách Bảo nang, lần này cũng lấy ra một cái hộp ngọc đưa vào tay Áo Tư Tạp.

Áo Tư Tạp than thở :" Chưa cần nhìn đồ vật, chỉ cần nhìn cái hộp này đã thấy không phải vật thường rồi."

Đường Tam có chút cười trêu nói :" Tiểu Áo, cái này bất quá chỉ làm từ bạch ngọc bình thường mà thôi, hai kim hồn tệ là có thể mua được một cái mà."

" Ách ….." Áo Tư Tạp trong mắt lộ kinh ngạc, vẻ mặt xấu hổ.

Đường Tam a a cười, nói :" Bất quá vật bên trong quả thật giá trị không nhỏ, mở ra xem đi."

Áo Tư Tạp nghe vậy liền mở hộp ngọc, chính là đối với Kỳ Nhung Thông Thiên Hoa của Đái Mộc Bạch khi mở ra lại hoàn toàn khác nhau, trong nháy mắt mở hộp ngọc ra, cả phòng đã bị bao phủ bởi một luồng kỳ hương. Một mùi hương hoa lan nồng đậm khiến cho trong lòng người khác cảm thấy thanh tỉnh, mùi hoa thấm tận tâm can khiến mỗi người không nhịn được tinh thần đại chấn, nhịn không được hút sâu một ngụm không khí.

Trong hộp ngọc hiện lên một đóa hoa lan tám cánh, cánh hoa khẽ rung động, toàn thân như một mảng tuyết trắng tinh khiết óng ánh, khiến người nhìn có cảm giác thanh cao xuất trần.

Đường Tam giải thích :" Vật đó gọi là Bát Biện Tiên Lan, cũng là tiên phẩm dược thảo, tương thích với các vật phẩm làm bằng ngọc, chỉ cần để trong những đồ chứa làm bằng ngọc, ngàn năm không tàn, trăm đời không hỏng. Trong tất cả những tiên phẩm dược thảo ta mang về lần này, nó có dược tính nhu hòa nhất, nhưng cũng là tối thuần nhất, có thể dễ dàng hấp thu, nhưng lại phải đợi thời gian lâu. Công năng bồi nguyên, trừ bỏ tạp chất trong cơ thể, đủ để bù đắp vấn đề tu luyện chậm chạp của thực vật hệ hồn sư các ngươi. Dược lực có thể duy trì liên tục đến khi nhà ngươi đạt cấp bảy mươi."

Áo Tư Tạp hai mắt mở trừng " Tốt vậy sao? Tiểu Tam, ta yêu ngươi."

---

71. Chương 70 : Tuyệt Thế Tiên Phẩm Xứng Thất Quái

"Thôi, ngươi mau ăn đi. Cũng không có thủ pháp gì đặc thù gì, sau khi nhai thì nuốt đi . Sẽ có một mùi thơm ngát và ngọt. Cũng giống như Đái lão đại, ngươi cũng phải đề tụ hồn lực phụ trợ cho dược hiệu dung nhập hết vào bên trong cơ thể. Sau này thì từ từ mà hấp thụ. "

Ngay từ trước khi trở về thì Đường Tam cũng đã nghiên cứu từng loại dược thảo phù hợp nhất với từng người.

Mặc dù tiên phẩm số lượng có hạn, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng cấp cho Sử lai khắc thất quái mỗi người một cây. Cũng không phải là hắn không nghĩ đến việc cấp tiên phẩm cho các vị sư phụ dùng, chỉ là tiên phẩm dược thảo này phải dùng khi tuổi càng nhỏ thì hiệu quả hấp thụ mới cao. Còn nếu không thì không có nhiều ý nghĩa.

Áo tư tạp mừng khấp khởi chạy đến phòng bên cạnh, không chút chần chừ , nhét ngay nhành tiên lan tám cánh vào miệng, lập tức tập trung tu luyện.

Mã Hồng Tuấn chứng kiến Đường Tam là theo thứ tự tuổi tác mà lần lượt cấp dược thảo cho mọi người thì không thể đợi đến lượt mà tự động tiến lên:

"Tam ca, của ta đâu, của ta đâu. "

Nhìn dáng vẻ hưng phấn của mập mạp, Đường Tam cười nói :

"Yên tâm đi, không quên ngươi đâu. Mập mạp, ta cũng đã cẩn thận cân nhắc về một thân tà hỏa của ngươi. Biến dị tà hỏa tuy rằng uy lực là rất lớn, nhưng đối với thân thể ngươi thì cũng có tác dụng phụ là không ngừng ăn mòn . Lý do chủ yếu là là bởi vì phượng hoàng hoả diễm của ngươi không đủ tinh khiết. Lần này ta cố ý tìm cho ngươi một gốc đại bổ thuần dương dược thảo. "

Trữ Vinh Vinh cười phốc một tiếng, đoạn :

"Hắn vẫn cần bổ trợ? Trong khoảng thời gian qua, tên mập mạp này cũng không ít lần đi ra ngoài làm chuyện xấu đâu. Bất quá, hắn nói là Thiên đấu thành tuy rằng là rất đắt tiền xa hoa, nhưng cũng rất đáng đồng tiền bát gạo. Để hắn đi bổ trợ, chỉ sợ cũng càng muốn đi thường xuyên. "

Đường Tam cười nói:

"Sẽ không như vậy nữa. Ta nói là hắn tà hỏa không tinh khiết cho nên mới dẫn đến việc cắn trả tự thân, nếu còn tiếp tục như vậy, sợ rằng một ngày nào đó sẽ khiến cho tà hỏa tự thiêu. Chỉ có thể đem tạp chất

của phượng hoàng hoả diễm mà loại bỏ đi thì hắn mới có thể thật sự là một gã phượng hoàng hồn sư. Mập mạp, cái này cho ngươi. ”

Đó là một gốc tiên thảo mềm mại rung động mầu hồng, nhìn qua thì rất đơn giản, chỉ là một gốc thảo diệp do màu đỏ tạo thành mà thôi, đỉnh của cây thảo diệp trông như cái mào gà, nhưng nếu cẩn thận quan sát thì có thể phát hiện ra điểm khác thường, đó là diệp mạch (gân lá) lại có màu xích kim

(vàng đỏ). Tiên thảo này vừa xuất ra, nhiệt độ trong phòng bỗng nhiên gia tăng một cách đột ngột.

”Cái này tên gọi là phượng hoàng kê quan (mào phượng hoàng), không thể nhai mà chỉ nuốt thôi. Bây giời đề tụ hồn lực, bất luận thống khổ cở nào thì ngươi đều phải nhẫn nại chịu đựng, nếu không thì sẽ thất bại trong gang tấc.

Vật này hiệu quả phi thường mãnh liệt, chắc chắn là sẽ gia tăng hồn lực và hoả diễm của ngươi trên diện rộng. Nhưng nếu ngươi bỏ dở nữa chừng, dược hiệu sẽ giảm đi. ” Đường Tam đem dưa tiên thảo cho Mã Hồng Tuấn, mập mạp cũng lập tức chạy đi.

Chứng kiến Đường Tam lấy ra ba loại tiên thảo cho ba người, ngay cả đại sư cũng không tránh khỏi cảm thấy động dung, dược thảo này đừng nói là nhìn thấy, cho dù chỉ là nghe cũng chưa bao giờ nghe qua.

Người thứ tư thì lại không phải dựa theo thứ tự tuổi tác là tiểu vũ mà là Trữ Vinh Vinh.

“Tam ca, thế còn của ta thì là cái gì? ”

Không đợi Đường Tam mở miệng, Trữ Vinh Vinh đã chạy tới kéo cánh tay hắn. Nhìn Tiểu vũ ở phía sau đang cau mày không nói gì, Đường Tam mỉm cười thò tay vào trong túi Như ý bách bảo. Kim quang chợt lóe lên rồi một gốc kỳ dị tiên thảo liền xuất hiện.

Đây là một gốc tiên thảo rất kỳ lạ. Các nhành rễ cây phía dưới, lá cây đều cuốn chặt, đan chặt vào nhau, còn ở trên đỉnh thì là một đóa hoàng sắc Úc kim hương sáng rực rỡ, hương thơm nồng đậm của Úc kim hương (hoa tuy líp) lập tức lấn át, thay thế hương khí từ bát biện tiên lan của Áo tư tạp. Hương thơm nồng đậm lan toả khiến cho người ta có một loại cảm giác hưng phấn mãnh liệt.

“Vũ hồn Thất Bảo Lưu Ly tháp của ngươi hết sức đặc thù, ta đã phải cân nhắc rất nhiều rồi mới quyết định chọn cho ngươi chu tiên thảo này. Cái này có tên là Khỉ La Úc Kim Hương (Hoa tuy líp tinh tế, mềm mại tao nhã). Phục dụng nó thì sẽ có thể hấp thụ tinh hoa của thiên địa, quang huy của nhật nguyệt. Thất Bảo Lưu Ly tháp của ngươi thì bản thể vốn thuộc về loại vũ hồn bảo vật, có thêm Úc kim hương này trợ giúp thì sẽ có tác dụng bổ trợ lẫn nhau. Tuy nhiên thì không thể nuốt chững, mà phải cần nhẹ nhàng hấp thụ nhụy hoa, từ từ mà đem tinh hoa hấp thụ vào bên trong cơ thể, sau đó chậm rãi mà tái tu luyện hồn lực khiến cho dược hiệu trải rộng tứ chi xương cốt. ”

Trữ Vinh Vinh tiếp nhận Khỉ La Úc Kim Hương, cười hì hì nói :

“Tam ca, ta thật là muốn thân cận ngươi một chút. Bất quá để tránh Tiểu vũ thành cái bình dấm chua, thôi quên đi vậy. Bất quá là hoa này của ngươi, ta tuyệt đối sẽ không lấy không đâu, sau này tiểu muội này chắc chắn sẽ hồi báo. ”

Sử lai khắc thất quái thì bốn người đã được tiên thảo, cuối cùng cũng chỉ còn lại Tiểu vũ và Chu Trúc Thanh.

Tiểu vũ bình tĩnh đứng một cách tự nhiên ở một chỗ, không hề sốt ruột, Đường Tam đều cho người khác tiên thảo tốt như vậy, như thế nào lại có thể bạc đãi nàng chứ?

Chu Trúc Thanh thiên sanh bản tánh trầm lặng, lại hay ngượng, trong lòng mặc dù cũng tràn ngập chờ mong, nhưng cũng không thể mặt dầy không biết xấu hổ như Trữ Vinh Vinh mà chủ động đi hỏi.

Đường Tam tới trước mặt Chu Trúc Thanh :

“Trúc thanh, ta chọn cho ngươi chu tiên thảo là một loại có thể dễ dàng hấp thu chuyển hóa nhất trong tất cả các loại tiên thảo. Hơn nữa công hiệu thậm chí muốn so với của bọn họ thì còn tốt hơn, phụ giúp tăng lên toàn diện. Chỉ là nếu ăn chu tiên thảo này thì ngươi phải nỗ lực rất lớn. Ta nói để ngươi chuẩn bị tâm lý trước. ”

Nếu như những lời này là người khác nói thì Chu Trúc Thanh nhất định sẽ cho rằng đối phương có mục đích riêng, nhưng những lời này xuất phát từ miệng của Đường Tam thì nàng lại có một cảm giác áp lực, mọi người ở chung đã lâu như vậy, mặc dù Chu Trúc Thanh ít khi nói chuyện, nhưng Đường Tam là người như thế nào nàng làm sao không hiểu?

Nàng lập tức gật đầu, nhẹ giọng nói:

"Cám ơn Tam ca. "

Đây là lần đầu tiên Chu Trúc Thanh gọi Đường Tam là tam ca. Đường Tam không khỏi mỉm cười, một lần nữa từ túi như ý bách bảo lấy ra một gốc tiên thảo.

Đó là một đóa hoa màu trắng nhìn thoáng qua thì thấy cũng bình thường, kích cỡ lớn chừng bàn tay người, trông giống như đoá mẫu đơn. Cũng không có thảo diệp, ở phía dưới rể cây có một tảng đá lớn, tảng đá toàn thân đen xì, nhìn bộ dáng Đường Tam mang nó là có thể cảm nhận được sức nặng kinh người của tảng đá.

Đóa hoa mầu trắng ở phía trên còn được hoà phối với vài vết huyết sắc kinh người, đỏ tươi như máu. Nhìn qua khiến cho người ta cảm giác vài phần kinh tâm động phách .

Đường Tam nghiêm mặt nói:

" Thảo danh viết rằng tương tư đoạn trường hồng chính là thần phẩm chí bảo trong các loại tiên phẩm dược thảo . Nó còn có một câu chuyện trong truyền thuyết xa xưa, rằng đã rừ rất lâu trước kia, có một thiếu niên, thiên sanh bản tánh điềm đạm, tập trung toàn bộ tinh lực của hắn vào một khu vườn hoa bằng gỗ, khu vườn viên mãn tràn ngập các loài hoa với hàng vạn mầu sắc khác nhau. Hắn bình thường hay ngắm hoa mà ngâm thơ, nâng chén mà thưởng nguyệt, chỉ cần một nhánh hồng tàn mà rơi rụng là hắn liền đau thương vô hạn, lệ mãi tuôn rơi, thu gom các cánh hoa lại mà đào địa mai táng. Thường ngôn truyền rằng tình hắn ái hoa đến đã khiến cho thiên địa cảm động, tiên hoa trên trời đã cảm động mà lén xuống phàm trần mà sống cùng hắn như phu thê gắn bó như cá với nước không lìa. Ai ngờ rằng là mỹ cảnh không kéo dài, thiên thần phát hiện ra, liền rất là tức giận, cho rằng tiên phàm không xứng đôi, bèn ra lệnh đem Tiên hoa tái hồi thần giới. Thiếu niên nọ từ khi mất đi tình lữ , cả ngày thở ngắn. than dài, buồn bã u sầu mà sinh bệnh, vì vậy mà khuôn viên sụp đổ, hoa mộc rã rời, viên trung bỗng chốc trở thành một mảnh thê lương. Một ngày bỗng có một vị bạch phát lão nhân tới và nói cho hắn biết là cây hoa mẫu đơn mầu trắng trong hoa viên mà hắn yêu mến kia chính là hóa thân của ái thê hắn, chỉ cần đem hoa hủy đi thì hoa tiên sẽ mất đi tiên thể mà giáng hạ phàm trần cùng hắn kết thành vợ chồng, nhưng ngàn vạn lần không thể hủy đi khí hoa. Nói xong liền hóa thành một trận thanh phong bay đi. Thiếu niên đột nhiên tỉnh ngộ, thầm hối tiếc là chính mình đã đối xử lạnh nhạt với vườn hoa, liền bắt đầu chăm sóc vườn hoa trở lại, hắn mặc dù yêu mến ái thê, nhưng cũng không có nhẫn tâm đem hoa mẫu đơn đốt đi mà trái lại, lại càng trân trọng hơn, ngày đêm nhìn hoa mà lệ rơi ròng ròng, lệ khô tan nát cõi lòng, tương tư đoạn trường mà chết, lúc hắn lâm chung thì máu của hắn đã rơi trên cánh hoa, các ngươi nhìn cái huyết tí mầu đỏ sẫm kia chính là tâm huyết của gã thiếu niên nọ. "

Lẳng lặng nghe Đường Tam nói, bất luận là Chu Trúc Thanh hay là Tiểu vũ, đều có chút ngây dại. Ngay cả đại sư, cũng là tâm lý nặng nề, không tự kiềm chế được.

Đường Tam trịnh trọng nói:

"Hoa vật phi phàm rất kén chọn chủ nhân, lúc hái cần thật tâm nghĩ tới tình nhân yêu mến , tình ý chân thành, phun một búng máu tươi vào cánh hoa, nếu như hơi có chần chừ thì ngay cả hộc máu mà chết, cũng đừng mơ tưởng gì đến việc hái hạ nữa. Hoa sau khi gỡ xuống , chỉ cần ở bên cạnh chủ nhân thì sẽ vĩnh viễn không phai tàn. Hoa cắm trên Ô tuyệt thạch nếu như mạnh mẽ mà dứt ra thì dược lực của tương tư đoạn trường hồng này cũng đồng dạng hoàn toàn biến mất. Phục dụng thảo dược này chính là được phần thưởng của thiên địa ban tặng. Ta phỏng chừng, ít nhất có thể tăng hồn lực tới hơn mười cấp, còn có thể cải tạo thân thể một cách toàn diện. Trúc thanh, mặc dù ta không biết rõ chuyện gữa ngươi và Mộc Bạch, nhưng tại trong bảy người chúng ta, các ngươi cũng xác định là một đôi tình lữ, cho nên ta hái nó cho ngươi, hy vọng ngươi có thể trở thành người hữu duyên. "

Chu Trúc Thanh ngơ ngác nhìn huyết mẫu đơn tương tư đoạn trường hồng động lòng người đang ở trước mặt này, nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt hướng Đái Mộc Bạch đang tu luyện ở cách đó không xa :

"Ta thử xem sao. "

Trong cơ thể hồn lực vận chuyển, khí huyết vận hành, Chu Trúc Thanh môi anh đào khẽ mở, một tia máu tươi bắn lên cánh hoa.

Ngay trong tích tắc lúc nàng phun huyết thì trong đầu cũng nghĩ về Đái Mộc Bạch, cũng không hiểu là tại sao mà lại nhớ tới chuyện phong lưu trước đây của Đái Mộc Bạch, tâm thần nàng khẽ rung động, thần tư không khỏi có chút phiêu hốt.

Máu rơi vào cánh hoa, tương tư đoạn trường hồng nhẹ nhàng run rẩy một chút, Đường Tam, tiểu vũ, Chu Trúc Thanh cùng đại sư ánh mắt đều tập trung vào này trên cây hoa này, cùng lẳng lặng chờ đợi.

Nhưng là Đường Tam liền rất nhanh chóng trở nên thất vọng , tương tư đoạn trường hồng chỉ lắc lư rồi dần dần đình chỉ, cũng không có rơi khỏi chi thế.

Chu Trúc Thanh buồn bả nói: "Xin lỗi, tam ca, trong lòng ta có ngoại sự, không thể hái hoa thành công. "

Đường Tam thầm than một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu :

"Trúc thanh, ngươi không nên như thế. Ta còn dự bị một dược thảo khác cho ngươi. Chờ một chút. "

Vừa nói, Đường Tam vừa cầm tương tư đoạn trường hồng đi tới trước mặt đại sư, "Sư phụ, ngài cùng nhị long a di tình thâm ý trọng, không bằng ngài đến thử xem. Nói không chừng, tương tư đoạn trường hồng này có thể thay đổi võ hồn biến dị của ngài. "

Đại sư thở dài một tiếng, nói:

"Đây là thần phẩm, ta ăn thì thế nào chứ? Ta hiện tại đã sớm đã qua tuổi tu luyện rồi. Nếu như thật sự hữu duyên, ta cũng chỉ vĩnh viễn lưu nó bên người. "

Nhìn vết máu trên tương tư đoạn trường hồng thượng, đại sư không khỏi nhớ tới đủ loại phát sinh qua lại giữa chính mình cùng liễu nhị long, trong lòng một trận khổ sở, cũng không vận chuyển hồn lực, trực tiếp nâng thủ mà phách một chưởng về phía ngực của chính mình. Trong tiếng kinh hô của Đường Tam thì một cái nghịch huyết từ miệng đại sư xuất ra, vừa lúc phun vào trên cánh hoa.

Trong tích tắc lúc phun huyết thì đại sư đồng dạng tinh thần chấn động, tại trong đầu hắn xuất hiện hai chữ làm hắn thống khổ cả đời : muội muội.

Lúc này đây, tương tư đoạn trường hồng rung động càng thêm kịch liệt, mắt thấy nó sắp từ trên Ô tuyệt thạch rơi xuống, nhưng cuối cùng lại kém một tia khí lực, lắc lư lắc lư một lần cuối rồi lại trở về vị trí nguyên bổn, bất luận là máu tươi từ đại sư hay là từ Chu Trúc Thanh phun ra đều dần dần biến mất.

Đại sư khổ sở nói:

"Ta thủy chung không có cách nào gỡ bỏ những lớp bao bọc trong lòng thì còn có tư cách gì mà đòi hái hạ dược thảo này. " Thần sức buồn bả chuyển hướng nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa hồ lại nhớ tới sự tình thương tâm trước đây của hắn .

Khi Đường Tam đang chuẩn bị thu hồi tương tư đoạn trường hồng mà lấy ra dược thảo dự bị cấp cho Chu Trúc Thanh thì đột nhiên :

" Phốc "

Một tiếng vang nhỏ truyền đến, Đường Tam quay đầu nhìn lên, chỉ thấy một cái tia máu tươi đã rơi vào trên tương tư đoạn trường hồng, không đợi hắn phản ứng, tương tư đoạn trường hồng lúc này thậm chí còn không có nửa phần lay động nhưng đã lặng yên rơi ra khỏi Ô tuyệt thạch, rơi vào một cái ngọc thủ nhỏ nhắn thon dài.

Tiểu vũ lau vết máu trên miệng, khuôn mặt toát ra vẻ tươi cười, ánh mắt có chút mê ly đích nhìn đóa hoa động lòng người trong tay :

“Không nghĩ tới, ta mới là người hữu duyên. ”

Đường Tam thâm tâm rung động , Chu Trúc Thanh đứng bên cạnh cũng đồng dạng rung động. Bọn họ bất kỳ ai cũng không ngờ tới chủ nhân của tương tư đoạn trường hồng này cuối cùng lại biến thành Tiểu vũ.

Chỉ là trong nháy mắt, lúc đó Đường Tam căn bản đang chú ý đến đại sư cho nên cũng không có kịp chứng kiến, nhưng Chu Trúc Thanh thì lại thấy rất rõ ràng lúc Tiểu vũ tại miệng phun máu tươi, ánh mắt thủy chung không có rời khỏi Đường Tam dù chỉ là chốc lát, ánh mắt như vậy, Chu Trúc Thanh vĩnh viễn cũng không bao giờ quên.

Từ trước tới nay. Nàng đều cho là Đường Tam đối với Tiểu vũ hảo, lúc này mới thật sự hiểu được vị trí của Đường Tam trong lòng tiểu vũ lớn đến thế nào.

Chu Trúc Thanh nhìn thấy rất rõ ràng, ánh mắt của Tiểu vũ nhìn Đường Tam vô cùng tinh khiết, có lẽ, ngay cả chính bọn họ cũng không hiểu là trong lúc đó có tình yêu nam nữ hay không, nhưng tình cảm của bọn họ cũng tuyệt đối là thuần khiết chí thành, không có bất cứ gì tỳ vết nào.

Còn tương tư đoạn trường hồng đã là một nhân chứng hoàn hảo.

Đường Tam ngơ ngác nhìn Tiểu vũ, một hồi lâu nói không ra lời. Tiểu vũ cúi đầu, đầu ngón tay khẽ vuốt trên cánh hoa :

“Tiểu tam, cái câu chuyện xưa nhất định là có thật, đúng không? ”

Đường Tam nói:

“Ta cũng không biết. Cứ ăn nó đi, nó sẽ là sự trợ giúp rất tốt cho ngươi. ”

Tiểu vũ lắc đầu : “Không, đại sư nói rất đúng, một gốc cây tiên thảo như vậy , như thế nào có thể bỏ đi mà đem nó phục dụng đây? Ngươi không phải đã nói là chỉ cần khi nó nhận chủ thì vĩnh viễn sẽ không phai tàn còn gì? Ta muốn cho nó ở cùng ta. Ta luyến nó, ái nó. ”

“Nhưng là……” Đường Tam có chút do dự định nói cái gì liền bị Tiểu vũ chặn mất.

“Yên tâm đi ca, ta sẽ không bị mọi người bỏ xa đâu. Ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện. ” Tiểu vũ tự nhiên hiểu được Đường Tam lo lắng về chuyện gì.

Chính là việc nàng không ăn tương tư đoạn trường hồng để thực lực có thể tiến thêm một bước. Tuy nhiên nàng lúc này trong lòng cũng rất thỏa mãn, giống như Chu Trúc Thanh suy tư lúc nãy, từ trước tới nay, nàng vẫn không hiểu chính mình đối với Đường Tam rốt cuộc là cảm tình như thế nào. Nhưng lúc này thì tương tư đoạn trường hồng cũng đã nói cho nàng.

Đối với nàng mà nói thì không có chuyện gì trọng yếu hơn chuyện này.

Đường Tam cũng chưa bao giờ miễn cưỡng Tiểu vũ làm cái gì, khẽ xoa đầu nàng một chút, mỉm cười đoạn :

“Vậy ngươi hảo bảo vệ nó đi, nó sẽ là hộ vệ cho ngươi. ”

Lại thò tay vào túi như ý bách bảo, Đường Tam lấy ra đệ lục tiên thảo.

Đó là một gốc hoa dược màu trắng tinh tế, nhìn qua tựa như một đoá hoa thạch bích không nhiễm một hạt bụi. Đường Tam đem tới trước mặt Chu Trúc Thanh, mỉm cười nói: “Hoa này tên là thủy tiên ngọc cơ cốt, công năng nhuận cơ bổ cốt, lưu thông thất kinh bát mạch. Vốn ta là định cấp cho Tiểu vũ , nhưng nàng đã có tương tư đoạn trường hồng, tiên thảo này cũng thích hợp với ngươi, ngươi hãy ăn vào đi. ”

Có lẽ là bởi vì vi không được tương tư đoạn trường hồng ủng hộ cho nên Chu Trúc Thanh thần sắc có chút buồn bã, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Nếu là ngươi định cấp cho Tiểu vũ, vậy cứ cấp cho nàng đi. ”

Đường Tam lắc đầu nói: “Không, làm người không thể giữ lòng tham. Tiên phẩm dược thảo, mỗi một loại đều là chí bảo mà thượng thiên ban tặng , dùng nhiều cũng không có ích, ngược lại còn có hại. mặc dù Tiểu vũ không có ăn tương tư đoạn trường hồng, nhưng có hơi thở của tương tư đoạn trường hồng tồn tại, nàng tái phục dụng tiên phẩm dược thảo khác thì cũng sẽ không có cách nào hoàn toàn hấp thu, thủy tiên ngọc cơ cốt này chuyển qua cho ngươi. Tác dụng của nó cũng không khác gì kì nhung thông thiên của Mộc bạch. Vũ hồn của ngươi và của Mộc bạch là giống nhau, dùng nó tuyệt đối không có vấn đề gì. Cách dùng là chích

cánh hoa ra ăn trước, cuối cùng mới mút vào nhụy hoa. Nhưng để hấp thu hiệu quả cũng như muốn gia tăng hồn lực thì Trúc thanh, ngươi phải nhớ kỹ là cần phải bình tâm tĩnh khí thì mới có thể hấp thụ tinh hoa. ”

“Cám ơn Tam ca. ”

Chu Trúc Thanh tiếp nhận thủy tiên ngọc cơ cốt, lặng lẽ đi tới một một góc mà ngồi xuống.

Tiểu vũ như trước lại khẽ chạm tay vào tương tư đoạn trường hồng, Đường Tam không nhịn được liền hỏi lại:

“Tiểu vũ, ngươi thật sự không phục dụng nó sao? Dùng nó thì thực lực của ngươi sẽ gia tăng rất lớn. ”

Tiểu vũ nhẹ nhàng lắc đầu:

“Ca, ta sẽ không ăn nó, trừ phi có một ngày……” Nàng cũng không nói gì thêm nữa nhưng ánh mắt nhưng lại tập trung tại trên mặt Đường Tam.

Từ trong cặp mắt to của Tiểu Vũ, Đường Tam cảm nhận được vài phần thần thái khác thường. Không hiểu tại sao, Đường Tam có chút không dám nhìn thẳng vào ánh quang mang này.

Đường Tam sờ tay vào trong túi như ý bách bảo, do dự một chút, rồi lấy ra một gốc tiên thảo mầu tím nhạt, đỉnh của tiên thảo tựa như một gốc linh chi. Linh chi toàn thân màu tím, phía dưới có chin cái lá mầu ngọc tía đan quện lại với nhau.

Đường Tam đi tới trước mặt đại sư :

“Sư phụ, mặc dù Cửu phẩm tử chi này không được coi là tiên phẩm, nhưng cũng có tác dụng bồi bổ không nhỏ, hiệu quả tăng công lợi khí, đối với thân thể của ngài có ích không ít đâu. Ngài hãy nó ăn đi. ”

Không đợi đại sư cự tuyệt, Đường Tam đã đem gỡ cọng linh chi từ gôc tiên thảo xuống, đưa tới trước mặt đại sư .

Nhìn ánh mắt tha thiết của Đường Tam, đại sư thầm than một tiếng, bèn nhận lấy rồi đưa vào trong miệng, nhai vài lần rồi nuốt vào trong bụng.

“Linh chi vốn ôn tính (ấm áp), nhưng cửu phẩm tử chi này cũng là một cực phẩm trong các loại linh chi. Sư phụ, nếu Tiểu vũ không chịu ăn tương tư đoạn trường hồng, vậy hãy để cho nàng làm hộ pháp cho chúng ta, ngài cũng tu luyện trong chốc lát để phân tán hết dược lực đi. ”

Đại sư gật đầu, thu liễm tâm thần, cố gắng không nghĩ đến chuyện về Liễu nhị long, lập tức ngồi xuống ngay tại chỗ cửa sổ đó mà lẳng lặng tu luyện.

“Ca, còn ngươi thì không có sao? ” Tiểu vũ hỏi.

Đường Tam nói: “Ta cũng có. ” Vừa nói xong, hắn từ trong túi như ý bách bảo mà lấy ra một gốc dược thảo. Gốc dược thảo này mới nhìn thoáng qua thì không có gì thu hút cả, dược thảo toàn thân một mầu xanh đậm, điểm kỳ dị chính là ở giữa dược thảo có ba lá bạch tuyết thảo diệp, ở giữa lá cây lại có vài giọt thuỷ châu, giống như là sương sớm của ban mai đọng lại.

”Thảo dược này tên là vọng xuyên thu thủy lộ, ăn vào bổ trợ cho tu luyện hỏa nhãn kim tình (con ngươi), có thể nhìn thấu vạn phương kì vật. Mặc dù hình dung hơi khoa trương một chút, nhưng tác dụng của nó đối với việc tu luyện tử cực ma đồng của ta không hề nhỏ. Cũng có thể coi là tiên phẩm.

Tiểu vũ nhíu nhíu mày hỏi:

“Ca, tại sao vật ngươi cấp cho mọi người đều là hỗ trợ tăng cấp thực lực, còn cấp cho bản thân thì lại chỉ là phụ trợ dược thảo. Mặc dù ta không hiểu về tiên phẩm này nhưng cái của ngươi chắc chắn là không phải tốt nhất đi. ”

Đường Tam mỉm cười nói:

“Vọng xuyên thu thủy lộ mặc dù không được coi là đệ nhất nhất tiên phẩm nhưng tác dụng của nó so với trong tưởng tượng của ngươi còn tốt hơn nhiều đó. Hơn nữa, ta cũng đã ăn qua hai loại tiên phẩm dược

thảo, không thể quá tham lam. Chỉ đơn thuần hai loại dược thảo này cũng đủ cho ta phục dụng cả đời. Ngay cả là vọng xuyên thu thủy lộ này thì ta cũng phải cân nhắc đắn đo mãi mới quyết định phục dụng. Dược hiệu của nó rất ôn hòa, cũng không có xung đột với loại tiên phẩm mà ta đã dùng. ”

Mặc dù nửa năm đã trôi qua nhưng Đường Tam phục dụng bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ thì vẫn chưa hoàn toàn hấp thu, tuy vậy, đối với huyền thiên công mà hắn vẫn kiên trì tập luyện thì cũng đã xảy ra không ít biến chuyển.

Bởi vì lúc đầu hắn đem hai loại cực đoan dược thảo này đồng thời sử dụng, hai loại dược thảo ở trong cơ thể hắn cùng đồng thời được hấp thu.

Đối với thân thể của Đường Tam cũng không sinh ra bất kỳ tác dụng phụ gì mà Đường Tam lại có thể tùy ý khống chế công hiệu của hai loại dược thảo này, nói cách khác thì hồn lực của hắn đã đồng thời hoà trộn lẫn hai loại năng lượng cực hàn cực nhiệt .

Hai loại năng lượng này cũng không phải thuộc về vũ hồn lam ngân thảo mà thuộc về lực lượng ở bên trong cơ thể Đường Tam, chỉ khi hắn đem hồn lực rót vào lam ngân thảo thì lúc đó mới phát sinh ảnh hưởng đối với lam ngân thảo.

“Vậy ngươi mau ăn đi. ” Tiểu vũ thúc giục nói.

Đường Tam gật đầu, giơ vọng xuyên thu thủy lộ lên trước mặt, hơi nghiêng tay một chút, vài giọt chất lỏng trong suốt nhất thời rơi vào miệng Đường Tam. Lúc vài giọt chất lỏng hoàn toàn rơi ra khỏi thảo diệp cũng chỉnh là lúc vọng xuyên thu thủy lộ trong tay Đường Tam hoàn toàn héo rũ, trong chớp mắt hóa thành bụi đất mà phiêu tán đi.

Đường Tam cũng không nhiều lời, liền đi tới cạnh đại sư mà ngồi xuống,ầtọ thành tư thế ngũ tâm hướng lên trời mà lẳng lặng tu luyện.

Trong căn nhà gỗ nhỏ lúc này thì người duy nhất thanh tỉnh chỉ còn lại mỗi tiểu vũ vẫn đang đứng ở đó, ánh mắt nàng trước sau vẫn tập trung trên người Đường Tam, ánh mắt toát ra sự đấu tranh từ nội tâm. Trong lòng nàng quanh quẩn vang lên một thanh âm mà chỉ có nàng mới có thể nghe được.

Ta rốt cục có nên rời khỏi hắn hay không ? Nếu như rời đi, chúng ta còn có thể gặp lại sao? Nhưng nếu như không rời, sợ rằng trở về cùng hắn thì phong hào đấu la của hắn đối với ta cũng bất lợi. Tiểu tam, cám ơn tương tư đoạn trường hồng này của ngươi. Nó làm cho ta hiểu được rất rất nhiều điều. Không, ta không thể đi, ta vừa mới phát hạ lời thề, vĩnh viễn cũng không rời khỏi hắn. Chỉ lúcở cùng một chỗ với hắn, ta mới có thể cảm nhận được hạnh phúc mà mụ mụ đã kể qua .

Tiểu vũ trong mắt toát ra thần thái dứt khoát, không ai hiểu được là nàng vừa mới ra một cái quyết định liều lĩnh , kiên quyết đến mức như thé nào.

Thời gian dần dần trôi qua. Đảo mắt đã qua ba canh giờ, theo tiên phẩm dược thảo hiệu quả phát huy, ngoại trừ tiểu vũ ra thì Sử lai khắc thất quái và đại sư, trên người đều xuất hiện biến hóa ở những mức độ khác nhau.

Phục dụng Kì nhung thông thiên cúc là Đái Mộc Bạch lúc này trên người đã sinh trưởng một bộ lông màu trắng, giống như lúc hắn gọi về võ hồn phụ thể bạch hổ, vốn đang khoanh chân ngồi một chỗ, hắn hiện tại lại trải người nằm trên mặt đất tạo thành hình một chữa ” Đại ”, tứ chi rõ ràng so với ban đầu đã lơn hơn hai lần, toàn thân xương cốt không ngừng vang lên những tiếng lách cách. Ba cái hồn hoàn trên người với tốc độ kinh người không ngừng phát ra quang mang lóng lánh chói mắt, yết hầu thỉnh thoảng vang lên những tiếng gầm nhẹ tựa như tiếng lôi thanh, toàn thân lắc lư theo có một loại tiết tấu rung động đặc thù.

Áo tư tạp là người yên tĩnh nhất, chỉ là lẳng lặng ngồi một góc nhưng trên người hắn nhưng lại tản mát ra một cái hương thơm đặc thù thuộc về bát tiên lan, một cỗ bạch sắc khí vụ nhàn nhạt từ lớp da của hắn toả ra, tạo thành một cỗ ba động vây quanh thân thể hắn.

Hắn vốn là kẻ anh tuấn nhất trong Sử lai khắc thất quái, lúc này đây ẩn hiện trong lớp này sương mù mầu trắng phụ, hắn càng tăng thêm vài phần cao quý hấp dẫn.

Mã Hồng Tuấn bộ dáng như bạo hỏa , lúc này quần áo trên người mập mạp toàn bộ đã biến thành tro bụi, lộ ra một thân phì nhục đỏ rực, phượng hoàng kê quan quỳ sản sanh ra dược hiệu cực kỳ bá đạo, lúc này từ dưới lớp da tay của hắn không ngừng chảy ra một từng lớp từng lớp chất lỏng, còn bản thể của mập mạp thì giống như con tôm bị đun sôi, ngay cả mái tóc cũng đã biến thành mầu hỏa hồng.

Điểm kỳ dị chính là mỗi khi hắn trên người chảy ra một tầng chất lỏng màu đen, phần phì nhục (thịt béo) của hắn lại co rút lại vài phần. Đang đứng ở một bên quan sát, Tiểu vũ không nhịn được còn tưởng rằng Đường Tam cấp cho mập mạp ăn chính là một loại thảo dược đặc hiệu giảm cân.

Trữ Vinh Vinh biến hóa mỹ lệ nhất, bẩy đạo quang mang lóng lánh từ Thất Bảo Lưu Ly tháp lẳng lặng huyền phù trước mặt nàng , ba đao quang mang lóe sáng ra liền được một tầng kim quang nồng đậm bao phủ lên.

Kim quang này chính là từ bản thể của Trữ Vinh Vinh phóng xuất ra, mang theo hương thơm nồng nàn từ Úc kim hương, bảo quang lưu chuyển trông như tiên nữ hạ phàm. Mỗi lần kim quang mỗi tăng cường đều làm cho Trữ Vinh Vinh và Thất Bảo Lưu Ly tháp càng thêm huyễn lệ, quang mang mỗi lúc càng thêm chói mắt.

Kim quang trên người Trữ Vinh Vinh và bạch sắc khí vụ trên người Áo tư tạp phóng thích ra mơ hồ lại có cảm giác tương thích hấp thụ. Bạch sắc, kim quang mơ hồ giao hội tại giữa không trung, hương thơm của hai người cũng ngưng tụ cùng một chỗ, sinh ra một loại kì hương khác vô cùng dễ chịu.

Ngay cả Đường Tam cũng không biết. Trữ Vinh Vinh ăn Khỉ la Úc kim hương và Áo tư tạp ăn Bát tiên lan vốn lại là một đôi uyên ương tiên thảo, cũng giống như hắn ăn bát giác huyền băng thảo và Liệt hỏa hạnh kiều sơ, đều có tác dụng hỗ trợ lẫn nhau.

Tình huống tương tự còn xảy ra giữa Chu Trúc Thanh và Đái Mộc Bạch. Bọn họ không phải bởi vì quan hệ giữa tiên thảo gian mà là bởi vì hai người vốn có võ hồn dung hợp kĩ.

Chu Trúc Thanh sau khi ăn xong thủy tiên ngọc cơ cốt sau, toàn thân đều lan toả một tầng ngọc sắc nhàn nhạt. Khác với Đái Mộc Bạch vốn đang nằm trải dài trên mặt đất theo hình một chữ " Đại ", theo dược hiệu phóng thích ra, nàng vẫn đang khoanh chân ngồi bỗng biến thành đứng thẳng lên, khoanh hai tay lên bộ ngực đầy đặn mà lẳng lặng hấp thu dược lực.

Trên người Đái Mộc Bạch mơ hồ hiện lên bạch hổ chói lọi, Chu Trúc Thanh trên người hiện ra hắc sắc linh miêu tương giao hoà hợp, tiết tấu hô hấp của hai người hoàn toàn giống nhau. Mỗi một lần thở ra hít vào đều có cảm giác tương hợp.

Đại sư điềm đạm ngồi một chỗ, toàn thân nổi lên tử quang nhàn nhạt, bộ dáng mặc dù không giống như bạo hoả Mã Hồng Tuấn , nhưng trên người cũng giống như Mã Hồng Tuấn, không ngừng chảy ra một tầng chất lỏng màu đen.

Kê quan phượng hoàng quỳ cùng cửu phẩm tử chi đều có công hiệu thoát thai hoán cốt. Điểm này Đường Tam đã quên không nói.

Lúc này, Đường Tam phản ứng trên người cũng không lớn, chỉ là trên đầu bao phủ một tầng quang mang nhàn nhạt mầu vàng đỏ, kim quang như tơ như lũ bàn không ngừng hướng hai mắt của hắn mà ngưng tụ lại.

Tiểu vũ đang cầm tương tư đoạn trường hồng đứng một góc mà lẳng lặng hân thưởng mùi hoa, ánh mắt nàng ngẫu nhiên đảo qua mọi người, nhưng chủ yếu là dừng lại tại trên người Đường Tam .

Từ lúc mặt trời do mọc ở phía đông đến khi lặn ở phía tây, người thứ nhất từ trong tu luyện mà tỉnh lại chính là người phục dịng dược hiệu ôn hòa nhất Bát tiên lan : Áo tư tạp.

Duỗi thân một cái, Áo tư tạp giống như là vừa ngủ dậy mà mở to hai mắt, “Thật là thoải mái a! ”

Tiểu vũ trừng mắt nhìn liếc hắn một cái, thấp giọng nói:

“Mọi người còn đang tu luyện, ngươi nhỏ giọng đi. ”

Áo tư tạp mở to mắt, lúc này mới phát hiện những người khác đang ngồi chung quanh, liềm vội vã che mồm lại.

Tiểu vũ trước sau quan sát hắn vài lần, liền phát hiện. Áo tư tạp hấp thu bát tiên lan, thân thể sản sinh ra một loại quý khí cũng không có theo tu luyện chấm dứt mà biến mất, hắn cả người tựa như đều bao phủ bởi một tầng quang mang mềm mại lộng lẫy.

"Có thấy cái gì biến đổi không? " Tiểu vũ thấp giọng hỏi.

Áo tư tạp sửng sốt một chút, lúc này mới nhớ đến việc cảm thụ biến hóa trên người.

Rất nhanh, sắc mặt hắn trở nên hết sức quái dị, đó là vui mừng xen lẫn với sợ hãi cùng với cảm giác không dám tin tưởng, nếu như không phải là những người khác còn đang tu luyện chung quanh, lúc này đây hắn thật muốn cười to một tiếng.

"Thế nào? Đừng có che miệng nữa. " Tiểu vũ chụp lấy cánh tay của Áo tư tạp.

Áo tư tạp từ trong mắt phóng ra một ngọn lửa bàn hưng phấn:

"Aì dà, thật sự là quá sung sướng. "

"Aì dà cái đầu nhà ngươi. " Tiểu vũ tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái: "Nói mau, rốt cuộc là như thế nào? "

Áo tư tạp cười hắc hắc vươn tay quờ quờ trước mặt Tiểu vũ :

"Ngũ cấp, hồn lực của ta tăng một mạch những năm cấp, điều này quả thực rất khó tin. ta đã đạt ba mươi tám cấp rồi. Trời ạ, ta sẽ rất nhanh đuổi kịp Đái lão đại. "

Mặc dù đã đoán trước là tiên phẩm dược thảo mà Đường Tam cấp hiệu quả sẽ rất cao nhưng những lời từ trong miệng Áo tư tạp miệng nói ra lại không hề có cảm giác như vậy. Chỉ một gốc cây bát tiên lan lại có thể trợ giúp Áo tư tạp hồn lực trực tiếp dược thăng năm cấp.

Nói cách khác, hiện tại bọn họ sop với đám hồn sư của hoàng đấu chiến đội vốn lớn hơn bọn họ tới hơn năm tuổi thì hồn lực cũng không có khác biệt nhiều.

"Ngươi thì là đã là gì, không phải chỉ là ngũ cấp thôi sao? Ta còn hảo hơn nhiều. " thanh âm của Trữ Vinh Vinh từ bên cạnh vang lên, trên người nàng kim quang đã hoàn toàn thu liễm, tay phải đang nâng Thất Bảo Lưu Ly tháp, ở phía dưới Thất Bảo Lưu Ly tháp mơ hồ có một cánh hoa Úc kim hương kim quang phụ trợ.

Trữ Vinh Vinh đối mặt với Tiểu vũ cười:

"Ta đề cao lục cấp, đã đạt ba mươi bảy cấp rồi. "

Áo tư tạp không nhịn được nói:

"Chúng ta không phải đang nằm mơ hay sao. Nếu sau này tu luyện đều trở nên đơn giản như vậy, chúng ta còn cần khổ luyện cái gì? Mỗi ngày cứ ăn hoa là được. "

Tiểu vũ bĩu môi:

"Ngươi đừng nằm mơ nữa. Tiểu tam nói qua, tiên phẩm dược thảo này không thể ăn nhiều, ăn nhiều ngược lại còn có hại. Đề cao ngũ cấp ngươi còn không thỏa mãn sao? Đại sư nói qua, tuổi càng nhỏ, tu luyện lại càng dễ dàng. ngươi hiện tại vừa mới mười lăm tuổi rồi đấy. "

Trữ Vinh Vinh nhảy nhót nói: "Thật không nghĩ tới, ta vừa mới đột phá ba mươi cấp không lâu lại có thể một lần tăng lên nhiều như vậy, nói không chừng, không bao lâu nữa thì chúng ta cũng có thể đạt tới bốn mươi cấp. Hơn nữa, ta cảm giác được là Thất Bảo Lưu Ly tháp tựa hồ có một chút biến hóa, mặc dù không thể nói là biến hóa ở chỗ nào nhưng ta vẫn cảm giác có cái gì đó khác thường. "

Áo tư tạp cúi đầu, nhìn bảo tháp trong tay Trữ Vinh Vinh, đột nhiên hú lên một tiếng quái dị: "Ta biết rồi. "

Trữ Vinh Vinh vội lấy tay che cái miệng của hắn lại : "Ngươi khe khẽ cái mồm một chút không được à. "

Áo tư tạp gỡ tay Trữ Vinh Vinh ra, cố gắng kiềm chế thanh âm hưng phấn: "Vinh Vinh, Vinh Vinh ngươi hãy nói xem, Thất Bảo Lưu Ly tháp của ngươi vốn có mấy tầng. "

Trữ Vinh Vinh sửng sốt một chút, lúc này mới chú ý tới bảo tháp của mình, "Nhất, nhị, tam, tứ, ngũ, lục, thất, bát, cửu. Cửu? Như thế nào? Như thế nào lại biến thành chín tầng rồi? "

Trữ Vinh Vinh chỉ cảm thấy trong lòng một cổ nhiệt huyết chạy mạnh, lúc này, thanh âm của nàng đã có chút run rẩy. Thất Bảo Lưu Ly tháp biến thành chín tầng đại biểu cho ý nghĩa gì?

Ý nghĩa là của nàng này đã không còn là Thất Bảo Lưu Ly tháp nữa, mà là cửu bảo lưu li tháp trong truyền thuyết. cũng là mục tiêu mà chính phụ thân nàng, Thất Bảo Lưu Ly tông tông chủ Trữ phong trí theo đuổi cả đời. Mà nàng lúc này đã có thể đạt được rồi.

Trữ Vinh Vinh ánh mắt không nhịn được nhìn về phía Đường Tam, nếu như không phải bởi vì Tiểu vũ, nàng lúc này xúc động tới mức thậm chí có lấy thân báo đáp.

Chỉ có đám nhân tài Thất Bảo Lưu Ly tông trực hệ bọn họ mới hiểu được Cửu bảo lưu li tháp ý nghĩa là cái gì, đối với cả Thất Bảo Lưu Ly tông mà nói thì việc này thật sự là quá trọng yếu quá trọng yếu.

Sau phút kích động ngắn ngủi, Trữ Vinh Vinh dần dần trở nên bình tĩnh lại, chỉ là bàn tay nàng đang nâng Cửu bảo lưu li tháp vẫn còn đang run rẩy. Nàng hiểu rằng, phần ân tình này của Đường Tam đã không chỉ là đối với bản thân nàng mà là đối với cả Thất Bảo Lưu Ly tông. Xem ra, mình phải phải hồi gia một chuyến.

"Các ngươi đều hấp thu tốt chứ? " Đúng lúc này, thanh âm của Đường Tam vang lên, chỉ thấy hắn mấp máy hai mắt rồi từ từ đứng lên.

"Tam ca. "

Trữ Vinh Vinh nhanh đi tới, ôm chặt lấy Đường Tam, hai tay ôm cổ hắn, hôn mạnh vào mặt hắn.

Động tác của nàng làm Đường Tam ngây người, ngay cả Áo tư tạp và Tiểu vũ cũng có chút ngẩn người, sắc mặt hai người đều trở nên có chút quái dị. May là, Trữ Vinh Vinh nói tiếp làm bọn họ bình thường trở lại.

---

72. Chương 71 Băng Thanh Ngọc Khiết Đường Tam Thiếu

"Tam ca, cám ơn ngươi, thật sự cám ơn ngươi. Mặc dù ta biết hai chữ cám ơn còn xa mới có thể hồi báo được ân tình này của ngươi đối với ta, nhưng ta thật sự không biết nên nói cái gì cho tốt bây giờ. Nếu như không phải ngươi đã có Tiểu vũ, ta nhất định sẽ theo đuổi ngươi. Tam ca, ngươi xem, Thất Bảo Lưu Ly tháp của ta đã biến thành Cửu bảo lưu li tháp rồi, nói cách khác, ta đã không còn bị hạn chế bởi gia tộc di truyền nữa. "

Đường Tam nâng tay vuốt đầu Trữ Vinh Vinh, "Chúng ta là đồng học, nói lời này làm gì. " Vừa nói, Đường Tam chậm rãi mở mắt.

Trong phút chốc, cả nhà gỗ phảng phất trong nháy mắt lóe sáng lên một chút, Trữ Vinh Vinh ở rất gần Đường Tam dĩ nhiên thấy rất rõ ràng : Ánh mắt Đường Tam chiếu thẳng vào trong mắt nàng làm cho nàng chỉ cảm thấy trước mắt một trận trắng bệch, sau đó không nhìn thấy bất kỳ cái cái gì nữa.

Ánh mắt của Đường Tam đảo qua Cửu bảo lưu li tháp trên tay Trữ Vinh Vinh, sau đó đến khi tử kim quang mang trong mắt hắn nhìn thoáng qua người Tiểu vũ thì thân thể của Đường Tam đột nhiên run rẩy kịch liệt, cả nét mặt cũng trở nên quái dị.

Tiểu vũ bị ánh mắt của Đường Tam chiếu thẳng vào người, mặc dù Đường Tam đã thu liễm một ít quang mang trong mắt nhưng nàng lại có một loại cảm giác như bị nhìn thấu; trống ngực chợt đập mạnh, chẳng lẻ… hắn nhìn ra cái gì?

Trong khi Tiểu vũ còn đang suy nghĩ về ánh mắt kia, quang mang trong mắt Đường Tam đã nhạt đi rồi nhanh chóng khôi phục vẻ bình thường, thần sắc lại như bình thường, cúi đầu hướng Trữ Vinh Vinh hỏi:

“Vinh Vinh, ngươi không sao chứ. Mới vừa rồi ta không kịp dừng mục lực. ”

Một mảng bạch sắc trước mắt Trữ Vinh Vinh dần dần biến mất, nàng liền khôi phục thị giác. “Tam ca, ngươi đây là cái kỹ năng gì ? Như thế nào mà ta lại không nhìn thấy gì cả? ” Mặc dù đã khôi phục nhưng nàng vẫn còn chút e ngại không dám nhìn thẳng vào mắt Đường Tam.

Đường Tam mỉm cười nói:

“Đây là tử cực ma đồng, nếu như ta phán đoán không sai thì tử cực ma đồng của ta vừa lại tăng lên một bậc. ”

Vọng xuyên thu thủy lộ không hổ là tiên phẩm chí bảo, mặc dù không có giúp Đường Tam gia tăng hồn lực nhưng lại khiến cho tử cực ma đồng của hắn có một bước nhảy vọt, trực tiếp tiến vào tầng thứ ba trong tử cực ma đồng toàn bộ có bốn tầng : Giới tử.

Hơn nữa, dưới tác dụng của vọng xuyên thu thủy lộ, Đường Tam tử cực ma đồng cũng xảy ra một chút đặc thù biến hóa.

Đã không còn chỉ là tác dụng phụ trợ đơn thuần .

“Tiểu tam, chúc mừng ngươi. ” Tiểu vũ đi tới Đường Tam bên người, mỉm cười nói. Đồng thời hai mắt của nàng gắt gao nhìn chăm chú vào ánh mắt của Đường Tam, tựa hồ muốn từ thần sắc của Đường Tam mà nhìn ra cái gì. Đáng tiếc, bất luận nàng quan sát thế nào, Đường Tam vẫn như bình thường, tựa hồ không có cái gì khác lạ cả.

Khẽ xoa đầu Tiểu vũ :

“Nếu ngươi đồng ý ăn Tương tư đoạn trường hồng thì thật tốt. Trong mọi người chúng ta, ngươi phải là có thu hoạch lớn nhất mới đúng. Nó chính là tiên phẩm trong tiên phẩm. Có sanh tử nhân, có bạch cốt nhục, đoạt thiên địa tạo hóa chi hiệu. Hiện tại cũng chỉ có ngươi mới có thể ăn nó. ”

Tiểu vũ ôm Tương tư đoạn trường hồng vào trong lòng:

“Ta không, ta vẫn không muốn ăn. Ta muốn giữ nó ở bên người. ”

“Meo meo—-”

Một tiếng mèo kêu nhẹ nhàng hấp dẫn sự chú ý của mấy người. Quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy Chu Trúc Thanh không biết từ lúc nào đã mở to đôi mắt, tựa như tỉnh dậy sau một giấc ngủ sâu, trên đôi mắt đẹp lưu chuyển thì thần sắc nàng có chút mộng mị như không dám tin.

“Trúc thanh, thực lực của ngươi tăng lên bao nhiêu? ” Tiểu vũ tựa hồ lại khôi phục vẻ hoạt bát như bình thường mà nhảy tới phía trước.

Chu Trúc Thanh do dự một chút :

“Hình như, hình như là có tới bẩy cấp? ”

“Cái gì mà hình như , bẩy cấp là bẩy cấp. ” Tiểu vũ cười gian, dùng thân thể của nàng mà cản tầm nhìn của những người ở phía sau lưng, giơ tay lên ngực Chu Trúc Thanh mà sờ soạng :

“Yên tâm, không phải ảo giác. ”

“A—-”

Chu Trúc Thanh bị Tiểu vũ sờ soạng liền kinh hãi hô một tiếng, mặt nhất thời đỏ lên: “Ngươi làm gì……”

Tiểu vũ nghiêm mặt nói:

“Ta chỉ giúp ngươi khẳng định rằng hết thảy đều là thật a. Không nghĩ tới, thủy tiên ngọc cơ cốt của ngươi hiệu quả so với của bọn họ thì còn tốt hơn. Một mạch tăng đến bẩy cấp. Vậy ngươi hiện tại chẳng phải là đã đạt tới ba mươi tám cấp hồn lực rồi ư? ”

Chu Trúc Thanh ánh mắt lách qua lưng Tiểu vũ mà nhìn Đường Tam. Trong khi Tiểu vũ còn đang cảnh giác định ngăn trở nàng, sợ nàng lại giống như Trữ Vinh Vinh thì Chu Trúc Thanh đã hướng Đường Tam mà khom người : "Tam ca, cám ơn ngươi. "

Đường Tam mỉm cười, nói:

"Tất cả mọi người là đồng học, có cái gì mà cám ơn. Kỳ thật, cũng không phải là Trúc thanh phục dụng thủy tiên ngọc cơ cốt vốn tốt hơn so với những người khác mà là các loại tiên phẩm dược thảo phát huy hiệu quả không giống nhau. Tỷ như nói là mỗi loại tiên phẩm dược thảo công hiệu đều là tăng lên chừng mười cấp hồn lực, nhưng có một bộ phận chính cũng tập trung vào việc cải tạo thân thể, cho nên việc tăng cường hồn lực tự nhiên sẽ suy yếu đi. Ví dụ như là Tiểu Áo kia trong quá trình hấp thụ bát tiên lan dường như chậm hơn, cần phải có một quá trình, cho nên hắn mới chỉ tăng lên có năm cấp. "

Chu Trúc Thanh có chút lo lắng nói:

"Nhưng như thế này thì liệu thực lực của chúng ta có tăng lên quá nhanh không. Đại sư từng từng nói qua, tu luyện cần phải tuần tự nhi tiến, căn cơ là trọng yếu nhất. "

Đường Tam nói:

"Yên tâm đi, không có vấn đề gì. Tiên phẩm dược thảo này vốn là là bồi bổ nguyên vật, chẳng những sẽ không ảnh hưởng đến căn cơ mà ngược lại còn làm căn cơ càng thêm thâm hậu. Sau này tu luyện, ngươi sẽ cảm nhận được. "

Liền sau đó, đại sư cũng chậm rãi mở hai mắt, trong mắt thần quang lóe ra, toàn thân nhìn thoáng bỗng trở nên trẻ trung hơn rất nhiều, chỉ bất quá là lúc này hắn một thân dơ bẩn, không kịp nói với mọi người cái gì mà đã vội vã xoay người đi ra mà tìm chỗ tắm rửa thay quần áo.

Đang ở mọi người cảm thụ sự biến hóa sau khi phục dụng tiên phẩm dược thảo thì một tiếng phượng kêu vang dội cùng một tiếng hổ gầm trầm thấp hùng hậu cơ hồ đồng thời vang lên.

Xích kim hoả diễm từ người Mã Hồng Tuấn chợt phóng thích ra, bắn lên cao, mái nhà bằng gỗ căn bản không thể ngăn cản, lập tức bị cháy, hé ra một cái lỗ theo đường hoả diễm phóng lên, thậm chí ngay cả tro bụi cũng không có.

Thân thể của Mã Hồng Tuấn chìm trong ngọn hoả diễm, mặc dù nhìn qua thì vẫn mập mạp như trước nhưng phì nhục trên người rõ ràng đã co rút lại rất nhiều.

Trên đầu mái tóc đã dài ra tới vài lần, buông thõng phủ xuống sau lưng, từ cặp mắt nhỏ, tinh quang bắn ra bốn phía, thân thể khẽ dao động, toàn thân hỏa quang lưu chuyển, sau lưng huyền phù một cái hư ảnh phượng hoàng đồ án, tựa như là niết bàn trọng sanh.

Lúc này thì mập mạp không còn một chút nào cái dáng vẻ hèn mọn, bỉ ổi của ngày xưa, bỗng ngửa mặt lên trời hú lên một tiếng thánh thót, mang vài phần khí khái khí thôn Sơn Hà. Là Điểu Trung Chi Vương, uy áp của phượng hoàng rõ ràng đã khiến không khí trở nên ngưng trọng hơn rất nhiều.

Tiếng hổ gầm còn lại hiển nhiên là của Đái Mộc Bạch. Vốn đang nằm trên mặt đất, hắn lúc này đã phóng bật lên, mênh mông hồn lực thu liễm bao bọc xung quanh toàn thân hắn trong phạm vi một thước, bộ lông toàn thân bỗng chốc biến thành một mầu bạch tuyết trong suốt, vô số bạo thanh từ tứ chi xương cốt của hắn không ngừng vang lên, mơ hồ ẩn hiện trong ánh bạch sắc quang mang chính là cặp tà mâu của Đái Mộc Bạch khiến cho người ta một loại cảm giác kinh tâm động phách.

"Nóng quá. "

Mã Hồng Tuấn quát to một tiếng, há mồm điên cuồng hấp thụ, kim hoàng hoả diễm vây quanh thân thể hắn nhất thời hóa thành từng tia nhỏ li ti cùng hướng đại khẩu (miệng đang mở to) của hắn mà ngưng tụ lại, trong nháy mắt liền biến mất, đầu tóc của cũng từ từ khôi phục như cũ, chỉ là cặp tiểu nhãn thì tinh quang vẫn sáng quắc như trước

Mã Hồng Tuấn ăn Kê quan phượng hoàng quỳ cũng giống Đường Tam ăn Liệt hỏa hạnh kiều sơ vậy, đều thuộc về thuần dương tiên phẩm, bất đồng chính là, Kê quan phượng hoàng quỳ là bồi bổ tiên phẩm còn

Liệt hỏa hạnh kiều sơ của Đường Tam nọ lại là kịch độc tiên phẩm. Biểu hiện biến hoá sau khi ăn là không giống nhau.

Chu tiên thảo của Mã Hồng Tuấn thì năng lượng cũng không mãnh liệt, có thể trực tiếp phục dụng, còn của Đường Tam nếu như trực tiếp mà ăn thì sợ rằng còn chưa có ăn xong thì thân đã bị thiêu tử, phải có bát giác huyền băng thảo cùng phục dụng mới được.

Hai loại thuần dương tiên thảo thì một là hỏa kính liên miên không dứt, một là bạo liệt cương mãnh nóng chảy, cả hai đều đặc sắc. Từ góc độ dễ dàng hấp thu mà nói thì hiển nhiên là mập mạp ăn Kê quan phượng hoàng quỳ còn dễ dàng hơn vài phần.

"Thật sảng khoái. " Mập mạp cười ha ha :

"Hỏa diễm của ta hình như thay đổi, tựa hồ so với trước kia đã trở nên tinh thuần và dầy đặc hơn, các ngươi có cảm giác được hoả khí trong ngọn lửa của ta đã trở nên phát đại hơn hơn hay không? "

Trữ Vinh Vinh cười : "Mập mạp đáng chết, vừa rồi tự dưng lại phô diễn. Hồn lực của ngươi lại tăng lên vài cấp? "

Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh và Mã Hồng Tuấn cả ba người đều là không lâu trước vừa mới đạt được đệ tam hồn hoàn, nay cả ba người lại cùng có đột phá thăng cấp; Chu Trúc Thanh hồn lực tăng lên bẩy cấp, Vinh vinh cũng vượt tới sáu cấp.

Mập mạp cảm thụ hồn lực trong cơ thể một chút, không nhịn được nói:

"Ta … ta hồn lực đã đạt đến ba mươi sáu cấp, tăng một mạch năm cấp. "

Trữ Vinh Vinh cười:

"Vậy ngươi vẫn kém chúng ta, ta cùng Trúc thanh lần lượt tăng sáu cấp và bẩy cấp. "

Mập mạp sửng sốt một chút:

"Không thể nào. Sao nhiều vậy? Tam ca, ngươi không thể bất công như vậy a!"

Đường Tam bất đắc dĩ nói: "Bất công cái gì, ngươi trước hết đi tắm đi. Ngươi ăn Kê quan phượng hoàng quỳ, dược hiệu chắc chắn là còn mạnh hơn so với các nàng, ngươi không phát hiện là thể chất của ngươi đã bị hoàn toàn thuế biến sao? Nếu như ta đoán không sai, sau này ngươi sẽ không bị tà hỏa hành hạ nữa. Mặc dù ta không biết chắc là liệu vũ hồn hiện tại của ngươi có tính là phượng hoàng nữa hay không, nhưng chắc chắn là cũng không kém hơn so với phượng hoàng. "

Mập mạp lúc này mới phát hiện chính mình một thân dơ bẩn, nhớp nháp cực kỳ khó chịu, bèn vội vã chạy đi tắm.

Đái Mộc Bạch lẳng lặng đứng một góc, tiếng hổ gầm chấm dứt, hắn liền đứng yên một chỗ, hai mắt mấp máy, bộ lông trên người dần dần thu liễm lại, thân thể phát đại cũng từ từ khôi phục bình thường.

Chu Trúc Thanh mặc dù không có tiến lên, nhưng ánh mắt ân cần của nàng nhưng lại tập trung trên người Đái Mộc Bạch , thấy hắn hồi lâu không có mở miệng, nàng không nhịn được có chút lo lắng , muốn tiến lên hỏi han nhưng lại có chút thẹn thùng.

Dù sao, nàng trước nay đối với Đái Mộc Bạch vẫn lạnh như băng.

Nhưng nỗi lo lắng trong lòng cuối cùng cũng chiến thắng sự ngượng ngùng. Mắt thấy Đái Mộc Bạch hồi lâu không nhúc nhích, nàng đành cất bước, cẩn thận tiêu sái tiến đến trước người Đái Mộc Bạch, muốn mở miệng gọi hắn, lại sợ ảnh hưởng đến hắn, trong chốc lát có chút lưỡng lự.

Ngay khi Chu Trúc Thanh ngẩng đầu, tràn ngập lo lắng nhìn chằm chằm vào Đái Mộc Bạch, Đái Mộc Bạch đột nhiên mở to hai mắt, khiến cho Chu Trúc Thanh giật mình, kinh hô một tiếng rồi lùi lại phía sau, suýt nữa ngã sấp xuống.

Đái Mộc Bạch phản ứng cực nhanh, không hề chần chừ mà ôm lấy nàng.

"Ngươi……, mau buông ta ra. "

Chu Trúc Thanh mặc dù sắc mặt đỏ bừng, nhưng thấy Đái Mộc Bạch tỉnh lại thì nàng cũng thở phào nhẹ nhỏm.

Đái Mộc Bạch cười nói:

"Là chính ngươi tự đi đến, nay lại muốn chạy? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao? "

"Ngươi, ngươi vô sỉ……, mau buông ta ra. Ai tự mình đi đến? " Chu Trúc Thanh ở trong lòng Đái Mộc Bạch, cúi đầu ra sức giãy dụa. Nhưng lại như thế nào cũng không thoát nổi vòng tay ôm chặt của Đái Mộc Bạch. Hồn lực của nàng đã tăng lên không ít, nhưng vẫn còn xa mới là đối thủ của cường công hệ hồn sư Đái Mộc Bạch?

Đái Mộc Bạch cúi đầu, ghé sát vào tai Chu Trúc Thanh nhẹ giọng nói: "Ngươi quan tâm đến ta, yên tâm đi, lão phu quân của ngươi không có việc gì. Rất tốt. "

"Ngươi……" Chu Trúc Thanh ngẩng cao đầu, chuẩn bị cự lại Đái Mộc Bạch một câu : ngươi là lão phu quân của ai ?

Nhưng khi nàng vừa chuẩn bị cất mồm thì lại nhìn thấy cặp tà mâu của Đái Mộc Bạch. Trong cặp tà mâu của Đái Mộc Bạch kia tràn ngập ánh sáng và sự chân thành mà chăm chú nhìn kỹ vào mắt nàng.

Không thể không thừa nhận là cặp tà mâu của Đái Mộc Bạch có khả năng uy áp chấn nhiếp tinh thần rất lớn, Chu Trúc Thanh chỉ cảm thấy đại não một cơn choáng váng, những lời phản bác định nói ra cuối cùng lại nhịn lại trong long, đang dãy dụa ở trong lòng hắn, thân thể nàng cũng mềm lại vài phần.

Đái Mộc Bạch trong lòng rất là đắc ý, vừa thừa cơ ôm Chu Trúc Thanh, lại vừa mới đột phá chướng ngại bốn mươi cấp càng khiến hắn hắn vui vẻ.

Bất quá, Đái Mộc Bạch cũng không cao hứng được lâu lắm. Hắn đột nhiên giật mình, ngay khi hắn buông lỏng cảnh giác thì chỉ trong nháy mắt, Chu Trúc Thanh đã linh hoạt thoát khỏi lòng hắn. Thân hình vừa lóe lên đã ở bên ngoài, hung hăng nhìn chằm chằm vào hắn :

"Những lời hoa bướm này tốt hơn là để dành mà nói với tình nhân của ngươi đi. Sau này cũng đừng có nhìn ta với cái ánh mắt đó. "

"Ách……"

Đái Mộc Bạch cười khổ nhìn nàng:

"Trúc thanh, ngươi đừng có cứng đầu cứng cổ như vậy nữa có được hay không. Ngươi không thấy là ta gần đây đã trở nên rất thuần khiết hay sao? Thuần khiết như Đường Tam vậy. "

Chu Trúc Thanh hừ một tiếng:

" Hừ , từ bao giờ mà ngươi đã trở nên băng thanh ngọc khiết không một hạt bụi như Tam ca vậy. "

Đường Tam cố nín cười, vội vã chuyển hướng đề tài:

"Mộc bạch. Đột phá sao? "

Đái Mộc Bạch có chút bất đắc dĩ nhìn về phía Đường Tam nói:

"Đã đột phá chướng ngại, hơn nữa hồn lực cực kỳ sung túc, chờ tới sau khi ta đạt được hồn hoàn tới này là có thể đánh giá được chính xác sự tiến bộ. Tiểu tam. Ngươi chừng nào thì lúc rãnh rỗi thì dạy cho ta xem như thế nào mới được xem như là băng thanh ngọc khiết, không nhiễm một hạt bụi……"

Có lẽ ở cùng Độc cô bác một chỗ trong một khoảng thời gian đã nhiễm một ít ảnh hưởng của lão quái vật cho nên Đường Tam cũng không quá thành thật giống như trước đây, mỉm cười, nói:

"Ngươi sợ rằng không cơ hội rồi. Trừ phi ngươi là xử nam, nếu không làm sao có đủ tư cách nói đến bốn chữ băng thanh ngọc khiết đây? "

Tiểu vũ cười nói:

“Đúng vậy, cũng chỉ có ca ta mới được tính thôi. Băng thanh ngọc khiết Đường Tam. Đái thiếu gia, ngươi không còn cơ hội nữa rồi. ” Nàng nhắc đến chữ Đái thiếu gia là lần đầu tiên khi nàng và Đường Tam gặp Đái Mộc Bạch dẫn theo cặp song sanh tỷ muội, khi đó thì lữ điếm kinh lý đã xưng hô như vậy với Đái Mộc Bạch.

“Ách……” Đái Mộc Bạch nhất thời không nói gì. Lại nhìn Chu Trúc Thanh , làm mặt xấu trêu nàng rồi mỉm cười, khuôn mặt cũng trở nên có một tia giảo hoạt .

“Tiểu vũ, ngươi cũng đừng có giễu cợt ta như vậy. Ta cần phải nói cho ngươi biết, ai dà, xử nam mà gặp phải xử nữ đó tuyệt đối là chuyện thống khổ nhất, sau này có muốn ca ca đây truyền cho Tiểu tam vài chiêu kinh nghiệm ^-^? ”

Tiểu vũ nhất thời không cười nổi , nói về trình độ mặt dày thì nàng làm sao có thể là đối thủ của Đái Mộc Bạch . Khuôn mặt đang cười bỗng trở nên xấu hổ đỏ bừng, đứng trốn ở sau lưng Đường Tam không dám đi ra. Bàn tay nhỏ bé lại không ngừng khẽ lắc lắc vai Đường Tam.

Tiểu vũ cũng không có nhìn thấy rằng lúc này Đường Tam trong ánh mắt có chút thất thần, tựa hồ nghĩ đến chuyện gì, trong ánh mắt có vài phần mê ly.

Đường Tam cấp xuất tiên phẩm đại lễ có thể nói là có kết quả hoàn mỹ, ngoại trừ Tiểu vũ không ăn Tương tư đoạn trường hồng, tất cả mọi người đều có được tiện nghi không nhỏ. Sử Lai Khắc Thất Quái thực lực đã có một bước tiến dài.

Trong đó được lợi lớn nhất không phải là Đái Mộc Bạch đột phá chướng ngại bốn mươi cấp, cũng không phải hồn lực tăng lên bảy cấp Chu Trúc Thanh mà lại là Mã Hồng Tuấn, kẻ đã loại bỏ tạp chất mà tinh thuần được tà hỏa.

Sau khi tắm rửa xong, Mã Hồng Tuấn giống như là lột xác vậy, mặc dù hai tròng mắt vẫn nhỏ, nhìn qua thì vẫn còn béo nhất trong số bảy người, nhưng thần thái đã khác hẳn lúc trước, vẻ mặt anh khí, ánh mắt lóe ra hồng kim quang mang làm cho người ta vài phần chấn nhiếp mãnh liệt.

Cho dù là không có thi triển võ hồn nhưng chỉ thoáng tới gần hắn một chút cũng có thể cảm nhận được nóng rực khí lưu trên người hắn.

Điều này rõ ràng là do sau khi hồn lực tăng lên thì hắn vẫn còn chưa thể hoàn toàn khống chế được hồn lực.

Đại sư trở về đồng thời cùng Mã Hồng Tuấn, nhìn thoáng ngoài mặt thì hắn tựa hồ cũng không có biến hoá gì, nhưng cẩn thận quan sát sẽ thấy là đại sư tựa hồ trở hơn tới vài tuổi, da tay cũng sáng và căng hơn nhiều so với trước kia, hơi thở toàn thân trở nên thu liễm.

“Sư phụ. Ngài cảm thấy thế nào? ” Đường Tam thấy đại sư trở về, vội vã chạy lại hỏi.

Đại sư sắc mặt có vẻ có chút cổ quái:

” Đã hơn … ba mươi năm. Không nghĩ là điều mà ta bao lâu nay vẫn mong chờ, hôm nay đã đạt được. Xem ra, ta đã có phần xem thường ngoại lực, ta đã đột phá được chướng ngại ngăn trở cả vài thập niên . Ta hiện tại hồn lực đã tới ba mươi cấp rồi. ”

Ba mươi cấp, có lẽ đối với Sử Lai Khắc Thất Quái mấy tiểu quái vật này mà nói thì cũng không tính cái gì, chỉ là một quá trình trong một giai đoạn tu luyện của bọn họ mà thôi.

Nhưng đối với đại sư mà nói thì cánh cửa ba mươi cấp này là đã làm hắn đau đầu trong suốt vài thập niên qua. Để đột phá chướng ngại ba mươi cấp, hắn đã hao tổn không biết bao nhiều tâm lực, trả giá bằng bao nhiêu nỗ lực, bao nhiêu cố gắng. Lúc này dưới sự trợ giúp của cửu phẩm tử chi thì rốt cục cũng đã có đột phá, cái cảm giác lúc này là vô cùng quái dị này đã khiến cho đai sư không nói nên lời. Nhưng nói cho cùng thì đột phá cũng là đại hảo sự, hắn cũng rốt cục có thể có thể đi tìm cho mình đệ tam hồn hoàn rồi.

“Sư phụ, chúc mừng ngài. Nói không chừng sau khi đột phá ba mươi cấp, ngài sau này tu luyện hẳn là có thể ngày tiến ngàn dặm. ”

Đại sư than nhẹ một tiếng:

"Ta năm nay đã năm mươi tuổi rồi, hồn sư tu luyện, tuổi càng lên cao thì khó khăn càng lớn, nói đại khái thì sau khi sáu mươi tuổi thì sẽ rất khó có thể tăng lên nữa. Ta còn bao nhiêu năm chứ? Ta sớm đã từ bỏ kỳ vọng trở thành một gã cường đại hồn sư rồi. Các ngươi mới là hy vọng của ta. Hảo, bảy người các ngươi bắt đầu từ bây giờ hãy ở tại chỗ này, công hiệu của dược thảo mặc dù rất tốt nhưng cố gắng thì vẫn không thể kém khi trước. Các ngươi mới vừa ăn xong dược vật công hiệu tốt như vậy, trong khoảng thời gian này cứ ở tại chỗ này tu luyện mà củng cố, ổn định lực lượng. Bảy ngày sau, ta sẽ cùng Mộc bạch lại đi liệp sát hồn thú mà thu hồn hoàn. "

Nghiên cứu của Đại sư tại phương diện vũ hồn đều khiến tất cả mọi người bội phục, nay thực lực bản thân gia tăng càng khiến cho niềm tin của mọi người vào việc tu luyện càng lớn, không ai nghi ngờ điều đại sư nói, tất cả đều gật đầu.

Đái Mộc Bạch mặc dù đã đạt tới bốn mươi cấp, nhưng căn cứ theo lý luận của đại sư tranh luận với mười đại trung tâm của giới hồn sư thì chướng ngại hồn hoàn cũng không thể ngăn cản hồn sư gia tăng hồn lực, chỉ bất quá là bởi vì không có hồn hoàn dẫn đạo cho nên không thể nào tiến vào cấp độ kế tiếp mà thôi, vẫn ở tại cấp độ tu luyện cũ mà không có cách nào đột phá cấp bậc tiếp theo, tuy nhiên thì hồn lực tu luyện vẫn súc tích lại cho tới khi đạt được hồn hoàn thì sẽ hiện lộ ra.

Ví dụ như là một gã hồn sư đột phá chướng ngại ba mươi cấp mà tiến vào ba mươi cấp thì cần phải có một cái hồn hoàn mới có thể tiến vào ba mươi mốt cấp mà đạt được danh hiệu hồn tôn .

Nhưng nếu như hắn vẫn không có được hồn hoàn thì vẫn bảo trì tu luyện tại ba mươi cấp, hồn lực của hắn mặc dù không thể đột phá lên một cấp độ mới nhưng vẫn tích tụ lại. Cho tới khi đạt được hồn hoàn thì những cái tích tụ này sẽ đột ngột phóng ra mà tăng vọt theo cấp bậc tương ứng . Cái này cũng giống như tình trạng của Đường Tam lúc đạt được đệ nhất hồn hoàn.

Mấy ngày kế tiếp, Sử Lai Khắc Thất Quái đều ở trong gian nhà gỗ nhỏ vốn thuộc về liễu nhị long mà tập trung tu luyện hồn lực, củng cố dược hiệu. Ngay cả đại sư cũng không ngoại lệ. Thức ăn mỗi ngày đều do Phất Lan Đức sai người đưa tới. Để cho bọn họ có thể an tâm tu luyện, Phất Lan Đức còn cử Triệu Vô Cực cùng hai gã sư phụ thực lực mạnh đến ở bên cạnh căn nhà gỗ để bảo hộ.

Trong căn nhà gỗ, Sử Lai Khắc Thất Quái và đại sư ngồi vây quanh thành vòng tròn, trên thân thể mỗi người đều lóe ra các loại quang mang khác nhau.

Bất đồng hơi thở hỗ trợ lẫn nhau.

Ngồi ở trong cùng là Đái Mộc Bạch, trên người hắn, hai đạo hắc bạch quang mang tương giao chói sáng toát ra một loại khí thế bá đạo.

Ở bên trái Đái Mộc Bạch chính là Chu Trúc Thanh, hắc sắc quang mang lấp lánh linh xảo. Ở bên phải Đái Mộc Bạch chính là đại hương tràng thúc thúc Áo tư tạp, quang mang trên người hắn chính là quái dị nhất. Ăn xong bát tiên lan, hắn hồn lực bỗng biến thành mầu phấn hồng, cái loại quang mang này bỗng xuất hiện trên người một vị nam tử hồn sư quả thực là khiến cho người khác cảm thấy có chút quái dị.

Ở bên phải Áo tư tạp là Đường Tam, trên người Đường Tam thì bạch sắc quang mang chiếm phần lớn, còn có cả hồng lam lưỡng sắc quang mang huyền phù ẩn hiện, chỉ bất quá là mầu sắc đều rất nhạt, nếu không nhìn kỹ thì rất khó có thể nhận ra.

Bên cạnh Đường Tam chính là Tiểu vũ, trên người tràn ngập quang mang mầu đỏ sậm, hai tay nắm chặt Tương tư đoạn trường hồng, mặc cho hương thơm phiêu đãng trước mặt, cứ lẳng lặng tu luyện.

Bao bọc quanh Mã Hồng Tuấn là một cỗ kim xích quang mang, Trữ Vinh Vinh thì lại là mầu vàng đậm, còn đại sư thì trên người phóng xuất ra một cỗ tử sắc quang mang nhàn nhạt. Cả nhà gỗ quang mang lưu chuyển, vạn phần diễm lệ.

Được tiên phẩm dược thảo hỗ trợ, lúc này Sử Lai Khắc Thất Quái thực lực đều có biến hóa.

Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch, bốn mươi cấp.

Hương Tràng Chuyên Mại Áo tư tạp, ba mươi tám cấp.

Thiên Thủ Tu La Đường tiểu tam, ba mươi bảy cấp.

Tà Hỏa Phượng Hoàng Mã Hồng Tuấn, ba mươi sáu cấp.

Nhu Cốt Mị Thố Tiểu vũ, ba mươi lăm cấp.

Thất Bảo Lưu Ly Trữ Vinh Vinh, ba mươi bảy cấp.

U Minh Linh Miêu Chu Trúc Thanh, ba mươi tám cấp.

Sử Lai Khắc Thất Quái vốn vừa mới đột phá vào giai đoạn ba mươi cấp, bỗng chốc có bước nhảy vọt tiến sâu vào bốn mươi cấp, quá trình ngắn ngủi như vậy không ai có thể nghĩ tới.

"Tiểu tam. " Mọi người đang tu luyện, từ bên ngoài căn nhà gỗ ngoại đột nhiên truyền đến thanh âm của Phất Lan Đức.

Đường Tam chậm rãi mở hai mắt, lặng lẽ tiêu sái bước ra khỏi căn nhà gỗ.

"Phất Lan Đức viện trưởng, ngài tìm ta? " Đường Tam hỏi.

Phất Lan Đức gật đầu, nói: "Độc cô tiền bối dẫn theo Độc cô nhạn đến, bảo ta gọi ngươi tới, tựa hồ như có chuyện gì. Tiểu tam, ngươi phải cẩn thận một chút, Độc cô bác này là nhân vật rất nguy hiểm. "

Đường Tam tự nhiên biết Độc cô bác tìm đến mình là bởi chuyện gì, mỉm cười nói:

"Phất Lan Đức viện trưởng, ngài yên tâm đi. Không có việc gì đâu. "

Phất Lan Đức dẫn theo Đường Tam rời khỏi sân lâm, đi tới chủ giáo học khu (trường) .

Từ khi tới học viện, Đường Tam vẫn chưa có quan sát kỹ nơi này.

Chủ giáo khuôn viên (sân trường) mặc dù không có hoa lệ như Thiên đấu hoàng gia học viện , nhưng lại cực kỳ hữu dụng, lúc này, trên thao trường đang có không ít đệ tử trao đổi với nhau .

Hai người đi vào giáo chủ học lâu (lớp học), phải đi tới tầng thượng thì Đường Tam mới nhìn thấy Độc cô bác.

Chỗ này chính là Độc cô bác yêu cầu, hắn luôn thích thanh tịnh. Mà nơi này lại có thể thỏa mãn yêu cầu của hắn. Mở ra cửa sổ ra là có thể nhìn thấy đại sân lâm phía sau, hàng ngày đều có thể hít thở bầu không khí trong lành. Cái loại cảm giác này Độc cô bác căn bản là rất thích.

Vì để làm cho lão quái vật có điểm thoải mái, Phất Lan Đức đã phải cắn răng mà chi tiêu, sau khi Độc cô bác tới , Phất Lan Đức đã phải cho lắp đặt lại nội thất một phen. Lúc này nhìn qua, bày biện quả thật cũng đã có vài phần rực rỡ hoa lệ.

Ở trong phòng, Độc cô bác đang nhắm mắt ngồi trên ghế lớn, thân thể khẽ đung đưa, khi Đường Tam tiến vào thì hắn mới mở mắt mỉm cười nhìn Đường Tam. Ở trên chiếc giường lớn, Độc cô nhạn đang ngồi dựa vào đầu giường, bộ dáng hết sức an nhàn.

"Tiểu quái vật, ngươi đã đến rồi. " Độc cô bác chủ động bắt chuyện với Đường Tam. Đồng thời hướng Phất Lan Đức mà phất tay một cái, ý bảo hắn có thể đi .

Phất Lan Đức đối với Độc cô bác quả thật có chút e ngại, vỗ vỗ Đường Tam bả vai, ý bảo hắn cẩn thận, rồi mới lui ra ngoài.

Phất Lan Đức đi, Đường Tam tự nhiên đã không phải khách khí với Độc cô bác, cứ tự nhiên đi tới một cái ghế xô pha mà ngồi xuống.

Từ lúc Đường Tam tiến vào cửa, ánh mắt hung tợn của Độc cô nhạn nhìn chằm chằm vào hắn, còn Đường Tam thì vẫn giả bộ không biết, coi như là không có nàng ở đó.

"Gia gia, ngươi gọi cái tên tiểu hỗn đản này tới làm gì? Người còn chưa có nói cho ta biết, tại sao lại đến cái học viện rách nát này làm cái gì cố vấn cơ chứ. Cho dù muốn làm thì cũng phải đến Thiên đấu hoàng gia học viện của chúng ta a! " Độc cô nhạn có chút làm nũng hướng Độc cô bác nói.

Độc cô bác nói: "Hảo, Nhạn nhạn, sau này không nên gọi hắn là tiểu hỗn đản này, tiểu hỗn đản nọ. Tiểu quái vật Đường Tam này mặc dù có điểm đáng trách, tuy nhiên thì hắn có rất nhiều điều đáng để cho ngươi

học tập. Ngươi nhìn ngươi xem, đã hai mươi mốt tuổi mà vẫn như một cái tiểu hài tử. Hắn thì mười bốn tuổi còn chưa đến, tâm tính so với ngươi đã thành thục hơn rất nhiều. ”

Đường Tam trong lòng thầm nghĩ. Cái gì mà mười bốn tuổi. Ta cả hai kiếp cộng lại, cũng có tới bốn mươi tuổi. Như thế nào có thể ngây thơ như cháu gái ngươi .

Độc cô nhạn không nghĩ tới là Độc cô bác tự nhiên lại đánh giá cao Đường Tam đến như vậy, khẽ hừ một tiếng:

“Có gì đặc biệt hơn người. Lần trước là ta khinh thường chủ quan mà thôi. Nếu gặp lại lần nữa, ta xem là hắn sẽ răng rơi đầy đất. ”

Đường Tam mỉm cười nói:

“Ta nghĩ là ngươi rất nhanh sẽ có cơ hội thực hiện cái nguyện vọng này. Chỉ nửa năm nữa là các cao cấp hồn sư học viện toàn đại lục sẽ tái tranh tài. Chúng ta cùng ở Thiên đấu thành, ta nghĩ, chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại. ” Là lại đụng hàng đó mà^-^

Độc cô nhạn khinh thường hừ một tiếng:

“Lần trước nếu như không phải chúng ta khinh địch, kẻ thua nhất định đã là các ngươi. Ngày đó các ngươi đánh lén chúng ta, sớm muộn gì chúng ta cũng phải tính sổ. ”

Độc cô nhạn không biết Đường Tam nông sâu ra sao nhưng Độc cô bác lại rất rõ ràng, bỗng nhớ tới kinh khủng tử mẫu Truy hồn đoạt mệnh, Độc cô bác cũng không tránh khỏi rùng mình một cái, hắn cũng không tin rằng tiểu quái vật kia chỉ có bốn cỗ ám khí, trừng mắt nhìn kỹ Đường Tam nói:

“Tiểu quái vật, người khác ta mặc kệ, bất quá, đến lúc đó ngươi cũng không thể làm thương cháu gái ta. Nếu không ta sẽ không để yên cho tiểu tử ngươi đâu. ”

Độc cô nhạn bất mãn nói:

“Gia gia, người đang nói cái gì vậy. Hắn như thế nào có thể khiến ta bị thương lần nữa đây. Cái này không phải là đang dương oai cho kẻ khác mà làm nhụt uy phong của chính mình hay sao? ”

Độc cô bác nói: “Người khác ta không biết, bất quá, nếu như các ngươi xem thường tiểu quái vật này thì ta có thể cam đoan, các ngươi đối chiến với hắn sẽ nếm mùi đau khổ không ít đâu. Ngươi biết hắn hiện tại hồn lực đã bao nhiêu cấp không? So với ngươi cũng kém là bao nhiêu, đã ba mươi bảy cấp rồi. Nếu như cho hắn nửa năm thời gian, nói không chừng tiểu quái vật này có thể đột phá chướng ngại bốn mươi cấp. Ngươi và hắn cùng là khống chế hệ hồn sư, nhưng ta có thể khẳng định, ngươi hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn. ”

Nghe độc cô bác lần nữa ca ngợi Đường Tam, Độc cô nhạn tâm tình đột ngột biến hóa, mạnh mẽ từ trên giường nhảy xuống, vẻ mặt ủy khuất trừng trừng nhìn kỹ Đường Tam:

“Tiểu hỗn đản, ngươi nịnh nọt gia gia ta cái gì mà hắn đã luôn ca ngợi ngươi như vậy. Gia gia, ngài không thu tiểu hỗn đản này làm đồ đệ đấy chứ? ”

Độc cô bác nét mặt già nua nhất thời đỏ lên, hai người tại dụng độc cũng chỉ là tham khảo, học tập lẫn nhau, Đường Tam tất nhiên là từ Độc cô bác mà học được không ít tri thức, nhưng Độc cô bác cũng cho rằng chính bản thân hắn cũng chiếm được rất nhiều tiện nghi, trong nhất thời dĩ nhiên không biết nên trả lời cháu gái như thế nào.

Đường Tam cũng từ ghế xô pha đứng dậy :

“Ta còn muốn tu luyện, không có thời gian cùng ngươi ở đây nói cái chuyện nhàm chán này. Thực lực như thế nào thì cứ lên lôi đài sẽ thấy. Lão quái vật, đây là ta dược thảo ta điều chế, ngươi cho nàng mỗi ngày uống một lần vào giờ tý. Liên tục bảy ngày, độc tố sẽ tiêu trừ. Bất quá, ngươi trước hết phải tìm cho nàng một cái hồn cốt mới được. Với bản lãnh của ngươi, cái này không phải chuyện khó đi sao. ”

Độc cô bác nhận bảy cái bình thủy tinh từ Đường Tam, hướng hắn gật đầu, rồi nói:

“Tiểu quái vật, thiên hạ không có tiệc rượu nào không tàn. Tâm nguyện của ta cũng đã hoàn thành, không thể lưu lai ở chỗ này. ”

“Ngươi phải đi? ” Đường Tam giật mình nhìn hắn.

Độc cô bác gật đầu, “Ta có chút chuyện phải đi xử lý. Nếu nhanh thì có lẽ có thể trở về trước khi các ngươi tham gia cao cấp hồn sư học viện tranh tài. Đừng quên, không được phép tổn thương Nhạn nhạn. ”

Đường Tam liếc liếc mắt nhìn Độc cô nhạn đằng đằng sát khí đang đứng ở bên cạnh, thản nhiên nói:

“Nể mặt ngươi, ta sẽ không đối phó với nàng. Bất quá, ngươi tốt nhất cũng nhắc nhở nàng một chút, bảo nàng đừng có gây chuyện với ta.” Nói xong những lời này, hắn liền xoay người hướng ngoài cửa đi ra. Độc cô nhạn còn muốn nói cái gì nhưng bị Độc cô bác dùng ánh mắt sắc bén chặn lại.

Đường Tam đi ra tới cửa đột nhiên dừng cước bộ lại, quay đầu lại nhìn về phía Độc cô bác, một già một trẻ ánh mắt gặp nhau ở không trung, Đường Tam mặc dù đã cố hết sức che dấu, nhưng từ hắn trong mắt, Độc cô bác vẫn có thể nhìn ra một tia không muốn.

“Lão quái vật, đi đường cẩn thận. Đừng quên hai cái thiết đảm. ”

“Ngươi cũng bảo trọng. ” Độc cô bác cúi đầu, hướng Đường Tam mà phất phất tay. Không biết tại sao, ánh mắt của hắn lúc này lại có chút mờ mịt, Đường Tam mang đến cho hắn một cảm giác mà Độc cô nhạn cũng chưa bao giờ cảm thấy qua.

Mãi cho đến lúc ra khỏi chủ giáo học lâu, tâm tình của Đường Tam vẫn chưa khôi phục lại, mấy ngày nay hắn mặc dù một mực tu luyện, phải rất nỗ lực để tập trung tinh thần, mà tâm tình hết sức phức tạp lúc này của hắn bây giờ cũng không có thể cởi bỏ.

Cái tâm tình hết sức phức tạp xuất hiện đột ngột lúc này thậm chí còn không thể chia xẻ với bất kỳ ai. Hắn thật sự cảm thấy khó hiểu, tại sao lại quay lại nhìn một cái? Hiện tại lão quái vật phải rời đi, hắn tâm tình cũng không thoải mái.

Độc cô bác ly khai một cách lặng lẽ, hắn không có nói cho bất kỳ ai, đã hai ngày không thấy bóng dáng của hắn.

Phất Lan Đức đối với việc Độc cô bác rời đi cũng cũng không kỳ quái, dù sao, người ta là Phong hào đấu la, chẳng lẽ lại có ai có thể hạn chế sự tự do của hắn hay sao? Độc cô bác rời đi ngược lại còn khiến cho hắn nhẹ người hơn, ít nhất trong học viện cũng không còn cái thùng hoả dược không biết nổ lúc nào.

Mấy hôm sau, Sử Lai Khắc Thất Quái tạm thời hoàn thành thời gian bế quan. Phất Lan Đức, liễu nhị long hộ tống đại sư và Đái Mộc Bạch đi đến khu rừng rậm mà lần trước vào lúc mặt trời lặn Độc cô bác đã liệp sát hồn thú, Trữ Vinh Vinh xin nghỉ phép về thăm nhà. Năm người còn lại tạm thời vào học viện cao cấp học tập.

Trữ Vinh Vinh vốn đã sớm muốn về nhà một chuyến, chỉ là bởi vì Đường Tam tự nhiên mất tích, không có cách nào giúp nàng luyện chế ám khí. Lần này Đường Tam trở về, thực lực của nàng gia tăng toàn diện. Nàng mang theo vài phần đắc ý cùng với cơ quan ám khí Đường Tam cấp cho mà tái hồi Thất Bảo Lưu Ly tông.

Nhìn giáo phục trên người, Đường Tam không khỏi có chút bất đắc dĩ, không biết có phải Phất Lan Đức cố tình chơi ác hắn hay không , hắn sau khi tiếp quản học viện thì lập tức đổi học viện giáo phục thành màu xanh biếc, hoặc là mầu xanh biếc có pha vài chấm vàng.

Đừng nói Chu Trúc Thanh, Tiểu vũ cả đám người đều đang nhíu mày, ngay cả Đường Tam cũng có chút cảm giác buồn cười.

---

73. Chương 72: Trở Nên Quán Thông

Mập mạp cười khổ nói:

“Trước kia ta không nghĩ đến là khiếu thẩm mỹ của sư phụ lại kém như vậy a, như thế nào lại phối hai cái mầu xanh, hồng với nhau. Chẳng lẻ nửa năm sau, hắn bắt chúng ta mặc cái này đi tham gia hồn sư học viện tranh tài? Sợ rằng còn chưa có đánh, chúng ta đã bị người khác cười cho chết rồi. ”

Đường Tam nói: “Cứ như vậy đi, cũng không phải chỉ có mỗi chúng ta mặc, các đệ tử học viện không phải đều mặc đấy sao? Được rồi, các ngươi cứ ở trong học viện mà tu luyện, hệ thống giáo học ở trong này có cái gì khác không? ”

Áo tư tạp nuốt nước miếng một cái nói:

“Thật ra thì không có cái khác biệt gì, chỉ là có rất nhiều mỹ nữ a. Mọi người đều nói là nữ hồn sư số lượng rất ít, nhưng điều này không có xảy ra tại học viện của chúng ta a. Ở đây ít nhất có tới hơn nửa đều là nữ hồn sư. Nghe nói, đều là bởi vì liễu nhị long phó viện trưởng. Các nàng đại đa số đều là lấy nhị long phó viện trưởng làm thần tượng đấy.”

” Trong học viện tổng cộng có sáu ban . Dựa theo cấp bậc khác nhau mà chia ra. Chỉ cần đạt tới cấp bậc là có thể thăng cấp, không cần thông qua khảo thí. Chỉ có lúc tốt nghiệp thì mới có hai cuộc khảo thí, một cái là thực chiến, còn có một cái tốt nghiệp nhiệm vụ. Dựa theo cấp bậc phân chia, từ cấp hai mươi đến cấp hai mươi lăm thì có ba ban, nhân số nhiều nhất, ước chừng có tới một trăm hai mươi nhân thủ. Từ cấp hai mươi lăm đến cấp ba mươi thì có hai ban, ước chừng cũng nhiều hơn tám mươi người, ngoài ba mươi cấp thì có một ban, cũng chính là ban cao cấp của chúng ta. Tính cả chúng ta mới có hơn ba mươi người. Hơn nữa đại đa số đều lớn tuổi hơn so với chúng ta rất nhiều. có người thậm chí đã là ngoài ba mươi rồi. ”

Mập mạp có chút đắc ý nói:

“Đây là chênh lệch đẳng cấp, bọn họ như vậy thì làm sao có thể đạt tới phong hào đấu la chứ? ”

Tiếng chuông tới giờ đi học vang lên, mọi người lúc này mới đi vào phòng học.

Do nguyên nhân tuổi tác cho nên Sử Lai Khắc Thất Quái vóc người tự nhiên không thể so với đám đệ tử đã trưởng thành . Cho nên bọn họ đều ngồi ở phía trước, hiện tại tất cả Sử Lai Khắc Thất Quái đều đạt tới ngoài ba mươi cấp tự nhiên cũng đều học ở phòng này.

Vừa mói tiến vào phòng học, Đường Tam liền phát hiện không khí trong phòng học có chút khác thường. Không ít ánh mắt đều tập trung vào trên người hắn. Giống như Áo tư tạp đã nói thì trong phòng học số lượng nữ đệ tử cũng tương đương với nam đệ tử, mà số nữ đệ tử này nhìn Đường Tam thì ánh mắt lại toát ra vẻ kinh ngạc. Còn các nam các đệ tử nhìn hắn thì ánh mắt rõ ràng rất không có thiện ý.

Đường Tam đương nhiên không để ý đến việc người khác nhìn mình như thế nào nhưng hắn cũng muốn tìm hiểu lý do tại sao.

Rất nhanh, hắn liền hiểu được , từ ánh mắt của đám nam đệ tử hắn hiểu được nguyên nhân tại sao lại bị …soi ^-^ .

Đường Tam là bị Tiểu vũ kéo tay dẫn vào lớp học, Tiểu vũ lôi hắn đến ngồi cạnh nàng, ấn hắn ngồi xuống. Hơn nữa, từ đầu tới cuối thì ánh mắt của Tiểu vũ trước sau chỉ tập trung trên người Đường Tam , tựa hồ trong mắt nàng chỉ có hắn mà thôi.

Thực ra thì Tiểu vũ và Đường Tam vẫn còn chưa đến mười bốn tuổi, nhưng nữ hài tử vốn dậy thì sớm hơn so với nam hài tử, Tiểu vũ chẳng những xinh đẹp, còn có một mái tóc dài đen mượt, hơn nữa lại thêm vóc người hoàn hảo mỹ miều khiến cho số thanh niên nam nhân hai mươi tuổi hâm mộ nàng cũng không ít.

Áo tư tạp và Mã Hồng Tuấn dường như là không thấy được việc Đường Tam bị soi kỹ, cứ thản nhiên ngồi một góc.

Chu Trúc Thanh thì vẻ mặt lạnh như băng ngồi xuống một góc. Ngoại nhân căn bản không thể nhận ra được bọn họ là năm đồng học thân mật.

Lúc này giáo học sư phụ còn chưa có đến, lớp học bởi vì bọn Đường Tam vào lớp mà có được một chút yên tĩnh ngắn ngủi rồi sau đó lại lập tức trở nên ồn ào hỗn tạp.

Ngồi ở góc phòng phía sau là mấy người trạc hai mươi baậchi mươi tư tuổi. Một gã thanh niên ánh mắt loé lên rồi lập tức đứng dậy, hướng Đường Tam và Tiểu vũ mà đi tới.

Đường Tam nhẹ giọng nói với Tiểu vũ :

"Tiểu vũ. Xem ra thì ngươi rất được hoan nghênh a! "

Tiểu vũ hừ một tiếng nói:

"Chỉ là một mấy tên đại thúc nhàm chán mà thôi. Ai thèm để ý đến bọn hắn chứ? "

Đường Tam không nhịn được bật cười:

"Đừng nói vậy chứ, bọn họ so với ngươi cũng chỉ lớn hơn cỡ mười tuổi là cùng. "

Tiểu vũ hướng Đường Tam thè chiếc lưỡi hồng đáng đáng yêu mà làm mặt sấu :

"Mười tuổi còn chưa phải là đại thúc hay sao? "

Hai người đang nói, Đường Tam đột nhiên cảm giác ánh sáng phía trước mắt bị chặn lại, bèn ngẩng đầu lên nhìn thì thấy phía trước đã có bốn người đang đứng. Bốn người này vóc dáng đều rất cao lớn, đứng vây quanh hắn như vách tường vậy.

Đường Tam thanh âm bất biến hỏi : "Các ngươi có việc gì? "

Đứng gần Đường Tam nhất là một gã thanh niên vóc người cường tráng, ước chừng cao đến một thước tám, vai rộng lưng to, mái tóc ngắn mầu đỏ, ánh mắt tinh quang lóe ra, thanh âm tức giận nói:

"Tiểu tử, ngươi mới tới? "

Đường Tam gật đầu :

"Đúng vậy, xin chào, ta là Đường Tam. "

Gã thanh niên cường tráng nói: "Nếu là mới tới thì xem ra ngươi vẫn chưa biết hết luật lệ của ban cao cấp chúng ta đúng không. "

"Luật lệ? " Đường Tam có chút sửng sốt.

Gã thanh niên cường tráng gật đầu:

"Không sai, chính là luật lệ. Ngươi chẳng lẽ không biết rằng Tiểu vũ là người ngươi không thể ngồi cạnh sao? Ai cho phép ngươi ngồi ở chỗ nầy? "

"Ta. "

Đường Tam còn chưa kịp nói hết câu thì Tiểu vũ đã vỗ bàn đến rầm một cái, trước mặt Đường Tam thì nàng rất ôn thuận, nhưng ở trước mặt người khác thì nàng vẫn là Nặc đinh học viện đại tỷ. Nàng đập bàn đến rầm một cái, toát ra vài phần khí thế hung hãn. Một tiếng đạp bàn vang lên, bốn gã thanh niên cao lớn cơ hồ đồng thời run rẩy một chút, đều vô thức lui lại phía sau.

Tiểu vũ một chân gác lên trên ghế, tay trái chống sườn, tay phải chỉ vào bốn người, tức giận quát:

"Lũ vô công rồi nghề các ngươi không có chuyện gì làm phải không? Đều cút ngay cho ta, nếu không thì đừng trách làTiểu vũ tỷ ta không khách khí. "

Gã thanh niên cường tráng bị Tiểu vũ quát lớn đích trên mặt có chút khó coi :

"Tiểu vũ, đây là chuyện của nam nhân chúng ta, ngươi đừng có quản vào. Ta nhường ngươi không phải là vì sợ ngươi. Chẳng lẻ ngươi cho rằng ta dễ dàng ngồi tại vị trí cao nhất trong học viện này hay sao? "

Đường Tam không nhịn được bèn hỏi :

"Vị học trưởng này, xin hỏi vị trí cao nhất trong học viện là cái gì vậy? "

Một gã đệ tử cao gầy đứng bên cạnh gã cường tráng thanh niên không nhịn được nói :

“Thật là tên ngu ngốc, ngay cả vị trí cao nhất trong học viện cũng không biết. Cấp cao nhất, chính là người lợi hại nhất trong tất cả đệ tử học viện. ”

Nghe hắn nói vậy, Đường Tam có chút cảnh giác, trên dưới đánh giá gã cường tráng thanh niên trước mặt:

“Thì ra là như vậy. ”

Hắn cho rằng, đối phương nếu đã nói như vậy thì gã thanh niên cường tráng kia thực lực còn mạnh hơn Đái Mộc Bạch, nhìn qua cũng có thể thấy rằng đối phương thực lực cũng gần đạt đến gần bốn mươi cấp chứ không kém hơn đâu.

Gã thanh niên cường tráng thoáng có chút đắc ý :

“Tiểu tử, ngươi hiện tại có hai sự lựa chọn, một là cùng ta đơn đả độc đấu, nếu ngươi đánh thắng ta thì ta thừa nhận là ngươi có đủ tư cách ngồi ở chỗ nầy. Thứ hai là lập tức cút đi, tìm chỗ khác mà ngồi. ”

Đường Tam từ trước tới giờ cũng không thích gây chuyện, nhưng hắn cũng chưa bao giờ sợ gây lộn. Càng huống chi là đối phương cố ý nhằm vào Tiểu vũ tới. Bất luận là như thế nào thì thân là ca ca của Tiểu vũ, hắn như thế nào có thể lui bước.

“Đơn đả độc đấu ở ngay đây? ” Đường Tam nghi hoặc hỏi.

Thanh niên cường tráng hãnh diện nói: “Đối phó với một cái tiểu hài tử như ngươi như chẳng lẽ còn phải chọn đấu tràng sao? Yên tâm đi, ta cũng không bắt nạt tiểu tử ngươi, ta không cần đệ tam hồn kĩ. ”

Ở cách đó không xa, Áo tư tạp không nhịn được nói:

“Cái này gọi là tự lấy dây buộc mình a, nếu như vậy thì làm sao có thể sống sót được đây ”

Đường Tam nhẹ nhàng nói:

“Vậy cứ đến đây đi. ” Đối mặt với đối thủ không rõ thực lực, hắn tuyệt sẽ không khinh địch, lập tức đứng dậy phóng thích ra vũ hồn.

Ba cái hồn hoàn đột ngột xuất hiện trên người Đường Tam, bốn người của gã thanh niên cường tráng lập tức biến sắc, hiển nhiên là không ngờ rằng Đường Tam lại có được hồn hoàn tương hợp tốt đến vậy.

“Đường Tam, vũ hồn lam ngân thảo, ba mươi bảy cấp khống chế hệ chiến hồn tôn, xin chỉ giáo. ”

“Cái gì? Ngươi đã đạt tới ba mươi bảy cấp? ” Thanh niên cường lấy làm kinh hãi, trong lòng không khỏi có chút hối hận chính mình mới vừa rồi nói không thi triển đệ tam hồn kĩ. Nhưng hắn dù sao là từng lam phách học viện đệ nhất cao thủ, trận tỷ thí này chính là hắn khơi mào, tự nhiên không thể lui bước.

Gầm nhẹ một tiếng, thân thể nhanh chóng xảy ra biến hóa.

Thân thể vốn đã cực kỳ cường tráng một lần nữa bành trướng, nhất là cơ tay , cơ hồ lớn gấp đôi, đồng thời cánh tay cũng dài ra, kéo đến gần đầu gối, hiện ra một bộ lông màu đen.

“Thái long, vũ hồn : Đại lực tinh tinh, ba mươi bảy cấp cường công hệ chiến hồn tôn, xin chỉ giáo. ”

Ba mươi bảy cấp? Đường Tam sửng sốt một chút, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười cổ quái.

Nếu như là thực lực của đối phương vượt qua mình thì còn có thể đem đến cho hắn chút ít phiền toái, nhưng hồn lực của đối thủ cũng chỉ tương đương, vậy thì trận chiến này đã trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Thái long hướng Đường Tam vẫy tay một cái, hàm ý bảo là cứ ra tay trước đi. Đường Tam cũng không khách khí, hữu thũ khẽ phất, lục quang lóe lên trong nháy mắt lục sắc quang mang trong phóng thích ra. Lúc này khoảng cách giữa hắn và Thái long cũng rất gần, trong lớp học, các đệ tử chỉ chứng kiến một mảnh lục sắc quang mang, ngay sau đó, Thân thể của Thái long đã bị một cái lưới bao trùm vào bên trong.

Tỷ thí bắt đầu đã nhanh, kết thúc còn nhanh hơn, Đường Tam sau khi cởi bỏ chu võng trói buộc, không thèm nhìn Thái long một cái, cứ thế quay lại ngồi cạnh Tiểu vũ. Thái long mặc dù lỗ mãng, nhưng cũng coi như trực tính, cho nên hắn cũng cũng không có ý định thương tổn đối thủ mặc dù vừa mới động thủ đã thi triển ra đệ tam hồn kĩ.

Thái long chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, thân thể cũng rất khó có thể nhúc nhích, tiềm thức bắt đầu ra sức giãy dụa.

Vũ hồn của hắn chính là Đại lực tinh tinh, lực lượng là phương diện mà hắn am hiểu nhất, hắn mới không tin là lam ngân thảo mỏng manh này có thể vây khổn hắn.

Nhưng ngay lập tức thì sắc mặt của vị cựu đệ nhất cao thủ này liền thay đổi, chu võng trói buộc do lam ngân thảo đã đan lại thành một cái đại võng thập phần bền bỉ, bất luận hắn giãy dụa như thế nào cũng không có cách này nới lỏng được mà chu võng này ngược lại còn không ngừng xiết chặc, một cỗ cảm giác nóng cháy đến mãnh liệt từ vùng da tay tiếp xúc với chu võng truyền đến, đồng thời tiếp theo đó là một cảm giác tê dại xuất hiện, lúc này Thái long cho dù có muốn sử dụng đệ tam hồn kĩ cũng không được.

Mặc dù hồn hoàn của hắn cũng là rất mạnh nhưng là cường công hệ hồn sư, hắn vừa vặn lại bị Đường Tam khắc chế cho nên căn bản là hắn không có khả năng hoàn thủ.

Một thanh âm vang lên, thân thể cường tráng của Thái long giống như ngọn núi bị đốn trụ mà đổ ầm xuống, giãy dụa cũng dần yếu đi, độc tố trên chu võng đã làm cho hắn mất đi năng lực chống cự.

Đúng lúc này, vị sư phụ từ bên ngoài đi vào, chính là người quen cũ, là Đường đậu hồn sư Thiệu hâm của Sử Lai Khắc học viện .

“Có chuyện gì xảy ra vậy Tiểu tam? ”

Thiệu hâm vừa nhìn thấy chu võng, ánh mắt liền quay lại Đường Tam, nhíu nhíu mày hỏi :

“Ngươi như thế nào ngày đầu tiên đi học đã khi dễ đồng học? ”

Phòng học một hồi yên tĩnh, ánh mắt các đệ tử nhìn Đường Tam không khỏi thay đổi.

Đường Tam bất đắc dĩ hướng Thái long mà giơ tay phải lên, lam ngân thảo liền phiêu tán đi, tụ lại trên chu võng, dưới tác dụng của hồn lực chu võng bèn thu lại.

“Ta không phục. ”

Không còn chu võng trói buộc, Thái long từ trên mặt đất nhảy bật lên. Hắn hướng Thiệu hâm nói:

“Sư phụ, mới vừa rồi là ta hướng Đường Tam khiêu chiến. Chỉ là khinh địch mà đã bị hắn đánh bại. Đường Tam, ta không phục. Ta muốn cùng ngươi quyết đấu. ”

Tiểu vũ không nhịn được nói:

“Ngươi vô công rồi nghề không có việc gì làm à, đầu ngươi có óc không vậy? Lực lượng hình hồn sư khiêu chiến với khống chế hệ hồn sư ? Óc của ngươi toàn là bã đậu à? ”

“Ta……”

Nhớ tới chính mình không có chút khả năng nào chống cự lại chu võng, Thái long sắc mặt không khỏi có chút biến đổi, hắn mặc dù thân thể cường hãn nhưng độc tố mà chu võng lưu lại vẫn chưa có biến mất hết. Hiện tại hắn trên người vẫn còn một trận tê dại đau nhức.

Nhưng khẩu khí này hắn làm sao có thể nuốt trôi được.

“Có bản lãnh, chúng ta không dùng võ hồn. Chỉ bằng vào thân thể mà đơn đã độc đấu. ”

Nói ra những lời này, Thái long sắc mặt không khỏi ửng đỏ. Không ít đệ tử trên mặt cũng đều lộ ra vẻ khinh bỉ, một cái lực lượng hình hồn sư lại đề nghị ngạnh chiến thân thể với khống chế hệ hồn sư, cái này chẳng phải buồn cười sao?

Nhưng ngoài ý muốn của các đệ tử, Đường Tam lại điềm nhiên gật đầu nói: “Hảo. ” Vừa nói xong, hắn vừa lại đứng dậy, hướng Thái long đi đến.

Thiệu hâm dụng sức dậm chân lên sàn mấy lần:

“Các ngươi coi nơi này là chỗ nào? Đấu hồn tràng sao? Muốn đánh thì hết giờ học đi tìm chỗ nào đấy mà đámh. Lúc này đang là giờ học. Nếu các ngươi không ngại bị phạt thì cứ tiếp tục đi. ”

Thiệu hâm là phụ trợ thực vật hệ hồn sư cho nên không có cách nào dùng vũ lực ngăn cản, tuy nhiên thì không ai dám khứ sự xúc phạm tôn nghiêm của hắn.

Thái long trừng mắt nhìn Đường Tam một cái :

"Hết giờ học, ta đợi ngươi. "

Đường Tam chỉ là gật đầu một cái, sau đó xin lỗi Thiệu hâm rồi mới trở lại ngồi cạnh Tiểu vũ .

Tiểu vũ ghé sát vào tai Đường Tam, thấp giọng nói:

"Ca, sau này chúng ta đi học , cái tên Thái long này sẽ rất làm phiền ta, ta không cần biết, hôm nay ngươi trừng phạt hắn một chút để sau này hắn không dám đến làm phiền ta. "

Không có ai hiểu rõ thực lực của Đường Tam hơn Tiểu Vũ, nàng đã từng giao thủ với Đường Tam nhiều lần mà không dùng vũ hồn. Đối với năng lực cận chiến của Đường Tam, lực lượng mạnh như thế nào, kỹ xảo ra làm sao, nàng chính là rõ nhất, . Nàng không tin là Thái long có thể đánh bại được Đường Tam.

Đường Tam nhìn Tiểu vũ một cái, gật đầu nói:

"Hảo. "

Một hồi phong ba như vậy lắng xuống, nhưng Đường Tam cũng khiến cho không ít đệ tử hứng thú. Đám nam đệ tử không ngừng nhìn kỹ hắn, cũng có không ít nữ đệ tử cảm thấy hứng thú. một cái thiếu niên nhìn qua mới chỉ mười mấy tuổi đã đánh ngã đệ nhất cao thủ học viện, có thể hình dung được tiền đồ trong tương lai của hắn sẽ vinh quang cở nào.

Đáng tiếc là Đường Tam và Tiểu vũ ngồi ở hàng đầu, các nàng thu ba ám tống (liếc mắt đưa tình ^-^) như thế nào cũng vô pháp thu hút được sự chú ý của Đường Tam.

Thiệu hâm ho khan một tiếng, bắt đầu chánh thức bắt đầu giờ học.

"Hôm nay khóa đề là tác dụng của thực vật hệ hồn sư tại chiến trường.

Chúng ta đều biết là thực vật hệ hồn sư là những tồn tại yếu nhất tại giới hồn sư giới, nhưng đồng thời bọn họ cũng là những hồn sư không thể không nhắc tới. Có được một gã cường đại thực vật hệ hồn sư làm đồng bọn, thì khả năng chiến đấu lực sẽ tăng lên toàn diện, đặc biệt là khả năng duy trì tác chiến liên tục. Sau đây, ta sẽ cho các ngươi biết một chút về các loại tác dụng của thực vật hệ hồn sư tại chiến trường ……"

Bài giảng của Thiệu hâm cũng không tính là sinh động, cả ban cao cấp thì thực vật hệ hồn sư cũng chỉ có mỗi Áo tư tạp mà thôi, cho nên cũng chỉ có hắn mới cảm nhận được bài giảng, phần còn lại của cả lớp đều chìm trong bộ dáng mơ màng buồn ngủ .

Đường Tam đã quên chuyện về Thái long, thỉnh thoảng to nhỏ chuyện trò vài câu cùng Tiểu vũ, đối với bọn họ thì đây bất quá chỉ là nói chuyện với nhau như thường ngày, nhưng cái loại ngọt ngào này lại khiến cho kẻ khác đố kị.

Đường Tam có thể quên, nhưng Thái long lại không quên, hắn đã bất chấp thể diện mà đổi sở đoản thành sở trường, như thế nào cũng không có thể thua tiếp. Đây là cơ hội duy nhất để hắn lấy lại thể diện..

Ngồi ở phía sau không ngừng đề tụ hồn lực, đem độc tố trong cơ thể bài trừ, khôi phục thể lực.

Chế độ giáo học của học viện cũng không phải là nghiêm khắc, cũng giống như đại đa số các hồn sư học viện, buổi sáng đi học, buổi chiều để cho các đệ tử tự hành tu luyện. Rất nhanh, chương trình học buổi sáng đã kết thúc.

"Ca, chúng ta đi ăn cái gì bây giờ? Thiên đấu thành có rất nhiều món ăn ngon, chiều nay chúng ta đi dạo có được không? "

Nhìn ánh mắt thiết tha của Tiểu vũ, Đường Tam mỉm cười gật đầu nói: "Hảo, vậy thì đi dạo. Bọn Mập mạp, Áo tư tạp không biết có đi hay không. "

Tiểu vũ hừ một tiếng nói :

“Mặc kệ bọn họ, hai người chúng ta đi thôi, gọi bọn họ làm gì.Tên mập mạp kia mặc dù không còn tà hỏa uy hiếp nhưng là bản tính vẫn không thay đổi. Đại hương tràng thúc thúc hèn mọn bỉ ổi như vậy, ta cũng không nguyện ý đi dạo phố cùng hắn. ”

Tiểu vũ thanh âm cũng không nhỏ, ngồi ở cách đó không xa, Mã Hồng Tuấn và Áo tư tạp đều nghe được hết, Áo tư tạp tức giận nói :

“Tiểu vũ, cho dù ngươi sợ chúng ta phá hư mỹ cảnh của các ngươi thì cũng không nên làm tổn thương ta như vậy đi. Ta anh tuấn tiêu sái , phong lưu nhàn nhã, ngọc thụ lâm phong như vậy, như thế nào hèn mọn, bỉ ổi hả? ”

Tiểu vũ thè lưỡi nhìn Áo tư tạp :

” Ngươi có bản lãnh thì lớn tiếng niệm mấy lần hồn chú của ngươi đi xem mọi người nói về ngươi như thế nào.”

“Cái này……” Vừa nhắc đến hồn chú của chính mình, Áo tư tạp có chút bất đắc dĩ.

Hắn vẫn theo đuổi Trữ Vinh Vinh nhưng Trữ Vinh Vinh vẫn giữ khoảng cách với hắn, cũng không đáp ứng, cũng không cự tuyệt, làm cho Áo tư tạp mỗi ngày đều nỗ lực hết sức. Học tập ở nơi này, vốn trong ban cũng có không ít nữ đệ tử tướng mạo, vóc dáng rất ổn. Với ngoại mạo của hắn thì để quyến rũ một chút cũng không phải là vấn đề lớn gì.

Nhưng mấu chốt là tất cả hồn sư đều khó tránh khỏi việc bàn tán về nhau. Đám nữ hài tử này sau khi nghe nói hồn chú của hắn hèn mọn, bỉ ổi thì lập tức cách ly hắn xa xa, không ai muốn dây dưa với cái mùi của đại hương tràng.

Còn Đái Mộc Bạch thì trái lại, rất được hoan nghênh, thư tình gửi đến cho hắn có thới mấy chục phong, từ ban cao cấp có, từ các ban khác gửi tới cũng không ít. Hắn mặc dù không có anh tuấn như Áo tư tạp, nhưng tà mâu lại tràn ngập mị lực phách nhiếp nhân tâm, hơn nữa còn thập phần nam tính , tự nhiên trở thành tiêu điểm của các thiếu nữ. Chỉ đáng tiếc là Đái Mộc Bạch từ khi nhìn thấy Chu Trúc Thanh thì bản tánh trở nên thay, tránh né còn không xong làm sao còn dám trêu hoa ghẹo nguyệt. Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu khiến cho thái độ của Chu Trúc Thanh đối với hắn có phần chuyển biến tốt đẹp.

Đúng lúc này, thanh âm không hữi hảo lần nữa vang lên:

“Đường Tam! Theo ta. ”

Thái long mang theo mấy tên tay chân đi tới, chỉ tay vào Đường Tam rồi lại chỉ ra ngoài, sau đó quay đầu bước đi.

Lần này thì ngay cả Mã Hồng Tuấn cũng không nhịn nổi :

“Vẫn còn chưa đủ sao. Tam ca, có muốn ta giúp ngươi thu thập hắn hay không ? ”

Nếu nói về thủ đoạn thì mập mạp này cũng không phải là kẻ vừa nhưng Đường Tam cho hắn ăn kê quan phượng hoàng quỳ cũng giống như cứu hắn một mệnh, cái ân tình này mập mạp mặc dù không nói ra nhưng lại ghi tạc sâu trong lòng.

Ngoài lý do thân thiết ra thì hắn đối với Đường Tam hắn vẫn có một loại kính trọng đặc thù. Cách xưng hô cũng từ tiểu tam chuyển thành tam ca.

“Không cần , để tự ta đi. ” Vừa nói, Đường Tam vừa cùng tiểu vũ đi ra ngoài.

Bốn người bọn Thái long vẫn đi tới sân lâm phái sau chủ giáo học lâu thì mới đình cước bộ.

Giáo phục trên người Thái long cũng đã bị chu võng của Đường Tam ăn mòn , lúc này đã xé toạc ra, lộ ra một thân hình cường tráng, hai tay không ngừng duỗi ra nắm lại, bộ xương phát ra thanh âm kêu răng rắc ghê người.

Đường Tam gần đây vốn tâm tình có chút bất hảo, Thái long lại liên tiếp khiêu khích càng làm hắn có vài phần ức chế, cũng không nói nhiều, trực tiếp hướng thái long hất đầu :

“Bắt đầu đi. ”

Vừa nói xong, Đường Tam cước bộ đột nhiên tăng tốc, vọt một cái đã tới trước mặt Thái long.

Thái long kinh nghiệm chiến đấu hiển nhiên cũng hết sức phong phú, không có kinh hoảng, tay trái thủ trước ngực, hữu quyền quét ngang ra, tạo ra tiếng kêu xé gió ô ô.

Đường Tam không có né tránh công kích của Thái long mà quyền đầu trong nháy mắt vung lên, trực tiếp ngạnh kháng hữu quyền của đối phương đang ầm ầm kích tới, thân trên khẽ nghiêng sang bên trái nửa vòng, đồng thời lao thẳng lên phái trước, vai phải vừa lúc chấn thẳng vào trên ngực Thái long.

Hắn hữu cước cũng tại đồng thời xuất động, nương theo hữu thủ mà tiến lên, chính là một thức thôi song vọng nguyệt.

Thái long chỉ cảm thấy quyền đầu của mình xuất ra như là đánh vào khoảng không vậy, lực lượng trên nắm tay (quyền đầu) trong nháy mắt biến mất, ngay sau đó, trước ngực một cỗ đại lực truyền thẳng đến, dưới chân lảo đảo, cả người liền bị kích bay ra ngoài.

Bịch … thân thể to lớn của Thái long bị bay ra ngoài mấy thước, rơi vào một cây lam ngân thảo.

“Đủ chưa? ”

Đường Tam chắp tay mà đứng, mặc dù hắn tuổi còn chưa lớn nhưng lúc này nhìn bộ dáng của hắn đã có vài phần khí phái.

“Không phục. ” Thái long điên cuồng hét lên một tiếng, từ dưới mặt đất bật mạnh dậy, như cự thạch lao thẳng tới Đường Tam mà công kích.

Đường Tam nhướng mày:

“Ta đánh cho đến khi ngươi phục mới thôi. ”

……

Khoảng chừng mười phút sau, Tiểu vũ từ trong rừng cây đi ra, không nhịn được thở dài nói:

“Thái long này mặc dù phiền toái, nhưng khả năng chịu đòn đúng là mạnh mẽ, bị đánh ngã cả trăm lần vẫn còn có thể đứng dậy. ”

“Hắn tính cách cũng rất ương ngạnh. ”

Đường Tam đi sau tiểu vũ nói :

“Nếu ta không đánh trật các đốt xương ngón tay hắn thì không biết hắn còn dây dưa đến bao giờ. ”

Thái long đối diện với Quỷ Ảnh Mê Tung và Khống Hạc Cầm Long của Đường Tam thì căn bản là không có bất cứ cơ hội nào. Thật ra thì thân thể lực lượng của hắn mạnh hơn Đường Tam, nhưng không có cách nào phát huy được mà hoàn toàn bị Đường Tam áp chế.

Cuối cùng vì không muốn tiếp tục dây dưa với hắn cho nên Đường Tam đã dùng cầm nã thủ mà đánh trật các đốt xương ngón tay của hắn thì trận đấu mới kết thúc.

Tiểu vũ kéo tay Đường Tam :

“Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm. ” Đường Tam gật đầu, ánh mắt hắn chiếu vào người Tiểu vũ, thoáng có chút thất thần.

“Làm sao vậy? Có cái gì khác à? ” Tiểu vũ cười nói.

Đường Tam vội vã lắc đầu, che dấu sự xấu hổ, “Đi thôi, chiều nay ngươi muốn đi đâu ta cũng sẽ đi cùng ngươi. ”

Học viện tại giữa thành thị quả thật hết sức tiện lợi. Ra khỏi đại môn là ngã tư đường. Thiên đấu thành không hổ là thủ phủ của thiên đấu đế quốc, ngã tư đường rộng rãi sạch sẽ, hàng quán san sát. Ngã tư đường rộn ràng tấp nập dòng người qua lại liên miên.

Bởi vì thái long làm chậm trễ, Đường Tam cùng Tiểu vũ liên tục đi vào mấy khách điếm đều phát hiện bên trong đã chật kín. Không có cách nào, bọn họ lại tiếp tục đi tới khu phố trung tâm.

“Ca. Bên kia là chỗ nào vậy? ” Tiểu vũ chỉ vào một tòa kiến trúc mái vòm ở không xa phía trước mà hỏi.

Tòa kiến trúc trông rất kỳ lạ, là một cái lồng bạc hình bán nguyệt, giống như là nửa hình tròn chụp trên mặt đất, trước mặt không có bất kỳ cái tiêu bài gì, chỉ có một cái đồ án hình cái búa.

Đường Tam trong lòng vừa động, nhất thời nhớ tới lời đại sư nói, cây búa như vậy có thể tượng trưng cho thợ rèn tạo chùy:

“Hảo, có vẻ như là phòng đấu giá đi. Ký hiệu như trên hẳn là là phòng đấu giá chuyên dụng đấu giá chùy đây. ”

Tiểu vũ nhãn tình sáng lên:

“Phòng đấu giá? Chúng ta đi xem một chút có được không? Ta nhớ kỹ là đại sư có nói rằng chỉ có tại thủ đô của hai đại đế quốc mới có phòng đấu giá cao cấp, thậm chí ngay cả hồn cốt cũng có bán. ”

Đường Tam biết phòng đấu giá, đương nhiên cũng biết hồn cốt.Đó là bảo bối mà tất cả hồn sư đều mơ tưởng. Từ một góc độ nào đó mà nói thì chỉ cần hồn lực thăng cấp là tất cả hồn sư đều có thể nghĩ tới hồn hoàn, chỉ là chất lượng khác nhau mà thôi. Nhưng hồn cốt thì lại không như vậy.

Hồn cốt vốn đã ít mà nó lại là đề tài cấm kỵ trong giới hồn sư, bất kỳ kẻ nào mang hồn cốt trên người đều hết sức che dấu, tránh bị người khác phát hiện. Những chuyện bởi vì hồn cốt mà phát sinh đầu rơi máu chảy nhiều không kể xiết. Cho dù chỉ là một khối hồn cốt bình thường nhất cũng có thể bán với giá trên trời.

Mặc dù vũ hồn điện đã phát lệnh cấm hồn sư liên thủ liệp sát hồn thú trên diện rộng để thu hoạch hồn cốt nhưng vẫn có không ít các hồn sư dựa vào thực lực mạo hiểm. Đương nhiên, cũng không có nhiều hồn sư đem bán hồn cốt mà đại đa số đều là trao đổi với nhau.

Chủ yếu là cố đổi lấy hồn cốt thích hợp với mình hoặc là lấy vật phẩm trân quý khác.

Đường Tam đối với phòng đấu giá này cũng rất cảm thấy rất hứng thú:

“Tiểu vũ, chúng ta đi ăn cơm cái đã. Ăn xong rồi tới xem một chút. ”

Vừa nói đến ăn cơm, Tiểu vũ không khỏi cả giận nói:

“Đều là do tên Thái long kia làm trì hoãn cho nên mấy tửu lâu ăn được gần học viện đều chật kín. Mấy cái tửu lâu đó sinh ý cũng quá tốt đi. Ngay cả chỗ ngồi cũng chật kín. ”

Đường Tam bất đắc dĩ nhún vai:

“Chúng ta cũng không thể vác cái bụng đói mà đến phòng đấu giá. Thiên đấu thành lớn như vậy, cũng không ít tửu lâu đâu. ”

Tiểu vũ đột nhiên cười nói:

“Ngươi nhìn kìa, bên kia có bán đồ ăn nhanh. Chúng ta qua đó mua một chút đi. ”

Đường Tam nhìn theo hướng Tiểu vũ, chỉ thấy một lão nhân đang đứng phía sau một cái xe đẩy mà bán hàng . Trên xe đặt vài cái nồi lớn, bên cạnh còn có một cái thùng bằng trúc, bên trên được đậy bằng cái nắp có bọc vải bông giữ nhiệt.

“Lão bản, đồ ăn bán thế nào? ” Tiểu vũ linh hoạt chạy tới hỏi.

Lão nhân vừa nhìn tiểu cô nương đáng yêu tiểu vũ, nhất thời cười nói:

“Tiểu cô nương, đồ ăn nhanh tự chọn của ta (fast food buffet) ăn rất ngon. Hôm nay sinh ý rất tốt, còn lại cũng không nhiều. Bán rẻ cho ngươi một chút. hai đồng hồn tệ một suất. Thế nào? ”

“Cám ơn ngài. ” Tiểu vũ rất nhanh từ trong lòng lấy ra bốn cái đồng hồn tệ : “Ta mua hai xuất, ca mau tới ăn đi. ”

Lão nhân mở nắp nồi lấy ra hai cái. Từ trong nồi lấy ra chính là hai cái bánh bao lớn trắng tinh cho vào trong bát. Mặc dù đã không còn rất nóng nhưng vẫn còn khá ấm.

Tiểu vũ đưa một cái bánh bao Đường Tam trước rồi sau đó nhận nốt cái còn lại từ lão nhân mà nhỏ nhẹ ăn từ từ từng miếng. Cho dù đây chỉ là bánh bao , một thứ đồ ăn bình dân nhưng nàng ăn rất vui vẻ.

Đường Tam đứng cạnh Tiểu vũ, cùng ăn bánh bao với nàng. Nhìn dung nhan kiều diễm thập phần thoả mãn của Tiểu vũ , hắn trong lúc nhất thời không khỏi có chút ngây dại.

Tiểu vũ thỉnh thoảng lại san phần thịt vào chén của Đường Tam, còn mình chỉ là ăn một ít rau và một số nhân bánh khác.

"Tiểu vũ, ngươi cũng ăn đi. "

Tiểu vũ cười nói: "Ta vốn ăn ít còn ngươi thân thể lớn như vậy, đại sư cũng đã nói qua, nam nhân các ngươi phải ăn nhiều thịt, nếu không thì sẽ không có thể lực. "

Chỉ là một câu nói đơn giản nhưng lại tấn công mạnh vào chỗ mềm yếu nhất của Đường Tam. Trong phút chốc, những mê muội lan man mấy ngày nay đột nhiên được cởi bỏ, Đường Tam ngây người đứng yên, lẳng lặng nhìn Tiểu vũ, trong ánh mắt loé ra vài tia quang mang có vài phần kỳ dị.

"Ca, ngươi làm sao vậy? Mấy ngày nay ngươi như thế nào luôn ngây người ra như vậy? Có phải thân thể không được khoẻ hay không ? " Tiểu vũ nâng tay sờ trán Đường Tam một cái.

Đường Tam buông chiếc bánh bao trong tay, nắm lấy tay tiểu vũ, vừa rồi như tia quang điện loé lên giữa màn đêm , hắn đột nhiên trở nên thông suốt, nhìn vẻ ân cần của Tiểu vũ, Đường Tam bỗng cảm thấy một cỗ nhiệt huyết sôi trào trong lòng :

"Tiểu vũ, bất luận sau này có phát sinh chuyện gì đi nữa thì ta cũng sẽ ở bên cạnh mà bảo vệ cho ngươi, ngươi vĩnh viễn là Tiểu vũ thân ái nhất của ta. "

Tiểu vũ sửng sốt một chút, mặc dù nàng không rõ Đường Tam tại sao tự nhiên lại nói ra những lời này ở đây, nhưng trái tim lại thấy một trận ấm áp, ngọt ngào cười :

"Ca, ta biết ngươi tốt nhất với ta. Nhanh ăn đi, nếu không sẽ mất ngon. "

Đường Tam lại cầm lấy chiếc bánh bao, có lẽ là bởi vì vi tâm kết khai giải cho nên hắn sức ăn cũng trở nên hết sức tràn đầy, Cắn từng miếng, từng miếng to một, nụ cười hàng ngày một lần nữa lại tái xuất hiện trên khuôn mặt .

Lão nhân lúc trước thấy Đường Tam và Tiểu vũ đều chỉ là tiểu hài tử, vốn tưởng rằng bọn họ ăn không được bao nhiêu cho nên mới ra giá như vậy. Nhưng bây giờ chứng kiến Đường Tam càng lúc càng nhiều, không khỏi trở nên một trận sàu muộn. Bán cơm tự chọn mà gặp phải cái vua dạ dày này thì đúng là một bi kịch.

Đường Tam vẫn ăn hết sứcđến khi quá ngọ mới kết thúc bữa trưa này.

"Lão bản, cám ơn người. Cơm ăn rất ngon. " Đường Tam rất có lễ phép hướng lão bản gật đầu, cổ tay vừa lộn, thêm một cái ngân hồn tệ đã đặt ở trên bàn.

"Tiểu tử, ngươi làm cái gì vậy? " Lão bản sửng sốt một chút, vội vã gọi Đường Tam, Tiểu vũ .

Đường Tam quay đầu cười, nói: "Đây là ngài nên được a. " Nói xong liền kéo Tiểu vũ nhanh rời đi. Đối với hắn mà nói, lần này tuyệt đối không phải chỉ là một bữa cơm trưa đơn giản.

Tiểu vũ cảm giác được Đường Tam nắm tay nàng rất chặt, nụ cười trên mặt hắn tựa hồ đã khôi phục như bình thường. Nàng vốn rất thông minh, cũng không có hỏi nhiều mà cứ vậy hăng hái tiến về phòng đấu giá.

Phải đến gần thì mới có thể chính thức cảm nhận được quy mô kiến trúc hình bán nguyệt của phòng đấu giá .

Căn cứ theo quan sat của Đường Tam, đường kính của nhà vòm bán nguyệt này ít nhất cũng có đến gần năm trăm thước, chỗ cao nhất cũng có ngoài tám mươi thước, mặc dù hắn cũng đã từng thấy qua đại đấu hồn tràng còn lớn hơn, nhưng cũng nên nhớ rằng nơi này chỉ là phòng đấu giá, căn bản cũng không có nhiều người tới xem như đấu hồn tràng.

Hơn nữa, Thiên đấu thành chính là thủ đô của Thiên đấu đế quốc, có thể dùng từ tấc đất tấc vàng đế hình dung sự đắt đỏ của cái vị trí đắc địa này, từ đó có thể thấy được, phòng đấu giá tại thiên đấu thành này địa vị trọng yếu ra sao, bối cảnh thâm sâu khôn lường cỡ nào.

Đại môn của phòng đấu giá cũng được kiến tạo theo hình bán nguyệt, theo cùng một chỉnh thể kiến trúc với phòng đấu giá, đều được sơn phủ một mầu trắng . Ở ngoài cửa có bốn cô gái cao ráo đang đứng.

Các cô gái này rõ rang đều phải trải qua tuyển chọn kỹ càng, chẳng những thân cao trên một thước bảy mươi lăm mà hơn nữa vóc người đều cực kỳ cân xứng, mặc dù không thể nói là tuyệt sắc, nhưng là dung mạo rất hấp dẫn, tất cả nhìn qua, nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi đổ lại.

Thân mặc quần dài chấm đất, cách tay cũng đều ẩn giấu trong tay áo dài, không có lộ ra nhiều da thịt, nhưng là quần áo lao bó chặt lấy người, lồ lộ ẩn hiện những đường cong mỹ miều uyển chuyển.

Trên bộ quần áo trắng như tuyết thêu đính những viền hoa văn màu bạc, hoa văn mơ hồ ẩn hiện thành chữ, nhưng Đường Tam và Tiểu vũ đều không thê nhìn ra là chữ gì. Động tác của bốn gã cô gái là hoàn toàn giống nhau, hai tay chắp trước người, cùng mỉm cười chào khách, mặc dù đây chỉ là nụ cười mang tính chất nghề nghiệp nhưng vẫn rất dễ dàng khiến cho người khác phát sinh hảo cảm.

---

74. Chương 73:phòng Đấu Giá Thiên Đấu

Tiểu vũ : “Nơi này có phải là phòng đấu giá không? Chúng ta muốn vào xem. ”

Cô gái có chút ngạc nhiên, nàng mặc dù cũng không bởi vì thấy Đường Tam cùng Tiểu Vũ tuổi nhỏ mà coi thường bọn họ, nhưng hai người khách như thế này lại là lần đầu tiên họ thấy. Nhưng nàng vẫn kiên nhẫn nói: “Xin lỗi, hai vị khách nhân có thể xin cho hỏi một chút, các ngươi có chứng nhận đấu giá không? ”

Tiểu Vũ sửng sốt, “Chứng nhận đấu giá ? Đó là vật gì vậy? ”

Cô gái mỉm cười, nói: “Chỉ có khách nhân có chứng nhận đấu giá mới có thể tiến vào phòng đấu giá để tiến hành đấu giá. Chứng nhận tư cách chia làm mấy cấp độ khác nhau, trong đó thấp nhất là một vạn kim hồn tệ. Nói cách khác, cần phải có một vạn kim hồn tệ tư sản chứng minh, mới có thể tham dự đấu giá, đây là vì tránh có người ác ý đấu giá được rồi nhưng không có tiền trả, xin hai vị tha lỗi! ”

Tiểu Vũ quay đầu nhìn về phía Đường Tam, “Ca, ngươi có một vạn kim hồn tệ không ? ”

Đường Tam có chút bất đắc dĩ lắc đầu, mặc dù tham gia đấu hồn hắn Đã có không ít tiền, nhưng một vạn kim hồn tệ đối hắn mà nói thì số lượng này vẫn là rất lớn.

Nhìn vẻ mặt thất vọng của Tiểu Vũ , Đường Tam nhịn không được nói: “Ngoài ra không còn biện pháp nào có thể đi vào sao? ”

Cô gái: “Còn có một cách khác để đi vào đó là nếu hai vị bán đồ vật thì có thể tiến vào bên trong phòng đấu giá . Nhưng vật phẩm muốn bán phải trải qua phòng đấu giá chuyên môn của chúng ta xem xét, giá trị vượt qua một ngàn kim hồn tệ mới có tư cách tham dự đấu giá . Nếu đấu giá thành công, chúng ta đem trích lấy một phần làm phí thủ tục. ”

Bán đồ? Đường Tam cùng Tiểu Vũ liếc nhau, Đường Tam trong lòng vừa động. Lấy ra một vật.

Đó là một cái hộp nhỏ màu đen, dường như chỉ có kích cỡ gần bằng bàn tay, mặt trên cơ quan liên kết với một cái chốt nhỏ, cái hộp toàn thân đen nhánh, mặt trên có một tầng lỗ nhỏ.

“Chúng ta sẽ đấu giá cái này vậy . ” Đường Tam lắc lắc cái hộp nhỏ trong tay.

“Đây là cái gì? ” Cô gái cũng không bởi vì Đường Tam xuất ra vật này mà coi thường, nàng đã làm việc ở đây khá lâu rồi nên nàng biết, càng là đồ kỳ quái thì có lúc lại càng có giá cao.

Tiểu Vũ ra vẻ thần bí nói: “Các ngươi không phải có người kiểm chứng sao ? Ngươi biết cũng không có giá trị gì, Đưa cho người kiểm chứng nhìn xem có đáng giá tiền hay không là được rồi? ”

Cô gái lúc này mới phát hiện chính mình hơi thái quá, mới vội vàng khom người mời , “Hai vị xin vui lòng theo tôi. ” Vừa nói xong, liền xoay bước, hướng bên trong phòng đấu giá đi đến.

Đi vào phòng đấu giá. Cũng không phải là huy hoàng, mặt đất là đá “Đại Lý” màu trắng nhũ , bốn phía vách tường có các loại phù điêu trang sức, màu sắc phù điêu cũng không nhiều lắm. Nhìn qua đơn giản nhưng cực kỳ trang nhã. Ngoài các bức tranh, phù điêu thì phòng còn xây thêm một số cửa sổ. Bên trong phòng có để một ít đồ sứ, khôi giáp, và một loạt các vật phẩm. Nếu không phải đã biết nơi này làm gì, sợ rằng Đường Tam cùng Tiểu Vũ lại tưởng rằng nơi này là một nhà bảo tàng. Cô gái dẫn đường là một người rất có tác phong nghề nghiệp, mỗi khi đi mười bước lại dừng lại một chút, đưa tay ra mời, chỉ dẫn đúng phương hướng, giúp Đường Tam cùng Tiểu Vũ đi tới đại sảnh ,hướng tới phòng có tiêu đề hai chữ “Kiểm Nghiệm”.

Trong phòng có một dãy bàn, phía sau bàn là tám gã chuyên gia kiểm chứng có độ tuổi khác nhau nhưng đều mặc trường bào màu đen . Họ đang vội vàng tiến hành xem xét, kiểm nghiệm một ít vật phẩm .

Cô gái hướng Đường Tam cùng Tiểu Vũ nói: “Nơi này là phòng kiểm nghiệm vật phẩm. Làm phiền hai vị tới đây khai báo một chút về vật phẩm vừa rồi. ” Vừa nói xong, nàng dẫn hai người đi tới một vị phía bên trái , đem cái hộp nhỏ đưa qua.

“Nhất Hiệu xem xét sư, phiền toái ngài một chút. Hai vị khách quý đây hy vọng có thể đem vật này tham gia đấu giá. ”

Xem xét sư ý thức tiếp nhận hộp sắt, khẽ liếc lướt qua, ánh mắt lập tức tỏ ra vẻ kinh ngạc, xem xét một chút, rồi nói: “Thứ lỗi cho ta con mắt vụng về, xin hỏi đây là vật gì ? Làm ra thật phần tinh xảo thế này, không biết là có tác dụng gì? ”

Đường Tam mỉm cười, nói: “Ta gọi nó là: Hàm sa xạ ảnh, là một loại vũ khí. ”

“Vũ khí? ” Xem xét sư càng thêm kinh ngạc hơn nữa, vũ khí nhỏ như vậy hắn là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng chứng kiến Đường Tam cùng Tiểu Vũ chỉ là hai thiếu niên thì hắn lại có chút khinh thường, một lúc mới thu hồi sự khinh thường trong lòng, “Ngài có thể biểu diễn một chút được không? ”

“Ở chỗ này sao? ” Đường Tam thu hồi Hàm sa xạ ảnh từ trên tay xem xét sư, “Vật này có độc. Ở chỗ này sợ rằng không tốt lắm. ”

Nghe được hai chữ “có độc”. Sự chú ý không còn chỉ là của vị xem xét sư trước mặt nữa, bên cạnh hắn bảy vị xem xét sư còn lại cũng không khỏi hiện ra thần sắc kinh ngạc, ánh mắt đều hướng lại đây.

Nhất Hiệu xem xét sư có chút khó khăn nói: “Nếu ngài không có cách nào chứng minh tác dụng của nó, chúng ta cũng không có biện pháp tiến hành đánh giá đối với nó. Phòng đấu giá chúng ta có địa phương chuyên môn thí nghiệm uy lực vũ khí, chúng ta tới nơi đó kiểm tra, ngài thấy thế nào? ”

Đường Tam gật đầu nói: “Có thể. ”

Cô gái phụ trách tiếp đãi lúc trước cũng không có vội vã mà rời đi, vẫn như trước đi theo bên cạnh, đồng thời cùng Nhất hiệu xem xét sư mang theo Đường Tam cùng Tiểu Vũ đi vào cánh cửa phía sau của phòng Kiểm Nghiệm.

Không biết có phải chủ nhân phòng đấu giá rất thích hình tròn hay không mà bên trong phòng đấu giá tất cả đều là hình dạng nửa vòng tròn , nhìn qua cũng có vài phần lý thú.

Thông qua thời gian quan sát ngắn ngủi, Đường Tam trong lòng không khỏi than thở, phòng đấu giá này chẳng những quy mô rộng lớn, hơn nữa hết thảy thiết kế rất hợp lý. Xem xét sư mang theo bọn họ đi tới phòng thí nghiệm vũ khí, ước chừng rộng khoảng 100 , cả phòng bốn phía vách tường đều là được các tấm thép ghép lại, trong phòng không có đồ vật nào.

Đường Tam ý bảo cô gái tiếp đãi cùng xem xét sư lui về phía sau mình , tay phải giơ lên Hàm sa xạ ảnh, ngón tay lướt nhẹ vào chốt kích hoạt.

Xích xích xích xích xích xích…, liên tiếp chuỗi âm thanh cùng với đó là một chùm khí vàng nhạt thóat ra, khí độc này là được Đường Tam mới thêm vào không lâu trước. Hàm sa xạ ảnh trải qua cải tiến, cùng Chư

cát thần nỏ giống nhau, đã có thể phóng ra ba lần. Chỉ bất quá uy lực so với Chư cát thần nỏ yếu hơn một chút. Tuy nhiên mỗi lần cũng có thể phóng ra ba mươi sáu cây cương châm.

Các loại ám khí Đường môn phân cấp chủ yếu là căn cứ vào uy lực. Giống Bạo vũ lê hoa châm nổi tiếng thuộc nhóm đứng đầu, sở dĩ cũng không phải công kích của nó dày đặc , mà là uy lực công kích của nó.

Chư cát thần nỏ có lực công kích đã rất kinh khủng, gấp ba lần lực công kích của hàm sa xạ ảnh, mà Bạo vũ lê hoa châm lực công kích cũng gấp Chư cát thần nỏ đến hơn 5 lần . Ngoài phóng ra với tốc độ cùng lực xuyên thấu khó thể tưởng tượng được. căn bản là không cách nào né tránh.

Liên tiếp chuỗi âm thanh đinh đinh dày đặc từ vách tường cách đó hơn mười thước vang lên, Đường Tam thân thủ vung lên, thúc dục hồn lực, sử dụng công pháp Khống hạc cầm long đem hoàng vụ trên không trung ngưng tụ cùng một chỗ, ngón tay bắn ra một cây lam ngân thảo, đem độc vụ hấp thu hoàn toàn. Chỉ chỉ vách tường phía đối diện, nói: “Mời xem. ”

Xem xét sư bước nhanh tiến lên, khi hắn chứng kiến tình huống tấm thép trên vách tường thì không khỏi hít một ngụm lương khí, “vũ khí thật bá đạo . ”

Cương châm dài khoảng ba tấc đâm ngập một nửa vào tấm thép, châm vẫn kịch liệt rung động như trước, cương châm hiện lên màu lam nhàn nhạt nhìn qua cũng biết ẩn chứa kịch độc, đây mới là phóng châm mà chưa phun ra khí vàng. Nhưng lực xuyên thấu như thế đã không phải hồn sư bình thường có khả năng ngăn cản.

Đường Tam nói: “Hàm sa xạ ảnh của ta cương châm có thể phóng ra ba lần. Mỗi lần mang theo khí độc, trên thân kim châm còn mang theo độc tố. Một khi đâm vào da thịt, kịch độc sẽ phát tác, căn cứ tính toán của ta. Đối với hồn sư dưới ba mươi cấp thì tuyệt đối phải chết. Hồn Sư ngoài ba mươi cấp nhưng không có khả năng kháng độc thì vẫn dễ dàng trúng chiêu. Cương châm chế tạo đơn giản hoàn toàn có thể làm được, ta còn cung cấp thêm một lọ độc dịch. ”

Đường Tam đã đi tới phía trước trước cương bản , tay phải giơ lên. Không ngại chút nào đem cương châm trên tấm thép từng cây gỡ xuống. Một lần nữa đẩy vào hàm sa xạ ảnh . Độc tố trên Cương châm đối hắn hoàn toàn không có tác dụng.

Ngọc thủ chẳng những có thể làm hai tay hắn cứng rắn như thép mà còn có thể ngăn cách hết thảy độc tố.

Mắt thấy Đường Tam đem toàn bộ ba mươi sáu cây cương châm thu hồi. Xem xét sư mới phục hồi tinh thần lại.

“Khách quý, tuy vũ khí này của ngài tài chất mặc dù bình thường, nhưng tinh xảo thật là lần đầu ta nhìn thấy. Có lẽ nó đối với hồn sư mà nói tác dụng lớn đến không tính được. Nhưng đối người bình thường mà nói, Cũng là một kiện vũ khí vô cùng tốt, ta chuẩn bị cho nó giá khởi điểm một ngàn kim hồn tệ , ngài thấy thế nào?”

Hàm xa xạ ảnh này của Đường Tam vốn chỉ có hai mươi kim hồn tệ mà thôi, đương nhiên, đó chỉ là giá của tài liệu làm ra nó. Có thể chế tạo nó, tại cả Đấu La đại lục cũng chỉ có một mình hắn có thể làm được.

Mỉm cười gật đầu, Đường Tam đem Hàm sa xạ ảnh đưa cho xem xét sư, “Không thành vấn đề. Vậy cho nó tham gia đấu giá được không, bây giờ chúng ta có quyền tham gia đấu giá rồi chứ. ”

Bên cạnh, cô gái phụ trách tiếp đãi vội nói: “Đó là đương nhiên. Chúng ta đấu giá sẽ là liên tục 24 trên 24. Đấu giá tại trung tâm tiến hành, hai vị xin theo ta. Vật đấu giá của hai vị sẽ rất nhanh tiến hành đấu giá, ta mang hai vị đi trước làm thủ tục. ”

Thủ tục cũng không phức tạp, chỉ là tại phòng đấu giá thiết lập thẻ xác nhận kim hồn tệ cùng với chứng nhận đấu giá.

Thông qua Chứng nhận đấu giá này, Đường Tam vừa có thể thu được kim tệ sau khi đấu giá và trừ triết khấu, lại còn có thể tiến hành đấu giá, điều kiện tiên quyết là đấu giá thì không được phép vượt qua số tiền trong thẻ kim hồn tệ.

Đồng thời. Cô gái tiếp đãi cũng giảng qua một chút quy củ ở đây cho hai người.

Là phòng đấu giá lớn nhất Thiên Đấu đế quốc cho nên nơi này có thể xuất hiện bất kể là vật đấu giá gì.

Quy tắc thứ nhất của phòng đấu giá là không được nghe chi tiết về người bán, càng không thể đem tình huống đấu giá bên trong phòng đấu tiết lộ ra bên ngoài.

24H giờ liên tục đấu giá, không có thời gian nghỉ ngơi .

Mỗi ngày ban đêm là lúc tiến hành đấu giá cực phẩm. Tại thời gian này, chỉ có cam đoan kim tệ vượt qua một trăm vạn kim hồn tệ mới có thể tham dự. Ngoài hắn lúc này, mọi người đi đấu giá đều có thể tham gia.

Quy củ rất đơn giản, nhưng Đường Tam lại nhận ra loại đấu giá không gián đoạn mang đến cho phòng đấu giá một số tiền lời không thể nghi ngờ là vô cùng lớn, một đồ vật trân quý thì phí và thuế là 10 , từ một góc độ nào đó tuy người đến xem tựa hồ không nhiều lắm, nhưng trên thực tế, tài phú tổng cộng của bọn họ cũng là cực kỳ kinh khủng. Thậm chí tiền lời so với một tòa đại đấu hồn tràng còn muốn khổng lồ hơn nhiều.

"Xin mời, chúng ta tới phòng đấu giá thôi. "

Dưới sự hướng dẫn của cô gái , Đường Tam cùng Tiểu Vũ rốt cục được như ý chính thức được đi vào trung tâm phòng đấu giá Thiên Đấu .

Trung tâm Phòng đấu giá có hai tầng, từ đại sảnh có chừng tám lối phân biệt có thể đi vào. Trước khi tiến vào phòng đấu giá, Cô gái tiếp đãi đưa cho hai người hai cái mặt nạ, nói cho bọn họ sau này tiến vào tham gia đấu giá phải …trước tiên mang mặt nạ vào, đây là biện pháp khiến cho khách nhân không phải lo lắng về sự an toàn . Tiếp theo, sẽ không còn có người tiếp đãi bọn họ nữa.

Cô gái đi cùng hai người đến lối vào phòng đấu giá trung tâm mới xoay người rời đi, phòng đấu giá trung tâm có người bán hàng khác.

Cùng cô gái dẫn đường lúc trước so sánh với, nơi này quần áo người bán hàng mặc không khỏi làm Đường Tam có chút mặt đỏ tới mang tai.

Cũng là trang phục màu trắng, cũng quần áo giống như lúc trước, nhưng lại làm cho người ta cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Người bán hàng đấu giá trung tâm tất cả đều là nữ, chiều cao cùng cô gái dẫn đường lúc trước không sai biệt lắm, chỉ là vóc người lại càng thêm gợi cảm hơn.

Quần áo trên người các nàng đều là màu trắng, ngực hở rộng, không có tay. Chiếc quần ngắn ngủn vừa qua khỏi bên hông bẩy tấc, lộ ra bắp đùi trắng nõn cùng với đôi chân dài càng hết sức hấp dẫn. Trước ngực nở nang, quần ngắn hở ra cặp mông tròn trịa khiến những kẻ nhìn đều phải nảy sinh ý nghĩ kỳ quái.

Mặc dù Đường Tam tâm chí kiên định nhưng cũng không nhịn được liếc nhìn vài lần. Dù sao, hắn cũng là một nam nhân như bao nam nhân khác.

Phía sau lưng bỗng đau nhói, bên tai truyền đến âm thanh uy hiếp của Tiểu Vũ. "Nhìn cái gì mà nhìn? Không cho xem. "

Đường Tam có chút xấu hổ, vội vàng thấp giọng nói: "Ngươi nghĩ rằng ta là mập mạp sao? Vào đi thôi. "

Tiểu Vũ dùng chính vóc người cao hơn Đường Tam để ngăn ánh mắt hắn với người bán hàng, lúc này mới cho hắn lướt qua người bán hàng khêu gợi đi vào phòng đấu giá trung tâm.

Đấu giá trung tâm làm cho người ta cảm giác như một quảng trường, bố trí cùng phòng đấu hồn trung tâm của Đại đấu hồn tràng cũng cùng loại, trung ương là một lễ đài hình vòng tròn, chung quanh bố trí một vòng chỗ ngồi.

Tổng cộng chia làm năm đại bộ phận. …gần lễ đài nhất là ba hàng ngồi màu đỏ, hướng dẫn ra phía ngoài , theo thứ tự là màu đen, màu tím, màu vàng và màu trắng. Hiển nhiên là căn cứ các cấp bậc bất đồng của mỗi người đấu giá mà bố trí.

Lúc trước cô gái tiếp đãi nói qua cho bọn họ. Tận cùng bên trong chỗ ngồi màu đỏ là phải thông qua thông đạo đặc biệt mới vào được, ở đó có nhân viên chuyên môn bảo vệ. Đó là khu khách quý cấp bậc trăm vạn,

phải có thân phận cực cao mới có tư cách ngồi ở khu khách quý màu đỏ. Có tiền cũng chưa chắc có thể tiến vào.

Phía ngoài là hàng ghế màu đen, chính là khách quý cấp trăm vạn, chỉ cần có tiền, là có thể tiến vào.

Phía ngoài chỗ ngồi màu đen, chính là hàng ghế màu tím dành cho khách quý cấp năm mươi vạn, màu vàng là mười vạn giành cho khách quý cấp bình thường, bên ngoài nhất là màu trắng, cũng là dãy chỗ ngồi có diện tích lớn nhất, cũng giống như Đường Tam và Tiểu Vũ, đều là khách bình thường.

Người bán hàng mang hai người tới khu vực màu trắng. Ý bảo hai người có thể tự do lựa chọn. Không biết là bởi vì Đường Tam cùng Tiểu Vũ nhìn qua tuổi quá nhỏ, hay là tư cách khách quý quá thấp mà người bán hàng cũng không nhiệt tình, chỉ là đưa bọn họ tới chỗ ngồi, thậm chí ngay cả một cái mỉm cười như cô gái tiếp đãi lúc trước cũng không có.

Đường Tam thì không sao nhưng Tiểu Vũ đã có chút nhũng nhiễu bất mãn, "Hừ, dùng mắt chó mà nhìn người, thanh tao như vậy nhưng cũng chỉ như lũ chó chuyên môn dụ dỗ người có tiền . Việc gì mà phách lối như vậy? "

"Nơi này người bán hàng đều như thế cả, tất cả đều không phải nhằm vào các ngươi. " Một âm thanh nhu hòa từ bên cạnh truyền đến. Đường Tam cùng Tiểu Vũ quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một người mặc bạch y, một trung niên tướng mạo nho nhã đang mỉm cười hướng bọn họ gật đầu.

Kỳ quái chính là, hắn cũng không có mang mặt nạ, cũng không có phục vụ nhân viên lại hỏi hắn.

Tiểu Vũ nhịn không được hỏi: "Đều là như thế? Tại sao? "

Trung niên nhân mỉm cười nói: " Những người bán hàng này thân mình đều là thuộc về phòng đấu giá, Kể cả tánh mạng của các nàng . Họ đều là nữ tử bình dân được phòng đấu giá mua về từ nhỏ rồi sau đó được bồi dưỡng. Các nàng chẳng những là nhân viên phục vụ đồng thời cũng là một bộ phận để đấu giá. Nếu có người nguyện ý xuất tiền, thì các nàng sẽ được đem ra mua bán. "

"Vậy chẳng phải là biến thành nô đãi rồi sao? Chính là, hai đại đế quốc không phải cấm mua bán nô đãi hay sao? " Đường Tam có chút kinh ngạc nói.

Trung niên nhân lạnh nhạt cười, nói: "Ở trên cái thế giới vốn là có rất nhiều bất đắc dĩ, nơi này là phòng đấu giá Thiên đấu . Đừng nói là nô đãi, nơi này sẽ không có chuyện không dám bán cái gì. Cô gái đó sở dĩ vẻ mặt bình thản, đó là bởi vì các nàng sớm không còn tâm hồn của chính mình nữa, càng không quyết định được vận mệnh chính mình . Cái các nàng có khả năng làm , cũng chỉ có phục vụ mà thôi. Diện mạo tuy đẹp, nhưng lại như không có linh hồn, Đối với các nàng, chỉ có ba chữ "thật đáng buồn". "

Nghe xong trung niên nhân nói xong, thần sắc Tiểu Vũ dần dần xảy ra vài phần biến hóa, nếu nói lúc trước nàng rất là khó chịu với mỹ nữ bán hàng, thì bây giờ trong lòng nàng lại tràn ngập sự đồng tình.

"Các nàng bao nhiêu tiền một người ? " Tiểu Vũ hỏi.

Trung niên nhân tựa hồ xem thấu ý nghĩ trong lòng nàng, " ngươi nghĩ muốn mua các nàng rồi trả tự do cho các nàng hay sao? như vậy bất quá chỉ là tạo ra bi kịch mà thôi. "

Tiểu Vũ khó hiểu hỏi: "Tại sao? "

"Những người bán hàng này trừ phục vụ nam nhân ra, cũng không biết bất kỳ cách nào để sống. Cho dù ngươi mua các nàng rồi trả tự do, nhưng với vẻ đẹp của mình, cuối cùng cũng như trước lại sẽ rơi vào vòng tay của nam nhân. Vận mệnh thậm chí càng thêm thê thảm. Các nàng không có linh hồn, không có thế giới của chính mình, càng huống chi, các nàng mỗi một người giá đấu tăng cao tới mười vạn kim hồn tệ. So với nhất đẳng kỹ nữ còn muốn cao hơn gấp bội, cũng không phải người nào cũng nguyện ý bỏ tiền mua cả. "

Giọng nói trung niên nhân có mang theo vài phần bất đắc dĩ, trên người hắn tựa hồ có một loại khí chất đặc thù, làm cho người ta cảm thấy phát ra từ nội tâm, rất thân thiết.

Lúc này,phòng đấu giá trung tâm người tham gia đấu giá cũng không nhiều,số người ngồi ước chừng một phần năm số ghế.

Trên đấu giá đài đang tiến hành đấu giá một kiện đai lưng hồn đạo khí , giá đấu đã lên tới bốn vạn kim hồn tệ.

Tại bên cạnh chỗ ngồi mỗi một người , đều có một cái nút bấm yêu cầu giá cả, mặt trên có một trăm, một ngàn, một vạn, mười vạn bốn cái nút bất đồng, đại biểu cho mỗi lần bổ xung giá đấu.

Trung niên nhân tựa hồ đối Đường Tam cùng Tiểu Vũ cảm thấy rất hứng thú, chuyển biến đề tài, hỏi: "Các ngươi nhỏ như vậy tới phòng đấu giá, là muốn mua đồ vật hay sao? "

Tiểu vũ đạo nói: "Chúng ta không phải tới mua vật,mà là bán vật. "

"Nga? " Trung niên nhân mỉm cười nói: "Bán vật, nhìn không ra, các ngươi còn nhỏ tuổi đã đấu giá rồi. "

Tiểu vũ nói: "Người nào quy định tuổi còn nhỏ sẽ không tham gia đấu giá. Nói không chừng, sau này chờ chúng ta có tiền, còn mua mấy cái hồn cốt nghịch chơi ấy chứ. Di, ngươi như thế nào biết chúng ta tuổi còn nhỏ, chẳng lẻ ngươi có mắt nhìn xuyên thấu sao? " Từng người đều mang theo mặt nạ, Tiểu Vũ cùng Đường Tam vóc người mặc dù so với người trưởng thành còn kém một ít, nhưng cũng kém không nhiều vậy mà trung niên nhân lại nói như thế.

Trung niên nhân khen: "Hảo, có chí khí. Khó trách tuổi còn nhỏ mà đã có thực lực như vậy. Mặc dù các ngươi mang theo mặt nạ, nhưng con mắt ngây thơ trên người không cách nào giấu diếm tuổi của chính mình, người sáng suốt tự nhiên có thể nhìn ra được. "

Nghe xong những lời này, Đường Tam không khỏi trong lòng rùng mình, chẳng lẻ người này có thể nhìn ra thực lực của chính mình cùng Tiểu Vũ ? Chính là, tại sao từ trên người hắn mình không cảm giác thấy một tia uy hiếp ?

Lúc này, trên lễ đài kiện Hồn đạo khí đã đấu giá thành công với giá bốn vạn ba nghìn kim hồn tệ.

Người chủ trì trên lễ đài vẻ mặt mỉm cười cầm khuếch đại âm hướng phía người tham gia đấu giá nói: "Bây giờ, chúng ta tiến hành đấu giá sẽ là một kiện trân phẩm hiếm có . Mời mọi người cố chú ý. Nhất là các nam khách quý. "

Vừa nói, hắn hướng dưới đài khẽ liếc, một đại hán vóc người cường tráng đang đẩy lên đài một cái xe đẩy. Xe đẩy dùng vải hồng che kín, nhìn không thấy bên trong có gì, nhưng từ xa xem qua hình thái, hình như là một cái rương lớn hình vuông .

Đường Tam, Tiểu Vũ, thậm chí là trung niên nhân ánh mắt đều bị vật phẩm mới đem ra đấu giá hấp dẫn, đã thôi không nói chuyện với nhau nữa.

Người chủ trì có chút thần bí nói: "Các vị có thể đoán được đây là cái gì không? Như vậy đi, ta …tiết lộ trước cho các vị khách quý một chút. Cái này giá khởi điểm là mười vạn kim hồn tệ. Mỗi lần tăng giá không được dưới một vạn kim hồn tệ. Đây chính là cực phẩm trong cực phẩm. "

Làm người chủ trì phòng đấu giá thì việc gây sự hứng khởi, sôi nổi cho người tham gia đấu giá là không thể thiếu, hắn đã rất thành công trong việc hấp dẫn sự chú ý của những người tham gia đấu giá.

"Xin mọi người phía dưới xem xét cho cẩn thận . " Vừa nói, hắn kéo vải che, bí mật dần dần hé lộ.

Hồng quang hiện lên một lúc, lộ ra cũng không phải cái rương, mà là một cái lồng sắt thật lớn. Bên trong , giam giữ một cô gái.

Cô gái thân thể hơn một nửa để trần, chỉ có che chắn mấy vị trí mấu chốt, có chút không rõ tướng mạo của nàng , nhưng vóc người cũng thì gần như hoàn mĩ.

Da thịt trắng nõn tựa như ngọc thạch trong suốt , mái tóc ngắn màu xanh nhạt đầy phong tình.

"Có lẽ mọi người đều thấy kỳ quái, tại sao một nữ hài như thế này sao lại có giá khởi điểm cao như thế, nàng cũng giống như những mĩ nữ khác mà phòng đấu giá chúng ta huấn luyện để đấu giá nhiều năm qua. Nhưng nếu các đại gia cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện đặc thù của nàng . " Vừa nói , không biết người chủ trì từ chỗ nào lấy ra một cây gậy , đưa vào trong lồng sắt, nhẹ nhàng gạt ít tóc ngắn bên tai cô gái, lộ ra cái tai của nàng .

Đó không phải là tai của loài người, mà là giống với tai của động vật họ mèo , tiếp xúc một chút với cây gậy..., cái tai có chút đỏ lên.

"Đúng vậy, mọi người cũng không có nhìn lầm. Đây là một Miêu nữ hiếm thấy. Tại khi vũ hồn Giác Tỉnh thì thân thể xảy ra biến dị, có một ít hình thái của mèo , hai mắt của nàng một màu xanh lá cây, thậm chí còn có một cái cái đuôi thật dài . " Hắn dùng cây gậy đánh một chút vào cái mông cô gái, cô gái hơi đau đớn..., thân hình giãy dụa, phía sau lộ ra một cái đuôi mèo màu trắng .

"Có thể nói, trên đại lục nàng là độc nhất vô nhị. Có thể sở hữu một miêu nữ làm sủng vật, đó thật sự là hạnh phúc. Thử nghĩ, nếu trong lúc làm việc _(.)___(.)_, một tay bắt được cái đuôi của nàng , như vậy tình huống sẽ như thế nào cơ chứ?"

Vừa nói , người chủ trì trên mặt toát ra vẻ mập mờ , cây gậy trong tay tại không trung khua thành một cái vòng tròn , "Các vị khách quý, có thể ra giá rồi. "

" Thật khốn nạn. Lại còn có thể đem người làm sủng vật bán nữa. " Tiểu Vũ nhịn không được liền nhảy dựng lên.

Đường Tam một tay kéo Tiểu Vũ, ý bảo nàng tỉnh táo, nhưng chính nội tâm hắn cũng nổi sóng mãnh liệt. Hắn cũng không phải chưa thấy qua mặt tối của cái thế giới này, nhưng khi trực tiếp tiếp xúc thì vẫn là lần đầu tiên, ngồi trong phòng đấu giá tựa hồ tất cả nhân tính đều không còn tồn tại nữa. Tất cả chỉ là ích lợi cùng với dục vọng thú tính.

Nhàn nhạt quang mang lóe ra, Đường Tam trong mắt toát ra hơi thở lạnh như băng, ngồi ở trên ghế lẳng lặng nhìn. Hắn là một người thông minh, tự nhiên rõ ràng mọi sự phát sinh trước mắt cũng không phải hắn cùng Tiểu Vũ có khả năng thay đổi. Cho dù bọn họ thật sự có năng lực cứu miêu nữ này, sau này có lẽ còn có những báo nữ, hổ nữ, chẳng lẻ bọn họ mỗi lần đều có thể kịp thời tới cứu sao chứ? Sư phụ nói, phòng đấu giá là địa phương bẩn thỉu nhưng tràn ngập cơ hội , xem ra thật cũng không sai chút nào.

Tiểu Vũ cảm thấy được cái nắm tay của Đường Tam, mới không có bộc phát nữa. Nàng phát hiện, Đường Tam cầm tay mình có vẻ mạnh hơn bình thường, hiển nhiên nội tâm của hắn cũng không còn bình tĩnh. Nhìn quang mang tức giận trong mắt Đường Tam, nàng cũng dần dần tỉnh táo lại, nhưng cúi đầu, không hề hướng lên trên đài nhìn lại.

Nói ra cũng thật sự là trùng hợp, vừa lúc Đường Tam cùng Tiểu Vũ tiến đến . Phòng đấu giá bắt đầu bán người sống, không thể nghi ngờ để lại cho Đường Tam cùng Tiểu Vũ ấn tượng cực kì sâu sắc mà lại là ấn tượng cực kỳ không tốt.

Đang lúc này, Đường Tam trong lúc vô ý đột nhiên phát hiện, người trung niên bên cạnh đã ấn một cái nút làm hắn giật mình. Mặc dù là lần đầu đi tới nơi này, nhưng hắn cũng biết, đây là biểu hiện của sự tăng giá một vạn . Nói cách khác, hắn ít nhất muốn xuất mười một vạn kim hồn tệ đi mua miêu nữ kia.

Vốn ấn tượng tốt vừa mới xuất hiện lại bắt đầu biến mất, không nghĩ tới người này nhìn qua là một trung niên nhân đạo mạo nho nhã nhưng trong bụng lại bẩn thỉu đến thế.

Trung niên nhân ánh mắt thủy chung rơi trên lễ đài, nhưng cũng may trong lòng Đường Tam xuất hiện biến hóa là lúc hắn mở miệng nói: "Mất đi linh hồn thì cứu vớt dĩ nhiên không có ý nghĩa. Cô gái này còn có linh hồn, vừa là vũ hồn biến dị , trông thấy có thể nào không cứu cơ chứ? "

Nghe hắn nói xong, Đường Tam có chút sửng sốt, đối với trung niên nhân này sự cảnh giác càng gia tăng, hắn như thế nào lại biết ý nghĩ trong lòng mình cơ chứ, chẳng lẻ hắn có Đọc tâm thuật trong truyền thuyết hay sao?

"Không cần nghi hoặc. Tiểu tử, con mắt là cửa sổ tâm hồn, ánh mắt của ngươi đã đủ để nói cho ta biết rất nhiều việc. Dù sao, số năm sống của ta so với ngươi ăn cơm thì hơn nhiều. Ngươi hãy xem đây như kinh nghiệm xã hội đi. " Trung niên nhân hướng Đường Tam cười cười, tay lại ấn vào cái nút tăng giá.

Lúc này, số tiền đấu giá đã gia tăng tới mười sáu vạn kim hồn tệ, hơn nữa xem bộ dáng, vẫn như trước không hề có xu thế ngừng gia tăng.

Người chủ trì nói: “Mười bảy vạn, có vị khách quý màu đỏ ra giá mười bảy vạn kim hồn tệ, còn có tăng giá nữa không ? ”

“Mười tám vạn. Tốt. Có vị màu trắng, a. Màu trắng khách quý ra giá mười tám vạn. ” Hắn đã không ngừng một lần kinh hô rồi, màu trắng đại biểu là người có cấp đấu giá thấp nhất rồi, nhưng lần này sau khi tràng đấu giá bắt đầu, lại thủy chung có màu trắng đấu giá giả tham dự đấu giá, càng kỳ quái chính là, chưa một lần người này chậm chạp ấn ra giá. Như vậy rõ ràng đối phương có năng lực đấu giá còn cao hơn nữa .

“Ta muốn xem, là ai dám cùng ta tranh đoạt. ” Ngồi ở khu vực màu đỏ một gã lão giả mạnh mẽ chuyển thân đứng lên , hướng khu vực màu trắng phía sau tiến lại. Mặc dù trên mặt mang theo mặt nạ, nhưng lúc người này vừa đứng lên, Đường Tam lập tức nhận ra thân phận của hắn.

Trung niên nhân nói đúng, con mắt là cửa sổ tâm hồn, mỗi một người thì con mắt đều không giống nhau, ánh mắt mỗi lúc lại cũng khác nhau rất lớn. Khu màu đỏ khách quý xuất hiện một người với bộ dáng căm tức, đúng là vị Tuyết Tinh thân vương ở trong Thiên Đấu hoàng gia học viện đuổi đoàn người bọn họ ra khỏi học viện Thiên Đấu đế quốc .

Trái với dự đoán của Đường Tam và Tiểu Vũ , trung niên nhân không mang mặt nạ chẳng những không hề né tránh ánh mắt đối phương , ngược lại còn chậm rãi đứng lên , mang vẻ mặt mỉm cười hướng phía Tuyết Tinh thân vương gật đầu.

Tuyết Tinh thân vương cùng không ít người đều hướng lên nhìn, chứng kiến trung niên nhân đứng lên, không chỉ là Tuyết Tinh vẻ mặt rất ngạc nhiên, Vẻ căm tức cũng tan biến ngay lập tức, đồng thời bên người hắn cũng vang lên một trận kinh hô. Ngay cả người chủ trì trên đài kia, sắc mặt cũng trở nên có chút cứng ngắc.

“Phòng đấu giá có quy củ của phòng đấu giá, có thể tiếp tục chứ? ” Thanh âm của trung niên nhân cũng không lớn, ôn hòa không mất đi sự nho nhã, nhưng lại rõ ràng truyền vào trong tai từng người.

Đường Tam bởi vì ngồi ở bên người hắn , có thể rõ ràng cảm giác được hồn lực trên người hắn ba động, không biết tại sao, đối với hắn không hề có cảm giác uy hiếp cảm giác lại cực kỳ nhu hòa, hắn có cảm giác phi thường thân thiết, tựa hồ đã từng gặp qua dạng hồn lực này ở nơi nào trước đó. “Có thể, đương nhiên có thể. ” Người chủ trì vẻ mặt xu nịnh liên tục đáp ứng.

“Mười tám vạn kim hồn tệ lần thứ hai, mười tám vạn kim hồn tệ lần thứ ba. Thành. Vị miêu nữ này thuộc về khách quý khu màu trắng một vị khách quý kỳ lạ . ” Từ lúc trung niên nhân đứng lên lại không thấy người nào tăng giá nữa nên trận đấu giá này thuận lợi thành công.

Trung niên nhân đứng lên không sợ hãi chút nào cùng Tuyết Tinh thân vương giằng co một lúc, Đường Tam chỉ biết hắn nói cũng không phải là giả dối. Nếu không, hắn còn không mang mặt nạ mà thong dong mua miêu nữ kia hay sao? càng huống chi, lại còn đắc tội với một vị đế quốc thân vương. Trung niên nhân nho nhã này nhìn qua cũng không phải kẻ ngu, tự nhiên sẽ không làm chuyện ngu ngốc, hắn đã làm như vậy, chứng minh hắn thật sự có một tâm hồn thiện lương.

“Đại thúc, cám ơn ngươi. ” Tiểu Vũ so với Đường Tam bộc trực hơn, dưới tâm tình rất tốt..., lập tức thốt ra.

Trung niên nhân mỉm cười lắc đầu, chỉ chỉ xuống sàn đấu giá , ý bảo bọn họ đi xuống xem.

Lồng sắt thật lớn được đẩy đi xuống, rất nhanh, một lão giả vội vã chạy lên đài, cùng người chủ trì thấp giọng nói vài câu. Người chủ trì cuống quít gật đầu.

Trung niên nhân lạnh nhạt cười, lầm bầm nói: “Bọn người kia lại muốn thay đổi vật đấu giá tốt tiếp theo thành vật đấu giá kém để chuẩn bị cho ta , mỗi lần ta tới thì đều là như thế cả. Cần gì phải làm như thế chứ? Ta cũng không phải không trả tiền mà. ”

Đường Tam chăm chú nói: “Chỉ sợ bọn họ sợ ngươi phá hư chuyện tốt, sau khi biết ngươi ra giá tiền, tựu không người nào dám ra giá thêm, có ngươi tại đây, đồ tốt của họ không bán được giá cao, đối với phòng đấu giá mà nói tự nhiên là tổn thất. ”

Trung niên nhân mỉm cười, thoải mái dựa vào ghế, "Vậy, ta cũng nên đi. Chuyến này cũng không tồi, nếu các ngươi có hứng thú có thể cùng ta cùng đi xem qua vị miêu nữ kia. "

"Hảo a. " Tiểu vũ không chút do dự đáp ứng. Nàng nhìn qua tuyệt không đơn giản như vậy, nàng muốn chánh thức chứng kiến xem trung niên nhân như thế nào xử lý vị miêu nữ kia, mới có thể an tâm bỏ đi.

Trung niên nhân nói: "Chúng ta ở đây xem nốt kiện đấu giá cuối cùng, lúc đó đi sau, chẳng phải lại để sự an bài của họ phải uổng phí sao? "

Rất nhanh, lại một vật đấu giá khác được đẩy lên, lần này chỉ bất quá là một cái xe đẩy nhỏ được nhẹ nhàng đẩy ra mà thôi, trên xe đẩy đã không còn dùng vải hồng che kín nữa, chứng kiến đồ vật này, Đường Tam không khỏi có chút dở khóc dở cười. Còn Tiểu Vũ lại nhịn không được nói: "Ca, cái này không phải Hàm sa xạ ảnh của chúng ta sao? "

Đúng vậy, được đẩy lên trên lễ đài, đúng là kiện đồ vật mà không lâu trước Đường Tam đưa đi xem sét, được ghi chú là giá tối thiểu của phòng đấu giá, ám khí Hàm sa xạ ảnh. Đương nhiên, cái này là giá đấu thấp nhất nhưng đối với người bình thường mà nói đã là không ít số "0" rồi.

"Hàm sa xạ ảnh? Tên rất hay. " Trung niên nhân hướng Đường Tam cười cười, Đường Tam muốn từ trong ánh mắt hắn nhìn ra chút ít gì đó, nhưng chỉ có thấy sự thâm thúy trong ánh mắt đó.

Trên đài, người chủ trì đang giới thiệu, "Vật đấu giá phía dưới này , vốn được đấu giá sư của chúng tôi coi là vũ khí được làm tinh xảo nhất. Các vị khách quý không nên thấy nó thể tích nhỏ mà coi thường, uy lực của nó quả thực là cực kì kinh người. "

Vừa nói , người chủ trì đem hàm sa xạ ảnh từ trên bàn trưng bày cầm lên tay, "Xem xét sư của chúng tôi cũng không biết vũ khí này được chế tạo như thế nào nữa, nhưng là, một khi sử dụng, nó có thể trong nháy mắt phóng ra ba mươi sáu cây cương châm, cương châm này trong mười lăm thước phạm vi, có thể xuyên qua một ly vào trong thép tấm, hơn nữa còn có độc tố tính tê dại, tại lúc phóng ra cương châm thì đồng thời còn có thể có một chùm sương mù che dấu. Là vũ khí bảo vệ hiếm thấy. Tổng cộng có thể phóng ra ba lần. Nếu sử dụng thích đáng, trong lúc chiến đấu rất dễ dàng làm đối thủ mất đi năng lực chống cự. "

"Hả. " Trung niên nhân bên người Đường Tam sắc mặt biến đổi, "Bọn người kia nói thật sự là một thứ hợp với ý ta đó. Tiểu huynh đệ, cái vũ khí này vốn là thuộc về các ngươi sao? "

---

75. Chương 74: Cực Đoan Lực Lượng Hồn Sư

Trung niên nhân suy nghĩ một chút, trực tiếp ấn vào một cái nút đấu giá. Vị trí hắn ấn chính là nút một vạn kim hồn tệ .

"Đại thúc, ngươi có phải là ấn nhầm không vậy? Có tiền cũng không nên phung phí như vậy chứ. " Tiểu Vũ vẫn đã chú ý trung niên nhân, thấy hắn ấn vào nút một vạn kim hồn tệ, nhịn không được nhắc nhở hắn.

Trung niên nhân mỉm cười, nói: "Nói chung là không cho người khác cơ hội. Sau khi ta tăng giá, chỉ sợ không có người nào dám cạnh tranh . "

Quả nhiên, đúng như lời trung niên nhân nói, khi người chủ trì trên đài nói đến một vị khách quý khu vực màu trắng ra giá một vạn kim hồn tệ xong, căn bản là không có ai dám cạnh tranh, thuận lợi đấu giá thành công.

"Hai vị Tiểu bằng hữu, chúng ta đi thôi. Ta thật có chút chờ mong kết thúc buổi đấu giá hôm nay. " Trung niên nhân đứng lên, theo thông đạo hướng ra phía ngoài mà đi. Người chủ trì trên đài nhìn thấy hắn rời đi, thần sắc rõ ràng buông lỏng nhiều.

Hai người Đường Tam đi theo trung niên nhân đồng thời tới khu trung tâm của phòng đấu giá, mới vừa ra khỏi cửa, lập tức đã có một gã bán hàng đi đến, cùng với người bán hàng mà Đường Tam, Tiểu Vũ gặp qua lúc trước rất khác biệt, người bán hàng này quần áo cũng không có quá lộ liễu, hơn nữa ống quần trên

người là màu bạc, tướng mạo lại càng rất đẹp. Mặc dù không thể nói là tuyệt sắc, nhưng cũng là tương đương tiêu chuẩn mỹ nhân rồi .

"Khách quý, xin hãy theo ta. " Cô gái mặc quần mầu bạc cực kỳ cung kính hướng trung niên nhân hành lễ sau đó làm động tác mời đi trước.

Trung niên nhân phất tay, ý bảo nàng đi trước dẫn đường.

Đường Tam cùng Tiểu Vũ đi theo phía sau Trung niên nhân , ba người dưới sự chỉ dẫn của Cô gái quần bạc đi vào bên trong một tòa phòng bên cạnh trung tâm khu đấu giá.

Phòng rất trống trải, nhưng bố trí lại thập phần trang nhã, ghế sa lon màu trắng thật thoải mái, trên bàn hình tròn có bày bốn loại thủy quả rất đẹp mắt .

Cô gái mặc quần mầu bạc nói: "Ba vị mời ...trước tiên nghỉ ngơi một chút, vật đấu giá lập tức sẽ đưa lại đây. "

Tiểu Vũ không chút khách khí nhảy đến ghế sa lon ngồi, hai tay đã cầm lấy một thủy quả cắn một miếng, "Rất ngọt, mùi vị không tệ. Ca, huynh có muốn ăn không? "

Đường Tam mỉm cười lắc đầu, tiện tay đem mặt nạ hạ xuống. Tiểu Vũ thấy Đường Tam bỏ mặt nạ, tự nhiên cũng không che dấu nữa, đem mặt nạ ném qua một bên, nàng chăm chú ăn thủy quả.

Trung niên nhân ngồi xuống ghế sa lon . Cũng không nói gì, chỉ là lẳng lặng chờ đợi. Một lúc sau, vài tên đại hán đẩy đến một cái lồng sắt thật lớn. Bên trong không chỉ là Miêu nữ kia. Còn có vài cô gái khác, đều là cực phẩm. Rất là xinh đẹp. Đương nhiên, đưa tới còn có Hàm sa xạ ảnh.

Trung niên nhân cầm qua Hàm sa xạ ảnh. Xuất ra thẻ tiền màu đỏ, "Giúp ta tính tiền, đem mấy vị cô nương này đưa đến chỗ của ta đi. "

"Vâng. " Cô gái mặc quần mầu bạc tiếp nhận thẻ, lập tức cho phép mấy người trong lồng sắt đẩy cửa đi ra.

Trung niên nhân lúc này mới chuyển hướng nhìn Đường Tam, mỉm cười nói: "Tiểu bằng hữu, cái vũ khí này nếu là của các ngươi thật, có thể dạy cho ta cách sử dụng một chút được không? "

Đường Tam gật đầu, nói: "Đương nhiên có thể. " Hắn đơn giản giới thiệu qua. Trung niên nhân rất nhanh nắm được phương pháp sử dụng, trực tiếp đem nó để ở trước ngực.

Trung niên nhân tựa hồ đối với Hàm sa xạ ảnh thập phần hài lòng, mỉm cười nói: "Hai vị tiểu bằng hữu, mặc dù có chút mạo muội, nhưng ta còn muốn hỏi, các ngươi là thuộc về gia tộc nào vậy? Có thể hay không nói cho ta biết? "

Đường Tam lắc đầu nói: "Chúng ta không thuộc gia tộc nào cả. Chỉ bất quá là hai gã đệ tử mà thôi. "

"Đệ tử? " Trung niên nhân sửng sốt một chút, "Bình thường mà nói. Đệ tử cao cấp hồn sư học viện không phải tới ba mươi cấp là tốt nghiệp rồi hay sao? Chỉ có một số ít học viện mới đem cấp bậc tốt nghiệp nâng cao một chút"

Đường Tam lúc này đã trực tiếp hỏi ra nghi vấn trong lòng mình. "Ngài như thế nào biết chúng ta hồn lực đã ngoài ba mươi cấp? Chẳng lẻ cái này cũng có thể từ trong ánh mắt nhìn ra sao? "

Trung niên nhân mỉm cười, nói: "Ta cũng là một gã hồn sư. Hồn kỹ của ta vừa may có một loại có thể nhìn ra hồn lực của hồn sư. Xem bộ dáng của các ngươi, nhiều nhất cũng chỉ là mười lăm,mười sáu tuổi, thế mà cũng đã ngoài ba mươi lăm cấp hồn lực, ta thật sự nghĩ không ra là gia tộc nào có thể xuất ra đệ tử xuất sắc như các ngươi vậy . Nói thật so với Tiểu ma nữ nhà ta thì các ngươi mạnh hơn nhiều lắm. "

Đường Tam trên mặt toát ra vẻ tươi cười, "Nhưng chúng ta thật sự không thuộc gia tộc nào cả. Ngài bỏ ra một vạn kim hồn tệ mua Hàm sa xạ ảnh của ta, cũng không thể làm cho ngài quá thiệt thòi. Ta sẽ tặng thêm ngài cái này luôn . " Vừa nói, Đường Tam tháo Vô thanh tụ tiễn trên cổ tay trái xuống, hơn nữa cũng giảng giải qua phương pháp sử dụng. Hắn tay phải mang chính là Phi thiên thần trảo, chế tạo nó rất là phiền toái, tự nhiên không thể dễ dàng tặng cho người khác. Loại tụ tiễn này cùng Hàm sa xạ ảnh là ám khí tương đối bình thường của hắn cho nên hắn cũng không quá hà tiện mà nhận lời lớn như thế.

Trung niên nhân toát lên ánh mắt kinh ngạc nhìn tụ tiễn một lát , tại một góc nhỏ của tụ tiễn tìm được hai chữ nhỏ, "Đường môn? Hai kiện vũ khí này là do một người tên là Đường môn chế tạo hay sao? Ta như thế nào chưa bao giờ nghe nói qua về tông môn này? "

Tiểu Vũ phì cười, nói: "Đường môn chỉ có một mình ca ca ta, thê nên sao ngươi có thể nghe qua chứ. "

Trung niên nhân sửng sốt, nhưng hắn lập tức phản ứng, nhìn Đường Tam nói: "Chẳng lẻ , hai kiện ám khí này là do ngươi chế tạo ra? "

Đường Tam không do dự gật đầu.

Trung niên nhân ánh mắt toát ra vài phần quang mang suy tư, "Tiểu tử, không biết những vật này ngươi có thể chế tạo trên quy mô lớn không? Nếu có thể , ta hy vọng trực tiếp hướng tới ngươi để mua. Đương nhiên, giá tiền khẳng định không thể cao như hôm nay. Nhưng chắc chắn là sẽ làm cho ngươi hài lòng. "

Đường Tam có chút kinh ngạc nói: "Ngươi muốn mua thật nhiều Vô thanh tụ tiễn cùng Hàm sa xạ ảnh? "

Trung niên nhân gật đầu, "Ngươi xem ta giống như đang nói giỡn hay sao? Nếu hai vị Tiểu bằng hữu có hứng thú, ta có thể mang hai người tới tông môn của ta xem. "

Đường Tam lắc đầu, nói: "Cám ơn ý tốt của ngài, bất quá chúng ta còn có chuyện riêng phải làm, có duyên sẽ gặp lại. Tiểu Vũ, chúng ta đi. "

Tiểu Vũ sửng sốt một chút, nàng đối với Trung niên nhân thì ấn tượng cũng không tồi, không rõ tại sao Đường Tam lại nhanh như vậy đã lựa chọn rời đi. Nhưng nàng tự nhiên sẽ không phản đối quyết định của Đường Tam.

Trung niên nhân cũng không có ngăn trở, mỉm cười nói: "Ngươi nói đúng, có duyên nhất định sẽ gặp lại. Thật cao hứng khi biết các ngươi. "

Đường Tam mỉm cười hoàn lễ, "Chúng ta cũng vậy. "

Đưa mắt nhìn hai người đi khỏi phòng, trung niên nhân sờ sờ tụ tiễn trên cổ tay, có chút tiếc nuối nói: "Đáng tiếc uy lực của hai loại vũ khí này vẫn còn hơi yếu một chút, bất quá, hai người này có tiềm lực thật sự là rất lớn."

Đại môn lặng yên không một tiếng động bỗng mở, từ bên ngoài đi vào một người, "Tông chủ, chúng ta cần phải quay về. "

Đó là một vị lão giả mặc trường bào trắng như tuyết, một đầu màu bạc tóc dài ở sau lưng chỉnh tề, tướng mạo vô cùng nhu hòa, hai mắt vẫn khép hờ có chút mấp máy, mỗi động tác giơ tay nhấc chân làm cho người ta một loại cảm giác cực kỳ đặc thù trong đó.

Trung niên nhân gật đầu, "Cũng nên trở về . Kiếm thúc, chúng ta đi thôi. "

Đại môn Sử lai khắc học viện.

"Cha, người nên quay về đi. Đây là chuyện của bọn đệ tử chúng con. Ngài đến lúc này, không phải làm cho con càng mất mặt hay sao chứ? " Thái Long vừa nói, vừa cố nén đau đớn mà thở dốc. Đầu hắn sưng phù giống như một cái đầu heo, thân thể di động rõ ràng có chút khó khăn. Phải dựa vào một gã đệ tử khác mới có thể đứng vững.

Ở trước mặt hắn, một trung niên nhân có thân thể so với hắn còn muốn cao lớn hơn đang phẫn nộ nhìn kỹ các đệ tử qua lại. Người này tướng mạo cùng Thái Long chừng tám, chín phần giống nhau, chỉ là nhìn qua có vẻ già hơn một chút, quần áo bên ngoài căn bản không thể che dấu cơ bắp cuồn cuộn của hắn . Vẻ mặt cực kỳ dữ tợn.

"Thúi lắm, con mình bị người ta đánh cho ngay cả các đốt ngón tay cũng gãy, lão tử nếu còn có thể nhịn, thì ta sẽ không xứng được xưng là Đại Lực Vương Thái Nặc. Ngươi là tiểu tử hỗn độn, chỉ biết dọa người, ngay cả một tiểu tử hơn mười tuổi kia cũng không đánh lại được. Ta muốn nhìn xem, là kẻ nào lợi hại như vậy, ngay cả con của Thái Nặc ta cũng dám đánh. "

Vẻ mặt Thái Long lúc này đầy vẻ bất đắc dĩ, trong lòng cực kỳ hối hận tại sao lại về nhà nghỉ ngơi. Lúc này tứ chi cùng các đốt ngón tay đã được nối lại rồi. Mặc dù thân mình lực phòng ngự cường hãn, nhưng bị Đường Tam đánh cho hôn thiên ám địa cũng không phải trong một thời gian ngắn là có thể khỏi được.

"Cha, Người như thế nào lại làm khó con như vậy. Sau này con còn mặt mũi nào tại học viện tiếp tục tu luyện? " Thái Long cười khổ tiếp tục khuyên bảo cha mình.

"Đồ hỗn độn. Nhân gia ta hơn ba mươi cấp đã tốt nghiệp rồi, vậy mà học viện các ngươi lại phá lệ lập ra cái ban Cao Cấp gì gì đó. Ngay cả ngươi bị đánh thành như vậy mà không có ai quản. Chờ ta bắt lấy cái tên tiểu tử kia, sẽ đi tìm các sư phụ học viện của ngươi nói lý. "

"Cái này. Cha à, là do ta gây sự trước. Cùng Đường Tam không quan hệ. "

"Ngươi còn có mặt mũi mà nói nữa sao. gây sự mà bị người ta đánh thành như vầy. Ngươi thật sự làm mất mặt ta. "

Đệ tử qua lại tự nhiên không hề biết Thái Long, nhưng chứng kiến Thái Nặc với bộ dáng hung thần ác sát, ai cũng không dám tiến lên, đi ngang qua thì cũng rảo bước nhanh hơn.

"Thái Long, ngươi ở chỗ này làm gì? Còn không về mà dưỡng thương sao? " Đường Tam cùng Tiểu Vũ rốt cục đã trở lại, Tiểu Vũ nhìn qua cái đầu heo của Thái Long, nhịn không được nói.

Thái Long hướng Đường Tam cùng Tiểu Vũ nháy mắt, ý bảo bọn họ nhanh nhanh đi vào. Nhưng Tiểu Vũ lại hiểu sai ý, "Ngươi như vậy vẫn còn không phục? Liếc cái gì. Chẳng lẻ còn muốn đấu nữa? "

Tiểu Vũ vừa xuất hiện, ngay lập tức hấp dẫn ánh mắt của Đại Lực Vương Thái Nặc, trong lòng thầm khen, thật là một tiểu cô nương xinh đẹp. Hắn mặc dù bề ngoài thô lỗ, nhưng không hề ngu ngốc chút nào. Từ mấy câu nói của Tiểu Vũ hắn đã hiểu được nhiều điều. Nhìn qua vẻ mặt của con mình, ánh mắt nhất thời rơi vào trên người Đường Tam.

"Các ngươi ai là Đường Tam? " Thái Nặc đột ngột hỏi.

Đường Tam nghe có người gọi tên của mình, vô ý thức trả lời: "Là ta."

"Giỏi lắm, giỏi lắm... nguyên lai là đồ con thỏ nhà ngươi đã đem con ta đánh thành như vậy. " Thái Nặc ở chỗ này bắt đầu chờ từ xế chiều, rốt cục tìm được mục tiêu nhất thời khí tức được bộc phát, vươn bàn tay to, trực tiếp chộp tới vai Đường Tam .

Đường Tam cước đạp Quỷ ảnh mê tung, thân thể lùi về phía sau ba thước, nhanh chóng thoát khỏi bàn tay to lớn của Thái Nặc, "Ngươi là cha của Thái Long? "

Thái Nặc ngạo nghễ nói: "Không sai, ta là Đại Lực Vương Thái Nặc. Ngươi đem con ta đánh thành như vậy, có nên trả cho nó một chút công đạo hay không. "

Tiểu Vũ có chút khinh thường liếc nhìn Thái Long một cái, "Đánh bại ngươi, cha ngươi liền ra mặt. Nếu chúng ta đem cha ngươi đánh bại, chẳng lẽ Gia Gia ngươi cũng ra mặt đòi đánh? "

Thái Long sửng sốt một chút, trong mắt nhất thời đầy vẻ xấu hổ, "Tiểu Vũ, ngươi đừng hiểu lầm, là cha ta nhìn thấy vết thương trên người ta, cho nên mới……, bất quá, nếu gia gia của ta thật sự tới, thì có thể thật sự phiền toái rồi."

Thái Nặc liếc nhìn Tiểu Vũ một cái, "Tiểu nha đầu, nơi này cũng có chuyện của ngươi sao. Nếu không phải ngươi dụ dỗ con ta thì sao hắn có thể bị thê thảm như vậy? Quả nhiên là hồng nhan họa thủy. Mới vừa nhỏ như vậy đã học câu dẫn nam nhân rồi. "

Tiểu Vũ có chút sửng sốt, giận dữ nói, "Đại tinh tinh, ngươi nói ai câu dẫn nam nhân? "

Thái Nặc hừ một tiếng, "Chẳng lẽ không đúng do ngươi mà con thỏ nhỏ này đánh con ta hay sao? Chờ ta thu thập xong tiểu tử này, sẽ tới giáo huấn ngươi. Con ta có cái gì là không tốt? Tiểu tử này cũng không phải dạng bạch diện gì cả. " Vừa nói, thân thủ hắn lại hướng Đường Tam chộp tới.

Đối với công kích của Thái Nặc, Đường Tam cũng không có chút tức giận, hắn nhìn ra được, Thái Long cũng không phải nói dối, cha hắn hiển nhiên không phải do hắn gọi tới. Nhưng là, Thái Nặc đối với Tiểu Vũ vũ

nhục lại làm cho Đường Tam không chịu được. Đối với hắn mà nói, Tiểu Vũ là vảy ngược của hắn. Trong mắt quang mang âm hàn hiện ra. Lúc này đây hắn cũng không tiếp tục tránh né nữa, thân hình nghiêng về phía trước. Tay trái vung lên, chế trụ cổ tay Thái Nặc, tay phải nhất thời đánh đến các đốt ngón tay của hắn, dùng thủ pháp cầm nã thủ bá đạo nhất Phân cân tán cốt.

Cổ tay Thái Nặc bị Đường Tam bắt được, cũng có chút sửng sốt. Nhưng phản ứng của hắn thì không phải Thái Long có thể so sánh được. Cũng không có thu hồi tay về, khẽ quát một tiếng, toàn thân rung mạnh. Tay vận công mạnh mẽ khiến tay Đường Tam đang khống chế phải bật ra.

Khống Hạc Cầm Long công của Đường Tam mặc dù tinh diệu, nhưng lúc này lại thành vô dụng, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng từ tay đối phương truyền đến. Nhất thời đánh văng tay hắn ra. Cước đạp Quỷ ảnh mê tung, liên tiếp lui về phía sau mấy bước mới miễn cưỡng đứng vững.

Lực lượng thật là mạnh. Đường Tam trong lòng sợ hãi, tinh thần nhất thời tập trung hẳn lên.

"Di. " Thái Nặc thấy mình không đánh ngã được Đường Tam thì rất kinh ngạc, "Khó trách có thể đánh được con ta, quả nhiên có chút năng lực. Ta muốn xem xem, ngươi có thể tiếp được mấy chiêu của ta."

Vừa nói, hắn cũng không phóng thích vũ hồn của mình, cứ như vậy đuổi theo Đường Tam, song chưởng chợt mở ra, Hướng phía Đường Tam mà ôm lại. Chỉ vừa tiếp xúc qua, Đường Tam đã rõ thực lực của đối phương hơn mình nhiều lắm, nếu thật sự bị hắn ôm lấy thì đừng có nghĩ trốn thoát được. Nhưng Đường Tam cũng không phải là Lực lượng hồn sư như vậy, cho nên hắn sẽ không dại gì mà đi ngạnh kháng đối phương. Bước chân biến đổi, thân thể nhất thời trở nên hư ảo, Thái Nặc tốc độ mặc dù cũng không chậm. Nhưng liên tiếp công kích vài lần ngay cả chéo áo của Đường Tam cũng chưa thể chạm tới.

"Tiểu tử thối, có bản lãnh thì đừng chạy. " Thái Nặc căm tức quát Đường Tam. Trong lòng hắn cũng có chút giật mình. Hắn đã nghe Thái Long nói qua, Đường Tam là một gã khống chế hệ hồn sư, hơn nữa năng lực cận chiến rất mạnh. Thông qua vài lần dò xét, Đường Tam mặc dù lực lượng không bằng hắn, nhưng tốc độ so với khi hắn không sử dụng vũ hồn thì cao hơn vài phần. Vì vậy muốn bắt được Đường Tam hiển nhiên cũng không dễ dàng.

Đường Tam cũng không trả lời, trong mắt tinh quang chợt lóe, quang mang trắng nhũ nhập vào cơ thể, Lam Ngân Thảo xoay vòng quanh thân thể, hai vàng một tím, ba cái hồn hoàn xoay quanh mà lên, phóng ra quang mang chói mắt.

Thái Nặc hừ một tiếng, "Cùng so vũ hồn với ta sao? Tốt, ta muốn xem,vũ hồn của ngươi mạnh thế nào. Đại Lực Tinh Tinh, phụ thể. " Hắn hét lớn một tiếng, cả người mạnh mẽ biến đổi thành cao thêm năm tấc, quần áo rách toang, lộ ra cơ thể cứng rắn như kim loại.

Thái Long tuy rất mạnh, nhưng so sánh với cha của hắn thì còn kém hơn rất nhiều. Sự biến đổi càng làm đồng tử Đường Tam có chút co rút chính là vị Đại Lực Vương Thái Nặc này tổng cộng có năm cái hồn hoàn. Hai vàng, ba tím. Quang mang huyễn lệ sáng chói xung quanh.

Kỳ thật, Đường Tam cũng không biết, gia tộc Thái Long đã có từ lâu rồi, mà mỗi dời lại là truyền thừa Vũ Hồn giống nhau. Thái Long lại là con trai duy nhất trong nhà, trưa nay khi hắn về nhà,Thái Nặc chứng kiến một thân bị thương của hắn, tự nhiên không kìm được lửa giận mà chạy tới đây.

"Tiểu tử, sợ rồi sao. Sợ thì nhận thua đi. Lão tử ...trước tiên đánh cho tứ chi của ngươi gẫy hết ra, sau đó mới đem các sư phụ của học viện sử lý. Lão tử chính là năm tám cấp lực lượng Chiến hồn vương, ngươi biết rồi chứ. Quyền cước không có mắt, vạn nhất ta đánh gãy tay chân của ngươi, vậy không hay rồi. "

Thái Nặc phóng xuất vũ hồn xong, nhất thời lộ ra bộ dáng cao cao tại thượng. Hắn thấy hồn lực của mình so với đối phương cao hơn ít nhất hai mươi cấp , tuyệt đối có thể dễ dàng làm cho tiểu tử trước mắt khuất phục.

Nhưng hắn làm sao biết, đặc điểm lớn nhất của Đường Tam là ý chí cực mạnh, áp lực càng lớn, hắn ngược lại ý chí càng lớn.

"Ngươi là cha của Thái Long, nhưng ngươi không phải là cha của ta. " Đường Tam lạnh lùng nói. Trong lòng hắn có chút có chút chua xót, nhìn thấy con mình bị đánh Thái Nặc đã đau sót mà ra mặt, nhưng hiện tại cha mình lại đang ở địa phương nào cơ chứ? Càng là như vậy, chiến ý trong lòng hắn càng bộc

phát mãnh liệt, quyết phải thắng cho bằng được, lúc này trong cơ thể Đường Tam hồn lực nhanh chóng vận chuyển, cả người đã ở vào trạng thái cực hạn.

"Ca, ta và ngươi đồng thời đối phó với hắn. " Tiểu Vũ mắt thấy Thái Nặc chính là một vị cường giả cấp bậc Hồn Vương nên đã vội vàng phóng thích vũ hồn của mình

Đường Tam phất tay ngăn cản nói: "Không, để một mình ta, ngươi không cần phải nhúng tay. Đây là chuyện của nam nhân chúng ta. "

"Tốt. " Thái Nặc khen một tiếng, " Tiểu tử ngươi nhìn qua mặc dù tuổi không quá lớn, nhưng những lời này lại rất hợp với ý ta. Đúng vậy đây là chuyện của nam nhân chúng ta. Chỉ bằng vào lời nói này ta sẽ hạ thủ lưu tình. "

"Không cần. " Đường Tam nhàn nhạt xuất một câu, người đã di động. Hắn cũng không có tiến lên, mà là bay nhanh về phía sau, trên người phóng xuất Lam Ngân Thảo tựa như vô số tử xà màu tím, ngăn chặn hướng đi của Thái Nặc.

Thái Nặc ha hả cười, cả người tựa như một chiếc chiến xa, trực tiếp hướng phía Đường Tam vọt tới, Lam Ngân Thảo cản đường, căn bản coi như không nhìn thấy.

Phanh phanh phanh..., liên tiếp mấy tiếng vang lên, Lam Ngân Thảo chỉ cần quấn quanh thân thể Thái Nặc một chút, lập tức sẽ bị cơ thể cường tráng của hắn phá tan, dĩ nhiên không thể nào làm giảm tốc độ của hắn. Phải biết rằng, Đường Tam sau khi thu được hồn hoàn của Nhân diện ma chu, Lam Ngân Thảo của hắn đã trở nên cực kì cứng cỏi. Hơn nữa do được hỗ trợ của Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn cải tạo đã làm trình độ cứng cỏi của vũ hồn tăng lêm một đẳng cấp mới. Đó cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Đường Tam đối với Thái Nặc đã đạt tới hồn vương cấp bậc cũng không e ngại.

Nhưng là, Lực lượng của Thái Nặc so với hắn tưởng tượng còn kinh khủng hơn nhiều, đặc tính của Lam Ngân Thảo mạnh mẽ như thế nhưng cũng không cách nào làm cho hắn phải dừng cước bộ dù chỉ trong chốc lát.

Chỉ trong nháy mắt, Đường Tam đã phán đoán được, vị hồn vương năm mươi tám cấp bậc trước mắt này, tại phương diện lực lượng dĩ nhiên cũng không thua chút nào so với lực lượng được xưng là Đại lực kim cương hùng của Triệu Vô Cực. Mà hồn lực của Triệu Vô Cực chính là đã đạt tới bảy mươi sáu cấp.

Nhanh chóng lục tìm kiến thức được Đại sư truyền thụ trong đầu, Đường Tam rõ ràng lần này chính mình gặp phải, chỉ sợ là một vị thuần khiết lực lượng hình Hồn sư. Thuần khiết Lực lượng hình, hay là năng lực của tất cả hồn hoàn phụ gia đều là lực lượng. Lực lượng mạnh, thân thể tự nhiên cũng mạnh hơn hẳn bình thường.

Hôm nay, tại lúc chiến đấu cùng Thái Long, Đường Tam đã mơ hồ phát hiện vấn đề này, trình độ cường hãn thân thể của Thái Long, căn bản không phải một hồn sư mới hơn ba mươi cấp có khả năng đạt được.

Lúc này Thái Nặc đã khiến hắn càng cảm thấy đúng. Lam Ngân Thảo đối hắn căn bản là không có chút tác dụng.

Trên người Thái Nặc có năm cái hồn hoàn cao thấp chuyển động, trước người hai cái hồn hoàn phát ra màu vàng quang mang. Hai cái hồn hoàn này một cái mang hồn kỹ là gia tăng lực lượng, một cái là ngưng tụ lực lượng. Khi sử dụng, có thể làm lực lượng vốn rất kinh khủng của hắn gia tăng 50%. Hơn nữa bản thân hắn đã là năm mươi tám cấp hồn lực, lúc này mới có thể đối với Lam Ngân Thảo của Đường Tam không thèm để vào trong mắt.

Kinh nghiệm chiến đấu của Đường Tam cũng vô cùng phong phú, mặc dù đối mặt với lực lượng hoàn toàn áp đảo của đối thủ, nhưng hắn cũng không một chút bối rối. Mặc dù khi sử dụng vũ hồn, tốc độ của Thái Nặc đã gia tăng không ít. Nhưng tốc độ của Đường Tam nhờ hồn lực thúc dục cũng đồng dạng tăng cường. Làm Thái Nặc nhất thời muốn đuổi theo hắn cũng tuyệt không dễ dàng.

Đường Tam đem Lam Ngân Thảo của mình thu hồi, chỉ là bằng vào Quỷ ảnh mê tung cùng giằng co với đối thủ, cũng không nóng lòng tiến công. chiến đấu một chọi một thì đầu tiên phải rõ ràng chính mình cùng đối phương mạnh yếu như thế nào. Điểm mạnh của Thái Nặc rất rõ ràng, đó chính là lực lượng kinh khủng

cùng với năng lực phản kích. Mà điểm mạnh của chính mình là cái gì? Đường Tam biết, điểm mạnh của bản thân có rất nhiều. Trong đó, huyền thiên công cũng được tính là một trong số đó.

Khác với tu luyện hồn lực của thế giới này, đạo gia thượng thừa tâm pháp Huyền thiên công của Đường Tam tại phương diện phục hồi có ưu thế rất lớn. Mà hắn khi chạy rõ ràng so với đối thủ đang không ngừng phát lực cũng tiết kiệm được một chút khí lực, muốn chiến thắng đối thủ, đầu tiên cần phải tiêu hao hồn lực của đối phương mới được.

Lúc này, người chung quanh đang xem cuộc chiến càng ngày càng nhiều, Tiểu Vũ khẩn trương nắm chặt tay, tùy thời chuẩn bị tiến lên cứu viện. Mà Thái Long cũng bị tràng chiến đấu của cha mình cùng Đường Tam hoàn toàn hấp dẫn.

Bọn họ Thái gia vũ hồn chính là do di truyền mà có được. Hắn cũng muốn xem xem, chính mình trước mặt Đường Tam không hề có khả năng hoàn thủ, thì cha hắn có thể làm gì để khắc chế được.

Theo thời gian trôi qua, Thái Nặc đã có chút tức giận, hắn cùng Đường Tam đánh vốn là ỷ lớn bắt nạt nhỏ, bây giờ một thời gian dài rồi mà không thể bắt được, hắn còn để mặt mũi vào đâu được nữa?

Đột nhiên dừng lại cước bộ, Thái Nặc không hề đuổi theo Đường Tam nữa, ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, "Lực lượng chi nguyên. "

Hồn hoàn thứ ba của hắn, cũng là ngàn năm hồn hoàn đầu tiên của Thái Nặc tử quang chợt xuất. Hắn rốt cục dụng ra hồn kỹ tăng cường lực của mình .

Vốn thân thể cũng đã hùng tráng như núi tựa hồ lại bành trướng hơn vài phần, dưới da tay hắn bỗng xuất hiện những hoa văn nhỏ như những con rắn. Xung quanh thân thể Thái Nặc phảng phất nổi lên một tầng lực lượng cuồn cuộn . Lấy thân thể hắn làm trung tâm, không khí chung quanh rõ ràng trở nên ngưng đọng.

Đường Tam thấy Thái Nặc dừng lại cước bộ, đã lập tức trở nên cẩn thận hơn, lẳng lặng nhìn Thái Nặc, trong mắt dần dần toát ra từng chùm quang thải mầu vàng đất.

"Hống—-" Chân phải của Thái Nặc mạnh mẽ giơ lên, đạp mạnh xuống mặt đất.

Một màn kinh khủng xuất hiện , Mặt đất chợt run rẩy, tựa hồ ngay cả Thiên Đấu thành đô cũng bị chấn động, trên mặt đất một khe nứt nhanh chóng kéo dài ra, trong chớp mắt đã tới chân Đường Tam. Khe nứt qua chỗ nào, đá vụn cùng khí lưu cuồng bạo phóng thẳng lên cao, thẳng tắp bay lên cao hơn mười thước . Nói cách khác, nếu nằm trong vùng ảnh hưởng của cột khí lưu hay bị cái khe nứt này lan tới dưới chân, vậy sẽ phải chịu công kích cuồng bạo. Lực lượng thật mạnh , thì ra lực lượng cũng có thể dùng như vậy. Lúc đó ý niệm trong đầu Đường Tam chợt lóe, cả người đã bay lướt ngang qua, hắn rất rõ ràng, chính mình tại phương diện hồn lực so với đối phương chênh lệch quá nhiều, cho dù là một trong kỳ kinh bát mạch đã được đả thông, cũng quyết không thể chống lại Thái Nặc trước mặt. Bây giờ điều hắn có thể làm chỉ là né tránh mà thôi. Thái Nặc lúc này mặc dù có thể phát huy lực công kích từ xa, nhưng không thể nghi ngờ lại làm tăng thêm tốc độ tiêu hao hồn lực của hắn.

Liên tiếp công kích làm đất không ngừng rung mạnh . Một đạo rồi lại một đạo Khe nứt điên cuồng hướng Đường Tam công kích. Công kích liên tục của Thái Nặc rất nhanh, nhưng Đường Tam né tránh lại càng nhanh hơn, thân ảnh ở chiến trường này linh động tựa như bướm vờn hoa, chợt tiến chợt lui, khiến cho khí lưu kinh khủng kia tùy ý xẹt qua bên người. Nhưng thủy chung vẫn chưa bị chúng chiêu.

"Khá lắm, chạy trốn hay lắm. " Thái Nặc tức giận gầm một tiếng. Làm lực lượng hình hồn sư, hắn ghét nhất gặp phải mẫn công hệ hồn sư, cũng giống Đường Tam lúc này vậy khiến hắn cực kỳ tức tối. Hắn thích nhất là chiến đấu cứng đối cứng. Đối mặt với Đường Tam. Rõ ràng thực lực cao hơn nhiều so với đối thủ, nhưng lại có cảm giác vô lực, điều này làm cho hắn hết sức khó chịu.

"Tiểu tử. Là do ngươi bức ta. Xem đệ tứ hồn kỹ. Lực chi chấn. "

Trên người Thái Nặc hồn hoàn thứ tư chợt sáng, mắt thấy thân thể Thái Nặc tiếp tục mạnh mẽ bành trướng, Thái Long sắc mặt đại biến, vội vàng quát lớn: "Mọi người nhanh lui ra phía sau, mau. "

Thân thể Thái Nặc tựa như một cánh cung lớn đang được kéo cong dần về phía sau , ngay sau đó kích phát lực của hai tay. Trong khi hồn hoàn thứ tư phóng thích quang mang, hai nắm đấm mạnh mẽ đấm xuống

đất.

Ầm Ầm, một vòng sóng chấn động mãnh liệt lấy thân thể hắn làm trung tâm mà tỏa ra xung quanh, bao quát một diện tích khổng lồ quanh thân thể hắn.

Mặt đất nơi này lúc trước do công kích của hắn nứt vỡ vô số. Lúc này lại bị lực lượng mạnh như thế làm cho chấn động, cả mặt đất nhất thời sụt lún, bùn đất, cát đá, bắn tung tóe lên cao. Trong vòng đường kính ba mươi thước, cát đá bay đầy trời. Lực lượng đất đạ tạo nên dòng khí lưu mạnh mẽ như vươn tới tận trời cao.

Coi như là thần chí Thái Nặc còn thanh tỉnh. Hắn đem lực lượng cửa mình hoàn toàn hướng dưới đất phát ra. Hơn nữa cũng hạn chế phạm vi lực lượng bộc phát, nếu không lúc này đông đảo đệ tử đang xem cuộc chiến, dưới tình huống năng lực tự bảo vệ không đủ , bị ngộ thương hẳn là không thể ít.

Mặc dù như thế, Nhưng thân thể Đường Tam vẫn hoàn toàn bị bao phủ trong phạm vi công kích của Thái Nặc, loại tám phương công kích này tự nhiên không phải thân pháp có thể né tránh được. Tiểu Vũ thấy vậy hoảng sợ kêu lớn, lực lượng của Thái Nặc như thế thật là kinh khủng, cường đại khí lưu trực tiếp đem nàng ngăn cản ở phía ngoài phạm vi công kích.

"Các ngươi nhìn xem, trên bầu trời. " Đúng lúc này, không biết ai hô lên một câu. Khiến cho ánh mắt của các đệ tử cùng với Thái Nặc đều hướng lên bầu trời nhìn lại.

Giữa không trung, cát bụi bay lên đang từ từ rơi xuống. Đồng thời rơi xuống, còn có một đạo thân ảnh lấp lánh tử quang.

Tám cây mâu thon dài tại sau lưng hắn mở rộng, hồng và trắng hai màu quang mang trải rộng toàn thân mâu, vô số Lam Ngân Thảo ở sau lưng ngưng kết thành hình thái như chiếc cánh làm chậm lại tốc độ rơi xuống của hắn, ánh mắt lạnh như băng thủy chung vẫn hướng tại trên người Thái Nặc, sau lưng hắn là tám cây trường mâu, dưới sự chiếu rọi của ánh mặt trời lóe lên vầng ánh sáng huy hoàng nhìn qua rất quỷ dị.

Kinh hô, than thở, không thể nghĩ đến, là các loại tâm tình của những đệ tử đang xem cuộc chiến, bọn họ đều nhìn ra, Đường Tam học viên của một học viện trung cấp, nhưng khi đối mặt toàn lực công kích do hồn kỹ thứ tư của một vị hồn sư cấp bậc hồn vương phát động, mà lại có thể tránh thoát, đây là thực lực thế nào?

Nếu nói lúc trước né tránh được vẫn chỉ là kỹ xảo, vậy lúc này Đường Tam thể hiện ra lại chính là chánh thức thực lực của hắn.

Trong ánh mắt Thái Long nhất thời xuất hiện một trận thất thần, giờ khắc này hắn mới thật sự rõ ràng chính mình cùng với Đường Tam lúc đó chênh lệch lớn đến như thế nào. Mặc dù hai người đều là ba mươi bảy cấp, nhưng lại có sự chênh lệch như vậy.

Nguyên lai, Đường Tam mắt thấy Thái Nặc thể hiện động tác loan cung, lập tức ý thức được không ổn, trước tiên đem Bát Chu Mâu của mình phóng thích ra. Bát Chu Mâu đồng thời đâm xuống mặt đất, toàn lực bắn lên, đẩy thân thể hắn bay lên cao.

Mặc dù vẫn bị khí lưu cùng cát đá đánh trúng, nhưng hắn đã làm cho thương tổn giảm tới mức thấp nhất.

Lam Ngân Thảo lúc này lại phát huy tác dụng, bằng vào sự khống chế chuẩn xác của Đường Tam, Lam Ngân Thảo tại không trung ngưng tụ thành như cái ô chắn gió triệt tiêu bớt tốc độ rơi xuống, lúc này mới làm cho hắn có thể tránh thoát được đại bộ phận công kích của Thái Nặc.

Lúc này Thái Nặc đang đứng ở trung tâm một cái hố lớn với đường kính khoảng ba mươi thước, sâu khoảng độ năm thước, lực phá hủy của hắn đủ để làm cho bất luận kẻ nào cũng phải kinh hãi. Nếu đây là trên chiến trường, trừ phi thực lực đối thủ so với hắn mạnh hơn, nếu không, ở trong phạm vi này sẽ không còn người sống tồn tại.

Mắt thấy Đường Tan từ từ rơi xuống, Thái Nặc cũng không ngăn nổi một trận thất thần, liên tiếp sử dụng đệ tam, đệ tứ hồn kỹ, đối với hắn hồn lực của bản thân tiêu hao cũng không nhỏ. Lúc này cũng không thể không tạm ngừng công kích, trợn mắt nhìn thân thể Đường Tam hạ xuống.

Đường Tam nhìn qua rất nhẹ nhàng quyét nhẹ tay vào bên hông, một cái hạp tử màu đen dài khoảng một thước xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Không thể nghi ngờ lực lượng hình hồn sư là không thể bay được, lúc trước thân thể Đường Tam rơi xuống từ trên hơn ba mươi thước cho nên lúc này đối với hắn thì Thái Nặc là một cái đích ngắm rất tốt. Bằng vào hồn lực hiển nhiên không có cách nào phá vỡ được phòng ngự của đối phương, Nhưng … đừng quên, hắn xuất thân từ Đường môn.

"Cẩn thận! " Đang ở không trung, Đường Tam vẫn còn nhắc nhở Thái Nặc một câu, dù sao hắn cùng với cha con Thái Nặc cũng không có thâm cừu đại hận gì, Thái Long lại là đồng học của hắn. Nếu không phải phòng ngự của Thái Nặc quá biến thái, hắn cũng sẽ không lấy ra Chư cát thần nỏ bá đạo này .

Sử dụng Chư cát thần nỏ lại không cần thời gian để chuẩn bị, hơn nữa Dây nỏ cũng không phải vì buộc quá chặt mà lo đứt. Mà lúc này Đường Tam lấy Lam Ngân Thảo mà giảm tốc độ xuống một chút nên hắn có thừa thời gian để bắn nỏ.

Cách mặt đất chừng năm thước, khoảng cách này đã đủ cho Đường Tam phát huy uy lực cao rồi.

Thái Nặc mắt thấy Đường Tam sắp hạ xuống, lần này hắn từ không trung rơi xuống hiển nhiên là không còn chỗ trốn nữa, lập tức chuẩn bị tư thế, nhưng Chư cát thần nỏ trong tay Đường Tam đã nhắm ngay vào hắn.

Cẩn thận? Ta tại sao phải cẩn thận? trong lúc Thái Nặc đang tự hỏi trong lòng, thì liên tiếp chuỗi âm thanh Khanh Thương trong nháy mắt bộc phát.

Chư cát thần nỏ bắn ra với tốc độ thật sự quá nhanh hơn nữa lại quá gần nên phản ứng duy nhất của Thái Nặc chỉ là đưa tay che ở trước mặt.

Sau một khắc, cả người hắn đã cảm giác được tựa hồ có vật gì mạnh mẽ đánh vào thân thể, cả người liên tiếp lui về phía sau ba bước mới đứng vững được thân hình.

Toàn bộ mười sáu cây nỏ tiễn, đầy đủ cắm ở trên cánh tay Thái Nặc , trong lúc đó ngực, bụng của Thái Nặc vẫn hiện ra tầng phòng ngự cực kì mạnh mẽ, Chư cát thần nỏ đủ để xuyên thủng thép bản cũng chỉ có thể cắm vào tay hắn một tấc rồi không cách nào tiến vào được nữa.

"Đồ khốn. " Thái Nặc nổi giận gầm lên một tiếng, toàn thân hồn lực chợt phát động, mười sáu cây Chư cát thần nỏ cơ hồ được hắn chấn bay, nương theo còn có mười sáu tia máu tươi bắn ra.

Chư cát thần nỏ mặc dù cường hãn, nhưng còn không đủ để tạo thành thương tổn trí mạng đối với Thái Nặc. Nhưng hắn là một hồn vương năm mươi tám cấp lại bị một kẻ chỉ có ba mươi mấy cấp hồn tôn đả thương, đó là một chuyện cực kỳ sỉ nhục.

Có lẽ là do tâm lý vô cùng kích động, Thái Nặc cũng không có chú ý tới, những vết thương trên người mình không hề có chút cảm giác đau đớn nào.

Đường Tam thực sự có kinh nghiệm thực chiến phong phú , lúc Thái Nặc lấy tay ngăn đỡ bảo vệ đôi mắt, Lam Ngân Thảo sau lưng hắn đã tản ra, thân thể vừa chạm đất, tám chu mâu bắn ra trên mặt đất, cả người đã nhanh chóng biến đổi phương vị. Khiến cho khi Thái Nặc buông cánh tay xuống thì nhất thời không thấy bóng dáng của Đường Tam đâu.

Khi hơi thở xuất hiện từ sau lưng truyền đến, Thái Nặc mới ý thức quay người lại, nhưng không biết tại sao, thân thể hắn lại trì trệ một lúc, mới xoay được nửa người,trên vai đã truyền đến cảm giác tê dại .

Khóe mắt hắn đã nhanh chóng chứng kiến động tác Đường Tam thu hồi Bát Chu Mâu.

Bốn mâu phía dưới cắm trên mặt đất, bốn mâu giơ lên trước mặt. Tại vai Thái Nặc để lại bốn cái lổ nhỏ.

Đối phó với lực phòng ngự cường hãn của hồn sư phải công kích như thế nào?

Đường Tam dùng hành động đã để lại cho đệ tử đang xem chung quanh một bài học. Lực phòng ngự của Thái Nặc tuy mạnh, nhưng cũng chỉ là dựa vào cơ thể cùng hồn lực.

76. Chương 75: Thất Bảo Lưu Ly Tông

Mọi người đang xem đều đồng thanh hô lên, các đệ tử xung quanh hay thậm chí Thái Long bên trong cũng nhìn thấy Chư Cát Thần Nỏ bắn ra lưu lại những vết thương mà máu từ đó chảy ra đã đen xì. Hơn nữa Bát Chu Mâu còn thêm một phát khiến da thịt của Cha hắn đang bị lan tràn bởi màu Tím Đen một cách nhanh chóng.

Cảm giác lạnh cóng chợt truyền đến khắp thân thể Thái Nặc khiến hai mắt hắn hoa cả lên. Hắn cố dùng sức lắc mạnh đầu nhưng cảm giác này lại càng trở nên mạnh mẽ hơn.

" ngươi… Ngươi chính là dùng độc……"

Đường Tam dùng Bát Chu Mâu chống đở thân thể trên mặt đất. Cả người từ trên cao nhìn xuống Thái Nặc bên dưới, nhàn nhạt nói "Độc vốn là một bộ phận năng lực của ta, chẳng lẽ ngươi còn có thể đánh bại ta nữa sao ?

Thái Nặc là một vị lực lượng hình cường công hệ hồn sư, mà khống chế hệ hồn sư đối mặt với cường công hệ hồn sư vốn là có chiếm ưu thế, mặc dù hai người hồn lực hơn kém nhau thật lớn, nhưng Đường Tam bằng vào Đường môn tuyệt kỹ, tự thân lại có khả năng của khống chế hệ hồn sư, lại còn có công kích cực nhanh cực độc, ngoài ra hắn còn có phương thức chiến đấu rất nhuần nhuyễn nên đã khiến cho Thái Nặc chịu bị động hoàn toàn., Khi Chư cát thần nỏ bắn phá làm rách da tay Thái Nặc thì thắng bại của trận đấu cũng coi như được định đoạt.

Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn nửa năm trước không hề lãng phí, tất cả độc trên người hắn cũng như ám khí đều được hắn vận dụng đến mức cao nhất. Giống như lời Độc cô bác từng nói qua, Cho dù là Hồn sư cường đại nào mà gặp hắn cũng đều có sự sợ hãi giống nhau.. Độc là một loại thủ đoạn công kích đặc thù, hồn sư muốn đối phó với kịch độc thì đầu tiên phải cẩn thận phòng bị nhưng mà Thái Nặc đối với Đường Tam lại quá coi thường, đối với hắn muốn bắt một tiểu hài tử như vậy là quá đơn giản, nhưng hắn lại không thể nào nghĩ đến chính mình lại lật thuyền giữa dòng như bây giờ.

" ngươi……" Vừa mở mồm ra nói một tiếng, Thái Nặc phát hiện ra đầu lưỡi của mình không còn nghe theo ý mình nữa rồi. Mặc dù hắn mạnh mẽ đề tụ hồn lực để chống lại độc tố trong cơ thể không lan tràn , nhưng trước sau hắn bị dính hai loại kịch độc, lúc trước hắn lại phẫn nộ quá mà thúc dục hồn lực ra nên tốc độ di chuyển của độc tố trong máu càng nhanh hơn. Cho nên lúc này hắn đã không thể ngăn cản được độc tố nữa rồi.

Kịch độc trong Bát Chu Mâu có chứa theo đặc tính của 'bát giác huyền băng thảo'cùng'liệt hỏa hạnh kiều sơ'. Hai loại tiên phẩm dược thảo này mặc dù không tăng cường hồn lực của Đường Tam lên, nhưng chúng cũng mang theo hàn độc cùng hỏa độc dung nhập vào bên trong cơ thể Đường Tam cùng với các loại độc đã có thì càng tăng cao uy lực. Có thể nói, bây giờ cho dù là Độc cô bác mà đối mặt với Bát Chu Mâu của Đường Tam thì cũng chỉ có thể bằng vào khả năng tự kháng độc của bản thân mà ngăn cản, không thể nhờ vào người ngoài giải độc cho, Như vậy kịch độc xâm nhập vào trong cơ thể rồi thì Thái Nặc, một hồn sư mới chỉ có năm mươi tám cấp kết cục sẽ thế nào chứ.

"Ba, Hai, Một . Ngã " Đường Tam thong dong nói ra bốn chữ, thân thể khổng lồ của Thái Nặc ầm ầm ngã xuống mặt đất. Miệng vết thương máu đen di động mãnh liệt.

"Đường Tam. Ta liều mạng với ngươi. " Một bóng đen từ không trung lao xuống, đó chính là Thái Long.

Lúc này thân thể Thái Long mặc dù di động vẫn khó khăn như trước nhưng hai mắt càng đỏ thêm như cái thù này chính là mối thù Bất Cộng Đái Thiên, mắt thấy cha có bộ dạng thảm hại như vậy, hắn cũng không thể nghĩ tới chuyện thực lực của mình và Đường Tam quá chênh lệch.

Có Bát Chu Mâu, Sự nhanh nhẹn của Đường Tam thậm chí ngang với Chu Trúc Thanh, một mẫn công hệ hồn sư, vừa thấy Thái Long lao tới hắn trầm giọng quát: "Thái Long, ngươi dừng lại ngay, nếu tiếp tục công kích nữa ta sẽ không thể cứu cha ngươi, đến lúc đó hắn chết chắc.. "

Thái Long tuy lỗ mãng nhưng tuyệt đối không phải kẻ ngu. Vừa nghe cha còn có thể cứu được, Trong đầu nhất thời thanh tỉnh lại vài phần Dừng công kích của mình lại rồi hướng đối diện Đường Tam mà đứng.

Bát Chu Mâu chĩa xuống đất, Đường Tam đi tới bên người Thái Nặc, giơ một cây Bát Chu Mâu đâm vào sau lưng Thái Nặc. Hồn lực vận chuyển, hắc khí trên người của Cường Lực Vương Thái Nặc rõ ràng đang hướng phía Bát Chu Mâu mà di chuyển đến.

Lúc này, các đệ tử khác đang đứng nhìn Đường Tam với ánh mắt cực kỳ kinh hãi cùng kính sợ. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì ai có thể tin tưởng một gã hơn ba mươi cấp hồn tôn có thể chiến thắng một gã đến gần sáu mươi cấp Hồn vương cơ chứ?

Hơn nữa theo bọn họ thấy, đây thậm chí là chiến thắng tuyệt đối. Vì Thái Nặc trước mắt Đường Tam cơ hồ không có chút hoàn lực nào cả.

Kịch độc tới nhanh, đi cũng rất nhanh, chỉ sau một hồi công phu ngắn ngủi, Miệng vết thương đã chảy xuống vết máu màu đỏ tươi. Dưới thời gian luyện tập dài, Đường Tam đã có thể điều chỉnh Bát Chu Mâu một cách thành thực. Trên người Thái Nặc máu tươi đã chảy ra ở các vết thương rồi sau đó máu ngừng chảy lại.

Thái Long có chút ngẩn người ra nhìn Đường Tam làm hết thẩy mọi chuyện vừa rồi.

Nếu lúc sáng hắn vẫn còn không phục khi bị thua Đường Tam chỉ vì hồn lực của hắn khắc bị chế thì bây giờ dưới khí thế cùng cách xử lý của Đường Tam đã khiến trong mắt hắn, Đường Tam chính là cao cao tối thượng.

Hắn như thế nào cũng không thể giải thích được vì sao cũng là Ba mươi bẩy cấp hồn lực nhưng sao Đường Tam lại mạnh hơn hắn nhiều như vậy chứ, khó trách Tiểu Vũ lại lựa chọn hắn.

Thái Long đâu có biết rằng trong lúc Đường Tam cùng Thái Nặc chiến đấu, dù hồn lực hai người hơn kém nhau tới hai mươi mốt cấp nhưng Đường Tam lại hơn hắn một cái Phụ Hồn Cốt, lại thêm vào tuyệt học Đường Môn của hắn nữa khiến chênh lệch được giảm bớt đáng kể.

Mà Thái Nặc thì ngay cả Hồn Kỹ thứ năm cũng chưa được sử dụng qua. Tổng thể mà nói tràng chiến đấu này khả năng khống chế của Đường Tam đã hoàn thành một cách xuất sắc.

Năng lực khống chế của hắn thì không còn phải nghi ngờ nữa, hắn có thể tính toán một cách chính xác và nhuần nhuyễn dưới các tình huống chiến đấu khác nhau.

Bát Chu Mâu thu hồi rồi chậm rãi xâm nhập vào sau lưng hắn rồi Đường Tam hướng Thái Long gật đầu. “Tốt lắm, độc tố trong cơ thể Cha ngươi đã được ta thu hồi, bất quá vài ngày tiếp theo hắn sẽ có cảm giác suy yếu, sau này trở về hãy nghỉ ngơi ba ngày và không nên tức giận, hoặc cử động mạnh mẽ, cũng Không nên sử dụng hồn lực thì tự nhiên hắn sẽ khôi phục lại thôi. Còn cái hố to này, ngươi hãy nghĩ cách mà xử lý đi nhé.. ”

Ánh mắt Thái Long có chút phức tạp mà nhìn Đường Tam, dưới góc độ Đường Tam cứu cha hắn mà xem thì hắn nên phải nói lời cám ơn. Nhưng vết thương trên người cha cũng lại do chính hắn tạo thành nên Thái Long có chút khó xử.

Đường Tam cũng không để ý đến phản ứng của Thái Long, dẫm chân mạnh xuống đất rồi lắc người rời khỏi chiến trường.

Cửa học viện đã xảy ra động tĩnh lớn như vậy thì làm sao mà các sư phụ không có phản ứng, Nhưng khi các vị sư phụ đến nơi thì chiến đấu đã vừa lúc chứng kiến Chư Cát Thần Nỏ của Đường Tam được phát uy. Ngay sau đó Bát Chu Mâu đã kiểm soát được cục diện trận chiến.

Thậm chí bọn họ còn quên cả việc ngăn cản trận chiến này.

Lúc này. Đường Tam đã ra khỏi hố to, Lập tức có vài vị sư phụ xông tới muốn nói cái gì, nhưng Đường Tam lại trực tiếp sử dụng Quỷ ảnh mê tung xuyên qua mấy ngươi, chỉ mấy cái lóe lên hắn đã biến mất dạng. “Ca, chờ ta. ” Tiểu Vũ sắc mặt có chút khó coi. Chạy nhanh như bay mà đuổi theo Đường Tam.

Còn các sư phụ cũng không thể vì việc này mà rời đi, họ còn phải giải quyết hậu quả cuộc chiến như: cái hố to tướng kia hay đông đảo đệ tử đang đứng xem, Tất cả đều phải nhờ vào giải quyết của bọn họ.

Đường Tam trở lại túc xá của mình, Cũng giống như tại Sử Lai Khắc Học viện, tại đây hắn cũng cùng ở một gian túc xá với Áo Tư Tạp. Lúc này Áo tư tạp cũng không ở tại đây, không biết hắn đã đi đâu nữa.

Đường Tam vừa vào phòng, Cước bộ thậm chí vẫn không dừng lại. Oa lên một tiếng miệng Phun ra một ngụm máu lớn. Vốn sắc mặt bình tĩnh của hắn đã trở nên tái nhợt.

Đúng là hắn đã chiến thắng Thái Nặc, nhưng thắng được cũng rất nguy hiểm. Dù sao thực lực của hắn cao hơn Đường Tam đến hai mươi mốt cấp, hơn nữa thực lực Thái Nặc lại cực kỳ cường hãn. Nhưng Mấu chốt nhất chính là Đường Tam vẫn không biết trước đối thủ có hồn kỹ là gì.

Khi Thái Nặc thi triển ra hồn kỹ thứ tư chính là 'lực chi chấn', tuy Đường Tam phản ứng cực nhanh, nhưng cuối cùng cũng không thể tránh né hoàn toàn. Khí lưu từ mặt đất vọt lên có chứa đất đá khiến hắn bị thương tổn không nhẹ, chỉ bất quá hắn đã mạnh mẽ đề tụ chân khí để chống lại sự đau đớn mới khiến thương thế hắn không bị lộ ra trước mắt mọi người.

Đường Tam biết, nếu không phải thân thể mình dưới sự trợ giúp của 'băng hỏa luỡng nghi nhãn' trợ giúp trong nửa năm thời gian vừa qua, hơn nữa lại có'bát giác huyền băng thảo'cùng'liệt hỏa hạnh kiều sơ' cải tạo thân thể, thì chỉ cần lúc trước bị đánh vào thì mình đã không thể chịu được mà ngã xuống rồi.

Cho dù là bằng vào thân thể cường tráng, dẻo dai của hắn mới miễn cưỡng ngăn lại công kích của đối phương thì Đường Tam cũng không tốt hơn. Hắn lúc trước còn dùng Bát Chu Mâu mà mạnh mẽ chống lại đòn công kích của Thái Nặc đã khiến kinh mạch hắn bị ảnh hưởng nặng nề.

Lại thêm việc miễn cưỡng hấp thu lại độc tố trong cơ thể của Cường Lực Vương khiến cho hắn phải cố gắng chịu đựng mà không giải thích cho các sư phụ mà chạy thẳng về phòng mình.

Cho tới tận bây giờ hắn mới trầm tĩnh lại được, Đứng tại chỗ mà thở dốc, Trong lòng Đường Tam không khỏi thầm than một tiếng. Mặc dù chính mình đã dùng tiên phẩm dược thảo, lại có Bát Chu Mâu cùng Đường môn tuyệt học làm hậu thuẫn. Nhưng hồn lực chênh lệch quá lớn khiến cho hắn cũng không rễ ràng gì.

Vạn nhất gặp phải một người có Vũ hồn vừa đúng khắc chế mình thì hắn sẽ không dễ dàng thắng lợi được như hôm nay.

Bất quá. Hôm nay sau khi đánh một trận đã làm cho Đường Tam có thể khẳng định được một việc. Đó chính là năng lực lớn nhất của Bát Chu Mâu chính là Thôn Phệ (Cắn nuốt).

Lúc trước khi hắn thử nghiệm Bát Chu Mâu đâm vào đại thụ hắn đã có chút cảm giác đã hấp thụ được một chút năng lượng của cái cây đó, mà tại vài lần sử dụng trước đây hắn cũng cảm giác được một chút. Đường Tam đã phát hiện, sau khi đâm Bát Chu Mâu vào cơ thể của địch nhân thì nó sẽ hấp thụ một số năng lượng nhất định cho mình, mặc dù số năng lượng đó không quá rõ ràng, hơn nữa sau một khoảng thời gian thì năng lượng đó sẽ tự biến mất, nhưng nó quả thật là có tồn tại.

Cũng như vừa rồi. Bất luận là lúc đâm trúng Thái Nặc hay khi giúp hắn giải độc thì Đường Tam đều có loại cảm giác là Bát Chu Mâu có thể hấp thu năng lượng...mà số năng lượng sau khi hấp thu này cũng tồn tại trong một khoảng thời gian nhất định.

Hắn chưa bao giờ chủ ý đi hấp thu mà do Bát Chu Mâu tự động làm.

Đường Tam rất muốn thử xem Nếu mình dùng Bát Chu Mâu để cắn nuốt lực lượng của đối thủ thì sẽ có kết quả như thế nào, nhưng dù sao rất ít trường hợp phải dùng cách này để giết đối thủ, vạn nhất hiệu quả Thôn Phệ của Bát Chu Mâu giết chết kẻ thù thì đối với chính mình lại là một tai nạn, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Giống như phụ tử Thái Nặc hôm nay xung đột với hắn chỉ là bình thường mà thôi.

"Ca, ngươi sao thế?" Tiểu Vũ vừa vào đúng lúc chứng kiến cảnh Đường Tam phun ra một ngụm máu tươi, nàng vội vàng chạy đến đỡ cánh tay hắn lại.

Đường Tam mỉm cười lắc đầu. "Không có gì, chỉ là bị chút chấn thương mà thôi, trong số các lực lượng hình hồn sư mà ta đã gặp thì cha của Thái Long có cách tu luyện rất cực đoan, nếu hắn chỉ cần nhanh nhẹn hơn một chút thì ta đã thua rồi. "

Tiểu Vũ đỡ Đường Tam đến giường rồi ngồi xuống. “Ca, Không thể ngờ được ca có thể thắng được một gã hồn vương đấy. Tại học viện tất cả đã bị chấn động kinh khủng vì việc này, nếu lúc nãy chàng không chạy mau chỉ sơ bị một đám Sư Phụ và Đệ tử vây quanh thôi. Lúc ta đuổi theo ngươi thì thấy mấy vị Sư Phụ đang cùng Cha con Thái Long bàn luận về việc bồi thường thiệt hại của học viện, lần này cha con Thái Long thật là xui sẻo, vừa thua thiệt lại vừa phải bồi thường. Trước kia đối với học viên của Nặc Đinh học viện cũng bị chúng ta đánh bị thương không nhẹ nhưng không thấy có ai ra mặt đòi hỏi gì, không biết lần này chúng ta đánh Thái Nặc liệu Gia Gia hắn có đến không nhỉ?” - Nói xong một câu cuối cùng này Tiểu Vũ không khỏi … bật cười.

Đường Tam cũng không phải hạ tay quá ác với mọi người, hắn đối với cha con Thái Long cũng không có ấn tượng quá xấu, chỉ là Thái Nặc đã nói xấu Tiểu Vũ mà thôi. Thực ra hắn cũng không tưởng được rằng mình có thể chiến thắng được một vị Hồn Vương.

Tiểu Vũ nhìn vẻ mặt còn tái nhợt của Đường Tam, tức giận nói: ” cái tên Đại hương tràng thúc thúc không biết chạy đi đường nào rồi, lúc cần hắn thì hắn lại không có mặt thế này. ”

Đường Tam chậm rãi hít một hơi, trong nội phủ xuất hiện cảm giác đau đớn, Hắn biết chính mình bị thương không nhẹ. “Tiểu Vũ. ngươi về trước nghỉ ngơi đi, ta muốn tu luyện một lúc để chữa trị thương thế ở kinh mạch. ”

“Không, ta không đi. Ta ở chỗ này bảo vệ ngươi, nếu không có người đến làm phiền thì Ca phải làm sao bây giờ?Ca. ngươi cứ tu luyện đi, ta làm hộ pháp cho ngươi. ”

Đường Tam gật đầu, tại trên giường khoanh chân lại, đề tụ Huyền thiên công trong cơ thể, nội lực bắt đầu thong thả vận chuyển.

Thái Nặc cùng Thái Long sau khi bị thua, Rốt cục rời khỏi Sử Lai Khắc học viện. Hắn cũng không biết bao lâu rồi mình chưa có cảm giác yếu ớt như thế này. Độc tố mặc dù đã được giải trừ hết, nhưng cơ thể vẫn chưa thể khôi phục lại như bình thường,ngay cả bước đi cũng khó khăn.

Nhục nhã, sỉ nhục, thống khổ, không cam lòng, đủ loại tâm tình tràn ngập trong suy nghĩ của hắn, chưa bao giờ hắn có thể tưởng tượng có thể thua một thiếu niên còn chưa đạt đến bốn mươi cấp như tại nơi đây., cái loại cảm giác này thậm chí so với thân thể bị thương nặng thì càng khiến hắn khó tiếp nhận hơn.

Thái Long đi cùng cha thì ngay cả một chữ cũng không dám nói. Hậu quả cuộc chiến tại cửa Học viện cũng là do Thái Nặc chi trả thì các sư phụ mới cho bọn họ rời đi, nghe nói vẫn còn xem hắn là đệ tử của học viện nên mới ưu ái một chút.

May là vị trí Sử Lai Khắc học viện cũng không phải trung tâm nên cho dù động tĩnh không nhỏ nhưng Phòng vệ quân của thành cũng không có tới.

Thái Long cũng cảm nhận được tâm tình của Phụ thân, bởi vì khi hắn bại dưới tay Đường Tam cũng có chung cảm giác như thế này, Mà cha hắn luận cả về tuổi tác lẫn thực lực đều mạnh hơn hắn nhiều nên thống khổ tự nhiên sẽ lớn hơn, càng sâu đậm hơn.

“Cha. Người đã tốt lên chút nào chưa?” Vẫn giữ một khoảng cách rất xa, Thái Long không nhịn đượoc hỏi cha một câu, đối với tính nóng còn hơn lửa của cha hắn thì hắn là người biết rõ ràng nhất.

Ngoài ý nghĩ của Thái Long chính là Thái Nặc cũng không tức giận mà quát tháo hắn, thần sắc ngược lại rất bình tĩnh. “Con à. ngươi thua hắn cũng không oan uổng chút nào, ngay cả lão tử ta cũng còn bị biến thành bộ dạng như thế này , Khó trách ngươi không thể đánh lại hắn, ngươi có biết chi tiết gì về tiểu tử kia không?”

Thái Long mờ mịt lắc đầu, “Hắn mới chỉ là ngày đầu tiên đi học lại, con… con thấy hắn ngồi cùng chỗ với Tiểu Vũ , Cho nên con muốn cùng hắn giải quyết vấn đề này, Cha cũng biết mà, con rất thích Tiểu Vũ.. ”

Thái Nặc trừng Thái Long một cái, “Vì một con đàn bà mà ngươi lại làm ra hành động như thế sao? Sao ngươi cùng Lão Tử năm đó giống nhau thế nhỉ, bất quá chuyện ngươi làm cũng không sai, vì người phụ nữ mình thích thì phải mạnh mẽ mà giành lấy. Lúc đầu, mẫu thân ngươi cũng là được ta giành lấy trong tay kẻ khác, Bất quá khi đó ta khiêu chiến với một kẻ mạnh hơn ta nhưng ta lại thắng được, không thể nghĩ

ngươi lại chịu sự uất ức như vậy, ngay cả kẻ còn ít tuổi hơn ngươi mà cũng không đánh lại. Đây là kết quả của việc lười biếng lúc trước. ”

Khuôn mặt Thái Long nhăn nhó lại mà cãi: ” Hình như con chính là người có tốc độ tu luyện nhanh nhất trong gia tộc cơ mà , lúc trước khi cha bằng tuổi con thậm chí yếu hơn con nhiều mà. ”

“Đồ láo toét, nhà ngươi nói như vậy là có ý tứ gì hả?” Thái Nặc giận dữ.

Thái Long bất đắc dĩ nói: “Ý tứ của con là không phải do con qúa yếu đuối mà là đối thủ quá mạnh mẽ. Thật không hiểu cách thức tu luyện của tên tiểu tử kia là như thế nào, nhìn qua Hắn nhiều nhất cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi thôi, như thế nào có thể có hồn lực cường đại như vậy chứ? Chẳng lẻ, hắn là người của Thất đại tông môn hay sao?”

Nghe xong lời con mình nói. Thái Long không khỏi rùng mình, trầm giọng nói: “Về nhà trước đã, trong hiểu biết của ta thì trong số Thất đại tông môn thì không có kẻ nào dùng vũ hồn là Lam Ngân Thảo cả. Không ngờ Lam Ngân Thảo cũng có thể cường đại được như thế, đặc biệt là vài nhánh lúc cuối cùng, đến cả phòng ngự của ta cũng không thể hoàn toàn ngăn cản được, nếu không cũng sẽ không trúng độc như thế, đi, trở về hỏi gia gia ngươi, có lẽ hắn sẽ biết. ”

“Gia gia?” Thần sắc trên mặt của Thái Long biến đổi trông giống như khổ qua (Méo như Khỉ) “Không cần đi hỏi gia gia như thế đâu , cha à hai người chúng ta bị đánh cho như thế, một khi gia gia mà biết chỉ sợ người sẽ thu thập chúng ta mất thôi. Huống chi, vạn nhất người giống cha, lại chạy đến trường làm náo loạn một hồi thì sau này làm sao ta còn có thể đi học nữa cơ chứ. ”

Thái Nặc hừ một tiếng, “Gia tộc chúng ta là một gia tộc mạnh, chuyện này chắc chắn phải nói cho gia gia ngươi, ta cũng không tin một đứa nhóc bình thường mà lại mạnh như hắn được, ta muốn xem lão nhân gia nói như thế nào, nếu lão nhân gia cũng nóng tính như ta thì gia tộc chúng ta cũng chẳng tồn tại đến tận bây giờ được đâu. ”

Thân thể cường tráng của hai người dần xa khuất nơi xa, cả hai trông mặt mũi xưng vù như đầu heo, còn sắc mặt thì tái nhợt như tờ giấy. Thật sự là muốn rắc rối thì có rắc rối .

Thất Bảo Lưu Ly Tông.

Trữ Vinh Vinh ngồi ở trên ghế Salon tại đại sảnh, chân không ngừng vung vẩy, môi đỏ mọng luôn làm ra các điệu bộ thật đáng yêu.

Đã quay về một lúc khá lâu rồi nhưng bóng dáng cha vẫn chưa thấy đâu, điều này khiến tinh thần hưng phấn của nàng dần trở thành buồn bực.

Đối diện với Trữ Vinh Vinh là một lão già khô đét đang chậm rãi uống từng ngụm trà, mặc dù hắn là ngồi ở chỗ đó, Nhưng vóc người lại khiến cho kẻ khác phải giật mình, hắn cũng không phải loại người có thân thể cường tráng, nhưng bộ khung xương của hắn lại to hơn người thường nhiều, Vốn chiếc ghế Salon rất lớn nhưng khi hắn ngồi trên thì trông nhỏ đi nhiều.

Các khớp xương nhô ra lằn hết cả ra ngoài của bộ quần áo, cơ thể thật sự giống như Da bọc xương, ánh mắt chậm rãi yếu ớt mang theo vẻ già nua. Nếu là vào ban đêm chỉ sợ nhìn hắn như một bộ xương khô khổng lồ. Trên đầu lơ thơ vài cụm tóc bạc mọc phía trên mảnh da đầu.

“Tiểu Công chúa của ta, con đừng tức giận làm gì, phụ thân ngươi chắc sẽ mau quay lại thôi. ” lão già Khô đét buông chén trà xuống hướng Trữ Vinh Vinh nói.

Thanh âm hắn đầy vẻ khàn khàn, tựa như gió thổi làm rụng lá cây, người khác mà nghe thấy sẽ có cảm giác cực kỳ khó chịu.

Trữ Vinh Vinh từ trên ghế sa lon nhảy xuống, chạy đến bên cạnh Lão già Khô đét rồi ngồi trên đùi ông, tay xoa xoa mái tóc phất phơ vài chiếc của lão già cộng thêm Làn da trắng nõn của nàng so với màu da khô héo của lão già khiến người khác phải bật cười,. “Con không biết đâu, con đi lâu như vậy mới về mà Phụ Thân hắn cũng không thèm để ý. Hắn là cố ý trốn tránh con thì có? Đầu khớp xương gia gia, gia gia phải làm chủ cho con . ”

Trên mặt lão già xuất hiện chút biểu tình yêu thương khiến da mặt hắn lúc này đã có chút khác biệt với da tay nhăn nheo, ông dở khóc dở cười nói: " Tiểu công chúa của ta ơi, ngươi định làm khổ lão già ta sao? Ta chỉ còn có mỗi mấy cọng tóc này thôi, ngươi mạnh tay thế là làm khổ ta đấy, nếu không ta phải đổi biệt hiệu lại thành Đầu Bóng Loáng mất. Hay là ngươi tìm Kiếm Gia gia mà gây chuyện đi, ta sẽ chịu tội thay cho ngươi. Ta nói thật chứ, trong tông môn còn có ai có thể gây chuyện với Phụ thân ngươi chứ, nhờ ta cũng không làm gì được đâu.?"

Trữ Vinh Vinh suy nghĩ một chút rồi nói: "Mặc kệ, nếu phụ thân quay lại đây, con nhất định phải khiến hắn nôn ra vài món bảo vật ta mới có thể giảm được hỏa khí trong lòng.. Đầu khớp xương gia gia. Người phải giúp con nói chuyện đấy nhé . "

Lão già khô đét lấy tay vuốt vuốt mấy sợi tóc ít ỏi trên đầu của mình, Bất đắc dĩ cũng phải cuống quít gật đầu. Bộ dạng của hắn như bây giờ nếu để giới hồn sư bên ngoài biết được chắc chắn sẽ khiến khối kẻ giật mình.. Được phong là Cốt đấu la bí ẩn nhất trong số các vị Phong Hào đấu la, không ngờ ông bị một tiểu nha đầu biến thành bộ dạng hoạt kê như thế này.Chỉ sợ điều này mà nói ra ngoài cũng chẳng có ai dám tin tưởng.

"Con vẫn biết Cốt gia gia tốt với con nhất mà " Trữ Vinh Vinh tựa hồ không chút nào để ý đến bộ mặt kinh khủng của Cốt gia gia, nàng hôn mạnh lên mặt của lão , Lúc này mới từ trên đùi hắn nhảy xuống mà đi.

Nhìn khuôn mặt hoạt bát của Trữ Vinh Vinh, trong mắt Cốt đấu la toát ra vẻ yêu thương ấm áp. Hắn đã chứng kiến Trữ Vinh Vinh lớn lên, mà tính cách của Tiểu Ma nữ này lại cực kỳ hợp với lão, nói cách khác, tính cách hiện nay của Trữ Vinh Vinh chính là kết quả bồi dưỡng nhiều năm của Hắn và Kiếm Gia Gia.

"Nghe nói Tiểu Ma nữ của chúng ta đã trở lại? Vinh Vinh, con ở đâu mau ra đây cho cha nhìn nào. " Ngay trong lúc này, cuối cùng cũng có người đến giải vây khiến Cốt Đấu La vui mừng ra mặt.

Nghe thấy thanh âm kia, đầu tiên Trũ Vinh Vinh có thái độ hưng phấn, nhưng ngay lập tức nàng ý thức được mình đang tức giận nên vội vàng khiến cho khuôn mặt nàng có vẻ tức giận, quay lưng về hướng cửa lớn.

Bộ dáng thay đổi nhanh chóng của Vinh Vinh khiến Cốt Gia Gia đang ngồi trên ghế Salon phải cố nhịn không cười ra tiếng.

Một trung niên cùng với một lão già mặc Bạch y đi vào đại sảnh, nếu lúc này Đường Tam cùng Tiểu Vũ ở đây thì nhất định họ sẽ nhận ra người trung niên này chính là người trong buổi đấu giá hôm trước, người mà ngay cả tên Hôn Vương Tuyết Tinh kia cũng không dám trêu chọc vào.

Mà người trung niên này lại chính là cha của Vinh Vinh, vị Tông chủ đương nhiệm của Thất Bảo Lưu Ly Tông, là người đứng đầu của giới phụ trợ hệ hồn sư, Trữ Phong Trí.

Trữ Phong Trí liếc mắt một cái đã thấy được nữ nhi, hắn vội vàng bước lên, "Nha đầu, tại sao lại đưa lưng về phía ba ba. Gần một năm không gặp con khiến mọi người nhớ con nhiều lắm đấy.!"

Trữ Vinh Vinh mạnh mẽ quay người lại. " Nhớ con sao? Con tưởng cha phải vui vẻ lắm khi con không có ở nhà mới đúng chứ.. "

Trữ Phong Trí nhìn nữ nhi với bộ dáng tức giận khiến trong lòng hắn không khỏi buồn bã, trước tiên hắn ngồi xuống ghế Salon rồi hai tay mạnh mẽ ôm chầm nữ nhi vào lòng, nhưng không ngờ lại bị Trữ Vinh Vinh xoay người một cái lách mình tránh khỏi cánh tay của hăn.

Không ôm được nữ nhi, Trữ Phong Trí không khỏi cả kinh, hắn mặc dù là phụ trợ hệ hồn sư. Nhưng đã đạt tới trên bảy mươi cấp, riêng hồn lực khổng lồ của hắn cũng khiến thân thể được cải tạo mạnh mẽ, so với người thường thì mạnh hơn không biết bao nhiêu. Mà Trữ Vinh Vinh lại được kế thừa vũ hồn của hắn, cũng là phụ trợ hệ hồn sư. Lúc này mặc dù hắn chỉ là tiện tay vung ra nhưng tốc độ cũng không chậm. Nhưng lại bị nữ nhi dễ dàng tránh thoát.

Trữ Vinh Vinh cũng không biết mình vừa khiến cha giật mình, hướng tới lão già áo trắng mà chui vào lòng hắn, "Kiếm gia gia. Kiếm gia gia, con nhớ người muốn chết. hu HU hu……" Cùng thân nhân xa cách gặp lại, dù sao Trữ Vinh Vinh vẫn còn là một tiểu cô nương. Dưới tình huống kích động, nàng nhất thời khóc nức nở..

Bạch y lão giả duỗi tay ra ôm thân thể mềm mại của nàng vào lòng. "Thôi mà tiểu bảo bối của ta, cuối cùng con cũng đã trở lại rồi, Kiếm gia gia cũng nhớ con nhiều lắm.. "

Trữ Vinh Vinh ngẩng đầu, "Thật hả?"

Bạch y lão giả nghiêm mặt nói: "Đương nhiên là thật rồi, không tin con cứ việc hỏi lão Cốt Gia Gia của ngươi đi. "

Trữ Vinh Vinh vẻ mặt có chút giảo hoạt nói, "Chính là lúc nãy Cốt Gia Gia có nói là Kiếm Gia Gia ngài cũng nhớ con nhưng người lại nhớ con nhiều hơn một chút…chút "

"Hắn thúi lắm. " Bạch y lão giả không hề cho lão già khô đét một chút mặt mũi nào cả "Rõ ràng là ta nhớ ngươi nhiều hơn hắn nhiều. "

" ngươi nói mới thúi lắm. " Khô lão giả mạnh mẽ từ Salon đứng lên, thân thể kinh khủng cao hơn hai mét của hắn đứng lên, lại kết hợp với giọng nói khàn khàn càng làm tăng thêm vẻ kinh khủng của lão..

"Không phục à? Đi, chúng ta tìm một chỗ nào đó rồi tính. " Bạch y lão giả ưỡn ngực. Không sợ hãi chút nào mà trừng mắt nhìn vào đối phương.

"Tốt lắm. Tốt lắm, Kiếm thúc, Cốt thúc, các người còn nhiều thời gian để đánh nhau mà, bây giờ Vinh vinh mới vừa quay lại, hai người hãy nhường nhịn một chút đi. " Trữ Phong Trí bất đắc dĩ nhìn hai lão già trước mắt mà nói.

"Hừ. " Bạch y lão giả cùng khô lão giả cơ hồ đồng thời hừ một tiếng. Ai cũng không thèm để ý đối phương nữa, Ánh mắt cơ hồ đều rơi vào trên người Trữ Vinh Vinh.

Đôi mắt to của Trữ Vinh Vinh đảo qua đảo lại rồi nói: "Ta có một cách để chứng minh trong hai vị Gia Gia thì ai nhớ con hơn. "

Trữ Phong Trí vỗ vỗ vào trán mình thầm nghĩ . Tiểu ma nữ dù sao cũng vẫn là Tiểu ma nữ, một hồi chứng kiến cảnh náo nhiệt này, hắn nhịn không được đành phải nói: "Vinh vinh. Không được nói linh tinh. "

Trữ Vinh Vinh lè lưỡi, nàng cả một chút cũng không sợ cha mình, Nếu không nàng cũng sẽ không được đặt danh xưng là Tiểu ma nữ nữa. "người không có nhớ đến ta nhưng hai vị gia gia lại không như vậy, nhân gia từ xa xôi một mạch về đây thế mà người cũng không có ở nhà mà đón con,. Hai vị gia gia hay là như vậy đi, Các ngươi mỗi người sẽ tặng con một kiện lễ vật, nếu lễ vật nào khiến con càng thích thì chứng tỏ người ấy nhớ con hơn một chút. "

"Ách……" hai lão già liếc nhau, đều không nghĩ đến lại là chiêu này.

Trữ Phong Trí phải cố nén cười mà nói: "Tốt lắm vinh vinh, mau tới đây. Cho cha nhìn con một chút, ai nói là ta không nhớ con chứ, Ta đã chuẩn bị cho con một món lễ vật cực hay, nhưng nếu con không chịu nghe lời thì ta cũng sẽ không cho con nữa.. "

"Lễ vật?Là cái gì?" Vừa nghe đến hai chữ lễ vật , Trữ Vinh Vinh không nhịn được nổi lên lòng hứng thú, chỉ với hai ba bước đã đến trước mặt cha.

Vẻ mặt Trữ Phong Trí không đổi, tay hướng nữ nhi mà bắt lấy, nhưng thật không ngờ, Thân thể Vinh Vinh chỉ lắc nhẹ một cái đã lại dễ dàng thoát ra khỏi tay hắn. Miệng trề ra : "…trước tiên con phải cầm lễ vật dã rồi mới để người ôm. "

Lúc này đây. Kinh ngạc cũng không phải chỉ có Trũ Phong Trí mà ngay cả hai lão già cũng giật mình nhìn nhau một cái.

Bởi vì thất bảo lưu ly tháp có tính đặc thù riêng, cho dù là Phong hào đấu la cũng không thể nhìn ra hồn lực của họ là bao nhiêu.

Trữ Phong Trí trong lòng vừa động. Hỏi: "Vinh vinh, con …trước tiên con hãy nói cho ta biết hiện tại hồn lực của con là bao nhiêu cấp. Nếu thật sự có tiến bộ thì ta mới cho con lễ vật này.. "

Vừa nghe cha hỏi đến hồn lực của mình, Trữ Vinh Vinh nhất thời đắc ý hẳn lên, “Ba ba, tư chất của ta chắc chắn còn tốt hơn người nhiều. trong một năm này con không lười biếng chút nào, Hồn lực tăng trưởng cũng không nhiều lắm, chỉ là khoảng hơn chục cấp mà thôi. ”

“Ít như vậy thôi à, Vinh Vinh, con cần phải cố gắng nhiều thêm, ” hả” chờ một chút, ngươi nói bao nhiêu?” Trữ Phong Trí đã quá quen thuộc với tính tình con mình, Từ nhỏ đến lớn. Trữ Vinh Vinh ghét nhất là việc tu luyện. Mặc dù thiên phú cực cao nhưng luôn phải bắt buộc mới khiến nàng luyện tập một chút, hơn nữa muốn được như vậy thì hắn cũng phải có nhiều thứ tốt để trao đổi lại.

Khi hắn ý thức được Trữ Vinh Vinh nói chính là mười cấp thì Trên mặt đã thể hiện ra vẻ không tin tưởng.

Trữ Vinh Vinh mở to, tỏ vẻ là vô tội mà nhìn. “Con nói là mười cấp mà! Quả thật còn ít một chút. Bất quá, con sẽ cố gắng hơn. ”

Thanh âm Trữ Phong Trí thoáng có chút thay đổi, “Mười cấp? lúc ngươi đạt tới hai mươi bẩy cấp, vậy nếu theo lời ngươi nói thì bây giờ phải là ba mươi bẩy cấp rồi, ngươi không lừa gạt ta đấy chứ. ”

Trữ Vinh Vinh nói: “Tức chết mất thôi, sao lại không tin nhân gia chứ , Vinh vinh ta mặc dù trước kia làm nhiều chuyện không hay nhưng cho đến bây giờ con chưa nói dối bao giờ, Không tin, thì con sẽ cho hai vị gia gia thấy. ” Vừa nói , Nàng trực tiếp chạy đến trước mặt bạch y lão giả , đưa bàn tay nhỏ của mình cho lão cầm.

Bạch y lão giả cầm tay của Trữ Vinh Vinh , Chỉ chốc lát sau trên mặt đã là một sự ngạc nhiên. “Phong trí, đúng vậy. Nha đầu này hồn lực đã tới ba mươi bảy cấp rồi. Điều này thật là việc không thể tưởng tượng được. Từ trước tới nay ta còn chưa được nghe nói qua trong một năm người nào có thể tăng đến bẩy cấp, ngay cả vị Phong Hào Đấu La trẻ tuổi nhất cũng không được như thế, chẳng lẻ Vinh Vinh nhà ta thật sự là Thiên Tài? Thật không ngờ được Sử Lại Khắc Học Viện lại lợi hại như thế. ”

Trữ Vinh Vinh tò mò hỏi: “Kiếm gia gia. Sao ngài lại biết con học tại Sử Lai Khắc học viện?”

Bạch y lão giả cười nói: “Sao lại không biết chứ? Con chính là bảo bối của chúng ta, hành tung của con đều được phụ thân con nắm trong lòng bàn tay. ”

Sắc mặt Trữ Phong Trí lúc này đã trở nên ngưng trọng hẳn lên. Quá trình tu luyện của hồn sư thì cả hắn và hai vị Khách Khanh đều nắm rõ (Khách khanh: những người không phải tộc nhân của gia tộc hay của môn phái mà chỉ là người đi theo môn phái tuy nhiên môn phái không thể bắt buộc họ phải làm theo ý mình mà chỉ khi họ cảm thấy cần giúp đỡ gì thì họ sẽ ra tay, nói chung Khách khanh là những vị khách đặc biệt của Môn Phái, chú ý chỉ là Khách thôi nhé - Dịch Giả). Một vị hồn sư muốn tu vi mình tăng cường thì phải do chính mình từ từ mà tiến lên, một khi quá cấp tốc sẽ khiến hắn bị nguy hiểm đến tính mạng.

Mà tại hồn sư giới cũng có một phương pháp tu luyện rất tà ác đó là mang tính mạng lực của mình đổi lấy thực lực, phương pháp này sẽ làm thực lực gia tăng nhanh chóng. Hắn tuyệt đối không hy vọng nữ nhi được Sử Lai Khắc Học viện dạy cho phương pháp tu luyện này.

Nếu là như vậy……

Nghĩ tới đây, trong mắt Trữ Phong Trí toát ra sát khí nặng nề.

Bạch y lão giả cùng khô cảo lão giả hiển nhiên cũng đã nghĩ tới khả năng này, sắc mặt hai người đồng thời trầm hẳn xuống.

Trữ Vinh Vinh nhìn hai vị gia gia trước mặt, sau đó lại nhìn cha, có chút khó hiểu nói: “Các ngươi sao lại như vậy? Sao lại không nói chuyện với con nữa?”

Trữ Phong Trí đứng thẳng thân lên, đi tới trước mặt nữ nhi, “Vinh vinh, ngươi lập tức đem việc tu luyện trong một năm vừa rồi kể lại cho ta nghe, không được bỏ qua vấn đề nào hết. Ta muốn biết nguyên nhân hồn lực của con lại tăng trưởng nhanh đến thế. ”

Nếu thật sự nữ nhi tu luyện theo phương pháp tà ác kia thì với thời gian tu luyện một năm ngắn ngủi của nàng, hắn lại là kẻ có địa vị hàng đầu tại hồn sư giới biết đâu lại có biện pháp gì đó để vãn hồi lại.

Vẻ mặt Trữ Vinh Vinh có chút lạ lùng nhìn cha, “Cha à, người không sao chứ? Khi con không chịu tu luyện thì cha bảo con là lười , còn bây giờ hồn lực của con tăng nhiều như vậy thì sao cha lại khẩn trương như thế?”

Trữ Phong Trí nghiêm mặt nói: “Ta là sợ ngươi bị rơi vào tình huống không tốt , Cha cũng không nói giỡn con nữa, mau đen quá trình tu luyện của ngươi nói cho ta đi. ”

Bình thương Trữ Vinh Vinh không sợ cha, nhưng một khi Trữ Phong Trí nghiêm túc mà nói truyện thì nàng vẫn cảm thấy có chút sợ hãi ”Lúc đầu ta len lén chạy đến Sử Lai Khắc học viện, lúc gia nhập học viện rồi Ta mới phát hiện Mình chính là người yếu nhất trong số tất cả các học viên

Lập tức. Trữ Vinh Vinh bắt đầu kể từ việc mình tiến vào Sử Lai Khắc học viện như thế nào, nói về quá trình tu luyện của mình ra sao, rồi nàng còn miêu tả một chút về Thất Quái của Sử Lai Khắc.

Khi Trữ Vinh Vinh nói đến đoạn thất quái có tư tưởng bài xích nàng thì lão già Khô đét ở một bên không nhịn được mà nói “Vinh vinh. Con không có nhầm đấy chứ, mấy đứa nhỏ đó so với con còn bé hơn mà sao lại mạnh đến vậy?”

Trữ Vinh Vinh hì hì cười nói: “Ta biết các người không tin mà, mọi người có biết danh ngôn của Sử Lai Khắc học viện là gì không , đó là ” Sử Lai Khắc học viện chỉ lấy quái vật, không thu người bình thường. Như vậy chúng ta có ai không phải là tiểu quái vật đâu cơ chứ. ”

Bạch y lão giả nói: “Nếu theo đúng như ngươi nói như vậy Thì tất cả những đứa nhóc kia đều là những Tiểu Quái Vật cả, như vậy Sử Lai Khắc học viện Quả nhiên đúng là danh bất hư truyền. Nhưng chỉ có như thế, ta cũng không tin tưởng bọn họ có thể dạy ngươi trong vòng một năm tăng lên đến mười cấp hồn lực được. ”

Trữ Vinh Vinh nói: “mọi người hãy nghe con nói đã ……” Nàng lại tiếp tục kể đến việc Đại Sư đến Sử Lại Khắc Học viện rồi bắt đầu tiến hành khóa huấn luyện ma quỷ, Khi nghe nàng nói đến quá trình tu luyện này, cả Trữ Phong Trí và hai lão già đều không khỏi toát ra vẻ khâm phục.

Trữ Vinh Vinh vẫn tiếp tục nói đến quá trình tu luyện tại Sử Lai Khắc học viện “……Hai tháng trước. sau khi con đột phá Ba mươi cấp, dưới sự trợ giúp của các Sư Phụ, con đã thu được hồn hoàn thứ ba của mình. ”

---

77. Chương 76: Sự Kinh Ngạc Của Thất Bảo Lưu Ly Tông

Trữ Vinh Vinh thần bí cười nói: “Kỳ thật, nửa tháng trước, con vẫn chỉ là ba mươi mốt cấp còn sáu cấp sau này, cơ hồ chỉ tăng lên trong đúng một ngày ”

“Vinh Vinh, ngươi cũng không nên hù dọa gia gia. ” lão già nhịn không được mở to hai mắt nhìn, chính hắn cũng biết loại công pháp tu luyện tà môn này, tốc độ tăng lên càng nhanh thì đối với tánh mạng lực tiêu hao lại càng lớn. Một ngày tăng lên sáu cấp, Như vậy sợ rằng muốn tiêu hao hàng chục năm tính mạng.

Trữ Vinh Vinh bật cười, nói: “mọi người làm sao thế , con nói là muốn làm cho mọi người vừa vui mừng vừa sợ hãi, nhưng như thế nào lại biến thành hoảng sợ. Kỳ thật là không có gì phải lo lắng đâu, chỉ là con được ăn một loại dược thảo đặc thù nên thực lực mới tăng lên nhiều như vậy. ”

“Dược thảo? ” Trữ Phong Trí khẩn hỏi lại: ” dược thảo gì ? ”

Trữ Vinh Vinh nói: theo như lời Tam ca nói, hình như cái gì mà Khỉ la úc kim hương, và đó chính là một loại tiên phẩm cực hiếm. ”

Trữ Phong Trí trong đầu đột nhiên hiện ra thân ảnh hai người vừa mới nói truyện với hắn, chẳng lẻ lại là bọn họ?

“Khỉ la úc kim hương? Kiếm thúc, Cốt thúc, các ngươi đã nghe qua loại dược thảo này chưa? ”

Hai vị lão giả đồng thời lắc đầu, trên mặt một mảnh mờ mịt. Khô cảo lão giả nói: "Có lẽ. Chỉ có Độc Cô Bác cái lão độc vật kia mới biết được. Không được, Phong Trí, chúng ta phải nhanh nhanh kiểm tra tình trạng thân thể của Vinh Vinh ngay, vạn nhất hồn lực của nàng tăng lên mạnh mẽ như vậy mà thân thể không chịu được thì chúng ta phải nghĩ biện pháp ngay để giải quyết mới được."

"Cốt gia gia, ta nói rồi mà, các ngươi đừng lo lắng quá như vậy chứ. Tam ca của ta đã nói rồi, tiên phẩm dược thảo này chính là hấp thu thiên địa tinh hoa, đối với thân thể thậm chí có tác dụng bồi bổ nữa. Chẳng những sẽ không hại đến thân, mà lại củng cố căn cơ nên đâu có mất gì đâu.Thôi vậy, con cũng không muốn giấu diếm thêm nữa, cho các ngươi nhìn một thứ sẽ làm mọi người vui mừng và sợ hãi nhé. Nhìn cái này xong, các ngươi sẽ không còn hoài nghi nữa."

Vừa nói xong, Trữ Vinh Vinh chậm rãi giơ tay phải lên, quang mang bẩy mầu huyễn lệ bắt đầu ngưng tụ tại lòng bàn tay nàng.

Nhìn lòng bàn tay nữ nhi ngưng tụ quang mang, Trữ Phong Trí đột nhiên cảm giác được có chút quái dị, nhưng trong lúc nhất thời hắn còn không tìm ra nguyên nhân là vì sao.

Bảo tháp Huyễn lệ gồm hai vàng một, Tím ba cái hồn hoàn xoay quanh tay phải của Trữ Vinh Vinh, ánh sáng bẩy mầu chói mắt nhất thời làm đại sảnh trở nên càng thêm sáng ngời.

Không đợi Trữ Phong Trí nhìn kỹ, bạch y lão giả ở bên cạnh đã kinh hô lên tiếng. "Chín tầng ánh sáng, chính là Cửu Bảo Lưu Ly Tháp? "

"Cái gì? " Trữ Phong Trí vẻ mặt kinh hãi, hắn rốt cục biết cảm giác quái dị của mình xuất phát từ đâu rồi, đúng là khi Trữ Vinh Vinh phóng thích vũ hồn thì màu sắc trong lòng bàn tay cùng Thất thải có sự bất đồng, tập hợp màu sắc này vừa vặn nhiều hơn hai loại màu, biến thành chín mầu, mà lúc này bảo tháp trong lòng bàn tay nàng.Không phải chính là có chín tầng hay sao? (Bình thường Thất Bảo Lưu Ly Tông phóng thích vũ hồn của mình ra thì Bảo Tháp trong tay chỉ có bẩy tầng mà thôi, còn Vinh Vinh lại là 9 tầng, như vậy nàng nhiều hơn bình thường 2 mầu và 2 tầng của Tháp)

Là loại phụ trợ vũ hồn cực mạnh, kỳ thật Thất Bảo Lưu Ly Tông vẫn có bí mật riêng của mình, bí mật này chính là xuất hiện trên vũ hồn của bọn họ.

Ông trời rất công bằng, Thất Bảo Lưu Ly Tháp vũ hồn trên chiến trường có tác dụng thật sự quá kinh khủng, cho nên nó sẽ phải tồn tại khuyết điểm để bù đắp.

Thất Bảo Lưu Ly Tháp sở dĩ được xưng là thất bảo, không chỉ bởi nó chỉ có bẩy tầng. Quan trọng hơn chính là loại vũ hồn này chỉ có thể dung nạp bảy hồn hoàn. So với người khác thì thiếu đi 2 cái. đây cũng chính là nguyên nhân tại sao thân là tông chủ nhưng Trữ Phong Trí cho tới bây giờ vẫn chỉ là bảy mươi chín cấp hồn lực. Không cách nào đột phá thêm một cấp nào nữa.

Tại trong truyền thuyết của Thất Bảo Lưu Ly Tông, nếu có kỳ ngộ đặc thù, Thất Bảo Lưu Ly Tháp lại có thể tiến hóa thành Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, chẳng những làm căn cơ bản thân hồn sư tăng mạnh. Một khi hồn sư Cửu Bảo Lưu Ly Tháp đạt tới cấp bậc chín hồn hoàn Phong Hào Đấu La, vậy hắn có thể được xưng danh là Thần phụ trợ. Tại chiến trường chắc chắn là có thực lực để thay đổi thắng thắng.

Giờ phút này, Trữ Phong Trí đã không còn phải lo lắng cho nữ nhi của mình nữa rồi, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp xuất hiện đã chứng minh tính mạng Trữ Vinh Vinh chẳng những không có giảm đi mà ngược lại lại là gia tăng nhiều, căn cơ dã trở nên vô cùng mạnh mẽ. lúc này, vị tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly Tông trong lòng đã hoàn toàn rung động. Hắn cả đời muốn mà không được, thế nhưng giấc mơ cả đời hắn lại được thực hiện trên người nữ nhi, hạnh phúc tới quá bất ngờ làm lúc này hắn đã hoàn toàn ngơ ngẩn

Kích động không chỉ có Trữ Phong Trí, hai lão giả tâm tình cũng tương tự trở nên cực độ hưng phấn, hai người nhìn bảo tháp trên lòng bàn tay Trữ Vinh Vinh, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải hỏi han hay nói gì nữa.

Ánh sáng mờ nhạt dần và tắt hẳn đi, Trữ Vinh Vinh thu hồi vũ hồn của mình lại, "Bây giờ mọi người hẳn là đã tin lời con nói rồi chứ. Đường Tam ca làm sao có thể hại chúng ta chứ, Không chỉ riêng ta, mỗi một người chúng ta đều được tiên phẩm dược thảo, hồn lực lão đại tăng lên rất nhiều. Đái lão Đại thậm chí đã đột phá bốn mươi cấp, nhưng là hắn mới chỉ mười sáu tuổi thôi. "

“Khỉ la úc kim hương, khỉ la úc kim hương. Đó là loại bảo vật như thế nào mà lại có thể trợ giúp nữ nhi từ thất bảo tăng lên tới cửu bảo. Dược thảo như vậy tuyệt đối xứng với hai chữ Tiên Phẩm. ”

“Ba ba, không phải người nói cấp cho ta lễ vật sao, sao vẫn chưa thấy” Trữ Vinh Vinh vươn tay, tại trước mặt Trữ Phong Trí hỏi.

Trữ Phong Trí sờ tay vào ngực, đem đồ vừa mới đấu giá được hôm nay là Hàm Sa Xạ Ảnh cùng Tụ Tiễn Vô Thanh đưa cho Trữ Vinh Vinh, “Đây là những đồ vật mà hôm nay ta mua được tại phòng đấu giá, hai kiện vũ khí uy lực mặc dù không quá lớn, nhưng cũng có thể là vật hộ thân tốt. Di, Vinh Vinh, sao con lại dùng ánh mắt đấy để nhìn phụ thân? ”

“Hàm Sa Xạ Ảnh, Vô Thanh Tụ Tiễn, ba ba, ngươi như thế nào lại có ám khí của Tam ca? ” Trữ Vinh Vinh làm sao lại không nhận ra chiêu bài ám khí của Đường Tam cơ chứ?

“Thứ này là do vị Tam Ca kia của ngươi làm sao ? ” Trữ Phong Trí trong lòng thầm nghĩ quả nhiên như thế. Người trẻ tuổi trông bình thường kia lại là một thiên tài sao?

Trữ Vinh Vinh vẫy vẫy tay áo, lộ ra tụ tiễn của chính mình, “Người xem, hai cái này không phải giống nhau sao? hai kiện này chỉ là những thứ bình thường nhất trên người con thôi, trên người con còn có vài loại uy lực cực lớn nữa cơ, lần này con về đây ngoài việc vừa rồi còn có việc vô cùng hệ trọng muốn hỏi ý kiến ba ba một chút, những ám khí này có thể phối hợp với tộc nhân của chúng ta trở thành cực kỳ quan trọng, uy lực lại rất lớn. ”

Trữ Phong Trí thở có chút nặng nề, trong ánh mắt toát ra vài phần ngưng trọng, “Ta thật sự rất muốn biết, Tam ca này của ngươi đến cùng là thiên tài như thế ”

Bạch y lão giả đột nhiên nói: “Nếu hắn thật sự xuất sắc như vậy, có lẽ có thể làm nhân tuyển cho cháu gái ta đấy. ”

Trữ Vinh Vinh mặt cười đỏ lên, “Kiếm gia gia, ngài đừng nói lung tung, Tam ca đã có người trong lòng rồi. Ta cùng hắn như thế nào có thể. Ta……” Giờ phút này, ngay cả chính Trữ Vinh Vinh cũng có chút ngoài ý muốn bởi vì khuôn mặt anh tuấn mà ngay cả đàn bà cũng phải ghen ghét của Áo Tư Tạp đột nhiên xuất hiện trong đầu cô. Mặc dù hắn không có cương mãnh như Đái Mộc Bạch, không có toàn diện như Đường Tam, nhưng mỗi khi Trữ Vinh Vinh nghĩ đến lúc đối mặt với Thái Thản cự viên Áo Tư Tạp đã đem chính thân mình che chở cho mình, thì trong lòng không khỏi rung động, Nhưng bởi vì quy củ của gia tộc mà ngay cả nàng cũng không dám dễ dàng xâm phạm.

“Đi, đi ra bên ngoài, hãy đem ám khí này ra thực hành cho ta xem ”

“Được thôi! ”

Bốn người đi vào trong sân, Trữ Phong Trí hạ lệnh không có phân phó của hắn thì bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào sân, lúc này mới hướng nữ nhi nói: “Vinh Vinh, ngươi muốn thí nghiệm như thế nào? ”

Trữ Vinh Vinh suy nghĩ một chút, ánh mắt không có ý tốt rơi vào người hai vị gia gia kia, “Kiếm gia gia, không bằng chúng ta thử xem đi. Ngài lợi hại như vậy, sẽ không thể gây thương tổn cho người được đâu ”

Bạch y lão giả mỉm cười, rồi nói: “Cũng không nhất định, ngươi thấy lão gia gia ta đã già rồi, xương cốt cũng yếu đi nhiều, ngươi muốn cho lão nằm giường dưỡng thương sao. ”

Khô cảo lão giả khinh thường bĩu môi, “Ngươi sợ thì không phải là đàn ông nữa, vậy để ta làm vậy. ”

Bạch y lão giả trừng hắn một cái, “Ta nhổ vào ngươi ấy, được rồi biến sang một bên đi, ở đây vẫn còn có ta bồi tiếp tiểu công chúa. Nha đầu, ngươi hãy tùy ý sữ dụng cái ám khí kia của ngươi đi, gia gia phòng ngự là được. ”

Trữ Vinh Vinh hì hì cười, rồi nói: “Tốt ! ” Cổ tay vừa lộn, trên cổ tay quang mang chợt lóe, Chư Cát thần nỏ đã rơi vào trong lòng bàn tay.

Nàng tự nhiên không cần lo lắng về khả năng có thể làm bị thương bạch y lão giả, hai vị lão nhân trước mặt này, có thể nói là Kình thiên bách ngọc trụ, giá hải tử kim lương (Cây cột chống trời và cái bổng trấn

định biển khơi) của Thất Bảo Lưu Ly Tông, họ như là hai vị thần bảo vệ tông môn. Bạch y lão giả phong hiệu là Kiếm, tên Trần Tâm.Có công kích cực mạnh, là Phong Hào Đấu La có hồn lực đạt chín mươi sáu cấp. Khô cảo lão giả phong hiệu là Cốt, tên Cổ Dong, lấy xưng hiệu là Cốt Đấu La, Hồn lực đạt chín mươi lăm cấp, họ chính là hai người mạnh nhất của tông môn. Thất Bảo Lưu Ly Tông thủy chung có thể được đặt trong thất đại gia tộc thì có liên quan chặt chẽ với phụ trợ của mình đồng thời cũng có sự chống đỡ của hai vị Phong Hào Đấu La này, khiến cho Vũ Hồn điện cũng phải coi trọng, đồng thời tông môn có thể duy trì vị trí hàng đầu của mình tại Đấu La giới này.

Thử hỏi, hai vị cường công hệ Phong Hào Đấu La cộng thêm phụ trợ cực mạnh của Thất Bảo Lưu Ly Tháp thì còn có bao nhiêu người có thể cùng bọn họ đối kháng cơ chứ?

Bạch y lão giả Kiếm Đấu La Trần Tâm chắp tay mà đứng, vẻ mặt mỉm cười nhìn Trữ Vinh Vinh, ý bảo nàng có thể bắt đầu.

Trữ Vinh Vinh cũng không khách khí, rất nhanh cho Chư Cát thần nỏ hành động, khanh thương, tiếng vang rất nhẹ xuất hiện.

Trữ Phong Trí ánh mắt thủy chung rơi vào trên người nữ nhi của mình, ngay khi đó Trữ Vinh Vinh chợt động, ba bóng đen không một tiếng động mà bắn ra, chúng đều có phương hướng chính là Trần lão giả.

" Tốt. " Cũng không thấy Kiếm Đấu La Trần Tâm làm ra động tác gì mà lại khiến cho ba mũi tiễn đang bắn thẳng về hướng mặt hắn nhưng đột nhiên không khí tựa hồ vặn vẹo một chút, ba mũi tụ tiễn đồng thời dừng lại tại giữa không trung, sau một khắc đã chia làm sáu phần rồi rơi xuống trên mặt đất, mỗi một cây đều đã bị chia thành 2 mảnh.

Đó là kiếm khí, từ thân thể có thể phát ra kiếm khí. Thậm chí không có sử dụng vũ hồn.

Mà trong nháy mắt khi ba cây tụ tiễn lặng yên rơi xuống đất, cùng lúc bộc phát âm thanh Khanh Thương của kim trúc mãnh liệt khác hẳn lúc ba cây tụ tiễn được bắn ra, rồi mười sáu mũi thiết tinh trong nháy mắt xuất hiện từ Chu Cát Thần Nỏ, khi âm thanh vừa vang lên thì mười sáu mũi tên đã đến trước mặt Kiếm Đấu La rồi. Bạch y lão giả Trần Tâm hơi kinh hãi, hạ ý thức giơ tay phải lên, kinh nghiệm phong phú của mấy chục năm chiến đấu làm hắn chỉ cần nhìn công kích của đối phương mà đoán được cường độ, thực ra người am hiểu công kích thì như thế sao có thể không chú ý đến công kích của đối thủ cơ chứ?

Tay phải giơ lên, bàn tay như đao không khí phẳng phất như bị xé rách, khí lưu màu trắng từ bàn tay cuồn cuộn tuôn ra, khiến trong mắt những người chứng kiến tưởng tượng như một thanh kiếm hoành chắn trước mặt hắn.

"Đương đương đương đương"

Liên tiếp âm thanh oanh minh vang vọng, Kiếm Đấu La chém ra mười sáu đạo bạch quang, vừa vặn trong sát na đã đỡ được những mũi tiễn đó, nhưng đồng thời Vinh Vinh tay trái phất lên, một màng khí phun ra, trực tiếp bao phủ lấy Kiếm Đấu La.

Trần Tâm sửng sốt một chút, "Có độc? " Thân thể chuyển động, tuy tay phải vừa phải huy động nhưng còn có tay trái.Tay trái vung lên, chẳng những đánh tản sương mù. Ngay cả trong làn sương mù có ẩn chứa cương châm cũng bị đánh tản ra.

"Kiếm gia gia quả thật là lợi hại quá đi " Trữ Vinh Vinh nhảy chân sáo chạy đến chỗ Kiếm Đấu La.

Kiếm Đấu La mỉm cười, đoạn nói: "Ám khí Này uy lực quả nhiên không nhỏ, nhất là đợt oanh kích của nỏ tiễn vừa rồi. có lực sát thương rất mạnh, dưới bốn mươi cấp hồn sư nếu không chú ý căn bản không cách nào ngăn cản. "

Trữ Vinh Vinh lúc này đã đi tới cách Kiếm Đấu La không đến mười thước, đắc ý nói: "Đó là đương nhiên. chúng ta tại đấu hồn tràng, chỉ bằng công kích dày đặc của Chư Cát thần nỏ mà đánh bại qua đội ngũ hồn sư trên bốn mươi cấp đó. Đồng thời nếu nhiều người cùng sử dụng Chư Cát thần nỏ thì uy lực còn lớn không thể tưởng tượng được ấy chứ. Bất quá, Chư Cát thần nỏ này vẫn không thể uy hiếp được kiếm gia gia ! "

Vừa nói xong. Nàng bỗng tung ra một cước , ba đạo bóng đen đột nhiên từ trên bắp đùi nàng bắn ra, đồng thời bay ra khỏi mũi chân còn có một thanh phi đao. Phi đao trực tiếp bắn về mặt của Kiếm Đấu La, còn ba đạo quang mang màu đen thì lặng lẽ tập kích đến phần dưới thân của Kiếm Đấu La.

Lúc này khoảng cách giữa Trữ Vinh Vinh và Kiếm Đấu La không tới mười thước, khoảng cách gần như thế này, ám khí chỉ là chợt lóe rồi biến mất. Cùng lúc đó, nàng đá ra một cước bình thường để công kích Kiếm Đấu La, Mục đích là làm cho Kiếm Đấu La phân tâm mà tập trung phòng ngự tại chân mình

Kiếm Đấu La có chút khoa trương nói: "Hảo gia hỏa.Không để cho ta yên sao!" Hai tay tại trước ngực đồng thời chia ra, tự nhiên hắn sẽ không hướng mặt trước phóng thích hồn lực. Như vậy sẽ gây nguy hiểm tới Trữ Vinh Vinh, tay áo chĩa xuống dưới…, hai cỗ hồn lực chợt phóng thích, khí lưu được hạ xuống khiến cho cả thanh phi đao và nỏ tiến đồng thời bị đẩy ra ngoài.

"Dát băng" Âm thanh kim chúc lại một lần nữa vang lên, nguyên lai Chư Cát thần nỏ lần thứ hai được Trữ Vinh Vinh lặng yên bắn ra. Vẫn là mười sáu mũi tên, tại khoảng cách gần như thế thì chỉ trong nháy mắt bộc phát, đồng thời trước ngực nàng cũng bắn ra hàm xa sạ ảnh.

Nỏ tiễn cùng cương châm, cơ hồ hình thành công kích không còn một khe hở, chỉ cần Kiếm Đấu La hơi có chút sơ sẩy, lập tức có thể tạo thành thương tổn đối với hắn.

"Hảo. " Trần Tâm hét lớn một tiếng, "Thân Ta như kiếm."

Trong nháy mắt, trong sân phảng phất như nổi lên một mặt trời, kim chúc sáng bóng mãnh liệt chợt bộc phát, Trữ Vinh Vinh thấy bạch y lão giả ở trước mặt phảng phất như trở thành một cơn lốc kim loại, những âm thanh cọ xát chói tai đồng thời vang lên, tất cả ám khí bay đến trước mặt hắn, bất luận là cương châm cũng như nỗ tiến, toàn bộ bị đánh dạt ra cá phía khác nhau. Mà ngay sau lưng hắn, một thanh kiếm dài đến hai thước, rộng nửa thước đang trôi nổi giữa không trung.

Hai vàng, ba tím, bốn đen, cả chín hồn hoàn đều được xuất hiện. Đây mới là kiếm của Kiếm Đấu La, là loại khí vũ hồn cao cấp hạng nhất.

"Kiếm gia gia thật là lợi hại a! " Trữ Vinh Vinh đứng tại chỗ vỗ tay, nàng có thể cảm giác được rõ ràng, tại trong nháy mắt Kiếm Đấu La phóng xuất vũ hồn một luồng khí chính là hồn lực mạnh mẽ xẹt qua hai bên thân thể nàng. Nàng đương nhiên biết, nếu nàng là địch nhân, lúc này sợ rằng đã bị chém thành vài đoạn rồi.

Mắt thấy Trữ Vinh Vinh chạy đến trước mặt mình, Kiếm Đấu La Trần Tâm xoa xoa đầu Trữ Vinh Vinh, mỉm cười nói: " ngươi quả thật là rất lợi hại! Đã bức Gia Gia phải giải phóng vũ hồn ra. Cách công kích này của ngươi đừng nói là phụ trợ hệ, cho dù là cường công hệ, cũng không nhất định có thể làm được như thế. ám khí này quả nhiên có chỗ độc đáo. Nhất là khi ngươi bất ngờ tấn công."

Trữ Vinh Vinh gật đầu nói: "Đúng vậy, Tam ca ta có nói qua, ám khí chính là phải bất ngờ, thừa dịp địch chưa chuẩn bị, mới có thể phát huy uy lực lớn nhất. " Đang nói chưa xong, Trữ Vinh Vinh làm ra động tác gật đầu tựa hồ như đồng ý việc vừa rồi.

Dát băng một tiếng, một đạo hàn quang trong nháy mắt từ sau lưng nàng bắn ra nhanh như điện, trực chạy bay thẳng hướng mặt Kiếm Đấu La.

Khoảng cách thật sự quá gần, cho dù là Kiếm Đấu La mạnh mẽ như vậy nhưng đối với khoảng cách gần như thế này cũng không thể né tránh ám khí bắn ra. Phòng ngự của hắn tự nhiên là có thể đỡ được, nhưng vũ hồn của hắn lại quá bá đạo, hơn nữa Trữ Vinh Vinh đang ở ngay trước mặt, một khi hắn sử dụng vũ hồn như vậy Trữ Vinh Vinh tất nhiên bị ảnh hưởng trực tiếp, nếu vũ hồn mạnh mẽ của hắn bắn về Tiểu công chúa hẳn nàng phải chết không thể nghi ngờ.

Ý niệm trong đầu như điện quang hỏa thạch trong đầu Trần Tâm hiện lên, bất đắc dĩ miệng hắn phải há ra cắn lấy mũi tên bạc kia lại.

Lúc này đối với Kiếm Đấu La, cũng y như khi Triệu Vô Cực gặp phải ám khí của Đường Tam lúc trước, cho dù lão già có mạnh mẽ, nhưng hàm răng của hắn cũng không thật sự cứng rắn mà phải cố gắng lắm mới kẹp chặt được mũi tên, tuy nhiên trên đầu mũi tiễn có chứa chất độc cũng ngay lập tức xâm nhập vào miệng của Kiếm Đấu La.

May là, độc dịch này còn chưa được trải qua đổi mới của Đường Tam, nhưng mặc dù như thế, Kiếm Đấu La dã lập tức cảm giác được đầu lưỡi của mình đã hoàn toàn tê dại, trong lòng kinh hãi..., thân hình chợt lóe, há mồm đem độc dịch cùng nỗ tiến nhổ ra, đồng thời một bên chạy bắn ra xa khỏi phạm vi của Trữ Vinh Vinh.

Chứng kiến bộ dạng kinh hoảng đó của Kiếm Đấu La, Trữ Phong Trí cùng cốt Đấu La giật nảy mình, vội vàng đuổi theo. Trữ Vinh Vinh dã không nghĩ tới kiếm gia gia cường đại của mình lại thật sự chạy trốn như vậy, nhất thời dã luống cuống tay chân hướng phía Kiếm Đấu La chạy đến.

"Đừng, nha đầu ngươi đừng lại đây. Bộ xương già của Kiếm gia gia đã không chịu được nữa rồi! " Kiếm Đấu La giọng nói đã bị cứng ngắc, đồng thời trong khi bay nhanh cũng đang ngưng tụ hồn lực trong cơ thể, trong nháy mắt đẩy vào đầu lưỡi để bài trừ độc tố, rồi cắn mạnh vào đầu lưỡi, một ngụm máu màu tím đen chứa độc dịch nương theo máu tươi phún sang một bên. Sắc mặt lúc này mới thư dãn vài phần. Bằng vào hồn lực trên chín mươi cấp của hắn cho dù là chất kịch độc của Độc Cô Bác độc Đấu La cũng không chắc có thể khiến hắn nguy hiểm được, càng huống chi một điểm độc nhỏ nhoi trước mắt này. Nhưng độc dịch này lại là trực tiếp công kích vào miệng khiến Kiếm Đấu La khó mà xoay sở.

"Vinh Vinh, quỳ xuống. " Trữ Phong Trí lớn tiếng quát.

Trữ Vinh Vinh cũng không dám tiến lên, vẻ mặt khổ sở quỳ xuống tại chỗ, khóe mắt đỏ lên, nước mắt liền chảy ra.

Cốt Đấu La vừa nhìn này tình cảnh lập tức mặc kệ mọi thứ, thân thể chợt lóe tới trước mặt Trữ Vinh Vinh, đem nàng ôm vào trong lòng mình, "Phong Trí, ngươi làm cái gì vậy, là lão gia họa Trần Tâm này không có bản lãnh, sao có thể trách Vinh Vinh của chúng ta chứ? Về việc Binh Bất Yếm trá càng chứng tỏ tác dụng lớn lao của ám khí này. Vinh Vinh, không sai ngươi đã khiến cho lão nhân gia rất vui mừng rồi. Ha ha, rất nhiều năm chưa thấy qua kiếm gia gia của ngươi có vẻ mặt khốn khổ như vậy , bộ dáng vô cùng khốn khổ ha ha. Quả nhiên con có phong thái giảo trá y như ta vậy. "

"Cốt thúc, ngài……" Trữ Phong Trí không nói được gì cả, tình huống như vậy không phải chỉ diễn ra một hai lần, mà mỗi khi hắn muốn dạy giỗ nữ nhi thì đều bị xen vào như thế, nếu không phải cốt thúc lại là kiếm thúc, mà hai vị nguyên lão này thì ngay cả hắn cũng không dám xúc phạm tới.

Trữ Vinh Vinh từ trong lòng cốt Đấu La hoạt bát chạy nhanh đến trước mặt Kiếm Đấu La , lần này không cần Trữ Phong Trí phải nói, nàng lại chủ động quỳ rạp xuống trước mặt Kiếm Đấu La, nước mắt không ngừng tuôn chảy, "Kiếm gia gia, Vinh Vinh sai rồi. Ngài hãy trừng phạt Vinh Vinh đi nhé. "

Nhìn trong mắt nữ nhi vừa kinh hoảng vừa hối hận, Trữ Phong Trí không khỏi sửng sốt, tại trong ấn tượng của hắn, thì nàng chính là một Tiểu ma nữ cho tới bây giờ cũng không bao giờ nhận sai lầm của mình. Xem ra, Sử Lai Khắc học viện này thật đúng là có cách dạy dỗ tuyệt vời.

Lúc này, Kiếm Đấu La đã trở lại bình thường, độc tố đã được đẩy ra ngoài cùng ngụm máu đen kia rồi. Hai tay vội vàng đỡ thân hình cô bé lên.

"Vinh Vinh ngoan, đừng khóc nữa mà. Là Kiếm gia gia ta không có bản lãnh, như thế nào có thể trách ngươi chứ? Chúng ta nói rồi, đây là thí nghiệm ám khí , ngươi cũng không làm sai gì cả! Ám khí này quả nhiên lợi hại " Nói tới đây, ánh mắt hắn chuyển hướng đến bên người của Trữ Phong Trí, "Tông chủ, nếu có thể ta muốn chúng ta dùng hết mọi biện pháp để cho tiểu tử chế tạo ra ám khí này gia nhập tông phái. "

Kiếm Đấu La này nói ra câu này với vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng, hơn nữa hắn lại không xưng trực tiếp tên của Trữ Phong Trí mà lại là hai chữ Tông Chủ, có thể thấy được hắn đối việc này rất quan tâm.

Trữ Phong Trí gật đầu, thử hỏi, chỉ bằng vào ám khí mà có thể bức bách một Phong Hào Đấu La phải phóng xuất vũ hồn, thậm chí phải chịu thất thế nặng, như vậy ám khí này có tác dụng lớn đến thế nào? Tất nhiên cũng vì nguyên nhân Trữ Vinh Vinh sử dụng khiến cho Kiếm Đấu La không thật sự tập trung, nhưng đồng thời, bọn họ đã chứng kiến cảnh Vinh Vinh sử dụng ám khí một cách kinh người như thế, nếu đổi là một kẻ khác yếu hơn Kiếm Đấu La thì thậm chí hắn đã bị thương nặng hoặc là chết rồi cũng nên. Như vậy nếu mỗi đệ tử trực hệ của Thất Bảo Lưu Ly Tông đều có ám khí như vậy thì từ vốn không có năng lực công kích, dưới tình huống đối phương khinh thường đột nhiên phóng ra ám khí, cảnh tượng đó sẽ như thế nào?

Trữ Phong Trí tuyệt là một vị tông chủ anh minh, quyết định thật nhanh, hướng Trữ Vinh Vinh nói: "Vinh Vinh, chuyện này ta mong rằng ngươi tạm thời không nói với bất kỳ ai trong tông môn. Ngày mai ta sẽ cùng với ngươi đi Sử Lai Khắc học viện một chuyến. Nói chuyện thật tốt với vị Tam ca này của ngươi. "

Trữ Phong Trí trong lòng đã rực lửa, hôm nay nữ nhi trở về đã mang đến cho hắn thật nhiều vui mừng lẫn sợ hãi, …trước tiên không nói về ám khí này, chỉ cần là vũ hồn tăng cường mạnh mẽ của nữ nhi hoặc là nói tiến hóa của Thất Bảo Lưu Ly Tháp thành Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, đối với Thất Bảo Lưu Ly Tông mà nói, đấy quả là việc vô cùng trọng yếu, hắn rất chờ mong để gặp mặt thanh niên mà Trữ Vinh Vinh đã kể lại. Bất luận như thế nào. Thân là cha. Hắn cần phải tỏ thái độ của mình, Đường Tam đối với Thất Bảo Lưu Ly Tông cũng được xem là có ân huệ lớn rồi. Đồng thời, Trữ Phong Trí trong lòng còn có một loại ý nghĩ khác. Nếu thật sự có thể đem thiên tài thiếu niên này thu phục dưới trướng, nói không chừng hơn mười năm sau, Thất Bảo Lưu Ly Tông sẽ lại xuất hiện một vị Phong Hào Đấu La để bảo vệ gia tông.

Tính mạng của Phong Hào Đấu La chắc chắn thọ hơn người thường nhiều, nhưng cuối cùng cũng có hạn thôi, Bất luận là Kiếm Đấu La hay là cốt Đấu La, đều đã quá tám mươi. Hơn mười năm nữa chắc không có vấn đề gì nhưng sau mấy chục năm nữa thì không biết sẽ ra sao? Chính mình nên vì tương lai nữ nhi mà cố gắng .Ngay lúc Thất Bảo Lưu Ly Tông xảy ra biến hóa lớn bởi lần trở lại này của Trữ Vinh Vinh, đồng thời trong lúc đó Đường Tam vẫn một mực tĩnh tâm tu luyện.

Thân thể thật sự đã bị thương không nhẹ, lúc Đường Tam trở lại túc xá thì hắn vẫn tu luyện tới rạng sáng ngày thứ hai mới tỉnh lại.

Chậm rãi mở hai mắt, xuyên thấu qua cửa sổ, bên ngoài mơ hồ có thể chứng kiến ánh bình minh rồi.

Hít sâu một chút. Cảm thụ tình huống trong cơ thể, Đường Tam vui mừng phát hiện, đau đớn trong nội phủ đã hoàn toàn biến mất. Tất cả hết thảy đã khôi phục lại như bình thường. Bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ tại băng hỏa lưỡng nghi nhãn có tác dụng long trời lở đất đối với thân thể hắn. Chúng không ngừng làm cho thân thể cùng da dẻ hắn càng thêm cứng cỏi, đồng thời bên trong cũng đã vượt xa người thường.

Giống như lời Đường Tam vậy, không có một gốc tiên phẩm dược thảo nào mà lại có công hiệu thấp kém cả. Hai loại cực đoan tiên phẩm dung hợp cùng một chỗ, thậm chí hiệu quả gần đạt đến mức tiên phẩm trong tiên phẩm, tương tự như Đoạn Trường Hồng. Chỉ là bởi vì trong đó ẩn chứa băng hỏa lực vô cùng bá đạo, phải thong thả hấp thu từng giọt từng giọt một nên đã khiến cơ thể Đường Tam có được thu hoạch lớn đến như vậy.

Ánh mắt hắn bất ngờ rơi trên bàn của túc xá, chỉ thấy mặt trên lộ ra chính là cây đại hương tràng đặc hữu của Áo Tư Tạp. còn trên giường bên cạnh, Áo Tư Tạp cũng đang tĩnh tọa tu luyện, hắn cũng không biết là Đường Tam đã thức dậy.

Đường Tam cầm lấy hương tràng trên bàn, chỉ thấy mặt trên viết mấy hàng chữ nhỏ,

"Ca, Áo Tư Tạp đã trở về rồi, ta về trước đã.Khi ngươi thức dậy thì hãy ăn một cây Hương Tràng. Buổi sáng Ngày mai ta lại đến đây thăm ngươi. —-Tiểu Vũ. "

Nhìn tờ giấy trên bàn. Trong lòng Đường Tam cảm thấy ấm áp, rồi đem hương tràng đưa vào miệng mà ăn. Cảm thụ nhiệt lượng truyền khắp toàn thân, một lúc sau tia cảm giác mệt mỏi cuối cùng cũng tan biến như chưa hề tồn tại.

Theo hồn lực tăng lên, công hiệu của các loại hương tràng cũng tăng lên, khôi phục hương tràng này chỉ như đồ ăn được lấy ra nhưng năng lực khôi phục lại tăng lên không ít.

Đem tờ giấy thu vào trong lòng, Đường Tam nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, ra khỏi túc xá, chân đạp lên các tầng kiến trúc, phóng người mấy cái đã lên đến đỉnh lầu.

Lúc này, vừa đúng là lúc trời tờ mờ sáng, xa xa vừa mới nổi lên một tia sáng trắng nhàn nhạt. Trong cơ thể huyền thiên công tự động vận hành, chạy khắp trong kinh mạch hắn, tốc độ vận hành của Huyền Thiên Công so với trước kia nhanh hơn rất nhiều, trên người Đường Tam dần dần nổi lên một tầng khí vụ sáng bóng màu trắng, Tử Cực Ma Đồng trong Huyền Thiên Công dần dần phóng thích.

Xa xa phía chân trời tại phương đông bạch quang dần dần sáng rõ lên, màu tím bên trong đôi mắt Đường Tam cũng từ từ cường thịnh.Ngoại trừ tử quang vốn có ở bên ngoài, còn có thêm một tầng kim sắc quang thải nhàn nhạt từ phía chân trời dần dần phóng xuất ra cùng với tử khí. Ánh sáng trong mắt Đường Tam cũng đột nhiên trở nên mạnh hơn hẳn. Tử kim sắc quang mang từ trong hai mắt bắn ra tựa như hai cột sáng, phun ra trái phải hàng thước. Quang mang phún ra nuốt vào, quá trình co rút lại rồi phóng thích ra phảng phất có thể dễ dàng hấp thu Tử kKí từ phía đông đến.

Đang trong quá trình như vậy, bỗng Tử Cực Ma Đồng trong mắt hắn tăng vọt, lúc này bề ngoài nhìn lại thì trong mắt Đường Tam mặc dù cũng là phún xuất ánh sáng tím, nhưng từ chính góc độ của hắn tựa hồ tất cả đã thay đổi, tất cả xung quanh trở nên vô cùng rõ ràng. Tử Cực ma đồng của hắn đã chính thức tiến vào đệ tam cảnh giới, dưới sự thúc dục của hắn, trước mắt mọi thứ xuất hiện thật phong phú, thật rực rỡ. Dù là trong không khí trong suốt, hắn cũng có thể thấy được có vô số tro bụi nhỏ bé trong đó.

Tại lúc tiến vào đệ nhị cảnh giới mặc dù Đường Tam mỗi ngày đều tu luyện nhưng Tử Cực Ma Đồng tiến bộ lại rất ít, lúc này hắn đã bước vào tầng Vọng Xuyên Thu Thủy Lộ, sáng sớm nay luyện tập cho hắn một loại cảm giác ngày đi ngàn dặm, tựa hồ chính mình cũng có thể chứng kiến Tử Khí tại chân trời bay vào trong mắt. Mà quang mang tử sắc ở sâu trong đáy mắt hắn lại càng tràn ngập khí tức nhiếp hồn đoạt phách.

Tử khí tới mau, đi cũng mau. Nương theo tia ánh sáng tím kia tại chân trời lặng yên biến mất, trong mắt Đường Tam cũng không có thu hồi quang mang tím này, hắn phát hiện chính mình có thể bằng vào ý thức mà khống chế, thấy rõ hết thảy mọi việc đang diễn ra tại ngàn thước bên ngoài, cho dù là sáng sớm có sương mù cũng không thể ngăn cản ánh mắt có tính xuyên thấu của hắn.

Ngày đó Đường Tam tựu cảm giác được Tử Cực Ma Đồng của mình thu được rất nhiều thành quả, nhưng cho tới bây giờ hắn cũng vẫn không thể biết rõ được, có thể khẳng định nó không chỉ đơn giản là tăng thị lực của bản thân.

Hít sâu một chút, bạch khí xung quanh thân thể tựa như trăm sông đổ ra biển được Đường Tam hấp thu trong cơ thể, qua kinh mạch dựa vào huyền thiên công di chuyển vào, từ từ chìm vào trong đan điền. Một đêm tu luyện hơn nữa Tử Cực Ma Đồng cũng tăng lên, Huyền Thiên Công tựa hồ lại gia tăng thêm.

Trên mặt toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt, nếu theo tốc độ này, sợ rằng chính mình thật sự có thể đạt tới đỉnh cao của Huyền Thiên Công. Hơn nữa chắc chắn thời gian sẽ không lâu. Dù sao, bây giờ mình còn không đến mười bốn tuổi mà.

Khi Đường Tam một lần nữa trở lại túc xá thì không chỉ có Áo Tư Tạp thức dậy mà cả Tiểu Vũ cũng đã tới. mắt thấy thần sắc Đường Tam vẫn như bình thường, Tiểu Vũ lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Áo Tư Tạp cười khổ nói: “Tiểu Tam, ngươi bị thương nhưng ta cũng đâu có tốt gì hơn, Vừa rồi Tiểu Vũ đến đã vội vã gọi ta dậy, hỏi ta ngươi đi đâu rồi. Chẳng lẻ nàng không biết rằng mỗi buổi sáng ngươi đều đi ra ngoài tu luyện sao? ”

Tiểu Vũ mặt cười đỏ lên, “Ngươi thì biết cái gì, cái này gọi là quan tâm quá sẽ bị loạn mới đúng. Ca, ngươi đã hoàn toàn không có việc gì rồi chứ ”

Đường Tam gật đầu nói: “Đã tốt lắm rồi.”

Tiểu Vũ mỉm cười nói: “Chúng ta đi ra ngoài sớm một chút nhé. Đại hương tràng thúc thúc, ngươi hãy tiếp tục tu luyện đi. ”

Áo Tư Tạp tức giận nói: “Tiếp tục tu luyện cái gì chứ, ta sẽ cùng các ngươi đi ăn cơm. Nga, được rồi. Tiểu Tam, nghe nói ngày hôm qua ngươi đánh bại một vị hồn vương năm mươi tám cấp hả, ngươi cũng quá mạnh mà. ”

Đường Tam mỉm cười nói: “Cũng không dễ dàng như ngươi nói đâu, Đầu tiên là do hắn quá tự tin mà không để ta vào trong mắt. Ta có thể chiến thắng hắn thì do vận khí rất lớn. Đó là một vị lực lượng hình hồn sư, vừa lúc bị khống chế hệ của ta khắc chế. Mặc dù như thế, ta vẫn phải dựa vào độc cùng Bát Chu Mâu mới miễn cưỡng chiếm thượng phong. Nếu làm lại một lần nữa, ta có thể khẳng định không phải đối thủ của hắn. Ám khí uy lực chủ yếu vẫn phải dựa trên tính bất ngờ, Chỉ cần hắn có chuẩn bị, hồn lực kém hai mươi cấp, ta một điểm cơ hội cũng không có. ”

Áo Tư Tạp cười hắc hắc, nói: "Bất kể nói như thế nào, lần này vẫn là ngươi thắng. Thật sự làm cho Sử Lai Khắc chúng ta được vẻ vang. Chờ chúng ta tham gia cái gì cao cấp học viện đại tái thì sẽ cầm chắc giải quán quân thôi. Chúng ta Sử Lai Khắc thất quái chỉ sợ sẽ khiến cả đại lục phải nhắc đến chiến đoàn này. Chúng ta cũng vẫn phải cố gắng, có tiên thảo lợi hại như vậy của ngươi, ta xem, trước khi chiến đấu nửa năm, chúng ta đều có cơ hội để đạt tới bốn mươi cấp. Đi, ăn cơm đi. "

Tiên phẩm dược thảo khiến cho Sử Lai Khắc thất quái có cơ hội cực tốt trong tương lai, bọn họ vốn đã là thiên tài, hơn nữa có thiên địa chí bảo phụ trợ, trong số bạn cùng tuổi, không thể nghi ngờ chính là tồn tại siêu việt.

Ba người hướng túc xá đi ra, Đường Tam ở một bên nói:"Giải đấu Cao cấp hồn sư nọ cũng không dễ dàng như vậy. Chúng ta thực lực mặc dù rất mạnh, nhưng chúng ta sẽ đối phó cũng là những người dưới hai mươi lăm tuổi. Ai biết được đại lục có bao nhiêu thiên tài cơ chứ? Không nói đâu xa, chỉ cần là Hoàng Đấu chiến đội, thực lực cùng chúng ta cũng không sai biệt lắm, lúc diễn ra trận đấu, chỉ sợ tất cả bọn họ cũng đều đạt tới bốn mươi cấp rồi. Lần này, chỉ sợ bọn họ sẽ không cho chúng ta cơ hội đánh lén nữa. Chỉ cần Ngọc Thiên Hằng kia cùng với hai Huyền Vũ hồn sư thực sự phát huy thực lực ra, thì đối phó với họ sẽ khó khăn hơn nhiều."

---

78. Chương 77: Lực Lượng Chi Thần, Gia Gia Thật Sự Tới A !

Áo Tư Tạp nói: "Đây là vấn đề của ngươi và Đái lão đại, ta dù sao chỉ để ý cung cấp hương tràng là tốt rồi.Các ngươi hai người một là đội trưởng, một là chỉ huy, vậy phải trông cậy vào các ngươi thôi.Kỳ thật, ta cảm giác được cấp bậc không phải là vấn đề lớn, mấu chốt là, trong đội ngũ của chúng ta, có đến hai người là phụ trợ hệ hồn sư, như vậy đương nhiên sẽ khiến thực lực chúng ta tăng cường lên nhiều.Nhưng đồng dạng, người có thể trực tiếp chiến đấu lại sẽ ít hơn bọn họ một người.Như vậy cũng sẽ có hại."

Tiểu Vũ nói: "Chưa chắc đã là có hại, ngươi quên Vinh Vinh là Thất Bảo Lưu Ly Tháp, à không bây giờ phải nói là Cửu Bảo Lưu Ly Tháp chứ. Nàng đã có đệ tam hồn kỹ, đối với chúng ta tất cả đều có thể được phụ trợ tăng lên thêm mười phần trăm so với trước, hơn nữa lại thêm một phụ trợ nữa như vậy cũng đủ để triệt tiêu sự chênh lệch về nhân số so với đối phương, ta nói vậy có đúng không?"

Vừa nghe Tiểu Vũ nhắc tới Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp trên mặt không khỏi toát ra vài phần thần sắc quái dị, "Sáng hôm qua Vinh Vinh đã đi rồi, không biết nàng lúc nào mới có thể quay lại. Ta chỉ sợ người nhà nàng sẽ không cho nàng quay lại thì làm sao đây. Nàng dù sao cũng chỉ là một tiểu nữ hài tử, nếu ta là phụ thân nàng chỉ sợ cũng không yên lòng cho nàng đi như thế. Vinh Vinh đối với cha không chỉ là một đứa con yêu của cha mà nàng chính là người kế thừa trong tương lai của Thất bảo lưu ly tông."

Nghe Áo Tư Tạp vùa nói như vậy, Đường Tam cùng Tiểu Vũ không khỏi đồng thời sửng sốt, Tiểu Vũ nói: "Không thể nào. Nếu Vinh Vinh không trở lại, Sử Lai Khắc thất quái của chúng ta không phải thiếu đi một người sao?"

Áo Tư Tạp cười khổ nói: "Ai có thể nói chắc chắn đây? Đương nhiên ta hy vọng là nàng sẽ trở lại. Tiểu Vũ, ngươi cùng Vinh Vinh vẫn ở tại một gian phòng. Ngươi xem, ta theo đuổi nàng rốt cuộc tới cùng là có hy vọng hay không? Nếu một điểm hy vọng cũng không có, ta sẽ không để ý định đó trong đầu nữa để cho sau này đỡ phải thống khổ."

Tiểu Vũ le lưỡi rồi nói: "Vấn đề này ta cũng không rõ, cho tới bây giờ Vinh Vinh không cùng ta đề cập qua. Bất quá, ta xem nàng đối với ngươi khẳng định là có hảo cảm, nhưng đến cuối cùng ta lại có cảm giác không tốt. Phải do ngươi trực tiếp đi hỏi nàng thôi, ngươi là một người đàn ông, có cái gì phải sợ chứ. Hỏi rõ ràng không phải đơn giản hơn sao ?"

Áo Tư Tạp gật đầu, "Ngươi nói rất đúng, nếu lần này nàng trở lại. Ta nhất định phải hỏi rõ ràng. Thừa dịp chúng ta tuổi còn nhỏ, trước tiên phải chiếm tiện nghĩ rồi sau này hãy tính. Nếu không, sau này khi rời học viện, chỉ sợ ta càng không có cơ hội . "

"Cái gì mà chiếm tiện nghi, ngươi nói thật khó nghe. " Tiểu Vũ tức giận trừng hắn một cái.

Áo Tư Tạp lúc này đã khôi phục lại vẻ tươi cười vốn có của hắn, không thể không thừa nhận, sau khi hắn cạo ria mép đi trông tướng mạo có thể nói là tồn tại tuyệt vời, ngay cả Tiểu Vũ nhìn cũng không khỏi cảm ngây người một chút, trong lòng thầm mắng một tiếng.“Thật là ẻo lả như đàn bà.”

“Như thế nào mà bảo là khó nghe cơ chứ? Mặc dù ngươi không nói, nhưng ngươi sớm đã làm rồi a! Chẳng lẻ ngươi dám nói chính mình không độc chiếm Đường Tam sao? ”

“Ta……” Tiểu Vũ nhìn trộm Đường Tam một cái, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Đường Tam. Cuống quít dời mắt đi, “Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau ăn sớm một chút đi, ta đã sớm đói bụng rồi.”

Thực đường của Học viện tự nhiên là thống nhất, mặc dù ba người tới rất sớm, nhưng vẫn có một vài đệ tử dậy sớm đến ăn trước rồi.

Đường Tam vừa tiến vào thực đường, rõ ràng cảm giác được không khí có chút không đúng. Tất cả đệ tử nhìn ánh mắt hắn thấy thập phần quái dị. Có kính sợ, có ghen ghét, có ngưỡng mộ, còn có rất nhiều thứ khác nữa.

Mặc dù cùng Áo Tư Tạp đứng chung một chỗ, Đường Tam nhìn qua rất bình thường, nhưng trong đám đệ tử tại thực đường lại không có một người nào nhìn Áo Tư Tạp. Nhất là các nữ đệ tử, nếu theo hình dung của Tiểu Vũ thì những nữ đệ tử này rõ ràng là phát liễu hoa si (cái này là “điên tình” chứ ko phải “giàu quá rồi hóa ngốc” của lão đâu A Nèo à).

Dù sao, đây là một cao cấp hồn sư học viện. Mỗi một đệ tử đều là hồn sư. Hơn nữa thấp nhất cũng là hai mươi cấp. Tại hồn sư giới, thực lực là hết thảy. Tướng mạo cùng thực lực là hoàn toàn khác nhau, căn bản là không so sánh nổi. Tướng mạo anh tuấn đó là trời sanh, nhưng thực lực cường đại lại chỉ có số ít, phải thông qua thời gian dài không ngừng cố gắng cùng với thiên phú.

Mặc dù trong trận chiến ngày hôm qua Đường Tam vận khí (may mắn) không nhỏ nhưng dù sao hắn cũng đã chiến thắng một vị hồn vương năm mươi tám cấp, bản thân hắn thực lực cũng đã đạt đến ba mươi bảy cấp, trong toàn học viện tuyệt đối là đại đại cường giả. Như vậy mọi người sao lại không chú ý đến hắn cơ chứ?

Lúc này, nếu không phải đi bên cạnh Đường Tam là Tiểu Vũ thật sự quá xinh đẹp, lại vừa dùng ánh mắt hung hăng cảnh cáo chúng nữ đồng môn, sợ rằng đã có không ít nữ đệ tử đến làm quen rồi.

Đường Tam nhìn lướt qua một vòng rồi thu trở lại ánh mắt bình thường, tâm tính hắn không phải như những cậu bé mười ba mười bốn tuổi khác, tự nhiên sẽ không bị ảnh hưởng bởi ngoại giới như vậy. Ba người mua bữa sáng rồi đến chiếc bàn ăn gần cửa sổ ngồi xuống.

Áo Tư Tạp vừa ăn vừa thấp giọng hướng Đường Tam nói: “Ta thật không nên cùng đi ăn cùng một lúc với các ngươi như thế này.”

Đường Tam nghi hoặc hỏi: “Tại sao?”

Áo Tư Tạp một điểm cũng không che dấu vẻ mặt ghen tị của mình, “Chẳng lẽ ngươi không phát hiện tất cả các nữ sinh đều chỉ nhìn ngươi thôi sao? Chỉ hận là không thể đem ngươi ăn sống. Phải biết rằng, những lúc không có ngươi thì tất cả ánh mắt đều rơi vào người ta cả.”

Tiểu Vũ giọng nói có phần quỷ quyệt, “Hay cho cái hoa tâm của ngươi, lúc nào gặp Vinh Vinh ta sẽ nói hết với nàng. Cho nàng ấy không thèm nhìn đến tên Đào Hoa nhà ngươi nữa, để xem ngươi còn muốn chiêu hoa nhạ thảo nữa hay không?”

Áo Tư Tạp sắc mặt biến đổi, vội vàng bày ra vẻ mặt nghiêm trang, “Tiểu Vũ, ta xin ngươi, nếu ngươi nói lung tung trước mặt Vinh Vinh, cẩn thận ca ca ta tố cáo ngươi phỉ báng. Ta đâu có cái gì mà chiêu hoa nhạ thảo gì gì đâu chứ? Ta chỉ là ôm một loại thái độ thưởng thức đối với các nữ hài tử mà thôi. Càng huống chi, các nàng làm sao có thể so sánh được với Vinh Vinh của ta cơ chứ. Vinh Vinh của ta chính là quốc sắc thiên hương mà. Chỉ là, từng người đều có hư vinh tâm mà thôi. Là nam nhân, như thế nào không hy vọng mình được nhiều nữ nhi chú ý chứ? ”

Tiểu Vũ tức giận hừ một tiếng, huých người Đường Tam, “Ca, ngươi có hy vọng được các nữ nhi chú ý như hắn chứ? ”

Đường Tam tựa hồ căn bản không thấy ánh mắt Áo Tư Tạp đang nhìn mình, lập tức lắc đầu, rồi nói: "Không hy vọng, ta cũng không nghĩ muốn cho mình thêm phiền toái. Ngươi hãy xem Mộc Bạch với Trúc Thanh thì sẽ biết. Nếu không trước kia Mộc Bạch nhiều bạn gái như vậy, Trúc Thanh cũng sẽ tỏ thái độ như vậy với hắn. "

Nghe Đường Tam vừa nói như vậy, Tiểu Vũ nhất thời đắc ý vênh mặt hướng Áo Tư Tạp nói, "Thấy chưa, ca ta không có xấu xa giống ngươi đâu. Ngươi là đại hương tràng thúc thúc hèn mọn, còn ca ta là băng thanh ngọc khiết Thiên Thủ Tu La. "

"Ách……, Tiểu Vũ, ta đang ăn sáng đó, ngươi đừng làm cho ta phải phun ra có được hay không. Băng thanh ngọc khiết bốn chữ này có thể dùng trên thân phận nam nhân sao? "

Tiểu Vũ hì hì cười, rồi nói: "Như vậy thì có thể dùng hình ảnh gì để miêu tả nhỉ? Nhất trần bất nhiễm nhé?"(Là ko nhiễm một hạt bụi trần nào ấy mà)

Áo Tư Tạp nhanh bưng bát cơm của mình lên nói, "Chịu không được rồi, ta phải đổi sang bàn khác mất thôi. Tiểu Vũ, ngươi thật đúng là người sùng bái ca ca ngươi nhất, không biết là hắn đã làm gì để khiến ngươi như vậy nữa. "

Tiểu Vũ cả giận nói: " Ngươi mới thúi lắm, nhân gia ăn cơm đây. Cẩn thận ta cho ngươi một phát Yêu cung, đem ngươi vứt qua cửa sổ đấy. "

"Thôi đừng, ta sợ ngươi rồi. " Áo Tư Tạp một lần nữa đem chén cơm để lại trên bàn, nhỏ giọng hướng Đường Tam hỏi: "Ta nói, Tiểu Tam, ngươi như thế nào có thể dạy Tiểu Vũ muốn chết vì ngươi như vậy hả? Có thể dạy cách cho ta không? Nếu Vinh Vinh cũng có thể đối với ta như vậy, ta thật sự là chết cũng nguyện ý. "

Đường Tam liếc hắn một cái, nuốt thức ăn trong miệng xuống "ta tặng ngươi hai chữ, "chân thành". Ngươi chỉ cần làm cho nàng cảm nhận được sự chân thành của ngươi, nàng cũng sẽ đồng dạng có thái độ chân thành với ngươi. Kỳ thật, Tiểu Áo, ngươi có thể không tự cảm thấy, nhưng ta xem ra, Vinh Vinh đối với ngươi không giống với chúng ta đâu. Từ khi chúng ta ra khỏi Tinh Đấu đại sâm lâm thì ta đã nhận thấy rồi, ngươi cần phải cố gắng nhiều hơn nữa. Muốn theo đuổi Vinh Vinh cũng không đơn giản như thế, dù sao nàng cũng là một tiểu công chúa của Thất bảo lưu ly tông. Ngoại trừ đối tốt với nàng ra, ngươi cũng phải tự tăng cường thực lực của bản thân, như vậy mới có thể làm cho người nhà Vinh Vinh chấp nhận ngươi. "

Áo Tư Tạp chăm chú gật đầu, "Ân, đây là một đề nghị có tính xây dựng rất hay, ta sẽ chăm chú mà làm theo."

"Đường Tam, Đường Tam ở nơi đâu?". Ba người đang vừa ăn vừa nói chuyện phiếm thì từ bên ngoài vội vã chạy đến vài tên đệ tử của Sử Lai Khắc học viện, vừa vào thực đường đã hô to.

"Tìm ta? " Đường Tam sửng sốt một chút, những tên đệ tử này rõ ràng hắn không nhận ra, chính xác hơn ngoài Sử Lai Khắc Thất Quái ra thì hắn chỉ biết kẻ mà mình đã đấu cùng hôn qua là Thái Long mà thôi.

Mấy tên đệ tử chạy đến thực đường rất nhanh đã thấy được thân ảnh Đường Tam, lập tức không chút do dự mà chạy tới, một đệ tử chạy đến đầu tiên hô to: "Đường Tam, mau, mau đi xem một chút. Thái Long bọn họ tới nữa rồi. "

Đường Tam sửng sốt một chút, trong lòng không khỏi dâng lên một tia tức giận, "Như thế nào? Bọn họ còn không chấp nhận sao? Cha Thái Long lại đến à? "

Mặc dù hắn tự nhận nếu chiến đấu lại, sợ rằng mình không có cơ hội nào để chiến thắng Đại lực vương Thái Nặc, nhưng chớ quên, bây giờ bên người hắn còn có Áo Tư Tạp, chỉ cần Áo Tư Tạp cung cấp cực nhanh phi hành ma cô tràng, Đường Tam có thể thừa khả năng dùng ưu thế lớn nhất của mình là Ám Khí phát huy đến trình độ cao nhất, một khi Thái Nặc bị nhiễm một tia độc tố vậy thắng lợi chắn chắn lại thuộc về hắn. Khuyết điểm lớn nhất của lực lượng hình hồn sư chính là tốc độ cùng khoảng cách xa, chỉ cần nắm giữ điểm này thật tốt, bọn họ cũng không đáng sợ nữa. Chuẩn xác mà nói, chiến đấu với lực lượng hình hồn sư tốt nhất nên duy trì không gian chiến đấu lớn.

Vài tên đệ tử chạy đến mặt trước Đường Tam, ánh mắt có vẻ cực kỳ cổ quái, một gã cầm đầu nói: "Không chỉ là cha của Thái Long đến, lần này ngay cả gia gia hắn cũng tới nữa."

"Không thể nào."Tiểu Vũ cùng Áo Tư Tạp hai người đồng thanh kinh hô.Đường Tam cùng Thái Long, dù sao cũng chỉ là mâu thuẫn bên trong học viện giữa hai đệ tử mà thôi, Thái Long mặc dù bị thương không nhẹ, nhưng đấy vẫn là Đường Tam còn hạ thủ lưu tình, ít nhất vẫn còn cho hắn có thể khôi phục được thương thế. Ngày hôm qua chiến thắng Thái Nặc, hắn dã lập tức giúp hắn giải độc. Mặc dù Thái Nặc bị nếm khổ đẩu không ít, nhưng thật ra vẫn là không có chút thâm cừu đại hận nào.

Đường Tam trong lòng khẽ động, hướng Tiểu Vũ bên cạnh nói: "Tiểu Vũ, ngươi đi tìm phó viện trường Triệu Vô Cực, Tiểu Áo, đi, chúng ta đi xem thế nào. "

Phất Lan Đức cùng với Liễu Nhị Long đi theo Đại Sư và Đái Mộc Bạch đi liệp sát hồn thú rồi, bọn họ vừa đi, trong học viện mọi việc sẽ đều do phó viện trưởng, cũng là cường giả mạnh nhất Bất Động Minh Vương Triệu Vô Cực còn có mặt trong trường phụ trách.

Mặc dù hồn sư không nhất định là tuổi càng lớn lại càng lợi hại, nhưng từ vũ hồn truyền thừa của dòng họ Thái Long, Đường Tam đoán, gia gia của Thái Long rất có thể là một vị cường giả, cũng không chừng có lẽ đã vượt qua bảy mươi cấp. Đối mặt với đối thủ bảy mươi cấp, hắn sẽ không có cơ hội gì cả. Việc này phải nhờ tới sự giải quyết của các vị sư phụ mới được. Đồng thời, Đường Tam cũng muốn biết cả nhà Thái Long này đến cuối cùng là muốn làm gì. Chẳng lẻ, bọn họ chính là muốn nhằm vào mình?

Tiểu Vũ nhanh chóng rời đi, Đường Tam cùng Áo Tư Tạp dưới sự ủng hộ của đông đảo đệ tử đi ra khỏi thực đường, đồng thời hướng cửa chính học viện mà đi ra. Trong thực đường còn có rất nhiều đệ tử chưa ăn cũng cố không ăn nữa mà chạy theo xem náo nhiệt .

Ngoài cửa lớn của Sử Lai Khắc học viện, Thái Long, Thái Nặc phân biệt đứng ở hai bên của một lão giả. Lão giả này râu tóc hoa râm, tóc trên đầu cắt ngắn như cương châm dựng đứng lên. Thân hình nhìn qua so với Đại Lực vương Thái Nặc không sai biệt lắm, chỉ là ánh mắt có vẻ thâm thúy hơn nhiều, đứng ở nơi đó khiến người ta có cảm giác không giận mà uy. Từ ánh mắt Thái Long cùng Thái Nặc hai phụ tử nhìn hắn toát ra đích kính sợ là có thể thấy địa vị của hắn trong nhà lớn như thế nào.

"Gia gia, con xin ngài đấy, ngài trở về đi thôi. Ngài mà như thế nữa ta không thể nào lăn lộn tại học viện nữa đâu." Thái Long vẻ mặt cười khổ cầu khẩn gia gia.

Người đứng giữa hắn và Phụ thân chính là gia gia hắn, Thái Thản, cũng chính là tộc trưởng gia tộc.

Thái Thản hai tay để sau lưng, lạnh lùng liếc đứa cháu một cái, "Câm miệng. " Hắn chỉ dùng hai chữ khiến Thái Long phải lui lại không dám nói thêm nữa.

Đừng nói Thái Long, ngay cả Thái Nặc cũng không biết vị gia gia này tại sao hôm nay lại theo chân bọn họ đến đây. Ngày hôm qua lúc trở về, Thái Nặc không hề giấu diếm, đem chuyện đã trải qua nói hết một lượt. Nói xong thấy miệng lão Thái Thản há to đến dọa người.

Sáng sớm hôm nay, Thái Long cùng Thái Nặc hai phụ tử vẫn bởi vì thương thế còn chưa hồi phục nên không có quay lại trường, chuẩn bị ngủ nhiều một chút nhưng lại bị lão gia tử bắt dậy rồi bắt quay lại học viện. Lão gia tử vẫn chưa nói là muốn làm gì, nhưng bộ dáng với khí thế hung hăng thế kia, ngay cả Thái Nặc cũng câm như hến.

Thái Nặc rất rõ ràng. Đã biết tính tình cha không được tốt cho lắm, thậm chí tính tình so với hắn còn khó chịu hơn. Rất có thể sẽ làm ra hành động xúc động nào đó ngay. Lúc trước nếu không như vậy chính gia tộc mình cũng sẽ không……, nghĩ tới đây, Thái Nặc không khỏi thở dài trong lòng, trong lòng cầu khẩn lão gia tử không nên quá xúc động mới tốt. Dù sao, cái tên Đường Tam kia mới chỉ là một hài tử hơn mười tuổi mà thôi. Lão gia tử sẽ không cùng hắn gây chuyện đấy chứ.

Lúc này, Đường Tam cùng Áo Tư Tạp theo sau một đám đệ tử đang từ học viện đi ra.

Khi Đường Tam nhìn thấy lão gia hỏa Thái Thản khiến tim hắn không khỏi thắt chặt một chút, Tử Cực Ma Đồng tăng lên tới Tử cảnh giới, khiến hắn không chỉ thấy được sự vật bên ngoài mà còn nhìn ra lão gia hỏa này so với tưởng tượng của mình còn lợi hại hơn. Mặc dù hắn chỉ là một con người, nhưng đứng tại chỗ khiến người khác có cảm giác nguy nga như Sơn Nhạc, bất động như núi.

"Ai là Đường Tam? " Thái Thản nhàn nhạt hỏi, thanh âm của hắn mặc dù có chút già nua, nhưng làm cho người khác có cảm giác áp bức. Âm thanh nọ tràn ngập lực lượng tựa hồ làm không khí xung quanh bị chấn

động.

"Là ta. " Đường Tam chậm rãi tiến lên, đồng thời đã đem hồn lực trong cơ thể tăng cao tới trạng thái tốt nhất, tùy thời chuẩn bị ứng biến.

"Ngày hôm qua là ngươi đánh bị thương con cùng cháu ta? " Thái Thản nhàn nhạt hỏi.

Đường Tam nhẹ gật đầu, "Đúng vậy. " Hắn không muốn giải thích nhiều, hắn xem ra, đối phương một người có thực lực mạnh như thế đã tìm đến thì cho dù mình có giải thích thế nào cũng không có ý nghĩa.

"Tốt. " Thái Thản trong mắt đột nhiên quang mang đại thịnh, một cỗ lực lượng vô hình chợt từ trên người hắn bộc phát ra. Đứng ở bên cạnh hắn, Thái Nặc và Thái Long phụ tử thân thể không tự khống chế bị đẩy lui ra phía sau bốn năm bước thân hình mới đứng vững. Kể cả Đường Tam cùng Áo Tư Tạp, cũng như tất cả học viên của Sử Lai Khắc học viện đều từng bước lui về phía sau một bước. Không khí ngay lập tức trở nên nặng nề.

"Ngươi đánh bị thương con cùng cháu ta, là bọn hắn không có bản lãnh, nhưng không phải do Lực chi nhất tộc ta vô năng. Ta sẽ không lấy lớn khi nhỏ cùng ngươi động thủ, vì vậy chúng ta đánh cuộc, như thế nào? " Thái Thản nhàn nhạt nói.

Đường Tam nhìn thẳng đối phương, "Đánh cuộc gì? "

Thái Thản tiện vung tay lên, một nén hương từ trong tay áo hắn xuất hiện, tựa như mủi tên nhọn bình thường bay ra tới mấy chục thước, cắm tại trên cánh cửa học viện cách đó không xa, đầu hương đồng thời bị đốt cháy.

Chứng kiến một màn này, đệ tử Sử Lai Khắc không khỏi đồng thời kinh hô lên tiếng, ngay cả Áo Tư Tạp cũng không khỏi thầm mắng một tiếng, "Ta ngất"

Cánh cửa chính của Học viện chế tạo từ tinh thiết. Nén hương yếu ớt thế nào chứ? Chỉ bằng vào lực lượng, là có thể đem hương cắm vào mấy chục thước trên cánh cửa mà thân hương không có tổn hại gì, đây là loại thực lực gì?

Đường Tam chứng kiến cảnh này thì so với người khác vẫn rõ ràng hơn một chút, hắn biết cây hương nọ cháy được, không phải là do đốt từ trước, mà là do khi ném hương tốc độ quá lớn sẽ gây ma sát với không khí khiến đầu hương bốc cháy. Cũng chỉ có Tử cực ma đồng mới khiến hắn chứng kiến được diễn biến nhỏ như vậy.

"Ta không ra tay, cũng không phóng thích vũ hồn. Chỉ cần ngươi có khả năng dưới sự phóng thích áp lực mà có thể trụ được một tuần hương này thì ngươi sẽ thắng. Ta sẽ bắt Thái Nặc, Thái Long hai phụ tử dập đầu tạ lỗi với ngươi. Nếu không trụ được ta muốn ngươi phải gia nhập Lực chi nhất tộc của chúng ta."

"Như thế không công bình." Không đợi Đường Tam mở miệng, Áo Tư Tạp đã cướp lời. Hắn biết tính cách Đường Tam so với đái Mộc Bạch đôi khi còn muốn ương ngạnh hơn, vạn nhất hắn mà đáp ứng một lời thì sẽ không có cách nào vãn hồi nữa. Hắn trừng mắt với Thái Thản rồi nói: "Các ngươi thua, con cùng cháu ngươi chỉ cần đập đầu xin lỗi là được, mặc dù có khiến bọn hắn bị sỉ nhục một chút nhưng cũng không gây tổn thất gì cho chúng cả, nhưng nếu Tiểu Tam thua lại phải gia nhập gia tộc của các ngươi, sẽ bị hạn chế cả đời, đây là kiểu đánh cuộc gì thế? "

Áo Tư Tạp cố ý đem lời nói nói chậm một chút, làm cho cây hương trên cửa nọ bị thiêu đốt nhiều hơn một ít. Luận về khôn vặt thì Đường Tam không thể so được với hắn.

Thái Thản lạnh nhạt nói: "Vậy ngươi cho rằng nên thế nào? " Hắn nói không phải hướng Áo Tư Tạp mà là trực tiếp hỏi Đường Tam.

Áo Tư Tạp vội vàng cướp lời nói: "Rất đơn giản. Nếu như ngươi thua, khiến cho bọn họ gia nhập gia tộc của Đường Tam. "

"Nga? Ngươi cũng có gia tộc? " Thái Thản nhìn Đường Tam, trong mắt toát ra một tia nghi hoặc.

Lần này, Đường Tam chủ động mở miệng, "Có chứ, gia tộc của ta gọi là Đường Môn. "

Đường Môn? Tại trong đầu Thái Thản cố gắng tìm tòi, cũng không có nhớ có cái tông môn nào có tên như vậy, chứ đừng nói là tông tộc cường đại. Hắn lập tức cho rằng, đây chỉ là một tông tộc nhỏ không đáng nổi danh mà thôi. Lập tức không chút do dự mà gật đầu, nói: "Tốt. Ta chấp nhận, Nếu ta thua, con cùng cháu ta, sẽ gia nhập Đường Môn của ngươi. Nếu ngươi không thể kiên trì được nữa chỉ cần lui về phía sau hai mươi thước, hoặc là ngã xuống đất. Ta sẽ thu lực. "

Áo Tư Tạp trong mắt toát ra một tia giảo hoạt, lặng lẽ nhét vào trong tay Đường Tam một cây khôi phục hương tràng, lúc này mới nhanh lui về phía sau. Đối với lực chống cự của Đường Tam hắn hết sức rõ ràng, lúc đầu tại Thiên Đấu hoàng gia học viện (không hiểu tại sao tác giả viết là Hoàng Đấu học viện - atula23), Đường Tam đã chịu áp lực của một gã cấp bậc Hồn Đấu La khá lâu, tuyệt đối không chỉ là thời gian một nén hương. Cái lão nhân trước mắt này nhìn thế nào cũng không giống một vị phong hào đấu la, cho dù hắn đồng dạng cũng là hồn đấu la, Đường Tam tuyệt đối có thể chống cự được, huống chi, còn có khôi phục hương tràng của chính mình.

"Tiểu Tam cố gắng lên, thu hai người họ làm gia nô cũng tồi. "

Là người trong cuộc, Đường Tam ngược lại không có tâm tình dễ chịu như Áo Tư Tạp vậy. Mặc dù hắn lúc trước tại lúc ba mươi ba cấp, đã từng chịu uy áp của một vị Hồn Đấu La, hơn nữa mượn cơ hội này đã đả thông kinh mạch chính mình. Nhưng hắn có thể khẳng định, lão giả trước mặt cho hắn cảm giác áp lực chỉ có lớn hơn mà thôi. Bởi vì, hắn cũng là một vị Hồn Đấu La. Lúc trước vị Hồn Đấu La Trí Lâm kia chính là khống chế hệ hồn sư, hồn lực cũng không bá đạo cho lắm. Nhưng Thái Thản một nhà chính là thuần lực lượng hình hồn sư, uy áp hoàn toàn không thể so sánh với nhau được.

Thái Thản tựa hồ một điểm cũng không quan tâm trước việc nén hương càng ngày càng ngắn đi bởi lời nói chuyện lúc này, sau khi nói ý bảo Đường Tam cẩn thận, chung quanh hắn lúc này mới bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Đệ tử bên ngoài đang xem cuộc chiến chứng kiến chỉ có thể thấy không gian giữa Đường Tam cùng Thái Thản tựa hồ vặn vẹo hẳn lên, xuất hiện một vòng gợn sóng bao bọc lấy họ. Nhưng trong nháy mắt, sắc mặt Đường Tam chợt biến đổi, cả người lui về phía sau một bước. Đồng thời lập tức phóng thích ra vũ hồn của mình.

Nếu nói lúc trước Trí Lâm hồn đấu la gây cho hắn áp lực giống như sông Trường Giang liên tục không dứt thì vị Thái Thản này lại gây cho hắn áp lực giống như kinh đào hải lãng. Áp lực mãnh liệt cuồng bạo trong nháy mắt tràn ngập tại mỗi một bộ phận trên thân thể Đường Tam, Đường Tam thậm chí lập tức nghe thấy xương cốt của mình dưới áp bức đã xuất hiện những âm thanh rất nhỏ.

Trong mắt hổ của Thái Thản toát ra một tia kinh ngạc, vì trong trận đánh cuộc này, hắn vừa rồi phóng thích đến sáu phần áp lực, hắn xem ra đối phương bất quá cũng chỉ là một gã hồn tôn ba mươi bảy cấp mà thôi, chỉ cần như thế là đã có thừa khả năng khắc chế hắn rồi.

Thái Thản mặt ngoài nhìn có vẻ cực kỳ uy mãnh, nhưng trên thực tế, tâm tư của hắn cực kỳ sâu xa. Hắn đi tới nơi này rồi đưa ra việc đánh cuộc nhưng thủy chung hắn vẫn không cho mọi người biết cấp bậc hồn sư của mình là gì. Mà hắn lại biết rõ ràng Đường Tam có cấp bậc là ba mươi bẩy cấp.

Ngày hôm qua khi Thái Nặc cùng Thái Long trở về đã miêu tả quá trình cùng Đường Tam chiến đấu, Thái Thản lập tức ý thức được Đường Tam tuyệt đối là một thiên tài trong các thiên tài. Cho nên, hắn mới không để ý đến thân phận mà tự mình đến đây. Hắn muốn xem Đường Tam cuối cùng là thiếu niên như thế nào. Mặt khác, hắn cũng hy vọng có thể thu nạp Đường Tam vào gia tộc mình, một người mà chắc chắn sẽ trở thành một cường giả trong tương lai. Gia tộc của hắn đã bắt đầu suy yếu, việc này đối với Thái Thản mà nói cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

Thái Nặc có ngoại hiệu là Đại Lực Vương, mà Thái Thản lại có ngoại hiệu là Đại Lực Thần. Vũ hồn của hắn cũng là thuần lực lượng hình. Đồng thời, cũng giống như Đường Tam phán đoán hồn lực của hắn đã vượt qua tám mươi cấp, là một vị Hồn Đấu La cường đại cấp bậc chính xác là tám mươi sáu cấp.

Hồn sư tu luyện đều là có khuynh hướng khác nhau, như vậy mới có cường công hệ, phòng ngự hệ, khống chế hệ, mẫn công hệ, thực vật hệ, phụ trợ hệ đủ loại phân chia.

Nhưng bất luận là có khuynh hướng phân chia ra sao, cũng rất khó để làm cho tất cả các hồn hoàn chỉ phụ trợ cho riêng một thuộc tính. Lấy Đường Tam là làm ví dụ, vũ hồn của hắn là Lam ngân thảo chịu ảnh hưởng của hồn hoàn theo lộ tuyến của khống chế hệ, mặc dù đều được tăng cường độ bền, nhưng là, sau khi hấp thu hồn hoàn đặc tính phụ trợ xuất hiện là khác nhau. Đây là tính đa dạng của hồn hoàn. Lam ngân thảo ngoại trừ cứng cỏi, còn có gai đâm, độc tố, lưới nhện cùng đủ loại kỹ năng liên quan đến độ bền khác. Mặc dù có tác dụng hỗ trợ lẫn nhau nhưng cũng không thể phủ nhân hồn hoàn của hắn tuyệt đối không phải chỉ có duy nhất một thuộc tính.

Bình thường mà nói, lựa chọn phụ gia hồn hoàn tốt nhất cho hồn sư là có thể làm cho kỹ năng xác định phát triển toàn diện. Sự lựa chọn hồn hoàn của Đường Tam có thể nói đều được trải qua sự tính toán cẩn thận của Đại Sư

Muốn đem tất cả hồn hoàn phụ gia cho cùng loại thuộc tính, chỉ có một khả năng là mỗi lần thu hồn hoàn đều của cùng một loại hồn thú. Tìm được một con mười năm lực lượng hình hồn thú không khó. Cũng không khó để tìm được một con hồn thú cùng loại với trăm năm tuổi, thậm chí ngàn năm cấp bậc cùng loại hình hồn thú cũng có thể tìm thấy được. Nhưng chính là, phụ gia theo cách này, đều phải thu được từ một loài hồn thú thì khó khăn sẽ tăng lên mấy lần.

Huống chi, con đường hấp thu hồn hoàn phụ gia theo một hướng như vậy sẽ một điểm yếu tệ hại, đó là năng lực đơn lẻ. Dưới tình huống đối diện với những đối thủ khác nhau, khả năng thích ứng so với hồn sư bình thường là kém hơn nhiều, chỉ có ở phương diện cường đại là hơn.

Nhưng loại phương pháp hấp thu duy nhất một loại hồn hoàn như thế này lại có một ưu điểm lớn, đó là đem thuộc tính duy nhất này phát triển đến mức độ cao nhất.

Giống tổ tôn ba người nhà Thái Thản. Con đường của bọn họ chọn là lực lượng hình tinh thuần nhất, cái tên Lực chi gia tộc đã nói lên ý nghĩa đó. Hồn lực của Thái Thản là tám mươi sáu cấp, nhưng cho dù là trong số các phong hào đấu la cũng ít có người có thể so sánh về lực lượng với hắn.. Giống Thái Nặc năm mươi tám cấp nhưng tính về lực lượng mà nói có thể gần ngang với Triệu Vô Cực đã bảy mươi sáu cấp, đó là ưu thế của thuần nhất về phụ gia thuộc tính mà gia tộc nhà Thái Thản có được.

Thái Thản là thuần lực lượng hình hồn sư, áp lực phóng thích ra tự nhiên cũng là tùy thuộc vào lực lượng mà phát ra, mặc dù nhìn qua hắn không cần vũ hồn, không cần kỹ năng, tựa hồ cho Đường Tam một chút lợi thế, đồng thời hạn định thời gian cho chính mình, nhưng trên thực tế, chỉ đối mặt với áp lực của một người gần như chuyên về áp bức hồn sư như hắn thì lại là một truyện cực kỳ kinh khủng.

Không khí mỗi một lần vặn vẹo, Đường Tam cảm giác được thân thể chính mình phảng phất bị cỗ áp lực khổng lồ này nghiền nát, loại cảm giác này, kể cả khi hắn đối mặt với Độc Cô Bác cũng không xuất hiện qua. Độc Cô Bác cho hắn cảm giác áp lực to lớn nhưng phần lớn là trên mặt tinh thần. Mà lúc này đối mặt với Đại Lực Thần Thái Thản lại là áp bức thuần về mặt lực lượng.

Lam ngân thảo từ trong cơ thể Đường Tam phún ra. Giống như lần trước, xuất hiện tạo thành một cái kén bao bọc toàn thân hắn, chuyển động một cách nhịp nhàng theo quy luật. Bằng vào Khống Hạc Cầm Long kỹ xảo hắn có thể làm giảm thương tổn do áp lực gây ra đối với cơ thể.

Nhưng rất nhanh Đường Tam lại phát hiện, theo áp lực tăng mạnh, tác dụng của lam ngân thảo càng ngày càng nhỏ. Lam ngân thảo ở đẳng trước thậm chí ngay cả ba động cũng trở nên cực kỳ khó khăn.

Hương vẫn chậm chạp cháy, Thái Thản cùng Đường Tam mặt đối mặt mà đứng, chiến đấu không có một tiếng động nhưng lại cực kỳ nguy hiểm. Hương vừa mới chỉ cháy được một phần ba nhưng trên người Đường Tam đã ướt đẫm mồ hôi, hàm răng nghiến chặt, khổ sở chống đỡ.

Theo thời gian trôi qua, trong lòng Thái Thản lại càng kinh ngạc hơn, hắn thi triển uy áp đã tăng từ sáu thành đến bảy thành rồi, đừng nói là ba mươi bảy cấp, cho dù là hồn sư bốn mươi bảy cấp cũng vị tất có thể chống đỡ được.Thiếu niên trước mắt này dĩ nhiên so với trong tưởng tượng của mình còn xuất sắc hơn nhiều. Xem ra, chuyến đi này thật sự đúng đắn.

Lúc này, Triệu Vô Cực cùng các thầy giáo khác của học viện đã được Tiểu Vũ dẫn đến, rất nhanh hắn từ những đệ tử chung quanh biết tình huống trước mắt.

“Triệu sư phụ, ngài nhanh đi ngăn cản bọn họ lại đi! ” Tiểu Vũ có chút vội vàng nói.

Ánh mắt Triệu Vô Cực rơi vào trên người Thái Thản, sắc mặt có vẻ cực kỳ ngưng trọng, lắc đầu nói: “Đánh cuộc đã thành, chuyện gì cũng phải chờ tới khi bọn họ chấm dứt thì mới được xen vào. Hồn sư trong lúc đánh cuộc là thời khắc thần thánh. Lúc này mà ngăn cản, Tiểu Tam sau này sẽ không thể lăn lộn trên hồn sư giới được nữa đâu. Chỉ là, đối thủ của hắn như thế nào lại là lão gia hoả này. Lần này sợ rằng phiền toái cho hắn rồi. ”

“Ngài nhận ra hắn ? Người kia không phải chỉ là gia gia của Thái Long sao? ”

Triệu Vô Cực nghiêm túc nói: ” Lão gia hỏa này ta đương nhiên biết được. Lúc đầu, bởi vì ta vô ý đánh cho một tên đệ tử của gia tộc hắn bị thương nên bị hắn đuổi giết, nên lúc này ta mới cùng Phất Lai Đức cùng sáng lập Sử Lai Khắc học viện.”

“Cái gì? Hắn so với ngài còn lợi hại hơn? ” Tiểu Vũ nghe Triệu Vô Cực nói như vậy, nhất thời có phần luống cuống.

Sắc mặt Triệu Vô Cực rất khó coi rồi gật đầu, “Lão gia hỏa này cực kỳ kinh khủng, thực lực đã ngoài tám mươi cấp, là một vị Hồn Đấu La. Nếu là hắn chỉ là một Hồn Đấu La bình thường, ta còn tự tin mà liều mạng với hắn. Nhưng khi đối mặt với hắn ta một điểm thắng cũng không có. Hắn là một gã thuần lực lượng hình hồn sư. Lực lượng cực kỳ kinh khủng, thậm chí còn mạnh hơn đại đa số Phong Hào đấu la. Ta cũng là lực lượng hình hồn sư mà khi gặp hắn ngay cả lực hoàn trả cũng không có. Hắn phát ra lực lượng áp bức ngang với phong hào đấu la. Không có sáu mươi cấp hồn lực, cơ hồ không có khả năng trụ vững. Cho nên ta mới nói Tiểu Tam lần này gặp phiền toái lớn rồi. ”

“Như vậy phải làm sao bây giờ? ” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vũ đỏ bừng, lúc này, nàng không thể lấn át việc nghĩ đến Đại Minh cùng Nhị Minh, nếu bọn họ hai người chỉ cần có một ở chỗ này. Thì còn sợ lão gia hỏa kia nữa sao? Nhưng chính là nước xa không cứu được lửa gần, Triệu Vô Cực cũng đã nói rồi, thì không được làm loạn lên, vậy phải làm sao bây giờ? Không được, bất luận như thế nào, cũng không thể làm cho Tiểu Tam bị thương tổn.

Nghĩ tới đây, Tiểu Vũ nhịn không được hô lớn: “Ca, nếu kiên trì không được thì hãy cứ nhận thua đi ”

Đường Tam tự nhiên không có cách nào để trả lời nàng, nhưng khi nghe thấy thanh âm của Tiểu Vũ, khiến sự chú ý của hắn bị lơi lỏng, nên áp lực khổng lồ đã thừa dịp mà xông vào. Đường Tam oa lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi. Dùng tốc độ nhanh nhất đem đại hương tràng nhét vào trong miệng, rồi nuốt nhanh xuống. Bằng vào khả năng khôi phục của hương tràng khiến hắn miễn cưỡng chống đỡ lại mà không ngã xuống.

Triệu Vô Cực nghe được tiếng hô của Tiểu Vũ chỉ biết không ổn, vội vàng lấy tay che miệng nàng lại, “Đừng làm hắn phân tâm. Bây giờ là lúc ngoại giới không được ảnh hưởng đến sự chú ý của hắn. Tiểu Tam rất thông minh hắn nhất định biết lựa chọn như thế nào. Hắn bây giờ còn chưa đến cực hạn. Nếu hắn thực sự gặp nguy hiểm, dù không muốn ta cũng phải ra tay. ”

Áo bị xé tan, bát chu mâu mang theo hàn quang sâu kín nhanh chóng từ sau lưng Đường Tam trồi ra, bốn căn chu mâu phía dưới trực tiếp cắm vào mặt đất, chống đỡ cho thân thể, bốn căn phía trên chớp lên, ánh sáng đỏ, trắng trở nên chói mắt.

Huyền thiên công hoàn toàn được vận dụng trong cơ thể Đường Tam, dưới tình huống này, Đường Tam phát hiện. Bát Giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều trong cơ thể chính mình dần dần tan ra rồi khiến thân thể hắn càng thêm cứng chắc hơn. Huyền thiên công điên cuồng vận chuyển, hóa giải từng đợt rồi từng đợt sóng áp lực bên ngoài.

Nén hương được gắn trên cổng lớn của học viện lúc này đã cháy được hơn một nửa. Mồ hôi không ngừng từ cơ thể Đường Tam chảy xuống. Trên cơ thể hắn quần áo đã hoàn toàn dán chặt vào da thịt, cả người như vừa được vớt ra từ trong nước vậy.

Thái Thản có vẻ đã không nhẫn nhịn được, sau lưng Đường Tam vừa xuất hiện Bát Chu Mâu, hắn lập tức đã nhìn ra vài phần gì đó, khi Bát Chu Mâu được xuất ra để chống đỡ áp lực thì rõ ràng khả năng chống

đỡ đã tăng mạnh. Chẳng lẻ đó là hồn cốt? Nhưng lại không phải hồn cốt bình thường trong số sáu loại hồn cốt, mà là ngoại phụ hồn cốt.

Dưới tâm tình kích động..., Thái Thản đã hạ quyết tâm, bất luận như thế nào cũng phải đem gã thiếu niên trước mắt này chiêu nạp, nếu kia thật sự là ngoại phụ hồn cốt, như vậy khó trách con trai hắn đã năm mươi tám cấp hồn lực lại bị thảm bại như vậy. Thiếu niên này có tương lai không thể hạn lượng.

Đường Tam chính mình dã không ý thức được, khi hắn thể hiện ra sức mạnh của bản thân, bằng vào thiên phú cùng với ám khí, hắn đã bị chú ý bởi các thế lực lớn.

Tốc chiến tốc thắng, Thái Thản đã quyết định không hề thu liễm nữa, mặc dù Đường Tam có ngoại phụ hồn cốt, nhưng hắn biết, thiếu niên này không thể nào chống lại được áp lực kinh khủng của chính mình. Hồn lực chênh lệch thật sự quá lớn, càng huống chi hắn lại là một kẻ thuần lực ngang với cấp bậc của Phong Hào Đấu La. Cho dù có muốn làm cho hắn bị thương, cũng phải đánh bại hắn trước đã rồi mới nói.

Nghĩ tới đây, Thái Thản trực tiếp đem áp lực của mình đặt trên người Đường Tam tăng từ bẩy thành đến chín thành. Vốn không khí đã bị vặn vẹo, trong nháy mắt không khí bị dồn dập hẳn lên, sóng áp bức hướng Đường Tam phóng đến.

Phốc—-, một ngụm máu tươi phun ra. Trong tình huống tăng gần đến ba phần áp bức đã khiến Đường Tam không có cách nào chống đỡ được. Mặc dù hắn đối với thực lực của đối phương đã có phỏng đoán rất cao rồi, nhưng vẫn còn không có đủ.

Phải thua sao? Thật sự phải thua? Không.

Đường Tam nhìn về phía Thái Thản ở phía đối diện, lão nhân vẫn có vẻ mặt bình tĩnh như trước, Vạt áo trên người không gió mà bay tràn ngập một vẻ uy nghiêm. Ngay giờ khắc này, Thái Thản đột nhiên chứng kiến trong ánh mắt Đường Tam không hề báo trước, hai đạo ánh sáng màu tím từ trong đôi mắt Đường Tam bắn ra.

---

79. Chương 78 : Đường Tam Tả Thủ, Hạo Thiên Chuy

Thái Thản gây cho Đường Tam chính là lực lượng áp bức của hơi thở, Mà lúc này Đường Tam gây cho hắn cảm giác bị đánh mạnh vào tinh thần. Vào thời khắc này, Đường Tam rốt cục biết được sau khi dùng "Vọng Nguyệt Xuyên Thủy lộ" có tác dụng như thế nào. Tử cực ma đồng chính xác biến hóa thành cái gì, đó chính là ánh mắt có thể hóa thành thật thể công kích.. Luyện tập Tử Cực Ma Đồng đến trình độ này là có thể trực tiếp công kích vào Tinh Thần của đối thủ. Ngay tại thời khắc này, khi hắn đang trong tình trạng vô cùng khó khăn thì tác dụng được sinh ra thật sự lớn.

Đại não đã bị công kích mạnh mẽ, Thái Thản tự nhiên không có cách nào khống chế mà phóng thích uy áp nữa, tức giận hừ một tiếng rồi lùi vài bước về phía sau.

Áp lực trong không khí đột nhiên bị biến mất khiến cơ thể Đường Tam cảm thấy nhẹ bỗng, Áp lực khổng lồ biến mất khiến thân thể hắn không khỏi mất thăng bằng đến nghiêng ngả, nếu không phải sau lưng hắn lúc này đã phóng xuất ra Bát Chu Mâu để giữ thăng bằng, chỉ sợ hắn đã mất thăng bằng rồi ngã xuống.

Lại phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt Đường Tam đã càng thêm trắng bệch hơn. Cả người lung lay muốn ngã, tùy thời đều có thể ngã xuống dưới đất. Mà chính trong lúc này, hắn cảm thấy trong cơ thể có hiện tượng phá vỡ kinh mạch, Huyền Thiên Công có đột phá đánh sâu vào trong các kinh mạch của cơ thể, đem mở ra một khe hở trong kinh mạch. Mặc dù cũng chưa hoàn toàn xuyên qua để hoàn tất đột phá nhưng nó cũng như đê ngàn dặm bị vỡ một mảnh nhỏ, khoảng cách đối với đột phá hoàn toàn cũng không còn xa nữa.

Nhưng chính bây giờ Đường Tam lại không có một điểm cao hứng nào cả. Nén hương kia chỉ còn có một phần năm, nhưng vào thời khắc này hắn đã hoàn toàn vô lực rồi không thể nào phát động Tử Cực Ma Đồng để công kích thêm bất kì lần nào nữa, hơn nữa lại càng không đủ nội lực để chống đỡ cơ thể, cho dù Thái

Thản chỉ cần dùng một phần ba uy áp lúc trước thì chắc chắn hắn cũng phải thua, Như vậy vận mệnh chỉ có thể là thua thôi sao ?

Chẳng lẻ, thật sự mình sẽ phải làm gia nô của người khác hay sao. Đường Tam rõ ràng, gia nhập gia tộc của hắn cũng không phải là mình muốn. Nhưng thực lực tuyệt đối chênh lệch, đây chính là một cảm giác khuất nhục đến từ tinh thần. Nhưng Đường Tam lấy lại tinh thần ngay lập tức, hắn quyết định, bất luận như thế nào thì hắn cũng phải kiên trì đến khắc cuối cùng, chỉ cần mình không ngã xuống thì đánh cuộc sẽ không chấm dứt.

Dùng sức lắc mạnh đầu cho thỉnh táo lại, Lực Mạnh Thần Thái Thản đã từ mê muội mà tỉnh lại, sau vài giây hắn lại nhìn thấy cảnh vật trước mắt rõ ràng lại. Thiếu niên kia vẫn cường ngạnh đứng yên tại chỗ, Mặc dù rất chật vật. Nhưng ánh mắt hắn vẫn như trước cho thấy rất kiên định.Vừa rồi là cái gì? Chẳng lẽ đấy là hồn kỹ của hắn?

"Ngươi vẫn còn muốn kiên trì nữa sao ? Phải biết rằng kiên trì thêm nữa chỉ có thể ảnh hưởng rất xấu đến cơ thể ngươi thôi, như vậy được không bằng mất." Thái Thản trầm giọng nói.

Hắn không muốn hủy đi một thiên tài, Hắn muốn thiên tài này phải gia nhập chính Gia Tộc của hắn, nên hắn cũng không muốn hắn bị thương trí mạng rồi ảnh hưởng tới phát triển sau này?

Thanh âm của Triệu Vô Cực vội vàng truyền đến, "Tiểu Tam, nhận thua đi, không nên hủy hoại thân thể chính mình, ra ngoài chúng ta còn có thể thương lượng được mà. "

"Không. " Đường Tam nói ra một chữ rất đơn giản. Máu tươi lại không ngừng qua khóe mép chảy xuống.

"Mời tiếp tục. "

Hắn nói không nhiều lắm, nhưng vào giờ phút này, Toàn thể mọi người đang xem cuộc chiến tại học viện, tất cả không khỏi đồng thời động dung. Đây là ngạo khí như thế nào mới khiến hắn nói ra khi vẫn đang trong tình trạng như vậy.

Cho dù là Thái Thản, cũng lộ vẻ kinh hãi, Thiếu niên này thật sự là quá xuất sắc. Cũng bởi vì như vậy, hắn càng không thể buông tha, nếu không thể khiến hắn gia nhập gia tộc thì cũng chỉ có cách là hủy diệt hắn thôi.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Thái Thản từ từ ngưng tụ, chung quanh Thân thể không khí lại nổi lên sóng gợn.

Lam ngân thảo hoàn toàn thu hồi, thong thả mà kiên định, Đường Tam từ từ giơ tay trái của mình lên, năm ngón tay mở ra. Hắn không nhìn vào Thái Thản, ánh mắt toàn bộ tập trung tại tay trái của chính mình, có thể không đứng vững được đến lúc cuối cùng nhưng cũng phải cho cố gắng.

Quang mang mầu đen nồng nặc xuất hiện trong lòng bàn tay trái của Đường Tam, dần dần ngưng tụ thành hình.

Một thanh tiểu chuy màu đen không một tiếng động đã xuất hiện trong lòng bàn tay Đường Tam, Chuy tử không lớn , trên mặt có các hoa văn thâm thúy.

Khi nó xuất hiện, tựa hồ làm Đường Tam khôi phục được thêm một phần lực lượng cơ thể. Xung quanh Thân thể xuất hiện một tầng hơi thở ngưng trọng.

Thân thể Thái Thản kịch liệt chấn động, công kích nhắm vào Đường Tam giảm nhẹ đi một chút. Áp lực vốn nhắm vào Đường Tam trong nháy mắt yếu bớt đi, nhưng vẫn không thể khống chế được toàn bộ mà nhắm vào thân thể Đường Tam. Đem chuy tử chắn tại trước ngực, mạnh mẽ ngăn chặn cỗ áp lực mạnh mẽ đó lại, ánh mắt lóng lánh vẫn cực kỳ kiên nghị.

"Đây là……" Không chỉ là Thái Thản kinh hãi thất sắc, Thái Nặc ở một bên đã mở to hai mắt mà kinh hô.

Đang lúc này, bẩy đạo ánh sáng huyễn lệ từ trên trời hạ xuống, tựa như thất thải trường hồng (cầu vồng 7 màu) cuốn trọn thân thể Đường Tam bên trong.

Trong phút chốc, thân thê Đường Tam kịch liệt run rẩy, da tay đã mất đi vẻ sáng bóng lại một lần nữa mạnh mẽ lên, hắn rên rỉ nhỏ một tiếng chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cùng lúc đó, Một thanh âm hùng hậu tại bốn phương tám hướng phát ra.

"Lão tinh tinh. Khi dễ tiểu hài tử mà cũng coi là bản lãnh sao, trước tới nay sao không thấy nhỉ. Hay là chúng ta cùng nhau so tài sẽ tốt hơn đấy."

Trong lúc quang ảnh lóe ra, kể cả Triệu Vô Cực ở bên trong, ai cũng không có thấy rõ. Giữa sân lúc này cũng đã nhiều hơn ba người.

Đứng ở trung ương chính là một lão già. Hai bên trái phải hắn có hai người. Bên trái. Là một cô gái vô cùng xinh đẹp, nhìn qua khoảng mười bốn mười lăm tuổi, mới vừa hạ xuống đất, lập tức hướng về phía Đường Tam mà chạy đi

Bên phải, là một vị trung niên nho nhã, trong lòng bàn tay hắn có một vầng ánh sáng bẩy sắc sáng lấp lánh, chính là một tòa bảo tháp bẩy mầu biểu tượng chính để nhận diện của Thất Bảo Lưu Ly Tông.

Trên người Đường Tam xuất hiện bẩy loại ánh sáng khác nhau chíh là từ tay hắn phát ra trợ giúp.

Chứng kiến ba người xuất hiện. Lực Lượng Chi Thần Thái Thản đồng tử nhất thời co rút lại một chút. Mặc dù tính cách hắn luôn luôn không sợ trời không sợ đất nhưng đối mặt ba người này… Tính tình cũng không thể không thu liễm vài phần.

"Ta tưởng là ai, nguyên lai là Cốt Đấu La cùng Trữ tông chủ đại giá, lão phu không kịp nghênh tiếp."

Ba người Tới đúng là Trữ Phong Trí, Trữ Vinh Vinh cùng với Cốt Đấu La Cổ Dong.

Thất Bảo Lưu Ly Tông có hai vị Phong Hào Đấu La, một khi tông chủ rời đi thì luôn luôn chỉ có một vị đi theo,còn người kia ở lại trấn thủ gia môn. Lần trước đi theo Trữ Phong Trí chính là Kiếm Đấu La Trần Tâm, lần này đến phiên Cốt Đấu La.

Chính vì muốn được chứng kiến tận mắt người thanh niên mà Vinh Vinh kể khiến cho hai vị này tranh chấp hồi lâu cuối cùng Kiếm Đấu La phải nhường.

Kỳ thật, ba người Trữ Phong Trí đã sớm tới và chứng kiến cuộc chiến của Đường Tam và Thái Thản, Trữ Vinh Vinh dù đã mãnh liệt yêu cầu cha trợ giúp nhưng bị Trữ Phong Trí cự tuyệt. Bọn họ trốn một chỗ xem tình hình mục đích chính là muốn xem xem thiên tài này rốt cuộc trình độ đến mức nào. Có hắn ở đây, chắc chắn sẽ không sợ kết cục đánh cuộc sẽ hoàn thành, lúc này thấy Đường Tam gặp khó khăn nên hắn mới ra tay ngăn cản cuộc đấu.

Cốt đấu la chậm chạp đi đến trước mặt Thái Thản nói, "Lão tinh tinh, cho huynh đệ này chút mặt mũi, hãy hủy bỏ tràng đánh cuộc này nhé.. Tông chủ của chúng ta đã để mắt đến tiểu tử này rồi, ngươi đừng có tranh đoạt hắn với chúng ta nữa có được không. "

Có thực lực cường đại làm hậu thuẫn, Cốt đấu la căn bản không vòng vo mà trực tiếp nói ra lời đề nghị với Thái Thản về ý tứ của Thất Bảo Lưu Ly Tông. Gia tộc của Thái Thản cho dù không phải là nhỏ nhưng nếu so với Thất Đại tông phái thì chẳng là cái gì.

Hơn nữa, Với thực lực của mình Cốt Đấu La hoàn toàn tự tin có thể áp áp chế được hắn.

Hồn sư giới luôn luôn đều là lấy thực lực để nói chuyện. Phá vỡ quy tắc trận đấu cũng chỉ là quy tắc dành cho bọn Tiểu bối mà thôi. Vì nếu thật sự hắn có phá vỡ quy tắc thì cũng làm gì có ai có thể truy vấn hắn đây chứ.

Dựa theo nhận thức của Cổ Dong về Thái Thản thì hắn là một kẻ không sợ trời không sợ đất nên lão tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho mình, Thật ra Thất Bảo Lưu Ly Tông chưa bao giờ khiến hắn phải sợ hãi, với tính cách nóng như lửa của hắn luôn luôn muốn tranh đấu với kẻ khác, nên không có một trận chiến chắc chắn sẽ không giải quyết được vấn đề.

Nhưng khiến Cổ Dong không nghĩ tới là khi nghe xong lời hắn nói Thái Thản lại cười. Mặc dù nụ cười của hắn lộ ra chút gì đó quái dị , Nhưng Cổ Dong có thể khẳng định Thái Thản chắc chắn là đang cười, hơn nữa trong nụ cười hắn lại mang theo vẻ châm chọc.

"Lão tinh tinh, ngươi cười cái gì?"

Thái Thản hừ một tiếng. rồi nói:"Ngươi không phải muốn ta cho ngươi mặt mũi chứ gì, Tốt thôi, vậy ta sẽ cho ngươi mặt mũi vậy, tràng đánh cuộc này chấm dứt tại đây, mà Đường Tam hắn cũng không thua."

"Cái gì ?" Cổ Dong sửng sốt một chút, "Như vậy ngươi cho ta mặt mũi thật hả?Lão tinh tinh. Cái này không phải là phong cách của ngươi mà!"

Thái Thản khóe miệng giật giật, ngón tay chỉ hướng Đường Tam. "Lão Cốt đầu, ngươi xem rõ ràng trong tay hắn cầm cái gì đi, nếu ngươi vẫn còn là một Phong Hào Đấu La sao ngươi lại không nhận ra chứ?"

Cổ Dong lúc này mới đem ánh mắt rơi vào trên người Đường Tam Phía ngón tay Thái Thản chỉ đến. Vừa lúc có thể chứng kiến trong tay Đường Tam nắm giữ tiểu chuy màu đen, trong phút chốc. Sắc mặt hắn đã xảy ra biến hóa.

"Hắn là người của Hạo Thiên……"

Thái Thản vẻ mặt không cười mà như cười nói: "Biết là tốt rồi. Ta đây như nước lớn làm đổ chùa, các ngươi chỉ sợ cũng chỉ như cây cỏ không được tốt lắm nhỉ?Ha ha, ha ha ha ha. " Nói xong thấy vẻ mặt Cổ Dong trông như tinh tinh thì hắn không khỏi cười lớn, không thể nói hết được sự khoái chí của mình.

Một bên cười. Hắn di chuyển nhanh về hướng Đường Tam.

Cổ Dong thấy được tiểu Chuy màu đen trong tay Đường Tam , Trữ Phong Trí tự nhiên cũng thấy được, địa thần hắn sắc thoáng có chút mất tự nhiên, nhưng rất nhanh đã khôi phục như bình thường, duy trì khí độ của kẻ đứng đầu một Tông Phái Lớn.

Cổ Dong lắc mình đi tới bên người Trữ Phong Trí, có chút vội vàng nói: "Tông chủ, trên tay hắn……"

Trữ Phong Trí cắt đứt lời nói của hắn. Vuốt cằm nói: "Ta cũng đã thấy rồi, khó trách tại sao hắn xuất sắc như thế. Không nghĩ tới lại là xuất thân từ Hạo Thiên. Hắn họ Đường. Ta phải sớm nghĩ ra chứ.

Trên tay hắn quang mang phát ra từ Thất Bảo Lưu Ly Tháp vẫn không ngừng bao trùm thân thể Đường Tam như trước, Tựa như một vòng ánh sáng không ngừng dũng mãnh thâm nhập vào cơ thể hắn vậy.

Lúc này, cảm giác của Đường Tam như vừa từ Địa Ngục tiến vào Thiên Đường, hơi thở nhẹ nhàng, cảm giác thấy thân thể, lực lượng, nhanh nhẹn, thể lực tinh thần còn có một số cảm giác khác nữa mà Đường Tam không thể lý giải được đang được khôi phục với tốc độ kinh hồn.

Lúc trước trong cơ thể hắn trống rỗng vô cùng, cùng với áp lực khổng lồ mang đến thương thế, đều dần dần biến mất trong khí tức ôn hòa này, Huyền Thiên Công trong cơ thể tựa hồ dưới khí tức ôn hòa kia mà dâng dần mạnh mẽ lên, lưu chuyển toàn thân, vết rách tại phần dương duy mạch dưới sự trùng kích của Huyền Thiên Công vào đang không ngừng mở rộng thêm.

Đường Tam cũng không chứng kiến là ai giúp mình. Hắn đang đắm chìm trong thất thải quang mang đó.Thể lực đã mất dần dần được hồi phục, thậm chí trở nên mạnh mẽ hơn nhiều. Lam Ngân thảo đã mất đi màu sắc nay lại toát ra ánh sáng bao quanh, hai vầng sáng hồng bạch trên Bát Chu Mâu càng tóat ra bảo quang mạnh mẽ đến bức người. Tựa hồ ngay cả Tiểu Chuy màu đen lúc này cũng lóe ra quang mang.

Thất Bảo Lưu Ly Tháp kia không hổ danh là phụ trợ hệ đệ nhất được Vũ Hồn giới xưng hô. Thân là tông chủ, Trữ Phong Trí lại càng cho thấy khả năng phụ trợ kinh hồn của mình.

Ngắn ngủn chỉ vài phút thời gian Đường Tam mở mắt ra, khí tức đã hồi phục lại như trước, giống như được hồi sinh vậy. Nếu không phải trên người hắn quần áo bị nghiền nát và vẫn ướt đẫm mồ hôi thì không ai tưởng được hắn vừa phải trải qua một cuộc chiến kinh khủng như vậy.

"Tam ca, ngươi thế nào rồi?" Trữ Vinh Vinh ân cần hỏi.

Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh cùng với Áo Tư Tạp lúc trước đã chạy đến bên người Đường Tam.

Chu Trúc Thanh cùng Mã Hồng Tuấn cũng đã từ trong đám đông chạy đến, đem Đường Tam vây lại ở giữa..

"Ta đã không có việc gì rồi. " Vừa nói ánh mắt Đường Tam hướng về phía Thất Thải Quang Mang bay tới hắn,vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Trữ Phong Trí.

Trữ Phong Trí vẻ mặt mỉm cười, trong tay Thất Bảo Lưu Ly Tháp quang mang nhạt dần. Theo bàn tay buông thì vũ hồn thần kỳ cũng biến mất.

"Sao lại là ngài?" Đường Tam nhịn không được kinh ngạc nói.

Trữ Phong Trí mỉm cười. "Quả thật là ngươi. Xem ra. Chúng ta quả nhiên là có duyên phận. "

Trữ Vinh Vinh mắt mở to mà hỏi : "phụ thân, hai người biết nhau từ trước sao?"

Kỳ thật không cần Trữ Vinh Vinh nói ra, Đường Tam cũng mơ hồ đoán được thân phận của Trữ Phong Trí, bẩy màu của Thất Bảo Lưu Ly Tháp đều được hiện ra, nói thật liệu có mấy người làm được như vậy? Vội tiến lên vài bước rồi khom người hướng Trữ Phong Trí mà hành lễ, "Chào ngài. Trữ tông chủ."

Trữ Phong Trí mỉm cười, tay đỡ Đường Tam, rồi nói "Ngươi nếu là bằng hữu của Vinh Vinh, lại được nàng gọi là Tam Ca, vậy ngươi hãy gọi ta là Trữ thúc thúc nhé, ta hy vọng được ngươi gọi như vậy hơn đấy. "

Trữ Phong Trí nói như thế, có thể xem như là hắn đối với Đường Tam là cực tốt.Phải biết rằng lấy địa vị của hắn, tại Đấu La đại lục cũng là chủ nhân của đọa cước tứ hải chiến(ý nói là dẫm chân một cái thì khắp ĐLĐL hầu như ai ai cũng phải run sợ).Ngay cả đế quốc thân vương Tuyết Tinh khi thấy hắn cũng không dám mạo phạm.

Thất Bảo Lưu Ly Tông chẳng những thực lực hùng hậu, một tông phái có đến hai vị Phong Hào Đấu La, đồng thời. Tài lực của bọn họ trong số thất đại tông môn chắc chắn bài danh là số một.

Có thể được tông chủ Trữ Phong Trí yêu thích, đối với tuyệt đại đa số hồn sư mà nói đều là niềm vui mà mơ cũng không dám.

Tâm tình Đường Tam cũng không bởi được Trữ Phong Trí coi trọng mà phát sinh biến hóa, chỉ là lại hành lễ mà nói: "Chào ngài. Trữ thúc thúc."

Trữ Phong Trí ha ha cười "Tốt, tốt.Chúng ta hãy nói chuyện đó sau, trước hết đem truyện trước mắt xử lý cái đã rồi lại nói truyện tiếp.. "

Sắc mặt Đường Tam lại trở nên ngưng trọng trở lại. Từ góc độ đánh cuộc mà xem, mặc dù hắn không có bị ngã xuống. Nhưng hắn vẫn tự biết mình không có khả năng ngăn cản vòng công kích cuối cùng của Thái Thản.

Trên cửa nén hương mặc dù đã bị đốt sạch, Nhưng trong lòng hắn lại một mảnh trầm trọng.

Đường Tam tuyệt đối là một người coi trọng lời hứa, nhưng hắn cũng rõ ràng, thực lực bây giờ của mình muốn chống cự áp lực mà Thái Thản phóng thích ra thì cực kỳ khó khăn, hắn không biết Thái Thản lúc trước phóng ra bao nhiêu phần uy áp, nhưng từ áp lực lúc vừa tăng của đòn cuối cùng kia là có thể nhìn ra. Lúc đầu đối phương đã không toàn lực ứng phó.

Ánh mắt chậm rãi dời đi. Đường Tam nhìn về Thái Thản ở cách đó không xa. Lực lượng chi thần Thái Thản cũng đang nhìn hắn, gặp ánh mắt hắn trông lại, hắn vung tay lên dẫn theo con cùng cháu đi nhanh đi tới phía Đường Tam. Trên mặt lưu lại vẻ kích động.

"Xin lỗi. Tiền bối, đánh cuộc của chúng ta bị cắt đứt tuy nhiên chúng ta vẫn có thể thử lại lần nữa. "

Kinh mạch được đả thông khiến khả năng khống chế áp lực của hắn cũng tăng lên, chỉ cần không thực sự ngã xuống thì hắn sẽ không dễ dàng nhận thua.

Làm Đường Tam không thể nghĩ tới chính là Thái Thản lại nghiêm túc nhìn kỹ hắn."Ngươi là Đường Tam, Cha ngươi tên là gì?Chính là Đường Hạo hả?"

Đường Tam dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn vị cường đại thuần lực lượng hồn sư trước mặt này "Ngài tại sao lại biết?" Hắn vừa nói như vậy, không thể nghi ngờ là đã thừa nhận lời Thái Thản nói.

Bởi vì kích động. Vẻ mặt già nua của Thái Thản đã xuất hiện thêm một tầng đỏ ửng, vẻ mặt không thể dùng lời để miêu ta mà nhìn chằm chằm vào Đường Tam. Thân thể cường tráng của hắn bỗng như quả núi phốc một tiếng đập vào mặt đất, cơ thể quỳ rạp xuống đất, cả người đã kích động đến nỗi nói không ra lời.

"Tiền bối. Ngài làm gì vậy?" Đường Tam bị động tác của Thái Thản dọa cho giật mình, vội vàng tránh sang một bên không dám hưởng lễ từ Thái Thản.

Mắt thấy Thái Thản quỳ xuống, Thái Nặc cùng Thái Long cũng quỳ xuống, Thái Long cảm thấy kinh ngạc so với Đường Tam còn muốn hơn. Hắn không rõ tại sao thái độ của Gia Gia lại thay đổi đến một trăm tám mươi độ như vậy.

Thái Thản mạnh mẽ đè nặng nội tâm đang kích động lại. "Lão nô Thái Thản, tham kiến Thiếu chủ. "

"Thiếu chủ?" hai chữ này vừa thốt ra. Mọi người ở đây ngoại trừ Trữ Phong Trí Và Cốt Đấu La ra thì vẻ mặt tất cả mọi người đều kinh hãi thất sắc. Nhất là khi họ đã mơ hồ đoán được thực lực của gia tộc nhà Thái Thản.

Đường Tam sợ ngây người. Trước vẫn áp bức mình không thở nổi bây giờ lại quỳ gối trước mặt mình, xui xẻo này khiến trong thời gian ngắn hắn không thể thích ứng được ngay.

"Tiền bối. Ngài có thể trước hết nói rõ chuyện này ra được chứ?" Đường Tam tiến cố đỡ Thái Thản lên. Nhưng lão già vẫn cứng đầu tiếp tục quỳ xuống.

"Thiếu chủ. Lão nô có thể nhận ra ngài, không biết chủ nhân bây giờ nơi nào?"

"Chủ nhân?" Từ ý tứ trong giọng nói của Thái Thản, Rõ ràng khiến Đường Tam biết, chủ nhân ở đây là phụ thân mình.

Hình ảnh phụ thân từ trong đầu hiện lên, Đường Tam như thế nào cũng không thể tưởng tượng phụ thân hắn, kẻ mà hằng ngày đều chìm đắm trong rượu như vậy lại có một vị cường giả cấp bậc Hồn Đấu La xưng là chủ nhân.

Rung động mãnh liệt bởi tin tức đột ngột như vậy đã khiến trong lòng Đường Tam nhất thời đại loạn. Thái Thản quyết định không đứng lên, nên trong nhất thời vẫn quỳ tại đây.

"Khái khái, ta xem không bằng như vậy. …trước tìm một nơi an tĩnh đã rồi chủ tớ các ngươi muốn làm gì thì làm, như thế nào?"

Chính đang trong mê muội, khiến tất cả mọi người bỡ ngỡ thì Trữ Phong Trí phá tan không khí để không muốn gây cho hai người khỏi xấu hổ.

Đường Tam lúc này mới tỉnh ngộ lại, nhanh chóng nói: "Đúng là như thế. Tiền bối ngài trước hết hãy đứng lên đã. Có chuyện gì chúng ta tìm một địa phương rồi bàn lại. "

Thái Thản có chút cảnh giác nhìn sang Trữ Phong Trí bên cạnh một cái. Lúc này mới đứng lên. "Xin mời thiếu chủ cùng theo lão nô về nhà."

"Điều này …" Đường Tam nhìn Thất Quái sử Lại Khắc cùng Trữ Phong Trí. Nhất thời cảm thấy khó xử.

Hắn mặc dù nóng lòng muốn biết tại sao Thái Thản lại xưng hô với mình như vậy, nhưng Trữ Phong Trí vừa mới giúp hắn, hơn nữa hắn lại là cha của Trữ Vinh Vinh. Lúc này tựa hồ tìm đến là vì mình. Nếu mình rời đi như vậy rõ ràng không hợp lý cho lắm.

Trữ Phong Trí là ai, làm sao mà hắn không nhìn ra sự khó xử này của Đường Tam, hắn mỉm cười nói: "Ta xem không bằng như vậy, nếu đã đi tới sử lai khắc học viện. Chúng ta không bằng đi thăm học viện một vòng vậy. Lực lượng chi thần ngươi cũng có cháu học ở đây, chúng ta vào xem thế nào?"

Mặc dù trong lòng Thái Thản không muốn, nhưng hắn đã nhìn ra sự khó xử này của Đường Tam nên mới miễn cưỡng gật đầu nói : "Vậy được rồi.Ai là người phụ trách ở học viện này?" Hắn phát ra một câu nói thật lớn khiến tất cả đệ tử ở đây đều phải ôm tai.

Triệu Vô Cực mặc dù không nguyện ý đối mặt với Thái Thản, nhưng lúc này cũng không làm gì khác được đành phải ra mặt. Bước nhanh tiến lên, vẻ mặt cười đau khổ nói: "Thái Thản lão ca, lâu rồi không gặp, ngươi vẫn khỏe chứ?"

Nhìn thấy Triệu Vô Cực, Thái Thản vẻ mặt đã nhẹ nhàng một chút nhưng lúc này lại chợt lóe ra tia nhìn lạnh lẽo "Nguyên lai tên tiểu tử nhà ngươi , nhiều năm như vậy mà vẫn không tìm được ngươi, hóa ra ngươi

trốn ở đây, đợi khi chúng ta giải quyết xong vấn đề ở đây rồi sẽ trở lại tính sổ với ngươi. Tìm cho chúng ta một gian phòng yên tĩnh, ta muốn cùng Thiếu Chủ nói chuyện. ”

Bất luận là Thái Thản hay Trữ Phong Trí thì cũng không phải Triệu Vô Cực có thể giải quyết được, lúc này cả Phất Lai Đức, Đại Sư, Liễu Nhị Long đều không có mặt tại đây để giải quyết cùng, nên hắn cũng không muốn học viện bị phá hủy đi, hắn mới cẩn thận nói: “Các vị là khách từ phương xa.Mau, mời vào bên trong.Tất cả đệ tử quay về học viện mau, ai cho các ngươi tụ tập ở đây?”

Dưới sự bắt buộc của Sư Phụ, các đệ tử đã rất nhanh từ từ trở về học viện.Triệu Vô Cực thì tự mình mang theo cả nhà Thái Thản, mấy người của Thất Bảo Lưu Ly Tông cùng Đường Tam đi vào học viện.

Triệu Vô Cực hướng Đường Tam nháy mắt một cái nói: “Tiểu Tam, ngươi đi trước chuẩn bị một chút đi, thay bộ quần áo khác đi nhé. Sau đó đến Phòng Hội nghị của trường nhé. ”

Đường Tam lúc này trên quần áo dính đầy mồ hôi và máu, tuy thân thể đã được Trữ Phong Trí điều trị khôi phục hoàn toàn nhưng trông cái bộ dáng hắn vẫn quá chật vật khiến người khác không được thoải mái. Đáp ứng một tiếng, cùng Thất Quái Sử Lai Khắc đi về hướng túc xá.

“Ca, ngươi có sao không?” Tiểu Vũ ôm chặt cánh tay Đường Tam, cầm tay phải hắn rồi hồn lực từ từ rót vào cơ thể hắn.

Đường Tam vội vàng từ chối ý tốt của nàng nói. “Tiểu Vũ đừng lo lắng, ta đã không có việc gì rồi.”

Trữ Vinh Vinh ở một bên vỗ ngực mình nói: “Tiểu Vũ, ngươi yên tâm đi. Phụ thân ta đã đạt tới cảnh giới thất bảo như ý rồi, không chỉ có phụ trợ mạnh mẽ mà còn có thể trị liệu rất tốt. Lúc nãy cả thất bảo đều xuất hiện cho dù Tam Ca có bị sao thì cũng sẽ hồi phục ngay thôi. Mà vừa rồi chuyện gì xảy ra vậy, sao Tam Ca lại bị lão kia đòi bắt đi, lão gia đó có thực lực thật kinh khủng,Cốt Đầu Gia Gia ta có nói, hắn chỉ có cấp bậc Hồn Đấu La thôi sao mà lại có thể kinh khủng thế nhỉ.. ”

Không đợi Tiểu Vũ mở miệng. Áo Tư Tạp đã nhanh nhẹn chen vào giải thích một lượt. Chứng kiến Trữ Vinh Vinh quay lại, hắn cực kỳ mừng rỡ, đồng thời hắn cũng thấy được cha của Vinh Vinh cùng lão Cốt gia gia nọ làm hắn không khỏi thắc mắc trong lòng, vốn chuẩn bị đến bên nàng để biểu đạt tâm tình nhưng lại phải thu hồi lại.

Nghe xong giải thích của Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh không khỏi bật cười nói: “Đánh con song, cha hắn ra gây chuyện, đánh cha song thì cả ông nội hắn cũng tới gây chuyện, bọn họ không muốn để yên sao? Không có việc gì rồi, Tam ca. Lần sau bọn họ mà tìm tới phiền toái nữa, Chúng ta sẽ cùng tiến lên. Mặc dù Đái Lão Đại không có ở đây cùng, nhưng lực chiến đấu của chúng ta hoàn toàn có thể ngăn chặn cúng một lúc, nhưng nếu có thêm phụ trợ của cha ta, thì chúng ta có thêm nhiều khả năng hơn nhiều. ”

Đường Tam lúc này tâm tình rất phức tạp. biểu hiện của Thái Thản vừa rồi làm hắn cực kỳ giật mình, mơ hồ cảm giác được theo lời hắn thì hắn là hắn cùng cha có liên quan, chẳng lẻ cha cũng không phải một tên tiểu quỷ sao? Có thể làm cho một vị Hồn Đấu La làm Người Đi theo vậy hắn sẽ như thế nào? Nếu cứ theo suy nghĩ thì có khả năng như thế chỉ có thể là một vị Phong Hào Đấu La.

Trở lại túc xá. Đường Tam bảo Tiểu Vũ cùng mọi người trở về phòng mình trước còn chính mình thì đi tắm rửa và thay đổi quần áo mới rồi nhanh chóng chạy đến tầng bốn học viện.

Lúc này đối với hắn mà nói. Trữ Phong Trí đến đây để làm gì cũng không phải là trọng yếu, Thái Thản xưng hô với hắn mới là cái hắn muốn biết rõ ràng.

Đi tới tầng bốn, Đường Tam vừa lúc thấy Triệu Vô Cực đi ra khỏi hội nghị.

Triệu Vô Cực hướng về phía Đường Tam rồi làm ra một hành động im lặng rồi tiến đến lôi hắn đến một góc.

“Tiểu Tam, bất luận như thế nào, bọn họ đối với ngươi nói cái gì thì ngươi nhất định phải tĩnh táo. Lão già Thái Thản cùng với bọn Trữ Phong Trí kia cũng không có nói chuyện được với nhau, ta đã bố trí cho họ tại hai phòng khác nhau, Ngươi muốn đi gặp ai trước thì tùy ngươi, Bất quá, bất luận như thế nào cũng không dễ giàng để giải quyết, thật sự không rễ ràng đâu. Hay ngươi hãy cố giữ để đợi đến khi Đại Sư cùng Phất Lan Đức bọn họ quay lại thì hơn đấy.”

Đường Tam luôn luôn trầm ổn. Nghe vậy gật đầu, "Triệu sư phụ, ngài yên tâm, ta biết nên làm như thế nào."

Triệu Vô Cực trong lòng cười khổ, bây giờ hắn chỉ như con cá mắc trên cạn thôi, thực lực chênh lệch quá lớn, cho dù chỉ cần có Hoàng Kim Thiết Tam Giác hay là Độc Đấu La ở đây thì học viện cũng không đến nỗi rơi vào tình huống bị động như thế này.

Thái Thản còn tốt một chút, cho dù thực lực gia tộc hắn không kém nhưng dựa vào nhiều Sư Phụ của học viện như vậy cũng không sợ hắn là mấy.

Nhưng Trữ Phong Trí thì không giống vậy, đó là một vị tộc trưởng trong số thất đại gia tộc.Hơn nữa còn là một tông môn có hai vị Phong Hào Đấu La, chính là những nhân vật có thể tứ hải chấn chiến(oánh khắp bốn biển đó).

Trong cả thất đại gia tộc thì Thất Bảo Lưu Ly Tông được xem là đứng thứ hai, thuộc về một trong ba tông môn đứng đầu.Còn Đại Sư cũng là một người thuộc gia tộc Phách Vương Long, một trong tam đại gia tộc trên.

Đối với Đường Tam thì Triệu Vô Cực cũng không lo lắng cho lắm, hắn cảm thấy may mắn khi Đường Tam lộ ra chuy tử của mình, đồng thời cũng khiến hắn giật mình khi biết Đường Tam lại có song sinh vũ hồn. Mà song sinh vũ hồn này lại khiến cho Thất Bảo Lưu Ly Tông phải cố kỵ về cái gì đó.

Triệu Vô Cực chỉ phòng ở của hai nhà cho Đường Tam , Đường Tam không do dự tiến đến nhà mà gia đình Thái Thản ở, mở cửa mà vào.

Thái Thản ngồi tại vị trí cao nhất, khi Đường Tam tiến đến thì hắn đang trầm tư , khi thấy Đường Tam, vị Lực Lượng chi Thần vội vàng đứng lên đón, không đợi cho Đường Tam kịp phản ứng đã quỳ rạp xuống đất "Lão nô đã đả thương Thiếu chủ. Mời Thiếu chủ trách phạt. "

Nhìn thấy Thái Thản quỳ xuống, cùng với hai cha con Thái Nặc cũng lập tức quỳ xuống khiến trên mặt Đường Tam có vẻ cười khổ "Tiền bối, ngài trước tiên hãy đứng lên đã rồi chúng ta sẽ nói chuyện. Ta bây giờ đến một điểm cũng không rõ ràng, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, ngài có nên giải thích cho ta một chút trước được không, chỉ sợ ngươi nhận lầm người rồi thôi. Ta cũng không phải là Thiếu Chủ theo lời nói của ngài, chỉ là một người có xuất sứ bình dân mà thôi. "

Thái Thản sửng sốt một chút, đứng thẳng thân lên Nhìn Đường Tam từ trên xuống dưới, ngay sau đó hỏi: "Cha của ngươi có phải gọi là Đường Hạo hay không?"

Đường Tam gật đầu. "Ta cha tên gọi là Đường Hạo. Nhưng cũng không phải là chủ nhân gì đó theo lời ngài nói đâu!"

Thái Thản trầm giọng nói: "Nếu cha ngươi là Đường Hạo. Vậy thì không thể sai lầm được, Thiếu chủ, ngài với chủ nhân mấy năm nay sống thế nào? Hơn nữa tại sao ngài lại sử dụng Lam Ngân Thảo làm vũ hồn chính cơ chứ?"

"Chờ một chút. " Đường Tam vội vàng cắt lời nói của Thái Thản "Tiền bối. Ngươi có thể hay không cho ta biết trước một chuyện, Theo như lời ngài nói thì cha ta cuối cùng thật sự là thế nào, Tại sao ngài lại xưng hô là chủ nhân?"

"Ngươi không biết gì sao ? Chẳng lẽ chủ nhân không nói gì cho người à?" Trong mắt Thái Thản toát ra vẻ suy tư, rồi đi đến gần Đường Tam hơn "Thiếu chủ, hay là người cứ nói về cuộc sống mấy năm nay của người cho ta biết trước đi, nếu chủ nhân chưa nói qua thì lão cũng không dám lắm miệng."

Đường Tam trong lòng một trận buồn bực, trong lòng càng ngày càng cảm thấy khó xử. "Ta cùng cha từ nhỏ sống tại Thánh Hồn Thôn. Cha ta là một thợ rèn duy nhất của thôn. Mỗi ngày ngoại làm việc ra, hầu hết thời gian cha đều dùng để uống rượu, sở thích của cha chỉ có uống rượu là duy nhất thôi ."

"Thợ rèn?" Thái Thản trừng lớn hai mắt, trong mắt lộ vẻ không thể tin nổi, trong lúc nhất thời râu tóc bay tán loạn, mãi một lúc lâu mà vẫn không tự chủ được. "Chủ nhân, ngài sao lại rơi vào hoàn cảnh đó cơ chứ, lúc trước ngài chính là một …" Nói tới đây nước mắt hắn đã chảy xuống, đã không thể thốt nên lời nữa.

Đường Tam đã có chút mơ hồ. Mình đã nói ra cuộc sống khổ cực của một gia đình bình dân như thế mà trong mắt vị cường giả này lại vẫn cho rằng cha chính là chủ nhân của hắn chứ?

"Tiền bối. Ta nghĩ. Ngài thật sự nhận lầm người. cha ta chỉ là một người thợ rèn bình thường mà thôi. " Đường Tam nhịn không được lại nói.

Thái Thản lau nước mắt, "Thiếu chủ, mặc dù ta không biết chủ nhân tại sao không đem thân phận người mà nói cho ngươi. Nhưng ta có thể khẳng định, ta không nhận lầm người đau, chắc chắn không thể sai. Vũ hồn của ngươi không thể sai được, ta hỏi ngươi vũ hồn Lam Ngân Thảo của ngươi là kế thừa từ ai?"

Đường Tam nói: "Chắc là từ mẫu thân ta. "

Thái Thản lại hỏi: "Vậy cái vũ hồn còn lại của ngươi thì ai truyền cho? Lúc trước ta thấy tay trái ngươi cầm một cái Tiểu Chuy, mà Lam Ngân Thảo kia lại do mẫu thân ngươi truyền thừa, vậy Tiểu Chuy nọ từ đâu mà ra, như vậy nó là của cha ngươi, có thể ta sẽ nhận lầm cái gì đó nhưng Tiểu Chuy của chủ nhân thì không bao giờ nhầm được nếu nhầm thì ta không có mặt mũi nào để sống trên thế gian này nữa. Đây là cây Hạo Thiên Chuy độc nhất vô nhị.Năm đó ta vẫn luôn theo hầu bên cạnh chủ nhân, như thế nào có thể không nhận ra cơ chứ?? Đây là độc môn truyền thừa vũ hồn a!"

Thái Thản nói tới câu cuối để lộ ra ba chữ Hạo Thiên Chuy làm Đường Tam nghe thấy cũng phải kịch liệt run rẩy.. Đại sư đã nhiều năm dậy hắn như vậy, đương nhiên từng nói qua cho hắn Thất Đại Tông môn là những ai .Trong Thất đại tông môn, ba môn phái chia làm thượng tầng cùng bốn môn phái hạ tầng.

Trong đó ba môn phái đứng đầu phân biệt là Hạo Thiên Tông, Thất Bảo Lưu Ly Tông cùng Lam Điện Phách Vương Tông, bọn họ sở dĩ được xưng là thượng tầng tam môn, đó là bởi vì trong tam đại tông môn này có ít nhất một vị phong hào đấu la tỏa trận, Bốn môn ở dưới mặc dù thực lực không tầm thường nhưng lại không có vị cường giả Phong Hào Đấu La nào tồn tại.

Trong đó. Hạo Thiên Tông không thể nghi ngờ là tồn tại cực mạnh trong số thượng tam môn, Theo nhận thức của Đại Sư , Hạo Thiên Tông cùng Thất Bảo Lưu Ly Tông đều là một môn có song đấu la, tức là hai vị Phong Hào Đấu La trong tông môn. Thất Bảo Lưu Ly Tông mặc dù có vũ hồn phụ trợ cực mạnh trợ giúp cho hai vị Phong Hào Đấu La kia nhưng nếu so với Hai vị Phong Hào Đấu La của Hạo Thiên Tông cũng không chiếm được nhiều thế thượng phong.

Bởi vậy, Hạo Thiên Tông này mới có thể được bài danh đệ nhất trong Thất Đại Tông Môn, cũng là đệ nhất tông môn của cả Đấu La Đại Lục này.

Mà Hạo Thiên Tông có vũ hồn truyền thừa là một loại khí vũ hồn, tên Hạo Thiên Chuy.

Đối với tình huống cụ thể của Hạo Thiên Tông thế nào thì đại Sư cũng không nói nhiều…bởi vì có biết gì thì ông đều đã nói hết cho Đường Tam rồi. Lúc này nghe Lực Lượng Chi Thần trước mặt cho biết Tiểu Chuy của mình chính là Hạo Thiên Chuy kia, thì trong lòng hắn sao có thể không rung động cơ chứ?

Giơ tay trái lên , Hắc quang chớp động. Hạo Thiên Chuy lại xuất hiện một lần nữa trong lòng bàn tay hắn "Đây thật sự là Hạo Thiên Chuy?"

Lần này ở khoảng cách gần, Thái Thản được chứng kiến Tiểu Chuy màu đen trong tay Đường Tam một cách rõ ràng. Khi Tiểu chuy mới vừa xuất hiện, hắn không chút do dự gật đầu, "Chỉ có trực hệ huyết mạch mới có hình dạng như thế, mà trong trực hệ huết mạch của tông môn, duy chỉ có chủ nhân là nhiều năm rồi không ở tại Tông Môn, và chỉ có chủ nhân mới có tên gọi là Đường Hạo. Chắc chắn không sai đâu, Thiếu chủ chính là người. "

Mặc dù hắn cũng không kể lại rõ ràng, nhưng lúc này cũng gần như hán nói hết cho Đường Tam về xuất thân của mình rồi, Chính Hạo Thiên Tông là nơi xuất thân của hắn.

"Ngươi nói là, cha ta chính là Huyết mạch trực hệ của Hạo Thiên Tông, vậy ta cũng là…?Không, không có khả năng này. Nếu cha là một người của Hạo Thiên Tông thì sao người lại phải trở thành một thợ rèn nhỏ nhoi như thế."

Địa vị của Hạo Thiên Tông tại hồn sư giới có địa vị gì, Ngay cả Vũ Hồn Điện cũng không dám dễ dàng đắc tội, Bàn về thực lực của cả hồn sư giới thì cũng chỉ có thất đại tông môn mới có thê đứng ngang hàng.

Đặc biệt là ba tông môn đứng đầu lại sở hữu đến năm vị Phong Hào Đấu La, Hạo Thiên Tông lại là tông môn đứng đầu trong số đó, là tông môn thần bí nhất trong số đó, rất ít người bên ngoài biết được nơi tông môn cư trú.

Hơn nữa Hạo Thiên Tông không tha thứ cho bất kỳ kẻ nào dám coi thường tôn nghiêm của họ, kể cả Giáo Hoàng đương nhiệm của Vũ Hồn Điện.

Nếu cha mình chính là xuất thân tại Hạo Thiên Tông, lại là trực hệ huyết mạch, như vậy…

---

80. Chương 79:thân Thế Chi Mê Dữ Hạo Thiên Đấu La - Mê Hoặc Về Thân Thế Cùng Hạo Thiên Đấu La

Đưa lá thư cho Thái Thản, Đường Tam bắt đầu yên lặng chờ, Đường Tam thường mang nó ra để xem, đây là kỷ vật duy nhất phụ thân lưu lại, mỗi khi nhìn thấy lá thư này, hắn cảm thấy nhớ cha vô biên

"Tiểu Tam:

Khi ngươi nhìn thấy phong thư này, ta đã đi. Không nên đi tìm ta, ngươi cũng không có khả năng tìm được ta.

Ngươi mặc dù còn nhỏ, nhưng đã có thể tự chăm sóc bản thân. Chim ưng chỉ có tự mình giang cánh thì mới có thể sớm bay cao.

Không cần phải lo lắng cho ta, tính cách của ngươi kế thừa rất nhiều sự tinh tế của mụ mụ ngươi. Ba ba ngươi là một người vô dụng. Ngươi cũng đã lớn dần, ba ba cũng phải ra đi để lấy về một số thứ vốn thuộc về ta. Một ngày nào đó, hai phụ tử chúng ta sẽ gặp lại.

Ta hy vọng ngươi trở nên cường đại nhưng cũng lại không hy vọng ngươi trở nên cường đại. con đường của mình, ngươi tự mình lựa chọn đi.

Nếu có một ngày ngươi hiểu được chức nghiệp Hồn sư này là không tốt, vậy hãy trở lại Thánh Hồn thôn, giống như ta, làm một thợ rèn.

Đừng lo lắng.

Đường Hạo."

Vốn Đường Tam đang chìm trong ký ức của nỗi nhớ cha, nhưng lúc nhìn lại bức thư, Kết hợp với Thái Thản mơ hồ tiết lộ thân phận, Nội dung bức thư tựa như đã hoàn toàn chuyển sang nghĩa khác

Nhất là câu "Ta vừa hi vọng ngươi trở nên cường đại, vừa không mong muốn như thế" kia, đã nêu ra đầy đủ tâm trạng mâu thuẫn của Đường Hạo. Ba ba nói muốn lấy lại những gì thuộc về người, vậy tột cùng là cái gì đây?

Nhìn lá thư này, Thái Thản thất thần một trận, nhịn không được phải lầu bầu: "Chủ nhân a chủ nhân. Ngài như thế nào có thể nói mình là một người vô dụng? Trong lòng lão nô, người vĩnh viễn là trụ cột của gia tộc".

Cúi đầu nhìn Đường Tam ở trước mặt, Thái Thản cẩn thận giữ tờ giấy trên tay, "Thiếu chủ, đúng vậy, chữ viết này đúng là của chủ nhân."

"Vậy ba ba ta xuất thân từ Hạo Thiên Tông? Tiền bối, Xin ngài nói cho ta biết hết thảy chân tướng. Nếu cha xuất thân từ Hạo Thiên Tông, tại sao người lại cùng ta sống tại Thánh Hồn Thôn vậy?Trong đó tột cùng đã xảy ra chuyện gì?Xin ngài nói cho ta biết. Ta nhất định phải biết được những bí ẩn ở trong đó."

Thái Thản nhìn Đường Tam, nước mắt nhịn không được cứ tuôn ra, hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng được, thuở nhỏ không có mẫu thân,Lúc sáu tuổi cha lại bỏ đi, những năm gần đây Đường Tam sống cuộc sống khốn khổ như thế nào. Nhịn không được dang tay ôm hắn vào lòng, "Thiếu chủ, ta thương cảm cho người quá, mấy năm nay người đã chịu cực khổ quá nhiều".

Tâm tình Đường Tam kích động vạn phần. Vừa rồi các tin tức đột ngột đến khiến tâm hắn thật rối loạn. Hạo Thiên Tông, ba chữ này đánh sâu vào tâm trí hắn."Thiếu chủ, năm đó thật sự chủ nhân không thể nói cho ngài bí mật của người. Ngay cả ta cũng không rõ chuyện gì đã sảy ra. Ngài chỉ cần biết. Chủ nhân là là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, là người tối cường đại trên thế giới này. Không ai có thể so bì với người. Vậy là đủ rồi.Ta vốn cũng thuộc một trong tứ đại phụ chúc tông tộc.Nhưng chính là vì chủ nhân, ta mới lựa chọn thoát ly Hạo Thiên Tông.Lại ở Thiên Đấu thành mà tự lập.Nếu chủ nhân đã xuất hiện, vậy một phần lực lượng trong tộc không thể nghi ngờ gì sẽ nghe chủ nhân sai khiến. Bây giờ mặc dù chủ nhân không có ở đây nhưng vẫn còn Thiếu chủ, Từ bây giờ toàn bộ bổn tộc gồm hai trăm mười bảy tên tráng niên hồn sư đều nghe lệnh người."

Con mắt Đường Tam có chút mơ hồ, phụ thân bỏ đi thoáng chốc đã tám năm thời gian, bặt vô âm tín.

Nếu nói hắn không có một tia oán hận là không có khả năng, nhưng lúc này Đường Tam cảm giác được , nếu cha hắn xuất thân từ Hạo Thiên Tông, như Thái Thản nói là chủ nhân của hắn, nhưng lúc trước lại rơi xuống làm thợ rèn và túy qủy hơn sáu năm tại Thánh Hồn Thôn.

Như vậy là một cảm giác bất đắc dĩ cùng bi thương như thế nào?

Nhớ đến lúc mình chuyển thế xuất sanh thì cha lại kêu lên thật thảm thiết và thê lương. Đường Tam tựa hồ đã hiểu được chuyên gì.

Hai tay nắm lấy song chưởng của Thái Thản, "Tiền bối, lòng ta bây giờ thật sự rất loạn, ta phải tĩnh tâm suy ngẫm lại thật tốt".

Thái Thản vội nói" Thiếu chủ ngàn vạn lần đừng dùng hai chữ tiền bối để xưng hô, cứ gọi lão nô là Thái Thản"

Đường Tam cười khổ nói: "Ngài là gia gia của Thái Long, mà ta lại là đồng học của hắn, tuổi so với hắn còn nhỏ hơn. Nếu ngài không ngại, cho ta gọi một tiếng Thái gia gia đi."

"Nhưng mà....." Thái Thản có chút do dự

Đường Tam lại nói: "Cho dù cha ta ở chỗ này, cũng nhất định sẽ đồng ý thôi. Thái gia gia, ta phải đi gặp Trữ tông chủ, chúng ta phải chia tay. Về thân thế thực sự của ta, mong ngài giữ bí mật dùm, ta phải tỉnh táo suy ngẫm một chút".

Thái Thản trầm ngưng nói: "Thiếu chủ, ngài nhất định phải cẩn thận với Trữ Phong Trí. Lúc đầu chủ nhân có nói qua, Tông chủ tân nhiệm của Thất bảo lưu ly tông Trữ Phong Trí là một người đại tài, Thất bảo lưu ly tông trong tay hắn nhất định có thể phát dương quang đại. Ngài là người Hạo Thiên Tông, bất luận như thế nào cũng không thể gia nhập Thất bảo lưu ly tông."

Đường Tam vuốt vuốt cằm" Thái gia gia, ngài yên tâm đi, cho dù hôm nay không nói chuyện với ngài, ta cũng không định gia nhập tông môn gì gì đâu. Ta sẽ không vì quyền thế mà từ bỏ tự do".

Nghe Đường Tam nói, Thái Thản nhìn không khỏi sửng sốt một chút, thấy lời nói điềm tĩnh của Đường Tam trước mắt, hắn phảng phất như lại được nhìn thấy phong thái của Đường Hạo.

Đi ra khỏi phòng của ba người Thái Thản, Đường Tam liên tiếp hít hai ngụm khí, ánh mắt ướt át, lúc phục hồi tâm tình mới đi vào gian hội nghị thất.

Trữ Phong Trí đang ngồi ở vị trí thượng thủ vị trong phòng hội nghị, thản nhiên uống trà, Cốt Đấu La Cổ Dong cũng ở nơi này, đang nhắm mắt dưỡng thần. Khi Đường Tam đi vào hội nghị thất hắn mới mở mắt, ánh mắt sắt bén nhìn khắp người Đường Tam, tựa hồ muốn làm thân thể hắn biến đổi.

Trữ Vinh Vinh đang nhu thuận đứng sau lưng Trữ Phong Trí, le lưỡi về phía Đương Tam.

"Xin chào ngài, Trữ thúc thúc, đã để ngài phải đợi lâu". Đường Tam hướng về Trữ Phong Trí hành lễ.

Trữ Phong Trí mỉm cười nói: "Không có gì, ngồi đi. Tiểu Tam, ta có thể xưng hô với ngươi như vậy được không?"

Đường Tam gật đầu nói:" Ngài chính là cha của Vinh Vinh, đương nhiên có thể."Trữ Phong Trí bật cười nói: "Xem ra ta thật sự phải nhờ mối quan hệ của vinh vinh đây. Ta nghe Vinh Vinh nói nhiều về ngươi, hơn

nữa lần trước cũng đã gặp qua.Có thể nói những gì ngươi đạt được bây giờ, vào năm đó cha ngươi chưa chắc được. Thẳng thắn mà nói ta đến lần này là đã chuẩn bị không tiếc hết thảy để mong ngươi gia nhập tông môn của ta. Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, không nghĩ được ngươi lại là con của người ấy."

"Trữ thúc thúc, ngài biết cha ta?" Đường Tam thật vất vả mới đi đưa áp lực đi xuống, giờ lại kích động đứng lên.

Trữ Phong Trí gật đầu, "Đương nhiên phải biết,Ở đại lục này tuổi còn trẻ như thế lại đạt được phong hào Đấu La, trong giới hồn sư cũng không có bao nhiêu đâu."

Mặc dù Đường Tam đã đoán được thực lục của cha, nhưng khi Trữ Phong Trí nói đến bốn chữ phong hào Đấu La, hắn vẫn còn cảm giác được sự rung động mãnh liệt.

Con người suốt sáu năm chỉ biết trầm mê trong mạch tửu(rượu nếp), chỉ biết sống theo ý muốn của bản thân là phụ thân mình, cũng là người từ trong lời của hắn được gọi là Phong Hào Đấu La sao?

Khi Trữ Phong Trí nhắc đến Đường Hạo, ngay cả Cốt Đấu La cũng không khỏi toát vẻ khâm phục trên mặt.

Hết thảy không thể qua khỏi con mắt của Đường Tam, cũng góp phần khẳng định những lời Trữ Phong Trí nói là không sai.

Trữ Phong Trí tiếp tục nói: "Lệnh tôn mất tích đã nhiều năm, không biết hiện ở nơi nào. Huynh đệ chúng ta nhiều năm không gặp, nếu có cơ hội nhất định sẽ tự thân đến bái phỏng."

Đường Tam khổ sở nói: " Ta cũng không biết hiện nay cha thân ở nơi nào, tám năm trước người đã biến mất.Tám năm trôi qua lại hoàn toàn biệt vô âm tín.Nếu như lời tiền bối nói cha ta là người của Hạo Thiên Tông, vậy có lẽ hiện giờ người đang ở Hạo Thiên Tông sao". Trữ Phong Trí cùng cốt Đấu La liếc mắt nhau, trong mắt hai người đều toát ra tia kinh dị. Thần sắc Trữ Phong Trí rất nhanh khôi phục lại bình thường, hướng đến Đường Tam nói: "Tiểu Tam, lần này ta vốn có ý định mời ngươi nhập tông, cho ngươi đãi ngộ tốt nhất, nhưng nếu ngươi là con của người ấy, cái này chắc chắn là không có khả năng. Nhưng thúc thúc đối với cách chế tác ám khí của ngươi rất có hứng thú, không biết ngươi có nguyện ý bán cho ta phương pháp chế tác này không? Ngươi có thể đưa ra cái giá, thúc thúc tuyệt đối không trả giá."

Trữ Phong Trí mặc dù nhìn bề ngoài rất tuấn tú, nho nhã, nhưng lời nói lại cho người ta một cảm giác thoải mái, không có người bình thường nào có thể làm được. Đường Tam lắc đầu không một chút do dự: "Cái này không thể được, phương pháp chế tác ám khí ta sẽ không bán. Nhưng bất quá ta đã đáp ứng Vinh Vinh bán ám khí cho quý tông. Trình tự làm ta có thể giao cho các ngươi, nhưng giai đoạn hợp thành cuối cùng phải do ta tự mình làm.Một là vì phương pháp chế tác ám khí không dễ làm, ta không muốn bán, thêm nữa muốn học cách chế tác cũng mất một vài năm.Ta lại cần phải có thời gian tu luyện, không rãnh lo việc này."

Trữ Phong Trí không nghĩ tới Đường Tam lại cự tuyệt kiên quyết đến như thế.Cái này gọi là cho người cá không bằng cho người cái cần câu.

Hắn tự nhiên hiểu được đạo lý này.Làm ám khí tốn rất nhiều tiền bạc và thời gian.

Nếu thật sự có thể tạo được thì lại có tác dụng rất lớn, vậy sau này thất bảo lưu lý tông có phát triển được hay không chẳng phải là dựa vào đứa nhỏ này hay sao?

Ánh mắt Trữ Phong Trí toát vẻ suy tư, Đường Tam khước từ không một chút do dự, thản nhiên nói:" Không biết Trữ thúc thúc muốn chút ám khí này không?"

Trữ Phong Trí phục hồi tinh thần lại, theo cách nói của Đường Tam hắn nhận ra được, thật sự không thể thương lượng về phương pháp chế tác ám khí, Đường Tam mặc dù chỉ là thiếu niên mười mấy tuổi nhưng biểu hiện thật kiên nghị, không dễ dàng gì dao động.

Lập tức, Trữ Phong Trí liền đưa ra yêu cầu tiếp theo, hướng phía Đường Tam nói: "Ám khí trên người Vinh Vinh chúng ta đều xem qua.Hầu hết dựa theo các trang bị trên người Vinh Vinh như vậy, ta cần năm trăm bộ. Mỗi bộ ta trả một vạn kim hồn tê, ngươi thấy sao?"

Đường Tam nói: "Giá thì không thành vấn đề, nhưng có một chuyện quan trọng ta cần nói, đây chỉ là các loại ám khí hạng trung, không kể Phi Thiên Thần Trảo trên tay phải Vinh Vinh. Ta có thể biến nó thành Vô Thanh Tụ Tiễn. Kỳ thật cũng không thay đổi mấy bởi vì Phi Thiên Thần Trảo cũng không phải là ám

khí, tuy có khả năng công kích, nhưng lại nặng về phụ trợ, lại rất khó chế tác, các công tượng bình thường rất khó có thể hoàn thành."

" Nga?" Trữ Phong Trí cũng không có chứng kiến Trữ Vinh Vinh thi triển Phi Thiên Thần Trảo, lúc này nghe Đường Tam nói mới biết được trên tay nữ nhi mình cũng có đồ vật. Bất quá hắn đối với cách trữ vinh vinh thi triển ám khí trên người đã cực kỳ hài lòng, lập tức mỉn cười nói: "Được,theo như ngươi nói đi.Ngoài ra, ta lại cấp thêm cho ngươi một trăm vạn kim hồn tệ.Coi như là báo đáp cho ngươi đưa cho vinh vinh khỉ la úc kim hương.Đồng thời, ta cũng muốn hỏi ngươi, thật sự ngươi còn khỉ la úc kim hương ấy không? Nếu có, bất cứ giá nào, ta đều nguyện ý trả".

Cho dù là ở địa vị Trữ Phong Trí, hấp dẫn lực của cửu bảo lưu lý tháp thật sự rất lớn, đó là cơ hội duy nhất khiến hắn tiến bộ thần tốc, một bước tiến trăm thước.

Đáng tiếc, Đường Tam lại lắc đầu, "Khỉ la úc kim hương là tiên phẩm dược thảo, hiện nay sợ rằng chỉ có một gốc.Tất cả tiên phẩm đều không ở cùng một chổ, có lẽ ở đại lục cũng còn có chỗ có, nhưng không chắc ta có thể tìm được. Thứ ta cho Vinh Vinh sao lại cần thúc thúc hồi báo? Năm trăm hồn kim tệ cũng đủ, bất quá ta muốn nói rõ ràng, ta chính là người phụ trách cuối cùng để tạo trang bị, các giai đoạn chế tác linh kiện mong thúc thúc tự mình nghĩ biện pháp. Nghe Vinh Vinh nói, quý tông có thể tự rèn tạo linh kiện, mà các loại ám khí hạng trung này cũng dễ làm các linh kiện. Đặc biệt là nỏ và cương châm."

Vừa nói, Đường Tam liền lấy từ Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ một đồ chỉ, nhìn kỹ rồi đưa cho Trũ phong trí" Vô Thanh Tụ Tiễn, Đọa Cước Nỏ cùng Ngoa Gian Phi Nhận có thể chế tác linh kiện"

Nhìn Trữ Phong Trí tiếp nhận đồ chỉ, Cốt Đấu La đứng một bên nhịn không được nói: "Tiểu tử, ngươi buôn bán, ngay cả chế tác linh kiện cũng không làm, năm trăm vạn kim hồn tệ lấy thật dễ dàng nhĩ."

"Cốt thúc." Trữ Phong Trí hướng cổ dong lắc đầu, muốn bảo hắn không nên nhiều lời.

Đường Tam lúc này cũng không có quá hứng thú với kim tiền, hắn không hi vọng có thể làm rõ tình trạng này càng sớm càng tốt nên lạnh nhạt cười, nói: "Nếu Trữ thúc thúc thấy cái giá này không hợp lý.Ngài có thể hạ giá xuống, lúc trước cũng là ngài ra giá.Ta không có ý kiến."

Trữ Phong Trí mỉm cười nói: "Không cần giảm, như lời ta nói lúc trước đi. Mặc dù ta không phải là lời vàng ý ngọc cái gì, nhưng thất bảo lưu ly tông là người có chữ tín"

Đường Tam gật đầu nói: "Vậy cứ như thế đi, trữ thúc thúc, vừa rồi đa tạ ngài đã trợ giúp, nếu không có chuyện gì, ta muốn trở về nghĩ ngơi một tí. Về việc làm ám khí, xin các vị tạo ra một trăm bộ linh kiện ám khí tốt nhất, đưa đến đây ta sẽ tổ trang lại rồi giao cho các ngươi.Vật liệu tiêu tốn để chế tạo ám khí trên dưới đều giao cho các vị tự mình chế tác."

Trữ Phong Trí cũng không có lưu Đường Tam lại, tự mình đứng dậy đứa hắn ra khỏi hội nghị thất. Đồng thời đưa tạp phiến tác cho hắn, Trữ Phong Trí cũng không nói bên trong có bao nhiêu tiền, chỉ nói là cho Đường Tam, cái này coi như định kim, còn lại đợi khi tổ trang ám khí chấm dứt lại đưa tiếp.

Nhìn Đường Tam đi ra ngoài, Cổ dong nhịn không được liền mắng: "Phong Trí, ngươi như thế nào lại đáp ứng như thê, Mặc dù Thất bảo lưu ly tông có tiền nhưng cũng đâu phải là hoa cỏ chứ."

Trữ Phong Trí điểm điểm tay trên địa đồ chí, mỉm cười nói, "Cốt thúc không cần lo lắng, Đường Tam cấp cho chúng ta cái đồ chí này cực kì chi tiết, chẳng những ghi chú sử dụng tài liệu gì, cách chú tạo cũng nêu rõ, hơn nữa cũng không đánh loạn thuận tư, tất cả các linh kiện đều là dựa theo thân ám khí mà tiến hành. Chúng ta - Thất bảo lưu ly tông cũng là năng công xảo tượng, chẳng lẽ không thể tổ trang lại hay sao? Ta xem, năm trăm vạn kim hồn tệ cho bộ đồ chí này cũng không quý. Lùi một bước, cho dù không có ám khí đồ chí, ngài lấy năm trăm vạn kim hồn tệ cho một gốc cây khỉ la úc kim hương tiên phẩm dược thảo cũng không tốt sao?"

Nghe Trữ Phong Trí nói xong, sắc mặt Cốt Đấu La mới hòa hoãn xuống, thì thào nói: "Nếu tính như vậy, như thế nào cũng không lỗ."

Trữ Vinh Vinh một bên nghe tỏ vẻ bất mãn: "Ba ba, Cốt Đầu gia gia, các người như thế nào lại đi tính toán với Tam ca như thế?"

Trữ Phong Trí trừng mắt nhìn Trữ Vinh Vinh, "Nha đầu ngốc, cái này gọi là toán kế, ba ba thân là tông chủ của thất bảo lưu ly tông, hết thảy đều phải lo lắng cho tông môn. Được rồi, ngươi cũng về trước đi, tiếp tục ở học viện tu luyện cho tốt đi."

Trữ vinh vinh bất mãn trừng mắt nhìn ba ba, liếc mắt cầu trợ về phía cốt đâu la, nhưng lần này cốt đâu la không giúp được nàng, chỉ hướng ánh mắt bảo nàng đi trước.

Trữ Vinh Vinh cũng rời khỏi phòng hội nghị, luc này nơi đây chỉ còn lại hai người Trữ Phong Trí cùng cổ dong, với thực lực của cổ dong, xung quanh nếu có người muốn nghe lén thật là không có khả năng,

" Phong trí, ngươi nghĩ như thế nào về tiểu tử này? Hắn thật sự là con của Đường Hạo a?"Cổ Dong trầm giọng hỏi.

Trữ Phong Trí gật đầu nói: "Hẳn là không sai. Hạo tông thiên thật sự không ai dám tự nhận, theo ta được biết, những năm gần đây hạo tông thiên không có trực hệ đệ tử lý khai tông môn, toàn bộ hết sức tiêu điều. Chỉ có Đường Hạo mất tích. Huống chi đứa nhỏ cũng nhận là cha nó tên Đường Hạo. Nhìn tuổi của hắn cũng không sai biệt lắm. Thật không nghĩ tới Đường hạo rời Hạo thiên tông cũng bồi dưỡng ra được một đứa con xuất sắc như thế."

Cổ dong cười khổ nói: "Làm thế nào không xuất sắc cho được, dù sao đứa nhỏ này cũng là do Đường Hào và người đàn bà kia sanh ra. Tiểu tử này không chỉ thực lực đáng sợ, mà tầm nhìn cũng không tầm thường, Bản thân hắn không biết thân thế Đường Hạo, dưới tình huống này, hôm nay mới biết tin tức nhưng lại có thể miễn cưỡng bảo trì tĩnh táo, cái này thật không giống một đứa nhỏ mới mười mấy tuổi có khả năng làm được.Một ngày nào đó, hắn có thể sẽ lại trở thành một Đường Hạo khác.Tông chủ, ngài xem…"

Nói đến đây, trên mặt Cổ dong toát một tia ngoan lệ, tay phải xòe ra giống như một thanh đao nhẹ nhàng hươ lên trước mặt.

"Không."Trữ Phong Trí quả quyết cự tuyệt đề nghị của cổ dong, "Cốt thúc, điều này sau này không nên nói nữa. Mặc dù Hạo Thiên Tông vẫn giỏi hơn, áp đảo thất bảo lưu ly tông chúng ta, nhưng ba tông môn chúng ta luôn luôn đồng khí liên chi, Nhìn từ góc độ này, chúng đều không thể làm thương tổn đứa nhỏ này. Mặc dù ta thật cũng không đoán ra đứa nhỏ này có thể phát triển đến mức này, nhưng hắn có song sanh vũ hồn, Có lẽ sau này hắn cũng sẽ là nhân vật giáo hoàng. Đối với đứa trẻ này, chúng ta mặc dù không có cách nào khiến hắn gia nhập tông môn, nhưng nếu có thể phải cùng hắn giao hảo."

Cổ dong có chút khó hiểu hỏi: "Tại sao?Chẳng lẽ cứ đúng nhìn mối nguy hiểm cứ phát triển? Nếu hơn mười năm sau hắn cũng trở thành một gã phòng hào Đấu La, hạo thiên tông lại trở thành một môn tam Đấu La. Cứ như vậy, chúng ta sợ rằng vẫn bị bọn họ đặt ở dưới".

Trữ Phong Trí thở dài một tiếng: "Ngài nói cố nhiên không sai, nhưng ta nghĩ một vài thứ, cốt thúc, ngài lâu rồi không rời khỏi cửa, đối với ngoại giới không quan tâm nhưng ngày có cảm giác được rằng, hai mươi năm gần đây cả giới hồn sư đại lục có chút yên lặng không?"

Cổ dong thần sắc hơi đổi, " Tông chủ, ý ngài là?"

Trữ Phong Trí nói: "Ta bây giờ còn nhớ kỹ, khi ta còn trẻ, giới hồn sư đại lục đầy sóng gió, các tranh đấu minh ám đều tùy ý phát sinh.Hai mươi năm gần đây các tranh đấu tựa hồ như biến mất, cả đại lục, Giới hồn sư của lưỡng đại đế quốc cũng tĩnh lặng đáng sợ. Ta mơ hồ cảm giác được một loạt sóng gió sắp nổi lên. Có lẽ khoảng vài năm nữa giới hồn sư sẽ gặp phải biến hóa"

Cổ dong có chút nghi ngờ nói: "Phong trí, không phải ngươi quá lo chứ, sự bình lặng của đại lục ta xem là một xu thế tất nhiên mà.Giới hồn sư chủ yếu bị vũ hồn điện và chúng ta khống chế trong tay, nước sông không phạm nước giếng. Đại bộ phận hồn sư đều phục vụ trong hai thế lực trên, cho dù không thuộc về chỗ đó cũng bị lưỡng đại đế quốc hoặc là vương quốc, công quốc nắm trong tay. Cục diện tự nhiên trở nên ổn đinh. Cái này sao có thể là chuyện xấu được?"

Trữ Phong Trí cười khổ một tiếng, "Nếu thật sự như thế, tự nhiên là tốt nhất. Nhưng sợ rằng không đơn giản như vậy.Ta đã tìm được một số manh mối (nguyên văn là chu ti mã tích - tơ nhện vết chân ngựa), tuy nhiên không thể xác định được, hết thảy vẫn là cẩn thận một chút cho thỏa đáng. Nhưng có thể dám chắc chính là, một khi cục diện phát sinh biến hóa gì, bảy đại tông môn phải đoàn kết cùng một chỗ, bốn tông

môn kia không dám nói nhưng ba tông môn ở thượng tầng luôn luôn đồng khí liền chi, chỉ cần ba tông môn thượng tầng quan hệ tốt, sẽ không sợ gì sự biến hóa xuất hiện một phương thế lực mới."

"Ta đánh giá rất cao đứa nhỏ Đường Tam này, hắn có năng lực cùng thiên phú, không bao lâu sẽ đứng đầu giới hồn sư. Nhìn thấy hắn là một người không thích bị ước thúc, cũng không ham danh lợi, nếu không hắn cũng sẽ không đem dược thảo trân quý tăng cho đồng bọn như thế. Đối với một người tương lai trở nên cường đại chúng ta chỉ cần cùng hắn có quan hệ thật tốt, tương lại hắn sẽ cho chúng ta sự trợ lực tuyệt đối. Ta thậm chí đang suy nghĩ, nếu có thể dùng phương pháp để tâm hắn tại thất bảo lưu lý tông, thì thật là một sự lựa chọn rất tốt."

"Liên nhân?Không phải Vinh Vinh nói hắn đã có hồng nhan tri kỷ hay sao?" Cổ dong nghi hoặc nói

Trữ Phong Trí lạnh nhạt cười, "Hắn bất luận xuất sắc cỡ nào, bất quá bây giỡ cũng chỉ là đứa nhỏ, từ nhỏ đến khi lớn lên, không có gì chắc chắn cả? Chẳng lẽ, nữ nhi của ta không đủ tốt hay sao? Để thêm vài năm nữa xem tốc độ phát triển của đứa nhỏ này như thế nào ta sẽ tự có đối sách. Cốt thúc, chuyện hôm nay không nên nói cho bất cứ kẻ nào, nhất là việc Đường Tam xuất thân từ Hạo Thiên tông. Ta không hi vọng người của Hạo Thiên Tông tìm tới hắn. Mặc dù Đường Hạo đã rời khỏi Hạo Thiên Tông nhưng dù sao đây cũng là nguồn gốc của hắn, cho dù là bây giờ cũng không ai không nói, hắn là một trong song đấu la của Hạo Thiên Tông. Nếu Đường Tam trở về Hạo Thiên Tông ngược lại là điều bất hảo."

"Ta biết rồi".Cổ Dong gật đầu. Hắn có thể nhìn ra trong lòng Trữ Phong Trí có điều gì khó nói nhưng đối với hắn không không cần. Chỉ cần Trữ Phong Trí có thể làm cho Thất bảo lưu ly tông phát triển vậy là đủ rồi.

Đường Tam trở lại ký túc xá thì phát hiện Áo Tư Tạp, Trúc Thanh, Mã Hồng Tuấn cùng Tiểu Vũ đều ở nơi này chờ hắn, khi mà hắn vừa vào cửa thì Trữ Vinh Vinh ở phía sau cũng đuổi đến.

"Các ngươi có chuyện muốn hỏi ta phải không?" Đường Tam quét mắt về phía mọi người, trong ánh mắt toát ra tia khổ sở.

Áo tư lạp là kẻ đầu tiên lắc đầu, "Ta không có gì muốn hỏi cả. Ngươi tự xử lí mọi việc tốt là được, Ta chỉ biết ngươi là một trong sử lai khất thất quái thôi"

Mã hồng tuấn gãi gãi đầu, "Ta bây giờ cũng chưa rõ tới cùng là đã xảy ra chuyện gì, muốn hỏi cũng không có biện pháp."

Bên kia Chu Trúc Thanh cũng nói: "Tới bây giờ ngươi cũng không hỏi gì về lai lịch của chúng ta, mỗi người đều có bí mật riêng, đó là thân thế của chính mình."

Tiểu Vũ tiếp lời: "Chúng ta chỉ quan tâm đến ngươi thôi, còn những thứ khác không quan hệ. Ngươi đã bình an trở về là chúng ta yên lòng rồi".

Trữ Vinh Vinh kết thúc: "Tiểu Vũ, chẳng lẽ ba ba ta còn có thể gây thương tổn tiêu tam sao? Ân, nói cho các ngươi nghe một bí mật, Tiểu tam hắn phát tài rồi. Ba ba ta đặt hắn làm năm trăm bộ ám khí, tổng giá trị đến năm trăm vạn kim hồn tệ."

"Cái gì" Áo Tư Lạp từ trên giường nhảy xuống, mặt đầy vẻ kích động nhìn Trữ Vinh Vinh, "Vinh Vinh. Trong thiên đấu thành có chỗ nào tốt nhất không?"

Trữ Vinh Vinh sững sốt, "Ngươi muốn làm gì?"

Áo Tư Tạp chỉ chỉ Đường Tam nói: "Đương nhiên là đánh thổ hào, đòi ruộng đất rồi."

Trữ Vinh Vinh phì cười, "Cho dù muốn đánh thổ hào thì cũng phải đợi vài ngày. Ngươi không thấy Tam ca rất mệt mỏi sau? Ngươi thử đối mặt với uy áp của hồn đấu la kiên trì thời gian dài như vậy thử xem".

Áo Tư Tạp nhìn về phía Đường Tam không một chút hảo ý "Dù sao hắn với ta ở cùng một gian túc xá, muốn chạy cũng không được đâu. Tốt lắm, nếu tiểu tam mệt mỏi các ngươi cũng nên trở về đi. Để hắn nghỉ ngơi."

Mọi người đều gật đầu, Tiểu Vũ nhìn Đường Tam với anh mắt ân cần. Nhưng lúc này trong lòng Đường Tam lại cực kỳ rối loạn, cũng không đáp lại ánh mắt nàng.

Ngay cả Áo Tư Tạp cũng đi cùng mọi người rời khỏi túc xá. Trong phòng chỉ còn mỗi Đường Tam.

Ngồi ở trên giường.Cảm thụ ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ ấm áp chiếu lên người, Đường Tam lại nhớ lại chuyện cũ.

Ba ba, người đến cùng đang ở nơi nào? Có thể nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra không? Mọi người đều nói là có hai khả năng, nếu cha xuất thân từ Hạo Thiên tông, thậm chí là một trong song đấu la của Hạo Thiên tông vậy sao lại luân lạc trở thành tửu quỷ, từ nhỏ đến lớn cũng không dạy cho mình tri thức gì về vũ hồn, chỉ duy nhất dạy cho mình kỹ nghệ chú tạo phi phong chuy pháp.

Cha thất tung đã tám năm, thực ra hắn đi làm cái gì? Tại sao đến bây giờ cũng không có để ý đến bản thân?Thái thản cùng cha đích thực là một tộc, vì cha mà rời khỏi hạo thiên tông, hẳn là lúc đó trong tông xảy ra không ít mâu thuẫn mới rời đi.Các mâu thuẫn này mới là mấu chốt, nó từ đâu đến?Mẫu thân của mình làm sao lại chết?Có lẽ mấu chốt mọi vấn đề đều là ở mẫu thân mình.

Một mình trong phòng tĩnh tâm lại, Đường Tam dần dần đã tìm ra được vài phần lý thuận trong tâm. Mặc dù như thế, thất cả đều rất mơ hồ, hắn cũng mơ hồ không hiểu tột cùng là cái gì đã xảy ra.

Đường Tam ở trong phòng suy nghĩ. Áo tư Tạp cũng có một việc chuyện mấu chốt quan trọng nhất trong đời hắn.

Ra khỏi túc xá, Tiểu Vũ lòng mang lo lắng, tự mình về phòng, chu trúc thanh quen theo thói quen lại đi tu luyện, mập mạp dưới sự ám chỉ của Áo Tư Tạp cũng đi theo.Lúc này chỉ còn có Áo Tư Tạp ngồi lại bên Trữ Vinh Vinh.

"Vinh Vinh, không nghĩ tới là ngươi lại trở về nhanh vậy, bây giờ ngươi chuẩn bị làm gì?" Áo Tư Tạp mĩm cười nói.

Trữ Vinh Vinh có chút mờ mịt nói: "Ta cũng không biết, muốn tu luyện mà lại không tĩnh tâm được.Ba ba bắt ta ra ngoài,không biết người cùng Cốt Đầu gia gia nói cái gì nữa, có lẽ họ muốn cùng Triệu sư phụ nói chuyện.Ta trở về sớm một chút có được không?"

Áo Tư Tạp không do dự nói: "Được, đương nhiên là được. Ngươi không biết, lúc ngươi đi, ta đã sợ là cha ngươi không cho ngươi trở lại đây.Như vậy thì……"

"Cái gì?" Trữ Vinh vinh dùng bước có chút nghi hoặc nhìn về phía Áo Tư Tạp.

Áo Tư tạp lúc trước khi Trữ Vinh Vinh trở về vốn đã đầy dũng khí, nhưng mà lúc này đối mặt Trữ Vinh Vinh, không biết tại sao hắn lại không có một chút dũng khí nào.

"Ngươi muốn nói cái gì?Đường đường là một đại nam nhân, cứ như đàn bà vậy sao?"Trữ Vinh Vinh không kiên nhẫn đá cho Áo Tư Tạp một cái.

Áo Tư Tạp cuối cùng cũng nổi lên dũng khí, "Vinh Vinh, ngươi có thể cho ta đáp án hay không?"

"Cho ngươi đáp án? " Tim Trữ Vinh Vinh nhảy lên liên hồi. Nữ nhi thường hay nhạy cảm hơn so với nam nhân, nhìn cặp mắt khác thường của Áo Tư Tạp, trống ngực đập liên hồi.

"Đúng vậy, cho ta một đáp án. Nếu từ chối, ta đây thật hết hi vọng.Chúng ta mỗi ngày ở cùng một chổ thì không cảm thấy cái gì nhưng lần này ngươi vừa đi, mặc dù chỉ ngắn ngủn một ngày thời gian, ta như bị kim châm, trong đầu chỉ có hình bóng ngươi. Nếu có một ngày ngươi thật sự rời xa ta, ta cũng không biết mình biến thành cái gì.Thống khổ lâu dài thà không bằng chỉ thống khổ ngắn.Nếu như ngươi đối với ta không có chút cảm giác nào thì ngay bây giờ lập tức cự tuyệt.Ý niệm bị cự tuyệt này chỉ làm ta khổ một đoạn thời gian, nhưng không thể so với sự thống khổ suốt đời."

Nghe Áo Tư Tạp nói, Trữ Vinh Vinh không khỏi mở to hai mắt, nàng phát hiện, hôm nay Áo Tư Tạp chẳng những mặc bộ quần áo sạch sẽ nhất, mà còn cạo sạch râu mép trên mặt, Cặp mắt trịnh trong làm cho người ta cảm giác mục huyễn thần mê (hoa mắt chóng mặt).Khuôn mặt anh tuấn của hắn càng đánh sâu vào nội tâm nàng.

" Ngươi…. Sao ngươi có thể nói như thế. Bây giờ chúng ta vẫn còn nhỏ." Trữ Vinh Vinh có chút kinh hoang, cúi đầu nói, không dám nhìn vào mắt Áo Tư Tạp. Trong lòng hoảng hốt không biết nên làm như thế nào

cho tốt.

Áo Tư Tạp đưa tay nắm lấy bả vai mãnh khảnh của Trữ Vinh Vinh, "Vinh Vinh, ngươi xem ta.Ta chỉ cần ngươi cho ta một đáp án, dù là cái gì. Bây giờ ta đều có thể tiếp nhận. Nếu thật sự đợi đến lúc lớn.Khi đó ta sợ không chịu được."

Hắn đưa cho Trữ Vinh Vinh lựa chọn, nhìn ra rất đơn giản, hoặc đáp ứng ta, hoặc cự tuyệt ta

" Nhưng…." Trữ Vinh Vinh tâm đã rối loạn, so với Đường Tam lúc trước còn hơn. Cảm nhận được hơi thở trên người Áo Tư Tạp, nàng thật sự không thể cự tuyệt, cũng không thể đáp ứng. Nàng biết mặc dù cha sủng ái mình, lại có hai vị gia gia che chở nhưng khi mình phạm vào môn quy, cha cũng sẽ không dung tình.

" Trong lòng ngươi cũng có ta, đúng không?" Áo tư tạp nhìn bộ dáng của Vinh Vinh không từ chối, có nghĩa là đồng ý, nhịn không được vội nói.

" Ta…" Tâm trí Trữ Vinh Vinh muốn cự tuyệt Áo Tư Tạp, nàng biết mình cùng hắn thật sự là không có khả năng. Nhưng nhìn nét chân thành trong mắt Áo Tư Tạp, lý trí muốn từ chối nhưng lại vô pháp nói ra.

" Vinh Vinh, trong lòng ngươi thật sự có ta, đúng không? Không nói lời nào tức là không phải. Nếu không có nói tức là ngươi đã trực tiếp cự tuyệt ta. Được rồi, ta cũng không bức ngươi, bây giờ chúng ta đều còn nhỏ. Chỉ cần ngươi cho ta một cơ hội, vậy là đủ rồi. Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng. Mặc dù bối cảnh ta không ra gì, nhưng ta nhất định cố gắn bằng chính thực lực của chính mình để cha ngươi chấp nhận gả con gái người cho ta."

---

81. Chương 80: Huyền Bí Song Sanh Vũ Hồn

Không nói lời nào nghĩa là đồng ý? Trữ Vinh Vinh ngơ ngác nhìn bóng lưng rời đi của Áo Tư Tạp, cảm nhận được sự ấm áp do hắn lưu lại trên mu bàn tay, trong lúc nhất thời không khỏi có chút ngây dại. Nàng biết, trong tâm của mình quả thật có vị trí của hắn, chỉ là vị trí này không ổn định với rất nhiều loại lý do . Nhìn bộ dáng Áo Tư Tạp vô cùng hưng phấn rời đi thì lòng Trữ Vinh Vinh đang dần dần tan chảy, hắn vui sướng hoàn toàn bởi vì là được làm chính mình, cảm giác cháy bỏng đó lần đầu tiên trong đời mình Trữ Vinh Vinh cảm thấy.

"Vinh Vinh, con như thế nào mà lại ở chỗ này? " Đúng lúc này, một âm thanh quen thuộc từ hướng khác truyền đến, làm Trữ Vinh Vinh đang trong tình trạng ngây ngốc bừng tỉnh. Xoay người nhìn lên, chỉ thấy cha mình Trữ Phong Trí cùng với Triệu Vô Cực đang từ hướng lớp học đi tới.

Trữ Vinh Vinh giật mình, vội vàng thu liễm tâm thần, "Ba ba. Người phải đi rồi sao? "

Trữ Phong Trí gật đầu, "Tông môn còn có rất nhiều sự việc ba ba phải xử lý. Ngươi ở chỗ này phải nghe lời các sư phụ, tiếp tục cố gắng tu luyện. Ba ba hy vọng qua một đoạn thời gian nữa khi nhìn thấy con, con còn có thể gây cho ba ba vui mừng lẫn sợ hãi. Triệu sư phụ, Vinh Vinh ta giao cho quý học viện liễu. Nếu sau này quý học viện có cần trợ giúp gì, Thất Bảo Lưu Ly Tông nghĩa không từ nan. "

Lời hứa của Trữ Phong Trí có thể nói so với một vị Phong Hào Đấu La còn có tác dụng hơn, mặc dù Triệu Vô Cực cũng là hạng người cao ngạo, nhưng lúc này tại trước mặt Trữ Phong Trí lại thu liễm rất nhiều.

"Trữ Tông chủ, ngài yên tâm, chúng ta nhất định sẽ chiếu cố tốt Vinh Vinh. Ngài đi thong thả. " Nói xong, Triệu Vô Cực rất có ý tứ xoay người hướng bên trong học viện đi vào, đem không gian riêng tư để lại cho cha con Trữ Phong Trí.

Trữ Phong Trí xoa xoa đầu nữ nhi, "Di. Vinh Vinh, mặt của con sao lại hồng như vậy? Có phải bị bệnh hay không? " Thuận tay sờ sờ khuôn mặt nữ nhi. Phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của Trữ Vinh Vinh chẳng những hồng, mà còn có chút nóng lên.

Trữ Vinh Vinh vội vàng né tránh bàn tay của cha, "Không có, con rất tốt. Ba ba. Sao người không lưu lại một thời gian nữa đi?"

Trữ Phong Trí mỉm cười, nói: "Nha đầu ngốc, con cũng đã mười bốn tuổi, đã là đại cô nương rồi.Ở lại học viện học tập cho tốt.Trong khoảng thời gian học nghiệp vừa qua con đã làm cho ba ba rất hài lòng, chẳng những là thực lực tăng lên. Quan trọng hơn chính là con rõ ràng hiểu rất nhiều đạo lý làm người. Sau này con hãy với Tam ca kia thân cận một chút. Đường Tam đứa nhỏ này là nhân tài hiếm thấy, từ trên người hắn, con hẳn là có thể học được không ít thứ."

Trữ Vinh Vinh đưa mắt nhìn cha rốt cuộc rời đi, lúc này mới chậm rãi trở về học viện, suy nghĩ hồi lâu, nàng quyết định tìm Áo Tư Tạp nói rõ mọi chuyện. Ít nhất muốn cho hắn biết quy củ tông môn nhà mình, hắn nói rất đúng, đau dài không bằng đau ngắn. Bất luận như thế nào. Chính mình cũng không thể khiến cho hắn trong tương lai phải chịu thương tổn tình cảm.

Nghĩ tới đây. Trữ Vinh Vinh trở về bên trong học viện, hướng đến phía thực đường.

Vì Áo Tư Tạp vũ hồn là thực vật hệ. Hắn tu luyện thích hợp nhất tự nhiên chính là tại thực đường.

Lúc Trữ Vinh Vinh đi tới nơi thì, cũng là vừa lúc tìm được Áo Tư Tạp đang bắt đầu tu luyện ở một góc thực đường , từ trên mặt Áo Tư Tạp, nàng thấy được sự chuyên chú mà trước kia chưa từng có, tuy rằng nàng cũng không rành về tình cảm nhưng cũng hiểu, rõ ràng Áo Tư Tạp chuyên chú luyện tập chính là vì mình. Nhất thời, Trữ Vinh Vinh không khỏi có chút thất thần.

Nếu bây giờ chính mình đem quy củ tông môn nói cho hắn, hắn có thể vì thế mà buông thả hay không? Nếu là như vậy, chẳng phải là chính mình hại hắn hay sao? Hắn cũng là một gã hồn sư thiên tài. Cho dù tương lai chính mình không thể cùng hắn cùng một chỗ, cũng không có thể làm cho hắn bị hủy hoại.

Quên đi, chờ một thời gian nữa vậy.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trữ Vinh Vinh lại thở phào nhẹ nhỏm, tại sâu trong nội tâm của nàng, kỳ thật cũng không muốn cự tuyệt Áo Tư Tạp, chỉ là ngay cả chính nàng cũng mơ hồ nghĩ đến mà thôi.Trữ Vinh Vinh âm thầm quyết định, chuyện này đợi lúc tham gia cao cấp hồn sư đại hội xong, chính mình sẽ cùng Áo Tư Tạp nói cho rõ.

Cuộc sống ở Học viện khi đám người Lực Lượng Chi Thần cùng với Thất Bảo Lưu Ly Tông Tông chủ Trữ Phong Trí rời đi lại khôi phục bình thường, chỉ là có rất nhiều tin tức được lan truyền đi mà thôi.

Đám người Đường Tam, Trữ Vinh Vinh, không cần nghi ngờ gì chính là thành đối tượng tranh nhau thảo luận của các đệ tử môn.

Ngay cả sư phụ các học viện cao cấp cũng phá lệ coi trọng.

Bắt đầu từ ngày thứ hai, sau khi Thái thản công nhận thân phận của Đường Tam, bên người Đường Tam lại có thêm một người, đó là Thái Long.

Mỗi ngày chỉ cần Đường Tam vừa xuất hiện, Thái Long sẽ lập tức đi theo bên người hắn, lý do của hắn cũng rất đơn giản, Thái Thản để cho hắn là thiếp thân bảo vệ (Vệ sĩ) Đường Tam, làm người hầu cho Đường Tam.

Đối với điểm này, Đường Tam rất không vừa lòng, nhưng muốn Thái Long mỗi ngày không đi theo bên người hắn là không thể có biện pháp nào, không thể chỉnh hắn ta thêm một lần nữa.

Mà ánh mắt trên mặt Thái Long ràng đã nói cho hắn, cho dù ngươi đánh chết ta, ngươi cũng phải cho ta đi theo.

Rất bất đắc dĩ …, vốn là đệ nhất học viên của Lam Phách học viện lại trực tiếp trở thành cái bóng của Đường Tam. Trừ lúc Đường Tam tu luyện ra, khi ra ngoài,thậm chí ngay cả ăn cơm hay đi nhà xí hắn cũng đi theo, làm thiếp thân bảo vệ.

Năm ngày sau, Đường Tam mới thấy Đại sư, Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long cùng Đái Mộc Bạch rốt cục trở lại.

Đái Mộc Bạch thần thái tươi sáng, cả người tựa hồ lại trở nên cao lớn hơn vài phần, khí phách bức người , càng trở nên thêm trầm ổn. Trên người đích hơi thở thu liễm, mặc dù không cảm giác được chính xác thực lực, nhưng Sử Lai Khắc thất quái ai cũng đều biết, vị lão Đại này thực lực lại có gia tăng.

“Tiểu tam, cám ơn ngươi. ” Vừa thấy qua Đường Tam, Đái Mộc Bạch lập tức đi lên cho hắn một cái ôm mạnh mẽ.

May là, thân thể Đường Tam cũng rắn chắc. Mới không có bị trật khớp xương dưới cái ôm thật chặt trong sự kích động của hắn.

Áo Tư Tạp ở một bên cười trộm, nói: “Đái lão Đại, không nghĩ tới ngươi còn có cái sở thích này a. Ta tưởng rằng nhĩ ngươi sẽ cho Trúc Thanh một cái ôm cơ chứ.”

Đái Mộc Bạch trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: “Tiểu Áo, da ngươi có phải rất dày phải không? Vài ngày không thấy, ngươi tựa hồ rất to gan a!” Vừa nói, ánh mắt đã rơi vào trên người Chu Trúc Thanh.

Chu Trúc Thanh vẫn lạnh lùng như trước, tựa hồ Đái Mộc Bạch có trở về hay không đối với nàng một điểm quan hệ cũng không có. Điều này làm cho tâm tình đang tốt của Đái Mộc Bạch không khỏi hụt hẫng.

“Ta ôm Tiểu Tam là bởi là vì trợ giúp của Tiểu Tam đối với ta. Sau khi hấp thu hồn hoàn, ta mới cảm giác được hồn lực của chính mình chánh thức tăng lên, hồn lực của ta bây giờ đã đạt tới trình độ bốn mươi ba rồi. Từ bốn mươi cấp nhảy vọt tới bốn mươi ba cấp, nhìn qua mặc dù chỉ có vọt qua hai cấp, nhưng các ngươi phải biết rằng, hồn lực càng về sau, mỗi một bậc phải cần hồn lực lại càng khổng lồ. Cái này so với tưởng tượng của ta còn lớn hơn nhiều. Càng mấu chốt chính là, bây giờ ta có thể rõ ràng cảm giác được lực lượng toàn thân của mình tăng lên nhiều, hơn nữa kinh mạch trong cơ thể so với trước kia lại càng thêm rộng rãi, rất có sự đàn hồi. Đây đều là do tác dụng của đóa Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc kia. ”

Nghe xong Đái Mộc Bạch nói, mọi người không khỏi đều gật đầu.

Trừ Tiểu Vũ trong tay vẫn cầm đóa Tương Tư Đoạn Trường Hồng, không có cảm thụ qua sự trợ giúp của tiên phẩm dược thảo, những người khác đều nhận được sự trợ giúp rất lớn do dược thảo trân quý của Đường Tam mang lại.

Đái Mộc Bạch cười hắc hắc, nói: “chúng ta cũng phải cố gắng hơn nữa, bây giờ cấp bậc của các ngươi cũng đã không thấp, chúng ta không thể phụ công sức Tiểu Tam cung cấp thiên địa chí bảo, lần này trước khi cao cấp hồn sư học viện bắt đầu, phải cố gắng đạt tới bốn mươi cấp. Nói như vậy, chúng ta sẽ có nhiều cơ hội lấy được thành tích tốt. Chúng ta đích mục tiêu chỉ có một, đó chính là vị trí quán quân.Ngoài vị trí đó ra, đối với Sử Lai Khắc thất quái chúng ta mà nói căn bổn không có ý nghĩa gì. Chúng ta muốn cho hồn sư học viện toàn đại lục đều biết, chúng ta là quái vật, là quái vật được đào tạo ra từ quái vật học viện. ”

Đái Mộc Bạch ở chỗ này kích động mọi người, bên kia, Triệu Vô Cực đã đem sự tình phát sinh khi Phất Lan Đức ba người rời khỏi học viện kể qua một lần.

Nghe xong Triệu Vô Cực nói, Đại sư lập tức chuyển thân đứng lên, “Ta muốn đi tìm Tiểu Tam nói chuyện. Không thể bởi vì vấn đề thân thế mà ảnh hưởng đến tu luyện của hắn.”

Liễu Nhị Long vừa định nói cái gì đó, nhưng thấy ánh mắt Phất Lan Đức ngăn lại, đành phải nhìn Đại sư bước nhanh ra phòng, hướng đi đệ tử túc xá đi.

“Phất lão Đại, ngươi nói Tiểu Cương có phải một khối đầu gỗ hay không, hắn sao lại vẫn giống như trước kia?Sao ta thấy, nhìn thấy hắn so với không thấy thì càng thêm thống khổ? ” Liễu Nhị Long có chút u oán nói.

Từ sau khi Đường Tam bị Độc Đấu La bắt đi, ba người cứu không được, suýt nữa bị Độc Đấu La giết chết, trở lại học viện, Đại sư lại quay trở về bộ dáng vốn có, đối với Liễu Nhị Long không thân cận mà cũng không xa cách.

Mỗi khi Liễu Nhị Long có ý muốn thân cận hắn, hắn lại luôn tìm chút lý do chính đáng tận lực tránh né.

Căn bản không để cho Liễu Nhị Long có cơ hội thân cận. Điều này làm Liễu Nhị Long cực kỳ buồn bực.

Phất Lan Đức cười khổ nói: “Tính tình Tiểu Cương ngươi còn không hiểu rõ hay sao? Chỉ cần cái tâm kết (nút thắt trong lòng) kia của hắn không được giải khai, hắn sẽ vẫn dưới bộ dáng đó thôi.Ta thấy, chi bằng ngươi tác động lên Đường Tam một chút, bây giờ trong lòng Tiểu Cương, trọng yếu nhất chỉ sợ chính là hắn, lời khuyên bảo của hắn với Tiểu Cương, so với ngươi và ta tới còn có công dụng hơn.”

Liễu Nhị Long con mắt sáng ngời, "Có lẽ ta đi thử xem sao. Bất quá, chỉ sợ cũng khó khăn. Ta quá hiểu rõ Tiểu Cương, trừ phi là chính hắn nghĩ thông suốt, nếu không người khác có nói cũng rất khó có tác dụng."

Đệ tử ký túc xá, còn chưa đi vào trong phòng, Đại sư đã nghe thanh âm đám Sử Lai Khắc thất quái đang ở bên trong nói chuyện phiếm, cửa mở ra, hắn trước tiên ở cửa phòng gõ nhẹ, lúc này mới đi đi vào.

Vừa nhìn thấy Đại sư tới, bóng ma thói quen làm mọi người vội vàng đứng lên, ma quỷ huấn luyện kia lưu lại cho bọn hắn ấn tượng thật sự quá sâu khắc, đối Đại sư ngoại trừ tôn kính, còn có vài phần sợ hãi.

Đương nhiên, cũng không có ít sự khâm phục. Mặc dù thực lực Đại sư cũng không mạnh, nhưng đối bọn họ chiến thuật chỉ đạo lại diệu đáo hào điên (đỉnh điểm tuyệt vời).

Đi theo đại sư tu luyện, mỗi người đều có cảm giác thu được hiệu quả cao.

"Tiểu tam, ngươi theo ta một chút. " Đại sư phất phất tay, ý bảo mọi người ngồi xuống, gọi một mình Đường Tam.

Đường Tam vội vàng đứng dậy, đi theo Đại sư ra ngoài. Đại sư dẫn theo hắn đi tới phòng ký túc xá giáo viên của mình, đóng cửa cho kỹ, hàm ý bảo Đường Tam ngồi xuống ghế sa lon.

Phòng của Đại sư hiển nhiên không phải phòng của ký túc xá đệ tử có khả năng so sánh với, Liễu Nhị Long đem phòng của chính mình trước kia tại khu ký túc xá giáo viên trực tiếp dành cho hắn.

Cả phòng chẳng những diện tích rất lớn, hơn nữa tràn ngập đồ trang trí mang theo tâm trạng hoài cựu tình điều cùng với những tấm kính trong suốt, làm cho người ta một loại cảm giác thập phần thoải mái.

"Sư phụ, ngài đã biết? " Đường Tam ngồi ở trên ghế sa lon, ánh mắt có chút thất thần.

Mấy ngày nay, mặc dù không có người đến quấy rầy hắn nữa, nhưng vấn đề thân thế vẫn còn vây nhiễu trong lòng hắn, về phần tu luyện cũng không chuyên chú được như trước.

Hắn cũng không dám cưỡng cầu chính mình, vạn nhất tẩu hỏa nhập ma, vậy được không bằng mất.

Đại sư gật đầu, "Ta đã đã biết, hoặc có thể nói, ta sớm đã biết."

"Cái gì? " Đường Tam mạnh mẽ ngẩng đầu, giật mình nhìn sư phụ của mình.

Đại sư đi tới trước mặt Đường Tam ngồi xuống, "Con cũng không cần kinh ngạc, nghe ta nói xong đã. Còn nhớ rõ lúc tại Nặc Đinh học viện hay không? lúc con vừa mới tới Nặc Đinh học viện, ta đã thu con làm đệ tử. Đó là bởi vì ta xem trọng song sanh vũ hồn tư chất của con . Nhưng ta lúc ấy cũng không có nhìn ra, vũ hồn kia của con là Hạo Thiên chuy. Cho đến một ngày, phụ thân con tự mình tìm đến chỗ ta. Đưa cho ta cái này."

Vừa nói , quang mang trên tay Đại sư chợt lóe, từ hồn đạo khí trên người lấy ra một cái lệnh bài, trên lệnh bài điêu khắc trông rất sống động sáu loại đồ án, màu sắc mặc dù cũng không bắt mắt. Nhưng sớm đã được nghe Đại sư giảng qua nên Đường Tam biết, đây là huy chương cao nhất vũ hồn điện.

Chỉ có trưởng lão cao cấp vũ hồn điện mới có thể có được, gần bằng quyền uy của Giáo Hoàng.

Đại sư nói: "Khi đó ta mới nhận ra thân phận của phụ thân con.Hắn trên đại lục hách hách nổi danh, là thần tượng của ta, người trẻ tuổi nhất đạt Phong Hào Đấu La Đường Hạo. Phong Hào của phụ thân con, đó là: Hạo Thiên."

"Hạo Thiên?Hạo Thiên Đấu La. " Người khác có lẽ sẽ lừa gạt mình. Nhưng Đường Tam biết Đại sư tuyệt đối sẽ không làm vậy.

Giờ này phút này, ít nhất hắn đã có thể xác định, phụ thân thật sự không phải là một người bình thường, mà là người đứng đầu giới hồn sư.

Đại sư tiếp tục nói: "Ta và phụ thân con tịnh cũng không phải là quen biết. Hắn chỉ là nhắc nhở ta, bảo ta chiếu cố con thật tốt.Ở trên mặt lệnh bài này.Tổng cộng có sáu loại đồ án. Lúc trước ta nói qua cho con.Bọn họ phân biệt đại biểu sáu người đối vũ hồn điện có đặc thù cống hiến, hoặc là người có thân phận vũ hồn điện trưởng lão.Con biết không, lệnh bài loại này cũng chỉ có sáu khối. Trong đó sáu loại đồ án kỳ thật chia làm hai bộ phận, một bộ phận, chính là vũ hồn điện có ba vị Phong Hào Đấu La.Bộ phận còn lại,

chính là ba vị Phong Hào Đấu La của Thất Đại Tông Môn đương thời. Mà ba vị Phong Hào Đấu La này cũng được vũ hồn điện ban danh dự làm thân phận trưởng lão."

Đường Tam ánh mắt đọng lại ở trên kiện lệnh bài kia, trên lệnh bài có sáu loại đồ án phân biệt là kiếm, chuy, hoàng quan, một cái hình người không đầy đủ , một hình rồng cùng với một đóa hoa cúc.

"Loại lệnh bài này. Còn tượng trưng cho một địa vị xưng hô. Tên là Thiên Đấu lục hoàng bài. Trong đó kiếm, đại biểu cho Thất bảo lưu ly tông là Kiếm Đấu La Trần Tâm.Nhưng khối lệnh bài này kỳ thật là thuộc về Thất bảo lưu ly tông,do tông chủ Trữ Phong Trí chưởng quản, người mà vài ngày trước mà con đã gặp qua.Long, đại biểu cho gia tộc của ta, gia tộc Lam điện Phách Vương Long, do phụ thân ta chưởng quản. Mà chuy, đại biểu cho Hạo Thiên tông Hạo Thiên chuy. Mà người chưởng quản, cũng là phụ thân của con, mà lại không phải do tông chủ hiện tại của Hạo Thiên tông là Đường Thiên chưởng quản. "

"Hạo Thiên tông một môn có hai Đấu La, Đường Thiên , Đường Hạo hai huynh đệ, từng làm cả giới hồn sư phải run rẩy. Đường Thiên là đại bá của con, hắn so với phụ thân con lớn hơn mười lăm tuổi, năm ấy lúc sáu mươi tuổi, thuận lợi đột phá chín mươi cấp, tiến vào tầng lớp Phong Hào Đấu La. Mà phụ thân con thu được Phong Hào Đấu La, cũng là cách đây mười ba năm trước, khi đó, hắn mới chỉ có bốn mươi bốn tuổi. Cho nên ta mới có thể nói, hắn là đương kim thiên hạ, Phong Hào Đấu La trẻ tuổi nhất, cũng là thần tượng của ta."

Đường Tam trong lòng thoáng động, "Mười ba năm trước, không phải lúc con xuất sanh hay sao? "

Đại sư sửng sốt một chút, "Đúng vậy, hẳn chính là năm con xuất sanh, phụ thân con tiến lên tầng đỉnh cao của hồn sư giới. Hơn nữa, theo như lời đồn, hắn bằng vào chính mình vừa mới tiến vào chín mươi cấp thực lực, liên tiếp đánh bại vũ hồn điện hai đại Phong Hào Đấu La, chính là hai nhân vật đại diện cho đóa hoa cúc cùng hình người trên tấm thẻ bài. Phân biệt là Cúc Đấu La cùng Quỷ Đấu La. Phải biết rằng, bọn họ đều đã thành danh đã nhiều năm, thực lực đã sớm đột phá chín mươi lăm cấp. Nhưng lại không đủ khả năng tiếp được uy lực Hạo Thiên chuy của phụ thân con. Mặc dù ta không thể chứng kiến, nhưng có thể tưởng tượng được trận chiến ấy khiến nhiệt huyết kẻ khác sôi trào như thế nào."

"Ba ba của con tại sao lại cùng hai gã Phong Hào Đấu La trước sau giao thủ?"Đường Tam nhịn không được hỏi.

Đại sư lắc đầu, "Điều này ta cũng không biết, cũng không có nhiều người biết. Cái này tựa hồ là bí mật của Hạo Thiên tông cùng Vũ hồn điện . Từ sau trận chiến ấy, phụ thân ngươi lại biến mất, mà Hạo Thiên tông cũng thu liễm động tĩnh, lấy thân phận đương thời đệ nhất tông môn hồn sư mà ẩn nặc, mặc dù bây giờ vẫn đang giữ uy danh vị trí đệ nhất tông môn, nhưng một ít hồn sư mới sanh đối với Hạo Thiên tông cũng đã không biết."

"Khi phụ thân ngươi lại xuất hiện thì, đã qua sáu năm sau mới xuất hiện ở trước mặt ta. Tình huống bên trong Hạo Thiên tông ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ là mơ hồ nghe nói, quan hệ lúc đó của phụ thân con cùng đại bá của con tựa hồ cũng không tốt lắm. Mà trước khi hắn cùng hai vị Phong Hào Đấu La đại chiến, cũng đã rời đi Hạo Thiên tông."

Đường Tam ngơ ngác nhìn Đại sư, trong lúc nhất thời không nói nên lời, cả người có chút mê mang, con mắt cũng đã có chút đỏ lên.

Từ chuyện phụ thân tìm tới đại sư, đem khối Thiên Đấu lục Hoàng bài trọng yếu này đưa cho Đại sư, là có thể thấy phụ thân đối chính mình rất coi trọng. Phụ thân hẳn là rất yêu thương mình.

Phụ thân rời đi, có lẽ là có lý do bất đắc dĩ, có lẽ có rất nhiều chuyện muốn xử lý.

Nhưng là, ba ba, người tại sao không chịu trở về thăm con một lần cơ chứ?

Đại sư nói: "Tiểu Tam, không nên suy nghĩ nhiều. Từ một mặt nào đó mà nói, có lẽ phụ thân của con chưa bao giờ rời khỏi con."

Đường Tam sửng sốt, "Tại sao? "

Đại sư trên mặt đột nhiên toát ra một tia cười cổ quái, "Còn nhớ lúc con mới tới Sử Lai Khắc học viện đã làm chuyện gì không?"

Đường Tam nghi hoặc lắc đầu.

Đại sư nói: "Ta cũng là nghe qua Phất Lan Đức nói qua. Lúc ấy, bởi vì Triệu Vô Cực nhất thời nổi hứng, tự mình kiểm tra mấy đứa nhỏ các con. Mà con lại dùng ám khí chào hỏi hắn thật kỹ lưỡng. Nhưng mà bản thân con cũng bị thương.Đúng không?"

Đường Tam gật đầu.

Đại sư mỉm cười nói: "Thế con có phát hiện ra, sau đó lúc Triệu Vô Cực xuất hiện có cái gì biến hóa?"

Đường Tam cố gắng nhớ lại, nhưng bởi vì chuyện của phụ thân hắn khiến tâm đã rối loạn, trong lúc nhất thời có chút nhớ không được tình huống lúc đó.

Đại sư nói: "Con chẳng lẽ quên lúc bắt đầu ngày thứ hai, Triệu Vô Cực xuất hiện với khuôn mặt thâm đen hay sao?Phất Lan Đức nói.Buổi tối hôm Triệu Vô Cực bị con dùng ám khí làm cho khốn đốn. Đột nhiên một gã Hắc y nhân tới, đem Triệu Vô Cực dẫn ra khỏi học viện.Sau đó, tay không đánh cho Triệu Vô Cực no đòn.Khi đó Phất Lan Đức cũng đã chạy tới.Nhưng hắn lại không dám động thủ.Bởi vì, người kia đánh Triệu Vô Cực ngay cả vũ hồn cũng không có phóng thích.Con phải biết rằng, Triệu Vô Cực đã đạt tới bảy mươi sáu cấp hồn lực, có thể không dùng vũ hồn mà đánh hắn bầm dập, sẽ là thực lực kinh khủng như thế nào?Mà người kia, chính là phụ thân của con."

"Người nói là, ba ba đã từng đến thăm con? " Đường Tam mạnh mẽ đứng lên, thân thể dưới sự kích động có chút run rẩy nói.

Đại sư gật đầu nói: "Đúng vậy, bất quá là chuyện của hơn một năm trước.Hắn từng đến thăm con.Nhưng cũng không có gặp con. Nếu ta đoán không lầm, hắn không gặp con dù chỉ một lần là bởi vì hi vọng không làm ảnh hưởng tới sự tu luyện của con, mà hắn, chỉ sợ bởi vì hắn lo lúc gặp con, chính mình sẽ không nỡ rời đi.Ta nghĩ, hắn nhất định là có chuyện gì phải đi làm. Cho nên mới không chịu gặp con."

Ba ba từng đến thăm mình?Lại còn vì mình bị thương mà đánh cho Triệu Vô Cực sư phụ đến thâm tím mặt mày?

Đường Tam tâm tình đột nhiên trở nên kích động, khi hắn chứng kiến phụ thân của Thái Long là Thái Nặc vì con mình mà tới tận cửa khiêu chiến, hắn có không biết bao nhiêu hâm mộ, mà lúc này khi hắn biết được chuyện đồng dạng tại hơn một năm trước phụ thân mình cũng đã từng làm.Sự tự hào này cùng cảm giác ấm áp làm u oán hắn tích tụ mấy năm nay đột nhiên biến mất.

Đại sư nói: "Cho nên ta mới có thể nói, ba ba của con tùy thời đều có thể ở bên người con.Khi hắn cho rằng thời cơ đã đến, tự nhiên sẽ xuất hiện tại trước mặt con. Con là họ Đường, trên người chảy huyết mạch trực hệ Hạo Thiên tông, ta nói cho cho con hay, chính là muốn cho con rõ ràng, bất luận là vì chính con, hay là vì phụ thân con, nếu con lựa chọn đi con đường hồn sư này, sẽ không có thể dừng lại.Có lẽ, phụ thân của con cũng phải cần có sự trợ giúp của con. Nhưng nếu con bởi vì thân thế mà đổi phế, ảnh hưởng đến sự tu luyện của bản thân. Tương lai làm sao giúp phụ thân con?Có lẽ, hắn sẽ không bởi vậy mà trách con, nhưng phụ thân con nhất định sẽ rất thất vọng.Con là con của Hạo Thiên Đấu La, trên người của con truyền thừa dòng máu của phụ thân con, con phải dùng hành động cùng thực lực hướng phụ thân con chứng minh, con có tư cách giúp hắn.Có lẽ phụ thân con đúng là đang đợi thực lực của con đạt tới một trình độ nhất định, không chừng là có thể xuất hiện trước mặt con đó."

Từ xuất sanh đến bây giờ, thời gian Đường Tam cùng Đại sư ở cùng một chỗ so với ở cùng với phụ thân còn lâu hơn, có thể nói, Đại sư cùng Tiểu Vũ là người thân cận hắn nhất trừ phụ thân hắn ra.

Vài ngày nay tâm tình rất mê mang, mâu thuẫn, phức tạp, được đại sư này một phen tâm sự đã có tác dụng giải tỏa mọi bế tắc. Trước mắt đã lộ ra một mảnh sáng sủa. Cho dù chính mình bây giờ có thể biết hết mọi chuyện thì có thể như thế nào?

Lấy thực lực chính mình bây giờ căn bản không thể làm được gì. Bây giờ điều chính mình có khả năng làm nhất, đúng như theo lời sư phụ là cố gắng tu luyện.

Dùng hành động chứng minh cho phụ thân xem.

Ba ba, người thật sự một mực âm thầm theo dõi con sao? Tốt lắm, người hãy chờ xem, con nhất định sẽ không làm cho người thất vọng đâu.

Nhìn thần sắc Đường Tam đã có biến hóa, đại sư không khỏi âm thầm gật đầu, hắn biết Đường Tam là người thông minh, được mình điểm tỉnh, hắn đã rõ ràng rồi. Mục đích đại sư gọi hắn tới đã đạt được.

"Sư phụ, Con còn có hai vấn đề không hiểu. " Thần quang trong mắt Đường Tam lại hiện, đã khôi phục lại vẻ điềm đạm tự nhiên trước kia.

Đại sư nói: "Con cứ hỏi đi."

Đường Tam nói: "Vấn đề thứ nhất là, người có biết mẫu thân con là ai hay không? Từ sau khi con xuất sanh đến nay, không hề gặp qua mẫu thân, phụ thân con cũng không có đề cập tới. Con mơ hồ cảm giác được, phụ thân con sáu năm trầm mê trong mạch tửu, rất có thể cùng mẫu thân của con có liên quan."

Đại sư vuốt cằm nói: "Con nói không sai.Từ việc khi con còn nhỏ không có mẫu thân,xem ra phụ thân con đối phế rất có thể là bởi vì mẫu thân của con.Nhưng là, thân phận mẫu thân của con lại càng thêm thần bí, đừng nói là ta, tại hồn sư giới không có mấy người biết nàng là ai.Nàng tựa hồ cũng không thuộc về một gia tộc hồn sư nào, điểm này từ lam ngân thảo trên người con là có thể nhìn ra.Lam ngân thảo là tiêu chuẩn của phế vũ hồn. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, song sanh vũ hồn cũng là một loại biến dị vũ hồn, có thể cho phép hai loại vũ hồn cùng tồn tại, đối với thân thể hồn sư sẽ sinh ra tính phá hoại nhất định, tựa giống như tà hỏa của Mã Hồng Tuấn sẽ tạo thành vây nhiễu cho hắn. Nhưng kỳ quái là, trong cơ thể con có hai loại vũ hồn nhưng lại chưa bao giờ xuất hiện qua loại tình huống này. Cùng một chỗ phi thường hòa hợp. Hơn nữa, trong quá trình con tu luyện Lam ngân thảo tựa hồ cũng không có khó khăn. Tốc độ hồn lực tăng lên rất nhanh. Nếu nói tiên thiên mãn hồn lực của con là do Hạo Thiên chuy mang đến, nhưng Lam ngân thảo tu luyện tại sao lại nhanh như vậy chứ? Cho dù là song sanh vũ hồn. Hẳn là không có đạo lý này mới đúng."

Đối với nghi vấn của đại sư, Đường Tam cũng không có suy nghĩ nhiều, mặc dù hắn cũng không biết tại sao hai loại vũ hồn của mình có thể vậy hòa hợp tồn tại. Nhưng hồn lực của hắn là dựa theo phương pháp tu luyện Huyền thiên công mà tăng lên, tựa hồ cùng vũ hồn quan hệ cũng không lớn. Chỉ là bất quá bí mật Đường môn hắn không thể nói ra mà thôi.

"Sư phụ.Con còn vấn đề thứ hai, đó là tại sao phụ thân con cùng người cũng không cho con tu luyện Hạo Thiên chuy cơ chứ? Theo như lời người nói, Hạo Thiên chuy hẳn là là một loại khí vũ hồn cực phẩm, hiển nhiên so với tu luyện lam ngân thảo rất có tiền đồ. Phụ thân con cũng là do nó mà thành danh. Chẳng lẻ là vì che dấu thân phận con xuất thân từ Hạo Thiên tông hay sao?"

Nghe Đường Tam hỏi như vậy. Trên mặt đại sư không khỏi toát ra một tia mỉm cười, "Cái vấn đề này thật ra rất đơn giản. Bất luận là phụ thân con. hay là ta, đều là vì nghĩ tốt cho con. Cũng không phải che dấu thân phận của con. Mà là vì để cho con tương lai cành trở nên thêm cường đại. Con nói cho ta biết, song sanh vũ hồn ưu thế lớn nhất là gì?"

"Một người có hai cái kỹ năng vũ hồn . Một cái vũ hồn nhiều nhất chỉ có thể có chín hồn hoàn, hay là chín kỹ năng. Mà con có hai cái vũ hồn, đó chính là mười tám kỹ năng."

Đại sư nhíu mày, "Tiểu tử ngốc, không nghĩ ngươi theo ta học lâu như vậy, như thế nào vẫn không thấy rõ cơ chứ? Không sai. Song sanh vũ hồn sau khi tu luyện tới Phong Hào Đấu La cảnh giới. Quả thật có thể có mười tám cái hồn hoàn, mười tám cái hồn kỹ. Chính là ngươi chớ quên, ngươi mặc dù là song sanh vũ hồn, nhưng đồng thời nhưng lại chỉ có thể sử dụng một loại vũ hồn. Nói cách khác, ngươi đồng thời nhiều nhất, cũng chỉ có thể sử dụng chín hồn hoàn mà thôi. Mặc dù biến hóa so với hồn sư bình thường nhiều hơn một chút, nhưng đây là chỗ ảo diệu của song sanh vũ hồn sao? Như vậy ngươi cũng đã quá xem thường thiên phú song sanh vũ hồn rồi. "

Linh quang trong đầu Đường Tam chợt lóe, "Sư phụ, ý người muốn nói là…"

Đại sư gật đầu nói: "Ta và phụ thân đều chủ trương cho con trước tiên tu luyện vũ hồn lam ngân thảo, đúng là bởi vì nó còn xa mới bằng Hạo Thiên chuy. Ưu thế lớn nhất của song sanh vũ hồn, đó là có thể trước tiên đem một loại vũ hồn tu luyện đi lên, mặc dù bây giờ Hạo Thiên chuy của con bây giờ một cái hồn hoàn cũng không có, nhưng hồn lực của con cũng đã đạt tới ba mươi bảy cấp. Con ngẫm lại thử xem, nếu bây giờ con bắt đầu cho Hạo Thiên chuy thêm phụ gia hồn hoàn, vậy, nó là cấp bậc hồn hoàn gì? Là

ngàn năm. Nếu Lam ngân thảo của con đạt tới Phong Hào Đấu La tầng lớp thì, cho Hạo Thiên chuy thêm phụ gia hồn hoàn cũng không muộn chứ? vậy sẽ là cấp bậc nào? Mục đích của ta và phụ thân con, chính là muốn sáng tạo một người có toàn bộ hồn hoàn đã ngoài ngàn năm, đây là một tồn tại bất khả tư nghị.Mà loại tình huống này, cũng chỉ có thể xuất hiện trên người hồn sư có song sanh vũ hồn.Vũ hồn của con là Lam ngân thảo, ta không kỳ vọng con đem nó tu luyện tới chín mươi cấp, nhưng chỉ cần con đem nó tu luyện tới ngoài sáu mươi cấp đã, vậy, trong tương lai con có thể đạt tới tất cả đều là ngàn năm hồn hoàn cho Hạo Thiên chuy. Khi đó, đừng nói là một người Phong Hào Đấu La, hay kể là một lần đấu hai người, làm sao có thể là đối thủ của con? Đồng dạng chín mươi cấp, con bằng vào khởi động chín cái ngàn năm hồn hoàn phụ gia các loại thuộc tính thì hồn sư bình thường có khả năng so sánh với sao? Đây mới là mục đích chính thức của chúng ta."

Quang mang trong mắt Đường Tam lóe sáng, Hạo Thiên chuy hắn cũng từng dùng qua, lúc đầu đúng là bằng vào một cái hồn hoàn cũng không có mà nhờ Hạo Thiên chuy trợ giúp, lại thành công đánh chết Nhân diện ma chu. Sức nặng của Hạo Thiên chuy thật kinh khủng, mà hết thảy điều này tồn tại đều là do sự cường hoành của nó.

Đại sư nhìn Đường Tam, nói: "Bây giờ điều duy nhất ta lo lắng , đó là hai cái vũ hồn này của con có hay không sẽ đúng vào lúc con cho Hạo Thiên chuy gia tăng hồn hoàn mà phát sinh ra xung đột.Trong lịch sử của giới hồn sư, con là người thứ ba sở hữu song sanh vũ hồn.Người thông minh cũng không chỉ có chúng ta, chúng ta nghĩ đến được, người khác cũng có thể nghĩ đến. Hồn sư thứ nhất sở hữu song sanh vũ hồn, kết quả thập phần thê thảm, sau khi cho vũ hồn thứ hai gia tăng hồn hoàn, vào lúc gia tăng tới lần thứ ba, hai loại vũ hồn phát sinh ra xung đột, bạo thể mà chết. Mà người thứ hai sở hữu song sanh vũ hồn nhưng lại thành công.Trở thành cường giả sử vô tiền lệ (chưa từng có trong lịch sử).Nói cách khác, song sanh vũ hồn dựa theo phương pháp này tu luyện, tỉ lệ thành công chỉ có 50%."

"Có lẽ, tỷ lệ của con lớn hơn một chút nữa, dù sao, trên người con Hạo Thiên chuy cùng Lam ngân thảo cho tới bây giờ còn không có sinh ra xung đột. Mấy năm nay ta một mực nghiên cứu vấn đề này, làm thế nào trong tương lai lúc con cho Hạo Thiên chuy phụ gia hồn hoàn, có thể làm cho bọn chúng không sinh ra xung đột."

"Song sanh vũ hồn không cho người khác biết, là sợ một ít hồn sư cường đại gây bất lợi đối với con, trước tiên cho con tu luyện lam ngân thảo chính là một biện pháp đúng đắn nhất.Bây giờ con đã minh bạch chưa?Về phần tương lai con lựa chọn như thế nào, đều do chính con hết."

Được đại sư giải thích, Đường Tam đối với song sanh vũ hồn của chính mình không khỏi có nhận thức mới, "Sư phụ, vậy trước kia người rèn luyện thân thể cho con, có phải hay không cũng bởi vì song sanh vũ hồn? Lúc Lam ngân thảo gia tăng hồn hoàn, đối với thân thể con đều có tăng phúc, lực lượng, sự nhanh nhẹn, khống chế lực. Mà sau này khi con cho Hạo Thiên chuy gia tăng hồn hoàn, loại tình huống này không phải cũng đồng dạng cũng sẽ xuất hiện sao hay sao? Nói cách khác, thân thể con thuộc tính nhiều nhất có thể gia tăng mười tám cái hồn hoàn. Mặc dù thuộc tính này cùng so sánh với hồn kỹ cũng không tính là gì, nhưng gia tăng nhiều như thế, thì so với trước thập phần kinh khủng."

Đại sư gật đầu, nói: "Đúng vậy, điểm này cũng là lo lắng của ta. Các loại thuộc tính gia tăng đối với hồn sư bình thường mà nói đương nhiên là chuyện tốt. Chính là, làm thuộc tính tăng cường tới một trình độ nhất định mà thân thể không cách nào thừa nhận thì, sẽ từ chỗ tốt biến thành tai nạn. Cho nên ta mới yêu cầu con rèn luyện thân thể của mình. Lần này sau khi con ăn xong hai loại Cực đoan tiên phẩm dược thảo, thân thể tựa hồ chiếm được cải thiện không nhỏ. Ta bây giờ có thể khẳng định chính là, tương lai khi con cho Hạo Thiên chuy gia tăng hồn hoàn thì, ít nhất trước ba cái hồn hoàn phụ gia thuộc tính không mang đến cho con quá nhiều phiền phức. Về phần sau đó, phải xem xét tình huống nữa. Nếu thật sự không được, chúng ta sẽ sử dụng một loại phương pháp đặc thù, đem thuộc tính này phân tán."

"Thuộc tính Hồn hoàn phụ gia làm sao có thể phân tán? " Đường Tam tò mò hỏi.

Đại sư chỉ chỉ phía sau lưng Đường Tam, nói: "Đã quên rồi hay sao, con còn có phụ gia hồn cốt. Khi thực lực của con đạt tới một trình độ nhất định, tốt nhất là sẽ lại sỡ hữu ít nhất hai khối hồn cốt, khi thân thể không cách nào tiếp nhận thuộc tính hồn hoàn mang đến thì, đem thuộc tính dung nhập vào hồn cốt trong cơ thể con.Cứ như vậy, áp lực con tự thân phải tiếp nhận sẽ nhỏ đi. Điều không hay chính là, một khi bị người khác biết được, số người muốn giết ngươi đoạt hồn cốt, sợ rằng sẽ tăng lên nhiều. Bây giờ song sanh

vũ hồn của con chưa thành hình, người biết cũng ít, còn không có vấn đề gì, về phần sau này sẽ không nói. Cho nên, ta vẫn nhắc nhở con đạo lý này, trừ phi tánh mạng nguy hiểm, nhất định không nên dễ dàng hiển lộ Hạo Thiên chuy của con.Hơn nữa nửa năm tới sẽ là cao cấp hồn sư học viện đại tái, ta nhắc nhở con, khi tham gia trong hồn sư đại tái, nhất định không nên sử dụng Hạo Thiên chuy."

"Vâng, sư phụ. "

Đại sư nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Đường Tam, tâm tình có vẻ buồn bã nói: "Tiểu Tam, ta có thể rõ ràng tâm tình bây giờ của con. Nhưng có một chút con nhất định phải rõ ràng, cuộc sống một người tại trong đại gia tộc, nhất là trong một hồn sư tông môn, cũng không phải là chuyện tốt. Áp lực cùng ước thúc từ mọi mặt, cùng với tranh đấu bên trong tông môn, đối với tu luyện cũng không có chỗ gì tốt."

Lời tác giả: Đường Môn đệ tử triệu tập lệnh, huynh đệ tỷ muội của bản môn hãy cố gắng chi trì cho Đấu La, bất luận là nguyệt phiếu hay phiếu đề cử đều là sự trợ giúp lớn nhất của các vị đối với Đường Môn, cố gắng bầu phiếu đi, cảm ơn.

---

82. Chương 81 : Tiểu Vũ: Ca, Chải Đầu Cho Em

Đường Tam không chút do dự gật đầu, nói: "Sư phụ, con hiểu mà. Bất luận làm cái gì, đều lấy thực lực làm trọng …khi con cảm thấy thực lực chưa đủ, con tuyệt sẽ không tự tìm đến Hạo Thiên Tông. Hoặc có thể nói, ít nhất phải chờ cha con xuất hiện, con mới có có thể hồi tông môn. Hơn nữa, người cũng biết, con luôn luôn thích tự do, cuộc sống ở trong tông môn cũng không thích hợp với con. Kỳ thật, con càng nguyện ý mình chỉ là con của một người thợ rèn, thân phận đối với con mà nói, không hề có ý nghĩa gì cả."

Đại sư kinh ngạc nhìn Đường Tam, dù sao, Đường Tam trong mắt hắn chỉ là một đứa nhỏ hơn mười tuổi, hắn không nghĩ tới đệ tử này của mình lại có thể nghĩ thông suốt như thế, trên khuôn mặt cứng ngắc không khỏi lộ vẻ tươi cười, lại vỗ vỗ vai Đường Tam, "Con nói như vậy ta an tâm rồi. Còn có nửa năm thời gian nữa, giải đấu của cao cấp hồn sư học viện sẽ bắt đầu, cái này chẳng những là một vũ đài để các ngươi thể hiện, cũng là thời cơ tốt nhất để các ngươi lịch lãm thêm. Cuộc thi này có tính chất mở rộng trên toàn đại lục, các ngươi sẽ gặp phải tất cả các hồn sư trẻ tuổi mạnh mẽ nhất. Chiến thắng bọn họ, chinh phục bọn họ, chẳng những làm tăng lên kinh nghiệm thực chiến của các ngươi, đồng thời cũng là cơ hội thiết lập sự tự tin cho chính mình. Ta đã cùng Phất Lan Đức thương lượng qua, đợi khi hồn sư đại tái lần này chấm dứt , mấy đứa nhỏ các ngươi có thể tốt nghiệp rồi."

"Tốt nghiệp? Sư phụ, như vậy không phải là còn quá sớm hay sao? " Đường Tam giật mình nói.

Đại Sư mỉm cười lắc đầu, "Không, đã không còn sớm nữa. Bình thường cao cấp hồn sư học viện, thực lực đạt tới ba mươi cấp đã có thể tốt nghiệp, còn được xem là ưu tú. Mà các ngươi bây giờ đứa nào cũng đều hơn ba mươi cấp rồi, cho dù từ góc độ Sử Lai Khắc học viện mà nói, ta nghĩ lúc các ngươi tham gia qua tràng đại tái này, hẳn là hầu hết cũng có thể đạt tới bốn mươi cấp. Tiểu Tam, học viện cũng không phải tất cả đối với các ngươi đâu. Tại học viện tu luyện chỉ là một bộ phận, quan trọng hơn, là ở thế giới bên ngoài rèn luyện, đó mới là chiến trường khảo nghiệm chính thức của các ngươi. "

Bất luận kiếp trước hay là kiếp này, Đường Tam cũng không có nhiều kinh nghiệm xã hội cho lắm, nhưng hắn thấy sự khẳng định trong ánh mắt Đại Sư, hắn biết quyết định mà sư phụ đưa ra chắc chắn sẽ không sai.

Có lẽ là bởi vì không có tiếp xúc mấy với thế giới bên ngoài, đối với những chuyện chưa biết trong lòng hắn còn có chút sợ hãi.

Đương nhiên, bây giờ cũng chưa phải lúc để nghĩ về vấn đề này. Đường Tam tự nhiên cũng không biết, chờ hắn chính thức tiếp xúc với thế giới bên ngoài cũng là chuyện của sáu năm sau.

Đi từ phòng của Đại Sư ra, cái loại cảm giác thông suốt làm thâm tâm Đường Tam thoải mái không nói nên lời, hắn một lần nữa tìm lại được mục đích sống của chính mình. Xuất thân tông môn thì như thế nào? Cha là Phong Hào Đấu La thì sao? Những cái đó dù sao cũng không phải là tất cả.

Chỉ có …trước tiên làm cho thực lực của mình trở nên cường đại, điều này mới có ý nghĩa quyết định.

Đường Tam đã suy nghĩ rất rõ ràng, đối với độ tuổi hiện tại của mình mà nói, không có cái gì so với tu luyện mà trọng yếu hơn, toàn bộ tâm lực tự nhiên sẽ đều đặt ở mặt này mà không cần chút đấn đo suy nghĩ.

Bắt đầu từ thời điểm đó, bất luận là Đường Tam. Hay những Sử Khắc thất quái khác. Đều tiến vào nửa năm gian khổ tu luyện. ……..

Đại Sư không tiến hành đặc biệt huấn luyện gì đối với bọn họ nữa , chỉ là qua mỗi một đoạn thời gian, sẽ đối với bọn họ tiến hành một lần chỉ đạo chiến thuật, nhất là trong lúc bọn họ phối hợp với nhau, như thế nào mới có thể đem hồn kỹ của mình sử dụng hợp lý nhất.

Nhìn qua, mỗi người đều có hồn kỹ của riêng mình, chỉ cần phải thi triển ra mà thôi. Nhưng trên thực tế, trong đó lại bao hàm học vấn thật lớn. Lúc nào thi triển cái hồn kỹ gì, dưới tình huống hồn lực như thế nào thì thi triển cái hồn kỹ nào, mỗi một loại tình huống đều bao hàm huyền cơ. Mà trên phương diện này Đại Sư nghiên cứu tốn hao thời gian mất hơn mười năm, có hắn chỉ đạo. Sử Lai Khắc Thất Quái có thể nói giảm đi vô số đường vòng.

Đúng như theo Đường Tam nói trong lúc đem tiên phẩm dược thảo đưa cho mọi người, tiên phẩm dược thảo dược hiệu phát huy tuyệt không chỉ là lúc mới sử dụng mà thôi. Theo quá trình tu luyện không ngừng, trừ Tương tư đoạn trường hồng Tiểu Vũ không có dùng ra, từng người một ai cũng có thể cảm giác được biến hóa trên thân thể mình.

Không chỉ là tốc độ hồn lực tăng lên so với trước kia nhanh hơn, quan trọng hơn chính là tiên phẩm dược thảo đối với vũ hồn cùng thân thể bọn họ có cải tạo, Đường Tam tinh tế tuyển chọn dược thảo, cơ hồ đều là thích hợp nhất với từng người bọn họ.

Tại quá trình bọn họ không ngừng tu luyện, dược thảo ẩn chứa tinh hoa của thiên địa dần dần cùng thân thể dung hợp, làm thực lực bọn hắn tăng lên một cách toàn diện.

Cho dù là không kể tiên phẩm Địa Cửu Phẩm Tử Chi, đã trợ giúp Đại Sư trong nửa năm thời gian ngắn ngủi, hồn lực từ ba mươi cấp tăng lên tới ba mươi lăm cấp. Mà Sử Lai Khắc Thất Quái, lợi dụng nửa năm thời gian này, trừ Đái Mộc Bạch hồn lực còn tăng lên thêm một bậc nữa, đạt tới trình độ bốn mươi bốn gần bốn mươi lăm cấp rồi, còn lại sáu người cũng chỉ có Tiểu Vũ không có đạt tới bình cảnh bốn mươi cấp.

Người thứ nhất đột phá bình cảnh bốn mươi cấp làm cho tất cả mọi người cảm thấy ngoài ý muốn, vốn mọi người đều tưởng rằng, người đạt tới có lẽ là Chu Trúc Thanh vì sau khi dùng tiên phẩm dược thảo đã đạt tới ba mươi tám cấp hồn lực, hay là tu luyện khắc khổ, thiên phú dị bẩm Đường Tam.

Khiến mọi người được mở rộng tầm mắt chính là, trong sáu người bọn họ, kẻ đầu tiên đột phá bốn mươi cấp, cũng là tu luyện khó khăn nhất thực vật hệ hồn sư Áo Tư Tạp. Hắn tu luyện chỉ trong bốn tháng rưỡi, đã thành công đột phá bình cảnh, bước vào cánh cửa bốn mươi cấp, chỉ cần thu được hồn hoàn, xưng hiệu có thể từ hồn tôn chánh thức tiến lên là hồn tông.

Người khác không biết sự cố gắng của Áo Tư Tạp, nhưng Đường Tam lại rất rõ ràng. Đường Tam mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng từ sau khi Trữ Vinh Vinh từ gia tộc quay lại , Áo Tư Tạp tu luyện so với trước kia chăm chỉ hơn rất nhiều.

Trước kia vốn Áo Tư Tạp là người rất thích ngủ, nhưng mấy tháng nay, Đường Tam lại không thấy hắn ngủ qua lấy một lần, thậm chí rất ít quay về túc xá, mỗi ngày đều tại chỗ tu luyện thích hợp nhất của hắn là thực đường <phòng ăn> khổ tu vũ hồn.

Thực lực của hắn có thể tăng lên nhanh như vậy, tất nhiên cùng Lục Biện Tiên Lan có liên quan, nhưng cố gắng cùng nỗ lực của hắn, mới có tác dụng quyết định.

Khi tu luyện hết 5 tháng , Chu Trúc Thanh cũng đã đột phá bốn mươi cấp, hai ngày sau, Đường Tam đột phá. Qua mười ngày nữa, Mã Hồng Tuấn cùng với Trữ Vinh Vinh trước sau cũng đột phá bình cảnh.

Đến bây giờ, trừ Tiểu Vũ không dùng tiên phẩm dược thảo ra, Sử Lai Khắc Thất Quái có đến sáu người thực lực đã đạt tới trình độ bốn mươi cấp.

Theo lý luận của Đại Sư, đột phá bình cảnh không nhất thiết phải hấp thu hồn hoàn ngay, nếu tiếp tục tu luyện, hồn lực sẽ được tích tụ lại, khi hấp thu được hồn hoàn, hồn lực sẽ lại được phóng thích.

Bởi vì tình huống hồn lực mọi người đều tương đương nhau, Đại Sư quyết định đến lúc mọi người đều đạt tới bốn mươi cấp, mới tiếp tục đi liệp sát hồn thú.

Đương nhiên, không thể đợi đối với Tiểu Vũ được, nàng bởi vì không có dùng tiên phẩm dược thảo, lúc này còn đang từ ba mươi bảy cấp tiến lên ba mươi tám cấp. Muốn đạt tới bốn mươi cấp ít nhất phải cần nửa năm thời gian nữa.

Đường Tam từng khuyên bảo Tiểu Vũ vài lần, để nàng sử dụng Tương tư đoạn trường hồng, nhưng nói thế nào Tiểu Vũ cũng không chịu, mỗi ngày đều để Tương tư đoạn trường hồng bên người, trân trọng không nói nên lời.

Mà Tương tư đoạn trường hồng kia cũng rất kỳ quái, trong tình huống không có dinh dưỡng gì, ở bên người Tiểu Vũ lại có thể tự động hấp thu Thiên địa lực, không có một chút dấu hiệu héo rũ nào, ngược lại càng thêm tươi đẹp, cùng Tiểu Vũ một chỗ càng ngày càng trở nên lộng lẫy hơn.

Cánh hoa nhìn qua giống như rất mỏng manh yếu ớt, nhưng lại so với bất kỳ kim chúc nào đều muốn cứng cỏi hơn, khiến người khác rất lấy làm kỳ lạ.

Trong thời gian nửa năm này, Đường Tam đã hoàn thành ước định của mình với Thất bảo lưu ly tông. Tài lực của Thất bảo lưu ly tông quả nhiên cường đại, gần nửa năm, đã chế tạo ra đủ các linh kiện cần thiết, do Đường Tam ghép lại thành bộ, hoàn thành đầy đủ trang bị đối với tông môn trực hệ đệ tử, còn thừa lại một ít, được hắn lưu trữ lại.

Cũng là bởi vì phải tốn thời gian chế tạo mấy vật này, mà tốc độ tu luyện của Đường Tam tiến bộ rất chậm khiến hắn đột phá bốn mươi cấp sau Áo Tư Tạp cùng Chu Trúc Thanh.

Trong thời gian này, cũng xảy ra một chuyện khá thú vị. Trữ Phong Trí sau khi cầm bản vẽ chi tiết, đã mệnh lệnh cho công tượng dưới tay tiến hành chế tác cùng nghiên cứu, thậm chí dùng thành phẩm đối chiếu tỉ mỉ, nhưng bất luận như thế nào, cũng không thể nào làm ra ám khí được như Đường Tam. Những thành phẩm ám khí cho dù là tháo rời ra từng bộ phận, công tượng cũng đừng nghĩ lắp lại được như cũ.

Dưới sự bất đắc dĩ..., cuối cùng công tác lắp ghép cũng chỉ có thể do Đường Tam hoàn thành.

Mặc dù đối với Thất Bảo Lưu Ly tông mà nói, điều này cũng có thể xem như không có hại, nhưng đúng là vẫn còn làm cho Trữ Phong Trí có chút nuốt không trôi.

Hắn như thế nào biết, Đường Tam sử dụng, chính là kỹ xảo Đường môn nghiên cứu mấy trăm năm mới có thể làm ra. Đường môn chẳng lẽ không sợ người khác bắt chước ám khí của mình hay sao? Trong tất cả ám khí chế tạo ra đều ẩn hàm một chút đặc thù kỹ xảo mà chỉ có Đường môn đệ tử mới biết, giống như là một đoạn mật mã tồn tại cho mỗi ám khí, chỉ cần sai sót một chút mật mã, cũng không thể giải đáp được bí mật của chế tạo ám khí, điều này cũng là nguyên nhân trọng yếu tại sao Đường Tam lại yên tâm đem bản vẽ giao cho Trữ Phong Trí.

Màn đêm phủ xuống, hiếm khi Đường Tam lại không tu luyện, ngồi dựa ở cửa mộc ốc ngắm các vì sao trên bầu trời đêm. Làm một gã hồn sư thực vật hệ, tu luyện của hắn nếu được gắn liền với thực vật là tốt nhất, mà mộc ốc yên tĩnh này lúc đầu của Liễu Nhị Long bây giờ đã thuộc về Đường Tam.

Đường Tam rất thích cảnh vật ở nơi này, ở chỗ này tu luyện, chẳng những an tĩnh, hơn nữa không khí trong lành cùng với mùi mà thực vật phát ra là điều hắn thích nhất.

Tiểu Vũ ngồi ở bên cạnh Đường Tam, chân nhẹ nhàng khua nhẹ, hai tay buông thõng ngồi xuống trên lan cangỗ,khuôn mặt nhỏ nhắn,dưới ánh trăng êm dịu càng bộc lộ vẻ xinh đẹp.

Nửa năm trôi qua, tu luyện dưới cường độ cao, lại ăn đầy đủ dinh dưỡng, khiến cho Sử Lai Khắc Thất Quái đang ở thời kỳ phát triển có nhiều biến hóa. Đường Tam chiều cao bây giờ đã thoáng vượt qua Tiểu Vũ, đạt tới gần một thước tám, Tiểu Vũ cũng là người cao nhất trong ba nữ tử, đạt tới một thước bảy lăm. Mà bây giờ Đường Tam bất quá vừa mới qua tuổi 14, Tiểu Vũ còn một khoảng chênh lệch nữa mới đủ 14 tuổi.

Bờ vai Đường Tam so với trước kia rộng lớn hơn một chút, cả người nhìn qua vẫn bình thường như trước, ánh mắt thu liễm nhiều, nếu bảy người Sử Lai Khắc Thất Quái đi cùng một chỗ mà nói, hắn tuyệt đối là một người ít gây chú ý nhất.

Đái Mộc Bạch thường xuyên giễu cợt hắn, thường nói người ít gây chú ý nhất mới là người nguy hiểm nhất.

Về sau, tốc độ tăng trưởng chiều cao của Tiểu Vũ cũng đã trở nên dần chậm lại, từ hai tháng trước đã không còn tăng lên nữa, mái tóc vẫn như trước dài đến chân, không biết có phải hay không đã bị lây bệnh của Trữ Vinh Vinh, da tay của nàng càng ngày trở nên thêm nhẵn nhụi, mà một vài bộ phận đặc biệt của nữ tử cũng đã bắt đầu phát triển.

Hấp dẫn người ta nhất, vẫn như trước là đôi chân dài của nàng vẫn rất tròn trịa, thẳng tắp , không thể tìm được chút tì vết nào. Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh cũng là rất đẹp, nhưng các nàng cũng đều cực kỳ hâm mộ đôi chân của Tiểu Vũ. Ba cô gái, mỗi người thân mình đều có đặc điểm riêng, nếu nói trước kia vốn Tiểu Vũ tại phương diện sắc đẹp còn kém một chút so với Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh, nhưng sau nửa năm này, nàng càng ngày lại càng thêm xinh đẹp,chẳng những đuổi kịp hai người, thậm chí còn có chút xinh đẹp hơn. Nhưng bởi vì những người khác mỗi ngày đều cùng ở một chỗ cho nên không ai chú ý đến sự thay đổi chậm chạp đó mà thôi.

"Tiểu vũ, không còn sớm nữa, trở về nghỉ ngơi đi. Ngày mai chúng ta xuất phát rồi. " Đường Tam dùng bả vai huých nhẹ lên người Tiểu Vũ nói.

Tiểu Vũ nhẹ nhàng gật đầu, cầm Tương tư đoạn trường hồng trên đùi mình nhẹ nhàng quét ngang một vòng, nhìn lưu quang trên cánh hoa tản ra, đưa đến bên miệng khẽ hôn một chút, chỉ có nàng mới có thể cảm giác được hương hoa nhàn nhạt, nhẹ giọng nói: "Ca. Ta không có đạt tới bốn mươi cấp, huynh có phải rất thất vọng? "

Đường Tam mỉm cười. "Làm sao có thể cơ chứ ? Tốc độ tu luyện của muội so với ta tưởng tượng còn nhanh hơn nhiều. Nếu mọi người không phải đều ăn tiên phẩm dược thảo, chỉ sợ tốc độ tu luyện của muội còn vượt qua cả ta ấy chứ, càng không cần so với những người khác. Tiểu Vũ, tu luyện là tuần tự mà lên, không thể quá gấp gáp. Nếu không sẽ gặp chuyện chẳng lành, vạn nhất muội bởi vì gấp gáp quá mà tẩu hỏa nhập ma, như thế không phải phiền toái rất lớn sao. Muội nhất định phải ghi nhớ lời ca ca nói, ngàn vạn lần không thể gấp. Chúng ta bây giờ tổng thể thực lực đã rất mạnh, muội không cần phải suy nghĩ nhiều, không bao lâu nữa, muội cũng sẽ tiến vào bốn mươi cấp. Nhưng ta có thể khẳng định, nếu muội ăn Tương tư đoạn trường hồng, vậy hồn lực của muội nhất định sẽ hùng hậu hơn mọi người rất nhiều, sẽ đạt tới trình độ cực mạnh so với tất cả chúng ta. "

Tiểu vũ hì hì cười, nhảy lên, nói: "Yên tâm đi, dù sao muội cũng sẽ không là gánh nặng của mọi người đâu. Ca, huynh lần này chuẩn bị liệp sát những đầu hồn thú gì? "

Đường Tam: "Cái nào cũng tốt. Mặc dù đã có vài loại lựa chọn, nhưng cụ thể tình huống còn muốn xem vận khí của chúng ta nữa. Gặp phải hồn thú thích hợp với ai, thì sẽ tiến hành liệp sát. Chúng ta mấy người vũ hồn cũng không cùng loại. Luôn luôn có loại thích hợp. "

Tiểu Vũ gật đầu, nói: "Hy vọng vận khí của chúng ta sẽ cao. Ca, huynh có thể hay không chải đầu giúp ta ? Tóc của ta có chút hơi rối. "

Đường Tam sửng sốt một chút, "Chải đầu? " loại yêu cầu như vậy là lần đầu tiên Tiểu Vũ đưa ra với hắn. "Nhưng bây giờ muội trở về ngủ, tóc sẽ lại rối thôi mà? "

Tiểu vũ hướng Đường Tam le lưỡi, " Huynh sao ngốc vậy?, sau khi trở về muội sẽ tu luyện tới sáng ngày mai thì không được sao? "

Vừa nói , Tiểu Vũ từ trong túi của mình lấy ra một chiếc lược đưa cho Đường Tam.

Đó là một cây lược gỗ. Nhìn qua rất bình thường, nhưng chất gỗ lại phi thường tốt, cây lược màu tím thập phần nhẵn nhụi. Cầm trên tay cảm thấy nhẹ nhàng nhưng lại cứng cỏi, một tia hương gỗ dịu dàng tản mát ra ngoài.

Nếu không phải Đường Tam có Tử cực ma đồng, có thể thấy rõ ngay cả vật rất nhỏ trong đêm đen, hắn cũng sẽ tưởng rằng cái lược này là màu đen.

Cũng đang bởi vì là Tử cực ma đồng lúc này cũng vô pháp từ phía ngoài tìm được chút tỳ vết nào, hắn mới kinh ngạc như thế.

"Chiếc lược này chất liệu tốt thật đấy! " Đường Tam nhịn không được nói.

Tiểu Vũ gật đầu, trong mắt tựa hồ có nhiều thêm một chút gì đó, "Đây là của mẹ muội cho muội, là đích thân mẹ làm,dùng gỗ của cây Hương Tử Đàn (loại Hương Tử Đàn có mùi thơm dịu nhẹ khiến người ta cảm thấy thoải mái khi ngửi vào) làm nguyên liệu điêu khắc mà thành. Mặc dù không phải là trang sức gì, nhưng đây cũng là di vật cuối cùng mà mẹ lưu lại cho muội. "

Đường Tam chưa bao giờ nghe Tiểu Vũ nhắc qua tới người nhà, lúc này đột nhiên nghe được nàng nhắc tới mẫu thân của mình, trong lòng không khỏi có chút ngạc nhiên, nhìn về phía Tiểu Vũ thì, từ đôi mắt động lòng người của nàng, rõ ràng thấy được một chút trong suốt.

Tiểu Vũ đưa tay lên mái tóc của mình, hai mắt thủy chung vẫn nhìn lên người Đường Tam, tay trái nắm nhẹ búi tóc, tay phải nhẹ nhàng kéo dây buộc tóc, tóc dài đen nhánh từ năm ngón tay của nàng từ từ tản ra, trông như một thác nước màu đen từ từ trôi xuống.

Ánh trăng dịu nhẹ bao trùm, mắt thấy mái tóc dài trước người Tiểu Vũ yên lặng phiêu tán, ánh mắt Đường Tam không khỏi có chút ngây dại, lúc này Tiểu Vũ thật sự quá xinh đẹp, ánh trăng êm dịu tựa hồ đã trở thành vì nàng mà tỏa sáng, chỉ có nàng, mới là trung tâm của bức họa.

Tiểu Vũ nhìn Đường Tam thật sâu, theo sự tản ra của mái tóc mà từ từ xoay người, đến khi mái tóc đã mở ra hết, đầu của nàng chỉ hơi chút lắc nhẹ, mái tóc đen dài mềm mại dĩ nhiên đã đem thân thể của nàng hoàn toàn che phủ.

Đuôi tóc đen nhánh vẫn có một đoạn quét trên mặt đất, ít nhất có một thước khẽ chạm lên nền gỗ, lúc này Tiểu Vũ phảng phất đã cùng bóng đêm hòa thành một thể, từ hướng Đường Tam nhìn tới, chỉ có thể nhìn thấy một phiến màu đen động lòng người.

Bởi vì nàng búi tóc trong thời gian quá dài cho nên khi tóc dài tản ra,tạo thành những gợn sóng tóc nhỏ, theo sự chuyển động của thân thể Tiểu Vũ mà nhẹ nhàng lay động. "Tiểu Vũ, muội thật sự đẹp quá. " Đường Tam nhịn không được thốt lên.

Tiểu Vũ quay lưng về phía Đường Tam, nhưng nước mắt cũng đã nhẹ nhàng chảy xuống, bởi vì, nàng nhớ tới mẫu thân mình.

"Ca, giúp ta chải đầu. " thanh âm Tiểu Vũ rất nhẹ, mang theo một chút run rẩy, một chút sợ hãi cùng chờ mong, lẳng lặng chờ đợi.

Đường Tam lúc này mới tỉnh ngộ, nhẹ nhàng chậm rãi tiến lên, phảng phất sợ kinh động tới thác nước màu đen tuyền đang chảy dưới ánh trăng kia, nhẹ nhàng tới sau lưng Tiểu Vũ.

Tay trái cẩn thận nắm từng lọn tóc đen dài mềm mại, tay phải cầm cây lược gỗ Tử Đàn nhẹ nhàng hạ xuống, nhẹ nhàng đến nỗi khiến người ta nghĩ hắn sợ sẽ làm đứt mất một sợi tóc trong số dòng thác tóc đẹp đẽ động lòng người kia xuống.

Mùi thơm ngát nhàn nhạt từ không gian truyền đến, mùi hương này Đường Tam cảm thấy rất quen thuộc, cũng không phải là mùi phấn sáp mà phụ nữ hay dùng, bởi vì Đường Tam biết, Tiểu Vũ cho tới bây giờ cũng không dùng những thứ này. Càng không thể là do Tương tư đoạn trường hồng phát ra mùi thơm, bởi vì đó chỉ có mình Tiểu Vũ mới có thể ngửi thấy được.

Lúc này, đây là một bức họa như thế nào?

Một tuyệt sắc mỹ nữ lặng yên đứng trước mộc ốc, chung quanh có rừng cây u tĩnh, ánh trăng đang ngượng ngùng từ trên bầu trời chiếu xuống, trong tay cô gái đang cầm một đóa hoa nở rộ động lòng người, đứng sau lưng nàng là một thiếu niên ngốc nghếch, đang dùng chiếc lược màu tím, nhẹ nhàng chải bộ tóc vừa dài vừa mềm mại của nàng.

Đường Tam ngây dại, tay chỉ biết không ngừng chải tóc theo bản năng. Tiểu Vũ đã ngây dại, trong ánh mắt của nàng hiện ra từng tia bi thương. "Chiếc lược này đẹp quá, sao nó lại thơm như vậy nhỉ? " thanh âm vui vẻ quanh quẩn tại núi rừng.

”Nha đầu ngốc, đây là mẹ dùng gỗ Tử đàn làm ra, nếu như con thích nó vậy mẹ sẽ đem chiếc lược này tặng cho con. Tương lai, nếu con thật sự có thể gặp được nam nhân mà mình thích, vậy, hãy bắt hắn dùng chiếc lược này chải đầu giúp cho con. Tóc của người con gái, trong cả cuộc đời, chỉ có một nam nhân mới có thể giúp nàng chải đầu, mẫu thân chúc phúc cho con. Hy vọng có một ngày, con có thể tìm được nam nhân chải tóc cho mình.

” Con tìm được rồi. ” Mang theo nước mắt, khuôn mặt xinh đẹp toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt.

Khi nam nhân sau lưng đang chải bộ tóc dài mượt, thì ánh mắt của nàng hướng lên vầng trăng đang tỏa sáng, mặt trăng sáng tỏ kia, tựa hồ như khuôn mặt mẫu thân đang tươi cười.

Tóc dài nhẹ nhàng lay động, nhu quang lưu chuyển, giờ khắc này, thời gian phảng phất đã đọng lại, bất luận là Đường Tam hay Tiểu Vũ, cũng không nguyện ý phá hư giờ phút yên lặng này.

Sáng sớm, tại đại môn Sử Lai Khắc học viện .

Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long, Triệu Vô Cực, Đại Sư đứng ở trước cửa học viện, nhìn bảy đứa nhỏ trước mắt với tinh thần hưng phấn, trong lòng ai cũng đều tràn ngập kiêu hãnh.

Bốn mươi cấp, hồn sư bình thường đều tại trên dưới ba mươi tuổi mới có thể đạt tới cảnh giới này, nhưng đó lại là hồn sư phải có thiên phú rất cao.

Nhưng mấy đứa nhỏ trước mắt này, đứa lớn nhất bất quá mới mười bảy tuổi, nhỏ nhất còn không tới mười bốn tuổi, nhưng bọn chúng cũng đã đạt tới cấp bậc cao như vậy.

Không nghi ngờ là có một vài kỳ tích xuất hiện, nhưng quan trọng hơn chính là thiên phú đám tiểu quái vật này thật là kinh người.

Mà bọn họ chính là những người đào tạo, đám người Phất Lan Đức như thế nào lại không cảm thấy kiêu hãnh kia chứ?

Trữ Vinh Vinh huých nhẹ lên lưng Tiểu Vũ , thấp giọng nói: “Tiểu Vũ, tóc của ngươi như thế nào có chút vặn vẹo như vậy? ”

Tiểu Vũ mặt cười đỏ lên, ánh mắt không tự giác nhìn sang người bên cạnh là Đường Tam, Đường Tam thính lực mặc dù không bằng nhãn lực, nhưng cũng không hề kém, Trữ Vinh Vinh cùng Tiểu Vũ ngay cạnh bên người hắn, lời của nàng Đường Tam tự nhiên cũng nghe thấy, lúc này với vẻ mặt xấu hổ cũng đang nhìn Tiểu Vũ, ánh mắt hai người tại không trung tiếp xúc một chút,cũng không vội vàng mà rời ánh mắt đi chỗ khác.

Một bên Áo Tư Tạp nhìn ra có chút kỳ quái, hạ thấp “Không thể nào, Tiểu Tam, chẳng lẻ ngươi……” giọng xuống, kinh ngạc nói:

Đường Tam lập tức ngắt lời hắn, “Ít nói nhảm đi, không phải như ngươi nghĩ đâu. ” Hôm nay buổi sáng, hắn đã rất vất vả mới khiến Thái Long không có đi theo.

Thái Long tốc độ tu luyện rõ ràng so với bọn hắn còn chậm hơn nhiều, bây giờ vừa mới đột phá ba mươi tám cấp, còn chưa đạt tới ba mươi chín cấp.

Hơn nữa, Thái Long dù sao cũng không phải một phần tử trong Sử Lai Khắc Thất Quái , mặc dù hắn vẫn tuân thủ chỉ thị của gia gia hắn, đem chính mình trở thành hộ vệ của Đường Tam, nhưng Đường Tam cũng không thật sự khiến hắn có thể trở thành hộ vệ. Nửa năm qua mặc dù trong quá trình tu luyện, thời gian cùng một chỗ với Thái Long cũng không dài, nhưng ngẫu nhiên hắn cũng đã đem một ít kỹ xảo tu luyện mà Đại Sư truyền thụ cho mình dạy cho Thái Long.

Quan hệ hai người đã từ tình địch biến thành bằng hữu.

Đương nhiên, Thái Long đã không có khả năng gây sự chú ý của Tiểu Vũ nữa, …dù không nói thân phận của Đường Tam xuất thân như thế nào, cho dù không có cấp bậc thân phận này, hắn cũng rõ ràng, chính mình sợ rằng vĩnh viễn cũng không thể làm đối thủ của Đường Tam. Tiểu Vũ lại càng không lựa chọn hắn.

Đừng nói là hắn, mỗi đệ tử Sử Lai Khắc học viện cơ hồ đều biết, Đường Tam trong mắt thì đàn bà tựa hồ chỉ có mình Tiểu Vũ một người mà thôi, mà Tiểu Vũ cũng tuyệt đối sẽ không đối với một nam nhân khác

động tâm, nhiều nữ sinh đã cố gắng không ít để đến gần Đường Tam nhưng đều trực tiếp bị Tiểu Vũ hạ gục.

Việc này Đường Tam mặc dù biết, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nói qua điều gì.

Bọn họ hai người cũng không có tại trước mặt bất kỳ ai xác lập quan hệ yêu đương, tuy vậy sớm bị người trong trong học viện coi là một đôi tình lữ, chỉ có Sử Lai Khắc Thất Quái mới biết được, kỳ thật Đường Tam cùng Tiểu Vũ lúc đó quan hệ quả thật rất thuần khiết.

Áo Tư Tạp lập tức toát ra bộ dáng ta đây rõ ràng , "Ân, không phải ta nghĩ như vậy đâu, ngươi không cần giải thích nữa. Ta đã hiểu rõ rồi. "

Lúc này đã không chỉ là Áo Tư Tạp, Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn, thậm chí là Chu Trúc Thanh đều dùng một chút ánh mắt kỳ quái nhìn hai người bọn họ.

Đường Tam nhịn không được phải dùng lời lẽ thô tục nói, "Ngươi hiểu cái rắm a. "

Lời vừa nói ra, mọi người không khỏi đều cười vang, mà khuôn mặt Tiểu Vũ đã biến thành mầu đỏ rất đáng yêu.

"Khụ khụ. Các ngươi đang làm cái gì thế? " Phất Lan Đức tức giận nói. Sử Lai Khắc Thất Quái lúc này mới vội vàng nhịn cười, quay lại bộ dáng nghiêm chỉnh.

Phất Lan Đức nói: "Chúng ta lập tức xuất phát. Mục tiêu là Lạc Nhật Sâm Lâm. Lần này mặc dù có bốn người chúng ta đi theo nhưng ta có một chút chuyện quan trọng phải nói trước. Đệ tứ hồn hoàn mặc dù không giống như đệ tam hồn hoàn, đệ tứ hồn hoàn lại thuộc dạng trọng yếu. Vì cho các ngươi huấn luyện chiến thuật tốt nhất trước khi bắt đầu hồn sư đại tái. Ta cùng Đại Sư sau khi thương lượng liền quyết định, lần này quá trình liệp sát hồn thú, đều do các ngươi chính mình tự hoàn thành. Trừ phi vạn bất đắc dĩ, còn bình thường chúng ta sẽ không ra tay đâu. Dưới tình huống bình thường, chúng ta chẳng những sẽ không bảo vệ các ngươi, ngược lại các ngươi phải tự bảo vệ mình. Lần này liệp sát hồn thú. Coi như là giai đoạn thứ nhất của kì thi tốt nghiệp của các ngươi. Mà giai đoạn thứ hai, là cao cấp hồn sư đại tái lúc sau. Nghe rõ chưa?"

Mã Hồng Tuấn là người không sợ Phất Lan Đức nhất, nhịn không được hỏi: "Sư phụ, chúng con như thế nào mới tính là vượt qua kiểm tra đây? "

Phất Lan Đức nói: "Hỏi rất hay. Vượt qua kỳ kiểm tra thật ra cũng không khó. Giai đoạn đầu tiên, các ngươi có thể bằng vào lực lượng tập thể đi liệp sát hồn thú thích hợp cho chính mình, chỉ cần chúng ta bốn người thủy chung không có ra tay, thì coi như các ngươi vượt qua kiểm tra. Mà giai đoạn thứ hai, chỉ cần các ngươi có thể đạt được giải quán quân, thì cũng tạm coi như vừa đạt yêu cầu tốt nghiệp. "

"A? Thế này mà còn gọi là không khó? " Áo Tư Tạp nhịn không được kêu lên.

Mặc dù bọn họ đều là những thiên tài hiếm có. Nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, thực lực cuối cùng không có khả năng đạt tới trình độ nghịch thiên, mà bọn họ phải đối mặt chính là, những hồn sư tinh anh dưới hai lăm tuổi của toàn đại lục. Muốn đạt được quán quân trong đại tái sắp tới, cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì.

Phất Lan Đức con mắt vừa đảo, "Như thế nào? Áo Tư Tạp ngươi có ý kiến gì sao? "

"Không, không có. Viện trưởng anh minh. " Tính tình Phất Lan Đức Áo Tư Tạp biết rất rõ, nếu chính mình đưa ra dị nghị gì, chỉ sợ rằng cuộc thi tốt nghiệp này sẽ càng trở nên khó khăn hơn.

"Không có là tốt rồi. Xuất phát. " Phất Lan Đức hạ lệnh xuất phát. Mười một người bắt đầu xuất phát tới Lạc Nhật Sâm Lâm.

Bốn người Phất Lan Đức đi ở phía trước. Sử Lai Khắc Thất Quái đi ở phía sau.

Phất Lan Đức cũng không có gấp, cùng Đại Sư, Liễu Nhị Long, Triệu Vô Cực vừa nói chuyện vui vừa thong thả đi tới. Nhìn qua, giống như là đang đi du lịch.

Phía sau Đái Mộc Bạch mang theo Sử Lai Khắc Thất Quái, thấp giọng nói: "Ta đã thu được đệ tứ hồn hoàn, lần này các ngươi phải xác định rõ mình cần hồn hoàn như thế nào? Nếu Phất Lan Đức viện trường

bọn họ không trợ giúp chúng ta liệp sát hồn thú, chúng ta phải có kế hoạch mới được. Dựa theo tính toán của Đại Sư, lần này chúng ta có thể thu được hồn hoàn ở khoảng ba ngàn năm đến năm ngàn năm sẽ đạt hiệu quả tốt nhất. Đương nhiên, càng đến gần năm ngàn năm thì thực lực tăng phúc lại càng lớn. Đệ tứ hoàn hồn của ta đại khái là một đầu hồn thú hơn bốn ngàn năm. Nhưng là, càng đến gần năm ngàn năm, hấp thu hồn hoàn lại càng trở nên khó khăn. Ta nghĩ các ngươi chưa hề quên Tiểu Tam lần trước hấp thu hồn hoàn Nhân Diện Ma Chu khó khăn như thế nào. Khi đó mặc dù hắn đứng vững, nhưng đã phải chịu rất nhiều thống khổ, không cẩn thận thì đã xong đời rồi. Cho nên, các ngươi nhanh chóng xác định mục tiêu của chính mình đi. Điều kiện tiên quyết là nâng cao lực lượng, nhưng cần phải xem xét khả năng hấp thu của mình nữa. ”

Mọi người đều gật đầu, Đại Sư có giảng qua về khả năng hấp thu hồn hoàn của từng cấp bậc, nhưng tình huống bản thân mỗi một gã hồn sư lại bất đồng, khả năng thừa nhận cực hạn cũng có chênh lệch. Đối với Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh, có khả năng thừa nhận hồn hoàn so với những người khác rõ ràng kém hơn một chút, bọn họ dù sao là phụ trợ hệ hồn sư, tình trạng thân thể so với chiến hồn sư yếu hơn rất nhiều. Mà như Đường Tam, sau khi được hồn hoàn bá đạo của Nhân Diện ma chu tăng phúc cộng với Bát Giác Huyền Băng Thảo cùng Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ cải tạo, trình độ cứng cỏi của thân thể so với hồn sư đồng cấp bậc đã cực kỳ kinh khủng, có thể hấp thu hồn hoàn nhiều năm hơn một chút.

Đường Tam nói: “Không bằng như vậy đi. Chúng ta bây giờ cũng không biết cụ thể sẽ gặp loại hồn thú gì. Nếu gặp phải hồn thú có tuổi không sai biệt lắm với yêu cầu, thì chúng ta sẽ đánh bại nó, làm nó mất đi năng lực phản kháng, sau đó sẽ lại cẩn thận phân biệt dùng tuổi chính thức cộng thêm thuộc tính của nó thích hợp nhất với người nào nhất, sẽ do người đó hấp thu. Nếu không có ai thích hợp với nó, chúng ta sẽ lại đem nó thả đi. Các ngươi thấy thế nào? ”

Đường Tam là đệ tử chính thức của Đại Sư, lại vừa là linh hồn của Sử Lai Khắc Thất Quái, lời này vừa nói ra, lập tức nhận được sự đồng ý của mọi người.

Đái Mộc Bạch nói: “Tốt, cứ làm như vậy đi. Động thủ như thế nào thì vẫn do Tiểu Tam tiến hành chỉ huy. ”

Đường Tam nói: “Tiểu Áo, trước khi tiến vào Lạc Nhật Sâm Lâm, ngươi …trước tiên chế tạo ra một nhóm phi hành ma cô tràng cho chúng ta, gặp phải một chút nguy hiểm sẽ dễ dàng tránh né. Đồng thời, chúng ta không nên quên Phi Thiên thần trảo trên cổ tay các ngươi, nó không chỉ có thể trợ giúp hành động cho các ngươi tại trong địa hình bất lợi mà còn có thể dùng để thoát thân và bắt lấy hồn thú. Nhưng lúc sử dụng nhất định phải cẩn thận, nếu thực lực hồn thú quá mạnh mẽ sẽ không nên dễ dàng sử dụng, mặt khác cũng đừng làm cho hồn thú sợ hãi chạy trước. Lúc gặp phải hồn thú thích hợp, đầu tiên …ta dùng kỹ năng khống chế của mình hạn chế hoạt động của nó, sau đó các ngươi công kích tập thể, chỉ cần đừng đánh chết là được. ”

“Áo Tư Tạp, ngươi chẳng những phải phục hồi cho mọi người, đồng thời cũng phải chú ý phục hồi cho hồn thú, vạn nhất chúng ta ra tay quá nặng làm hồn thú gần chết, khôi phục đại hương tràng của ngươi không nên tiết kiệm làm gì. ”

“Vinh Vinh, nhiệm vụ của ngươi đơn giản nhất, gặp phải tình huống trực tiếp dùng Cửu bảo lưu ly tháp phụ trợ mọi người. Trúc Thanh phụ trách trinh sát, ta, Mộc Bạch cùng Tiểu Vũ chủ yếu phụ trách công kích. Đều rõ ràng hết chứ? ”

“Rõ ràng. ”

Phất Lan Đức bốn người mặc dù đi ở phía trước, nhưng lỗ tai bọn họ thủy chung để ý mọi động tĩnh phía sau, lúc này nghe Đường Tam bố trí, vị viện trưởng Sử Lai Khắc học viện không khỏi toát ra vẻ tươi cười, huých nhẹ lên người Đại Sư, nói: “Tiểu Tam thật không giống một đứa nhỏ, tâm tư kín đáo, gặp chuyện không hoảng hốt. Ngay cả khi biết được thân thế thực sự của mình cũng không hề để bị ảnh hưởng đến việc tu luyện. Nghe nói vẫn còn từ Thất Bảo Lưu Ly tông buôn bán kiếm lời, Tiểu Cương, hay là ngươi đem hắn tặng cho ta? Hoặc là để ta làm sư phụ của hắn với? ”

Đại Sư liếc Phất Lan Đức một cái, nói: “Ngươi là viện trưởng của hắn còn chưa đủ hay sao? Bất luận nói như thế nào, tương lai Tiểu Tam cũng là từ Sử Lai Khắc học viện tốt nghiệp ra. ”

Phất Lan Đức gật đầu, “Cái này cũng đúng. Nói thật, ta thật hy vọng thời gian trôi nhanh lên một chút. Ba mươi năm, nga, không, có lẽ là hai mươi năm, chỉ sợ thế giới nằm trong tay của bọn nhỏ này quá. ”

Khuôn mặt của Đại Sư toát lên một tia mỉm cười hiếm hoi, “Nếu trực tiếp qua hai mươi năm, ngươi, ta cũng không phải là đã già rồi sao? ”

Phất Lan Đức hừ một tiếng, ” Ngươi cũng biết sao! Vậy không nên để thời gian trôi đi mà không nắm bắt cơ hội như vậy chứ. ” Vừa nói, hắn hướng phía Liễu Nhị Long nhìn lại đầy ẩn ý.

Vẻ mặt Đại Sư cứng đờ lại, một lần nữa khôi phục bộ dáng vốn có, thấy thế Phất Lan Đức nổi lên một trận tức giận, nhưng tình cảm của hai người bọn họ là thật, hắn mặc dù cùng hai người rất thân cận, nhưng dù sao không thể thay thế người nhà tác chủ cho bọn họ, điều này ngay cả Đại Sư một điểm biện pháp cũng không có.

Hắn cũng biết, nếu bức bách quá, nói không chừng Đại Sư sẽ lại một lần nữa mất tích, điều đó chắc chắn sẽ khiến cho Liễu Nhị Long khó có thể chịu đựng được.

Từ Thiên Đấu thành tới Lạc Nhật Sâm Lâm rất gần, Lạc Nhật Sâm Lâm có thể coi là thành thị phụ cận với địa phương mà các hồn sư đi liệp sát hồn thú.

Đương nhiên, khu vực hạch tâm Băng Hỏa lưỡng nghi nhãn ở nơi nào thì không có mấy người biết.

---

83. Chương 82 : Đại Địa Chi Vương Dưới Chân Xích Long

Lần này lại được nhìn lại cảnh trong Lạc Nhật sâm lâm, Đường Tam lại cảm thấy một sự xa lạ.

So sánh giữa Lạc Nhật sâm lâm cùng với Tinh Đấu đại sâm lâm, ngoại trừ diện tích nhỏ hơn rất nhiều, cũng có khá nhiều điểm khác biệt. Tinh Đấu đại sâm lâm nằm ở giải đất trung tâm của đại lục, còn trung tâm bên trong nó chính là Hồn Thú sâm lâm.

Nơi đó cũng nằm trong phạm vi nhiệt đới, nên đại bộ phận thực vật trong rừng sâu đều là thực vật của đới nóng.

Còn Lạc Nhật sâm lâm lại nằm trong giải đất trung tâm của Thiên Đấu đế quốc, mặc dù không hoàn toàn nằm trong đới lạnh, nhưng nhiệt độ thấp hơn so với bên Tinh Đấu đại sâm lâm kia rất nhiều, điều này tạo ra cho thảm thực vật nơi đây mang nhiều đặc tính của thực vật ôn đới phương Bắc.

Thực vật đới nhiệt làm cho người ta cảm giác càng thêm dày đặc, ẩm ướt, còn thực vật ôn đới mặc dù mang đến cảm giác nhẹ nhàng thoải mái nhưng lại không có được sự dày đặc như của thực vật nhiệt đới. Cho nên về hoạt động bên trong rừng rậm thì bên trong Lạc Nhật sâm lâm dễ dàng hơn nhiều so với Tinh Đấu đại sâm lâm.

Đương nhiên những hồn thú cường đại bình thường vẫn thích ở trong những loại rừng nhiệt đới như Tinh Đấu đại sâm lâm. Bởi vậy trong Lạc Nhật sâm lâm hồn thú mặc dù không ít, nhưng tu vi lên đến vạn năm thì cũng không có nhiều lắm. Đại đa số đều dừng lại tại ngàn năm hoặc tối đa làm vạn năm tu vi. Hơn nữa cho việc hồn sư liệp sát hồn thú một cách không ngừng, nên những hồn thú có tố chất đặc biệt ngày càng ít hơn. Hiện tại nếu như muốn liệp sát một đầu hồn thú thích hợp cho bản thân, chẳng những phải có thực lực mà đồng thời phải có lòng kiên nhẫn tìm kiếm.

Khoảng cách hồn sư học viện tinh anh đại chiến thời gian chính thức bắt đầu còn có nửa tháng nữa, đây cũng là kỳ hạn để cho Sử Lai Khắc Thất quái liệp sát hồn thú cho bản thân mình. Trong vòng nửa tháng đó, bất luận bọn họ có liệp sát được không cũng đều phải trở về học viện, tham gia dự tuyển tại Thiên Đấu thành phân khu của Thiên Đấu đế quốc.

Tiến vào Lạc Nhật sâm lâm đã được nửa ngày, trên đường gặp phải số lượng hồn thú so với ở Tinh Đấu đại sâm lâm không khác nhau nhiều lắm, nhưng tố chất thì lại yếu hơn khá rõ rệt. Mặc dù cũng có gặp một số đầu hồn thú cấp bậc ngàn năm, nhưng đại đa số đều là vừa mới đạt được ngàn năm tu vi, hiển nhiên đây

không phải là những con mà mọi người hi vọng, mà đại đa số những hồn thú này cũng không có tìm đến trêu chọc bọn hắn.

" Nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai sẽ tìm ." Phất Lan Đức nhìn sắc trời đã dần tối sầm xuống, liền nói với Sử Lai Khắc thất quái đang tìm kiếm ở bốn phía xung quanh.

Bởi vì có hồn đạo khí trợ giúp, mọi người người chuẩn bị cũng rất dễ dàng, chỉ trong một chốc lát, hai tòa doanh trướng to lớn đã nhanh chóng được dựng lên, bởi vì đây là ở trong Hồn Thú sâm lâm nên mọi hành động đều phải phản ứng thật nhanh, mọi người chia nhau vào doanh trướng đó mà nghỉ. Bốn vị sư phụ một tòa, Sử Lai Khắc thất quái một tòa, còn chuyện canh gác buổi đêm hiển nhiên là do Sử Lai Khắc thất quái phân công nhau.

Do đây không phải là lần đầu tiên hợp tác, nên Sử Lai Khắc thất quái phối hợp với nhau rất ăn ý, Mã Hồng Tuấn, Áo Tư Tạp, Đái Mộc Bạch ba người phụ trách việc chuẩn bị doanh trướng, còn Liễu Nhị Long dẫn các nữ hài tử đi chuẩn bị thức ăn, còn Đường Tam đi xung quanh một vòng, dùng một ít dược phấn đặc biệt trên người để cách ly khu vực trướng với bên ngoài, chẳng những đối với hồn thú có những uy hiếp nhất định, đồng thời cũng tránh để sâu bọ rắn rết xâm nhập.

Đường Tam sau khi dò xét xung quanh trướng một vòng, khi trở lại thì hai tòa trướng đã dựng xong rồi, Mã Hồng Tuấn đang dùng Phượng Hoàng Hỏa diễm của hắn đốt lên một đống lửa, trên đống lửa có một cái nồi sắt, nước cũng là do trong hồn khí đạo của mọi người mang theo lấy ra, lúc này đang trong quá trình tăng nhiệt độ.

Đường Tam có chút nghi hoặc nhìn về phía Đại sư :" Sư phụ, đốt lửa không sợ có chuyện sao?"

Đại sư chưa kịp mở miệng, Phất Lan Đức đã cười nói :" Yên tâm đi, nơi này cũng không phải là Tinh Đấu đại sâm lâm, cũng không có tồn tại những cái loại kinh khủng như Thái Thản Cự Viên đâu. Cho dù có hồn sư đi tìm kiếm cũng sẽ không gây ra phiền toái gì đối với chúng ta, đừng quên Hoàng Kim Thiết Tam Giác chúng ta giờ đây đã tề tụ rồi, nếu không phải là Phong Hào Đấu La thì không ai có thể xúc phạm đến các ngươi. Cả Đại lục, Phong Hào Đấu La cũng có hơn mười người mà thôi, cho dù xảo ngộ cũng chỉ có thể gặp được một người là cùng, địa vị bọn họ như vậy thì tranh chấp hồn thú với các ngươi làm gì. Phương Bắc và Phương Nam không giống nhau, ban đêm rất lạnh, nếu có nhiệt độ của đống lửa thì các ngươi cũng sẽ được thoải mái hơn một chút, ngày mai dậy tinh thần phải thật thoải mái mới có thể đi tìm hồn thú!"

Đường Tam trong lòng chợt hiểu, thì ra là như vậy, đây chính là kinh nghiệm, xem ra kinh nghiệm của mình còn quá ít. Cũng giống như là dưới những tình huống khác nhau sẽ có những biến hóa khác nhau, có lẽ chính mình sẽ phải học thêm lấy kinh nghiệm ở địa phương này.

Cơm tối rất thịnh soạn, khi ăn cơm xong bữa cơm, Phất Lan Đức nhắc nhở Sử Lai Khắc thất quái vài câu, sau đó liền tiến vào trướng nghỉ ngơi. Mặc dù trướng của bọn họ chỉ có bốn người ở nhưng so với trướng của Sử Lai Khắc thất quái xem chừng còn lớn hơn một chút.

Sau khi vào trong trướng bồng, Phất Lan Đức liền nhanh chóng an bài chỗ nằm cho từng người, Liễu Nhị Long ở ngoài cùng bên trái, tiếp theo là Đại sư, còn hắn và Triệu Vô Cực thì nằm ngoài cùng bên phải. Đối với sự an bài như vậy, cho dù là Đại sư cũng không có ý kiến gì, mặc dù hắn không dám tiếp nhận chuyện tình ái với Liễu Nhị Long nhưng tuyệt cũng không nguyện ý để người phụ nữ mà mình yêu mến nằm cạnh người đàn ông khác, nhất là trong hoàn cảnh ban đêm mập mờ này.

Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực liền tiến ngay vào trướng nghỉ ngơi, còn Liễu Nhị Long sau khi ngồi cạnh đống lửa nhìn Đại sư vài lần rồi cũng đi vào trong, Đại sư lúc này lại có chút do dự.

Bên trong trướng kia hắn cũng đã nhìn kĩ qua một lượt, cơ hồ mỗi người chỉ có một chỗ nhưng da thịt vẫn bị đụng chạm. Mặc dù hắn tự nhận mình là chính nhân quân tử, nhưng nếu người phụ nữ nằm bên cạnh lại là người mình yêu mến nhiều năm, hắn sẽ không dám chắc tâm của mình không bị dao động. Trong khoảng thời gian ngắn này, Đại sư ngồi bên đống lửa, trong tâm đã có chút rối loạn.

Bên này Sử Lai Khắc thất quái, người đầu tiên chịu trách nhiệm canh gác đêm chính là Đái Mộc Bạch, đây là do hắn chủ động yêu cầu, làm lão Đại của Sử Lai Khắc thất quái, bất luận là về tuổi hay hồn lực hắn đều lớn nhất, tự nhiên khi đưa ra yêu cầu sẽ được chấp nhận, nửa đêm sẽ đến phiên Đường Tam, còn Áo Tư Tạp cùng các nữ hài tử có thể yên tâm mà nghỉ ngơi.

Ở bên ngoài so với tu luyện bên trong học viện không giống nhau.

Trong học viện, hoàn toàn có thể ngồi xuống tu luyện qua hết thời gian buổi đêm, nhưng khuyết điểm lớn nhất của việc ngồi xuống tu luyện chính là phải tập trung tinh thần, sau khi tu luyện một đêm mặc dù thân thể sẽ có được trạng thái rất tốt, nhưng sẽ có một đoạn thời gian tinh thần rời xa ngoại giới, khi liệp sát hồn thú tuyệt không cho phép xuất hiện loại tình huống này. Vạn nhất trong lúc tinh thần tập trung nhất lại bị hồn thú công kích, có thể tạo ra những tổn thất không cách nào cứu vãn được. Cho nên trong quá trình liệp sát hồn thú, ban đêm mỗi người cũng đều phải ngủ để khôi phục cho mình trạng thái tốt nhất.

Những điều này chính là những lý luận mà Đại sư đưa ra.

Sử Lai Khắc thất quái đều chui hết vào trướng, chỉ còn Đái Mộc Bạch đang ngồi bên đống lửa, " Đại sư, ngài cũng đi nghỉ ngơi đi, ta đi một vòng xem dò xét đã."

Đại sư gật đầu nói :" Ngươi đi đi, một lúc nữa ta ngủ sau."

Đái Mộc Bạch nghi hoặc nói :" Ngài không mệt hay sao? Nên nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai chúng ta còn phải đi sâu vào trong rừng tìm hồn thú mà."

Trong số những người ở đây thì Đại sư là người có hồn lực yếu nhất, suốt ngày hôm nay chạy vào Lạc Nhật sâm lâm rồi lại đi tìm hồn thú, cơ hồ không nghỉ ngơi một chút nào. Ngay đến như Đái Mộc Bạch cũng cảm thấy vài phần mệt mỏi, hắn không tin Đại sư lại không có cái cảm giác này.

Đối với sự tình giữa Liễu Nhị Long cùng với Đại sư, Đường Tam tự nhiên sẽ không tùy tiện nói lung tung, cho nên những người còn lại trong Sử Lai Khắc thất quái cũng không ai biết được rõ ràng.

Đại sư trong lòng thầm than một tiếng, quên đi, dù sao mình cũng mệt mỏi lắm rồi, liền lập tức đi ngủ.

Nghĩ đến đây, Đại sư hướng Đái Mộc Bạch gật đầu, lúc này mới chui vào trong trướng của mình. Ảo diệu ở chỗ không chỉ bên trong chỗ của bọn Đại sư có sự phân chỗ, mà trong trướng bồng của Sử Lai Khắc thất quái cũng trải qua thảo luận mới có thể đưa ra quyết định.

Mã Hồng Tuấn là người mà những nữ tử không muốn gần nhất, nên trực tiếp bị vất vào vị trí ngoài cùng bên trái, mà Chu Trúc Thanh lại chủ động yêu cầu nằm ở phía ngoài cùng bên phải.

Vấn đề xuất hiện, Sử Lai Khắc thất quái có ba nữ bốn nam, điều này hiển nhiên sẽ có một nam một nữ phải nằm cạnh nhau.

Đái Mộc Bạch đương nhiên nguyện ý ở giữa cạnh với Chu Trúc Thanh, nhưng bị Chu Trúc Thanh mạnh mẽ cự tuyệt.

Áo Tư Tạp nguyện ý cùng Trữ Vinh Vinh ở giữa nhưng cũng bị Trữ Vinh Vinh từ chối.

Cứ như vậy, trong số những nữ tử bên trong trướng bồng chỉ có Tiểu Vũ là có thể, mà cùng với nàng cũng chỉ có thể là Đường Tam.

Vốn Đường Tam không muốn lắm, nhưng mọi người cứ vin vào cái gọi là thân huynh muội , bất đắc dĩ chỉ có thể an bài như vậy. Từ trái qua phải phân biệt là : Mã Hồng Tuấn, Áo Tư Tạp, Đường Tam, Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh và Chu Trúc Thanh.

Lúc này Đái Mộc Bạch ở bên ngoài gác đêm, mọi người mặc dù tiến vào chỗ nằm nhưng khoảng cách giữa Đường Tam và Tiểu Vũ lại gần quá.

Tiểu Vũ thì vẫn có chút tự nhiên, dù sao một bên nàng là Trữ Vinh Vinh, còn bên kia là Đường Tam cũng không hề xa lạ, sau khi thân thể vừa nằm xuống, thân thể Đường Tam như cứng đờ lại, cũng không dám động đậy, sợ rằng chính mình chạm vào sẽ đánh thức Tiểu Vũ.

Mặc dù như vậy nhưng cỗ hương khí nhàn nhạt trên người Tiểu Vũ không ngừng truyền tới.

Ban đêm, khi Tiểu Vũ đã xõa tóc ra, Đường Tam mới chợt nghĩ ra tại sao mình lại thấy Tiểu Vũ tỏa ra mùi hương quen thuộc, bởi vì mùi hương từ tóc nàng và mùi hương của Khỉ La tiên phẩm có khả năng khắc chế bách độc rất giống nhau, Đường Tam mơ hồ nhớ lại trong Huyền Thiên Bảo Lục từng ghi lại, loại hương khí này xuất hiện trên người gọi là Tiên thiên khỉ la u hương, mặc dù không thể khắc chế bách độc như U

Hương Khỉ La tiên phẩm, nhưng đối với thân thể cũng mang lại nhiều chỗ tốt, chẳng những có công hiệu tăng thêm tuổi thọ lại còn có thể tăng cường khả năng khiên cho người khác cảm thấy say mê.

Mùi hương từ thân thể Tiểu Vũ toát ra khiến cho Đường Tam cảm thấy say mê, càng không phải nói là có Tiên thiên Khỉ La U Hương, lúc này nằm bên cạnh Tiểu Vũ, Đường Tam cảm thấy toàn thân có chút nóng lên, mặc dù hắn không ngừng tự nói với chính mình là mau mau ngủ đi, nhưng càng nghĩ như vậy thì tinh thần của hắn càng đi ngược lại, một chút buồn ngủ cũng không có.

Trữ Vinh Vinh ở bên kia lúc này đang nằm sát Tiểu Vũ, lúc này nàng đang dán bên tai Tiểu Vũ, thấp giọng cười nói :" Tiểu Vũ, ta cảm giác ngươi rất khẩn trương nha! Nằm cạnh ca ca của mình thì khẩn trương cái gì nữa? Nếu không ta và ngươi hoán đổi chỗ nhé?"

Tiểu Vũ tức giận cấu véo trên đùi Trữ Vinh Vinh một trận, " Đáng ghét, không đổi."

Trữ Vinh Vinh cười nói :" Biết ngươi không nỡ mà, chà, khoảng cách gần như vậy ta cũng không thể nào xoay người được này."

Vừa nói, Trữ Vinh Vinh cố ý xoay thân thể của mình, dùng thân hình mình nhẹ nhàng đẩy Tiểu Vũ một chút.

Tiểu Vũ thấp giọng kinh hô lên một tiếng, thân thể không tránh được liền chạm lên người Đường Tam.

Mặc dù cách một lớp chăn mềm nhưng Đường Tam lại càng hoảng sợ, nghe thấy tiếng cười khúc khích của Trữ Vinh Vinh, hắn lại càng không dám động đậy, cảm giác như vậy thật là có chút thống khổ.

Tình cảnh tối hôm qua chải đầu cho Tiểu Vũ không ngừng hiện lại trong đầu, mặc dù Đường Tam chính mình không rõ ràng lắm nhưng trên thực tế trải qua sự việc tối hôm qua, tình cảm hắn dành cho Tiểu Vũ trong lúc đó đã bắt đầu từ tình cảm huynh muội thuần khiết xảy ra chút biến đổi rồi.

So sánh cùng với Đường Tam, lúc này Đại sư phải nhận thống khổ mãnh liệt hơn.

Sau khi đi vào trướng bồng, Đại sư dùng tốc độ nhanh nhất chui vào chăn của chính mình, hắn thậm chí còn cẩn thận hơn so với Đường Tam, nghiêng người nằm. Quay lưng của mình hướng về phía Liễu Nhị Long, như vậy chẳng những có thể khiến cho thân thể mình chiếm được diện tích nhỏ hơn, mà còn khiến cho tâm tình của hắn hơi ổn định lại một chút.

Nghe tiếng hít thở đều đều của Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực cùng Liễu Nhị Long, tâm tình của Đại sư cũng dần dần được thả lỏng, thân thể cũng từ từ trầm tĩnh lại.

Dưới những tình cảnh quen thuộc, thường thường có thể kích thích nhớ lại một số chuyện ở sâu trong trí nhớ. Lúc này bên trong trướng bồng là cả một sự yên tĩnh, nhưng Đại sư lại không thể nào kiềm chế được việc nghĩ lại một cảnh như vậy mười năm trước đây.

Ngày đó chính là ngày hắn cùng Liễu Nhị Long chính thức thành thân, nếu không có sự kiện đó phát sinh, có lẽ đêm đó Liễu Nhị Long đã trở thành người của hắn. Chỉ là hiện tại tất cả đã đều thay đổi, mặc dù bên cạnh mình là người đàn bà mà mình âu yếm nhất, nhưng hắn lại cũng không dám động đậy, đừng nói đến chuyện thân cận, thậm chí còn muốn tránh né.

Sự khổ sở trong lòng chỉ có chính mình mới biết được, chính vì sự thống khổ khó nói thành tên này mà hắn phải ẩn nhẫn suốt nhiều năm qua. Trời cao hỡi, tại sao ngươi lại trừng phạt ta như vậy? Tại sao lại khiến người đàn bà mà ta yêu quý nhất lại là đường muội của ta? Tại sao? Đây là tại sao?

Thâm tâm Đại sư co rút lại, cả thân thể không tự chủ được động đậy một chút, hai nắm tay run rẩy giấu trong chăn, ngay cả móng tay cắm sâu vào trong da tay lúc nào cũng không biết.

Gặp lại Liễu Nhị Long, hắn phải dùng vô số nghị lực kiên cường mới có thể ngăn chặn hỏa nhiệt trong lòng mình. Nếu không phải còn có Đường Tam là đồ đệ có thể ký thác ước vọng trong lòng, sợ rằng Đại sư đã một lần nữa bỏ đi. Hắn căn bản không dám cùng Liễu Nhị Long ở cùng một chỗ trong thời gian lâu như vậy, lòng người ai cũng có chỗ mềm yếu, mỗi người đều có những lúc xúc động. Đại sư sợ hãi một ngày nào đó mình không kiềm chế được, làm ra cái hành động cầm thú, đương nhiên việc đó là hắn đánh giá như vậy.

Ngay khi trong đầu là một mảng hỗn loạn, đột nhiên bàn tay hắn bị một bàn tay khác lạnh lẽo nắm lấy, thân thể Đại sư trong nháy mắt cứng đờ lại.

Âm thanh tinh tế của Liễu Nhị Long vang lên bên tai hắn :" Tiểu Cương, ở cùng với ta khiến cho ngươi cảm thấy thống khổ đến như vậy sao?"

Đại sư không dám động đậy, cũng không dám lên tiếng, toàn thân cứng đờ lại. Định rút bàn tay đang bị Liễu Nhị Long nắm ra, nhưng Liễu Nhị Long lại nắm rất chặt, thế nào cũng không chịu để cho hắn rút về. Luận về thực lực thì Liễu Nhị Long mạnh hơn Đại sư nhiều lắm, chỉ cần chênh lệch hơn mười cấp hồn lực cũng đủ khiến hắn chốn chạy cũng không phải chuyện dễ dàng.

Ngay khi Đại sư không biết nên làm thế nào cho tốt, thì chuyện hắn lo lắng nhất rốt cuộc cũng xảy ra, một thân thể mềm mại đã chui vào chăn của hắn, thân thể nóng như lửa gắt gao dán chặt sau lưng hắn, bàn tay đang nắm chặt tay hắn kia chợt bỏ ra nhưng ngay sau đó hai tay của Liễu Nhị Long đã ôm chặt quanh hông hắn, khiến cho thân thể hai người dính sát lại cùng làm một.

Đại sư mặc dù vẫn mặc quần áo nhưng lúc này lại giật mình phát hiện, Liễu Nhị Long đang ôm chặt thân thể mình lại không mặc chút nào.

Kinh hãi biến sắc, Đại sư phải thấp giọng nói :" Nhị Long, ngươi đừng làm như vậy, bọn Phất Lan Đức còn đang ở đây mà." Liễu Nhị Long thì thầm nói :" Nếu như không có bọn hắn thì ta cũng không thể có được cơ hội này. Tiểu Cương, lần này có nói gì đi nữa ta cũng không buông ngươi ra, cho dù phải cưỡng gian thì ta cũng muốn phải là người đầu tiên có được thân thể ngươi."

Đại sư thống khổ nói :" Nhưng mà Nhị Long, ngươi nghe ta nói đã. Cho dù ngươi có được thân thể của ta rồi, cũng chưa chắc đã có được trái tim của ta, chúng ta không thể như vậy, chúng ta là huynh muội a."

Liễu Nhị Long căm hận nói :" Ta mặc kệ, ta đã đợi ngươi nhiều năm như vậy, từ một cô gái trẻ sắp trở thành một bà già rồi, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn ta phải đợi đến lúc bạc tóc hay sao? Tiểu Cươwng, không nên hành hạ ta nữa, cũng không nên hành hạ chính bản thân mình. Những thành kiến của thế tục quan trọng như vậy sao? Nếu chúng ta đến với nhau, thì ta sẽ thả cho trái tim của ngươi đi."

Vừa nói, một tay Liễu Nhị Long luồn vào trong vạt áo của Đại sư, lúc này bất luận là Đại sư hay là Liễu Nhị Long, trống ngực đang dập ầm ầm, mà ở bên cạnh Phất Lan Đức cùng Triệu Vô cực cũng không còn hít thở đều đều như trước nữa.

Phất Lan Đức kéo Triệu Vô Cực lại gần bên này một chút, tựa hồ cho bọn họ thêm một chút không gian, mà Triệu Vô Cực thì trong lòng niệm liên tục : ta không nghe thấy gì, ta không nhìn thấy gì…

Áp lực của tình dục giống như núi lửa bùng phát mạnh mẽ, Liễu Nhị Long mặc dù nhiệt tình hiến dâng nhưng dù sao nàng vẫn còn là xử nữ, đối với chuyện nam nữ cũng chỉ có biết qua chút ít, nàng ngoại trừ việc cởi hết quần áo của Đại sư ra, thật không biết làm như thế nào tiếp tục.

Nhưng mà mỗi động tác của Liễu Nhị Long lại kích thích từng điểm trên cơ thể Đại sư, Đại sư đột nhiên phát hiện, ý chí của mình tựa hồ cũng không kiên định như mình vẫn tưởng.

Rốt cuộc hắn cũng quyết tâm, chết thì chết chứ có sao đâu, cho dù ngày mai có phải chết thì hết thảy những điều này cũng đáng.

" Nhị Long, buông ta ra."

" Không buông, thế nào cũng không buông."

" Ngươi, nếu như ngươi không chịu buông ta ra, thì ta làm sao xoay người lại đây, chẳng lẽ ngươi vẫn muốn giữ tư thế này mãi sao?"

Nói ra những lời này, không chỉ chính Đại sư ngây dại mà tất cả những âm thanh khác trong trướng bồng đều đình chỉ lại, hai tay Liễu Nhị Long đang quấn chặt quanh hông Đại sư chậm rãi buông lỏng ra.

Đại sư nhắm mắt lại, nhiệt hỏa trong người càng lúc càng bừng lên, mạnh mẽ nghiêng người một cái, liền đặt Liễu Nhị Long ở dưới thân mình. Bất luận thực lực chênh lệch bao nhiêu, vào những lúc như thế này, nam nhân luôn phải ở trên nữ nhân.

” Nhị Long, ta ….”

Phất Lan Đức ở một bên trong lòng mắng thầm :” Lúc này mà còn nói chuyện, mẹ kiếp, ngươi có phải là một nam nhân không đây ?” Một bên nghĩ, một bên hắn điểm hai cái vào hai bên tai mình, phong tỏa thính lực của mình, hắn không muốn nghe thấy cảnh kích thích này.

Liễu Nhị Long chỉ trả lời đơn giản :” Đến đây đi….”

Vào thời khắc mấu chốt này, đột nhiên bên ngoài trướng bồng vang lên một tiếng hét lớn, khiến thân thể Đại sư cùng Liễu Nhị Long cứng đờ lại.

” Có chuyện, mọi người cẩn thận.” Thanh âm to lớn này đúng là do Đái Mộc Bạch phát ra.

Nếu nói lúc trước thân thể Đại sư tựa như lửa đốt, vào giờ phút này thì ngọn lửa đó liền trực tiếp bị một chậu nước lạnh dập tắt.

” Có, có chuyện !” Đại sư lúc này như một đứa nhỏ yếu ớt, hai tay đang ôm lấy Liễu Nhị Long chậm rãi buông ra.

” Mẹ kiếp, lão nương điên mất.” Liễu Nhị Long thật sự muốn phát điên, tâm nguyện nhiều năm chờ đợi sắp hoàn thành lại đột nhiên bị cắt đứt như vậy, không phải chỉ hai từ phẫn nộ là có thể giải thích được. Thân thể mạnh mẽ li khai khỏi người Đại sư, Đại sư thậm chí còn không có thấy rõ thì nàng đã mặc xong quần áo và đi ra ngoài rồi.

Đại sư phát hiện, Triệu Vô Cực cùng Phất Lan Đức ở bên kia một chút phản ứng cũng không có, hắn tự biết thực lực mình không đủ, bèn mạnh mẽ đạp vào người Phất Lan Đức :” Mau dậy đi, có chuyện rồi.”

Hắn nào có biết lúc này Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực đã phong bế thính lực của họ rồi, tất nhiên sẽ không thể nghe thấy tiếng kêu bên ngoài của Đái Mộc Bạch.

Phất Lan Đức trong lòng giận giữ, một tay gạt tay của Đại sư ra, chỉ hướng Đại sư mắng một câu :” Mẹ kiếp, ngươi cứ làm việc của ngươi đi, gọi lão tử làm gì? Lão tử không có hứng thú với chuyện của các ngươi.”

Đại sư sửng sốt một chút, lập tức liền đoán ra được vấn đề, việc tối hôm nay rõ ràng xuất phát từ chủ ý của hai người Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long.

Phất Lan Đức lúc này mới cảm giác có gì không đúng, khí lực của Đại sư cũng không nhỏ, hắn bị một cước này trực tiếp bắn va vào người của Triệu Vô Cực bên cạnh.

Cũng không nghe thấy Đại sư nói gì cả, Triệu Vô Cực vốn đang phong bế thính lực lập tức mắng một tiếng, “Phất Lan Đức, lão tử không có hứng thú với ngươi, hai người bọn họ làm chuyện vợ chồng, chẳng lẽ ngươi muốn cản?”

Phất Lan Đức vừa mới đả thông thính lực, tự nhiên nghe được những lời này của Triệu Vô Cực, cơ hồ làm ra một động tác y hệt như Đại sư, một cước đạp vào mặt của Triệu Vô Cực.

Khí lực của hắn thì một người như Đại sư không thể so sánh được, mặc dù Triệu Vô Cực thân thể cứng rắn hẳn sẽ không bị thương, nhưng cũng bị một đá này của hắn trực tiếp bắn từ trong trướng ra ngoài.

Việc hỗn loạn bên trướng bồng kia Sử Lai Khắc thất quái không hề biết, trái ngược với Đại sư, sau khi nghe thấy tiếng kêu của Đái Mộc Bạch, Đường Tam như được giải thoát, là người đầu tiên trong trướng bật dậy, trực tiếp lao thẳng ra ngoài. Động tác của hắn xem ra còn nhanh hơn so với Liễu Nhị Long vài phần.

Vừa ra khỏi trướng bồng, Đường Tam nhìn thấy Đái Mộc Bạch đang từ cách đó không xa hướng về phía này nhanh chóng chạy tới, sau lưng hắn một đạo hỏa quang bốc lên cao, suýt chút nữa thì đốt cháy phía sau lưng hắn. Đái Mộc Bạch lộn người một cái đã lao trở về khu vực doanh trướng, trên mặt hắn chẳn những không có một tia kinh hoàng nào, ngược lại thần sắc rất vui mừng.

” Rất thích hợp kéo về đến tận cửa, Tiểu Tam, dược vật của ngươi tựa hồ không có hiệu quả với nó, đây ít nhất là một đầu hồn thú trên dưới bốn ngàn năm tu vi.”

Đái Mộc Bạch còn chưa dứt lời, Đường Tam liền đã kinh hãi thấy được hồn thú trong lời nói của hắn.

Đây là một đầu bò cạp thân hình vô cùng lớn, thân thể của nó so với Nhân Diện Ma Chu mà Đường Tam giết lần trước không hề nhỏ hơn một chút nào, thậm chí còn lớn hơn vài phần. Kỳ dị là toàn thân bò cạp này toàn một màu trắng như tuyết, từ trên thân thể phát tán ra một cỗ sát khí mãnh liệt, thân thể trắng toát đang bò nhanh trên mặt đất, tốc độ cực kì nhanh. Một cái đuôi do chín đoạn xương ngưng kết thành nhếch lên cao cao, bên trên cùng đuôi cong lại, tạo thành một cái móc câu đỏ như lửa.

Đường Tam nhìn thấy nó, vừa lúc từ trên đuôi nó phun ra một đoàn trụ lửa, trực tiếp lao đến Đái Mộc Bạch.

" Hắc !" Đái Mộc Bạch thở ra một hơi dài, quát lên :" Ta mà sợ ngươi sao."

Bạch Hổ vũ hồn phụ thể trong nháy mắt xuất hiện, hai vàng hai tím, bốn cái hồn hoàn đồng thời xuất hiện trên thân, khi có vũ hồn phụ thể, thân thể của hắn càng trở nên hùng vĩ hơn trước, hai tay hợp lại trước ngực, đệ nhất hồn kỹ : Bạch Hổ Hộ Thân Chướng đã xuất ra.

"Phanh!" Một tiếng nổ vang lên, ánh lửa lao đến trước người Đái Mộc Bạch bị bắn ra bốn phía, thân thể bị đẩy lùi về phía sau liên tục ba bước mới có thể đứng vững lại được.

Lúc này, Đường Tam đã phân biệt được chủng loại của con hồn thú này. Từ ngoại hình xem xét, hắn có thể kết luận đây là một con Đại địa chi vương, Hỏa thuộc tính hồn thú.

Con bò cạp này có tên là Đại địa chi vương, cực kì bá đạo, hiếu sát thành tính, mặc dù không có kịch độc giống như Nhân Diện Ma Chu khiến cho các hồn thú khác sợ hãi, nhưng những hồn thú cùng cấp bậc cũng ít có con nào dám trêu chọc nó, tuyệt đối là một đầu Hỏa hệ hồn thú cao cấp. Từ cái đuôi bao gồm chín đốt của nó thì có thể nhìn ra, con Đại địa chi vương này có tu vi trên dưới bốn ngàn năm, bởi vì cứ mỗi năm trăm năm thì đuôi của nó lại dài thêm một đốt.

Đại địa chi vương chia làm ba loại màu sắc, Đại địa chi vương tu vi dưới một ngàn năm thì có màu đỏ. Khi tu vi của nó đạt tới trên ngàn năm, thân thể khổng lồ liền dần dần thu gọn lại, mỗi lần nhỏ đi thì màu sắc trên thân thể nó chuyển từ màu đỏ sang màu trắng. Sau khi tu vi tiến đến trình độ vạn năm, màu sắc của nó mới lại biến đổi một lần nữa, khi đó chuyển thành màu lam.

Từ màu sắc cùng với số đốt trên đuôi, Đường Tam liền có thể chuẩn xác phán đoán đúng thực lực của nó. Chính xác đầu hồn thú này rất thích hợp với bốn mươi cấp hồn lực của bọn họ.

Ngay khi Đường Tam chuẩn bị động thủ phối hợp cùng Đái Mộc Bạch, Sử Lai Khắc thất quái cùng những người khác cũng từ bên trong trướng bồng chui ra, từ trong trướng bồng bên kia, một đạo nhân ảnh cũng lao ra, chính là Liễu Nhị Long.

Lúc này quần áo trên người Liễu Nhị Long còn có chút rối loạn, cả người tựa như sắp nổi điên, từ trong trướng lao ra nàng liếc mắt một cái liền thấy ngay được con Đại địa chi vương tu vi trên dưới bốn ngàn năm này, nhất thời kêu to một tiếng. Cánh tay vung lên trực tiếp hướng về phía Đại địa chi vương lao tới, chẳng những động tác cực kì mau lẹ mà khí thế bạo liệt khiến cho cả Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch phải chấn động. Bởi vì sự chú ý của hai người tập trung hết lên Liễu Nhị Long, bọn họ thậm chí còn không thấy được bộ dáng thảm hại của Triệu Vô Cực bị Phất Lan Đức đá văng ra khỏi trướng.

" Các ngươi dám phá hư chuyện tốt của lão nương, lão nương liều mạng với ngươi." Liễu Nhị Long một bên mắng chửi, một bên tự mình phóng thích ra vũ hồn Hỏa Long của mình, không ngừng lao đến trước.

Đầu Đại đại chi vương này cũng là không may, vốn dĩ tu vi của nó đối mặt với bọn Đường Tam thì không chừng còn có cơ hội chạy trốn, chỉ tại nó xuất hiện vô cùng không đúng lúc, nó đã hoàn toàn chọc giận Liễu Nhị Long, nó không còn cơ hội thoát thân nữa.

Đột nhiên chứng kiến một người hướng đến mình đánh tới, Đại địa chi vương phản ứng bằng cách từ trên móc câu tại đầu đuôi nó phun ra một luồng lửa, giống như vừa công kích Đái Mộc Bạch, một đạo hỏa trụ liền mạnh mẽ oanh kích trước ngực Liễu Nhị Long.

Nhưng mà Liễu Nhị Long nào có giống như Đái Mộc Bạch, nàng thậm chí cả không thèm né tránh, toàn thân đã bị lửa bao phủ hoàn toàn, sau một khắc, Đường Tam là người chứng kiến rõ nhất, ngọn lửa trên người Liễu Nhị Long bạo phát mạnh mẽ, bảy cái hồn hoàn của nàng trong nháy mắt xuất hiện, quần áo

toàn thân trong chớp mắt hóa thành tro bụi, thân thể đã bị vảy rồng bao trùm, một tiếng rồng ngâm kinh khủng vang vọng trong không trung.

Đường Tam ngơ ngác nói :" Chỉ là đối phó với một đầu hồn thú ngàn năm thôi mà, Nhị Long sư phụ cũng không cần phải phóng thích đến hồn kỹ thứ bảy : Xích Long chân thân ra như vậy chứ. Phất Lan Đức viện trưởng không phải đã nói, để cho chúng ta tự mình đối phó với hồn thú hay sao? Tại sao Nhị Long sư phụ lại tự mình làm?"

Tà Mâu của Đái Mộc Bạch cũng đồng dạng ngơ ngẩn," Trước kia ta còn tưởng cọp cái là hung mãnh nhất, bây giờ ta mới biết được rồng cái so với cọp cái càng thêm kinh khủng hơn nữa."

" Đái Mộc Bạch, ngươi nói ai là cọp cái cơ?"

" Đương nhiên là Trúc Thanh của ta…… ặc ….. không phải, Trúc Thanh, ngươi nghe ta nói đã, không phải ta nói ngươi …." Đái Mộc Bạch sau khi trả lời một cách vô ý thức mới phát hiện ra một vấn đề, chính là về Chu Trúc Thanh.

Lúc này Chu Trúc Thanh không hề còn bộ dạng lạnh như băng nữa, mà dung nhan ngược lại tràn đầy tươi cười, nàng vốn đã cực kì xinh đẹp, khi cười tươi càng thêm động lòng người, chỉ là bây giờ vẻ mặt của Đái Mộc Bạch tràn đầy sự kinh hoàng.

Cảm giác của hồn thú vốn rất nhạy cảm, tu vi càng cao thì trình độ nhạy cảm cũng càng tăng, đầu hồn thú Đại địa chi vương tu vi gần năm ngàn năm này ngay khi thấy Liễu Nhị Long thi triển ra Xích Long chân thân đã cảm thấy không ổn, mắt nhìn thấy hai cánh rồng thật lớn sau lưng Liễu Nhị Long, nó biết rằng mình muốn chạy cũng đã muộn, chỉ có liều chết may ra mới có cơ hội trốn thoát.

Trong phút chốc, toàn thân Đại địa chi vương hồng quang bạo phát, lấy thân thể nó làm trung tâm, không khí bên trong phạm vi mười thước hoàn toàn trở nên vặn vẹo, thân thể nằm trên mặt trong nháy mắt tựa như rực cháy, hai càng phía trước thật lớn của nó dùng sức đập mạnh lên mặt đất một cái, trong không khí vặn vẹo nhất thời sinh ra một loại chấn động mãnh liệt.

Cho dù đã xuất ra Xích Long chân thân nhưng Liễu Nhị Long cũng không nhịn được rung động mà chậm lại một chút, mà ngay lúc này mặt đất dưới thân Đại địa chi vương cũng ầm ầm nổ một tiếng, một cỗ hỏa trụ màu đỏ rực phóng lên cao.

Hỏa trụ này có đường kính khoảng hai thước, vừa vặn bao trùm vị trí trung ương của khu vực không gian chấn động, lúc này thân thể Liễu Nhị Long cũng bị khựng hẳn lại giữa không trung.

Kỹ năng này Đường Tam cũng từng được nghe Đại sư cẩn thận giảng giải qua, đây chính là tuyệt chiêu thiên phú của Đại địa chi vương, cũng là kỹ năng cường đại nhất của nó, cùng với tu vi không ngừng tăng thêm mà càng thêm mạnh hơn, có tên là Nham Tương Liệt Địa Kích, đáng sợ nhất của chiêu này không phải là lực công kích cường hãn mà là lực công kích được phóng thích trong nửa vòng tròn có quang mang vặn vẹo bao trùm.

Trong phạm vi của quang mang vặn vẹo thì không khí bị chấn động rất mạnh, có thể làm cho địch nhân trở nên mê muội, thời gian mê muội căn cứ vào chênh lệch thực lực của Đại địa chi vương với đối thủ. Một khi thân thể của đối thủ bị khựng lại, sau chừng một khắc phun ra thì nhiệt độ của hỏa trụ sẽ như là nhiệt độ của nham thạch, đánh cho địch nhân một đòn trí mạng.

Lúc này, khoảng cách giữa bọn Đường Tam và tràng chiến đấu là khá xa, cho dù trước mặt nhưng bọn họ cũng không có cách nào để ngăn cản một kích này của Đại địa chi vương được. Đại sư lúc trước có dạy cho Đường Tam biện pháp đối phó với hồn thú này, chính là ngàn vạn lần không nên đến gần thân thể của Đại địa chi vương, chỉ cần ở cách xa nó ngoài hai mươi thước thì không phải e ngại về kỹ năng kinh khủng này nữa, còn Đại đại chi vương cấp bậc vạn năm thì khoảng cách này phải gia tăng thành năm mươi thước.

Phẫn nộ nhìn Liễu Nhị Long không còn chút phản ứng nào, nó hung hăng khống chế hỏa trụ đánh thẳng vào ngực Liễu Nhị Long.

Lúc này Phất Lan Đức cùng Đại sư cũng vừa từ trong trướng chui ra, đương nhiên thần sắc của Đại sư rất là khó coi, còn vẻ mặt của Phất Lan Đức trở nên trắng bệch.

Bọn họ tất nhiên cũng thấy được một kích Nham Tương Liệt Địa Kích này, Đại sư chỉ hơi nhíu mày, còn Phất Lan Đức hai tay hợp lại xoa xoa đầy tâm trạng, trong miệng thì thào một câu :" Thương cảm cho Đại địa chi vương, Đại địa chi vương thật đáng thương cảm !"

Sau một khắc, Liễu Nhị Long liền cấp cho đáp án.

Sau khi hỏa trụ thật lớn đó đánh mạnh vào ngực nàng, một màn kỳ dị liền xảy ra, thân thể Liễu Nhị Long đang đình trệ giữa không trung không hề bị hỏa trụ đánh bay đi, ngược lại như đắm chìm vào trong hỏa trụ, nham thạch trên hỏa trụ trong nháy mắt lan ra khắp toàn thân nàng, những lân phiến trên người nàng dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa đỏ, trở nên huyễn lệ như hồng bảo thạch.

Thân thể của Đại địa chi vương rất khổng lồ nhưng con mắt của nó lại rất nhỏ, nếu lúc này có ai có thể nhìn sâu vào mắt nó, thì có thể thấy được trong đó một sự hoảng sợ vô cùng.

Sau một khắc, thân thể Liễu Nhị Long từ trên trời hạ xuống, không có chuyện gì, cũng không có sử dụng kỹ năng gì, chỉ là nàng thu liễm hai cánh phía sau lưng lại, từ trên không trung hạ xuống, sau đó long trảo hung hăng đánh mạnh lên lưng Đại địa chi vương, ầm ầm nổ một tiếng, thân thể của Đại địa chi vương bị đánh văng xuống mặt đất.

Đại địa chi vương phát ra một tiếng kêu bi thảm, hai càng phía trước nhanh chóng huy động, nhưng ngay cả thân thể của Liễu Nhị Long cũng không chạm đến được.

Xích Long chân thân của Liễu Nhị Long có trọng lượng nặng đến mức nào? Liền trực tiếp từ trên không rơi thẳng xuống trên người của Đại địa chi vương, mặc dù không trực tiếp đánh chết nó, nhưng cũng không khác là mấy.

" Quá bạo lực." Đái Mộc Bạch lúc này đã không còn cố gắng đi tới cạnh Chu Trúc Thanh nữa, tất cả đều đã bị hành động của Liễu Nhị Long làm cho rung động.

Mã Hồng Tuấn trong mắt tràn đầy tinh quang, " Ta đã quyết định, Nhị Long sư phụ sau này sẽ là thần tượng của ta, chẳng lẽ đây là mỹ học bạo lực trong truyền thuyết?"

---

84. Chương 83 : Đại Địa Chi Vương Và Phấn Hồng Nương Nương

"Cẩn thận." Đại sư từ phía xa hô to một tiếng, bởi vì từ góc độ của hắn vừa lúc có thể chứng kiến cái đuôi của "Đại Địa Chi Vương" kia vung lên.

Mặc dù ngọn lửa trên đuôi nó không thể gây nhiều thương tổn cho hỏa long vì có cùng chúc tính giống nhau, nhưng nó lại có lực công kích lại cực kỳ mạnh mẽ, bất luận nói như thế nào đi chăng nữa, thì nó cũng là một hồn thú gần năm nghìn năm tu vi.

Liễu Nhị Long rất nhanh khiến cho mọi người thấy được mặt bạo lực của mình, chân dẫm mạnh khiến lưng của "Đại Địa Chi Vương" nát cả ra, mặt khác trảo của nàng cũng rất nhanh giơ lên rồi hạ xuống, đem cái đuôi của Đại Địa Chi Vương dập thẳng xuống mặt đất, khiến cho cái đuôi giống như một cái lưỡi câu rốt cuộc không thể quăng ra được.

Với lực lượng này thì đầu hồn thú ngàn năm này căn bản là không phải là đối thủ của Liễu Nhị Long.

Chân trước giơ lên rồi đạp mạnh xuống đồng thời Long trảo tát mạnh một cái vào đầu Hồn Thú này," Ta cho ngươi biết phải trả giá như thế nào khi phá đám chuyện tốt của lão nương."

Đại Địa Chi Vương kêu thất thanh, hai chân trước khoẳng loạn xạ cả lên, hiện tại cả thân thể khổng lồ của nó cũng chỉ có hai chân trước này là còn lộ lên trên mặt đất.

"Lão nương hôm nay không đùa chết ngươi, ta sẽ không gọi là Liễu Nhị Long nữa."

Oanh, oanh—-

Hoàn toàn không sử dụng kỹ năng, lúc này Liễu Nhị Long sử dụng chính là chân thân sau khi hóa thành Hỏa long, hai chân trước không ngại ngần mà trực tiếp đánh mạnh lên hai chân trước của Đại Địa Chi Vương,

ngay sau khi hai chân trước bị đánh lún xuống mặt đất thì tiếp đó là bị đánh vào tất cả các đốt, khớp của cả tứ chi.

Liên tiếp âm thanh Ca Ca (Rắc rắc) kinh khủng vang lên, đầu và đuôi của Đại Địa Chi Vương đồng thời kịch liệt run rẩy, nhưng lực lượng của Liễu Nhị Long thật sự quá lớn, bất luận nó liều mạng giãy dụa như thế nào cũng không thể làm được bất cứ gì.

Phốc phốc hai tiếng, hai cái càng bọ cạp cự đại cứ như vậy bị Liễu Nhị Long đập xuống, máu tươi màu đỏ sậm phun vãi ra.

Bất quá. Đối với Liễu Nhị Long mà nói, đây mới chỉ coi là bắt đầu mà thôi.

Dưới vẻ trợn mắt há hốc mồm của mọi người đang nhìn, thân thể khổng lồ của Liễu Nhị Long vừa chuyển, trảo trước đã tóm đầu đuôi của Đại Địa Chi Vương. Phải biết rằng đầu nhọn phần đuôi của Đại Địa Chi Vương là vũ khí công kích kinh khủng nhất của nó, đồng thời độ nóng cũng vô cùng cao. Cũng chỉ có Liễu Nhị Long này cùng có thuộc tính là Hỏa mới dám trực tiếp dẫm lên như vậy.

Sau một khắc, Liễu Nhị Long từ trên người Đại Địa Chi Vương nhảy xuống , đương nhiên, cũng không phải do nàng muốn tha cho nó.

Tay vung lên đã nắm cả thân hình đang chìm trong mặt đất của Đại Địa Chi Vương lên rồi tiếp tục đập mạnh xuống mặt đất.

Ở trong tay Liễu Nhị Long, Đại Địa Chi Vương trông như một cái bao bố, liên tục bị đập xuống rồi lại kéo lên liên tục.

Cảnh bạo lực này diễn ra khiến mọi người không khỏi phát run. Ngay cả Đường Tam có tâm tính trầm ổn như vậy cũng không khỏi lẩn quẩn trong đầu câu hỏi muốn hỏi sư phụ: Thật sự nàng là con người sao?

Lúc này, Sử Lai Khắc Thất Quái ai cũng không dám tiến lên khuyên bảo Liễu Nhị Long, nói cho nàng biết rằng thân thể hồn thú này còn có thể có ích trong tương lai. Sau khi vài cái đập, Đại Địa Chi Vương đã không có lực phản kháng nữa, cảm giác không còn thú vị nữa nên Liễu Nhị Long mới dừng lại.

Đang lúc tất cả mọi người tưởng rằng tràng bạo lực này đã đến lúc chấm dứt thì nghe thấy Liễu Nhị Long trong miệng thì thào nói : "Ngươi phá hỏng chuyện tốt của lão nương, Cho ngươi không có cả khả năng hối hận này."

Nàng vừa nói một câu thì Long trảo của nàng liên tục chém xuống từng bộ phận thân thể của Đại Địa Chi Vương, đầu tiên là chém bay hạt châu biến dị kia, sau đó là đuôi, tứ chi. Chỉ trong chốc lát địa công phu, nó vốn là một hồn thú cường hãn nhưng nay chỉ còn có thân thể và đầu dính vào nhau, xung quanh thân thể bầy nhầy toàn máu vẩy và thịt của nó.

Nhưng Đại Địa Chi Vương này cũng thật sự có sức sống quá mạnh, dù như thế nhưng nó vẫn còn có một chút hơi thở.

Liễu Nhị Long long trảo vung lên, thân thể Đại Địa Chi Vương bị vứt lên không trung như một bao cát, vừa đúng rơi đến trước mặt Sử Lai Khắc Thất Quái, "Tên kia, đúng rồi tên mập mạp ngươi đó, cái này là cho ngươi. Ngươi cũng là hỏa thuộc tính, vừa lúc hợp dùng."

Ngay lúc thân thể Đại Địa Chi Vương rơi ầm ầm xuống trước mặt Sử Lai Khắc Thất Quái thì cả bầy người cơ hồ đều lùi từng bước lại phía sau, ba cô gái khi chứng kiến tràng diễn thảm thiết này thì mặt đã tái nhợt, nếu như không phải trước kia từng được Đại Sư tiến hành đặc huấn thì sợ rằng hiện tại cũng đã nôn mửa hết cả rồi.

" Cấp, cho ta……" Mã Hồng Tuấn nhìn con hỏa long khủng khiếp kia, hỏi dò.

"Còn không nhanh lên ? Lão nương cho ngươi thì nhất định là của ngươi, đừng nói nhảm nữa." Đôi mắt rồng của Liễu Nhị Long trừng lên, nhất thời khiến Mã Hồng Tuấn sợ đến suýt nữa ngã ngửa. Lúc này mới vội vã động thủ, mang theo vẻ cực kỳ từ bi mà kết thúc tính mạng đầy đau khổ của Đại Địa Chi Vương

Hồng quang dần nhạt, Liễu Nhị Long một lần nữa khôi phục hình người, ánh mắt rực lửa dã hoàn toàn biến thành lạnh như băng, có chút u oán quét qua Đại sư liếc mắt một cái, rồi tự nhiên quay về lầu vải ngủ.

Ngoài Mã Hồng Tuấn rất nhanh ngồi xuống bắt đầu phóng xuất ra vũ hồn của chính mình để hấp thu hồn hoàn, thì những người khác đều đứng ở nơi đó không hề nhúc nhích, tựa hồ sợ phát ra thanh âm gì đó khiến Liễu Nhị Long tức giận.

Nửa khắc sau, Triệu Vô Cực nhìn trộm nhìn lều vải phía sau một cái, thấp giọng nói:" Thật khó tưởng tượng, lúc trước ta cùng ở trong một lều vải với một con bạo long hình người. Phất Lan Đức, trước kia ngươi nói tính tình Nhị Long muội của ngươi không tốt ta còn không quá tin tưởng, nàng xinh đẹp như vậy cơ mà. Nhưng hiện tại ta mới biết được, ngươi một điểm cũng không khoa trương, thậm chí nói còn chưa đủ.Ta quyết định, sau này ta sẽ gác đêm. Ai cũng không thể tranh cùng ta được."

Phất Lan Đức liên tục gật đầu, nói: "Tiểu mập mạp hấp thu hồn hoàn, ta là sư phụ sẽ thay hắn hộ pháp. Tiểu Cương, ngươi đi ngủ đi. Nơi này có ta cùng Vô cực là được."

"Ngủ cái đầu ngươi." Đại sư cực kỳ buồn bực trừng mắt nhìn Phất Lan Đức, lúc này ngọn lửa trong lòng hắn đã hoàn toàn bị dập tắt, nhìn lều vải một chút, trực tiếp đi tới bên cạnh một cây đại thụ mà ngồi xuống, nhắm mắt lại không nói được một lời.

Đái Mộc Bạch ho khan một tiếng, "Nhị long sư phụ thật sự là thần tượng của ta. Hiện tại ta mới biết được, cái gì mới là bạo lực chân chính. Khó trách nàng được xưng là Sát Lục chi giác trong Koàng kim thiết tam giác."

Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh ba cô gái kể cả một giây đồng hồ cũng không muốn tiếp tục đứng lại ở đây nữa, nhanh chóng chạy về lều vải, về phần tràng cảnh vừa rồi Liễu Nhị Long bộc phát có thể ảnh hưởng đến giấc ngủ của các nàng hay không, cũng chỉ có các nàng mới tự biết được thôi.

Áo Tư Tạp lôi kéo Đường Tam, "Xem ra hôm nay cũng không cần ngươi gác đêm. Tiểu Tam, Đái lão đại, chúng ta cũng trở về ngủ thôi."

Trở lại lều vải, bởi vì bớt đi Mã Hồng Tuấn, mà lúc này Đường Tam đã tỉnh táo lại, để Đái Mộc Bạch cùng Áo Tư Tạp nằm bên ngoài cùng, Đường Tam phải kiếm đồ để chèn vào giữa hắn và Tiểu Vũ, lúc này mới dám nằm xuống. Chỉ bất quá, lúc này sáu người trong lều vải, trong đầu mỗi người đều đang diễn ra tràng cảnh con Hỏa long điên cuồng tàn phá, chém giết. Đây mới là thực lực chân chính của hồn sư cấp cao, hồn thú năm nghìn năm mà chỉ trong chốc lát đã bị hủy diệt, hơn nữa lại còn bị chặt thành khúc theo một phương pháp đặc thù như vậy.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày tiếp theo mọi người mới từ lều vải chui ra, Mã Hồng Tuấn vẫn ngồi tại chỗ như trước tối. Chỉ là lúc này hắn đã có biến hóa không nhỏ.

Đầu tiên là bốn cái hồn hoàn, hai vàng hai tím. Lúc trước hắn dùng tiên phẩm dược thảo nên thân thể gầy đi một chút nhưng bây giờ thân thể tựa hồ lại béo thêm một chút. Hơi thở cả người tràn ngập sự bạo liệt của Hỏa thuộc tính.

Vẻ mặt Phất Lan Đức đầy hài lòng đứng ở bên người mập mạp, chính đệ tử của mình có thể đạt được hồn hoàn thứ tư sớm hơn so với Đường Tam đã khiến hắn rất hài lòng. Con người luôn có hư vinh, hắn cũng không ngoại lệ. "Phất Lan Đức viện trưởng, mập mạp còn chưa hấp thu xong hồn hoàn sao?" Đường Tam có chút kinh ngạc hỏi. Nói đại khái, hấp thu hồn hoàn chỉ cần nửa canh giờ là đủ rồi, nhưng bây giờ đã là suốt một đêm.

Phất Lan Đức nói:" Đã sớm hấp thu xong rồi, là ta bảo hắn tiếp tục tu luyện, để cho năng lượng do hồn hoàn mang đến dung hợp hoàn toàn với thân thể, hồn hoàn của Đại Địa Chi Vương lại cực kỳ thích hợp với hắn cho nên kỹ năng của hồn hoàn thứ tư này sẽ không tệ. Các ngươi hãy cố gắng nhanh tìm được đệ tứ hồn hoàn cho chính mình đi."

Làm ba cô gái thư thái hơn rất nhiều chính là xương cốt của Đại Địa Chi Vương ngày hôm qua đã biến mất không thấy đâu nữa, chắc chắn là do Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực dọn sạch qua rồi. Nhưng chỗ lõm trên mặt đất vẫn như nhắc nhở mọi người đến một hồi chiến đấu hoàn toàn ngược đãi.

Mọi người rửa mặt mũi qua loa một chút rồi ăn sáng, cũng lúc đó Mã Hồng Tuấn cũng từ trong tu luyện tỉnh táo lại. Một tiếng phượng kêu rất to từ trong miệng hắn phát ra, thân thể béo mập của hắn đứng lên, toàn thân lưu chuyển hỏa quang, ánh sáng màu đỏ kim trong nháy mắt phóng thích, rồi sau đó thu liễm

lại, bốn cái hồn hoàn lặng yên dung nhập trong cơ thể. Trong sát na đôi mắt mở ra, tinh quang lóe lên, bộ dáng cực kỳ anh minh thần vũ.

Đang khi mọi người của Sử Lai Khắc Thất Quái chuẩn bị hỏi mập mạp một chút cảm thụ sau khi hấp thu đệ tứ hồn hoàn như thế nào, thì một tiếng hét đầy vẻ tức giận xé gió truyền đến từ một lều vải," Sáng sớm như vậy mà ai đã làm loạn cả lên thế?"

Mập mạp đang đắc ý khi đến thanh âm này thì thân thể lập tức rùng mình một cái, không chút do dự lắc mình trốn ra sau lưng của Phất Lan Đức.

Phất Lan Đức nhíu nhíu mày," Trốn cái gì. Chẳng lẽ Nhị Long sư phụ của các ngươi lại thật sự ra tay với các ngươi hả? Các ngươi cần phải biết nàng đã không còn nhỏ, nội tiết có chút mất cân đối. Tính tình điên loạn một chút là chuyện bình thường mà thôi ."

"Phất Lan Đức, có phải ngươi muốn chết không?" Thanh âm Phất Lan Đức rất thấp nhưng không ngờ thính lực của Liễu Nhị Long lại tốt như vậy.

Ngay lập tức một bạo long hình người quần áo không chỉnh tề từ trong trướng bồng vọt ra.

Liễu Nhị Long khóe mắt đã có chút hồng lên, hiển nhiên là đêm hôm qua không ngủ được. Mới đầu, nàng còn kỳ vọng đại sư có thể tiến vào trong trướng bồng (lều trại) cùng nàng tiếp tục kích tình. Đợi rồi lại chờ mà không thấy đại sư đến. Tâm tình của Liễu Nhị Long hẳn là có thể tưởng tượng ra được.

"Ách... Nhị Long, ngươi cứ coi như là ta chưa nói gì cả."Phất Lan Đức lúc này cũng chẳng dám trêu chọc nàng, đồng thời than thầm trong lòng, có chút cầu xin nhìn về phía đại sư đang ngồi ăn ở một bên với vẻ mặt đạm mạc.

"Nhị Long, đủ rồi." Đại sư rốt cục cũng mở miệng.

Liễu Nhị Long vốn đang hướng tới thân thể Phất Lan Đức chợt dừng lại, quay đầu nhìn về phía đại sư, thân thể kiều nhu run lên nhè nhẹ, "Ngươi là đồ tồi. Toàn khi phụ ta thôi." Nói xong những lời này, nàng lao mạnh vào trong trướng bồng, trên không trung còn lưu lại liên tiếp những giọt nước long lanh trong suốt.

Đại sư thống khổ nhắm hai mắt lại, mặc dù hắn không nói gì nhưng các ngón tay đã siết chặt lại với nhau.

Sau nửa canh giờ, đoàn người sau khi đã thu thập đầy đủ lại tiếp tục lên đường, chỉ bất quá hào khí thực sự trở nên tinh diệu hơn rất nhiều.

Một mình Liễu Nhị Long âm trầm đi phía sau cùng đoàn người, đại sư, Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực đi phía trước, ngược lại để cho Sử Lai Khắc thất quái đi ở giữa.

Áo Tư Tạp huých huých Mã Hồng Tuấn, "Mập mạp, kiếm được hồn hoàn thứ tư rồi, cảm giác ra sao? Hấp thu tốt chứ?"

Mã Hồng Tuấn gật đầu nói: "Rất dễ dàng a, chỉ hơn nửa canh giờ một chút mà thôi, còn không mang đến cho ta ngay cả một điểm phiền toái. Thật sự là kỳ quái. Chẳng lẽ đầu đại địa chi vương kia ngược lại đã được Nhị Long sư phụ buông tha cho một hy vọng sống, thật sự có thể cho ta giải thoát cho nó mới tùy ý do ta hấp thu sao?"

Đường Tam nói: "Từ một ý nghĩa nào đó đi lên mà nói, loại tình huống này có khả năng xảy ra. Sư phụ nghiên cứu qua, nếu hồn thú bị giết lúc oán niệm không sâu, vậy thì hấp thu sẽ tương đối dễ dàng. Trái lại, nếu oán niệm của hồn thú cực kỳ sâu sắc, vậy thì lúc hấp thu cũng sẽ trở nên rất khó khăn. Ta lần trước lúc hấp thu hồn hoàn Nhân Diện Ma Chu, chính là loại tình huống này. Nhưng là, sư phụ cũng đã nói qua, có hai chủng loại hồn thú mà sau khi tử vong bị hấp thụ hồn hoàn là có lợi nhất đối với hồn sư. Một loại chính là hồn thú tràn ngập oán niệm cực đoan, ở dưới loại tình huống này, tỷ lệ có được hồn cốt cũng sẽ gia tăng mạnh. Một loại tình huống khác, chính là hồn thú tự nguyện bị giết chết. Tự nguyện trở thành hồn hoàn của hồn sư thì cơ hồ có tỷ lệ đến trăm phần trăm có được hồn cốt, hơn nữa hồn hoàn lại được hấp thu một cách hoàn mỹ, không bị hạn chế bởi cấp bậc thời gian tu vi (nguyên văn là không bị hạn chế bởi niên hạn). Nói cách khác, cho dù chúng ta bây giờ chỉ có bốn mươi cấp, nếu là có một đầu vạn niên hồn thú nguyện ý để chúng ta giết chết và hấp thu hồn hoàn của nó, chúng ta cũng sẽ không gặp phải trường hợp bị cắn trả."

"Tốt vậy sao?" Áo Tư Tạp cùng Mã Hồng Tuấn đồng thanh nói.

Một bên là Đái Mộc Bạch nói: "Tốt cái gì mà tốt?Các ngươi tưởng là dễ dàng lắm a!Hồn thú tự nguyện cho các ngươi giết, nguyện ý trao hồn hoàn cho ngươi? Điều này chỉ là tình huống vô cùng lý tưởng mới có thể gặp được. Hoặc căn bản có thể nói là không thể nào mà xuất hiện được."

Tiểu Vũ lay động đóa Tương Tư Đoạn Trường Hồng trong tay mình, lạnh nhạt nói: "Không có chuyện gì là không có khả năng cả. Dưới tình huống cơ duyên xảo hợp. Có thể cũng gặp phải chứ."

Mập mạp có chút thất vọng nói: "Nếu đã nói như vậy. Hồn hoàn này ta hấp thụ cũng không phải là loại thứ nhất, mà cũng không phải là loại tình huống thứ hai rồi?"

Đường Tam nói: "Nếu đầu đại địa chi vương nọ là bị Nhị Long tiền bối giết, có lẽ là gặp phải tình huống thứ nhất đó."

Nghe xong lời này của hắn, mọi người không khỏi rùng mình một cái, hồi tưởng đến công kích cuồng bạo của Liễu Nhị Long ngày hôm qua, mỗi người từ đáy lòng đều có chút kinh sợ.

Đường Tam tiếp tục nói: "Tình huống thứ nhất xuất hiện khó khăn cũng rất lớn, muốn làm cho oán niệm của hồn thú đạt đến cực hạn, hầu hết đều phải do chính mình động thủ. Không thể nhờ vào người khác, như thế sẽ làm phân tán oán niệm của hồn thú. Nhưng là, dựa theo tình huống bình thường mà nói, hồn sư đều muốn liệp sát hồn thú cường đại hơn so với mình một chút. Rất khó làm được tình huống như ngày hôm qua, Nhị Long sư phụ thuần ngược (hòan toàn ngược đãi), tự nhiên không cách nào đạt thành. Nhưng mà Nhị Long sư phụ ngay hôm qua ngược lại có thể thuần ngược đầu đại địa chi vương nọ, cũng là bởi vì thực lực của nó còn kém Nhị Long sư phụ quá lớn, cho dù Nhị Long sư phụ bây giờ cần cả hồn hoàn phụ gia , cũng dám chắc sẽ không lựa chọn nó."

Áo Tư Tạp nói một cách chắn chắc: "Khó trách hồn cốt lại ít như vậy. Hai loại tình huống này đều quá mực cực đoan. Được rồi, mập mạp, hồn kỹ thứ tư của ngươi là gì?"

Mập mạp trong mắt lộ ra vẻ thần bí: "Đến lúc có cơ hội động thủ.Ta sẽ cho các ngươi xem. Cảm giác rất đúng a! Đáng tiếc là phạm vi công kích hơi nhỏ một chút. Hơn nữa không có cách nào tập trung vào đối phương để phóng thích."

Mặt trời chưa lên, nhiệt độ trong sâm lâm lúc sáng sơm có thấp một chút. Độ ẩm trong không khí lại hết sức sung túc, bởi vậy tạo thành những làn thần vụ mê mông (mê trong mê ảo, mông là từ cổ, ví dụ đồng không mông quạnh. Ở đây tạm hiểu mê mông nghĩa là một khoảng mờ mịt).

Vụ khí lạnh như băng mà ướt át lững lờ trôi nổi, theo làn gió nhẹ mà phiêu đãng. Lúc này chính là lúc mặt trời còn chưa hoàn toàn mọc lên, cũng là lúc vụ khí nồng đậm nhất.

Đường Tam từ trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ lấy ra một cái bình nhỏ, từ bên trong dốc ra một ít viên thuốc nhỏ màu đen, đưa cho mỗi người một viên kể cả Phất Lan Đức, đại sư đi phía trước.

"Đây là cái gì?" Phất Lan Đức nhìn viên thuốc nhỏ như hạt gạo, nghi hoặc nhìn về phía Đường Tam hỏi.

Đường Tam nói: "Đây là Khứ Chướng Hoàn (viên phòng khí độc) do ta tự mình chế tạo. Bên trong thụ lâm cùng thâm sơn vào sáng sớm thường có chướng khí, cũng có loại chướng khí vô cùng độc hại, ăn Khứ Chướng Hoàn này ít nhất có thể tránh được đại bộ phận chướng khí xâm nhập, cũng có tác dụng giúp cho đầu óc tỉnh táo (đề thần tỉnh não)."

Phất Lan Đức chợt nói: "Đây đều là lão quái vật Độc Cô Bác kia dạy ngươi sao?Xem ra ngươi cũng từ nơi hắn học được không ít."

Đường Tam mỉm cười, cũng không có giải thích. Có nửa năm cùng Độc Cô Bác ở một chỗ trao đổi lẫn nhau, hắn có sử dụng dược vật cũng sẽ không làm mọi người hoài nghi. Càng không ai nghĩ hắn trước đó bẩm sinh vốn đã có khả năng sử dụng dược vật rồi.

Làn thần vụ càng ngày càng đậm, cái lạnh sáng sớm mặc dù đối với những hồn sư đã ngoài bốn mươi cấp bọn họ không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng có thể thấy càng ngày càng kém.

Phất Lan Đức cẩn thận nói: "Mọi người cẩn thận một chút, có một ít hồn thú chuyên thích hành động vào sáng sớm, bây giờ tầm nhìn quá kém, tụ tập lại gần một chút, đề phòng bất trắc."

Liễu Nhị Long bước nhanh vài bước, đi tới bên cạnh Phất Lan Đức , vỗ vỗ bả vai Triệu Vô Cực, "Ngươi đi xuống phía sau đi. Chúng ta đổi chỗ."

Mặc dù Liễu Nhị Long nhìn qua đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nhưng Triệu Vô Cực cũng không dám cùng nàng nói thêm cái gì, nhanh chóng cùng nàng thay đổi vị trí.

Liễu Nhị Long liếc mắt nhìn đại sư một cái, đứng ở bên cạnh hắn, cùng Phất Lan Đức cả hai bảo vệ cho đại sư. Mặc dù quá trình này rất đơn giản nhưng là ai nấy đều thấy được Liễu Nhị Long là lo cho người có thực lực yếu nhất ở đây là đại sư trong thần vụ gặp phải nguy hiểm gì đó, phải tự mình bảo vệ hắn.

Đại sư tự nhiên đã hiểu được ý tứ của Liễu Nhị Long, trong lòng thầm than một tiếng, cũng không có nói cái gì, như cũ lặng yên hướng phía trước đi tới.

Chính lúc mọi người đang đi tới trước không được ba trăm thước thì đột nhiên, một trận gió lạ từ phía trước thổi tới. Thần vụ trong sự kích động cũng đã đổi màu, vốn đang là vụ khí màu trắng nồng đậm trong nháy mắt biến thành màu hồng phấn, trực tiếp hướng mọi người bao phủ tới. Trong vụ khí nồng đậm màu hồng phấn có vị ngọt nhàn nhạt, có cảm giác làm kẻ khác phải đam mê.

"Mọi người cẩn thận, trong vụ khí có độc." Phất Lan Đức hét lớn một tiếng, cùng Liễu Nhị Long đồng thời xuất chưởng vỗ ra phía trước, nương vào hồn lực hùng hậu muốn khiến cho độc vụ trước mặt tiêu tán. Đồng thời trong lòng cũng âm thầm than thở lúc trước Đường Tam đã vị vũ trù mâu (đoán được trời mưa - tiên đoán siêu). Đây tựa hồ chính là chướng khí mà hắn đã nói sao.

Nhưng là, rất nhanh mọi người đều đã cảm giác được có gì đó không đúng, bất ngờ độc vụ so với trong tưởng tượng của bọn hắn còn mạnh mẽ hơn nhiều. Mặc dù Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long có thể đánh cho độc vụ tản mác ra, nhưng rất nhanh lại ngưng tụ dày đặc trở lại. Chỉ là vài lần công phu trong nháy mắt, bên cạnh mọi người đều đã lộ ra một mảnh vụ khí màu phấn hồng. Khiến cho đoàn người Sử Lai Khắc học viện giật mình nhất chính là, ở bên trong vụ khí màu phấn hồng nọ, khả năng nhìn của bọn họ đã bị giảm tới mức thấp nhất, sợ là ngay cả người bên cạnh cũng khó lòng nhìn rõ.

"Đây không phải là chướng khí.Tiểu Áo, giải độc tiểu tịch tràng." Đường Tam đột nhiên hét lớn một tiếng, ngay sau đó quang mang tử kim sắc trong đôi mắt hắn phóng ra. Bất kỳ một ai trong vụ khí dày đặc này đều không nhìn thấy rõ, nhưng hắn dựa vào giới tử cảnh giới của tử cực ma đồng khiến cho ảnh hưởng của vụ khí giảm đi rất nhiều. Cảnh vật chung quanh mơ hồ còn có thể thấy được.

"Cẩn thận, là hồn thú." Đường Tam lại cao giọng quát, tay phải tìm kiếm, trước tiên đã nắm chặt lấy bàn tay Tiểu Vũ, đồng thời phóng thích lam ngân thảo bay nhanh ra, hướng tới bốn phương tám hướng lan tràn. Đem mọi người trong vòng mười thước chung quanh hoàn thành việc cảnh báo.

Tay lấy Như Ý Bách Bảo Nang, rút ra một cây hoa lớn màu phấn nhàn nhạt.Cây hoa này không có lá, thân dài ba thước, đóa hoa cực lớn, đường kính rộng chừng hơn thước, mỗi một cánh hoa nhìn qua cũng đều như một phiến thủy tinh trong suốt bình thường. Nhụy hoa màu tím nhạt, tựa như một khỏa tử sắc toản thạch (hột xoàn màu tím) khảm lên đó vậy, hương thơm kinh người từ trong hoa tỏa ra, thấm sâu vào lòng người.

Sau khi Đường Tam lấy đóa hoa này ra, một màn kỳ dị lập tức xuất hiện, lấy Đường Tam làm trung tâm, trong phạm vi đường kính mười thước, nùng vụ màu phấn hồng nọ như tuyết ngộ cổn thủy (tuyết gặp nước nóng) trong khoảnh khắc nhanh chóng tan ra, hình thành một vòng khí lưu màu tím nhàn nhạt hướng ra chung quanh nhanh chóng bay đi, đoàn người Sử Lai Khắc lúc này mới một lần nữa thấy rõ được những người khác.

"Mọi người đều ở trong này, không nên tự ý ra ngoài." Đường Tam tay trái cẩn thận cầm đóa đại hoa kia, tỉnh táo quan sát nùng vụ màu hồng phấn đang che chắn ở trước mặt. Mọi người rõ ràng chứng kiến, lúc này ở chung quanh thân thể bọn họ đã hình thành một cái lồng vô hình bằng khí màu tím. Mặc cho vụ khí dày đặc màu phấn hồng cùng ngọn gió lạ thổi từ trong rừng có lắc mạnh như thế nào, phấn hồng sắc vụ khí nọ cũng vô pháp xâm nhập phạm vi mười thước trong này.

"Trong tay ta chính là U Hương Khỉ La Tiên Phẩm, có công hiệu trung hòa mọi loại độc, trong phạm vi ảnh hưởng của nó, bất kỳ độc tố nào cũng đều bị mất tác dụng. Mọi người tạm thời không nên tự ý rời khỏi phạm vi này. Mảng nùng vụ này tựa hồ là do hồn thú tạo ra, hơn nữa còn là một đám hồn thú. Chúng ta đã bị bao vây rồi."

Đại Sư biết con mắt Đường Tam có chút công phu, lập tức hỏi tới :"Tiểu Tam, ngươi có thể hay không thấy rõ bộ dạng của hồn thú này?"

Với kinh nghiệm của hắn, chỉ cần Đường Tam có thể nói ra bộ dạng của hồn thú, hắn tất có thể phán đoán gặp loại hồn thú nào, việc đối phó dĩ nhiên cũng trở nên đơn giản hơn.

Đường Tam nói:"Để con thử xem." Thúc dục huyền thiên công, Đường Tam công tụ hai mắt, trong mắt, quang mang tử kim sắc chợt cường thịnh, hai đạo ánh sang từ trong đôi mắt phóng ra, hướng tới phương hướng của hồn thú kia nhìn lại.

Tiên phẩm dược thảo Vọng Xuyên Thu Thủy Lộ làm cho tử cực ma đồng của Đường Tam đích sinh ra biến dị vô cùng lớn, chẳng những có thể xem rõ ràng hơn, hơn nữa cũng có lực xuyên thấu. Thậm chí có thể sử dụng để đánh sâu vào tinh thần đối thủ.

Lúc này, dưới sự thúc dục toàn lực của Đường Tam, ánh mắt phá vỡ tầng sương mù dày đặc, dần dần thấy rõ hồn thú kia.

Khi hắn nhìn thấy hồn thú này rõ ràng không khỏi hít sâu vào một chút không khí, thân mình hồn thú này thực lực không thể không sợ, đáng sợ hơn là, số lượng thật sự nhiều lắm.

"Sư phụ, là hồn thú Phấn hồng nữ lang."

Đại Sư sửng sốt một chút,"Ngươi không nhìn lầm chứ? Phấn hồng nữ lang mặc dù có độc, nhưng cho dù là vạn năm cấp bậc cũng không có khả năng sinh ra đại diện tích độc vụ tập kích chúng ta."

Đường Tam sắc mặt ngưng trọng nói:"Sư phụ, ta dám chắc, hơn nữa ta cũng biết tại sao lại có thể sinh ra độc vụ nồng nặc như vậy, bởi vì, bên ngoài phấn hồng nữ lang không dưới một ngàn, mặc dù đa số đều chỉ là trăm năm cấp bậc, nhưng với số lượng đông đảo như thế, Phấn hồng nữ lang hoàn toàn có thể đạt đến trình độ phóng thích như thế."

"Cái gì? Hơn một ngàn? Điều này sao có thể?" Đại Sư trong mắt toát ra vẻ kinh hãi, sắc mặt có chút cứng ngắc, trở nên ngưng trọng đứng lên.

"Các ngươi đang nói cái gì? Cái gì Phấn hồng nữ lang?" Liễu nhị long nhịn không được hỏi.

Đại Sư trầm giọng nói:"Phấn hồng nữ lang thị một loại hồn thú, ngoại hình cùng loại với bò cạp, so với "Đại Địa Chi Vương" bẩm sinh đều yếu kém hơn rất nhiều. Là một loại quần cư hồn thú, tính tình ôn hòa. Bởi vì thân thể hiện ra vi phấn hồng sắc trong suốt, ngoại mạo huyễn lệ nên có xưng hào là Phấn hồng nữ lang. Bình thường mà nói, chúng nó rất ít chủ động tập kích loài người, thấy hồn sư chỉ biết tránh ra xa xa."

"Mỗi một cái quần thể phấn hồng nữ lang số lượng ước chừng sẽ có từ vài chục đến hơn một trăm cá thể, có một cá thể cường đại nhất lãnh đạo. Vì không để tộc nhân quá siêu việt, một khi có tộc nhân nào đó tiến hóa quá nhanh đều sẽ bị tộc trưởng cường đại nhất giết chết, vì lý do này mà hồn thú này rất ít xuất hiện vạn năm cấp bậc tồn tại, thậm chí ngay cả ngàn năm cũng rất ít."

Phất Lan Đức nhíu mày nói:"Vậy loại hồn thú này năng lực công kích là cái gì? Chỉ là độc sao?"

Đại Sư gật đầu, nói:"Đúng vậy, hơn nữa độc của chúng nó cũng không cường đại. Lúc trước Đường Tam liệp giết Nhân diện ma chu, chính là thiên địch của chúng nó. Một đầu Nhân diện ma chu thậm chí có thể dễ dàng đích giết chết một trăm đầu phấn hồng nữ lang quần tộc. Là một hồn thú hoàn toàn dùng độc công kích, chúng nó coi như hồn thú cấp thấp, độc của chúng nó rất đặc thù, là một loại độc tố gây hưng phấn, hít vào 1 ít chẳng những không có hại, ngược lại sẽ làm sinh vật trở nên hưng phấn. Nhưng nếu hít vào quá nhiều, sẽ từ từ trở nên kháng phấn, đến 1 mức độ nào đó, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tánh mạng lực, dẫn đến tử vong. Bởi vì tự thân nhỏ yếu, sự tiến hóa của chúng càng khó khăn, không ít trở thành thực vật cho đám cao cấp hồn thú. Nếu dựa theo lời Tiểu Tam, trước mắt chúng ta gặp phải chính là một đám ngàn phấn hồng nữ lang quần tộc, vậy, ta có thể kết luận, tại đây, trong cái quần tộc này, tất nhiên xuất hiện Phấn hồng nương nương."

"Phấn hồng nương nương là Phấn hồng nữ lang đích biến dị, cũng là tối cường đại đích Phấn hồng nữ lang. Muốn sinh ra loại biến dị này, đầu tiên phải chính mình có hơn ba ngàn năm tu vi. Tiếp theo phải ít cắn nuốt ít nhất quá trăm đầu bổn tộc tộc nhân. Loại Phấn hồng nương nương này, một khi xuất hiện, sẽ tụ

tập một lượng tộc nhân lớn, bởi vì thực lực nàng lớn hơn rất nhiều so với đa số phấn hồng nữ lang bình thường, bởi vậy, cho dù có bị cắn nuốt, đại đa số Phấn hồng nữ lang vẫn còn nguyện ý theo nàng."

"Một Phấn hồng nữ lang, thậm chí không cách nào tạo thành thương tổn đối mười cấp hồn sư, nhưng một Phấn hồng nương nương sử dụng độc tố, lại đủ để làm cho năm mươi cấp hồn sư kháng phấn đến chết. Loại độc tố đặc thù này rất khó lòng phòng bị. Thậm chí có thể thông qua da tay xâm nhập vào bên trong cơ thể. Nơi đây tụ tập hơn một ngàn đầu phấn hồng nữ lang phóng thích độc vụ, chính là muốn làm cho chúng ta bị độc chết ở chỗ này. Chỉ là ta không rõ, tại sao tính tình luôn ôn hòa như Phấn hồng nữ lang lại đối với chúng ta sinh ra đại địch ý như vậy, tựa hồ như là ở đây phục kích chúng ta."

Trong khi Đại Sư giảng thuật về đặc tính phấn hồng nữ lang, Đường Tam một mực bên cạnh yên lặng tự hỏi, lúc này nghe Đại Sư thuyết đến nơi đây, hắn nói:"Sư phụ, ngài nói có thể hay không bởi vì đầu "Đại Địa chi vương" bị hại đêm hôm qua? "Đại Địa chi vương" cùng Phấn hồng nữ lang giống nhau, đều thuộc về loại bò cạp ma thú, có lẽ là có liên quan?"

Đại Sư trong mắt quang mang chợt lóe,"Cũng có thể, chẳng lẽ, Phấn hồng nương nương của quần tộc này cùng đầu "Đại Địa vua" ngày hôm qua là bạn lữ? Điều này rất có thể. Trí tuệ hồn thú theo tu vi mà gia tăng, cho dù là Phấn hồng nương nương, trong các loại hồn thú cũng chỉ là một loại hồn thú yếu ớt. Mà "Đại Địa chi vương" trong đồng loại cũng là một tồn tại thượng đẳng, "Đại Địa chi vương" là một loại hồn thú bá đạo, thậm chí đối với Nhân diện ma chu đều có tác dụng khắc chế nhất định. Nếu nói Phấn hồng nương nương dùng chính thân mình ký thác nó, lý luận trên hoàn toàn có thể xảy ra. Mà đầu "Đại Địa chi vương" tại Lạc Nhật sâm lâm thực lực hẳn là có thể nói là cũng rất cao. Hơn nữa, đây là một quần tộc Phấn hồng nữ lang khổng lồ, đủ để hoành hoành một cõi."

Phất Lan Đức nhìn thoáng qua Liễu Nhị Long, bật cười nói:"Ngươi ngược đãi lão công của nhân gia, bây giờ nhân gia tới báo thù a."

Liễu nhị long trong mắt lóe ra hàn quang: "Báo thù? Hảo a! Ta đây sẽ giết ra ngoài, để chúng nó đồng mệnh uyên ương a."

Đại Sư nghiêm sắc nói:"Hơn một ngàn đầu phấn hồng nữ lang ngưng tụ độc vụ không phải chuyện đùa, không thể khinh thường. Vừa rồi chúng ta đều bị độc tố xâm nhập một chút, nếu không có Tiểu Tam có kỳ phẩm hoa khắc độc, tình huống sẽ rất khó nói. Bây giờ có mấy cái biện pháp có thể giải quyết vấn đề. Một người trong chúng ta bằng đặc tính kháng độc của đóa hoa này lao ra, phương pháp ổn thỏa hơn là do Phất Lan Đức sử dụng năng lực phi hành đưa chúng ta ra khỏi cái khu vực này, chỉ cần ra khỏi khu vực này sẽ không có vấn đề khác. Nhưng cách này cũng đồng dạng sẽ có thể gặp phải các loại hồn thú nguy hiểm đánh lén. Tiểu Tam, ngươi đối với độc hiểu rõ nhất, ngươi đề nghị như thế nào?"

Đường Tam nói:"Phấn hồng nữ lang dù sao cũng không có lực công kích, thực lực chúng vẫn còn có thể ngạnh kháng tốt. Chỉ cần bảo trì trận hình dày đặc, tốt nhất là khiến cho đầu Phấn hồng nương nương nhịn không được lao ra động thủ. Chỉ cần giải quyết nàng, hồn thú như đám quần long vô thủ tự nhiên sẽ thối lui. Mọi người hãy lấy ta làm trung tâm, trong phạm vi đường kính mười thước, sẽ không bị độc tố xâm phạm."

Phất Lan Đức gật đầu, nói:"Hảo, cứ như vậy đi, việc này không nên chậm trễ, Tiểu Tam, nếu ngươi có thể thấy tình hình bên ngoài, do ngươi chỉ đường. Vô Cực cản phía sau, Nhị Long, Đại Sư, chúng ta phía trước. Mộc Bạch, các ngươi mấy người cứ ở giữa, chú ý bảo vệ Tiểu Tam, Tiểu Áo và Vinh Vinh, nhất là Tiểu Tam trong tay có U Hương Khỉ La Tiên Phẩm, xuất phát."

Có thể phân tích phán đoán chuẩn xác cục diện, tự nhiên mọi người bớt lo lắng, chiến ý mạnh mẽ, kể cả Đại Sư ở bên trong, mỗi người đều muốn phóng thích vũ hồn của chính mình ra.

Bởi vì thu hoạch được hồn hoàn thứ ba, vũ hồn của Đại Sư là La Tam pháo thân thể cũng xảy ra một ít biến hóa, chẳng những so với lúc trước lớn một chút, hơn nữa màu tím của bộ lông lại đậm hơn, có một ít chuyển thành màu vàng, nhìn bộ dạng hắn vậy, nếu Đại Sư thật sự có thể thu được chín hồn hoàn, nói không chừng nó cũng thật sự có thể tiến hóa thành hoàng kim thánh long đây.

Với sự chỉ dẫn của Đường Tam và U Hương Khỉ La Tiên Phẩm chống đỡ độc tố, mọi người cẩn thận từng bước hướng phía trước đi đến.

Đại Sư và Đường Tam phán đoán phi thường chính xác, tộc trưởng của quần tộc Phấn hồng nữ lang này đúng là một đầu Phấn hồng nương nương, cũng là bạn lữ của đầu "Đại Địa chi vương" xui xẻo ngày hôm qua.

Hồn thú có phương pháp truyền tin của hồn thú, "Đại Địa chi vương" chết thì tự nhiên tản mát ra một loại mùi, thông tri cho Phấn hồng nương nương, hơn nữa Mã Hồng Tuấn trên người có tồn tại hơi thở của "Đại Địa chi vương", tự nhiên đã bị nhân gia tìm tới cửa.

Vòng vây hoàn toàn do Phấn hồng nữ lang tạo thành cũng không quá lớn, nhưng Đường Tam rất nhanh phát hiện rằng không ổn.Theo di động của bọn họ, vòng vây cũng di động.

Lúc này, mặc dù thần vụ đã bị ánh mặt trời chiếu rọi xuống từ từ tiêu tán, nhưng chung quanh lại như trước vẫn là một tầng hồng mông độc khí, chỉ là so với trước nhìn qua yếu hơn một chút thôi.

Dừng cước bộ lại, Đường Tam nói:" Cứ như vậy thì không được, Phấn hồng nữ lang này cũng một mực di động, tầm mắt mơ hồ không rõ, lại ở trong rừng cây, tốc độ của chúng ta đã bị hạn chế, cứ như vậy, chỉ có thể một mực để chúng nó vây xung quanh. Mặc dù có U Hương Khỉ La Tiên Phẩm, nhưng chúng ta cũng không để cứ như vậy được. Tiểu Áo, chuẩn bị ma cô tràng đi." Áo Tư Tạp tự hỏi nhìn về phía Phất Lan Đức, Phất Lan Đức lấy tay chỉ chỉ Đường Tam, "Tiểu Tam chỉ huy."

Hồn lực của Áo Tư Tạp có tiến bộ, dưới tình huống tiêu hao toàn bộ hồn lực, có thể chế ra mười hai phi hành ma cô tràng, vừa hay có thể thỏa mãn nhu cầu của mọi người.

Mặc dù bản thân hắn sử dụng phi hành ma cô tràng hiệu quả giảm phân nửa, nhưng có hai phi hành ma cô tràng cho hắn a (Phất Lan Đức thân mình vũ hồn có thể phi hành, không cần ma cô tràng phụ trợ), nhờ vậy cũng có thể cùng mọi người phi hành giống nhau.

---

85. Chương 84: Đệ Tứ Hồn Kỹ Của Mập Mạp, Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích

Tiêu hao khoản nửa canh giờ thời gian, Áo Tư Tạp cơ hồ tiêu hao hết toàn bộ hồn lực, chế tác thành mười hai cái Phi hành Ma cô tràng, sau khi chỉnh đốn qua lại một chút, mọi người lập tức triển khai hành động.

Ăn Ma cô tràng, trước tiên mọi người lao lên trong trung, vì tránh cho chuyện tốc độ của mọi người không đồng nhất mà có thể rơi vào khu vực độc vụ, Đường Tam liền phóng thích vũ hồn Lam ngân thảo quấn quanh hông mỗi người, sử dụng Lam ngân thảo để khống chế khoảng cách giữa mọi người trong lúc di chuyển. Lúc này mới cấp tốc hành động, xác định phương hướng chính xác rồi bay đi.

Trên mặt đất, mặc dù đã đi trước nhưng cũng không phải quá nhanh, tốc độ của Phấn Hồng Nữ Lang không tính là quá nhanh bởi vì di chuyển trên mặt đất đã bị cây cối cản trở, tầm mắt dù sao cũng không rõ. Cho dù có Đường Tam hướng dẫn nhưng đội ngũ mười một người cũng không có khả năng khiến cho tốc độ đồng nhất, lúc này độc vụ càng lúc càng đậm đặc hơn trước, Đường Tam tuyệt không mong muốn có người không may bị hút vào trong độc vụ, tạo ra phiền toái không nên có.

Chủng loại độc khí gây hưng phấn này, ngay cả hắn muốn giải trừ cũng cực kì khó khăn.

Phi hành Ma cô tràng dựa theo thực lực của Áo Tư Tạp tăng lên, chẳng những tốc độ gia tăng mà thời gian cũng lâu hơn khoảng chừng mười khắc, mặc dù như vậy vẫn không tính là lâu dài, nhưng trong khoảng thời gian này đủ để cho bọn họ bay ra khỏi khu vực độc vụ.

Độc vụ màu phấn hồng bị hơi thở ủa U Hương Khỉ La tiên phẩm phá tan, độc vụ tản ra hai bên, ngay khi hiệu quả phi hành của Ma cô tràng tiêu hao ước chừng một nửa, trước mắt mọi người cảnh vật chợt trở nên rõ ràng, chính xác là đã chạy ra khỏi vòng vây của độc vụ.

Liễu Nhị Long kêu to lên một tiếng, nhổ một bãi nước bọt, cởi Lam ngân thảo quấn quanh hông, thân thể giống như Lưu tinh lao vọt xuống dưới mặt đất. Người chưa chạm mặt đất thì ngọn lửa to lớn đã dũng mãnh bốc ra, phía dưới nhất thời truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Mọi người hướng phía dưới nhìn xuống, có thể thấy dưới chân dày đặc hồn thú, hình dáng của Phấn Hồng Nữ Lang đã xuất hiện trước mắt.

Giống hệt như sự miêu tả của Đại sư, đó là một con bò cạp màu phấn hồng, nhìn qua giống như là trong suốt, giống như là thủy tinh màu phấn hồng điêu khắc mà tạo thành. Một thân dài trên dưới hai thước, du động trên mặt đất, trên người không ngừng tản mát ra khí màu hồng phấn nhàn nhạt, ngưng tụ về phía trước.

Liễu Nhị Long bởi vì tối qua nên tâm tính vốn rất không vui, lại bị vây trong độc vụ mệt mỏi cả một lúc lâu, nên vừa ra khỏi độc vụ đã không nhẫn nhịn được nữa. Mặc dù không quá xúc động như buổi đêm hôm qua là trực tiếp xuất ra Xích Long chân thân, nhưng lúc này toàn thân giống như có một ngọn Ma lửa bao phủ mà lao vào trong đám bò cạp. Rồi xông vào giết chóc khắp nơi, chỉ với ba ngọn lửa đầu tiên đã thiêu hủy thân thể của gần mười con Phấn Hồng Nữ Lang.

" Chúng ta cũng xuống thôi." Phất Lan Đức sợ Liễu Nhị Long gặp chuyện, liền hướng Đường Tam gật đầu.

Đường Tam thu hồi Lam ngân thảo, mọi người khống chế năng lực phi hành của mình, từ trên trời hạ xuống.

" Không nên giết chóc quá nhiều." Đại sư hét lớn một tiếng, không chỉ là nói với Sử Lai Khắc thất quái, mà quan trọng nhất là cố ý nhắc cho Liễu Nhị Long nghe thấy.

Liễu Nhị Long một cước đá văng một con Phấn hồng nữ lang, quay đầu nhìn Đại sư một cái, hừ lạnh một tiếng rồi tốc độ lại càng nhanh hơn. Mặc dù bề mặt ngoài nàng không biểu hiện đồng ý nhưng trên thực tế vẫn còn cực kỳ tôn trọng ý kiến của Đại sư, chỉ thương cảm cho con bò cạp này bị đá bay lên cuối cùng vẫn còn một chút hơi thở.

Đái Mộc Bạch ở bên cạnh Phất Lan Đức thấp giọng hỏi :" Viện trưởng, ngài không phải bảo lần này đối phó với ma thú là để cho chúng ta tự mình ra tay hay sao? Ngày nhìn đó, Nhị Long sư phụ lại ...."

Phất Lan Đức bất đắc dĩ lắc đầu nói :" Nội tâm của người phụ nữ không thể đoán theo lẽ thường được, Tiểu Cương, không bằng chúng ta rời khỏi khu vực này trước đi, dù sao Phấn hồng nữ lang này cũng không quá nguy hiểm nhưng nếu để chúng vây quanh cũng có chút phiền toái.

Ngoài dự liệu của Phất Lan Đức, Đại sư lại lắc đầu :" Đừng vội, đợi lát nữa."

Đúng lúc này, một tiếng kêu to từ trong khu vực độc vụ truyền ra, ngay sau đó một đoàn quang ảnh màu phấn hồng từ bên trong độc vụ lao vọt ra, há mồm phun ra một ngụm khí vụ hướng đến Liễu Nhị Long.

Liễu Nhị Long trong lòng cả kinh, hai tay đánh ra một chưởng, thân hình vội vàng nhảy lùi về sau trong nháy mắt, tuy vậy vẫn còn khó khăn để không có dính một tia độc vụ nào. May mà lúc trước Đường Tam có cấp cho mỗi người một viên Khứ Chướng Hoàn (phòng khí, ngăn khí), đối với việc ngăn cả độc vụ có tác dụng khá tốt, hơn nữa nàng tu vi thâm hậu, với lượng độc vụ như vậy rất khó bị tổn thương.

" Nhị Long quay lại, Tiểu Tam, các ngươi lao lên, giết nó không được chết, lưu lại môt hơi thở." Đại sư tỉnh táo hạ mệnh lệnh công kích, liền từ trong rừng cây chui ra một con Phấn hồng nữ lang thân thể khổng lồ, thân thể nó thậm chí so với Đại địa chi vương hôm qua Liễu Nhị Long đánh không khác là mấy, trên người màu sắc hồng chẳng những càng đậm hơn mà toàn thân nó bao trùm một tầng lân phiến dày đặc, trên đầu nó là sáu đôi mắt nhỏ màu đỏ sậm lập lòe hàn quang.

Liễu Nhị Long đột nhiên lùi ra sau khiến cho độc vụ của nó không trúng, phẫn nộ lao mình trên mặt đất, đuổi theo hướng lui của Liễu Nhị Long.

Chính xác đây là một đầu Phấn hồng nương nương, từ bề ngoài của nó Đại sư có thể đoán đầu Phấn hồng nương nương này có tu vi từ ba ngàn năm trăm năm tới bốn ngàn năm.

" Tam ca, giúp ta." Mã Hồng Tuấn hét lớn một tiếng, một tiếng phượng thánh thót từ trên người hắn bạo phát ra, đây không phải âm thanh trong miệng hắn mà là do ngọn lửa bốc trên người hắn tự động phát ra. Ngọn lửa màu đỏ trong nháy mắt lan tràn ra toàn thân, màu tím của đệ tam hoàn hồn trên người tỏa ra, sau lưng mập mạp, một đôi cánh chim lửa thật lớn đột nhiên xuất hiện.

Cánh dài hơn bốn thước, mặc dù cùng với thân thể to béo của mập mạp có chút không cân xứng nhưng khí lưu nóng bỏng khiến cho Sử Lai Khắc thất quái không nhịn được rất nhanh lùi về sau vài bước, cách xa hắn

một đoạn.

Mọi người phối hợp từ lâu như vậy, Đường Tam tự nhiên hiểu được ý tứ của Mã Hồng Tuấn, chính là hắn muốn thử nghiệm một chút về hồn kỹ mới.

" Lên." Đường Tam chỉ hất cánh tay của hắn lên một cách đơn giản, tay phải vừa nhấc lên, một đoàn quang cầu màu xanh biếc đã bị hắn ném ra ngoài.

Cánh lửa sau lưng Mã Hồng Tuấn chợt phách động, thân thể bay lượn lên cao, tạo thành một cái đuôi lửa huyễn lệ, tựa như một viên liệt hỏa lưu tinh đuổi theo quang cầu màu xanh biếc, hướng đến chỗ Phấn hồng nương nương mà lao tới.

Đây chính là đệ tam hồn kỹ của Mã Hồng Tuấn, Phượng Dực Thiên Tường.

Bằng hồn kỹ này có thể khiến cho hắn trong một khoảng thời gian ngắn có thể phi hành , trong quá trình phi hành thì hồn lực không ngừng tiêu hao, đồng thời kỹ năng này có thể kết hợp với đệ nhị hồn kỹ của hắn : Dục Hỏa Phượng Hoàng thành một, khiến cho lực công kích của ngọn lửa của hắn trong nháy mắt tăng thêm một trăm phần trăm, phạm vi công kích cũng tăng thêm năm mươi phần trăm nữa.

Từ lúc đệ tam hồn kỹ bắt đầu, Mã Hồng Tuấn đã bắt đầu biểu hiện ra thực lực của Phượng Hoàng vũ hồn cường đại, vượt xa hơn hẳn những vũ hồn bình thường khác, nhất là từ khi được Đường Tam triệt tiêu hộ hạn chế tà hỏa của vũ hồn biến dị này, khiến cho hắn có thể thi triển vũ hồn mà không phải cố kị điều gì.

Trong sáu đôi mắt nhỏ của Phấn Hồng nương nương lập tức toát ra thần thái sợ hãi.

Ngọn lửa của Liễu Nhị Long lúc trước cũng không gây cho nó cảm giác như vậy, đồng thời cùng với sự sợ hãi còn có bao hàm sự phẫn nộ mãnh liệt, bởi vì nó cảm giác được một cách rõ ràng trên người Mã Hồng Tuấn có hơi thở của Đại địa chi vương.

Sở dĩ nó sợ hãi bởi vì trên người của Mã Hồng Tuấn có ngọn lửa, những loại độc trùng như nó hầu như đều sợ lửa, nhưng dù sao Phấn hồng nương nương cũng có đến gần bốn ngàn năm tu vi, ngọn lửa bình thường căn bản nó sẽ không quan tâm.

Chỉ là ngọn lửa trên người Mã Hồng Tuấn là ngọn lửa Phượng Hoàng và cũng là khắc tinh của tất cả trùng độc, Phượng Hoàng là vua của vạn loài chim, chỉ hơi thở không thôi đã có sự áp chế với Phấn hồng nương nương khiến nó rối loạn. Lục quang trong nháy mắt tan ra, hóa thành chu võng thật lớn chụp tới, căn bản không cho Phấn hồng nương nương cơ hội né tránh. Thủ pháp này của Đường Tam vô cùng tinh diệu, kỹ năng Chu võng trói buộc ngay lập tức được triển khai.

Phốc một tiếng, thân thể Phấn hồng nương nương đã bị Chu võng trói buộc, giờ khắc này nó không chỉ là sợ hãi mà trở thành khẩn trương khủng hoảng. Trên Chu võng có mang theo hơi thở của Nhân Diện Ma Chu, chính là thiên địch của nó, khiến cho toàn thân nó mềm nhũn, độc tố mãnh liệt xâm nhập vào cơ thể, khiến cho phòng ngự của nó đại giảm. Ngay lúc này, Mã Hồng Tuấn đã lao thẳng đến trước mặt nó.

Ngọn lửa đột nhiên ảm đạm đi, mọi người nhìn thấy rõ ràng Mã Hồng Tuấn từ trên trời lao xuống đất, hai cánh sau lưng mở rộng, quyền phải mạnh mẽ đánh trên mặt đất, trong phút chốc không khí trở nên vặn vẹo kịch liệt, một màn hào quang vặn vẹo bán kính chừng năm thước bao phủ thân thể hắn cùng với Phấn hồng nương nương vào trong đó.

Phấn hồng nương nương đang ở trong Chu võng liều mạng giãy dụa, rơi vào trong không gian vặn vẹo thì cả thân thể đột nhiên trong nháy mắt cứng đờ lại, hoàn toàn mất đi năng lực hành động, ngay sau đó mập mạp hét lớn một tiếng :" Đệ tứ hồn kỹ Phượng Hoàng Khiếu Thiên."

" Oanh....." Ngọn lửa Phượng Hoàng cường đại trong nháy mắt bộc phát, tiếng phượng vang vọng xuyên qua mây mù, tựa như kim thạch khanh thương (kim loại đập vào đá ?).

Một ngọn lửa dày đặc hình Phượng Hoàng từ dưới mặt đất ào ạt phun lên, mang theo thân thể của Mã Hồng Tuấn trong chớp mắt vọt thẳng lên cao.

Bên trong phạm vi của không khí vặn vẹo đã hoàn toàn bị ngọn lửa Phượng Hoàng bao trùm, Phượng Hoàng lửa trực tiếp lao lên không trung mười thước,cánh phượng trong không trung giang rộng, trông giống như một con Phượng Hoàng thực sự.

Nhìn thấy cảnh tượng huyễn lệ như vậy, Sử Lai Khắc thất quái có chút ngây dại, bọn họ mặc dù đã biết hiệu quả của đệ tứ hồn kỹ sẽ đại loại như vậy, nhưng không nghĩ tới thực lực của Mã Hồng Tuấn lại cường hoành như vậy.

Trước khi thu được hồn hoàn của Đại địa chi vương, ngọn lửa của mập mạp mặc dù bá đạo nhưng hắn cũng không hề có thủ đoạn gì gọi là hiệu quả. Ngọn lửa Phượng Hoàng của hồn kỹ Phượng Hoàng Hỏa Tuyến mặc dù uy lực không hề tầm thường nhưng nhiều nhất có thể chống lại được các hồn sư đồng cấp một chút, vì thủ đoạn công kích vô cùng giống nhau.

Cho dù hắn có thể tăng hiệu quả của ngọn lửa trên diện rộng, rồi trong thời gian ngắn năng lực phi hành của Phượng Dực Thiên Tường cũng tăng lên nhưng lực công kích trên diện rộng của hắn vẫn rất hạn chế, là một cường công hệ hồn sư, điều này cũng là chỗ cực kỳ khổ sở của Mập Mạp.

Nhưng lúc này, khi Mập Mạp thi triển ra đệ tứ hồn kĩ Phượng Hoàng Khiếu Thiên, tình huống đã hoàn toàn thay đổi, cả hồn kỹ thứ hai và thứ ba đều được tăng phúc lên rất nhiều, công hiệu của một kích này sinh ra thậm chí khiến đồng tử của đám người Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực, liễu Nhị Long không khỏi co rút lại. Trong Sử Lai Khắc Thất Quái, người có hồn lực cực mạnh là Đái Mộc Bạch cũng tự nhận không có khả năng dùng thân thể để nghênh đón một kích này.

Phấn Hồng Nương Nương kêu thét inh tai dưới ngọn lửa Phượng Hoàng đang thiêu đốt, thân thể nó dần dần theo ngọn lửa Phượng Hoàng huyễn lệ trên bầu trời mà bôc hơi, lúc này Mập Mạp đã nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất. Sắc mặt hắn mặc dù có chút nhợt nhạt, nhưng thần sắc lại rất hưng phấn.

Bịch—-, thân thể nặng nề của Phấn Hồng Nương Nương nặng nề rơi trên mặt đất, thân thể trong suốt sáng long lanh đã hoàn toàn biến thành màu đỏ sậm, toàn thân tản mát ra một mùi khét cực kỳ khó ngửi, ngoại trừ phần bên ngoài bị cháy xém ra, thân thể nó cũng không thể tiếp tục đứng lên được nữa rồi.

Nếu như không phải Mập Mạp hạ thủ lưu tình, đã khống chế cường độ của ngọn lửa, thì một kích vừa rồi đủ để lấy mạng nó.

Khiến Mập Mạp có chút kỳ quái chính là, chu võng đang quấn trên người Phấn Hồng Nương Nương cũng chỉ biến thành màu hỏa hồng mà thôi, không hề bị hóa thành tro.

Tuy nhiên lúc này sau khi hắn thi triển đệ tứ hồn kỹ thì cực kỳ hưng phấn nên cũng không để ý nhiều.

Đại Sư đột nhiên nói:" Áo Tư Tạp, nhanh… Giết nó, đâm vào vị trí hai tròng mắt ấy, sau đó phải lập tức hấp thu hồn hoàn ngay."

Áo Tư Tạp đầu tiên là sửng sốt, nhưng khi hắn thấy ánh mắt vội vàng của Đại Sư thì lập tức hiểu ý. Hai ba bước đã vọt tới, thậm chí không kịp mở lời cảm tạ Mã Hồng Tuấn, lập tức rút ra chủy thủ Đâm thẳng xuống, hồn lực bốn mươi cấp mặc dù không thể khiến hắn có năng lực công kích mạnh mẽ, nhưng lực lượng cũng lại được tăng mạnh hơn nhiều so với người thường.

Mà phần xác bên ngoài của Phấn Hồng Nương Nương lại đã bị lửa Phượng Hoàng của Mã Hồng Tuấn làm mềm đi. Khiến hắn không phải tốn nhiều sức đã giải quyết được tính mạng của hồn thú này.

Khoanh chân ngồi bên cạnh Phấn Hồng Nương Nương, Áo Tư Tạp lập tức bắt đầu quá trình hấp thu hồn hoàn.

Lúc này, đại lượng phấn hồng nữ lang chung quanh đã giống như thủy triều rút lui, khiến chúng lùi bước không chỉ do Phấn Hồng Nương Nương chết, quan trọng hơn chính là từ lửa Phượng Hoàng của Mập Mạp xuất hiện uy áp cường đại khiến chúng sợ hãi.

Phất Lan Đức đi tới bên người Mã Hồng Tuấn, tát một cái mạnh vào sau ót Mập Mạp," Đừng kiêu căng thế, Còn không nhanh ngồi xuống mà khôi phục hồn lực đi."

Mã Hồng Tuấn lè lưỡi, vội vã đặt mông ngồi cách Áo Tư Tạp không xa rồi bắt đầu yên lặng tu luyện.

Vừa rồi công kích của hắn mặc dù huyễn lệ vô cùng, hơn nữa công kích cực kỳ cường hãn, nhưng đồng thời phải sử dụng ba hồn kĩ là đệ nhị, đệ tam, đệ tứ, mà hắn lại vừa mới hấp thu hồn hoàn của cảnh giới bốn mươi cấp chưa lâu nên tiêu hao hồn lực vừa rồi thật sự là quá lớn.

Hơn nữa hắn vì hắn muốn hiệu quả của ngọn lửa thật đẹp nên hắn đã phải cố hết sức làm cho hình tượng Phượng Hoàng của mình thật hoàn mỹ, cho nên, ít nhất hắn đã phải dùng đến bẩy thành hồn lực.

Trữ Vinh Vinh thì thào nói:" Mỗi lần đạt được một cái hồn kĩ quả nhiên đều là chất lượng tăng vọt. Không biết đệ tứ hồn hoàn của ta sẽ phải là gì. Đại Sư, ngài tại sao để Áo Tư Tạp hấp thu hồn hoàn của Phấn Hồng Nương Nương? Hồn thú này có số năm tu vi không tệ, nhưng thực lực nó lại không mạnh mà!"

Đại Sư nghiêm mặt nói:" Đối với hồn hoàn của Hồn sư mà nói. Không có hồn thú cực mạnh mà chỉ có thích hợp nhất cho chính mình mà thôi. Phấn Hồng Nương Nương này đối với Áo Tư Tạp mà nói, so với bất cứ loại hồn thú khác thì đều tốt hơn. Nếu như ta đoán không sai, hắn thu hoạch đệ tứ hồn hoàn này đối với toàn bộ thực lực công kích của các ngươi đều có trợ giúp."

Đường Tam là do một tay Đại Sư dạy dỗ, đối với ý nghĩ của sư phụ cũng dễ dàng giải thích nhất, trong lòng vừa động," Sư phụ, ý ngài là, hiệu quả của đệ tứ hồn hoàn này có chứa độc tố hưng phấn của làn sương độc từ Phấn Hồng Nương Nương sao?"

Đại Sư gật đầu. Nói:" Đúng là như thế. Áo Tư Tạp chính là vũ hồn hệ thực vật, cho dù hấp thu độc từ hồn hoàn của hồn thú, thì hồn kỹ của hắn cũng không thể sinh ra độc tố được. Cho nên, kỹ năng thuộc Phấn Hồng Nương Nương khi bị hắn hấp thu sẽ phát sinh chuyển biến nhất định. Hiệu quả chắc hẳn là có thể trong thời gian ngắn tăng thêm trình độ hưng phấn. Tăng lên bao nhiêu ta cũng không thể chắc chắn, nhưng chắc sẽ là toàn bộ thuộc tính được tăng lên. Giống như lúc trước các ngươi gặp Cuồng Chiến Đội , lúc chúng tiến vào trạng thái cuồng bạo do tên phụ trợ làm ra. Mặc dù sẽ có cắn trả, nhưng ta nghĩ chắc chắn sẽ không bá đạo như của tên đó."

Toàn bộ thuộc tính tăng lên? Vài chữ này cũng đã khiến Sử Lai Khắc Thất Quái không nhịn được trống ngực đánh ầm ầm.

Biểu hiện rõ ràng nhất chính là Trữ Vinh Vinh.

Từ sau khi Áo Tư Tạp hướng nàng biểu lộ tình cảm, mỗi ngày chăm chỉ tu luyện đã khiến nàng để ý nhiều đến hắn hơn, mắt thấy Áo Tư Tạp vừa lại có được một hồn kỹ có ích như vậy, sao nàng không cao hứng thay hắn cơ chứ? Nhưng , trong lòng nàng lại cũng càng thêm không yên. Lúc đầu quyết định sau khi hồn sư đại tái lần này kết thúc nàng sẽ hướng Áo Tư Tạp giải thích, Nhưng thời gian càng gần, tâm tình của Trữ Vinh Vinh chuyển biến lại càng nhanh hơn.

Nàng phát hiện, có những lúc nàng lơ đãng nghĩ đến Áo Tư Tạp, cũng không phải vì tướng mạo của hắn, mà là bởi vì hiện tại trong mắt hắn hiện ra nhiều sự cố chấp hơn. Trữ Vinh Vinh rất rõ ràng, phần cố chấp này của Áo Tư Tạp hoàn toàn là bởi vì chính mình mà sinh ra .

Hắn là thiệt tình thích mình, cũng vì muốn được theo đuổi mình mà không ngừng nỗ lực…….

Hai vàng, một tím, ba cái hồn hoàn vây vòng quanh thân thể Áo Tư Tạp mà bay, Lúc này từ thân thể của Phấn Hồng Nương Nương không ngừng tản mát ra một tia quang thải phấn hồng sắc dung nhập vào cơ thể Áo Tư Tạp, tại nơi quang mang phấn hồng sắc xâm nhập, thần sắc Áo Tư Tạp cũng dần hiện ra vẻ thống khổ.

Trước kia Đại Sư từng nói qua về việc khó khăn hay không khi hấp thu hồn hoàn, cùng với oán hận của hồn thú có quan hệ rất lớn.

Phấn Hồng Nương Nương chẳng những cùng mọi người có mối hận giết chồng, hơn nữa lại chết ở trong tay Áo Tư Tạp, khiến cho oán hận của nó không nhỏ chút nào.

Hấp thu tự nhiên cũng không phải dễ dàng, nhưng nó dù sao cũng là trong khả năng Áo Tư Tạp hấp thu được, đồng thời năng lực bản thân nó cũng không bá đạo như Nhân Diện Ma Chu lúc trước Đường Tam hấp thu, Áo Tư Tạp mặc dù phải nhận một ít thống khổ, nhưng cũng không gặp chút nguy hiểm nào cả.

Phất Lan Đức tiến đến bên người Đại Sư, thấp giọng hỏi:" Tiểu cương, ngươi xem hiệu quả công kích của Hồng Tuấn vừa nãy thế nào?" Mặc dù miệng hắn chính là hỏi nhưng trên mặt vẻ đắc ý lại không thể che dấu được.

Chính đệ tử chân truyền của mình càng ngày càng mạnh mẽ, khiến hắn cũng có cảm giác hãnh diện rất lớn.

Trong số Sử Lai Khắc Thất Quái thì Đường Tam quá chói sáng, nên vừa rồi Mã Hồng Tuấn thi triển thực lực đã khiến Phất Lan Đức vui mừng khôn xiết, ít nhất hắn cho rằng, đệ tử mình cũng không kém Đường Tam quá nhiều.

Quả nhiên, Đại Sư gật đầu khẳng định,:" Không sai, vừa rồi Hồng Tuấn bộc phát một chút thực lực so với toàn lực công kích của Mộc Bạch cũng không sai biệt lắm. Công kích này đủ để tạo ra vết thương trí mạng với một hồn sư dưới năm mươi cấp. Càng thêm quan trọng là trong công kích của hắn có chứa hiệu quả của lửa Phượng Hoàng . Ngọn lửa này chẳng những cực kỳ nóng, hơn nữa lại có tác dụng phụ rất lớn, tác dụng phụ của ngọn lửa thậm chí ngang với công kích trực tiếp của chính ngọn lửa này. Ta cho rằng về lực bộc phát, hiện tại trong số Sử Lai Khắc Thất Quái, Mập Mạp là cực mạnh. So với Mộc Bạch thậm chí mạnh hơn một chút."

Phất Lan Đức ha hả cười, nói:" Sự tình này còn muốn cảm tạ Nhị Long, nếu không phải hôm qua nàng kịp thu tay lại, thì tiểu Mập Mạp cũng sẽ không có thu hoạch tốt như vậy."

Đại Sư hiểu rất rõ Phất Lan Đức, người này luôn khiến vấn đề thành ra quan trọng hơn mức bình thường, mà Đại Sư với hắn dù là huynh đệ tốt nhưng lại không thèm để ý đến đả kích của hắn chút nào. Đương nhiên, đây lại là nhắc nhở đầy thiện ý.

" Phất Lan Đức, ngươi có nhận ra căn bệnh của Mập Mạp lúc này không?" Đại Sư thản nhiên hỏi.

" bệnh? Ý ngươi là do hắn duy trì công kích liên tục?" Phất Lan Đức trầm ngâm nói.

Đại Sư gật đầu, nói:" Mập Mạp trong nháy mắt bộc phát lực mặc dù rất mạnh, nhưng hồn lực tiêu hao cũng thật sự quá lớn, cho nên khả năng duy trì chiến đấu thì kém hơn so với Mộc Bạch. Một khi công kích của hắn không đạt được hiệu quả, trong khoảng thời gian ngắn lực chiến đấu sẽ suy yếu rất nhiều. Trước mắt đây là một hạn chế của hắn. Đồng thời, còn có một vấn đề nữa, Đệ tứ hồn kỹ của hắn là do kế thừa khả năng công kích bởi nham thạch từ Địa Chi Vương, cùng với Lửa Phượng Hoàng kết hợp đã chuyển hóa thành một kích Phượng Hoàng Khiếu Thiên. Nhưng nguyên lý là không thay đổi ."

" Một kích Phượng Hoàng Khiếu Thiên này của hắn chia làm hai phần, Phần đầu khiến đối thủ vì chấn động không khí mà mê muội, phần tiếp theo là trong thời gian đối thủ mê muội rồi bộc phát một kích thật mạnh. Quá trình đối phương bị mê muội cũng là quá trình hắn bộc phát lực lượng ta nói không sai chứ."

Phất Lan Đức gật đầu, nói:" Ngươi là Đại Sư, đương nhiên không sai."

Đại Sư nói:" Cũng bởi vì như thế, Mập Mạp cũng là kế thừa khả năng dùng nham thạch nóng chảy từ mặt đất nứt ra rồi đánh trúng kẻ địch đang trong trạng thái mơ màng, tuy nhiên công kích đó lại có phạm vi không lớn. Ngươi nghĩ lại xem, đối thủ liệu có tùy tiện cho hắn phát động công kích ngay gần mình không? Chỉ cần khi hắn thi triển giai đoạn đầu tiên của Phượng Hoàng Khiếu Thiên thì địch nhân đã chạy xa vài thước rồi, khi đó công kích của hắn sẽ thành phí công. Cái này cũng chẳng phải chỉ có mẫn công hồn sư làm được mà ngay cả cường công hệ hồn sư, chỉ cần lưu ý một ít cũng có thể dễ dàng làm được. Tốc độ vốn không phải là lĩnh vực Mập Mạp am hiểu , Phượng Dực Thiên Tường mặc dù có thể làm hắn phi hành một lúc ngắn, nhưng tác dụng hiệu quả hơn vẫn là để tăng phúc cho ngọn lửa, tuy nhiên nó lại không phải tăng phúc cho tốc độ. Bởi vậy, công kích này của hắn mạnh mẽ, nhưng phải có người phối hợp."

Đại sư vuốt cằm nói:" Đúng là như thế. Bởi vì phượng hoàng Khiếu Thiên này của Hồng tuấn đánh trúng không khí hiệu quả chấn động phải gần người mới gây ra mê muội, cũng không phải thi triển được với đối thủ tập trung nhiều, cho nên trong lý luận của ta, gọi nó là hạn chế về sau , Còn như chu võng trói buộc của Tiểu tam, thì ta gọi là hạn chế lúc trước. Để có thể tạo ra hạn chế về sau thì phải được chuẩn bị sẵn, phải có kỹ năng hạn chế lúc trước phối hợp. Chu võng trói buộc vây khốn hành động của đối thủ, đồng thời phát ra độc tố trong nó làm cho lực phòng ngự của đối thủ bị giảm xuống, lúc này mập mạp bổ xung khuyết điểm là kỹ năng hạn chế lúc sau, bộc phát đánh ra phượng hoàng Khiếu Thiên, lúc đó mới có thể nhất kích tất sát (Một kích giết được địch). Trong đó có nhiều cách phối hợp công kích, cụ thể như thế nào thì cần phải nghiên cứu thêm. Mấu chốt chính là không thể để lãng phí một tia hồn lực nào, phải khiến cho mỗi một tia hồn lực phát ra đều mang đến hiệu quả lớn nhất."

Nói tới đây, trong mắt Đại sư cũng không khỏi toát ra vẻ than thở," Mấy hài tử này có thiên phú thật sự quá tốt. Tùy tiện xuất ra một người, đều có thể được coi là siêu cấp thiên tài. Mộc bạch thì kiên cường,

dẻo dai, Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh là hai phụ trợ cực kỳ quan trọng, Khả năng bộc phát lực lượng trong nháy mắt của hồng tuấn, tốc độ của trúc thanh, kỹ xảo cận chiến của Tiểu vũ, cùng với tinh thần luôn tỉnh táo của tiểu tam, tổ hợp cùng một chỗ, thì thật sự là quá hoàn mỹ rồi . Có lẽ hiện tại bọn họ do có hai phụ trợ mà thiếu một người công kích đã gây ra chút phức tạp. Nhưng vũ hồn càng ngày càng tăng trưởng lên của chúng, khi được phụ trợ lại càng tăng thêm mạnh mẽ, như thế thì tiểu đoàn của chúng lại càng kinh khủng."

Phất Lan Đức có vẻ cười mà như không cười, nhìn đại sư," Như thế nào ngươi không đề cập đến thực lực của Tiểu tam, mà chỉ nói đến đầu với cả óc của hắn như thế?"

Đại sư mỉm cười, nói:" Ta cũng không phải kẻ thích mặt mũi như ngươi, thực lực hiện tại của Tiểu tam mặc dù không yếu. Nhưng đây lại là do hắn thu được hồn hoàn có phẩm chất quá tốt, hơn nữa lại có Ngoại phụ hồn cốt trong người. Nhưng từ bản chất mà nói thì lam ngân thảo dù sao cũng chỉ là lam ngân thảo. Theo thực lực của mọi người tăng mạnh lên, hồn kĩ cũng tăng nhiều. Khi đó phần yếu của Lam ngân thảo sẽ từ từ bị bày ra. Cho nên ta mới nói, trong đoàn đội này thì năng lực chỉ huy của hắn mới là quan trọng. Đây là yếu tố quan trọng nhất để có thể làm linh hồn của đoàn đội ."

Phất Lan Đức thấp giọng nói:" Ngươi định lúc nào sẽ cho hắn bắt đầu tu luyện Vũ hồn thứ hai kia?"

Đại sư nghiêm mặt nói:" Ít nhất phải chờ tới khi hắn đã là hồn sư ngoài tám mươi cấp đã. Song sinh vũ hồn được trời ưu ái, ta tuyệt không hy vọng thiên phú của Tiểu tam bị lãng phí. Đồng thời, hiện tại ta cũng chưa nghĩ ra cách gì để hóa giải mặt trái của việc thân thể được tăng phúc quá nhiều như vậy. Không nghĩ thông chuyện này thì ta tuyệt đối không để hắn mạo hiểm. Nếu không, một khi bởi vì thuộc tính phụ gia của vũ hồn quá mãnh liệt mà khiến thân thể không cách nào chống đỡ rồi khiến nổ tan xác, khi đó ta chắc chắn sẽ hối hận cả đời. Nếu như không nghĩ ra biện pháp, ta tình nguyện chỉ để hắn làm một hồn sư Lam Ngân Thảo mà thôi. Ta nghĩ, kể cả phụ thân hắn cũng sẽ đồng ý với đề nghị này của ta . Vì tiểu tam, đợi đến khi giải thi đấu hồn sư của cao cấp học viện toàn đại lục lần này kết thúc, ta muốn quay lại giáo hoàng điện một chuyến."

Phất Lan Đức nghe xong lời này không khỏi cả kinh," Ngươi muốn đi gặp nàng? Ngươi không sợ nhị long trở mặt sao?"

Đại sư cười khổ nói:" Đến lúc đó ngươi cần phải giúp ta. Vì tiểu tam, ta phải đi gặp nàng."

Phất Lan Đức chau mày, sắc mặt ngưng trọng nhìn đại sư," Tiểu cương. Ngươi cần phải hiểu rõ rồi chứ. Ngươi hẳn là biết, nàng cùng nhị long không giống nhau. Có lẽ, kể cả ngươi có đi cũng chưa chắc đã mang nàng quay lại được."

Đại sư lắc đầu nói:" Sẽ không , điểm ấy ta có chút nắm chắc. Tốt lắm, không nói chuyện này nữa, Hết thảy đều chờ cao cấp hồn sư học viện đại tái lần này chấm dứt đã. Chuyện này ngươi phải thay ta mà giữ bí mật. Hơn nữa không thể để nhị long biết."

Phất Lan Đức gật đầu," Yên tâm, ta biết nặng nhẹ."

Bởi vì oán niệm của phấn hồng nương nương, tốc độ hấp thu của Áo Tư Tạp so với Mã Hồng Tuấn tối hôm qua chậm hơn rất nhiều, dùng suốt một canh giờ hắn mới hoàn thành quá trình hấp thu.

Không biết có phải bị ngoại hình tuyệt đẹp của phấn hồng nương nương ảnh hưởng hay không mà sau khi Áo Tư Tạp hấp thu hồn hoàn, nhìn qua tựa hồ càng anh tuấn hơn vài phần, khiến Mã Hồng Tuấn đang xem tu luyện cũng nhịn không được nói:" Khuôn mặt này mà thay vào cho lũ gái nhà thổ thì hay biết mấy (Ta sửa chút chút he he)."

Áo Tư Tạp lại không thèm để ý đến vẻ châm chọc của mập mạp," Ngươi là ghen ghét đấy hả, ta coi như không nghe thấy. Dù sao ngươi có tưởng tượng được đẹp như ca ca thì cả đời cũng không được đâu ."

Mọi người xông tới, Đái Mộc Bạch có vẻ không đợi được hỏi:" Tiểu áo. Đệ tứ hồn kỹ của ngươi là gì thế?"

Trong hồn sư giới thì việc hỏi hồn kĩ vốn là điều kiêng kỵ nhất, bình thường hồn sư tuyệt đối sẽ không nguyện ý dễ dàng đem chính hồn kĩ của mình tiết lộ cho người khác biết, nhưng với tình cảm của Sử Lai Khắc Thất Quái thì lại không chỉ đơn giản là bằng hữu như vậy.

Áo Tư Tạp trong mắt lóe ra vẻ mặt hưng phấn cùng mập mạp giống nhau," Đệ tứ hồn kỹ của ta chính là phấn khởi. Có thể khiến cho toàn bộ thuộc tính trong năm phút tăng lên đến 10%."

Đái Mộc Bạch có chút thất vọng nói:" Chỉ có 10% sao? Chỉ là năm phút đồng hồ? Ngươi… hồn kĩ này……"

Áo Tư Tạp hừ một tiếng, nói:" Đái lão đại, ngươi nghe rõ rồi chứ, là toàn bộ thuộc tính tăng lên 10%. Nói cách khác. Sau khi dùng. Chỉnh thể thực lực sẽ trong nháy mắt gia tăng 10%, cũng không phải giống như ngươi nghĩ đơn giản như vậy. Hơn nữa hẳn là có thể cùng mọi kỹ năng phụ trợ khác cùng sử dụng. Ở năm phút đồng hồ này, Có thể làm thực lực của ngươi tăng lên mười phần trăm, đồng thời triệt tiêu hết thảy các trạng thái không tốt."

Thanh âm của Đại sư từ phía sau Sử Lai Khắc Thất Quái truyền tới," Không sai, đệ tứ hồn kỹ này của hắn không phải chỉ đơn giản như bề ngoài thế đâu."

Nghe được thanh âm của hắn, Sử Lai Khắc Thất Quái không khỏi đem ánh mắt đều tập trung tới trên người đại sư.

Đại sư hài lòng nhìn Áo Tư Tạp, nói:" Toàn bộ thuộc tính tăng lên 10%, nghe tỷ lệ có vẻ không lớn, nhưng nó lại có thể loại bỏ một trăm phần trăm các thuộc tính có hại đang bị áp dụng trên người. Bất cứ một gã hồn sư nào, cũng không dám nói trong trận đấu mình có thể phát huy được trăm phần trăm thực lực. Ví dụ đối thủ có vũ hồn chuyên áp chế ngươi, như vậy, thực lực của ngươi sẽ rất khó phát huy hoàn toàn, có khả năng chỉ phát huy tám phần, thậm chí có lúc còn thấp đến đáng thương nữa. Đặc biệt trong hồn kỹ của đối phương có tồn tại hiệu quả suy yếu thì hạn chế sẽ càng lớn hơn nữa. Mà kỹ năng phấn khởi này của Áo Tư Tạp lại có thể triệt tiêu tất cả hiệu quả của mặt trái này, dựa theo tính toán của ta, nó có thể khiến các ngươi hoàn toàn tập trung được tinh thần, lại thêm tăng phúc 10%. Cũng khiến trong khoảng thời gian ngắn mỗi người sẽ tăng khả năng bộc phát thực lực. Chờ sau này tại chiến trường, các ngươi sẽ hiểu được hiệu dụng của đệ tứ hồn kỹ này quan trọng như thế nào ."

Áo Tư Tạp gật đầu xác nhận," Bất quá, đại sư, vũ hồn này của ta có hai khuyết điểm. Một là chỉ có khả năng duy trì trong thời gian quá ngắn. cái kia là không cách nào bảo tồn, Khi triệu hồi ra rồi thì bắt buộc phải dùng ngay, trong vòng một phút phải dùng ngay mới có hiệu quả. Nói cách khác, trước mỗi trận đấu ta đều không thể tạo ra trước được. Dường như vấn đề tốt nhất là tiêu hao ít hồn lực, so với ma cô tràng cũng không sai biệt lắm, hơn nữa cũng không có bất cứ tác dụng phụ nào, "lão tử có cái phấn hồng tràng". "

Cuối cùng là một câu hồn chú mới có.

Chỉ thấy lòng bàn tay Áo Tư Tạp ngưng tụ thành một mũi nhọn mầu phấn hồng, trong chốc lát công phu, một cây phấn hồng hương tràng long lanh trong suốt nhỏ như ngón tay út đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Mã Hồng Tuấn ở bên cạnh cười một tiếng quái dị," Tiểu áo, hương tràng của ngươi từ lúc nào lại trở thành nhỏ như vậy chứ ?" (—O à –o Hu Hu)

Lời này vừa nói ra, mặt mấy cô gái không khỏi đỏ lên, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái.

Áo Tư Tạp tức giận giữ nói:" Hương tràng của ca ca có lớn hay không thì đằng nào mà ngươi chả phải ăn."

Đại sư nghiêm mặt nói:" Riêng chỉ là điểm không có tác dụng phụ này, thì đệ tứ hồn kỹ của hắn so với rất nhiều hồn kỹ của các phụ trợ hồn sư khác mạnh hơn nhiều ."

Phất Lan Đức cố nén cười, nói:" Tốt lắm, đều đừng nhiều lời nữa, tiếp tục lên đường đi. Các ngươi còn có ba người chưa kiếm được hồn hoàn. Hy vọng vận khí vẫn sẽ tốt như vậy, nhanh lên , đi tìm những thứ các ngươi cần thôi ."

Diện tích Lạc nhật sâm lâm mặc dù không khổng lồ như Tinh đấu đại sâm lâm, nhưng cũng không phải chỉ cần vài ngày là có thể ra khỏi, ở trong đại sâm lâm này, đoàn người của Sử Lai Khắc học viện lại tiếp tục tìm kiếm.

Từ chất lượng trung bình mà nói,hồn thú trong lạc nhật sâm lâm tựa hồ so với tinh đấu đại sâm lâm còn muốn tốt hơn một chút, nhưng trong đó lại không tồn tại những hồn thú cường đại một cách phá lệ như tại

Tinh Đấu Đại Sâm Lâm.

Sau suốt hai ngày thời gian, mọi người vẫn không gặp được một hồn thú nào thích hợp cho ba người còn lại.

ngay cả Phất Lan Đức cũng không khỏi có chút nôn nóng hẳn lên.

Buổi tối nghỉ ngơi đã không phải vấn đề nữa, Đại sư vẫn chưa cho Liễu nhị long bất cứ cơ hội nào, mỗi ngày buổi tối đều là ở bên ngoài lều vải tu luyện. Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực cũng sợ liễu nhị long, đơn giản cùng đại sư tu luyện. Đáng tiếc bọn họ cũng chỉ mang theo hai lều vải, vài ngày này tinh thần của Sử Lai Khắc Thất Quái có chút sảng khoái, ngược lại ba người đại sư ba lại có chút khó khăn. Nhất là tu vi thấp nhất là đại sư, vài ngày không được nghỉ ngơi tốt đã khiến mắt hắn có những vầng thâm đen.

Dừng lại cước bộ, Phất Lan Đức cau mày nói:" Trước hết nghỉ ngơi tại đây đã, cứ đi tìm như vậy cũng không phải biện pháp tốt. chủng loại hồn thú tại Lạc nhật sâm lâm mặc dù không ít, nhưng cực phẩm lại ít đến đáng thương? Cứ như vậy mà đi nữa, sợ rằng sẽ khiến Đại Sư gặp vấn đề rồi."

Hai ngày tìm kiếm, bọn họ cũng không phải không có đụng với hồn thú có tu vi thích hợp, nhưng những hồn thú này có thuộc tính không thích hợp cho nên đại sư cũng không thể hài lòng được.

Có hắn đi theo, tự nhiên hắn hy vọng tìm cho mọi người hồn hoàn có thể thích hợp nhất.

Sử Lai Khắc Thất Quái không có chỗ nào mà không phải là thiên tài, bất luận đại sư, Phất Lan Đức hay là Triệu Vô Cực, đều tuyệt không hy vọng vì một hồn hoàn không thích hợp mà ảnh hưởng tới tương lai của họ.

---

86. Chương 85: Hương Dẫn Hồn Thú

Phất Lan Đức tức giận nói: "Có biện pháp sao không sớm nói? Là gì? "

Đường Tam nói: " Người còn nhớ rõ, hai ngày trước ta dùng hương của Khỉ La Tiên Phẩm để chống đỡ khí độc chứ? Là một gốc tiên phẩm dược thảo, bản thân vốn là thiên địa chi bảo; nếu ta đem nó đặt ở bên ngoài, vậy bằng vào thân bảo khí cuả nó, tất nhiên có thể hấp dẫn một ít hồn thú cường đại đến đây. Chỉ là, ở dưới loại tình huống này, ta cũng không thể khẳng định được hồn thú bị hấp dẫn tới là loại gì. Rất có thể là hồn thú vô cùng cường đại đến mà chúng ta cũng không cách nào đối phó được, hơn nữa số lượng cũng tuyệt đối không ít. "

Phất Lan Đức lúc này chợt hiểu, cũng không phải là Đường Tam trước đó không nói, mà là loại phương pháp này thật sự có nguy hiểm quá lớn. Một người xử lý không tốt, thì rất có thể sẽ khiến tất cả bị liên lụy.

Không nên nhìn Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực, Liễu Nhị Long ba người đều là hồn sư đã ngoài bảy mươi cấp, nếu một số ít hồn thú đặc biệt cường đại xuất hiện thì tiêu diệt bọn họ cũng là đơn giản.

Giống lần trước tại tinh đấu Đại Sâm Lâm, gặp phải Thái Thản Cự Viên với thực lực kinh khủng mà ngay cả phong hào đấu la cũng không nguyện ý trêu chọc.

"Tiểu Cương, ngươi thấy thế nào? " Phất Lan Đức đem vấn đề khó này đẩy sang cho đại sư.

Đại sư suy nghĩ một chút, nói: "Tiểu Tam, phương pháp này cũng không phải không thể sử dụng. Chỉ là cần phải xem dùng nó thế nào mà thôi … Tiểu Tam, liệu ngươi có thể tìm lại nơi ẩn cư lúc trước của Độc Cô Bác không? "

Vừa nghe Đại Sư hỏi như vậy, con mắt Đường Tam nhất thời sáng lên. Hắn cùng với Đại Sư, hai thầy trò có thể nói là tâm ý tương thông. Mặc dù đại sư không trực tiếp nói ra ý nghĩ của bản thân, tuy nhiên như vậy cũng đã khiến hắn minh bạch rồi.

"Sư phụ, ý người chính là lợi dụng độc trận mà lão quái vật lưu lại để bảo vệ chúng ta? "

Đại sư mỉm cười vuốt cằm. Lúc này, những người khác vẫn còn rất u mê, nhìn thầy trò hai người này, cũng không minh bạch bọn họ đang nói gì.

Đường Tam theo ý đại sư, giải thích một lượt cho mọi người nghe. Bởi vì Độc Đấu La Độc Cô Bác từng ở Lạc Nhật Sâm Lâm này ẩn cư thế nên trong phạm vi Băng Hỏa Lưỡng Nghi, nơi hắn trú ẩn, đều có độc trận thủ hộ.

Loại độc trận này được Độc Cô Bác dùng các chất độc kinh khủng làn ra. Cho dù là hồn thú cấp bậc ngoài vạn năm cũng không dám ngang nhiên bước vào.

Dù vậy, kịch độc này cũng không làm khó Đường Tam. … không nói Độc Cô Bác sớm đã cho hắn giải dược, cho dù bằng vào khả năng phối dược vật của bản thân, hoặc là dùng hương của Khỉ La tiên phẩm, hắn cũng có thể dễ dàng ngăn chặn kịch độc xâm nhập.

Chỉ cần đem Khỉ La tiên phẩm đặt ở gần độc trận, dùng mùi hương hấp dẫn hồn thú. Một khi gặp phải hồn thú có thực lực vô cùng cường đại, bọn họ sẽ lui vào trong độc trận, tự nhiên sẽ không sợ bị hồn thú tấn công.

Vẫn tưởng phải rời khỏi Lạc Nhật Sâm Lâm, nhưng nay lại có một lối thoát.

Đã có biện pháp, mọi người lập tức hành động. Đường Tam dẫn đường, mọi người theo hướng Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn mà tiến tới.

Băng hỏa Lưỡng Nghi Nhãn vốn tại vị trí trung tâm của Lạc Nhật Sâm Lâm nên mọi người cũng không cần thiết phải biết rõ chính xác phương hướng hoặc khoảng cách chính xác mới đến đó được. Hơn nữa Sử Lai Khắc học viện vốn đang ở bên trong Lạc Nhật Sâm Lâm, chỉ hướng thẳng tới trước, cũng không tốn bao lâu thời gian, bọn họ cũng đã tới được vị trí độc trận của Độc Cô Bác.

Đường Tam cẩn thận phát cho mỗi người hai viên thuốc giải, "Ở chỗ này lão quái vật đã bầy ra một độc trận kinh khủng, mặc dù đối với hồn sư, nguy hại không lớn như đối với hồn thú; nhưng nếu không có hồn lực đã ngoài bảy mươi cấp, chỉ cần bước vào trong đó thì chết là cái chắc. Hai viên thuốc này …trước dùng một viên, thì một ngày sẽ không gặp vấn đề gì. Viên còn lại sáng mai hãy dùng nốt. Ta nghĩ, hai ngày chắc là đủ rồi. "

Nói xong, Đường Tam lập tức bắt đầu công việc của hắn …Trước hết, một mình tiến vào Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn, từ trên bờ, mang tới một ít bùn đất, sau đó mới tại ngoài độc trận đào thành một cái hố, đem bùn đất này bỏ vào. Sau cùng hắn mới đem ra Khỉ La Tiên Phẩm. Hương của tiên thảo lập tức bao trùm tòan khu vực.

Khỉ La Tiên Phẩm cũng không giống như Tương Tư Đoạn Trường Hồng trong tay Tiểu Vũ, vĩnh viễn cũng không hư hại. Một khi rời khỏi Như Ý Bách bảo, không có đủ thiên địa linh khí cầm cự, nó sẽ dần dần héo rũ.

May thay bùn đất từ Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn có thể cung cấp cho nó dinh dưỡng. Bằng không, Đường Tam tuyệt sẽ không để nó tiếp xúc với bùn đất bình thường.

Chuẩn bị tốt cho gốc tiên phẩm, Lúc này Đường Tam mới từ trong Như Ý Bách Bảo Nang lấy ra một cái bình ngọc nhỏ, mở ra, một mùi xú khí nồng nặc nhất thời tràn ngập ra xung quanh. Cho dù là u hương của Khỉ La Tiên Phẩm cũng không cách che dấu.

"Tiểu Tam. Đây là cái gì thế? Hôi chết thôi. " Đái mộc bạch vốn luôn yêu sự thanh khiết. Ngửi thấy được cổ xú khí này lập tức tránh né ra phía xa xa.

Đường Tam mỉm cười không nói, trong lòng thầm nghĩ, Đái Lão Đại, ngươi là không biết, cái chất lỏng tinh xú vô cùng này chính là ta dùng hơn mười loại dược tài trân quý mới luyện thành đấy, bàn về mức độ trân quý, so với Khỉ La Tiên Phẩm thì chỉ có hơn chứ không kém.

Rất cẩn thận, hắn từ bình ngọc nhỏ xuất một giọt chất lỏng màu đen, rơi vào trên nhụy hoa của cây tiên phẩm. Tiếp đó, hắn mới đem bình ngọc này cẩn thận thu hồi vào trong Bách Bảo Nang.

Một màn kì dị liền xảy ra. Từ nhụy hoa Khỉ La Tiên Phẩm nồng nặc bốc lên một đợt khói tím. Ngay sau đó, tiên thảo vốn là phát ra mùi thơm nhàn nhạt, chợt trở nên đậm đặc hơn nhiều. Hương khí không hề bị giới hạn phạm vi lan tỏa, dưới tác dụng của gió, rất nhanh chóng tràn ra chung quanh.

Cho dù là Đái Mộc Bạch đang đứng cách đó khá xa, nhưng chỉ trong nháy mắt liền cảm giác được hương thơm trong gió.

Đường Tam hướng mọi người giải thích: "Ta dùng dược vật phủ lên Khỉ La Tiên Phẩm, ước chừng trong vòng một canh giờ, hiệu quả kháng độc sẽ tạm thời biến mất. Nhưng cũng trong một canh giờ này, hương thơm của nó cũng sẽ rất nhanh lan truyền đi, ít nhất có thể truyền ra hơn mười dặm. Như vậy cũng đủ để hấp dẫn một số hồn thú rồi. Dù sao, đây cũng là hương của tiên phẩm, sẽ không có hồn thú nào lại không thích. "

Đối với việc sử dụng dược vật của Đường Tam, mọi người đã không chút bất ngờ nữa. Đương nhiên, bọn họ đã tự nhiên coi kết quả này là nhờ nửa năm theo học Độc Cô Bác lúc trước.

Hương tiên phẩm dễ chịu, khả năng hấp dẫn hồn thú, đối với Đường Tam mà nói, đây có thể xem như nhất cử lưỡng tiện. Theo hương thơm lan tràn ra, đoàn người Sử Lai Khắc học viện cũng bắt đầu cảnh giác hơn.

Thực lực yếu nhất là Áo Tư Tạp, Đại Sư cùng Trữ Vinh Vinh đứng ở vị trí gần với Hương Khỉ La Tiên Phẩm nhất, những người khác bên ngoài, cẩn thận quan sát bốn phía.

Đường Tam sau khi bố trí tốt Hương Khỉ La Tiên Phẩm, cũng không có cùng mọi người đồng thời ở chỗ này để quan sát, mà là đi bên ngoài một vòng. Tiên phẩm này đối với nhiều loại hồn thú với cấp bậc khác nhau đều là hấp dẫn rất lớn.

Vì tránh để tránh một số hồn thú thực lực không đến gây ra náo nhiệt, phá hỏng kế hoạch bọn họ, Bên ngoìa Đường Tam đã bày thêm một tầng độc trận.

Khả năng bố trí độc trận của hắn, hiển nhiên không bá đạo bằng Độc Cô Bát, nhưng đối với hồn thú lại có tác dụng loại trừ. Căn cứ vào phán đoán của hắn, hồn thú dưới hai ngàn năm sẽ không dễ dàng xông vào độc trận do hắn bố trí.

Hồn thú cùng loài người khác nhau, giác quan của bọn chúng so với loài người thì nhạy cảm hơn, nhất là đối với những độc tố nguy hiểm, phán đoán của chúng cực kỳ chuẩn xác.

Một khi phát hiện kịch độc trước mặt mà chính mình không có khả năng chống cự, chúng tuyệt đối sẽ không mạo hiểm.

Có nửa vòng độc trận này bố trí, tự nhiên là có thể làm cho mọi người của Sử Lai Khắc học viện tiết kiệm được không ít sức lực. Chỉ cần lo đối phó với hồn thú có thực lực đạt yêu cầu mà thôi.

Hết thảy điều đã được chuẩn bị kỹ càng, việc còn lại chính là chờ đợi. Mặc dù phương pháp này có thể làm hồn thú có thực lực cường đại tụ tập lại đây, nhưng cũng là may rủi. Bất luận tới là hồn thú vô cùng cường đại hoặc là không đủ cường đại, đều có khả năng là không thỏa mãn yêu cầu của đám người Đường Tam. Bởi vậy, bất luận nói như thế nào, vận khí cũng chiếm một phần không nhỏ.

Hấp dẫn lực của Hương Khỉ La Tiên Phẩm còn lớn hơn so với Đường Tam tưởng tượng, sau khi sắp xếp xong một việc, độ uống xong một chén trà, bọn họ đã phải nghênh đón con hồn thú đầu tiên.

Tiếng gầm gừ trầm thấp, khí thế nhàn nhạt lan tỏa tới, bên trái rừng cây một trận rung động, phảng phất như có cuồng phong xuất hiện.

" Đây hẳn là hồn thú loại hổ. Mọi người cẩn thận. " Đại sư tỉnh táo phán đoán.

Vừa dứt lời, một con Ban Lan mãnh hổ đã từ cây trong rừng từ từ đi ra.

Đó là một đầu mãnh hổ toàn thân đen nhánh, chỉ có trên trán có một chữ vương màu trắng, thân thể dài hơn ba thước, vai cao chừng một thước rưỡi, thân thể mặc dù khổng lồ, nhưng lại cực kỳ linh hoạt.

Không đợi mọi người nhìn thấy rõ bộ dáng của nó, liên tiếp một chuỗi tàn ảnh xuất hiện, nó đã đánh tới, mục tiêu đúng là u hương Khỉ La Tiên Phẩm do mọi người bảo vệ.

"Động thủ." Đường Tam quát lớn một tiếng, không che dấu chút hồn lực nào của bản thân, tay đã hiện ra một cái Chu Võng. Bởi vì hồn lực tăng lên, bây giờ hồn lực của hắn đã đủ phóng thích bốn lần Chu Võng trói buộc.

Khách quan mà nói, tu vi của loại hồn thú này, bình thường dưới ngàn năm, hồn thú tu vi càng cao thể tích lại càng khổng lồ. Vượt qua ngàn năm, ngược lại trở thành nhỏ dần.

Đương nhiên, cũng có một ít là ngoại lệ, tỷ như một ít hồn thú đặc biệt cường đại hoặc là đặc biệt yếu ớt, chúng cũng không tuân theo quy luật này. Trước mắt con hắc hổ này, theo quan sát có thể nhìn ra tu vi khoảng từ ba đến năm ngàn năm, vừa thích hợp dùng.

Đường Tam không chút do dự lựa chọn ra tay mà không phải tránh lui.

Lục quang trong nháy mắt bành trướng, cũng có lúc tốc độ quá nhanh cũng không hoàn toàn là chuyện tốt. Lúc này, trong mắt quỷ hổ chỉ còn có u hương của Khỉ La Tiên Phẩm.

Quỷ hổ lấy tốc độ cùng lực công kích kinh khủng mà tiến đến, nó là một loại hồn thú cường lực, cực kỳ hung mãnh. Đối với bất kì ai dám xâm nhập lãnh địa của nó, đối thủ cầm chắc là gặp phải tử vong.

Bởi vì tốc độ của nó cực kỳ kinh khủng, hồn thú bình thường hoặc hồn thú có tu vi không sai biệt lắm, cũng không nguyện ý đối mặt với nó.

Mắt thấy Đường Tam phóng ra Chu Võng sắp trùm lên người của Quỷ Hổ thì thân thể nó lại quỷ dị lóe lên, vốn là một con Quỷ Hổ bỗng nhiên biến thành ba.

Tại trong trói buộc của Chu Võng có một đầu Quỷ Hổ nhưng lại nhanh chóng hóa thành ảo ảnh biến mất không thấy nữa, còn hai đầu kia đã lại nhanh chóng tiến đến.

Năng lực thiên phú của Quỷ Hổ, Ảnh Phân Thân.

Đái Mộc Bạch gầm nhẹ một tiếng, bốn hồn hoàn trên người đồng thời bộc phát, đúng lúc Quỷ Hổ xuất hiện, thân thể hắn cũng đã nhanh chóng bành trướng, lúc này mắt nhìn thấy Quỷ Hổ đã đánh tới, hắn không chút do dự tiến tới.

Một đôi Hổ chưởng phát ra trước, đồng thời trong miệng bạch quang lóe sáng, Bạch Hổ Liệt Quang Ba đã phát động.

Hồn lực tăng lên làm uy lực hồn kỹ cũng có được gia tăng rất nhiều, mục đích của Đái Mộc Bạch chỉ là ngăn cản cản mọt kích này của con Quỷ Hổ.

Trong lúc bạch quang bạo phát, đầu Quỷ Hổ đã biến mất. Không hề nghi ngờ, Đái Mộc Bạch công kích cũng là một cái bóng.

Ngay lúc Mã Hồng Tuấn cùng Tiểu Vũ đồng thời đón nhận, chuẩn bị hợp lực công kích đầu Quỷ Hổ còn lại, thân thể hắc quang khổng lồ chợt lóe, lại phân ra thêm hai thân ảnh nữa, lúc này, nó đã đi tới trước mặt mọi người, ba thân ảnh đã các góc độ khác nhau đồng thời hướng tiên phẩm đánh tới. Có bài học từ trước, lúc này ai cũng không biết đến tột cùng con nào mới chính thể của Quỷ Hổ.

Đang lúc này, trong mắt Đường Tam phát ra Tử Cực Ma Đồng, ánh mắt đảo qua, trong miệng đã quát to, "Bên trái là thật. Trúc thanh cẩn thận. "

Dưới tác dụng của Tử Cực Ma Đồng, Quỷ Hổ cuối cùng cũng không có cách nào che dấu, con mắt Đường Tam mặc dù không như Hỏa Nhãn Kim Tình, nhưng sau khi đạt tới Giới Tử cảnh giới, hai mắt hắn thậm chí đã có thể nhận ra các loại năng lượng thuộc tính khác nhau. Hơi thở ba động bất đồng giữa ba con Quỷ Hổ tự nhiên là một cách để phân biệt.

Lúc này, đối mặt với chân thân của Quỷ Hổ cũng chỉ có một mình Chu Trúc Thanh, tại sau lưng Chu Trúc Thanh là Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp. Không hề nghi ngờ, con Quỷ Hổ này cực kỳ thông minh, nó đã lựa chọn đối tượng yếu nhất để công kích.

Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long cùng Triệu Vô Cực cũng đã thủ thế đợi sẵn, một khi Sử Lai Thất Quái đỡ không được công kích của con Quỷ Hổ này, bọn họ sẽ lập tức động thủ.

Sử Lai Thất Quái đã phối hợp với nhau lâu như vậy, sự ăn ý cũng đã đạt tới một cảnh giới nhất định, mắt thấy Chu Trúc Thanh gặp nạn. Mầu tím đậm trong mắt Đường Tam chợt trở nên mạnh mẽ hẳn, mọi người chỉ cảm thấy quang mang chợt lóe lên.

Con Quỷ Hổ kia đã kêu to một tiếng, thân thể nhất thời chậm lại vài phần. Ngay cả hai cái phân thân kia cũng đã biến mất.

Chu Trúc Thanh rất rõ ràng chính mình phía sau không có không gian để né tránh nên không lùi mà tiến tới, đón Quỷ Hổ đang vọt tới, cũng là lúc này, ba cỗ nhiệt lưu từ sau lưng tiến vào cơ thể, lực lượng, nhanh nhẹn cùng với hồn lực đồng thời đại phúc độ tăng lên, nhất thời làm trạng thái của nàng trở nên siêu việt hẳn lên.

U Minh Đột Thứ được phát động. Thân thể kiều mỹ của Chu Trúc Thanh trực tiếp đánh lên Quỷ Hổ, đầu ngón tay như lưỡi dao sắc bén không hề lưu tình xẹt qua thân thể Quỷ Hổ, để lại mấy đường vết thương sâu hoắm.

Tinh thần vốn bị Đường Tam đánh sâu vào mà mê muội, nhưng nay Quỷ Hổ nhờ đau nhức mà tỉnh táo lại, rống to một tiếng, toàn thân hắc quang xuất ra, thân thể bành trướng ra, làm ra một động tác không thể ngờ tới mà lướt qua U Minh Bách Trảo còn lại của Chu Trúc Thanh.

Tuy nhiên nhờ vài quá trình ngắn ngủi, thân thể cao lớn của Đái Mộc Bạch đã biến hóa thành hình. Trên thân thể mạnh mẽ xuất hiện hoa văn mầu vàng của hổ, nổi giận gầm lên một tiếng, kim quang tỏa sáng, lấy thân thể hắn làm trung tâm, vô số quang cầu mầu vàng nhỏ bằng nắm tay trong nháy mắt đánh tới thân thể Quỷ Hổ. Đây là đệ tứ hồn kỹ mà Đái Mộc Bạch vừa mới thu được không lâu. Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ.

Nói về lực bộc phát khi công khích, có lẽ cái hồn kỹ thứ tư của Đái Mộc Bạch so ra kém Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích của mập mạp, Nhưng nó có đặc điểm lớn nhất chính là có thể tập trung vào đối thủ. Một khi tập trung vào mục tiêu, vậy tất cả hồn lực được chuyển hóa thành Bạch Hổ Lưu Tinh sẽ kích phát ra được toàn bộ sức mạnh.

Hơn nữa, tất cả lực công kích tập trung tại trên người đối thủ cũng có thể trong nháy mắt tản ra, đồng thời công kích nhiều đối thủ.

Mỗi một lần công kích này cũng khiến hồn lực của Mộc Bạch hao tổn hao một phần mười. Bởi vậy có thể thấy được, cái hồn hoàn này đối với lực lượng của hắn có độ kinh khủng ra sao. Tuy Nhiên Lưu Tinh kia cũng chỉ có chừng trên trăm viên mà thôi.

Nếu lúc trước tinh thần của Quỷ Hổ không bị Đường Tam công kích thì nó còn đủ sức thi triển ra kỹ năng phân thân của mình, rồi có thể né tránh công kích này của Đái Mộc Bạch. Nhưng đại não nó lúc này đã bị Tử Cực Ma Công làm thương tổn. Tạm thời không cách nào thi triển phân thân. Bất đắc dĩ, nó cũng chỉ có thể dùng thân thể ngạnh kháng công kích của Đái Mộc Bạch.

Hắc quang bạo phát, tạo ra một màn hào quang màu đen, đem thân thể Quỷ Hổ bao phủ bên trong, mỗi một lần Bạch Hổ Lưu Tinh oanh kích vào lại vang lên một trận rung động kịch liệt. Tiếng nổ vang không ngừng. Bỗng một vòng màu vàng, tại trong hắc quang kia rung động rồi chợt phóng thóat ra ngoài.

Quỷ Hổ đem thân thể mình thu nhỏ lại, làm cho diện tích công kích hẹp lại, nhờ đó phòng ngự của bản than trở nên mạnh thêm.

Sử Lai Thất Quái phối hợp rất ăn ý, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp trên tay của Trữ Vinh Vinh cùng phóng ra ba hồn kỹ của mình để phụ trợ cho các đồng đội đang phụ trách công kích.

Ngoài việc tăng phúc về lực lượng cùng tốc độ, hồn kỹ thứ ba của nàng, cũng là một hồn kỹ ngàn năm có hiệu quả là tiến hành tăng phúc trực tiếp lên hồn lực. Nói cách khác, bây giờ năm người Đường Tam đã được tăng hồn lực lên tới 40%.

Vũ hồn Thất Bảo Lưu Ly Tháp phụ trợ, hiệu quả phải nói là đệ nhất. Theo thực lực của Trữ Vinh Vinh tăng lên, hiệu quả trở nên ngày càng rõ ràng.

Đương nhiên, bởi vì hiệu quả của hồn kỹ được tăng cường, đối với hồn lực của nàng tiêu hao cũng là thật lớn. Nếu đồng thời nàng tăng phúc cho ba người, mặc dù nàng đã ngoài bốn mươi cấp, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể kiên trì hơn năm phút mà thôi.

Va chạm mãnh liệt khiến cho bùn đất bị cuốn lên mù mịt, Quỷ Hổ tựa như con sói giận dữ vùng vẫy khi bị mắc bẫy, thân thể không ngừng bị công kích. Nhưng nó cũng quả thật là cường hãn, bị oanh kích nghiêm

trọng như vậy nhưng cũng chưa thấy xuất hiện dấu hiệu xuống sức.

Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ vừa chấm dứt, những tiếng gào thét đều ngưng lại. Đột nhiên, móng vuốt của Quỷ Hổ trong nháy mắt vươn ra. Kế đó, một cái quang ảnh thật lớn màu đen từ trong cơ thể nó lộ ra, Trực tiếp hướng Chu Trúc Thanh mà đánh tới. Quang ảnh màu đen tại giữa không trung đã ngưng tụ thành một thân thể, hình thái so với chính thể của Quỷ Hổ thì giống như đúc. Năng lượng kinh khủng ba động làm không khí phát ra tiếng rít chói tai, phảng phất tựa như bị cái bóng đen kia xé rách vậy.

Năm người phụ trách công kích vốn là đem Quỷ Hổ vây quanh ở giữa, không ai có thể nghĩ tới đầu hồn thú này có tốc độ cực nhanh, vừa mới thừa nhận Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ oanh kích, dưới tình huống miệng mũi đầy máu lại còn có thể phát ra một kích toàn lực nhanh đến như vậy.

Cho dù là Đường Tam muốn phóng ra Lam Ngân Thảo đi cứu viện Trúc Thanh cũng đã không còn kịp.

Một con hồn thú với tu vi hơn ba ngàn năm, liều mạng đánh ra một kích toàn lực thì tuyệt đối là đáng sợ. Quỷ Hổ không có năng lực công kích như Phấn Hồng Nương Nương, nó sở dĩ lựa chọn công kích Chu Trúc Thanh, là bởi vì khoảng cách sau lưng Trúc Thanh đến Khỉ La Tiên Phẩm là gần nhất.

Chỉ cần có thể từ nơi này mở ra một lổ hổng, nó chẳng những có thể lấy được tiên phẩm, đồng thời còn có thể rất nhanh chạy thóat ra ngòai.

Đáng tiếc, đầu hồn thú này đã đánh giá thấp thực lực của Trúc Thanh.

Đối mặt với cái thân hình thật to của Quỷ Hổ đang tiến đến, Chu Trúc Thanh cũng không né tránh, ánh sáng tím chói mắt từ Hồn Hoàn thứ ba trên người bỗng bộc phát, hai tay nhanh như chớp hợp lại trên đầu, trên các ngón tay đã biến thành trảo bỗng dung hợp cùng một chỗ với tốc độ kinh người, tựa như lưỡi dao sắc bén dài hơn một thước.

Đồng thời, cơ thể nàng tỏa ra chút hắc quang, cả người phảng phất như trở thành một bộ phận của lưỡi dao sắc bén đó. Cứ như vậy mà đón toàn thân đen nhánh của Quỷ Hổ từ trên phóng xuống. Đây chính là một hồn hoàn ngàn năm mà Trúc Thanh thu được khi vượt qua ba mươi cấp, U Minh Trảm.

Một tiếng rít chói tai vang lên, U Minh Trảm đam lên, không khí bị vặn vẹo tạo thành một làn sóng mà mắt thường có thể thấy được, lan tỏa ra xung quanh.

Một dải hắc quang, thẳng tắp, tập trung tại trên đầu nàng, vừa lúc oanh kích tại cái quang ảnh biến ảo của Quỷ Hổ.

Dưới tác dụng phụ trợ của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, một kích này đã là toàn lực của Chu Trúc Thanh lúc này rồi.

Không thấy tiếng va chạm khủng kíếp nào nổ ra duy chỉ có thứ tiếng như răng ken két cọ sát vào nhau.

Giữa không trung, quang ảnh Quỷ Hổ dưới công kích của U Minh Trảm, trong nháy mắt dừng lại. Trong sát na U Minh Trảm đã chém sâu vào thân thể nó.

Dù sao đây cũng chỉ là đệ tam hồn kỹ, công kích này đối với Quỷ Hổ mà nói có thể là chưa chí mạng, cho nên thân thể nó vẫn tiếp tục tiến lên.

Uy lực của U Minh Trảm mặc dù cũng là khá lớn, đủ để thân thể nó không cách nào hoàn toàn chấp nhận được .

Có lẽ bởi vì bị ngăn cản, thân ảnh kia dừng lại một khắc, lại lập tức đánh tới Trúc Thanh với tốc độ nhanh hơn.

Đúng lúc này, Chu Trúc Thanh sau khi toàn lực phát một kích, cũng không kịp thời gian cho nàng tiếp tục phát ra kích thứ hai, đã thực sự rơi vào nguy hiểm.

Một thân ảnh cao lớn bỗng xuất hiện trước mặt nàng, tựa như một tấm chắn. Không gì hoa mỹ, thân ảnh với bộ lông hổ màu trắng đó xuất ra một cái hổ chưởng.

Một tiếng nổ ầm vang lên. Thân ảnh đó từng trận rung lên nhưng cũng tuyệt không lùi nửa bước. Đó là Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch.

U Minh Trảm mặc dù không thể hoàn toàn phá vỡ công kích của Quỷ Hổ, nhưng dã tranh thủ thêm được ít thời gian. Phát hiện ra không ổn, Đái Mộc Bạch trước tiên phóng nhanh lại đây, vừa lúc chắn ở trước mặt Trúc Thanh. Dùng hồn lực mạnh mẽ của hắn để ngăn chặn thay nàng một kích còn dư này.

Không để ý đến khóe miệng đã xuất hiện một tơ máu, Mộc Bạch lập tức biểu hiện ra cái mặt bá đạo kia của hắn, lập tức phi tới thân hình bị đánh bay của Quỷ Hổ. Hồn lực ngưng tụ, Bạch Hổ Hộ Thân Chướng phát động, mạnh mẽ đánh vào phần trên thân thể của Quỷ Hổ.

Bạch hổ đụng phải Quỷ Hổ, âm thanh rống vang vọng đồng thời vang lên. Thân thể Đái Mộc Bạch lảo đảo một chút rồi thụt lùi về phía sau, nhưng thân thể Quỷ Hổ cũng bị hắn đâm bay ngược lại.

Thân ảnh Thon dài lặng lẽ xuất hiện sau lưng Quỷ Hổ, cặp chân thon dài, thẳng tắp kia lặng yên quấn quanh cổ nó, Yêu Cung phát động, thân thể Tiểu Vũ giữa không trung hoàn thành một động tác lộn ngược ra sau vô cùng đẹp mắt, dưới tác dụng mạnh mẽ bởi Yêu Cung của nàng, thân thể dài hơn ba thước của Quỷ Hổ trực tiếp bị quăng đứng lên, rồi nặng nề nện trên mặt đất.

"Ầm" thanh âm va chạm mãnh liệt vang lên.

Trong nháy mắt, Quỷ Hổ đã lâm vào trạng thái mê muội.

Ánh sáng đỏ chói chợt hiện, Thân thể mập mạp của Mã Hồng Tuấn đã sớm chờ ở chỗ Quỷ Hổ bị đập xuống, ngay sát na chân dài của Tiểu Vũ vừa buông, quyền phải của hắn đã chuẩn xác oanh kích trên mặt đất. Không khí vặn vẹo khiến thân thể của cả hắn và Quỷ Hổ hoàn toàn bị bao phủ bên trong.

Âm thanh Phượng Minh chói tai lại một lần nữa xuất hiện tại Lạc Nhật Sâm Lâm, nương theo đó là một Hỏa Phượng thật lớn bay lên không trung, thân thể khổng lồ của Quỷ Hổ không ngừng phát ra tiếng rên rỉ.

Từ lúc Chu Trúc Thanh dùng U Minh trảm tạm thời ngăn cản phân ảnh công kích của Quỷ Hổ, đến khi Đái Mộc Bạch mạnh mẽ ngăn cản đánh bay nó, công kích nhu kỹ của Tiểu Vũ tại không trung cho đến lúc cuối Mã Hồng Tuấn chuẩn bị một kích Phượng Hoàng Khiếu Thiên, tất cả xảy ra liên tiếp giống như nước chảy mây trôi vậy.

Oanh—-

Thân thể đầy lửa của Quỷ Hổ nặng nề nện trên mặt đất, nó muốn đứng lên, nhưng lại không có cách nào làm được.

Thân thể nó không ngừng bị Lửa Phượng Hoàng thiêu đốt. Trước sau thừa nhận Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ của Đái Mộc Bạch rồi đến Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích của Mã Hồng Tuấn, mặc dù Quỷ Hổ này so với Phấn Hồng nương nương thì mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu, nhưng cuối cùng nó cũng bị thương nặng trí mạng.

" Trúc Thanh, động thủ." Thanh âm tỉnh táo của Đường Tam kịp thời vang lên.

Chu Trúc Thanh bên cạnh Đái Mộc Bạch, thân thể biến thành một chuỗi tàn ảnh, ngay trước sát na Quỷ Hổ tắt thở, Bằng vào U Minh Đột Thứ của mình, nàng đã hoàn thành một kích cuối cùng, trảo phải đâm thật sâu vào não của hồn thú, kết thúc tính mạng nó.

Mã Hồng Tuấn há mồm mấp máy, thu hồi ngọn lửa Phượng Hoàng trên người Quỷ Hổ cùng với một vệt lửa đã dính vào tay Chu Trúc Thanh. Lần này mọi người đã hoàn mỹ đánh chết hồn thú này.

Mà đúng lúc này, thanh âm Đại Sư có chút vội vàng đột nhiên vang lên," Tiểu tam. Nhanh thu hồi Hương thơm của Khỉ La Tiên Phẩm, nhanh lên…."

Lúc này Sử Lai Khắc Thất Quái mới chú ý tới, bên này bọn họ thu thập Quỷ Hổ, bên kia, Triệu Vô Cực, Phất Lan Đức cùng liễu Nhị Long lại đều đang động thủ.

Không biết từ lúc nào, giữa sân đã xuất hiện bẩy hồn thú với các hình dạng khác nhau, chúng đang vây công ba người Phất Lan Đức. Nếu như không phải ba người thực lực mạnh mẽ, nếu họ không chống đỡ cho thì Sử Lai Khắc Thất Quái bên này sẽ tuyệt đối không dễ chịu.

Thì ra, ngay khi Quỷ Hổ xuất hiện. Nó đã hấp dẫn Sử Lai Khắc Thất Quái đồng thời công kích, ngay sau đó lại có bẩy hồn thú nữa tới. Đối phó thêm với một hồn thú có tu vi khoảng năm nghìn năm thì bẩy người

bọn Đường Tam vẫn có khả năng ứng phó, nhưng nếu tất cả chúng đồng thời công kích thì chắc chắn bọn họ sẽ có thương vong . Phất Lan Đức, liễu Nhị Long cùng Triệu Vô Cực ba người lập tức nghênh đón, trước hết giúp bọn họ tạm thời ngăn chặn công kích.

Chỉ sợ càng ngày số lượng hồn thú càng nhiều, hơn nữa càng lâu khả năng xuất hiện hồn thú cực mạnh lại càng lớn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn bọn họ cũng không thể ngăn cản được. Bởi vậy Đại Sư mới nhắc Đường Tam nhanh thu hồi mục tiêu của lũ hồn thú này đi.

Đường Tam chỉ vội vã liếc liếc mắt một cái, đối với tình thế giữa sân đã có phán đoán nhất định, không chút do dự hướng Đái Mộc Bạch nói:" Mộc bạch, ngươi mang theo thi thể Quỷ Hổ cùng Trúc Thanh nhanh tiến vào độc trận trước, đầu tiên để nàng hấp thu hồn hoàn của nó. Những người khác thì theo ta."

Đái Mộc Bạch sửng sốt một chút. Nhưng chỉ thoáng chần chừ mà thôi. Hắn đối với Đường Tam tự nhiên là tín nhiệm vô cùng, tuy nhiên trong lòng đã âm thầm cười khổ. Tính tình Chu Trúc Thanh vốn không tốt cho lắm, nếu tiếp tục hấp thu hồn hoàn của loài hổ này thì chẳng phải là càng phải đổi thành cọp cái sao? Tuy nhiên vũ hồn của nàng cũng thuộc về loài mèo, Quỷ Hổ này có tốc độ rất cao, tựa hồ cũng khá thích hợp.

Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh trước rút lui vào trong độc trận, Đường Tam tiếp nhận các loại hương tràng từ Áo Tư Tạp, đem cho mỗi người ăn một cây khôi phục hương tràng, rồi lập tức hướng tới ba người Phất Lan Đức bên kia tiếp ứng.

Thực lực, đây mới là thực lực a!

Mắt thấy ba người Phất Lan Đức động thủ, Sử Lai Khắc Thất Quái không khỏi âm thầm than thở.

Phất Lan Đức, liễu Nhị Long cùng Triệu Vô Cực ba người đều là hồn sư đã ngoài bẩy mươi cấp, lúc này, ba người tuy không có phối hợp với nhau, chỉ là đều tự mình chiến đấu, nhưng lại đứng vững giữa vòng công của bẩy hồn thú kia, không để chúng tiến thêm một bước nào cả.

Sở dĩ không phối hợp với nhau, cũng không phải vì bọn họ không thích phối hợp, mà là không thể. Hồn Kỹ của ba người có uy lực đều quá lớn, một khi phối hợp với nhau, ngược lại lại sinh ra ảnh hưởng phụ, không cách nào phát huy toàn bộ thực lực được.

Ngay lúc này, Trữ Vinh Vinh đã thể hiện tác dụng của Cửu Bảo Lưu Ly tháp của mình.

Tại một kích cuối cùng kết liễu Quỷ Hổ thì nàng đã đình chỉ phụ trợ cho bọn Đường Tam, lúc này trên Cửu Bảo Lưu Ly tháp xuất hiện ba quầng sáng hóa thành ba đạo lưu quang, đồng thời rót vào cơ thể ba người Phất Lan Đức.

Phụ trợ của Thất Bảo Lưu Ly tháp đối với hồn sư càng mạnh thì hiệu quả lại càng cao, điểm này Sử Lai Khắc Thất Quái đều biết cả. Bởi vì phụ trợ của nó là tăng theo phần trăm, Lúc đầu hồn sư có thực lực càng mạnh thì tăng cũng rất nhiều. Nhưng trong thực chiến lúc này, tác dụng của nó dường như biến thành có thể thay đổi cả càn khôn thì càng khiến bọn Đường Tam thất kinh.

Quang mang trên người bọn Phất Lan Đức đồng thời tăng vọt, lúc trước bẩy hồn thú này vẫn không ngừng phát động công kích khiến họ có chút khó khăn thì hiện giờ tất cả chúng đều bị đánh lui.

Đáng tiếc, phụ trợ của Trữ Vinh Vinh cũng chỉ giằng co được ngắn ngủi mấy lần hô hấp mà thôi. Đây vẫn là lần đầu tiên nàng phụ trợ cho hồn sư có hồn lực cao hơn hẳn nàng như vậy.

So với phụ trợ cho Sử Lai Khắc Thất Quái thì cảm giác hoàn toàn khác biệt, chỉ là ngắn ngủn vài giây, nhưng nàng đã cảm thấy hồn lực bị hút nhanh đến đáng sợ, toàn thân khó chịu vô cùng.

" Lui vào độc trận, nhanh !" Phất Lan Đức hét lớn một tiếng. Hắn quyết định như thế cũng là bất đắc dĩ, bởi vì mắt thấy từ trong rừng rậm lại đang chạy ra hơn mười đầu hồn thú nữa, mục tiêu của chúng cũng đều là bên này.

Mùi thơm nồng nặc của Khỉ La Tiên Phẩm mãi không tiêu tan hết, lúc này mặc dù đã bị Đường Tam thu hồi vào trong bách bảo túi, nhưng mùi thơm vẫn còn thoang thoảng đã khiến cho lũ hồn thú ngoài ngàn năm có thể tìm đến, cho nên ba người Phất Lan Đức khó có thể chống đỡ được, đành phải quyết định lui lại.

Sử Lai Khắc Thất Quái cùng Đại Sư bay nhanh lùi vào trong độc trận do Độc Cô Bác bố trí, ba người Phất Lan Đức mặc dù vừa mất đi phụ trợ của Trữ Vinh Vinh, nhưng với thực lực của họ, nếu đánh không lại trốn thoát cũng không phải vấn đề.

Có lẽ là bởi vì bị độc trận này uy hiếp đã lâu, nên đã đúng theo phán đoán của Đường Tam, gần hai mươi đầu hồn thú lúc đuổi tới ngoài ranh giới độc trận thì đều ngừng cước bộ lại, chỉ có thể phát ra một ít công kích từ xa mà thôi.

Đáng tiếc khoảng cách có hạn, bị mấy người Phất Lan Đức cản vài cái, đoàn người Sử Lai Khắc học viện cũng đã rút lui vào đến bên trong độc trận, nơi chúng không có khả năng công kích tới thì dừng lại.

" Tiểu tam, tiên phẩm dược thảo này của ngươi có hiệu quả thật sự quá tốt." Trong lòng Phất Lan Đức vẫn còn sợ hãi nhìn hồn thú vẫn đang tăng nhiều bên ngoài. Ai nói Lạc Nhật Sâm Lâm không có hồn thú cường đại tồn tại cơ chứ? Bên ngoài đã tụ tập trên hai mươi đầu hồn thú rồi, ít nhất có sáu, bẩy con với thực lực vượt qua ngàn năm, thậm chí còn có một đầu hồn thú có tu vi đến gần tám ngàn năm. Số còn lại phần lớn đều đã hơn ba ngàn năm rồi.

Cho dù với tính cách dễ xúc độngcủa liễu Nhị Long, nàng cũng hiểu được với số lượng cao cấp hồn thú nhiều như vậy, tuyệt đối không phải bọn họ có khả năng địch nổi . Chỉ có thể tạm lánh lúc chúng đang nhiều như vậy mà thôi.

Ánh mắt Đại Sư chuyển hướng sang Chu Chúc Thanh đang hấp thu Hồn Hoàn, mừng rỡ nói:" Cuối cùng cũng không uổng phí khí lực. Con Quỷ Hổ kia khá tốt, bất luận là kỹ năng hay thuộc tính, đều rất phù hợp với Trúc Thanh."

Đường Tam lúc này một mực quan sát hồn thú bên ngoài, bởi vì mùi thơm của Khỉ La Tiên Phẩm vẫn chưa tản hết đi, lúc này hồn thú ở bên ngoài độc trận vẫn đang quanh quẩn tìm cơ hội, Một phần đang cố hấp thu mùi thơm trong không khí, một phần như hổ rình mồi nhìn về bên này.

Ít nhất trước khi mùi hương tản đi hết thì chúng hiển nhiên cũng sẽ chưa rời đi.

Đường Tam liền vung cánh tay phải, Phi Thiên Thần Trảo xuất hiện ở cánh tay, hắn nhẹ nhàng gỡ xuống rồi đưa cho Phất Lan Đức bên cạnh.

Phất Lan Đức nghi hoặc nói:" Làm gì thế?"

Đường Tam nói:" Viện trưởng, bên ngoài nhiều hồn thú như vậy, có vài con vừa thích hợp với chúng ta, bọn chúng không dám tiến vào độc trận, nhưng chúng ta lại có khả năng dùng trảo này bắt chúng rồi Liệp Sát. Lấy thực lực của ngài, Triệu sư phụ cùng Nhị Long sư phụ để bắt bọn chúng thì không có vấn đề gì lớn."

Phất Lan Đức kinh ngạc nói:" Tiểu tam, ngươi nói đùa đấy à, ngươi không thấy được bên ngoài nhiều hồn thú như vậy sao? Chỉ cần chúng ta vừa ra ngoài, lúc đó chắc chắn bọn chúng sẽ quần công ngay, kể cả chúng ta cùng ra thì cũng khó bảo toàn mạng sống mà quay lại đây được nữa. Số lượng hồn thú bên ngoài thật sự nhiều lắm, trong nháy mắt tất cả cùng bộc phát công kích thì cả Phong Hào Đấu La cũng phải đau đầu."

Đường Tam mỉm cười, hắn đã có tính toán từ trước rồi nên chỉ chỉ Phi Thiên Thần Trảo trên tay mình, nói:" Cho nên ta mới đưa cái này cho ngài. Có nó, các vị căn bản không cần đi ra ngoài. Mộc Bạch, Tiểu Áo, đem Phi Thiên Thần Trảo của các ngươi cho Triệu sư phụ cùng Nhị Long sư phụ dùng tạm một lúc đi."

Nghe Đường Tam vừa nói như vậy, Phất Lan Đức nhất thời hết sức hiếu kỳ," Tốt, nguyên lai tiểu tử ngươi đã có sự chuẩn bị từ trước rồi." Mặc dù bây giờ hắn vẫn còn chưa hiểu được Đường Tam muốn bọn họ làm như thế nào, nhưng từ vẻ mặt của Đường Tam thì hắn cũng có thể nhìn ra, Đường Tam muốn làm việc này thì chắc chắn hắn phải có phần nắm chắc không nhỏ.

Từ khi bắt đầu đưa ra vấn đề Độc Trận, hiển nhiên trong lòng hắn đã có kế hoạch thành toàn rồi, chỉ cần mách hắn một ý nhỏ hắn sẽ đưa ra kế hoạch khá hoàn chỉnh cho ngươi, đúng là tâm tư hắn kín đáo thậm chí siêu việt hơn nhiều người thường.

Chẳng lẽ nói, Hạo Thiên Đấu La có Gien (di truyền) tốt như vậy sao?

Ngay sau đó Đường Tam giúp bọn Phất Lan Đức lắp Phi Thiên Thần Trảo lên tay rồi lại nói chi tiết cách sử dụng cho bọn họ một lượt.

87. Chương 86 : Lân Giáp Thú Ngàn Năm Cùng Với Ma Chu Ngàn Năm

Phất Lan Đức lúc này cùng không nóng nảy đi đối phó với đám hồn thú bên ngoài, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, dùng âm thanh nơi đầu lưỡi có chút đặc thù của mình nói với Đường Tam: "Ta bảo này Tiểu Tam, chúng ta thương lượng một chút nhé?"

Đường Tam thông minh ra sao chứ, trên mặt lập tức thoáng mỉm cười, nói: "Không thành vấn đề, ngoại trừ Phi Thiên thần trảo này, loại khác đều được hết."

"Ách..."Phất Lan Đức nhất thời bị câu nói này của hắn làm cho tắc nghẹn.

Đứng bên cạnh, Liễu Nhị Long khinh bỉ nhìn Phất Lan Đức một cái, "Ngươi làm sư trưởng thật sướng a, đồ vật của lũ nhỏ mà cũng muốn chiếm đoạt. Tiểu Tam, ngươi xem như vậy có được hay không, Nhị Long sư phụ cùng ngươi trao đổi, đợi ngươi tìm thấy đầu hồnn thú nào thích hợp với mình ở bên ngoài thì nói cho ta biết, sau đó ngươi cũng làm cho ta một cái Phi Thiên thần trảo."

Bởi vì thân hình Liễu Nhị Long cùng bọn nhỏ không giống nhau, mà sự quan sát của nàng so với Phất Lan Đức cũng cẩn thận hơn. Nàng phát hiện mỗi một cái Phi Thiên thần trảo đều lớn nhỏ khác nhau, nhất thời hiểu được đồ vật này là do Đường Tam ước lượng thân hình từng người mà chế tác.

Phất Lan Đức nhất thời mặc kệ, không đợi Đường Tam mở miệng, không nhịn được nói: "Ngươi có thể có, vậy ta lại không thể sao? Tiểu Tam, ta cũng có một điều này định nói. Nói sao đi nữa ta cũng là sư phụ của đại ca ngươi, nể mặt mũi mà cấp cho ta đi.(nghĩa là chừng ấy thể diện của lão ấy vất đi hết à? - DG)"

Nhìn Phất Lan Đức, lại nhìn Liễu Nhị Long, Đường Tam không khỏi cảm thấy buồn cười trong lòng. Kỳ thật cũng khó trách sự hứng thú như thế của Phất Lan Đức và Liễu Nhị Long đối với Phi Thiên thần trảo. Vật này quả thật có tính hữu dụng rất cao. Hơn nữa trong thời khắc mấu chốt tuyệt đối còn có thể có tác dụng cứu mạng. Tài chất lại cực tốt, thập phần cứng cỏi, đeo trên cánh tay cũng không có cảm thấy một điểm vướng víu, tựa như một cái Thiết tí hộ oản mà thôi (hộ oản hoặc hộ uyển nghĩa là cái vòng, cái lắc tay). Với trọng lượng nhỏ này đối với bọn hắn mà nói căn bản không thành vấn đề.

Bất đắc dĩ, Đường Tam đành nói: "Được rồi. Bất quá chế tác đồ vật này cần rất nhiều thời gian, sau khi kết thúc lần cao cấp hồn sư học viện đại tái này, ta lại chế tác ra cấp cho các vị sư phụ mỗi người một cái."

Phất Lan Đức ha ha cười, "Tốt. Vậy sư phụ cũng không cần khách khí. Nhị Long, Vô Cực, chúng ta bắt đầu đi. Tiểu tam, bên ngoài ngươi cứ tùy tiện lựa chọn. Lựa chọn như thế nào, bọn ta giúp ngươi quyết đinh."

Đại sư ở bên nhìn bộ dáng tiểu nhân đắc chí đó của Phất Lan Đức, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng cũng không nói gì.

Đường Tam nói: "Trước tiên giúp Vinh Vinh đã. Ta không vội, nhưng còn muốn quan sát một chút."

Phất Lan Đức gật đầu, nói: "Cũng tốt. Đại sư, ngươi xem, tìm cho Vinh Vinh đệ tứ hồn hoàn này, lựa chọn nào mới là tốt?"

Đường Tam là đệ tử của đại sư, Phất Lan Đức đương nhiên có thể trực tiếp hỏi ý kiến của hắn, nhưng là ý kiến chuyên môn của đại sư mới là thích hợp nhất.

Ánh mắt đại sư từ bên ngoài đảo qua trên thân đám hồn thú. Chỉ ngón vào một con trong đó. "Ba cái hồn kỹ trước của Vinh Vinh phân biệt chính là gia tăng tốc độ, lực lượng cùng hồn lực. Vậy đệ tứ hồn kỹ này thì lấy gia tăng phòng ngự là chủ yếu đi. Con Lân giáp thú trên dưới bốn ngàn năm kia là thích hợp."

Mọi người hướng theo phương hướng ngón tay đại sư nhìn lại. Chỉ thấy đó là một con ma thú hình giống như cá sấu, thân thể cũng không phải là đặc biệt to lớn, thân cao trên dưới năm thước, đầu có bốn mắt, bốn chân tráng kiện như cái xô nước (bucket - xô nghe hơi chuối, mà thùng phuy thì còn chuối hơn >"< - BD). Đặc điểm lớn nhất chính là toàn thân bao phủ một tầng hắc sắc bản giáp. Mỗi một miếng bản giáp đều có kích thước một bàn tay, nhìn qua cực kỳ cứng cỏi.

Đại sư trầm giọng nói: "Năng lực chủ yếu của Lân giáp thú chính là thiếp thân nhục bác (cận chiến), lực lượng cực lớn, bằng vào sức phòng ngự kinh người, cơ hồ có thể không ngại kỹ năng công kích của tuyệt đại đa số hồn thú cùng đẳng cấp tu vi. Các ngươi ba người cùng động thủ đi, cẩn thận một chút."

Lời nói của đại sư tự nhiên làm cho kẻ khác tín phục, ánh mắt của ba người Phất Lan Đức đồng thời tập trung ở trên thân con Lân giáp thú nọ, dưới chân di động, lập tức tới gần khoảng ba mươi thước, Phi Thiên thần trảo trên tay đồng thời phóng ra, cương trảo mở ra trong không trung. Cơ hồ chỉ là trong nháy mắt, đều chuẩn xác chụp vào thân con Lân giáp thú ngàn năm kia.

Ba người Phất Lan Đức chỉ cảm thấy chấn động rất nhỏ trên cổ tay, đều hoàn thành động tác, cảm giác từ Phi Thiên thần trảo đích xác là cực tốt, phảng phất như một cánh tay bình thường kéo dài ra.

Nhưng là, làm kẻ chế tạo ra Phi Thiên thần trảo, con ngươi Đường Tam lại rất nhanh co lại một chút. Bởi vì ba cái Phi Thiên thần trảo đánh lên thân thể con Lân giáp thú, cũng không thể bấu vào trong bản giáp của nó, mặc dù đều bám lại ở một khối bản giáp, nhưng vô pháp xâm nhập nổi nửa phần. Phải biết rằng, lực lượng cùng độ sắc nhọn của Phi Thiên thần trảo này, dù là kim thạch cũng có thể dễ dàng phá vỡ. Bởi vậy có thể thấy được, phòng ngự của con Lân giáp thú ngàn năm này biến thái đến mức nào. Chẳng trách nó có thể trà trộn trong đám hồn thú vạn năm này. Bất luận là kẻ nào đối với khối cốt đầu khó xơi này khẳng định không hề hứng thú.

Không đợi Lân giáp thú giãy dụa, ba người Phất Lan Đức thở ra thành tiếng, hồn lực trong nháy mắt ngưng tụ, phóng thích.

Mặc dù Lân giáp thú kia lực lượng đúng là kinh người, nhưng điều khiển Phi Thiên thần trảo chộp vào thân nó lại là ba vị cường giả cấp bậc hồn thánh đã ngoài bảy mươi cấp hồn lực, lực lượng trong nháy mắt bộc phát lại có thể để một hồn thú ngàn năm như nó ngăn cản nổi?

Thân thể cao năm thước trực tiếp bị hất tung lên không trung, quay cuồng hướng tới phía mọi người đang đứng đây mà rơi xuống.

Thanh âm của đại sư đúng lúc này vang lên, "Điểm yếu hại của nó là ở trong miệng. Chỉ có từ nơi đó đánh ra mới có thể gây tổn thương cho nó. Các bộ vị khác trên thân thể nó chiếm hơn một nửa độ dày bản lân giáp. Phòng ngự so sánh với một đầu hồn thú vạn năm còn muốn biến thái hơn. Cũng may, nó không có kỹ năng công kích đặc thù nào."

Lới nhắc nhở của đại sư hiển nhiên rất đúng lúc, mắt thấy Lân giáp thú từ trên trời rơi xuống, Liễu Nhị Long nhảy vọt sang một bên. Là Sát Lục Chi Giác của Hoàng Kim Thiết Tam Giác, nàng thích nhất chính là loại hành hạ đối thủ kiểu này. Chỉ có như vậy mới có thể thể hiện được một mặt huyết tinh (máu tanh) của nàng.

Triệu Vô Cực cùng Phất Lan Đức đồng thời thu hồi Phi Thiên thần trảo trên thân con Lân giáp thú, Phất Lan Đức hét lớn: "Nhị Long, nơi này nhiều hài tử như vậy, ngươi đừng có làm cho nơi này quá đẫm máu."

"Biết rồi." Liễu Nhị Long ngoài miệng đáp lời, nhưng một tay nàng đã chộp lên đuôi con Lân giáp thú, theo trọng lực, nàng dĩ nhiên cũng đem Lân giáp thú cao đến năm thước, sức nặng tuyệt đối vượt quá ngàn cân quay tít trên không trung.

Oanh —-

Cơ mặt mọi người bất giác đồng thời co giật, trong sự kịch liệt chấn động của mặt đất, đám hồn thú ngoài vòng độc trận tựa hồ cũng dừng lại chốc lát. Mà con Lân giáp thú phòng ngự lực cực kỳ kinh người kia, cả thân thể dĩ nhiên đã bị lực lượng bá đạo của Liễu Nhị Long hoàn toàn nhồi vào trong bùn đất, chỉ còn lộ ra một cái đuôi ở bên ngoài, nằm trong tay Liễu Nhị Long.

Sử Lai Khắc thất quái từ trên mặt Liễu Nhị Long thấy một tia mỉm cười, căn cứ vào sự giải thích của bản thân bọn chúng, đây đúng là nụ cười của ác ma.

Phòng ngự lực của Lân giáp thú tuy cao, nhưng thân thể khổng lồ bị va đập mạnh như thế, cho dù không bị thương cũng là một trận thất huân bát tố (chắc là "bảy phần thịt thì nát đến tám phần"). Hơn nữa trong sát na tiến vào độc trận, hô hấp cũng đã hít phải độc dược do Độc Cô Bác bố trí trong độc trận.Cơ năng

của thân thể cũng rất nhanh bị chậm lại.Lúc này trong tay Liễu Nhị Long dĩ nhiên lại càng giống một con dã thú bình thường không có năng lực phản kháng.

Liễu Nhị Long căn bản là không để cho nó có thời gian giãy dụa, hồng quang nóng rực từ toàn thân đại phóng, khuôn mặt mỉm cười hướng phía mọi người nói: "Ta mang tiểu tử này đến kia chơi đùa một hồi, các người trước hết đừng làm gì cả. Vinh Vinh, theo sư phụ đi nào."

Trữ Vinh Vinh ngơ ngác nhìn Liễu Nhị Long, nhưng dưới chân cũng không có di động một bước, trên mặt hiện rõ thần sắc hoảng sợ.

Liễu Nhị Long hai mắt phát lạnh, "Làm sao? Ngươi không tin sư phụ có năng lực chế phục con Lân giáp thú này sao? Vậy cũng được, ngươi không cần trợn mắt lên như thế. Sư phụ cũng có thể trực tiếp cho ngươi xem tại đây."

"Ta, ta…"chính lúc Vinh Vinh đang kinh hoảng không biết phải làm sao, trước mắt đột nhiên tối sầm, đằng sau chạm phải một thân áo vải, đúng lúc khi ánh mắt nàng càng thêm rối loạn, hoảng sợ thì thanh âm mềm mại tràn ngập sự hiền từ của Áo Tư Tạp đã vang lên bên tai nàng.

"Vinh Vinh, đừng sợ. Nhị Long sư phụ cũng là có ý tốt. Ta và ngươi cùng đi là được. Có ta ở đây, không có việc gì đâu. Nhị Long sư phụ, ta và nàng có thể cùng nhau đi tới được không?"

Liễu Nhị Long nhìn thoáng qua Áo Tư Tạp, gật đầu, nói: "Vậy thì cùng đến đây đi. Bất quá ngươi là nam nhân, sẽ không bị hoa mắt. Biết nhiều một chút cũng tốt." Vừa nói đến đây, con Lân giáp thú mới tỉnh dậy và bắt đầu giãy dụa trong tay nàng lại bị quay tít lên, bằng vào lực lượng cường hãn, mạnh mẽ dắt con Lân giáp thú vào khu rừng cây bên cạnh vẫn nằm trong phạm vi độc trận.

Áo Tư Tạp nắm tay Trữ Vinh Vinh đi tới. Lúc này Trữ Vinh Vinh ngay một điểm cũng không cảm giác được rằng áo tư tạp đang cầm tay mình là đang chiếm tiện nghi gì cả, cầm lấy tay hắn, tựa như nắm được một cành cây cứu mạng.

Phất Lan Đức bất lắc dĩ lắc đầu, "Tiểu tử Áo Tư Tạp này quả nhiên có dũng khí, Nhị Long cũng thật là. Nhiều năm như vậy rồi, bệnh cũ của nàng đúng là càng lúc càng nặng." Vừa nói đến đây, ánh mắt hắn chuyển lên người đại sư, lóe ra quang mang trách cứ.

Đại sư không cùng với Phất Lan Đức đối mắt, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

"Tiểu Tam, ngươi muốn có loại hồn thú nào? Ta cùng Triệu sư phụ của ngươi giúp ngươi đối phó." Phất Lan Đức hướng phía Đường Tam lớn tiếng hỏi.

Đường Tam trong mắt lộ ra quang mang do dự, chuẩn xác mà nói, trong những hồn thú ngoài này, có vài con tốt đều thích hợp với hắn, nhưng lựa chọn hồn thú bất đồng thì con đường tu luyện cũng có sự khác nhau rất lớn. Đệ tứ hồn hoàn không trọng yếu giống như đệ tam hồn hoàn, nhưng là có tác dụng liên kết trước sau (thừa thượng khải hạ) , một khi đã lựa chọn, thì vô pháp sửa đổi được phương hướng tu luyện của mình trong tương lai. Cho nên hắn mới do dự, không biết chính mình đến tột cùng là nên lựa chọn như thế nào.

Đại sư lúc này mới mở miệng: "Vậy chọn con Nhân diện ma chu kia đi. Đại khái cũng gần sáu ngàn năm tu vi, mà ngươi so với người khác lại hơn hẳn một cái ngoại phụ hồn cốt, hấp thu hồn hoàn của nó hẳn là không thành vấn đề. Nó với con hồn thú lần trước ngươi liệp sát là cùng một loại, chỉ cần hấp thu năng lượng của nó, chẳng những có thể tăng cường cho đệ tam hồn kỹ của ngươi, đồng thời có thể giúp ngươi xuất ra thêm một cái đệ tứ hồn kỹ để tự vệ, mà ngoại phụ hồn cốt do cùng tính chất cũng sẽ được tăng cường phụ gia. Đối với việc gia tăng thực lực có lợi rất lớn, đây có lẽ là sự lựa chọn tốt nhất đối với ngươi."

Vừa nói, đại sư vừa nhìn Đường Tam, ánh mắt có chút nghi hoặc. Hắn tự hỏi bản thân đã dạy cho Đường Tam không ít kiến thức, đủ để cho hắn có thể nhận ra điều đó, vậy mà hắn còn do dự gì nữa không biết? Nhân diện ma chu vốn cực kỳ hiếm thấy, bởi vì bọn chúng vốn bá đạo, thường xuyên bị các loại hồn thú khác tiến hành vây công. Tu vi có thể đạt tới sáu ngàn năm, phải là một tồn tại phi thường cường đại, đối với Đường Tam sẽ đạt được hiệu quả phụ gia vô cùng tốt.

Nhưng ngoài dự tính của đại sư, Đường Tam vốn luôn cực kỳ nghe lời lúc này lại lắc đầu, "Xin lỗi sư phu, đệ tứ hồn hoàn này để con tự mình lựa chọn được không? Phất Lan Đức viện trưởng, Triệu Vô Cực sư phu,

ta muốn chọn con Địa huyệt ma chu kia."

"Ngươi nói cái gì?" Không đợi Phất Lan Đức cùng với Triệu Vô Cực kịp phản ứng, đại sư đã kinh hô một tiếng, bước dài về phía Đường Tam, một tay nắm lấy bả vai hắn, "Ngươi bị điên rồi hay sao? Ngươi không thấy rằng đó là hồn thú một vạn năm hay sao? Hơn nữa, ta có thể khẳng định, mặc dù nó là vạn năm cấp bậc, nhưng đối với ngươi, chỗ tốt tuyệt đối không thể lớn bằng so với Nhân diện ma chu. Ngươi không nên quên, ngươi có được ngoại phụ hồn cốt vô cùng lợi thế, tăng cường nó, thậm chí so với tăng cường Lam ngân thảo của người còn quan trọng hơn nhiều."

Nghe Đường Tam lựa chọn xong, đại sư làm sao lại không lo lắng chứ? Hắn hiểu rất rõ, đệ tử của hắn mặc dù là song sanh vũ hồn, nhưng nếu không giải quyết vấn đề đệ nhị vũ hồn được phụ gia quá nhiều thuộc tính trước, sau này thân thể hắn có lẽ sẽ không thể chịu nổi. Dù sao hắn bây giờ chỉ tương đương với một gã hồn sư Lam ngân thảo mà thôi.

Theo hồn lực tăng lên, hồn hoàn gia tăng, phế vũ hồn Lam ngân thảo của Đường Tam ngày càng bộc lộ yếu điểm. Bất luận là Đái Mộc Bạch có Bạch hổ vũ hồn hay Mã Hồng Tuấn có Phượng hoàng vũ hồn, không nghi ngờ đều có được thiên phú hoàn hảo nhất, hồn kỹ của bọn chúng nhờ căn cơ của vũ hồn mà ngày càng trở nên kinh khủng. Mà Đường Tam lại không có vận khí tốt như vậy. Mặc dù Lam ngân thảo vô cùng dẻo dai, nhưng không cách nào sự yếu ớt đến từ trụ cột của bản thân Lam ngân thảo. Xuất thân của nó dù sao cũng là phế vũ hồn, cho dù hồn hoàn phụ gia có tốt đến mấy đi chăng nữa cũng không thể so sánh với Hoả phượng hoàng hay Tà mâu bạch hổ, lại càng không nói đến đệ nhất phụ trợ vũ hồn Thất bảo lưu ly tháp. Trong Sử Lai Khắc thất quái, sáu người kia trừ hắn ra, bất kỳ vũ hồn nào so với hắn đều tốt hơn rất nhiều.

Nếu không phải bởi vì Đường Tam có kiến thức phong phú, đầu óc tỉnh táo, cùng với việc đoạt được hồn hoàn và hồn cốt của Nhân diện ma chu khi đạt đến cấp ba mươi, thì lúc này thực lực của hắn đã có một khoảng cách không nhỏ so với những người khác. Đương nhiên, đại sư vẫn không cho rằng ám khí cùng với độc dược học được từ Độc đấu la có tác dụng gì lớn. Trong tâm niệm của hắn, đã là hồn sư, thực lực bản thân mới là quan trọng nhất.

Chính vì những nguyên nhân này mà tâm tình đại sư lúc này mới có thể kích động đến như vậy. Lựa chọn một con Nhân diện ma chu thứ hai làm hồn hoàn, quan trọng nhất là sự tăng cường đối với bát chu mâu. Mặc dù đại sư không cách nào khẳng định bát chu mâu sẽ được tăng cường đến mức nào, nhưng chắc chắn lực công kích của bát chu mâu nhất định sẽ tăng lên gấp nhiều lần, giúp cho thực lực của Đường Tam cũng tăng lên cực lớn. Chỉ có không ngừng giúp ngoại phụ hồn cốt tiến hoán, thực lực của Đường Tam mới có thể đuổi theo người khác được.

Nhưng bây giờ chính Đường Tam lại muốn lựa chọn Địa huyệt ma chu, mặc dù không thể nói là không có chỗ nào tốt, chỉ có điều, đối với sự phát triển trong tương lai rõ ràng không thể tốt bằng so với hiệu quả của việc hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu được.

Địa huyệt ma chu cùng với Nhân diện ma chu đều là loài nhện đứng đầu trong các loại ma thú, chỉ là con đường hoàn toàn khác nhau. Nhân diện ma chu lấy lực công kích mạnh mẽ cùng kịch độc mà nổi danh, còn Địa huyệt ma chu lại dùng một phương pháp khác để giết địch nhân. Danh tiếng của nó mặc dù không lớn bằng Nhân diện ma chu, cũng không khát máu như Nhân diện ma chu, nhưng so về sự âm hiểm thì Nhân diện ma chu không cách nào sánh bằng.

Nhân diện ma chu am hiểu chính là công kích kinh khủng, nhanh chóng, bá đạo, mà Địa huyệt ma chu lại am hiểu nhất là lợi dụng các loại địa hình để chế tạo bẫy đợi con mồi, bằng vào kỹ năng đặc thù để chôn sống đối thủ. Lưới nhện của nó so với Nhân diện ma chu cũng hoàn toàn bất đồng, không có độc tính, nhưng có thể tạo thành các loại hình dạng khác nhau, không như chu lưới của Nhân diện ma chu chỉ tạo thành một hình dạng nhất định trói buộc đối phương.

Xét thực lực, về mặt công kích, Địa huyệt ma chu khẳng định không phải là đối thủ của Nhân diện ma chu, nhưng nếu ở một địa hình quen thuộc, hoặc là để nó tạo được khoảng cách nhất định, kẻ chết chắc chắn sẽ là Nhân diện ma chu.

Bên ngoài độc trận, vừa hay lại có mỗi loại một con. Con Nhân diện ma chu một mình đứng ngoài đám hồn thú đông đúc, đôi mắt nhỏ loé quang mang lạnh lẽo (chả biết đôi mắt này là đôi mắt nào - DG), nhìn kỹ đám người bên trong. Con Địa huyệt ma chu rõ ràng có duyên hơn rất nhiều so với nó, trà trộn vào giữa

đám hồn thú, thân thể của nó nhỏ chỉ bằng một nửa, nhưng chỉ cần cẩn thận quan sát là có thể phát hiện ra, con Địa huyệt ma chu này mới vừa đạt được cấp bậc tu vi một vạn năm. Thân thể gầy và cao lêu nghêu, tám cái chân cũng đồng dạng như vậy, nhưng rõ ràng không một con Nhân diện ma chu nào gầy gò như vậy mà lại có lực lượng cả. Thân thể màu xám nhìn qua so với đông đảo hồn thú một điểm cũng không thấy được sự cường hãn, chỉ là xung quanh thân thể nó, có một vài sợi chỉ nho nhỏ màu vàng, đó chính là chu lưới của nó.

Dưới con mắt đại sư, Đường Tam lựa chọn Địa huyệt ma chu, không thể nghi ngờ là bởi vì Địa huyệt ma chu vốn không bạo lệ như Nhân diện ma chu, hồn hoàn càng dễ dàng hấp thú, hơn nữa, con Địa huyệt ma chu này đã đạt đến tu vi một vạn năm. Nhưng lựa chọn như vậy hiển nhiên là không thông minh, sẽ không thể nào thu được hiệu quả tăng cường ngoại phụ hồn cốt tốt bằng so với con Nhân diện ma chu sáu ngàn năm kia.

Nhưng khiến cho đại sư có chút ngoài ý muốn chính là, Đường Tam nhìn về phía hắn với ánh mắt cực kỳ kiên định, "Sư phụ, xin cho phép con lựa chọn Địa huyệt ma chu đi, con cho rằng, bây giờ đối với con mà nói, nó mới hữu dụng hơn nhiều."

"Tại sao? Cho ta biết lý do." Tinh thần đại sư vốn cao ngạo, cho dù Phất Lan Đức cũng không có khả năng so sánh bằng, mà lúc này, chứng kiến tên đệ tử vốn luôn luôn nhu thuận lại kháng lại ý muốn của hắn, thanh âm rõ ràng trở nên lạnh lẽo hơn. Nhưng dù sao hắn cũng không phải là loại trưởng bối chuyên quyền bạo ngược, bởi vậy, hắn muốn Đường Tam phải nói rõ nguyên nhân trong đó.

Đường Tam chỉ dùng một câu rất đơn giản để nói ra nguyên nhân lựa chọn Địa huyệt ma chu: "Sư phụ, con lựa chọn nó, là bởi vì cao cấp hồn sư học viện đại tái sắp tới."

Đại sư đầu tiên hơi sửng sốt một chút, ngay sau đó, hắn lập tức phản ứng lại, ánh mắt lạnh như băng trong khoảng khắc bị hoà tan, nhìn gã đệ tử trước mặt, đôi mắt không khỏi toát ra tia quang mang cảm khái, bàn đặt trên bả vai Đường Tam không tự giác bóp chặt lại, "Nhưng, ngươi không nghĩ gì cho bản thân hay sao chứ?"

Đường Tam làm sao không biết hồn hoàn của Nhân diện ma chu đối với bản thân không chỉ có một ít chỗ tốt, nhưng lựa chọn hồn hoàn của Nhân diện ma chu, chỉ có thể tăng cường bát chu mâu và chu lưới trói buộc, đệ tứ hồn kỹ rất có thể chỉ có tác dụng phụ trợ cho đệ tam hồn kỹ.

Không thể nghi ngờ, kỹ năng chu lưới trói buộc có khả năng hạn chế cá thể rất mạnh, có thể dùng để phối hợp với thủ pháp ám khí của Đường Tam rất hoàn hảo, nhưng chỉ có điều, chu lưới trói buộc tiêu hao hồn lực quá lớn, cho dù là hồn lực của Đường Tam đã tăng lên đến bốn mươi cấp, dưới trạng thái hoản hảo cũng chỉ có thể sử dụng bốn lần. Nếu đệ tứ hồn hoàn lại tăng cường cho đệ tam hồn hoàn, vậy, năng lực hạn chế cá thể lại càng mạnh, nhưng đồng dạng thì tiêu hao hồn lực lại càng lớn, thậm chỉ có thể xuất hiện tình huống xuất ra được một lần.

Nếu trong trường hợp đối mặt với đối thủ một chọi một, đương nhiên là không có vấn đề gì. Nhưng Đường Tam không quên, hắn là một phần tử trong Sử Lai Khắc thất quái, lại là khống chế hệ hồn sư duy nhất, linh hồn của đội ngũ. Cao cấp hồn sư học viện đại tái đã sắp bắt đầu cử hành, hắn không thể chỉ lo lắng cho bản thân, mà muốn lo lắng cho toàn bộ đội ngũ.

Địa huyệt ma chu mặc dù không cách nào có thể tăng cường ngoại phụ hồn cốt của Đường Tam so với Nhân diện ma chu, nhưng Đường Tam lại có thể khẳng định, hồn hoàn của Địa huyệt ma chu nhất định sẽ giúp hắn gia tăg một cái kỹ năng khống chế, hơn nữa rất có thể lại là kỹ năng khống chế quần thể. Như vậy đối với đội ngũ Sử Lai Khắc thất quái có ưu điểm rất lớn, trong đoàn chiến, thêm một kỹ năng khống chế quần thể là chỗ tốt không thể nghi ngờ.

Để bù đắp cho sự chênh lệch về mức độ phụ trợ của Địa huyệt ma chu và Nhân diện ma chu, có thể giúp đồng đội trong chiến đấu, sau khi cân nhắc, Địa huyệt ma chu hiển nhiên là sự lựa chọn tốt nhất của hắn.

Đại sư hiểu rõ điều này, trong lòng cảm khái. Đường Tam đưa ra quyết định mặc dù không phải có lợi nhất đối với bản thân, nhưng không nghi ngờ là chính xác nhất. Về mặt nhìn bao quát đại cục, hắn đã vượt qua chính mình. Có một đệ tử vô tư như vậy, hắn càng cảm thấy cao hứng, đồng thời cũng có chút nuối tiếc.

"Sư phụ, có lẽ, con Địa huyệt ma chu này có thể rơi xuống cho chúng ta một khối hồn cốt thì sao?" Đường Tam dùng phương thức của mình để an ủi đại sư.

Đại sư thở dài một tiếng, nói: "Tiểu Tam, mặc dù thân thể của người rất mạnh mẽ và dẻo dai, thậm chí còn hơn cả Đái Mộc Bạch, hơn nữa đã từng hấp thu hồn hoàn vượt cấp, nhưng ngươi không nên quên, lần này ngươi lựa chọn, là vượt quá hẳn năm ngàn năm tu vi. Ngươi cho rằng bản thân có thể hoàn thành hấp thu con hồn thú một vạn năm này một cách tốt nhất? Vì đồng đội, ngươi càng không nên đem bản thân ra mạo hiểm, ngươi có hiểu rõ không? Cho nên, ta kiên trình bảo lưu ý kiến của mình, lựa chọn tốt nhất đối với ngươi là Nhân diện ma chu."

Đường Tam nắm chặt hai bàn tay, "Sư phụ, tin tưởng con, con nhất định có thể làm được. Con từng ở chỗ Độc Cô tiền bối dùng hai loại tiên phẩm dược thảo, đối với thân thể đã tẩy cân dịch tuỷ, thoát thai hoán cốt, trình độ mạnh mẽ và dẻo dai của cơ thể so với người tưởng tượng còn lớn hơn rất nhiều. Hơn nữa, ở chỗ này còn có một ưu thế khác. Con sẽ tiến hành hấp thu hồn hoàn tại một địa phương đặc biệt, nơi đã tạo ra hai loại tiên phẩm dược thảo đó. Cứ như vậy đi, con cơ hồ đã nắm chắc chín mươi phần trăm cơ hội thành công rồi."

"Không được, trừ phi là trăm phần trăm, nếu không, ta quyết không cho phép ngươi mạo hiểm." Lần này nói chuyện không phải là đại sư, mà lại là Tiểu Vũ vẫn lẳng lặng đứng một bên nghe bọn họ tranh luận.

Tâm tình Tiểu Vũ đột nhiên kích động khiến cho Đường Tam cũng không khỏi bị sửng sốt, "Tiểu Vũ, đừng như vậy, nghe lời ca đi, ca nhất định sẽ không có việc gì đâu."

Tiểu Vũ nhìn Đường Tam, trong mắt tràn ngập vẻ kiên định, "Tuyệt đối không được. Cho dù là một con hồn thú chín ngàn năm, ta cũng cho rằng ca có thể hấp thu được, nhưng tu vi hồn thú đã đột phá một vạn năm, cùng với hồn thú ngàn năm là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Từ trăm năm đến ngàn năm là chất biến (biến đổi về chất), từ ngàn năm lên vạn năm đồng dạng cũng là chất biến. Ca cho rằng vạn năm hồn hoàn có thể dễ dàng hấp thu đến như vậy sao? Không nói đên năng lượng khổng lồ đánh sâu vào, chỉ cần sau khi nó chết lưu lại linh hồn chấn động, ca rất khó có thể thừa nhận rồi."

"Linh hồn chấn động? Đó là cái gì?" Không chỉ là Đường Tam, ngay cả đại sư đối với lời nói của Tiểu Vũ đều có chút giật mình. Khái niệm về linh hồn chấn động, hắn chưa từng nghe qua bao giờ.

Tiểu Vũ bình tĩnh giải thích: "Linh hồn chấn động sinh ra sau khi hồn thú bị chết, linh hồn chưa hoàn toàn biến mất sinh ra năng lực đặc thù. Chỉ có hồn thú trên một vạn năm mới có năng lực này. Bình thường mà nói, muốn hấp thu hồn hoàn của một con hồn thú trên một vạn năm phải là hồn sư ít nhất đã đạt tới trình độ năm mươi cấp hồn lực. Sau khi đạt tới năm mươi cấp, toàn bộ gân cốt cũng như tinh thần lực đã đạt tới một trình độ nhất định. Mặc dù như vậy nhưng khi hấp thu vạn năm hồn hoàn cũng phải cực kỳ cẩn thận, ngoại trừ năng lượng mạnh mẽ ẩn chứa trong hồn hoàn, còn có nguy hiểm của linh hồn chấn động. Đối với người trưởng thành, hơn nữa là hồn sư hơn năm mươi cấp mà nói, thân thể cùng với tinh thần lực hoàn toàn thành thục khiến cho tác hại của loại linh hồn chấn động giảm xuống rất nhiều, bình thường hồn sư cũng không chịu thương tổn gì. Nhưng Tiểu Tam ca bây giờ mới mười bốn tuổi, , thân thể còn chưa thành thục, hồn lực mới chỉ có bốn mươi cấp, làm sao có thể mạo hiểm chứ? Cho dù thân thể của ca có thể thừa nhận năng lượng của hồn hoàn đánh sâu vào, nhưng tinh thần lực một khi bị linh hồn chấn động phá huỷ, sẽ biến ca thành kẻ ngu ngốc, ca có hiểu không?"

Nghe Tiểu Vũ nói xong, đại sư không khỏi hít một hơi, "Tiểu Vũ, ngươi làm thế nào mà biết được điều này?"

Tiểu Vũ hơi giật mình, cúi đầu nói: "Là mụ mu nói cho ta biết."

"Linh hồn chấn động, linh hồn chấn động,..." Trong mắt Đường Tam lưu chuyển quang mang ưu tư.

Tiểu Vũ tưởng rằng bản thân đã có thể lay động hắn, "Ca, ca đã nói muốn bảo vệ ta vĩnh viễn. Cho nên, ca tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì. Coi như là ta cầu xin ca, nghe lời đại sư đi được không? Nhân diện ma chu chỉ có sáu ngàn năm tu vi là đủ rồi, cần gì phải tham lam mà mạo hiểm hấp thu hồn hoàn một vạn năm chứ?"

Đường Tam tất nhiên sẽ không giải thích cho Tiểu Vũ biết hắn lại lựa chọn Địa huyệt ma chu là vì lý do gì, nhưng quyết định của hắn sẽ không vì lời nói của Tiểu Vũ mà từ bỏ.

"Nếu như ta nói ta có thể tránh được linh hồn chấn động, vậy có đại biểu cho việc ta có thể thử khổng? Vốn ta chỉ nắm chắc chín mươi phần trăm thành công, nhưng nghe muội nói như vậy, ta ngược lại lại nắm chắc một trăm phần trăm rồi." Đường Tam xoa xoa đầu Tiểu Vũ, vẻ mặt bình thản.

Tiểu Vũ nghi hoặc nhìn hắn, "Ta không tin, ca, ngươi không phải muốn gạt ta đấy chứ?"

Đường Tam hỏi ngược lại: "Ta đã từng lừa gạt muội bao giờ chưa?"

Tiểu Vũ hạ ý thức, lắc lắc đầu.

Đường Tam nói: "Tiểu Vũ, muội quên rằng ta đã từng ăn tiên phẩm dược thảo Vọng xuyên thu thuỷ lộ hay sao? Có lời nhắc nhở của người, bằng vào Tử cực ma đồng, ta tuyệt đối nắm chắc có thể làm cho con vạn năm hồn thú kia không cách nào sinh ra linh hồn chấn động đối với ta, thậm chí còn có thể giảm tối đa oán hận của nó đối với ta nữa. Tin tưởng ta đi, ta sẽ không mang tính mạng của mình ra làm trò đùa đâu, ngươi nói đúng, mạng của ta phải giữ lại để sau này còn bảo vệ ngươi nữa chứ."

Nhìn Đường Tam, Tiểu Vũ đột nhiên cười, nụ cười của nàng rất đẹp, nhất là trong mắt Đường Tam, lại càng là một sự tồn tại hoàn mỹ.

Đem bím tóc dài sau lưng hất ra phía trước thân, Tiểu Vũ tiến lên một bước, cả người cơ hồ dán vào người Đường Tam, đôi môi mọng đỏ ôn nhu ghé sát vào tai hắn, thì thầm: "Hảo, vậy ca cứ làm đi. Bất quá, ca phải nhớ kỹ, nếu ca chết, thì ta sẽ chết cùng với ca."

Mặc dù thanh âm của nàng rất nhẹ, nhưng chui vào tai Đường Tam lại tạo thành rung động có thể so sánh với tình cảnh bạo lực của Liễu Nhị Long gây ra tối hôm trước. Nhất là một câu cuối cùng, lời nói tràn ngập hàm ý quyết liệt, hiển nhiên không phải chỉ là câu nói đùa.

Thẳng thắn mà nói, lúc này, Đường Tam trong lòng đã bắt đầu do dự. Chính theo lời hắn lúc trước, hấp thu hồn hoàn của Địa huyệt ma chu hắn chỉ nắm chắc có chín thành, cho dù được Tiểu Vũ nhắc nhở, hắn có thể tránh được linh hồn chấn động, nhưng cũng vẫn như cũ, chỉ có thể nắm chắc chín thành. Hấp thu vượt cấp, có thể có những yếu tố không xác định trước được sẽ xuất hiện, có thể toàn thây quay lại, hắn sao dám nói chắc chắn được chứ?

Đường Tam đương nhiên không muốn chết, lại càng không nguyện ý đem tính mạng của mình cùng Tiểu Vũ ra để đùa, nhưng vào giờ phút này, hắn cũng không có lựa chọn nào tốt hơn. Phải chọn con Nhân diện ma chu kia hay sao? Không. Trong phút chốc, hắn chợt hiểu rõ, một khi đã quyết định thì bản thân không được hối hận. Bất cứ làm một việc gì, sự chuẩn bị kỹ càng mặc dù quan trọng, nhưng cũng quan trọng không kém còn phải có niềm tin tất thắng. Tiểu Vũ nói như vậy tương đương với đem trách nhiệm biến thành quả núi trên vai hắn. Cũng giống như lần trước hắn mạo hiểu không chút do dự đi hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu, vì Tiểu Vũ, bản thân đã có thể vượt qua, càng huống chi lần này có sự chuẩn bị kỹ càng.

Nghĩ tới đây, Đường Tam hướng Tiểu Vũ gật đầu một cách kiên định, sau đó chuyển hướng sang Phất Lan Đức, "Viện trưởng, Triệu sư phụ, phiền hai người ra tay bắt giúp ta con Địa huyệt ma chu kia."

Phất Lan Đức nghiêm mặt nói: "Tiểu Tam, ngươi thật sự rõ ràng rồi chứ? Ngươi phải hiểu rõ việc hấp thu này sẽ có hậu quả gì chứ?"

Đường Tam không chút do dự trả lời: "Viện trưởng, ta nhất định sẽ thành công. Ngài đừng quên rằng, ta có hai cái vũ hồn, ngoài ra còn ngoại phụ hồn cốt cùng với tiên phẩm dược thảo. Vạn năm hồn thú sao có thể gây khó dễ cho ta được chứ?"

"Hảo, có chí khí. Ta chúc ngươi thành công." Từ trong mắt Đường Tam, Phất Lan Đức có thể thấy được niềm tin chưa từng có từ trước đến nay. Hắn biết, cho dù bây giờ có nói cái gì cũng vô dụng, ngay cả đại sư với Tiểu Vũ cũng không thể nói được cơ mà.

Lúc này, khu vực rừng cây cách đó không xa, âm thanh ầm ầm không ngừng vang lên, mặc dù mọi người không chứng kiến tận mắt, nhưng chỉ cần nhớ lại, cũng cảm thấy thật tiếc cho vận mệnh con Lân giáp thú kia, đồng thời khẳng định ý niệm một cách chắc chắn hơn, đó là không nên trêu chọc Liễu Nhị Long.

Cảm xúc con người đôi lúc cần phải phát tiết, mà phụ nữ là điển hình. Liễu Nhị Long không cách nào cùng với nam nhân mình yêu thương ở cùng một chỗ, khiến cho sát ý của nàng vốn đã mạnh, nay trở thành gần như điên cuồng. Nàng là con tư sinh (con riêng), từ nhỏ đã sống một cuộc sống không được như những đứa trẻ bình thường khác. Để làm cho bản thân càng thêm mạnh mẽ, vì mục tiêu giành lại công đạo cho mẫu thân trong tương lai, thời niên thiếu nàng không ngừng cố gắng. Nhưng cuối cùng kết quả là như thế nào? Không đợi nàng công thành danh toại, mẫu thân đã rời bỏ nàng mà đi. Từ đó về sau, giết chóc trở thành niềm vui của nàng, chỉ khi nhìn thấy máu tươi của địch nhân chảy trên tay mình, nhìn thấy tánh mạng của địch nhân từ từ biến mất từ đầu ngón tay mình, nàng mới có thể cảm nhận được sự thoải mái và hạnh phúc.

Về sau, bi kịch khác lại phát sinh trên người nàng cùng với đại sư, nỗi thống khổ cực độ đã từng khiến nàng huyết tẩy một mảnh hồn thú sâm lâm. Giết chóc từ đó về sau không thể khống chế nổi, đã vào trong tay nàng, cho dù là kẻ hơi ác tuyệt đối cũng không còn cơ hội giữ lại tính mạng. Cho đến một ngày, Phất Lan Đức gặp lại nàng, không ngừng khuyên giải, Liễu Nhị Long mới có thể thu liễm một chút, sau khi chia tay với Phất Lan Đức, sáng lập ra Lam Phách học viện, hàng ngày sống ở khu vực rừng rậm bên trong học viện tu tâm dưỡng tính, mới có thể khắc chế sát tính của mình.

Đại sư xuất hiện, đối với Liễu Nhị Long mà nói, vừa là chuyện tốt, lại vừa là chuyện xấu. Hai người rốt cục có thể gặp lại nhau, ngọn lửa hy vọng trong lòng Liễu Nhị Long bỗng rực cháy. Nhưng đồng thời, nàng mặc dù đã rất cố gắng giữ tâm ý đã rất nhiều lần sôi trào được bình tĩnh, lại gặp phải sự cự tuyệt của đại sư, sát ý trong lòng nàng một lần nữa lại bùng phát, ngược lại so với trước kia còn nghiêm trọng hơn. Nếu không phải bởi vì có Phất Lan Đức với đại sư ở đây, còn có rất nhiều đứa nhỏ, sát tính của nàng sợ rằng bùng phát còn kinh khủng hơn nữa.

Điều này Phất Lan Đức rất rõ, đại sư tự nhiên cũng rõ. Nhưng bây giờ bọn họ ai có thể khuyên bảo Liễu Nhị Long đây?

Phi Thiên thần trảo như tia chớp phóng ra, chuẩn xác rơi lên người Địa huyệt ma chu.

Có lẽ bởi vì tình huống của Lân giáp thú trước đó đã bị dám hồn thú cường đại chứng kiến được, cũng có lẽ bởi vì trí tuệ của bọn chúng rất cao, ngay khi nhìn thấy Phi Thiên thần trảo đang bay trên trời sắp chộp lên người mình, con Địa huyệt ma chu vạn năm đột nhiên chuyển động, một tấm chu lưới màu vàng từ dưới chân nó bắn ra, giống như một tấm lá chắn che chở trước mặt mình.

Phốc phốc hai tiếng, Phi Thiên thần trảo chộp trúng vào bên trong chu lưới, Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực vội vàng khống chế thần trảo quay lại. Điều khiển bọn họ dở khóc dở cười chính là, thần trảo bay về, nhưng đồng thời còn kéo theo tấm chu lưới màu vàng kia nữa, chuẩn bị tạo thành một tình huống gọi là tự chui đầu vào lưới.

Vạn năm Địa huyệt ma chu so với mọi người tưởng tượng còn âm hiểm hơn nhiều, chẳng những Phi Thiên thần trảo mang theo chu lưới quay lại, mà cùng lúc đó, Địa huyệt ma chu vô cùng nhanh chóng lui lại phía sau, thân hình chợt loé lên, trốn sau lưng một con hồn thú to lớn, hơn nữa, còn hướng về rừng rậm phía xa chạy đi. Động tác cực kỳ nhanh nhẹn, một điểm cũng không kém so với Nhân diện ma chu.

---

88. Chương 87 :địa Huyệt Chu Ma Ngàn Năm

Hỏa quang phóng đến, ngọn lửa phượng hoàng cực lớn cuốn đến trước mặt Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực,phi thiên thần trảo phía trên chu lưới (lưới nhện) nhất thời biến thành tro tàn. Mập mạp hiểu được rằng ngọn lửa này vừa vặn là khắc tinh của chu lưới. Mặc dù từ thực lực đi lên, hắn nhìn kinh hãi đối với địa huyệt chu ma ngàn năm nhưng ngọn lửa phượng hoàng cũng không phải là thứ để tấm lưới do địa huyệt chu ma vội vàng phát ra có thể chống cự.

Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực, hai gã hồn thánh dĩ nhiên cũng bị hồn thú ngàn năm làm cho sợ hãi,vẫn có nhiều đệ tử được thấy tận mắt, đây tuyệt đối là một sự kiện dọa người .

Phất Lan Đức giận giữ cười lạnh :" Muốn chạy? Không dễ dàng như thế ."

Bỗng một tiếng chim ưng từ phía chân trời vang vọng lại, Sử Lai Khắc giật mình chỉ kịp nhìn thân thể Phất Lan Đức nhảy lên, trong nháy mắt thu lại thành một khối, phiêu nhiên rơi trên song chưởng của Triệu Vô Cực. Sau một khắc, thân thể hắn giống như một viên đạn pháo tầm thường, bị Triệu Vô Cực toàn lực quăng đi ra ngoài, trong nháy mắt đã bay ra khỏi phạm vi độc trận, từ đó lướt qua đỉnh đầu của hồn thú cường đại, thoáng trong chốc lát đã đi tới đúng phía trên đỉnh đầu của địa huyệt ma chu.

Vì truy bắt con địa huyệt ma chu này, đang ở trên không trung Phất Lai Đức lúc này thất hoàn loé sáng, thân thể đã biến thành một con miêu đầu ưng cực lớn, sải cánh trải dài khoảng 5 thước, đó chính là tự mình dùng đệ thất hồn kĩ, miêu ưng chân thân.

Miêu ưng đầu chính là có thực lực nhạy cảm nhất, có thể trong đêm đen nhìn thấy những thứ rất cái cực kì nhỏ, từ trên không trung thì khả năng truy bắt lại càng không chút tổn hại cho mắt ưng. Mắt nhìn thấy thân thể Phất Lan Đức từ trên trời giáng xuống, lợi trảo dưới bụng lộ ra, nhắm thẳng con địa huyệt ma chu kia chộp tới. Chưa tiếp xúc, hồn lực khổng lồ của hắn sinh ra đã làm cho thân thể địa huyệt ma chu đang bay nhanh chạy trốn không thể khống chế mà run rẩy.

Hồn thú trong lúc bỏ chạy nào có người cứu giúp? Huống chi địa huyệt ma chu trong lúc chạy trốn tốc độ quả thật rất nhanh, đã ngay lập tức ở bên ngoài độc trận tạo với hồn thú một khoảng cách. Lúc này Đường Tam vì hấp dẫn hồn thú ngoài độc trận nên không đi quấy nhiễu Phất Lai Khắc truy bắt địa huyệt ma chu, đã lại lấy ra mùi thơm khỉ la tiên phẩm giao vào trong tay Tiểu Vũ.

Một mùi hương thoang thoảng, thanh nhã tựa như tầm thường lại hấp dẫn ánh mắt của hồn địa thú bên ngoài này, làm cho không tự chủ nuốt nước miếng, ánh mắt gắt gao nhìn vào trong.

Mùi thơm của khỉ la tiên phẩm tuy tốt nhưng mạng nhỏ càng thêm trọng yếu. Đường Tam để cho Tiểu Vũ ở một vị trí, vừa lúc là mùi thơm của Khỉ La tiên phẩm không cách nào bao phủ hết toàn bộ độc ngoài trận, như vậy sẽ không còn lo nữa bởi vì nó chính là năng lực kháng độc cấp hồn thú môn được thừa hưởng.

Đem mùi thơm của khỉ la tiên phẩm giao cho Tiểu Vũ, Đường Tam cũng dùng phương pháp như Phất Lan Đức. Nhờ Triệu Vô Cực trợ giúp ném hắn ra ngoài, hắn đương nhiên không phải lo lắng Phất Lan Đức không đối phó được đầu địa huyệt ma chu kia, chỉ là nếu có hắn trợ giúp, bằng vào tự thân khống chế kĩ năng, tất nhiên có thể làm cho quá trình truy bắt trở nên ngắn hơn, dù sao, đại lượng hồn thú bên ngoài trận cũng không có ngồi không như vậy, cho dù có mùi thơm của khỉ la tiên phẩm ở nơi này hấp dẫn cũng khó đảm bảo sẽ không có con nào nhúng tay vào. Một khi làm cho địa huyệt ma chu âm hiểm kia chạy thoát, nếu muốn tìm được một con như thế quả thật không dễ dàng gì.

Mắt thấy địa huyệt ma chu bị Phất Lai Đức mạnh mẽ uy áp trước mắt căn bản không cách nào né tránh, liền ngay sau đó đằng thân bay ra Đường Tam đã tưởng rằng Phất Lai Đức đắc thủ thành công.Bỗng nhiên ngay lúc này,ánh mắt địa huyệt ma chu hiện ra một tia âm hiểm.

Đột nhiên một chùm sáng màu vàng, chính là lưới nhện từ phía sau nó phun ra, ngay lập tức hướng thân thể Phất Lan Đức cuốn đi, cùng lúc đó, hai chiếc rễ màu vàng chính là hai sợi tơ như tia chớp phóng về phía trước, quấn quanh một trụ thân cây đại thụ cao mười thước, dùng sức mạnh kéo gãy phía dưới, nhất thời làm thay đổi phương hướng di chuyển của địa huyệt ma chu.

Phất Lan Đức hai cánh vung lên, tật phong thổi bay chu lưới, nhưng chỉ vì sự trì hoãn ngắn ngủi này, hắn lập tức đã rơi vào khoảng không. Mà cũng ngay nơi Phất Lai Đức rơi xuống đất, trong nháy mắt từ mặt đất hoàng quang chợt loé lên, vô số chu ti từ dưới đất phóng lên, nhanh chóng đem thân thể đó bao phủ bên trong. Tựa như có người dùng chu lưới đan thành một nhà giam bình thường, đem Phất Lan Đức vây ở trong đó.

Cùng so sánh với người mặt nhện ma,chu ti của địa huyệt ma chu mặc còn có chút thô, mặt trên mặc dù không có độc tố nhưng độ cứng cỏi còn trên cả chu ti của người mặt ma chu, hơn nữa cùng với chất lỏng sền sệt cực kì đặc biệt, chất lỏng gặp gió lập tức đông lại chỉ trong phút chốc các chu ti kia trở nên cứng rắn giống như cương thiết bình thường.Hình thành ngay một toà chu lao chính thức.

Đây chính là tuyệt kĩ âm hiểm nhất của địa huyệt ma chu: chu lưới tù lung (nhà giam). Chỉ cần địa huyệt ma chu từng đi qua địa phương nào, nó liền có thể trên mặt đất ẩn dấu chu ti của mình. Loại chu ti này do tinh thần của nó tiến hành khống chế, chỉ cần địch nhân bước vào trong phạm vi này nó sẽ lập tức phát

động, bằng vào thuộc tính đặc thù của chu ti kia, hình thành nhà giam bình thường đem địch nhân vây ở bên trong đó. Nếu địch nhân nhỏ yếu, nó sẽ thừa thế tấn công giết chết, nếu là địch nhân quá cường đại nó có thể lợi dụng cái kĩ năng này tạm thời vây khốn địch nhân để mình tranh thủ thời gian chạy thoát.

Bởi vì chu lưới tù lung này phát động không có gì báo trước, cũng không có xuất hiện năng lượng ba động, do vậy cho dù có thực lực cường thịnh cũng có thể bị trúng chiêu.

Đáng tiếc con địa huyệt ma chu gặp phải đối thủ chính là cao cấp hồn thánh bảy mươi tám cấp Phất Lai Đức. Mắt thấy chính mình bị nhốt vào trong tù lung, Phất Lai Đức lập tức hiển hiện năng lực cường hãn của hắn, một vầng sáng màu vàng nhạt từ trên người miêu ưng phóng thích ra, ngay sau đó quang mang trong nháy mắt khuyếch tán, cả chu lưới tù lung phảng phất đang vây khốn một mặt trời bên trong.

Một tiếng cọ xát chói tai vang lên, một tia vết rách xuất hiện và nhanh chóng lan tràn khắp chu lưới tù lung. Bất quá trong vòng vài hô hấp thời gian, chu lưới tù lung kia đã phanh một tiếng tan thành tro bụi.

Phất Lan Đức tuyệt không để địa huyệt ma chu có cơ hội ám toán lần thứ nữa, hai cánh triển khai lập tức bay lên không trung, như vậy chu lưới tù lung kia mặc dù hung hiểm độc ác nhưng cũng phải lấy mặt đất hoặc thật thể nào đó làm trụ cột mới có thể thi triển được, có điểm giống với sự kí sinh đệ nhị hồn hoàn của Đường Tam, nhưng so với kí sinh thì mạnh hơn không ít. Mà lúc này Phất Lai Đức bay tại không trung, hiển nhiên sẽ không còn e ngại kĩ năng này nữa.

Phất Lai Đức trên không trung lúc này trong lòng cũng cảm thấy kinh sợ bởi vì tốc độ của địa huyệt ma chu so với tưởng tượng của hắn còn nhanh hơn, ngay trong thời gian hắn phá chu lưới tên kia đã mất bóng sau rừng cây. Thậm chí một tia hơi thở cũng không còn lưu lại.

Đây chính là năng lực trốn chạy hạng nhất của địa huyệt ma chu, ẩn nặc. Cũng không phải là loại kĩ thuật ẩn thân, mà là bằng khả năng khống chế hơi thở của bản thân, có thể trong thời gian ngắn đem hơi thở của mình thu liễm hoàn toàn, càng dễ dàng cho việc nó ẩn nấp phục kích đối phương cùng với chạy trốn.

Mất dấu địa huyệt ma chu, Phất Lai Đức không khỏi giận giữ triển khai hai cánh như một tia sáng, đem toàn bộ phiến rừng rậm vào tầm quan sát.

" Viện trưởng, không cần như thế. Tên kia vừa ở chỗ này." Đang lúc này, âm thanh của Đường Tam từ phía trước truyền đến. Phất Lan Đức phản ứng rất nhanh, thân hình vừa động đã bay nhanh đuổi theo tiếng nói, vừa lúc chứng kiến Đường Tam phóng thích bát chu mâu sau lưng ra chống đỡ cho thân thể mình. Trước mặt cách đó không xa chính là con địa huyệt ma chu đang ở bên trong lưới của Đường Tam liều mạng giãy dụa, mắt đã nhìn thấy một cái khuyết khẩu (chỗ rách).

Nguyên lai, Phất Lan Đức bị giam trong tù lung của địa huyệt ma chu nhưng Đường Tam theo sát hắn lại cực kì bình tĩnh đuổi theo, bằng vào năng lực phán đoán nhạy cảm, làm cho khi Phất Lai Đức bị tù lung vây khốn trong nháy mắt Đường Tam nhanh chóng lấy Tử Cực Ma Đồng thi triển ra tuyệt chiêu đặc thù đánh sâu vào tinh thần làm cho địa huyệt ma chu đang chạy trốn bị một trận hoảng hốt, lâm vào mê muội trong chốc lát.

" Ngươi có kĩ năng này, chẳng lẽ ta không có sao ? " Chu lưới trói buộc một cách chuẩn xác lên người địa huyệt ma chu, lúc này đây Đường Tam ở phía trên chu lưới đã bỏ thêm rất nhiều độc tố mãnh liệt, cho nên mặc dù địa huyệt ma chu kia có tu vi ngàn năm nhưng trong quá trình dãy dụa, toàn thân cùng với thần kinh đã phải chịu thống khổ do độc tính hành hạ cùng với hủ tính kịch độc làm cho giáp trên người bị ăn mòn dần. Tốc độ thoát khỏi chu lưới dần bị chậm lại, đủ thời gian để Phất Lan Đức đến nơi.

Phất Lan Đức giận giữ cười lạnh " Khá lắm, rất giảo hoạt, nếu cho ngươi chạy thoát lần nữa, ta thề không phải là tứ nhãn miêu ưng nữa." Một tiếng ưng giận giữ vang lên, Phất Lan Đức từ trên trời giáng xuống, từ giữa không trung huy động hai cánh liên tục hai lần, hai đạo phong quang lưu lại trên mặt đất bốn vệt sâu, cùng lúc đem thân thể địa huyệt ma chu vây xung quanh, khu vực mười thước xunh quanh thân nó hoàn toàn bị cô lập.

Lúc này, địa huyệt ma chu mới vất vả từ trong chu lưới của Đường Tam thoát ra bên ngoài, thân thể đau đớn càng làm nó thêm kinh hoàng, bỗng bên người đột nhiên bộc phát một luồng năng lượng làm nó giật mình dừng bước. Phất Lan Đức lúc này đang ở phía sau từ trên trời giáng xuống.

“Phốc ” - một đoàn lưới nhện từ dưới chân địa huyệt ma chu nhanh chóng bay lên, bất quá lúc này không phải để tấn công Phất Lan Đức mà là đem thân thể nó được bao phủ trong chu lưới tù lung.

Khanh thương một tiếng vang lên, lợi trảo của Phất Lan Đức cứng rắn đem chu lưới tù lung phá đi. Thừa dịp tốc độ của hắn chậm lại trong nhấy mắt, địa huyệt ma chu trực tiếp che mặt hướng tới một khe hở phía trước nhảy xuống. Con địa huyệt ma chu này không thể dễ dàng bị bắt như thế, trong các loài hồn thú họ nhện, nó quả nhiên là độc nhất vô nhị. Đừng xem thường nó với tám chiếc chân không cường tráng bằng của người mặt nhện nhưng nó lại có hai cái chân hoa văn cực kì mạnh mẽ, sắc bén, lúc trước nếu không phải do bị truy đuổi quá ráo riết thì nó đã sớm tìm cơ hội chui xuống đất mà thoát thân rồi.Lúc này, vừa hay trước mặt bị Phất Lan Đức tấn công tạo thành một cái hố, nó muốn lợi dụng để thoát đi khỏi hiện trường.

“Đứng lại đi. ” Thần trảo từ trên trời cao giáng xuống, chính xác cắm vào phần giáp lưng phía sau của địa huyệt ma chu với một lực lượng rất mạnh, mặc dù Đường Tam thân thể đang bay trên trời dụng thần trảo toàn lực thúc dục hồn lực nhưng thân thể vẫn còn được đà bay thẳng về phía trước.

Chu lưới tù lung chỉ có thể ngăn cản Phất Lai Đức trong khoảnh khắc, lại thêm Đường Tam trì hoãn con địa huyệt ma chu này cũng đã mất đi cơ hội chạy thoát cuối cùng. Một đại ưng trảo hung hãn ngay lập tức chộp vào phần giáp sau lưng nó, mặc dù không thể trực tiếp xuyên qua lớp giáp ngoài nhưng cũng đủ để đem thân thể địa huyệt ma chu kéo ngược trở lại.

” Lên nào Tiểu Tam, chúng ta trở về.” Phất Lan Đức hét lớn một tiếng.

Đường Tam ở phía sau cầm bát chu mâu phi thân lên lên không trung, vững vàng rơi vào trên lưng hoá thân miêu ưng của Phất Lan Đức. Phất Lan Đức lưng mang Đường Tam ưng trảo giữ địa huyệt ma chu, hai cánh kịch liệt di động trong nháy mắt đưa thân mình lao lên không trung.Trong lúc này, địa huyệt ma chu dù có giảo hoạt thế nào đi nữa cũng không còn đường trốn thoát. Từ ưng trảo phía trên truyền phong duệ hồn lực vào trong cơ thể nó khiến toàn bộ khí lực bị phong toả, không cách nào thi triển tuyệt chiêu nào nữa.

Đường Tam cùng Phất Lan Đức bay ra khỏi rừng rậm, chỉ với vài lần đập cánh Phất Lan Đức hai người đã hoá thành một chấm nhỏ tận chân trời, Phất Lan Đức thu hai cánh lại chậm rãi rơi hướng xuống phía dưới .

Lúc này Liễu Nhị Long cùng Áo Tư Tạp đã trở lại, Trữ Vinh Vinh không có mặt, hiển nhiên là đang ở bên trong rừng cây kia hấp thu hồn hoàn của lân giáp thú. Áo Tư Tạp vẻ mặt có vẻ rất khó chịu, tái nhợt như tờ giấy, thậm chí còn có chút thở dốc, khoé miệng còn lưu lại vài tia máu đen, hiển nhiên là đã bị thụ thương không nhẹ.Liễu Nhị Long làm bộ như không có chuyện gì, chắp tay mà đứng nhìn Phất Lan Đức bắt địa huyệt ma chu từ trên trời lao xuống.

Đang lúc này, Đường Tam chợt quát lên một tiếng ” Tiểu Vũ cẩn thận.” Bởi vì Đường Tam ở trên lưng Phất Lan Đức từ trên trời lao xuống, bên ngoài thì hồn thú không dám tấn công vào bên trong độc trận nên lúc này ánh mắt mọi người toàn bộ hướng về hai người bọn họ. Bỗng nhiên từ dưới đất, một thân ảnh âm hiểm lặng lẽ trồi lên không một tiếng động lẻn vào độc trận, nhanh chóng hướng đến vị trí của Tiểu Vũ lao đến. Nó phóng ra từ một vị trí cực kì kín đáo, vừa lê khỏi mặt đất là thoát được tầm nhìn của mọi người nhưng vẫn bị Đường Tam đang ở trên lưng Phất Lai Đức phát hiện ra.

Con hồn thú này phát động tấn công không phải là tự phát.Đúng là như vậy, lúc trước nhân diện chu ma bị Đường Tam cùng đại sư phát hiện, con hồn thú sáu ngàn năm này là tả hữu của nhân diện ma chu thì một mực ẩn nấp chờ cơ hội.Nó đương nhiên có thể cảm giác được bên trong độc trận có những người thực sự cường đại, khi Phất Lan Đức cùng Đường Tam từ trên trời lao xuống, sự chú ý của mọi người liền tập trung vào đó vừa lúc tạo cho nó một cơ hội tuyệt vời.

Là một trong những độc hồn thú đỉnh cấp, lại có thêm sáu ngàn năm tu vi. Mặc dù Đấu la độc trận đối với nó cũng có những nguy hại nhất định nhưng không đủ trí mạng để giết chết nó, bằng nào khả năng tự kháng độc của bản thân nên con nhân diện ma chu này có thể hoàn toàn tin tưởng vào khả năng sống sót sau khi bị trúng độc, có thêm cả mùi thơm của khỉ la tiên phẩm phụ trợ nữa thì việc rời đi khỏi độc trận cũng không phải là vấn đề không thể. Cho nên nó mới dám chọn thời điểm này để hành động, nếu không thì nó cũng không có gan tấn công lén vào như vậy.

Nhân diện ma chu chọn địa điểm này đúng là vị trí gần với Tiểu Vũ nhất.Lúc này, Sử Lai Khắc học viện mạnh nhất chính là nhóm của Phất Lai Khắc ở trên không, Liễu Nhị Long cùng Triệu Vô Cực ở cùng một chỗ lại cách xa Tiểu Vũ nhất, Đái Mộc Bạch lại đang hộ pháp cho Chu Trúc Thanh hấp thu hồn hoàn của quỷ hổ.Áo Tư Tạp cũng đang ở gần chổ Liễu Nhị Long, ở gần Tiểu Vũ nhất cũng chỉ có Đại sư cùng Mã Hồng Tuấn hai người.

Phản ứng nhanh nhất dĩ nhiên là Đại sư, thân hình hắn chợt loé lên đã ngay lập tức chắn trước người Tiểu Vũ, la tam pháo phóng thích ra, thân hình trực tiếp lao thẳng lên không trung, hướng tới đối thủ nhanh chóng tấn công.Như một tia chớp, la tam pháo đã nổ vang trời rung đất (oanh thiên liệt địa).

La tam pháo mặc dù đã có ba hồn hoàn, Đại sư hồn lực cũng đã đạt tới ba mươi lăm cấp nhưng mà so sánh với tu vi sáu ngàn năm của nhân diện ma chu thì thực lực chênh lệch quả thật còn rất lớn.

Nhân diện ma chu mang theo mùi hôi thối nồng nắc đang lao tới thấy vậy tốc độ liền chậm lại nhưng phảng phất như một luồng khí hôi thối, vẫn thẳng hướng Tiểu Vũ cùng Đại sư phóng đến, một chân trước nhẹ nhàng vung lên mạnh mẽ đem la tam pháo đánh bật ra ngoài. Nếu không phải vì lúc này nhân diện ma chu đã tiến vào trong phạm vi kháng độc của mùi thơm khỉ la tiên phẩm thì cái chân nhện mang đầy kịch độc kia cũng đủ để cho la tam pháo làm tiêu tan nửa cái mạng của nó.

Mặt khác ba chân trước của nó cũng phóng tới, phong duệ của chân nhện làm cho Đại sư ngay lập tức gặp nguy hiểm. Mục đích của nó đương nhiên không phải chỉ là đại sư, đồng thời còn hướng Tiểu Vũ tấn công, chiều dài của chân nhện hoàn toàn đủ để đồng thời đem hai người đánh gục .

" Phốc" - một luồng hoả trụ rực rỡ từ bên cạnh phóng tới, mạnh mẽ oanh kích lên trên người nhân diện ma chu, ngọn lửa trực tiếp bùng phát trên thân thể nó tạo ra một mùi khó chịu. Mập mạp trong lúc đó không cách nào có thể phát động hồn kỹ mạnh mẽ, chỉ có thể phóng ra những mũi tên lửa phượng hoàng nhằm gây tổn thương cho đối phương.

Lúc đầu, một con hồn thú nhân diện ma chu hai ngàn năm đã gây ra nguy hiểm đến tính mạng, huống chi bây giờ lại là con hồn thú sáu ngàn năm xuất hiện. Cho dù là hồn thú ngàn năm cũng cũng là một giết chóc giả không dễ dàng trêu chọc. Nhân diện ma chu nheo đôi mắt nhỏ lạnh băng cũng không vì công kích của mập mạp mà sinh ra phản ứng, vẫn như trước âm thầm lãnh khốc, phảng phất như thân thể đang bị thiêu đốt này không phải của nó. Chân nhện không chút thay đổi, vẫn hướng đến trước ngực Đại sư tấn công.

Quang ảnh chợt loé lên, Tiểu Vũ vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt Đại sư, nàng một tay đặt lên vai Đại sư mượn lực, hai chân đồng thời bay lên đá chuẩn xác vào hai chân nhện phía dưới đang lao tới. Nhân diện ma chu thấy vậy chân nhện có chút đưa lên cao cơ hồ nhằm vào đỉnh đầu của nàng đánh tới.Vì tranh thủ thời gian, Tiểu Vũ bất chấp việc mình đã bị tinh thần phản phệ , một luồng ánh sáng mị hoặc đâm thẳng vào đôi mắt nhỏ lạnh tanh của nhân diện ma chu làm cho nó hoạt động bị chậm lại trong chốc lát. Đồng thời Tiểu Vũ đạp mạnh chân lên đùi của nhân diện ma chu, mượn lực phản chấn đem thân thể đại sư dùng sức đẩy ra ngoài, vừa lúc Liễu Nhị Long đang cấp tốc lao tới.

Lúc này nhân diện ma chu cùng Tiểu Vũ chính thức đối mặt còn Đại sư đã được đưa ra khỏi vòng nguy hiểm, mập mạp hồn lực đã hồi phục một chút lập tức đứng dậy còn những người khác thì không kịp công kích nhân diện ma chu.

Trong sát na thời gian đó, Đường Tam đồng thời với tiếng nói đã lập tức lao đến, sự khủng khiếp của nhân diện ma chu hắn hiểu rõ hơn ai hết. Lúc đầu nếu như không phải vì xuất kì chiêu cùng với Chư Cát Thần Nỗ bá đạo thì hắn đã chết khi chiến đấu trong rừng rậm rồi. Sự đau khổ mà hắn phải hứng chịu khi hấp thu hồn hoàn của nhân diện ma chu cả đời cũng không thể quên được. Lúc này, Tiểu Vũ cùng nhân diện ma chu kia đang chiến đấu, một bên là kẻ giết người với tu vi sáu ngàn năm còn một bên Tiểu Vũ cũng là nhân vật trong Sử Lai Khắc thất quái.

Nhân diện ma chu sáu ngàn năm, trên mỗi chiếc chân đều xuất hiện rất nhiều chiếc châm nhọn kèm theo kịch độc, mặc dù mùi hương của khỉ la tiên phẩm có tác dụng làm cho kịch độc trên người nó phát ra không tổn thương tới Tiểu Vũ nhưng nếu những cái chân kia mà đâm vào da thịt thì kịch độc lại theo đường máu mà lan ra khắp cơ thể, lúc đó thì Tiểu Vũ không có cách nào ngăn chặn được. Cũng chính bởi vì những cái châm độc đó mà Tiểu Vũ không dám phát động tấn công đối với nhân diện ma chu này.

Sử dụng thuấn di mặc dù có hại nhưng lại đỡ tốn thời gian, Tiểu Vũ vừa đã thi triển một lần lúc này lại cùng nhân diện ma chu đối mặt chiến đấu nếu không có cách nào khác sẽ dùng thuấn di để trốn đi. Nàng cũng có thể kiên trì dây dưa kéo dài thời gian để đồng môn kịp tới cứu viện.

Nhân diện ma chu hiển nhiên rất tức giận, chân sau dùng sức, bốn chân như bốn thanh trường mâu từ các hướng khác nhau nhằm Tiểu Vũ đâm tới, quang mang sáng rực từ trên người nó phát ra hiển nhiên là đã dùng toàn lực. Trái ngược với Tiểu Vũ, đây chính là cơ hội duy nhất của nhân diện ma chu, thừa dịp những người khác chưa tới mà cướp lấy khỉ la tiên phẩm mà thoát đi. Lân giáp thú cùng địa huyệt ma chu đối mặt với hiểm cảnh này, sao lại không biết những người trước mặt này khủng khiếp thế nào chứ.

Tiểu Vũ động tác rất nhanh, kinh nghiệm chiến đấu cũng cực kì phong phú, nàng trong lúc liều mạng này cũng không sử dụng đến hồn lực mà dụng lực của hai chân, từ trên không trung xuất chiêu trong nháy mắt đá ra bốn cước phân biệt trúng vào bốn chân nhện đang đánh tới. Nàng biết chỉ cần mình thoát khỏi lần công kích này của nhân diện ma chu thì đồng bọn sẽ kịp thời đến tiếp ứng được.

Cùng lúc cước của Tiểu Vũ đánh trúng lên bốn chân của nhân diện ma chu thì cả người nàng cũng trở lên lạnh toát, trong nháy mắt nàng cảm thấy rõ ràng được bốn cước của mình đá trúng bốn chân nhện như đá vào bốn chiếc cột đá cứng rắn, căn bản cách nào đình chỉ thế công kích của nó chậm lại mà càng không thể thay đổi phương hướng công kích của nó.

Tiểu Vũ hồn lực dù sao cũng chỉ có ba mươi bảy cấp, có dùng toàn lực đối phó với nhân diện ma chu sáu ngàn năm thì chênh lệch thật sự vẫn rất lớn. Nhân diện ma chu nheo đôi mắt nhỏ lạnh băng toả ra quang mang dữ tợn, nó đã sớm có kế hoạch toàn vẹn, trước mắt chỉ cần đem cô gái loài người này giết chết đi, sau đó đoạt lấy mùi thơm khỉ la tiên phẩm rồi lập tức hướng ra xung quanh phun lưới nhện ngăn trở bọn người truy kích. Bàn về tốc độ, với những cái chân dài khoảng bốn thước kia thì khả năng chạy trốn không ai có thể bắt kịp với địa huyệt ma chu được.

Lúc Tiểu Vũ tứ cước đá chuẩn xác vào bốn chân nhện, mọi người của Sử Lai Khắc học viện đều cất tiếng hoan hô nhưng khi thấy bốn chân nhện kia không hề suy chuyển gì thì tim mọi người đều lạnh buốt.

Trong lúc vạn phần nguy hiểm này, điều Tiểu Vũ có thể làm chính là đem thân thể mình thu gọn một cách tối đa để chỉ phải nhận tổn thương nhỏ nhất. Bởi vì thân thể nàng dù có thu gọn đến mức nhỏ nhất cũng không thể né tránh tất cả công kích được. Bốn chân nhện của nhân diện ma chu phóng ra cũng đồng thời khoá hết các phương né tránh của nàng lại.

Ba cái chân nhện cơ hồ dán vào thân thể của Tiểu Vũ đâm tới, mà một cái chân khác thì cực nhanh hơn hướng về phần trên ngực của Tiểu Vũ hung hăng đánh mạnh vào.

Trong giây lát, mọi người trong đầu đều trống rỗng, mặc dù Tiểu Vũ sẽ bị đâm xuyên qua ngực phải đã thế nhân diện ma chu còn có kịch độc mãnh liệt ai nào không biết chứ ? Thân thể Tiểu Vũ bị chân nhện xuyên qua kèm theo cả kịch độc bá đạo của nhân diện ma chu, Tiểu Vũ căn bản không có hi vọng sống sót nữa.

Tất cả mọi việc đều phát sinh quá nhanh, mắt thường không thể theo dõi kịp thân thể Tiểu Vũ bị chân nhện đánh bay ra ngoài gần hai mươi thước, nhưng trong tay nàng lại gắt gao nắm chặt khỉ la tiên phẩm, dù có chuyên gì cũng không chịu buông ra.

Nhìn Tiểu Vũ bị đánh bay ra ngoài nhân diện ma chu có chút sửng sốt. Công kích trúng Tiểu Vũ là thành công nhưng nó lại không lấy được mùi thơm khỉ la tiên phẩm kia.

" Đi tìm chết đi." Mập mạp chính là người ở gần nhất liền bộc phát, chiêu phượng hoàng lửa này cuối cùng cũng hoàn thành kịp, mang theo hoả quang rừng rực từ một bên toàn lực đánh lên người con nhân diện ma chu.

Cùng lúc đó, Liễu Nhị Long vừa tiếp được thân thể của Đại sư liền lập tức lao lên. Tiểu Vũ tại trong hiểm cảnh đã không quản thân mình đem Đại sư thoát li ra ngoài, chỉ với điểm này đã đủ làm cho Liễu Nhị Long đối với nàng tràn ngập cảm kích. Mắt thấy nàng bị trúng công kích của nhân diện ma chu căn bản không thể sống sót được, Liễu Nhị Long trở lên tức giận cực điểm.

Đồng thời tiếng long ngâm điên cuồng, nàng toàn thân hoả quang bốc lên tạo thành một con rồng lửa cực lớn, đuổi theo cách phượng hoàng lửa vài thước cùng nhằm vào thân thể của nhân diện ma chu mà cắn nuốt.

Con nhân diện ma chu sáu ngàn năm tu vi này đang bị vây bên trong rồng lửa khủng khiếp kia mà điên cuồng giãy dụa nhưng không thể nào thoát khỏi hấp lực to lớn của ngọn lửa được. Ngọn lửa đối với độc vật tự nhiên có tính khắc chế, bất luận là ngọn lửa của hoả phượng hoàng hay là hoả long của Liễu Nhị Long đều là những ngọn lửa cực mạnh, mà ngọn lửa của mập mạp lại có thêm thuộc tính phụ trợ mạnh. Đó là âm độc còn ngọn lửa của Liễu Nhị Long thì chỉ có một tính chất là bạo liệt. Dưới sức tàn phá của hai ngọn lửa này cùng lúc, cho dù là nhân diện ma chu với thân thể mạnh mẽ vậy mà trong nháy mắt đã không thể chịu được, toàn thân kịch liệt run rẩy.

Người thứ ba nhanh chóng lao đến không phải là Phất Lan Đức đang bay lượn mà chính là Đường Tam từ thiên không lao xuống. Mắt thấy Tiểu Vũ gặp nạn, Đường Tam ngay lập tức từ trên lưng lao thẳng xuống, Lam tâm thảo tại không trung miễn cưỡng ngưng tụ thành hình đôi cánh giúp thân thể hắn linh hoạt lao tới bên đó. Đáng tiếc là mọi việc xảy ra quá nhanh, cho dù Đường Tam đã dùng toàn lực nhưng vẫn không kịp ngăn cản nhân diện ma chu đánh trúng Tiểu Vũ.

Mắt thấy Tiểu Vũ thân thể bị xuyên thủng, tim Đường Tam tựa như hàn băng ngàn năm trong nháy mắt đông kết lại, trái tim tựa như ngừng đập thậm chí không cách nào hô hấp được. Mắt nhìn ngọn lửa phía dưới, trong mắt hắn tất cả hoàn toàn đình trệ rồi giống như chim bị trúng tên tầm thường rơi xuống.

" Mau tránh ra, có phải ngươi muốn chết không đấy?" Liễu Nhị Long thất kinh.Sự bá đạo của hoả long của mình nàng quả thật rõ hơn ai hết, Đường Tam có Lam tâm thảo hoá thành phi dực vậy mà hắn cứ tựu như vậy rơi xuống. Đường Tam trong lòng Đại sư có vị trí thế nào ai cũng hiểu rõ, Liễu Nhị Long tự nhiên không muốn để hắn chết ở trong ngọn lửa của hoả long như vậy.

Chính là Đường Tam hiện giờ cái gì cũng không nghe thấy, vẫn như trước thân thể hướng người nhân diện ma chu rơi xuống. Dưới tình cảnh đó bất đắc dĩ Liễu Nhị Long đành phải thu hồi hoả long về, mặc dù như thế nhưng ngọn lửa hình rồng cũng không phải lập tức tắt đi.

Đường Tam sau lưng chính là bát chu mâu cứ thế hướng hoả long rơi xuống, mọi người của Sử Lai Khắc học viện từ các góc độ khác nhau đều nhận thấy hắn giống như rơi xuống lưng của nhân diện ma chu như bình thường.

Bát chu mâu vốn sắc bén, lại thêm lớp giáp bên ngoài của nhân diện ma chu đã bị ngọn lửa của phượng hoàng cùng hoả long thiêu đốt mất đi rất nhiều, bát chu mâu tựa hồ nháy mắt đâm thẳng qua lớp giáp thân vào trong người nhân diện ma chu. Lúc trước hoàn toàn không có gì vậy mà ngay lập tức hai luồng sáng bạch hồng từ trên người Đường Tam mạnh mẽ toả ra.Một màn quỷ dị hiện lên, hoả long của Liễu Nhị Long mạnh mẽ như vậy mà không cách nào xuyên qua quang mang cách thân thể Đường Tam chừng một thước.

Bát chu mâu trong nháy mắt xuyên vào cơ thể nhân diện ma chu, thân thể nó kịch liệt run rẩy một chút rồi lại phảng phất như hoá đá. Ngay sau đó thân thể nó không hề dãy dụa mà bắt đầu cấp tốc run rẩy, Đường Tam đang cắm bát chu mâu trên lưng nó đột nhiên sắc mặt trắng bệch, tựa hồ như có một luồng sáng thần bí không ngừng từ thân thể của nhân diện ma chu thông qua bát chu mâu hút vào trong người Đường Tam.

Không một ai hiểu chuyện gì đang xảy ra, Đường Tam lúc này đang hướng xuống dưới nên mọi người không thể thấy được sắc mặt của hắn lúc này. Nhưng Tiểu Vũ chưa biết sống chết ra sao Đại sư lúc này cũng có thể hiểu được sự thống khổ trong lòng Đường Tam. Liễu Nhị Long định lao lên đem thân thể Đường Tam kéo về nhưng lại bị Đại sư ngăn cản.

" Hắn không có việc gì đâu, giải cứu Tiểu Vũ trước ." Đối với năng lực cắn nuốt của bát chu mâu thì Đại sư có biết một chút. Hơn nữa nhân diện ma chu kia trước đó đã bị hoả long của Liễu Nhị Long thiêu đốt đến mất nửa cái mạng rồi, lúc này Đường Tam cắm thẳng bát chu mâu vào thì nhân diện ma chu căn bản không còn sức lực mà phản kháng nữa.

Áo Tư Tạp ngay lập tức đã vọt tới bên cạnh thân thể Tiểu Vũ, trong quá trình chạy trốn đã kịp gọi ra một cây Tiểu tịch tràng cùng một cây khôi phục đại hương tràng, Tiểu Vũ sau khi ngã xuống đất thân thể không một chút động đậy, hắn xông tới vội vàng nhẹ nhàng đỡ lấy Tiểu Vũ.

Từng ngụm từng ngụm máu tươi từ miệng Tiểu Vũ trào ra nhưng điều làm Áo Tư Tạp kinh ngạc chính là trước ngực nàng lại không có một vết máu nào.

" Tiểu Vũ, Tiểu Vũ, ngươi cảm thấy thế nào rồi? "Áo Tư Tạp nhẹ nhàng lay lay thân người Tiểu Vũ, lúc này hắn không có cách nào khiến Tiểu Vũ ăn Đại hương tràng được.

Phất Lan Đức lúc này cũng đã đến bên người Tiểu Vũ, cầm tay nàng lên đè vào uyển mạch, đem hồn lực của chính mình từ đó vào trong thân thể Tiểu Vũ.

" Di…." Phất Lan Đức nhanh chóng trên mặt xuất hiện vẻ kinh ngạc, " Tại sao lại có thể như vậy ."

Áo Tư Tạp trong lòng rất căng thẳng, Sử Lai Khắc thất quái từ xưa đến nay luôn ở bên nhau, tình cảm giữa mọi người vô cùng thâm hậu, không nói đến việc Tiểu Vũ là em gái của Đường Tam lại thêm cả tình cảm riêng nên hắn đối với Tiểu Vũ cực kì lo lắng " Viện trưởng, Tiểu Vũ liệu có việc gì không ? "

Phất Lan Đức trên mặt đột nhiên lộ vẻ tươi cười một mặt kéo thân thể Tiểu Vũ thẳng dậy còn chính mình chuyển ra sau lưng nàng, liên tiếp bẩy chưởng trước sau đánh lên lưng Tiểu Vũ.

Oa một tiếng, Tiểu Vũ lại phun ra một ngụm máu đen kèm theo cả máu tươi, từ song chưởng của Phất Lan Đức chống đỡ nàng chậm rãi hai mắt mở ra.

" Chuyện gì xảy ra thế này ?" Áo Tư tạp trơn mắt há hốc mồm trước cảnh vừa xảy ra. Hắn thật sự không hiểu được, rõ ràng là Tiểu Vũ đã bị nhân diện ma chu đâm xuyên qua người, mặc dù chưa biết sống chết ra sao nhưng vốn hắn chạy tới cũng chỉ là để nghe được những lời cuối cùng của nàng trước khi chết mà thôi. Nhưng lúc này đây, Tiểu Vũ mặc dù sắc mặt có chút tái nhợt nhưng quả không giống như dự đoán của mọi người.

Phất Lan Đức nói " Nàng thực ra không có việc gì, chỉ là do bị nghẽn khí lưu mà thôi. Tiểu Vũ, ngươi cảm thấy thế nào rồi." Vừa nói hắn vừa đem hồn lực của chính mình tiếp tục đưa vào cơ thể Tiểu Vũ, giúp nàng điều chỉnh hơi thở, bình phục lại lưu thông khí huyết.

Tiểu Vũ âm thanh có chút khàn khàn " Ngực ta có chút khó chịu thôi, ngoài ra không có vấn đề gì khác. Yên tâm ta không chết được đâu."

Vừa nói Tiểu Vũ vừa chậm rãi đưa tay vào trong áo, dưới ánh mắt của Phât Lai Đức và Áo Tư Tạp một đoá hoa rực rỡ xuất hiện trong tay nàng, chính là Chu tương tư đoạn trường hồng.

Nguyên lai, Tiểu Vũ thấy mình không cách nào né tránh được tất cả công kích của nhân diện ma chu, mặc dù thân thể đã co lại nhưng vẫn bị một cái chân đánh thẳng vào ngực, may mắn làm sao vừa lúc đó trong lòng nàng có Tương tư đoạn trường hồng.

Tương tư đoạn trường hồng trước khi nhận chủ sẽ không thể dụng lực mà hái được, sau khi Tiểu Vũ nhận chủ thì lại càng như kim cương bất hoại so với ban đầu còn cứng rắn hơn nhiều. Nhân diện ma chu mặc dù công kích mạnh mẽ nhưng đoá hoa này chính là một đoá tiên phẩm đặc biệt nên cũng không thể phá hỏng được. Nếu không phải vậy, thân thể Tiểu Vũ sẽ không phải bị đánh văng đi mà là bị chu mâu xuyên qua rồi. Trong tay nàng chính là mùi thơm khỉ la tiên phẩm đã lôi kéo nhân diện ma chu tới.

Ngay cả Tiểu Vũ cũng không nghĩ tới việc mình thương tiếc không ăn đoá kì hoa tiên phẩm này nên giờ nó đã cứu mình một mạng.

Được hồn lực của Phất Lan Đức hỗ trợ, Tiểu Vũ miễn cưỡng lấy tinh thần ăn ngay một cây Đại hương tràng của Áo Tư Tạp để khôi phục, tinh thần nhất thời trở nên tốt hơn nhiều. Lúc này nàng đột nhiên chú ý tới bộ dạng của Đường Tam và nhân diện ma chu, mặt mày chợt biến sắc.

" Ca ca, hắn …"

Phản ứng này của Tiểu Vũ đã được mọi người dự đoán trước, được Đại sư giải thích thì Tiểu Vũ mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Đại sư nói " Tiểu Tam không có việc gì đâu. Nếu ta nhìn không nhầm thì chính bát chu mâu của nó đang cướp đi tánh mạng của nhân diện ma chu. Chỉ không biết là hắn chuẩn bị hấp thu hồn hoàn của nhân diện ma chu này hay vẫn như trước lựa chọn con địa huyệt ma chu kia."

Con địa huyệt ma chu nọ bị Phất Lai Đức cấm chế vất ở sau lưng, lúc này đang nằm ngửa trên mặt đất. Phất Lai Đức sợ có chuyện nên đã chặt đứt toàn bộ chân nhện của nó, lúc này nó muốn chạy cũng không dễ dàng nữa. Có lẽ bởi vì sự kinh khủng mà hỏa long của Liễu Nhị Long đem tới nên bên ngoài độc trận

đại bộ phận hồn thú đã từ từ thối lui, chỉ còn một vài con cường hãn vẫn chằm chằm nhìn vào mùi thơm khỉ la tiên phẩm trên tay Tiểu Vũ mà không chịu đi.

" Tiểu Tam, Tiểu Vũ không có việc gì." Phất Lan Đức hướng đến Tiểu Tam hô to một tiếng.

Phất Lan Đức có hành động này là cực kì chính xác, nghe được hai chữ Tiểu Vũ, Đường Tam đang chúc đầu hướng xuống lưng nhân diện ma chu liền chậm rãi ngẩng đầu, mọi người phát hiện hai mắt hắn không hiểu từ lúc nào đã biến thành màu đỏ. Trong hồng quang vẫn có quang mang sắc tím lưu chuyển.

---

89. Chương 88 : Cắn Nuốt, Bát Chu Mâu

Kỳ thật vừa rồi chính hắn cũng không biết mình đã làm gì, dùng bát chu mâu cắm thẳng vào thân thể nhân diện ma chu hoàn toàn là do hắn trong hoàn cảnh vô thức mà thực hiện. Lúc này mắt thấy Tiểu Vũ còn sống thì tâm trí Đường Tam mới tỉnh táo lại, tại đó hắn mới chú ý đến hoàn cảnh của chính mình.

Phía dưới hắn là thân thể của nhân diện ma chu vẫn như trước đang không ngừng run rẩy, một luồng năng lượng cường hãn đang theo bát chu mâu truyền vào cơ thể. Điều làm Đường Tam kinh ngạc là luồng năng lượng tràn ngập cuồng bạo này sau khi di chuyển một vòng quanh thân mình lại lần nữa hội tụ về bát chu mâu rồi lại ngưng tụ vào xương sống mình. Càng lúc bát chu mâu sau lưng cùng với xương sống của hắn tập trung năng lượng càng nhiều nhưng lại trở nên nóng như lửa đốt, giống như vực sâu không ngừng hấp thu năng lượng.

Đây chính là lần đầu tiên Đường Tam sử dụng đến khả năng cắn nuốt của bát chu mâu mà đối tượng cắn nuốt lại là một con nhân diện ma chu.

Vốn dĩ khả năng cắn nuốt của bát chu mâu chỉ có thể đem năng lượng nhất thời truyền vào cơ thể, sau một thời gian ngắn sử dụng sẽ tự động mất đi. Nhưng lúc này đối tượng cắn nuốt của Đường Tam và bát chu mâu lại cùng là một con nhân diện ma chu, bát chu mâu tự động sinh ra phản ứng hoặc có thể chính là xuất hiện biến dị.

Năng lượng trong cơ thể nhân diện ma chu bị hút, được phụ hồn cốt của Đường Tam tự mình hấp thu rồi chuyển hoá thành năng lượng của chính mình. Đây thực cũng là một sự trùng hợp, nếu không phải Đường Tam hồn lực đã đạt đến bốn mươi cấp, vừa lúc phù hợp với điều kiện tiến hoá của phụ hồn cốt thì năng lượng mà hắn hấp thu từ nhân diện ma chu cũng không di chuyển tới phụ hồn cốt được.

Thực chất phụ hồn cốt quả thật rất hiếm gặp, nên dù là Đại sư đối với nó cũng có những hiểu biết nhất định. Kỳ thật việc phụ hồn cốt tiến hoá không phải là do hồn hoàn bị đình chỉ tăng lên mà là do hồn sư hấp thu hồn hoàn mới nó sẽ nương theo đó mà tiến hoá dần lên. Tiến hoá này với điều kiện tiến hoá của hoàn hồn là giống nhau, tức là khi thực lực của hồn sư tăng lên một tầng mới.

Đầu tiên là Đường Tam đã đạt bốn mươi cấp hồn sư, bát chu mâu lại vừa hấp thụ được một nguồn năng lượng phù hợp với chính mình nên đã xảy ra biến hoá. Lúc này, bát chu mâu của Đường Tam vốn dĩ dài khoảng ba thước đã từ từ kéo dài tới gần bốn thước, trên mặt cũng đã bắt đầu xuất hiện một loạt răng cưa chỉnh tề làm cho thân của nó với thân thể của nhân diện ma chu dưới đất giống nhau như đúc. Có điểm khác là bát chu mâu của Đường Tam vừa cắn nuốt vừa xuất hiện cả màu trắng bệch. Phía dưới màu trắng này, hồng bạch hai màu khiến cho trên thân bát chu mâu xuất hiện một tầng hoa văn kì bí.

Đồng thời với sự tỉnh táo của đầu óc, Đường Tam nhanh chóng đưa ra phán đoán với sự thay đổi của thân thể mình, dựa theo cảm nhận về bản thân hắn đã đoán ra nguyên nhân năng lượng dịch chuyển như vậy. Năng lượng của nhân diện ma chu đối với bát chu mâu có chỗ tốt hiếm thấy, mặc dù bây giờ chưa biểu hiện ở phương diện nào nhưng Đường Tam vẫn chủ động thôi thúc hồn lực trong cơ thể tiến hành gia tốc hấp thu. Nhân diện ma chu mặc dù đối với kịch độc của đồng loại có khả năng miễn dịch nhưng bát chu mâu của Đường Tam không chỉ có độc của chính nhân diện ma chu mà còn có thêm hai loại độc thảo là băng hoả kịch độc.

Bát giác huyền băng thảo với Liệt hoả hạnh kiều được sinh ra trong băng hoả lúc này đang cuồng loạn chạy trong cơ thể nó, hơn nữa lúc trước hoả long đã làm thương tổn thân thể nó khá nhiều. Lúc này nhân diện

ma chu căn bản không có khả năng phản kháng, chỉ có thể để Đường Tam mặc tình hấp thu. Tính mạng của nó dần dần mất đi, tám chân chống đỡ cơ thể từ từ mềm oặt, cả thân thể từ từ nằm bò trên mặt đất, thân ngoài bắt đầu hiện vẻ trắng xám.

Tiểu Vũ cẩn thận nhẹ nhàng đem Tương Tư đoạn trường hồng vào trong lòng mình đồng thời thở dài một hơi, trong lòng chợt sợ hãi nổi lên, nếu như không phải có Tương Tư đoạn trường hồng thì e rằng mình với Đường Tam đã vĩnh viễn không còn được gặp lại.

Liễu Nhị Long dừng bên cạnh Tiểu Vũ nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, mặc dù ngoài miệng không nói gì nhưng trong mắt nàng hung quang dần biến mất và thay vào đó là ánh mắt có vài phần hiền lành.

Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn về phía Liễu Nhị Long, nàng chợt nhận thấy từ vị giết chóc giả lạnh lùng này toát ra một loại ánh sáng của tình mẫu tử đặc biệt. Loại cảm giác này làm nàng rất thoải mái, hơn nữa sau khi bị thương vì mệt mỏi liền không nhịn được gối đầu lên đùi nàng ta.

" Đứa nhỏ này, có ta ở đây sau này sẽ không cho phép bất kì ai hoặc quái vật nào khi dễ ngươi nữa." Liễu Nhị Long ôn nhu nói.

Mọi người nhìn thấy tình cảnh đó của Liễu Nhị Long ánh mắt đều toát lên vẻ kinh ngạc, không hiểu sát khí vừa tràn ngập đâu rồi.Tựa hồ như tất cả mọi việc chém giết vừa qua chưa từng xảy ra vậy ?

" Nhị Long sư phụ ...." Tiểu Long trong mắt toát ra quang mang cảm kích, thậm chí còn mang theo vài phần nhu hòa trong đó. Giờ phút này nàng lại nhớ tới mẫu thân mình, không phải mẫu thân cũng thường nhìn ánh mắt như vậy để nhìn mình sao? Chỉ là mẹ đã mất.

" Tiểu Vũ, ngươi có nguyện ý làm đệ tử đích truyền của ta không ?" Liễu Nhị Long nhẹ giọng hỏi.

Tiểu Vũ không chút do dự liền gật đầu " Ta nguyện ý thưa sư phụ." Nàng vốn thông mình vừa nói vừa quỳ hướng Liễu Nhị Long làm lễ bái sư.

Liễu Nhị Long đem Tiểu Vũ từ dưới đất bế lên, ôm vào lòng mình " Ta không cần những tục lệ khách sáo này. Tiểu Vũ, sư phụ ngươi cả đời chưa gả cho ai nên bây giờ không có cái gì ngoài nhân thân. Ta không hi vọng ngươi gọi ta là sư phụ, nếu như ngươi không chê ta lỗ mãng, ta hi vọng có thể nghe ngươi gọi ta là mụ mụ ."

Nghe được Liễu Nhị Long nói vây, Phất Lan Đức ở một bên trong lòng không khỏi dâng lên một trận đau xót liền quay đầu đi chỗ khác, Đại sư ánh mắt cũng ngây dại nhìn nàng, trong lòng chợt dâng lên trăm ngàn cảm xúc, môi ông động đậy như muốn nói gì đó nhưng một chữ cũng không nên lời.

Tiểu Vũ đồng dạng cũng giật mình, nhìn Liễu Nhị Long hai mắt đầy vẻ hi vọng nàng vốn mắt đã đỏ giờ dần dần hiện lên một tầng thuỷ vụ nồng đậm, khóc oà một tiếng gắt gao ôm lấy Liễu Nhị Long " Mụ mụ, mụ mụ ...".

Mụ mụ hai từ này trong lòng Tiểu Vũ vô cùng trọng yếu, mẫu thân đã rời xa nàng tám chín năm nay, nàng lúc nào cũng muốn gọi lên hai từ này! Lúc này không chỉ là trên người Liễu Nhị Long cho nàng tìm thấy được cảm giác về mẫu thân đồng thời Tiểu Vũ còn cảm nhận được tình mẫu tử mà Liễu Nhị Long dành cho nàng. Trong lúc nhất thời xúc động, chân tình được hiển lộ hoàn toàn.

Liễu Nhị Long nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của Tiểu Vũ trên mặt cũng hiện lên một nét cười nhàn nhạt nhung nước mắt cũng không thể khống chế được mà theo khoé mắt chảy xuống.

Nàng rất yêu Đại sư nhưng Đại sư lại không dám tiếp nhận tình cảm bị cấm kị này. Nhiều năm như vậy nhưng trái tim của Liễu Nhị Long vẫn còn bỏ ngỏ, đến giờ phút này trong lòng nàng như thấy được hình ảnh của quá khứ xuất hiện trên người nhi nữ này. Giờ khắc này, hình bóng của Đại sư trong lòng nàng tựa như bị dao động mạnh. Liễu Nhị Long dành cho Tiểu Vũ trong lòng mình rất nhiều tình cảm tha thiết đồng thời cũng âm thầm thề rằng dù mình có mất đi tính mạng để bảo vệ được Tiểu Vũ, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

" Nhị Long, chúc mừng ngươi." Phất Lan Đức miễn cưỡng ngăn chặn nội tâm đầy kích động, mặt đầy tươi cười hướng đến Liễu Nhị Long nói.

Liễu Nhị Long nhìn Phất Lan Đức, ánh mắt lộ vẻ si ngốc " Phất Lão Đại, ta có nhi nữ rồi. Ngươi có biết không? Ta đã có nhi nữ. "

" Đúng vậy, ta biết từ nay về sau ngươi sẽ không còn cô đơn nữa vì ngươi cũng đã có nhi nữ rồi." Nghe Liễu Nhị Long nói, Phất Lan Đức phải liên tục khống chế nước mắt không để trào ra. Hắn làm sao lại không thương xót cho Liễu Nhị Long chứ? Vì Liễu Nhị Long hắn có thể không quản đến bản thân, mong cho Liễu Nhị Long cùng Đại Sư có thể hạnh phúc, hắn có thể đem tình yêu sâu đậm kia của mình chôn sâu tận đáy lòng. Nhưng cũng chính hắn không thể có được người đàn bà mà mình yêu quý thì sao có thể trách Đại sư được chứ? Không, không thể trách, có trách chỉ trách vận mệnh trêu người thôi.

Lúc này, hắn cũng có thể hiểu được rõ tâm tình của Liễu Nhị Long, có gì mà không cùng nàng cao hứng chứ ?

Mọi người đều đến chúc mừng, duy nhất có Đại sư đứng ở đó một bước cũng không di động, nhìn Liễu Nhị Long mà tâm tính lương thiện cảm thấy thống khổ, hắn thiếu nàng nhiều, nhiều lắm. Nhưng hắn đối với nàng khi đó giống như tâm trạng của một người đã chết, bất luận thế nào cũng không thể cởi bỏ được. Hắn vì Liễu Nhị Long có nhi nữ mà cao hứng đồng thời hắn nghĩ lại tình cảnh của mình và nàng làm sao lại không đau thương cơ chứ? Chẳng lẽ hắn lại liền đem Liễu Nhị Long ôm vào ngực rồi hướng nàng bày tỏ tình yêu của chính mình? Chỉ là, hắn không thể làm được. Mối huyết duyên kia như một tầng bóng ma, như một bức tường vô hình thuỷ chung ngăn cách giữa hắn và nàng.

Đường Tam rốt cuộc cũng hoàn thành quá trình cắn nuốt. Một vầng sán nhàn nhạt từ trên người nhân diện ma chu sáu ngàn năm kia từ từ tan biến, chỉ cần hắn nguyện ý là có thể ngay lập tức hấp thu hoàn hồn này.

Nhưng lúc này Đường Tam với việc hấp thu hoàn hồn, một điểm cũng không có, thu hồi bát chu mâu vào bên trong cơ thể, hắn bước nhanh hai ba bước nhanh chóng đến trước mặt Liễu Nhị Long và Tiểu Vũ.

" Tiểu Vũ, Tiểu Vũ,..." Đường Tam trong mắt không có nước mắt nhưng âm thanh mà hắn phát ra có chút khàn khàn, tình cảm như thế nào mới có thể làm cho âm thanh của hắn biến đổi như vậy?

Tiểu Vũ từ trong lòng Liễu Nhị Long ngẩng mặt lên, nhìn Đường Tam gần trong gang tấc mà nước mắt không ngừng chảy xuống.

Liễu Nhị Long than nhẹ một tiếng, buông lỏng hai tay ra đem Tiểu Vũ đưa đến trước mặt Đường Tam.

Mặc dù xung quanh có nhiều người như vậy, thâm trí bên ngoài còn có cả một vài con hổ hồn thú đang rình mò nhưng Đường Tam bất chấp tất cả, mạnh mẽ mở rộng song chưởng đem thân thể mềm mại của Tiểu Vũ ôm chặt vào trong lòng. Hắn không hề nói câu xin lỗi hay đại loại như vậy nhưng hai hàm răng đã nghiến chặt lại. Hắn sao lại không hối hận khi chính mình đem mùi thơm khỉ la tiên phẩm giao cho Tiểu Vũ chứ? Nếu không phải như vậy thí Tiểu Vũ sao có thể bị đánh lén chứ? Chính vì mình lần này đã khiến cho Tiểu Vũ bị thương, Đường Tam hận chính mình, hận mình sao không đủ sức bảo vệ Tiểu Vũ.

Liễu Nhị Long ngẩng đầu nhìn bầu trời kín đáo nói " Vĩnh viễn đừng để ta biết ngươi có lỗi với nó. Nếu không, bất luận ngươi là đệ tử của ai, bất luận ngươi có bối cảnh sâu xa như thế nào, tên vua nằm dưới đất đó chính là tấm gương của ngươi."

Mặc dù nàng không nói tên nhưng tất cả mọi người đều hiểu nàng đang ám chỉ Đường Tam.

Nhẹ nhàng vỗ lên vai Tiểu Vũ, Đường Tam buông lỏng nàng từ trong ngực mình ra, trong hai mắt hắn quang mang đột nhiên trở nên cương quyết. Từ trong như ý bách bảo nang lấy ra một lá cây màu bích lục nhét vào trong miệng Tiểu Vũ, đồng thời tiếp nhận mùi thơm khỉ la tiên phẩm từ trong tay Tiểu Vũ thu vào như ý bách bảo nang.

Đó là long chi diệp, có công hiệu chữa trị vết thương, cũng là lúc trước ở khu băng hoả lưỡng nghi mà có được.

Tiểu Vũ ăn long chi diệp. cảm thấy có một cỗ thanh lương truyền tới khắp toàn thân, vết thương trước ngực nhất thời trở nên tốt hơn nhiều.

Đường Tam nhìn lên ngọn núi, " Trong núi này, có một vị tiền bối ẩn tu, có một khu vực quanh năm có băng hoả khí bao phủ. Người nào đến gần tất sẽ bị hàn nhiệt trong đó bạo liệt ảnh hưởng, trong thời gian

ngắn sẽ nổ tung mà chết, nhưng cũng tại nơi này, có vô số thiên tài địa bảo được sinh ra.Tất cả những dược thảo mà ta có được chính là đều từ nơi này mà ra. Hai luồng khí hàn nhiệt này đối với người khác là có hại nhưng ta vì từng sử dụng hai loại dược thảo, đối với ta ngược lại có ích. Ở nơi này hấp thu hoàn hồn có tác dụng gấp đôi, phiền các vi chờ ta ở chỗ này, ta sẽ nhanh chóng hoàn thành việc hấp thụ hoàn hồn. Các ngươi ngàn vạn lần không được đến gần khu băng hoả lưỡng nghi nhãn để tránh được việc bị thương tích."

Giải thích chỉ đơn giản một chút, mang theo quyết tâm trong lòng, hắn bắt đầu từ biệt mọi người rồi đi đến bên cạnh con địa huyệt ma chu. Lam tâm thảo cuốn ra, đem thân thể ma chu bị cấm chế nhấc lên, bát chu mâu sau lưng phóng thích ra, với tốc độ kinh hồn đem thân thể hắn hướng băng hoả lưỡng nghi nhãn mà phóng tới.

Đường Tam vừa giải thích là để trấn an mọi người, điều mà làm hắn quyết tâm hơn chính là thực lực. Những việc vừa phát sinh trước mắt nhắc nhở cho hắn là thực lực vẫn chưa đủ mạnh. Bây giờ hắn thầm nghĩ phải trở nên mạnh mẽ hơn, có đủ thực lực bảo vệ đồng bọn, bảo vệ người mình yêu quý.

Mắt thấy Đường Tam một mực chọn địa huyệt ma chu, Tiểu Vũ vừa định nói gì đó liền bị Liễu Nhị Long ngăn trở lại. Âm thanh của Liễu Nhị Long nhàn nhạt vang bên tai nàng " Nam nhân như thế mới đúng là nam nhân. Bằng quyết tâm như vậy, hắn nhất định thành công. Thân là một người đàn bà, bất luận là nam nhân của mình quyết định đúng hay sai, vĩnh viễn phải ủng hộ hắn. Nếu hắn thành công, ngươi phải vì hắn mà cao hứng. Nếu hắn sai rồi, hãy nhận sai cùng hắn đi. Cùng lắm thì chết theo hắn."

Liễu Nhị Long âm thanh rất bình thản nhưng giọng nói kia tràn ngập bi thương, trong đó bao hàm cả quyết tâm bất đắc dĩ mà lòng đau xót.

Tiểu Vũ thì thào nói " Cùng lắm thì chết theo hắn. Mụ mụ, người nói đúng. Ta hẳn phải theo hắn làm mọi chuyện. " Nghe Liễu Nhị Long nói, dường như mở ra trong nàng một cánh cửa mới, Tiểu Vũ có cảm giác như suy nghĩ đã thông suốt.

Chính là, Đại sư ở phía sau lưng Liễu Nhị Long lại có một cảm giác hoàn toàn khác. Lúc này Đại sư đã một câu cũng không thể nói nên lời, cả người như một khúc gỗ, ngơ ngác đứng ở đó một lúc lâu cũng không nói gì.

Phất Lan Đức âm trầm nghiêm mặt, nhìn về phía đại sư " Tiểu Cương, ngươi theo ta, ta có lời muốn nói với ngươi."

Nói xong, Phất Lan Đức liền đi sang một bên, Đại sư mặt không chút thay đổi đi theo phía sau hắn. Làm cho người ta cảm giác giống như là một xác chết biết đi.

Đưa mắt nhìn Đại sư cùng với Phất Lan Đức đang đi tới xa xa, Liễu Nhị Long trong lòng thầm than một tiếng. Tiểu Cương à, ta cả đời này cũng không thể yêu thương bất kì nam nhân nào nữa. Nếu ngươi thật sự không thể chấp nhận ta thì ta cũng sẽ ở vậy đến già. May mà bây giờ ta cũng đã có nhi nữ. Ta bây giờ cũng có chút rõ ràng vì sao ngươi thu Đường Tam làm đệ tử đích truyền, ít nhất đứa nhỏ này có thể giúp chúng ta biểu hiện vài phần phải không ?

Nghĩ tới đây, Liễu Nhị Long trong lòng cũng cảm thấy thoải mái, đau buồn nội tâm cũng giảm đi vài phần, cả người đã nhẹ nhàng hơn. Trên mặt, ánh mắt đã buông lỏng, nàng xem ra có vẻ đẹp hơn vài phần. Nhẹ nhàng ở một bên ôm lấy vai Tiểu Vũ, nhìn về phía chân trời xa.

Đường Tam vượt núi mà qua, rất nhanh đã tới địa phương quen thuộc kia.

Trở về khu băng hoả lưỡng nghi nhãn, cảnh tượng trước mắt làm hắn không khỏi rung động. Vốn dĩ đã bị hắn cơ hồ lấy đi hết tất cả địa bảo, lúc này thông đạo lại một lần nữa khôi phục màu xanh biếc. Mặc dù không giống như trước kia nhưng nhìn sinh cơ bừng bừng như vậy lại làm người khác cảm thấy thư thái.

Băng hoả nhãn không hổ là bảo địa, toàn bộ mầm móng mà Đường Tam lưu lại đã phát triển, bằng khả năng sinh trưởng gấp mười lần, trong thời gian ngắn ngủi nửa năm này đã một lần nữa tạo nên ở đây một mảnh sinh cơ. Mặc dù trong thời gian ngắn không có dược thảo tiên phẩm xuất hiện nữa nhưng ít nhất nơi này vẫn là trọng bảo. Trăm năm hoặc mấy trăm năm sau, nơi đây sẽ trở lại phong thái vốn có.

Đường Tam đem địa huyệt ma chu ném sang một bên, bát chu mâu sau lưng không khách khí đâm thẳng vào chỗ yếu hại của nó. Ma thú này đã bị cấm chế Địa Âm, bát chu mâu không ngừng cắn nuốt tính mạng

lực.

Đường Tam nhận thấy địa huyệt ma chu trên mặt đất và nhân diện ma chu vừa bị giết nhìn thì giống nhau nhưng hắn lại phát hiện nếu cắn nuốt nguồn năng lượng cường đại kia sẽ giúp mình trong giây lát trở nên cường đại nhưng cũng nhanh chóng bị biến mất đi, cũng không giống như trước đây bị phụ hồn cốt bát chu mâu hấp thu. Hắn hiểu được, lần tiến hoá lần này của bát chu mâu nguyên nhân chính là bởi năng lượng này. Khả năng cắn nuốt dù sao cũng không thể đem năng lượng bên ngoài hoàn toàn trở thành của bản thân mình được. Về phần nguyên nhân thì rất đơn giản, bởi vì Huyền thiên công của Đường Tam không có phương pháp hấp thu nguồn năng lượng này, mặt khác năng lượng có thuộc tính bất đồng nếu tuỳ tiện hấp thu chẳng những không có lợi, ngược lại còn có hại.

Mắt thấy địa huyệt ma chu dưới đất tính mạng sắp bị bát chu mâu cướp đi, trong đôi mắt nhỏ trên đầu của nó tràn ngập quang mang âm độc. Đường Tam khoé miệng nở một nụ cười lạnh, tử quan trong mắt chợt trở nên cường thịnh, tựa như một đạo lợi kiếm bình thường đâm sâu vào trong mắt của địa huyệt ma chu.

Địa huyệt ma chu thân thể to lớn nhất thời chấn động kịch liệt, Đường Tam mượn cơ hội này, dụng bát chu mâu phát động cắn nuốt toàn lực.

Địa huyệt ma chu kịch liệt giãy dụa giảm dần, tính mạng của nó dần dần biến mất.

Nhớ lại Tiểu Vũ từng nói về tinh thần chấn động, Đường Tam chợt nghĩ ra phương pháp, hay là lợi dụng chính Tử vô ma đồng của mình hướng vào địa huyệt ma chu đang sắp chết trên mặt đất, đột nhiên rung động tinh thần của đối phương làm cho oán khí trước khi chết của nó tiêu tan đi, cứ như vậy ý thức trong linh hồn chấn động cũng tự nhiên biến mất, việc hấp thu hoàn hồn cũng trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Một luông quang mang màu đen nhàn nhạt bắt đầu từ trên người địa huyệt ma chu thoát ra, ngưng tụ tại phía trên thân thể nó. Hồn hoàn lực xuất hiện, chứng minh con hồn thú ngàn năm này chính thức đã mất đi tính mạng.

Đường Tam cởi bỏ áo ngoài, trực tiếp lao vào trong dòng suối nóng có khả năng hoà tan kim thiết kia, sau đó lại bơi tới băng hoả lưỡng nghi nhãn nơi hai con suối hội tụ.

Đối với người khác mà nói, hai con suối này không cái nào không phải là tồn tại một cách cực kì đặc biệt, nhưng do Đường Tam đã phục dụng qua Bát giác huyễn băng thảo và Liệt hoả hạnh kiều nên trong khu băng hoả lưỡng nghi nhãn thì hắn chỉ cảm thấy ấm áp và mát mẻ mà thôi.

Hai nguồn năng lượng bất đồng đồng thời dung nhập cơ thể, cùng với tiên phẩm dược thảo bên trong cơ thể hắn tương hợp, dần dần tăng lên. Đường Tam nằm ở trong suối, chậm rãi đưa tay phải của mình lên. Một luồng tử quang từ tay hắn toát ra, lam ngân thảo hướng tới địa huyệt ma chu hoàn hồn kêu gọi.

Luồng khí đen rốt cục cũng tìm được đường thoát, nhất thời giống như trăm sông đổ ra biển, dũng mãnh hướng tay phải của Đường Tam lao tới.

Làm như vậy, luồng khí đen cùng với Lam tâm thảo trong tay Đường Tam tiếp xúc trong nháy mắt, lấy thân thể Đường Tam làm trung tâm, nước suối ở khu vực băng hoả lưỡng nghi nhãn nhất thời trở nên cuồng bạo.

Đường Tam sở dĩ chọn chỗ này để hấp thu hoàn hồn thực ra cũng đã có suy nghĩ kĩ. Khu băng hoả lưỡng nghi nhãn này đối với hắn không có hại bởi vì hắn từng phục qua hai loại tiên phẩm dược thảo kia nên ở trong khu vực này đối với hắn rất thoải mái. Vô hình trung, ở đây đối với thân thể hắn đã hình thành một tầng bảo vệ. Mà nước suối chính là một nguyên nhân, dược tính của hai loại tiên phẩm dược thảo trong cơ thể cũng được hoàn toàn kích phát, hình thành tầng bảo vệ thứ hai. Hơn nữa còn phụ hồn cốt đằng sau lưng, vì vậy muốn chạm tới thân thể Đường Tam trước tiên phải phá tan ba tầng bảo vệ này đã.

Thực lực của Đường Tam lúc này đã có thể hấp thu hồn hoàn của hồn thú sáu ngàn năm, lúc này với ba tầng bảo vệ, việc hấp thu hoàn hồn của con địa huyệt ma chu mới được ngàn năm này tất nhiên là sẽ nhanh chóng thành công. Đây chính là nguyên nhân trọng yếu để hắn mạo hiểm.

Kế hoạch cùng thực tế vĩnh viễn luôn có điểm sai khác, tình huống của Đường Tam lúc này chính là như thế. Không có chính thức hấp thu, vĩnh viễn không thể tưởng tượng hồn lực mà hồn thú ngàn năm mang lại khổng lồ đến thế nào.

Cứ thế, luồng khí đen từ tay phải Đường Tam dũng mãnh dung nhập vào thân thể trong nháy mắt, Đường Tam chỉ cảm thấy ánh sáng xung quanh tối sầm lại, chính mình phảng phất được bao phủ trong ngập trời những cơn sóng lớn.

Điều này tuyệt không phải là khoa trương, năng lượng của hoàn hồn vô cùng dũng mãnh, cơ hồ trong nháy mắt đã tràn ngập khắp các ngõ ngách trong cơ thể Đường Tam. Thậm chí không cần hắn điều khiển, nguồn năng lượng khổng lồ kia đã tự động vận hành di chuyển.

Hồn lực của địa huyệt ma chu không bá đạo như của nhân diện ma chu nhưng lại tràn ngập cảm giác âm lãnh, cái loại cảm giác này trong nháy mắt đã cùng băng hoả lưỡng nghi khí có sự xung đột, đó là một loại lãnh lẽo xuất phát từ sâu thẳm trong linh hồn, là do thế giới tinh thần sinh ra khi bị âm lãnh xâm nhập.

Thần kinh của Đường Tam gần như đã bị cái lạnh này làm cho tê liệt, trên người ba cái hồn hoàn chuyển động với một tốc độ kinh người, khiến cho thân thể hắn nhìn qua như cả người được bao bọc trong một cái kén lớn màu tím.

Lúc này đây, càng hấp thu nhanh càng gây cho Đường Tam một cảm giác, không phải là thống khổ mà lại một loại cảm giác kinh khủng. Thực ra công tác chuẩn bị của hắn cũng khá hoàn chỉnh, hai nguồn năng lượng từ băng hoả lưỡng nghi nhãn đã thành công trong việc loại bỏ tạp chất từ hồn hoàn của địa huyệt ma chu. Nhưng hắn không ngờ nguồn năng lượng trước mắt kia đối với bản thân lại quá khổng lồ, mỗi lần đánh sâu vào, làm Đường Tam cảm giác mình bay bổng giống như mưa gió. Tựa hồ như thân thể này không phải của mình nữa, mà là chính mình ở một bên bàng quan theo dõi. Cái kiểu không thể nào khống chế được cảm giác của bản thân này, so với việc đau đớn khi hấp thu hồn hoàn của nhân diện ma chu lại làm cho người ta càng khó chịu hơn.

Có kinh nghiệm từ lần hấp thu trước, Đường Tam bây giờ biết hắn căn bản không có biện pháp gì, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi, hơn hết là làm cho ý chí của mình càng trở nên kiên định hơn. Bất luận thân thể có xuất hiện tình huống nào tuyệt không thể kinh hoàng. Nếu không, chẳng may một cái là thân thể của mình sẽ bị chính nguồn năng lượng khổng lồ này huỷ diệt.

Luồng khí màu đen từ thân thể địa huyệt ma chu không ngừng từ trên người thoát ra, liên tục được Đường Tam hấp thu, quang mang từ ba cái hồn hoàn dần trở nên ảm đạm mà thay vào đó làm một tầng khí lưu màu đen. Đường Tam xương cốt không ngừng phát ra âm thanh lách cách dày đặc, cứ thế luồng khí đen không thế khống chế dần chui vào từng kinh mạch trong cơ thể hắn.

Rất nhanh Đường Tam phát hiện, mỗi khi luồng năng lượng màu đen khổng lồ này đả thông một vài xông mạch cùng dương duy mạch trong cơ thể mình thì tựa hồ yếu bớt đi vài phần. Tựa hồ như hai đường kinh mạch đã hấp thu. Cảm giác này làm Đường Tam vô cùng mừng rỡ, hắn mơ hồ hiểu được chiều rộng của kinh kì bát mạch đối với việc hấp thu năng lượng quả nhiên có sự đặc biệt.

Đáng tiếc bây giờ mình mới đả thông được hai mạch, nếu có thể đả thông được ngoài tứ mạch nói không chừng việc hấp thu hồn hoàn ngàn năm này đã trở nên dễ dàng rồi.

Dần dần, sự thống khổ bắt đầu xuất hiện. Đó là loại thống khổ do bành trướng, mặt ngoài nhìn cơ thể Đường Tam không có gì biến hoá nhưng bên trong cơ thể, hắn cảm giác được thân thể mình tựa như một khối cầu đang không ngừng phình thêm ra, tựa hồ như có thể nổ tung bất kì lúc nào.

Mặc dù trong cơ thể, luồng năng lượng màu đen đi qua xông mạch và dương duy mạch không ngừng được hấp thu nhưng năng lượng vào người lại càng lúc càng lớn. Mỗi chỗ xương cốt cùng kinh mạch đều có cảm giác tê dại, tựa như có hàng ngàn, hàng vạn con kiến đang chạy trên cơ thể mình.

Băng hoả lưỡng nghi nhãn cùng với hai loại tiên phẩm dược thảo mà Đường Tam từng sử dụng lúc này bắt đầu hiển hiện tác dụng của chúng. Bởi vì đã trải qua quá trình luyện kim thân trong băng hoả, kinh mạch của Đường Tam đã trở nên cực kì cứng cỏi vì thế nên mặc dù luồng khí đen kia trong kinh mạch không ngừng đổ vào nhưng sự co dãn của xung mạch lại càng khuếch trương không hề có dấu hiệu tan vỡ.

Địa huyệt ma chu kia mặc dù có hồn lực khổng lồ nhưng dù sao cũng có giới hạn. Như vậy khi nguồn năng lượng kia được hấp thu đến mức cực đại, lúc này kinh mạch của Đường Tam đã có khả năng chống đỡ cực kì kinh khủng, mặc dù vậy hắn vẫn kiên trì như trước. Lúc này bất kì thống khổ nào cũng không thể dao động niềm tin kiên định của hắn, vì chính mình, vì Tiểu Vũ, hắn biết mình không thể thất bại.

Địa huyệt ma chu thân thể lặng yên hoá bụi phấn, đó là kết quả sau khi toàn bộ năng lượng mất đi, khả năng tiếp theo của nó cũng chỉ có thể là làm cho đất đai nơi này phì nhiêu hơn mà thôi.

Thống khổ bắt đầu từ đỉnh đầu di chuyển xuống, không chỉ là xông mạch cùng dương duy mạch, trong cơ thể Đường Tam kinh mạch nương theo sự lưu chuyển của hồn lực mà đem năng lượng này hấp thu, như muốn cùng Huyền thiên công dung hợp làm một thể.

Năng lượng trong hồn hoàn sở dĩ có thể hấp thu được bởi vì hồn thú lúc phóng thích năng lượng trở thành hồn hoàn được chia làm hai phần, một phần sau khi loại bỏ được phần năng lượng tih khiết nhất có thể trực tiếp hấp thu giúp thực lực hồn sư tăng tới tầng kế tiếp. Mà bộ phận còn lại là kế thừa đại bộ phận đặc tính của hồn thú, những năng lượng dị chủng này ngưng tụ thành hồn hoàn, sẽ trở thành hồn kĩ của hồn sư.

Cùng với cảm giác bành trướng dần biến mất, thống khổ cũng dần giảm đi, cái cảm giác buông lỏng này làm cho tinh thần Đường Tam trở nên uể oải. Hắn cùng quá trình tiếp tục hấp thu, chậm rãi chìm vào giấc ngủ say trong băng hoả nhị nghi nhãn đầy dễ chịu đối với thân thể này.

Lúc này nếu ai có thể chứng kiến được biến hoá của Đường Tam sẽ phát hiện vẻ bề ngoài của hắn đang không ngừng biến hoá. Một lúc trắng, một lúc hồng, một lúc lại đen, mà trên người hắn vốn ba cái hồn hoàn hai vàng một trắng, giờ có thêm một cái hồn hoàn màu đen từ hư ảo dần dần hình thành.

Có lẽ đạt tới đệ tứ hoàn hồn sau ngàn năm tu luyện, Đường Tam không phải là người duy nhất nhưng không thể phủ nhân với tuổi tác hiện nay, hắn tuyệt đối là duy nhất. Lam ngân thảo lại tiến hoá một lần nữa thì sẽ như thế nào? Phế vũ hồn sẽ như thế nào? Mặc dù Đường Tam đã ít cố gắng nhưng nó vẫn duy trì cấp bậc cùng với cường đại vũ hồn, không phân cao thấp.

" Tiểu Cương, nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi định xử lí mối quan hệ giữa ngươi và Nhị Long ra sao ?" Phất Lan Đức trừng mắt nhìn Đại sư, ánh mắt cực kì bất thiện.

Đại sư ngơ ngác nhìn Phất Lan Đức " Ta không biết ."

"Không biết? Hai mươi năm. Ta hỏi ngươi, người khi còn sống có được bao nhiêu cái hai mươi năm? Một nữ hài tử ở tuổi thanh xuân đẹp nhất chỉ vì một câu nói của ngươi mà hao phí mất thời gian hai mươi năm. Mặc dù chúng ta là huynh đệ nhưng ta thực muốn hận ngươi, cho ngươi một bài học.

Đại sư cười khổ " Ngươi nói không sai. Bất quá, cho ta nói một lời. Ta không muốn bởi vì ta mà làm Liễu Nhị Long thương tâm. Kỳ thật, chính ta còn muốn tự hận bản thân mình. Đều là do ta sai, còn Liễu Nhị Long cũng phải chịu thống khổ như vậy, thậm chí còn hơn những gì mà ta phải chịu đựng.

Nhìn mặt Đại sư cười mà so với khóc còn khó coi hơn, Phất Lan Đức trầm mặc, hắn rõ ràng Đại sư cũng không làm sai điều gì. Nếu hắn thật sự yêu Liễu Nhị Long thì chuyện đó trái với luân thường đạo đức, không thể chấp nhận được. Đại sư không tiếp nhận Liễu Nhị Long không phải vì bản thân mà vì danh tiếng của nàng. Hắn không muốn Liễu Nhị Long vì yêu mình mà suốt đời bị mọi người mắng chửi. Lúc đầu Đại sư lựa chọn rời đi cũng chính vì nguyên nhân này, chỉ là hắn cũng không nghĩ tới Liễu Nhị Long tình thâm như vậy, vẫn đau khổ chờ đợi cho đến tận bây giờ.

Phất Lan Đức thở dài một tiếng " Tiểu Cương, thật sự không có cách nào khác sao? Nếu cứ như thế, hai ngươi mặc dù không trái với luân thường nhưng các ngươi lại thống khổ cả đời. Ngươi hẳn cũng thấy rõ, trừ lấy ngươi ra Liễu Nhị Long trong lòng không có khả năng yêu nam nhân nào nữa. Nếu thật sự ngươi vẫn muốn làm tổn thương nàng như vậy, thì không bằng ngươi hãy đi khỏi đây luôn đi, ít nhất nàng không đến gần ngươi, vậy trong lòng còn có chút hảo cảm."

Đại sư yên lặng gật đầu, " Lần này ta đi sẽ không trở lại nữa. Phiền ngươi nói lại, ta không nên ở bên nàng nữa, ở lại sẽ làm nàng càng trở nên thống khổ. Phất Lan Đức, nhiều năm qua ta vẫn không nói với ngươi một tiếng cảm ơn. Cũng vì giữa hai chúng ta, ngươi cũng đã phải nhận thống khổ như thế. Xin lỗi ngươi, Phất Lan Đức.

Phất Lan Đức hai mắt đỏ lên, " Nói điều ngu ngốc đó làm gì chứ. Ta là đại ca của các ngươi, trước kia, bây giờ và mãi mãi sẽ là như thế. Ta không cần ngươi nói cảm ơn gì, ta chỉ mong được thấy ngươi cùng Liễu Nhị Long mãi mãi sống hạnh phúc bên nhau, ngươi không hiểu sao? Tiểu Cương, đồ hỗn đản nhà ngươi,

sao cứ mãi chấp nhặt mấy chuyện đó chứ. Chẳng lẽ ngươi và Liễu Nhị Long sau khi kết hợp liền đi ẩn cư thì có sao đâu chứ. Các ngươi không nói ra, có ai biết các ngươi là huynh muội đâu ?"

Đại sư quyền phải giơ lên, đấm mạnh vào ngực trái " Chính là, ta không thể lừa được tim mình. Ta thật sự không thể." Phất Lan Đức trong đầu chợt loé lên, nghĩ tới một cách " Tiểu Cương, ta hỏi ngươi, ngươi có thật lòng yêu thương Liễu Nhị Long không? "

Đại sư hơi sửng sốt " Phất Lão Đại, vấn đề này còn cần phải hỏi lại sao ? Nếu ta không thương nàng thì sao phải đến nông nỗi này ?"

Phất Lan Đức trên mặt đột nhiên toát lên một nét cười xảo trá," Tốt lắm, ta có thể khẳng định Liễu Nhị Long vẫn yêu ngươi sâu đậm lắm. Đã như thế các ngươi hãy cùng bỏ cái suy nghĩ luân thường đạo đức đó đi. Ta nói như thế ngươi đã hiểu chưa."

" Ngươi ..." Đại sư giận giữ, hắn vẫn giữ cái suy nghĩ này nhưng khi nhìn thấy con mắt của Phất Lan Đức thì một câu phản bác cũng không thể nói ra. Đúng vậy, mình cùng Liễu Nhị Long yêu nhau, tinh thần đã sớm đến bên nhau rồi. Không phải đã trái với luân thường thì là cái gì nữa chứ?

" Phất Lan Đức, ta đã hiểu rõ hảo ý của ngươi. Chính là tinh thần dù sao cũng chỉ là tinh thần mà thôi. Ít nhất thân thể giữa hai chúng ta vẫn đều rất thuần khiết."

Phất Lan Đức mỉm cười nói, " Chỉ cần ngươi thừa nhận tinh thần đã trái với luân thường là được rồi. Hơn nữa ta vẫn tin tưởng các ngươi đang nhầm lẫn ở điều đó. Nếu tinh thần các ngươi đã trái luân thường như vậy rồi, vậy sao các ngươi không thể kết hợp tại tinh thần được chứ? Không cần danh phận, chỉ cần thừa nhận lẫn nhau là được. Các ngươi hoàn toàn có thể làm một đôi vợ chồng tinh thần mà."

Đại sư vẫn mơ hồ," Phất Lan Đức, ta vẫn không rõ ý tứ của ngươi."

Phất Lan Đức tức giận nói "Ngươi thông minh vậy, đơn giản thế có gì mà không hiểu. Ý của ta rất đơn giản. Các ngươi kết hợp với nhau, có thể thành vợ chồng, chỉ cần xưng hô không thay đổi là được. Theo suy nghĩ của ngươi bây giờ, chỉ cần các ngươi không phát sinh quan hệ thân thể, vậy thì không thể gọi là loạn luân được. Các ngươi có thể phát sinh tình cảm nhưng vẫn giữ lễ, chỉ yêu nhau trong tinh thần còn vẫn duy trì sự trong sạch của thân thể, vậy thì ai có thể nói ra nói vào được chứ?"

---

90. Chương 89: Đường Tam Đệ Tứ Hồn Kỹ - Hồn Kỹ Thứ Bốn Của Đường Tam

Phất Lan Đức ngang nhiên cất giọng oang oang," Cái gì mà không thể chứ ? Ít nhất như vậy trái tim của hai người các ngươi đã tốt hơn rất nhiều. Chỉ cần các ngươi bảo vệ được đạo phòng tuyến cuối cùng kia, mỗi ngày mỗi tối cùng nhau ở một chỗ nhưng lại có thể cảm nhận được tình yêu của đối phương, có cái gì là không tốt nào? Đừng nói các ngươi chỉ là đường huynh muội, cho dù là hôn huynh muội thì có thể làm sao chứ? Các ngươi chỉ là yêu thương qua lại lẫn nhau, đối với người ngoài nói là tình cảm huynh muội, như thế ngươi đối với cái suy nghĩ thủ cựu của mình sẽ không còn ý kiến gì nữa rồi."

Nghe Phất Lan Đức nói, Đại sư đứng ngốc trệ ở nơi đó như một pho tượng, một lúc lâu sau trong miệng Đại sư mới mạnh mẽ nói ra một câu rõ ràng, " Phất Lan Đức, con mẹ ngươi sao không nói điều này sớm ?"

Bỏ lại những điều này, Đại sư mạnh mẽ đứng vọt lên, hướng tới chỗ Liễu Nhị Long chạy như điên. Bởi vì chạy vội quá nhanh, nước mắt hắn tại không trung vẽ thành hai đạo thủy tuyến đẹp đẽ.

Nhị Long, Nhị Long, rốt cục ta đã có thể danh chính ngôn thuận yêu ngươi rồi. Chỉ cần có thể yêu ngươi, thì không có thân xác cũng đâu có gì mất cơ chứ? Yêu luyến trên tinh thần như vậy là đã đủ rồi !

Nhìn bóng lưng của Đại sư, Phất Lan Đức trên mặt mới toát ra một nét tươi cười, Tiểu Cương, tên ngốc này, mỗi ngày cũng một chỗ âu yếm yêu thương, chẳng lẽ các ngươi thật sự có thể kiềm chế được hay sao ?

Mắt thấy Đại sư hướng đến mình chạy như điên, Liễu Nhị Long trong lòng nhất thời thót lên.

Đại sư cơ hồ chạy như điên đến trước mặt Liễu Nhị Long, trừng trừng nhìn Nhị Long mỹ miều kia đến mê man, đột nhiên song chưởng hắn mở ra, dùng toàn lực đem Liễu Nhị Long ôm chặt vào lòng mình," Liễu Nhị Long, ta xin lỗi ngươi."

Chỉ có bảy chữ nhưng lại như mở ra cả một cửa đập nước mắt. Liễu Nhị Long chỉ cảm thấy trước mặt mơ hồ một trận, nàng như vậy đã là hơn bảy mươi cấp hồn lực nhưng lúc này nửa phần khí lực cũng không sử dụng được. Cả người hoàn toàn mềm nhũn ngã vào lòng đại sư, nước mắt như quán tính ào ra.

Những lời này, nàng đã mơ ước lâu lắm rồi. Hai mươi năm, giống như theo lời Phất Lan Đức, đã hai mươi năm trôi qua rồi. Hai mươi năm nay làm thế nào có thể qua được? Cho dù nàng mặt ngoài sẽ lại kiên cường, nhưng cuối cùng nàng cũng chỉ là một người đàn bà, người đàn bà nào mà không khát vọng được người yêu che chở? Người đàn bà nào không khát vọng chính mình được hạnh phúc.

Có lẽ vì hạnh phúc trước mắt đến quá bất ngờ, Liễu Nhị Long chỉ cảm thấy thân thể chính mình tựa hồ như chập chờn trong mộng, tất cả những điều này đều không phải sự thật.

Phất Lan Đức lập tức hướng đến đám người Triệu Vô Cực, Tiểu Vũ phất phất tay. Mọi người chậm rãi tháo lui sang một bên, để phiến không gian rộng lớn này lại cho hai người Đại sư và Liễu Nhị Long.

Độc ngoài trận, bởi vì mùi thơm khỉ la tiên phẩm đã biến mất, cuối cùng còn thừa vài đầu hồn thú cũng không cam tâm mà đành bỏ đi, theo bọn họ biến mất, chung quanh là một mảng yên tĩnh.

" Tiểu Cương, Tiểu Cương, ngươi có biết ta đã đợi bao nhiêu lâu không chứ? Bảy ngàn ngày, ngày qua đêm qua, ngươi cũng biết ta ở chỗ này mà tại sao không tới chứ? Có phải ngươi thật sự trốn tránh, không nguyện ý ở cùng với ta đúng không?" Liễu Nhị Long thất thanh khóc rống lên, cứ gục dưới vai Đại sư mà nói.

Đại sư dùng sức ôm chặt," Nhị Long, ta xin lỗi ngươi, ta thề sau này sẽ không trốn tránh tình cảm của chúng ta nữa. Mặc dù chúng ta có thể không giống vợ chồng bình thường vậy, nhưng ta nhất định phải giữ cho được người ta yêu là ngươi."

Lập tức, Đại sư đem suy nghĩ của Phất Lan Đức nói ra, Liễu Nhị Long vẫn lẳng lặng nằm ở trong lòng hắn nghe, nàng nghe Đại sư nói thì là có tình cảm vợ chồng nhưng không phải là vợ chồng thật, nàng cũng rõ ràng, Đại sự vẫn như trước không thể thoát được cái ràng buộc kia. Chỉ là đã chờ đợi nhiều năm như thế, vất vả mãi nam nhân trước mắt mới khẳng định không trốn đi nữa, ít nhất hắn đã nói sẽ mãi ở lại bên mình, đã như vậy cần gì phải cưỡng cầu nhiều nữa chứ ?

Có lẽ vì đã thu được Tiểu Vũ làm con gái nuôi, đối với tâm tình Liễu Nhị Long sinh ra ảnh hưởng rất lớn, trong lúc này lòng nàng chỉ thuận theo suy nghĩ tự nhiên, nhu thuận nép đầu vào ngực Đại sư, trước tiên được ở cùng một chỗ với người mình yêu là quan trọng nhất.

Sau hơn nửa giờ, Chu Trúc Thanh thuận lợi hấp thu Quỷ Hổ hồn hoàn, cùng với Đái Mộc Bạch quay trở lại. Nhìn qua hơi thở nàng tựa hồ càng thêm tươi sáng nhưng cũng lạnh lùng hơn, lại thêm vài phần anh khí, chiều cao cũng tăng thêm một chút, mặc dù không có cao như Tiểu Vũ, nhưng nếu nhìn qua bề ngoài cũng đã mang vài phần phong thái của một mỹ nhân.

Thuộc tính của hồn hoàn tác dụng với thân thể chắc chắn là không sai, khiến thân thể hồn sư sinh ra những biến hóa nhất định. Mặc dù Sử Lại Khắc thất quái tuổi không lớn, nhưng các nàng ai cũng có ít nhất ba hồn hoàn, năng lượng bên trong hồn hoàn tác dụng thúc đẩy sự phát triển cơ thể của bọn họ, mặc dù trên mặt còn non nớt nhưng dáng vẻ bên ngoài thì đã gần với một người phụ nữ trưởng thành. So sánh với hơn một năm trước, mỗi người tựa hồ lớn hơn đến cả vài tuổi, chỉ cần bọn họ không nói ra, sợ rằng rất khó có ai có thể tưởng tượng được trong Sử Lai Khắc thất quái người nhỏ nhất còn chưa được mười bốn tuổi.

Người tiếp theo trở về chính là Trữ Vinh Vinh, sắc mặt cũng không có tái nhợt như Áo Tư Tạp vậy. Lúc trước khi Liễu Nhị Long đánh trọng thương Lân giáp thú, Áo Tư Tạp thủy chung đứng bên cạnh người nàng, hai mắt dừng trên người không ngừng ở bên cạnh an ủi nàng. Đến lúc Trữ Vinh Vinh bắt đầu hấp thu hồn hoàn, Áo Tư Tạp mới chạy sang một bên mà nôn thốc nôn tháo. Sau khi nôn xong, hắn tiến lại khung cảnh kinh khủng mà Liễu Nhị Long tạo ra mà thu thập một lượt. Bởi vậy sau khi Trữ Vinh Vinh hấp thu hồn hoàn xong cũng không có phải chứng kiến cái tràng cảnh ác tâm đó, tâm trạng lại có vẻ tốt hơn so với Áo Tư Tạp vài phần.

Lúc này Sử Lai Khắc thất quái chỉ có Đường Tam là chưa trở về, mọi người yên lặng ở bên trong độc trận chờ đợi.

Liễu Nhị Long sau một lúc ỷ ôi trong lòng Đại sư, hai mắt nhắm lại tựa đang ngủ, hai mươi năm qua chưa bao giờ nàng có được cảm giác yên ổn như hiện tại, nhìn khuôn mặt nàng toát ra nét tươi cười điềm đạm hạnh phúc, Đại sư không hiểu sao trong lòng cũng có một sự thỏa mãn.

Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực ở một bên đang thấp giọng nói về cái gì đó, nhìn bộ dáng của Đại sư và Liễu Nhị Long bây giờ, Phất Lan Đức trong lòng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, trên mặt khó có thể che giấu nét cười.

Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch yên lặng ngồi cùng một chỗ, mặc dù vẻ mặt của nàng tựa vẫn còn lãnh đạm như vậy, nhưng đối với việc Đái Mộc Bạch ngồi cùng một chỗ với mình cũng không phản đối gì cả.

Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp tình huống cũng không có sai biệt lắm, chỉ là trên mặt Trữ Vinh Vinh thần sắc rất ôn nhu, chủ động tựa vào vai của Áo Tư Tạp, nghe hắn ở bên cạnh nói cái gì đó, từ sự hưng phấn hiện trên khuôn mặt nàng có thể nhận ra, đệ tứ hồn hoàn của nàng hẳn là có những thu hoạch không nhỏ.

Mập mạp lúc trước tiêu hao hồn lực không nhỏ, một mình dựa vào gốc cây đại thụ tu luyện, ngưng tụ lại hồn lực của mình. Tiểu Vũ ở một chỗ cách không xa hắn, từ thương thế của nàng lẽ ra phải ngồi điều tức chữa thương nhưng tâm tình của nàng thế nào cũng không bình tĩnh lại được.

Những người khác đã trở về đầy đủ, chỉ thiếu mỗi Đường Tam, nàng như thế nào lại không lo lắng cơ chứ? Ngồi ở nơi này nhưng trong lòng nàng lúc nào cũng hướng về Đường Tam mà cầu khẩn. Không chỉ có nàng, những người khác lúc này cũng lộ ra thần sắc, tại sâu trong đáy mắt cũng mang theo vài phần lo lắng. Mặc dù Đường Tam nói là tự mình tuyệt đối nắm chắc, nhưng cấp bậc hồn hoàn mà hắn hấp thu quả thật hơi lớn quán mức.

Một canh giờ trôi qua, Tiểu Vũ tự nói với mình, hấp thu hồn hoàn cường đại như vậy mất nhiều thời gian cũng đúng.

Hai canh giờ trôi qua, Tiểu Vũ nói với mình chắc chỉ cần một chốc nữa là xong.

Ba canh giờ trôi qua, Tiểu Vũ trong lòng thầm nhủ : nhanh, nhanh nữa lên.

Bốn canh giờ trôi qua, trời càng ngày càng tối, Tiểu Vũ hướng mắt nhìn lên ngọn núi mà Đường Tam ở đó, trong lòng không ngừng gọi, ca, ngươi thế nào mà sao mãi chưa quay trở lại.

Năm canh giờ trôi qua, bóng đêm dần bao phủ khắp mọi nơi, nước mắt Tiểu Vũ không ngừng chảy xuống, bất kì ai tới an ủi cũng không dừng được. Lúc này trong đầu nàng chỉ còn một ý niệm, chỉ cần ngươi còn sống trở về thôi, dù cho ngươi không còn có đến nửa phần năng lực, dù là ngươi biến thành người bình thường, thậm chí là tàn phế đi, ta cũng nguyện ý, chỉ cần ngươi còn sống thôi.

Chờ đợi suốt năm canh giờ, không biết chuyện gì đang xảy ra, không chỉ có Tiểu Vũ mà tất cả mọi người cũng đều trở nên lo lắng, nếu như không phải có Đại sư ngăn trở, mọi người đã xuất phát tìm kiếm ở ngọn núi kia một lượt rồi.

Ánh trăng chiếu sáng khắp mặt đất, ánh sáng tinh khiết chiếu lên mỗi người ở Sử Lai Khắc học viện tạo nên nhưng cái bóng đen trên mặt đất, trong tâm Tiểu Vũ cùng đã tuyệt vọng mà trở nên lạnh như băng, trong mắt nàng sự mong chờ đã dần dần chuyển hóa thành sự chết chóc.

Đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng huýt sáo dài vang vọng khắp bầu trời đêm, trong đêm yên tĩnh tiếng huýt sáo dài như vậy vang lên vô cùng rõ ràng.

Giống như là bị lửa đốt, tất cả những người của Sử Lai Khắc học viện đều đứng dựng cả dậy, sự tuyệt vọng trong đôi mắt của Tiểu Vũ liền biến thành ngọn lửa hưng phấn điên cuồng thiêu đốt, không để ý đến cái gì chỉ hướng đến ngọn núi mà liều mạng chạy.

" Ca, ca…." Nàng la lên, thanh âm của nàng bởi vì khóc nhiều quá đã trở nên khàn khàn, thầm mong sớm thấy được số mệnh của nam nhân kia.

Đúng vậy, tiếng huýt sáo dài đó đích thị là của Đường Tam, từ phía trên ngọn núi, thân ảnh thon dài của Đường Tam dưới ánh trăng xuất hiện một cái bóng thật dài, hắn không có xuống núi bằng bát chu mâu mà nhảy cao lên, mà Lam Ngân Thảo sau lưng ngưng kết lại thành hình chiếc dù giúp hắn lao xuống dưới núi.

Hai đạo thân ảnh, một từ trên trời giáng xuống, một từ dưới đất điên cuồng chạy lên, dưới ánh trăng tròn sáng rực rỡ đang không ngừng tiến lại gần nhau.

Rốt cuộc hai đạo nhân ảnh tại một vị trí cách mặt đất khoảng một phần ba chiều cao của ngọn núi, liền hợp làm một, gắt gao ôm chặt lấy nhau trên sườn núi dưới sự chứng kiến của ánh trăng rằm.

Đường Tam cũng trở nên cao hơn, cơ thể cũng càng thêm rắn chắc, lồng ngực ấm áp tựa như một chỗ hoàn mỹ để khóc, trong nháy mắt Tiểu Vũ lao đầu vào đó, rồi ngay lập tức hôn mê trong sự vui sướng.

Mặc dù Tiểu Vũ đã ăn Đại hương tràng khôi phục của Áo Tư Tạp cùng với Long Chi Diệp của Đường Tam, nhưng nàng vẫn không có điều tức hấp thu, năm canh giờ gian khổ, nếu không phải còn một ý niệm cuối cùng chống đỡ, nàng đã sớm không còn kiên trì được nữa rồi.

Rốt cuộc thấy được Đường Tam trở về, sự lo lắng trói buộc trong tâm cũng đã được tháo bỏ, thân thể nàng rốt cuộc cũng đã có thể tiến nhập trạng thái hôn mê để tự bảo vệ mình.

Sau khi gỡ hai chân thon dài của Tiểu Vũ đang quấn quanh hông ra, Đường Tam gắt gao ôm lấy nàng, mặc dù Tiểu Vũ đối với hắn một câu cũng chưa kịp nói, nhưng lúc này hắn làm sao lại không hiểu được đây?

Suốt một đêm nay, Đường Tam ôm chặt lấy Tiểu Vũ, lần này hắn chẳng những không có trốn tránh xấu hổ, mà thủy chung cứ để yên Tiểu Vũ trong lồng ngực của mình.

Suốt một đêm này, Đường Tam cũng không có buông tay, tay hắn một mực để sau lưng Tiểu Vũ giúp nàng đả thông khí huyết.

Suốt một đêm này, không ai quấy rầy bọn họ, tựa như không ai quấy rầy Đại sư cùng Liễu Nhị Long.

Đối với nhóm mười một người của Sử Lai Khắc học viện mà nói, một đêm này cũng không thể bình tĩnh được. Bắt đầu từ đêm nay trở đi, Sử Lai Khắc thất quái chính thức bước chân vào con đường của một cường giả.

Mặc dù ban đầu gặp gian nan liên tục, nhưng cuối cùng cũng hoàn thành được mục tiêu. Sáng sớm ngày thứ hai mọi người mới từ trong giấc ngủ tỉnh táo lại, Phất Lan Đức vì lo ngại lại có chuyện bất trắc xảy ra, liền thúc giục mọi người nhanh chóng rời khỏi rừng rậm trước khi mặt trời lặn.

Làm viện trưởng, trách nhiệm nặng nhất tất nhiên đổ lên vai của Phất Lan Đức,... trước tiên không nói đến chuyện bảy đứa nhỏ này đều có bối cảnh rất sâu xa, cho dù là không có nhưng với tư cách là một giáo viên của trường, hắn cũng không muốn bất kì ai trong đây bị tổn thương. Hồn hoàn cũng đã kiếm được rồi, hắn chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này.

Trải qua một đêm được Đường Tam trị liệu, thương thế của Tiểu Vũ đã tốt hơn phân nửa, sáng sớm tỉnh lại cũng không hề có nói lại chuyện của ngày hôm qua, chỉ là ánh mắt nhìn Đường Tam có thêm vài phần lưu luyến, không muốn rời xa.

" Tiểu Tam, đệ tứ hồn kĩ của ngươi là gì? Cho chúng ta xem nào." Một bên đang hướng ra khỏi rừng rậm, một bên Áo Tư Tạp dùng bả vai huých Đường Tam.

Đường Tam mỉm cười nói :" Cũng không có gì. Chính là giống với kỹ năng mà Địa Huyệt Ma Chu thi triển ngày hôm qua thôi, cũng hơi có biến dị một chút, ngươi có muốn xem không?"

" Đương nhiên, ngươi là người thứ nhất trong số chúng ta có hồn hoàn vạn năm, mau để chúng ta xem ra sao."

Hai người nói chuyện cũng hấp dẫn sự chú ý của những người khác, không chỉ Sử Lai Khắc thất quái mà cả Đại sư cùng Phất Lan Đức cũng muốn xem một chút, Đường Tam từ trên người Địa Huyệt Ma Chu cuối cùng đã thu được hồn kỹ như thế nào.

" Được." Trong mắt Đường Tam toát ra một tia cười nhẹ, tay phải giơ lên, quang mang màu lam từ trong lòng bàn tay hắn mạnh mẽ xuất ra.

Một cây Lam ngân thảo từ trong lòng bàn tay hắn xuất hiện, nhìn qua nó so với trước cũng không có gì khác biệt lắm, điều khác duy nhất chính là ở màu sắc. Lúc này Lam ngân thảo đã biến thành toàn một màu đen, làm cho người ta cảm giác thấy bị áp lực, khiến kẻ khác phải rung động chính là trên thân mình Đường Tam đồng thời xuất hiện bốn cái hồn hoàn.

Hai vàng một tím một đen, hai cái trăm năm, một cái ngàn năm, một cái vạn năm, bốn cái hồn hoàn cao thấp phập phồng quanh thân thể Đường Tam. Hồn hoàn vừa xuất hiện, một cỗ áp lực vô hình nhất thời đẩy Áo Tư Tạp lùi ra vài bước, trên người Đường Tam xuất hiện một sự thần bí khiến kẻ khác không thể nào nắm bắt được.

Mắt nhìn hồn hoàn màu đen yên lặng xuất hiện, so sánh với hồn hoàn ngàn năm mà nói, vạn năm hồn hoàn làm cho người ta cảm giác tĩnh lặng, ẩn dấu vào bên trong.

Không có một chút dự báo trước, mười sáu cây Lam ngân thảo màu đen từ mặt đất bốn phía quanh thân Áo Tư Tạp đột nhiên chui lên, trong nháy mắt giao nhau trên đỉnh đầu hắn, hình thành một cái nhà giam.

Bởi vì lúc xuất ra không có hơi thở rung động xuất hiện, Áo Tư Tạp căn bản là không có ý thức tránh né gì, hơn nữa tốc độ xuất hiện của mười sáu cây Lam ngân thảo này quá bất ngờ, quá nhanh, chờ khi hắn phản ứng lại thì Lam ngân thảo đã tạo thành một cái lồng bao phủ cứng như thép.

" Đây chính là đệ tứ hồn kĩ của ta, xuất phát từ Chu lưới tù lung của Địa Huyệt Ma Chu, bởi vì tù lung này được hình thành từ Lam ngân thảo nên ta gọi nó là Lam ngân tù lung."

Đái Mộc Bạch dùng bàn tay phách lên nhánh Lam ngân thảo màu đen đó một chưởng, một tiếng keng vang lên, Lam ngân thảo vốn dĩ mềm mại dưới tác dụng của hồn kĩ đã trở nên cứng rắn như sắt thép.

Đái Mộc Bạch hít sâu một ngụm khí, hét lớn một tiếng phóng ra vũ hồn của chính mình, bạch quang từ hữu quyền bắt đầu xuất hiện, hồn lực ngưng tụ lại trên nắm đấm, sau đó đánh mạnh vào một cây trong mười sáu cây Lam ngân thảo.

" Phanh ..." Một tiếng vang lớn, nhất thời trên cây Lam ngân thảo đó mới xuất hiện vết rách, Đái Mộc Bạch dùng sức thêm một chút mới có thể nghiền nát nó, hóa thành một đạo hắc quang nhàn nhạt .

Mã Hồng Tuấn cau mày nói :" Cái này nhìn qua thì rất bình thường, tựa hồ như không có sự trói buộc mạnh mẽ như ở chu lưới. Tam ca, vạn năm hồn kĩ chỉ là thế này thôi sao?"

" Có thật không thế ?" Đường Tam tươi cười nhưng trong mắt thoáng qua một tia quỷ dị, hắc quang trên người lại mạnh mẽ xuất ra, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, ngoại trừ hắn và Tiểu Vũ ra, còn lại kể cả Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long, Đại sư cùng Triệu Vô Cực, hắc quang dưới chân trong nháy mắt mọc lên, chỉ trong nháy mắt đã có thêm tám cái nhà tù bằng Lam ngân thảo xuất hiện, vây khốn thân thể mọi người bên trong đó.

Cho dù là hai cường giả như Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long, đối mặt với sự xuất hiện quá bất ngờ này của Lam Ngân Thảo cũng không thể tránh ra ngoài kịp, trong nháy mắt đã bị vây ở bên trong. Sắc mặt Phất Lan Đức có chút không nhịn được, thất thanh hô lên :" Kỹ năng khống chế quần thể, cái này không phải chỉ có Khống chế hệ hồn sư ngoài cấp năm mươi mới có thể hay sao chứ?"

Lúc đầu Độc hồn sư Độc Cô Nhạn năng lực khống chế độc hệ cũng có thể xưng là kỹ năng khống chế quần thể, nhưng so với Lam ngân tù lung mà Đường Tam thi triển trước mắt, không thể nghi ngờ là một trời một vực. Cái gì mới thật sự là khống chế quần thể? Chính là làm cho đối phương hoàn toàn không thể né tránh được, trong nháy mắt có thể giữ chân đối thủ lại, đó mới chính là kỹ năng khống chế quần thể.

Một cái Lam ngân tù lung có lẽ không là cái gì, như Đái Mộc Bạch là một cường công hệ hồn sư cấp bốn mươi cũng có thể bằng thực lực của bản thân công phá được. Nhưng công phá được tù lung này phải mất thời gian, mà trong thời gian đó có thể khiến đồng bọn của Khống chế hệ hồn sư đó làm rất nhiều việc. Càng huống chi vạn năm hồn kỹ này của Đường Tam mới chính thức mang ý nghĩa của quần thể khống chế kỹ năng, có lẽ cường độ của nó cũng không lợi hại như chu lưới, cũng không có sự trói buộc như của chu võng cùng với độc tố mãnh liệt, nhưng mỗi cái Lam ngân tù lung này chỉ tiêu hao hồn lực bằng một phần mười khi sử dụng chu võng trói buộc.

Đường Tam vung tay phải lên, quang mang của đệ tứ hồn hoàn thu liễm lại, trong nháy mắt tất cả Lam ngân thảo màu đen liền chui xuống đất không thấy tung tích đâu nữa,tựa hồ bọn chúng chưa từng xuất hiện ở đây.

Lần này đến đây liệp sát hồn thú, thu hoạch lớn nhất không thể nghi ngờ chính là Đường Tam, chẳng những tìm được kỹ năng khống chế quần thể này, đồng thời ngoại phụ hồn cốt Bát chu mâu của hắn cũng đã tiến hóa đến trạng thái lý tưởng. Bằng vào vũ hồn cấp thấp nhất, hắn chẳng những không kém đồng bọn, mà thực lực mơ hồ trong số Sử Lai Khắc thất quá vẫn đứng hàng đầu.

Mập mạp lúc này cũng đã tỉnh ngộ," Tam ca, kỹ năng này của ngươi có thể phối hợp với ta được không?"

Đường Tam mỉm cười :" Xem như có thể, Lam ngân tù lung có thể xem như là kỹ năng khống chế, còn Phượng hoàng khiếu thiên của ngươi chính là bao hàm kỹ năng hạn chế. Chỉ cần có thể linh hoạt một cách tốt, tự nhiên có thể đem công kích của chúng ta phát huy đến trình độ lớn nhất."

Phất Lan Đức trầm tư nói :" Ta đang nghĩ, giao cho bọn hắn làm nhiệm vụ quan quân có chút dễ dàng quá hay không. Đến cả ta là người sáng lập ra Sử Lai Khắc học viện này cũng thấy đám tiểu quái vật có chút biến thái quá mức."

Liễu Nhị Long cười phì một tiếng, nói :" Lo lắng cái gì. Ngươi đang cảm thán vì thực lực của bọn chúng quá mạnh còn ngươi khi đó lại quá yếu kém?"

Phất Lan Đức giả vờ cả giận nói :" Ngươi được lắm a Liễu Nhị Long, người giúp các ngươi thực hiện được mong muốn chính là ta, giờ ngươi đối với ca ca ngươi tốt vậy."

Liễu Nhị Long mỉm cười không nói gì, nhưng lại nắm thật chặt cánh tay Liễu Nhị Long vào lồng ngực.

Trải qua việc có được đệ tứ hồn kỹ, thực lực của Sử Lai Khắc thất quái một lần nữa lại được tăng vọt.

Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch, bốn mươi bốn cấp cường công hệ chiến hồn tông, hoàn hồn hai vàng hai tím, tứ đại hồn kỹ phân biệt là : Bạch hổ hộ thân chướng (vách chắn), Bạch hổ liệt quang ba, Bạch hổ kim cương tráo, Bạch hổ lưu tinh vũ.

Hương Tràng Chuyên Mại Áo Tư Tạp, bốn mươi bốn cấp thực vật hệ khí hồn tông, hoàn hồn hai vàng hai tím, tứ đại hồn kỹ phân biệt là : Khôi phục đại hương tràng, Giải độc tiểu tịch tràng, Phi hành cấp tốc ma cô tràng, Kháng phấn phấn hồng tràng.

Thiên Thủ Tu La Đường Tiểu Tam, bốn mươi mốt cấp khống chế hệ chiến hồn tông, hoàn hồn hai vàng một tím một đen, tứ đại hồn kỹ phân biệt là : Quấn quanh, Ký sinh, Chu lưới trói buộc, Lam ngân tù lung.

Tà Hỏa Phượng Hoàng Mã Hồng Tuấn, bốn mươi mốt cấp cường công hệ chiến hồn tông, hồn hoàn hai vàng hai tím, tứ đại hồn kỹ phân biệt là : Phượng hoàng hỏa tuyến, Dục hỏa phượng hoàng, Phượng dực thiên tường, Phượng hoàng khiếu thiên kích.

Nhu Cốt Mị Thỏ Tiểu Vũ, ba mươi bảy cấp cường công hệ chiến hồn sư, hồn hoàn hai vàng một tím, tam đại hồn kỹ phân biệt là : yêu cung, mị hoặc, thuấn di.

Thất Bảo Lưu Ly Trữ Vinh Vinh, bốn mươi mốt cấp phụ trợ chiến hồn tông, hồn hoàn hai vàng hai tím, tứ đại hồn kỹ phân biệt là : tăng cường lực lượng, tăng cường nhanh nhẹn, tăng cường hồn lực, tăng cường phòng ngự.

U Minh Linh Miêu Chu Trúc Thanh, bốn mươi mốt cấp mẫn công hệ chiến hồn tông, hồn hoàn hai vàng hai tím, tứ đại hồn kỹ phân biệt là : U minh đột thứ, U minh bách trảo, U minh trảm, U minh ảnh phân thân.

Ngoại trừ Tiểu Vũ, còn lại sáu người đều đã vượt qua cánh cửa cấp bốn mươi. Đái Mộc Bạch năm nay mới mười bảy tuổi đã đạt đến bốn mươi bốn cấp hồn lực, quá kinh người.

Trên đường quay trở về cũng không có xuất hiện điều gì ngoài ý muốn, nhóm mười người thuận lợi về đến Sử Lai Khắc học viện. Lúc này còn cách Đại lục cao cấp hồn sư học viện chiến đấu còn có năm ngày.

Đại sư cho Sử Lai Khắc thất quái một ngày nghỉ ngơi, sáng sớm ngày thứ hai liền cho bọn họ tập trung tại rừng cây phía sau học viện, tập huấn cho bọn họ lần cuối cùng.

Điều đáng nhắc tới là, để tránh việc trong tương lai Sử Lai Khắc thất quái trong chiến đấu bị thương làm giảm mất thành viên, nhân số không đủ chiến đấu, nên Thái Long, đại lực tinh linh vũ hồn ba mươi tám cấp cũng tạm thời bị chiêu vào đội, đồng thời trong đội còn có thêm ba gã cao cấp hồn sư đạt đến ba mươi lăm cấp, làm thành viên dự bị của Sử Lai Khắc thất quái chiến đội.

Gia nhập sau có bốn người, ngoại trừ Thái Long ra, còn có ba người khác phân biệt là :

Ba mươi lăm cấp cường công hệ chiến hồn tôn Tôn Hoàng Viễn, nam, vũ hồn : độc lang, hồn hoàn : hai vàng một tím.

Ba mươi lăm cấp mẫn công hệ chiến hồn sư tôn Tôn Kinh Linh, nam, vũ hồn : khô lâu, hồn hoàn : hai vàng một tím.

Ba mươi lăm cấp trị liệu hệ khí hồn sư Tôn Giáng Châu, nữ, vũ hồn : trị liệu quyền trượng. Hồn hoàn : hai vàng một tím.

Trước khi Sử Lai Khắc thất quái đến đây, hoặc có thể nói là trước khi đổi tên thành Sử Lai Khắc học viện, Thái Long cùng ba người này chính là chủ lực mà học viện chuẩn bị để tham gia cao cấp học viện đại chiến này, đây đều là do Liễu Nhị Long khổ cực bồi dưỡng, đều là tinh anh trong đám đệ tử, nếu như không phải lần thi đấu này quá lớn, với thực lực của bọn họ cũng có thể thành công được.

Đối với việc bị thay thế bởi Sử Lai Khắc thất quái, bất luận Thái Long hai ba người còn lại đều không có một chút ý kiến nào.Thử hỏi tận mắt nhìn thấy Đường Tam đánh bại năm mươi tám cấp hồn lực Hình chiến hồn vương Thái Nặc, trong học viện còn ai đối với bọn họ mà không phục đây? Mặc dù mấy người này tuổi chưa lớn lắm, nhưng nhỏ nhất như Tôn Giáng Châu cũng đã gần mười chín tuổi rồi.

Đại sư cùng Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long sau khi thương lượng cho bốn người này gia nhập vào chiến đội, mục đích rất đơn giản, là đối với Sử Lai Khắc thất quái tiến hành những hoán đổi nhất định, trong một số trận đấu không quá mạnh mẽ, có thể giảm bớt tiêu hao của bọn họ, đồng thời có thể bổ sung những thứ cần thiết.

Cao cấp hồn sư học viện đại chiến không chỉ là sự so tài giữa các học viện, thậm chí ngay cả các đại sự của hồn giới, từ tham dự đấu, chuyện về tấn cấp, hoặc những tổng quyết định sau cùng, trước sau kéo dài đến ba tháng thời gian. Khoảng thời gian kéo dài như vậy, ai có dám chắc trong số Sử Lai Khắc thất quái không có người nào bị thương mà không thể tham dự những trận đấu sau này được đây?

Bởi vì hồn sư trong lúc phối hợp thì bảy người đã trở thành một thế trận, cho nên tham gia mỗi trận thi đấu, mỗi học viện phải phái ra ít nhất bảy người, cho nên nhất định việc có người thay thế là không thể thiếu được.

" Đều ngồi xuống cả đi." Đại sư tùy tiện phất tay, ý bảo mọi người tại chỗ ngồi xuống, có lẽ bởi nút thắt trong lòng đã được tháo bỏ, sắc mặt Đại sư nhìn qua so với trước có vài phần hồng hào hơn.

Sử Lai Khắp thất quái cùng bốn người mới ngồi thành một vòng tròn quanh Đại sư, lẳng lặng nghe Đại sư tiến hành giảng giải.

" Vài ngày nữa, toàn Đại lục Cao cấp hồn sư học viện đại chiến sẽ bắt đầu, hôm nay ta trước tiên sẽ giảng giải cho các người về một số quy tắc." Vừa nói, một cước của Đại sư đạp lên đầu Mã Hồng Tuấn đang mơ màng buồn ngủ ở một bên, mắt cũng không thèm nhìn hắn, tiếp tục nói :" Không nên cho là sai, quy tắc vừa là hạn chế, vừa cũng là ưu thế có thể lợi dụng, trong trận đấu thực lực tất nhiên là quan trọng, nhưng các ngươi cũng phải hiểu rõ ràng các quy tắc, nếu không rất có thể bị người khác lợi dụng mà chuyển bại thành thắng."

Bị Đại sư đá cho một cước, mập mạp tức giận lè lưỡi một cái nhưng cũng không dám tiếp tục nhắm mắt nữa mà đôi mắt chuyển sang ngắm nhìn đôi mắt nhỏ sáng ngời đang ngồi ở đối diện hắn, chính là đội viên bổ sung Giáng Châu.

Giáng Châu năm nay mười chín tuổi, lớn hơn những đội viên của Sử Lai Khắc thất quái vài tuổi, thân cao chừng một thước sáu, mái tóc rất dài khá bắt mắt, tướng mạo ôn nhu. Mặc dù không thể giống như Tiểu Vũ, Chu Trúc Thanh, Trữ Vinh Vinh thu hút mọi ánh mắt chú ý, nhưng cũng tuyệt đối nằm trong hàng ngũ mỹ nữ.

Chỗ hấp dẫn ánh mắt của mập mạp nhất, chính là thân thể thành thục của nàng, những chỗ cần lồi ra tuyệt đối không hề bằng phẳng. Mập mạp lúc trước còn không chú ý tới, nhưng lúc này ở phía đối diện nhìn lại, nhất thời trong tâm có chút rung động.

Mặc dù hiện tại vấn đề Tà hỏa trong thân thể hắn đã được giải quyết, nhưng đã từng ra vào chỗ lầu xanh thì chuyện nam nữ không còn lạ nữa, tâm địa của hắn không có ngây thơ như tuổi nữa, đối với chuyện nam nữ so với một số người lớn tuổi hơn còn hiểu biết hơn nhiều. Mà trong Sử Lai Khắc thất quái trước mắt cũng chỉ có một mình hắn còn đang cô đơn, mấy người kia đều là một đôi cả rồi, mập mạp làm sao lại không hâm mộ cơ chứ? Nếu không, hắn cũng không phải thường xuyên ghen ghét mà liên tục nói xấu Áo Tư Tạp như vậy.

Giáng Châu tự nhiên phát hiện Mã Hồng Tuấn đang chăm chăm nhìn mình, mắt đối mắt, trên khuôn mặt toát ra một tia cười ôn nhu. Cẩn thận đánh giá một lượt, thấy trong số Sử Lai Khắc thất quái chỉ có mập mạp là có thân thể không bình thường nhất.

Trong thời gian qua ở học viện, nàng cũng có tiếp xúc thử với Sử Lai Khắc thất quái, mặc dù thời gian có ngắn nhưng Giáng Châu xem ra chỉ có Mã Hồng Tuấn mười bốn tuổi là có vẻ giống một gã tiểu đệ đệ, béo mũm mĩm hết sức đáng yêu, vậy mà trong đầu tên mập này thực chất toàn là mấy thứ xấu xa.

Đại sư tiếp tục nói :" Toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện đại chiến do hoàng thất của hai đại đế quốc : Thiên Đấu và Tinh La đứng ra tổ chức, do Vũ hồn điện muốn từ trong những trận đại chiến của cả giới hồn sư này, tìm ra những người tham dự có đủ thực lực, để chọn làm tinh anh của Vũ hồn điện. Trong số các quy tắc, có một số những quy tắc bắt buộc phải tuân thủ từ đầu, học viện phái đệ tử ra thi đấu, tuổi phải dưới hai mươi lăm, có thể bảo trì tham gia mỗi trận đấu có đủ bảy người. Tiếp theo, trong quá trình thi đấu, mục đích chỉ để luận bàn hữu nghị, nếu có thể thì tránh gây tổn thương nặng cho đối phương, càng không cho phép xuất hiện tình huống tử vong. Một khi có hành vi đánh chết đối thủ, học viện ngoại trừ phải chịu tổn thất đền bù ra, còn phải bị loại khỏi hồn sư đại chiến."

" Đại sư, những quy tắc này tựa hồ không thỏa đáng." Đái Mộc Bạch đưa tay cắt đứt lời Đại sư, nói :" Hồn kỹ không có mắt, vạn nhất chẳng may giết thì làm sao bây giờ? Nếu hai bên thực lực tương đương nhau, nếu toàn lực tranh đấu thì sẽ khó tránh khỏi gặp phải thương vong."

Đại sư nhìn về phía Đái Mộc Bạch, trịnh trọng nói :" Ngươi nói mặc dù không sai, nhưng ngươi còn chưa hiểu rõ. Hai đại đế quốc cử hành cao cấp hồn sư học viện đại chiến này là có mục đích, cũng không phải là muốn xem thắng bại của các học viện, mà là muốn từ trong đó tìm ra những người tài giỏi nhất để chiêu mộ. Kể cả Vũ hồn điện cùng với hai đại đế quốc hoặc cả một số vương quốc nhỏ khác, đều cùng có mang tâm tư này. Những đệ tử có thể đại biểu cho học viện tham gia Cao cấp hồn sư học viện đại chiến này, ắt không phải là các học viên bình thường trong học viện, mà đều là những đỉnh cao trong giới hồn sư tương lai. Bồi dưỡng được một gã hồn sư cường đại không phải đơn giản, số lượng hồn sư toàn Đại lục thủy chung cũng không vượt quá sáu vị số (chữ số??). Mặc dù cấm giết chết đối thủ sẽ có những hạn chế nhất định, nhưng ngược lại đối với những đứa nhỏ như các ngươi lại là một sự đảm bảo. Từ góc độ này của ta mà xem, quy tắc này là phi thường chính xác."

Đái Mộc Bạch vẫn như trước không cho là đúng, mặc dù hắn thực là không muốn giết người, nhưng lại không thích trong lúc động thủ có cái gì đó thúc ép, cấm cố.

Đại sư nói :" Ngoại trừ hai cái quy tắc mang tính bắt buộc này ra, cũng còn một số quy tắc nhỏ khác nữa, tất cả đều vì một điều kiện trước tiên là sự công bằng. Như : trong quá trình thi đấu, không được phép sử dụng những dược vật và thực vật mà Thực vật hệ hoặc Trị liệu hệ hồn sư chế tạo từ trước, tức là trong quá trình chiến đấu chỉ có Thực vật hệ hoặc Trị liệu hệ hồn sư mới được bổ sung cho đội viên của mình. Nói cách khác, nếu muốn trên đài mà có được sự bổ trợ thì phải có một chỗ dành cho Phụ trợ hệ hồn sư. Cái này tránh cho chính Phụ trợ hệ hồn sư mất đi giá trị trong đoàn chiến đội. Mặt khác quy định không được phép sử dụng những vũ khí không phải hồn kỹ, bởi vậy Đường Tam, những ám khí mà ngươi chế tạo ra trong lần thi đấu này không được phép sử dụng, các ngươi phải nhớ kĩ, nếu không sẽ bị trục xuất khỏi tràng đại chiến này ngay."

Nói đến đây Đại sư hơi dừng lại một chút, " Đại thể những quy tắc chính là như vậy, nếu có cái gì cần bổ sung, trong quá trình thi đấu ta sẽ nói cho các ngươi sau. Sau đây, ta sẽ nói cho các ngươi biết một chút về

cách sắp xếp trận đấu."

Vừa nói, Đại sư từ bên cạnh lấy ra một cây gỗ đã chuẩn bị từ trước, trên mặt đất vẽ ra hai cái vòng tròn.

" Hai cái vòng tròn này đại biểu cho lực lượng của hai đế quốc." Tiếp theo Đại sư lại tiếp tục vẽ thêm một cái vòng tròn nhỏ khác ở giữa hai vòng tròn kia, tiếp xúc với hai vòng tròn đó," Cái này đại biểu cho Vũ hồn điện."

" Bên trong hai đại đế quốc này, tổng số cao cấp hồn sư học viện phải lên đến gần một trăm. Mỗi học viện bình thường đều có được một suất tham dự nhưng mỗi cao cấp học viện thuộc về hai đại đế quốc đó thì được những hai suất. Ví dụ như Thiên Đấu đế quốc, các ngươi đã biết đến Thiên Đấu hoàng gia học viện rồi chứ gì, cái cao cấp học viện thuộc về hoàng gia đó sẽ được chiếm hai vị trí tham dự phân ra làm chính đội và phó đội. Đội chính được phép trực tiếp tấn cấp đến vòng đấu quyết định, đây cũng là để đảm bảo mặt mũi cho hoàng thất của hai đại đế quốc, còn phó đội sẽ cùng với những hồn sư học viện khác tham dự như bình thường."

Đại sư lại tiếp tục vẽ thêm mấy cái vòng tròn nhỏ bên trong hai vòng tròn lớn :" Dự tuyển sẽ phân theo khu vực mà tiến hành, trong đó chúng ta ở bên Thiên Đấu đế quốc, chỉ cần ở bên trong Thiên Đấu thành này hoặc bên trong Thiên Đấu đế quốc, phàm là cao cấp hồn sư học viện mà không trực thuộc đế quốc đều phải tại các phân khu của Thiên Đấu thành tiến hành dự tuyển. Các cao cấp hồn sư học viện của các vương quốc hoặc công quốc thì dựa theo khu vực của quốc gia mình mà có từng khu vực tiến hành. Thiên Đấu đế quốc có tổng cộng bốn cái đế quốc cùng với một công quốc, nói cách khác, tính số phân khu của Thiên Đấu thành thì trong Thiên Đấu thành có tổng cộng là sáu phân khu dự tuyển. Ngoại trừ một đội ngũ đã chính thức được vào vòng quyết chiến cuối cùng, còn lại sáu phân khu này sẽ lấy ra mười lăm suất, trong đó phân khu Thiên Đấu thành bởi vì có số lượng hồn sư học viện đông đảo, vừa lại là phân khu chính trực thuộc đế quốc nên một mình nó chiếm lấy năm vị trí. Còn lại mỗi vương quốc cùng một cái công quốc, mỗi phân khu sẽ tuyển ra hai vị trí vào. Tình huống của Tinh La đế quốc cơ hồ cũng giống như vậy."

" Nói cách khác, thông qua dự tuyển tiến vào giai đoạn một chỉ có ba mươi đội ngũ hồn sư học viện, ba mươi đội ngũ này đều muốn tham gia vào tổng quyết chiến cuối cùng, nhưng trước khi được tham gia tổng quyết chiến thì cần phải có một lần tấn cấp. Cái gọi là tấn cấp đó, chính là đối với những đội ngũ đã tiến vào thực hiện một cuộc bốc thăm, căn cứ vào bốc thăm sẽ quyết định thứ tự chiến đấu ở trong tổng quyết chiến."

---

91. Chương 90 :tinh Anh Cao Cấp Hồn Sư Học Viện Toàn Đại Lục Đại Chiến

" Bởi vậy có thể nói, Dự tuyển chiến đấu là trận đấu thể hiện thực lực của toàn đội ngũ, mà Tấn cấp chiến đấu lại phát huy thực lực của từng người trên trường đấu. Sở dĩ Tấn cấp chiến đấu là quan trọng nhất bởi vì nó có thể giúp cho hai đại Đế quốc cùng với những nhân vật cao tầng của Vũ hồn điện từ những đệ tử tham gia này tuyển ra những thanh niên hồn sư đặc biệt ưu tú."

" Tham chiến tại Tổng quyết chiến tổng cộng có ba mươi ba ngạch (vị trí), tiến hành kiểu rút thăm tàn khốc mà loại trừ dần dần."

" Đại sư, ngài chờ một chút." Đúng lúc này Áo Tư Tạp chợt mở miệng, hắn nghi hoặc nói :" Đại sư, vừa rồi ngài có nói đội ngũ chủ chốt của hai đại Đế quốc chiếm một ngạch, thông qua Dự tuyển chiến đấu và Tấn cấp chiến đấu thì mỗi nơi sẽ có mười lăm đội ngũ được vào, theo đó mà tính toán thì tham gia Tổng quyết chiến phải có ba mươi hai ngạch mới đúng chứ, tại sao lại đến ba mươi ba?"

Đại sư mỉm cười nói :" Ta quên mất, đội ngũ chủ chốtcó trong Tổng quyết chiến cũng không chỉ có hai ngạch, mà là ba ngạch, mà ngạch thứ ba này là đội ngũ do Vũ hồn điện đưa ra, cũng có thể nói đây là đội ngũ có lực cạnh tranh mạnh nhất. Vũ hồn điện mặc dù không phải cao cấp hồn sư học viện nhưng bọn họ cũng có chuyên môn cơ cấu bồi dưỡng ra hồn sư của chính mình. Ba lần diễn ra tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến trước, ngoại trừ một lần Tinh La đế quốc đạt được vị trí quán quân, còn lại hai lần kia thì vị trí quán quân đều là thuộc về những đội ngũ do Vũ hồn điện phái ra. Trong tương lai

bọn họ chính là những đối thủ cạnh tranh cực mạnh với các ngươi, căn cứ vào kinh nghiệm của ta, những đội ngũ mà Vũ hồn điện phái ra tuyệt đối mạnh hơn Hoàng đấu chiến đội mà các ngươi từng gặp qua."

Sử Lai Khắc thất quái đưa mắt nhìn nhau, nhưng trong mắt bọn họ không phải xuất hiện những tia lo lắng mà ngược lại là sự hưng phấn mãnh liệt cùng tò mò.

Trải qua nhiều tràng đấu hồn, đạt được thành tích Kim đấu hồn chiến đội ba mươi cấp từ xưa đến nay chưa từng có, cái mà bọn họ khát vọng chính là đối thủ cường đại, không có đối thủ cường đại thì làm sao có thể kiểm tra kết quả huấn luyện gian khổ của mình cơ chứ?

" Tấn cấp chiến đấu của hai đại Đế quốc sẽ lần lượt được bốc thắm tiến hành, sắp xếp từ một đến vị trí thứ mười lăm, chỗ tốt của kiểu thi đấu này được thể hiện ra ở Tổng quyết chiến. Tổng quyết chiến thực hiện theo chế độ đào thải, mỗi vòng sẽ có một đội ngũ bị loại, vòng một thì ba đội ngũ chủ chốt không phải tham chiến, còn ba mươi đội ngũ khác sẽ so tài với nhau, mười lăm đội ngũ chiến thắng sẽ vượt qua vòng một. Vòng thứ hai, tính cả ba đội ngũ chủ chốt thì tổng cộng có mười tám ngạch, lúc này trong số các đội ngũ sẽ bị dư ra, thì hai đội ngũ tại vòng Tấn cấp chiến đấu có thành tích tốt nhất sẽ được vào thẳng, còn lại mười sáu đội ngũ quyết chiến chọn ra tám đội vào vòng thứ ba. Đến vòng thứ ba chỉ còn lại mười ngạch, sẽ tiến hành bốc thăm chọn ra hai đội ngũ được vào thẳng, ngoại trừ hai đội tại vòng hai đã được nghỉ chiến. Sau vòng ba sẽ còn lại sáu đội, cũng chính là sáu đội mạnh nhất ở trận đại chiến này, lúc này sẽ không bốc thăm ra đội ngũ vào thẳng nữa, vòng thứ tư cả sáu đội thông qua rút thăm để chọn đối thủ của chính mình, cuối cùng chọn ra ba đội. Ba đội cuối cùng này bốc thăm công bằng, phải thông qua hai phương thức đoàn chiến cùng với chiến đấu loại bỏ từng người một."

" Đầu tiên chính là chiến đấu loại từng người một, có thể nói chính là như ở Tấn cấp chiến đấu. Phương thức tiến hành chiến đấu của ba đội ngũ này như sau, mỗi bên đều phái ra bảy thành viên, lần lượt lên chiến đấu, người thua thì bị loại, còn người thắng se tiếp tục nghênh chiến với một đối thủ khác, đến tận khi loại hết được tất cả thành viên của hai đội ngũ kia thì đội ngũ của người chiến thắng kia sẽ trực tiếp được đi tiếp, hai đội ngũ còn lại tiến hành một trận đoàn chiến, đội ngũ đã được đi tiếp lúc trước sẽ cùng với đội ngũ vừa chiến thắng tiến hành một trận đoàn quyết chiến cuối cùng."

Nghe Đại sư giảng giải xong, Mã Hồng Tuấn nhịn không được nói :" Đại sư, trận đấu tại sao lại phức tạp như vậy? Ta nghe có chút không hiểu."

Đái Mộc Bạch tức giận nói :" Có cái gì mà không hiểu, bất luận chiến đấu kiểu nào thì chúng ta cũng không thất bại, thì quán quân cuối cùng sẽ là chúng ta, hiểu chưa?"

Đại sư vuốt cằm nói :" Mộc Bạch nói vậy cũng đúng, phương thức tất nhiên là quan trọng, nhưng đứng trước thực lực tuyệt đối thì đây cũng không phải là chuyện quá lớn. Trong quá trình thi đấu, ta sẽ nhắc nhở các ngươi về các tình huống của phương thức chiến đấu đó, đồng thời các ngươi cũng phải tiền hành phân tích về đối thủ mà mình sẽ gặp. Mấy ngày cuối cùng hôm nay, việc các ngươi cần làm chính là diễn tập lại các chiến thuật. À, được rồi, ta cũng có chuyện phải nhắc nhở các ngươi, khi tham gia Dự tuyển chiến đấu tại Thiên đấu thành phân khu, bảy tên tiểu quái vật các ngươi chỉ có ba người được đồng thời lên chiến đấu, trong đó chắc chắn Trữ Vinh Vinh sẽ không tham gia vào Dự tuyển chiến đấu này, trong thời gian đó ta sẽ tiến hành một đợt huấn luyện đặc biệt với nàng."

" Sao? Chỉ có ba người lên ?" Điều này khiến cho cả Đường Tam cũng không khỏi kinh ngạc mà lên tiếng.

Đại sư nghiêm mặt, nói :" Thế thì sao? Các ngươi dám có ý kiến? Những đội viên tham dự tại vòng Dự tuyển chiến đấu này, chắc chắn có bốn người Thái Long, Hoàng Viễn, Kinh Linh cùng Giáng Châu, mặt khác ba người còn lại thì các ngươi tự mình thương lượng đi, ngoại trừ Trữ Vinh Vinh ra."

Đường Tam dò hỏi :" Sư phụ, có phải là người muốn bảo tồn thực lực hay không? Chỉ là nếu chúng ta bị thua thì làm sao?"

Đại sư lạnh nhạt nói :" Thì sao? Chẳng lẽ một điểm tin tưởng ngươi cũng không có? Đối thủ chính thức của các ngươi là ở Tấn cấp chiến đấu, ở Tổng quyết chiến, chắc chắn sẽ không phải là ở Dự tuyển chiến đấu này. Nếu như ở đây mà các ngươi đem toàn bộ lực thực của bản thân lộ ra, thì sau này chẳng phải là sẽ vô cùng khó khăn sao?"

Nghe Đại sư nói xong, Đường Tam suy tư trong chốc lát, ánh mắt cùng Đái Mộc Bạch trao đổi qua một chút, lúc này mới gật đầu nói :" Sư phụ, ta đã hiểu rồi."

Đại sư vỗ vỗ bả vai của tên đệ tử đắc ý này," Ta biết ngươi sẽ hiểu được mà, chiến thuật trên tràng đấu là do ngươi phụ trách, người tham gia chiến đấu cũng là do ngươi chọn. Ta chỉ còn có thể nhắc nhở là, trong Dự tuyển chiến đấu này, thành viên của Sử Lai Khắc thất quái xuất hiện càng ít càng tốt. Trong tổng quyết chiến, các ngươi sẽ đối mặt với những đối thủ mạnh hơn so với tưởng tượng của các ngươi rất nhiều, mà mục tiêu của các ngươi cũng chỉ có một, vì mục tiêu này hãy cố gắng hơn nữa."

Trong vài ngày sau đó, những thành viên của Sử Lai Khắc học viện tham gia chiến đấu, bắt đầu luyện tập những chiến thuật mà Đại sư truyền đạt, nhất là bốn người mới gia nhập, mỗi ngày đều vượt qua được yêu cầu phối hợp.

Phối hợp một đoàn đội mới vốn không phải là điều dễ dàng, nhưng nếu như trong đoàn đội này có một gã Khống chế hệ hồn sư vô cùng xuất sắc, thì tất cả trở nên đơn giản hơn rất nhiều. Đường Tam không thể nghi ngờ chính là người có thể đảm nhiệm được yêu cầu này, dưới sự điều phối của hắn, bốn người mới gia nhập dần dần quen thuộc với phương pháp chiến đấu của Sử Lai Khắc thất quái, đồng thời Đường Tam cũng đã quyết định chọn ra những thành viên tham gia Dự tuyển chiến đấu, chủ yếu là bốn người trong Sử Lai Khắc thất quái tiến hành luân phiên tham gia.

Dự tuyển chiến đấu mặc dù không phải quá trọng yếu nhưng ít nhất cũng phải vượt qua được, bởi vậy Đường Tam đã xác định ra bốn người luân phiên tham gia, bao gồm chính bản thân mình cùng với Tà Mâu Bạch Hổ có hồn lực cực mạnh, Thực vật hệ hồn sư Hương Tràng Thúc Thúc Á Tư Tạp và cuối cùng là Cường công hồn sư Tiểu Vũ. Ba người mập mạp, Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh sẽ ẩn tàng, chuẩn bị chiến đấu sau.

Ba ngày sau, thủ đô Thiên Đấu đế quốc, Thiên Đấu thành.

Tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến, khu vực chiến đấu tại Thiên Đấu đế quốc chính thức khai mạc, tại Thiên Đấu thành cử hành đại lễ khai mạc cực lớn.

Hấp dẫn giới hồn sư nhất chính là các cuộc hồn sư đại chiến, không chỉ hấp dẫn các hồn sư môn phái, từ hoàng thất, quý tộc đến bình dân, mỗi người dân của Thiên Đấu thành này đều muốn có mặt trong ngày khai mạc của trường đại chiến này. Khai mạc chính thức ở Thiên Đấu thành được cử hành tại bên trong Thiên Đấu đại hồn tràng. Trong một tháng trước, phiếu vào cửa tham dự khai mạc đã không còn, nên biết rằng những phiếu vào cửa này tương ứng với việc thoải mái ra vào khu vực trung tâm của Thiên Đấu đại hồn tràng này.

Làm chủ tràng chiến đấu của Thiên Đấu phân khu này, Thiên Đấu đại hồn tràng từ một tháng trước đã tạm ngừng tất cả các trận đấu đấu hồn để tiến hành cải tạo bên trong. Khiến tất cả khu vực bên trong Đại đấu hồn tràng cùng với Chủ đấu hồn tràng tại trung tâm hợp lại thành một cái sàn đấu vô cùng lớn.

Ngoại trừ khu vực khách quý được giữ lại, còn tất cả những nơi khác đều tiến hành cải tạo, khiến sau khi cải tạo thì Đại đấu hồn tràng có thể chứa đựng khoảng tám vạn người đồng thời quan chiến. Phí vào cửa mặc dù thu vào được khá nhiều nhưng bản thân Đại đấu hồn tràng cũng phải tự thân nỗ lực không ít kim tệ.

Trong một khoảng thời gian sau đó, tất cả Dự tuyển chiến đấu tại Thiên Đấu phân khu đều sẽ tiến hành ở chỗ này.

Mới sáng sớm, mặt trời ở phương Đông còn chưa mọc lên, sau khi cải tạo thì Thiên Đấu đại đấu hồn tràng đã đón tiếp số lượng người xem khổng lồ. Người xem không phải ai cũng có thể tùy ý tiến vào trong sân được bởi vì mỗi phiếu đã có một chỗ ngồi xác định, trong suy nghĩ của bọn họ, là có thể trong ngày đầu tiên khai mạc này, ở khoảng cách gần nhất chứng kiến những hồn sư thanh niên tham gia chiến đấu.

Trong này cũng có không ít những cô gái trẻ tìm người tình, theo như lời Đại sư nói, hồn sư gia toàn đại lục cũng không có vượt quá sáu vị, nếu như là đệ tử có thể đại biểu cho cao cấp hồn sư học viện thì chính là những người ưu tú, lại còn có cả hạn chế không quá hai mươi lăm tuổi nữa, không thể nghi ngờ đã trở thành những đối tượng tình cảm tốt nhất trong lòng những cô gái này.

Cho dù là cả một số quý tộc đã mua phiếu vào cửa khách quý cũng đang đứng tụ tập ở bên ngoài, quý tộc đối với việc chiêu mộ các hồn sư cũng hết sức quan tâm.

Tinh anh tham gia cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến đều là những nhân tài hiếm có, chưa cần nói đến chuyện có giành được thành tích hay không, cho dù chỉ là thành viên tham gia của các học viện lớn thì đều là những đối tượng để các quý tộc tranh đoạt.

Lúc này, tại trung tâm của Thiên Đấu đại hồn tràng cơ hồ có đến một vạn người, chiếm một phần ba dân số của Thiên Đấu thành đã có mặt. Từ vài ngày trước, tất cả các tửu điếm bên trong Thiên Đấu thành đã chật kín khách, số lượng dân cơ bên trong thành thị có lẽ tăng đến năm mươi phần trăm, vì vậy có thể thấy được sự hấp dẫn của tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến đối với mọi người như thế nào.

Vì trường đại chiến này mà Thiên Đấu thành đã phải điều động năm ngàn quân để du trì trật tự, mới có thể tránh sinh ra các rối loạn.

" Oa, nhiều người quá." Trữ Vinh Vinh không nhịn được kinh hãi hô lên, nhìn Đông xem Tây, cảnh mà nhìn đâu cũng thấy người thế này cũng là lần đầu tiên nàng được thấy.

Áo Tư Tạp được bổ nhiệm làm Hộ hoa sứ giả, bảo vệ bên cạnh Trữ Vinh Vinh, cúi đầu thật thấp để người khác không thấy được bộ dạng của mình.

Không chỉ là Áo Tư Tạp, ngoại trừ mấy nữ hài tử dung mạo bên ngoài rực rỡ, còn lại toàn bộ Sử Lai Khắc thất quái lúc này đều cúi gầm xuống, bởi vì trang phục trên người thật khiến cho bọn họ có chút xấu hổ.

Đồng phục tiêu chuẩn của Sử Lai Khắc học viện cũng không phải mà màu lục bình thường mà là một loại màu sắc được pha giữa màu vàng và màu xanh biếc, theo như lời Đái Mộc Bạch nói thì đó là màu phân xanh biếc.

Bởi vì tràng học viện đại chiến này, Phất Lan Đức viện trưởng đã tự thân chế đồng phục cho bọn hắn, chất liệu thì quả thật không tồi, đứng ngồi rất thoải mái, nhưng ngoại trừ màu phân xanh biếc ở ngoài, trước ngực của mỗi người còn có hình vẽ của một con quái vật Sử Lai Khắc, cơ hồ chiếm cứ cả ngực áo, hơn nữa hình đồ án này lại có màu xanh biếc ướt át, lóng lánh.

Vậy cũng chưa tính là cái gì, kỳ quái nhất chính là sau lưng mỗi người còn có sáu chữ rất to được thêu bằng chỉ đỏ : Thành chiêu quan danh nghiễm cáo **.

Phía dưới sáu chữ to đó còn có một dòng chữ nhỏ, phí dụng quảng cáo xin mời đến thảo luận với Phất Lan Đức viện trưởng của Sử Lai Khắc học viện.

Vì phải mặc trang phục này tham gia đại chiến nên Sử Lai Khắc thất quái đã từng phản đối kịch liệt, nhưng cuối cùng vẫn bị uy thế của Phất Lan Đức trấn áp xuống. Dưới áp lực cực lực của mọi người, Phất Lan Đức mới miễn cưỡng tỏ vẻ khó khăn chấp nhận, nếu có thu được phí quảng cáo, thì toàn bộ phí thu được sẽ trích ra một phần ba chia cho những đội viên tham gia đại chiến này, còn thừa thì để kiến thiết lại học viện.

Đối với Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh, Đường Tam mà nói, số tiền này có lẽ không là cái gì, nhưng đối với những người khác mà nói thì tiền vẫn rất là quan trọng. Càng huống chi tình huống hiện tại của Sử Lai Khắc học viện, Đường Tam cùng mọi người đều thấy rõ, lúc này thật khó khăn lắm mới có cơ hội kiếm tiền, bọn họ cũng không thể bỏ qua được mặt mũi của Phất Lan Đức được, vị viện trưởng này mặc dù có điểm âm hiểm giảo hoạt nhưng mấy năm nay phải chống đỡ học viện này cũng không phải là điều dễ dàng.

Tất nhiên Sử Lai Khắc thất quái cũng từng nhờ Đại sư nói giúp, nhưng Đại sư lại trả lời hết sức kì quái, Đại sư nói cho bọn họ là bộ đồng phục này mặc dù có điểm khó nhìn, nhưng cũng là một loại rèn luyện với tố chất tâm lý của bọn họ. Nếu có thể đứng trước vô số tiếng cười chế nhạo mà sắc mặt không thay đổi thì tố chất tâm lý của bọn họ cũng đã đạt đến một trình độ nhất định.

Sử Lai Khắc thất quái vụng trộm nói với nhau, cái này rõ ràng là luyện độ dầy của da mặt thì có.

Bởi vì Đại sư cũng là một đại biểu của học viện nên cùng với Phất Lan Đức cự tuyệt việc thay đổi đồng phục, nhưng có một chút thay đổi đó là tại vị trí ngực áo trái của bọn họ có một đồ án hình quái vật Sử Lai Khắc rất nhỏ, cơ hồ không thấy được.

Đúng là trang phục làm cho người khác cảm thấy kỳ quái, khiến Đường Tam ngay khi cùng mọi người tiến vào chỗ đám đông, lập tức gây được sự chú ý vô song.

" Đó là cái học viện gì vậy? Trời ạ, bọn họ mới từ trong nhà xí ra hay sao?"

" Buồn cười chết mất, cái đồ án hình quái vật màu xanh biếc trước ngực bọn họ trông thật đáng yêu, cái lỗ tai tại sao lại giống như con dao vậy?"

" Ngươi xem, ngươi xem, sau lưng bọn họ còn có quảng cáo cái gì kìa? Thật sự có hồn sư cao cấp học viện như vậy sao? Vậy là cũng có thể tham gia tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến à? Quả thực là quá buồn cười, rất kỳ dị."

" Nhỏ giọng một chút, người ta thế nào cũng là một hồn sư, chỉ là phỏng chừng cũng không qua được vòng đầu tiên, ngươi xem kìa, bọn họ còn có cả một tên mập mạp, trông giống như một quả bóng."

Nếu như trên mặt đất xuất hiện một cái lỗ, vậy thì mười một người đệ tử của Sử Lai Khắc học viện này sẽ tranh nhau chui vào trước. Cho dù là trong lòng đã sớm có sự chuẩn bị tâm lý, nhưng bọn họ cũng không ngờ rằng bên ngoài Đại đấu hồn tràng sẽ tụ tập nhiều người như vậy, quả thực là giống như tham gia triển lãm, hơn nữa tuyệt đối là gây bắt mắt điển hình.

Bất chấp tất cả mặt mũi, Đường Tam là người đầu tiên trong số Sử Lai Khắc thất quái tham gia chiến đấu đeo mặt nạ lên trên mặt mình, sau đó mấy thành viên còn lại của Sử Lai Khắc thất quái cũng làm theo, chỉ thương cảm cho bốn người Thái Long đi sau cùng không có loại trang bị này, chỉ có thể lấy tay che mặt , bộ dạng vô cùng chật vật.

Phất Lan Đức đi ở phía trước nên không nhận ra bộ dáng của những người đi sau này, bước nhanh chui vào giữa đám người, đi theo sau hắn là Liễu Nhị Long cùng Đại sư, tốc độ cũng không hề chậm hơn chút nào.

Đường Tam rốt cuộc cũng hiểu thế nào là khóc không ra nước mắt, lúc này cho dù là bắt hắn phải lựa chọn đối mặt với một hồn sư đoàn đội năm mươi cấp, chứ hắn cũng không muốn bêu mặt ở chỗ này.

May mà hôm nay tham gia tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến có rất nhiều đội ngũ, chừng có đến hơn ba mươi đại biểu các học viện, đại bộ phận dân chúng là bị những đội ngũ này hấp dẫn nên đoàn người Sử Lai Khắc học viện mới có thể vượt qua được những khó khăn đó mà tiến vào trong Thiên Đấu đại đấu hồn tràng.

Tất cả những đội ngũ đến đây tham gia đều mặc những bộ quần áo đẹp đẽ, rực rỡ, mặc dù cũng là đồng phục của học viện mình nhưng lại có một Sử Lai Khắc học viện ăn mặc kì quái nhất. Màu vàng, màu bạc, màu đỏ, màu trắng, gắn theo những trang sức, hoa văn, kèm theo biểu tượng của các học viện trên những trang phục đẹp đó, những đám hồn sư tuổi còn trẻ như là những anh hùng, ngẩng cao đầu bước vào trong Đại đấu hồn tràng, đúng là toát ra khí thế oai hùng, đứng trên toàn thiên hạ.

Chen vào Thiên Đấu đại đấu hồn tràng, đoàn người Sử Lai Khắc thất quái học viện mới xem như là thở phào nhẹ nhõm, Đường Tam và Đái Mộc Bạch liếc nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

" Kết quả trận đấu ta cũng không thèm nói làm gì, nhưng chớ có làm tổn hại đến hình tượng anh hùng của ta." Mã Hồng Tuấn trên mặt đeo mặt nạ, oán thán nói. Trong trận đấu không cho phép để lộ khuôn mặt thật, bây giờ mọi người đã có thể nhanh chóng cởi bộ đồng phục trên người ra được, mặc bộ quần áo này thi đấu thật khiến cho người ta phải kinh hãi.

May mà hôm nay là nghi thức khai mạc, cũng là ngày đầu tiên của tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến, ngoại trừ khai mạc ra chỉ có một trận đấu, có Thiên Đấu hoàng gia học viện tham gia, coi như là một trận đoàn chiến đấu hồn mang tính chất biểu diễn, nếu không chỉ với một lễ khai mạc sẽ không thoả mãn được hứng thú của người xem.

Trường tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến cũng có phần thưởng, hơn nữa lại rất trực tiếp, mỗi trận đấu thắng lợi đều được thưởng cho năm trăm kim hồn tệ, tiến vào Tấn cấp chiến đấu, phần thưởng sẽ là ba ngàn kim hồn tệ, còn nếu có thể tiến vào Tổng quyết chiến, Thiên Đấu đế quốc chẳng những phong hào là Nam tước, còn sẽ cho tất cả những thành viên từ chính thức đến dự bị, mỗi người một ngàn kim hồn tệ, càng vào vòng sau của Tổng quyết tái chiến thì kim tệ được thưởng càng cao.

Phất Lan Đức bởi vì những quảng cáo sau lưng Sử Lai Khắc thất quái nên đã buông tha cho phần thu vào này, nói cách khác, những kim tệ thu được vào này đều thuộc về đệ tử.

Đường Tam an ủi mọi người, " Dù sao tỷ lệ hôm nay chúng ta phải lên đấu là không lớn, sau này trở về chúng ta hãy thương lượng cùng Phất Lan Đức viện trưởng một chút, ngày mai không phải mặc bộ quần áo này nữa, ít nhất là không có những dòng chữ ở sau lưng."

Lúc này Sử Lai Khắc học viện đang ở khu nghỉ ngơi bên trong Chủ đấu hồn tràng chỉ dành cho các học viện tham chiến, bọn họ cũng không phải là đến sớm nhất, nhưng cũng không phải là đến muộn nhất. Bên trong khu nghỉ ngơi rất rộng rãi, chừng hơn một ngàn chỗ ngồi, chia làm các khu vực, để cấp cho các hồn sư học viện nghỉ ngơi, chờ đợi đến lượt.

Nơi này mặc dù không có quá nhiều dân chúng như bên ngoài, nhưng lúc những đội viên của các cao cấp hồn sư học viện tiến vào thì bọn Sử Lai Khắc học viện vẫn trở thành tiêu điểm của mọi người. Mặc dù bọn họ đã tìm được một góc khá kín nhưng vẫn bị rất nhiều người chú ý đến.

Bất quá tố chất của hồn sư cao hơn dân thường rất nhiều, mặc dù có xuất hiện không ít những ánh mắt cùng thần sắc khinh thường, nhưng cũng không hề nói nhiều, mỗi cá nhân của học viện đều tụ tập cùng một chỗ dưới sự chỉ đạo của sư phụ, chờ đợi lễ khai mạc. Đồng thời các học viện cũng có một vị sư phụ tiến hành công tác xác nhận đăng kí báo danh cuối cùng, sau khi đã đăng kí danh sách đệ tử tham chiến thì trong các trận đấu sau này sẽ không thể gia tăng hoặc hoán đổi đệ tử.

Không lâu sau, Phất Lan Đức chạy lại :" Hả, tại sao các ngươi chạy đến cái góc này để làm gì?"

Bị các đệ tử nhìn với ánh mắt bất thiện, Phất Lan Đức có chút xấu hổ, ho khan một tiếng, nói :" Được, vậy ở chỗ này đi. Công tác báo danh đã được làm tốt rồi, chỉ đợi đến lúc cử hành nghi thức khai mạc thôi. Các ngươi hãy lên tinh thần đi nào, không được đánh mất thể diện của Sử Lai Khắc học viện chúng ta. Các ngươi chính là đội ngũ sẽ trở thành quán quân."

" Quán quân? Cóc ghẻ cũng muốn làm quán quân?" Đang nói đến đây thì một giọng nói không chút hảo ý từ bên cạnh truyền đến.

Đám đệ tử của Sử Lai Khắc học viện đang đầy một bụng bực tức, đột nhiên nghe thấy âm thanh đó, liền hung hăng đến phương hướng phát ra tiếng nói đó nhìn tới.

Đó là một đội ngũ đang đi tới gần bọn họ, vừa quay lại nhìn thì thấy thật trùng hợp, trong đội ngũ này có vài người mà Sử Lai Khắc thất quái từng biết qua, đúng là những kẻ mà lúc trước bọn họ gặp tại Tinh Đấu đại sâm lâm trong khi đi tìm đệ tam hồn hoàn, những đệ tử của Thương Huy học viện.

Vẫn như trước là bộ hồn sư bào màu nguyệt bạch, bên trên vai áo còn có hai chữ Thương Huy màu xanh, chỉ có điều bất đồng là lần này trên đồng phục của bọn họ còn có những trang sức màu bạc lóng lánh, nhìn qua càng thêm rực rỡ..

Lúc này trong số Sử Lai Khắc thất quái mới chỉ có mập mạp bỏ mặt nạ xuống, trong số hơn mười tên đệ tử của Thương Huy học viện cũng chỉ có hai người lúc trước từng gặp qua bọn họ, cho nên cũng không có nhận ra những người này.

" Ngươi nói ai là cóc ghẻ?" Người thứ nhất bước ra ngoài chính là Thái Long.

" Ai mặc cái bộ trang phục vàng vàng pha màu xanh biêng biếc thì chính là nói người đó. Đúng, ta xem trên đầu các ngươi còn thiếu cái nón xanh nữa, nếu mà có thêm thì mới thật sự là hoàn mỹ." Mở miệng chính là một gã thanh niên nhìn qua khoảng hai mươi tuổi, người này trước kia bọn Đường Tam không có gặp qua, sắc mặt có chút trắng bệch, vóc người cao gầy, trong đôi mắt nhỏ có vẻ tiểu nhân, tràn đầy vẻ khinh thường.

" Lão tử sẽ cho ngươi biết ai là cáp mô." Thái Long nắm chặt tay đứng phắt lại, tính tình hắn cũng không phải tốt lắm, bị đối phương kích như vậy, sao có thể nhẫn nhịn được.

" Thái Long, quay lại !" Thanh âm của Đường Tam vang lên, Thái Long vừa vung nắm tay đến giữa không trung liền phải dừng lại, quay đầu nhìn về phía Đường Tam," Tam thiếu gia, ta…."

Đường Tam lạnh nhạt nói : " Làm như vậy thì có tác dụng gì, muốn động thủ thì hãy đợi lên đài rồi hãy nói. Ngươi không biết là ở nơi này cấm các thành viên của hồn sư học viện đánh nhau hay sao? Đây cũng chỉ là một đám chó con không có chủ mà thôi, mau mau cút đi chỗ khác."

Sắc mặt Đường Tam phía sau mặt nạ cũng rất yên lặng, nhiều nhất cũng chỉ mang theo vài phần không kiên nhẫn, ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn những người của Thương Huy học viện đó.

" Ngươi nói ai là cẩu?" Người của Thương Huy học viện không chút hàm dưỡng, trong nháy mắt liền xông tới, khí thế bức người, nhìn qua cũng có vài phần thực lực.

Đái Mộc Bạch hết sức ăn ý tiếp lời," Kẻ nào ở đó sủa loạn lên, đó chính là chó. Chính là một đám chó con không có ai quản lý, Tiểu Tam, mặc dù chỗ này không cho phép động thủ nhưng vẫn có thể tự vệ. Ta cũng không ngại việc đưa đám tiểu cẩu này về nhà."

Mọi người của Thương Huy học viện vô cùng giận giữ, đúng lúc này thì một âm thanh trầm ổn vang lên :" Các ngươi làm gì vậy?"

Nghe thấy âm thanh đó, trên nét mặt của những đệ tử Thương Huy học viện trở nên cung kính, nhanh chóng tách sang hai bên, từ phía sau lưng bọn họ, một lão giả ước chừng sáu mươi tuổi đang đi tới, cũng mặc trên người một bộ trang phục hồn sư màu nguyệt bạch, chỉ là trên trang phục có thêu những sợi chỉ vàng óng ánh.

Phất Lan Đức vốn đang ở một bên lạnh lùng bàng quan, mắt nhìn thấy người này, không khỏi giật mình một cái.

Mã Hồng Tuấn ngoác mồm cười lớn :" Kìa, chủ nhân của đám tiểu cẩu này tới rồi kìa, ngươi mau mang những con tiểu cẩu này đi mau đi, đừng ở chỗ này sủa loạn lên nữa, vạn nhất lại tùy tiện phóng uế ra một góc nào đó thì sẽ làm bẩn cái sân này mất."

Ngoài sự liệu của mọi người Sử Lai Khắc học viện chính là lão giả đó chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn Mã Hồng Tuấn một cái, cũng không có hành động gì, ngược lại trầm giọng quát :" Đi." Nói xong lập tức xoay người hướng đến khu vực nghỉ ngơi, những đệ tử của Thương Huy học viện quay mặt nhìn nhau, nhưng cũng không ai dám nói gì nữa, trái lại còn mau chóng theo sau.

Mập mạp ha ha cười nói :" Chủ nhân quả nhiên không giống, rất biết nghe lời."

" Được rồi, mập mạp." Phất Lan Đức trừng mắt nhìn Mã Hồng Tuấn một cái, sau đó nhắm mắt lại nhưng quang mang trong mắt vẫn có chút lo lắng.

Phất Lan Đức nhíu mày nói :" Không ngờ lão già này lại đến Thương Huy học viện, xem ra lần này tư chất của đệ tử Thương Huy học viện hẳn khá lắm. Chẳng lẽ bị thẹn như vừa rồi mà không phát tác gì, tu dưỡng tăng tiến vậy sao?"

Mã Hồng Tuấn vội vàng tiến sát đến người Phất Lan Đức, vội hỏi :" Sư phụ, lão đầu vừa rồi là ai? Ngài cũng biết à?"

Phất Lan Đức vuốt cằm nói :" Cái lão già này, vũ hồn của hắn hết sức đặc thù, là một loại vũ hồn hữu hình vô chất, có thể sinh ra các loại huyễn cảnh, khiến người khác bị lạc trong huyễn cảnh đó, nếu như hắn làm thật lực, đủ để sinh ra huyễn cảnh khiến đối thủ tự hại mà chết, chúng ta gọi hắn là Vũ hồn Vi Tàn Mộng. Lão già này cực kì âm độc, các ngươi đừng nhìn bề ngoài mà cho rằng hắn không có động tĩnh gì, kỳ thật sẽ báo thù các ngươi sau đó, mấy người các ngươi cũng cẩn thận một chút cho ta. Lúc trước hồn lực của hắn đã hơn sáu mươi cấp, bây giờ sợ rằng đã ngoài bảy mươi cấp rồi."

Huyễn cảnh? Có vũ hồn như vậy sao? Sử Lai Khắc thất quái đồng thời cả kinh, trong đầu đang tự hỏi làm thế nào để đối kháng lại đây, nhưng tất cả đều là những vẻ mặt mờ mịt.

Phất Lan Đức nói :" Vũ hồn của hắn rất khó đối phó, cho dù là hồn sư có thực lực cường đại hơn so với hắn cũng không muốn chiến đấu với hắn. Được rồi, lễ khai mạc sắp bắt đầu rồi, chuẩn bị vào tràng đi. Mộc Bạch, Đường Tam, hai ngươi dẫn mọi người vào tràng đi, ta đi trước một chút, đến khán đài xem tư thế của các ngươi ra sao." Mọi người chưa có cơ hội phản kháng, vị viện trưởng đại nhân này đã nhanh chóng cất bước đi, trong nháy mắt đã biến mất không thấy bóng dáng.

Quả nhiên, các công tác viên đã nhanh chóng tiến vào khu nghỉ ngơi, yêu cầu những đệ tử đã đến đông đủ vào tràng.

Điều khiến cho mọi người của Sử Lai Khắc học viện có chút bực bội chính là những công tác viên này tựa hồ không thấy sự tồn tại của bọn họ, gọi tất cả những học viện khác vào tràng, duy chỉ có quên một mình bọn họ. Đến tận cuối cùng, khi cả khu vực nghỉ ngơi chỉ còn mỗi đội ngũ bọn họ thì công tác viên mới chịu đi tới, dẫn bọn họ tiến đến thông đạo vào tràng.

Nếu không phải có Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch áp chế, một bụng tức khí trong mọi người đã có dấu hiệu bốc lên.

Mặc dù là một đội cuối cùng đi vào sân, nhưng ngay khi mọi người vừa mới tiến vào, đã bị tất cả trước mắt làm cho rung động.

Nhìn khoảng sân rộng lớn trống trải xung quanh, vô số người xem đang gào thét, hoan hô. Ở trung tâm của sân ở phía trước, là một tòa chủ tịch thai (đài) toàn một màu vàng, phía sau đài chủ tích này chính là khu khách quý đã được cải tạo.

Khoảng sân rộng rãi, đường kính trên một trăm năm mươi thước, phía trước là những đội ngũ đã tiến vào sân lúc trước được xếp hàng chỉnh tề rồi. Mỗi khi có một học viện vào sân đều có người chuyên môn tiến hành giới thiệu.

" Đội cuối cùng vào tràng chính là Sử Lai Khắc học viện đội ngũ. Sử Lai Khắc học viên, trước có tên là Lam Phách học viện, một năm trước mới đổi thành Sử Lai Khắc. Trước tiên mau nhìn xem trang phục của bọn họ kì dị đến mức nào, bọn họ báo danh khẩu khí rất lớn, là Quán quân không có đối thủ. Quả là một ý nghĩ rất tự tin, hi vọng bọn họ có thể có những biểu hiện xuất sắc."

Nghe người chuyên môn giới thiệu, người xem trên khán đài đã toàn bộ cười ầm lên, âm thanh đầy vẻ cười nhạo chế giễu.

" Mẹ kiếp, lão tử không nhịn được nữa." Đái Mộc Bạch vội đi nhanh về phía trước, hai nắm đấm nắm chặt lại, Đường Tam ở sau lưng hắn có thể cảm thấy rõ ràng thân thể Đái Mộc Bạch đã cứng đờ lại, có thể bộc phát bất gì lúc nào.

" Lão Đại, nhịn một chút đi. Đợi trong trận đấu, chúng ta sẽ dùng thực lực của mình để cho bọn họ câm miệng." Đường Tam vỗ vỗ bả vai Đái Mộc Bạch.

Đái Mộc Bạch xoay người liếc nhìn Đường Tam một cái, hút sâu một ngum không khí, miễn cưỡng khiến cho mình bình tĩnh lại. Nếu chỉ có một mình, hắn e là đã sớm bộc phát rồi, nhưng hắn biết giờ mình đang là đội trưởng của đội ngũ này, nếu như chính mình không thể hiện được sự bình tĩnh lạnh lùng thì sao có thể lãnh đạo được toàn đội?

Rốt cuộc tất cả những học viện đều đã nhập tràng xong, đoàn người của Sử Lai Khắc học viện đứng ở cuối cùng của đội ngũ.

Đường Tam cũng không thèm để ý đến những tiếng cười nhạo xung quanh, hắn chỉ một mực cẩn thận quan sát tình huống ở gần đó, chỗ ngồi tại Đại đấu hồn tràng này không thể nghi ngờ chính là một tòa kiến trúc lớn nhất mà hắn từng thấy qua, khán đài đủ để chứa tám vạn người xem, toàn bộ khung cảnh được trang trí bằng màu bạc, mặc dù lúc này đang là buổi sáng nhưng xung quanh lại có gắn những ma đạo khí chiếu sáng, khiến cho người ta không chỉ cảm thấy được xa hoa mà còn là sự hoành tráng kinh người.

Khi ánh mắt của hắn chuyển tới vị trí khách quý trên đài, quả nhiên cũng thấy được vài người quen, trong đó có một người từng truy đuổi bọn họ tại Thiên Đấu hoàng gia học viện, vị Tuyết Tinh thân vương, bên cạnh còn có cả ba vị giáo sư dạy tại Thiên Đấu hoàng gia học viện, bọn họ cũng ngồi tại hàng ghế thứ hai của dãy khách quý. Còn hàng đầu tiên chỉ có đúng ba người.

Ở giữa là một người mặc trường bào màu đỏ kim, đầu đội một cái vương miện bằng vàng khảm kim cương, mặt tròn như mặt trăng, nhìn qua trông có vẻ lớn hơn Tuyết Tinh thân vương một chút, trên khuôn mặt cũng có vài nét giống nhau, chỉ có điểm khác là khí độ của người này thì Tuyết Tinh thân vương không thể so sánh, mặc dù có chút già nua nhưng vì ngồi ngay ngắn ở chỗ này khiến cho người ta có cảm giác trung tâm, tựa như tất cả đều vây xung quanh hắn.

Không cần hỏi, Đường Tam cũng có thể đoán được thân phận của người này, ngay như Tuyết Tinh thân vương mà còn phải ngồi tại hàng ghế thứ hai thì thân phận của người ngồi hàng thứ nhất này đã quá rõ ràng, ngoại trừ Hoàng đế bệ hạ của Thiên Đấu đế quốc ra, còn ai có khả năng ngồi tại vị trí này nữa chứ? Bên trái hắn là một lão già so với hắn còn nhiều tuổi hơn, toàn thân bao trùm bằng trường bào màu đỏ, trên đầu đội một cái vương miện nặm cạnh bằng bạch kim, hai mắt khép hờ tựa như đang ngủ, vai hắn khá nhỏ, thân hình cao gầy giống như một cây thương.

Người ở bên phải Hoàng đế bệ hạ Đường Tam chẳng những đã từng gặp qua mà còn là vô cùng quen mắt, chính là phụ thân của Trữ Vinh Vinh, Tông chủ Thất Bảo Lưu Ly Tông Trữ Phong Trí.

Trữ Phong Trí hôm nay mặc một bộ trường bào màu trắng, đầu đội mũ biểu tượng Thất Bảo Lưu Ly tháp màu tím đen, là Tông chủ của một trong ba Tông phái đứng đầu trong Thất đại tông môn, hắn hoàn toàn có tư cách ngồi tại vị trí này. Về phần người mặc trường bào màu đỏ kia, Đường Tam từ cái vương miện năm cạnh bằng Bạch kim là có thể phán đoán, người này chính là Bạch kim chủ giáo của Vũ hồn điện.

Người thống trị cao nhất của Vũ hồn điện chính là Giáo hoàng, dưới Giáo hoàng là tứ đại chủ giáo, đều có thân phận như vị trường bào đỏ kia, người trước mắt này không thể sai, chính là một trong bốn bị Bạch kim chủ giáo kia. Có thể đảm nhiệm vị trí Bạch kim chủ giáo, người này hẳn phải là điện chủ của Thiên Đấu thành Vũ hồn thánh điện, thân phận cực kỳ tôn quý.

Lúc này Trữ Phong Trí tựa hồ cảm giác được ánh mắt của Đường Tam đang nhìn mình, ánh mắt lưu chuyển, vừa lúc cùng nhìn thấy Đường Tam, hướng hắn mỉm cười, khe khẽ gật đầu.

---

92. Chương 91: Dự Tuyển Tái Đệ Nhất Tràng, Khai Chiến

Đúng như Đường Tam đoán, ngồi ngay ngắn ở vị trí trung ương trên hàng ghế đầu dành khách quý, mặc trường bào màu vàng, chính là hoàng đế của Thiên Đấu đế quốc đang đứng dậy trong tiếng vỗ tay như sấm dậy bên tai.

Tay phải giơ lên, hướng về phía đông đảo người xem cùng đoàn hồn sư tham gia đại tái phất nhẹ, tiếng vỗ tay nhanh chóng ngừng lại, toàn trường trở nên một mảnh yên tĩnh.

Thanh âm trầm ngưng mà to, rõ ràng thông qua khuyếch âm hồn đạo khí truyền khắp toàn trường: "Ta, Thiên Đấu đế quốc hoàng đế Tuyết Dạ, đại biểu Thiên Đấu đế quốc, cũng đại biểu cho ban tổ chức cuộc đại tái này tuyên bố, phiến đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái chính thức khai mạc."

Tiếng vỗ tay lại tiếp tục vang lên như sấm động. Nhưng ở giữa sân, Đường Tam lại đột nhiên phát hiện ra, vị hoàng đế bệ hạ này nét tươi cười trên mặt có chút khiêm cưỡng, tựa hồ bản thân không vì lần đại tái này mà trở nên hưng phấn.

Đợi đến khi tiếng vỗ tay lại lắng xuống, vì hoàng đế bệ hạ này tiếp tục nói: "Tại nơi đây, ta hy vọng, tất cả các hồn sư tham gia đại tái lần này, có thể phát huy ra hết toàn bộ thực lực của mình, thu được thành tích thật tốt. Các ngươi đều là niềm kiêu hãnh của Thiên Đấu đế quốc. Vì sự vinh diệu của đế quốc, các ngươi hãy cho mọi người thấy ánh sáng rực rỡ của mình đi."

Tiếng vỗ tay lần thứ ba vang lên, lúc này đây, trong mắt những hồn sư tham gia đại tái đứng ở giữa sân đều phóng ra quang mang rực lửa. Đối với bọn họ mà nói, lần đại tái này cũng giống như một vũ đài tốt nhất để bọn họ biểu lộ thực lực của mình.

Hoàng đế lại ngồi xuống chỗ của mình, thanh âm người chủ lễ lại vang lên, "Kính mời tông chủ Thất Bảo Lưu Ly Tông, Trữ Phong Trí tiên sinh, đọc diễn văn cho lần đại tái này."

Cùng với lúc Trữ Phong Trí đứng dậy, tiếng vỗ tay lại xuất hiện mà ánh mắt chú ý lại càng nhiều hơn. Là đệ nhất phụ trợ hệ hồn sư trong giới hồn sư, ai mà chẳng hy vọng được xem phong thái của hắn.

Trữ Phong Trí mỉm cười, hai tay ấn vào không khí (kiểu đề nghị trật tự ấy mà), "Thật cao hứng khi được mời làm vị khách quý khai mạc cho lần đại tái này. Thân là tông chủ Thất Bảo Lưu Ly Tông, bổn tọa đã từng thấy qua rất nhiều kinh nghiệm phát triển của hồn sư. Là chức nghiệp cao quý nhất đại lục, sự phát

triển của mỗi một gã hồn sư đều phải trải qua vô số lần ma luyện. Nhưng điều ta muốn nói chính là bảo kiếm phong tòng ma lệ xuất, mai hoa hương tự khổ hàn lai (thanh bảo kiếm từ rèn mà ra, hoa mai thơm từ lạnh mà đến). Tham gia đại tái lần này, không thể nghi ngờ đều là tinh anh trong lớp trẻ. Theo như lời bệ hạ nói vừa rồi, hy vọng các ngươi có thể làm vẻ vang đế quốc, cũng là làm cho học viện của các ngươi trở nên vẻ vang. Đế quốc cần những nhân tài như các ngươi.Cám ơn."

Nghe lời diễn văn của Trữ Phong Trí, trên mặt Thiên Đấu đế quốc hoàng đế rốt cục đã hiện ra một tia mỉm cười chân thành.

Chủ lễ nói: "Trữ tông chủ.Ngài là phụ trợ hệ hồn sư tối cường đại, ta đại biểu cho đông đảo người xem lần này xin được hỏi ngài. Ngài đối với hai mươi tám đội ngũ tham gia dự Thiên Đấu thành phân khu dự tuyển lần này thì xem trọng đội nào nhất?"

Trữ Phong Trí khuôn mặt vẫn mỉm cười, "Ngoại trừ đội hạt giống là Thiên Đấu hoàng gia học viện ra. Ta lần này trong hai mươi tám đội ngũ tham gia, còn muốn xem một đội khác. Ta nghĩ, bọn họ chẳng những có đủ năng lực thông qua dự tuyển đại tái, còn rất có thể có khả năng thu được thắng lợi cuối cùng của đại tái toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh lần này."

"Nga?"Chủ lễ kinh ngạc nói: "Chẳng biết đội ngũ nào mà có thể lọt vào mắt xanh của trữ tông chủ vậy?"

Trữ Phong Trí cười dài một cách thần bí, nói: "Về phần đội ngũ này thuộc học viện nào, chỉ là ý kiến chủ quan của một mình bổn tọa mà thôi. Tạm thời không thể tiết lộ. Nhưng ta tin rằng. Giải quán quân đại tái này cuối cùng sẽ thuộc về đế quốc!"

Ngồi bên cạnh Tuyết Dạ hoàng đế, Bạch Kim Giáo Chủ hai con mắt vốn vẫn nhắm nghiền vào lúc này đã từ từ mở ra. Đôi mắt của hắn nhìn rất vô hồn, càng không có chút sắc sảo, ánh mắt hướng tới hai mươi tám đội ngũ bên trong sân, tựa hồ đang tìm đội ngũ giống như trong lời nói kia của Trữ Phong Trí vậy.

Lúc này, rất đông người xem đã bắt đầu bàn tán một cách sôi nổi. Bọn họ đều tự mình đoán xem đội ngũ mà Trữ Phong Trí xem trọng là đội nào. Thông minh một chút, tự nhiên hiểu được đội ngũ mà Trữ Phong Trí muốn nói sẽ không phải là đội hai của Thiên Đấu hoàng gia học viện. Bởi vì thực lực của bọn họ không thể nào so sánh được với một đội một là hạt giống, thì cuối cùng làm sao lại có thể giành được vị trí quán quân đây? Nhưng trong tổng số hai mươi tám đội ngũ tham gia đại tái, cuối cùng chỉ còn có năm đội ngũ xuất hiện, như vậy thì có thể dễ dàng đoán ra.

Trữ Phong Trí lại ngồi về vị trí của mình, chủ lễ mỉm cười nói: "Thật đáng tiếc, khó có thể đoán ra được đội ngũ mà Trữ tông chủ xem trọng từ lời gợi ý vừa rồi. Kính mời điện chủ Vũ Hồn Thánh Điện, Vũ Hồn Điện Bạch Kim Giáo Chủ Tát Lạp Tư tiến hành rút thăm vòng dự tuyển đầu tiên. Khi chấm dứt rút thăm thì đội phó của Thiên Đấu hoàng gia học viện cùng với đối thủ của bọn họ trong vòng rút thăm đầu tiên này tiến hành trận đấu. Đây cũng là trận đấu duy nhất trong ngày hôm nay."

Bạch Kim Giáo Chủ Tát Lạp Tư chậm rãi đứng lên, dưới sự dẫn đường của thị nữ cung đình đi tới bên cạnh vị chủ lễ, bắt đầu tiến hành rút thăm. Hắn tựa hồ rất không muốn nói chuyện, mỗi khi rút ra một cặp đối thủ đều đưa cho vị chủ lễ tuyên bố.

"Vòng dự tuyển đại tái đầu tiên, Thương Huy học viện đối chiến Tử Tinh học viện."

"Vòng dự tuyển đại tái đầu tiên, Áo Khắc Lan học viện đối chiến Hỏa Diễm Quang Huy học viện." (hỏa diễm quang huy-ngọn lửa vinh quang à?Kêu thế!)

"Vòng dự tuyển đại tái đầu tiên, Thiên Đấu hoàng gia học viện đối trận Sử Lai Khắc học viện."

Kỳ thật nếu đụng độ với các học viện khác, đám người của Sử Lai Khắc học viện cũng đều không quá chú ý, nhưng khi bọn họ nghe được đối thủ của mình trong vòng rút thăm thứ nhất này chính là đội phó của Thiên Đấu hoàng gia học viện, vẻ mặt mọi người không khỏi có chút cổ quái.

Áo Tư Tạp thì thào nói: "Sẽ không xảo hợp như vậy chứ?"

Mã Hồng Tuấn bẻ ngón tay mình, phát ra liên tiếp những tiếng "cốt cách (răng rắc)", "Thật tốt quá. Bọn chúng không phải đã đuổi chúng ta ra hay sao? Lần này phải cho bọn chúng hiểu rõ được cái gì gọi là thực lực."

Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch khuôn mặt cười khổ. Có thể đối chiến với Thiên Đấu hoàng gia học viện tất nhiên là mong ước của bọn chúng. Chỉ có điều, mặc một thân đội phục như thế này, nghiễm nhiên trở thành tiêu điểm của ngày đầu tiên khai mạc đại tái, thật sự là có chút …

Kinh ngạc không chỉ có đoàn người Sử Lai Khắc học viện. Đông đảo người xem cũng đồng dạng kinh ngạc. Một học viện nào khác có lẽ cũng không có bị chú ý đến nhiều lắm, nhưng Sử Lai Khắc học viện này lại quá mất mặt, làm sao lại không bị chú ý đây?

Đột nhiên, những thanh âm la ó chế giễu vang lên không dứt. Rất nhiều người xem đều hô to hai chữ "tác tệ" (Lừa đảo). Theo bọn họ, đội hai của Thiên Đấu hoàng gia học viện rõ ràng là hoa cá nguyễn thị tử niết (quả hồng mềm dễ bóp - chọn chỗ mềm mà cắn?). Mà Sử Lai Khắc học viện căn bản không giống một đội ngũ hồn sư, càng như là một đám tiểu sửu (tên hề).

Kết thúc rút thăm, vị Bạch Kim Giáo Chủ Tát Lạp Tư kia mục quang quét về phía toàn trường, đạm nhiên nói: "Bổn tọa rút thăm, nghĩa là không có gian lận. Bổn tọa dùng vinh dự của Vũ Hồn Điện mà thề. Đồng thời, bổn tọa ở nơi này xin tuyên bố, những đệ tử tham gia thi đấu của các hồn sư học viện ở đây, phàm là có năng lực tiến đến tối hậu tổng quyết tái giả (vòng chung kết của lần đại tái), Vũ Hồn Điện phá lệ chấp thuận cho họ được trực tiếp gia nhập vào Vũ Hồn Thánh Điện."

Lời vừa nói ra, rất đông người xem không có phản ứng gì, nhưng đoàn hồn sư ở giữa sân lại trở nên một mảnh hoa nhiên (ồn ào).

Vũ Hồn Thánh Điện kia là tồn tại gì? Ngoại trừ có giáo hoàng điện cùng Đấu La Điện thì chính là tồn tại tối cao trong Vũ Hồn Điện. Toàn đại lục cũng chỉ có thủ đô của hai đế quốc là mỗi nơi có một tòa mà thôi. Giáo hoàng điện là nơi giáo hoàng độc hưởng, còn Đấu La Điện kia cũng chỉ là tồn tại mang ý nghĩa tượng trưng mà thôi. Cho nên, trên thực tế thì địa vị của Vũ Hồn Thánh Điện chính là tối cao trong Vũ Hồn Điện. Có thể trực tiếp vào Vũ Hồn Thánh Điện, đối với một gã hồn sư mà nói, có thể nói chính là con đường tắt để tăng cường thực lực. Chẳng những có được sự đãi ngộ tốt nhất, sự ganh đua trong tu luyện cũng như vinh diệu của Vũ Hồn Thánh Điện, là hấp dẫn lực cực mạnh đối với những hồn sư bình thường.

Nghe xong vị Bạch Kim Giáo Chủ ấy nói, Tuyết Dạ đại đế sắc mặt rõ ràng trầm hẳn xuống. Trữ Phong Trí ngồi bên cạnh hướng tới vị đế vương này khe khẽ lắc đầu. Tuyết Dạ đại đế sắc mặt mới trở nên hòa hoãn vài phần.

Chi tiết nhỏ nhặt này thì những người xung quanh đi theo họ tự nhiên là đều không nhìn thấy. Đoàn hồn sư bên dưới lại đứng ở khoảng cách rất xa. Nhưng là, điều này lại không thể tránh được Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam, hắn rõ ràng nhìn ra một chút ảo diệu trong đó. Lại kết hợp với việc đã từng được đại sư giảng qua cho mình, Đường Tam hiểu được, mâu thuẫn giữa Vũ Hồn Điện này cùng đế quốc tựa hồ càng ngày càng thêm sâu sắc, sắp tới tình thế không thể hòa hoãn được nữa. Nếu không, vị Bạch Kim Giáo Chủ kia cũng không thể không nể mặt Tuyết Dạ hoàng đế mà chiêu lãm (mời gọi) hồn sư ưu tú.

"Được rồi, vậy bên dưới bắt đầu tiến hành trận đầu của vòng dự tuyển đại tái đầu tiên, chính là do Thiên Đấu hoàng gia học viện đối trận Sử Lai Khắc học viện. Xin mời các học viện còn lại lui ra khỏi sàn đấu. Xin mời hai học viện tham gia thi đấu trận tới chuẩn bị thật tốt. Nửa canh giờ sau, trận đấu chính thức bắt đầu."

"Tam ca, nhường cho ta xuất tràng đi." Mập mạp không để ý tới những ánh mắt khinh miệt chung quanh một chút nào, ma quyền sát chưởng (kiểu một tay xoa xoa nắm đấm tay còn lại) hướng phía Đường Tam nói.

Đường Tam trừng mắt liếc hắn một cái, "Cứ theo kế hoạch mà làm. Ngươi không được cãi."

Thái Long cười ha hả, vỗ vỗ bả vai mập mạp, "Học đệ, yên tâm đi. Để ca ca ngươi giáo huấn thật tốt mấy tên gia hỏa của Thiên Đấu hoàng gia học viện kia."

Mập mạp khi tức giận và một quả bóng da (bì cầu) trông rất giống nhau. Nếu dùng hai chữ để hình dung ánh mắt hắn vào giờ phút này thì hai chữ "u oán" là thích hợp nhất.

Vì các học viện khác hôm nay cũng không có tiến hành trận đấu nào cho sau khi rời sân đấu, trực tiếp ly khai khu vực nghỉ ngơi, dưới sự dẫn đường của nhân viên công tác đi lên khán đài dành riêng cho tuyển thủ

để chuẩn bị theo dõi cuộc chiến. Thiên Đấu hoàng gia học viện bởi vì tượng trưng cho Thiên Đấu đế quốc hoàng gia, đãi ngộ tự nhiên là không giống với những hồn sư học viện bình thường, cũng không nghỉ ngơi ở chỗ này. Trong khu nghỉ ngơi, rất nhanh chỉ còn lại đoàn người Sử Lai Khắc học viện.

Phất Lan Đức, đại sư, Liễu Nhị Long ba người đều chưa tới, hiển nhiên, tràng trận đấu này là giao cho bọn hắn tự mình khống chế.

Đái Mộc Bạch trầm giọng nói: "Tiểu Tam, ngươi tới an bài đi."

Đường Tam cũng không khách khí, gật đầu nói: "Sau khi xuất tràng có, Đái Mộc Bạch, ta, Tiểu Vũ, Kinh Linh, Hoàng Viễn, Giáng Châu, Thái Long. Dựa theo kế hoạch tiến công đầu tiên mà hành động. Lúc trước, chúng ta đã từng nhận sự khuất nhục từ Thiên Đấu hoàng gia học viện. Mặc dù đó là do Tuyết Tinh thân vương gây ra cho chúng ta, nhưng Thiên Đấu hoàng gia học viện là tượng trưng cho hoàng thất. Phất Lan Đức viện trưởng cùng các vị sư phụ bọn họ đều chưa tới, nhưng ta rất rõ ràng ý tứ của bọn họ, nếu chúng ta sau này muốn có cuộc sống tốt đẹp, vậy thì, hôm nay phải hoàn toàn đánh gục đối thủ của chúng ta. Ta nghĩ, đối với chúng ta mà nói thì một phần chung (một tuần trà - một phút thì phải) đã là đủ rồi."

Đái Mộc Bạch vỗ nhẹ đôi hổ chưởng vào nhau, bốn con ngươi tà mâu lóe ra hung quang, "Đúng vậy, chúng ta chỉ cần một phần chung."

Một cỗ sát khí vô hình toát ra từ Đường Tam và Đái Mộc Bạch đứng ở trung tâm đoàn người lặng lẽ tràn ra. Hình ảnh bất lực rời khỏi Thiên Đấu hoàng gia học viện trước mặt Độc Cô Bác, đều vĩnh viễn sẽ không xóa nhòa đi trong tâm trí bọn họ. Mặc dù Đường Tam không nói rõ ra, nhưng mọi người lại đều hiểu được, bọn họ không chỉ là phải chiến thắng cả hai chiến đội của Thiên Đấu hoàng gia học viện ấy, hơn nữa còn là muốn cho bọn chúng không thể thông qua được dự tuyển đại tái lần này.

Thời gian không dài, nhân viên công tác đã đến thúc giục mọi người xuất tràng. Ban tổ chức hiển nhiên là không xem trọng bọn họ, ngay cả nhân viên công tác đến dẫn đường cũng chỉ có một người. Vừa mới đi đến bên ngoài cửa thông đạo, đoàn người Sử Lai Khắc đã nghe được người chủ lễ đang cao giọng tuyên bố tên cùng thuộc tính vũ hồn của mỗi một người trong Thiên Đấu hoàng gia học viện. Một dải kim sắc quang thúc (ánh sáng màu vàng kim) đặc biệt hơi chếch từ một hồn đạo khí (trang bị của hồn sư) trên cao chiếu xuống đại đấu hồn tràng, chiếu theo bước đội hai của Thiên Đấu hoàng gia học viện đang xuất tràng.

Đội viên của Thiên Đấu hoàng gia trước tiên không cần nói về thực lực, nhưng là ngay hình dáng bên ngoài cũng đã thể hiện rất tốt. Trên ngực bộ đồng phục chiến đội màu vàng kim nhàn nhạt có in hai chữ Thiên Đấu, sau lưng là hình bảy khỏa ngân tinh. Đó là biểu tượng của Thiên Đấu đế quốc. Một nhóm anh tư táp sảng (tạm hiểu là anh tuấn tiêu sái, phong tư ngời ngời), nhìn qua bộ dáng đều là chỉ mới hơn hai mươi tuổi. Dưới ánh sáng chiếu rọi của hồn đạo khí, mặc dù đang là ban ngày, nhưng bọn hứa tựa hồ cũng phát ra một phiến quang thải chói mắt.Giống như một khỏa tiểu thái dương (mặt trời nhỏ), rất hấp dẫn ánh mắt người xem.

"Mẹ kiếp. Thế này rõ ràng là muốn chúng ta trở thành lá xanh, đến để phụ trợ cho hoa hồng rồi." Hoàng Viễn thanh âm tức giận nói. Vị độc lang hồn sư này thân hình không có gân guốc như Thái Long, nhưng cũng tráng kiện tương đương, cùng Đái Mộc Bạch giống nhau đều là cường công hệ hồn sư. Bởi vì tính tình thẳng thắn hào sảng, rất nhanh đã được Sử Lai Khắc Thất Quái tiếp nhận.

Một bên là Kinh Linh thanh âm chế giễu nói: "Không đúng đâu. Chúng ta không phải là lá xanh, mà là bị trở thành phân trâu. Hoa nhài cắm bãi phân trâu, không phải mới là càng thêm chói mắt hay sao?"(chỗ này mình dịch theo tục ngữ của VN, còn nguyên văn đúng là có ngưu phẩn-phân trâu nhưng hoa thì không phải hoa nhài mà là tiên hoa). Trái ngược với Hoàng Viễn, người này tướng mạo lại có chút bỉ ổi. Thế nhưng lại có vóc người thon dài giống như một mẫn công hệ hồn sư bị nữ tính hóa. Cùng hắn ở một chỗ, ai cũng đều có cảm giác rất không thoải mái. Loại cảm giác âm lãnh này của hắn thực sự giống như bị độc xà nhìn chằm chằm một mình vậy. Cho dù là trong lúc mọi người luận bàn, cho đến bây giờ hắn cũng không để cho mình bị vây vào vị trí bất lợi. Thường thường mỗi lúc liên thủ công kích thì có hắn, lúc bị tấn công tuyệt đối không thấy được thân ảnh của hắn đâu cả. Bị Đái Mộc Bạch, Hoàng Viên cùng Thái Long ba gã nam sinh cương mãnh gọi là túng nam (cái này có thể hiểu là kẻ chuyên xúi giục, xúi bẩy ï' kẻ âm hiểm). Cũng may, người này tính cách chỉ là hơi quái dị một chút nhưng thực lực lại không tầm thường.

"Đợi xem, cho họ biết ai mới là phân trâu." Thái Long hung hăng huy động quyền đầu.

Đái Mộc Bạch thanh âm lạnh lùng nói: "Đi thôi. Đến phiên chúng ta xuất trận rồi."

Ánh đèn trên đại đấu hồn tràng biến mất. Đoàn đệ tử tham tái của Sử Lai Khắc học viện trong tiếng hò hét khinh bỉ chậm rãi lên đài.

Trong đại đấu hồn tràng lúc này đã xảy ra biến hóa, trong nửa canh giờ ngắn ngủi, quay lại đã thấy nơi này được chuẩn bị tốt. Lôi đài cao đến mười thước, hình tròn, đường kính chừng hơn ba mươi thước. Diện tích cũng rất rộng lớn. Đương nhiên, đây chỉ là có một tòa lôi đài. Đến ngày mai, khi bắt đầu chính thức triển khai dự tuyển đại tái thì nơi đây được đặt cùng lúc năm tòa lôi đài. Hai mươi tám đội tuyển tiến hành hai mươi bảy trận đấu luân phiên. Mỗi một đội ngũ sẽ phải đối chiến với hai mươi bảy đối thủ. Chiến thắng một đội khác sẽ thu được một tích phân, còn đội thua thì không được tích phân nào. Sau khi tiến hành hai mươi bảy vòng đấu luân chuyển, chọn ra năm chiến đội có tổng số tích phân đứng đầu sẽ tiến nhập tấn cấp tái (tiến vào vòng tranh tài cấp cao). Mà tiến vào tấn cấp tái thì tương đương với việc tiến vào tổng quyết tái (vòng tranh tài chung kết). Một tháng tiến hành tham gia đại tái đối với mỗi một đội ngũ bất kỳ mà nói đều là một sự khảo nghiệm. Liên tiếp tranh tài suốt hai mươi tám ngày, đủ lâu để một đội ngũ sức chịu đựng kém bị suy sụp.

Trong toàn bộ quá trình tiến hành toàn đại lục cao cấp hồn sư đại tái, vòng đấu dự tuyển này chiếm trên một nửa thời gian. Tấn cấp tái cùng tổng quyết tái đều tiến hành tại giao giới của Thiên Đấu đế quốc cùng Tinh La đế quốc, tại sân thi đấu trước Giáo Hoàng điện. Cuối cùng quán quân sẽ được đích thân giáo hoàng trao giải thưởng. Đó là một sự tôn vinh như thế nào chứ?

Quả nhiên là một sự phân biệt đối xử a, Đường Tam đôi mắt nheo lại, thần sắc trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ. Cùng với Đái Mộc Bạch đồng thời dẫn đầu tổng cộng mười một đội viên của Sử Lai Khắc học viện xếp thành một hàng ở giữa lôi đài, đứng đối diện cùng với đội hai của Thiên Đấu hoàng gia học viện.

Đội hai của Thiên Đấu hoàng gia học viện này có tổng cộng mười sáu gã đội viên. Lúc trước, thời gian đoàn người Sử Lai Khắc học viện dừng lại ở Thiên Đấu hoàng gia học viện cũng rất ngắn, tự nhiên những người trước mặt này không hề nhận ra bọn Đường Tam. Bọn đệ tử xuất thân từ tầng lớp quý tộc này lại mặc trang phục càng không giống với bộ đồng phục chiến đội trên người những đội viên của Sử Lai Khắc học viện. Nếu đây không phải là đang ở trên lôi đài thì có lẽ đã có kẻ cười lớn thành tiếng.

"Thật đúng là một lũ cóc ghẻ. Như vậy mà cũng tham gia hồn sư đại tái à?" Đứng ở hàng đầu của hai đội Thiên Đấu hoàng gia học viện là một gã nam sinh thân hình nhỏ nhắn xinh xắn (kiều tiểu). Tên này da trắng nõn, mái tóc dài cũng rất đẹp, nhìn qua tựa như một nữ hài tử, ngay cả tiếng nói cũng rất dịu dàng(Biến thái quá).

"Đội trưởng, chúng ta như thế nào lại bốc thăm trúng cái loại đối thủ như thế này chứ? Thật sự là cóc rơi lên mu bàn chân, không cắn người cũng ếm (trù ẻo) người. Ngươi xem biểu tượng của học viện bọn chúng kìa, thật sự là hài hước đến chết mất." Một nữ sinh mảnh mai xinh đẹp, bộ ngực nở nang rất hấp dẫn ở bên cạnh đang bịt mũi thấp giọng hỏi gã kiều tiểu nam sinh. Bộ dáng đó, tựa hồ là sợ ngửi phải mùi trên thân những đệ tử của Sử Lai Khắc học viện.

Vị đội trưởng kia gật đầu công nhận, ánh mắt có chút say đắm nhìn về phía Tiểu Vũ, "Chỉ thực là đáng tiếc cho một tiểu mỹ nữ như vậy."

Tiểu Vũ hừ lạnh một tiếng, "Một tên âm dương nhân (ái nam ái nữ), một tên câu lan nữ (nữ nhân đứng ở lan can câu khách - chắc là kỹ nữ), chúng ta sao lại phải đối chiến với loại đối thủ như thế chứ?"

"Tiểu tiện nhân, ngươi nói ai là câu lan nữ?" Nữ đệ tử vóc người bốc lửa kia lập tức nổi giận. Vị nam đệ tử bị gọi là âm dương nhân kia sắc mặt cũng nhất thời trở thành một mảng xanh lét.

Đái Mộc Bạch ha ha cười, "Tiểu Vũ, ngươi thật tài tình. Ta có nghĩ ra sao cũng không ra được từ để hình dung tốt như vậy.Âm dương nhân hợp với câu lan nữ. Quả nhiên là sự kết hợp tuyệt vời a!"

Vị kiều tiểu nam đội trưởng của đội hai Thiên Đấu hoàng gia học viện lạnh lùng nói: "Được, các ngươi được lắm. Trận đấu mặc dù cấm giết đối thủ, nhưng thương tàn cũng khó có thể tránh khỏi. Các ngươi tự mình đã muốn chết, vậy cũng đừng trách chúng ta."

Trận đấu chưa bắt đầu, song phương đã giương cung bạt kiếm, mùi thuốc súng rõ ràng nồng nặc hẳn lên.

Đái Mộc Bạch bị đối phương đoạt mất thai từ (nghĩa là bị cướp mất lời mà chính mình muốn nói với đối phương), rõ ràng đã có chút khó chịu. Lúc này người trọng tài cũng đã đi tới.

"Song phương hành lễ, những người không tham gia chiến đấu lui ra khỏi lôi đài."

Bất luận là Thiên Đấu hoàng gia học viện hay là Sử Lai Khắc học viện, thật sự là miễn cưỡng hướng tới đối phương khom lưng hành lễ mặc dù song phương đều tâm không cam lòng không chịu. Đội viên dư thừa lui ra khỏi lôi đài, chỉ để lại trận đầu của vòng dự tuyển đại tái này đúng bảy người mỗi bên.

Một bên là Sử Lai Khắc học viện, đứng đầu chính là Đái Mộc Bạch, Thái Long, Hoàng Viễn ba người. Đường Tam đứng giữa, hai bên là Tiểu Vũ cùng Kinh Linh.Giáng Châu đứng vị trí cuối cùng.

Một bên Thiên Đấu hoàng gia học viện, ngoại trừ một nam một nữ vừa mở miệng lúc trước, còn lại đều là hạng người vóc dáng cao to tráng kiện. Năm người xếp thành một hàng ngang hệt như một bức tường đứng chắn trước hai người còn lại ở phía sau. Đứng ở phía trung ương, chính là gã kiều tiểu đội trưởng, không cần nghi ngờ, hắn hẳn là khống chế hệ hồn sư trong đội ngũ này. Mà nữ tử vóc người bốc lửa lại đứng ở phía sau cùng.

Trên hàng ghế dành cho khách quý.

Tuyết Dạ đại đế mỉm cười nhìn lôi đài, hướng tới Trữ Phong Trí ở bên cạnh nói: "Trữ tông chủ, trận đấu đầu tiên này xem ra chẳng có chút gì phải lo lắng a!"

Trữ Phong Trí mỉm cười gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Bạch Kim Giáo Chủ Tát Lạp Tư ở bên kia đột nhiên nói: "Trữ tông chủ, ngài có thể nói cho ta biết hay không, đội ngũ được ngài xem trọng trong hai mươi tám đội lúc trước, kẻ tranh đoạt ngôi vị quán quân theo như lời ngài nói đâu?"

Trữ Phong Trí mỉm cười trả lời: "Tát Lạp Tư các hạ, cảm thấy thần bí một chút không tốt hơn hay sao? Ta nghĩ, ngài nhất định cũng ủng hộ một đội nào đó mà."

Tát Lạp Tư bên ngoài cười nhưng bên trong không cười: "Nói như vậy, Trữ tông chủ không muốn tiết lộ a?"

Trữ Phong Trí lạnh nhạt cười, nói: " Đây chính là bí mật của bổn tông, tựa hồ cùng Tát Lạp Tư các hạ không quan hệ."

" Ngươi……" Sắc mặt của Tát Lạp Tư rõ ràng trầm xuống. Ánh mắt cùng Trữ Phong Trí trước mặt Tuyết Dạ đại đế va chạm, ai cũng không có nửa phần né tránh.

Tuyết Dạ đại đế ngồi ở giữa nhíu mày, hòa hoãn nói: "Nhị vị không nên nóng lòng, chờ sau khi lần đại tái này chấm dứt, thì tự nhiên có kết quả. Tát Lạp Tư giáo chủ, trữ tông chủ nói cũng không sai, xem trọng ai chính là chuyện của hắn. Ngươi xem, ta cũng không hỏi cho rõ chuyện này, mặc dù ta cũng rất tò mò."

Bạch Kim Giáo Chủ Tát Lạp Tư liếc mắt nhìn Tuyết Dạ đại đế một cái, đạm nhiên nói: "Bệ hạ nói phải. Chúng ta cùng xem trận đấu thôi."

Ngồi ở hàng ghế thứ hai là Tuyết Tinh thân vương hướng phía những người bên cạnh đắc ý nói: "Xem, bệ hạ cùng Trữ tông chủ đều nhìn ra trận đấu này không cần phải suy nghĩ. Đệ tử của Thiên Đấu hoàng gia học viện mới chính thức là tinh anh. Đây mới chỉ là đội hai thôi. Mục tiêu mà đội chính của chúng ta tham gia đại tái lần này chỉ có một, chính là vị trí quán quân sau cùng."

Thiên Đấu hoàng gia học viện là do hắn chủ quản, có thể lấy được thành tích tốt mà nói, tự nhiên hắn cũng được nở mày nở mặt. Mấy chữ Sử Lai Khắc học viện này, hắn đã sớm quên rồi. Là một vị đế quốc thân vương, chuyện phát sinh tại Thiên Đấu hoàng gia học viện lúc trước đối với hắn mà nói bất quá chỉ là một khúc diễn tấu nho nhỏ mà thôi.

"Ta thấy chưa chắc. Trữ tông chủ chỉ là đồng ý với bệ hạ là trận đấu này không còn gì phải suy nghĩ. Cũng không nói rằng ai là kẻ chiến thắng."

Nghe thấy thanh âm không đồng ý, Tuyết Tinh thân vương nhất thời không nổi giận nhìn về hướng âm thanh truyền đến. Lời nói này không phải của ai khác, chính là người đứng đầu ba vị giáo ủy của Thiên Đấu hoàng gia học viện, hồn đấu la Mộng Thần Cơ.

Tuyết Tinh thân vương lãnh đạm nói: "Mộng Thần Cơ giáo ủy, ngươi cũng không nên nâng uy phong của người khác lên. Ngài dù sao cũng là người trực tiếp phụ trách học viện."

Hắn và Mộng Thần Cơ luôn luôn đối lập với nhau, chỉ là hai bên ai cũng không lung lay được vị trí của đối phương. Bởi vì việc Sử Lai Khắc học viện lần trước. Mộng Thần Cơ đã đi tìm Tuyết Dạ đại đế yêu cầu giải quyết. Nhưng Tuyết Dạ đại đế công việc đầy mình, bản thân thân thể cũng không khỏe lắm, cũng không quá để ý việc này. Tuyết Tinh thân vương là đệ đệ duy nhất của hắn, đối với bào đệ của mình, hắn đương nhiên là phải tín nhiệm nhiều hơn một chút.

Tuyết Tinh thân vương không nhìn ra đệ tử xuất trận của Sử Lai Khắc học viện ở giữa sân là ai, Mộng Thần Cơ sao lại không nhận ra. Hắn nhìn qua một cái, nhận ngay ra Đường Tam vốn lúc trước đã để lại ấn tượng quá sâu cho hắn. Khi hắn thấy được Sử Lai Khắc học viện cũng không xuất ra đủ Sử Lai Khắc Thất Quái thì trong lòng không khỏi có chút bi ai. Đường đường Thiên Đấu hoàng gia học viện, vậy mà cũng vô pháp khiến cho đối thủ phải toàn lực ứng phó. Nhưng là, hắn còn có biện pháp nào đây? Đệ tử của Thiên Đấu hoàng gia cơ hồ mỗi người đều có bối cảnh, không phải là hắn muốn chỉnh đốn là có thể chỉnh đốn được.

Có lực lượng sư phụ cường đại cùng điều kiện vật chất hoàn hảo, nhưng lại xuất ra được quá ít đệ tử xuất sắc. Nếu không phải hắn chịu quá nhiều đại ân của hoàng thất, đã sớm không muốn lại tiếp tục đảm nhiệm vị trí giáo ủy này rồi.

"Trận đầu tiên của vòng dự tuyển thứ nhất, chính thức bắt đầu."

Ý của người trọng tài, là trận này tuyên cáo cho việc toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái chính thức bắt đầu.

Cùng đấu hồn có chút giống nhau, đại tái có một phút cho song phương có thời gian xuất ra hồn hoàn của mình.

Đứng lạnh lùng nhìn kỹ đối phương, Đái Mộc Bạch giơ cao hai cánh tay ở trước ngực, hét lớn một tiếng, "Các huynh đệ, xuất vũ hồn. Bạch hồn phụ thể."

Đang lúc song phương đồng thời xuất ra vũ hồn, khi tất cả hồn hoàn hiện ra trước mắt người xem, nhất thời có tiếng kinh ngạc vang lên trong hàng ghế người xem.

Hai vàng hai tím, bốn cái hồn hoàn ở trên người Đái Mộc Bạch thoáng hiện, đứng ở bên cạnh hắn là Thái Long cùng Hoàng Viễn cũng đều tự phóng thích ra ba vũ hồn hai vàng một tím. Ba gã cường công hệ hồn sư bộc phát ra khí tức cường hãn, năm người phía đối diện dĩ nhiên cũng không chút thua kém.

Tiểu Vũ, Kinh Linh cùng với Giáng Châu phía sau, cũng đều tự phóng thích ra ba hồn hoàn hai vàng một tím. Sáu người này hồn hoàn không có chỗ nào không phải là tốt nhất.

Làm người xem giật mình nhất, thậm chí chính là kinh hãi, là Đường Tam đứng ở giữa trận hình của Sử Lai Khắc học viện, hai vàng một tím một đen. Bốn cái hồn hoàn đồng thời xuất hiện trên người hắn.

Màu đen, vốn là màu sắc khó nhìn rõ nhất. Nhưng chỉ cần là người hơi có một chút kiến thức về hồn sư cũng đều hiểu được đó nghĩa là gì.

Không chỉ là quan chúng đài, chính là khách quý đài, lúc này cũng là một mảnh kinh hô. Ai có thể nghĩ đến, ở trận đầu dự tuyển tái này. Bọn họ dĩ nhiên cũng thấy được hồn hoàn vạn năm xuất hiện trong trận đấu trên lôi đài.

Tuyết Tinh thân vương có chút vô pháp không chế tâm tình của mình hô lớn: "Không. Không có khả năng này. Sao lại là hồn hoàn vạn năm."

Mộng Thần Cơ thống khổ nhắm hai mắt lại, "Đây vốn hẳn là vinh quang thuộc về Thiên Đấu học viện. Khó trách, khó trách bọn hắn thậm chí không có phải cho toàn bộ chủ lực xuất trận."

Cho dù là Thất Bảo Lưu Ly Tông tông chủ Trữ Phong Trí bản thân đã cực kỳ xem trọng Sử Lai Khắc học viện khi nhìn thấy hồn hoàn màu đen trên người Đường Tam cũng thất kinh. Đệ tứ hồn hoàn cũng đã đạt tới vạn năm. Thân là tông chủ của một trong ba tông môn đứng đầu thất đại tông môn, hắn làm sao lại không rõ khó khăn trong đó? Đó chính là chênh lệch của năm ngàn năm tu vi hồn thú a!

Bạch Kim Giáo Chủ Tát Lạp Tư nguyên bổn đang khép hờ đôi mắt đột nhiên mục quang sáng ngời, nhìn chăm chú trên người Đường Tam, mặc dù hắn không có thất thố như Tuyết Tinh thân vương ở phía sau, nhưng hai tay đặt ở đầu gối bất giác đã nắm chặt.

"Đệ tứ hồn hoàn vạn năm?" Tuyết Dạ đại đế quang mang trong mắt chớp động. Quang thải chói mắt chợt lóe ra từ trong đáy mắt. "Trữ tông chủ, xem ra hẳn đây mới là đội ngũ mà ngươi xem trọng sao?"

Trữ Phong Trí sau khi kinh ngạc ngắn ngủi vẻ mặt đã khôi phục bình thường, mặc dù đệ tứ hồn hoàn vạn năm này của Đường Tam cũng đã làm trong lòng hắn kinh đào hãi lãng (như sóng xô - , nhưng lúc này hắn còn có thể miễn cưỡng bảo trì tâm tính trầm ổn. Lạnh nhạt cười, nói: "Bệ hạ, tiểu nữ cũng ở trong Sử Lai Khắc học viện này, chỉ là tràng trận đấu này không có xuất chiến mà thôi."

"Nga? Nói như vậy, Sử Lai Khắc học viện này là do quý tông bồi dưỡng ra sao?" Tuyết Dạ đại đế mỉm cười nói. Trong mắt rõ ràng tóat ra sắc thái vui mừng, cũng không phải vì hai đội Thiên Đấu hoàng gia học viện gặp phải đối thủ cường đại như vậy mà lo lắng. Mà Bạch Kim Giáo Chủ ngồi bên kia sắc mặt lại càng khó coi hơn. Trữ Phong Trí nói ra nữ nhi ở trong độ ngũ này, rõ ràng là nói cho Vũ Hồn Điện biết không nên có chủ ý chiêu mộ đội ngũ này. Mà Thất Bảo Lưu Ly Tông lại luôn luôn cùng Thiên Đấu hoàng thất giao hảo.

Trữ Phong Trí mỉm cười, nói: "Cũng không thể nói là Thất Bảo Lưu Ly Tông chúng ta bồi dưỡng, chỉ là hài tử có được đệ tứ hồn hoàn vạn năm kia cũng là đệ tử của ba tông môn đứng đầu chúng ta mà thôi. Lúc trước, bọn họ nguyên bổn là muốn gia nhập Thiên Đấu hoàng gia học viện, đáng tiếc lại bị Tuyết Tinh thân vương điện hạ đuổi đi. Sau lại mới gia nhập một học viện khác ở Thiên Đấu thành, cũng chính là Sử Lai Khắc học viện đời trước, Lam Phách học viện."

"Cái gì?"Tuyết Dạ đại đế trong lòng cả kinh, miễn cưỡng khắc chế mình không xoay người đi hỏi Tuyết Tinh thân vương, nhưng trong đầu cũng lập tức nhớ lại Mộng Thần Cơ từng hướng đến mình trách cứ, đầu mày nhất thời cau lại.

Sau khi nghe xong những lời này của Trữ Phong Trí, vẻ mặt Tát Lạp Tư mới khôi phục một chút. Trong mắt thậm chí mang theo vài phần nhìn có vẻ hả hê. Cùng so sánh với Sử Lai Khắc học viện một bên, hồn hoàn của hai đội Thiên Đấu hoàng gia học viện phải có chỗ thua kém, ngược lại trên phẩm chất cũng không thua kém bao nhiêu, có thể đại biểu Thiên Đấu hoàng gia học viện xuất chiến, những đệ tử đó đều là có được hồn hoàn tốt nhất.Dù sao, bằng vào lực lượng sư phụ cường đại như vậy của Thiên Đấu hoàng gia học viện, còn có thế lực của các quý tộc, cho nên có được hồn hoàn tốt nhất cũng không tính là quá lao lực. Đáng tiếc chính là, lúc này đây bảy người trên đài lại cũng không có nổi một hồn sư bốn mươi cấp. Toàn bộ đều là có ba cái hồn hoàn. Khi ánh mắt bọn hắn rơi vào trên người Đường Tam, khi chứng kiến nội liễm hắc sắc vạn niên hồn hoàn kia, cũng không khỏi co rút con ngươi, có chút thừ người ra.

Nhưng đây là ở trận đấu, tương đương với chiến trường, trên chiến trường mà sững sờ thân mình chính là cực kỳ kiêng kị. Đối thủ ngây ngẩn cả người, đoàn người Sử Lai Khắc sẽ không. Nói về kinh nghiệm thực chiến, đội hai Thiên Đấu hoàng gia học viện trước mắt so ra thậm chí vẫn còn kém đám người Thái Long bên này mới gia nhập sau, lại càng không cần nói đến Sử Lai Khắc Thất Quái.

"Tật (nghĩa là "lên nhanh")—-" Đường Tam hét lớn một tiếng. Trong lúc đối thủ vẫn đang ở trạng thái ngây ngốc, bảy người phe Sử Lai Khắc đã phát động công kích.

Đái Mộc Bạch xung trận đầu tiên, toàn thân cơ nhục bành trướng mang theo Thái Long cùng Hoàng Viễn trực tiếp từ mặt trước vọt đến. Tiểu Vũ cùng Kinh Linh cũng đồng thời từ hai mặt bên phóng sang. Giáng Châu sau lưng Đường Tam lúc này trong tay xuất hiện một cây quyền trượng kỳ dị, quyền trượng dưới cán tinh tế, đầu trên thô nặng, những vệt sáng điêu khắc có chút kỳ dị. Lúc này ba cái hồn hoàn trên người nàng chớp động, thuận tay vung lên, đem cắm quyền trượng lên mặt đất ở trước mặt, một vòng vầng sáng màu vàng quất đã lặng yên khuếch tán ra. Đến lúc ba người Đái Mộc Bạch phát khởi công kích, đám đội viên của đội hai Thiên Đấu hoàng gia học viện mới phản ứng lại, tên kiều tiểu nam tử khống chế hệ hồn sư kia tức giận quát: "Làm gì đi chứ, động thủ."

Năm người đứng ở phía trước của đội phó Thiên Đấu hoàng gia học viện tất cả đều là cường công hệ hồn sư, vũ hồn phân biệt là: Sư, hùng, hổ, báo, lang. Lực công kích của cái tổ hợp này hiển nhiên là phi thường cường hãn. Phản ứng mặc dù chậm, nhưng nghe được gã kiều tiểu nam tử hét lên cũng lập tức phản ứng lại, nanh ác hướng tới ba người Đái Mộc Bạch nghênh đón. Bọn họ xem ra, mặc dù vũ hồn của Đái Mộc

Bạch có bốn mươi cấp, nhưng bọn họ ở trên nhân số dù sao cũng chiếm ưu thế. Vũ hồn của năm người đều đã đạt ngoài ba mươi lăm cấp, chống lại ba người đối phương cũng không có hại. Chỉ cần trước tiên đánh gục ba người chủ lực của đối phương, như vậy thì thắng lợi sẽ không quá xa vời.

Thiên Đấu hoàng gia học viện để cho năm tên cường công hệ hồn sư đứng ở hàng đầu hiển nhiên là có đạo lý, mục đích chính là đoạn đầu khi song phương vừa mới cương mãnh tiếp xúc lấy được ưu thế trước.

Đáng tiếc, bọn họ đối chiến lại chính là Đái Mộc Bạch, hồn lực đã đạt tới bốn mươi bốn cấp. Còn có Thiên Thủ Tu La Đường Tam có được hồn hoàn vạn năm ở phía sau áp trận.

Tà Mâu Bạch Hổ ngửa mặt lên trời nộ hống một tiếng, ngay sát na trước khi đánh lên đối thủ, không giữ lại cái gì, trực tiếp xuất ra đệ tam hồn hoàn kỹ của chính mình, Bạch Hổ Kim Cương Biến.

Thái Long càng đơn giản, đồng thời thúc đẩy ba hồn hoàn trên người, thuần lực lượng gia tăng khiến hắn trong nháy mắt biến thành một con tinh tinh bạo lệ.

Đệ tam hồn kỹ của Hoàng Viễn cùng Đái Mộc Bạch có chút giống nhau, chỉ là tăng phúc có kém hơn một chút mà thôi, tên là Thiên Lang Biến. Trong nháy mắt gia tăng năm mươi phần trăm lực công kích cùng tốc độ.

Ba vị cường công hệ hồn sư này của Sử Lai Khắc học viện, vừa mới xông lên đã xuất ra thiên niên hồn kỹ của mình, điều này đúng là không ai nghĩ tới. Dù sao, vừa mới xuất chiến lại sử dụng hồn kỹ tiêu hao lượng lớn hồn lực như thế, một khi đối thủ ngăn trở, như vậy không có lần sau.

Nhưng là, đám đội viên của Sử Lai Khắc học viện phải có lần sau sao? (ý nói đánh một lần là thắng, không cần lần tiếp theo đấy - nổ quá - DG)

Ánh sáng hắc ám di động quanh người Đường Tam, hắn thậm chí không cho tên khống chế hệ hồn sư bên đối phương có cơ hội xuất thủ, vạn niên hồn kỹ Lam Ngân Tù Lung đã phát động.

Không có bất cứ dấu hiệu gì báo trước, hơn một trăm ngọn lam ngân thảo đen nhánh đột nhiên từ dưới mặt đất tuôn ra, hóa thành bảy cái lồng giam kiên cố, đem toàn bộ bảy người Thiên Đấu hoàng gia học viện vây ở trong đó.

Tiếng kinh hô vang vọng khắp toàn trường, một ít đám hồn sư đang xem cuộc chiến hô lớn bốn chữ "quần thể khống chế". Đàn Quần thể khống chế, năng lực uy hiếp lớn nhất của khống chế hệ hồn sư trong một trận đoàn chiến, ở trong trận đầu dự tuyển tái này, xuất hiện.

---

93. Chương 92 : Một Phút Chiến Thắng

Năm tên của Thiên Đấu hoàng gia học viện đang vọt tới, lại bị mấy cái lồng giam Lam ngân thảo giữ lại, tự nhiên tư thế đang vọt tới trước lập tức phải ngừng lại, mà lúc này, khí thế bọn Đái Mộc Bạch ba người đang đánh tới đã đạt đến thời khắc đỉnh điểm.

Năm cái lồng Lam ngân thảo trong nháy mắt xuất hiện, ngăn cản khiến năm tên cường công hệ hồn sư đang trong thế tấn công phải ngừng lại, sau đó lại cơ hồ ngay lập tức biến mất. Nhưng cũng ngay lúc đó, một đám Lam ngân thảo màu đen từ dưới chân họ từ từ bò lên, trong nháy mắt hoàn thành kỹ năng quấn quanh. Liên tục sử dụng hồn kỹ, dĩ nhiên, Đường Tam không cấp cho bọn đối thủ lấy một cơ hội để phản kháng.

"Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ" Đái Mộc Bạch nổi giận gầm lên một tiếng, trên cơ thể mạnh mẽ, toàn bộ các hoa văn lông hổ đều nhanh chóng chuyển sang màu vàng, một tiếng gầm lớn vang lên, kim quang bộc phát, xung quanh hắn, lấy cơ thể làm trung tâm, vô số quang cầu bằng nắm tay màu vàng chóe phát ra, hướng về phía đối thủ điên cuồng đánh mạnh đến.

Thái Long cũng thừa dịp đó, sấn đến trước mặt một tên đang không ngừng giãy dụa trong vòng vây của Lam ngân thảo, bị kỹ năng quấn quanh khống chế, treo lên khỏi mặt đất, bị Thái Long biến thành một cái bao cát, không ngừng công kích tựa như cuồng phong bạo vũ.

Lam ngân thảo này có thể dễ dàng thoát ra được hay sao? Trải qua bốn lần phụ gia hồn hoàn, trong đó có cả một cái vạn niên hồn hoàn, Lam ngân thảo lúc này đã đạt đến một trình độ bền bỉ kinh khủng. Lại thêm trong Lam ngân thảo còn có tồn tại độc tố, không ngừng thông qua tiếp xúc mà tiêm vào cơ thể của mấy tên hồn sư ba mươi lăm cấp. Bị Đường Tam dùng thủ pháp quấn quanh, bọn họ muốn thoát ra chẳng khác gì đang nằm mơ giữa ban ngày.

Khống chế hệ hồn sư vốn là khắc tinh của hầu hết các hệ hồn sư khác, mà hồn kỹ cùng hồn lực của Đường Tam đều hoàn toàn cao hơn đối thủ, hơn nữa bọn họ đều đã bắt đầu mê muội đi vì độc tố, bị Lam ngân thảo quấn quanh cơ thể trong thời gian một khắc, tràng chiến đấu này kết cuộc đã định.

Tiểu Vũ cùng với Kinh Linh lúc này cũng chia ra lựa chọn đối thủ để tấn công. Mục tiêu của Kinh Linh vừa hay chính là tên khống chế hệ hồn sư ái nam ái nữ. Tốc độ của Kinh Linh tuy không nhanh bằng Chu Trúc Thanh, nhưng đều là một Mẫn công hệ hồn sư, tốc độ cũng nhanh đến kinh người. Đang trong quá trình lao nhanh về phía trước, toàn thân cơ thể huyễn hóa thành một bộ xương khô to lớn, nhìn qua trông kinh khủng dị thường. Hai bàn tay nở to biến thành hai thanh cốt đao, ngay khi đến trước mặt nữ tử khống chế hệ hồn sư, hắn đã trực tiếp sử dụng đến hồn kỹ thứ ba của mình: Cuồng Chiến.

Tốc độ cùng sức mạnh công kích cùng lúc tăng lên thêm 50%. Chiếc lồng Lam ngân thảo vừa biến mất, hai thanh cốt đao giống như một mảng gió lốc, trực tiếp hướng về thân thể đối thủ chém đến.

Vũ hồn của tên ái nam ái nữ kia đích thực là một cặp viên hoàn (hai cái vòng tay), là khí vũ hồn kim loại, toàn bộ khả năng khống chế của hắn đều nằm trên cặp viên hoàn đó, nhưng để có thể sử dụng hồn kỹ cao cấp thì phải có thời gian để phát động. Nếu có một cường công hệ hồn sư nào đó giúp hắn ngăn cản thế tiến công của đối thủ, thì khoảng thời gian này cũng không tính làm gì. Nhưng là, ngay lúc thân thể hắn bị cái lồng giam Lam Ngân thảo nhốt lại, thì tâm hắn đã rối loạn, lúc này sao còn kịp thúc dục hồn kỹ nữa. Bất đắc dĩ, cố gắng lắm hắn cũng chỉ phát động được đệ nhất cùng đệ nhị hồn hoàn kỹ năng, hai cái hồn kỹ tăng cường khả năng ngạnh kháng công kích cho hai cái viên hoàn.

Trăm năm hồn kỹ đi đỡ lấy tấn công của ngàn năm hồn kỹ, cơ bản là không cần phải nói đến làm gì.

Tiểu Vũ cùng Đường Tam phối hợp, có thể nói bằng một câu là hoàn toàn ăn ý, ngay khi khoảng cách giữa Tiểu Vũ và nữ tử phụ trợ hệ hồn sư chỉ còn có năm thước, Đường Tam nháy mắt đã thu hồi lại cái lồng Lam ngân thảo, thậm chí không dùng đến kỹ năng Lam ngân thảo quấn quanh để trói đối thủ. Dù sao thì nàng ta cũng chỉ là một phụ trợ hệ hồn sư mà thôi.

Thuấn di, nhu kỹ, yêu cung ba kỹ năng đồng thời phát động. Động tác Tiểu Vũ uyển chuyển như nước chảy mây trôi. Đối với sự lăng mạ vũ nhục của đối phương lúc trước đó, cả người Tiểu Vũ giống như một cái yêu cung đích thực, nàng ra tay không một chút lưu tình. Một chân nàng đặt lên cổ đối phương, cả cơ thể giữa không trung đảo mạnh người một cái.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên từ trên lôi đài. Nữ tử phụ trợ hệ hồn sư sau một đòn kỹ năng yêu cung Tiểu Vũ, bị đánh bay một vòng lộn ra phía sau, kêu lên thảm thiết, mới bay được nửa vòng đã hoàn toàn ngất đi. Về phần trên cơ thể nàng, có bao nhiêu khớp xương bị đánh trật khớp, cũng chỉ có mỗi người động thủ là Tiểu Vũ mới biết được.

Khô cốt hồn sư Kinh Linh, bình thường hành động cũng đã là âm tà, nay chính thức động thủ, lại càng trở nên cực kỳ âm tà, quỷ dị. Phối hợp với Đường Tam, lực công kích Mẫn công hệ hồn sư của hắn hoàn toàn được bộc phát ra hết, hai cái viên hoàn của đối thủ căn bản là không thể nào theo kịp tốc độ công kích của hắn. Chỉ trong chốc lát, từ khắp người gã kia máu tươi không ngừng chảy ra. Thân thể theo tiếng kêu thảm thiết mà ngã xuống đất. Nếu không phải vì kiêng kỵ, trong trận đấu không được phép giết người, thì thủ đoạn công kích của hắn còn âm độc hơn nhiều, trực tiếp lấy luôn mạng đối thủ.

Về phần năm tên cường công hệ hồn sư, cơ thể không nghi ngờ là khỏe mạnh hơn nhiều, tuy nhiên, đối thủ của bọn họ, cũng là ba người cường hãn nhất.

Đái Mộc Bạch chính mình đảm trách luôn cả ba tên, khi hắn dùng Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ đánh lên người đối thủ, thắng bại đã không còn gì để nói. Càng huống chi trên người ba tên kia còn có Lam ngân thảo của Đường Tam quấn quanh. Hổ chương liên tục giơ lên, tiếng kêu thảm thiết, xương cốt gảy rời, máu văng bốn phía.

"Tật" một từ rất đơn giản, nhưng lại là ám hiệu riêng của tổ đội Sử Lai Khắc, bao hàm ý nghĩa chính là bộc phát công kích, tung ra hết khả năng, không cần lưu giữ lại thứ gì. Bằng vào khả năng khống chế chính xác, bản thân Đường Tam mặc dù không có tham gia công kích, nhưng hắn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của một gã khống chế hệ hồn sư, khống chế chiến trường, khống chế đối thủ, giúp cho đồng đội có thể triển hiện ra thực lực ở mức cao nhất.

Vốn dĩ là, thực lực hai bên tuy cũng có chênh lệch, nhưng cũng chỉ là Đường Tam và Đái Mộc Bạch hai gã hồn tông. Nhưng mà nếu mà công bằng ngạnh kháng chiến đấu, Sử Lai Khắc tổ đội tuy chắc chắn sẽ chiến thắng, nhưng cũng cần phải chiến đấu một khoảng thời gian. Vậy mà, nay từ khi trận đấu bắt đầu, Đường Tam đã ngay lập tức ra tay, không cấp cho đối thủ có lấy một cơ hội để thở, để cho chiến hữu sử dụng ngay những hồn kỹ công kích cực mạnh đánh thẳng về phía đối thủ, khiến bên phía đối thủ còn chưa kịp có phản ứng gì, nháy mắt đã bị bên mình tấn công phủ đầu như cuồng phong bạo vũ.

"Dừng tay đi, chúng ta nhận thua!" Vị sư phụ đái lĩnh tổ đội Thiên Đấu hoàng gia học viện đệ nhị đội thấy tình thế không ổn, vội vàng vẫy khăn trắng, chạy như bay lên sàn đấu, ngăn cản đám Sử Lai Khắc tổ đội không cho đánh tiếp nữa.

Người trọng tài, từ khi nãy chứng kiến kim quang huyễn lệ tràn ngập của Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ, đã kinh sợ đến ngây người. Đừng nói chỉ là một cuộc chiến giữa các học viện, ngay cả trong một trận đoàn chiến đấu hồn của đại đấu hồn tràng cũng ít khi chứng kiến một trận đấu thảm liệt đến như vậy. Trời ạ, bọn này thật sự chỉ làm một đám đệ tử thôi sao?

Lúc này, trên khán đài của đại đấu hồn, hơn tám vạn người xem cơ hồ không phát ra một tiếng động. Nếu như lúc trước, chỉ nhìn vào phục trang của đội viên Sử Lai Khắc học viện, bọn họ quả thật là đối tượng để mọi người giễu cợt, thì lúc này, cũng chính bộ phục trang màu xanh biếc đó, mọi người càng nhìn càng thấy chói mắt.

Không hề băn khoăn, quả thật đây chính là một trận đấu không đáng để băn khoăn lo lắng, hay nói chính xác hơn, đây là một trường giết chóc đơn phương. Đối tượng bị tiêu diệt, cũng không phải là Sử Lai Khắc học viện như họ từng tưởng tượng, mà cuối cùng lại chính là là Thiên Đấu đế quốc hoàng gia học viện đệ nhị đội.

Đường Tam ánh mắt lạnh lùng quét một vòng nhìn về phía khán đài, tựa hồ như muốn dùng ánh mắt để nói với mọi người, ai mới thật sự là cường giả. Sử Lai Khắc Thất Quái, sử dụng chính thực lực cường đại của mình, ngăn chặn hết tất cả những lời vũ nhục đối với bản thân. Thái độ khinh miệt, xem thường trên mặt mọi người đều hoàn toàn biến mất hết, chỉ còn lại cảm giác khiếp sợ, không dám tin vào mắt mình.

"Trọng tài, ta phản đối, bọn chúng căn bản không phải là thi đấu, mà thực chất chính là giết người, bọn chúng đã vi phạm quy tắc trận đấu, ta yêu cầu người xử phạt bọn chúng."

Mắt nhìn thấy đám đội viên đệ tử của mình toàn thân máu tươi đầm đìa, xương gãy gân rời, vị sư phụ đái lĩnh Thiên Đấu hoàng gia học viện đệ nhị đội phẫn nộ hướng về phía trọng tài mà rống lên.

Vị trọng tài lúc này đã hoàn toàn lay tỉnh lại, ánh mắt nghiêm khắc nhất thời nhìn về phía đám đội viên của Sử Lai Khắc học viện.

Đường Tam cười nhạt, nói: "Thưa trọng tài tôn kính, ta chỉ hỏi ngài một câu, bọn họ đã có ai chết chưa?"

Trọng tài sửng sốt một chút, quay đầu nhìn về phía bảy đội viên Thiên Đấu hoàng gia học viện đệ nhị đội đang nằm la liệt dưới đất, quả thật lúc này bảy người bọn họ mặc dù cả người thương tích nặng nề, nhưng tất cả đều là còn hô hấp hít thở, hẳn là cũng không chết được.

Đường Tam chỉ tay về phía Giáng Châu đang đứng phía sau: "Vị phụ trợ hệ hồn sư này của chúng ta chính là có năng lực trị liệu. Nàng ta ngay từ khi trận đấu bắt đầu đã phóng thích vũ hồn của chính mình, phát ra năng lực trị liệu. Năng lực trị liệu của nàng có phạm vi bao trùm toàn bộ đấu trường. Mà trị liệu chính thức này cũng không phải là dành cho bọn ta, mà là dành cho bọn hắn. Nếu chúng ta quả thật muốn giết người, có cần tiến hành trị liệu cho đối thủ hay không? Xem ra, bọn họ cũng không cần chúng ta trị liệu nữa, Giáng Châu học tả, ngừng lại đi."

Thanh âm của Đường Tam rất lớn, hắn phát động hồn lực bản thân, đưa thanh âm của chính mình truyền ra khắp toàn trường, nhằm làm cho mọi người đều có thể nghe được.

Ngay trước khi chiến đấu đã để hồn sư tiến hành trị liệu cho đối thủ, đây là sự miệt thị lên đến mức nào? Nhưng thực lực mà Sử Lai Khắc học viện thể hiện ra, đủ khả năng để miệt thị đối thủ.

Vị trọng tài nhìn tới nhìn lui hai bên khán đài, trong lúc nhất thời cũng có chút không biết nên phải quyết định như thế nào. Lúc này, từ trên khán đài đi xuống hai vị trọng tài nữa, cả ba người chúi đầu thương nghị một lát, vị trọng tài chính lúc đầu mới cao giọng tuyên bố: "Trận đấu đầu tiên của vòng dự tuyển, Sử Lai Khắc học viện chiến thắng."

Đây là một trận đấu toàn thắng cực ngắn.

"Ầm…" toàn bộ khán đài trong nháy mắt như muốn nổ tung bởi hàng loạt âm thanh tràn ngập. Trong đó, bao hàm đủ loại âm thanh: không tin, than thở,… nhưng tựu chung nhiều nhất lại là âm thanh kinh ngạc. Đường đường là Thiên Đấu hoàng gia học viện đệ nhị đội, cũng bị một đội ngũ hồn sư học viện không chút tiếng tăm, tại trận đấu cũng chỉ một phút thời gian ngắn ngủi đánh bại. Điều này mang đến cho mọi người một sự rung động thật lớn a.

Tuyết Dạ đại đế sắc mặt ngưng trọng hắng giọng đứng lên, ánh mắt rơi vào vẻ mặt thất thần của Tuyết Tinh thân vương, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

Trữ Phong Trí lúc này gương mặt khẽ mỉm cười, quay lưng bước đi theo vị đại đế kia, ra khỏi khu vực dành cho khách quí. Còn vị Bạch Kim giáo chủ Tát Lạp Tư kia vẫn ngồi lại tại chỗ, gương mặt đăm chiêu không biết là đang suy nghĩ về cái gì.

Trên khu vực khán đài dành riêng cho các học viện xem thi đấu, Phất Lan Đức gương mặt tươi cười đứng lên, hướng về phía Đại Sư với Liệu Nhị Long nói: "Các ngươi ở lại, ta đi trước đây."

Liễu Nhị Long nghi hoặc hỏi: "Phất Lão Đại, ngươi muốn đi đâu vậy?"

Phất Lan Đức miệng cười ha hả: "Đám tiểu quái vật bọn chúng biểu hiện xuất sắc như vậy, tính ra chi phí quảng cáo trên trang phục của bọn chúng có chút hơi rẻ a. Ta nghĩ, chỉ cần là kẻ có ánh mắt biết nhìn người, là có thể nhận ra Sử Lai Khắc học viện chúng ta cường đại đến mức nào. Chi phí quảng cáo này ta còn muốn tính lại một chút đã, bây giờ danh tiếng của học viện chúng ta đã nổi như cồn rồi, chẳng lẽ lại sợ đàm phán không được hay sao."

Chỉ chỉ vào trên bộ quần áo hắn đang mặc, ngay chỗ biểu tượng của Sử Lai Khắc học viện, Phất Lan Đức không biết đã bao lâu rồi không được thoải mái như hôm nay. Lúc đầu Thiên Đấu hoang gia học viện đã gây cho hắn không ít khuất nhục, hắn vốn chưa quên, mà lúc này, áp lực trong lòng hắn qua trận đấu này đã hoàn toàn tan biến hết. Hắn trong đầu hiểu rõ ràng, Đương Tam cũng Đái Mộc Bạch đái lĩnh đám đệ tử sử dụng lối đánh như lôi đình vạn quân giành chiến thắng, thậm chí không tiếc gì sử dụng đến cả đệ tứ hồn kỹ để chiến đấu, cũng không phải là bị đối phương chọc giận, mà chính là vì hắn, vì Sử Lai Khắc học viện mà ra tay nặng đến như vậy.

Thiên Đấu hoàng gia học viện ư, lão Tuyết Tinh thân vương chó má ư, không phải trước đây ngươi muốn ngăn cản bọn ta hay sao? Được, vậy cho các ngươi ngay cả vòng sơ khảo cũng không thể thông qua.

Bảy tên đội viên của Thiên Đấu hoàng gia học viện đệ nhị đội, cơ hồ mỗi tên, tên nào cũng bị thương khắp người, xương cốt gãy cũng không chỉ một cái, tuyệt không phải trong vài ngày có thể chữa khỏi, thiểu đi bảy tên chủ lực này, Thiên Đấu hoàng gia học viện đệ nhị đội, còn có thể vượt qua được vòng sơ khảo nữa hay sao?

Phất Lan Đức đã lâu rồi không được thống khoái giống như hôn nay, từ giờ phút này, hắn thậm chí còn tự hỏi, có lỗ hay không khi đưa hết toàn bộ chi phí vật quảng cáo cho bọn tiểu quái vật đáng yêu này hay không.

"Tam ca, các ngươi quá tuyệt vời" Mập mạp chạy ra đón bọn họ, ôm mạnh Đường Tam một cái. "Để xem bọn Thiên Đấu hoàng gia học viện còn dám xem thường chúng ta nữa hay không."

Đường Tam mỉm cười nói: "Nhưng chúng ta cũng hiển thị hết tất cả thực lực ra rồi, sau này các chiến đội còn lại thế nào cũng có chiển thuật đối phó với bọn ta"

Áo Tư Tạp cười nói: "Đối diện với thực lực cường hãn tuyệt đối, cho dù là có chiến thuật tốt cũng chưa chắc là có tác dụng. Được rồi, nếu có vấn đề gì, Sử Lai Khắc thất quái chúng ta toàn bộ xuất chiến, để cho bọn họ biết thế nào là thực lực chân chính."

Vừa nói hắn vừa chỉ chỉ vào bộ đồng phục trên người mình: "Đồng phục màu xanh biết thì sao chứ? Chỉ cần có thể chiến thắng, thì hình thức bên ngoài tính làm gì chứ."

"Đi thôi, chúng ta về học viện trước rồi hãy nói, ta không muốn là, vừa ra khỏi cửa đã bị mọi người vây quanh hỏi han." Đái Mộc Bạch nói với mọi người một tiếng, rồi mang theo đám đội viên Sử Lai Khắc học viện nhanh chóng đi vào thông đạo, lặng yên rời khỏi sân đấu.

Vì không muốn trở thành tiêu điểm của mọi người, sau khi ra đến chỗ nghỉ ngơi, mọi người nhanh chóng trút bỏ bộ đồng phục màu xanh, mặc lại tranh phục bình thường, rồi mới đi ra đại đấu hồn tràng. Bởi vì bọn họ đi ra cũng khá nhanh, nên khi bọn họ ra khỏi Thiên Đấu đại đấu hồn tràng một lúc rồi, khán giả mới bắt đầu giải tán. Hôm nay dù sao cũng chỉ là bữa khai mạc, cạnh tranh khốc liệt ngày mai mới chính thức bắt đầu, trong thời gian một tháng sẽ diễn ra liên tục.

Cho đến bây giờ, bọn Sử Lai Khắc thất quái càng ngày càng hiểu rõ, đợt tập huấn trước đây của Đại Sư đối với bọn họ có tác dụng tốt như thế nào. Nhờ có kinh nghiệm của một tháng chiến đấu tại Tác Tác thành đại đấu hồn tràng trước đây, khi giải đấu bắt đầu, bọn họ chiến đấu so với khi đó còn muốn dễ dàng hơn một chút.

"Vinh Vinh" Đám người Sử Lai Khắc mới đi ra khỏi đại đấu hồn tràng, chuẩn bị trở về học viện thì một âm thanh quen thuộc vang lên, làm bọn họ ngừng lại.

Quay đầu nhìn lại, thấy Trữ Phong Trí, lúc này đã thay đổi trang phục bình thường, đang đứng gần cổng ra vào, hướng về phía bọn họ vẫy vẫy tay.

"Ba Ba" Trữ Vinh Vinh hưng phấn chạy lại, đầu ngả vào ngực cha mình.

Nhìn thấy vị Thất Bảo Lưu Ly Tông tông chủ này, Áo Tư Tạp thần sắc không khỏi có chút mất tự nhiên.

Trữ Phong Trí kéo tay Trữ Vinh Vinh đi lại: "Xin chào các tiểu bằng hữu Sử Lai Khắc học viện."

Mặc dù khoảng cách còn khá xa, nhưng bọn Sử Lai Khắc thất quái cùng với bốn tên đội viên đều đã nhận ra vị Tông chủ này, cúi đầu hành lễ.

Trữ Phong Trí mỉm cười nói: "Không cần khách sáo, bây giờ ta chỉ là cha của Vinh Vinh, các ngươi cũng không nên coi ta là tông chủ gì gì đó, cứ xem ta như là trưởng bối của các ngươi là được rồi."

Trữ Phong Trí đối với đám người Sử Lai Khắc thất quái ai ai cũng hoàn toàn có hảo cảm. Ánh mắt rơi lên người Đường Tam: "Chúc mừng ngươi, Tiểu Tam, không nghĩ rằng ngươi cũng có một cái vạn niên hồn hoàn."

Đường Tam nói: "Trữ thúc thúc quá khen, Vinh Vinh cũng đã thu được cái hồn hoàn thứ tư rồi, chỉ là vì muốn bảo tồn thực lực, nên hôm nay mới không để nàng thượng đài."

Trữ Phong Trí mỉm cười gật đầu: "Ta rất xem trọng các ngươi, có lẽ, cũng chỉ khi tiến vào vòng tổng quyết tái (chung kết), các người mới có thể gặp được đối thủ chân chính. Bất quá, mặc dù các ngươi có thực lực, nhưng mà cũng nên biết thu liễm một chút, ta hiểu được nguyên nhân tại sao hôm nay các ngươi lại ra tay nặng đến như vậy, nhưng mà tình trạng như hôm nay, sau này nên hạn chế xảy ra vẫn là tốt nhất. Dù sao Sử Lai Khắc học viện cũng là một trong những cao cấp hồn sư học viện. Có nhiều kẻ thù quá cũng không tốt. Về phía Thiên Đấu hoàng gia học viện kia, các ngươi cũng không cần lo lắng, ta với bệ hạ cũng đã xem xét qua. Bệ hạ đối với việc làm của Tuyết Tinh thân vương trước đây cũng cực kỳ bất mãn, nếu không phải các ngươi đã báo danh cho học viện khác, bệ hạ sẽ cố đem các ngươi quay trở lại Thiên Đấu hoàng gia học viện đấy."

Đường Tam lạnh nhạt nói: "Bọn ta ở tại Sử Lai Khắc học viện cũng tốt lắm rồi, cám ơn ngài, Trữ thúc thúc."

Trữ Phong Trí nói: "Là ta cảm ơn ngươi mới đúng. Ám khí mà ngươi làm ra phẩm chất đều tốt lắm, sau này nếu có nghiên cứu gì mới, nhất định phải ưu tiên tìm thúc thúc. Điều kiện là do người đề ra."

Vừa nói, Trữ Phong Trí buông tay nữ nhi ra, xoa xoa đầu nàng nói: "Đi chung với các bạn đồng môn của con đi. Dù sao con cũng là thành viên của Sử Lai Khắc học viện, ba ba là thành viên trong hội đồng tổ chức, cũng không nên cùng con ở một chỗ, nếu không sẽ có người nói ta thiên vị."

Trữ Vinh Vinh bất mãn chu cái mỏ xinh xắn nói: "Cứ để bọn họ nói đi, được rồi, muốn nói thì cứ việc dùng thực lực mà nói chuyện." Trữ Phong Trí lắc đầu cười: "Mười bốn tuổi coi như là đã trưởng thành rồi, sau này bớt tinh nghịch một chút đi. Đúng rồi, trước khi đi, sao ngươi không giới thiệu sơ qua cho ta biết bạn học của ngươi đi?"

Nhìn thần sắc vui vẻ của Trữ Phong Trí, ngoại trừ đám Sử Lai Khắc thất quái, trong đám bốn người đội viên, chỉ có mỗi Thái Long là còn giữ được sắc thái thản nhiên, ba người còn lại, trong mắt đều thể hiện một chút nét cuồng nhiệt.

Người trước mặt bọn họ là ai cơ chứ? Chính là nhất đại tông chủ của một trong tam đại thượng vị tông môn. Thất bảo lưu ly tông mà nói, là thiên đường, là mục tiêu của vô số hôn sư. Chẳng những trong giới hồn sư danh tiếng lẫy lừng, thực lực hùng hậu, hơn nữa, trong giới hồn sư, còn được xưng tụng là tông môn có nhiều tông đồ nhất. Làm một gã hồn sư, nếu được đầu phục vào tông môn này, có thể nói là cả cuộc đời sau không cần phải lo nghĩ gì nữa.

Trữ Vinh Vinh đảo mắt qua người đám bạn, khi ánh mắt nàng tiếp xúc với Áo Tư Tạp thì trong lòng không khỏi xuất hiện vài phần bối rối.

"Ba ba, vị tỷ tỷ Giáng Châu này là bạn học của bọn con, ba mươi lăm cấp trị liệu hệ khí hồn tôn, vừa rồi là nàng thượng đài đó."

Giáng Châu hướng về phía Trữ Phong Trí cuối đầu hành lễ: "Trước mặt Trữ tông chủ, vãn bối sao dám tự xưng là phụ trợ hệ khí hồn sư."

Trữ Phong Trí mỉm cười, hắn mặc dù đã quá năm mươi tuổi, nhưng nhìn qua bề ngoài chỉ như mới ba mươi. Trước một nam nhân trưởng thành đầy mị lực như vậy, Giáng Châu cúi đầu không dám nhìn hắn.

"Giáng Châu cô nương có vũ hồn thập phần kỳ lạ, chỉ cần chuyên chú tập trung phát triển theo hướng trị liệu, tương lại sau này tiền đồ nhất định không nhỏ."

"Đa tạ Trữ tông chủ chỉ điểm" Nghe Trữ Phong Trí nói, Giáng Châu trên gương mặt tươi cười có chút nét ửng hồng. Nàng đã mười chín tuổi, là một cô nương chân chính, đối với những nữ hài tử như nàng mà nói, các nam nhân trưởng thành có thực lực cường đại chính là có lực hấp dẫn mạnh nhất. Ngẩng đầu nhìn thêm cái nữa, thấy được gương mặt tươi cười của Trữ Phong Trí, mặt nàng không khỏi ửng đỏ lên.

Trữ Vinh Vinh tiếp tục giới thiệu: "Vị này là Hoàng Viễn học trưởng, Độc Lang vũ hồn, ba mươi lăm cấp cường công hệ chiến hồn tôn. Kinh Linh học trưởng, Khô Cốt vũ hồn, mẫn công hệ chiến hồn sư. Thái Long đại ca ngài đã gặp qua, là tộc nhân đích truyền của Lực chi nhất tộc, ba mươi tám cấp thuần lực lượng hình chiến hồn sư."

Trữ Vinh Vinh giới thiệu đến ai, Trữ Phong Trí đều hướng đến người đó nhất nhất gật đầu, cũng cỗ vũ vài câu.

Lúc này Trữ Vinh Vinh mới giới thiệu đến bọn Sử Lai Khắc thất quái. Chỉ vào Đái Mộc Bạch nói: "Đây là Đái lão đại, đại ca của Sử Lai Khắc thất quái bọn con, cũng là đội trưởng chiến đội. Xung hiệu Tà mâu Bạch Hổ. Đái lão đại năm nay mặc dù chỉ mới có mười bảy tuổi, nhưng đã đạt đến bốn mươi bốn cấp chiến hồn tông. Là cường công hệ, thực lực làm mạnh nhất trong đám chúng con."

Thần sắc Đái Mộc Bạch cũng không vì thân phận của Trữ Phong Trí mà xuất hiện biến hóa, tà mâu nhìn thẳng vị tông chủ này nói: "Không dám nói là mạnh nhất, thực lòng mà nói, ta đánh không lại Tiểu Tam."

Mười bảy tuổi đạt bốn mươi bốn cấp? Quả nhiên là một tên tiểu quái vật, Trữ phong Trí cũng không có che giấu sự thưởng thức của mình: "Vừa rồi lúc các ngươi chiến đấu, ta đều nhìn thấy tất cả. Tiểu tử, vũ hồn cùng với hồn kỹ của các ngươi đều vô cùng xuất sắc. Mười bảy tuổi đã đạt được thành tích như vậy,

thật là làm ta sợ hãi a. Không biết ngươi có hứng thú, sau khi giải đấu này kết thúc, đến Thất bảo lưu ly tông của bọn ta làm việc không?"

Nghe Trữ Phong Trí hướng đến Đái Mộc Bạch mời mọc như vậy, Hoàng Viễn, Kinh Linh, Giáng Châu trên mặt không khỏi toát ra vẻ hâm mộ.

Điều làm bọn họ nghĩ không ra chính là, Đái Mộc Bạch sắc mặt bình tĩnh, nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Hảo ý của Trữ thúc thúc vãn bối xin ghi nhớ, tương lai nếu có dịp, nhất định sẽ đến Thất bảo lưu ly tông bái phỏng" Hắn mặc dù không có trực tiếp cự tuyệt Thất bảo lưu ly tông, nhưng qua câu nói của hắn, không thể nghi ngờ là đã từ chối lời mời của Trữ Phong Trí.

Trữ Phong Trí nhìn vào hai mắt của Đái Mộc Bạch, tựa hồ nghĩ ra chuyện gì, có chút suy nghĩ nói: "Tà mâu Bạch hổ, à, nguyên là như vậy a."

Đái Mộc Bạch hiểu được Trữ Phong Trí đã nhìn ra được xuất thân lai lịch của hắn, cũng may là, Trữ Phong Trí nhìn mặt đoán việc, cũng không có đích thân nói ra xuất thân của hắn, Mặt có chút thần bí nhìn hắn cười cười: "Các ngươi đều là bạn của Vinh Vinh cả, sau này nếu có chuyện gì cần sự giúp đỡ của Thất Bảo Lưu Ly tông, cứ việc đến tìm ta."

Trữ Vinh Vinh chỉ tay sang người Áo Tư Tạp: "Hắn là Áo Tư Tạp, là lão nhị của Sử Lai Khắc thất quái, bốn mươi mốt cấp thực vật hệ khí hồn tông, vũ hồn hương tràng." Không biết tại sao, khi nàng giới thiệu Áo Tư Tạp, âm thanh có chút mềm yếu vô lực, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào mặt Áo Tư Tạp, trống ngực không ngừng đập mạnh.

Trữ Phong Trí nhìn sang Áo Tư Tạp, trong lầm thầm khen, thật là một thiếu niên anh tuấn: "Thực vật hệ? Không biết năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?"

Áo Tư Tạp miễn cưỡng áp chế cảm giác thấp thỏm trong lòng mình, cung kính trả lời: "Ta năm nay mười sáu tuổi, so với Đái lão đại là nhỏ hơn một tuổi."

Trữ Phong Trí tâm lý chấn động, so với khi biết được Đái Mộc Bạch đạt bốn mươi bốn cấp hồn lực thậm chí còn muốn giật mình hơn. Là một phụ trợ hệ nhất đại tông chủ, thực vật hệ hồn sư tu luyện khó khăn như thế nào hắn lẽ nào lại không biết được? Nếu nói một gã khống chế hệ hồn sư cường đại, có thể có lực lượng tương đương với một đội quân nhỏ, thì một gã thực vật hệ hồn sư vĩ đại có khả năng duy trì sức chiến đấu cho cả một quân đoàn, không những vậy, còn có thể gia tăng năng lực chiến đấu cho bọn họ nữa. Mười sáu tuổi đạt bốn mươi mốt cấp thực vật hệ hồn sư, đừng nói là gặp qua, cho dù là nghe nói hắn cũng chưa từng nghe nói qua.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc giật mình của Trữ Phong Trí, Áo Tư Tạp trong lòng cũng có vài phần thỏa mãn, lại có thêm chút yên tâm. Không đợi Trữ Phong Trí mở lời, hắn đã nói luôn: "Trữ tông chủ, ta vốn rất ngưỡng mộ ngài, không biết sau này khi ta đã tốt nghiệp, liệu ta có được vinh dự gia nhập vào Thất Bảo Lưu Ly tông hay không?"

Mã Hồng Tuấn đứng bên cạnh, mỉm cười một cái. Trong lòng thầm nghĩ, ngươi là ngưỡng mộ chính Trữ Tông chủ, hay nói chính xác là ngưỡng mộ nữ nhi của hắn đây?

Trữ Phong Trí trong lòng mừng rỡ, hắn nhìn ra được thân phận của Đái Mộc Bạch, tự nhiên là hiểu được hắn chắc chắn sẽ không gia nhập vào tông môn của mình. Nhưng mà đám Sử Lai Khắc thất quái này, theo như nữ nhi hắn giới thiệu, không ai không phải là hạng người tuyệt diễm kinh thế, có thể thu dụng được một vài người trong số họ, đương nhiên là tốt nhất. Hơn nữa, trước mắt hắn lại là một tên thực vật hệ hồn sư xuất sắc, lại không bị ràng buộc bởi bất kỳ tông môn nào. Hắn nhanh chóng gật đầu: "Cầu còn không được nữa là. Đối với bổn tông môn mà nói, tiểu huynh đệ ngươi chính thực là một tuyệt thế nhân tài. Đại môn của Thất bảo lưu ly tông, lúc nào cũng hướng về ngươi mở rộng a."

Trữ Vinh Vinh có chút bất mãn nói: "Ba ba, ngươi như thế nào lại gọi hắn là tiểu huynh đệ vậy? Gọi hắn là Tiểu Áo thôi, nếu cứ gọi loạn bối phận như vậy, ta biết phải xưng hô với hắn như thế nào đây?"

Trữ Phong Trí a a cười: "Ngươi xem, ta vì cao hứng quá mà trở nên hồ đồ mất rồi, tương lai của Tiểu Áo tại thực vật hệ đúng là tiền đồ không thể hạn lượng rồi."

Trữ Vinh Vinh nói: "Ba ba, Tam ca chắc người cũng đã biết hắn rõ rồi, ta cũng không cần phải giới thiệu lại. Hắn so với trước kia, cũng chỉ có thêm một cái hồn hoàn mà thôi."

Trữ Phong Trí xoa xoa đầu nữ nhi: "Chỉ một cái hồn hoàn thôi sao? Hắn đã là cho ta với bệ hạ giật mình không biết bao nhiêu mà nói rồi. Hồn hoàn thứ tư này, chính là một cái vạn niên hồn hoàn đó, trước kia là chưa từng có kẻ nào đạt được. Đến ngay cả cha hắn cũng không có đạt được thành tích như vậy a. Đáng tiếc, thật đáng tiếc, Tiểu Tam à, phải chi ngươi là con trai của ta thì tốt quá."

Trữ Vinh Vinh nhìn cha le lưỡi ra: "Như thế nào đây cha? Cha có con là nữ nhi bộ rất là nhục nhã hay sao?"

Trữ Phong Trí cười: "Thế nào lại nói vậy? Ngươi chính là tiểu bảo bối của ta mà. Ta chỉ muốn nói là, nếu ta có thêm một nam tử giống như Đường Tam vậy, thì thật là quá hoàn mỹ a."

Không nghi ngờ gì mà nói, trong đám tiểu tử trước mặt này, Trữ Phong Trí chú ý nhất cũng chính là Đường Tam, mặc dù bởi vì xuất thân đặc biệt của Đường Tam, hắn không thể thu nhận vào trong tông môn, nhưng bất luận thế nào, hắn cũng muốn cùng Đường Tam duy trì mối quan hệ tốt.

Đường Tam gãi gãi đầu, cũng không có mở miệng đáp lời, trong lòng chợt nghĩ tới hình dáng của cha mình, ba ba à, trước giờ người có bao giờ tự hào về ta giống như Trữ thúc thúc như vậy chưa?

"Đây là tứ ca của con, bọn con đều gọi hắn là mập mạp. Tên thật là Mã Hồng Tuấn, bốn mươi mốt cấp cường công hệ chiến hồn tông, vũ hồn là Hỏa Phượng Hoàng." Trữ Vinh Vinh tiếp tục giới thiệu.

"Hỏa Phượng Hoàng?" Trữ Phong Trí con mắt sáng ngời, nhìn Mã Hồng Tuấn cuống quít gật đầu. Trong giới vũ hồn, Long, Phượng cùng là thuộc loại vũ hồn cao cấp nhất. Tiểu tử mập mạp này nhìn qua tuổi còn muốn nhỏ hơn mấy người kia một chút, nhưng cũng đã đạt đến bốn mươi mốt cấp hồn lực. Trữ Phong Trí nhịn không được hướng về Vinh Vinh hỏi: "Vinh Vinh, ngươi sẽ không nói là, toàn bộ Sử Lai Khắc thất quái đều đã vượt qua bốn mươi cấp hồn lực hết rồi a?" Trữ Vinh Vinh hì hì cười: "Cũng không hẳn, Tiểu Vũ cũng chưa đạt đến bốn mươi cấp, bất quá, bởi vì nàng không chịu phục dụng tiên phẩm dược thảo của Tam ca đưa, nếu không, dám chắc so với ta, hồn lực nàng thậm chí còn cường đại hơn."

Mã Hồng Tuấn nói: "Trữ thúc thúc, chào ngài, ngài đúng là có một tiểu nữ nhi Vinh Vinh xinh đẹp đến như vậy. Nếu như nói, chỉ cần ngài đem nữ nhi gả cho ta, ta lập tức gia nhập Thất Bảo Lưu Ly Tông" Tính cách hắn luôn luôn bộc trực, lời này vừa nói ra, mọi người nhất thời cười vang một hồi.

Trữ Phong Trí bất đắc dĩ nói: "Thật tiếc a, ta cũng chỉ có một mình Vinh Vinh là tiểu bảo bối thôi, nếu như nàng nguyện ý gả cho ngươi, ta cũng không có ý kiến gì." Mặc dù là đang nói giỡn, nhưng Trữ Phong Trí cũng không phải là thuận miệng nói ra. Hắn chính là một Hỏa Phượng Hoàng cường công hệ hồn sư, mới mười mấy tuổi đã đột phá bốn mươi cấp, từ thực lực cường đại mà nói, hoàn toàn có tư cách làm con rể của hắn.

Mã Hồng Tuấn hắc hắc cười: "Nhưng mà ta đây chính là vẫn còn muốn kiếm một lão bà xinh đẹp hơn nữa. Dù sao ngài cũng đã từng nói qua, đại môn của Thất bảo lưu ly tông lúc nào cũng mở rộng của đón chúng ta mà, phải vậy không?"

Trữ Phong Trí gật đầu, ánh mắt đảo qua đám người bọn họ: "Đúng vậy, đối với các người, Thất bảo lưu ly tông lúc nào cũng hoan nghênh."

Hoàng Viễn nhịn không được hỏi: "Ta cũng có thể sao?"

Trữ Phong Trí mỉm cười: "Đương nhiên là có thể. Thất Bảo Lưu Ly Tông trước giờ chưa từng từ chối nhân tài."

Hoàng Viễn, Giáng Châu, Kinh Linh lúc này mới mừng rỡ, chưa tốt nghiệp, đã kiếm được một chỗ dựa tốt, quả thật tuyệt vời a, còn có gì hưng phấn hơn nữa đây chứ. Trữ Vinh Vinh cười nói: "Tiểu Vũ là muội muội của Tiểu Tam, ta nghĩ, sau này Tiểu Tam ở nơi nào, nhất định Tiểu Vũ cũng sẽ đi theo. Tiểu Vũ là ba mươi bảy cấp cận chiến cường công hệ chiến hồn sư. Khả năng cận chiến của Tiểu Vũ tỷ tỷ là vô cùng cường đại a, nếu không sử dụng đến đệ tứ hồn hoàn, sợ là chúng ta không ai đánh lại nàng, ngay cả Tam ca cũng vậy."

Tiểu Vũ hướng về phía Trữ Phong Trí có chút hành lễ, cũng không có nói thêm gì, đúng như Trữ Vinh Vinh đã nói, nàng chính là chỉ muốn ở cùng một chỗ với Đường Tam.

Trữ Vinh Vinh cuối cùng chỉ vào Chu Trúc Thanh: "Trúc Thanh là bốn mươi mốt cấp mẫn công hệ chiến hồn sư, nàng cùng Đái lão đại ở cùng một chỗ, sợ rằng cũng sẽ không gia nhập tông môn chúng ta. Bất quá, Trúc Thanh à, ngươi sao này nhất định phải cùng Đái lão đạo đại đến Thất bảo lưu ly tông nhà ta chơi đó."

Chu Trúc Thanh đối mặt với người khác cũng không lạnh lùng như là đối với Đái Mộc Bạch, giống như Tiểu Vũ, nàng cũng hướng về phía Trữ Phong Trí hành lễ.

Lúc này, người xem tiến ra từ đại đấu hồn tràng càng lúc càng nhiều, Trữ Phong Trí nói: "Hôm nay có thể gặp mặt các thiếu niên tài tuấn như các người, ta quả thật vô cùng cao hứng. Tốt lắm, được rồi, các ngươi trở về học viện đi. Tiểu Tam, ta và ngươi nói chuyện riêng một chút được không?"

"Được", nghe Trữ Phong Trí nói muốn cùng mình nói chuyện riêng, Đường Tam đầu tiên cũng có chút sửng sốt, nhưng cũng lập tức đáp ứng, bất luận là như thế nào, trong mắt hắn, Trữ Phong Trí cũng là một vị trưởng bối khả kính, lại là cha của Trữ Vinh Vinh.

Trữ Vinh Vinh bất mãn le lưỡi nói: "Ba ba thiên vị a, đối với Tam ca còn tốt hơn đối với ta nữa."

Trữ Phong Trí a a cười: "Ta tìm Tam ca người là có chút chuyện quan trọng, ngươi tại học viện cũng nên an phận một chút đi."

Sử Lai Khắc học viện những người khác đều đi hết, chỉ còn lại mình Đường Tam ở lại. Trữ Phong Trí dẫn Đường Tam đi vào khu vực sang trọng của Thiên Đấu thành.

Vừa đi theo phía sau, Đường Tam hỏi: "Trữ thúc thúc, ngài tìm ta có chuyện gì không?"

Trữ Phong Trí mỉm cười nói: "Ta dẫn ngươi đi gặp một người, lần trước tại Sử Lai Khắc học viện, ta nhìn ra thân phận của ngươi, ta về có âm thầm điều tra, tại sao lúc trước cha ngươi lại đột nhiên vô thanh biệt tích biến mất khỏi hồn sư giới. Người này có biết một chút, mặc dù không có biết được toàn bộ, nhưng cũng là có chút thông tin. Ai, cho tới bây giờ ta vẫn còn tiếc cho cha ngươi, lúc đầu ngay khi hắn vừa đạt được cảnh giới Phong hào đấu la, đã rời khỏi giới hồn sư."

Vừa nghe qua là có liên quan đến cha mình, Đường Tam nhất thời nắm chặt tay, vốn dĩ lúc trước hắn cũng không muốn tiếp xúc nhiều với Trữ Phong Trí, dù sao thì Trữ Phong Trí cũng là tông chủ của một tông, lại đối với mình là có ý muốn lung lạc, tiếp xúc nhiều quá cũng không tốt lắm. Nhưng lúc này nghe hắn nói vậy, Đường Tam trong lòng cũng không khỏi có chút cảm kích. Vị Trữ thúc thúc này đối với mình quả thật là nhất mực quan tâm, cũng không phải là vì muốn lung lạc mình.

Trữ Phong Trí dẫn Đường Tam đến một cái trà lâu cổ. Trà lâu này xét về quy mô cũng không tính là lớn lắm, chỉ có ba tầng lầu, lại trang trí theo phong cách cổ điển. Lúc này bên trong cũng chỉ có khoảng vài ba khách nhân, nhìn có vẻ thập phần thanh tịnh.

Hai người đi lên một căn phòng tranh nhã ở lầu hai, đẩy nhẹ bức bình phong, Trữ Phong Trí dẫn Đường Tam đi vào.

Trong phòng lúc này chỉ có một người, nghe tiếng hai người bước vào vội đứng lên chào. Người này nhìn qua khoảng hai mươi bảy hai mươi tám, tướng mạo mặc dù không anh tuấn như Áo Tư Tạp, nhưng cũng là không kém hơn bao nhiêu. Thân mặc một chiếc trường bào xanh, làm cho người ta có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, mái tóc đen dài, dùng một sợi dây xanh buộc lại, thả ra phía sau.

Mặc dù quần áo hắn mặc hết sức bình thường, nhưng từ cơ thể toát ra một khí chất hết sức đặc thù. Nhìn thấy người này, Đường Tam không khỏi có cảm giác vài phần quen mắt, mặc dù hắn có thể khẳng định, hắn chưa từng gặp qua kẻ này.

"Trữ thúc thúc, ngài tới rồi", thanh niên nọ cung kính hướng về phía Trữ Phong Trí hành lễ.

Trữ Phong Trí mỉm cười: "Thanh Hà, ta nói với người biết bao nhiêu lần rồi, không cần phải khách khí như vậy."

Thanh niên nọ mỉm cười: “Sao lại không thể? Ngài là trưởng bối, lại là sư phụ của ta, nếu mà cha ta biết ta không cung kính với người, thế nào cũng đánh cho ta què giò.”

---

94. Chương 93 : Nguyên Nhân Đường Hạo Thoái Ẩn

“Không dám.” Đường Tam hướng thanh niên gật đầu.

Trữ Phong Trí mỉm cười nói: “Ta giới thiệu các ngươi với nhau một chút. Tiểu Tam, vị này là đương kim Thiên Đấu Đế Quốc thái tử Tuyết Thanh Hà điện hạ.”

Đường Tam trong lòng cả kinh, nhất thời hiểu được tại sao chính mình đối với vị thanh niên trước mặt này có cảm giác quen thuộc như vậy. Có lẽ bởi vì, tướng mạo hắn so vớivương tử Tuyết Băng của Tuyết Dạ đại đế cùng với Tuyết Tinh thân vương lúc trước đi tìm Sử Lai Khắc học viện gây phiền toái đều có vài phần giống nhau.

“Nguyên lai là thái tử điện hạ.” Đường Tam có chút khom người, không kiêu ngạo cũng không sợ sệt đích nói.

Tuyết Thanh Hà than thở:

”Nếu không phải Trữ thúc thúc nói cho ta biết, ta thật sự rất khó tin tưởng ngươi mới chỉ có mười bốn tuổi. Nhớ hồi đầu, ta mười bốn tuổi, bất quá chỉ là 1 thiếu niên ngây thơ mà thôi. Biết được ngươi thật cao hứng, nếu ngươi không ngại, cứ gọi ta một tiếng Tuyết đại ca đi, hai chữ thái tử không đề cập tới cũng được.

Từ đối phương ngôn từ cử chỉ, Đường Tam không khỏi trong lòng thầm than, hắn với tên Tuyết Băng vương tử thật là cùng một phụ thân sinh ra sao? Như thế nào lại khác xa nhau như vậy? Đường Tam chính là hai kiếp làm người, từ việc Trữ Phong Trí dẫn đến gặp vị thái tử điện hạ thân phận cao cao tại thượng này, hắn đã đoán được một ít, vị thái tử này hẳn là đã có Thất Bảo Lưu Ly tông làm hậu thuẫn rồi. Hồi tưởng lại Tuyết Dạ Đại Đế đã không ít tuổi, chẳng lẽ Thiên Đấu Đế Quốc đã xuất hiện tình huống tranh ngôi vị đế vương của hoàng thất rồi sao?

Trữ Phong Trí đứng một bên nói:

” Được rồi, chúng ta trước tiên ngồi xuống nói chuyện đi, lục trà nơi này hương vị cũng không tệ, Tiểu Tam, ngươi cũng nếm thử đi.

Ba người phân chủ khách ngồi xuống, Tuyết Thanh Hà tự mình châm trà cho Trữ Phong Trí cùng Đường Tam, không cần uống, chỉ là ngửi thấy mùi cũng đã có cảm giác thấm lòng người. Hơn nữa trong phòng bố trí cổ hương cổ sắc, rất dễ dàng tạo cho kẻ khác tâm thần thư thái.

Đường Tam nói:

” Tuyết đại ca, trước ta có từ Trữ thúc thúc nghe nói Ngài đối với việc lúc trước cha ta quy ẩn thật sự biết một ít.

Tuyết Thanh Hà gật đầu, nói:

” Kỳ thật ta biết cũng không được đầy đủ, chỉ là nghe một vị cung phụng trong cung nhắc tới. Lệnh tôn vẫn là người ta sùng bái, lúc ấy ta thật đã nghe được 1 ít. Căn cứ vào tin tức ta biết được, lệnh tôn lúc đầu lựa chọn rời khỏi giới hồn sư, tiêu thanh biệt tích, dường như cùng Võ hồn điện có liên quan.

” Nga? Tuyết đại ca, ngài có thể nói cụ thể một chút? - Đường Tam có chút lo lắng hỏi. Dựa theo lời tộc trưởng Lực chi nhất tộc Thái Thản và Trữ Phong Trí, chính cha mình xuất thân từ bài danh đệ nhất trong bảy đại tông môn - Hạo Thiên tông, hơn nữa lại là một trong Hạo Thiên song đấu la. Với thân phận tôn vinh như vậy, cha như thế nào lại trở thành gã thợ rèn chỉ có thể ngày ngày uống rượu rèn công cụ sống qua ngày đây? Đường Tam vẫn luôn mong muốn được biết nguyên nhân sâu sa trong đó.

Tuyết Thanh Hà cũng không kéo dài thời gian, nói:

” Ta nghe được tin tức là như thế này, đại khái tại mười lăm năm trước, dựa theo thời gian mà tính toán, khi đó ngươi hẳn là còn chưa có sanh ra. Võ hồn điện tựa hồ đang tìm một kiện vật gì đấy, vật đấy đối với Võ hồn điện mà nói thì cực kỳ trọng yếu. Bởi vậy, Võ hồn điện phái ra đại lượng cao thủ tìm kiếm, chẳng những bốn vị bạch kim giáo chủ đều tham dự trong đó, thậm chí ngay cả giáo hoàng tại nhiệm cùng với hai vị thiếp thân giáo hoàng thủ hộ cũng đều xuất động. Bọn họ cụ thể tìm cái gì ta cũng không biết. Nhưng từ võ hồn điện cực kì coi trọng mà đoán, vậy tất nhiên là cực kì trọng yếu.”

”Mà cái đồ vật này, tựa hồ nằm trong tay phụ thân ngươi. Lúc ấy, phụ thân ngươi cũng không ở trong Hạo Thiên tông, hẳn là mang theo mẫu thân người đi ngao du khắp đại lục, lại bất chợt gặp chuyện này, nghe nói vô cùng nguy nan. Hắn cùng với Võ hồn điện lúc đó tình huống như thế nào thì chẳng ai biết, chỉ là nghe nói, phụ thân ngươi tuyên bố thoát ly Hạo Thiên tông, mà khi đó, phụ thân ngươi chính là một vị Hồn đấu la, không có đạt tới cảnh giới Phong Hào đấu la. Sau đó không lâu, lại có tin tức truyền ra, nói phụ thân ngươi cùng người của Võ hồn điện tại nơi nào đó quyết đấu, bị thương mà bại trận. Mà kiện đồ vật đó tựa hồ cũng không có bị bọn họ thành công đoạt lấy, chính là ở trận chiến ấy truyền ra phụ thân ngươi đã trở thành Phong Hào đấu la. Võ hồn điện cũng thừa nhận sự thật này, lúc này mới có truyền thuyết lệnh tôn trở thành đương kim Phong Hào đấu la trẻ tuổi nhất.

Nghe đến đó, Đường Tam nhịn không được hỏi:

” Vậy mẫu thân ta đâu?”

Tuyết Thanh Hà lắc đầu. Nói:

“Ta nghe tin tức bên trong cũng không có nói về lệnh đường, chỉ là sau trận chiến ấy không tới một tháng. Võ hồn điện đột nhiên tuyên bố, giáo hoàng đã chết, Tân giáo hoàng kế vị. Cho nên, người nói cho ta tin tức này phán đoán, tiền nhiệm giáo hoàng rất có thể là bởi vì cùng cha ngươi chiến đấu mà thụ thương nặng, không lâu sau thì chết. Mà phụ thân ngươi cũng bởi vì nguyên nhân này mà lựa chọn ẩn cư, mặc dù hắn đã thoát ly Hạo Thiên tông, nhưng dù sao thì cũng là một đệ tử trọng yếu trong hàng đệ tử Hạo Thiên tông trực hệ. Hắn thoái ẩn, chắc là vì không muốn liên lụy tông môn. Dù sao, Võ hồn điện thực lực thật sự quá lớn, thậm chí có thể ngang hàng cùng hai đại đế quốc, cũng không phải một cái tông môn có khả năng đối kháng được. Cho dù là đương thời đệ nhất đại tông môn cũng không không ngoại lệ. Cũng từ đó, Hạo Thiên tông từ từ thoát ly khỏi tầm mắt mọi người, rất ít đi lại tại giới hồn sư.”

Trữ Phong Trí tiếp lời nói:

“Nếu chuyện này là thật, vậy điều trọng yếu nhất chính là kiện vật mà võ hồn điện tranh đoạt, đến tột cùng là cái gì, còn có tình huống thật của trận chiến ấy. Điều này e rằng cũng chỉ có người trong cuộc lúc đó mới biết được chính xác. Bất quá, có thể dám chắc rằng, việc phụ thân ngươi thoái ẩn cùng trận chiến ấy có quan hệ mật thiết.”

Đường Tam yên lặng điểm nhẹ đầu, việc Tuyết Thanh Hà nói mặc dù cùng với việc hắn đoán đúng là có một chút không ăn nhập, nhưng cực kỳ hợp lý. Tại Đấu La đại lục, có thể bức bách một vị Phong Hào đấu la thoái ẩn, bức bách đệ nhất đại tông môn ẩn tích, cũng chỉ có Võ hồn điện mới có thực lực như vậy. Nếu chính cha mình thật sự đánh chết giáo hoàng, vậy thì hắn và Võ hồn điện trong lúc đó thật sự là cừu oán tương đối lớn. Vì tránh cho tông môn bị liên lụy, vì tránh né đuổi giết, hắn mang theo chính mình ẩn cư tại núi nhỏ trong thôn tự nhiên cũng hợp lí.

Nhưng, trong chuyện Tuyết Thanh Hà kể hoàn toàn không có mẫu thân mình xuất hiện, chẳng lẽ tại trận chiến ấy, mẫu thân bị chính võ hồn điện giết sao?

Bất giác, hai nắm tay Đường Tam dần dần nắm chặt, mặc dù hắn cùng với mẫu thân của kiếp này cũng không có cảm tình, nhưng là, thân thể này của hắn dù sao cũng là do mẫu thân ban cho. Trên người cũng chảy dòng máu của nàng và cha, cha mẹ chi cừu không đội trời chung, nếu thật sự là võ hồn điện gây ra, vậy…

Nghĩ tới đây, Đường Tam trong mắt bất giác toát ra hàn quang bức người.

Tuyết Thanh Hà nói:“Ta biết tất cả cũng chỉ ngần này, thật sự không có ý tứ gì. Ta đã tìm người điều tra chuyện này, chỉ là đã trải qua hơn mười hơn năm, sợ rằng rất khó có kết quả.”

"Đa tạ tin tức của Tuyết đại ca, có thể biết chừng này đối với ta mà nói đã rất hữu dụng rồi." Thần sắc Đường Tam rất nhanh khôi phục vẻ bình thường.

Tuyết Thanh Hà mỉm cười, nói:"Đường huynh đệ không cần khách khí, chỉ là chuyện nhỏ ấy mà."

Chánh sự nói xong, ba người vừa uống trà, vừa từ từ nhàm đàm. Đường Tam phát hiện, Tuyết Thanh Hà chẳng những hết sức điềm tĩnh, hơn nữa kiến thức uyên bác, lời ăn tiếng nói làm cho người ta có cảm giác thong dong, trong suốt cuộc nói chuyện, hắn thủy chung chưa từng đề cập qua việc chiêu lãm. Đường Tam cẩn thận quan sát phát hiện lòng vị thái tử này mười phần vô tư. Chính mình đã gặp qua Tuyết Băng vương tử và vị Tuyết Tinh thân vương hoàn toàn không giống.

"Đường huynh đệ, không bằng ở lại dùng cơm trưa đi." Tuyết Thanh Hà đề nghị.

Đường Tam lắc đầu, nói:"Không được. ta còn phải về lại học viện."

Tuyết Thanh Hà mỉm cười, từ trong lòng xuất ra một khối kim bài, kim bài hình dáng đơn giản, nhưng trong đó lại ẩn chứa một cổ năng lượng đặc thù, mặt trên có khắc một chữ Thiên.

"Đã như vầy, vi huynh cũng dám lưu ngươi lại, khối lệnh bài này ngươi hãy cầm lấy, sau này có chuyện gì, có thể cầm nó đến hoàng cung tìm ta."

Nhìn kim bài trước mặt, Đường Tam do dự, bên cạnh Trữ Phong Trí mỉm cười nói:"Thanh Hà không có ý tứ gì khác đâu, ngươi hãy cầm lấy đi, khối bài tử này chỉ là biểu trưng cho Thanh Hà , cũng không có ý gì đâu."

Nghe Trữ Phong Trí nói, Đường Tam cũng không tiện cự tuyệt, lúc này mới thu kim bài bại, để vào trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ.

Tuyết Thanh Hà và Trữ Phong Trí tự mình tiễn Đường Tam đến cửa quán trà, Đường Tam cáo biệt hai người, trở về Sử Lai Khắc học viện.

Nhìn bóng lưng Đường Tam dần dần rời xa, Tuyết Thanh Hà than thở:"Sư phụ, ngài nói chẳng sai. Hắn quả nhiên không giống một đứa nhỏ chỉ hơn 10 tuổi. Chẳng những ẩn dấu tâm tư chính mình, hơn nữa lời nói cử chỉ đều rất trầm ổn, thật không hổ là Hạo Thiên tông đệ tử."

Trữ Phong Trí mỉm cười, nói:"Đứa nhỏ này thật xuất sắc không dựa vào Hạo Thiên tông, tất cả đều dựa vào năng lực của chính mình. Tương lai của hắn, ngay cả ta cũng thấy không rõ. Nếu như là một hồn sư khác, chỉ là lam ngân thảo võ hồn mà nói, rất khó có thể làm nên chuyện gì, nhưng hắn không giống với những người khác, mới nhỏ tuổi mà so với hồn sư bốn mươi cấp có võ hồn cao cấp nhất không kém chút nào. Nếu trong tương lai hắn có thể giải quyết vấn đề cắn trả của song sanh võ hồn, người này tại đại lục nhất định trở thành một nhân vật hô phong hoán vũ, thậm chí còn siêu việt hơn cha hắn."

Tuyết Thanh Hà thâm thầm gật đầu,"Về việc lúc trước Hạo Thiên Đấu La rời khỏi võ hồn giới ta sẽ cố gắng điều tra, hy vọng có thể sớm ngày tìm được tin tức chuẩn xác. Về phần Đường Tam, ta trước tiên sẽ cố hết sức bảo trì mối quan hệ tốt đẹp. Hắn mặc dù xuất sắc, nhưng bây giờ tuổi lại quá nhỏ a."

Trữ Phong Trí nghiêm túc nói:"Thanh Hà, có một chút ta nhất định phải nhắc nhở ngươi. Từ trong khoảng thời gian ta và đứa nhỏ này tiếp xúc có thể nhìn thấy, nếu tương lai ngươi thực sự muốn hắn trợ giúp, không nên cố gắng chiêu lãm hắn, mà là cùng hắn làm bằng hữu chân chính a."

Tuyết Thanh Hà sửng sốt một chút, nhìn vào Trữ Phong Trí ánh mắt, một hồi lâu sau, hắn mới chậm rãi gật đầu,"Sư phụ, ta hiểu được, cám ơn ngài đã chỉ điểm."

Trên đường trở về học viện, Đường Tam trong đầu hiện lên những gì Tuyết Thanh Hà nói. Cha, người đến tột cùng tại sao cùng Võ hồn điện phát sinh xung đột, mẫu thân lại ở nơi nào đây? Mặc dù Tuyết Thanh Hà tại cuộc nói chuyện không có nhắc đến việc mẫu thân hắn, nhưng Đường Tam vẫn còn mơ hồ nghĩ rằng việc cha quy ẩn và mẫu thân trực tiếp có quan hệ.

Khoảng cách từ quán trà đến Sử Lai Khắc học viện cũng không quá xa, rất nhanh, Đường Tam trở lại trong học viện, trực tiếp đi tới mộc ốc đằng sau học viện, nơi này đã trở thành nơi bọn chúng chuyên huấn luyện.

Lúc này, không chỉ đội viên đã trở về, Đại Sư, Liễu nhị long cũng đều đã trở về, chỉ có Phất Lan Đức vắng mặt.

"Tiểu Tam, ngươi đã trở về." Đại Sư thấy Đường Tam trở về, hướng hắn vẫy tay.

"Sư phụ, ngài tìm ta sao?" Đường Tam đến gần hỏi.

Đại Sư lắc đầu, nói:"Ta một mình huấn luyện Vinh Vinh, ngươi cũng đến đây đi. Ta nói đối với ngươi cũng có chút chỗ tốt. Huấn luyện nàng cũng phải có ngươi tới phối hợp một chút."

"Nga?" Đường Tam nhìn về phía Trữ Vinh Vinh, lúc này, những người khác đều có mặt tại chung quanh mộc ốc, hoặc ngồi xuống tu luyện, hoặc ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm, chỉ có Trữ Vinh Vinh đứng ở bên người Đại Sư.

"Các ngươi theo ta lại đây." Đại Sư mang theo Đường Tam và Trữ Vinh Vinh hướng sâu trong rừng cây đi đến, ngay cả Liễu nhị long cũng không có đi theo.

Đi ra ước chừng vài trăm thước , Đại Sư dừng lại tại một chỗ tương đối trống trải.

Trữ Vinh Vinh có chút thắc mắc hỏi:"Đại Sư, ngài đối với ta sẽ tiến hành đặc huấn gì đây?" Đối với ma quỷ huấn luyện do Đại Sư từng đề ra nàng đến bây giờ cũng vẫn lòng còn sợ hãi.

Đại Sư đạo:"Vinh Vinh, nếu ta nhớ không sai, các ngươi Thất Bảo Lưu Ly tông hẳn là có một môn là kỹ năng phân tâm khống chế. Ngươi bây giờ tu luyện tới trình độ nào rồi?"

Trữ Vinh Vinh biểu hiện sửng sốt một chút, sau đó mới trả lời :"Ta bây giờ tu luyện được tam khiếu ngự chi tâm, miễn cưỡng có thể sử dụng."

Đại Sư nhíu mày, "Nói như vậy, mới chỉ là giai đoạn sơ cấp. Ta đối với ngươi tiến hành đặc huấn, chính là về phương diện này."

"Mặc dù hôm nay chiến thắng đội hai Thiên Đấu hoàng gia học viện rất dễ dàng, nhưng bọn hắn tuyệt đối không thể đại biểu cho thực lực nói chung của các cao cấp hồn sư học viện khác, nhất là bây giờ Đường Tam và Mộc Bạch thực lực đều đã bại lộ, tương lai các ngươi sẽ đối mặt với đối thủ càng ngày càng cường đại, mà võ hồn của ngươi đã tiến hóa đến trình độ Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, có ưu thế độc nhất vô nhị, có thể nói, tương lai các ngươi có thể thu được chức quán quân hay không, năng lực ngươi có tác dụng rất là trọng yếu."

Trữ Vinh Vinh hì hì cười, nói:"Đại Sư, ngài đang khích lệ ta sao?"

Đại Sư sắc mặt nghiêm, nói:"Ta không phải tán thưởng ngươi, mà đang tán thưởng Thất Bảo Lưu Ly tông võ hồn các ngươi. Dĩ nhiên với năng lực ngươi bây giờ, rất khó tự mình phát huy được uy lực của võ hồn này, trong chiến đấu đoàn đội tác dụng cũng không phải rất lớn."

Ở một bên Đường Tam có chút kỳ quái nói:"Sư phụ, Vinh Vinh đã bốn mươi cấp, năng lực phụ trợ của nàng cũng đã tương đối xuất sắc, đồng thời có thể bằng vào bốn loại năng lực giúp chúng ta tiến hành 50% tăng phúc, vậy lực bạo phát trong nháy mắt cơ hồ có thể cho chúng ta tăng lên một cấp bậc a!"

Đại Sư lạnh nhạt nói:"Ngươi nói đúng, nàng bây giờ có thể tại bốn loại năng lực đối với các ngươi đồng thời tiến hành 50% tăng phúc. Vậy, ngươi hỏi Vinh Vinh một chút, nếu là Sử Lai Khắc thất quái các ngươi dưới tình huống đang xuất chiến, nàng đồng thời đối với sáu người các ngươi tiến hành tăng phúc như vậy, có thể duy trì tối đa trong thời gian bao lâu?"

Đường Tam nghi hoặc địa nhìn về phía Trữ Vinh Vinh, Trữ Vinh Vinh lúc này đích sắc mặt lại đã có chút thay đổi,"Đại Sư. Ngài như thế nào biết bí mật của Thất Bảo Lưu Ly tông chúng ta?"

Đại Sư nói:"Không nên quên rằng, ta xuất thân từ Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, cũng là một trong thượng tam tông. Bí mật võ hồn của Thất Bảo Lưu Ly tông cũng không phải quá bí ẩn, ta biết cũng không có gì ngạc nhiên. Chẳng những ta biết, chỉ cần là cường đại hồn sư, cơ hồ đều biết điều huyền bí này. Nhưng mặc dù như thế, Thất Bảo Lưu Ly tông vẫn như trước là phụ trợ hệ võ hồn gia tộc cường đại nhất, ngươi biết đây là tại sao không?"

Trữ Vinh Vinh mờ mịt lắc đầu.

Một bên Đường Tam nhịn không được nói:"chẳng lẽ chính là bởi vì thuyết phân tâm khống chế mà ngày vừa nói? Sư phụ, ngài có thể nói ra bí mật Thất Bảo Lưu Ly Tháp võ hồn là cái gì không?"

Trữ Vinh Vinh nhìn về phía Đại Sư. Đại Sư gật đầu, nói: "Đúng vậy. Thất Bảo Lưu Ly Tháp sở dĩ vẫn duy trì danh xưng đệ nhất phụ trợ võ hồn, cố nhiên cùng với võ hồn của mình có liên quan. Nhưng càng thêm trọng yếu chính là cái phân tâm khống chế này. Hồn lực tăng lên cố nhiên trọng yếu, nhưng việc phân tâm khống chế này đối với Thất Bảo Lưu Ly tông các ngươi mà nói, thậm chí càng thêm trọng yếu. Nếu ta đoán không sai, cha Vinh Vinh, Trữ tông chủ, tại phân tâm khống chế năng lực, đã đạt tới trình độ Thất Khiếu Linh Lung Tâm. Ta nói không sai phải không, Vinh Vinh?."

Trữ Vinh Vinh gật đầu, đồng thời cũng thay Đường Tam giải trừ nghi hoặc trong lòng : "Chúng ta, Thất Bảo Lưu Ly Tháp võ hồn bí mật ngay vu hồn lực đích tiêu hao rất lớn. Hồn lực cấp bậc càng cao, hồn hoàn càng nhiều, tệ bệnh này biểu hiện càng rõ ràng. Lấy tình huống ta bây giờ mà nói, nếu đồng thời đối với các ngươi sáu người tiến hành toàn bộ bốn loại phụ trợ 50%, nhiều nhất chỉ có thể kiên trì trong thời gian ba giây."

"Ba giây?" Đường Tam chấn động.

Đại Sư trầm giọng nói:"Ta bảo Vinh Vinh một mình đi ra, vì chính là không cho mọi người đều nghe cái bí mật này. Thế gian này rất công bình, Thất Bảo Lưu Ly Tháp mặc dù phụ trợ cường hãn, nhưng mà nó cũng có hạn chế của chính mình. Bởi vì hồn lực của một gã hồn sư là có hạn, bất luận võ hồn của ngươi tốt cỡ nào hảo, nếu sau lưng không có hồn lực cầm cự cũng không cách nào đem tác dụng bộc lộ hoàn toàn. Thất Bảo Lưu Ly Tháp cũng vậy, bởi vì phụ trợ năng lực quá mạnh mẽ, cho nên nó tiêu hao đối với hồn lực cũng là cực kỳ kinh khủng. Thử hỏi, Vinh Vinh bốn mươi cấp hồn lực là có thể giúp các ngươi sáu người tại bốn loại thuộc tính thượng toàn bộ tăng lên 50%, đó là cái khái niệm gì? Nếu có thể duy trì trong thời gian dài, vậy thì hồn sư chẳng phải muốn vô địch sao? Ngày đó, Vinh Vinh giúp chúng ta liệp sát hồn thú, tiến hành phụ trợ đối với Phất Lan Đức, Nhị Long bọn họ, ta mới nhớ tới vấn đề này. Nếu không thể giải quyết hữu hiệu, vậy, tại các trận đấu trung của các ngươi, Thất Bảo Lưu Ly Tháp võ hồn của nàng sẽ rất khó phát huy tác dụng chân chính."

Đường Tam lúc này mới hiểu được,"Vậy theo như lời người nói, phương pháp giải quyết chính là luyện Thất Bảo Lưu Ly tông phân tâm khống chế?"

Đại Sư gật đầu, nói: "Đúng vậy, phân tâm khống chế, chính là bản thân đồng thời khống chế một vài tác dụng khác nhau của hồn kĩ, loại phương pháp khống chế này đối với hồn sư gì đều hữu dụng, nhưng đối với Thất Bảo Lưu Ly tông tác dụng càng vô cùng lớn. Bình thường hồn kỹ của hồn sư đều là càng mạnh hồn lực tiêu hao càng nhiều. Mà Thất Bảo Lưu Ly tông lại không phải như vậy, mỗi một loại hồn kỹ của họ tại mỗi cấp bậc tiêu hao hồn lực đều là giống nhau. Đơn giản mà nói, nếu Vinh Vinh là đại hồn sư hai mươi cấp, vậy, nàng có hai cái hồn kỹ tiêu hao hồn lực tựu đều là một. Khi nàng lên ba mươi cấp, ba hồn kỹ tiêu hao hồn lực vẫn như trước, nhưng bởi vì trình độ tăng lên, tiêu hao hồn lực cũng biến thành hai. Cứ như vậy, nếu nàng đồng thời thả ra tất cả hồn kỹ để tiến hành phụ trợ, hồn lực tiêu hao chính là vô cùng to lớn. Đừng nói là nàng, cho dù là Phong Hào đấu la, cũng rất khó thừa nhận việc tiêu hao như vậy."

"Mà phân tâm khống chế đúng là mấu chốt có thể giải quyết vấn đề này. Trong quá trình chiến đấu, có thể nói, mỗi một người tham chiến cần được phụ trợ bất đồng. Tỷ như, Vinh Vinh bây giờ có bốn cái hồn kỹ, đối với ngươi mà nói, tốt nhất chỉ có 1 loại phụ trợ có tác dụng nhất, còn ba loại phụ gia khác tác dụng tại người ngươi cũng không lớn, chỉ có thể làm tiêu hao càng nhiều hồn lực của nàng thôi. Mà Mộc Bạch phải là hệ công kích, tăng phúc về phòng ngự là quan trọng nhất, tăng phúc nhanh nhẹn cũng không trọng yếu, có thể toàn bộ phụ trợ tất nhiên tốt, nhưng vì hồn lực có hạn, tại lúc mấu chốt mới tiến hành phụ trợ, không thể nghi ngờ có thể làm năng lực phụ trợ của Thất Bảo Lưu Ly Tháp hoàn toàn phát huy."

"Thất Bảo Lưu Ly tông phân tâm khống chế theo ta được biết tổng cộng chia làm năm cảnh giới, phân biệt là Tam Khiếu Ngự Chi Tâm, Tứ Khiếu Hằng Chi Tâm, Ngũ Khiếu Tán Chi Tâm, Lục Khiếu Như Ý Tâm và Thất Khiếu Linh Lung Tâm. Mỗi một cảnh giới đại biểu việc có thể đồng thời khống chế bao nhiêu hồn kỹ mà có thể phóng thích cùng một lúc. Tại Tam Khiếu Ngự Chi Tâm, chính là có thể đồng thời thao túng ba loại hồn kỹ đối với ba mục tiêu tiến hành phụ trợ chính xác, Tứ Khiếu Hằng Chi Tâm chính là đồng thời thao túng bốn loại hồn kỹ đối với bốn mục tiêu tiến hành phụ trợ. Tại đây dưới tình huống phụ trợ chính

xác, là có thể làm được như trình độ lúc trước ta nói. Là tối thích hợp phụ trợ thi triển tại trên thân từng người."

Nói tới đây, Đại Sư dừng lại một chút, ánh mắt bao hàm thâm ý nhìn Đường Tam một cái rồi mới tiếp tục nói:"Đối với hồn sư bình thường mà nói, phân tâm khống chế tác dụng cũng không phải rất lớn, bởi vì mỗi một loại hồn kỹ tiêu hao hồn lực không giống, toàn bộ hồn lực gia sử dụng vị tất có thể phóng thích tất cả hồn kỹ một lần. Bởi vậy, phương pháp tu luyện phân tâm khống chế cũng dần dần thất truyền. Chỉ có Thất Bảo Lưu Ly tông mới có. Vinh Vinh, ta hy vọng ngươi có thể trước khi tổng quyết tái bắt đầu, ít nhất phải đạt tới trạng thái Tứ Khiếu Hằng Chi Câm. Như vậy, ngươi ít nhất có thể đồng thời tiến hành phụ trợ đối với bốn người. Phóng thích hồn kỹ khác nhau ở những hoàn cảnh khác nhau, đây mới là Thất Bảo Lưu Ly tông chân chính ý nghĩa. Ngươi hiểu được chưa?"

Trữ Vinh Vinh thè dài lưỡi ra, nói: "Đại Sư, ngài thật lợi hại. Ngài nói cơ hồ giống như ba ba nói qua. Ba ba cũng nói qua cho ta, muốn chân chính phát huy tác dụng của Thất Bảo Lưu Ly Tháp, phải khắc khổ tu luyện phân tâm khống chế, chỉ có điều, phương pháp tu luyện phân tâm khống chế thật sự khổ cực, hơn nữa lại vô cùng buồn tẻ, cho nên ta ……"

Đại Sư nhìn Trữ Vinh Vinh một cái, "Ngươi không phải muốn nói, kỳ thật ngay cả Tam Khiếu Ngự Chi Tâm chưa thể hoàn toàn nắm giữ đấy chứ?"

Trữ Vinh Vinh mặt đỏ lên, nhưng vẫn gật đầu, có chút xấu hổ không dám nhìn hắn.

Đại Sư than nhẹ một tiếng, nói:"Vinh Vinh, là Thất Bảo Lưu Ly tông trực hệ truyền nhân, ngươi chính mình có điều kiện mà người khác không có, lại được ông trời ưu ai cho vũ hồn vô cùng đặc biệt, nếu không biết quý trọng, tương lai ngươi nhất định sẽ hối hận. Phân tâm khống chế là cái ngươi nhất định phải tu luyện, nếu không, cho dù ngươi tương lai có thể trở thành phong hào đấu la, cũng sẽ không phải là một gã phụ trợ hồn sư hợp cách. Ngươi có thể hiểu được khổ tâm của sư phụ không?"

Thanh âm Đại Sư rất ôn hòa, ấm áp, nhưng loại ngữ điệu ôn hòa, ấm áp này ngược lại làm Trữ Vinh Vinh trong lòng càng thêm xấu hổ, dùng sức gật mạnh đầu, nói: "Đại Sư, ngài yên tâm đi, bắt đầu từ bây giờ, ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện phân tâm khống chế, tranh thủ sớm đạt tới Tứ Khiếu Hằng Chi Tâm."

Đại Sư trên mặt toát ra một tia mỉm cười, nói: "Mặc dù ta cũng không biết phương pháp thật sự của việc tu luyện phân tâm khống chế, nhưng ta có thể dạy ngươi một cái phương pháp. Ngươi nhớ kỹ, sau này khi tiến hành kỹ năng phụ trợ, ngươi nhất định sẽ làm cho chính mình trở thành một hồn sư cực kỳ keo kiệt. Cho dù là một chút một giọt hồn lực cũng phải hảo hảo tiết kiệm, mỗi lần phụ trợ đều làm thật tốt, không nhiều hơn một phân, không ít hơn một phân, chỉ cần ngươi có thể làm được điểm này, như vậy, năng lực phụ trợ của ngươi cũng đã đạt đến mức thượng thừa."

Trữ Vinh Vinh ghi tạc trong long những gì Đại Sự nói, mặc dù cũng chưa hoàn toàn lĩnh ngộ, nhưng Đại Sư nói một phen cũng làm cho nàng hiểu rõ hơn việc tác dụng của năng lực phân tâm khống chế.

Đại Sư than nhẹ một tiếng, ánh mắt hạ lên người Đường Tam, "Ta gọi Tiểu Tam tới kỳ thật là có tư tâm, phân tâm khống chế đối với hồn sư bình thường không có nhiều tác dụng. Nhưng đối với hắn lại không giống, hắn là khống chế hệ hồn sư, hơn nữa lại là song sanh vũ hồn. Hồn kĩ mới thu được của hắn cũng không tính là tiêu hao hồn lực quá nhiều, nhưng nếu có thể nắm giữ được phân tâm khống chế, trên chiến trường năng lực khống chế của hắn sẽ trở nên mạnh hơn, nhất là sau này hắn sẽ có hồn kỹ cho vũ hồn thứ hai, dưới tình huống này sẽ thể hiện công dụng càng thêm rõ ràng. Vinh Vinh, ta không rõ môn quy Thất Bảo Lưu Ly tông như thế nào, nhưng nếu không có quy định rõ ràng, có thể hay không khi ngươi tu luyện phân tâm khống chế cũng để Tiểu Tam cũng đồng thời tu luyện?"

"Sư phụ." Đường Tam nhìn về phía Đại Sư, có chút vội vàng nói: "Như vậy không tốt, phân tâm khống chế là Thất Bảo Lưu Ly tông công pháp độc môn, ta như thế nào có thể học?"

Hắn xuất thân từ Đường môn , Đường môn bí kíp môn hộ, kĩ năng bổn môn cao thâm nhất luôn luôn là vô cùng trân quý. Đừng nói dạy cho ngoại nhân, cho dù là có người mơ ước, cũng lập tức gặp phải trả thù không từ thủ đoạn của toàn Đường môn.

"Tại sao không thể học? Tam ca, ngươi với ta đồng thời luyện được rồi, kỳ thật cũng không có gì cả, Đại Sư nói rất đúng, phân tâm khống chế kỹ năng vốn không phải là của riêng Thất Bảo Lưu Ly tông, chỉ là đối

với Thất Bảo Lưu Ly tông chúng ta hữu dụng, cho nên mới vẫn truyền thừa xuống. Huống chi, ngươi có ân với Thất Bảo Lưu Ly tông chúng ta, cho dù là ba ba ở đây, cũng nhất định sẽ đồng ý."

"Nhưng mà ……" Đường Tam chần chờ giây lát muốn cự tuyệt, lại bị Trữ Vinh Vinh cắt đứt.

"Nhưng mà cái gì? Tam ca, ngươi cho ta đóa tiên phẩm Úc Kim Hương lúc ấy ta nói cái gì sao? Ta cự tuyệt sao? Ta không có, bởi vì ta thật sự coi ngươi là ca ca, ca ca cấp cho muội muội cái gì, ta tại sao lại cự tuyệt? Mặc dù khi đó ta cũng không biết đóa tiên phẩm dược thảo trân quý như vậy, nhưng cho dù ta biết, ta cũng nhất định thu lấy. Bây giờ cũng vậy, chúng ta Sử Lai Khắc thất quái đều là người một nhà, ngươi đối mọi người cho tới bây giờ đều là vô tư, cái này bất quá chỉ là một cái kỹ năng nho nhỏ mà thôi, nếu ngươi tiếp tục cự tuyệt, chính là không coi ta là muội muội rồi."

Nghe Trữ Vinh Vinh chất vấn liên tục, Đường Tam nhất thời không nói được gì, kỹ năng phân tâm khống chế này hắn đương nhiên là muốn học, nhưng kỹ năng này dù sao cũng là tông môn bí kỹ.

"Không bằng như vậy đi. Vinh Vinh, chi bằng hỏi Trữ thúc thúc trước một chút đi ha. Trữ thúc thúc cho phép ta có thể học, ta sẽ đồng thời cùng ngươi tu luyện, ngươi xem thế nào?" Trữ Vinh Vinh có chút bất mãn chu cái miệng nhỏ nhắn lên nói:"Hừ, ngươi còn chưa tin ta sao? Ba ba dám chắc sẽ không cự tuyệt. Nếu ngươi cứ kiên trì vậy, ngay bây giờ ta sẽ đi tìm ba ba."

"Bây giờ đừng đi vội, ngươi cũng không biết Trữ thúc thúc ở địa phương nào mà." Đường Tam muốn kéo Trữ Vinh Vinh.

Trữ Vinh Vinh nói:"Yên tâm đi, ta có thể tìm được ba ba mà, Thất Bảo Lưu Ly tông chúng ta như thế nào không có phương pháp liên lạc chứ. Đại Sư, ta đi một chút."

Nói xong, Trữ Vinh Vinh trực tiếp hướng phía ngoài rừng chạy đi.

Đại Sư bật cười nói: "Nha đầu này, thật sự là có cá tính. Tiểu Tam, yên tâm đi, nếu ta đã đề ra, tự nhiên chính là liệu định Trữ Phong Trí sẽ không cự tuyệt. Phân tâm khống chế kỹ năng đối với Thất Bảo Lưu Ly tông mặc dù trọng yếu, nhưng cũng không phải không thể bí mật ngoại truyền. Nếu ta đoán không sai, Trữ Phong Trí mong không được cho ngươi học đây. Cứ như vậy, ngươi sẽ thiếu Thất Bảo Lưu Ly tông một nhân tình. Thân là Thất Bảo Lưu Ly tông tông chủ, Trữ Phong Trí có ánh mắt nhìn xa trông rộng, bất luận là ngươi hay là cha ngươi, đều là đối tượng mà cực kì trọng thị, thừa dịp Trữ Vinh Vinh đi tìm cha nàng, ngươi nói cho ta nghe một chút, vừa rồi Trữ Phong Trí tìm ngươi nói cái gì vậy?"

Nghe Đại Sư nói như vậy, Đường Tam trong lòng mới bình thường trở lại. Lập tức, đem việc mình gặp Tuyết Thanh Hà, đồng thời ba người ở một chỗ theo như lời Tuyết Thanh Hà kể nói lại một lần.

Nghe Đường Tam thuật lại xong, Đại Sư trầm ngâm một lát sau mới nói: "Tin tức của vị thái tử điện hạ này hẳn là không có gì sai lệch lắm, đối với sự kiện như vậy, Vũ Hồn điện chính là toàn diện phong tỏa, ém nhẹm đi."

"Sư phụ, vậy ngài biết tin tức gì không?" Đường Tam vội vàng hỏi. Trước mặt Đại Sư, hắn hoàn toàn không cần giấu giếm tâm tình của mình.

Đại Sư lắc đầu, nói: "Ta cũng không biết. Nhưng từ lý luận đi lên mà thấy, vị thái tử điện hạ này cung cấp đích tin tức đó không có gì sai, vậy mấu chột bây giờ là kiện đồ vật đó là cái gì, tại sao Vũ Hồn điện lại vì cái đồ vật này mà có thể lại vô cùng khẩn trương, mà lại không có đoạt được cái đồ vật này về, thậm chí lại bồi thêm một vị giáo hoàng."

Đường Tam con mắt đột nhiên sáng ngời, "Sư phụ, ngài nói đó có thể hay không là hồn cốt? Đối với hồn sư mà nói, tối trân quý gì đó không thể nghi ngờ chính là hồn hoàn và hồn cốt. Hồn hoàn có thuộc tính riêng, không thể đoạt được, nhưng hồn cốt lại có thể."

Đại Sư lắc đầu, nói: "Không, ta cho rằng sẽ không phải là hồn cốt đâu, nếu là hồn cốt, Vũ Hồn điện không có khả năng không đắc thủ. Phụ thân ngươi mặc dù là phong hào đấu la, cũng không có khả năng chống lại Vũ Hồn điện. Phải biết rằng, Vũ Hồn điện ngoại trừ giáo hoàng ra còn có ít nhất ba vị Phong Hào đấu la tồn tại. Một mình phụ thân ngươi cho dù lực lượng có cường thịnh đến mấy, cũng không có khả năng đối phó với nhiều cường giả vậy. Nếu ta đoán không sai, Vũ Hồn điện sở dĩ không có tiếp tục truy tìm kiện đồ vật đó, không phải bởi vì kiện đồ vật đó bị phá hủy, chính là bởi vì nó đã mất đi tác dụng của nó. Chẳng

lẻ đó là một hồn thú sao? Nếu như nói là hồn thú, lại như thế nào cùng phụ thân ngươi có quan hệ? Đầu tiên không nói hồn thú có thể bị Vũ Hồn điện coi trọng sẽ là hồn thú cao cấp đến mức nào, chỉ riêng mâu thuẫn giữa hồn thú cùng loài người vốn không thể điều hòa, hiển nhiên sẽ không ở cùng một chỗ với phụ thân ngươi. Mà phụ thân ngươi cũng không có khả năng vì một hồn thú mà không tiếc thoát ly tông môn và đắc tội Vũ Hồn điện."

Năng lực phân tích của Đại Sư không thể nghi ngờ là rất mạnh, nhưng nghe hắn phân tích, Đường Tam trong đầu lại càng thêm hồ đồ, vậy kiện đồ vật đó đến tột cùng là cái gì? Xem ra, chỉ có gặp lại chính cha mình, mới có thể biết được chân tướng.

Trữ Vinh Vinh rời đi thời gian cũng không dài, nửa canh giờ sau, nàng đã hưng phấn vội vàng chạy trở về, trong tay cầm một phong thơ.

"Tam ca, cho ngươi xem. Ta đã nói mà, ba ba dám chắc sẽ đồng ý."

Trong thư viết rất đơn giản, Đường Tam cũng từng gặp qua bút tích Trữ Phong Trí, chỉ thấy mặt trên viết: Tiểu Tam, phân tâm khống chế cũng không phải là cái gì bí kỹ, nếu có tác dụng, ngươi hãy cùng Vinh Vinh đồng thời luyện tập. Trợ giúp của ngươi đối với Thất Bảo Lưu Ly tông sao lại có thể so sánh với kỹ năng nho nhỏ này? - - Trữ Phong Trí.

Mặc dù chỉ có một câu nói đơn giản như vậy, mặc dù Đường Tam biết rõ Trữ Phong Trí nói như vậy vài phần lung lạc chính mình, nhưng hắn thực vẫn vô cùng ấm áp. Bất kể nói như thế nào, Trữ Phong Trí chính là người đứng đầu một tông, cũng là một vị trưởng giả khoan hậu.

Cứ như vậy, bắt đầu từ buổi chiều, Đường Tam cùng Trữ Vinh Vinh bắt đầu tu luyện pháp môn này.

Phương pháp tu luyện phân tâm khống chế cũng không phức tạp, kỹ xảo cùng phương thức cũng không giống như việc hồn sư tu luyện. Trữ Vinh Vinh tu luyện, chính là chính mình không ngừng phóng thích ra các loại kỹ năng, mỗi một loại kĩ năng, dù là tốc độ hay thời gian đều khác nhau, hơn nữa phải thật chuẩn xác, thu phát tùy tâm. Lúc này, nàng đồng thời phóng thích ba loại kỹ năng, bắt đầu tu luyện phần trụ cột nhất là Tam Khiếu Ngự Chi Tâm.

---

95. Chương 94: Phân Tâm Khống Chế - Tam Khiếu Ngự Chi Tâm

Hắn phân tâm để khống chế từng chiếc một đến tận khi đạt đến cực hạn của bản thân, tập trung để nắm giữ toàn bộ từng chi tiết nhỏ, từng biến hóa dù là nhỏ, chẳng những cần quan sát sự biến hóa xảy ra mà hắn còn muốn khống chế biến hóa của chúng theo ý của mình nữa.

Nói thì đơn giản như vậy nhưng cách tu luyện này đòi hỏi sự tập trung cực cao, hơn nữa lại phải cộng thêm năng lực phản ứng vô cùng tốt.

Đường Tam luyện suốt đến quá trưa nhưng cũng không đạt được hiệu quả gì lớn cả mà ngược lại bởi vì hắn không ngừng phải chú ý đến ba đồ vật ở ba phương hướng khác nhau nên khiến đôi mắt Đường Tam đã cay xè.

Bởi vì Sử Lai Khắc học viện đã sớm tiến hành xong trận thứ nhất nên ngày dự tuyển thứ hai, mọi người cũng chưa phải đến Thiên Đấu đại đấu hồn tràng ngay lập tức mà chỉ tự tu luyện trong học viện.

Sáng sớm Đường Tam đã dậy và đi tập luyện theo thói quen luyện tập Tử Cực Ma Đồng như trước đây. Bởi vì dùng Vọng xuyên thu thủy lộ nên hiệu quả tu luyện của hắn lúc này tốt hơn nhiều so với trước kia.

Tử khí chậm rãi xuất hiện tại phía chân trời, Đường Tam nhìn chăm chú vào làn khí rồi từ từ điều tức Huyền Thiên Công của mình. Cả người như đều đắm chìm trong tử khí kia vậy, trong đôi mắt hắn mang vẻ lóng lánh của ánh sáng mầu vàng kim. Rồi Tử Cực Ma Đồng lại vô hình tăng lên một chút.

Mặt trời dần dần lên cao hơn thì tử khí cũng dần dần biến mất, Đường Tam hít sâu một hơi rồi từ trên cây nhảy xuống. Đường Tam tự hỏi có nên tiếp tục tu luyện phân tâm khống chế nữa hay không? Rồi hắn cũng quyết định tiếp tục đến đó tu luyện tiếp. Tại phương diện tu luyện thì hắn luôn luôn có thiên phú cao,

nhưng hắn đối với phương pháp phân tâm khống chế này lại rất đau đầu vì hắn không thể nào nhập môn được, ngày hôm qua luyện tập đến quá trưa nhưng hắn lại cảm thấy mình khi thi triển hồn kỹ lại có chút hỗn loạn. Lúc này lần nữa chuẩn bị tu luyện khiến trong lòng hắn không khỏi sinh ra cảm giác lo lắng.

" Thế nào? Không có cảm giác gì sao?" Thanh âm quen thuộc vang lên, Đường Tam không cần xoay người lại cũng biết người mới tới là Đại Sư.

" Sư phụ, Sao người dậy sớm thế?"

Đại Sư lạnh nhạt cười nói:" Tình huống tu luyện của ngươi ngày hôm qua thì ta đều biết cả, nhưng cách phân tâm khống chế này thật quá khó khăn, nếu như không có nghị lực cực kỳ lớn thì rất khó mà có thành tựu. Nhất là đối với giai đoạn bắt đầu là khó khăn nhất. Nhưng một khi ngươi nhập môn được thì tu luyện sau này lại cực kỳ dễ dàng. Tam Khiếu Ngự Chi Tâm, ngoài hàm nghĩa là muốn khống chế ba đồ vật trước mắt này theo ý mình thì ngươi không thể quá vội vàng, đầu tiên ngươi phải tự cảm giác đã. Phải cảm giác hết thảy xung quanh ngươi, dùng tâm để nắm bắt hết biến hóa của cảnh vật xung quanh. Bất cứ loại sinh vật nào đều phải có cách thức sinh tồn khác nhau trong mỗi hoàn cảnh khác nhau, bất luận mùi vị, màu sắc, âm thanh, cảm giác ... của những đồ vật này đều có thể cho ngươi biết những biến hoá này biểu lộ cái gì, khi đó ngươi càng dễ dàng khống chế theo ý mình hơn, làm cho việc sử dụng mỗi loại hồn kỹ đều là tự phản xạ mà sinh ra được. Như vậy tinh thần của ngươi mặc dù không phải chia làm ba phần nhưng lại có thể đạt được hiệu quả không kém hơn là mấy. Nó sẽ cho ngươi thấy được hiệu quả giống như nhau, rồi sau đó ngươi lại tiếp tục phân tâm cảm giác ba đồ vật kia thì sẽ dễ dàng hơn nhiều."

Cẩn thận cảm thụ hết thảy mọi thứ bên người, đây chính là hướng dẫn của Đại Sư cho Đường. Mặc dù hắn không biết kỹ xảo tu luyện phân tâm khống chế là như thế nào, nhưng bằng vào giải thích của chính mình đối với Vũ Hồn, thì hắn chắc chắn sẽ có cách khác để hướng dẫn Đường Tam nhập môn.

Nghe Đại Sư nói xong, Đường Tam tựa hồ tìm được một tia cảm giác nên hắn lập tức nhắm hai mắt lại, không nghĩ đến tu luyện theo cách cũ nữa mà muốn đem nắm bắt của mình vừa có để nghiên cứu ngay.

Đường Tam vẫn dứng ở đó không hề nhúc nhích, còn Đại Sư cũng không lên tiếng nữa mà chỉ là lẳng lặng nhìn đệ tử của mình.

Rất nhanh, Đường Tam đã bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện, hơi thở của hắn dần trở nên như có như không.

Mang theo mùi thơm của các loài cây cỏ xung quanh đưa vào mũi, da tay cảm thụ độ ẩm không khí, tiếng côn trùng kêu cũng truyền vào lỗ tai hắn. Đường Tam lẳng lặng đứng ở đó, lại dùng tâm thần để cảm thụ mọi thứ mình vừa nắm bắt được.

Dần dần Đường Tam có chút thất vọng, tia cảm giác kia dần dần càng khó nắm bắt hơn. Hắn có thể cảm nhận được một chút biến hóa của ngoại giới nhưng chút biến hóa này lại trôi qua quá nhanh. Đừng nói là muốn nắm giữ mà thậm chí cả sáu giác quan của hắn đều không thể nói cho hắn rằng chính xác thì bên ngoài đang phát sinh cái gì.

"Vũ hồn của ngươi có thể tăng cường hết thảy các loại thuộc tính, bao gồm cả cảm giác trong đó nữa." Thanh âm Đại Sư lại nhẹ nhàng vang lên lần nữa.

Đường Tam thân thể rung lên, một tia cảm giác vừa mất đi bắt đầu quay trở lại. Hắn giơ tay phải lên, ánh sáng màu lam, màu tím trong lòng bàn tay bắt đầu khởi động, lấy thân thể của hắn làm trung tâm, một cây Lam Ngân Thảo đen tuyền chậm rãi hướng theo bốn phía xung quanh, những nơi nó đi qua phát ra thanh âm lách tách.

Giống như lời Đại Sư nói, khi hắn phóng xuất ra vũ hồn của mình, trong sát na Huyền Thiên công bám theo vũ hồn thì Đường Tam thấy các cảm giác của mình dần mạnh hơn. Các loại cảm giác lập tức như lột bỏ cái khăn che mắt khiến hắn thấy được tất cả xung quanh một cách rõ ràng.

Mỗi một cây Lam Ngân Thảo kéo dài ra đều mang về một số tin tức, Đường Tam mang chúng tổng kết lại trong não cho nên mặc dù lúc này hai mắt hắn không mở nhưng hắn cơ hồ vẫn thấy được hết thảy các loại hình dáng mơ hồ hiện ra.

Dùng tâm cảm thụ thì có thể phát hiện cái gì? Đó đều là do Lam Ngân Thảo cho Đường Tam thấy cả. Chúng không cách nào bằng hai tròng mắt Đường Tam nhưng lại khiến hắn có cảm thụ ngoại giới cực tốt. Hắn kéo Lam Ngân Thảo dài ra, hắn lấy ba căn, một căn nhẹ nhàng quấn quanh một gốc cây nhỏ, một căn cuốn lên trên một bụi cây, một căn cuối cùng quấn trên một bông hoa đang nở rộ. Ba căn Lam Ngân Thảo làm ba việc khác nhau, mặc dù cũng không phải là kỹ năng nhưng trong nháy mắt Đường Tam đã phân tâm thành ba hướng khác nhau.

Ngay lúc này đột nhiên Đường Tam phát hiện Lam Ngan Thảo của chính mình phảng phất như thay đổi, cơ hồ hình dáng trong nháy mắt đã được biểu diễn, bốn phương tám hướng, vô số năng lượng đặc thù thông qua những gốc Lam Ngân Thảo này mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể rồi lại chậm rãi chảy ra, nhưng chính một quá trình đơn giản như vậy lại khiến cho Đường Tam thấy rõ từng chi tiết tại phương viên mấy trăm thước xung quanh mình.

Tại sao có thể như vậy? Trong lòng Đường Tam cả kinh. Nương theo tâm tình biến hóa loại cảm giác này nhất thời biến mất. Hắn vội vã làm cho tinh thần mình yên tĩnh lại rồi tiếp tục tiến hành khống chế Lam Ngân Thảo phân tích xung quanh. Năng lượng kỳ dị đó lại một lần nữa xuất hiện.

Năng lượng kỳ dị rất phân tán mỗi một tia đều cực kỳ nhỏ bé, đó là loại tồn tại cực kỳ khác so với Huyền Thiên công, những năng lượng này chính là một loại tâm tình, một loại tâm tình hết sức thân thiết đối với hắn.

Một bên Đường Tam làm cho mình vẫn duy trì tình huống hiện tại, một bên cẩn thận cảm thụ từng chút biến hóa trong những tia năng lượng này. Hắn muốn tìm kiếm điểm xuất phát của chúng ở đâu.

Theo thế giới tinh thần càng cảm giác rõ ràng hơn khiến hắn dần dần phát hiện ra nơi phát sinh ra nguồn năng lượng này. Làm hắn cực kỳ giật mình chính là nguồn năng lượng này đến từ các cây Lam Ngân Thảo đang sống trên mặt đất.

Tại Đấu La Đại lục thì Lam Ngân Thảo chính là loài thực vật bình thường nhất, cơ hồ tất cả mọi nơi đều có thể thấy được chúng. Ngoài khả năng sinh tồn cực cao của chúng ra thì chúng cũng chẳng có chút tác dụng nào khác. Cũng bởi vì thế Lam Ngân Thảo của Đường Tam mới bị xưng là phế Vũ Hồn.

Nhưng vào giờ phút này Đường Tam lại cảm nhận được chung quanh tất cả Lam Ngân Thảo đó lại truyền đến cho mình cảm giác thân thiết, cái này cũng không nói cho hắn biết cái gì chính xác giống như một đứa nhỏ vô gia cư tìm được thân nhân vậy, nó truyền vào tất cả các giác quan của Đường Tam một cảm giác thân thiết đến lạ. Giờ khắc này Đường Tam tựa hồ đã trở thành trung tâm của cả khu rừng. Hắn thậm chí cảm giác được Lam Ngân Thảo sinh sống cả nghìn thước bên ngoài cũng khiến hắn cảm giác được hết thảy, ở khu rừng rậm cạnh Sử Lai Khắc học viện này cơ hồ tất cả Lam Ngân Thảo đều vì có cảm giác tương thông với Đường Tam mà cùng đung đưa theo một tiết tấu rất nhỏ.

Cái loại cảm giác huyền diệu nói không nên lời này khiến cho Đường Tam phát hiện, mỗi lần mình phóng xuất một cây Lam Ngân Thảo thì tựa như chúng đều có tính mạng cả, khiến tin tức không ngừng truyền vào trong não hắn, mà cùng với sự phóng xuất Lam Ngân Thảo của hắn thì cũng xuất hiện cảm giác các cây Lam Ngân Thảo xung quanh cũng nhẹ nhàng động đậy.

Lúc này, Đại Sư chứng kiến một cảnh tượng cực kỳ kỳ dị, từ dưới chân Đường Tam lan tràn ra Lam Ngân Thảo mà chúng đều dựng đứng lên rồi lấy một dạng tiết tấu mà nhẹ nhàng đong đưa trong không khí, hắn có cảm giác như chúng đang cực kỳ vui sướng, Trên người Đường Tam vũ hồn căn bản là màu trắng dần dần biến thành màu lam.

Biến dị? Đây là điều đầu tiên mà Đại Sư có thể nghĩ đến. Hắn cơ hồ lập tức muốn cát đứt quá trình biến dị của Đường Tam đi. Biến dị có khả năng giúp hồn sư mạnh mẽ hơn nhiều, nhưng nếu giống hắn, biến dị thất bại thì phải trở thành phế vật, hắn tuyệt đối không hy vọng đệ từ mình cũng gặp phải tình huống này.

Tuy nhiên Đại Sư vẫn cương quyết khắc chế xúc động trong lòng, bởi vì hắn phát hiện lúc này Đường Tam tựa hồ cùng Lam Ngân Thảo xung quanh thì giống nhau cơ hồ hắn đã dung nhập vào khu rừng xung quanh rồi, ngay đến hơi thở bổn nguyên thuộc về loài người cũng đều đã biến mất. Hiện tại hắn đã như một cây Lam Ngân Thảo lớn, thân thể hắn cũng giống Lam Ngân Thảo xung quanh mà nhẹ nhàng lay động.

Bị màu Lam này phủ lên nhưng Hồn lực của hắn cũng không xảy ra chuyện chuyển động mạnh mẽ mà trở nên êm ái hài hòa, theo thời gian trôi qua, Đường Tam tựa hồ càng ngày càng hòa hợp với thế giới xung quanh hơn.

Dù là người có tri thức uyên bác như Đại Sư cũng không thể hiểu được trên người Đường Tam xảy ra truyện gì, Trong khoảng thời gian ngắn hắn đấu tranh đến nỗi muốn nổ cả đầu, nhưng cuối cùng vẫn không dám đến cắt đứt quá trình đang diễn ra của Đường Tam.

Cảm giác kỳ dị không ngừng lan tràn trong cơ thể khiến Đường Tam chưa hề có cảm giác được buông lỏng như thế này, dần dần Lam Ngân Thảo trên mặt đất bắt đầu xuất hiện biến hóa, tựa hồ đã bị hơi thở trên người hắn phủ lên, dĩ nhiên chúng cũng bắt đầu biến thành màu đen.

Lúc mới bắt đầu thì chỉ có Lam Ngân Thảo dưới chân Đường Tam xuất hiện biến hóa như vậy, nhưng theo thời gian trôi qua thì phạm vi biến hóa bắt đầu trở nên lớn hơn rất nhiều. Kỳ dị hơn chính là những nhóm Lam Ngân Thảo này rõ ràng không hề được hồn lực của Đường Tam hỗ trợ nhưng chúng lại điên cuồng sinh trưởng lên, mỗi một căn đều lay động giống như Lam Ngân Thảo trên người Đường Tam vậy.

Nhìn màu đen lan tràn dưới chân, trong lòng Đại Sư có chút hoảng sợ, ngoài độc tố mà Lam Ngân Thảo trên người Đường Tam có ra thì những cây Lam Ngân Thảo này trông đều giống như đúc.

Mà lúc này cảm thụ của Đường Tam lại là rất lạ lùng, hắn phát hiện chính mình tựa hồ biến thành một phần tử trong số Lam Ngân Thảo kia, hắn cũng cảm nhận được sự sinh trưởng của Lam Ngân Thảo trong khu rừng này đã qua không biết bao nhiêu năm rồi. Cái loại cảm giác đặc thù này làm hồn lực trong cơ thể hắn ba động nhè nhẹ rồi phóng thích ra, tiếp theo cùng năng lượng kỳ dị của Lam Ngân Thảo xung quanh trao đổi với nhau sau đó lại quay về cơ thể.

Đột nhiên, quang mang trong hai tròng mắt Đại Sư sáng ngời, nhìn Đường Tam với ánh mắt tràn ngập sự khó tin. Hắn rốt cuộc nghĩ tới một loại tình huống có thể đã phát sinh với Đường Tam, đó chính là hoàn cảnh tu luyện cao nhất của một vị Hồn Sư.

Bởi vì hoàn cảnh tu luyện cao nhất của hồn sư chính là điều kiện thích hợp nhất cho Hồn Sư tu luyện. Làm cho mình cùng cảnh vật chung quanh hoàn toàn hòa hợp thành một thể, trở thành một bộ phận trong đó, như vậy chẳng những có thể khiến cho tốc độ tu luyện tăng mạnh, hơn nữa còn có thể làm cho Vũ Hồn của mình càng thêm tinh thuần hơn, ngoài ra mọi thuộc tính khác cũng đều tăng mạnh.

Nhưng loại trạng thái tu luyện này trong ấn tượng của Đại Sư chỉ hồn sư trên bảy mươi cấp mới có thể xuất hiện mà thôi, bởi vì nó cũng cần một lượng tinh thần lực khổng lồ mới tạo ra được. Cho dù như vậy, cũng không phải bất cứ hồn sư nào cũng có thể làm được. Chỉ có một số ít Vũ Hồn đặc biệt mới có thể xuất hiện khả năng này mà thôi. Mà Đường Tam bất quá mới chỉ có bốn mươi mốt cấp thôi, tại sao hắn có thể đạt tới cảnh giới như vậy được chứ?

Một khi phương pháp Phân tâm khống chế đạt tới trình độ cao nhất thì nó sẽ giống như Đường Tam lúc này. Đó chính là: Đồng thời. Đồng thời tiến hành các loại khống chế khác nhau, có thể làm cho kỹ năng này thi triển đến nỗi không có chút sơ hở nào, Phân Tâm Khống chế có thể nắm chắc mỗi một phần nhỏ nhất của vũ hồn, mỗi một biến hóa xung quanh. Đây chính là đệ nhất phụ trợ nà Thất Bảo Lưu Ly Tông cũng như các phụ trợ hệ vũ hồn khác theo đuổi.

Lúc này, Đường Tam một chút phân tâm khống chế cũng không cần, mà là khống chế bằng một cách còn đáng sợ hơn nhiều đó là bằng hơi thở của Vũ Hồn để khống chế sinh vật cùng loại ở xung quanh. Đây là cảnh tượng kinh khủng ra sao chứ?

Lấy Đường Tam làm trung tâm tình huống sinh trưởng của Lam Ngân Thảo không ngừng lan tràn ra tới trăm thước mới ngừng lại. Ngay lúc này cả người Đường Tam đã bị vây bởi một biển Lam Ngân Thảo xung quanh. Từ giờ khắc này trở đi thì cơ thể hắn đã không thể chia lìa với Lam Ngân Thảo được nữa rồi. Chỉ cần nơi nào có Lam Ngân Thảo thì bất cứ cây nào trong số đó đều có thể trở thành một bộ phận Vũ Hồn của hắn.

Đừng nói chính Đường Tam mà ngay cả người chỉ điểm hắn là Đại Sư cũng tuyệt đối không thể nghĩ ra một một phen tu luyện lại gặp phải kết quả như thế này.

Từ trong đắm chìm, Đương Tam đã dần tỉnh táo lại, lúc đó đã là một canh giờ sau rồi. Không biết Trữ Vinh Vinh đã tới từ khi nào, hiện tại nàng đang đứng bên cạnh Đại Sư, cả hai người đều dùng một loại ánh mắt cổ quái mà nhìn hắn.

" Sư phụ, tại sao các người lại nhìn ta như vậy?" - Đường Tam nghi hoặc hỏi. Theo cảm giác của hắn lúc này thì Lam Ngân Thảo xung quanh đã khôi phục lại như bình thường, tựa hồ chưa bao giờ phát sinh chuyện gì trước đó vậy.

Đại Sư trầm giọng nói:" Tiểu Tam, mới vừa rồi ngươi đã cảm nhận được cái gì? Làm cái gì? Đem kể lại một cách rõ ràng, chi tiết cho ta nghe."

Trong lòng Đường Tam rất nghi hoặc, hắn vội đem cảnh mình nhận biết trong khi đang đắm chìm tu luyện rồi đủ loại cảm giác lúc sau nói lại một cách rõ ràng.

Nghe hắn nói xong, không đợi Đường Tam đặt câu hỏi, Đại Sư đã vội vàng cắt lời mà nói:" Tất cả những thứ ngươi cảm nhận được thì đều giống như những gì ta vừa nhìn thấy."

" Sao có thể như thế được?" Đường Tam trợn mắt há hốc mồm nhìn Đại Sư," Sư phụ ý ngài là Lam Ngân Thảo phát triển lúc nãy cũng giống như đúc so với Lam Ngân Thảo trên người ta hả? Nhưng hồn lực của ta cũng không có tiêu hao chút nào mà! Thậm chí còn gia tăng không ít nữa chứ, hiệu quả vừa rồi so với tu luyện cả một đêm của ta thì không khác là mấy."

Đại Sư gật đầu khẳng định," Ta cũng không biết trên người ngươi tại sao lại gặp phải loại tình huống này . Ân, theo lời ngươi nói thì Lam Ngân Thảo này cực kỳ thân thiết với ngươi, không có chút bài xích nào cả. Là một loại thực vật bậc thấp thì Lam Ngân Thảo nhiều nhất cũng chỉ là có bản năng mà thôi, căn bản là không có trí tuệ mới phải chứ. Chắc là do chúng có cảm nhận thấy hơi thở của ngươi tương tự với chúng, tuy nhiên ta cũng gặp qua không ít thực vật hệ hồn sư nhưng chưa bao giờ có người nào có thể hấp dẫn được thực vật hệ cùng loại như ngươi cả."

Vừa nghe Đại Sư cũng không có cách nào giải thích tình huống vừa rồi thì Đường Tam không khỏi mê mang, hắn chỉ có thể cảm giác được tình huống mới vừa rồi đối với mình có ích chứ không hề có hại, nhưng hắn lại không thể biết được tại sao lại như vậy.

" Dù sao cũng không có hại, cần gì phải cố tìm hiểu nguyên nhân chứ? Tam ca, coi như ngươi đang nằm mơ đi, Dù sao trong mắt những người bên ngoài thì ngươi cũng là một quái vật, mà đã là quái vật thì có thêm một điểm quái dị cũng chẳng tính là gì." Trữ Vinh Vinh cũng không quá giật mình bởi vì Đường Tam vốn đã luôn gây cho kẻ khác sự bất ngờ cho nên nàng đã sớm quen rồi.

Đường Tam bất đắc dĩ nói:" Xem ra, cũng chỉ có coi nó như một giấc mơ mà thôi. Có lẽ sau này ta sẽ hiểu được. Vinh Vinh ngươi xem này."

Vừa nói , ba gốc Lam Ngân Thảo đồng thời từ trên người Đường Tam bắn ra, thân thể Đường Tam thậm chí chưa hề động chút nào nhưng ba gốc Lam Ngân Thảo đã từ các phương hướng khác nhau hình thành ba động tác khác nhau, một căn trông giống như động tác quật roi vậy, một cây cuốn thành hình tròn tại giữa trời, thậm chí có một gốc được phát động kỹ năng cuốn quanh mà gắt gao quấn quanh một gốc đại thụ.

Ba gốc Lam Ngân Thảo là cùng một lúc được phát ra, giữa lúc đó không ngừng lại chút nào. Ba động tác này chính là cùng được làm ra một lúc.

" A? Tam ca, ngươi đã luyện thành rồi ?" Trữ Vinh Vinh mở to hai mắt nhìn," Ta ở nhà từng luyện rất nhiều năm nhưng cũng không thể đạt được hiệu quả như ngươi lúc này. Ngươi, ngươi đến tột cùng là làm như thế nào thế ?"

Đường Tam cười khổ nói:" Ta cũng không có luyện thành. Bởi vì nếu đổi thành địa phương khác thì không thể làm được. Chỉ là trong cảnh giới vừa nãy mỗi một biến hóa chung quanh đều hoàn toàn được ghi lại trong não ta cho nên ta chỉ cần truyền vào một chút ý nghĩ mà không cần nhìn bằng mắt cũng có thể dễ dàng làm được ba động tác này, không cần phải khống chế biến hoá mà chúng vẫn tiếp tục duy trì hành động. Nhưng nếu thay vào là nơi khác thì ta không có chút cảm nhận nào cả. Tuy nhiên dù sao ta cũng đã tìm ra một chút đầu mối rồi."

Trữ Vinh Vinh đột nhiên bước nhanh tới trước mặt Đường Tam, vẻ mặt có chút kinh khủng mà nhìn hắn.

Cặp mắt đẹp tuyệt vời của nàng vốn đã rất hấp dẫn mọi người, hơn nữa lúc này khoảng cách hai người rất gần, ngay cả hô hấp cũng có thể nghe được nên Đường Tam nhất thời càng hoảng sợ, vội vã xấu hổ quá mà tránh ra khỏi ánh mắt của Trữ Vinh Vinh, đồng thời lùi từng bước về phía sau," Vinh Vinh, ngươi làm gì thế?"

Trữ Vinh Vinh nghiêm mặt lại nói:" Tam ca, ngươi biết không? Đôi khi, ta thật sự nghĩ muốn đập vỡ đầu của ngươi để xem bên trong nó có cái gì. Vì trước mặt ngươi tất cả chúng ta đều không xứng để gọi là quái vật nữa ." Lời còn chưa nói hết thì chính nàng cũng không khỏi bật cười.

Đại Sư nói:" Tốt lắm, các ngươi không được làm loạn lên như thế. Nếu Tiểu Tam đã có thể tìm thấy chút điểm nhập môn thì các ngươi nên tiếp tục luyện tập đi. Muốn thành công phải có nỗ lực cực lớn, nếu không thiên tài cũng sẽ trở thành khôn vặt mà thôi (Câu này nói hay quá đi, mọi người phải cố làm theo đấy - Thanks Đại Sư chỉ điểm cho "Đệ Tử" (.) (.) "

Sự buồn tẻ của tu luyện lại được tiếp tục. Đường Tam một bên luyện tập phân tâm khống chế, nhưng trong đầu lại cố gắng để cho tinh thần được buông lỏng, phóng xuất ra vũ hồn Lam Ngân Thảo hấn cảm giác được Lam Ngân Thảo xung quanh có mối quan hệ chặt chẽ với mình. Mơ hồ hấn lại hiểu được loại cảm giác này tựa hồ cũng không phải thực vật hệ hồn sư là có thể có được. Chẳng lẽ Vũ hồn Lam Ngân Thảo của mình lại có sự đặc thù nào đó sao? Nhưng thời gian tu luyện trước kia mình đâu có thấy nó có đặc thù gì đâu!

Nghi vấn này vẫn luôn quanh quẩn trong đầu Đường Tam cho đến ngày thứ ba của toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái bắt đầu thì Đường Tam vẫn chưa thể hiểu được.

Đại tái bắt đầu đã qua hai ngày, tất cả hồn sư học viện cũng đều hoàn thành vòng dự tuyển đầu tiên. Không hề nghi ngờ, ở trong số hai mươi tám đội hồn sư thì các học viên của Thiên Đấu hoàng gia học viện là xui xẻo nhất. Mặc dù có trị liệu hệ hồn sư vì bọn họ mà chữa thương nhưng xương cốt bị đứt gẫy thì không phải một vài ngày là có thể chữa xong . Từ đầu họ cũng có ý định thay đổi đội dự thi nhưng đội dự bị cũng chỉ có thực lực rất bình thường nên không thể thay thế được.

Hôm nay sắp bắt đầu đợt dự tuyển tái thứ hai. Ngay khi đám người Sử Lai Khắc Thất Quái đi tới bên ngoài của Thiên Đấu đại đấu hồn tràng thì bọn họ đã lập tức cảm nhận được sự đãi ngộ khác biệt.

Khán giả tụ tập bên ngoài chuẩn bị vào xem khi thấy mấy người đám Sử Lai Khắc Thất Quái với quần áo đều là màu xanh biếc thì đều tự giác tránh ra một cái thông lộ, tiếng nghị luận tuy có nhưng so với lúc trước thì ít hơn nhiều. Những mũi nhọn từ ánh mắt phía sau lưng họ cơ hồ cũng biến mất, mà thay vào đó là sự kính sợ.

Trận thi đấu vòng đầu tiên Sử Lai Khắc học viện đã khiến cho khán giả có ấn tượng quá sâu sắc. Mặc dù trận đấu có thời gian ngắn ngủi nhưng bẩy người của Sử Lai Khắc học viện xuất chiến đã bộc phát thực lực một cách điên cuồng, lại thêm thủ đoạn công kích có chút tàn nhẫn đã khiến cho khán giả sinh ra cảm giác sợ hãi.

Thực lực bày ra đã làm cho những người xem không dám xem thường đội ngũ có quần áo lạ lùng này nữa, hai gã bốn mươi cấp hồn sư xuất hiện đã để cho bọn họ trở thành đội có khả năng đứng đầu đợt thi này.

Phất Lan Đức hôm nay không chạy đi trước nữa mà mặc một bộ đồng phục giống hệt với các đệ tử, hấn đi đầu tiên ngẩng đầu mà đi vẻ mặt cực kỳ đắc ý.

Mặc dù đã không có người xem nào cười nhạo, nhưng các đội viên của Sử Lai Khắc học viện vẫn cúi đầu mà đi như trước. Mặc dù thực lực của bọn họ đã làm người khác nể sợ nhưng trên lưng bọn họ vẫn còn dòng chữ quảng cáo khiến họ rất xấu hổ.

Bởi vì đội Sử Lai Khắc có biểu hiện quá hoàn mỹ trong vòng trước, lại thêm ba tấc lưỡi thiên tài của Phất Lan Đức đã khiến bọn họ được một vị thương gia muốn quảng cáo mà tài trợ. Đó là một nhà buôn nước hoa thượng đẳng, nghe nói cả Thiên Đấu đế quốc thì một nửa sinh ý trong việc buôn bán nước hoa đều là do họ làm ra.

Nước hoa được chiết xuất từ tiên hoa mà ra, trải qua phối chế một cách bí mật mà thành, pha vào trong nước tắm, có thể giúp cho người ta lưu giữ lại mùi thơm cho dù là sau khi tắm rửa xong, được nữ nhân vô

cùng ưa chuộng. Bất luận là quý tộc hay bình dân cũng như nhau, đối với nước hoa đều không có sức chống cự. Chỉ có điều khác nhau là bọn họ có thể chi ra bao nhiêu tiền để mua nước hoa mà thôi.

Lúc này sau lưng mỗi đội viên của Sử Lai Khắc học viện đều có dòng chữ : "Mị lực vạn trượng, kì hương hoa lộ. Tẩy tẩy càng khỏe mạnh ". (Mị lực từ cách xa vạn trượng, nước hoa kì diệu, càng tắm càng khoẻ mạnh - BD).

Ngay khi nhìn thấy đồng phục mới mang đến, trong lòng mỗi đội viên của Sử Lai Khắc Thất Quái đều có một loại ý nghĩ là muốn đâm đầu vào đâu ngay để khỏi phải xấu hổ như vậy nữa. Tuy nhiên vẫn là Mã Hồng Tuấn dường như có khuynh hướng suy nghĩ giống Phất Lan Đức nhất, hắn an ủi mọi người, ít nhất sư phụ hắn còn không có chấp nhận cho một vị Thương Gia bán bồn cầu tài trợ đã là tốt lắm rồi, nếu không bọn họ chẳng dám ra khỏi cửa nhà trọ nữa ấy chứ.

Tài trợ của Kì hương hoa lộ cho bọn họ cũng rất cao, mỗi trận đấu họ sẽ nhận được một ngàn kim hồn tệ cho đến tận khi chấm dứt mới. Mỗi khi thắng một vòng thì tài trợ vòng sau sẽ tăng lên đến hai nghìn Kim Hồn Tệ. Nếu như họ có khả năng tiến vào ba đội đứng đầu thì thậm chí đạt được năm vạn Kim Hồn Tệ. Đến cùng mà nói như Sử Lai Khắc học viện có thể đạt được chức quán quân, như vậy bọn họ có thể kiếm được đến hơn mười vạn kim hồn tệ. Chỉ cần vài chữ nhỏ trên lưng mà lại có thu nhập như thế thì Phất Lan Đức hài lòng vô cùng. Vì bắt Sử Lai Khắc Thất Quái mặc vào những bộ quần áo này thì hắn cũng phải làm gương mặc đầu tiên.

Nếu như không phải Phất Lan Đức mà là một người khác bắt mặc thì sợ rằng Sử Lai Khắc Thất Quái không bao giờ chịu mặc. Nhưng bọn họ vĩnh viễn không thể quên được vẻ mặt của Phất Lan Đức khi học viện có nguy cơ phải đóng cửa vì thiếu tiền. Cho nên, mặc dù trong lòng không muốn nhưng bọn họ vẫn miễn cưỡng mặc vào bộ đồng phục kỳ dị này.

Dưới ánh mắt nhìn của mọi người, đoàn người đã tiến vào đại đấu hồn. Lúc này lập tức có hai gã nhân viên có nhiệm vụ đón tiếp đi đến rồi dẫn bọn họ đi tới khu vực nghỉ ngơi trước khi thi đấu.

Từ lúc bắt đầu, mỗi ngày đều có mười bốn trận đấu được tiến hành. Chứng kiến Sử Lai Khắc học viện đến, học viên của các học viện khác đều chú ý tới họ, đặc biệt người được chú ý nhiều nhất không thể nghi ngờ là người có thể xuất ra hồn hoàn vạn năm, Đường Tam. Thực lực bày ra quả thật là thủ đoạn chứng minh bản thân tốt nhất. Lúc này đồng phục của Sử Lai Khắc học viện mặt sau lưng đã được sửa lại, mặc dù đã khác với hôm trước nhưng những đối thủ kia lại không hề để ý bởi vì trong đầu họ lúc này chỉ là quan tâm xem làm cách nào để thắng được Sử Lai Khắc học viện.

" Viện trưởng, đối thủ hôm nay của chúng ta là ai?" Đái Mộc Bạch hướng Phất Lan Đức hỏi.

Phất Lan Đức sửng sốt một chút, nói:" Ta làm sao biết được chứ? Là các ngươi tham gia thi đấu hay là ta chứ?" Mấy ngày nay hắn vội vội vàng vàng tìm quảng cáo hợp tác. Chẳng những là quảng cáo nước hoa hiện tại mà còn có mấy cái quảng cáo đều đang trong giai đoạn thương lượng giá tiền, làm sao có thời giờ đi chú ý trận đấu chứ.

Đái Mộc Bạch không nói được gì." Viện trưởng đại nhân, ngài cũng không thể cứ nghĩ đến tiền mãi như thế chú, ngài phải quan tâm cả đến chúng ta nữa mà."

Phất Lan Đức cười hắc hắc, nói:" Tiểu tử thúi. Ngươi có ý kiến gì à?"

Nhìn ánh mắt quái dị của Phất Lan Đức khiến Đái Mộc Bạch cũng phải rùng mình, vội vã lắc đầu, nói: "Không, không có."

Phất Lan Đức mỉm cười nói:" Mặc dù ta là viện trưởng, nhưng phân công rõ ràng rồi. Yên tâm đi. Đối thủ của Các ngươi mấy ngày nay đều được Nhị Long quan sát kỹ càng cả rồi. Nàng sẽ kể cho các ngươi về đối thủ của trận kế tiếp một cách rõ ràng. Ta phải nhắc nhở các ngươi một chút, lần này mà không chiếm được quán quân thì ta cũng không cho các ngươi tốt nghiệp đâu ."

Đang trong lúc nói chuyện thì Đại Sư cùng Liễu Nhị Long cùng nhau đã đi tới. Bọn họ cũng không có gương mẫu mặc đồng phục như Phất Lan Đức.

Trên vẻ mặt của Đại Sư cùng Liễu Nhị Long có chút kỳ quái. Từ trên mặt bọn họ khiến Sử Lai Khắc Thất Quái đoán được có việc không hay. Chẳng lẽ trong đợt dự tuyển này lại gặp phải phiền toái sao?

Nhìn ánh mắt mọi người nhìn chăm chú vào mình, Đại Sư trầm giọng nói:" Các ngươi thi đấu trận thứ hai gặp phải đối thủ rất mạnh. Hiện tại các ngươi có ba lựa chọn. Thứ nhất là từ bỏ trận đấu này để bảo tồn thực lực. Dù sao dự thi vòng này thì sẽ có năm đội đứng đầu có khả năng tiến vào vòng sau. Thứ hai là đánh một trận nhưng khả năng thắng của ngươi dù chỉ một phần cũng không có. Thứ ba, lấy toàn lực ra mà chiến đấu , nhưng cho dù có thể chiến thắng, thì thực lực của các ngươi cũng hoàn toàn bại lộ."

Sử Lai Khắc Thất Quái hai mặt nhìn nhau, bọn họ cũng không hiểu được đến tột cùng thì có dạng đối thủ nào mà lại khiến Đại Sư ngưng trọng như thế. Chẳng lẽ đối thủ này có thể cùng Hoàng Đấu chiến đội lúc trước so sánh sao?

Liễu Nhị Long bên cạnh nói:" Tượng Giáp Tông các ngươi đã nghe nói qua chưa? Trong bảy đại tông môn thì đứng thứ sáu. Đối thủ của các ngươi hôm nay là các học viên của học viện được Tượng Giáp Tông sáng lập - Tượng Giáp học viện. Bẩy tên tham gia thi đấu lần này đều là Đệ tử trực hệ của Tượng Giáp Tông. Trong đó ba người đạt tới bốn mươi cấp, mặt khác bốn người cũng có thực lực gần đến bốn mươi cấp. Có thể nói là thế hệ tinh anh mới của Tượng Giáp Tông"

Tượng Giáp Tông? Nghe ba chữ này, vẻ mặt Sử Lai Khắc Thất Quái không khỏi đều trở nên ngưng trọng hẳn lên. Bọn họ rất rõ ràng Tượng Giáp Tông ba chữ này đại biểu cho cái gì. Tựa như Thất Bảo Lưu Ly tông được xưng là phụ trợ tông môn cực mạnh giống nhau, Tượng Giáp Tông cũng có danh hiệu của chính mình. Đó chính là tông môn có phòng ngự cực mạnh.

Vũ Hồn truyền thừa của Tượng Giáp Tông có tên là Toản Thạch Mãnh Tượng, là một loại vũ hồn phòng ngự siêu cấp, đặc tính chủ yếu thể hiện tại lực lượng cùng phòng ngự, vũ hồn ngang cấp nhau cơ hồ không có hồn sư nào có thể công phá phòng ngự của bọn họ . Nếu như không phải bởi vì Tượng Giáp Tông không có một vị Phong Hào Đấu La nào tồn tại, chỉ sợ bọn họ cũng không chỉ được bài danh thứ sáu trong số bẩy đại tông môn như bây giờ.

Tuy nhiên tông chủ của Tượng Giáp Tông đạt đến tám mươi bẩy cấp hồn lực, nhưng với phòng ngự kinh khủng của mình lại có ngạnh kháng được công kích của một số Phong Hào Đấu La. Từ đó có thể thấy được vũ hồn của họ cường đại như thế nào.

Nghe Đại Sư nói xong, tất cả mọi người đều lâm vào trong trầm tư.

Đại Sư tiếp tục nói:" Nếu như là nơi chiến đấu trống trải có lẽ các ngươi còn có vài phần cơ hội, Tượng Giáp Tông không am hiểu nhất chính là tốc độ, bằng vào việc đánh lén để làm tiêu hao bớt hồn lực của họ chính là lựa chọn đúng đắn nhất. Nhưng lôi đài chiến đấu có diện tích quá nhỏ như vậy mà tác chiến với bọn họ thì các ngươi gần như không có chút cơ hội nào cả. Đối thủ mặc dù không có phụ trợ hồn sư, nhưng bởi vì vũ hồn giống nhau, uy lực tăng lên càng kinh khủng. Từ trên lý luận mà nói, vì thắng lợi cuối cùng, ta đề nghị các ngươi từ bỏ trận đấu này đi. Dù sao, dự tuyển tái chỉ cần năm đội đứng đầu đều có thể tiến vào vòng trong mà . Hơn nữa các ngươi lại có thể ẩn dấu thực lực cho nên ta thấy đó là lựa chọn hay nhất."

Phất Lan Đức kêu thảm thiết một tiếng," Nếu từ bỏ trận đấu vậy quảng cáo của ta……"

Liễu Nhị Long tức giận trừng mắt nhìn hắn, " Phất lão đại, ta xem ngươi bây giờ chỉ có tiền trong mắt. Ngươi phải suy nghĩ lâu dài chứ. Vạn nhất đám tiểu quái vật của chúng ta trong trận này mà bị thương nặng thì đối với các trận đấu sau này lại càng thêm khó khăn rồi. Cao cấp hồn sư học viện số cao thủ là không ít. Ngươi chớ quên, bọn chúng đối mặt chính là các đối thủ đều dưới hai mươi lăm tuổi. Nếu như bọn chúng cũng là hai mươi lăm tuổi đương nhiên không có bất cứ vấn đề gì, nhưng tuổi lại khiến sự phát triển của bọn chúng bị hạn chế."

Phất Lan Đức vẻ mặt khổ sở nhìn hướng Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam," Các ngươi hãy tự quyết định đi."

Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam liếc nhau, hai người cũng không có lên tiếng. Một bên Mã Hồng Tuấn không nhịn được nói:" Hay là chúng ta tất cả xuất trận, để cho người khác biết thực lực của chúng ta thì có sao?"

Áo Tư Tạp nói:" Để cho người khác biết trước thực lực của chúng ta tất nhiên là không tốt. Như vậy đối thủ có thể điều chỉnh chiến thuật để đối phó chúng ta. Đợt dự tuyển này thì không tính là gì nhưng chớ

quên, đối thủ của chúng ta trong vòng chung kết thì mạnh hơn nhiều so với bây giờ. Mất đi tính đột biến sẽ khiến chúng là bất lợi lớn đấy."

Đái Mộc Bạch hướng Đường Tam hỏi:" Tiểu tam, ngươi thấy thế nào? Ngươi là linh hồn của toàn đội, người khống chế chính. Ta để ngươi hoàn toàn quyết định."

Tinh quang trong mắt Đường Tam bỗng xuất hiện, hai đấm chậm rãi nắm chặt," Chiến."

Mặc dù hắn trả lời chỉ có một chữ nhưng chính một chữ này lại làm các thành viên của Sử Lai Khắc học viện tinh thần đồng thời phấn chấn hẳn lên, một cỗ chiến ý mãnh liệt từ trên người Đường Tam tràn ngập ra.

Ánh mắt của Đường Tam chuyển hướng nhìn chăm chú vào Đại Sư," Sư phụ, ngài ba loại tình huống ta đều hiểu được. Nhưng ta nghĩ, vẫn có phương pháp. Tham gia trận đấu, chúng ta sẽ phải cố gắng để đạt được thắng lợi cuối cùng, nhưng đồng thời cũng là vì rèn luyện năng lực thực chiến cùng khả năng ứng biến của chính mình. Nếu như đối mặt với đối thủ cường đại mà lùi bước thì đối với tinh thần sẽ có ảnh hưởng rất lớn. Cho nên ta nghĩ, không bằng tại đây chúng ta điều chỉnh một chút, cũng không thể bại lộ tất cả thực lực toàn bộ, nhưng là phải có đủ thực lực để ứng phó với đối thủ."

---

96. Chương 95 : Chiến Thuật Mới Của Đường Tam: Vũ Trụ Thiên Không Lưu

Đường Tam trầm giọng nói:" Ta nghĩ như vậy. Trong trận đánh trước bảy người Thất Quái chúng ta chỉ có ba người xuất chiến, trận này ta muốn điều chỉnh một chút. Để Trúc Thanh thay Thái Long mà xuất chiến, Tiểu Áo thay Giáng Châu xuất chiến. Nếu như bảy người chúng ta mà có đến năm người xuất chiến vẫn không thể chiến thắng đối thủ, như vậy chúng ta làm sao có thể đạt được giải quán quân chứ?"

Nghe Đường Tam nói xong, trên mặt Đại sư toát ra một tia mỉm cười," Nói rất hay, xem ra ngươi đã có tính toán từ trước rồi ."

Đường Tam nhíu mày nói:" Không thể dùng một phương pháp đã được tính toán trước mà áp dụng được vì trong mỗi trận đấu khả năng phát sinh tình huống bất ngờ là rất lớn. Nhưng đệ tử cho rằng xuất chiến với đội hình như vậy là tốt nhất, vừa không bị bại lộ toàn bộ thực lực, lại khiến chúng ta có khả năng thắng trận này."

Thái Long ở một bên không nhịn được nói:" Tam thiếu gia, tại sao không cho ta xuất chiến? Đối thủ không phải đều có phòng ngự cùng với lực lượng cực cao sao, có ta xuất chiến ít nhất có thể cản đòn được một chút? Năng lực chống đỡ của ta cũng không tệ mà."

Đại sư mỉm cười nói:" Hắn sở dĩ cho Trúc Thanh thay vị trí của ngươi chính là vì hắn không muốn ngạnh kháng trực tiếp với địch nhân." Còn có ai có thể hiểu tâm tư đệ tử mình như Đại Sư chứ, ngay khi thấy cách sắp xếp như vậy thì Đại Sư đã hiểu ngay ý đồ của hắn.

Đái Mộc Bạch chiến ý bùng phát, quang mang từ tà mâu trong mắt hắn đại thịnh," Tiểu Tam, cứ theo an bài của ngươi đi."

Đường Tam gật đầu, gọi những người xuất chiến trong trận đấu này đến gần, bắt đầu nói ra cách bố trí chiến thuật của mình ra cho mọi người nghe. Đại sư, Liễu Nhị Long cùng Phất Lan Đức đều chỉ ở một bên mà lẳng lặng nghe. Ba người không hề đưa ra bất kỳ ý kiến nào cả. Bọn họ đều hiểu được, chỉ có cách bằng vào thực lực và trí tuệ của chính mình trong ma luyện mới có thể khiến những tiểu quái vật này tăng thực lực một cách tốt nhất.

Toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái ngày thứ ba rốt cuộc cũng bắt đầu.

Mười trong hai mươi tám đội ngũ đi vào giữa sân. Cách bố trí đã có sự khác biệt với ngày đầu tiên, ngoại trừ lôi đài bọn Đường Tam thi đấu là vẫn giữ nguyên ở vị trí trung tâm, xung quanh đó còn bố trí thêm bốn lôi đài với độ lớn tương đương nhau. Như vậy nơi đây đã có tới năm lôi đài chiếm diện tích rất lớn. Tuy nhiên Thiên Đấu Đại Hồn tràng vẫn có thể chứa được tới 8 vạn người cùng lúc xem các cuộc chiến nên không có vẻ gì là chật chội cả.

Toàn bộ hai mươi tám đội ngũ trong ngày thi đấu thứ ba này chia làm ba tổ, Sử Lai Khắc học viện thuộc về tổ số một và sân đấu là chính giữa. Bởi vì trận đấu ngày hôm qua bọn họ bộc phát lực quá mức kinh khủng, hơn nữa đối thủ của bọn họ cũng là đội cực mạnh, Tượng Giáp học viện, bởi vậy bọn họ được bố trí tại võ đài trung tâm.

Đây là giải đấu quan trọng mấy năm mới tổ chức một lần, hơn nữa với hồn sư tham dự đều là đối tượng tuyển mộ từ khắp nơi nên hôm nay khách quý đến xem so với trận đấu khai mạc không khác là mấy. Chẳng những giới quý tộc cao quý nhất cả nước cũng đều tập trung để xem, ngay cả đế quốc hoàng đế Tuyết Dạ Đại Đế cũng vẫn ngồi tại vị trí trung ương như hôm trước, chỉ là hôm nay có đến bốn người ngồi bên cạnh hắn, thay vì hai người như hôm trước.

Ngoài Tông chủ Thất Bảo Lưu Ly tông Trữ Phong Trí cùng Bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư ra, hai người mới thì một trong hai vị Phong Hào đấu la của Thất Bảo Lưu Ly tông, Cốt đấu la Cổ Dong. Người còn lại thì có vẻ tương đối quái dị. Đừng nói rất nhiều vị khách quý đều nhìn hắn mà ngay cả khán giả cũng chú ý đến sự có mặt của hắn. Bởi vì, người này hình dáng bên ngoài có chút đặc thù.

Nếu chỉ dùng bốn chữ hình dạng đặc thù thôi thì vẫn chưa đủ bởi vì thân thể người này thật sự vô cùng khổng lồ, mặc dù hắn ngồi tại đó nhưng thân thể của hắn so với người thường lúc đang đứng còn muốn cao hơn nhiều. Cốt đấu la có bộ khung cơ thể đã rất cao lớn rồi nhưng nếu cùng kẻ lạ mặt ngồi bên cạnh Bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư này so sánh thì cũng phải kém hơn rất nhiều.

Người này thân thể phỏng chừng cao hơn hai thước rưỡi, một mình hắn chiếm đến ba chỗ ngồi, hắn ngồi ngay ngắn thì trông giống như một ngọn núi thịt vậy. Làn da ngăm đen, một đôi mắt to tựa như chuông đồng. Trên làn da ngăm đen của hắn tựa hồ hiện lên một tầng quang mang đặc thù. Cả người ngồi ở chỗ đó khiến người khác cảm thấy uy thế kinh khủng toát ra từ cơ thể hắn. Râu tóc bạc trắng, nhìn qua ít nhất đã ngoài bảy mươi tuổi rồi.

Trữ Phong Trí cũng không hề nghĩ tới có thể gặp được người này tại vị trí tiếp đãi khách quý này, Cốt đấu la bên cạnh hắn nhẹ giọng nói với hắn:" Phong Trí. Như thế nào mà ngay cả lão tiểu tử Thiên Tượng Hô Duyên Chấn này cũng tới nhỉ?"

Trữ Phong Trí cũng dùng thanh âm rất bé mà nói:" Ngươi xem xem đối thủ của Tượng Giáp học viện hôm nay là ai thì sẽ hiểu được. Tát Lạp Tư mời Hô Duyên Chấn đến đây chỉ sợ cũng là vì bọn họ."

Thực lực của Võ Hồn điện sở dĩ được xưng là cực mạnh của đại lục, thậm chí có thể cùng hai đại đế quốc so sánh bởi vì họ có sự ủng hộ của bốn tông môn phía dưới . Ba tông môn đứng đầu trong số bảy đại tông môn thì Thất Bảo Lưu Ly tông luôn luôn ủng hộ Hoàng thất của Thiên Đấu đế quốc. Mà Lam điện Phách vương long gia tộc thì bảo trì trung lập còn Hạo Thiên Tông mơ hồ ủng hộ Hoàng Thất của Tinh La đế quốc. Bốn tông môn đứng sau cơ hồ đều có quan hệ mật thiết với Võ Hồn điện, mặc dù không phải là phụ thuộc nhưng tuyệt đối là đồng khí liên chi (dựa vào nhau mà sống). Mà tông môn của Tượng Giáp tông vừa lúc cách Thiên Đấu thành không xa. Núi thịt ngồi bên cạnh Bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư chính tông chủ của Tượng Giáp tông Thiên Tượng Hô Duyên Chấn, nếu như không phải người của thất đại tông phái thì sao hắn có tư cách để ngồi ở vị trí khách quý như thế này chứ?

Cổ Dong mỉm cười nói:" Xem ra, lần này đại hội cao cấp hồn sư học viện tinh anh toàn đại lục càng ngày càng có ý tứ. Quả nhiên là giới trẻ đang quật khởi mạnh mẽ. Phong Trí, lúc đầu ngươi đoán hồn sư giới đang đến thời điểm hoàng kim ta còn có chút hoài nghi nhưng hiện tại xem ra không hề sai rồi. Chỉ là không biết trong vòng chung kết sẽ còn có đội ngũ dạng nào xuất hiện nữa. Đối thủ hôm nay của Sử Lai Khắc học viện chính là người của Tượng Giáp Tông, chẳng lẽ ngươi vẫn xem trọng bọn họ sao?"

Trữ Phong Trí mỉm cười nói:" Tại sao lại không chứ? Tượng Giáp tông thực lực mặc dù không tệ, nhưng khuyết điểm của bọn chúng lại hết sức rõ ràng. Với sự thông minh như vậy của Đường Tam, thêm vào lý luận đứng đầu Hồn sư giới của Đại sư chỉ điểm, chỉ cần bọn họ toàn lực trong trận này thì chiến thắng hẳn là không phải vấn đề nữa. Chờ một chút, như thế nào lại như vậy……"

Đang lúc nói chuyện, Trữ Phong Trí đã thấy được song phương đi lên sàn đấu trung ương. Sử Lai Khắc Thất Quái hắn đều đã được gặp qua, lúc này chứng kiến Đái Mộc Bạch, Hoàng Viễn cùng Kinh Linh ba người đi đầu tiên. Khi thấy Hoàng Viễn cùng Kinh Linh thì Trữ Phong Trí lập tức hiểu được, trận này Sử Lai Khắc học viện vẫn không mang toàn lực ra ứng phó.

Vỗ nhẹ lên trán của chính mình, Trữ Phong Trí bất đắc dĩ lắc đầu rồi hướng Cốt đấu la bên người nói:" Sử Lai Khắc học viện này quả nhiên là lợi hại, đối mặt Tượng Giáp tông mà họ vẫn như cũ không mang toàn lực ra ứng phó. Thật hay, trận này bọn họ có thay đổi hai người. Hy vọng bọn họ không sai lầm."

Vừa nói , Trữ Phong Trí ý liếc mắt nhìn sang Bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư ở phía bên kia của Hoàng Đế, vừa lúc bắt gặp ánh mắt chợt lóe rồi qua đầy vẻ tàn nhẫn của hắn.

Tại trận đầu tiên Trữ Phong Trí đã từng xác nhận Thất Bảo Lưu Ly tông cùng Sử Lai Khắc học viện có quan hệ. Giờ khắc này, tâm tình Trữ Phong Trí đột nhiên giật thót lại, hắn đã mơ hồ hiểu được chính thức mục đích của Tát Lạp Tư khi mời Thiên Tượng Hô Duyên Chấn tới. Mà tựa hồ trận đấu này của Sử Lai Khắc học viện cũng không phải do vận khí kém nên mới gặp phải đối thủ mạnh như vậy .

Toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái là do Võ Hồn điện chủ sự, hai đại đế quốc tham gia. Mặc dù trên quy tắc phải thể hiện bốn chữ "tuyệt đối công bằng", nhưng lúc này trong lòng Trữ Phong Trí lại chỉ hiện ra bốn chữ "một bụng ám muội" mà thôi.

Tát Lạp Tư thấy không thể mời chào được, rõ ràng cố ý đem chèn ép thanh danh mới nổi của Sử Lai Khắc học viện. Sợ rằng, hôm nay phương thức tác chiến của Tượng Giáp Tông có lẽ sẽ giống Sử Lai Khắc học viện ở trận trước…. Thật là hay a, Bạch kim giáo chủ.

Sau khi suy nghĩ rõ điểm này sắc mặt Trữ Phong Trí nhất thời trầm xuống, may mắn là trong đội ngũ thi đấu của Sử Lai Khắc học viện ngày hôm nay hắn không thấy có nữ nhi của mình, đồng thời trong lòng hắn cũng thở dài, hắn chỉ có thể hy vọng sự giúp đỡ của mình không trở thành chuyện xấu. Thắng bại của trận đấu cũng không phải là vấn đề quá lớn, Trữ Phong Trí chỉ hy vọng sau trận đấu này Sử Lai Khắc Thất Quái không bị thương quá nặng.

Mặc dù đội viên của Sử Lai Khắc học viện đã có chuẩn bị tâm lý nhưng khi bọn họ chính thức nhìn thấy đối thủ của mình thì vẫn không khỏi hít mạnh một hơi. Bọn này mà là người sao?

Bảy tên đội viên của Tượng giáp học viện bước từng bước vào sân đấu trung tâm, cả sàn đấu đều theo tiếng bước chân của họ mà không ngừng run rẩy. Đạp chân trên sàn đấu căn bản không giống như là bảy người, mà là bảy tòa núi nhỏ.

Toàn bộ chúng đều mặc hắc y, trong số bảy tên học viên tham gia thi đấu của Tượng Giáp học viện thì người có vóc dáng lùn nhất cũng là cao đến hai mét, người cao nhất thậm chí đã hơn 2 mét rưỡi, đứng trước mặt Sử Lai Khắc học viện hoàn toàn ngạo nghễ nhìn đời.

Cùng với chiều cao của bọn họ chính là khối lượng kinh khủng. Chỉ bằng vào ước lượng thì Đường Tam cũng có thể phán đoán người nhẹ nhất cũng có đến ba trăm cân mà tên nặng nhất thậm chí còn nặng hơn năm trăm cân. (Mịa, bọn này mà đi thi vác Ô tô hoặc ném bom bia trong giải đấu Người Đàn Ông Khỏe Nhất Hành Tinh thì đạt giải nhất hết)

Đều là tóc đen, hai bên cạo sạch, chỉ còn một nhúm tóc giữa đỉnh đầu trông giống như đuôi ngựa. Làn da ngăm đen so với quần áo trên người thì không kém là bao. Bảy người cùng đứng một chỗ trông như một dãy tường thành ngăn chặn hết cả tầm nhìn của đội viên Sử Lai Khắc học viện.

Đứng ở chính giữa là tên có vóc dáng kinh khủng nhất, hắn tiến lên từng bước, hai chân giẫm mạnh xuống sàn đấu khiến sàn đấu không ngừng phát ra thanh âm Oanh Oanh kịch liệt.

" Tượng Giáp học viện chiến đội, đội trưởng Hô Duyên Lực. Bốn mươi ba cấp phòng ngự hệ chiến hồn tông." Vị đội trưởng này có thanh âm ẩn chứa sự tức giận, những thớ thịt trên người hắn không ngừng rung động theo mỗi đợt thanh âm vang lên, con ngươi trong đôi mắt nhỏ tí của hắn trừng lên nhìn Đái Mộc Bạch đang che mặt, hung quang không hề che giấu mà lóe ra.

Đái Mộc Bạch cũng không yếu thế chút nào, tiến lên từng bước, mặc dù khối lượng của hắn không đủ tạo nên hiệu quả rung động mãnh liệt nhưng khí thế lại không kém chút nào," Sử Lai Khắc học viện chiến đội, đội trưởng Đái Mộc Bạch. Bốn mươi bốn cấp cường công hệ chiến hồn tông."

" Đội viên hai bên, hành lễ." Trọng tài lớn tiếng quát.

Lấy Đái Mộc Bạch cùng Hô Duyên Lực cầm đầu, song phương tổng cộng mười bốn đội viên tham dự đồng thời hướng đối phương khon lưng hành lễ. Không khí trong sân bỗng chốc trở nên ngưng trọng hẳn lên.

" Trận đầu của vòng thứ hai dự tuyển tái chính thức bắt đầu."

Cả năm trận đấu đều được tiến hành cùng nhau, sau tiếng hô của trọng tài phía sân trung tâm thì cả 4 sân khác cũng vang lên tín hiệu bắt đầu thi đấu. Năm trận đấu gồm 10 đội tham gia, mỗi đội 7 người như vậy tổng số có 70 thành viên tham gia thi đấu, tựa hồ ngay lúc này cả 70 người đều phóng thích hồn hoàn của mình. Bỗng chốc cả Thiên Đấu đại đấu hồn tràng đều trở nên huyễn lệ hẳn lên. Tiếng hoan hô vang trời của khán giả cũng đồng thời bộc phát.

Thú Vũ hồn thì biến đổi hình dạng còn Khí hồn thì triệu hoán ra, trong phút chốc đã tràn ngập đủ loại ánh sáng của Hồn Hoàn.

Bảy tên Tượng Giáp Tông đứng đối diện với Sử Lai Khắc học viện chiến đội cùng lúc cởi bỏ áo làm chúng lộ ra thân hình toàn thịt. Rất nhanh, bọn họ dùng biến hóa trên cơ thể để nói cho khán giả biết vì sao họ lại cởi áo ra.

Nguyên thân thể vô cùng hùng tráng của chúng sau khi hét vang lên vũ hồn phụ thể, thân thể thịt béo của chúng đã có sự thay đổi biến thành một cơ thể vừa khoa trương lại cực kỳ kinh khủng, một tầng vẩy mầu ám kim hiện bao bọc ngoài lớp da, lóe ra ánh sáng kim loại chói mắt. Càng khiến bọn chúng không giống loài người chính là cái mũi của bọn họ đã được kéo dài ra, môi trở nên dầy cộp, 2 chiếc răng nanh của chúng dài ra tới một mét.

Bảy người đồng thời giơ chân phải lên, nặng nề nện xuống lôi đài, tiếng động ầm ầm chẳng những hấp dẫn ánh mắt khán giả, đồng thời cũng làm cho mọi người phải lo lắng liệu sàn đấu có khả năng bảo toàn khi trận đấu này diễn ra không.

Trong bảy người thì ba người ở giữa đều có bốn cái hồn hoàn phân biệt là 2 vàng, 2 tím còn bốn người còn lại đều là 2 vàng 1 tím.

Đường Tam cơ hồ phát hiện bề ngoài của đối thủ càng lớn thì thực lực lại càng mạnh mẽ, cho nên từ bề ngoài hắn đã nắm được thực lực mạnh yếu của từng người.

Tại vị trí khách quý, Bạch Kim Giáo chủ Tát Lạp Tư nhìn về phía núi thịt bên cạnh, Hô Duyên Chấn gật gật đầu với hắn. trầm giọng nói:" A Lực chính là đệ tử trẻ tuổi xuất sắc nhất của Tượng Giáp Tông, hắn cũng chính là cháu trưởng của ta. Thiên phú tiên thiên bẩm sinh so với ta năm đó còn tốt hơn vài phần. Ta rất hy vọng hắn trong tương lai có thể là vị Phong Hào đấu la đầu tiên của Tượng Giáp Tông."

Hô Duyên Chấn cũng không che dấu thanh âm của chính mình, chẳng những Tát Lạp Tư nghe được mà cả Tuyết Dạ Đại Đế, Trữ Phong Trí cùng Cổ Dong cũng dễ dàng nghe được.

Tuyết Dạ Đại Đế mỉm cười, nói:" Hô Duyên tông chủ có đứa cháu như thế thật sự là đáng giá ăn mừng!"

Hô Duyên Chấn ha hả cười, thanh âm làm chấn động khu khách quý," Bệ hạ quá khen rồi, thôi trước tiên chúng ta hãy xem A Lực biểu diễn đã, Lần này mục tiêu của Tượng Giáp Tông chúng ta là nằm trong 3 vị trí đầu của giải đấu."

Tuyết Dạ đại đế lạnh nhạt nói:" Nhưng nếu như ta không nhìn lầm thì đối thủ lần này của lệnh tôn có đến bốn người đạt đến bốn mươi cấp Hồn Tông."

Hô Duyên Chấn sửng sốt một chút, hắn căn bản không hề nghĩ đệ tử tông môn của mình có thể thất bại. Hơn nữa thân hình đệ tử Tượng Giáp Tông bọn họ lại hoành tráng như thế cho nên hắn càng không thèm để ý đến đối thủ trước mắt. Lúc này sau khi nghe Tuyết Dạ Đại Đế nói, ánh mắt hắn mới rơi vào trên người Sử Lai Khắc Thất Quái.

Chính theo lời Tuyết Dạ Đại Đế, ngoài Tiểu Vũ, Kinh Linh cùng Hoàng Viễn có ba hồn hoàn ra thì bốn người khác đều có bốn hồn hoàn, đặc biệt là Đường Tam với hồn hoàn thứ tư có mầu đen đặc biệt phá lệ càng khiến người khác phải chú ý.

Hô Duyên Chấn có chút kinh ngạc nhìn hướng Tát Lạp Tư, nhưng hắn cũng phát hiện thần sắc trên mặt Tát Lạp Tư cũng mang vẻ khiếp sợ.

Trận đấu trước, Sử Lai Khắc học viện xuất hiện ba hồn sư trên bốn mươi cấp đã làm hắn rất giật mình rồi, mà trận này thậm chí lại có thêm 2 người nữa trên bốn mươi cấp. Nói cách khác trận đầu tiên của bọn chúng vẫn là ẩn tàng thực lực. Rất rõ ràng phán đoán của mình về học viện này vẫn còn chưa đủ.

Tuyết Dạ đại đế hướng Trữ Phong Trí bên người hỏi:" Trữ tông chủ. Ngài cùng Sử Lai Khắc học viện này rất quen thuộc, vậy ngài có biết viện trưởng của học viện này là ai không? Ta thật sự tò mò là ai mà có thể đào tạo ra những đệ tử xuất sắc như vậy."

Trữ Phong Trí mỉm cười nói:" Bệ hạ, viện trưởng của Sử Lai Khắc học viện tên là Phất Lan Đức. Có lẽ tên này ngài chưa từng nghe qua. Nhưng ngài nhất định nghe nói qua, vào hai mươi năm trước từng có ba người bằng vào Vũ Hồn Dung Hợp Kĩ mà trở thành những ngôi sao sáng của Hồn sư giới lúc đó. Bọn họ được xưng là Hoàng Kim Thiết Tam Giác, Phất Lan Đức chính là Phi hành chi giác trong tam giác đó. Sử Lai Khắc học viện này chính là do ba người bọn họ thành lập, những hài tử đó còn được Trí tuệ chi giác là Đại Sư dạy dỗ ... Mà người xuất sắc nhất trong số mấy đứa hài tử bọn chúng, Đường Tam, cũng là đệ tử chân truyền của Đại Sư đó."

" Đại Sư?" Nhắc tới hai chữ này, Tuyết Dạ Đại Đế cũng không nhận ra được đó là người nào nhưng giáo chủ Bạch Kim Giáo Tát Lạp Tư sắc mặt bỗng đại biến. Thậm chí không kìm chế được mà truyền âm cho Thiên Tượng Hô Duyên Chấn nói vài câu gì.

Hô Duyên Chấn khiếp sợ nhìn hắn, thì thào nói:" Nhưng là, trận đấu đã bắt đầu, như vậy đã không còn kịp nữa rồi."

Sắc mặt Tát Lạp Tư nhất thời trở nên cực kỳ khó coi, lầm bầm nói:" Như thế nào lại là hắn? Như thế nào lại là hắn."

Lúc này ngay cả Trữ Phong Trí cũng không khỏi cảm thấy chút kỳ quái , không nhịn được hỏi:" Tát Lạp Tư giáo chủ. Ngài cũng biết Đại Sư sao?"

Tát Lạp Tư phục hồi tinh thần lại, sắc mặt nghiêm trọng nói," Hoàng Kim Thiết tam giác ai mà chẳng từng nghe nói qua. Vị Đại Sư này không phải được xưng là lý luận vô địch sao? Hắn cùng với Vũ Hồn điện chúng ta có quan hệ không bình thường. Không nghĩ tới, hắn cũng đến học viện này. Cũng khó trách, cũng chỉ có hắn mới có có thể bồi dưỡng ra những đệ tử xuất sắc như thế.."

Trữ Phong Trí sửng sốt một chút, tính tình vị giáo chủ Bạch Kim Giáo này hắn rất rõ ràng, người này chẳng những mạnh mẽ cực kỳ, hơn nữa kẻ khác chỉ cần trừng mắt thách thức hắn thì chắc chắn hắn sẽ báo thù (Bá đạo thế - thằng này chắc thích dùng câu "Mày Thích Nhìn Đểu À" lắm đây). Chính mình đã xác nhận việc quan hệ mật thiết của mình với Sử Lai Khắc học viện, nhưng lúc này hắn lại tán dương Đại Sư, hơn nữa trên mặt ẩn chứa thần sắc lo lắng như vậy chắc chắn vụ này không đơn giản rồi.

Tuyết Dạ đại đế mỉm cười nói:" Nhị vị nếu đều tôn sùng vị Đại Sư này như thế, nếu có cơ hội Trẫm nhất định sẽ phải nhìn phong thái của hắn. Hiện tại chúng ta cứ xem trận đấu trước đã."

Không sai, ngay khi mấy vị tại vị trí khách quý đang nói chuyện thì cả năm trận đấu cũng chính thức bắt đầu rồi.

Bảy người Đường Tam cùng bảy tòa núi thịt trước mắt đồng thời phát động công kích, chiến đấu với Tượng Giáp học viện này cũng không giống với bảy người của đội hai Thiên Đấu Hoàng Gia học viện là các cường công hệ hồn sư đồng thời phát động mạnh mẽ mà là bảy tên cùng loạt tiến lên, hồn hoàn đầu tiên của chúng đều lóe lên, từng bước tường bước tiến đến.

Dưới tác dụng của hồn hoàn đầu tiên này, trên thân thể Bảy Tòa núi thịt này lúc trước có mầu Ám Kim thì bây giờ phía trên chúng được bao trùm bởi một tầng khí bảo hộ. Thân thể chúng thật sự rất khổng lồ, từ trung ương tiến về phía bọn Đường Tam cơ hồ chúng chiếm tạo thành một vòng tròn dồn bọn Đường Tam về nửa sân đấu bên kia. Bọn họ bước tuy chậm nhưng với kiểu đi của chúng như vậy càng khiến khí thế tăng lên mãnh liệt, bất luận là trên thân thể hay là hồn lực đều gây cho bảy người Sử Lai Khắc học viện một áp lực cực lớn.

" Lùi lại." Đường Tam khẽ quát một tiếng. Lúc này đây, hắn cũng không chỉ huy đội hình trực tiếp công kích mà là lùi lại.

Hai cường công hệ hồn sư Đái Mộc Bạch, Hoàng Viễn cùng cận chiến cường công hệ hồn sư Tiểu Vũ rất nhanh lui về phía sau, hai mẫn công hệ hồn sư Kinh Linh cùng Chu Trúc Thanh cũng đồng thời co rút lại đến hai bên của Đường Tam. Cũng trong lúc này màu đen của Lam Ngân Thảo bỗng mọc lên .

Nhìn qua những thân Lam Ngân Thảo này rất bình thường nhưng chúng lại lan tràn cực nhanh, bay tứ tán ra xung quanh. Trong đó một cây Lam Ngân Thảo quấn quanh bắp đùi một gã đệ tử Cường tráng của Tượng Giáp Tông. Nhưng bỗng nhiên một màn kinh khủng xuất hiện, Lam Ngân Thảo của Đường Tam đã được bốn hồn hoàn tăng phúc nhưng cũng chỉ cuốn quanh bắp chân của đối thủ một chút rồi Lam Ngân Thảo lập tức đứt tung tóe cả ra.

Đồng tử của Đường Tam nhất thời co rút lại, thông qua màn dò xét này hắn đã lập tức phát hiện ra nhiều vấn đề, Đệ tử của Tượng GiápTông này có lực lượng rất kinh người lại kết hợp với ưu thế lớn của chúng là thân thể mạnh mẽ. Khối lượng bản thân chúng cực kỳ kinh khủng không phải chỉ để dọa người khác mà nó sẽ khiến hồn lực cơ thể giảm bớt sự tiêu hao mỗi khi chúng hành động, đồng thời sau khi thân thể cùng hồn lực kết hợp thì càng phát ra lực lượng cùng phòng ngự kinh người. Lam Ngân Thảo của mình mặc dù cứng cỏi nhưng số lượng quấn quanh vẫn còn ít nên không đủ để hạn chế họ sau khi thân thể được phụ trợ bởi hồn lực. Như vậy có thể thấy được sự đáng sợ về lực lượng của đối thủ thế nào .

Bởi vì lôi đài là hình tròn, lúc ban đầu song phương đều ở tại nơi rộng rãi nhất nhưng lúc này bị đối thủ không ngừng ép lại khiến Sử Lai Khắc Thất Quái càng khó có không gian thi triển khả năng của mình. Đối thủ với thân thể khổng lồ như vậy khiến cho chúng có khả năng khống chế chiến trường sẽ tăng mạnh. Một khi chúng có thể ép đối thủ đến khi không còn không gian thi triển nữa thì chính là lúc ý đồ của chúng đạt hiệu quả.

Đây cũng là nguyên nhân khiến bảy người Tượng Giáp Tông này không nóng lòng đẩy nhanh chiến đầu, bọn họ nghĩ cách này không có sơ hở nào cả. Hiện tại hai bên mặc dù có khe hở, nhưng bọn hắn vẫn có thể khống chế được tình hình, cũng không cần bắt toàn bộ đội viên của đối thủ mà chỉ cần giải quyết những tên không phải là mẫn công và phụ trợ hệ của đối phương trước là được. Phòng ngự có một nghĩa khác chính là sự chịu đựng cực tốt, mà bảy tên đệ tử của Tượng Giáp Tông này thì không phải thành viên đội hai Thiên Đấu hoàng gia học viện có khả năng so sánh với, lại thêm mấy tên có hồn lực đạt tới bốn mươi cấp thì đây chính là phương pháp công kích ổn thỏa nhất để giải quyết đối thủ.

Bên phía Sử Lai Khắc tất cả mọi người không có chút kinh hoảng nào, mỗi người đều đề tụ hồn lực bản thân lẳng lặng cùng đợi lệnh. Hoàng Viễn cùng Kinh Linh hai thành viên mới dưới áp lực khổng lồ của đối phương khiến hô hấp của họ dần nặng nề hơn, nhưng năm người trong Sử Lai Khắc Thất Quái vẫn trầm ổn cực kỳ, không tỏ một chút sợ hãi hay gấp gáp nào cả.

" Tiến lên ba bước." Đường Tam thấp giọng quát.

Ngoài hắn và Áo Tư Tạp thì năm người khác rất nhanh đã tiến lên ba bước, khí thế cũng bộc phát khiến áp lực hai bên va chạm mãnh liệt giữa không trung. Trong năm người Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh cũng đã đồng thời vượt qua bốn mươi cấp, khiến cho khí thế họ không hề thua kém đối thủ chút nào.

Năm đạo hắc quang đồng thời xuất hiện, phân biệt cuốn lấy hông năm người, đúng là lúc này Đường Tam phát ra trận pháp Lưu tinh nhân chuy, bằng vào trận pháp này Sử Lai Khắc Thất Quái từng khuất phục được Hoàng Đấu chiến đội. Khi đó cấp bậc của bọn họ thậm chí kém xa Hoàng Đấu Chiến Đội. Mà Lúc này Lam Ngân Thảo của Đường Tam so với lúc đó lại càng thêm cứng cỏi, có khả năng vươn ra và khống chế quá năm mươi thước, nên lúc đó với bây giờ là không thể so sánh được. Cho nên Lưu tinh nhân chuy này uy lực tăng đến cỡ nào?

" Tiểu Áo, đến đây."

Áo Tư Tạp rất nhanh đi tới bên người Đường Tam. Cổ tay Đường Tam vừa lộn, một cây phi hành Ma Cô Tràng đã nuốt vào trong bụng, một tay đem Áo Tư Tạp nhấc lên lưng mình, ngay sau đó cả người phóng lên cao bay thẳng lên không trung.

Hiệu quả của Ma Cô Tràng nhanh chóng được bày ra, một đôi cánh trong suốt lặng yên hiện lên tại sau lưng Đường Tam cứ như vậy mang theo Áo Tư Tạp bay thẳng lên không trung.

" Khinh thân." Đường Tam vừa là hét lớn một tiếng. Năm người vừa tiến lên ba bước đồng thời hít sâu một hơi đề tụ hồn lực của chính mình làm cho thân thể trở nên nhẹ nhàng nhất.

Trong số bảy người thì Chu Trúc Thanh cùng Tiểu Vũ còn có Kinh Linh là mẫn công hệ hồn sư nên thân thể có thể nhẹ nhàng cực kỳ, gần như không có vài phần sức nặng nữa. Đái Mộc Bạch cùng Hoàng Viễn mặc dù nặng một chút nhưng cũng không phải là vấn đề lớn, Huyền Thiên Công được Đường Tam phối hợp với Khống Hạc Cầm Long thì tác dụng càng lớn, hắn dễ dàng mang theo năm người bay lên.

Đường Tam từng cẩn thận nghiên cứu qua khả năng phi hành của Ma Cô Tràng này, nên hắn phát hiện Ma Cô Tràng phi hành có khả năng thừa nhận trọng lượng chừng năm trăm cân. Tổng cộng trọng lượng của cả bảy người bọn họ tuyệt đối vượt qua con số này, nhưng vượt qua không nhiều lắm. Dù sao, trừ Hoàng Viễn cùng Kinh Linh ra thì Sử Lai Khắc Thất Quái bọn họ đều mới chỉ mười mấy tuổi. Chỉ có vóc dáng của Đái Mộc Bạch là hoành tráng một chút. Cho nên dưới tình trạng này mỗi người bọn chúng chỉ cần đề khí khinh thân thì Ma Cô Tràng thừa khả năng thừa nhận. Đây cũng là điểm mấu chốt trong chiến thuật của hắn. Sở dĩ Đường Tam tạm thời loại bỏ Thái Long ra khỏi đội hình thì nguyên nhân chính là thể trọng của hắn quá lớn. Nếu không, lúc này tác dụng của Thái Long còn lớn hơn so với Tiểu Vũ vài phần.

Đường Tam đột nhiên bay lên không trung, nhất thời khiến người xem phải kinh hô. Từ lúc dự tuyển bắt đầu cho đến bây giờ mặc dù cũng từng xuất hiện qua vài Hồn Sư có được năng lực phi hành nhưng tuyệt đối không có một ai bằng Đường Tam lúc này, một người mang theo sáu người nữa mà vẫn có thể phi hành. Bằng vào Lam Ngân thảo liên tiếp nâng năm người nữa bay lên không trung, cảnh tượng này khiến người khác phải giật mình.

Trận đấu giữa Sử Lai Khắc học viện cùng Tượng Giáp học viện này đã hấp dẫn đến sáu mươi phần trăm số khán giả đang xem, lúc này thậm chí tất cả khán giả đều đưa mắt nhìn lại đây.

Tại vị trí khách quý, Tuyết Dạ đại đế kinh hô một tiếng," Cái tên Đường Tam kia lại còn khả năng phi hành sao?"

Trữ Phong Trí mỉm cười, nói:" Ta xem, năng lực này cũng không phải thuộc về hắn, mà là thuộc về vị phụ trợ hồn sư kia. Ta nghĩ, bọn họ tuyệt đối đã có tính toán kỹ lưỡng từ trước khi cho gã phụ trợ hệ hồn sư này thay cho người khác.."

Áo Tư Tạp được Đường Tam cõng trên lưng, khiến cho Đường Tam lúc này trông giống như bảo mẫu vậy. Hắn không chút do dự mà lập tức từ trong tay ngưng tụ ra một cây khôi phục Đại hương tràng nhét vào trong miệng Đường Tam. Hắn lập tức trợ giúp Đường Tam tiến hành bổ sung hồn lực tiêu hao vừa rồi. Mấu chốt trận này không phải nằm trên năm người kia công kích như thế nào mà là phụ thuộc vào khống chế của Đường Tam như thế nào.

Đột nhiên chứng kiến cả bảy người của đối thủ bay lên, bảy tên của Tượng Giáp học viện đang tiến về phía trước nhằm áp bức đối thủ nhất thời ngây ngẩn cả người. Bọn chúng như thế nào cũng không nghĩ tới trận đấu này lại xảy ra tình huống như thế. Giống như lời Đại sư nói, bọn chúng có lực lượng cùng phòng ngự cực cao nhưng đồng thời bọn chúng cũng là hy sinh sự nhanh nhẹn cùng mẫn cảm của mình. Mẫn công hệ hồn sư hoàn hảo một chút thì bọn chúng không có biện pháp nào để đối phó, mà loại phi hành hồn sư này lại chính là loại khắc chế bọn chúng nhất. Nếu như tất cả mọi người trên mặt đất, như vậy đệ tử của Tượng Giáp tông tự nhiên có thể phát huy lực phòng ngự cường đại của mình, nhưng đối thủ tại không trung thì khoảng cách gần nhất của đối thủ với bọn họ lại chính là đầu. Đầu có lực phòng ngự mặc dù cũng không yếu nhưng lực phòng ngự chính của họ là thân thể lại không thể phát huy được. Quan trọng hơn chính là bảy người của đối thủ đồng thời bay lên, đã lập tức phá tan chiến thuật của họ.

Hai tay của Đường Tam đồng thời khống chế năm căn Lam Ngân Thảo. Năm người phía dưới giống như năm con rối vậy, trong nháy mắt đã thoát khỏi phạm vi công kích của bọn núi thịt.

Thân thể của Đường Tam xoay nửa vòng giữa không trung, năm nhánh Lưu Tinh Nhân Chùy đồng thời được quăng theo năm hướng khác nhau, đích của chúng chính là bảy tên đối thủ mập mạp kia. Cùng lúc đó, vô số Lam ngân thảo từ trên người Đường Tam được phóng thích ra, đồng thời phát động kỹ năng quấn quanh người bảy đối thủ.

Từ lúc mọi người cất cánh đến phát động công kích, toàn bộ quá trình cũng chỉ bất quá là mười mấy giây

mà thôi. Nhưng lại khiến Đường Tam có chút ngoài ý muốn chính là phản ứng của bảy tên đệ tử Tượng Giáp Tông lại không chậm chạp chút nào cả. Hô Duyên Lực, người có thân hình tráng kiện nhất quát lên một tiếng, bảy tên mập mạp liền phi nhanh tụ lại một chỗ hình thành một trận hình với lưng dựa vào nhau, đồng thời vung tay đánh ngược lại năm người đang bay tới.

Chứng kiến một màn này khiến Đường Tam không khỏi âm thầm cả kinh. Lực phòng ngự của bảy người này vốn đã cực kỳ kinh người, mà trận hình lúc này của chúng lại không có chút sơ hở nào đáng nói. Muốn công phá trận hình của bọn họ thì không dễ dàng chút nào, đây cũng là điều mà Đường Tam không muốn chứng kiến nhất.

Năm căn Lam Ngân thảo điều khiển bọn Đái Mộc Bạch khi sắp tiến vào phạm vi công kích của chúng thì đồng thời bị thu về, lại mang năm người kéo lên. Đường Tam rất rõ ràng mặc dù mình đã tìm được điểm yếu nhất của địch nhân nhưng những tên mập mạp này lại cực kỳ khôn khéo, hiện tại bọn chúng không sợ bị đánh mà cố kéo một người của Sử Lai Khắc học viện lại, bằng vào cân nặng cùng lực lượng kinh khủng của bọn họ mà kéo một người thì chắc chắn trận hình Lưu Tinh Nhân Trùy sẽ bị phá.

Người mặc dù đã được kéo trở về nhưng Lam Ngân thảo quấn quanh lại không đình chỉ, Lam Ngân Thảo màu đen mang theo gai đâm lợi hại đang điên cuồng cuốn quanh thân thể bảy tên mập mạp, chỉ trong chốc lát đã đem bảy người quấn quanh thành những cái kén.

Những ngọn Lam Ngân Thảo này đều là được kéo dài từ thân thể Đường Tam, đang khi cuốn quanh thì Đường Tam bỗng phát hiện có chút vấn đề không ổn. Gai độc của Lam ngân thảo không có cách nào để đâm vào lớp da dầy của chúng, thậm chí ngay cả khả năng ăn mòn cùng ma tý hai loại kịch độc đều không thể xâm lấn. Phòng ngự của đối thủ cực mạnh, thậm chí còn vượt qua cả tưởng tượng của hắn nữa.

Bảy tên đệ tử của Tượng giáp tông cơ hồ đồng thời hét lớn, lực lượng trong nháy mắt bộc phát ra. Mắt thấy sự mềm dẻo của Lam Ngân Thảo dưới lực lượng kinh khủng của họ đang dần giãn ra, rồi bị đứt văng tung tóe, mà rõ ràng Đường Tam cũng nhìn thấy đệ nhị hồn hoàn trên người đối thủ đồng thời sáng lên.

Hắn lập tức đã phán đoán được, hồn hoàn thứ nhất có mục đích là tăng phòng ngự còn hồn hoàn thứ hai là tăng lực lượng.

Lam Ngân thảo chính là bản thể vũ hồn của Đường Tam, trải qua bốn hồn hoàn tăng phúc, trong đó lại được phụ gia của vạn năm hồn hoàn tăng phúc đã khiến Lam Ngân Thảo từ bị xưng là phế võ hồn nay đạt đến độ cứng cỏi kinh khủng. Hơn nữa không lâu trước cũng đã đạt đến trạng thái hòa nhập vào thế giới Lam Ngân Thảo xung quanh, cho nên Lam Ngân Thảo cũng đã được biến đổi nhất định. Mặc dù biến hóa rất nhỏ nhưng sâu bên trong cấu tạo của thân mỗi ngọn Lam Ngân Thảo đều trở nên dày đặc hơn. Cho nên lúc này đang cuốn quanh với số lượng lớn thì mấy tên mập mạp không thể chỉ bằng lực lượng cơ thể làm giãn ra rồi khiến chúng đứt đoạn được.

Trong lòng Đường Tam tự đếm : Một , Hai , Ba, Bốn, Năm… Ba tên đạt đến bốn mươi cấp đều chỉ cần có năm giây là đã làm giãn Lam Ngân Thảo ra, thậm chí Tên Khổng Lồ Hô Duyên Lực chỉ cần có bốn giây đã làm được. Còn bốn tên chưa đạt đến bốn mươi cấp phải cần đến bảy giây mới khiến Lam Ngân Thảo giãn ra.

Áo Tư Tạp bay nhanh lại vừa đem một cây Ma Cô Tràng nhét vào miệng Đường Tam, đồng thời vẫn đã chuẩn bị một cây khôi phục đại hương tràng.

Chỉ đơn giản dưới thời gian tính toán, trong não Đường Tam bắt đầu hiện lên các phương pháp, lập tức hắn phát động công kích lần thứ hai.

" Hai mươi giây phải đánh bại được Hô Duyên Lực." Đường Tam hét lớn một tiếng, đồng thời khả năng cuốn quanh của Lam ngân thảo lần nữa được phát động, trên người hắn đệ nhất, đệ nhị, đệ tứ, ba cái hồn hoàn cơ hồ đồng thời sáng chói.

Bảy tên tượng giáp học viện đệ tử với thân hình khổng lồ đứng ở đó quả thực chính là bia ngắm tốt nhất, Lam Ngân thảo bay nhanh quấn quanh mà tới, lần nữa vây khốn thân thể bọn họ, cùng lúc đó lấy Đái Mộc Bạch cầm đầu năm người nhanh chóng lao xuống, dưới khống chế bởi Khống Hạc Cầm Long của Đường Tam đồng thời hướng tới Hô Duyên Lực mà đánh. Hô Duyên Lực khinh thường hừ một tiếng, còn khống chế nữa sao? Chẳng lẽ hắn không sợ hao tốn hết hồn lực hả? Lấy thân thể khổng lồ của bảy người phe

mình, chỉ cần vài lần quấn quanh cũng sẽ khiến hồn lực của đối phương tiêu hao kinh khủng. Đợi đến khi hắn không kiên trì được nữa mà từ không trung rơi xuống thì trận này sẽ kết thúc thôi. Nghĩ muốn đánh bại ta? Sợ rằng không có dễ dàng như vậy.

---

97. Chương 96: Khống Chế Quần Thể Cực Hạn Và Sự Kinh Khủng Của U Minh Bạch Hổ

Đường Tam rất nhanh đã dùng hành động nói cho Hô Duyên Lực biết hắn làm thế nào để khống chế các thành viên kia của Tượng Giáp tông trong hai mươi giây thời gian. Đồng thời phát động với quấn quanh, ngoài Hô Duyên Lực ra thì cả sáu người kia của Tượng Giáp tông dưới chân đồng thời mọc lên mười sáu căn Lam Ngân thảo trong nháy mắt ngưng tụ thành lồng giam, đây chính hồn kỹ thứ tư của hắn Lam Ngân lồng giam. Cùng lúc đó, hồn kĩ kí sinh cũng phát động, kể cả Hô Duyên Lực, trên cơ thể mỗi người mọc thêm một tầng Lam Ngân thảo.

Thoát khỏi một tầng mất bốn giây không đồng nghĩa với thoát khỏi hai tầng mất tám giây. Gia tăng cộng hưởng cùng với năng lực hạn chế còn lớn hơn trong tưởng tượng của Ho Duyên Lực rất nhiều. Ngoài đầu ra thì cả thân thể hắn lúc này đã bị Lam Ngân thảo bao bọc lại.

Từ ngay lúc đầu chiến đấu, Đường Tam chỉ bằng nhạy cảm phán đoán của mình cũng đã đem toàn cục trận đấu nắm trong lòng bàn tay. Bằng vào phi hành Ma Cô Tràng, hắn đã đem ưu thế lớn nhất của đối thủ giảm đi rất nhiều, bằng vào sự mạnh mẽ của ba loại kỹ năng khống chế cũng đã khiến đối thủ bị hạn chế cao nhất. Hai mươi giây, là tính toán của hắn đủ để khống chế sáu người còn lại.

Đường Tam nhanh nuốt vào một cây khôi phục đại hương tràng, sắc mặt đã trắng bệch, hắn chẳng những bằng Khống Hạc Cầm Long khống chế hành động của năm đồng đội, lại trong nháy mắt phóng xuất ra ba hồn kỹ, hồn lực trong cơ thể trong phút chốc đã mất đi hơn một nửa. Hô Duyên Lực phán đoán cũng không sai, bởi vì bọn họ bảy có hình thể thật lớn, khiến kỹ năng quấn quanh phải tiêu hao hồn lực rất nhiều. Chỉ cần bọn họ thật sự có thể thoát ra vài lần thì Đường Tam nhất định phải hạ xuống thôi.

May là, sau lưng Đường Tam còn có Áo Tư Tạp, với Khôi phục hương tràng của Áo Tư Tạp cuồn cuộn không ngừng bổ xung đã khiến Đường Tam nhanh chóng khôi phục một chút hồn lực.

Hổ rống, mèo ngâm, xương cốt biến hoá, đủ loại âm thanh xảy ra trong không trung mà bùng nổ. Năm người cùng lúc hướng Hô Duyên Lực công kích.

Mục đích của Đường Tam rất đơn giản, Hô Duyên Lực là một đối thủ cực mạnh, cũng là kẻ cầm đầu trọng yếu nhất của đối thủ. Chỉ cần có thể đánh bại hắn trước, như vậy, trận đấu này sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Đối thủ cũng không có khống chế hệ hồn sư, Hô Duyên Lực chẳng những là đội trưởng của bọn hắn, đồng thời cũng là linh hồn của cả đội. Đánh bại Hô Duyên Lực sẽ khiến tâm lý của đối thủ chịu đả kích thật lớn. Mặc dù Đường Tam cũng phán đoán được Hô Duyên Lực có lực phòng ngự cực kỳ kinh người, nhưng cho dù hắn có mạnh mẽ hơn nữa cũng không thể trụ vững dưới công kích mạnh mẽ của năm người trong hai mươi giây.

Từ thời điểm song phương phóng thích ra vũ hồn, Đường Tam một mực tìm kiếm chính là sơ hở của đối thủ, tựa như lúc đầu đối phó với Lam Điện Phách vương Long gia tộc Ngọc Thiên Hằng giống nhau. Chỉ là lũ mập mạp này lại bảo trì được đội hình rất tốt, cho nên vạn bất đắc dĩ Đường Tam không thể không nghĩ cách để tạo cơ hộ đánh bại Hô Duyên Lực trước.

Tại vị trí khách quý, Hô Duyên Chấn tức giận mắt trợn tròn, đứng bật dậy. Mắt thấy đứa cháu mà mình đắc ý nhất sắp bị năm tên hồn sư tập trung công kích, đáy mắt hắn nhất thời xuất hiện làn sóng quang mang mạnh mẽ, Môi máy động vài cái.

Trữ Phong Trí ở một bên lạnh nhạt nói: “Hô Duyên tông chủ làm gì vậy? Tựa hồ ngài muốn phá bỏ tính công bình của giải đấu sao.” Hắn căn bản không cần biết Hô Duyên Chấn đang nói gì, cũng hiểu được là hắn đang thông qua năng lực truyền âm để chỉ điểmcho cháu mình.

Hô Duyên Chấn hừ một tiếng, một lần nữa ngồi trở lại vị trí của mình," Ta không rõ ý của Trữ tông chủ là gì?"

Trữ Phong Trí lạnh nhạt cười, không có tiếp tục lên tiếng, dù sao truyền âm sẽ không lưu lại chứng cớ gì cả. Hắn cũng muốn xem xem tình thế Hô Duyên Chấn đã chỉ điểm cho cháu thế nào, hơn nữa hắn càng muốn biết Đường Tam làm thế nào để kiểm soát lại tình hình.

Nhưng Trữ Phong Trí nghĩ không ra chính là Hô Duyên Chấn thông qua truyền âm nhập mật chỉ nói cho Hô Duyên Lực đúng hai chữ, nhưng hai chữ này lại đem cục diện mà Đường Tam vất vả kiến tạo bị thay đổi hoàn toàn.

Từ miệng Hô Duyên Lực phát ra một tiếng quát lớn, trên người đệ tứ hồn hoàn chợt lóe sáng, chẳng những Lam Ngân thảo trên người nhanh chóng bị phá huỷ, đồng thời da tay hắn lại một lần nữa xuất hiện biến hóa, thêm một tầng băng lăng tạo thành một tầng phòng ngự nữa.

Oanh—-, Kinh Linh hóa thân thành bộ xương khô, đệ tam hồn kĩ cuồng chiến đánh tới đầu Hô Duyên Lực, song chưởng của hắn biến thành cốt đao (Đao Xương) trong nháy mắt bộc phát ra hơn mười trảm. Nhưng kinh khủng chính là bằng vào kỹ năng cuồng chiến đó chỉ có thể lưu lại vài đốm lửa tung tóe trên đầu đối thủ, dĩ nhiên không cách nào tạo ra chút thương tổn cho đối phương. Kinh Linh thậm chí còn nhìn thấy Hô Duyên Lực hướng tới mình nhếch miệng cười.

Theo sát Kinh Linh đánh tới chính là Chu Trúc Thanh. Nàng cũng vận dụng công kích cực mạnh của mình là U Minh Trảm, trong nháy mắt bộc phát, hai tay hợp tại phía trên đầu đối thủ, hơn nữa bằng vào khí thế trên bốn mươi cấp hồn lực của nàng từ trên trời giáng xuống, một kích này cực mạnh, không phải một kích lúc trước của Kinh Linh có thể so sánh được.

Trong tiếng nổ ầm ầm, cho dù lấy phòng ngự của Hô Duyên Lực, dưới một kích này hai chân hắn đã hoàn toàn ghim chặt vào mặt đất. Ở giữa trán đã xuất hiện một vệt màu trắng, tầng phòng ngự băng lăng bên ngoài lúc trước trong nháy mắt đã nứt ra, thân thể Hô Duyên Lực cũng rung chuyển.

Phải biết rằng, hiện tại hắn đang trong tình thế bị động, bị Chu Trúc Thanh với cấp bậc không kém hơn hắn bao nhiêu một kích toàn lực chém xuống mà vẫn không bị thương thì đã là cực giỏi rồi .

Hoàng Viễn cùng Đái Mộc Bạch cơ hồ đồng thời tiếp cận, Bạch Hổ Liệt Quang Ba của Đái Mộc Bạch cùng với Nộ Lang Bào Hao Đạn của Hoàng Viễn cơ hồ cùng lúc đánh tới. Mà lúc này, tầng phòng ngự bên ngoài của Hô Duyên Lực đã bị phá, là lúc hắn yếu ớt nhất. Trước khi Đái Mộc Bạch phát động Bạch Hổ Liệt Quang Ba thì hắn đã thi triển Bạch Hổ Kim Cương Biến, giúp cho công kích của hắn bạo phát lực trong nháy mắt tăng lên.

Nếu như không phải lo lắng đến việc không được giết chết đối thủ thì công kích lần này của Đái Mộc Bạch sẽ biến thành Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ .

Nhưng làm mọi người của Sử Lai Khắc học viện hoàn toàn không ngờ được đó là, không có bất cứ gì báo hiệu, chỉ thấy lúc này trên đầu Hô Duyên Lực đã có thêm một cái mũ giáp bảo vệ, không sai, chính là mũ giáp. Khôi màu vàng đất, nhìn qua cũng không thấy được vẻ huyễn lệ gì cả, nhưng chỉ với chiếc khôi giáp bảo vệ đầu đó lại có thể mạnh mẽ ngăn chặn hợp lực công kích của Đái Mộc Bạch cùng hoàng Viễn.

Oanh—-

Hai chân của Hô Duyên Lực đồng thời bị lún sâu vào đất, phải biết rằng lôi đài này được làm bằng một loại đá cứng dày một thước mà nên. Quang mang tứ tán, chỉ nghe thấy một tiếng quát lớn của hắn, Lam Ngân thảo quấn quanh trên người đã nát vụn, cả người đã thoát khỏi sự khống chế.

Khoảng cách gần với hắn nhất chính là Đái Mộc Bạch cùng Hoàng Viễn, họ rõ ràng cảm giác được, lực lươợng của tên mập mạp này lại một lần nữa được tăng lên, hơn nữa tăng lên tới một trình độc cực kỳ khủng bố, thân thể chẳng những lại bành trướng thêm, ngay cả bốn cái Hồn Hoàn trên người cũng đồng thời lóe sáng.

Mũ giáp? Ở giải thi đấu Cao Cấp học viện hồn sư toàn đại lục này có quy định, không cho phép các tuyển thủ tham gia mang theo bất kỳ khí cụ nào. Chẳng lẽ đối thủ không biết điểm này sao. Trong nháy mắt đầu hắn hiện ra một ý nghĩ, đồng tử của Đường Tam không khỏi co rút lại. Bởi vì lúc này trong đầu hắn chỉ có

hai chữ, mà hai chữ này cũng chính là hai chữ mà Hô Duyên Chấn thông qua truyền âm nhập mật nói cho Hô Duyên Lực, đó là : Hồn cốt.

Không sai, mũ giáp trên đỉnh đầu Hô Duyên Lực lúc này chính là hồn cốt.

Hồn cốt chia làm sáu bộ phận chính, đầu, tứ chi cùng thân thể. Trên đầu Hô Duyên Lực là chiếc mũ giáp, chứng tỏ hắn đã có được Đầu Hồn Cốt trong sáu đại hồn cốt rồi.

Kế sách của Đường Tam đã hoàn toàn thất bại khi hồn cốt này xuất hiện. Nhưng có thể bức bách đối phương sử dụng hồn cốt, không nghi ngờ khiến không ít hồn sư huyền bí phải chấn động.

Giá trị của Hồn cốt thật sự quá ghê gớm, mỗi một khối hồn cốt đều tuyệt đối là dùng đống tiền bỏ ra nhưng cũng khó mua được vì số lượng người bán lại cực ít. Một khi mình có hồn cốt mà để lộ ra ngoài, không thể nghi ngờ đó chính là đối tượng mơ ước của khối kẻ. Cho dù thực lực của Hô Duyên Lực không kém, nhưng dù sao hắn cũng chỉ mới trên bốn mươi cấp mà thôi, trước mặt một số tiền bối cao thủ, muốn giữ hồn cốt của mình cũng là khó khăn vô cùng.

Nếu không phải là e ngại trưởng tôn mình bị đối thủ liên tiếp công kích vào đầu rồi có thể mang đến hậu quả không mong muốn, thì Hô Duyên Chấn tuyệt đối không cho phép Hô Duyên Lực sử dụng hồn cốt này. Cho dù là thua cũng không sao. Nhưng dưới thế cục trước mặt do Đường Tam tạo ra này, vì không muốn bị đánh thành ngu ngốc hoặc là bị thương nặng ở đầu, Hô Duyên Chấn cũng không thể không đưa ra quyết định này. Đứa cháu này có thể nói là tương lai của cả Tượng Giáp tông.

Người xem bình thường không biết mũ giáp này là cái gì, hồn sư cấp bậc thấp cũng khó đoán ra, nhưng tại vị trí khách quý thì sao lại không đoán ra chứ?

Bạch Kim Giáo chủ Tát Lạp Tư kinh ngạc liếc mắt một cái về Hô Duyên Chấn bên người, trong mắt hiện lên một tia ghen tỵ. Mà Trữ Phong Trí còn lại là cười tủm tỉm nói:" Chúc mừng Hô Duyên tông chủ, lệnh tôn tuổi còn nhỏ cũng đã có được đầu hồn cốt, thật sự là thật đáng mừng. Nhưng Hô duyên tông chủ cũng phải cẩn thận hơn một chút mới được, ngàn vạn lần đừng để kẻ có tâm kế cướp mất."

Hô Duyên Chấn mặt đờ cả ra. Mặc dù Hô Duyên Lực đã hóa giải nguy cơ, nhưng hắn lại không có một điểm mừng rỡ nào cả. Hồn cốt bị bại lộ trước mặt nhiều người thế này là chuyện không tốt chút nào. Hừ lạnh một tiếng," Chuyện của Đệ tử Tượng Giáp tông ta cũng không cần làm phiền Trữ tông chủ ngươi."

Cổ Dong ở bên cạnh Trữ Phong Trí thấy tông chủ hai lần bị đối phương chống đối, đã không nhẫn nại được nữa chỉ muốn phát tác ngay nhưng lại bị Trữ Phong Trí kéo lại, nâng ngón tay chỉ xuống trận đấu," Xem trận đấu đi."

Hô Duyên Lực thoát khỏi trói buộc trên người, Trong mắt tức giận đến muốn phún lửa. Mặc dù bằng vào hồn cốt mạnh mẽ ngăn cản công kích, nhưng hắn cũng bị chấn động làm cho váng đầu hoa mắt. Hai hồn sư bốn mươi cấp cùng với hai gã đã ngoài ba mươi lăm cấp toàn lực công kích cùng một chỗ, nếu không phải hắn có hồn cốt thì chỉ sợ lúc này hắn sớm đã bị đánh ngã trên mặt đất rồi. Lúc này bằng vào thuộc tính phụ gia của hồn cốt, trong nháy mắt thoát được trói buộc của Lam Ngân thảo, làm sao hắn còn nhẫn nại được nữa chứ. Toàn thân ầm ầm chuyển động, đôi bàn tay khổng lồ tiếp hướng tới chỗ Tiểu Vũ hạ chân xuống mà chộp tới.

Lúc này, thời gian khống chế của Đường Tam đã là mười giây, sáu người còn lại của Tượng Giáp tông vẫn không cách nào nhúc nhích được.

Nếu như Hô Duyên Lực không phải quá tức giận lựa chọn cách tấn công Tiểu Vũ, chỉ cần hắn tiếp tục phòng ngự ngăn một kích của nàng rồi sau đó trợ giúp giải thoát cho đồng đội bên mình thì kết quả trận đấu sẽ rất khó nói.

Nhưng lúc này do đầu bị công kích khiến hắn vẫn choáng váng mơ màng nên đã không thể bảo trì được tỉnh táo như bình thường nữa, lúc này trong lòng hắn chỉ có suy nghĩ duy nhất đó chính là trước tiên giải quyết đối thủ đã.

Mắt thấy đối phương hướng mình chộp tới, Tiểu Vũ không chút hoang mang, hai chân đồng thời bắn lên, điểm vào cánh tay của Hô Duyên Lực mà tránh thoát, nói về linh hoạt thì đại gia hoả này sao có thể so

sánh với Tiểu Vũ chứ. Mượn hai chân làm lực đẩy, Tiểu Vũ bay thẳng lên trời, dưới sự hỗ trợ bởi Khống Hạc Cầm Long của Đường Tam, trong nháy mắt hướng không trung bay lên.

Tiểu Vũ biến mất, nhưng lúc này cả bốn người khác đều đã chuẩn bị công kích tiếp. Lúc này Hô Duyên Lực đã lâm vào một loại trạng thái nửa điên cuồng, không chút do dự hướng tới bốn người phía trước đánh tới, đệ tam hồn hoàn trên người chợt sáng lên. Thân thể mập mạp của hắn vẫn tiếp tục đánh tới, toàn thân tử quang sáng ngời, trực tiếp tập trung vào người mà hắn cho là hiểu rõ nhất, Chu Trúc Thanh, lăng không mà ép xuống.

Thân thể trong nháy mắt bị khống chế, Chu Trúc Thanh phát hiện, mình đã không có cách nào để di động nữa rồi, tựa hồ nàng chỉ có cách trực tiếp ngạnh kháng thân thể khổng lồ kia mà thôi.

Tượng Giáp tông dù sao cũng không phải giống Lực chi nhất tộc chỉ lựa chọn các loại hồn hoàng cùng thuộc tính, bọn họ mạnh nhất là phòng ngự nhưng họ cũng lại đi theo cả hướng lực lượng công kích, Hô Duyên Lực thi triển áp lực lúc này chính là một trong số những hồn kỹ đó. Một khi bị hồn kỹ của hắn tập trung lại thì hai chân của đối thủ tạm thời sẽ mất đi năng lực di động, chỉ có thể lựa chọn ngăn cản trực tiếp một kích này của hắn mà thôi. Đây cũng là ưu điểm lớn nhất của ngàn năm hồn kỹ của hắn. Sau nhiều nghiên cứu của các tiền bối Tượng Giáp tông thì kỹ năng phù hợp nhất với tông môn.

Lấy thân thể khổng lồ của bọn họ từ trên trời giáng xuống, hơn nữa dưới tác dụng của hồn lực bản thân, có khả năng sinh ra áp lực có thể tưởng tượng được. Chỉ cần đối thủ không cách nào di động khi đó mạnh bạo thi triển kỹ năng này thì đừng nói là mẫn công hệ hồn sư, mà cho dù là lực lượng hình hồn sư cũng chưa chắc đã chống đỡ được. Đương nhiên, thi triển kỹ năng này cũng phải có điều kiện đó là đối thủ phải cách thân thể mình trong phạm vi mười thước.

Đáng tiếc chính là, Hô Duyên Lực lúc này đã không tỉnh táo nên quên một việc. Không sai, Chu Trúc Thanh hiện tại không cách nào di động, nhưng đừng quên rằng, hành động của nàng cũng không phải chỉ có chính nàng mới có thể khống chế.

Lam Ngân thảo tức thời phát huy, Đường Tam dễ dàng đem Chu Trúc Thanh thoát ly khỏi chỗ đó, cùng Đái Mộc Bạch lách sang một bên. Mà dưới khống chế của hắn, Kinh Linh và Hoàng Viễn đã trực tiếp bay về phía các đệ tử đang bị khống chế khác của Tượng Giáp tông.

" U minh bạch hổ." Thanh âm trầm ổn của Đường Tam truyền vào tai cho Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch. Hai người lập tức không chút do dự nhằm phía đối phương, lúc này, Lam Ngân thảo trên người bọn họ đã tạm thời được Đường Tam giải trừ.

Đây chính là chiêu tối hậu của Sử Lai Khắc Thất Quái mà Đường Tam đã chuẩn bị từ trước. Năng lực ẩn dấu cực mạnh của Sử Lai Khắc Thất Quái gồm có hai chiêu, đó là Ngoại Phụ Hồn Cốt Bát Chu Mâu của Đường Tam, cái kia chính là Vũ Hồn Dung Hợp kỹ của Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh. Lúc này, Đường Tam đang khống chế toàn thế trận nên hắn mà thi triển bát chu mâu thì đương nhiên là không thích hợp. Mà sở dĩ trận này hắn dùng Chu Trúc Thanh thay cho Thái long đó chính là chiêu Vũ Hồn Dung Hợp kỹ U Minh Bạch Hổ này.

Nếu như có thể bằng vào thế trận Lưu Tinh nhân chuy trên không mà thắng thì tất nhiên là tốt nhất, nhưng nếu không được thì cũng còn có công kích siêu cấp của Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh này. Đường Tam tin tưởng, cho dù lực phòng ngự của Tượng Giáp tông cường thịnh trở lại, bằng vào một người cũng quyết không thể ngăn trở được công kích liên hợp của Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch. Phải biết rằng, hai người sau khi đều vượt qua bốn mươi cấp thì Vũ hồn dung hợp kỹ của bọn họ cũng tiến hóa theo.

Oanh—-, trên lôi đài bị sức mạnh kinh khủng làm xuất hiện một vết lõm lớn kinh khủng, thân thể khổng lồ của Hô Duyên Lực cơ hồ đã găm hẳn vào lòng đất, lấy hắn làm trung tâm, khe nứt bắt đầu lan ra khắp các góc của võ đài. Có thể thấy được sát chiêu vừa rồi của hắn kinh khủng đến mức nào.

" Tiểu Vũ." Đường Tam quát khẽ một tiếng. Cổ tay run lên, một đạo quang mang phấn hồng sắc chuẩn xác bay đến trước mặt Tiểu Vũ. Tiểu Vũ há mồm cắn lấy, đúng là một loại hồn kỹ mới mà Áo Tư Tạp sau khi đạt bốn mươi cấp có được, hưng phấn phấn hồng tràng.

Không cần dùng lời nói để trao đổi, chỉ cần sự điều chỉnh của Lam Ngân thảo, Đường Tam đã chỉ rõ phương hướng cho Tiểu Vũ, mục tiêu của nàng chính là một gã đội viên có thân hình nhỏ nhất bên phía đối phương.

Ngay lúc này, Đường Tam đem khả năng khống chế toàn cục của mình phán huy đến một cách nhuần nhuyễn vô cùng. Đầu tiên là giữa không trung cứu Chu Trúc thanh khỏi một kích áp sát của Hô Duyên Lực, cùng thời chỉ điểm hai người thi triển Vũ Hồn Dung Hợp kĩ, sau đó thả Lam Ngân thảo đang cuốn bên hông họ ra, đồng thời đem Kinh linh cùng hoàng xa kéo bay về phía các đội viên Tượng Giáp tông khác. Tiếp theo lấy Hưng phấn hương tràng của Áo Tư Tạp ném cho Tiểu Vũ, rồi lại đem thân thể của nàng đến trước mặt một đội viên của kẻ địch. Cả quá trình cơ hồ là cùng hoàn thành một lúc. Ngay cả chính Đường Tam cũng không có chú ý tới, tại một khắc này hắn đã tiềm thức sử dụng năng lực phân tâm khống chế Tam Khiếu Ngự Chi Tâm.

Đái Mộc Bạch trong miệng hổ gầm, nương theo thanh âm hổ gầm thì thân thể sau khi thi triển trạng thái Bạch hổ kim cương biến của Đái Mộc Bạch toàn thân lại một lần nữa bành trướng, bộ lông vằn hỗn hợp giữa màu trắng và màu đen từ trong cơ thể điên cuồng tuôn ra.

Chu Trúc Thanh toàn thân bao bởi hắc quang, thân thể nhẹ nhàng nhìn qua như trong suốt, nhẹ nhàng bay tới hướng Đái Mộc Bạch.

Trên mặt Đái Mộc Bạch toát ra một tia cười thản nhiên, hai đồng tử hợp nhất, cánh tay mở ra, hướng về thân hình hư ảo của Chu Trúc Thanh mà nghênh đón. Hai đạo thân ảnh lặng lẽ dung hợp lại thành một thể.

Một cột sáng khổng lồ với đường kính ba thước tại chỗ bọn họ dung trong nháy mắt phóng lên cao, một tiếng hổ gầm cực kỳ kinh khủng trong nháy mắt tràn ngập toàn trường. Tại thời khắc này, không chỉ là khán giả xem trên đài sợ ngây người, mà ngay cả các đội đang thi đấu ở bốn trận đấu xung quanh động tác cũng bị trì trệ trong chốc lát, vô thức hướng về hướng có hắc quang phóng lên mà nhìn thoáng qua.

Tại trung tâm phát ra hắc quang sau khi tiêu tán, thân thể của cả Chu Trúc Thanh và Đái Mộc Bạch đều biến mất, mà tại vị trí họ lúc trước hiện ra một con bạch hổ ưu nhã thật lớn. Bạch hổ toàn thân trong suốt, xuất hiện các hoa văn trên bộ lông trắng, trong mắt cũng có hai đồng tử màu tím hiện ra. Lạnh lùng nhìn chăm chú vào vật thể từ trên mặt đất đang đứng lên, trên người đầy tro bụi chính là Hô Duyên Lực.

Lần hợp thể trước thân thể U Minh Bạch Hổ dài tám thước, cao hai thước. Mà lúc này đây, thân thể U minh bạch hổ càng kinh khủng hơn, thân thể đã dài đến mười thước, cao ba thước. Đám mập mạp của Tượng Giáp tông có thân thể kinh người nhưng ở trước mặt Bạch Hổ kinh khủng này cũng là vô cùng nhỏ bé.

Không giống lần trước sau khi xuất hiện thì liền bộc phát uy lực của U Minh Bạch Hổ phá, mà là từ Bạch hổ khổng lồ phát ra kình phong áp tới Hô Duyên Lực. Từ trên tấm lưng to lớn của nó, một đôi cánh chim nhẹ nhàng mở ra, đem thân thể vốn khổng lồ nhẹ nhàng lướt đi.

Ngay khi hai cánh xuất hiện, một uy áp kinh khủng được sinh ra, ngay cả Hô Duyên Lực đã có Hồn Cốt trợ giúp mà cũng không thể chịu nổi áp lực kinh khủng đó.

Lần trước lúc thi triển Vũ hồn dung hợp kĩ này, Chu Trúc Thanh còn không đến ba mươi cấp, nhưng lúc này, nàng cùng Đái Mộc Bạch đều đã vượt qua bốn mươi cấp. Uy lực của Vũ hồn dung hợp kĩ khi thi triển ra cũng cùng với thực lực tăng cường của người thi triển như nước lên thuyền cũng lên vậy. Bọn họ lúc này cũng không phải là chỉ có một kích bộc phát đơn giản như trước nữa, Bạch hổ thật lớn, ưu nhã mà thong dong, trực tiếp đánh về phía Hô Duyên Lực.

Lúc này, Kinh Linh cùng Hoàng Viễn cũng đồng thời công kích tới đầu của một đối thủ khác, Lam Ngân Tù Lũng vẫn vây hãm trên người đối thủ trong nháy mắt mở rộng, Mà Tiểu Vũ bên kia cũng xuất hiện biến hóa kỳ dị.

Cũng là Lam Ngân thảo lồng giam được mở ra, toàn thân Tiểu Vũ đều tràn ngập một tầng phấn hồng chói mắt, cả thân thể mềm mại tựa hồ đều lớn thêm vài phần, khiến cho quần áo chỗ tay áo cùng bắp chân bị rách tung tóe, nàng cực kỳ ưu nhã rơi trên vai tên yếu nhất của Tượng Giáp tông, tư thế hai chân hình thành như chữ bát kẹp chặt cổ đối thủ, sau một khắc Yêu Cung được phát động.

Lấy thực lực hiện tại của Tiểu Vũ là không đủ để đem đối thủ trước mắt này đánh bay ra khỏi tràng đấu , cho dù phát động Yêu Cung cũng không được. Dù sao, khối lượng của đối thủ thật sự quá lớn, lực lượng cũng lại cực kỳ kinh người. Nhưng dưới tính toán chính xác của Đường Tam, sau khi ăn Hưng phấn phấn

hồng tràng thì lực bộc phát của Tiểu Vũ trong nháy mắt tăng lên, hơn nữa hồn lực của nàng còn hơn đối thủ một hai cấp, đối phó với kẻ yếu nhất của Tượng Giáp tông thì vừa thích hợp.

Mắt thấy Tiểu Vũ sau khi bành trướng, thân thể mềm mại mảnh khảnh lăng không mà phát động công kích, đến nỗi mang thân thể khổng lồ của địch nhân ném ra ngoài, rồi lại mạnh mẽ ném đối thủ đập xuống mặt đất, khiến cho đệ tử này của Tượng Giáp tông không thể thừa nhận được áp lực. Đáng tiếc, lúc này hấp dẫn ánh mắt toàn trường lại chính là U Minh Bạch Hổ khổng lồ, nếu không, một kích của Tiểu Vũ này nhất định sẽ khiến cho trong lòng rất nhiều người phải khắc sâu hình tượng.

Hô Duyên Lực đương nhiên sẽ không chói tay chịu chết, lúc này theo hồn lực tiêu hao của Đường Tam, các huynh đệ của hắn đã có thể tự thoát khỏi khống chế. Bằng vào khối lượng năm trăm cân của mình, Hô Duyên Lực quyết định đứng tấn trụ tại chỗ, hai chưởng đồng thời hướng tới hai hổ trảo thật lớn đang đánh tới mình.

Là một đệ tử của Tượng Giáp tông, một trong bẩy đại tông môn, đối với đặc tính của Vũ hồn dung hợp kĩ hắn chắc chắn cũng hiểu một chút. Mặc dù Vũ hồn dung hợp kĩ cực kỳ mạnh mẽ, nhưng muốn nỗ lực triển khai thì cũng khiến tiêu hao hồn lực rất lớn. Hắn biết, chỉ cần mình có khả năng đứng vững trước một hai lần công kích của đối thủ, cho dù bị đánh bại thì hai người trên bốn mươi cấp của đối thủ cũng sẽ bởi vì hồn lực tiêu hao quá độ mà mất đi năng lực chiến đấu, tới lúc đó những đồng đội vừa khôi phục lại khả năng hành động sẽ quyết định được thắng bại của trận đấu.

Ý nghĩ của Hô Duyên Lực thật sự rất chính xác, đáng tiếc chỉ là hắn đã xem thường uy lực U Minh Bạch Hổ dung hợp kỹ này của Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh.

Đây là loại kết hợp cực cao trong số các loại Vũ hồn dung hợp kỹ, hơn nữa hai người đều có thực lực trên bốn mươi cấp, cùng với vũ hồn bản thân hỗ trợ, U Minh Bạch Hổ chẳng những dung hợp hồn lực của hai người, hơn nữa còn được tăng phúc rất lớn nữa. Đó hoàn toàn không phải chỉ dựa vào một khối hồn cốt là có thể triệt tiêu được chênh lệch. Đừng nói là Hô Duyên Lực, kể cả lúc này Đường Tam cùng Hô Duyên Lực đứng chung một chỗ, hai người đều sử dụng hồn cốt thì cũng chưa chắc có thể ngăn cản được uy lực của Vũ hồn dung hợp kĩ này.

Hai cái hổ trảo đồng thời chém xuống, trong tiếng nổ ầm ầm, Hô Duyên Lực chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ mà hắn không thể chống đỡ được truyền đến, toàn thân nhất thời truyền đến một trận đau đớn tựa như mọi thứ đang bị nổ mạnh vậy, ngay sau đó, nửa thân dưới đã mất cảm giác, rồi rất nhanh hắn không còn biết gì nữa.

Mượn một vỗ mạnh, U Minh Bạch Hổ mượn thế lao tới trước, U Minh Bạch Hổ phá được phát động.

Chỉ thấy thân ảnh khổng lồ nọ phóng nhanh như tia chớp đến trước mặt hai gã đệ tử trên bốn mươi cấp của Tượng Giáp tông vừa thoát khỏi trói buộc.

Thanh âm nổ vang rền lại một lần nữa xuất hiện. Thân thể khổng lồ của hai gã đệ tử Tượng Giáp tông bị U Minh Bạch Hổ đánh kêu đánh ầm thân thể trực tiếp bị bắn ra khỏi lôi đài. Mà ngay lúc này, thân ảnh hư ảo của U Minh Bạch Hổ dần biến mất biến mất. Xuất hiện trở lại với cùng sắc mặt tái nhợt là Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch. Vũ hồn phụ thể của hai người cũng đã bị giải trừ.

Thời gian công kích liên tục của U Minh Bạch Hổ cũng không dài, nhưng lại khiến mỗi khán giả ở đây có ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Một trảo trực tiếp đánh cho Hô Duyên Lực găm sâu vào nền lôi đài, xuyên thấu qua lớp nham thạch ở trên mà nện xuống. Tiếp theo U Minh Bạch Hổ lại đánh bay hai gã đệ tử trên bốn mươi cấp đang thi triển hồn kỹ thứ tư chính là loại phòng ngự siêu cấp của bọn họ. Cơ hồ là trong nháy mắt, đã đem đánh bại ba tên có thực lực mạnh nhất của phía Tượng Giáp tông.

Mà lúc này, dưới công kích điên cuồng của Kinh Linh và Hoàng Viễn, một gã đệ tử của Tượng Giáp tông thậm chí còn không có khả năng thoát khỏi trói buộc bởi Lam Ngân thảo trên người đã bị đánh cho hôn mê bất tỉnh. Mà Tiểu Vũ cũng lợi dụng Hưng phấn phấn hồng tràng mang đến sự gia tăng hồn lực trong thời gian ngắn, đã khiến cho đối thủ yếu nhất bị một trận thất điên bát đảo, mà đối thủ vẫn không thể thoát khỏi Lam Ngân thảo của Đường Tam.

Thế trận Lưu tinh nhân chuy đã được hoàn toàn giải trừ, Đường Tam cũng không tiếp tục ăn cây Ma Cô Tràng thứ ba nữa, mang theo Áo Tư Tạp trên lưng hạ xuống đất.

Từng cây khôi phục đại hương tràng được ném về phía mọi người của Sử Lai Khắc học viện, bảy người tạo thành vòng tròn áp chặt hai đối thủ còn lại của quân thù.

Chiến ý của đệ tử Tượng Giáp tông rất đáng được khen ngợi, hiện tại chỉ có hai người không đến bốn mươi cấp nhưng họ không hề có ý lùi bước, rất hiển nhiên, Bọn họ cũng nhìn ra được hiện giờ Sử Lai Khắc Thất Quái cũng là sa cơ lỡ vận. Đường Tam liên tục thi triển kỹ năng khống chế phạm vi lớn, cho nên hồn lực tiêu hao là cực kỳ lớn, Sau khi Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh sử dụng Vũ hồn dung hợp kĩ, tạm thời họ cũng mất đi khả năng dùng vũ hồn lực. Mà Kinh Linh, Hoàng Viễn cùng Tiểu Vũ thì chưa chắc có thể phá được phòng ngự của họ, cho nên hai tên mập mạp liếc nhau một cái, không chút do dự liền phát động kỹ năng công kích của mình.

Cũng giống Hô Duyên Lực, Hồn kỹ thứ ba của bọn họ đều là đè sát. Mà đối tượng tấn công của hai tên mập mạp này phân biệt là Đường Tam cùng Tiểu Vũ.

Động tác ném đối thủ của Tiểu Vũ vừa rồi có lẽ khán giả không chú ý tới, nhưng hai tên mập mạp này lại thấy rõ ràng vô cùng. Bọn họ cũng không muốn tưởng tượng khi thân hình khổng lồ của mình mà bị đập từ trên trời xuống như vậy thì cảm giác như thế nào, khối lượng bản thân lớn thì khi bị ném cũng sẽ đau hơn! Đồng bọn của họ lúc nãy bị bất tỉnh cũng là vì nguyên nhân này. Cũng không phải bởi vì thân thể không chịu nổi té đánh, mà là bộ xương trên cơ thể họ không thể chịu được trọng lượng quá lớn đó khi bị Yêu Cung nện từ trên trời xuống như vậy nên mới hôn mê đi.

Bởi vậy, hai người kia càng phải được loại bỏ trước. Lúc này bọn họ cảm thấy cần loại bỏ hai người có uy hiếp lớn nhất là Đường Tam cùng Tiểu Vũ. Đối với Kinh Linh cùng Hoàng Viễn, bọn họ tin tưởng với lực công kích của họ thì không thể nào phá được phòng ngự của họ. Dù sao, hiện tại hạn chế trên người bọn họ đã biến mất. Nhưng bọn họ đã quên một người, một người của Sử Lai Khắc Học viện mà từ đầu tới giờ chưa tham gia công kích lần nào, cũng là người không có năng lực công kích, Nhưng hắn thật sự vẫn tồn tại, Hắn lại có thể bổ xung năng lực chiến đấu của đội ngũ bên Sử Lai Khắc học viện chiến đội một cách mạnh mẽ. Đó chính là một tên hồn sư thực vật hệ khí hồn tông trên bốn mươi cấp, đại hương tràng thúc thúc Áo Tư Tạp.

Liên tục sử dụng khôi phục hương tràng khiến hồn lực tiêu hao của Đường Tam liên tục được bổ xung, mặc dù tiêu hao thật lớn. Nhưng cũng không phải không thể đánh thêm một trận nữa.

Phán đoán của Đường Tam đối với Tượng Giáp tông là rất chính xác, phòng ngự siêu cường, lực lượng siêu cường, nhưng nhanh nhẹn lại bị hạn chế, cách thức công kích ít, không có phụ trợ phía sau, không có khả năng khống chế trận đấu. Đối phó đối thủ như vậy, chỉ cần đánh bại mấy người cực mạnh của đối phương thì tất nhiên bọn họ không thể làm gì nữa. Không có phụ trợ hồn sư, khiến cho lực bộc phát cũng không có, dù sao, khó có khả năng mỗi người đều có được hồn cốt vì loại này chính là bảo vật mà vạn đồng tiền vàng cũng không mua được.

Thân thể Đường Tam cùng Tiểu Vũ trong nháy mắt bị hai tên khổng lồ hạn chế, mặc dù Kinh Linh cùng Hoàng Viễn vẫn liên tục công kích vào bọn chúng, nhưng hai tên đệ tử Tượng Giáp tông này đã thoát khỏi trói buộc thì lực phòng ngự đã được phát huy hoàn toàn, căn bản là không để ý tới công kích của hai người, họ còn trực tiếp nhảy lên trời hướng tới Đường Tam cùng Tiểu Vũ đè xuống.

Bị phong tỏa chỉ có chân, cũng không đại biểu tay không thể động. Đường Tam không chút kinh hoảng, tay phải vung lên, một cây Lam Ngân thảo đã bay ra ngoài, chuẩn xác quấn quanh hông Tiểu Vũ, đem nàng kéo lại đây, cùng lúc đó, Đường Tam rùn người đứng trung bình tấn, tiếng hít thở cũng tạo thành âm thanh, toàn thân bạch quang điên cuồng lưu động, đã đem Huyền Thiên công ngưng tụ vào hai tay mình.

Tiểu Vũ cùng Đường Tam phối hợp cũng không phải một ngày hai ngày, bị Đường Tam kéo đến bên người, lập tức làm ra một hành động khiến kẻ khác phải kinh ngạc chính là động tác thân thể lộn một vòng, hai chân hướng lên trên (trồng cây chuối thì nói thẳng ra - BD), mà lúc này, phong tỏa trên người nàng bởi vì lúc trước được Đường Tam lôi lại đây mà giải trừ .

Tiểu Vũ hai chân hướng lên trời, Đường Tam lại là giơ tay lên cao. Mắt thấy tên mập mạp đang điên cuồng ếp xuống, hai người đồng thời phát lực.

Yêu Cung phát động, hai chân Tiểu Vũ chuẩn xác đặt trên bụng của Mập mạp, khiến cho lực áp xuống

trong nháy mắt chậm lại, nhưng lúc này hai chân nàng cũng không chịu nổi khối lượng khổng lồ của hắn, hai tay của Đường Tam đã tóm lấy giữa háng hắn , Khống Hạc Cầm Long được phát động (thế thì hỏng hết hàng họ của người ta >.<). Đây chính là chiêu bốn lạng bạt thiên cân trong võ học.

Hai người một người bốn mươi mốt cấp một người ba mươi tám cấp, mặc dù sức nặng thân thể của mập mạp lớn nhưng dưới hai kỹ năng cực kỳ bá đạo này, hơn nữa có Yêu Cung của Tiểu Vũ đã giảm đi gần hết trọng lượng đối thủ.

Lực đâm xuống trong nháy mắt biến thành ném ngang, dưới khống chế chuẩn xác của Khống Hạc Cầm Long, Đường Tam đã đánh bay thân thể khổng lồ kia ra ngoài, vừa lúc ném trúng tên mập mạp còn lại sắp rơi xuống sàn đấu.

Phanh một tiếng, mà đúng lúc này, một đoàn quang mang vàng xanh chợt lặng lẽ vươn ra, trong nháy mắt hai người va chạm, đã trói buộc thân thể chúng lại với nhau. Thân thể khổng lồ của bọn chúng nhất thời đã bị trở thành một đôi kẹo hồ lô lớn, nặng nề nện xuống sàn đấu.

Đến lúc này, cả bẩy tên của Tượng giáp học viện toàn bộ đều đã mất đi năng lực chống cự, chu võng trói buộc đã được gia tăng một trăm phần trăm độ dẻo dai và khả năng trói buộc nên trong nhất thời mấy tên mập này không thể thoát ra được, cho dù lực lượng kinh hồn của bọn chúng cũng không thể thoát được. Dù sao, bọn chúng đều mới chỉ hơn ba mươi cấp hồn lực mà thôi.

Ngay khi bẩy người của Sử Lai Khắc học viện lại một lần nữa vây quanh hai gã này, trọng tài không thể không tuyên bố kẻ thắng trong trận này.

" Trận đầu tiên của đợt thứ hai, Sử Lai Khắc học viện thắng Tượng Giáp học viện."

Phanh. Vị trí khách quý bỗng vang lên một tiếng, nhưng đó lại là tiếng bóp nát tay vịn ghế của Hô Duyên Chấn, tông chủ của Tượng Giáp tông, hai mắt hắn đã mở to như chuông đồng, phảng phất muốn phun ra lửa đến nơi.

Hắn không cam lòng, hắn thật sự không cam lòng. Hắn rõ ràng cảm giác được Sử Lai Khắc học viện là khó có khả năng phá vỡ trận pháp phòng ngự của Tượng Giáp học viện do cháu hắn cầm đầu. Nhưng đối phương lại làm được điều đó. Võ hồn dung hợp kĩ U Minh Bạch Hổ mặc dù lợi hại, bộc phát lực rất mạnh, nhưng nếu như dưới tình huống bình thường, Hô Duyên Chấn hoàn toàn tin tưởng, lấy trưởng tôn Hô Duyên Lực cùng hai gã đệ tử trên bốn mươi cấp khác của Tượng Giáp học viện thì thừa khả năng ngăn cản được công kích từ U Minh Bạch Hổ đó. Chỉ cần hóa giải Vũ hồn dung hợp kĩ đó thì thắng lợi của trận này không phải lo nữa.

Nhưng cho dù hắn cho rằng khó có thể thất bại nhưng cuối cùng thất bại vẫn là Tượng Giáp tông . Tại sao? Tại sao lại thất bại.

Đừng nói Hô Duyên Chấn không hiểu, ngay cả Bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư ngồi bên hắn cũng ngây ngẩn cả người.

Mặc dù trong bẩy người của Sử Lai Khắc học viện có bốn người thực lực vượt qua bốn mươi cấp, nhưng là, Tượng Giáp tông cũng có ba người đạt tới trình độ như vậy, mà Hô Duyên Lực lại còn sử dụng hồn cốt. Theo đạo lý mà nói, đủ để cân bằng chênh lệch của Vũ hồn dung hợp kĩ mới đúng chứ. Hơn nữa bẩy người của Tượng Giáp tông đều có được vũ hồn cao nhất là Toản thạch mãnh tượng, tổng hợp thực lực bọn họ rõ ràng mạnh hơn quá đối thủ. Nhưng tại sao bọn họ vẫn thua chứ?

Trên mặt Trữ Phong Trí lúc này đã tràn đầy vẻ cười, nhìn bảy người Sử Lai Khắc Học Viện đang hoan hô thắng lợi trên đài, trong lòng không khỏi âm thầm than thở. Lúc này Cốt Đấu La bên người hắn cũng là hai tròng mắt phát sáng, thì thào tự nhủ:" Giỏi cho chiêu phá điểm mạnh trước tiên, dùng sở trường đánh lại sở đoản của đối phương. Trong đoàn chiến, khống chế hệ hồn sư có tác dụng thật sự là vô cùng lớn."

98. Chương 97: Phái "cực Đoan" Và Phái "bình Hành" Trong Hồn Sư Giới

Bảy người Tượng Giáp tông liên hợp lại một chỗ thì đừng nói là Sử Lai Khắc học viện, mà ngay cả như tất cả các đội ngũ hồn sư tham gia thi đấu cơ hồ cũng không ai có thể công phá được. Một trận thế phòng ngự mạnh mẽ như vậy thế nào mà phá được đây ? Đường Tam đã cho ra đáp án.

Bảy người của Sử Lai Khắc học viện dưới sự điều khiển của Đường Tam, trước hết đem cả đội bay lên không để mang đến áp lực khổng lồ cho đối thủ, ngay sau đó Đường Tam thi triển ra ba loại kĩ năng khống chế làm Tượng Giáp tông hoàn toàn lâm vào tình thế phòng ngự bị động. Dưới tình huống này, bảy đội viên của Sử Lai Khắc học viện đồng thời hướng tới Hô Duyên Lực phát động công kích cực mạnh. Điểm mạnh nhất cũng thường là điểm yếu nhất, vì vậy nhược điểm chính là ảnh hưởng của Hô Duyên Lực tới các đội viên khác

Một khi Hô Duyên Lực bị kích bại, như vậy trận hình của Tượng Giáp học viện sẽ bị phá hoàn toàn, một khi không có nòng cốt điều khiển thì phòng ngự của bọn họ cũng không hề hoàn mỹ được nữa. Ngay lúc này, thân là linh hồn của chiến đội Đường Tam liền khống chế đội viên phát động tấn công một cách thích hợp nhất. Võ hồn dung hợp kĩ U Minh Bạch Hổ mặc dù mạnh mẽ, nhưng nếu không có chỉ huy chính xác của Đường Tam, để cho bọn họ ra tay đúng thời điểm thích hợp nhất thì cũng tuyệt đối không có tác dụng lớn như vậy.

Bảy đội viên của Tượng Giáp tông vất vả lắm mới có thể tụ tập lại cùng một chỗ. Không thể không nói, Hô Duyên Lực có một khối hồn cốt khiến cho lực phòng ngự của hắn càng thật sự quá biến thái. Hắn mặc dù bị U Minh Bạch Hổ tát một cái găm vào nền võ đài, nhưng lúc bò dậy, ngoài chút mệt mỏi uể oải thì có cảm tưởng hắn cũng không có bị tí chấn thương nào, chỉ là đầu có chút choáng váng mà thôi.

Song phương một lần nữa hướng đối phương hành lễ, Hô Duyên Lực hai mắt sáng quắc nhìn chăm chú Đường Tam :"Ngươi rất lợi hại, không bao lâu nữa, chúng ta nhất định sẽ gặp lại." Hắn mặc dù "tứ chi phát triển" nhưng đầu óc không hề ngu si tí nào. Mặc dù đánh bại hắn là U Minh Bạch Hổ, nhưng hắn lại hoàn toàn rõ ràng ai mới là người thực sự khiến họ bị thua trận này.

Đường Tam lạnh nhạt cười, nói:"Tùy thời hoan nghênh".

Song phương đồng thời hướng đối thủ hành lễ, bất đồng là, trong mắt bảy người Sử Lai Khắc học viện đều hưng phấn vì chiến thắng cường địch, mà bảy người Tượng Giáp tông thì ánh mắt tràn ngập sự không cam lòng. Từ khi bắt đầu trận đấu đến khi kết thúc, bọn họ hoàn toàn bị vây trong một cảm giác có lực mà không có chỗ dùng, gặp phải được đúng đối thủ như vậy thì khó chịu đến thế nào chứ. Bọn họ mặc dù thua trận đấu này, nhưng ý nghĩ của họ cũng giống như Hô Duyên Chấn, cho rằng thực lực của mình trên hẳn của Sử Lai Khắc học viện, cũng giống lúc trước khi Sử Lai Khắc Thất Quái chiến thắng Hoàng Đấu chiến đội. Nhưng bọn họ lại quên một thứ, trí tuệ cũng đồng dạng là một bộ phận của thực lực. Hồn lực, hồn kĩ mạnh hay yếu, cũng không phải là đại biểu cho hết thảy.

Sau khi chấm dứt trận đấu khán giả đã bắt đầu hoàn toàn sôi trào. Ban đầu chỉ có một số ít kêu gào tên của Sử Lai Khắc học viện, tựa như được châm ngòi, ngay lập tức số người hô to càng lúc càng nhiều thêm. Ngay cả lúc bảy người của Sử Lai Khắc học viện đi xuống khỏi võ đài, khán giả dường như quên cả trận đấu đã kết thúc, toàn bộ hô to tên của Sử Lai Khắc .

Tuyệt đại đa số người xem không phải là hồn sư, chính vì họ là dân thường, bảy người của Sử Lai Khắc lại mang đến cho họ một trận đấu vô cùng huyễn lệ. Bất luận là cảnh lúc đầu Đường Tam thi hành chiến thuật Lưu Tinh Nhân Chùy, hay sau đó là cảnh xuất hiện của U Minh Bạch Hổ khổng lồ kinh người kia, còn cả số lượng hồn hoàn xuất hiện quá nhiều như vậy cũng khiến khán giả có ấn tượng cực kỳ sâu sắc (7 người trên 40 cấp nên số lượng hồn hoàn nhiều hơn các trận khác nhiều).

Thể hình của song phương chênh lệch thật sự quá lớn, làm cho khán giả đối với bảy người Sử Lai Khắc học viện đều có cảm giác là phe yếu hơn, mà phe yếu hơn thường được người thường có hảo cảm hơn nhiều. Vì vậy khi Sử Lai Khắc học viện chiến thắng, đã khiến họ cho đây là một trường chiến đấu kinh điển của việc lấy yếu thắng mạnh.

"Tiểu Vũ , dìu ta một chút." Đường Tam dùng loại thanh âm mà chỉ có những người ở bên cạnh nghe được nói.

Tiểu Vũ trong lòng cả kinh, lúc này mới phát hiện, đồng phục trên người Đường Tam lúc này đã ướt đẫm mồ hôi. Sắc mặt so với Chu Trúc Thanh và Đái Mộc Bạch còn tái nhợt hơn vài phần.

Vội vã đỡ lấy cánh tay của Đường Tam , dùng sức của mình chống đỡ sức nặng của hắn.

Mặc dù Đường Tam đã ăn khôi phục đại hương tràng của Áo Tư Tạp , nhưng tiêu hao của hắn quá lớn. Hồn lực tiêu hao làm xuất hiện các cảm giác suy yếu không ngừng đánh vào đại não. Nếu như không phải sợ đối thủ cùng khán giả nhìn ra, hắn đã sớm không kiên trì mà ngã xuống rồi.

Trận này nhìn qua như từ đầu đến cuối đều là Sử Lai Khắc học viện chiếm ưu thế, nhưng để có thắng lợi này, Đường Tam đã phải nỗ lực nhiều lắm.

Bằng vào ma cô tràng để bay lượn trên không trung, vì không để sức nặng liên lụy, hắn phải toàn lực đề tụ Huyền Thiên Công của mình, đồng thời phải tập trung tinh thần chú ý đến mỗi biến hóa của trận đấu. Lấy Khống Hạc Cầm Long dẫn dắt đội viên công kích, chiếu cố mỗi một góc của toàn bộ chiến trường. Như vậy khiến hắn không chỉ hao tổn hồn lực, mà ngay cả tinh thần lực cũng bị tiêu hao cực lớn.

Sau đó, Đường Tam đồng thời phóng thích đệ nhất, đệ nhị, đệ tứ ba loại hồn kĩ khống chế, mà lại không ngừng phóng ra trong một lần, hồn lực đã bị tiêu hao trên đến mức kinh khủng. Khôi phục đại hương tràng mặc dù có thể giúp hắn khôi phục một ít, nhưng cũng không phải là toàn bộ.

Nhất là thời khắc cuối cùng, mặc dù đối thủ chỉ còn hai người mà khi phe mình còn bảy người, nhưng lúc này thực lực thực tế chênh lệch cũng không quá lớn. Phe mình có bốn người trên bốn mươi cấp, trừ bỏ Áo Tư Tạp không thể công kích, ba người còn lại cũng chỉ có Đường Tam còn lại một chút hồn lực, mà Kinh Linh, Hoàng Viễn cùng Tiểu Vũ ba người rất khó phá vỡ phòng ngự của hai đối thủ đang ở trạng thái mạnh nhất.

Vì thắng lợi cuối cùng, Đường Tam trước hết lấy Khống Hạc Cầm Long thừa nhận áp lực cực lớn của đối thủ, rồi thi triển ra Chu Võng trói buộc khiến hao tổn hồn lực rất nhiều. Như vậy, nội lực của Huyền Thiên Công cũng tiêu hao rất lớn. Nếu như thân thể hắn không có Bát Giác Huyền Băng Thảo cùng Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ hai loại tiên phẩm không ngừng rèn luyện thân thể, sợ rằng hắn đã hộc máu hôn mê ngay rồi. Lúc này chiến đấu đã chấm dứt, Đường Tam ngay cả bước đi cũng có chút khó khăn, không thể không cầu trợ Tiểu Vũ .

Bảy người vừa ra khỏi sàn đấu, ba đạo quang mang nhu hòa đã lặng yên rơi trên người Đường Tam , Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh. Ba người chỉ thấy có một dòng khí nóng dung nhập vào cơ thể, nhất thời tinh thần rung lên, trên mặt cũng thêm vài phần hồng nhuận.

Ba đạo lưu quang đó, đúng là từ phía sau thân thể mập mạp của Mã Hồng Tuấn phóng xuất ra. Trữ Vinh Vinh từ sau lưng Mã Hồng Tuấn lộ cái đầu, hướng mấy người mỉm cười.

Dù sao vẫn là Sử Lai Khắc thất quái ăn ý nhất. Dưới đài vừa trông thấy tình trạng của mấy người, Trữ Vinh Vinh liền phát động Cửu Bảo Lưu Ly tháp tăng phúc hồn lực, mặc dù chỉ là tăng phúc tạm thời, nhưng ít nhất có thể trợ giúp ba người ngưng tụ một ít hồn lực. Dưới tình huống này, loại tăng phúc này có thể đền bù một lượng nhỏ tiêu hao. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Trữ Vinh Vinh phải tiêu hao một lượng lớn hồn lực của mình. Lúc này trận đấu đã kết thúc, nàng cũng không sợ tiêu hao.

Tổng cộng mười một người vây quanh nhau. Đái Mộc Bạch vươn tay phải của mình, sau đó là Đường Tam , Tiểu Vũ , Chu Trúc Thanh , Áo Tư Tạp , Hoàng Viễn, Kinh Linh, Giáng Châu, Mã Hồng Tuấn, Trữ Vinh Vinh rồi Thái Long.

Mười một ánh mắt giao nhau tại một điểm,

Nụ cười trên mặt đã được giải phóng hoàn toàn, hô to một tiếng:“Sử Lai Khắc tất thắng.”

Trải qua một trận chiến này, bốn đội viên dự bị rốt cuộc đã cảm giác mình chính thức dung nhập với cái chiến đội này, đồng thời bọn họ cũng nhận thức được sự cường đại của Sử Lai Khắc thất quái. Hơn nữa bọn họ đã biết tuổi tác của Sử Lai Khắc thất quái, đối với bảy người học đệ học muội này thì bội phục hoàn toàn được phát ra từ nội tâm.

Tức cười nhất là Thái Long, hắn không ngừng hối hận, tại sao lúc đầu chính mình lại đi khiêu chiến Đường Tam, như vậy không phải là tự chuốc khổ sao?

Từ hai trận đấu này, hắn đã hoàn toàn nhìn ra, Đường Tam đối với chính mình lúc đó đã hạ thủ lưu tình.

Còn nghĩ đến chuyện ngay cả phụ thân thực lực hơn năm mươi cấp cũng không thể thắng được hắn, Thái Long đối với vị thiếu chủ này lại càng bội phục.

Lúc đầu, khi Thái Thản cho Thái Long đi theo bảo vệ cho Đường Tam, trong lòng Thái Long vẫn cực kỳ sự không muốn. Khi đó hắn vẫn đối đãi với Đường Tam như tình địch, nhưng hiện tại hắn đối với an bài của gia gia lại cực kì hài lòng.

Cho dù là thằng khờ cũng nhìn ra được sự xuất sắc của Đường Tam đến thế nào, đi theo một vị thiếu chủ như vậy, tương lai của chính mình căn bản không cần lo lắng.

Rất nhanh đổi lại một bộ quần áo khác, mười một người của Sử Lai Khắc học viện thừa lúc khán giả còn chưa giải tán thì nhanh chóng rời khỏi Thiên Đấu đại đấu hồn trận, chạy một hơi về học viện.

Nhưng là Thiên Đấu đại đấu hồn tràng không vì bọn họ rời đi mà bình tĩnh lại, không khí đã trở nên vô cùng hào hứng, tiếng hô Sử Lai Khắc vẫn tiếp tục duy trì đến khi cả bốn trận đấu đều kết thúc mới ngừng được một chút.

Thắng hai trận liên tiếp đương nhiên không chỉ có Sử Lai Khắc học viện. Nhưng hai đối thủ lần lượt bại dưới tay họ lại là đội hình hai của Thiên Đấu hoàng gia học viện, đội tượng trưng cho Thiên Đấu đế quốc cùng Tượng Giáp học viện dưới quyền của một trong bảy đại tông môn.

Đối thủ cường đại cùng đồng phục khác người, Sử Lai Khắc không hề nghi ngờ trở thành tiêu điểm cho tất cả người xem.

Trên đài Phất Lan Đức cũng không nghĩ tới tự nhiên lại tạo ra oanh động lớn như vậy, bất quá trong tâm tư của hắn, đã bắt đầu âm thầm tính kế xem như thế nào có thể từ chấn động lớn lần này mà thu được ích lợi lớn nhất.

Trên bàn khách quý, lúc này thiên tượng Hô Duyên Chấn tâm tình đã bình tĩnh trở lại, ngồi ở đó tĩnh lặng như nước. Bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư bên người hắn lại có vẻ đăm chiêu.

Tuyết Dạ đại đế thủy chung vẫn là vẻ mặt mỉm cười, ngẫu nhiên cùng tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly tông Trữ Phong Trí thấp giọng nói vài câu gì đó.

Sau lưng bọn họ, ba vị giáo ủy của Thiên Đấu hoàng gia học viện lúc này đang dùng ánh mắt vô cùng phẫn nộ nhìn kĩ Tuyết Tinh thân vương. Mà vị thân vương này hôm trước đã bị Tuyết Dạ đại đế giận dữ khiển trách lúc này cũng không nói một câu nên lời. Cho dù hắn tưởng tượng, cũng không thể ngờ Sử Lai Khắc học viện lại là một chiến đội có tiềm lực đến như vậy. Trong lòng không khỏi âm thầm hối hận, lúc đầu không nghe tứ hoàng tử Tuyết Băng rồi lại đem những người này đuổi đi. Nếu không những danh dự này đều thuộc về Thiên Đấu hoàng gia học viện rồi.

Trong khu vực dành cho những đội tham gia thi đấu.

Các đội viên mặc đồng phục xanh nhạt của Thương Huy học viện trong mắt đều lộ ra một thần sắc lo lắng. Bọn họ thế nào cũng không nghĩ tới đối thủ bị mình giễu cợt lại cường đại như vậy, ngay cả Tượng Giáp học viện cũng bị đánh bại. Phải biết rằng lúc trước họ gặp Tượng Giáp học viện cũng bị thảm bại.

Mà Thương Huy học viện lần này do hồn thánh Thì Niên mang đi mục tiêu chính là cố gắng tiến vào vòng chung kết. Lúc này bọn họ đã thua một trận, nếu như tiếp tục thua thêm một trận nữa thì khó mà hoàn thành được mục tiêu đề ra. Bọn họ tự nhiên hiểu được, lúc trước giễu cợt Sử Lai Khắc học viện , trong trận đấu nhất định đối thủ sẽ đòi nợ. Vạn nhất bị như đội hình hai của Thiên Đấu hoàng gia học viện phế đi, thì bọn họ kể như xong rồi.

Những đệ tử này tại Thương Huy học viện đều là phi thường xuất sắc, nhưng trong cuộc đời đệ tử cũng chỉ có một lần duy nhất được tham gia cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái toàn đại lục, bọn họ nào nguyện ý từ bỏ dễ dàng như thế chứ? Bọn họ không có đủ tự tin còn có thể vào vòng trong như Tượng Giáp học viện.

Thì Niên hai tay để ở sau lưng, nhìn lướt qua các đệ tử của mình:" Các ngươi không cần lo lắng nhiều, đạt được trận thắng thứ hai rồi nói tiếp. Không ngừng chiến thắng, mới là việc các ngươi cần làm. Về phần Sử Lai Khắc học viện kia, ta sẽ xử lí."

Nghe Thì Niên nói vậy, đệ tử của Thương Huy học viện không khỏi phấn chấn hẳn lên, bọn họ rất hiểu con người phó viện trưởng học viện này. Trong nhất thời mọi người đều lộ ra nụ cười cổ quái.

Một vòng đấu cứ như thế trôi qua rất nhanh. Toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái cũng đã thuận lợi trải qua sáu vòng đấu. Trong đó đạt được sáu trận thắng liên tiếp có ba học viện, Sử Lai Khắc là một trong số đó. Trừ trận thứ hai gặp Tượng Giáp tông là mang đến một ít phiền toái, bốn đối thủ sau đó đều là dễ dàng chiến thắng. Sử Lai Khắc thất quái chỉ cần xuất ra Đường Tam , Đái Mộc Bạch cùng Tiểu Vũ ba người mà thôi. Đối thủ của bọn họ không có đến một gã hồn sư trên bốn mươi cấp .

Cũng đạt được sáu trận thắng là Lôi Đình học viện cùng Thần Phong học viện.

Hôm nay là ngày dự tuyển thứ tám, cũng là vòng đấu thứ bảy. Đối thủ của Sử Lai Khắc học viện chính là Áo Tái La học viện đã có được hai trận thắng. Cũng vì đối thủ hơi yếu cho nên trận đấu của bọn họ cũng không được xếp ở trung tâm, bởi vì tâm điểm của ngày thi đấu hôm này là hai đội mạnh va chạm, đó là Tượng Giáp học viện và Lôi Đình học viện.

Ở khu nghỉ ngơi, Áo Tư Tạp tà tà dựa vào ghế: "Không cần lên đánh nhau cảm giác thật tốt, lại vừa có thể xem trận đấu miễn phí."

Giáng Châu bật cười nói:" Hay là ngươi thay ta lâm trận đi, dù sao thực lực của ngươi cũng đã bị bại lộ một ít rồi."

Áo Tư Tạp lập tức lắc đầu cười nói:"Một mỹ thiếu niên không nhuốm một hạt bụi như ta sao có thể cứ bảo lâm trận là lâm trận được chứ."

Trữ Vinh Vinh tức giận hừ một tiếng:"Mỹ thiếu niên ở đâu chứ. Chỉ có một đại hương tràng thúc thúc thì có." Vừa nói vừa đem tay lén lút túm lấy một ít thịt ở eo hắn xoay mạnh một vòng (véo ý mà = BD) làm cho "mỹ thiếu niên" trước đó còn đang ung dung tự tại nghỉ ngơi bị đau đến vặn người, phải hít mạnh một ngụm lương khí.

Giáng Châu ở một bên cười ha ha hai tiếng, lúc này Mã Hồng Tuấn mới nhân cơ hội lò rò đến:"Giáng Châu tỉ tỉ, hay là để ta thay ngươi xuất trận. Mặc dù ta là vũ khí bí mật nhưng nếu ngươi mệt, ta cũng có thể giúp được. Vạn nhất mệt quá ảnh hưởng đến thân thể thì không tốt đâu."

Giáng Châu sờ sờ vào cái đầu béo mập lại lùn hơn nàng, bàn tay vuốt vuốt nói:"Vẫn là tiểu bàn (mập mạp) thông minh nhất. Sau này tỉ tỉ mua đồ ăn ngon cho ngươi. Trận đấu này ta vẫn phải lên. Vì thắng lợi cuối cùng, dù có mệt hơn nữa cũng không có gì. Hơn nữa, cái này cũng là một cơ hội tốt để gia tăng kinh nghiệm thực chiến."

Mã Hồng Tuấn trên mặt toát ra vẻ đồng tình, liên tục gật đầu.

Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh liếc nhau, hai người cố nén ý cười. Từ lúc mọi người cùng tập huấn để tham gia trận đấu đến nay, mập mạp lúc nào cũng quấn lấy Giáng Châu, biểu hiện ra dáng vẻ bảo bảo (đứa trẻ nhỏ) thông minh.

Mặc dù tên này không tính là anh tuấn, nhưng cái mặt mập mạp vẫn rất đáng yêu. Do hắn cố ý che dấu cho nên Giáng Châu cũng không phát hiện ra bộ mặt thật của thằng nhãi này.

Mà Sử Lai Khắc thất quái dù sao đều là huynh đệ tốt của nhau, sáu người khác đã tạo thành ba đôi, mắt thấy mập mạp cô đơn nên cũng không muốn vạch trần ý đồ của hắn.

Hơn nữa mập mạp đối với vấn đề tà hỏa cũng đã giải quyết. Chính hắn nguyện ý theo đuổi Giáng Châu, những người khác cũng không biểu hiện phản đối hay quấy rối.

"Tốt lắm. Đừng náo loạn nữa. Mặc dù trận đấu này đối thủ không mạnh nhưng chúng ra cũng không thể khinh thường. Sư tử bắt thỏ còn cần dùng toàn lực, vạn nhất chúng ta gặp phải đội ẩn dấu thực lực, không chừng lại lật thuyền trong rãnh mương."

Đái Mộc Bạch lúc này hoàn toàn biểu hiện ra trách nhiệm của một người đội trưởng nhắc nhở mọi người làm tốt công tác chuẩn bị cho trận đấu.

Đúng lúc này, đại sư từ bên ngoài đi đến nói:"Đái Mộc Bạch nói đúng. Rất có thể có học viện ẩn giấu thực lực, nhưng trận đấu này thì không. Đối thủ của các ngươi đã bỏ cuộc."

"A? Bỏ cuộc?" Mọi người trong Sử Lai Khắc học viện không khỏi kinh ngạc nhìn đại sư.

Đại sư mỉm cười nói:"Các ngươi đã biểu hiện ra thực lực làm một số học viện hơi yếu bỏ cuộc, chuyện này rất bình thường, không cần kinh ngạc như thế. Các ngươi có thể nhân cơ hội này đi xem một chút trận đấu giữa Lôi Đình học viện cùng Tượng Giáp học viện . Hai đội mạnh này có thể gây cho các ngươi uy hiếp nhất định. Biết mình biết người trăm trận trăm thắng. Đi thôi, theo ta đến trường đấu xem cuộc chiến.

Không cần đánh một trận là thêm một ngày nghỉ ngơi. Dưới mật độ cao của đợt dự tuyển này, đối với Sử Lai Khắc học viện không nghi ngờ gì là vô cùng có lợi. Mọi người đồng thời hoan hô một tiếng, lập tức đi theo đại sư ra ngoài.

Đúng lúc này, bọn họ đụng phải một đám người đang từ bên ngoài đi vào.

Trang phục xanh nhạt quen thuộc có hai chữ Thương Huy cùng tên lão giả dẫn dắt đội Thì Niên , đúng là Thương Huy học viện chiến đội.

Đội viên song phương ánh mắt va chạm nhau một chút, hai bên đều nhận thấy mắt đối phương tóe ra cả hoa lửa.

Đái Mộc Bạch giơ ngón thủ lên, dùng ngón trỏ trỏ vào tên thanh niên cầm đầu, sau đó làm ra động tác chém ngang cổ.

Đối với Thương Huy học viện, tất cả mọi người Sử Lai Khắc đều không có hảo cảm, đại sư ngay cả nhìn cũng không thèm liếc đối phương một cái, mang theo vẻ mặt cứng ngắc cùng mọi người đi ra ngoài.

Lão giả có tên là Thì Niên cước bộ dừng lại một chút, trong mắt hiện lên một tia dị sắc, quay đầu nhìn mấy đệ tử của mình một cái, chặn đứng mấy người đang muốn xung đột, song phương mới có thể lần lượt đi qua nhau.

Thái Long bẻ bẻ tay, chỉ thấy khớp xương kêu lên răng rắc: "Rất mong chờ có thể sớm gặp được bọn ngươi." Những lời hắn nói cũng chính là tiếng lòng của mấy người Sử Lai Khắc học viện. Mập mạp không nhịn được nói:"Mẹ kiếp, bọn khốn đó có cái quái gì mà lên mặt, ngay cả Tượng Giáp học viện cũng đánh không lại. Tam ca, đến lúc gặp bọn họ, cho ta lên, cho bọn chúng biết thế nào là thực lực."

Đại sư lạnh nhạt nói:"Tốt nhất các ngươi nên bình ổn tâm trạng một tí, bọn họ không phải là đối thủ đáng để các ngươi quá lo lắng. Thông qua mấy trận đấu gần đây, ta đối với tất cả các đối thủ đều có hiểu biết sơ bộ. Ở trong giải đấu này, uy hiếp đến các ngươi chỉ có năm chiến đội. Cũng chỉ có năm chiến đội này có thể ẩn dấu thực lực. Ở trong năm chiến đội này, Tượng Giáp học viện các ngươi đã gặp mặt, xem như nguy hiểm ngưng cũng đã thắng được bọn họ. Khả năng ẩn dấu thực lực cũng nhỏ nhất. Dù sao hồn cốt của Hô Duyên Lực đã bại lộ, nghe nói Tượng Giáp tông tông chủ Hô Duyên Chấn mỗi ngày đều phải cùng ở một chỗ với đệ tử gia tộc, chỉ sợ Hô Duyên Lực bị người khác để ý."

"Ngoại trừ Tượng Giáp học viện ra, bốn chiến đội có thể uy hiếp các ngươi bao gồm Thần Phong học viện , Lôi Đình học viện , Thiên Thủy học viện cùng Sí Hỏa học viện. Các ngươi hẳn là cũng phát hiện, từ cái tên mà nói, bốn học viện này đại biểu cho bốn loại năng lực cường mạnh Phong - Lôi - Thủy - Hỏa. Hơn nữa Tượng Giáp học viện đại biểu cho năng lực phòng ngự thổ, được xưng là Thiên Đấu đế quốc ngũ đại nguyên tố học viện, sau lưng mỗi học viện đều có bối cảnh nhất định."

"Tượng Giáp học viện bối cảnh sau lưng trực tiếp nhất, do chính Tượng Giáp tông thành lập. Bốn học viện khác cũng đồng dạng có bối cảnh không tầm thường, như Lôi Đình học viện sau lưng kì thực là Lam Điện Bá Vương Long gia tộc ủng hộ, chỉ bất quá phương thức ủng hộ gián tiếp như cho một số đệ tử bàng hệ gia nhập học viện, còn trực hệ đệ tử thì do gia tộc bồi dưỡng. Chỉ có Ngọc Thiên Hằng gia nhập Thiên Đấu hoàng gia học viện. Mặc dù là bàng hệ, nhưng thực lực bàng hệ đệ tử của Lam Điện Bá Vương Long gia tộc cũng rất mạnh. Thực lực của cái Lôi Đình học viện không thể xem thường. Thần Phong học viện, Thiên

Thủy học viện cùng Sí Hỏa học viện bối cảnh là gì ta không biết, nhưng ta cảm giác được cũng rất không tầm thường, các đặc điểm của bọn họ, đối với các ngươi mỗi đội đều rất khó đối phó."

"Danh sách tham gia vòng chung kết chỉ có năm, cho nên các ngươi nếu muốn thành công vượt qua vòng loại, như vậy phải có một trong năm học viện kia bị loại. Năm nguyên tố học viên quan hệ mật thiết với nhau, nếu như ta đoán không sai, tất sẽ có hành động viện trợ nhau. Cho nên các trận đấu sau này đối thủ của các ngươi càng ngày càng mạnh. Muốn nắm giữ vận mệnh của mình trong tay, muốn không hề lo lắng lọt qua vòng loại, tốt nhất tại mỗi trận đấu đều giành chiến thắng, lấy mạch toàn thắng tiến vào vòng sau."

"Rõ" Mọi người trong Sử Lai Khắc học viện đồng ý ầm ầm.

Đi ra khu nghỉ ngơi, ánh mắt mọi người không nhịn được hướng lên trên. Lúc này khán giả bốn phía đang không ngừng phát ra tiếng la ó mãnh liệt.

Đường Tam nghi hoặc hỏi đại sư:"Sư phụ, thế này là làm sao? Tại sao người xem phản ứng mãnh liệt như vậy?"

Đại sư cười khổ nói:"Cũng không phải vì các ngươi sao? Đối thủ các ngươi bỏ cuộc, trong khi có nhiều người đến chỉ để xem các ngươi thi đấu, không thấy chiến đội xuất trận, bọn họ tự nhiên không thấy hài lòng."

"Ngươi xem trên đài kìa! Có ít nhất một phần ba cổ đông viên mặc đồ màu xanh biếc, hay như theo lời các ngươi là cứt màu xanh biếc"

Cho dù đại sư cùng Liễu Nhị Long không thừa nhận đầu óc kinh doanh tài năng của Phất Lan Đức cũng không được, lại càng không hiểu được hắn trước kia thế nào lại khiến Sử Lai Khắc học viện có nguy cơ sụp đổ .

Sau khi Sử Lai Khắc học viện tạo oanh động, Phất Lan Đức lập tức tìm người hợp tác, bắt đầu chế tác đồng phục của Sử Lai Khắc học viện trên diện rộng, hơn nữa trên mỗi chiếc áo đều có tên của một đội viên trong chiến đội.

Trong đó, đồng phục của Đường Tam bán được nhiều nhất, kế đó là Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh. Chỉ trong một thời gian ngắn, Phất Lan Đức đã kiếm được một khoản lớn từ mấy bộ đồng phục này.

Hai ngày nay hắn lại bắt đầu cân nhắc việc chế tạo băng rôn cho chiến đội, bề bộn với những ý tưởng kinh doanh, cho nên việc tham gia trận đấu hoàn toàn do Liễu Nhị Long với đại sư lo liệu.

Không biết là ai chứng kiến mấy người Sử Lai Khắc học viện từ trong khu nghỉ ngơi đi ra, đại lượng người xem bắt đầu hô to Sử Lai Khắc ba chữ. Không khí giải đấu nhất thời trở nên cuồng nhiệt.

Nếu như đây là trận đấu đấu hồn, mắt thấy nhiệt tình của người xem tăng vọt như thế, Thiên Đấu đại hồn tràng chắc chắn sẽ yêu cầu Sử Lai Khắc chiến đội lên đài đánh một trận.

Đáng tiếc đây là toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái, bọn họ cũng không có cái quyền lực kia, chỉ có thể tiếc nuối nhìn hôm nay thiếu bữa tiệc của Sử Lai Khắc học viện .

Trận đấu của vòng bảy đã bắt đầu, đại sư lập tức chỉ ra mười đội đang tham dự thi đấu bên dưới bao gồm cả Thần Phong học viện cùng Thiên Thủy học viện. Khiến Đường Tam kinh ngạc nhất chính là tất cả đội viên của Thần Phong học viện đều có khả năng phi hành.

Điều này không nghi ngờ sẽ khiến đối phương cực kì đau đầu. Mà Thiên Thủy học viện đội viên toàn là nữ, mà tất cả lại đều là mỹ nữ.

Đối thủ của bọn họ còn chưa có động thủ. Xương cốt đã nhuyễn mất một nửa, làm thế nào mà thi đấu được đây?

Dùng thời gian ngắn nhất, Thiên Thủy học viện không quá giấu diếm thực lực dành được chiến thắng cho mình.

Thần Phong học viện hình thức công kích cũng khá đơn giản. Đội viên bọn họ cứ như là bảy con chim ưng bay lượn trên không trung không ngừng lao xuống công kích, nắm giữ tiết tấu vô cùng tốt.

Mỗi lần công kích đều như lôi đình vạn quân, sau khi ba lượt phủ xuống, đối thủ của họ đã không còn người nào có thể đứng được .

Thông qua quan sát hai trận đấu này, Đường Tam thấp giọng nói:"Sư phụ. Sao năm cái nguyên tố học viện này đội viên thi đấu lại không có sự phối hợp chứ? Bất luận là Tượng Giáp học viện hay hai cái học viện này, tất cả đều cùng là hồn sư cùng một loại tính chất. Như vậy mặc dù trên một phương diện trở nên rất mạnh, nhưng nhược điểm cũng trở nên vô cùng rõ ràng. Một khi bọn họ không thể đem sở trường của mình phát huy, sẽ không phải hoài phí sức lực sao?"

Đại sư than nhẹ một tiếng nói:" Đây là sự khác biệt của Thiên Đấu đế quốc cùng Tinh La đế quốc . Thiên Đấu đế quốc cao cấp hồn sư học viện lấy ngũ đại nguyên tố học viện làm chính. Lần này, ngoại trừ cái Hoàng Đấu chiến đội của Thiên Đấu hoàng gia học viện , có thể tiến vào ba đội đứng đầu cũng chỉ có thể một trong các ngũ nguyên tố học viện này"

"Chính như lời ngươi nói, ngũ học viện này tuyển chọn đệ tử rất cực đoan. Cùng Tinh La đế quốc theo hướng bình hành rất khác biệt. Như vậy vừa có lợi lại vừa có hại. Khi bọn hắn gặp phải đối thủ có thuộc tính bị họ khắc chế thường chỉ cần một kích tất thắng. Nhưng khi đối thủ khắc chế mình, cũng sẽ trong thời gian ngắn bị bại trận. Nhưng nhiều năm rồi, ngũ đại nguyên tố học viện lại không có chút ý tứ nào muốn thay đổi phương thức tham chiến của chính mình, ngươi có biết là vì sao không ?"

Đường Tam mịt mờ lắc đầu.

Đại sư trầm giọng nói:"Bởi vì do tranh đấu của hai đại lưu phái trong giới hồn sư. Một phái đại biểu cho bình hành, một phái đại biểu cho cực đoan. Phái cực đoan cho rằng, năng lực của hồn sư phải đi theo con đường thuần khiết, làm cho năng lực của chính mình chỉ nên theo một hướng phát triển, đem năng lực trong một phương hướng này tận lực tiến lên. Mà phái bình hành lại cho rằng, một gã hồn sư năng lực cần phải phát triển bình hành với nhau, công thủ cân bằng. Hai đại phái này một mực tranh đấu. Thiên Đấu đế quốc là kinh đô của hồn sư theo phái cực đoan, ngươi cũng thấy đó, Lực chi nhất tộc trong Hạo Thiên tông các ngươi là một điển hình. Mà trong tứ tông thuộc hạ của Hạo Thiên tông còn có ba tông khác cũng là ba tông theo phái cực đoan, sau này ngươi có cơ hội tiếp xúc sẽ rõ. Mà Tinh La đế quốc lại là kinh đô của hồn sư theo con đường bình hành. Có lẽ bộc phát lực hơi kém một ít nhưng sau này các năng lực khác cũng sẽ xuất sắc hơn."

""Vậy Võ Hồn điện thì sao? Võ Hồn điện ủng hộ loại phái nào?" Đường Tam hỏi.

Đại sư trầm giọng nói:"Võ Hồn điện chưa bao giờ quá ủng hộ một phương nào cả. Gia nhập Võ Hồn điện hai loại lưu phái đều có. Không có gì lạ khi mà Võ Hồn điện sẽ không bởi vì một điểm này mà đắc tội đối với hai phái. Sử Lai Khắc học viện chúng ta kì thật một nửa theo đường lối bình hành, một nửa theo hướng cực đoan. Hoặc nói cách khác là, người cực đoan, nhưng chỉnh thể lại theo lộ tuyến bình hành. Đây là do ta nhiều năm nghiên cứu tìm ra phương pháp tu luyện thích hợp nhất."

"Thực lực của mỗi người, tốt nhất là nên theo cực đoan một ít. Như vậy mới có thể làm cho thực lực của mình tăng lên. Còn về phần khuyết điểm sẽ do những đồng đội khác bù đắp. Một đoàn đội, nếu như mỗi người có thể cực kì am hiểu một loại năng lực, mà các thành viên lại có thể bổ sung cho nhau, cái đoàn đội đó chắc chắn sẽ thành công, thực lực sẽ áp đảo các chiến đội ngang cấp độ khác. Người hiểu ý sư phụ chứ?"

Đường Tam chợt hiểu nói:"Thì ra là thế. Theo đặc điểm của hai phái cực đoan và bình hành, như vậy phải chăng mấy năm gần đây vẫn là phái bình hành chiếm thượng phong?"

Đại sư cười lạnh một tiếng:"Không, phải nói là dung hợp phái chiếm thượng phong mới đúng. Ta cũng không phải là người thứ nhất đưa ra tư tưởng phái cực đoan cùng bình hành dung hợp cùng một chỗ. Chính Võ Hồn điện là người đầu tiên đưa ra cái chủ ý này. Nhưng Võ Hồn điện cũng không có đưa cái chủ ý này biểu hiện ra bên ngoài, nhưng đội ngũ của Võ Hồn điện tham gia thi đấu đều làm như vậy. Vì vậy trong vài kì toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái gần đây, đạt quán quân đều là đội ngũ của Võ Hồn điện ."

Đường Tam cau mày nói: "Võ Hồn điện biết được huyền bí này, sao không chủ động đứng ra? Lấy quyền uy của bọn tại giới hồn sư , hoàn toàn có thể..."

Đại sư lắc đầu: "Trong đó còn dính dáng đến nhiều chuyện như chính trị, quyền lực cùng các loại lợi ích, không phải đơn giản như ngươi nghĩ. Ngươi bây giờ vẫn còn nhỏ, không nên quá chú ý đến chuyện này. Điều các ngươi nên làm bây giờ chính là tận lực nâng cao thực lực của bản thân. Muốn đạt được chức quán quân cuối cùng, đối thủ của các ngươi cũng chỉ có một, chính là đội ngũ do Võ Hồn điện phái ra. Ta mặc dù không thể khẳng định thực lực của bọn họ đạt đến trình độ gì, nhưng chắc chắn là phải trên Hoàng Đấu chiến đội cùng ngũ nguyên tố học viện . Thực lực chân chính của Võ Hồn điện , so với tưởng tượng của bất kì người nào cũng đều cường đại hơn."

Nói tới đây, trong mắt đại sư không tự giác lóe ra một tia sợ hãi, tựa hồ nghĩ tới hình ảnh gì đó rất kinh khủng.

Đường Tam chợt ngẩng đầu, nói:"Sư phụ, ta nghĩ mình nên về học viện trước."

Đại sư sửng sốt một chút:"Ngươi không xem trận đấu?"

Đường Tam gật đầu:"Tam Khiếu Ngự Chi Tâm của con còn chưa thuần thục. Ngài nói rất đúng, đi nghiên cứu người khác, không bằng chính mình cường đại. Năm cái nguyên tố học viện này, thực lực hẳn là đạt đến trình độ của Tượng Giáp học viện. Thực lực của bọn họ tuy mạnh, nhưng nếu chúng ta toàn lực xuất chiến, chiến thắng bọn họ cũng không phải qua khó. Vì đối thủ chính thức của chúng ta, chỉ có tự mình cố gắng tăng cường năng lực của chính mình là tốt nhất."

Từ vòng một tới nay, khi không tiến hành thi đấu, Đường Tam mỗi ngày đều tiến vào tu luyện đặc thù.

Tam Khiếu Ngự Chi Tâm của hắn, hoàn toàn là phải dung hợp hoàn cảnh chung quanh để tiến hành tu luyện. Mỗi ngày cùng Lam Ngân Thảo trong rừng rậm tiến hành giao tiếp, đã trở thành hạng mục tu luyện chính của hắn.

Sau vòng một, hắn phát hiện tốc độ tăng cường hồn lực của mình rõ ràng tăng lên rất nhiều. Vũ hồn Lam Ngân Thảo đã phát sinh không ít biến hóa.

Cụ thể biến hóa là cái gì Đường Tam không biết chính xác, nhưng hắn có thể khẳng định, đó là đang hoàn toàn tiến về phương hướng tốt nhất.

Hiện tại hắn đối với việc khống chế của Lam Ngân Thảo càng lúc càng thuần thục. Mỗi nhánh Lam Ngân Thảo như là một tư duy kéo dài của hắn, phối hợp với Tam Khiếu Ngự Chi Tâm, mặc dù cấp bậc hồn lực không tăng lên, nhưng tại năng lực khống chế, Đường Tam rõ ràng có thể cảm giác được tiến bộ của mình.

---

99. Chương 98: Truy Hồn Đoạt Mệnh Diêm Vương Thiếp

Đại sư xem xong giải thích của Đường Tam, mỉm cười nói:"Hảo, vậy ngươi hãy quay về trước đi. Bọn chúng mấy trận đấu này đã chịu nhiều cực khổ rồi, để cho bọn chúng nghỉ ngơi chút đã. Nhớ kĩ thay quần áo rồi hãy ra, nhớ chú ý an toàn trên đường."

"Vâng." Đường Tam cười đáp ứng. Đại sư đối với hắn quan tâm như là phụ thân đối với nhi tử của mình, sau khi hướng đại sư hành lễ, cũng không kinh động đến những người khác, lặng yên từ phía sau rời đi.

Tất cả mọi người Sử Lai Khắc học viện hứng thú nhìn trận đấu, không một ai chú ý đến Đường Tam rời đi.

Ngược lại trong đám khán giả đang xem cuộc chiến bên kia, lại có một đôi mắt âm trầm thủy chung nhìn kĩ trên người Đường Tam, thấy Đường Tam biến mất khỏi khán đài, cặp mắt âm trầm kia cũng đồng dạng biến mất.

Đổi lại quần áo khác, Đường Tam lặng lẽ chuồn ra ngoài Thiên Đấu đại đấu hồn.

Lúc này bên ngoài Đại Đấu Hồn Tràng ngoại trừ một ít người không mua được phiếu cùng một ít người bán rong, coi như yên tĩnh.

Ra ngoài Đại Đấu Hồn Tràng, Đường Tam nhanh chóng bước về hướng Sử Lai Khắc hoc viện. Lúc này trong lòng hắn chỉ chú ý đến mỗi chuyện làm thế nào để thực lực mình trở nên càng mạnh, ngoài ra còn có biến hóa huyền bí của Lam Ngân Thảo

Bây giờ là giữa trưa, ánh nắng rực rỡ chiếu rọi trên thân thể làm cho người ta cảm thấy ấm áp. Đường Tam rất thích đắm chìm trong ánh mặt trời như vậy. Vừa đi bộ vừa suy nghĩ đến mấy vấn đề tu luyện, toàn thân buông lỏng thoải mái nói không nên lời.

Không biết tại sao, Đường Tam cảm giác con đường hôm nay có vẻ dài. Mặc dù tư tưởng đắm chìm trong suy nghĩ nhưng cũng cảm giác thấy mình hẳn là phải đến học viện rồi chứ.

Nhưng ngẩng đầu nhìn tựa hồ còn cách học viện một đoạn đường không ngắn.

Chẳng lẽ hôm nay ta đi chậm? Đường Tam nhíu nhíu mày, cước bộ vội đi nhanh hơn.

Cứ thế đi tới, cước bộ Đường Tam đột nhiên chậm lại, mơ hồ hắn đã cảm thấy một tia không đúng.

Ánh mặt trời rõ ràng rơi trên người, nhưng loại cảm giác ấm áp đã biến mất. Ngược lại có một tia âm lãnh tựa hồ từ bốn phương tám hướng vọt tới.

Nhanh chóng dừng lại, Ánh mắt Đường Tam xuất hiện vẻ cảnh giác. Chung quanh tựa hồ không có gì thay đổi, người đi đường qua lại không ngớt bên người hắn. Từ nơi này đã cách không xa Sử Lai Khắc học viện .

Chẳng lẽ là ta đa tâm? Đường Tam quay đầu lại nhìn hướng mình vừa đi tới, ánh mắt lợi hại đảo qua những người xung quanh nhưng cũng không thấy có cái gì không đúng. Hết thảy tựa hồ rất bình thường.

Lấy lại bình tĩnh, Đường Tam lúc này mới nhấc chân đi về phía trước, Huyền Thiên Công cũng tự giác vận lên.

Hắn rất tin tưởng cảm giác của mình. Từ sau khi được Băng Hỏa lưỡng nghi nhãn rèn luyện, loại cảm giác này hết sức rõ ràng. Trực giác nhạy cảm làm tia bất an trong lòng Đường Tam không ngừng lớn lên.

Nhưng tâm tính bình ổn khiến hắn không có bước nhanh hơn mà chậm rãi, đồng thời tận lực khuếch tán cảm quan của mình ra, tìm những dấu vết bất thường xung quanh.

Đi tới thêm một đoạn, Đường Tam đột nhiên dừng lại, sắc mặt trở nên ngưng trọng. Không đúng, tuyệt đối có chuyện.

Mặc dù cảm quan không phát hiện thấy bất kì vấn đề gì, nhưng Đường Tam thầm tính từ lần đầu tiên dừng lại đến giờ, hắn đã đi tổng cộng sáu trăm linh năm bước, dựa theo tình huống bình thường, hiện tại mình hẳn đã phải đến Sử Lai Khắc học viện mới đúng.

Nhưng hiện tại xem ra, khoảng cách đến đại môn của Sử Lai Khắc học viện còn một đoạn ngắn. Có thể hắn bước nhỏ đi, nhưng thay đổi cũng không thể lớn nhiều như vậy.

Mặc dù không biết tại sao gặp phải tình huống này, nhưng Đường Tam lập tức cảnh giác. Chư Cát thần nỏ liền rơi vào bàn tay hắn, bất chấp xung quanh có người đi qua, triệu hoán vũ hồn Lam Ngân Thảo của mình.

Hơi thở âm lãnh, tràn ngập sát khí. Đó là sát khí đủ để uy hiếp đến tính mạng.

Chung quanh đột nhiên rất yên tĩnh. Thanh âm nơi ngã tư đường đột nhiên biến mất.

Cảnh vật trước mắt tựa như bị một tầng vải mỏng che kín, hết thảy đều trở nên không rõ ràng.

Một thân ảnh nhàn nhạt xuất hiện bên ngoài mười thước trước mắt Đường Tam .

“Không hổ là đệ tử xuất sắc nhất của Sử Lai Khắc học viện , tính cảnh giác rất cao. Đáng tiếc ngươi phát hiện đã muộn rồi.”

Đó là một bạch y lão giả. Người này Đường Tam không chỉ gặp qua một lần, chính là sư phụ dẫn dắt Thương Huy học viện. Phất Lan Đức từng nhắc nhở hắn chú ý đến Thì Niên, bảy mươi hai cấp hồn thánh này.

Chứng kiến người này tâm trạng Đường Tam càng lúc càng trầm xuống, lẳng lặng nhìn vào Thì Niên nói: "Hóa ra là sư phụ của Thương Huy học viện, không biết ngài cản ta là có gì chỉ giáo?"

Thì Niên cười lạnh nói:"Không có gì chỉ giáo, chỉ là muốn ngươi biến mất mà thôi."

Đường Tam lãnh đạm nói:"Vì toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái?"

Khóe miệng Thì Niên hiện ra một tia lãnh ý: "Mấy ngày nay ta một mực tìm kiếm cơ hội. Đáng tiếc ngươi đều cùng ở một chỗ với mấy đệ tử Sử Lai Khắc khác, ta không cách nào ra tay. Nhưng hôm nay ngươi lại đem cơ hội đến cho ta. Thật sự đáng tiếc, ngươi không phải là đệ tử của Thương Huy học viện."

"Ngươi muốn giết ta?" đồng tử của Đường Tam thoáng co rút lại một chút.

Thì Niên hừ lạnh một tiếng: "Cũng chỉ có thể trách ngươi quá xuất sắc. Sử Lai Khắc chiến đội tuy mạnh, nhưng trở nên cực mạnh chỉ vì có ngươi. Chỉ cần ngươi biến mất khỏi thế gian này, như vậy Thương Huy học viện chúng ta có thể tiến quân vào được vòng chung kết."

Đường Tam cười lạnh nói:"Ngươi cho rằng giết ta thì Thương Huy học viện có thể chiến thắng Sử Lai Khắc học viện sao?"

Thì Niên thản nhiên cười nói: "Giết một người không được thì ta giết thêm, giết đến khi đủ mới thôi. Mục tiêu kế tiếp có lẽ tiểu tử tên là Đái Mộc Bạch cũng nên."

Đường Tam nhìn bốn phía xung quanh một chút nói:"Ngươi ra tay ở nơi này sao? Đừng quên đây là ngã tư đường. Ngươi giết ta, sau này cũng đừng muốn đặt chân tại giới hồn sư ."

Thì Niên cười, nếp nhăn trên mặt có thể đủ để kẹp chết một con ruồi, hàn quang trong mắt lóe ra: "Ta nếu quyết định động thủ, tựu đã sớm có sự chuẩn bị. Ngươi trông cậy vào quan hệ mật thiết với Thất Bảo Lưu Ly tông sẽ báo thù cho ngươi sao? Yên tâm đi ta sẽ không lưu lại chứng cớ cho bọn hắn. Ngươi xem xem, nơi này vẫn thực sự là ngã tư đường của Thiên Đấu thành sao?"

Cảnh tượng mông lung chung quanh đột nhiên trở nên rõ ràng. Đường Tam giật mình phát hiện mình đang đứng ở một mảnh đất hoang ở ngoại thành, quay đầu nhìn lại có thể thấy Thiên Đấu thành ở phía xa xa. Hắn lập tức đoán ra, đây là mảnh rừng nhỏ ngoài thành.

Đường Tam phản ứng cực nhanh, Chư Cát thần nỏ trên tay sớm đã chuẩn bị, mười sáu mũi tên bằng thiết tinh khí thế mạnh mẽ nhắm chuẩn về phía Thì Niên .

Mười sáu mũi tên chợt lóe ra rồi nhanh chóng biến mất .

Nhưng sắc mặt Đường Tam nhanh chóng trở nên vô cùng khó coi.

Không có máu,đúng vậy. Mười sáu mũi tên mặc dù đâm vào người Thì Niên nhưng không có một giọt máu nào nhỏ ra, mũi tên cứ như là biến mất trong không khí vậy, ngay cả tiếng động cũng không phát ra.

Thì Niên có chút giật mình nhìn Chư Cát thần nỏ trong tay Đường Tam: "Đó là cái gì thế? Uy lực rất mạnh. Là hồn đạo khí sao?"

Đường Tam không có trả lời, chỉ là lẳng lặng nhìn Thì Niên .

Thì Niên cười, lúc này hắn tươi cười có vẻ thoải mái:"Trong lứa bạn đồng niên, ngươi không nghi ngờ gì rất mạnh, thậm chí ta chưa từng thấy ai xuất sắc như ngươi.Đáng tiếc chênh lệch của ta và ngươi không phải hai chữ thiên tài là có thể bù đắp. Vũ khí trong tay ngươi rất lợi hại, đáng tiếc, như ngươi đã thấy, thân thể của ta đều là do mộng cảnh ta gây cho ngươi. Cho dù ta vừa rồi cho ngươi chứng kiến cảnh tượng chân thật, nhưng thân thể đó cũng chỉ là ảo cảnh mà thôi. Trong ảo cảnh của ta, ta chính là chúa tể của tất cả. Đừng nói ngươi mới chỉ có bốn mươi cấp, cho dù người đồng cấp với ta, cũng không có cách nào từ trong mộng cảnh của ta thoát ra ngoài."

Đường Tam sắc mặt lúc này đã trở nên rất khó coi, liền thu hồi Chư Cát thần nỏ trong tay vào Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ.

"Đường Tam , ngươi biết niềm vui lớn nhất trong đời ta là gì không ?"Thì Niên trên mặt đột nhiên có chút cổ quái, nếu có thể hình dung, có lẽ hai chữ dị thường rất thích hợp cho bộ dạng của hắn lúc này.

"Là cái gì?" Đường Tam thản nhiên hỏi.

Thì Niên mỉm cười nói:"Cả đời của ta, thú vui lớn nhất chính là nhìn đối thủ trong tàn mộng của ta mà nổi điên, thẳng đến cái chết. Chứng kiến một thanh niên thiên tài bị mình biến thành như vậy, ta nghĩ đã thấy hưng phấn rồi."

"Ngươi chắc chắn phải giết ta? Sẽ không có cái gì có thể chuyển biến sao?" Đường Tam thản nhiên nói.

Thì Niên sắc mặt đột nhiên trở nên dữ tợn nói:"Ta đã cho ngươi thấy được ta, ngươi cho rằng ta còn có thể bỏ qua cho ngươi sao? Không cần cố gắng dãy dụa, hết thảy đối với ngươi đã không còn ý nghĩa gì cả. Ngày này sang năm chính là ngày giỗ của ngươi. Nếu như con người thật sự có linh hồn, ngươi hãy dùng linh hồn của mình nhìn Thương Huy học viện như thế nào mà tiến được vào vòng trong."

Đường Tam không có nói nữa, mà ngồi khoanh chân tại chỗ, Lam Ngân Thảo hiện ra, chậm rãi biến thành một tầng phòng ngự xung quanh người hắn.

Thì Niên cười, cười ha hả:"Ngươi cho rằng, như vậy là có thể chống đỡ võ hồn của ta sao? Tiểu tử, ngươi quá ngây thơ rồi. Nếu tàn mộng của ta có thể dễ dàng chống đỡ như vậy, ta đây cũng xứng với hai chữ hồn thánh sao? Chờ xem đi, ngươi sẽ từ trong cực độ thống khổ mà tiêu vong. Mà cái thống khổ đó, lại là của chính ngươi đem đến cho mình."

Thanh âm Thì Niên từ từ nhỏ trở lại, chung quanh hết thảy lần nữa mông lung, phản phất hắn đã đi rất xa, hoặc đã biến mất.

Đường Tam ngồi ngay ngắn bất động tại chỗ, lẳng lặng ngưng tụ hồn lực của mình. Bởi vì Lam Ngân Thảo xung quanh thân thể không ngừng chuyển động, từ bên ngoài rất khó thấy được vẻ mặt hắn như thế nào.

Chung quanh hết thảy đều xuất hiện biến hóa, Đường Tam giật mình phát hiện, nguyên bổn Lam Ngân Thảo đang khống chế xung quanh mình đột nhiên biến mất. Mặc dù cảm giác thấy nó vẫn tồn tại, nhưng tầm mắt lại không thấy bóng dáng của chúng.

Cảnh sắc chung quanh biến đổi, đã không còn là rừng cây nhỏ nữa mà là một tòa vách núi. Một vách núi Đường Tam vô cùng quen thuộc.

Quỷ Kiến Sầu, như thế nào ta lại ở Quỷ Kiến Sầu, hai mắt Đường Tam đang bình tĩnh đột nhiên trợn to.

Cái địa phương này trong trí nhớ của hắn khắc lại quá sâu. Bên ngoài mấy thước chính là vách núi mây mù lượn lờ. Mà ở phía sau, mấy thân ảnh màu trắng trở nên rất rõ ràng.

Cúi đầu, Đường Tam rõ ràng nhìn thấy y phục trên người mình đã thay đổi. Một chữ Đường thật lớn nói cho hắn rất nhiều điều. Mộng, chẳng lẽ tại Đấu La đại lục tất cả chỉ đều là một giấc mộng? Chính mình vẫn đang còn là đệ tử Đường Môn phạm môn quy sao?

Đường Tam ngơ ngác nhìn chăm chú về phía trước, cả người trở nên có chút mê mang. Mười thân ảnh hoàn toàn phong kín lối thoát của hắn. Những khuôn mặt phẫn nộ quen thuộc dần xuất hiện trước mắt hắn.

"Đường Tam, ngươi dĩ nhiên dám trộm Huyền Thiên Bảo Lục của bổn môn. Tội ác ngập trời."

"Đường Tam, Đường Môn đem ngươi nuôi lớn, dạy ngươi kĩ nghệ, ngươi lại làm ra chuyện đáng phẫn nộ này"

Một đám thanh âm không ngừng vang lên trong đầu Đường Tam. Rất nhanh, mười trưởng lão Đường Môn đã đứng trước mặt hắn, bao vây xung quanh hắn.

"Các vị trưởng lão, các người hãy nghe ta nói." Đường Tam không nhịn được phát ra âm thanh.

"Không có gì để nói cả. Đường Tam , ngươi tội ác quá lớn, phải chịu hình phạt lớn nhất của bổn môn."

Đường Tam tứ chi đã không thể động, bị bốn gã trưởng lão chế trụ, trong đó một gã trưởng lão giơ tay lên, nội gia cương khí từ lòng bàn tay tràn ra, một chưởng vỗ mạnh vào cánh tay hắn. Đường Tam kêu thảm một tiếng, xương cánh tay phải nứt ra từng khúc. Nỗi thống khổ nhanh chóng tràn lên não. Hắn cả người đều đã kịch liệt co rút.

Ngay sau đó là tay trái cùng hai chân. Trước nội gia cương khí của các vị trưởng lão, bộ xương trên người hắn không ngừng bị nghiền nát, cho đến khi không còn một khúc nào lành lặn mới thôi. Nhưng hắn không có chết, cả người không ngừng co rút, bất luận thân thể truyền đến những cơn đau kịch liệt, tinh thần hắn lại càng tỉnh tóa, như thể bắt hắn phải thừa nhận mỗi một phân của sự đau đớn đó.

Các trưởng lão khuôn mặt dần đạm hóa. Bọn họ đem Đường Tam đã bị gãy từng khúc xương vứt lại bên vách núi Quỷ Kiến Sầu, cũng mặc hắn kêu rên ở đây bảy ngày bảy đêm, sau đó bị chim ưng ăn thịt mà chết.

Đường Tam hai mắt đã trở nên mông lung. Thống khổ kịch liệt không ngừng cuộn lên, làm cả người hắn co quắp.

Tràng cảnh trước mắt hắn là Quỷ Kiến Sầu, nhưng là, trước mặt hắn bắt đầu xuất hiện một thân ảnh khác.

Thon thả, ưu mỹ, mái tóc thật dài, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, đúng là Tiểu Vũ .

Cùng Tiểu Vũ xuất hiện còn có một người khác, một đại thúc hơn bốn mươi tuổi, chính là đại thúc đã từng bị Tiểu Vũ dùng nhu kĩ bẻ gãy bộ xương toàn thân, Bất Nhạc.

"Tiểu, Tiểu Vũ…" Đường Tam muốn la lên, nhưng thế nào cũng không thể phát ra thanh âm. Hắn không rõ vì sao Tiểu Vũ lại cùng ở một chỗ với Bất Nhạc .

Bất Nhạc một tay bá cổ Tiểu Vũ , vẻ mặt dâm đãng nhìn Đường Tam. Mà trên mặt Tiểu Vũ, lại tràn ngập bi phẫn cùng không cam lòng.

"Ca, ca, cứu ta, cứu ta…" Tiểu Vũ liều mạng giãy dụa, nhưng nàng thế nào cũng không thể thoát ra khỏi đôi tay của Bất Nhạc đại thúc.

Làm cho Đường Tam hai mắt suýt nữa phún huyết là, quần áo trên người Tiểu Vũ từng cái từng cái bị Bất Nhạc cởi ra, lộ ra da thịt như dương chi bạch ngọc.

Nhìn bàn tay thô bỉ của Bất Nhạc đang trượt trên người Tiểu Vũ, nhìn miệng hắn không ngừng nuốt nước bọt cùng nụ cười dâm đãng, nhưng Đường Tam lại không làm được bất kỳ cái gì.

Máu tươi bắt đầu từ khóe mắt hắn chảy ra, nhưng toàn thân xương khớp đều đã bị vỡ vụn, hắn chỉ có thể trơ mắt ra nhìn Tiểu Vũ bị làm nhục.

Ánh mắt Tiểu Vũ tràn ngập tuyệt vọng cùng căm hận, mà phần tuyệt vọng cùng căm hận này, dĩ nhiên là dành cho Đường Tam .

"Không , không …" Đường Tam muốn hét lên, muốn đứng dậy, nhưng hắn nói cái gì cũng không được . Mắt thấy bàn tay tội ác của Bất Nhạc đã bắt đầu chậm rãi dò xét về phía dưới.

"Tiểu mỹ nhân, nếu không thể kháng cự, tốt nhất nên hưởng thụ đi. Thúc thúc thương ngươi mà. Ha ha ha…" Thanh âm Bất Nhạc tựa như tiếng dơi đêm rất khó nghe, mỗi một lời như là gai nhọn đâm sâu vào trong lòng Đường Tam .

"Không " .Thanh âm tê tâm liệt phế điên cuồng vang vọng trong lòng Đường Tam . Hắn đã lâm vào trong cực độ điên cuồng. Nhưng những hình ảnh trước mắt lại trở nên vô cùng rõ ràng.

Bất Nhạc đã bắt đầu thở dốc, ánh mắt Tiểu Vũ tuyệt vọng không ngừng nhìn về phía hắn. Đệ thất hồn hoàn màu đen quỷ dị không ngừng phóng thích hắc sắc quang mang chói mắt, trên mặt Thì Niên đầy tàn nhẫn cùng nụ cười quỷ dị.

Mà ngay bên ngoài mười thước, Đường Tam cả người đang nằm co rút kịch liệt. Lam Ngân Thảo bao quanh thân thể Đường Tam, Thì Niên không cần xem cũng cảm giác được Đường Tam đang bên bờ vực sụp đổ rồi.

Lâu lắm rồi không có niềm vui thú hành hạ đến chết này. Đáng tiếc cho thiếu niên thiên tài này, ai bảo ngươi lại đối lập với ta chứ? Tốt lắm, ta phải xem một chút, ngươi chết như thế nào?

Thật sự rất muốn xem, huyễn cảnh của hắn tột cùng là cái gì?

Đệ thất hồn kĩ Ác mộng của ta chỉ biết chế tạo ác mộng dành riêng cho chuyện sợ hãi nhất đã xảy ra. Cái mà thiếu niên thiên tài này sợ hãi nhất là cái gì nhỉ ?

Bên trong Lam Ngân Thảo, thân thể Đường Tam sau cơn co rút đã trở nên yếu đi. Cả người bây giờ chỉ còn nhẹ nhàng co quắp.

Lam Ngân Thảo xung quanh bắt đầu đổ rạp xuống, từ bên ngoài có thể thấy bên trong Đường Tam mặt đỏ bừng bừng, khóe miệng đã chảy xuôi một dòng máu tươi.

Thiên tài thì sao chứ? Cũng không phải chết một cách thống khổ trong tàn mộng của ta sao? Thì Niên nụ cười trên mặt càng trở nên tàn nhẫn." Thật sự là đáng tiếc. Nếu như ta có thể đạt tới Phong Hào Đấu La là có thể chứng kiến ác mộng của hắn rồi. Như thế thì lại càng thêm hoàn mỹ."

Thiên Đấu Đại Đấu Hồn Tràng.

Đang tập trung tinh thần xem trận đấu, tay phải Tiểu Vũ đột nhiên động đậy một chút, trong lòng truyền đến một cảm giác nóng rực.

Mang theo chút kinh ngạc, Tiểu Vũ bỏ tay vào lấy Tương tư đoạn trường hồn ra.

Tương tư đoạn trường hồng đột nhiên xảy ra biến hóa kì diệu, đóa hoa lấp lánh một hồng quang nhàn nhạt, một khí lưu nóng rực đập mạnh vào mặt.

Đây là làm sao? Tiểu Vũ sửng sốt một chút. Không biết tại sao, chứng kiến hồng quang này, một cảm giác bất an mãnh liệt từ đáy lòng dâng lên.

Nhanh quay đầu lại, thấy chỗ ngồi của người mà mình quan tâm nhất đã trống trơn.

Huyết sắc quang mang, huyết sắc tai ương, ánh mắt Tiểu Vũ chợt khẩn trương vô cùng.

"Tiểu Tam đi đâu rồi?" Nàng khẩn trương hỏi. Thanh âm cực lớn, làm Sử Lai Khắc học viện mọi người đồng thời kinh ngạc

Đại sư nói:"Tiểu Tam nói về trước tu luyện rồi."

"Tiểu Tam đã xảy ra chuyện rồi. Chắc chắn hắn xảy ra chuyện rồi." Tiểu Vũ tay cầm Tương Tư Đoạn Trường Hồng khẩn trương nói, không một chút do dự chạy ra ngoài.

Trữ Vinh Vinh nhìn theo hướng Tiểu Vũ chạy đi:"Tiểu Vũ làm sao vậy? Đại sư không phải đã nói tiểu Tam quay về học viện sao? Bên trong Thiên Đấu thành có thể xảy ra chuyện gì cơ chứ?"

"Mặc kệ như thế nào. Chúng ta đi xem một chút." Đái Mộc Bạch đứng lên, đuổi theo hướng của Tiểu Vũ . Sử Lai Khắc thất quái đồng khí liên chi, mọi người đều đứng dậy. Mặc dù bọn họ trong lòng không cho rằng Đường Tam xảy ra chuyện gì, nhưng phòng ngừa chuyện vạn nhất có thể xảy ra nên vẫn tập thể hành động.

Huyễn cảnh như trước tiếp tục, đại thúc hèn mọn Bất Nhạc đã chuẩn bị tiến hành bước cuối cùng, hai tay đã dang chân của Tiểu Vũ ra, chuẩn bị...Thống khổ tê tâm liệt phế phảng phất muốn đem tâm của Đường Tam xé thành mảnh nhỏ. Đúng vào lúc này, hai mắt Đường Tam đã đỏ sậm, chợt có biến đổi.

Trong phút chốc, màu đỏ trong mắt đã đột nhiên biến mất, tử sắc kim quang phun ra, hình ảnh Tiểu Vũ cùng Bất Nhạc trước mắt liền bị nghiền nát. Tất cả huyễn cảnh chung quanh Đường Tam cơ hồ trong nháy mắt biến mất.

Tay trái đập mạnh xuống đất, thân hình bắn lên, cả người Đường Tam trên không trung làm một hành động vặn mình, cánh tay phải phất đi bắn theo một luồng quang mang, hai tròng mắt màu tím nhìn kĩ vẻ mặt kinh ngạc của Thì Niên .

Một đạo hắc mang vô thanh vô tức đã tới trước người Thì Niên . Làm hồn thánh, Thì Niên phản ứng cực nhanh,nhưng lúc này hắn muốn né tránh đã không kịp nữa rồi. Song chưởng trong nháy mắt giơ lên, hồn lực cực độ ngưng tụ. Cánh tay trái có chút tê rần, hắc mang đã chạm vào nơi đó.Dù hắn trong nháy mắt không tiếc hao tổn hồn lực ngưng tụ cũng không thể ngăn trụ được.

Phịch

Đường Tam cả người như trái cầu da căng tròn, từ không trung thân thể nặng nề ngã xuống mặt đất, hít từng ngụm khí thở hổn hển. Hai mắt hắn đã khôi phục bình thường, một tay miễn cưỡng chống đỡ thân mình đứng dậy, tay kia lau vết máu trên miệng.

Mặc dù đã chặn lại được hắc mang nọ, nhưng khuôn mặt Thì Niên lúc này cũng đã thừ ra, thì thào nói:"Không, không có khả năng. Ngươi bất quá chỉ là một thiếu niên vừa qua khỏi bốn mươi cấp hồn lực, như thế nào có thể phá đệ thất hồn kĩ của ta chứ?"

Đường Tam lạnh lùng nhìn hắn, đứng tựa vào một cây cổ thụ ở bên, miễn cưỡng chống đỡ thân thể mình.

"Ở trên thế gian này không có cái gì là không thể. Ngươi thua rồi."

"Ha ha ha". Thì Niên cười như điên nói:"Ta thua? Ngươi tuổi còn nhỏ nhưng khẩu khí lớn thật. Mặc dù ta không biết ngươi thoát khỏi mộng cảnh của ta như thế nào nhưng ngươi cho rằng, như vậy là đủ để dành chiến thắng ư? Thật sự là rất buồn cười. Bằng vảo bảy mươi hai cấp hồn lực của ta, dù không dùng kĩ năng gì thì ngươi cũng không có khả năng phá vỡ hoặc chế trụ. Cho dù ngươi phá được kĩ năng của ta, kết quả vẫn không thay đổi. Bất quá trước khi ngươi chết ta cho ngươi một cơ hội. Ta rất tò mò muốn biết ngươi thoát khỏi mộng cảnh của ta như thế nào? Nói ra, ta sẽ cho ngươi được chết thống khoái."

Đường Tam dựa vào đại thụ nói:"Ngươi không có tư cách, làm quỷ hồ đồ đi. Diêm vương gọi ngươi canh ba, ngươi không thể sống tới canh năm. Vĩnh biệt"

Thì Niên đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó, sắc mặt hắn trở nên quái dị. Cả người thân thể đã cứng ngắc, tay phải giơ lên chỉ vào Đường Tam, muốn nói cái gì đó nhưng nói không nên lời. Hai mắt hắn trừng trừng chết không nhắm được mắt.

Đường Tam lạnh lùng nhìn đối thủ, đối với tất cả mọi chuyện phát sinh trước mắt dường như đoán được trước.

Phịch một tiếng, thân thể Thì Niên ngã xuống đất, thất khiếu chảy huyết sắc, trên người tràn ngập một tầng hắc sắc quang mang kì dị. Máu đen trên mặt đất không ngừng khuếch tán ra bên ngoài. Dần dần, thân thể Thì Niên từng bộ phận tan dần ra, rồi cứ như thế tan thành mây khói.

Thì Niên tự nhiên mà chết sao? Không , đương nhiên không. Trời cao rất công bình, loại vận khí này chỉ là tương đối thôi. Hắn chết là chết trong tay Đường Tam, hoặc nói cách khác là chết trong kế hoạch của Đường Tam .

Thân là hồn thánh bảy mươi hai cấp, vô luận thế nào Thì Niên cũng không ngờ tới Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam lại là khắc tinh của tất cả huyễn cảnh. Nếu là Tử Cực Ma Đồng ban đầu, có lẽ sẽ bởi vì chênh lệch hồn lực quá lơn mà không thể nào phá vỡ được đệ thất hồn kĩ của Thì Niên .

Nhưng là, Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam đã được Vọng Xuyên Thu Thủy Lộ rèn luyện, trở thành hỏa nhãn kim tinh, đừng nói đệ thất hồn kĩ, cho dù là đệ cửu hồn kĩ, chỉ cần là huyễn cảnh đều không thể nào che được hai mắt của hắn.

Từ lúc Đường Tam phát hiện sự việc bất thường, hắn đã thầm vận Tử Cực Ma Đồng cẩn thận quan sát xung quanh. Lúc mà Thì Niên cho răng Đường Tam đang ở trong huyễn cảnh, thật ra Đường Tam vẫn biết vị trí chính thức của hắn, chỉ là thủy chung không phát tác mà thôi.

Bốn mươi cấp hồn sư cùng bảy mươi hai cấp chênh lệch quá lớn, Đường Tam biết cho dù chính mình muốn chạy trốn cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Cho nên, từ khi Thì Niên bắt đầu lộ ý muốn giết hắn, hắn liền cấp cho mình một cơ hội, kiến tạo một tình huống có thể nhất kích giết chết địch nhân. Đường Tam biết, đó chính là hi vọng sống sót duy nhất của mình.

Cho nên, hắn một mực chờ, cho dù huyễn cảnh hành hạ thống khổ, hắn cũng ẩn nhẫn chịu đựng, thẳng đến khi Tiểu Vũ sắp chính thức chịu nhục hắn mới bộc phát. Lúc đó cũng không phải là thời cơ tốt nhất mà Đường Tam muốn có, nhưng thực sự hắn đã không thể chịu được nữa.

Lấy sự thông minh của Đường Tam, hắn làm sao không biết Lam Ngân Thảo bao phủ bên ngoài cơ thể không thể bảo vệ mình khỏi huyễn cảnh được ? Không, đương nhiên không. sử dụng không phải là bảo vệ

mình mà dùng để che mắt của Thì Niên mà thôi.

Dưới tình huống Thì Niên bị che mắt, Đường Tam lấy từ trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ ra một đồ vật, là phao cứu mạng duy nhất của hắn lúc này.

Ám khí Đường Môn bài danh đệ tam, Truy Hồn Đoạt Mệnh Diêm Vương thiếp.

Không chọn lựa loại ám khí cơ quan, cũng không lựa chọn loại ám khí có thể bao phủ rộng do mình chế tạo là Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm, bởi vì Đường Tam biết mình chỉ có một cơ hội.

Một khi thất bại, lấy chênh lệch hồn lực của song phương, cho dù đối phương không dùng tàn mộng võ hồn, trừ bỏ Diêm Vương thiếp, Đường Tam không có bất kì cái gì có thể phá vỡ phòng ngự của đối phương.

Hắn thậm chí không sử dụng bất kì kĩ năng khống chế nào với thân thể đối phương, bởi vì điều đó căn bản là không cần. Nhất là bởi vì Đường Tam cũng không có dư thừa hồn lực thi triển hồn kĩ. Với lại, đối phương có thể thoát khỏi Diêm Vương thiếp sao? Nếu là như vậy, ám khí này sao có thể bài danh đệ tam? Thế nào có thể được gọi là thiếp mời của Diêm Vương?

Hắc mang nhàn nhạt nọ, chính là toàn bộ hồn lực ngưng tụ của Đường Tam. Đây là do Đường Tam sau khi vượt qua bốn mươi cấp, mới có được một kích như vậy.

Lúc đầu tại Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn, Đường Tam chế tạo được tổng cộng ba miếng Diêm Vương thiếp, lúc này mới bộc lộ ra hiệu quả kinh khủng của nó.

Diêm Vương thiếp , có hai hiệu quả đặc biệt , gọi là nhất thiếp song sát.

Đầu tiên là kịch độc. Kịch độc khó giải. Cho dù độc châm vừa vào cơ thể trong nháy mắt đem chi thể chặt đi cũng không thể ngăn cản độc tố lây lan.

Cho dù Đường Tam sử dụng Diêm Vương thiếp cũng phải vận Huyền Ngọc thủ tới cực hạn, không dám dễ dàng để tay tiếp xúc.

Sự kinh khủng thứ hai nằm ở cấu tạo của Diêm Vương thiếp. Sau khi vào cơ thể, nó sẽ lập tức vỡ vụn khiến độc tố theo huyết mạch đi khắp cơ thể, mảnh vỡ Diêm Vương thiếp cũng đánh thẳng vào trái tim.

Với nhất thiếp song sát này, Diêm Vương thiếp chưa bao giờ để ai sống sót, cho dù là ngay cả Đường Môn cũng không chắc là có thể giải độc. Cũng không phải Diêm Vương thiếp không có thuốc giải, thế gian luôn vỏ quýt dày có móng tay nhọn, có độc dược ắt hẳn có giải dược.

Nhưng là, tốc độ lan truyền của Diêm Vương thiếp quá nhanh, cho dù là có giải dược, cũng không có cơ hội nào.

Diêm Vương thiếp vào cơ thể, chỉ cảm thấy có chút tê rần, không mang đến cảm giác thống khổ, nên lúc cảm giác bất thường cũng là lúc tử vong. Lấy bảy mươi hai cấp hồn lực như Thì Niên , cũng chỉ có thể nói vài câu rồi biến thành một bãi hắc thủy.

Đường Tam không có rời đi, bởi vì hắn đã không còn khí lực nữa rồi. Diêm Vương thiếp dễ phóng ra như vậy sao? Đem nội lực ngưng tụ một điểm, cho tới khi đến cực hạn mà Diêm Vương thiếp có thể chịu được , đem phóng đi. Chỉ có như vậy mới có thể phá vỡ lớp phòng ngự.

Bất kì hộ thể cương khí nào cũng không thể ngăn cản Diêm Vương thiếp xâm nhập, đây là điểm đáng sợ nhất của nó. Hơn nữa với thủ pháp phóng ám khí của Đường Tam , né tránh cơ hồ là không thể.

Ở thế giới này, có lẽ sẽ có trường hợp ngoại lệ. Dù sao có một số loại hồn kĩ phòng ngự có thể ngăn cản công kích của Diêm Vương thiếp, thí dụ như mấy tên Huyền Vũ Quy hồn sư mà Đường Tam từng gặp.

Lấy cái võ hồn Huyền Vũ Quy này tu luyện đến một trình độ nhất định, hơn nữa có sự chuẩn bị trước bảo vệ toàn thân, cũng không chắc không thể chống lại được Diêm Vương thiếp .

Đáng tiếc, Thì Niên là một vị huyễn cảnh hồn sư. Phòng ngự không phải là am hiểu của hắn. Càng huống chi, hắn nào biết Đường Tam lại có thứ ám khí kinh khủng như vậy.

Thở hổn hển từng ngụm, Đường Tam nhìn bãi hắc thủy đã làm cỏ dại xung quanh héo úa, trong lòng không nhịn được thở phào một hơi.

Muốn giết hắn, dù sao cũng là một vị hồn thánh bảy mươi hai cấp.

Nếu đối thủ không sử dụng huyễn cảnh mà là một vị cường công hệ hồn sư , cho dù mình có Diêm Vương thiếp, kết quả cũng chỉ là lưỡng bại câu thương mà thôi.

Trong nội tâm hắn, mãnh liệt cảm giác thấy thực lực của mình là không đủ.

Mặc dù trong đám bạn đồng trang lứa, chính mình có thể xem như nổi trội, nhưng cùng cường giả chân chính so sánh thì vẫn còn kém quá xa.

Từ trong túi Như Ý Bách Bảo lấy ra một mảnh Long Chi diệp nhét vào mồm, khôi phục thể lực của mình. Trong lúc Đường Tam đang chuẩn bị điều tức một phen, nhanh chân phản hồi Sử Lai Khắc học viện, ánh mắt hắn chợt dừng lại ở một thải quang trên bãi hắc thủy.

Một cỗ kinh ngạc mãnh liệt nảy lên trong lòng. Hắn rất hiểu rõ tính ăn mòn của kịch độc trong Diêm Vương thiếp .

Đừng nói là quần áo, cho dù cứng cỏi như bảo thạch cũng bị độc tố trong đó ăn mòn thành nước. Vậy đến tột cùng là đồ vật gì lại không bị độc dịch ăn mòn?

Cố gắng chống thân thể đứng lên, Đường Tam cẩn thận đến gần bãi hắc thủy. Khi hắn nhìn rõ vật phát ra thải quang đó, đồng tử không tự giác co rút lại.

Đó là một đoạn xương, dài khoảng bảy tấc, từ vị trí mà xem, thì đó chính là một đoạn thu nhỏ của xương cánh tay trái.

Hai chữ chợt khuếch tán trong đầu Đường Tam , làm đại não hắn nhất thời lâm vào trống rỗng.

Hồn cốt.

Đúng vậy, cái này khẳng định là hồn cốt, cánh tay trái hồn cốt. Không ngờ Thì Niên có tàn mộng võ hồn, lại còn có một kiện bảo vật như vậy.

Đường Tam trong lòng không có vui mừng đan xen với sợ hãi, mà chỉ là sợ hãi. Nếu lúc trước Thì Niên dùng hiệu quả của khối hồn cốt này, như vậy…

---

100. Chương 99: Lại Là Một Khối Hồn Cốt

Trong chỗ trong độc dịch biến hóa từ thi thể Thì Niên bảy mươi hai cấp hồn thánh mà thành, Đường Tam thấy được một khối hồn cốt chiếu sáng bảy màu lóng lánh rực rỡ.

Khối hồn cốt này xuất hiện, khiến cho Đường Tam trong lòng một trận sợ hãi. Hắn làm sao mà không sợ hãi được cơ chứ? Nếu lúc trước Thì Niên sử dụng hết uy lực của khối hồn cốt này, cho dù không dùng vũ hồn, cũng tuyệt không phải bản thân hắn có khả năng ngăn cản. Thực lực của song phương trong lúc đó vốn là chênh lệch thật lớn, hơn nữa lại còn một khối hồn cốt như vậy.

Đường Tam biết, mình quả thật là may mắn, nếu không phải nữ thần may mắn chiếu cố, có lẽ mình bây giờ đã biến thành một cỗ thi thể rồi.

Thì Niên thật sự xem thường Đường Tam rồi, lấy thực lực bảy mươi hai cấp của hắn, cũng căn bản không có khả năng nghĩ đến sử dụng hồn cốt đối với Đường Tam. Hắn đối với Đường Tam trực tiếp dùng tới đệ thất hồn kỹ mộng yểm của mình, đã là tương đối cẩn thận.

Nếu không phải Đường Tam có tử cấp ma đồng có khả năng phá hỏng hết thảy loại hồn kỹ mê huyễn, nếu không có tuyệt sát Diêm Vương Thiếp bá đạo nọ, nếu không phải Thì Niên không có toàn lực ứng phó. Tất cả những điều đó, chỉ cần thiếu một thứ, vậy thì kẻ chết nhất định chính là Đường Tam.

Quần áo trên người của Đường Tam đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt hết, hắn từ bên cạnh bẻ xuống một nhánh cây, coi chừng cẩn thận đem khối hồn cốt nọ khều ra, lúc hồn cốt được lấy ra xong, nhánh cây trong tay hắn cũng đã bị ăn mòn hầu như không còn.

Từ trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ lấy ra nước sạch lúc nào cũng chuẩn bị sẵn đem khối hồn cốt nọ tiến hành tẩy rửa.

Ngoài ý muốn của Đường Tam chính là, ở trên cái khối hồn này nhìn qua hết sức huyễn lệ cũng không có dính cái độc dịch gì, cho dù là nước sạch tiếp xúc, cũng chỉ trong nháy mắt là chảy xuống, hoàn toàn không tại lưu lại trên nó một giọt nước nào.

Không hổ là một tồn tại chí bảo trong hàng vạn hồn thú. Nghỉ ngơi một lát, Huyền Thiên Công của Đường Tam khôi phục được vài phần, tay phải vận công, dùng Huyền Ngọc Thủ cầm khối hồn cốt nọ lên.

Hồn cốt vừa chạm vào tay, lập tức truyền đến một cổ cảm giác cực kỳ kỳ dị, phảng phất bản thân nó nhất định thuộc về một bộ phận của mình, nhất là khi Đường Tam dùng tay trái chạm tới khối hồn cốt, ẩn chứa năng lực đặc thù trong đó biến đổi chui vào trong cánh tay trái một cách tự nhiên.

Đường Tam tin tưởng, chỉ cần chình mình hơi chút dùng Huyền Thiên Công tiến hành dẫn tới, lập tức sẽ cùng khối hồn cốt này dung làm một thể.

Đối với hồn sư mà nói, còn có cái gì có thể so sánh với lực hấp dẫn của hồn cốt đây? Dù cho Đường Tam hai kiếp làm người, lúc này cũng không khỏi tim đập nhanh hơn, ngay cả tay cầm hồn cốt cũng đang run nhè nhẹ.

Trong nội tâm, một âm thanh không ngừng thúc giục hắn nhanh cùng khối hồn cốt này dung làm một thể, tránh đêm dài lắm mộng.

Một khi hoàn thành dung hợp, Đường Tam đã đem mình trở thành hồn sư có hai khối hồn cốt, thêm một khối hồn cốt, là tương đương thêm một cái bảo vệ tính mạng, hoặc là kỹ năng mạnh mẽ để tiêu diệt địch. Mặc dù Đường Tam nhìn không ra khối hồn này có cái dạng năng lực gì, nhưng hắn có thể dám chắc, khối hồn cốt này là vật phi phàm. Hoặc là nói, bất cứ một khối hồn cốt nào đều không có khả năng là vật bình thường.

Sau khi làm hồn thú tử vong, có thể rơi ra đặc thù vật phẩm chính là hồn cốt. Đường Tam lúc trước nghe đại sư tỉ mỉ giải thích qua cách dùng đồ với mức độ trở ngại sau khi thu được dựa trên một đời tri thức của mình.

Hắn ẩn ước đoán được, hồn cốt này tồn tại, tương đương phật giáo xá lợi tử tại tiền thế của mình. Chỉ bất quá hồn cốt là xá lợi tử hồn thú của mà thôi.

Hồn thú tu vi càng cao, tỉ lệ tạo ra hồn cốt lại càng lớn. Nhưng chỉ có mười vạn năm hồn thú mới có thể một trăm phần trăm tạo ra hồn cốt. Đó cũng là nguyên nhân chính tại sao hồn hoàn của mười vạn năm hồn thú thủy chung được xếp đầu bảng quý hiếm trên đại lục.

Nếu khi năng lực của mình đủ thừa nhận, liệp sát một đầu hồn thú mười vạn năm, chẳng những có thể được hồn hoàn mười vạn năm vô cùng cường đại, đồng thời cũng lập tức thu được một khối hồn cốt mười vạn năm từ trên mình hồn thú.

Đáng tiếc, hồn thú mười vạn năm tồn tại thật sự rất là ít. Trong lịch sử cả giới hồn sư cũng không xuất hiện quá vài lần.

Đường Tam hít liên tiếp hai ngụm không khí, miễn cưỡng đè nén tham vọng dung hợp khối hồn cốt này xuống, nghiến răng, lúc này mới đem cái đó bỏ vào trong như ý bách bảo nang của mình.

Hắn đương nhiên không phải không muốn hấp thu khối hồn cốt này, sở dĩ không có tùy tiện hấp thu chính là bởi vì đại sư đã dạy hắn.

Hồn cốt tất nhiên là cực phẩm bảo vật. Nhưng so với hồn hoàn thì giống nhau, hồn cốt bất đồng đối với bất đồng hồn sư tác dụng tuyệt không giống nhau. Hồn cốt mặc dù sẽ lại rơi ra sau khi hồn sư tử vong, nhưng chỉ cần tánh mạng của hồn sư còn tồn tại, nó cũng không cách nào thay đổi.

Nói cách khác, hồn sư một khi cùng khối hồn cốt tiến tới dung hợp, vậy khối hồn cốt này sẽ như hồn hoàn đi theo hắn cả đời.

Tại phương diện này, hồn cốt thậm chí so với hồn hoàn càng thêm bá đạo. Hồn hoàn còn có một loại phương pháp có thể từ trên người giải trừ, nhưng nó sẽ không cách nào lại thu được hồn hoàn đại giới.

Tỷ như, một vị Phong Hào đấu la có chín hồn hoàn, nếu bỏ đi một cái hồn hoàn trên người của mình, vậy hắn vĩnh viễn không có khả năng thu lại được đệ cửu hồn hoàn. Chỉ có thể là bát hoàn hồn đấu la mà thôi.

Bởi vậy, bỏ đi hồn hoàn cũng chỉ là nói trên lý luận mà thôi. Mà muốn bỏ đi hồn cốt thì chỉ có một loại tình huống. Chính là hồn sư chết, nếu không nói, tuyệt đối không cách nào từ bỏ.

Lúc đầu Đại sư lúc dạy hắn đã từng nói qua, hồn cốt mặc dù tốt, nhưng càng phải chọn thích hợp cho mình, nếu như hồn cốt không rõ tác dụng, không nên hấp tấp vội vàng dung nhập, nói không chừng, có thể lãng phí một trong sáu vị trí hồn cốt trên người của mình.

Tri thức của đại sư tại phương diện này đương nhiên không có sai, nhưng lực hấp dẫn của hồn cốt đối với hồn sư thật sự quá lớn. Nếu không phải nói tâm chí của Đường Tam trầm ổn kiên nghị, sợ rằng tại lúc phát hiện hồn cốt, chính là sẽ cùng nó dung hợp.

Cho dù hồn cốt chênh lệch đi nữa, nhưng nếu không có tác dụng, thì về mặt tổng thể cũng không khá hơn bao nhiêu. Đừng nói là hồn sư bình thường, cho dù là Phong Hào đấu la cũng vị tất có khả năng có hồn cốt phù hợp với mình, càng không cần phải nói tập hợp đủ sáu khối hồn cốt rồi.

Độc tố của Diêm Vương Thiếp mặc dù bá đạo, nhưng sau khi độc tố phóng thích, thiếu máu phát động nó sẽ mất đi tác dụng vốn có của nó, cho nên Đường Tam không cần lo lắng Thì Niên biến thành hắc thủy sẽ đối hoàn cảnh xung quanh sinh ra ảnh hưởng xấu nào cả.

Nghỉ ngơi chỉ chốc lát, Đường Tam cũng không dám ở lại đây lâu, ngoại trừ Thì Niên ra ai có thể nói, không có người khác của Thương Huy học viện đến đối với hắn bất lợi đây? Sau khi thể lực đã khôi phục vài phần, Đường Tam lập tức rời khỏi rừng cây, vì an toàn của bản thân, hắn không thể không thúc dục Tử Cực Ma Đồng, lúc ra khỏi rừng cây vừa hết sức nhìn quan sát bốn phía, vừa chú ý cẩn thận trở về Thiên Đấu thành.

Cũng may là từ rừng cây tới Thiên đấu thành khoảng cách cũng không xa lắm, khi tiến vào thành, Đường Tam có cảm giác hư thoát của hồn lực trong cơ thể, rất nhanh trở về Sử Lai Khắc học viện.

Còn chưa đi tới cửa học viện, Đường Tam đã nhìn thấy được Tiểu Vũ đang đứng đợi lo lắng ở đấy.

"Ca—" Vừa thấy Đường Tam, Tiểu Vũ nước mắt ào ạt tuôn ra, cũng tự phi tới.

Lúc xuất hiện dự cảm điềm xấu, mọi người Sử Lai Khắc học viện rất nhanh trở về học viện. Khi mọi người phát hiện Đường Tam quả nhiên vắng mặt, Tiểu Vũ nhất thời rơi vào trong khủng hoảng, mọi người đều chia nhau ra ngoài tìm kiếm, để cho Tiểu Vũ ở tại chỗ này đợi.

Cuối cùng Đường Tam cũng quay lại. Tiểu Vũ dưới tình huống vô cùng kích động lao tới cực nhanh, nếu là trạng thái bình thường, Đường Tam tự nhiên có thể tiếp được nàng, nhưng Đường Tam bây giờ lại đang suy yếu, Tiểu Vũ lao tới nhất thời không đỡ được, làm cho lúc nàng đụng vào trong lồng ngực Đường Tam, hai người đồng thời hướng mặt đất ngã xuống.

May là, sự dẻo dai cùng với phản ứng cực nhanh của Tiểu Vũ, ngay khi hai người sắp ngả xuống đất, nàng một tay trên mặt đất một tay chống đỡ, mặc dù không có thể ngăn cản chiều hướng hai người ngã xuống đất, nhưng cũng làm xung lượng chậm lại. Thân thể mềm mại tràn ngập hương thơm nhảy vào lòng ngực của mình, Đường Tam chỉ cảm thấy một trận trời đất xoay chuyển, nhưng tâm tình này đồng dạng an tâm cũng tập kích trong lòng, hạ ý thức, hắn ôm lấy Tiểu Vũ gắt gao ôm vào trong ngực của mình. Giờ khắc này, nội tâm hắn đồng dạng tràn ngập lửa nóng cùng sợ hãi.

Mặc dù hắn lợi dụng Diêm Vương Thiếp đánh chết thành công Thì Niên, nhưng vì không bị Thì Niên phát hiện dị thường, hắn cũng hoàn toàn bị trúng đệ thất hồn kỹ Mộng Yểm của Thì Niên mang đến huyễn cảnh. Mặc dù Tử cực ma đồng giúp con mắt có cái nhìn trung thực, nhưng sợ hãi sinh ra trong huyễn cảnh lại cũng không có hoàn toàn mất đi, ôm Tiểu Vũ, trong đầu Đường Tam không thể áp chế cứ hiện ra Tiểu Vũ lúc ấy bị đại thúc có gương mặt hèn mọn bỉ ổi, đối hắn mà nói, cơ hồ không có sợ hãi gì có thể so sánh được.

Ôm chặt Tiểu Vũ, hắn thậm chí muốn đem nàng dung nhập vào trong cơ thể mình, che chở thật tốt.

Tiểu Vũ cũng cảm giác được rõ ràng tâm tình biến hóa của Đường Tam, mặc dù hơi thở nóng rực của hắn đã làm trống ngực của Tiểu Vũ gia tốc, nhưng nội tâm nàng sợ hãi so với Đường Tam còn mạnh mẽ hơn. Thời gian chờ đợi mặc dù không lâu lắm, nhưng mỗi một phút đều là sự dày vò, nàng cũng không biết nếu Đường Tam thật sự xảy ra việc gì thì chính mình sẽ như thế nào.

Chia lìa ngắn ngủi này, làm bọn hắn khắc sâu cảm nhận được sự quan trọng trong lòng lẫn nhau.

Đường Tam ý thức dần dần mơ hồ, nhưng hai tay hắn lại thủy chung ôm chặt Tiểu Vũ, thẳng đến khi tất cả ý thức mất đi cũng không có buông ra.

Diêm Vương Thiếp nội lực phải tiêu hao so với trong tưởng tượng của hắn còn muồn nhiều hơn, bất luận là tinh thần hay là nội lực, tiêu hao của Đường Tam cũng đã tới một cái bờ vực cực độ nguy hiểm.

Lúc này gặp lại Tiểu Vũ, trở lại trước cửa học viện, nội tâm hắn buộc chặt cuối cùng cũng buông lỏng, thân thể cũng chịu không được đã kích mang đến do mệt mỏi đến từ tinh thần cũng như thể lực, lập tức tiến vào trạng thái hôn mê.

Không biết qua bao lau, lúc Đường Tam từ từ trong hôn mê tỉnh táo lại, hắn phát hiện chính mình đã nằm ở trên giường túc xá rồi.

Ý thức dần dần tĩnh lại, cảm giác suy yếu trong cơ thể đã đỡ rất nhiều, nội lực trong cơ thể có thể tự động điều chỉnh chức năng khôi phục lại một chút, chóp mũi chậm rãi hít thở, thúc dục nội lực trong kinh mạch chuyển động một vòng, Đường Tam lúc này mới mở hai mắt.

Bản thân hắn cũng không có bị thương, chỉ là tinh thần cùng nội lực tiêu hao quá lớn, mới dẫn đến hôn mê, lúc này trải qua một đoạn thời gian ngủ say, đã có một chút khôi phục.

Lúc này Đường Tam mới phát hiện, trong tay trái của mình đang nắm một cái tay nhỏ bé mềm mại, chính là thuộc về Tiểu Vũ, lúc này, nàng đang ngồi ở bên gường, nằm ở bên người mình đang ngủ li bì. Lờ mờ có thể nhìn ra, hai mắt của nàng đúng là vẫn còn đỏ bừng, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại có chút tái nhợt, bím tóc thon dài rủ lại bên giường, lông mi thật dài khoác lên trên mí mắt, thỉnh thoảng rung động rất nhỏ, hiển nhiển, nàng ngủ cũng không hề bình thản.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhu mỹ của nàng, tóc dài đen nhánh, còn có giữa lông mày vẫn nhíu như trước vì từ trong sợ hãi đã hoàn toàn khôi phục lại, trong lòng Đường Tam tuôn ra vô hạn thương tiếc khó có thể khắc chế.

Khe khẽ xuống giường, lại nhẹ nhàng đem nàng ôm lấy, giống như là ôm lấy một mảnh vải mỏng, đem nàng đặt ở trên giường của mình, hành động này, chỉ là để cho nàng ngủ được thoải mái một chút.

Không biết là động tác của Đường Tam quá nhẹ nhàng, hay là Tiểu Vũ thật sự quá mệt mỏi, nàng cũng không có tỉnh lại, chỉ là trong mơ theo ý thức, hai tay quấn quanh trên cổ hắn, nói cái gì cũng không chịu buông ra.

Tất cả đều rất tự nhiên, hắn đem nàng nhẹ nhàng ôm vào trong ngực mình, cái chăn tốt, không có đi dùng tu luyện khôi phục nội lực của mình, tại trong lòng tràn đầy nhu tình, hắn làm bạn cùng nàng ngủ tiếp. Không có một tia dâm tà, cho dù có chỉ là vô tận nhu tình.

Lông mày của nàng bất tri bất giác giản ra, tại trong tâm của hắn có một loại ôn nhu an ủi, một loại an bình ấm áp trước đó chưa từng có từ trên giường đơn giản yên lặng tản ra.

Sáng sớm. Những ánh mặt trời đầu tiên từ ngoài chiếu vào phòng thì, Tiểu Vũ từ trong ngực Đường Tam giật mình tỉnh dậy, có lẽ là có sự ăn ý. Hai người cơ hồ đồng thời mở mắt, lại cùng nhắm lại rất nhanh

Một mảnh dày đặc màu đỏ tại trên mặt nàng khuếch tán, hắn trong xấu hổ muốn lặng lẽ buông tay ra, rồi lại bị nàng trở tay ôm lại.

Hai người người nào cũng không có mở miệng, ai cũng không có nói nửa câu gì, chỉ có tiếng tim đập nhanh hơn một cách khác thường.

Tiếng bước chân đến gần vang lên, hai người như là kinh cung chi điểu (chim thấy cung bắn) nhanh chóng tách ra. Cố không tỏ ra xấu hổ, Đường Tam từ trên giường bay nhanh xuống phủ thêm áo ngoài cho mình.

"Tiểu Vũ, Tiểu Tam có tốt hơn chưa?" Tiếng gõ cửa vang lên, người tới là Áo Tư Tạp.

Đường Tam hướng Tiểu Vũ nhìn lại, lúc này Tiểu vũ đã từ trên giường đứng dậy, trên mặt một mảnh đỏ ửng nói cái gì cũng không che dấu được, hai người liếc nhau, Tiểu Vũ chỉ về chính mình, lại chỉ về cửa, chỉ chỉ Đường Tam, cuối cùng chỉ chỉ cái giường.

Rất ăn ý không một tiếng động làm cho Đường Tam một lần nữa nằm lại trên giường, Tiểu Vũ hít mấy ngụm không khí, bình phục lại trống ngực của mình, lúc này mới mở của.

Nhìn Tiểu Vũ mặt cười chưa hết ửng đỏ, Áo Tư Tạp có chút nghi hoặc nói:"Tiểu Tam thế nào rồi?"

Tiểu Vũ nói:"Hắn còn không có tỉnh, bất quá hơi thở đã đều đặn rất nhiều rồi, hẳn là không có chuyện gì đâu."

Áo Tư Tạp mắt đầy thâm ý nhìn nàng liếc mắt, hắc hắc cười nói: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Để cho hắn nghỉ ngơi một hồi đi. Ta đi trước ăn điểm tâm đây. Có muốn hay không cùng nhau đi. Được rồi, đại sư nói. Tiểu Tam một lát tỉnh lại, trực tiếp đi tìm hắn."

Tiểu Vũ vội vàng gật đầu, lúc này nàng thật muốn Áo Tư Tạp nhanh chóng rời đi, để cho tâm tình của mình ổn định một chút.

Đợi Tiểu Vũ đóng cửa lại, Đường Tam mới từ trên giường một lần nữa ngồi xuống, hai người liếc nhau, Tiểu Vũ có chút kinh hoảng cúi đầu, Đường Tam đi tới bên người nàng, xoa xoa đầu của nàng nói: "Ta đã không có việc gì rồi, ta đi tìm sư phụ."

Thẳng đến khi Đường Tam đi khỏi phòng, tâm tình của Tiểu Vũ mới từ từ bình phục lại. Hai tay đang che mặt của mình, nàng phát hiện, những điều gì đó trong đầu mình vốn vẫn không có khả năng nhìn thấy rõ ràng, bây giờ hiện ra rất rõ ràng, trong mắt đẹp toát ra vài phần quang mang đặc thù cùng vài phần kiên định, còn lại là mang theo một tia mỉm cười.

Cuối cùng nhìn thoáng qua giường đệm tối hôm qua ngủ, lúc này mới bước nhanh đi ra ngoài

"Sư phụ, ta tới." Đường Tam đi tới phòng của đại sư thì cửa phòng đã được mở sẵn.

Trên bàn của đại sư, xếp đặt bữa sáng thật thịnh soạn.

Đại sư mỉm cười nói: "Ăn cái gì trước đi. Ăn xong rồi hãy nói."

Đường Tam cũng không khách khí, buổi tối ngày hôm qua đã không ăn cái gì, sức ăn của hắn lại luôn luôn không nhỏ, lập tức đi tới ngồi xuống, nhanh chóng ăn uống. Trong khoảng thời gian này đại sư cũng không đặt câu hỏi, chỉ là lẳng lặng suy tư điều gì đó.

Cho đến sau khi Đường Tam đem bữa sáng trên bàn quét sạch bóng không còn chút nào, đại sư mắt đầy thâm ý nhìn hắn mới nói: "Ngày hôm qua có đúng hay không có người đánh lén ngươi? Đem tất cả ngươi đã trải qua kể lại cho ta biết." Đối với đại sư, Đường Tam dĩ nhiên không có gì giấu diếm, hắn lập tức gật đầu nói: "Là Thì Niên của Thương Huy học viện."

Sắc mặt đại sư chợt biến đổi, đồng tử co rút lại một chút: "Ngươi nói chính là Tàn Mộng Thì Niên?"

Đường Tam gật đầu: "Đúng vậy." Vừa nói, hắn đi ra đóng cửa phòng lại, có chút vật là không thể để cho ngoại nhân thấy.

Sắc mặt của đại sư rất khó nhìn, cau mày: "Hắn sao lại hảo tâm như vậy, dĩ nhiên lại đem ngươi thả trở về? Thì Niên người này luôn luôn nổi tiếng nham hiểm độc ác, hơn nữa vũ hồn đặc thù nọ của hắn, bất luân là tấn công địch hay là chạy trốn, đều tương đương khó đối phó. Được liệt vào dị hình khống chế hệ hồn sư, rất khó đối phó."

"Hắn đã chết. Bị ta giết." Đường Tam trực tiếp nói ra kết quả.

Đại sư ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hướng Đường Tam: "Ngươi giết hắn?"

Đường Tam gật đầu:"Chuyện đó là như thế này…." lập tức hắn đem chính mình ngày hôm qua sau khi ly khai Thiên Đấu Đại Đấu Hồn tràng gặp những tình hướng đều kể lại một lần.

Ngay cả bí mật của Diêm Vương Thiếp cũng không có giấu diếm. Nếu nói tại trên cái thế giới này người nào là hắn tín nhiệm nhất, có thể không phải Đường Hạo cha của hắn, nhưng dám chắc là Đại Sư.

Đối với Đường Tam mà nói, đại sư đối với hăn so với Đường Hạo còn hơn nhiều. Với cha là thân tình, với đại sư là thân tình cùng kình trọng.

Nghe Đường Tam giải thích, thần sắc của Đại sư không khỏi trở nên kỳ dị, khi hắn nghe Đường Tam nói từ trên người Thì Niên thu được khối hồn cốt bảy màu thì suýt nữa kinh hô lên tiếng, mạnh mẽ từ trên chỗ ngồi của mình đứng lên.

Cực kỳ kích động nhìn Đường Tam, thậm chí ngay cả thân thê cũng có chút run rẩy.

"Lấy ra cho ta xem. Nhanh." Đại sư nói có chút vội vàng.

Đường Tam từ trong Như Ý Bách Bảo Nang đem khối hồn cốt bảy mày lấy ra, để vào trong tay đại sư.

Đại sư nâng hồn cốt, trống ngực của hắn không ngừng gia tốc. Mặc dù cả đời hắn nghiên cứu vũ hồn, nhưng rõ ràng chứng kiến một khối hồn cốt như thế lại chính là lần đầu tiên.

Cho dù là lúc tại Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, hắn cũng không có cơ hội tiếp xúc một khối hồn cốt ở khoảng cách gần như thế này.

Đối với hồn sư mà nói, hồn cốt giống như là tánh mạng thứ hai, không ai lại dễ dàng đem hồn cốt của mình thể hiện ra ngoài. Với hồn cốt của mình càng cực độ giữ bí mật. Cho dù là phong hào đấu la cùng là như thế.

Càng không ai lại đem hồn cốt tùy thân mang theo trên người, chỉ cần là thu được loại hi thế kỳ trân này, trước tiên sẽ dung nhập bản thể, tăng cường thực lực bản thân.

Tinh thần của đại sư tập trung nhìn kỹ khối hồn cốt nọ, thật lâu không thể tự kiềm chế.

"Tiểu Tam, ngươi thật sự đã lớn." Khe khẽ thở dài, đại sư cẩn thận đem hồn cốt một lần nữa giao lại trong tay Đường Tam, ý bảo hắn mau nhanh thu hồi về Như ý Bách Bảo Nang.

Thu hồn cốt, Đường Tam có chút khó hiểu nhìn về phía đại sư, hắn không rõ tại sao sư phụ lại nói như vậy.

Đại sư than nhẹ một tiếng: "Nhìn thấy hồn cốt, ngươi còn có thể không quên dặn dò của ta, không có đem nó trực tiếp hấp thu, cái này đã chứng minh, tâm tính của ngươi đã thật xa thường nhân. Cuối cùng ta cũng có thể yên tâm sau khi tham gia đại hội lần này cho ngươi tốt nghiệp."

Trong mắt Đường Tam nhiều hơn vài phần quyến luyến:"Không, sư phụ, ta còn muốn đi theo ngài tiếp tục học tập."

Đại sư sái nhiên cười nói: "Ta có thể dạy ngươi cái gì, ngươi sớm đã học hết không sai biệt lắm. Ngươi bây giờ cần làm chính là không ngừng đem lý luận tri thức của ta biến thành sự thật. Tình huống này cùng là ta hy vọng thấy nhất. Tiểu Tam, ngươi phải nhớ kỹ, bất luận lúc nào, thực chiến mới là trọng yếu nhất. Nếu không phải có kinh nghiệm thực chiến phong phú, ngươi bây giờ sợ rằng đã là một cỗ thi thể. Không nghĩ tới, nhãn công thần kỳ nọ của ngươi có thể phá trừ vũ hồn Tàn Mộng của Thì Niên, còn có ám khí kích độc nọ. Ta nghĩ, ngươi cũng hẳn là biết chính mình tại trong chiến đấu ngày hôm qua là may mắn cở nào, thiếu một chút nữa ngươi có thế đã biến thành thi thể rồi."

Đường Tam đương nhiên biết, không cần phải nói hồn cốt, nếu Thì Niên không phải âm hiểm không sử dụng hồn kỹ biến thái của mình, nếu hắn chỉ là bằng vào hồn lực mạnh mẽ, sợ rằng Đường Tam đã chết rồi. Càng huống chi khi đó Thì Niên còn có một khối hồn cốt.

Sắc mặt của đại sư đột nhiên trở nên ngưng trọng: "Chuyện này, ngươi không nên nói với bất kỳ ai. Cho dù là Sử Lai Khắc thất quái, Phất Lan Đức bọn họ cũng không được nói. Tàn Mộng Thì Niên mặc dù đã mất tích, nhưng người này cùng ngươi không có bất luận quan hệ gì. Khối hồn cốt này càng như thế, đừng cho bất luận kẻ nào biết. Cái mà bọn họ gọi là ôm ngọc bích trong người là có tội, ta tuyệt không hy vọng ngươi bởi vì nó mà gặp phải họa sát thân. Ngươi hiểu được không?"

Đường Tam gật đầu, nhưng hắn vẫn còn nhịn không được hỏi: "Sư phụ, tác dụng của khối hồn cốt này đến tột cùng là cái gì?"

Đại sư trầm ngâm nói:"Từ quan sát bên ngoài cùng khí tức của hồn cốt cốt này phát ra, ngươi không có đem khối hồn cốt này hấp thu, đúng là thập phần chính xác. Bởi vì nó cũng không thích hợp ngươi. Khối hồn cốt này hắn là thuộc về loại bảo thạch, tối thích dùng huyễn cảnh hệ hồn sư cùng phụ trợ hệ hồn sư, cùng Thì Niên phối hợp rất tương xứng. Nhưng ngươi lại bất đồng, ngươi cũng không thuộc về loại hồn sư này. Cho dù sử dụng khối hồn cốt này, cũng bất quá gia tăng cho mình một cái kê lặc(gân gà, việc làm vô bổ - A Kí) kỹ năng mà thôi. Thuộc tính kèm theo cũng không tốt. Đương nhiên, so với không có vẫn mạnh hơn một chút.

"Trước đây, ta sở dĩ nhiều lần nhắc nhở ngươi, sau khi nhận được hồn cốt đừng nóng lòng dung nạp, chính là xuất phát từ nguyên nhân này. Khối hồn cốt này tuy là không thích hợp ngươi, nhưng sẽ thích hợp người khác. Tốt nhất chính là, dùng nó đến đổi lấy một khối hồn cốt thích hợp cho ngươi. Vì vậy, khối hồn cốt này tuy rằng không thích hợp trực tiếp sử dụng, nhưng là nó đối với ngươi mà nói, thì tương đương với việc có một kiện có thể dùng để đổi lấy một món đồ thích hợp cho bản thân. Miễn là nắm chắc thời cơ thích đáng, đối với ngươi thật là chỗ tốt không thể nghi ngờ."

Đường Tam nhịn không được hỏi: "Hồn cốt kia có cái dạng gì mới thích hợp ta đây?"

Đại sư không chút do dự nói: "Lực lượng hình hồn cốt cùng thực vật hệ hồn cốt."

Đường Tam ngây ngẩn cả người, thực vật hệ hồn cốt hắn còn có thể đủ lý giải, nhưng lực lượng hình hồn cốt này lại là vì cái gì?

Đại sư cùng Đường Tam thầy trò nhiều năm, tự nhiên nhìn ra được hắn trong lòng nghi hoặc: "Thực vật hệ hồn cốt đối với ngươi thật là chỗ tốt không cần nói cũng biết, về phần lực lượng hình hồn cốt, chỗ tốt lớn nhất chính là tăng cường đối với bản thân ngươi. Đồng thời, cũng là vì tương lai đệ nhị vũ hồn của ngươi mà chuẩn bị. Hạo Thiên Chuy của Hạo Thiên tông các ngươi, chính là lực lượng lộ tuyến. Còn nhớ rõ ta đã nói qua với ngươi, chỗ vướng mắc lớn nhất của song sinh vũ hồn sao? Đó chính là thân thể không thể chịu đựng quá nhiều phụ gia thuộc tính hồn hoàn. Mà lực lượng hình hồn cốt lại đối với ngươi cải tạo thêm một bước, cho ngươi có khả năng chịu đựng áp lực lớn hơn nữa."

" Thì ra là thế." Đường Tam lúc này mới hiểu được nổi khổ tâm của đại sư. "Ta khi nào thì nên đi đổi khối hồn cốt này đây?"

Đại sư suy nghĩ một chút, nói: "Trước tiên đừng cấp bách, việc này cũng không phải một mình ngươi có thể hoàn thành. Hồn cốt ở giới hồn sư quả thực rất mẫn cảm. Nếu sau lưng ngươi thực lực cũng không đủ uy hiếp, chẳng những đổi không được hồn cốt phù hợp mình, còn có thể đưa tới họa sát thân. Đợi qua vài năm rồi nói sau. Nếu mà ngươi có thể gặp được phụ thân ngươi. Thì có thể đem chuyện này làm sớm trước thời hạn. Có hắn ở đây, sẽ không có người nào có thể đụng đến ngươi. Hoặc là đợi khi ngươi có thể trở lại Hạo Thiên tông, nhận được sự ủng hộ của Hạo Thiên tông."

" Thi đấu ngươi cũng không cần phải tham gia, tiêu hao lớn như vậy làm cho ngươi không thích hợp tham gia trận đấu của ngày hôm nay. Đối thủ hôm nay của các ngươi cũng không mạnh lắm, có bọn họ mấy người đủ để ứng phó rồi. Đối với các đồng đội của ngươi, ngươi nói cho bọn chúng ngày hôm qua đột nhiên có điều ngộ đạo, đến ngoài thành tu luyện một đoạn một đoạn thời gian, suýt nữa tẩu hỏa nhập ma. Cho nên mới hao hết hồn lực trong cơ thể. Ta sẽ giúp ngươi từ bên cạnh che dấu che dấu."

Mặc dù đối với thận trọng thận trọng của đại sư mà Đường Tam có chút không cho là đúng, nhưng hắn vẫn sẽ không làm trái ý tứ của đại sư, sư phụ cũng là vì tốt cho mình. Huống chi cẩn thận một chút cũng không có chỗ có hại nào.

Dự tuyển thi đấu tiếp tục, sau khi vòng thứ mười kết thúc, các chi đội ngũ tham gia Thiên Đấu Thành dự tuyển thi đấu đều đã có khoảng cách.

Sử Lai Khắc học viện lấy chiến tích kiêu nhân mười trận toàn thắng, xếp hạng thứ nhất không nhường cho ai.

Cùng bọn họ có thành tích chiến đấu giống nhau còn có vài chi đội ngũ khác, cũng chính là là bốn tông còn lại trong năm nguyên tố học viện trừ bỏ Tượng Giáp tông.

Kẻ khác kỳ quái chính là, Sử Lai Khắc học viện ngoại trừ giai đoạn đầu đụng tới ngoài tượng giáp tông, cũng không có đụng chạm một chi đội trong năm nguyên tố học viện nào cả.

Mà Tượng Giáp tông liền đụng ngay năm chi học viện khác, hơn nữa không hề ngoại lệ đều bại trận. Phòng ngự của bọn họ dường như không có tác dụng gì.

Đến lúc này, Sử Lai Khắc học viện cùng bốn chi nguyên tố học viện khác xếp năm hạng đầu dự tuyển tái, hơn nữa thành tích chiến đấu toàn bộ đều là toàn thắng.

Tượng Giáp học viện cũng cực kỳ thê thảm, mười trận năm thắng năm thua, thứ tự chỉ ở vị trí trung bình không tiến lên được. Đừng nói chính Tượng Giáp học viện không nghĩ tới, người tổ chức giải thi đấu cũng không nghĩ đến kết quả như vậy.

Này cũng làm các chi đội ngũ hoàn toàn tạo thành khoảng cách, nhóm năm chi đội ngũ xa xa dẫn đầu.

Nhưng là, trận đấu kế tiếp không hề thoải mái, đối thủ vòng thứ mười một của Sử Lai Khắc học viện, chính là Sí Hỏa học viện một trong năm nguyên tố học viện. Toàn bộ lấy hỗn sư thuộc tính hoả tổ thành một chi chiến đội cường đại.

Vòng đấu này, Sử Lai Khắc học viện cùng Sí Hỏa học viện trong top năm đội đứng đầu không thể nghi ngờ tạo thành một trận chiến đáng theo dõi nhất. Bọn họ cũng không nghi ngờ được xếp hạng trung tâm trên lôi đài.

Trận đấu còn chưa có bắt đầu, trên khán đài đã là một mảnh cảnh tượng nhiệt náo. Nhưng ít nhất khán giả vượt quá một phần ba đều là mặc đồng phục màu xanh biếc tượng trưng cho đội Sử Lai Khắc học viện.

Tuy rằng thực lực của năm nguyên tố học viện đồng dạng rất mạnh, nhưng Sử Lai Khắc học viện xuất thân từ thực vật hệ lại càng dễ dàng khiến cho khán giả đồng cảm.

Nhất là vẻ bề ngoài kì lạ của bọn họ, ở Thiên Đấu Thành như là một trận sóng triều màu xanh biếc đang trào dâng.

Hiện tại còn cách xa thời gian báo danh nhập học. Nhưng Sử Lai Khắc học viện đã nhận được đơn báo danh như là tuyết rơi, có thể thấy được Sử Lai Khắc học viện chiến đội mang đến cho học viện rất nhiều danh tiếng.

Phất Lan Đức kiếm được lợi như là đầy bồn đầy bát, khoái ý nói không nên lời.

Đại sư trong tay cầm giấy giới thiệu tường tận về Sí Hỏa học viện, thần sắc trên mặt rõ ràng có chút ngưng trọng, mấy ngày này hắn một mực nghiên cứu thực lực năm nguyên tố học viện, hiện tại mới vừa phát hiện một chút rõ ràng.

"Sư phụ, trận này chúng ta vẫn là bình thường xuất chiến sao." Đường Tam hướng đại sư nói. Cái gì gọi là bình thường xuất chiến, chính là dùng hắn, Đái Mộc Bạch, Tiểu Vũ ba người dẫn đầu, mang bốn gã đội viên kia xuất trận.

Đại sư lắc đầu nói: "Không. Trận này các ngươi gặp đối thủ thực lực tương đối cường đại, Tiểu Tam. Mấy này này các ngươi một mực tiến hành trận đấu, ngươi có biết vì cái gì Tượng Giáp học viện liên tiếp bại bởi bốn nguyên tố học viện khác không?"

Đường Tam lắc lắc đầu. Hắn mỗi ngày đều phải dẫn dắt các đội viên tham gia trận đấu, phải phân tích tình thế trận đấu, ở trên đây lại là chủ lực tuyệt đối, căn bản không có thời gian chú ý điểm này.

Đại sư nói: "Vốn ta còn không thể khẳng định, nhưng mấy ngày nay ta cố ý quan sát một chút bốn đại nguyên tố học viện cùng Tượng Giáp tông chiến đấu, ta đã thăm dò bọn họ thật chi tiết. Bọn họ cũng đồng dạng che dấu thực lực. Xem ra, phái cực đoan đã muốn bắt đầu lấy thừa bù thiếu."

Nhìn thấy ánh mắt Đường Tam có chút kinh ngạc, đại sư rất nhanh nói: "Thời gian không nhiều lắm, ta nói ngắn gọn, đệ tử của Tượng Giáp tông các ngươi đã gặp mặt qua, lấy trường phái cực đoan của bọn họ làm tiêu chuẩn. Trước kia thực lực của bọn họ cũng cùng với bốn nguyên tố học viện khác không sai biệt lắm. Lần này sở dĩ toàn bộ bại, là bởi vì bốn nguyên tố học viện khác thay đổi phương thức tác chiến. Tuy

rằng vẫn là lấy cùng thuộc tính của hồn sư chiến đấu, nhưng bọn hắn đã nảy ra phân công. Nói cách khác, bốn đại học viện này thi triển phương thức bình hành cùng cực đoan. Ngươi hiểu được không?"

Đường Tam theo đại sư học tập nhiều năm như vậy, đối với lời nói của hắn tự nhiên dễ dàng lý giải, biến sắc, kinh ngạc nói:"Lão Sư, ý tứ của ngài là bốn nguyên tố học viện khác cũng bắt đầu xuất hiện phân loại?"

"Đúng vậy. Các ngươi sắp đối mặt là Sí Hỏa học viện, thì có hỏa hệ cường công, hỏa hệ khống trường (điều khiển trận lửa), hỏa hệ mẫn công (tấn công nhanh bằng lửa), hỏa hệ phụ trợ. Chẳng qua lúc gặp đối thủ yếu bọn họ không có biểu lộ ra mà thôi. Chỉ có lúc gặp đối mặt Tượng Giáp tông, bọn họ mới lấy thực lực phát huy ra vài phần. Bởi vậy, cho dù là đệ tử cao cấp nhất của Tượng Giáp học viện có được một khối hồn cốt, cũng không thể đứng vững trước cuồng oanh loạn tạc (điên cuồng oanh tạc). Sí Hỏa học viện cùng Lôi Đình học viện như nhau đều nổi tiếng là tấn công. Công kích của bọn họ, nhất định là lôi đình vạn quân. Cho nên, các ngươi nhất định càng phải cẩn thận. Như chuyện không thể làm được, thà rằng buông tha cho trận này cũng không cần phải quá mức cố chấp. Dù sao, cái này chỉ là dự tuyển tái, có thể vào vòng kế tiếp là đủ rồi. Phất Lan Đức bên kia các ngươi không cần lo lắng."

Nghe xong đại sư nói, Đường Tam trong không khỏi nhất thời lâm vào trong suy tư.

Hỏa hệ cường công, hỏa hệ mẫn công, hỏa hệ phụ trợ, đội ngũ như vậy hắn còn chưa bao giờ gặp qua.

Tăng phúc với phụ trợ cùng thuộc tính, tuy rằng chỉ có một thuộc tính, nhưng sự bùng nổ trong công kích là rất kinh khủng. Sí Hỏa học viện này xem ra cũng không dễ đối phó.

"Lão sư, ta quyết định, vẫn là dựa theo tình huống bình thường xuất chiến." Trong lời nói của Đường Tam thực kiên quyết không có một tia do dự.

Đại sư sửng sốt một chút, gật gật đầu, mỉm cười nói: "Được, cứ dựa theo ý tứ của ngươi. Ta tin tưởng ngươi sẽ làm tốt. Đôi khi, buông bỏ cũng là một loại sách lược tốt."

Đường Tam biết đại sư là hiểu lầm ý tứ của mình, nhưng hắn cũng không có giải thích, chỉ là mỉm cười, hướng lão sư của mình gật đầu.

"Vòng thứ nhất, ở giữa lôi đài là Sử Lai Khắc học viện đánh với Sí Hỏa học viện."Người chủ trì lớn tiếng tuyên bố danh sách đội viên. Thành viên hai đội ngẩng đầu mà tiêu sái bước lên trên đài.

Trong nháy mắt, cả trên khán đài như là hải dương dâng lên một mảnh sóng to gió lớn, tiếng hoan hô liên tiếp, có ủng hộ Sí Hỏa học viện, nhưng ủng hộ Sử Lai Khắc học viện càng nhiều.

Sử Lai Khắc học viện đã từng hạ gục một trong năm nguyên tố học viện, nếu bọn họ lại có thể đánh bại Sí Hỏa học viện, như vậy thì địa vị của bọn họ chắc chắn lại tăng lên một bậc. Tất cả khán giả đều đang chờ mong giờ phút này.

Đái Mộc Bạch như trước dẫn đầu, bên người hắn là Thái Long cùng Hoàng Viễn, phía sau bọn họ là Đường Tam, đứng bên người Đường Tam là Tiểu Vũ cùng Kinh Linh. Giáng Châu vẫn đứng ở vị trí cuối cùng quen thuộc của nàng. Trên đồng phục màu xanh biếc của đội đã không chỉ là quảng cáo càng tắm càng khỏe mạnh kia nữa, còn có thêm nhiều hình vẽ khác nữa.

Có lẽ là bởi vì làm hiệu ứng quảng cáo khác thường, Phất Lan Đức đã tìm được cho đội hơn mười nhà tài trợ quảng cáo. Đồng phục của đội nhìn qua càng thêm nhiều kiểu mẫu khôi hài, khoản lợi nhuận của Sử Lai Khắc học viện còn nhiều hơn nữa.

Quang mang nhàn nhạt lóe ra, trong mắt Đường Tam toát ra một tia hàn quang lạnh như băng, hai tay ở trước ngực khép lại, lẳng lặng quan sát đối thủ giống bọn họ đang chậm rãi đi lên đài.

Bảy tên học viên của Sí Hỏa học viện tuổi nhìn qua không sai biệt lắm, bộ dáng có lẻ ngoài hai mươi tuổi. Bảy người, hợp thành một thế trận hình tam giác.

101. Chương 100 : Sử Lai Khắc Học Viện Chiến Sí Hỏa Học Viện

Người này, chính là đội trưởng của Sí Hỏa học viện chiến đội - Hỏa Vô Song.Một gã cường công hệ hồn sư bốn mươi hai cấp.Vũ hồn cùng với Liễu Nhị Long giống nhau đều là hỏa long, chỉ bất quá Liễu Nhị Long là Vụ Âm Hỏa Hỏa Long, còn gã này thì lại là một độc giác hỏa bạo long, hoàn toàn là thiên hướng bạo liệt. Trong lần dự tuyển này, hắn chính là kẻ được công nhận có thực lực mạnh nhất.Cũng vì thế mà Sí Hỏa học viện muốn để hắn làm tay tấn công chủ lực của chiến đội.

Bảy tên đệ tử của Sí Hỏa học viện giữ khoảng cách với nhau rất gần.Sau lưng Hỏa Vô Song là một gã cường công hệ hồn sư ba mươi tám cấp,cũng không có nhiều đặc điểm gì nổi trội.Trên thông tin có được từ tư liệu,gã này có vũ hồn là một con hỏa báo.Phía sau lại tiếp tục đi tới hai người thanh niên vẻ mặt âm lãnh,bọn họ tướng mạo giống nhau như đúc, đúng là một đôi song sanh.Một gã tên Hỏa Vân,gã còn lại tên Hỏa Vũ,vũ hồn là hỏa hạc.Đúng như lời đại sư nói, đây chính là hai gã mẫn công hệ hỏa thuốc tính chiến hồn sư.Hai người bọn họ đều đã đạt tới ba mươi chín cấp, ngưỡng của tới cấp bốn mươi chỉ còn là một khoảng cách nhỏ.

Cuối cùng là ba người hai nam một nữ.Hai gã nam hồn sư vóc người cực kỳ cao lớn, khuôn mặt đúng là bưu hãn (góc cạnh),nếu chỉ nhìn bề ngoài tuyệt đối đều cho rằng đây chính là hai gã cường công hệ hồn sư.Nhưng theo lời đại sư nói cho Sử Lai Khắc học viện,hai gã này không phải là cường công hệ hồn sư mà là phụ trợ hệ.Chỉ bất quá trong năng lực phụ trợ này lại có một năng lực công kích nhất định.Nếu không phải đối thủ quá cường hãn,căn bản là nhìn không ra kỹ năng phụ trợ của họ có đặc điểm gì.Hai người vũ hồn đích xác là giống nhau, đều là hỏa tinh.Không sai, là hỏa tinh, một loại vũ hồn kỳ bí.

Nhưng ở giữa hai người này,chính là thành viên nữ duy nhất trong Sí Hỏa học viện chiến đội.Một nữ hài có dung mạo cực kỳ xinh đẹp,phục trang hồng kim sắc trên người rất tương xứng,phối hợp cùng mái tóc dài màu đỏ.Cả người nàng hợp lại thành một đoàn thể rất bắt mắt,hệt như một ngọn lửa có khả năng hòa tan bất cứ gã nam nhân nào.Tuy nàng là nữ nhân duy nhất trong Sí Hỏa học viên nhưng lại là người cao nhất nhóm,hơn nữa vóc người cực kỳ cân đối.Nàng đứng ở giữa trong nhóm bảy người,trên mặt luôn mang theo một tia cười nhẹ.Rất tự nhiên,xung quanh thân thể mơ hồ có một tầng hồng quang nhàn nhạt.

Nếu lúc đối chiến mà tưởng rằn nàng ta là điểm yếu nhất trong Sí Hỏa chiến đội thì nhất định sẽ phải chết rất thê thảm.Chỉ trừ có đội trưởng Hỏa Vô Song,nàng là người duy nhất còn lại có thực lực trên bốn mươi cấp trong Sí Hỏa học viện. Đây chính là khống chế hệ hồn sư, tên là Hỏa Vũ(sao trùng tên vậy con hạc bên trên vậy?).Vũ hồn của nàng lại chính là do bản thân mình hóa thành, chính xác là do cái bóng của nàng tạo nên, hỏa ảnh.

Trước khí bắt đầu trận đấu, Đường Tam mới chính thức được nhìn qua tổ hợp hồn sư chiến đội bên đối phương.Cũng không phải là Sí Hỏa học viện thu được tin tức chậm,mà là đại sư chủ ý muốn để tới trước khi bắt đầu trận đấu mới đưa ra thông tin đại khái nói cho bọn họ.Trận đấu giành được thắng lợi đương nhiên là quan trọng,nhưng đối với đại sư mà nói,cực kỳ trọng yếu chính là bồi dưỡng cho bọn nhỏ này trưởng thành.Hồn sư trong lúc chân chính chiến đấu đều phải dựa vào năng lực ứng chiến trước đối thủ.Trong lúc ngươi đang đối diện với địch nhân, đối phương ắt sẽ không bao giờ tự mình đưa ra những tin tức về bản thân nói cho ngươi. Đại sư cũng bởi lý do đó mà chủ yếu bồi dưỡng cho Đường Tam có năng lực lâm địch ứng biến.Là linh hồn của chiến đội, khả năng phán đóan và ứng biến nhanh nhạy của hắn hiển nhiên chính là tối trọng yếu.

Đối thủ bảy người,kẻ khiến cho Đường Tam chú ý nhất tuyệt không phải là gã Hỏa Vô Song hào xưng tối cường giả ở trước mặt mà là hai gã phụ trợ hệ hồn sư cùng với cô ả khống chế hệ hồn sư Hỏa Vũ kia đang đứng ở cuối đội hình.

Mặc dù thông qua đẳng cấp hồn lực của đối thủ,thấy rõ được đối phương còn muốn thấp hơn Tượng Giáp Tông,sau cùng bọn họ lại chỉ có hai người là hồn tông ngoài bốn mươi cấp.Nhưng là,bọn họ lại có thể chiến thắng Tượng Giáp Tông thì thực lực khỏi cần bàn cãi.

Người trọng tài đi tới trung ương.“Song phương đoàn đội, hành lễ.”

Hai bên tổng cộng mười bốn người đứng thành hai hàng, đều tự hướng tới đối phương hành lễ.Đái Mộc Bạch cùng Hỏa Vô Song dùng mục quang đối chiến, Đường Tam ánh mắt không gì khác chính là hướng tới

Hỏa Vũ đối chọi.Trận đấu còn chưa bắt đầu,không khí nơi đây đã sặc mùi thuốc súng.

Hỏa Vô Song trừng mắt nhìn Đái Mộc Bạch, ánh mắt hai người thoáng chốc đã kịch liệt va chạm.Hắn trầm giọng: "Hôm nay chính là thời khắc cuối cùng mà các ngươi còn giữ được cho mình thành tích liên tục chiến thắng."

Đái Mộc Bạch thản nhiên nói: "Lời này mới chính là lời mà ta muốn nói với các ngươi.Hôm nay chúng ta hai đội phải có một không thể tiếp tục bảo trì những thắng lợi liên tiếp của mình."

Hỏa Vô Song mục quang chuyển sang Đường Tam đứng cạnh Đái Mộc Bạch, "Đáng tiếc là khống chế hệ hồn sư phe các ngươi nếu không phải là thực vật hệ thì có lẽ còn có chút cơ hội.Thế nhưng, bây giờ ta đành khuyên các ngươi nên bỏ cuộc đi.Như vậy thì chí ít còn có thể bảo tồn được chiến lực để còn tiếp tục tiến hành những trận đấu sau này."

Đái Mộc Bạch cười lạnh không nói gì, kỳ thật trong lòng hắn quả thực cũng có chút thiếu tin tưởng.Hắn thế nào lại không rõ thực vật hệ hồn sư trời sinh đã bị hỏa hệ hồn sư khắc chế?

Đái Mộc Bạch không thể nghi ngờ rằng việc tối quan trong đối với Sử Lai Khắc chiến đội chính là, một khi Đường Tam bị đối phương chế trụ, chỉ dựa vào những thành viên còn lại, muốn chiến thắng được Sí Hỏa học viện cơ hồ bị người ta nói là nằm mơ.Cho dù hắn cùng với Chu Trúc Thanh có dùng chiêu U Minh Bạch Hổ,cũng vị tất có khả năng đánh gục được toàn bộ đối thủ.

Càng huống chi trong trường chiến đấu này Chu Trúc Thanh cũng không có xuất chiến, kết quả cho đến giờ vẫn còn là một ẩn đề.

"Các ngươi có thể phóng thích vũ hồn được rồi." Thanh âm người trọng tài lại vang lên.Chỉ trong sát na, tại trung tâm chủ lôi đài quang mang lại hiện ra.

Quang mang hồn hoàn mãnh liệt chiếu rọi khắp lôi đài, không thể nghi ngờ,song phương đều sở hữu hồn hoàn tốt nhất.Nếu so sánh có thể thấy số lượng hồn hoàn của song phương hoàn toàn cân bằng. Đều là do một gã hồn tông ngoài bốn mươi cấp dẫn đầu năm người là hồn tôn trên ba mươi cấp.

Trên chỉnh thể đã thấy được sự quân bình.Đương nhiên vẫn còn có sự chênh lệch tồn tại,chênh lệch này chính là hồn hoàn vượt trên vạn năm của Đường Tam khiến người khác phải thấy khiếp sợ.

Đoàn chiến so bì là những gì?Chính là toàn bộ.Chênh lệch cấp bậc là nhỏ nhất,tuyệt đối không thể trở thành mấu chốt quyết định thành bại.Từ khi bắt đầu bước vào trận đấu, ánh mắt Đường Tam hầu hết là hướng về phía cô gái cao kều tên Hỏa Vũ kia.

Nàng cùng Tiểu Vũ tên gọi cũng có chút giống nhau, đều là một chữ "Vũ" (Vũ trong nhảy múa ấy mà).Thế nhưng nữ hài tử này lại khiến cho Đường Tam có một cảm giác rất kỳ lạ.Mặc dù nàng trên mặt thủy chung có nét cười,nhưng hơi thở lại hết sức nội liễm.Dù cho Đường Tam có hết sức dùng Tử Cực Ma Đồng cũng không thể dễ dàng nhìn thấu cô gái này có ẩn tàng cái gì.

Vũ hồn thăng đẳng, áp lực vô hình tựa như hai bức vách cự đại đè nặng cả song phương.

Cùng lúc người trọng tài rời ra phía sau, đội viên hai bên ngay lập tức khôi phục trận hình quen thuộc của chính mình.Sí Hỏa học viện như trước sử dụng chiến trận hình tam giác.Còn về Sử Lai Khắc học viện bên này, như trước đây Đái Mộc Bạch, Thái Long, Hoàng Viễn ba người đứng trước,Giáng Châu đứng ở vị trí cuối cùng. Đường Tam, Tiểu Vũ cùng Kinh Linh ba người đứng ở giữa

Từ trận hình nhìn ra,không còn nghi ngờ gì đội hình của Sí Hỏa học viện nhìn qua đã thấy rất có tính chất công kích.Nhưng mà Sử Lai Khắc học viện bên này trận hình lại tương đối nghiêng về phòng ngự một chút là chủ yếu.

"Trận đấu bắt đầu."Nương theo tiếng hô của vị trọng tài, đội viên của hai bên trước tiên đồng thời động thân.

Đái Mộc Bạch chợt tiến lên phía trước một bước, cả khán đài đều giật mình.Hoàng Viễn cùng Thái Long hai bên cũng đều tiến lên theo hắn, ba người mang theo khí thế lôi đình vạn quân, đồng thời hướng tới đối phương áp chiến.Nhưng ở bên hông của bọn họ cũng đều xuất hiện một nhánh lam ngân thảo nhỏ nhắn nhưng lại vô cùng dẻo dai.

Oanh - ngay lúc này, trong trận chiến,chỉ nháy mắt một ngọn lửa lớn đã bốc cao.Hỏa quang đỏ rực,một nửa lôi đài cũng tràn ngập sí nhiệt khí tức.

Bảy gã đội viên của chiến đội Sí Hỏa học viện cơ hồ cùng thời khắc ngọn lửa đó bùng cháy đằng không bay lên.Mỗi người bên thân đều phát ra quang mang chói lọi của hồn hoàn thứ nhất.Trên người hai gã phụ trợ hệ hồn sư bên họ điểm điểm hỏa tinh phóng xuất ra bốn phía.Trong không khí vô số những quang điểm nhỏ màu đỏ nương theo những hỏa tinh này ngưng tụ.Hỏa tinh rất nhanh biến lớn, xoay tròn phía trên đỉnh đầu bảy người.

Hỏa Vô Song cùng một gã cường công hệ hồn sư khác thản nhiên tiếp nhận.Một tiếng rồng gầm cực lớn từ trong miệng hắn bạo phát ra.Toàn thân bay lên, ngọn lửa phía sau lưng mơ hồ hóa thành long hình.Vũ hồn phụ thể khiến thân thể hắn trương lớn một vòng, mặt ngoài da tay xuất hiện một tầng sí nhiệt ám hồng sắc lân phiến.

Hai gã mẫn công hệ hồn sư Hỏa Vân, Hỏa Vũ đồng thời lao ra ngoài, sau lưng còn mọc ra một đôi cánh huyễn lệ.Tuy không có thể bay cao nhưng cũng là một phương thức di chuyển kỳ dị.Chúng bay vọt tới, mục tiêu chính là Đường Tam đứng ở trung tâm Sử Lai Khắc học viện chiến đội.

Một khỏa hỏa tinh chói mắt sau khi ngưng kết, rất nhanh bay đến chú nhập vào thân thể những người khác.Mỗi một khỏa hỏa tinh chú nhập đều làm cho mỗ thành viên của Sí Hỏa học viện chiến đội hỏa quang trên thân bùng cháy mãnh liệt.Không thể nghi ngờ, đây là một đội ngũ phối hợp cực kỳ ăn ý.Ngay từ đầu trận đấu họ đã chính mình chiếm được ưu thế toàn diện.

Trên chiến trường,hoàn toàn không có động tĩnh gì chỉ có ba người.Sử Lai Khắc học viện bên này là Đường Tam và Giáng Châu, mà kẻ còn lại kia chính là vị khống chế hệ hồn sư Hỏa Vũ kia.

Giáng Châu đứng yên,bởi vì năng lực của nàng là trị liệu nhưng mà bây giờ còn chưa đến lúc cần phải trị liệu.Thế nhưng Đường Tam và Hỏa Vũ vẫn như trước đối mắt nhìn nhau,cả hai đều không động thủ.

Tiểu Vũ cùng Kinh Linh đồng thời hướng hai bên lao ra, đối chiến cùng hai gã mẫn công hệ hồn sư.Nhưng mà chiến trường trước mặt cũng đã oanh nhiên công kích vào cùng một chỗ.

Đái Mộc Bạch cùng Hỏa Vô Song đệ nhị hồn kỹ bạo phát, thân thể hai người đồng thời chấn động.Hỏa Vô song lui về phía sau một bước,còn Đái Mộc Bạch vẫn đứng yên.Vũ hồn hai người đều cực kỳ cường hãn, nhưng mà so sánh trên phương diện hồn lực thì Đái Mộc Bạch đúng là vẫn cao hơn một bậc.Tuy thế Đái Mộc Bạch cũng không hơn gì, trên đôi hổ chưởng của hắn đã bị ngọn lửa lây sang vài phần ,truyền ra một trận mùi cháy khét.

Hỏa Vô Song bị đẩy lùi thì hiển nhiên là rất không phục.Hắn chợt quát lên một tiếng, cũng không dùng hồn kỹ mà cứ như vậy ngạnh sanh vọt lên, không hề hoa tiếu hướng về phía Đái Mộc Bạch đánh tới.Hắn chính là muốn bảo vệ hào xưng vô địch của mình.

Thế nhưng một gã cường công hệ hồn sư khác của Sí Hỏa học viện lại có chút kém may mắn,hắn chính là phải đối mặt sự công kích của hai người Thái Long và Hoàng Viễn.

Vũ hồn Thái Long chính là Kim Cương Tinh Tinh, lúc này dưới trạng thái vũ hồn phụ thể, sự cường tráng của thân thể hắn thật cực kỳ dọa người.Mặc hoàn toàn không thể so sánh với Tượng Giáp học viện biến thái nọ,thế nhưng thân thể tráng kiện hiện lên qua lớp y phục lại rất có lực lượng cảm.Hắn công kích rất đơn giản,thuần túy chỉ là lực lượng.Căn bản là mặc kệ đối phương như thế nào, tùy ý công kích lên thân thể hắn, hắn cũng đồng dạng đánh lại một quyền.Nhưng lúc đó Hoàng Viễn rất nhanh bay tới,hoàng quang trên lợi trảo đại phóng,trực tiếp hướng phần thân trên đối thủ mà chộp tới.

Cấp bậc so sánh không khác biệt, lấy hai chọi một,chiến đấu kiểu này thật là không có chút gì phải lo lắng.Nhưng tại giờ khắc này thì Sí Hỏa học viện đã lập tức triển lộ thực lực.

Hỏa tinh trên không trung không ngừng ngưng kết vốn là đều đều phân phối trên thân năm thành viên còn lại của Sí Hỏa học viện.Nhưng đúng lúc hai đòn công kích đồng thời hướng về gã hỏa báo hồn sư thì khỏa hỏa tinh trên không trung lại đột nhiên tăng tốc ,dĩ toàn xạ chi thế trong nháy mắt dung nhập vào trong cơ thể gã hỏa báo hồn sư.

Nhất thời, một vòng kim hồng sắc quang mang đột nhiên từ trong cơ thể hỏa báo hồn sư phóng thích ra.Năng lượng khổng lồ chợt khuếch trương,cũng theo đó mà đẩy lui đợt công kích của Thái Long và Hoàng Viễn.

Mặc dù không thể gây ra thương tổn đến hai người, nhưng nguy cơ của hỏa báo hồn sư cũng dễ dàng được hóa giải.Hắn không khách khí trực tiếp lao thẳng vào kẻ có thực lực khá yếu là Hoàng Viễn đánh tới.Bất luận là lực công kích hay là tốc độ,cũng đều là do đại lượng đoàn hỏa tinh chú nhập vào mà đột nhiên tăng lên.

Phụ trợ khống chế thật là tốt.Đường Tam mắt sáng rực lên,bởi vì hắn đã rõ ràng phán đoán ra tình huống của đối thủ.

Nhìn như ba người gồm hai phụ trợ một khống chế, kỳ thật hoàn toàn có thể trở thành ba tên khống chế hệ hồn sư.Như vậy hai gã phụ trợ hệ hồn sư thân hình cao lớn kia không chỉ là phụ trợ hệ hồn sư bình thường, mà chính là phụ trợ khống chế hệ hồn sư phi thường kỳ lạ.

Trên chiến trường,bằng vào năng lực phụ trợ của chính mình tiến hành khống chế,có thể lựa chọn đội viên phe mình mà viện thủ.Nhìn từ một góc độ nào đó thì phương pháp này cùng Trữ Vinh Vinh trong Sử Lai Khắc Thất Quái cũng có chút giống nhau.

Mặc dù vũ hồn bọn họ không tuyệt vời như thất bảo lưu ly tháp, nhưng hai người họ đồng thời tiến hành phụ trợ cho một người thì không thể nghi ngờ có thể làm thực lực người này trong vòng một thời gian ngắn nhanh chón tăng lên.Điều này cũng chính là nguyên nhân trọng yếu tại sao bọn họ chỉ có hai gã cường công hệ hồn sư.

Thấy rõ được điểm này, Đường Tam rốt cục cũng hành động.Ý niệm phát động trong lúc đó, lam ngân thảo đột nhiên hồi súc.Hoàng Viễn và Thái Long đều lui về phía sau, hai người dưới sự khống chế của Đường Tam, đồng thời hướng về một phương hướng thoái lui.Mà đồng thời còn có Đái Mộc Bạch đang kịch liệt chiến đấu cùng Hỏa Vô Song.

Đái Mộc Bạch và Hỏa Vô song có thể nói là kỳ phùng địch thủ, hai người đều là cường công hệ hồn sư, đều chính mình có vũ hồn bá đạo, hồn lực cũng chênh lệch không nhiều.Làm bọn hắn trong lúc đánh nhau sống chết cũng phát huy được một loại cảm giác sắc bén (hay là sâu sắc không biết).

Nhưng mà hai người đang lúc đánh cao hứng thì Đái Mộc Bạch đột nhiên lui về phía sau khiến Hỏa Vô Song vô pháp lý giải.Mà hắn cũng đã hạ ý thức tiến tới.Dưới sự thôi thúc của chiến ý,hai đấm đồng thời oanh xuất,hướng thẳng đến ngực Đái Mộc Bạch.

Chính trong lúc Hỏa Vô Song vọt tới, hắn đã phát hiện ra là không đúng.Đái Mộc Bạch chính là thoái lui quá nhanh, đồng thời khi hắn tự thân đi tới,Hoàng Viễn cùng Thái Long cũng từ hai bên đồng thời lui lại đây.Ba Người hình thành một trận hình tam giác hoàn mỹ, đứa hắn vây vào giữa.

Mặc dù chiến thuật này không phải được Đường Tam lần đầu áp dụng hữu ích trên chiến trường, nhưng sự khống chế lam ngân thảo phát ra của hắn cũng càng tinh xác hơn.Mỗi lần đều có thể chiếm được hiệu rất lớn.Trong mười tràng đấu hồn trước đây,chí ít cũng đã có sáu chiến đội đều bị Đường Tam khanh sát trong khống chế của hắn.

Hỏa Vô Song mặc dù thực lực không kém, nhưng mắt thấy, hắn sẽ phải trở thành kẻ thứ bảy.

Đái Mộc Bạch cùng với Đường Tam thời gian phối hợp với nhau cũng đã lâu.Thân thể lùi một cái, hắn đã hiểu được ý tứ của Đường Tam.Không chút do dự,tự mình sử dụng bá đạo đệ tam hồn kỹ,Bạch Hổ Kim Cương Biến.

Trong phút chốc, bộ lông màu trắng chợt bính xuất ra kim sắc quang thải. Đái Mộc Bạch thân thể tuy là đang lùi về phía sau, nhưng trên người hắn khí thế phóng thích ra lại trong nháy mắt tăng lên.Mắt thấy hai bên cũng đã phối hợp xông lên, Đái Mộc Bạch đạp chân xuống đất, đình chỉ thế lui của mình.Thân thể giống như mãnh hổ tiền phác, quyền rụt lại một chút.Ngay sau đó chính là một kích mang khí thế lôi đình vạn quân.

Tất cả biến hóa đều cực nhanh,loại vi tiễu hợp kích (vây công-đánh hội đồng) này chủ yếu là phải nhanh chóng, chính xác và tàn độc, lợi dụng ưu thế về nhân số bạo phát lực lượng và trước đó đã chia rẽ một cường

điểm của đối phương.Chỉ cần có thể đánh gục Hỏa Vô Song,tràng đấu hồn này Sử Lai Khắc chiến đội không thể nghi ngờ sẽ dễ dàng chiến thắng hơn.

Nhưng là, thật sự dễ dàng như vậy sao?

Đại sư một mực quan sát trận đấu của chiến đội khác, việc quan sát một chiến đội khác thế nào lại không có liên quan đến chiến tích mười trận thắng liên tiếp của Sử Lai Khắc học viện đây?

Mắt thấy song phương hợp vây chỉ còn sát na nữa là kết thúc, đột nhiên trong lúc đó, một cơn lốc màu đỏ bỗng từ giữa đấu trường bạo phát xuất lai.

Đường Tam mặc dù đang khống chế lam ngân thảo của mình, nhưng ánh mắt hắn lại thủy chung không có rời khỏi đối thủ khống chế hệ hồn sư Hỏa Vũ.Cũng quả nhiên là tại lúc này, Hỏa Vũ đã bắt đầu phát động.

Hỏa Vũ phát động không có gì dự triệu, động tác của nàng cũng hết sức đơn giản, nhưng ánh sáng chọi lọi lóe lên chính là từ đệ tam hồn hoàn của nàng.Quang mang màu tím chói mắt cùng với vầng kim hồng sắc hỏa quang bộc phát trên thân nàng hợp vào làm một, trong nháy mắt bộc phát ra một ngọn lửa sáng chói, khuếch tán đến chỗ nhu yếu nhất.

Nàng khống chế cực kỳ tinh chuẩn, khi vòng lửa vừa đến nơi thì vừa lúc Đái Mộc Bạch ba người hoàn thành hợp vây, đồng thời công kích trong một khắc.

Kỳ dị là vòng lửa vừa mới bộc phát ra kia mặc dù nhìn qua cực kỳ hoành đại, nhưng trong nháy mắt tiếp xúc lại không phát ra tiếng vang gì.

Bất luận là Đái Mộc Bạch hay là Hoàng Viễn cùng Thái Long cũng đều không cảm thấy xuất hiện thương tổn hay một chút uy hiếp nào đối với mình.Có điều trong nháy mắt thân thể ba người lại đồng thời bị một cỗ sức mạnh cường đại mang theo hơi nóng bắn bay ra ngoài.

Bị chấn bay không chỉ có bọn hắn mà còn có Tiểu Vũ cùng Kinh Linh đang giao thủ với hai gã mẫn công hệ hồn sư.Lúc này năm người cơ hồ đồng thời bị hỏa hoàn kỳ dị nó đánh bay lên, hướng ra năm phương hướng khác nhau bay ra, một chút công phu đó đã đem phá hư trận hình hoàn mỹ của Sử Lai Khắc học viện.

Vốn nằm trong sự bảo vệ của mọi người, Đường Tam lúc này lập tức đã bị lộ ra, hỏa hoàn đang bay trước mặt hắn cũng đồng thời biến mất, không có dính vào trước thân hắn mà bắn ra. Đây chính là đệ tam hồn kỹ phong vũ kháng cự với hỏa hoàn.Kỹ năng này bản thân không có lực công kích, đặc điểm lớn nhất chính là có thể trong một phạm vi nhất định tương kháng với hỏa hoàn của đối phương.Về phần ở phía xa, có gì khác nhau giữa địch nhân và người mình, chủ yếu dựa vào sự khống chế của hồn sư phe mình.Là một loại khả năng kỳ lạ của hồn thú.

Nhìn qua hồn kỹ này tựa hồ chỉ dùng để bảo vệ tính mạng, nhưng là nếu nó xuất hiện trên tay một gã khống chế hệ hồn sư vĩ đại thì lại không hề đơn giản như vậy.

Mặc dù Đái Mộc Bạch, Hoàng Viễn cùng Thái Long trên người đều được Lam Ngân Thảo của Đường Tam quấn quanh nhưng lúc bọn hắn kháng cự hỏa hoàn bị bắn văng ra trong nháy mắt đã lộ ra một mình Đường Tam còn ở lại.

Khi thiếu đi đối thủ ngăn cản, bốn người gồm hai gã mẫn công hệ hồn sư cùng Hỏa Vô Song và một gã cường công hệ hồn sư, cơ hồ đồng thời hướng về phía Đường Tam đánh đến, hơn nữa là bốn người đánh tới một phương hướng bất đồng.Lúc này, cho dù Đường Tam xả động lam ngân thảo để cho đội hữu đến trợ giúp đã không còn kịp rồi.

Bốn chọi một, bọn hắn ngay cả việc chu võng trói buộc của Đường Tam cũng đã tính tóan qua.Từ phương hướng tấn công khác nhau, chu võng của Đường Tam nhiều nhất cũng chỉ có thể chế trụ được một người.Thời gian không đủ cho hắn phóng ra chu võng thứ hai.Mà khi đó hắn gặp phải sự vây công của ba người còn lại tuyệt không phải là điều dễ chịu gì.

Ai cũng thấy rằng Đường Tam chính là hạch tâm của Sử Lai Khắc chiến đội, chỉ cần đánh gục hắn, vậy là Sử Lai Khắc chiến đội giống như là một con hổ không răng, việc đối phó trở nên đơn giản hơn nhiều.Cũng không còn sự uy hiếp khủng khiếp từ cái vạn niên hồn hoàn của Đường Tam, càng không còn e ngại năng lực khống chế khủng khiếp của hắn.

Vì sự an toàn, trên người hai gã phụ trợ hệ hồn sư bên Sí Hỏa học viện đệ tam hồn hoàn đồng thời sáng lên.Giữa không trung vốn không ngừng ngưng tụ hỏa tinh, dĩ nhiên mỗi bên hai khỏa hỏa tinh, hai gã hợp lại là thành bốn khỏa.Trong nháy mắt bốn khỏa hỏa tinh này hướng về phía bốn gã đội viên Sí Hỏa học viện đang công kích mà vọt tới.

Hỏa cầu huyễn lệ giữa không trung tựa như một tràng lưu tinh vũ động lòng người.Hỏa quang nóng rực đã đem Đường Tam vây quanh vào tử địa.

Bốn người hướng về phái Đường Tam công kích cũng đồng thời phát động đệ tam hồn kỹ của mình, đối với một kích này, bọn hắn là ở tình thế bắt buộc.

Lợi trảo trên song thủ của Hỏa vô song lúc đó hiện lên,thân thể lại biến lớn, trên lân phiến bạo phát ra hồng kim sắc quang mang. Đệ tam hồn kỹ này của hắn cùng Bạch Hổ Kim Cương Biến cẩu Đái Mộc Bạch có dị khúc đồng công chi diệu (khác nhau về lối đánh nhưng hiệu quả giống nhau đến kỳ diệu).Toàn thân hắn lúc này cũng đã tỏa ra một ngọn lửa nóng cháy.

Trong hai tiếng hạc kêu, hai đạo hỏa diễm hạc ảnh bay nhanh ra, hỏa ảnh phân thân.

Hỏa báo hồn sư bộc phát chính là bảy khỏa hỏa diễm đạn u lam sắc.

Bốn người đồng thời công kích, phong kín tất cả các phương hướng Đường Tam có thể né tránh.

Đối mặt với sự công kích đồng thời của bốn người, Đường Tam lại có vẻ rất bình tĩnh, cũng vô cùng tỉnh táo.Nhưng trong cơ thể hắn lại đang thiêu đốt ra một ngọn lửa mạnh mẽ. Đó chính là chiến ý, khát vọng muốn từ thực lực của mình mà đánh bại bốn người trước mặt.Có thể bị thương nhưng hắn tin tưởng chính mình có thực lực làm được như vậy.Chỉ là, hắn thật sự có thể làm như vậy sao? Không, không thể.Bây giờ còn không phải lúc để bại lộ thực lực chân chính của mình.

Tại thời khắc nguy cơ như thế, Đường Tam còn có thời gian liếc mắt ra ngoài hỏa hoàn, trên khuôn mặt nở một nụ cười ẩn chứa một vẻ đắc ý nhìn về phía Hỏa Vũ.

Hỏa Vũ rất đẹp, vóc người nàng cùng Tiểu Vũ có chút giống nhau, chỉ là so với Tiểu Vũ thì có đầy đặn hơn vài phần.Mái tóc dài gợn sóng màu đỏ sậm dài tới eo, khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan xinh xắn, đôi mắt to lóe ra ngân quang đạm nhiên.Nếu nói về việc thiết lập thứ hạng cho các tuyển thủ là mỹ nữ trong lần thi đấu này, thì nàng tuyệt đối liệt vào vị trí đứng đầu trong năm đoàn.

Nếu là ánh mắt người khác nhìn về phía mình thì hẳn Hỏa Vũ nhất định cho rằng đó là ánh mắt hâm mộ.Nhưng ánh mắt nàng cùng Đường Tam tiếp xúc thì nàng chỉ thấy tràn ngập sự tự tin cùng thách thức. Đường Tam khẽ mấp máy môi, mặc dù không có một âm thanh nào phát ra nhưng Hỏa Vũ lại có thể hiểu được hắn muốn nói ra điều gì.

"Các ngươi quá ngây thơ rồi."Đúng vậy, đây chính là lời Đường Tam muốn nói, sau một khắc, thân thể hắn như tên rời dây cung bay vọt ra ngoài.Hơn nữa phương hướng hắn lựa chọn lại là phía không dễ dàng đột phá nhất, có công kích dày đặc nhất chính là Thất Tinh Đạn của hỏa báo hồn sư.

Hỏa Vũ có chút sững sờ.Nàng không rõ tại sao hắn lại như con ong tự sát*, bất quá hắn lại chỉ là một gã khống chế hệ hồn sư a! Mất đi khả năng khống chế thì khống chế hệ hồn sư đối với bất kỳ hệ nào hầu hết đều không đánh lại.Thế nhưng chẳng lẽ trong tình huống ấy hắn muốn cùng một gã cường công hệ hồn sư ngạnh kháng hay sao? Nhưng lại còn là đệ tam hồn kỹ của cường công hệ hồn sư. Điều này chẳng phải là tự sát?

Càng huống chi, công kích của Hỏa Vô Song, Hỏa Vân, Hỏa Vũ ba người ngay lập tức sẽ liên tiếp ập tới. Đừng nói hắn không cách nào lao ra khỏi sự ngăn cản của hỏa báo hồn sư, cho dù hắn có thực lực đó thì chỉ cần công kích của hỏa báo hồn sư đem ngăn cản hắn chốc lát.Vậy, hắn còn phải nghênh đón cường lực công kích của ba người từ phía sau.

Đường Tam tự sát? Làm sao điều này có thể xảy ra?

Hỏa báo hồn sư mắt thấy Đường Tam hướng về phía mình vọt tới, không khỏi nhịn được mừng rỡ trong lòng.Đệ tam hồn kỹ của hắn - Thất Tinh Đạn lập tức sắp xếp thành một trận hình hoàn mỹ đón chặn Đường Tam đang phóng tới.Đối với uy lực hồn kỹ của mình hắn mười phần tin tưởng.Dưới sự tăng phúc mà

đệ tam hồn kỹ của hai gã phụ trợ hệ hỏa tinh hồn sư đem lại, luận về thực lực cho dù có kém đệ tứ hồn kỹ của hồn sư bình thường, cũng chỉ chênh lệch không xa.

Đúng như vậy, gã hỏa báo hồn sư này có đệ tam hồn kỹ uy lực rất mạnh, cho dù Đường Tam bị kích trúng một đòn này cũng tất nhiên là phải bị thương.Càng không cần phải nói đến ba đòn công kích đến từ phía sau.Nhưng có một chút mà gã hỏa báo hồn sư quên mất, hoặc là có thể nói hắn căn bản không có nghĩ tới một loại tình huống khác xuất hiện.Hồn kỹ cường đại trước tiên phải công kích trúng thân thể địch nhân đã.

Đường Tam cho tới bây giờ không hề đơn thuần chỉ là một gã hồn sư bình thường, từ khi hắn tới thế giới này thì nhất định hắn không phải chỉ đơn giản như vậy.Bởi vì hắn đến từ Đường Môn của thế giới khác, còn được truyền thừa tuyệt học đứng đầu của Đường Môn.

Bảy khỏa hỏa bạo thất tinh đạn thật sự là có thể bao kín Đường Tam vào trong, không có một khe hở nào hay sao? Bảy mươi khỏa có lẽ là có thể nhưng tuyệt không phải là bảy khỏa cũng có khả năng này.

Trong mắt hảo báo hồn sư, thân thể Đường Tam đột nhiên biến thành hư ảo, toàn bộ thân thể đều được bao bọc bởi một tầng quang ảnh nhàn nhạt, phảng phất như thân thể không có một chút sức nặng nào.Không trung trở nên vặn vẹo vài cái một cách kỳ lạ, Đường Tam sử dụng một bộ pháp huyền ảo tiến lên vài bước.Dĩ nhiên, cũng tựu như vậy đâm đầu vọt ra xuyên qua những khe hở giữa thất tinh đạn.Chẳng những không chạm vào bảy khỏa thất tinh đạn, thậm chí còn không có một tiếng động nào phát ra.Hết thảy tất cả sự việc này diễn ra trong mắt hỏa báo hồn sư hệt như ảo giác vậy.

Đồng tử của hỏa báo hồn sư trong nháy mắt phóng đại, kinh nghiệm thực chiến của hắn cũng có thể nói là rất phong phú.Mặc dù không biết tại sao Đường Tam lại có thể thoát ra khỏi đòn công kích của mình nhưng hắn trước hết cũng đã phản ứng lại, dốc toàn lực khống chế bảy khỏa thất tinh đạn bắn ra quay ngược trở lại, hướng về phía sau lưng Đường Tam đánh tới.Trên phương diện khống chế hồn kỹ, điều này chính là cực hạn khả năng mà hắn có thể làm được.

Nhưng là, dù cho hắn có khống chế một cách tinh diệu như thế nào thì bảy khỏa đạn năng lượng nọ vẫn cứ như trước chỉ là từ phía sau đuổi theo.Mà thân thể Đường Tam vẫn tiếp tục hướng tới trước.

Trong tình huống nguy cấp, năng lực chiến đấu của hỏa báo hồn sư lại hoàn toàn bộc phát ra.Hai tay bên thân thể hất ngang một cái, một đoàn hỏa quang dày đặc lại bộc phát ra từ trong lòng bàn tay hắn.Bởi vì thời gian ngắn ngủi.Khả năng mà hắn có thể làm được bây giờ, cũng chỉ là phát xuất đệ nhất hồn kỹ của mình, hỏa khiếu.

Hắn biết, chỉ cần mình có thể ngăn cản Đường Tam trong giây lát thì ngay lập tức thất tinh đạn cùng công kích của đồng bọn sẽ liên tiếp ập đến, lúc ấy cũng chính là khi Đường Tam bị đánh bại.

Hắn mặc dù cũng biết rõ hồn lực của Đường Tam mạnh hơn nhiều so với mình, nhưng hắn như thế nào cũng không tin bằng vào thực lực của bản thân mình lại không thể nào ngăn cản Đường Tam dù chỉ là trong chốc lát.

Giờ khắc này, toàn trường ngoại trừ bốn người đang giao thủ trên lôi đài đều trở nên yên tĩnh.Cơ hồ tất cả ánh mắt đều tập trung lên người Đường Tam.Bọn họ đều muốn biết, linh hồn của Sử Lai Khắc học viện chiến đội, người sở hữu hồn hoàn thứ tư là một cái vạn niên hồn hoàn, để đối mặt với cục diện trước mắt thì sẽ ứng biến như thế nào.

Tên hỏa báo hồn sư liệu có thể ngăn cản không? Đường Tam trước mặt mấy vạn người xem liền đưa ra cho họ đáp án.Hắn cước đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, không ngừng xuyên qua bảy khỏa thất tinh đạn, đồng thời cũng vọt người lách qua thân thể gã hỏa báo hồn sư.(Nguyên văn là xuyên qua thân thể - như thế liệu có khoa trương quá không nhỉ?)

Động tác của hắn thực sự quá nhanh.Hắn mặc dù không phải là một gã mẫn công hệ hồn sư, nhưng nhờ vào sự huyền ảo của Quỷ Ảnh Mê Tung, dưới chân hắn chỉ là tiến một vài bước, đã đi vượt qua thân thể gã hỏa báo hồn sư kia.

Chỉ là một động tác rất đơn giản, tất cả cục diện thoáng chốc đã thay đổi. Đối mặt với thất tinh đạn cùng sự công kích của hai gã cường công hệ hồn sư phe Sí Hỏa học viện không phải là Đường Tam mà lại chính

là tên hỏa báo hồn sư.

Đứng yên, nhún vai, phản đòn.Ba động tác cùng thực hiện một lượt, Đường Tam thậm chí còn không cho gã hỏa báo hồn sư thời gian phản ứng, vai hắn đã đẩy mảnh lên phía sau lưng đối phương.

Huyền Thiên Công trong cơ thể nháy mắt bộc phát, hỏa báo hồn sư chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ không thể kháng cự từ sau lưng truyền khắp toàn thân, ngay sau đó thân thể hắn đã bay vọt ra ngoài.

Hỏa khiếu đối mặt chính là thất tinh đạn đang bay trở lại.Nhưng mà ba gã đồng bọn của hắn đang đuổi theo địch nhân lại chỉ có thể trơ mắt nhìn địch nhân biến thành đội hữu, có thể làm được cũng chỉ là đem công kích của mình đánh lên trời.Nếu không làm vậy, đội hữu dưới sự liên thủ của họ chỉ có thể trở thành pháo hôi.

Lâm ngân thảo tại lúc này lặng lẽ động đậy, vốn quấn quanh hông ba người Đái Mộc Bạch, Thái Long cùng Hoàng Viễn chợt siết chặt hơn một chút, cả ba tốc độ trong nháy mắt đột ngột tăng vọt.

Từ vây quanh đối thủ, đến lúc bị tác dụng bởi kháng cự hỏa hoàn liền bị địch nhân vây công lại, đến bây giờ lại một lần nữa vây công đối phương.Hết thảy tất cả đều hoàn toàn ở bên trong gian điện quang hỏa thạch.

Giờ này phút này, Đường Tam mới trong lần cao cấp hồn sư đại tái toàn đại lục lần này đem thiên phú chiến đấu của mình triển lộ ra.

Hồn kỹ của hồn sư vĩnh viễn không phải là toàn bộ thực lực, đối với Đường Tam mà nói thì càng đúng như thế.Chỉ là dựa vào Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ cùng với lực phán đoán nhạy bén, tỉnh táo, hắn đã hoàn thành chiến thuật thay đổi càn khôn.

"Oanh ~"

Hỏa báo hồn sư hét thảm một tiếng, thân thể bị chính thất tinh đạn của mình oanh kích thiêu đốt đến đen sì.Nếu không phải tự thân mình là hỏa thuộc tính, lại rất tinh tường đối với đệ tam hồn kỹ của mình thì một đòn này cũng đủ làm cho hắn bị thương nặng.

Ba gã đồng đội của hắn cũng không có tốt hơn, phải hết sức điều khiển công kích mạnh mẽ của hồn kỹ thay đổi phương hướng, cảm giác thoát lực này làm cho bọn hắn lâm vào trong trạng thái cực kỳ thống khổ, suýt nữa thì phun ra máu.Thân thể không chịu sự khống chế đã trở nên trì trệ.Nhưng mà sau lưng bọn họ là ba người bên Sử Lai Khắc chiến đội do Đái Mộc Bạch dẫn đầu cũng đã lao nhanh tới.

Một khi công kích phủ xuống, còn là hồn kỹ Bạch Hổ Kim Cương Biến mà Đái Mộc Bạch sử dụng cũng đã đủ để đánh gục ba gã đối thủ thân hình đang trì trệ phía trước.

Trận đấu trên chiến trường đã tiến tới trạng thái bạch nhiệt hóa (tức là cực kỳ khẩn trương) thì mỗi một người trong nháy mắt đều có thể trở thành mấu chốt quyết định thắng bại.

Trong lúc này, khống chế hệ hồn sư của song phương đoàn đội đều thể hiện ra tầm quan trọng của vị trí linh hồn chiến đội.Mắt thấy từ có lợi chuyển thành cực kỳ bất lợi.Khống chế hệ hồn sư của Sí Hỏa học viện là Hỏa Vũ lại một lần nữa động thân.

Lại là một cái hỏa hoàn được bạo phát ra, kháng cự hỏa hoàn lại một lần nữa xuất hiện trên chiến trường.Một màn kỳ dị xuất hiện trên chiến trường cơ hồ đồng dạng với lúc trước.Mọi người bên phái Sử Lai Khắc học viện mắt thấy chỉ còn một sát na nữa là đánh gục được đối thủ, thân thể bọn họ lại bị kháng cự hỏa hoàn bắn bay ra ngoài.Tại thời điểm hỏa hoàn kia phát ra tác dụng, nguy cơ của ba gã chủ lực tấn công phía Sí Hỏa học viện đã được hóa giải.

Hỏa Vũ mặc dù tại thời điểm mấu chốt cứu vãn đội hữu, nhưng lúc này trên người nàng đã toát mồ hôi lạnh.Nàng biết, mặc dù thực lực của mình đối với Đường Tam phỏng chừng đã là rất cao, nhưng là vẫn còn quá sức xem thường hắn.

Năng lực cận chiến của hắn tuyệt không phải đơn giản như một khống chế hệ hồn sư bình thường.Bộ pháp kỳ diệu kia không lẽ cũng là một loại hồn kỹ hay sao? Nhưng mà hồn kỹ của hắn cũng chưa chắc nói lên được nhiều điều.Chẳng lẽ là hồn cốt?

Chính mình nghĩ ra cái điều này không chỉ là một người Hỏa Vũ trên chiến trường mà trên khán đài cũng có không ít người đồng dạng cũng có ý nghĩ giống như vậy.

"Đó chính là sức mạnh của hồn cốt sao?"Không biết là ai đã nói ra một câu này đầu tiên.

Ngồi ở vị trí dành cho vị khách cao quý nhất ở hàng ghế đầu tiên là Tuyết Dạ đại đế cùng Tông Chủ Thất Bảo Lưu Ly Tông Trữ Phong Trí cùng Bạch Kim Giáo chủ Tát Lạp Tư lại đồng thời lắc đầu. Giờ này phút này, trong mắt bọn họ tràn ngập thần sắc kinh hãi.

Nhưng ba người lại có thể dám chắc đó tuyệt không phải thuộc về sức mạnh của hồn cốt.Tại vì trong bộ pháp của Đường Tam không hề có hồn lực đặc thù ba động do khởi động hồn cốt gây ra. Đó chỉ là một loại kỹ xảo, đơn thuần là cận chiến kỹ xảo mà thôi.

Trữ Phong Trí tay vò trán, trong lòng âm thầm cười khổ, Đường Tam a Đường Tam, ngươi đến tột cùng là muốn đem cho ta bao nhiêu sự kinh ngạc nữa mới thôi đây?

---

102. Chương 101: Hoả Miễn Lam Ngân Thảo

Lại một lần bị Kháng Cự Hỏa Hoàn phá hủy công kích, lần này ngay cả Đường Tam cũng bị bắn ra ngoài, song phương chiến đấu tạm thời dừng lại.

Thoát khỏi tình thế nguy hiểm, Hỏa Vô Song bốn người không chút do dự phi nhanh tới cùng ba gã đồng đội hợp cùng một chỗ, một lần nữa hợp thành tam giác chiến trận. Bên kia Sử Lai Khắc thất quái cũng tụ tập cùng một chỗ.

Trị liệu quyền trượng của Giáng Châu đã cắm ở trên mặt đất, một đạo khôi phục quang hoàn phóng thích, khu trừ những tác hại do hoả thuộc tính gây ra trên cơ thể các đồng đội. Nàng trị liệu chính là trên diện rộng, trong đó một hồn kỹ chính là khu trừ các loại trạng thái dị thường.

Từng trận thanh lương truyền vào trong cơ thể đội viên Sử Lai Khắc chiến đội, làm tinh thần bọn họ rất nhanh chóng hồi phục.

Song phương nhìn nhau, không ai nóng lòng ra tay. Xem bề ngoài, song phương tựa hồ bình thủ (ngang nhau) nhưng trên thực tế, bên Sử Lai Khắc chiếm cứ liễu thượng phong.

Sí Hỏa học viện tất cả đội viên cơ hồ đều đã thi triển ra đệ tam hồn kỹ, mà Sử Lai Khắc học viện mới chỉ có Đái Mộc Bạch sử dụng Bạch hổ kim cương biến. Đệ tam hồn hoàn của Hoàng Viễn cùng Thái Long cũng không có hoàn toàn phóng thích.

Xét từ góc độ hồn lực tiêu hao, rõ ràng đã chiếm thượng phong. Càng huống chi từ lúc chiến đấu đến giờ, linh hồn của toàn đội, chính là Đường Tam còn không có sử dụng một hồn kỹ nào dù là cơ bản nhất, chỉ là đơn giản sử dụng Lam ngân thảo mà thôi.

Hỏa Vô Song quay đầu lại, ánh mắt cùng Hoả Vũ giao nhau, trong nháy mắt đó không ai nhận ra họ khẽ gật nhẹ đầu.

Hỏa Vũ chậm rãi giơ hai tay lên, hai ngọn lửa màu hồng từ lòng bàn tay nàng bốc thẳng lên, cao hơn một thước.

Tựa hồ chính là một cái tín hiệu, Sí hỏa học viện sáu người kia đồng thời hành động.

Hai gã phụ trợ hệ hồn sư trên người hỏa quang đại phóng, không một chút hà tiện hồn lực, xuất ra đệ tam hồn kỹ của bọn họ, mà lần này, đệ tam hồn kỹ của bọn họ lại hướng vào một mục tiêu duy nhất, đó là luồng hoả quang rực sáng trên tay Hoả Vũ.

Một đoàn hoả quang ngưng tụ thành thực thể rót vào trong cơ thể hỏa vũ, trên hai tay nàng, hồng sắc hỏa diễm càng ngày càng chói sáng, cũng không bốc lên quá cao, mà đang dần dần chuyển biến màu sắc. Từ quất hồng sắc biến thành U lan sắc (màu xanh da trời). Lại từ U lan sắc trở thành trắng bạch.

Trước khi hoàn toàn chuyển sang màu trắng, trong nháy mắt đã hoàn toàn thu liễm, tựa hồ đã không còn là ngọn lửa.

Bốn gã đóng vai trò công kích do Hỏa Vô Song cầm đầu, bốn người đứng tụm lại, che ở trước mặt Hỏa Vũ, vẫn duy trì trận hình phòng ngự, bọn họ trên người cũng đồng thời xuất hiện quang mang của đệ tam hồn hoàn. HIển nhiên chính là chuẩn bị tùy lúc ngăn cản đội bên Đường Tam có hành động đột kích.

Màu tím toả ra, đó là màu sắc của hồn hoàn, bất quá không phải đệ tam mà là đệ tứ hồn hoàn, đệ tứ hồn hoàn của Hoả Vũ. Tử quang ngưng tụ quanh bàn tay trắng trẻo của nàng, chiếu rọi khiến cho bóng nàng trở nên hư hư ảo ảo.

Đường Tam sắc mặt thoáng trở nên ngưng trọng vài phần. Hắn đương nhiên nhận ra, được hai gã hồn sư toàn lực hỗ trợ, đệ tứ hồn kỹ của Hỏa Vũ tuyệt không giống với các đệ tứ hồn kỹ bình thướng khác mà đơn giản như vậy. Uy lực thậm chí vượt qua đệ ngũ hồn kỹ của hồn sư hỏa thuộc tính bình thường.

Vũ hồn của nàng thậm chí so với vũ hồn hỏa long của Hỏa Vô Song còn muốn cường hoành hơn vài phần.

Là một gã hỏa khống hồn sư, với biểu hiện thực lực Hỏa Vũ trong trận đấu này, Đường Tam đang gặp phải một đối thủ cường đại nhất từ trước tới nay.

" Hỏa … Vũ, Diệu … Dương …". Thanh lượng thanh âm, từng chữ một từ miệng Hỏa Vũ xuất ra, trong tay nàng quang mang cũng trở nên rực sáng mãnh liệt vài phần, chữ "Dương" cuối cùng xuất hiện là lúc một quả cầu lửa màu trắng khổng lồ đã xuất hiện trên đỉnh đầu nàng ngưng kết mà thành, thực sự giống như một vầng thái dương rực sáng. Giờ phút này, thậm chí ngay cả ánh mặt trời ở trên bầu trời cũng bị quang mang của nó che dấu.

Tại chỗ ngồi của khách quý, Trữ Phong Trí động dung nói: " Hỏa lực nội liễm. Không một tia nào phóng ra ngoài. Tiểu cô nương của Sí Hỏa học viện này vũ hồn khống chế đã đạt tới một trình độ tương đối kinh khủng. Mà cũng không phải hồn lực của chỉ một mình nàng, mà là của ba người. Sử Lai Khắc lần này sợ rằng có phiền toái."

Đường Tam nhìn ra, Hỏa Vũ lựa chọn đệ tứ hồn kỹ so với mình là hoàn toàn đối lập.Mình lựa chọn chính là năng lực đoàn thể khống chế, mà nàng lựa chọn, chính là năng lực công kích cực kỳ bá đạo, nhưng phải cùng động đội kết hợp một chỗ mới có thể chi triển ra toàn bộ uy lực công kích .

Hắn có thể rõ ràng cảm giác được, ẩn tàng dưới ánh sáng nóng rực kia, ánh mắt Hỏa Vũ đang chăm chú nhìn trên người chính mình, mà quả cầu lửa trắng kia cũng đang tập trung vào người hắn. Nàng muốn ba người hợp lực … trước tiên đánh bại chính mình sao? Dám chắc là như thế.

Một tia mỉm cười nhàn nhạt lưu lại trên môi Đường Tam. Vẻ mặt ngưng trọng trên bảy người đối thủ đã dần dần tiêu thất.Bởi vì hắn biết Hỏa Vũ lúc này hồn kỹ đã không thể đình chỉ, hắn cũng không cần phải che dấu điều gì nữa.

Đái Mộc Bạch lúc này trong lòng tràn ngập lo lắng. Bởi vì tới lúc này, Đường Tam cũng không đưa ra mệnh lệnh gì.

Là linh hồn của toàn đội, công kích của Sử Lai Khắc chiến đội luôn luôn do hắn chủ trì, hắn để mọi người thủ thế, cũng là án binh bất động nhìn đối thủ súc lực. Ưu thế vốn có dưới loại tình huống này còn có thể tồn tại sao? Làm đội trưởng, Đái Mộc Bạch tràn ngập lo lắng.

Mà ngay lúc này, Đường Tam phía sau mình lại một lần nữa án binh bất động thủ thế, mà chính hắn lúc này lại đi ra nghênh đón đối phương bảy người đi tới.

Từng bước, từng bước một tiến tới, Đường Tam bước tiến thập phần nhẹ nhàng, trên mắt như trước mỉm cười, đối mặt đối thủ bảy người, hắn tựa hồ muốn nói, các ngươi không phải muốn đối phó ta sao? Tốt lắm, ta chính mình đi ra bên ngoài, cho các người công kích.

Hỏa Vô Song sắc mặt có chút thay đổi, Đường Tam mặc dù đang mỉm cười, nhưng nụ cười của hắn trong mắt Hỏa Vô Song chính là tràn ngập khiêu khích.

Nếu không phải bởi vì sớm an bài chiến thuật, hắn hận không thể lập tức xông tới phát động công kích.

Lam Ngân thảo của Đường Tam lúc này vẫn quấn trên người mỗi thành viên của Sử Lai Khắc chiến đội, nhưng hắn cũng không có động.

Lúc này hắn đã rời cách khỏi đội hơn năm thước.

" Ngươi rất mạnh, so với ta tưởng tượng còn mạnh hơn." Hỏa Vũ đột nhiên mở miệng. Nàng thanh âm có phần run rẩy, nhưng không mất đi sự thanh thúy ôn nhu. Run rẩy như vậy hiển nhiên chính là do khỏa thái dương trên đỉnh đầu gây ra. Ánh mắt nàng giống như trong cảm giác của Đường Tam đang chăm chú nhìn hắn.

" Nhưng thắng lợi vẫn như trước chính là thuộc về chúng ta." Hỏa Vũ rốt cục kiên trì không được, hồn lực của ba người do nàng khống chế bằng đệ tứ hồn kỹ, nàng có thể súc lực lâu như vậy, là đã gần đạt đến cực hạn.

Quả cầu lửa nhẹ nhàng bay đi, đến phía trước nửa thước,Đường Tam vừa chân thực chứng kiến hai mắt Hỏa Vũ đang chăm chú nhìn mình thì vầng thái dương kinh khủng đã hóa thành một đạo lưu quang, chợt nhằm hắn oanh kích mà đến.

Chính là hoàn toàn không cách nào né tránh, không giống Thất Tinh Đạn lần trước, trong nháy mắt phát động, này khỏa thái dương chói mắt đã hoành toàn tập trung phong toả thân thể Đường Tam, hơn nữa tốc độ của nó, cho dù hồn sư mẫn công hệ nhanh nhất cũng tuyệt đối không cách nào chạy thoát.

Đương Tam không chạy, thậm chí không động, càng không cần nói đến nhờ đồng đội đến cứu trợ, hắn chỉ làm một động tác đơn giản là ngồi xuống mà thôi, cũng chỉ là phát động một hồn kỹ đơn giản nhất, Lam Ngân thảo đệ nhất hồn kỹ quấn quanh phát động.

Một lớp Lam Ngân thảo dày đặc lặng lẽ bao lấy thân thể Đường Tam vào bên trong, bởi vì đây là đệ nhất hồn kỹ, tốc độ sử dụng tuyệt đối chính là nhanh nhất. Chỉ trong nháy mắt, Lam Ngân thảo vốn đang quấn trên người đồng đội cũng đã đem chính hắn quấn quanh ở bên trong, thậm chí không có lộ ra một chút da thịt nào cả.

Tất cả mọi người chỉ thấy Đường Tam trên người đệ nhất hồn hoàn chớp động cùng Lam ngân thảo quấn quanh trong nháy mắt xuất hiện, thân thể hắn đã bị quang mang sáng chói hoàn toàn thôn phệ.

Tiểu Vũ kêu lên một tiếng đau đớn, muốn xông tới, nhưng bị Đái Mộc Bạc một mực giữ lại.

"Ngươi làm gì vậy?" Tiểu Vũ cơ hồ muốn hét lên.

Đái Mộc Bạch mặc dù trên mặt đầy vẻ nghi hoặc, nhưng hắn chính là vẫn gắt gao nắm lấy cánh tay Tiểu Vũ, "Tin tưởng hắn, chẳng lẽ ngươi cho rằng hắn là một người làm việc không có nắm chắc sao?"

Nghe Đái Mộc Bạch nói, Tiểu Vũ không khỏi sửng sốt một chút, chính là quan tâm tắc loạn (quan tâm quá hoá loạn - A Lá), nhíu mày một lát, nàng cũng thoáng tỉnh táo vài phần, nhưng ánh mắt vẫn như trước tràn ngập vẻ lo lắng.

Mắt nhìn Đường Tam thân thể bị quang mang chói sáng hoàn toàn thôn phệ, bảy tên đội viên bên phía Sí Hỏa học viện rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt như là trút được gánh nặng

Hỏa Vũ thần sắc nhìn qua có chútmệt mỏi,khống chế năng lượng khổng lồ như vậy, lại trước sau xuất ra hai cái đệ tam hồn kỹ cùng đệ tứ hồn kỹ, trong cơ thể nàng hồn lực đã gần như khô kiệt, mà ở bên cạnh nàng, hai gã phụ trợ hồn sư hỏa hệ thuộc tính cũng đã tiêu hao trên năm thành hồn lực.

Nhưng bọn hắn đều tin tưởng, chỉ cần đánh bại Đường Tam, những đối thủ còn lại của Sử Lai Khắc học viện không đủ làm bọn họ sợ hãi.

Ngay cả bên phía đối phương, người có thể sử dụng vũ hồn dung hợp kỹ cũng không có thượng tràng, trận chiến này chẳng lẽ bọn họ còn không thắng sao?

Hỏa Vũ đang lo lắng, có nên hay không làm giảm bớt hồn kỹ uy lực của mình, vạn nhất Đường Tam cứ như vậy bị mất mạng vì ngọn lửa nóng rực, Sí Hỏa học viện chẳng phải cũng bị phán là thất bại sao?

Trong lúc không ai nghĩ rằng có thể có chuyện gì xảy ra, một âm thanh rõ ràng mà nhẹ nhàng từ trong ngọn lửa nóng cháy truyền ra

"Các ngươi quá ngây thơ rồi. Đây là điều ta sớm đã muốn nói, các người thủy chung đều mắc phải một sai lầm."

Hỏa Vũ đồng tử trong nháy mắt co rút lại, Hỏa Vô Song nhưng lại là hai hắt mở to nhìn, trong đôi mắt tràn ngập thần sắc khó tin.

Hoả diễm sáng chói dần dần tiêu thất, ngay cả trên mặt lôi đài cũng bị hoà tan thành một cái hố lớn, nhưng là, bên trong ngọn lửa đang dần dần yếu đi, một cái kén lớn lẳng lặng trôi nổi ngay trên miệng hố, không, chính xác mà nói, là được nâng đỡ bởi Lam Ngân thảo. Vài căn Lam Ngân thảo liên tiếp cắm vào vách hố, tạo thành một cái giá đỡ.

Cái kén lớn đó, hoàn toàn do Lam Ngân thảo kết thành, chỉ bất quá, lúc này Lam Ngân thảo đã hoàn toàn biến thành màu đỏ, lưu lộ ra quang mang huyễn lệ. Theo ánh sáng rực rỡ của hoả diễm biến mất, chúng cũng chậm rãi tản ra, tự hành tại phía trên miệng hố tạo thành một cái lưới lớn, chống đỡ thân thể người kia.

Đương Tam lẳng lặng đứng ở nơi này, trên người bộ đồng phục màu xanh có chút nhăn nhúm, ánh mắt bình thản nhìn bảy tên đội viên Sí Hỏa học viện trước mặt đã hoàn toàn lâm vào ngốc trệ đích cách đó không xa.

" Các ngươi thật sự tưởng rằng ta không thể sử dụng hồn kỹ là sợ hỏa diễm của các ngươi sao? Cũng không phải tất cả thực vật đều sợ hỏa. Mọi việc đều có ngoại lệ. Từ lúc bắt đầu, các ngươi đã bị ta dẫn dụ đi vào sai lầm này. Các ngươi tưởng rằng bằng vào chính mình hỏa thuộc tính vũ hồn có thể hạn chế thật lớn năng lực của ta, cho nên mới như thế công kích không hề kiêng kỵ phải không? Đáng tiếc, các ngươi phán đoán đã sai rồi. Ta không sử dụng hồn kỹ, chính là dẫn dụ các ngươi mắc sai lầm tiếp. Cho đến lúc này, hồn lực của các ngươi đã tiêu hao rất lớn, ta có thể nói cho các ngươi một sự thật. Lam Ngân thảo của ta, Hỏa miễn."

Oanh –

Người xem trên đài phảng phất như bom nổ, các loại âm thanh bàn luận ầm ầm xuất ra, người ủng hộ Sử Lai Khắc học viện thì hoan hô, người ủng hộ Sí Hỏa học viện thì lại phẫn nộ hét to. Nhưng điều này cũng không thể thay đổi được kết quả trận đấu này.

Hắc sắc quang mang tại trên người Đường Tam mạnh mẽ động. Ánh mắt hắn rơi trên người Hỏa Vũ, cùng ánh mắt thất thần của nàng đối chọi. (Từ đầu tới giờ, hai người tại không ngừng tranh đấu. Mà lúc này tràng thi đấu đã kết thúc, một kết thúc không có gì băn khoăn.)

Bảy tia quang mang màu đen trong chớp mắt động, Lam Ngân Tù Lung trong nháy mắt hình thành, đem Sí Hỏa học viện bảy người hoàn toàn bao phủ bên trong.

Đừng nói bọn họ đã tiêu hao phần lớn hồn lực, cho dù không có tiêu hao, muốn phá tan kỹ năng khống chế vạn năm này cũng tuyệt đối không dễ dàng, ít nhất, quyết không có khả năng dựa vào hỏa mà công phá.

Bát Giác Huyền Băng Thảo, Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ, tác dụng của hai đại tiên phẩm lần đầu tiên tại trong thực chiến thể hiện ra, nương theo chúng còn có sự rèn giũa của Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn, không chỉ thân thể Đường Tam, mà ngay cả vũ hồn của hắn cũng đồng dạng chính là thủy - hỏa hai năng lực miễn dịch.

Nếu không phải bận tâm quần áo trên người, vừa rồi đối mặt với hỏa diễm công kích kinh khủng như vậy, thì Đường Tam thậm chí không cần sử dụng Lam Ngân thảo phòng ngự quanh mình.

Trong lúc Hỏa Vũ ngưng tụ đệ tứ hồn kỹ, Đường Tam đã nhìn ra, hồn kỹ này của nàng hoàn toàn là dựa vào sức nóng mang lại hiệu quả công kích, mà không phải dùng lực đánh sâu vào. Cho nên, đừng nói là ngưng tụ hỏa thuộc tính hồn lực của ba người, cho dù là 30 người thì như thế nào? Cho dù là hỏa diễm năng lực của một Phong Hào đấu la, muốn thiêu chết Đường Tam cũng tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản.

Bảy cái Lam Ngân tù lung chưa xuất hiện, mọi người vẫn hy vọng tràng đấu này sẽ có thêm một chút kịch tính, có lẽ, đệ tử Sí Hỏa học viện lúc này vẫn còn có năng lực khác chưa triển khai ra.

Chỉ có điều, khi Đường Tam phá hủy đệ tứ hồn kỹ của Hỏa Vũ, trận đấu này đã xem như kết thúc. Bởi vì Sí Hỏa học viện bảy người đã hoàn toàn mất đi đấu chí, ngay cả đội trưởng của bọn họ Hỏa Vô Song cũng

không ngoại lệ.

" Chúng ta, nhận … thua…"

Nhận thua hai chữ cơ hồ bởi Hỏa Vũ cắn răng nói ra. Nghiến chặt hàm răng, nàng thủy chung vẫn nhìn Đường Tam. Đồng dạng là bốn mươi cấp hồn sư, nhưng gã thanh niên trước mặt nhìn qua còn nhỏ hớn so với mình gây cho nàng một loại cảm giác thâm bất khả trắc (cao thâm không thể lường - A Phủ). Hắn tựa như một bảo tàng vĩnh viễn không thể đào bới ra được hết, không ngừng đem năng lực chính mình từng chút từng chút thể hiện ra.

Mà mỗi lần, đối thủ của hắn cũng đều dưới sự thể hiện như vậy mà bị thua.

Giống như lời Đái Mộc Bạch nói, Đường Tam cho tới bây giờ cũng sẽ không làm chuyện gì mà không nắm chắc, hôm nay cũng không ngoại lệ. Hắn rời khỏi để đội hình đi lên đối mặt Sí Hỏa học viện, tự nhiên có nắm chắc phần thắng. Mà niềm tin này đến từ trên hoả miễn trên thân thể hắn.

Nếu là chánh diện giao thủ, có lẽ Sử Lai Khắc học viện một phương sẽ phải hao phí không ít khí lực, dù sao, song phương thực lực chênh lệch cũng không lớn. Nhưng Đường Tam lại bằng chính mình xảo diệu tính kế, cùng Hỏa Vũ đấu trí. Dưới tình huống không có tiêu hao bao nhiêu hồn lực của chính mình và đồng đội, vẫn thu được thắng lợi, đánh bại học viện thứ hai trong Ngũ đại nguyên tố học viện.

Nếu nói cùng Tượng Giáp học viện đánh một trận làm Sử Lai Khắc học viện nổi danh, thì trận đánh trước mắt, đã đem danh tiếng Sử Lai Khắc học viện đẩy tới đỉnh phong trong đợt dự tuyển tái này. Giờ khắc này, không ít người hoài nghi bọn họ sẽ trở thành đội đứng đầu trong đợt dự tuyển tái lần này.

Người xem cũng không phải kẻ ngu, bọn họ hoàn toàn rõ ràng nhớ rằng, Sử Lai Khắc học viện khi đối mặt Tượng Giáp học viện xuất tràng chính là bốn gã hồn tông đã ngoài bốn mươi cấp, mà lần này nhưng lại chỉ có hai người. Điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ bọn họ còn có dư lực.

Lam Ngân tù lung thu hồi, cùng lúc trọng tài lên đài, đội viên hai bên một lần nữa quay trở về đội ngũ. Trận đấu này kết quả đã định, thậm chí không có một người bị thương, nhưng lúc này thần sắc đội viên hai bên lại xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Sí Hỏa học viện bảy người trên mặt đã hoàn toàn không còn sự tự tin như trước, lại càng không cam lòng, nhất là Hỏa Vũ. Cặp mắt to xinh đẹp của nàng gắt gao nhìn Đường Tam, tựa hồ muốn đem hắn ra ăn sống. Nàng không cam lòng, thật sự không cam lòng.

Từ trước tới nay, nàng luôn là thiên chi kiêu tử (đứa con kiêu ngạo của Trời - A Lá) được học viện bồi dưỡng, trong ngũ đại nguyên tố học viện, luận về thực lực tuyệt đối có thể xếp trong năm người đứng đầu, thậm chí có thể là ba người. Vậy mà bị đánh bại bởi một đối thủ không có tên tuổi, lại là trí tuệ cùng thực lực hai phương diện đều thua, loại cảm giác tuyệt đối không dễ chịu chút nào.

Đối với nàng mà nói, đả kích một trận này thật sự rất lớn, nhất là đối mặt với Đường Tam thì loại cảm giác có lực mà không thể sử dụng càng làm nàng vạn phần thống khổ.

Cho dù thế nào cũng không hiểu được, thực lực bên mình rõ ràng là trên đối thủ, nhưng vẫn thua như trước, thậm chí thua có chút mạc danh kỳ diệu, chỉ bởi vì đơn giản hai chữ - hỏa miễn.

"Chúng ta sẽ còn gặp lại, lần tới, các ngươi tuyệt không may mắn như vậy." Hỏa Vũ hai mắt gắt gao trừng mắt nhìn Đường Tam.

Đường Tam lạnh nhạt cười, "Tùy thời xin đợi."

Sử Lai Khắc học viện: mười một trận đánh, mười một trận thắng. Sí Hỏa học viện: mười một trận đánh, mười thắng một thua.

Mặc dù chỉ là một trận thua, nhưng bọn họ cũng đã chính thức thoát ly top dẫn đầu.

Trong tiếng hoan hô của người xem, song phương rời khỏi sân đấu, Đường Tam vừa hạ đài, Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn, mọi người đã vọt lại.

Áo Tư Tạp ha ha cười nói: " Tiểu Tam, ngươi thực sự là.." Lam Ngân thảo của Đường Tam thuỷ - hoả đều miễn bọn họ đều biết. Nhưng có thể sử dụng hữu ích như vậy làm mọi người được đại khai nhãn giới, vốn tưởng là một trận khổ đấu tựu như vậy thong dong mà kết thúc.

Không thể nghi ngờ làm mọi người trong Sử Lai Khắc học viện tin tưởng tăng lên đến đỉnh điểm.

Trong lúc Sử Lai Khắc thất quái đi vào khu nghỉ ngơi dành cho tuyển thủ, bất luận là tuyển thủ còn tiến hành trận đấu hay tuyển thủ đã hoàn thành trận đấu đều hướng ánh mắt về phía bọn họ, trong mắt có hơn vài phần kính sợ, nhất là khi nhìn Đường Tam. Tại vòng dự tuyển tái của toàn đại lục cao cấp hồnsư học viện tinh anh đại tái, Đường Tam có thể nói là xuất tận danh tiếng. Trong trận đối mặt Tượng Giáp học viện và nhất là trong trận đấu vừa rồi với Sí Hỏa học viện, hắn có khả năng thay đổi càn khôn.

Trở lại khu nghỉ ngơi tự nhiên cũng có đội viên của Sí Hỏa học viện, bọn họ đương nhiên là không cam lòng, nhưng cho dù không cam lòng thì cũng đâu có biện pháp gì? Sau khi trận đấu chấm dứt, bọn họ dần dần tỉnh táo lại.

Bất luận là Hỏa Vô Song hay Hỏa Vũ, đều hiểu được, cho dù bọn họ đấu trí nếu không đánh bại được Đường Tam, thì cũng rất khó chiến thắng Sử Lai Khắc học viện.

Đường Tam là linh hồn toàn đội, bản thân lại sở hữu hỏa miễn năng lực, đối với bọn họ khắc chế quá lớn. Có một khống chế hệ hồn sư như vậy tồn tại, bọn họ cũng không có cơ hội gì.

" Hỏa Vô Song, vài ngày nữa chúng ta sẽ báo thù cho các ngươi." Trong khi thành viên Sí Hỏa học viện đang cực độ buồn bực chợt một âm thanh trầm thấp vang lên.

Mọi người nhìn theo hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy một nhóm mặc đội phục màu xanh đang hướng bọn họ đi tới.

Nhóm người mặc đội phục màu xanh dùng ti tuyến màu bạc làm trang sức, cùng đội phục của Sí Hỏa rực rỡ như nhau, chính là Thần Phong học viện trong Ngũ nguyên tố học viện.

Người nói chuyện chính là đội trưởng Thần Phong học viện cũng đồng thời là linh hồn của Thần Phong học viện chiến đội - khống chế hệ hồn sư Phong Tiếu Thiên.

Hắn mặc dù đang hướng Hỏa Vô Song nói chuyện nhưng ánh mắt thủy chung dừng lại ở trên người Hỏa Vũ, ánh mắt nóng cháy không cách nào che dấu.

Hỏa Vô Song hừ lạnh một tiếng, " Chúng ta không được, các người khẳng định làm được sao?"

Phong Tiếu Thiên hắc hắc cười đạo: " Vô Song, ngươi biết ta không phải có cái kia ý tứ. Các ngươi cũng không phải thua về thực lực mà là thua tại tương khắc thuộc tính. Tên Đường Tam kia lại là hỏa miễn, nếu không, Hỏa Vũ muội muội thi triển đệ tứ hồn kỹ sợ rằng đã sớm đem hắn hủy diệt. Bất quá hắn có năng lực hoả miễn, nhưng không nhất định có thể miễn dịch phong. Mặc dù Lôi Đình học viện có thể khắc chế chúng ta nhưng Sử Lai Khắc học viện không thể làm được. Hồn sư, trong rất nhiều tình huống chiến đấu, thuộc tính khắc chế quyết định thắng bại, các ngươi cũng không cần quá buồn bực."

Nghe xong Phong Tiếu Thiên giải thích, mọi người Sí Hỏa học viện sắc mặt mới trở nên tốt vài phần. Chính tại lúc này, Hỏa Vũ đột nhiên mở miệng đạo: " Phong Tiếu Thiên ngươi có phải hay không rất muốn cùng ta hẹn hò?"

"A?" Phong Tiếu Thiên mở to hai mắt nhìn, mặc dù hắn vẫn có ý nghĩ này, nhưng lúc này tại giữa đông đảo đội hữu lại bị Hỏa Vũ trực tiếp nói ra, làm cho hắn không khỏi xấu hổ một trận.

" Đến tột cùng có đúng hay không?" Hỏa Vũ tựa hồ cũng không có chú ý tới chung quanh lúc này có không ít ánh mắt đều tập trung trên người mình.

Phong Tiếu Thiên sửng sốt một chút, nhìn thoáng qua Hỏa Vô Song bên cạnh, lúc này Hỏa Vô Song đầy vẻ giật mình, không rõ Hỏa Vũ tại sao lúc này lại nói như vậy. Hắn cùng Hỏa Vũ chính thân huynh muội, đối với muội muội này luôn luôn sủng ái vô cùng.

"Ngươi có phải là nam nhân không? Hay là không phải. Chẳng lẽ ngươi ngay cả nói cũng không nói được sao?" Hỏa Vũ thanh âm có phần lạnh lẽo, cùng thuộc tính vũ hồn của nàng hoàn toàn trái ngược.

" Có, ta vẫn rất thích ngươi." Phong Tiếu Thiên cũng không muốn biến thành trò cười, trong lúc này nếu hắn có gì tỏ vẻ, sợ rằng vĩnh viễn sẽ không có cơ hội theo đuổi Hỏa Vũ.

Hỏa Vũ hướng hắn gật đầu, đạo: "Tốt lắm, chỉ cần các ngươi có thể đánh bại Sử Lai Khắc chiến đội, ngươi đánh bại tên Đường Tam kia. Ta đáp ứng cùng ngươi hẹn hò. Ca ca, chúng ta đi." Nói xong nàng liền hướng bên ngoài đi ra, để lại đám người Thần Phong học viện ngạc nhiên nhìn theo.

Hỏa Vũ từ nhỏ đã sống trong hoàn cảnh như chúng tinh ủng nguyệt (mặt trăng ở giữa trời sao, ý là nổi bật, trung tâm - A Lá), mặc dù nàng chỉ là nữ hài tử, nhưng bất luận ở nhà hay ở học viện đều là đối tượng được mọi người bảo hộ. Hơn nữa, nàng mang thiên phú dị bẩm, so với những đứa trẻ cùng lứa tuổi nàng luôn đứng đầu. Năm nay mới 19 tuổi, đã đạt tới thực lực ngoài bốn mươi cấp, tại Sí Hỏa học viện có thể nói là chưa từng có. Nàng kiêu ngạo cũng là đạo lý. Luận về dung mạo, thực lực, gia thế, nàng đều có lý do để kiêu ngạo. Chính nàng bây giờ nhưng lại không thể quên được ánh mắt của Đường Tam. Càng không cách nào quên rằng Đường Tam nói nàng ngây thơ .

Đối với Hỏa Vũ mà nói, thua không chỉ là thua một trận đấu, đồng thời cũng là kiêu hãnh cùng tôn nghiêm. Trận đấu này thắng bại đối với nàng đả kích quá lớn. Càng làm nàng không cách nào tiếp nhận chính là Đường Tam tại thuộc tính khắc chế làm nàng căn bản không có cơ hội trả thù.

Cho dù là Hỏa Vô Song, lúc này cũng không hoàn toàn minh bạch tâm tình của muội muội, trong khoảng thời gian ngắn cũng chỉ có thể lẽo đẽo theo sau.

Phong Tiếu Thiên ngơ ngác nhìn theo phương hướng Hỏa Vũ rời đi, cho đến khi thân ảnh nàng hoàn toàn biến mất mới hồi tỉnh lại.

" Nàng nói cái gì? Nàng nói cho ta một cơ hội gặp gỡ? Chỉ cần ta có thể chiến thắng Đường Tam của Sử Lai Khắc học viện. Nàng khẳng định trở thành nữ bằng hữu của ta sao? Trời ạ, điều này quả thực là bầu trời rơi bánh kẹo.

Theo thần chí dần dần thanh tỉnh, hưng phấn không cách nào áp chế lại từ trong lòng nổi lên, hắn thích Hỏa Vũ đã không phải chuyện ngày một ngày hai. Thần Phong học viện cùng Sí Hỏa học viện khoảng cách rất gần, cũng thường xuyên tiến hành một chút trao đổi, khi hắn sáu năm trước lần đầu tiên nhìn thấy Hỏa Vũ đã thực sự thích tuyệt mỹ thiên tài thiểu nữ này. Vì theo đuổi Hỏa Vũ, hắn thậm chí buông bỏ tôn nghiêm của mình cùng Hỏa Vô Song kết làm bằng hữu. Hơn nữa trong khi cùng hai huynh muội luận bàn cũng không có dành thắng lợi lần nào. Mặc dù như vậy, Hỏa Vũ đối với hắn cũng không nóng không lạnh. Hiện giờ cơ hội rốt cục đã tới. Lúc này trong lòng Phong Tiếu Thiên hoàn toàn bị lửa tình thiêu đốt. Hắn đột nhiên phát hiện đội viên của Sử Lai Khắc học viện lại đáng yêu như vậy, hôm nay thắng lợi của bọn họ lại đúng lúc đến vậy. Đây thật là cơ hộ quá tốt, cơ hội rốt cục đã tới, Hỏa Vũ, ngươi chờ xem, ta sẽ dùng thực lực để chứng minh cho ngươi biết ta mới là nam nhân thích hợp nhất với ngươi.

Mọi người Sử Lai Khắc học viện tự nhiên không biết Thần Phong học viện cùng Sí Hỏa học viện bên này đã đạt thành hiệp nghị, mọi người cũng không có nghỉ ngơi, liền trực tiếp trở về học viện.

Vừa vào cửa, Đường Tam đã bị Đại sư gọi đi. Những người khác đã sớm quen với tình huống như vậy, dù sao, Đường Tam chính là đệ tử đích truyền của Đại Sư.

Đi theo sư phụ tới bạn công thất (phòng làm việc - A Phủ). Đường Tam liền đóng cửa lại.

Đại Sư sắc mặt mặc dù bình tĩnh, nhưng lại hơi nhíu mày, phất tay ý bảo Đường Tam hãy ngồi xuống trước.

" Tiểu Tam, ngươi làm có chút quá."

Đại sư nói một câu không đầu không cuối làm Đường Tam sửng sốt một chút, nhưng hắn cũng không lên tiếng, lẳng lặng chờ đợi Đại sư giáo huấn.

Đại sư trầm giọng nói: " Ý của ta chính là ngươi bây giờ xuất lộ thực lực quá nhiều. Trong tất cả học viện đội viên tham gia dự tuyển tái, biểu hiện của ngươi quá xuất sắc. Hiện tại, ngươi chẳng những đã bị các học viện tập trung chú ý, đồng thời ngay cả những vị khách quý vẫn dấu mặt đối với ngươi cũng phi thường chú ý. Đây cũng không phải chuyện tốt."

Đường Tam cười khổ nói: " Sư phụ, ngài cũng đã thấy được đối thủ của chúng ta vô cùng cường đại, ta cũng không muốn như vậy, nhưng nếu không làm vậy chúng ta sẽ rất khó chiến thắng đối thủ."

Đại sư than nhẹ một tiếng nói:

" Ta hiểu, nếu sau lưng ngươi có thế lực cường đại chống đỡ, diều này cũng không tính là vấn đề gì. Nhưng ngươi cũng không nên quên lần trước tên Thì Niên của Thương Huy học viện kia đối với ngươi đuổi giết, hắn tại sao dám đuổi giết ngươi? Chính là bởi vì sau lưng ngươi không có lực lượng đầy đủ. Mộc tú vu lâm phong tất tồi chi (Cây nhỏ sẽ bị gió rừng quật ngã). Ta bây giờ lo lắng có nên hay không từ trận đấu sau sẽ không đưa ngươi thượng tràng, cho đến vòng tổng quyết tái rồi hãy nói."

Đường Tam lắc đầu, kiên định đạo: " Không, sư phụ, ta nhất định phải xuất chiến, phải dẫn dắt mọi người tiếp tục chiến thắng. Một mình ta bị chú ý, so với cả đội bị chú ý tốt hơn rất nhiều. Đối thủ lực chú ý đều tập trung trên người ta, không thể nghi ngờ sẽ xao lãng cảnh giác đối với những người khác. Chúng ta Sử Lai Khắc thất quái chính là một chỉnh thể, ta nghĩ chỉ có như vậy mới có thể làm cho chúng ta tại tổng quyết tái đi được càng xa, trong khi chiến đấu cùng đối thủ sẽ càng làm cho đối thủ khó có thể ứng phó."

Đại Sư mỉm cười, đi tới bên cạnh Đường Tam vỗ vỗ lên đầu hắn,

" Ngươi nhìn rất xa. Cách làm của ngươi cũng không sai. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, cho dù đồng đội ẩn dấu thực lực tốt, một khi ngươi xảy ra vấn đề cũng sẽ làm cả đội hỏng mất. Ta không phản đối cách làm của ngươi, nhưng từ bây giờ trở đi, mỗi ngày lúc đi tới nơi sân đấu cho tới khi trở về ta sẽ để Nhị Long đi theo ngươi, còn bất luận lúc nào, ngươi cũng phải cùng đồng đội hòa đồng chung một chỗ. Ta không muốn ngươi có gì ngoài ý muốn."

" Vâng, Sư phụ."

Đại sư tiếp tục đạo: " Hôm nay ngươi bại lộ chính mình có hoả miễn năng lực cùng cận chiến năng lực. Thẳng thắn mà nói, ngay cả ta cũng không biết ngươi cận chiến thực lực có thể đạt tới trình độ nào. Ở những trận đấu sau này, ngươi có thể sử dụng nhiều một chút bản lãnh cận chiến của mình. Ngươi bây giờ hồn lực cùng hồn hoàn đối với thân thể tăng phúc, trừ phi lại xuất hiện đối thủ có hồn cốt tăng phúc, nếu không rất khó có người trong tình huống không sử dụng hồn kỹ lại có thể chống lại ngươi. Ngươi nhất định phải nắm chắc điểm này. Chỉ cần có thể làm tốt, ngươi chẳng những là khống chế hệ hồn sư, cũng đồng thời là một gã cường công hệ hồn sư. Trong trận đấu, ngươi cũng phải chú ý, đối thủ của ngươi sẽ căn cứ vào thực lực của ngươi mà tiến hành hạn chế. Tại trận đấu ngươi khống chế năng lực mặc dù không sai nhưng vẫn không chính thức đem thực lực của đồng đội phát huy hết thảy, nếu không, ngươi sẽ nhẹ nhàng rất nhiều. Điều này cũng là ngươi phải chú ý. Đối thủ của các ngươi còn Thần Phong học viện, Thiên Thủy cùng Lôi Đình tam đại học viện. Trong đó Thiên Thủy học viện ta không quá lo lắng. Đối với các ngươi uy hiếp lớn nhất chính là hai học viện kia. Bất luận là tốc độ của Thần Phong học viện hay bạo phát lực của Lôi Đình học viện, cũng đều đồng dạng rất khó đối phó.Ý của ta là, ta hy vọng các ngươi có thể buông tha hai trận chiến này. Như vậy, chẳng những thành tích vẫn có thể thông qua vòng một, đồng thời cũng có thể tránh cho thực lực quá nhiều bại lộ."

Về chiến thuật mà nói, đề nghị của Đại Sư không thể nghi ngờ là phi thường hoàn mỹ, trong dự tuyển tái, chỉ cần thu đạt một trong năm vị trí đứng đầu là được, nhưng nhất định phải huỷ chiến ư?

Đường Tam do dự một chút, bèn kiên định lắc đầu, " Sư phụ, sau khi đại tái kết thúc, chúng ta cũng đều tốt nghiệp. Hãy để chúng ta làm một vài thứ vì học viện."

Đại sư mỉm cười đạo: " Ta biết ngươi sẽ nói vậy mà. Nhìn từ bề ngoài, ngươi tựa hồ là một người rất bình thản, nhưng trên thực tế trong nội tâm ngươi cũng là thập phần cương ngạnh, loại tinh thần không khuất phục này cố nhiên rất tốt, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, cứng quá sẽ dễ gãy, năm đó cha ngươi tựa hồ chính là thiếu về phương diện này."

" Ta trong lòng cương, có lẽ do ngài ảnh hưởng."

Nghe Đại sư nhắc tới cha mình, Đường Tam thân mình không khỏi nhịn được có chút buồn bã. Gần đây biết không ít tin tức về cha, thậm chí còn về thân thế của chính mình, nhưng là cha đến tột cùng ở nơi nào? Nhiều năm như vậy, hắn cũng không trở về thăm mình, nếu thật như theo lời sư phụ, cha vẫn luôn quan tâm đến mình vậy tại sao không trở lại ? Chỉ nhìn một chút cũng tốt a!

” Ngươi vẫn còn nhỏ, ta hy vọng ngươi có thể tu luyện đến tâm vô bàng vụ (không có gì phải lo nghĩ - A Phủ). Sau khi trường đấu này kết thúc nếu các ngươi cuối cùng thật sự thu được quán quân. Vậy, ta sẽ an bài ngươi tiến vào một thời gian dài tiềm tu, khiến cho thế giới bên ngoài quên ngươi đi. Bởi vì thực lực ngươi bây giờ còn không đủ để bảo vệ chính mình, càng không cách nào làm mình thoát ra khỏi dòng tranh đấu khắp nơi.”

Đại sư nói làm Đường Tam trong lòng rùng mình, thầy trò hai người ánh mắt tương đối, Đường Tam yên lặng gật đầu.

Một ngày sau, Sử Lai Khắc học viện tiếp đón đối thủ thứ mười hai của mình.

Đối thủ của Sử Lai Khắc học viện lần này làm Đường Tam có chút hưng phấn, thậm chí so với đối mặt Sí Hỏa học viện thì khát vọng thắng lợi càng mãnh liệt.

Đối thủ thứ mười hai của bọn họ không phải tới từ Ngũ đại nguyên tố học viện, mà là Thương Huy học viện, do Thì Niên đã từng khiến cho Đường Tam suýt nữa vạn kiếp bất phục dẫn đội.

Khoảng cách trận đấu bắt đầu còn không tới nửa canh giờ, các học viện chiến đội đều đợi ở khu nghỉ nghơi. Lúc này đây, Sử Lai Khắc học viện cũng không phải đánh vòng đầu, đến vòng thứ ba mới tới phiên bọn họ.

---

103. Chương 102: Bí Mật Ẩn Tàng, Vũ Hồn Thất Bảo Thạch

Mặc dù ở bốn phía, rất nhiều người nhìn bọn họ nhưng ít người dám tiến đến gần.

Tại hồn sư giới, thực lực chính là tượng trưng hết thảy, mà trong hồn sư học viện cũng đồng dạng như thế. Sử Lai Khắc học viện làm cho người ta có cảm giác chính là mội đội ngũ không có điểm gì nổi bật.

Nhưng một đội ngũ như vậy lại khiến cho mỗi đối thủ đều cảm thấy đau đầu.

Đường Tam chính mình có hồn hoàn vạn năm, tại dự tuyển đại tái lần này, đã trở thành một hồn sư có giá trị nhất, một đội viên có lợi nhất. Chỉ nhìn trước mắt, phiếu bầu cho hắn đã chiếm hơn một nửa.

Chỉ cần không ai đánh bại hắn, hắn thu được thứ hạng là không thể nghi ngờ. Nhưng muốn đánh bại một hồn tông chính mình có thiên niên hồn hoàn đối với đệ tử tham tái mà nói dễ dàng vậy sao.

Mọi người Sử Lai Khắc học viện dễ dàng tụ tập cùng một chỗ, Mã Hồng Tuấn có chút tâm trạng có chút phập phồng, hỏi dò Đường Tam: “Tam ca, hôm nay không bằng để cho ta xuất chiến đi. Ta sẽ không dụng đệ tứ hồn kỹ, được không?”

Đường Tam trường mắt nhìn hắn, “Không được. Trúc Thanh, hôm nay ngươi thay Giáng Châu xuất chiến, không thành vấn đề chứ.”

Cùng mọi người ở cùng một chỗ trong thời gian càng ngày càng dài, cùng nhau đồng thời tham gia chiến đấu ngày càng nhiều, quyền uy của Đường Tam tại Sử Lai Khắc thất quái đã mặc nhiên tồn tại trong lòng mỗi người, nhất là bốn người tuổi còn nhỏ hơn so với hắn, đối với ngoại trừ tình cảm còn có thêm vài phần tôn kính. Hiện tại, vị trí của hắn trong chiến đội không thua gì Đái Mộc Bạch, thậm chí còn hơn.

Chu Trúc Thanh sửng sốt một chút mới nói: ” Không thành vấn đề.”

Áo Tư Tạp nghi hoặc đạo: ” Tiểu Tam, này không cần đi. Chúng ta trong khi đối mặt Sí Hỏa học viện cũng không có để Trúc Thanh xuất chiến, đối phó với Thương Huy học viện rác rưởi này cần như vậy sao?”

Đường Tam trầm giọng nói:

” Thương Huy học viện chưa chắc đã thật sự rác rưởi. Các ngươi có hay không chú ý chiến tích của bọn chúng. Thương Huy học viện từ đầu đến giờ bọn họ chỉ thua ba trận, mà ba trận phân biệt chính là Tượng Giáp học viện, Lôi Đình học viện, cùng Thần Phong học viện. Mà trong khi đối mặt với đối thủ khác, bọn họ đều giành thắng lợi, trong bảng xếp hạng hiện giờ thậm chí còn đứng trên Tượng Giáp học viện. Càng huống chi các ngươi không nên quên, Phất Lan Đức viện trưởng từng nhắc nhở chúng ta. Bọn họ sư phụ lĩnh đội rất không tầm thường. Hiện tại Thương Huy học viện đã thua Tượng Giáp học viện, mà các trận

đấu phía sau bọn họ phải đối mặt với mấy đối thủ cường đại là chúng ta, Sí Hỏa học viện cùng Thiên Thủy học viện. Trong ba trận đấu này, bọn họ ít nhất phải đạt được hai trận thắng mới có thể đem quyền chủ động tấn cấp vòng một nắm trong tay mình. Hơn nữa hai đội chúng ta đã có thù oán, ta dám khẳng định, bọn họ trong trận đấu hôm nay tất nhiên sẽ toàn lực ứng phó chúng ta. Ta để Trúc Thanh xuất chiến là vì bảo đảm thắng lợi của chúng ta.

Đái Mộc Bạch vuốt cằm nói: "Hảo, cứ làm theo ý của Tiểu Tam đi. Tiểu tử của Thương Huy học viện không phải rất kiêu ngạo sao? Hôm nay chúng ta sẽ cho bọn chúng biết thế nào là lợi hại. Còn muốn tiến vào tấn cấp đại tái, thật sự là nằm mơ giữa ban ngày."

"Uy, các ngươi chính là đội viên của Sử Lai Khắc học viện sao." Trong lúc Đường Tam bắt đầu bố trí trận đấu, thanh âm đột nhiên xuất ra làm hắn phải dừng lại.

Mọi người quay đầu nhìn lại, lúc này một gã thanh niên mặc đội phục màu xanh, tướng mạo có vài phần anh tuấn bước lại, vẻ mặt tươi cười nhìn bọn họ.

Đái Mộc bạch nhíu mày, "Không sai, chúng ta chính là Sử Lai Khắc học viện, ngươi là ai ?"

Thanh niên hắc hắc cười đạo: " Ta gọi là Phong Tiếu Thiên, có lẽ các ngươi chưa từng nghe qua tên ta. Nhưng đừng lo, sau này chúng ta sẽ gặp nhau trong trận đấu. Ta là đến cổ vũ các ngươi, nhất định phải cố gắng lên, tiêu diệt Thương Huy học viện."

Ân? Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam liếc mắt nhìn nhau, hai người đều có chút kinh ngạc.

Mặc dù bọn họ không xem qua trận đấu của đối thủ như thế nào, nhưng từ quần áo trên người trước mắt bọn họ cũng có thể nhận ra, người này hẳn là thuộc về Thần Phong học viện.

Tổng cộng hai mươi tám đội tham gia dự tuyển đại tái, đội nào cũng mong tiến vào vòng trong, rất ít gặp gỡ nhau. Từ khi dự tuyển tái khai mạc cho tới nay, đây chính là người thứ nhất chủ động hướng bọn họ nói chuyện.

Đường Tam gật đầu nói: "Chúng ta sẽ thắng."

Phong Tiếu Thiên cười nói: "Ngươi chính là Đường Tam sao? Ta tin tưởng thực lực của các ngươi. Bất quá các ngươi cũng phải cẩn thận một chút. Học viện chúng ta cùng Thương Huy học viện đã từng đánh quá. Bọn họ thực lực mặc dù rất bình thường, nhưng trong lúc bọn hắn cùng chúng ta giao đấu, ta cảm giác tựa hồ bọn họ không dùng toàn lực, tựa hồ còn đang cố gắng che dấu điều gì. Ta thấy các ngươi rất được, ít nhất trước khi gặp phải học viện chúng ta, nhất định không được bại. Được rồi, các ngươi nghỉ ngơi đi. Ta đi trước."

Người này đến nhanh, đi cũng nhanh, bỏ lại mọi người đang ngẩn ngơ không hiểu gì, liền nhanh chóng rời đi. Cho dù Sử Lai Khắc học viện tất cả mọi người đều thông minh, nhưng trong nhất thời cũng không hiểu được Phong Tiếu Thiên đến tột cùng là có ý tứ gì, càng không rõ tại sao hắn muốn tới cổ vũ đối phương.

Vấn đề này chỉ có Phong Tiếu Thiên chính mình mới biết được, nói xong lời này, hắn rất nhanh về tới bên đội ngũ của mình.

" Đội trưởng, ngươi đi đâu vậy ?"

" Ta đi cổ vũ cho Sử Lai Khắc học viện a !" Phong Tiếu Thiên cười nói.

" Cổ vũ bọn họ? Đội trưởng, ngươi là đại biểu cho Thần Phong học viện chúng ta, rất nhiều người để ý …"

Phong Tiếu Thiên đường hoàng đạo: " Sợ cái gì, chỉ cần có thể ôm được mỹ nhân về, hết thảy đều là phù vân a."

Một gã Thần Phong học viện đội viên kỳ quái hỏi: "Cổ vũ Sử Lai Khắc học viện cùng việc ngươi ôm được mỹ nhân về có gì quan hệ ?"

Phong Tiếu Thiên đạo: "Đương nhiên là có quan hệ, các ngươi đã quên sao ? Hỏa Vũ nói, chỉ cần ta đánh bại Đường Tam,nàng liền trở thành nữ bằng hữu của ta. Vạn nhất trước ta có người khác đánh bại Đường Tam, nàng có thể hay không cũng đáp ứng người khác theo đuổi đây? Cho nên, trước khi gặp được chúng

ta, Sử Lai Khắc học viện còn không thể thua, cái này gọi là phòng hoạn vu vị nhiên (phòng bệnh hơn chữa bệnh chăng - A Phủ) ."

" Ách … " nhìn Phong Tiếu Thiên đắc ý bộ dáng có chút si ngốc, đám đệ tử Thần Phong học viện thật sự không còn gì để nói.

Mặc dù trận đấu còn không có bắt đầu, nhưng các đội viên học viện tại khu nghỉ ngơi vẫn còn nghe rõ tiếng hoan hô của người xem bên ngoài.

Thu hút sự chú ý của người xem nhất, chính là các tuyển thủ chuẩn bị thi đấu đang xếp hàng bên dưới.

Để làm cho trận đấu trở lên đặc sắc, tại mỗi ngày bất đồng, các đội đều là lần lượt xuất hiện, trừ khi xảy ra trường hợp giống ngày hôm trước Sử Lai Khắc học viện cùng Sí Hỏa học viện, mới có tình huống hai chi cường đội đồng thời xuất tràng.

Đường Tam tĩnh lặng đứng ở nơi này, nhìn khu nghỉ ngơi xa xa Thương Huy học viện đang tụ tập cùng một chỗ thương lượng cái gì đó, điều chỉnh tiết tấu hô hấp của mình, để cho nội lực Huyền Thiên công dưới tình trạng vận động làm nóng cơ thể.

Các loại chiến thuật không ngừng hiện lên trong đầu, bọn họ đã chuẩn bị rất tốt cho trận chiến.

Cũng không phải đợi quá lâu, theo hai trận chiến trước đó chấm dứt, đội viên các đội tham chiến lượt thứ ba cũng xuất tràng.

Sử Lai Khắc học viện cùng Thương Huy học viện đồng thời đi ra khỏi khu nghỉ ngơi, song phương đội viên đều nhìn kỹ đối phương. Cùng Sử Lai Khắc học viện ngạo nghễ so sánh với bảy tên đội viên Thương Huy học viện lộ ra khí tức âm trầm, trong ánh mắt lóe ra vẻ ngoan độc tựa hồ muốn đem mọi người Sử Lai Khắc học viện ra ăn tươi nuốt sống.

Bảy đội viên Thương Huy học viện đều là nam tính, thống nhất đội phục màu trắng, khí tức nội liễm, giống như Đường Tam dự đoán, đối thủ này không phải dễ dàng đối phó.

Đồng thời với lúc bọn họ nhập tràng, đội viên của Sí Hỏa học viện cũng vừa mới kết thúc lượt đấu đang từ sân đấu quay lại. Đường Tam cũng không chú ý bọn họ, nhưng ánh mắt của mọi người Sí Hỏa học viện lại đem rơi trên người bọn hắn. Nhất là Hỏa Vũ, ánh mắt ngay từ đầu đã từ trong Sử Lai Khắc học viện chiến đội tìm tới thân ảnh Đường Tam

Di? Hỏa Vũ trong lòng vừa động, trên mặt nhất thời nộ ý đại thịnh, hung hăng nhìn Đường Tam, trong lòng một trận tức giận.

Cũng khó trách nàng tức giận, bọn họ đối với Sử Lai Khắc học viện nghiên cứu đã rất thấu triệt, mắt nhìn Sử Lai Khắc học viện xuất chiến hôm nay cùng ngày hôm qua so sánh liền có biến hóa, Hỏa Vũ lập tức nhớ lại Sử Lai Khắc học viện đội viên tổ hợp, lần này thay vào một gã phụ trợ hệ hồn sư bằng là một gã hồn tông ngoài bốn mươi cấp, Đường Tam cái gã hỗn đản này, lúc đối mặt với Sí Hỏa học viện chúng ta các ngươi cũng chỉ xuất ra hai gã hồn tông, lần này nhưng lại biến thành ba, chẳng lẽ chúng ta còn không bằng Thương Huy học viện sao ?

Càng nghĩ Hỏa Vũ lại càng tức giận, trong mắt đầy vẻ hung hăng, dưới chân cố ý lảo đảo, đầu vai trực hướng Đường Tam đánh tới.

Song phương đội viên lần lượt đi qua nhau, Đường Tam đột nhiên cảm giác có một cỗ kình phong nhằm hướng bả vai mình, cơ hồ không có ý thức, cơ thể hắn lập tức làm ra phản ứng.

Trầm kiên thác bộ (trùng chân hạ vai - A Phủ), bả vai trước tiên là thu về phía sau, tránh khỏi va chạm, ngay khi bả vai Hỏa Vũ khí thế đã hết, trong nháy mắt lực lượng dồn lại, vai hắn cơ hồ dán tại bả vai Hỏa Vũ đẩy ra. Lực lượng phóng ra ngoài cuối cùng liền bộc phát, Hỏa Vũ nhất thời kinh hô một tiếng, cả người trực tiếp bắn ra ngoài.

Cũng may là do Đường Tam không có ý thức, động tác hoàn toàn là do phản ứng, dùng chính là một loại giống như "Triêm Y Thập Bát Điệt" công phu. Nếu để nàng chạm đến chính là độc dược hay ám khí trên người Đường Tam chỉ sợ sẽ không may như vậy.

Mắt nhìn thân thể muội muội bị đánh bay, Hỏa Vô Song nhanh chóng hoành thân tiếp lấy Hỏa Vũ hạ xuống, đoàn người Sí Hỏa học viện nhất thời đình chỉ cước bộ, ngăn cản bảy tên đội viên Sử Lai Khắc học viện sắp tham chiến, trừng mắt mà nhìn.

Đội viên Thương Huy học viện tự nhiên thấy được một màn này, cũng dừng lại, chẳng những bộ dáng nhìn có chút hả hê, tựa hồ còn muốn châm thêm dầu vào lửa.

Đường Tam lúc này cũng đã phản ứng lại, mắt nhìn Hỏa Vũ bị bay ra, nhíu mày, cổ tay tại Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ xoa một cái, Chư Cát Thần Nỏ đã được hắn lấy ra. Động tác của hắn cực nhanh, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, chỉ thấy âm thanh cơ quan vang lên, Chư Cát Thần Nỏ đã xuất hiện trên tay.

Đường Tam xuất ra phản ứng như vậy cũng là bất đắc dĩ.

Lúc này, vị trí bảy người Sử Lai Khắc học viện vừa là bị Sí Hỏa học viện cùng Thương Huy học viện giáp vây vào giữa, vạn nhất cùng Sí Hỏa học viện động thủ thì Thương Huy học viện phía sau tùy thời đánh lén rất dễ tạo thành thương vong.

Mà có Chư Cát Thần Nỏ tình huống lại không giống, có nó làm bảo đảm, chỉ cần Sí Hỏa học viện dám can đảm phá hư quy củ đại hội, trong phạm vi khu nghỉ ngơi động thủ, hắn có thể đái lĩnh mọi người nháy mắt đem bọn họ giết chết, sau đó quay lại đối phó Thương Huy học viện.

Đường Tam rất nắm chắc, tại trong khoảng cách gần như vậy, Sí Hỏa học viện đội viên lại không xuất ra vũ hồn, quyết không có khả năng chống đỡ Chư Cát Thần Nỏ trùng kích, càng huống chi, bọn họ vừa mới tham gia một trận đấu, hồn lực nhất định đã tiêu hao một bộ phận.

Động tác của Đường Tam chính là chỉ dẫn cho toàn bộ chiến đội, trong khi hắn xuất ra chư cát thần nỏ, đồng thời cùng hắn tối ăn ý chính là Tiểu Vũ cũng đã hoàn thành động tác đồng dạng, Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh cũng ngay sau đó xuất ra Chư Cát Thần Nỏ của mình, bốn căn Chư Cát Thần Nỏ đồng thời hướng tới Sí Hỏa học viện.

Mặc dù không biết đó là cái gì, nhưng trong lúc Chư Cát Thần Nỏ chĩa vào mình, đám Sí Hỏa học viện đồng thời cảm nhận được một cỗ sát khí lạnh như băng từ trên người bảy người Sử Lai Khắc học viện tràn ra. Đường Tam lạnh nhạt đạo: “Nếu các ngươi muốn tìm phiền toái, chúng ta phụng bồi tới cùng.”

Hỏa Vô Song lạnh lùng trừng mắt nhìn Đường Tam. Mặc dù trong lòng cảm giác được không ổn, nhưng làm đội trưởng của Sí Hỏa học viện, nếu hắn thối lui lúc này, sau này làm sao còn có thể tung hoàng trong Sí Hỏa học viện đây. Ngay khi hắn sắp phát tác lại bị Hỏa Vũ nhất bả lạp trụ. (một tay giữ lại a ^^ - A Phủ)

Hỏa Vũ liếc mắt một cái nhìn hắc hạp tử dài một thước trong tay Đường Tam, “Chúng ta đi.”, nói xong, mạnh mẽ kéo ca ca mình hướng khu nghỉ ngơi đi đến.

Sử Lai Khắc học viện bảy người đều không có biểu hiện gì, Thương Huy học viện đội viên nhưng lại toát ra vẻ thất vọng, nếu Sử Lai Khắc học viện cùng Sí Hỏa học viện đồng thời động thủ, đầu tiên là xúc phạm vào quy tắc trận đấu. Đồng thời xét về hồn lực tiêu hao cũng là đối với bọn họ cùng Sử Lai khắc học viện trong trận đấu kế tiếp có chỗ tốt rất lớn.

Quang mang nhàn nhạt lóe ra, Đường Tam trong mắt xuất ra một tia thần quang lạnh như băng. Hỏa Vũ lúc trước khi rời đi chạm phải ánh mắt hắn làm nàng có chút cảm giác không thoải mái.

Đái Mộc Bạch lại hướng về phía trước đi đến, vừa đi vừa hướng Thương Huy học viện đội trưởng bên cạnh nói: ” Chúng ta không đánh nhau làm các ngươi rất thất vọng phải không.”

Thương Huy học viện đội trưởng nhìn qua giống như là ba mươi tuổi, nếu không phải toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện đại tái tương đối công bình, Đái Mộc Bạch thật muốn hoài nghi hắn đã quá tuổi tham gia.

Đội trưởng Thương Huy học viện chiến đội hừ lạnh một tiếng, mắt không thèm nhìn Đái Mộc Bạch, ngẩng đầu bước đến phía trước.

Đái Mộc Bạch trong mắt lãnh quang lóe ra, đợi trên lôi đài, sẽ cho các ngươi biết lợi hại. Song phương đi vào sân, nhất thời tiếng hoan hô bùng nổ, mà hoan hô này tự nhiên không phải thuộc về Thương Huy học viện. Trận đấu hôm nay, địa điểm trận đấu giữa Sử Lai Khắc học viện cùng Thương Huy học viện không

thể nghi ngờ chính là được an bài tại lôi đài trung tâm. Sử Lai Khắc học viện đã sớm là khách quen của nơi này.

" Giết chết bọn chúng. Miểu sát bọn gia hỏa kia, Sử Lai Khắc vạn tuế …"

" Mười hai trận thắng, mười hai trận thắng … "

Các loại tiếng hoan hô không ngừng từ người xem chỗ ngồi truyền vào đấu trong đấu trường, mà lúc này vị vu quý tân tịch địa chuyên nghiệp giải thuyết (Bình luận viên chuyên nghiệp - A Phủ) cũng đem mục tiêu đặt ở trên hai chiến đội này.

"Ngày thứ mười hai, lượt đấu thứ ba sắp bắt đầu, tin rằng mọi người cũng đã thấy được. Sử Lai Khắc học viện chiến đội xuất chiến trận này. Đối thủ của bọn họ có thành tích rất tốt mười một trận chiến, tám trận thắng, ba trận thua, chính là Thương Huy học viện. (Ta nghe lão này miêu tả như đấu quyền anh vậy - A Phủ). Xem từ chiến tích trước mắt, Thương Huy học viện vẫn có khả năng, mặc dù bọn họ cùng Sử Lai Khắc chiến đội so sánh, thực lực rõ ràng là kém hơn một chút. Dù sao, khi đối mặt với một vài đội hạt giống, bọn họ đều rơi xuống hạ phong. Hôm nay Sử Lai Khắc học viện gặp Thương Huy học viện, căn cứ theo phán đoán của ta, giành thắng lợi trận đấu này chính là không hề nghi ngờ, mấu chốt là Thương Huy học viện có thể dưới công kích của Sử Lai Khắc chiến đội có thể trụ được bao lâu."

Lời nói không thể nghi ngờ chính là tiêm toan khắc bạc (hà khắc, cay độc - A Phủ). Làm một gã bình luận viên chuyên nghiệp, hắn cũng không có khuynh hướng cá nhân. Khuynh hướng của hắn chính là căn cứ theo ý nguyện của người xem mà phát sinh biến hóa. Mà lúc này ánh mắt khán giả không thể nghi ngờ đều rơi vào trên người Sử Lai Khắc học viện. Hắn nói như vậy, không thể nghi ngờ đưa hào khí tăng tới đỉnh điểm.

" A, chúng ta mau nhìn xem. Hôm nay Sử Lai Khắc học viện xuất chiến đã thay đổi một người. Không phải là phụ trợ hệ hồn sư Giáng Châu, mà là tại trận chiến cùng Tượng Giáp học viện đã từng xuất chiến chính là mẫn công hệ hồn sư. Để ta tra tư liệu một chút. Nga, nàng gọi là Chu Trúc Thanh. Nếu ta nhớ không nhầm, nàng chính là một hồn tông đã ngoài bốn mươi cấp, hơn nữa trong trận đánh cùng Tượng Giáp học viện, nàng cùng đội trưởng Sử Lai Khắc học viện chiến đội Đái Mộc Bạch liên thủ, là từ khi khai mạc lần này tới nay chính là một cái vũ hồn dung hợp kỹ , đúng vậy, chính là vũ hồn dung hợp kỹ thay đổi càn khôn, giúp Sử Lai Khắc học viện chuyển bại thành thắng. Hôm nay Sử Lai Khắc học viện để nàng xuất chiến, chẳng lẽ cho rằng, Thương Huy học viện trong lòng bọn họ thậm chí so với Sí Hỏa học viện còn mạnh hơn sao ? Ngày hôm qua cũng không có thấy nàng xuất chiến a !"

" Nga, ta hiểu rồi, có lẽ bởi vì đã thu được hảo thành tích mười trận thắng liên tiếp, Sử Lai Khắc học viện vì để ổn thỏa, lúc này mới để cho đội viên thực lực càng cường đại một chút xuất chiến, để tránh xuất hiện tình huống âm câu phiên thuyền (lật thuyền trong cống rãnh - A Phủ). Như thế sẽ rất an toàn, không hổ là những hồn sư lão luyện. Thật mong đợi biểu hiện của bọn họ tại tổng quyết tái. Ta có dự cảm, Sử Lai Khắc học viện chiến đội nhất định sẽ mang đến cho từng đội mạnh những phiền toái không hề nhỏ, không phải saoï¼x"

Bình luận viên nói lời này không thể nghi ngờ làm người xem nhiệt tình càng cao, phải biết rằng, dự tuyển tái được người xem cực kỳ yêu thích, giá vé vào cửa so với ngày đầu khai mạc đã tăng gấp đôi.

Chỉ có điều, nghe thấy bình luận viên nói như vậy, không thể nghi ngờ đã làm hai chiến đội trong lòng tràn ngập lửa giận.

Một bên tự nhiên bị hắn nói thành tất bại chính là Thương Huy học viện. Bên kia còn lại chính là Sí Hỏa học viện đang cố nén tức giận, vừa mới đi vào khu nghỉ ngơi.

Trong khu nghỉ ngơi, Hỏa Vũ đem cái ghế trước mặt đá bay. "Bọn họ cũng quá kiêu ngạo. "

Đầu vai nàng lúc này mơ hồ vẫn còn đau, làm cho nàng không cách nào chịu đựng đươc chính là lúc cùng Đường Tam va chạm, không chỉ là đẩy bả vai nàng, còn chạm một chút vào phía trên bộ ngực đầy đặn của nàng, lúc này, ngoại trừ đau đớn ra còn có một loại cảm giác chết lặng làm nàng cảm thấy thống khổ khó nói nên lời.

Từ nhỏ đến lớn, còn chưa có người nào đánh nàng, cho dù bình thường tại hồn sư môn luận bàn, làm khống chế hệ hồn sư, nàng cũng không bị người đánh như vậy. Mối hận đối với Đường Tam không thể nghi ngờ đã

đạt tới đỉnh điểm.

Có khi, quan sát tâm trạng của người đối diện là rất quan trọng, nhưng có những người lại không thể hiểu được điều đó. Ví như một kẻ nào đó của Thần Phong học viện chiến đội.

Phong Tiếu Thiên mắt nhìn đoàn người Sí Hỏa học viện trở về khu nghỉ ngơi, nhất thời vẻ mặt tươi cười đi lên đón. Hỏa Vũ ngày hôm qua nói làm ngọn lửa hy vọng trong lòng hắn bừng bừng thiêu đốt. Lúc này trông thấy Hỏa Vũ vẻ mặt đầy tức giận, nhưng chính là nhịn được đi lên chào.

"Hỏa Vũ muội muội, ngươi làm sao vậy? Là ai chọc giận ngươi? Ca ca giúp ngươi trút giận."

Hỏa Vũ hung hăng trừng mắt nhìn Phong Tiếu Thiên, "Chính là ngươi."

"Ta? Hỏa Vũ muội muội, không phải nói giỡn chứ." Hỏa Vũ cả giận nói : "Như thế nào không phải ngươi? Nếu các ngươi gặp Sử Lai Khắc chiến đội, đánh bại bọn họ, chúng ta như thế nào bị bọn họ làm cho nhục nhã như vậy. Bên ngoài bình luận viên nói ngươi không nghe thấy gì sao ?

Phong Tiếu Thiên bất đắc dĩ đạo : " Hảo, hảo , trách ta, trách ta còn không được sao? Ta nghe được, nghe được. Bất quá bình luận viên chỉ nói theo sự yêu thích của đám đông, không thể tin được."

Hỏa Vô Song một bên trầm giọng nói : "Hắn mặc dù nói theo sự yêu thích của đám đông, nhưng hắn nói cũng không sai. Đội viên Sử Lai Khắc học viện hôm nay xuất chiến có thêm một gã ngoài bốn mươi cấp hồn tông. Điều này không phải miệt thị chúng ta thì là cái gì ? Chúng ta thân là một trong ngũ đại nguyên tố học viện, còn không bằng một cái Thương Huy học viện sao? Vừa rồi tiểu tử Đường Tam kia lại còn cố ý đánh ngã muội muội ta."

" Cái gì ?" Phong Tiếu Thiên suýt nữa nhảy dựng lên."Hỏa Vũ muội muội, hắn đánh ngươi vào chỗ nào? Mau để cho ca ca xem. "

" Cút ..."

Trên lôi đài, đội viên song phương đã nhập tràng xong, trận đấu tại năm tòa lôi đài theo trọng tài tuyên bố đồng thời bắt đầu.

Khán giả thích nhất là cái gì?

Chính là ra ngoài xem náo nhiệt. Quá trình tất cả hồn sư đồng thời cùng phóng thích vũ hồn lúc trận đấu bắt đầu không thể nghi ngờ chính là huyễn lệ nhất, một đám hồn hoàn xuất hiện, bất đồng vũ hồn sinh ra bất đồng hiệu quả, huyễn lệ quang thải mỗi lần cũng đều làm người xem tâm tình bừng bừng phấn khích.

Ba gã hồn tông hơn bốn mươi cấp, cộng thêm bốn gã ngoài ba mươi cấp hồn tôn, Sử Lai Khắc học viện chiến đội tại trận đấu bắt đầu đã mạnh mẽ đem đẳng cấp hồn lực hoàn toàn áp chế đối thủ của bọn họ. Thương Huy học viện trong bảy người, chỉ có đội trưởng của bọn họ chính là một gã thực lực đã ngoài bốn mươi cấp hồn tông, chính là gã nhìn qua giống như ba mươi tuổi. Những người khác bất quá đều là hơn ba mươi cấp mà thôi.

Hơn nữa ngay cả hồn hoàn cũng có một người không phải phối hợp tốt nhất, đều là ba hồn hoàn màu vàng.

Thương Huy học viện bảy người nhìn qua rất cẩn thận, ngay khi trọng tài tuyên bố phóng thích vũ hồn, bảy người rất nhanh tụ tập cùng một chỗ, gã đội trưởng đứng đầu, ở bày ra một cái trận hình quái dị.

Ngoại trừ đội trưởng ở ngoài, sáu người còn lại làm thành một hình lục giác, cảnh giác nhìn bảy người Sử Lai Khắc học viện.

Thái Long nhịn không được ha ha cười nói: "Thương Huy học viện thật sự không có người sao? Ngay cả phối hợp hồn hoàn hoàn mỹ cũng không kiếm đủ sao?"

Lúc này, ngay cả Đái Mộc Bạch cũng hiểu được Đường Tam để Chu Trúc Thanh xuất chiến là có chút quá cẩn thận, đội viện Thương Huy học viện trước mặt, thậm chí còn không bằng mấy cao cấp hồn sư học viện tương đối yếu mà bọn họ đã gặp phải.

Trận đấu này tựa hồ căn bản là không có gì phải lo lắng.

Duy nhất có một người không có buông lỏng cảnh giác, sợ rằng cũng chỉ có Đường Tam.

Trong khi thành viên hai đội đi ra khỏi khu nghỉ ngơi, sự cảnh giác trong lòng hắn đã hoàn toàn xuất hiện, bởi vì hắn phát hiện, trong số đội viên Thương Huy học viện xuất chiến hôm nay có bốn người ở những trận đấu trước chưa từng xuất chiến.

So với danh sách thi đấu do đại sư đưa hắn có sự chênh lệch rất lớn, bao gồm ngay cả cái gã có hồn hoàn phối hợp chưa được hoàn mỹ kia nữa.

Một trận đấu thay đổi bốn đến người ? Điều này có nghĩa là gì ? Chỉ có hai khả năng có thể. Một là Thương Huy học viện chuẩn bị buông bỏ trận đấu này. Khả năng còn lại chính là bọn chúng trong các trận đấu trước đó đã ẩn dấu thực lực rất cẩn thận.

Từ khi song phương xuất tràng thì trên người bảy tên đội viên Thương Huy học viện tản mạn toát ra khí tức, Đường Tam đã đem khả năng thứ nhất bỏ qua. Vậy chỉ còn khả năng thứ hai.

Lúc này bảy người đối thủ nhìn qua thập phần cẩn thận, hơn nữa tựa hồ có chút giống như sợ hãi đối phương, mà Đường Tam lại từ trong ánh mắt bọn họ cũng không tìm được một tia quang mang sợ hãi.

Bằng tử cực ma đồng, lực quan sát của hắn đã hơn xa thường nhân, không bỏ qua một chi tiết nhỏ nào.

" Tập trung." Đường Tam khẽ quát một tiếng.

Mặc dù Sử Lai Khắc học viện đội viên không rõ tại sao hắn lại phát ra mệnh lệnh như vậy, nhưng vẫn rất nhanh phi tới tập trung xung quanh thân thể Đường Tam. Sáu căn Lam Ngân thảo quen thuộc đã quấn quanh trên thân thể bọn họ.

"Tiểu Tam. Hãy để cho chúng ta xông lên một lượt, kết thúc trận đấu sớm đi ?" Thái Long chính là thẳng tính nhất, không nhịn được hỏi.

Đường Tam không nói, hồn lực trong cơ thể đã tăng lên tới trạng thái đỉnh phong, mà đối thủ của bọn họ lúc này cũng không hề động.

Năm trận đấu đồng thời bắt đầu, bốn trận đấu kia lúc này đã triển khai đánh nhau sống chết, duy chỉ có trận đấu tại lôi đài trung tâm này còn bị vây trong trạng thái giằng co. Song phương trừng mắt to mắt nhỏ, không ai muốn ra tay trước.

Mắt nhìn Sử Lai Khắc chiến đội cũng không trực tiếp phát động tiến công, đội trưởng Thương Huy học viện chiến đội rõ ràng có chút sửng sốt. Đường Tam rõ ràng từ chỗ sâu trong đáy mắt hắn nắm được một tia thất vọng.

Thái Long không rõ Đường Tam tại sao không để bọn họ trực tiếp xông lên, nhưng Tiểu Vũ, Đái Mộc Bạch, cùng Chu Trúc Thanh lại không có chút nghi ngờ nào. Mọi người phối hợp cùng một chỗ lâu như vậy, đối với sự chỉ huy của Đường Tam chính là hoàn toàn tin tưởng. Ít nhất cho đến bây giờ, Đường Tam chỉ huy đoàn đội chưa bao giờ có sai lầm lớn cả.

Sử Lai Khắc học viện lúc này, Đái Mộc Bạch đứng ở trước mặt Đường Tam, hai bên Đái Mộc Bạch chính là Thái Long cùng Hoàng Viễn. Hai người phân biệt đứng bên Đường Tam chính là Tiểu Vũ cùng Chu Trúc Thanh, Kim Linh áp hậu.

" Song phương đội viên xin mời bắt đầu trận đấu." Thanh âm trọng tài vang lên.

Quý tân tịch thượng (Khách VIP a - A Phủ) đã nhịn không được nói: "Xảy ra chuyện gì ? Tại sao Sử Lai Khắc học viện chiến đội còn không đánh chứ? Chẳng lẽ bọn họ còn e ngại đối thủ trước mắt sao ? Thương Huy học viện rõ ràng kém bọn họ khá xa, tùy tiện xuất ra mấy cái hồn kỹ không phải là thắng sao."

Đang ngồi ở trước khu vực khách quý chính là Tuyết Dạ đại đế hướng Trữ Phong Trí bên cạnh nhẹ giọng hỏi: "Trữ tông chủ, theo ngươi thấy, bọn họ sao đến giờ vẫn chưa giao thủ? Song phương tựa hồ có chút quá cẩn thận. Thực lực song phương tựa hồ không cần quá cẩn thận mới đúng."

Trữ Phong Trí mỉm cười đạo: "Những gì đang diễn ra cũng không phải đại biểu hết thảy. Ta nghĩ nhất định Đường Tam phát hiện có gì không đúng mới không tùy tiện để đội mình động thủ. Tiểu tử này tâm chí rất trầm ổn, thật sự không giống như chí có …". Nói tới đây, hắn hạ ý thức, trên mặt vẫn như cũ không nói thêm gì nữa.

Một bên chính là Bạch Kim chủ giáo Tát Lạp Tư đang tụ tinh hội thần lắng nghe, Trữ Phong Trí nói đến mấu chốt đột nhiên ngừng lại. Thần sắc tức giận từ trong đáy mắt lóe qua, nhưng bản thân cũng không có tỏ vẻ gì.

Sau khi trọng tài cảnh cáo cùng hư thanh của mấy vạn người xem, trận đấu trên lôi đài trung tâm đội viên song phương rốt cục đã động.

Đầu tiên phát động cũng không phải Sử Lai Khắc chiến đội mà là Thương Huy chiến đội.

Thương Huy học viện đội trưởng lúc này tựa hồ đã không còn che dấu điều gì. Vai hơi nhấp nhô, cước bộ vừa động đã lui về sau một thước, vừa tiến vào trong trận hình lục giác mà sáu người kia tạo thành.

Cùng lúc hắn lui về phía sau, sáu người khác đồng thời bước một bước. Nguyên bản hình lục giác đang yên tĩnh nhất thời khuếch trương một vòng. Kỳ dị chính là trận hình của bọn họ mặc dù khuếch đại nhưng vẫn tạo thành hình lục giác không có chút nào tán loạn.

Sáu người tiến lên một bước mà khoảng cách lại như giống như đúc. Mà tên đội trưởng Thương Huy học viện lui về vị trí phía sau cũng chính là tại trung tâm trận hình.

Hiển nhiên đây là một trận hình đã diễn luyện nhiều năm. Ngay sau đó, Sử Lai Khắc học viện chúng nhân liền rõ ràng chúng kiến bảy tên đội viên Thương Huy học viện đồng thời giơ lên tay phải của mình.

Trước đó, trong lúc bọn họ xuất ra vũ hồn, thân thể cũng không có gì biến hóa, thậm chí không ai phân biệt được vũ hồn của bọn họ là gì.

Điều này cũng là nguyên nhân trọng yếu càng làm Đường Tam phải cẩn thận. Vũ hồn của ba người xuất chiến trước đó còn có thể tra được, mà hôm nay lại thay đổi bốn người, vũ hồn là gì cũng không ai biết.

Lúc này, bảy tên Thương Huy học viện đội viên vũ hồn rốt cục đã xuất ra trước mắt mọi người.

Xuất hiện trong lòng bàn tay bảy tên Thương Huy học viện đội viên phân biệt là một viên bảo thạch.

Bảo thạch trong lòng bàn tay họ, nhan sắc cùng bề ngoài đều không giống nhau. Có hình tròn, có lăng hình, còn có hình giọt nước. Nhan sắc cũng chia ra thải hồng thất sắc (bảy màu cầu vồng - A Phủ). Đồng thời trong sát na bảy khỏa bảo thạch xuất hiện, trên người bọn họ nhất thời bốc lên một tầng thải quang, đem thân thể bảy người hoàn toàn bao phủ vào bên trong.

Bảo thạch vũ hồn, tuyệt đối là một loại vũ hồn cực kỳ hi hữu. Không cần nói chúng có cường đại cỡ nào, tựa như Lam ngân thảo của Đường Tam giống nhau, loại phẩm chất này thật không sai, chính là vũ hồn có khả năng phát triển cực đại.

Chúng có thể thu được hồn hoàn bất đồng, có thể phát triển theo rất nhiều hướng. Có thể là lực lượng hệ, có thể là khống chế hệ, mẫn công hệ, thậm chí là phụ trợ hệ. Hết thảy đều do hồn hoàn là chính.

Có thể nói là một loại vũ hồn hoàn toàn dựa vào hồn hoàn.

Tại hồn sư giới, vũ hồn tự nhiên càng cường đại càng tốt, nhưng bình thường mà nói, đại đa số trong lúc vũ hồn giác tỉnh đều đã định hình, có phương hướng thích hợp nhất để tự mình phát triển.

Mà loại bảo thạch vũ hồn lại hoàn toàn trái ngược. Trong tất cả các loại vũ hồn nó có tính không xác định lớn nhất.

Đương nhiên, loại vũ hồn này cũng cực kỳ hi hữu. Mà đột nhiên trên lôi đài xuất hiện bảy hồn sư có chính mình bảo thạch vũ hồn sao lại không làm mọi người kinh ngạc chứ ? Càng huống chi bảy người lại xuất hiện từ cùng một chiến đội.

Đội viên Sử Lai Khắc học viện rốt cục hiểu được nguyên nhân vì sao Đường Tam cẩn thận như vậy, lúc này cũng biết Thương Huy học viện tuyệt đối không phải dễ đối phó như tưởng tượng.

Bảo quang tích tụ lóe ra, đội trưởng Thươn Huy học viện chiến đội lạnh lùng nhìn Đường Tam nó : " Ngươi rất trầm ổn, bất quá điều này cũng không có tác dụng. Trước thực lực tuyệt đối, tất cả chiến thuật cùng kỹ xảo đều là vô dụng."

Đái Mộc Bạch khinh thường hừ một tiếng.

“Ngươi nghĩ tuyệt đối thực lực của các ngươi có thể mạnh hơn chúng ta sao ?”

Đội trưởng Thương Huy học viện chiến đội đột nhiên nở nụ cười, nụ cười của hắn trông rất quái dị, bộ dáng của hắn tựa hồ như độc tố tích tụ trong cơ thể sau hai thời thần bây giờ bắt đầu bộc phát. Quả thật, bọn họ đã ẩn nhẫn rất lâu, rất lâu, chính là chờ đợi một khắc trước mắt này cuối cùng đã tới.

Bọn họ nhất định đánh bại Sử Lai Khắc học viện để chứng minh thực lực của chính mình, nói cho mọi người, bọn họ mới là đối thủ cạnh tranh đáng ngại nhất trong đại tái lần này.

” Các ngươi rất nhanh sẽ biết.” Trong tiếng cười quái dị, đội trưởng Thương Huy học viện chiến đội chậm rãi nhấc tay phải, đem bảo thách trong lòng nâng lên.

Vũ hồn của hắn chính là một viên bảo thạch hình tròn màu bạc, đã trở thành trung tâm bốn phương.

Hắn nâng bảo thạch của mình lên, trên người đệ tứ hồn hoàn cũng đồng thời sáng lên. Hắn cũng là người duy nhất trong Thương Huy học viện chiến đội có một cái đệ tứ hồn hoàn.

Cùng duy trì động tác đồng dạng với hắn, sáu gã đội viên chiến đôi kia cũng đồng thời nân lên bảo thạch của mình, mà xuất ra chính là đệ tam hồn hoàn của chúng.

“Tiểu Tam, để cho ta lên đi.” Đái Mộc Bạch kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, đối thủ rõ ràng đang súc lực, mặc dù thực lực chỉnh thể không bằng đối phương, nhưng xem bộ dáng của bọn chúng nhất định có chỗ dựa, nếu không thừa dịp bây giờ đem đối thủ đánh bại, chờ bọn chúng súc lực xong liền bất hảo. Vạn nhất âm câu lý phiên thuyền (@: lật thuyền chỗ trũng) chẳng phải là được không bằng mất sao ?

Đường Tam trầm giọng nói:

” Không, chờ bọn chúng súc lực. Bọn họ đã có can đảm ở trước mặt chúng ta súc lực như thế nào lại không có chổ dựa vào, không nên coi thường vọng động, hết thảy nghe ta chỉ huy.”

Một đằng vừa nói, Đường Tam trong mắt đã hơn một tầng thần thái khác thường, nếu lúc này Thương Huy học viện bảy người có thể thấy rõ ánh mắt hắn nhất định từ trong đó nhất định nắm được một tia thản nhiên khinh thường cùng vài phần ác ý.

Bảy đạo thải quang cơ hồ đồng thời phóng lên cao, lấy vũ hồn đội trưởng Thương Huy học viện làm trung tâm, trong nháy mắt ngưng tụ thành một đạo thất thải quang trụ (Cột sáng bảy màu - A Phủ) khổng lồ. Quang trụ phá không cao chừng ba mươi thước, trong nháy mắt khuếch tán ra bên ngoài tạo thành trận hình bao phủ bảy người ở bên trong.

---

104. Chương 103: Thất Vị Nhất Thể Dung Hợp Kỹ

“Chuyện gì xảy ra?”Trên hàng ghế khách quý, Tuyết Dạ đại đế chấn động, nói thì thào: ”Đây, đây chẳng lẽ là thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ?

Một bên là Trữ Phong Trí khuôn mặt cũng đã trở nên hết sức ngưng trọng, nhưng hắn vẫn lắc đầu nói: “Không, hẳn là không phải.Trong trí nhớ của ta thì trên toàn đại lục không ai có thể hoàn thành được thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ được.Bất quá việc này tuy không phải nhưng cũng hẳn là sử dụng một loại kỹ năng dung hợp.Cho dù không phải chính thức là vũ hồn dung hợp kỹ, uy lực cũng nhất định phải cường đại hơn so với thực lực của bọn hắn.Lần cao cấp hồn sư học viện đại tái này thật sự làm cho ta đại khai nhãn giới a, bây giờ lớp trẻ so với chúng ta lúc trước quả thật phải mạnh hơn nhiều.”

Làm đại lục đệ nhất phụ trợ hồn sư, nhận thức của hắn đối vũ hồn rất rõ ràng, loại bảo thạch vũ hồn này hắn còn đặc biệt nghiên cứu qua.Kỳ thật, thất bảy bảo lưu ly tháp chính là một loại bảo thạch vũ hồn thăng hoa, chỉ là phương hướng thăng hoa chính là biến thành phụ trợ mà thôi.

Trữ phong trí bây giờ mặc dù không cách nào dám chắc tại sao gặp phải sự xuất hiện của thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ như thế, nhưng hắn cũng mơ hồ đoán được, đây là bảy tên đội viên của thương huy học viện nọ bản thân vũ hồn đạt tới trình độ khế hợp nhất định, thông qua việc bọn họ có được một loại

hồn kỹđặc định (đặc biệt và nhất định) của hồn hoàn sau đó miễn cưỡng kết hợp cùng một chỗ phát động một loại đoàn thể chiến lực.

Mà lúc này, người tinh mắt cũng đều nhìn ra con đường tu luyện của thương huy học viện bảy người.Mà tình huống này cũng làm không ít người mở rộng tầm mắt.Bởi vì, bảy tên đội viên của thương huy học viện dĩ nhiên cũng toàn bộ là khống chế hệ hồn sư.

Một chiến đội bảy khống chế, lần này tại lịch giới toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại hội chính là lần đầu tiên xuất hiện.

Cột sáng do thất thải quang mang ngưng tụ mà thành trong nháy mắt khuếch tán, trong chớp mắt đã tràn ngập toàn trường, các loại bảo quang từ trong đó bính phát ra.Huyễn lệ quang mang ấy, nhìn qua không có lực công kích gì, nhưng đông đảo người xem trên khán đài lại đã bị kỳ hoàn toàn hấp dẫn, cảm giác huyễn mục thần mê làm cho không ít người thường hơi bị mê võng.

Sử lai khắc học viện chiến đội bảy người như trước không có động tĩnh gì.Bởi vì Đường Tam không để cho bọn họ động thân.

Nhưng bọn họ cũng xảy ra một chút biến hóa, ngoại trừ Đường Tam ra, còn lại sáu người lúc này tất cả đều nhắm hai mắt lại. Trận hình cũng đã thay đổi, dĩ nhiên,cũng là có chút bắt chước đối thủ, ngoại trừ Đường Tam thì bên ngoài sáu người làm thành một vòng, mà Đường Tam đứng ngay ở vị trí trung tâm.

Mắt nhìn nọ thất thải quang mang hướng đối phương lan tràn mà đến.

"Đám ngốc Sử lai khắc học viện, các ngươi hẳn là cảm thấy vinh hạnh. Bởi vì các ngươi là đối thủ thứ nhất nhấm nháp Thất Tu La Huyễn Cảnh của chúng ta.Bản thân các ngươi sẽ trong thống khổ mà tiêu vong.Gặp lại nhé."

Thất thải quang mang trong nháy mắt phóng đại, trong phút chốc đem cả lôi đài hoàn toàn bao phủ.Lôi đài chính là hình tròn, thất bảy thải cột sáng cũng đồng dạng là hình tròn, giờ này phút này, trùng thiên (tận trời) quang thải cơ hồ chiếu sáng cả đấu trường.

Mê ly quang thải tràn ngập hào khí kỳ dị.

Bảy người Sử lai khắc học viện chiến đội đã bị hoàn toàn bao phủ ở bên trong, hoặc là nói là bị thôn phệ vào trong đó.

Người xem toàn trường không một tiếng động, trên hàng ghế khách quý lại càng một chữ cũng nói không nên lời.Vào lúc trước khi trận đấu bắt đầu, người nào lại nghĩ ra việc phátl sinh oại tình huống như vậy đâu? Cho nên ngay cả bốn bỉ tái đài, lúc này cũng đều đã ngừng lại.

Thất thải quang trụ khổng lồ nọ thật sự vô cùng huyễn lệ, không chỉ là đám đệ tử tham tái, ngay cả các học viện sư phụ đang xem cuộc chiến lúc này cũng là giật mình đến không thể khép miệng lại.

Đây thật là trận đấu giữa các học viện sao? Cho dù là vũ hồn điện toàn đại lục hồn sư đoàn chiến thi đấu, tựa hồ cũng bất quá như thế đi?

Danh xưng thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ này không chỉ là một mình Tuyết Dạ đại đế có thể nghĩ đến được, mà kể cả những người khác ở bên cạnh, bọn họ cũng không được tông chủ của thất bảo lưu ly tông trữ phong trí tiến hành giải thích cho.

Tình thế nghịch chuyển, thất thải quang trụ tựa hồ trở thành một cái tiêu chí, tiêu chí cho sự quật khởi của thương huy học viện.

Mặc dù còn chưa có kết quả trận đấu.Nhưng hồn lực khổng lồ ba động làm cho cái nhìn của tất cả hồn sư đối với trường chiến đấu này đã xảy ra chuyển biến.

Mà cái nhìn của đông đảo người xem càng trực tiếp.Quang mang nọ khổng lồ mà huyễn lệ như vậy, chính là khôi hoành nhất từ đầu vòng dự tuyển đến nay, mặc dù có không ít người trong lòng cũng đều ủng hộ cho sử lai khắc học viện, dù sao người xem vẫn là người xem, ở trong lòng bọn họ, vĩnh viễn cũng đều chỉ có thân ảnh của cường giả.

Lúc này, chẳng những đã không ai vì sử lai khắc học viện mà hoan hô, thậm chí còn có không ít người đã tại trong lòng khắc ghi tên thương huy học viện.

Cái gì là bảy vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ?Chính là bảy vũ hồn hoàn toàn khế hợp phát động kỹ năng cường đại?Đây là hồn kỹ cường đại mà ở trong truyền thuyết mới có thể tồn tại.Cũng là nguyên nhân trọng yếu tại sao trữ phong trí nói hắn chưa bao giờ gặp qua.

Thử hỏi, Đái Mộc Bạch cùng chu trúc thanh hai người dùng ra vũ hồn dung hợp kỹ đã đủ để thay đổi càn khôn của trận đấu trong một hồi thế cùng lực kiệt.Đại sư, Phất Lan Đức cùng Nhị Long tam vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ làm bọn họ danh dương thiên hạ.

Mà nếu thật là bảy người thi triển vũ hồn dung hợp kỹ sao?

Vậy sẽ là một loại tăng phúc ra làm sao?

Cho dù là thất bảo lưu ly tông tông chủ trữ phong trí toàn lực phát động thất bảy bảo lưu ly tháp thì hiệu quả cũng còn xa mới bằng được.Đủ để trở thành bất cứ sát thủ của phong hào đấu la.

Nếu đó thật sự là thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ, vậy.Toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại hội này cũng không cần phải tiếp tục tiến hành, đừng nói là các học viện dự thi đội ngũ, cho dù xuất chiến chính là một ít hồn sư lão luyện cũng không có thể thắng lợi.

Trừ phi là đội ngũ do hơn ba gã phong hào đấu la tạo thành, nếu không, người nào dám nói có thể chiến thắng thần kỹ nọ chỉ trong truyền thuyết mới tồn tại đây?

Đúng vậy, chính là thần kỹ.Thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ được hồn sư giới công nhận là thần kỹ.

Trên khán đài dành cho tham chiến học viện, Phất Lan Đức cùng Nhị Long đều cũng đã đứng lên, Nhị Long còn tốt một chút, Phất Lan Đức lại lo lắng muốn lao ra.Thậm chí muốn xông lên trận đấu đài.

“Phất Lan Đức, bình tĩnh một chút.” Đại sư dùng sức giữ chặt cánh tay Phất Lan Đức.

Phất Lan Đức cả giận nói: “Tỉnh táo cái rắm.Ngươi không thấy được thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ đó sao? Thứ đó đúng là không thể khống chế tốt.Chẳng lẽ ngươi muốn cho Tiểu Tam bọn chúng chết sao? Cùng lắm thì bỏ qua trận đấu, chúng ta trước hết lên đài đem bọn họ cứu xuống rồi hãy nói.”

Đại sư bĩu môi, “Phất Lan Đức, ngươi coi thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ là cái gì?Nếu tùy tiện bảy người là có thể thi triển ra, vậy còn có thể gọi là thần kỹ sao?Bảy đệ tử c ủa Thương huy học viện nọ mặc dù cũng đúng, nhưng còn xa mới đủ để thi triển loại hồn kỹ này.Bọn họ sử dụng, chỉ bất quá là thất vị nhất thể dung hợp kỹ mà thôi.Thương huy học viện chưa chắc thực sự đủ may mắn để có thể tìm được bảy đệ tử có trình độ vũ hồn khế hợp cao như vậy.”

Phất Lan Đức sửng sốt một chút, “Thất vị nhất thể dung hợp kỹ?Thế thì không phải giống nhau sao?”

Đại sư mỉm cười, kéo hắn ngồi lại vị trí của mình, “Phất Lan Đức a, không biết cũng không thể sợ, đáng sợ chính là không biết mà không tự biết.Thất vị nhất thể dung hợp kỹ cùng thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ khác xa như trời với đất.Một cái đều là nhờ tự hồn kỹ phối hợp phát động dung hợp phát ra, một cái là vũ hồn hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ, thăng hoa thần kỹ.Vậy có thể giống nhau sao?”

Phất Lan Đức lúc này cũng cố không hơn đại sư giễu cợt chính mình liễu, hỏi tới đạo: “Vậy Tiểu Tam bọn họ có thể chống đỡ được hay không?”

Đại sư lắc đầu, “Mặc dù thất vị nhất thể dung hợp kỹ vĩnh viễn không cách nào cùng so sánh với thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ, nhưng cũng có thể đem bảy người lực lượng liên hợp cùng một chỗ phát động ra toàn phương vị công kích.Mặc dù nhìn qua là bảy đối bảy, nhưng chỉ cần khống chế được, thậm chí lại làm cho Tiểu Tam bọn họ mỗi người sinh ra cảm giác bảy đối một.Dưới tình huống bình thường, lấy thực lực vài người bọn họ xuất trường cùng phối hợp, rất khó chống đở được.”

Phất Lan Đức tức giận chửi một tiếng, “Kết quả cũng giống nhau? Ngươi cũng không phải không biết, Tiểu Tam bọn họ cùng thương huy học viện vốn có mâu thuẫn.Nếu để cho đám tiểu tử thương huy học viện này chiếm được tiện nghi, chúng lại dễ dàng bỏ qua Tiểu Tam cùng mộc bạch bọn họ sao?”

Không đợi đại sư mở miệng, một bên Nhị Long cũng đã ngồi lại vị trí của mình, đưa tay ôm lấy cánh tay đại sư, cười nói: "Phất lão Đại, ngươi còn nhìn không ra sao?Cứ có nguy hiểm, tiểu cương so với ngươi lại càng gấp gáp hơn.Hắn chính là đối đãi với Tiểu Tam như con mình. Mà ngươi xem biểu tình của hắn bây giờ.Hắn rõ ràng chính là đùa ngươi."

Vì quan tâm sẽ loạn, lấy Phất Lan Đức một người tinh minh như vậy lúc này dưới sự nhắc nhở của Nhị Long mới tỉnh ngộ.Một tay nắm chặt cổ đại sư, hung hăng nói: "Nhanh nói thật cho tađi, Tiểu Tam bọn họ đến tột cùng là không có việc gì."

Nhị Long tát một cái vỗ lên tay Phất Lan Đức, "Ngươi thộp cổ hắn thì hắn nói như thế nào a, không nhẹ không nặng, nếu ngươi bóp chết hắn, ta sẽ liều mạng với ngươi."Nói xong những lời này, tha nàng chính mình nhịn không được khúc khích một tiếng nở nụ cười trước tiên.

Đại sư cầm tay Nhị Long, thong thả ưu nhã nói: "Nếu đúng là một loại thất vị nhất thể dung hợp kỹ khác, có lẽ Tiểu Tam bọn họ còn rất khó cản đỡ, chủ yếu xem bọn hắn có thể bạo phát ra chiến đấu lực cực mạnh.Nhưng thương huy học viện bảy người này còn không được. Phất Lan Đức, ngươi không nhìn ra phương hướng tu luyện của bọn họ sao?"

"Đương nhiên nhìn đi ra rồi, đều là khống chế hệ hồn sư.Cái đó và bọn họ không được có quan hệ gì?"

Đại sư lạnh nhạt nói: "Quan hệ lớn.Bởi vì bọn họ là khống chế hệ hồn sư, ta mới nói bọn họ không được.Nếu ngươi nhìn ra con đường bọn họ đi chính là con đường khống chế, tựu không nhìn ra bọn họ là lấy gì không chế sao?"

Phất Lan Đức rốt cục đã tỉnh ngộ lại, "Ngươi nói là, có thể Tiểu Tam bọn họ thật sự trụ lại được sao?"

Đại sư liếc ngang mắt hắn một cái, "Ngươi phải tin tưởng chuyên môn."

Phất Lan Đức trợn trắng mắt, "Được, biết ngươi là biểu trưng đặc biệt cho hồn sư giới rồi.Nếu đám tiểu quái vật xảy ra chuyện, ta tìm người quan trọng của ngươi."

Tình huống trên trung tâm lôi đài lúc này ai cũng nhìn không rõ, có thể thấy được, cũng chỉ có thất thải quang trụ huyễn lệ nọ mà thôi.

Đường Tam lẳng lặng đứng tại chỗ, thanh âm của đối thủ không ngừng từ bốn phương tám hướng truyền đến, "Các ngươi quá ngây thơ rồi, tưởng rằng nhắm mắt lại là có thể ngăn cản Thất Tu La huyễn cảnh của chúng ta sao?Vì ngày này, chúng ta đã đợi lâu lắm lâu lắm rồi.Tiếp nhận thế giới xấu xa nhất trong nội tâm các ngươi đi.Cảm giác ngược tâm lại cho các ngươi vô cùng thống khổ, trực tiếp làm cho các ngươi nổi điên mới dừng lại, cái này là phần thưởng cho việc các ngươi vũ nhục chúng ta.Yên tâm, chúng ta sẽ hạ thủ lưu tình, lưu lại cho các ngươi một mạng."

Ngoại trừ Đường Tam ra, sáu người còn lại của sử lai khắc học viện chiến đội lúc này như trước nhắm hai mắt, Đường Tam than nhẹ một tiếng, lạnh nhạt nói: "Ngây thơ, khờ khạo hẳn là là các ngươi mới đúng. Các ngươi tưởng rằng, huyễn cảnh đơn giản này là có thể đem vây khốn chúng ta sao?Cùng so sánh với đệ thất hồn kỹ Mộng Yểm của Thời Niên, thất vị nhất thể dung hợp kỹ này của các ngươi còn kém rất xa."

Đúng vậy, này bảy vị nhất thể dung hợp kỹ nhìn qua mặc dù huyễn lệ khôi hoành, lúc này các loại huyễn cảnh cũng đã bắt đầu sinh ra trong đáy lòng của mọi người, nhưng cùng so sánh với Thời Niên lúc trước ám sát Đường Tam, huyễn cảnh hồn kỹ này của bọn họ lại quá mức thiên về hình thức.Ở trên bản chất sẽ kém hơn rất nhiều.

Thất thải quang mang kịch liệt run rẩy một chút, nên ngay cả huyễn cảnh trong đáy lòng của đám đệ tử sử lai khắc học viện huyễn cũng đều cũng mơ hồ vài phần, hiển nhiên, lời nói của Đường Tam khiến cho đối thủ hoàn toàn bị đả kích.

"ngươi …, Thời Niên sư phụ ở nơi nào?" mặc dù nhìn không thấy, nhưng từ thanh âm cũng có thể phát hiện ra, chính là thanh âm lo lắng của thương huy học viện chiến đội đội trưởng.Đường Tam thản nhiên nói: "Các ngươi là đệ tử của hắn.Muốn gặp hắn sao?Ta sẽ không cho các ngươi cơ hội đâu.Yên tâm, chúng ta sẽ hạ thủ lưu tình, lưu lại các ngươi một mạng.Cho nên, các ngươi còn không thấy được hắn."

Thời gian không sai biệt lắm, thân thể Đường Tam đột nhiên khởi động, thân hình ở trong quang thải đằng khởi, liên tiếp sáu cước đồng thời đá ra.Sáu cước này của hắn cũng không phải công kích địch nhân đích, mà là phân biệt điểm trên lưng của đám đồng bọn.

Thân thể sáu người đồng thời hướng về sáu phương hướng khác lao ra, đồng thời phún ra một ngụm máu tươi.Mà Đường Tam đang ở không trung, hai mắt lại đã biến thành một phiến tử kim sắc, quang mang tử kim sắc dài đến hơn một thước phún thổ ra, phân biệt từ bảy phương hướng phóng đến.

Tiếng kêu thảm thiết gần như đồng thời phát ra, Đường Tam địa thân thể từ không trung hạ xuống thời, hắn một chưởng vỗ nhẹ lên ngực của mình.Nhất thời, một đoàn tơ máu theo khóe miệng chảy xuôi xuống.

Quang thải thu liễm.Chung quanh hết thảy một lần nữa trở nên rõ ràng, thất thải quang trụ khổng lồ nọ theo đó tiêu thất.Mà vốn mười bốn người trên lôi đài, lúc này dĩ nhiên cũng chỉ có một người là đứng thẳng được.Đó chính là Đường Tam.

Bộ dáng miệng phun máu tươi của sáu người còn lại trong sử lai khắc học viện chiến đội cũng sau khi quang thải tiêu thất trong nháy mắt được đông đảo người xem thấy rõ, mắt thấy bọn họ đã ủy đốn (ngã vật ra một cách mệt mỏi) trên mặt đất, hiển nhiên là mất đi năng lực chiến đấu.

Mà đối thủ của bọn họ, thương huy học viện chiến đội bảy người lúc này lấy vị trí bọn họ rời đi lúc trước.Phân biệt tại bảy phương hướng trên lôi đài, lúc này này bảy người cũng đều ngã sấp xuống trên mặt đất, không giống với đám người sử lai khắc học viện là, bọn họ bảy người thân thể ngã trên mặt đất cực kỳ kinh khủng, miệng phun bọt mép, con ngươi trợn ngược.

Giống như một đám người bị phát điên.

Đường Tam sắc mặt nhìn qua cực kỳ tái nhợt, cước bộ cũng đã không ổn định, thỉnh thoảng nhắc lên một chút, nhưng hắn ánh mắt lại kiên nghị như trước.Tựa hồ nói cho mọi người, hắn mới là kẻ chiến thắng cuối cùng.

Một mảnh hoa nhiên, bất luận là khán đài hay là hàng ghế khách quý, lúc này đều cũng đã một mảnh hỗn loạn.

Nhất là đám hồn sư tưởng rằng bảy người thương huy học viện này thi triển chính là bảy vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ, lúc này lại càng giật mình đến há hốc mồm.Đang lúc quang thải nọ đem thân thể của đám đệ tử sử lai khắc học viện vây ở bên trong, bọn họ cũng đều đã lấy đó làm kết thúc cho trường trận đấu này.

Nhưng ai biết, sử lai khắc học viện chiến đội lại mang đến sự kinh hãi cho mọi người.Thần kỹ của thương huy học viện như trước lại là thất bại.

Lúc người trọng tài tuyên bố kết quả cuối cùng, thân thể cũng đều có chút run rẩy.Thương huy học viện dự thi đội viên sau khi trải qua sự kiểm tra của vài tên hồn sư giới tư thâm chuyên gia.Kết luận đưa ra là hồn kỹ cắn trả.

Mặc dù toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại hội này quy định rõ ràng không được làm cho đối thủ tàn phế.Không được giết hại đối thủ.Nhưng hồn kỹ cắn trả này có tính là được người nào gây ra đâu?

Thương huy học viện dự thi đội viên tự có người giúp bọn họ hạ lôi đài, mà sử lai khắc học viện bên này. Áo Tư Tạp, trữ vinh vinh, mã hồng tuấn ba người cũng bay nhanh địa chạy đi lên.Ngay khi trữ vinh vinh không để ý bại lộ, muốn phóng thích vũ hồn cho mọi người tiến hành tăng phúc, lại bị Đường Tam dùng ánh mắt ra dấu dừng lại.

bốn người cùng nhau miễn cưỡng dìu sáu người ngã xuống đất đi xuống lôi đài.

Nghênh đón bọn họ, là đông đảo người xem giống như nghênh đón một nhóm anh hùng.Sử lai khắc chiến đội lại một lần nữa dùng thực lực của mình bảo vệ địa vị bọn họ trong lòng người xem.Mười hai trận liên thắng chiến tích cũng giống như ngạo thị quần luân.

Vừa mới rời khỏi lôi đài, Đái Mộc Bạch đang được dìu nhịn không được nói: “Tiểu Tam, ngươi quá độc ác.”

Lúc này Đái Mộc Bạch đang được mã hồng tuấn dìu miễn cưỡng hành tẩu, đương nhiên, hai chữ miễn cưỡng này đúng là hắn do chính mình lộng ra.Cúi đầu, ai cũng nhìn không rõ biểu tình trên mặt hắn.

Ở bên cạnh Đái Mộc Bạch, Tiểu Vũ cũng được trữ vinh vinh dìu cúi đầu như vậy, nhịn không được nói: "Đái lão Đại, ngươi đang nói cái gì a! Tiểu Tam cũng không có dùng sức a, máu không phải do chúng ta chính mình bức ra sao?Chẳng lẻ hắn đối với ngươi vô cùng chiếu cố?"

Đái Mộc Bạch có chút nghiêng đầu, liếc nhìn Đường Tam mặt không chút thay đổi, "Ta không phải nói hắn ác độc với chúng ta, mà chính là bảy người thương huy học viện nọ.Bảy người ấy sợ rằng đã bị tàn phế."

Bất luận là sử lai khắc thất quái, hay bốn gã đội viên bổ sung do thái long cầm đầu, trong lòng không khỏi đồng thời rùng mình.

Đường Tam dùng thanh âm chỉ có bọn họ mới nghe được thản nhiên nói: "Bọn họ nhất định vĩnh viễn không có khả năng cùng chúng ta trở thành bằng hữu.Đã như vậy, ta có thể nào để làm cho này uy hiếp tồn tại so với chúng ta bên người? Nếu ngày nào đó ta vắng mặt, các ngươi gặp bọn họ thì nên xử lí ra sao? Trảm thảo bất trừ căn, xuân phong xuy hựu sinh."

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân.Đường Tam thông minh như thế nào, từ lúc thương huy học viện đội viên này ra tay hắn hiểu được, này bảy người rất có thể chính là đệ tử chân truyền của gã tàn mộng hồn sư Thời Niên đã chết trên tay mình, Thời Niên lưu cho hắn ấn tượng thật sự quá lớn, mặc dù hắn thành công đánh chết đối phương, nhưng hắn cũng vĩnh viễn không quên được Thời Niên năm khiến cho hắn chứng kiến thảm kịch của Tiểu Vũ trong huyễn tượng kia, hắn quyết không cho phép loại tình huống này thật sự phát sinh.

Nhìn qua, tựa hồ thất vị nhất thể dung hợp kỹ của đám đội viên thương huy học viện bị hắn dễ dàng phá trừ, nhưng nếu không phải hắn vừa lúc có một năng lực khắc chế đối thủ, kết cục đem lại sẽ hoàn toàn bất đồng.

Mâu thuẫn của song phương có thể nói đã không thể điều hòa, vạn nhất những người này biết Thời Niên năm lúc đầu ám sát mình, nhưng vẫn không có trở về, vậy, bọn họ dám chắc sẽ thế sư phụ mình báo thù.

Dưới khả năng của mình, Đường Tam lúc này mới hạ ngoan thủ.

Một là cắt đứt hậu hoạn, mà trường hợp còn lại, hắn tin tưởng, nếu chính mình hạ thủ lưu tình, thương huy học viện bảy tên đội viên tất nhiên có thể điều tra ra việc Thời Niên năm mất tích cùng chính mình có quan hệ mật thiết.

Mà bây giờ, bọn họ lại vĩnh viễn cũng không có khả năng tìm ra bí mật này nữa rồi, ở trong thất thải quang mang đã xảy ra cái gì, cho dù là sáu người còn lại trung bảy đội viên tham chiến của sử lai khắc học viên cũng đều hoàn toàn không minh bạch.

Bí mật này tự nhiên cũng sẽ không bại lộ.

Đường Tam lúc mới chứng kiến lúc đối thủ sử dụng thất vị nhất thể dung hợp kỹ, hắn cũng cực kỳ khiếp sợ, là đệ tử của đại sư, hắn đầu tiên cũng phán đoán ra đó cũng không phải thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ, nhưng đối thủ bảy người đồng thời phát động bảy vị nhất thể dung hợp kỹ cũng lại tạo thành phiền tóai thật lớn cho bọn hắn.

Nhưng là, lòng hắn rất nhanh lại trở nên bình tĩnh.

Thất bảy Tu La huyễn cảnh, cuối cùng cũng chỉ là huyễn cảnh mà thôi. Tử cực ma đồng có thể phá trừ hết thảy năng lực của huyễn cảnh làm hắn hoàn toàn nắm chắc có thể chiến thắng.Cho nên hắn mới không vội vả để cho đám đồng đội động thủ.

So sánh với hồn kỹ mộng yểm của Thời Niên khi xuất ra, thương huy học viện bảy tên đội viên thi triển thất bảy Tu La huyễn cảnh còn muốn kém rất nhiều, bởi vì kỹ năng đội này tiêu hao hồn lực vô cùng lớn, bọn họ căn bản là không cách nào giống như Thời Niên năm có thể khống chế huyễn cảnh đến mức ngay cả người đương sự cũng không cảm giác ra được tầng thứ tinh diệu trong đó.

Xem ra huyễn lệ thất thải quang mang đó, đã tạo thành một tấm bình chướng tốt nhất để che dấu tử cực ma đồng của Đường Tam.

Lúc Đường Tam để cho đồng đội nhắm lại hai mắt, đã lặng yên đem chiến thuật mà mình an bài nói cho mọi người.Hắn an bài rất đơn giản, hắn nói cho mỗi một đồng bọn, khi ta dùng cước đem bọn ngươi phóng

ra ngoài, các ngươi chính mình bức ra một ngụm nghịch huyết, giả làm bộ dáng trọng thương khó lòng duy trì.

Đó dù sao là bảy vị nhất thể dung hợp kỹ, nếu để làm cho ngoại nhân nhìn ra phe mình dễ dàng chiến thắng, ẩn dấu hết thảy chẳng phải là đều bị bại lộ sao? Kỳ địch dĩ nhược (trước mặt địch phải ra vẻ yếu ớt), để đối thủ xem thường mình, mới là lựa chọn chính xác nhất.

Tiếp theo hết thảy trở nên thuận lý thành chương.Bảy mươi hai cấp hồn đế Thời Niên dưới tác dụng của tử cực ma đồng cũng phải ngấn ngủi thất thần, càng huống chi đám đội viên thương huy học viện này cao nhất chỉ có bốn mươi mốt cấp.

Đường Tam trong nháy mắt phát động, đem lực trùng kích của tử cực ma đồng tăng lên tới một trình độ đặc thù, khoảnh khắc đó, hắn rõ ràng nắm chắc được trạng thái tinh thần của mỗi tên đệ tử thương huy học viện.

Bởi vì thi triển thất bảy Tu La huyễn cảnh, thương huy học viện bảy người toàn lực thu xuất hồn lực của mình chuyển hóa thành tinh thần lực, đây cũng là năng lực đặc biệt của bọn hắn.Ở dưới loại tình huống này, tinh thần phòng ngự của bọn hắn có thể nói là bằng "không".

Hơn nữa so với lúc bình thường không dùng vũ hồn còn muốn yếu ớt hơn nhiều.Dù sao, bọn họ làm sao lại có thể nghĩ được rằng ở trong thất vị nhất thể dung hợp kỹ cường đại này, đối thủ còn có thể hướng về phía bọn họ mà phát động tinh thần tằng diện công kích (công kích trực tiếp lên tinh thần) đây?

Tinh thần trùng kích của tử cực ma đồng trực tiếp tiến vào đại não, hồn lực cắn trả.Không sai, thương huy học viện bảy tên đội viên sẽ không chết, nhưng bọn hắn cũng lại đều đã biến thành ngu ngốc.Một chút tổng thương đến thần kinh cũng sẽ làm bọn hắn vĩnh viễn cũng không có khả năng khôi phục lại.Cho dù là trị liệu hệ hồn sư giỏi nhất đối với tổ chức vô cùng tinh mật trên thân thể là đại não này cũng là thúc thủ vô sách (bó tay không còn cách nào khác).

Đường Tam cho tới bây giờ đều cũng không phải một người thiện lương, càng không giống mặt ngoài của hắn nhìn qua bình thường như vậy.Đường môn thân mình chính là vừa chính vừa tà, đang lúc đối mặt với địch nhân có thể gây ra uy hiếp đến tính mạng của mình, hạ thủ lưu tình một chút cũng sẽ làm cho chính mình gặp phải nguy hiểm.

Từ lúc chứng kiến đối thủ bảy vị nhất thể dung hợp kỹ, đến khi đối thủ phát động công kích, Đường Tam ở trong quang thải đã thông tri cho đám đội hữu phương pháp ứng biến cùng với đánh ngã đối thủ bảy người.Tất cả quá trình này đều hoàn thành trong điện quan thạch hỏa gian.Lôi đình vạn quân, nhất kích tức trung (lôi đình vạn quân chỉ trong một kích).Sự quyết đoán tàn nhẫn trong đó, hoàn toàn biểu hiện ra Tu La chi tâm vốn ẩn dấu dưới vẻ bề ngoài rất bình thường của Đường Tam.

Cũng chính vì như thế, Đái Mộc Bạch mới nói là Đường Tam tàn nhẫn.Trong mọi người, thực lực của hắn là tối cường, lúc ấy ngoại trừ Đường Tam ra, cũng chỉ có hắn đã bị ảnh hưởng nhỏ nhất.Cho nên, hắn mơ hồ đoán được cách làm của Đường Tam.Đối với gã đồng đội này, lúc này ngay cả vị tà mâu bạch hổ trong lòng cũng không khỏi tăng thêm vài phần kính sợ.

Người thứ nhất tỏ vẻ ủng hộ Đường Tam chính là mã hồng tuấn, mập mạp hai tay phân biệt dìu hoàng viễn cùng kinh linh, "Tam ca, ta ủng hộ ngươi.Nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với chính mình."

Sử lai khắc thất quái ánh mắt giao hội tại một một điểm, không ai lại phát ra lời nghi ngờ, Đường Tam giải thích mặc dù rất đơn giản, nhưng tình huynh đệ trong đó lại chương hiện không thể nghi ngờ.Bọn họ đều cũng nghĩ tới vấn đề giống nhau, nếu chiến thắng chính là đám người thương huy học viện đó, bọn họ lại hạ thủ lưu tình với phe mình sao?

Trở về nghỉ ngơi khu, mấy trăm đạo ánh mắt gần như đồng thời rơi vào đám đội viên sử lai khắc học viện chiến đội.Bên ngoài có người hô lên bảy vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ này mấy chữ, lúc này đoàn đội viên tham tái trong khu nghỉ ngơi đều cũng chạy đi ra ngoài, cũng tự nhiên thấy được kết cục cuối cùng.

Sí hỏa học viện hỏa vô song cùng hỏa vũ thấy được. Thần phong học viện phong tiếu Thiên tự nhiên cũng thấy được.

Quá trình diễn ra trận đấu cũng không dài, cũng không có ai chứng kiến sử lai khắc học viện làm sao chiến thắng, nhưng bọn hắn lại đều cũng thấy được kết quả.

cũng không phải mỗi người đều giống đại sư cùng trữ phong trí như vậy ánh mắt.Thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ gây cho mỗi một gã đệ tử tham tái rung động, cũng đều khó có thể dùng lời nói mà hình dung được.Nhưng thương huy học viện lại như trước thất bại.Sau khi sử dụng bảy vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ, như trước thất bại.Hơn nữa bọn họ còn rõ ràng chứng kiến, trong quá trình thương huy học viện phát động dung hợp kỹ, sử lai khắc học viện chiến đội trên lôi đài thậm chí cũng đều không nhúc nhích, tùy ý cho bọn họ súc lực.

Mặc dù cuối cùng đứng ở trên lôi đài chỉ còn lại có một mình Đường Tam, nhưng là sử lai khắc học viện chiến thắng thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ của thương huy học viện.Kết quả này lại đều làm các học viện dự thi đội viên rất khó tiếp nhận, nhất là hỏa vũ.

Phong tiếu Thiên nhìn bộ bước lý có chút lảo đảo Đường Tam trong tim không khỏi nhịn được một trận đánh trống.Trời ạ, chính là thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ cư nhiên cũng không thể đánh bại bọn họ? Đường Tam này cũng quá biến thái, hắn thật là mới dưới hai mươi lăm tuổi sao?

Vốn hắn còn đối với chính mình tin tưởng mười phần, làm cho hỏa vũ tất nhiên phải trở thành bạn gái của mình, mà thông qua một trận chiến vừa rồi ở bên ngoài này, bây giờ hắn có thể nói là hết sạch lòng tin.Nhìn Đường Tam không khỏi nhịn được có chút thất thần.

Đường Tam ý bảo ba người mã hồng tuấn ba người đem đám đồng bọn bị trọng thương sang một bên, cũng để cho giáng châu dùng trị liệu quyền trượng. Hắn xoay người, đối mặt mấy trăm đạo ánh mắt nọ, chỉ là bình tĩnh nói một câu: “Các ngươi không cần nhìn ta như vậy, đó cũng không phải bảy vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ.”

Không để ý tới những ánh mắt ngạc nhiên kia, Đường Tam ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh đám đội hữu.

Mặc dù chỉ là một câu giải thích đơn giản, nhưng cũng đưa hắn chính mình từ thần vị thượng lạp trở lại phạm trù của người bình thường, không ít người đều có cảm giác thở dài một hơi.

Lúc này, đại sư, Nhị Long cùng Phất Lan Đức ba người đã chạy lại đây, sau khi Đường Tam cùng đại sư nói nhỏ vài câu.Dưới sự dìu dắt lẫn nhau, rất nhanh rời khỏi nghỉ ngơi khu mà đi.

Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, đông đảo đội viên tham tái nhất thời lầm rầm nghị luận, bọn họ đều cũng rất tin tưởng lời giải thích của Đường Tam.Dù sao, dưới tình huống cấp bậc thua kém không lớn thì căn bản là không có khả năng chiến thắng thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ.Càng huống chi, cường đại thần kỹ thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ nọ cũng chỉ là trong truyền thuyết mới có.Đông đảo người xem đều thu được là một hồi yến tiệc cho mắt, nhưng trận đấu hôm nay, nhưng cũng làm cho người hữu tâm sản sinh ra các loại ý nghĩ bất đồng.Thế lực khắp nơi cũng đều tự hỏi rằng hôm nay sử lai khắc học viện chiến đội đến tột cùng là làm sao thu được thắng lợi.

Rất nhanh, bên thương huy học viện truyền đến tin tức, tất cả bảy tên đội viên tham tái của bọn họ toàn bộ đều mất năng lực nhận thức.Đều biến thành ngu ngốc.Hơn nữa họ lại hướng tới đại hội tổ ủy đề xuất nghiêm chính kháng nghị, yêu cầu nghiêm trị sử lai khắc học viện.

Vì thế, cả Thiên đấu đế quốc cùng vũ hồn điện cùng thành lập một tiểu tổ điều tra đặc biệt, phân biệt đối với song phương triển khai điều tra. Đồng thời, vũ hồn thánh điện của Thiên đấu thành phái ra hai gã trị liệu hệ hồn sư cấp bậc hồn thánh đặc biệt vì bảy tên đội viên thương huy học viện mà tiến hành trị liệu.

Nhưng giống như Đường Tam lúc trước có phán đoán, đại não là nơi có cấu tạo tinh mật nhất trên cơ thể người, cũng không phải đơn giản dùng trị liệu hồn kỹ là có thể khôi phục được.Thế giới tinh thần huyền bí đến nay còn chưa bao giờ có người chánh thức khám phá.Vũ hồn điện trị liệu tự nhiên chính là phí công.

Trở lại sử lai khắc học viện, hoàng kim thiết tam giác trực tiếp mang theo toàn bộ mười một đội viên sử lai khắc học viện chiến đội tập trung tại phòng hội nghị.

Lúc này, mọi người cũng không cần lại che dấu cái gì, vốn sáu người bị trọng thương cũng đều khôi phục thái độ bình thường.

Phất Lan Đức sắc mặt có chút ngưng trọng, ánh mắt trước tiên là nhìn về phía Đường Tam, sau đó lại đảo qua trên người sáu người tham gia trận đấu hôm nay.

"Nếu ta đoán không sai, không đến một canh giờ nữa, phía đại hội tổ ủy sẽ phái ra tổ điều tra đến học viện chúng ta tiến hành điều tra về chuyện trận đấu ngày hôm nay.Ta không biết các ngươi quyết định ra sao.Nhưng đại sư vừa rồi có nói với ta, toàn bộ đối thủ đã biến thành ngu ngốc."

Mọi người nhìn nhau, ai cũng không có lên tiếng, ánh mắt mọi người cuối cùng đều cũng tập trung lên người Đường Tam.

Phất Lan Đức trừng mắt nhìn Đường Tam một cái, nói: "Ngươi tên tiểu quái vật này, toàn tìm phiền toái cho ta.Bảy người các ngươi tham gia trận đấu, lập tức đi tĩnh tu cho ta.Ta sẽ giải thích với đối phương rằng các ngươi tự mình chữa thương.Nga, không, Tiểu Tam ngươi lưu lại.Nếu thật sự có người tiếp nhận điều tra, ít nhất trên mặt ngoài là ngươi bị thương nhẹ nhất, cũng là người được chọn tốt nhất."

"Vâng."

"Sáu người các ngươi bây giờ nên đi thôi. Nhị Long, tìm cho bọn hắn nơi nào kín đáo một chút, để cho triệu vô cực cùng lô kỳ bân tự mình đi đến canh chừng.Đừng cho bất kỳ kẻ nào nhìn thấy bọn họ.Được rồi, gọi thiệu hâm cũng tới đây đi.Đường đậu vũ hồn của hắn dùng để che dấu thương thế của tiểu quái vật này rất thích hợp.Giáng châu ngươi cũng đi đi.Làm thế nào cũng phải bày ra bộ dáng, có nhiều trị liệu hệ hồn sư cũng tốt."

Lúc này Phất Lan Đức mới toán chánh thức biểu hiện uy nghiêm của viện trưởng trong hắn, nhị long đứng lên, hướng Đường Tam cười cười, trong mắt lộ vẻ khen ngợi, lúc này mới mang theo bảy người bọn Đái Mộc Bạch đi.Nàng vốn chính là sát lục chi giác trong hoàng kim thiết tam giác, tự nhiên rất thích loại tác phong quả quyết tàn nhẫn này của Đường Tam.

Đám người Nhị Long rời đi, trong phòng chỉ còn lại có Phất Lan Đức, đại sư, Đường Tam, Áo Tư Tạp, mã hồng tuấn cùng trữ vinh vinh.Phất Lan Đức kéo ghế ngồi xuống, cũng không lên tiếng, tay gõ một cách có tiết tấu lên mặt bàn, tựa hồ tự hỏi về cái gì.Đại sư ngay từ đầu ngồi ở một bên, một bộ dáng lão thần tại tại.

Thời gian không dài, Phất Lan Đức ngẩng đầu, nói: "Tiểu Tam, nếu mà người điều tra hỏi ngươi, ngươi làm thế nào phá trừ đối thủ bảy vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ đích, ngươi trả lời ra sao?"

Đường Tam thành thành thật thật nói: "Ta không biết." Ở trong chiến đấu, linh cảm của hắn có thể nói là vô cùng nhạy bén.Chủ yếu là loại câu tâm đấu giác (mánh khóe chiến lược) này, hắn lại vỗ ngựa cũng đuổi không kịp Phất Lan Đức.

Phất Lan Đức con mắt sáng ngời, đạo: "Tốt, nên trả lời như thế.Nhớ kỹ."

"A?" Đường Tam sửng sốt một chút, nhưng hắn rất nhanh nên phản ứng lại đây, "Ta nên trả lời là không biết?"

Phất Lan Đức cười hắc hắc, nói: "Đúng vậy, bất luận bọn họ hỏi ngươi cái gì, ngươi tựu giảo định (khẳng định) chính mình không biết, nên nói cho đám người đến điều tra đó, bởi vì lúc ấy ngươi nhìn không rõ tình huống bên ngoài, nên không ngừng phóng thích hồn kỹ của mình.Đợi đến khi chung quanh trở nên rõ ràng, hết thảy cũng đã kết thúc.Ngươi căn bản không biết xảy ra cái gì."

Đường Tam chớp chớp mắt, "Như vậy cũng được?"

Phất Lan Đức hừ lạnh một tiếng, "Tại sao không được? Mấy tên đến điều tra này cũng bất quá là đi đi một chút tình thế mà thôi (đi đi một chút cho nó có - chống đối đấy).Dù sao không ai thấy lúc ấy xảy ra cái gì.Ngươi chỉ cần giảo định ba chữ "không biết gì", có ta ở bên cạnh đây, bọn họ không thể dùng hình thức bức cung đâu.Dưới tình huống không chứng cứ gì, chúng ta tựu nói thương huy học viện này đệ tử là không khống chế được hồn kỹ của mình, bị cắn trả mới biến thành ngu ngốc.Bọn họ làm sao có thể bắt chúng ta đi? Mọi việc cũng đều phải có chứng cứ."

mã hồng tuấn ở sau lưng Đường Tam tự nhủ: "Đây không phải rất vô lại sao?"

Đại sư ở bên biên khục một tiếng nở nụ cười, "Ngươi bây giờ mới biết được a, nói về vô lại, người nào có thể vô lại hơn được so với đại sư Phất Lan Đức."

Phất Lan Đức không tức giận trừng đại sư liếc mắt, một cái, "Đừng mỉa mai ta nữa có được hay không? Tiểu Tam, ngươi nhớ kỹ không?"

Đường Tam nhanh chóng gật đầu, tỏ vẻ chính mình nhớ kỹ.Không phải chính là ba chữ "không biết gì" sao? Hỏi một câu, trả lời ba chữ "không biết gì".Vậy còn không đơn giản?

---

105. Chương 104: Nhất Xướng Nhất Họa

Làm cho Phất Lan Đức lấy làm kinh hãi chính là, dẫn đầu tổ ủy là hai người hắn đều từng gặp qua, hắn như thế nào cũng không nghĩ tới đại hội tổ ủy lại đối với chuyện này dĩ nhiên cũng coi trọng tới mức như thế.Tổ ủy của Thiên đấu thành dự tuyển tái chính là do vũ hồn điện cùng Thiên đấu đế quốc hoàng thất tạo thành, dẫn đầu song phương tổ ủy cũng tự nhiên là phân biệt đến từ hai phe thế lực.Phất Lan Đức sở dĩ kinh ngạc, là bởi vì đại biểu vũ hồn điện đến đây dĩ nhiên là Thiên đấu thành vũ hồn thánh điện điện chủ bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư.Mà đại biểu Thiên đấu đế quốc cư nhiên chính là Thất Bảo Lưu Ly Tông tông chủ Trữ Phong Trí.

Sau Sử Lai Khắc học viện mọi người mới biết được, thực ra Trữ Phong Trí dùng thân phận là sư phụ của thái tử để đến đây.Dựa vào thân phận, hắn cũng miễn cưỡng được tính là người của Thiên đấu đế quốc hoàng thất.Mặc dù chuyện Thương Huy học viện bảy tên dự thi đội viên biến thành ngu ngốc cũng không tính là nhỏ, nhưng cũng tuyệt không đến có thể kinh động hai vị cấp bậc đại lão Trữ Phong Trí cùng Tát Lạp Tư này.Hai người sở dĩ đồng thời đi tới Sử Lai Khắc học viện, nói ra cũng có chút hài hước.

Vốn Tát Lạp Tư thực ra cũng chỉ là nghĩ phái một thủ hạ đến đây, dựa vào biểu hiện ưu dị của Sử Lai Khắc học viện chiến đội cùng quan hệ mẫn cảm đối với Thất Bảo Lưu Ly Tông trong đó khiến hắn định âm thầm xuống tay, nhưng làm tổng phụ trách của vũ hồn điện tại Thiên đấu thành, hắn đương nhiên sẽ không giống tàn mộng hồn sư thời niên năm lỗ mãng như vậy.Cho nên hắn một mực chờ đợi cơ hội.Thương Huy học viện bảy người biến thành ngu ngốc, không thể nghi ngờ cho hắn một cái lý do tốt nhất, vị thủ nhãn thông thiên bạch kim giáo chủ này lập tức liền lợi dụng tốt lần này chuẩn bị đem Sử Lai Khắc học viện đá ra khỏi đại tái.

Nhưng còn Trữ Phong Trí làm sao lại để cho hắn được như ý đây? Sau khi tổ ủy hội nghiên cứu quyết định phái ra tổ điều tra, Trữ Phong Trí lập tức nên nguyện ý đái lĩnh một đội điều tra tổ tới Sử Lai Khắc học viện tiến hành điều tra.

Trữ Phong Trí để tự mình đến, không thể nghi ngờ chính mình cũng tính là chỉ làm một vụ không vang, nhưng Tát Lạp Tư còn lại không muốn buông tha cho.Luận địa vị, hắn cùng Trữ Phong Trí cuối cùng còn có chênh lệch lớn, quan hệ của vũ hồn điện cùng thất đại tông môn trong đó cũng vẫn còn hết sức mập mờ, dưới sự bất đắc dĩ, vị bạch kim giáo chủ này cũng chỉ đành tự thân xuất mã.Cùng Trữ Phong Trí đến Sử Lai Khắc học viện, hy vọng có thể tìm được một chút manh mối.Nói như vậy, cho dù Trữ Phong Trí địa vị cao tới đâu, cũng không có thể trở ngại đến tính công chính của đại tái.

Cho nên, hai vị đại nhân vật này mang theo một đám tùy tùng trực tiếp đi tới Sử Lai Khắc học viện.

Trữ Phong Trí có thể nói là khinh xa thục lộ, chính lúc nghe nói bọn họ đi tới ngoài cửa học viện, Phất Lan Đức nhanh chóng cùng đại sư, Nhị Long cùng nhau ra ngoài nghênh tiếp.Trước khi ra khỏi cửa, Phất Lan Đức dặn dò trữ vinh vinh một câu, sau đó không được cùng Trữ Phong Trí nhận mặt nhau, tốt nhất là nên tránh một chút.

"Phất Lan Đức viện trường, mạo muội quấy rầy rồi." Trữ Phong Trí mỉm cười hướng Phất Lan Đức gật đầu.

Hai người cấp bậc hồn lực mặc dù chênh lệch không nhiều, nhưng mà địa vị tại hồn sư giới lại là thiên soa địa viễn.Phất Lan Đức lập tức hoàn lễ, "Trữ tông chủ khách khí rồi, ngài có thể đại giá quang lâm bổn viện, làm cho Sử Lai Khắc bồng tất sinh huy a!"

Trữ Phong Trí mỉm cười, chỉ về phía bên cạnh, giới thiệu cho Phất Lan Đức: "Vị này là Thiên đấu thành vũ hồn thánh điện điện chủ, Tát Lạp Tư bạch kim giáo chủ các hạ."

Phất Lan Đức viên hoạt ra sao, trên mặt thần sắc chút nào không thay đổi, lại lập tức thi lễ. "Thì ra là Tát Lạp Tư giáo chủ đại nhân.Tại hạ Phất Lan Đức thất lễ rồi.Xin mời hai vị vào trong."

Tát Lạp Tư đạm nhiên hướng Phất Lan Đức gật đầu một chút.Một nhóm hơn mười người dưới sự đái lĩnh của Phất Lan Đức ba người đi vào Sử Lai Khắc học viện.

Trữ Phong Trí chỉ là đi cùng một vị Cốt Đấu La cổ dong, vị bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư kia thì lại dẫn dắt tới mười hai người.Trong đó có đến hai gã hồng y giáo chủ mặc hồng sắc trường bào.Ngoài ra còn có mười tên thánh điện võ sĩ mặc ngân sắc kính trang (giáp màu bạc bóng nhẫy như gương của tụi võ sĩ phương Tây).

Ở trong vũ hồn điện, ngoại trừ giáo chức nhân viên ra, còn có loại biên chế là chuyên môn hộ điện kỵ sĩ này.Ngoại trừ thánh hoàng võ sĩ chuyên nghiệp của giáo hoàng cùng đấu la võ sĩ chuyên nghiệp của đấu la điện ra, là địa vị cao nhất của thánh điện võ sĩ tại lưỡng đại vũ hồn thánh điện thì thánh điện võ sĩ này thực ra đều là hồn sư xuất sắc trong vũ hồn điện tạo nên, thực lực cực kỳ kinh người.

Nghe nói, tiêu chuẩn nhập môn của thánh điện võ sĩ là năm mươi mốt cấp hồn lực.Đương nhiên, tiêu chuẩn của thánh hoàng võ sĩ cùng đấu la võ sĩ càng cao một chút, đạt tới sáu mươi mốt cấp.

Nói cách khác, bất kì một gã thánh điện võ sĩ đều cũng bản thân đều có thực lực hồn vương trở lên.Mà thánh hoàng võ sĩ cùng đấu la võ sĩ lại càng đạt tới cấp bậc hồn đế trở lên.

Đây còn chỉ là cấp bậc yêu cầu tối cơ bản của tam đại võ sĩ đoàn.

Như đoàn trưởng của thánh hoàng võ sĩ đoàn cùng đấu la võ sĩ đoàn, bản thân cũng đều có thực lực là phong hào đấu la.Bởi vậy có thể thấy được, thực lực của vũ hồn điện thực lực hùng hậu đến cỡ nào.

Đi vào Sử Lai Khắc học viện, Tát Lạp Tư ánh mắt thoáng lóe ra, chung quanh cảnh vật đã toàn bộ ấn nhập vào trong óc hắn.

Trước đây, hắn tự nhiên sẽ không chú ý một khu nhà cao cấp hồn sư học viện bình thường như vậy.Nhưng bây giờ nhưng lại bất đồng, biểu hiện của Sử Lai Khắc học viện chiến đội tại lần toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái này thật là có chút kinh người.Mặc dù hắn còn không có quá để trong mắt, nhưng ít ra có thể chứng minh học viện này đủ để bồi dưỡng ra một ít tinh anh nhân tài.

Phất Lan Đức dẫn đoàn người tới phòng hội nghị thứ nhất trong vu giáo học lâu.Song phương phân chia khách chủ ngồi xuống.Phất Lan Đức nhượng vị trí thượng thủ vị cho Tát Lạp Tư cùng Trữ Phong Trí.Bản thân cùng Liễu Nhị Long, đại sư ngồi bên cạnh.

"Phất Lan Đức viện trường, ngươi hẳn là biết mục đích lần này chúng ta tới đây rồi." Tát Lạp Tư cầm chén trà trước mặt lên, uống một ngụm. Sắc mặt hắn nhất thời trở nên khó coi.Nước trà này mặc dù đúng là vừa mới bưng lên, nhưng mà chất lượng lại kém đến mức hắn tưởng tượng như thế nào cũng không ra.

Làm vũ hồn thánh điện điện chủ, Tát Lạp Tư luôn luôn dưỡng tôn xử ưu (quyền cao chức trọng), đã bao giờ uống qua lá trà mãn thiên tinh kỳ lạ này đâu?

Gọi là mãn thiên tinh, chính là trà diệp mạt.Đầu tiên rót một chén nước nóng, sau đó uống vào, ngay lập tức có được cảm giác giống như là có một bầu trời đầy sao ở trước mắt (uống vào là hoa mắt).

Chỉ có bình dân nghèo khổ nhất mới có thể dùng loại lá trà này.Mà Phất Lan Đức chuẩn bị loại mãn thiên tinh này, thậm chí còn là mãn thiên tinh trong mãn thiên tinh.

Trữ Phong Trí chứng kiến biểu hiện của Tát Lạp Tư, nâng chén trà của mình lên làm ra bộ dáng, Phất Lan Đức cũng không có khu biệt đối đãi, nước trà trong chén của hắn cũng đồng dạng là mãn thiên tinh.

Mạnh mẽ nén cười, Trữ Phong Trí ho khan một tiếng, nói: "Phất Lan Đức viện trường, trà diệp này của ngươi có thể là uống được a!"

Phất Lan Đức chính là muốn phát huy những cơ hội kiểu này, thở dài một tiếng, nói: "Còn phải xin hai vị tha thứ.Chúng ta Sử Lai Khắc học viện thật sự quá nghèo.Tất cả kinh phí cũng đều dùng cho việc bồi

dưỡng đệ tử, tân tân khổ khổ mới bồi dưỡng được ra mấy hài tử tinh anh.Bình thường ta tiền uống trà của ta a, thực ra còn là mấy năm trước khi ta tiếp quản học viện đã mua được."

Nếu nói Tát Lạp Tư lúc trước sắc mặt khó coi, thì bây giờ sắc mặt hắn đã hoàn toàn biến thành xanh lét trông cực kì nghiêm trọng.Nếu không phải bận tâm đến thân phận của mình, hắn đã phải nôn ra rồi.Mấy năm trần trà, nhưng chất lượng lại kém như thế.Trận trận cảm giác ghê tởm làm hắn không ngừng thấy buồn.Lại nhìn về phía Phất Lan Đức với vẻ mặt thương cảm cùng bộ dáng ủy khuất, hắn lại không thể phát tác được.Người ta không có tiền, ngươi còn nói được cái gì đây?

"Phất Lan Đức viện trưởng, không nên nói chuyện tầm phào nữa. Chúng ta tới nơi này thực ra không phải là để xem ngươi diễn kịch."Tát Lạp Tư thanh âm đã rất lạnh lẽo, thay đổi là ai, uống một ngụm cái loại trà mãn thiên tinh kỳ lạ này, tâm tình cũng tuyệt đối sẽ trở nên không tốt.

Phất Lan Đức vẻ mặt mờ mịt nhìn Tát Lạp Tư nói: "Ta còn chưa kịp hỏi. Bạch kim giáo chủ đại nhân ngài cùng với trữ tông chủ đồng thời quang lâm tệ học viện, đến tột cùng là chuyện gì?"

Tựu ngay cả Trữ Phong Trí đều cũng không khỏi âm thầm than thở, Phất Lan Đức này công phu diễn kịch thật sự quá giỏi.Nếu không phải từng cùng vị viện trưởng này tiếp xúc quá, càng chỉ mơ hồ đoán được là Đường Tam làm cho đám đệ tử Thương Huy học viện tàn phế, hắn cũng nhịn không được phải tin rằng Phất Lan Đức cũng không biết việc này.

Tát Lạp Tư nhíu mày, "Tại trước trận đấu trung, đệ tử của học viện các ngươi hạ ngoan thủ khiến thương nặng đối phương, đến mức sử Thương Huy học viện dự thi toàn bộ bảy tên đội viên biến thành ngu ngốc.Bây giờ Thương Huy học viện đưa ra nghiêm chính kháng nghị.Bởi vậy, đại hội tổ ủy lại mới hợp thành tổ chuyên án tiến hành điều tra."

"Cái gì? Thương Huy học viện dự thi đội viên đều cũng biến thành ngu ngốc?" Phất Lan Đức vẻ mặt khiếp sợ nhìn Tát Lạp Tư.

Tát Lạp Tư hừ lạnh một tiếng, "ngươi dạy dỗ đệ tử tốt đấy.Tuổi còn trẻ, nhưng hạ thủ lại tàn nhẫn như thế.Ngươi hẳn là cũng biết quy tắc của đại hội.Đối với loại hành vi cố ý thi triển lạt thủ này, đại hội tất không xử nhẹ."

Lời hắn nói nghe qua rất bình thường, nhưng tất cả đều có thể gây hiểu lầm, chỉ cần Phất Lan Đức nói sai một câu nói, hắn sẽ lập tức nắm bắt được cơ hội.

"Oan uổng a, đại nhân." Phất Lan Đức đứng bật dậy, bởi vì ủy khuất, khuôn mặt hắn cũng bị biến dạng.

Hai mắt rõ ràng đỏ lên, "Tát Lạp Tư đại nhân, chúng ta oan uổng a! Thương Huy học viện đám vương bát đản này cư nhiên còn dám đưa ra kháng nghị?Chúng ta dự thi bảy tên đội viên có sáu đều cũng bị trọng thương, trong đó còn có ba người tính mạng bị đe dọa, bây giờ đang do vài vị trị liệu hệ sư phụ của học viện chúng ta khẩn cấp cứu chữa.Bọn họ còn có ý tứ muốn tư kháng nghị?Ta còn chuẩn bị hướng tổ ủy lại đưa ra kháng nghị cùng thỉnh cầu điều tra đây."

Tát Lạp Tư hừ lạnh một tiếng, "Có đúng là oan uổng hay không ngươi hẳn là rõ ràng.Cho dù ngươi không biết chuyện này, bây giờ cũng gọi đám đệ tử tham tái hôm nay của Sử Lai Khắc học viện các ngươi ra đây, chúng ta muốn vào hành điều tra.Phân biệt thẩm vấn."

Ý tứ khiếp sợ trên mặt Phất Lan Đức không có yếu bớt chút nào, quả quyết nói: "Không, vậy không được.Thương thế của đám hài tử quá nặng, nếu không kịp thời cứu chữa, đừng nói là tham gia trận đấu ngày mai.Sợ rằng cả kiếp sống hồn sư cũng đều bị ảnh hưởng.Bây giờ đúng là thời gian trọng yếu để trị liệu.Bọn chúng làm sao có thể trả lời vấn đề của các ngươi đây?"

Tát Lạp Tư trong mắt hàn quang chợt lóe, "nói như vậy, ngươi là chống đối lại tổ ủy rồi ?Ta có thể nói hành vi của ngươi là cự tuyệt tiếp nhận điều tra.Đại hội tổ ủy bởi vậy mà có quyền quyết định đem Sử Lai Khắc học viện xóa tên khỏi danh sách bổn giới toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái."

"Chờ một chút." Trữ Phong Trí trước đó cũng không có mở miệng, chỉ là yên lặng nhìn Phất Lan Đức cùng Tát Lạp Tư nói chuyện với nhau.Lúc này mới thản nhiên nói: "Tát Lạp Tư các hạ.Nhân tình không hề nằm ngoài pháp lý.Đám đội viên tham tái của Sử Lai Khắc học viện bị trọng thương.Dưới tình huống điều tra như vậy mà tùy tiện quyết đoạn, như vậy tựa hồ không ổn đâu."

Tát Lạp Tư lạnh nhạt nói: "Sử Lai Khắc học viện bây giờ cự tuyệt để cho đệ tử tham tái tiếp nhận điều tra, bản thân việc này tồn tại vấn đề trọng đại.Trữ tông chủ ngài cho rằng nên xử lý như thế nào đây?Ngay cả hỏi cũng không thể hỏi được, làm sao lại có thể chứng minh rằng bọn họ trong sạch?"

Trữ Phong Trí chuyển hướng Phất Lan Đức, nói: "Phất Lan Đức viện trưởng, đệ tử tham tái của quý viện thương thế đều rất nặng sao?Ta nhớ rõ, lúc ấy có một gã đệ tử tình huống còn tốt.Có thể để cho hắn đến tiếp nhận sự điều tra của chúng ta hay không?Lần này quan hệ đến tính công chính của đại tái.Còn mời ngươi phối hợp."

Phất Lan Đức kích động đỏ bừng hai mắt đỏ, nhìn qua giống như là vừa mới khóc, "Dựa vào cái gì chúng ta phải tiếp nhận điều tra? Đại hội nếu như công bình công chánh, tổ trọng tài hẳn là phải thấy rõ tình huống lúc ấy.Thương Huy học viện dự thi đội viên thi triển thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ, chẳng lẽ lại là hạ thủ lưu tình sao? Nếu như đệ tử của chúng ta không ngăn trở được công kích của bọn họ, sợ rằng bây giờ đúng là không có một người có thể còn sống trở về.Tất cả mọi người thấy được, chúng ta đệ tử chỉ là bị động chống cự, chúng ta chưa bao giờ làm sai cái gì.Nếu đại hội tổ ủy lại thật sự quyết định phải đem khai trừ chúng ta, chúng ta cũng không còn gì để nói."

Tát Lạp Tư trong mắt tinh quang chợt lóe đạo: "Đây chính là ngươi tự mình nói ra đấy."

Phất Lan Đức tức giận nhìn Tát Lạp Tư. "Bạch kim giáo chủ các hạ, ngài nhằm vào Sử Lai Khắc học viện chúng ta là có ý tứ gì? Được rồi, ta đến muốn xem các ngươi ra sao đem xóa tên Sử Lai Khắc học viện chúng ta khỏi đại hội . Tiểu cương, ngày mai chúng ta nên đi trước thánh địa bái kiến giáo hoàng đại nhân, thỉnh giáo hoàng đại nhân chủ trì công đạo cho chúng ta."

Trữ Phong Trí có chút lo lắng hướng Phất Lan Đức sử vị ánh mắt, hắn không biết tại sao luôn luôn tinh minh địa Phất Lan Đức lại đột nhiên trở nên như thế xúc động. chẳng lẻ nói. này bọn nhỏ thật sự thụ tới rồi bị thương nặng, để làm cho Phất Lan Đức không cách nào khống chế chính mình tâm tình sao?

Phất Lan Đức như không thấy ánh mắt Trữ Phong Trí, một bên hướng Tát Lạp Tư rống giận, một bên không ngừng vỗ tay lên cái bàn.

"lớn mật." một gã thánh điện kỵ sĩ chợt tiến lên trước một bước, toàn bộ mười tên thánh điện kỵ sĩ trên người hồn lực quang mang đồng thời sáng rực.Hai gã hồng y giáo chủ cũng đứng lên.Chỉ cần Tát Lạp Tư ra lệnh một tiếng, bọn họ lập tức sẽ ra tay bắt người.

Tát Lạp Tư cũng không để ý tới Phất Lan Đức, quay đầu nhìn về phía bên người địa Trữ Phong Trí, đạo: "Trữ tông chủ, ngài cũng thấy được. Sử Lai Khắc học viện kiêu ngạo đến tận đây, cự không tiếp thụ tổ ủy lại điều tra.Nếu không tiến hành xử lý đối với bọn họ, chúng ta làm sao chủ trì công đạo với những học viện còn lại?"

"Điều này…" Trữ Phong Trí mặc dù có lòng trợ giúp.Nhưng mà bây giờ lại không thể giúp sức.

Tát Lạp Tư lúc này mới chuyển hướng Phất Lan Đức, cười lạnh một tiếng, "Các ngươi phải đi tìm giáo hoàng đại nhân thân tố thật không?Vậy các ngươi lập tức có thể lên đường được rồi.Ta tuyên bố, Sử Lai Khắc học viện bởi vì xúc phạm đại hội quy tắc…"

Hắn mới nói được nơi này, đột nhiên, một thanh âm cắt đứt lời của hắn, "Chờ một chút."

Người vừa mở miệng chính là đại sư, hắn mặc dù không có giống Phất Lan Đức như vậy kích động.Nhưng vẻ mặt cũng đã trở nên ngưng trọng, "Tát Lạp Tư, trước tiên ngươi nên đưa ra quyết định rõ ràng chứ."

"Tên húy của Bạch kim giáo chủ đại nhân là ngươi có thể trực tiếp gọi lên sao?" Một gã hồng y giáo chủ lập tức quát mắng.

Đang lúc Tát Lạp Tư chuẩn bị tiếp tục nói, đem Sử Lai Khắc học viện đá ra bổn thứ đại hội, đột nhiên, đại sư cổ tay run lên, một vật từ bàn tay hắn bay ra, hướng thẳng tới Tát Lạp Tư.

Không cần Tát Lạp Tư ra tay, một gã thánh điện kỵ sĩ nhanh chóng che ở trước mặt Tát Lạp Tư, bàn tay xuất ra một chưởng hướng phía đồ vật nọ bỏ tới, hồn lực chợt bùng nổ.Đồng thời, đám thánh điện kỵ sĩ còn lại cũng nhanh chóng phản ứng lại, trước tiên đem Phất Lan Đức, đại sư cùng Liễu Nhị Long ba người vây quanh ở giữa.

"Dừng tay." một cánh tay hoành sáp mà vào, cản ở trước tay của tên thánh điện kỵ sĩ, hóa thành một tầng vô hình bình chướng đem toàn bộ hồn lực của một chưởng mới phách ra vừa rồi bao vây ở phía trong.Kỳ dị chính là, cũng không có năng lượng va chạm xuất hiện, hồn lực mà tên thánh điện kỵ sĩ kia thâu xuất cũng giống như băng tuyết tan rã lặng lẽ tiêu thất.

Ra tay không phải Trữ Phong Trí, cũng không phải người của Sử Lai Khắc học viện, mà là bản thân bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư.

Chứng kiến Tát Lạp Tư ra tay, hoàng kim thiết tam giác không khỏi đồng thời rùng mình.Thánh điện kỵ sĩ thực lực cùng so sánh với Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long mặc dù không phải rất mạnh, nhưng trong lúc tên thánh điện kỵ sĩ này ra tay, năm hồn hoàn trên người đồng thời sáng lên, rõ ràng là một vị hồn vương hơn năm mươi cấp.Mà Tát Lạp Tư ra tay sau hắn, nhưng lại đi sau đến trước, thậm chí không có dụng xuất vũ hồn, khinh miêu đạm tả hóa giải một chưởng hắn phách ra.

Muốn hóa công kích của giải hồn vương, hoàng kim thiết tam giác tự nhiên cũng làm được, nhưng giống như Tát Lạp Tư không xuất hiện dấu vết, lại căn bản là không thể nào.Phất Lan Đức trong lòng thầm nghĩ, thằng cha này cho dù không có thực lực phong hào đấu la, hẳn là cũng đã đến gần hết cỡ rồi.Vũ hồn điện quả nhiên là thâm bất khả trắc (thâm sâu không thể lường được) a!

Tát Lạp Tư một tay ngăn trở công kích của tên thánh điện kỵ sĩ kia, tay kia đã tiếp lấy đồ vật đại sư hướng tới hắn phóng đến.Khuôn mặt tức giận nhìn đám thánh điện kỵ sĩ chung quanh, "Các ngươi làm gì vậy, lăn ra ngoài hết cho ta.Ta cho các ngươi động thủ sao?"

Đám Thánh điện kỵ sĩ hiển nhiên không rõ tại sao vị bạch kim giáo chủ này đột nhiên tức giận, ai cũng không dám phản bác, toàn bộ mười tên thánh điện kỵ sĩ lập tức lục tục đi ra khỏi phòng.

Tát Lạp Tư thậm chí không dùng mắt để nhìn, cũng biết vật rơi vào trong tay chính là kiện vật gì, một cỗ triều ý từ sau lưng dũng xuất, theo đám thánh điện kỵ sĩ ra khỏi phòng, trên trán hắn có hiện ra một tầng mồ hôi mỏng.Thần sắc trên mặt rõ ràng thu liễm vài phần, khom người hướng đại sư hành lễ, "Ra mắt trưởng lão."

Đại sư thản nhiên đảo mắt qua hắn, "Ngồi xuống nói chuyện cả đi."

Phất Lan Đức trong lòng cười thầm, mà Trữ Phong Trí trong lòng nhưng lại là giật mình dị thường, lấy mục lực của hắn, đương nhiên thấy rõ khối bài tử kia là cái gì, đó đúng là, lệnh bài cao nhất mà vũ hồn điện ban phát cho người không thuộc vũ hồn điện, bên trên có khắc sáu đồ án, khối bài tử này còn có một biệt xưng, danh viết: giáo hoàng lệnh.Bất kể người nào có thứ này, bản thân đều có tôn uy của trưởng lão vũ hồn điện, càng giống như giáo hoàng thân tới.

Tát Lạp Tư mặc dù mơ hồ biết đại sư cùng giáo đình có một chút quan hệ mập mờ, nhưng cũng không nghĩ tới hắn trong tay cũng có giáo hoàng lệnh.Phải biết rằng, vũ hồn điện tổng cộng mới có ba khối giáo hoàng lệnh bên ngoài, phân biệt tặng ba tông môn đứng đầu trong thất đại tông môn.

Cho nên ngay cả Thất Bảo Lưu Ly Tông tông chủ Trữ Phong Trí bên cạnh đó cũng không tùy tiện đem theo khối lệnh bài tượng trưng cho quyền uy của giáo hoàng này bên người, ai có thể nghĩ đến, đại sư cũng có thứ này đâu? Chẳng lẻ, đây là khối thứ tư?

Trong đầu hiện lên một chút phiến đoạn ký ức, Tát Lạp Tư tâm tư nhất thời trầm xuống, hắn biết, hôm nay bất luận ra sao cũng vô pháp tìm kiếm được gì ở chỗ này rồi.

Lúc này bên cạnh còn có một Trữ Phong Trí, nếu bản thân lại có bất kính, truyền ra ngoài, vậy cái chức bạch kim giáo chủ cũng không cần làm nữa.

Nhìn qua, địa vị của bạch kim giáo chủ tại vũ hồn điện tựa hồ là gần bằng với giáo hoàng.

Nhưng trên thực tế, bọn họ nắm giữ quyền lợi tuy lớn, nhưng lại cũng không có quyền chính thức quyết định.

Ngoại trừ giáo hoàng ra, ở vũ hồn điện còn có một trưởng lão điện được ẩn tàng, đó mới là hạch tâm có quyền lực chính thức của vũ hồn điện.Một chút chuyện trọng đại, cũng đều phải do trưởng lão điện đưa ra quyết định.Trong lúc đầu phiếu, cho dù là giáo hoàng, cũng bất quá chỉ có tư cách có ba phiếu mà thôi.Mà

trưởng lão của trưởng lão điện lại có đến bảy người.Tài thời điểm tất yếu, chỉ cần bảy người toàn bộ thông qua quyết nghị, thậm chí có thể phế trừ giáo hoàng.

Mà người bản thân có giáo hoàng lệnh, mặc dù địa vị không thể cùng so sánh với trưởng lão chính thức, nhưng cũng là tương đương với vị trí trưởng lão danh dự, có tư cách trực tiếp cùng trưởng lão điện liên lạc.

Mặc dù giữa tam đại tông môn đứng đầu trong thất đại tông môn với vũ hồn điện thủy chung có chút mâu thuẫn, nhưng thế lực của bọn họ dù sao cũng cực kỳ khổng lồ nếu là tam vị nhất thể, bởi vậy, vũ hồn điện cũng không dám dễ dàng đắc tội bọn họ.

Đại sư chẳng những xuất thân từ tông môn lam điện phách vương long, lúc này trong tay lại có vật ấy, Tát Lạp Tư nào dám làm càn.

Hai tay nâng giáo hoàng lệnh lên, cung kính đưa tới bên cạnh đại sư, "Kính mời trưởng lão thu hồi."

Đại sư tiếp nhận giáo hoàng lệnh, cũng không thu hồi, chỉ là đặt ở trước mặt mình, thản nhiên đảo mắt qua Tát Lạp Tư, "Ta thỉnh xuất giáo hoàng lệnh, cũng không có ý tứ muốn can thiệp tới Tát Lạp Tư giáo chủ các hạ.Chỉ là hy vọng Sử Lai Khắc học viện chúng ta có được hai chữ công chính.Mỗi một thành viên của Sử Lai Khắc học viện chiến đội, cũng đều là hồn sư thiên tài mà chúng ta hao tổn tâm cơ bồi dưỡng ra, ta không hy vọng bọn họ vì việc chất vấn này mà thương thế nặng thêm, thậm chí ảnh hưởng cả đời.Nếu giáo chủ đại nhân thực sự muốn điều tra, cũng phải chờ thương thế của bọn họ khôi phục rồi hãy nói đi." Có giáo hoàng lệnh ở đây chấn nhiếp, mặc dù Tát Lạp Tư không cam tâm, nhưng hắn còn có thể nói được cái gì? Trừ phi là giáo hoàng hoặc là thành viên trưởng lão điện ở đây, nếu không thì người của vũ hồn điện ở đây bất kể ai cũng không có tư cách nói gì cả.

"Là ta lỗ mãng rồi.Đã như vậy, việc điều tra này nên miễn đi.Chúng ta cáo từ." Tát Lạp Tư vốn cũng là cố gắng phát huy, việc sống chết của Thương Huy học viện cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

Vốn hắn còn muốn làm bộ không nhận ra đại sư là ai, nhưng bây giờ người ta ngay cả giáo hoàng lệnh cũng đã nã xuất ra rồi, hắn lại không biết, đại sư thật sự đến giáo hoàng điện cùng giáo hoàng nói chuyện vài câu, tiền đồ bản thân sau này sẽ phải rất đáng lo rồi.Càng không nói đến việc đại sư vào trưởng lão điện.

Phất Lan Đức trên mặt đã đầy vẻ tươi cười, "Giáo chủ đại nhân, ngài đừng có đi vội a! Vừa rồi cũng là chúng ta không tốt, có một chút quá xúc động.Ngài xem như vậy còn ra gì nữa? Trong đám đệ tử của chúng ta, Đường Tam không chuyện gì, thương thế cũng không nặng.Không bằng, ngài hỏi hắn? Hắn dù sao cũng là linh hồn của cả chiến đội, ta nghĩ, hắn hẳn là cũng biết tương đối rõ ràng."

Tát Lạp Tư liếc nhìn Phất Lan Đức một cái, trong lòng ảo não, nếu ngươi nói ra sớm một chút, ta đã phải thấy giáo hoàng lệnh sao? Nếu mặt mũi đã mất rồi, tựu tính toán gì nữa đây.Cho dù thật sự hỏi ra được cái gì, chẳng lẽ ta còn có thể thật sự hủy bỏ tư cách tham chiến của các ngươi sao?

"Không cần đâu, không cần đâu.Ta đã suy nghĩ cẩn thận rồi.Đám đệ tử tham tái của Thương Huy học viện nọ hẳn chỉ là bị hồn kỹ cắn trả gây nên.Dưới loại tình huống này, đệ tử của quý viện đệ tử làm sao có thể gây ra được gì đây? Cáo từ."

Nói xong, Tát Lạp Tư không để ý Phất Lan Đức giữ lại, thậm chí quên cả gọi Trữ Phong Trí cùng đi, mang theo hai gã hồng y giáo chủ bước nhanh ra ngoài.

Trữ Phong Trí nhìn đại sư thật sâu, lúc này mới cùng theo Cốt Đấu La đi ra ngoài.

Hoàng kim thiết tam giác ba người trực tiếp đưa bọn họ tới tận cửa.

"Ba vị không cần tiễn nữa.Hôm nay quấy rầy liễu.Đại sư, chỗ giáo hoàng..."

Đại sư nhìn Tát Lạp Tư, ánh mắt lóe ra tia mỉm cười, nói: "Giáo chủ các hạ yên tâm, bổn giới đại hội đúng là hết sức công bình."

Tát Lạp Tư trên mặt toát ra một tia hài lòng, lúc này mới gật đầu, mang theo người của mình xoay người đi ra.

Trữ Phong Trí không có rời đi, mỉm cười nhìn đại sư nói: "Thực không nghĩ tới, đại sư dĩ nhiên chính là trưởng lão danh dự của vũ hồn điện. Trước kia phong trí thật sự là thất lễ rồi."

Đại sư ánh mắt nội liễm, "Chỉ bất quá là hù dọa một ít người dưng mà thôi."

Trữ Phong Trí tựa hồ muốn hỏi chút gì.Nhưng cũng chỉ là nói được vài câu, "Thân thể bọn nhỏ mới là trọng yếu, trận đấu ngày mai, không được thì nên bỏ qua đi.Cũng là nhường lại một bước cho đại tái tổ ủy."

Nói xong những lời này, Trữ Phong Trí lúc này mới hướng ba người cáo từ, cùng Cốt Đấu La xoay người rời đi.

Đưa mắt nhìn về hai người bóng lưng dần dần biến mất, Phất Lan Đức trên mặt giả dối ý cười lặng yên biến mất, "Vị trữ tông chủ này quả thật bất quý kỳ danh thanh (không hổ cho thanh danh của mình).Bất quá, Tiểu cương, ngươi lần này mặc dù hổ trụ đám người vũ hồn điện đó, nhưng mà sau này sợ rằng cũng phải khiến cho bọn họ càng chú ý nhiều hơn."

Đại sư còn chưa kịp mở miệng, đột nhiên, vành tai tê rần, thanh âm có chút lạnh lẽo của Liễu Nhị Long vang lên, "Ngọc tiểu cương, ngươi dĩ nhiên vẫn cùng con tiện nhân kia còn có liên lạc.Nói, ngươi có đúng hay không …"

Phất Lan Đức mắt thấy Liễu Nhị Long sẽ thư uy đại phát, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó vội vã nói: "Ách, ta còn có việc, ta về trước đi liễu. Các ngươi cứ nói chuyện đi."Nói xong, rất không nghĩa khí xoay người bỏ chạy.

"Ui da, Nhị Long, mau buông tay.Ngươi hiểu lầm rồi." đại sư vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Liễu Nhị Long.

Lúc này Liễu Nhị Long khóe mắt đỏ ngầu, nước mắt vòng quanh, "Hiểu lầm? Con tiện nhân kia ngay cả giáo hoàng lệnh cũng cho ngươi rồi, còn có cái gì mà hiểu lầm nữa? Nàng đối với ngươi tư tình như thế, bất kể thứ gì cũng đều không coi trọng."

Đại sư khuôn mặt trở nên cứng ngắc, "Đừng nói bậy.Mau buông tay. Khối giáo hoàng lệnh này thực ra không phải nàng cho ta."

Liễu Nhị Long mặc dù thực lực so với đại sư mạnh hơn nhiều, nhưng lúc đại sư tức giận, tha nàng đã có chút e ngại. lúc này mới buông cái tay đang nhéo tai đại sư ra. "Vậy ngươi nói, khối giáo hoàng lệnh này thực ra là ai cho ngươi.Nếu không có một lý do làm cho ta hài lòng.Ta sẽ không từ bỏ ý đồ."

Đại sư bất đắc dĩ nói: "Ngươi a ngươi, một đống tuổi đầu rồi mà vẫn còn xúc động như vậy."

Liễu Nhị Long mày liễu trợn ngược, "Ngươi nói là ta già rồi?"

"Ách …, ngươi biết, ta không phải có ý tứ kia.Ngươi còn muốn nghe lai lịch của khối giáo hoàng lệnh này không?"

"Ngươi nói đi."Liễu Nhị Long lúc này mới thu liễm vài phần tâm tình của mình.

Đại sư thở nhẹ một tiếng, nói: "Đây thực ra là do phụ thân của Tiểu Tam cho ta."

Liễu Nhị Long đối với Đường Tam cũng không hiểu quá rõ, từ sau khi đại sư xuất hiện, tâm tư nàng đều đặt trên một mình đại sư.Lúc này không khỏi kinh ngạc nói: "Phụ thân của Tiểu Tam? Vậy làm sao có thể.Chẳng lẽ…"

Đại sư kéo tay Liễu Nhị Long, hướng về phía trong học viện đi tới, vừa đi, trong miệng vừa thong thả nói ra bốn chữ: "Phong hào: Hạo Thiên."

Vì chứng minh đệ tử bên mình quả thật đều là thân bị thương nặng, ngày thứ hai, Sử Lai Khắc học viện tuyên bố, bỏ qua hai tràng trận đấu kế tiếp.Cho đám đội viên của chiến đội có thời gian nghỉ ngơi phục hồi.

Bất bại kim thân của Sử Lai Khắc học viện cũng vì thế bị phá tan, hơn nữa, đối thủ rút thăm trúng bọn họ trong hai ngày này, cũng phân biệt là Thần Phong học viện cùng Lôi Đình học viện lưỡng đại cường giả.

Nếu nói Lôi Đình học viện còn hiểu được chính mình có chút may mắn, vậy, Thần Phong học viện đội trưởng Phong Tiếu Thiên nhưng lại là nhất tâm khổ muộn.

Sử Lai Khắc học viện khí quyền (tự nhận thua) cố nhiên làm bọn hắn trực tiếp thu được thắng lợi, nhưng sự tức giận của Hỏa Vũ hiển nhiên sẽ không vì phương thức không chiến mà thắng của bọn họ mà giảm bớt,

Phong Tiếu Thiên cũng không chính thức chiến thắng được Đường Tam, giấc mộng có được mỹ nhân này của hắn cũng chỉ có thể tạm thời gạt sang một bên.

Dự tuyển tái như tiến hành nhanh như lửa ngốn, lúc Sử Lai Khắc học viện khôi phục, thực lực cũng không giống như một đám người xem phán đoán rằng sẽ thụt lùi lại, tiếp tục cao tấu khải ca.Rất nhanh, tổng cộng hai mươi thất bảy luân vòng loại đã gần đến hồi kết thúc.chỉ còn một vòng nữa là sẽ kết thúc.

Trước mắt, danh thứ sau khi kết thúc dự tuyển tái được sắp xếp như sau:

Lôi Đình học viện, hai mươi sáu chiến hai mươi lăm thắng, chỉ một học viện đánh bại được bọn họ, là Thần Phong học viện.

Thần Phong học viện, hai mươi sáu chiến hai mươi lăm thắng, chỉ một học viện đánh bại được bọn họ, là Sí Hỏa học viện.Có một nhân vật mấu chốt, nghĩ rằng thực sự họ không thua cũng không dễ dàng.

Sử Lai Khắc học viện, hai mươi sáu chiến hai mươi tư thắng.

Sí Hỏa học viện, hai mươi lục sáu chiến hai mươi ba thắng.

Thiên Thủy học viện, hai mươi lục sáu chiến hai mươi ba thắng.

Tượng Giáp học viện, hai mươi lục sáu chiến hai mươi mốt thắng.Mặc dù trận đấu còn kém cuối cùng một vòng chấm dứt, nhưng trên thực tế, trở thành đội ngũ đã xác định.Theo thứ tự là: Lôi Đình học viện, Thần Phong học viện, Sử Lai Khắc học viện, Sí Hỏa học viện cùng Thiên Thủy học viện.

Thân là một trong ngũ đại nguyên tố học viện, Tượng Giáp học viện phân biệt đã thua năm đội ngũ đứng đầu, lúc này đã trở thành vô vọng.

Một vòng cuối cùng, trong năm chiến đội đứng đầu, Lôi Đình học viện, Thần Phong học viện cùng Sí Hỏa học viện phân biệt đối mặt đối thủ đều không mạnh.Thắng lợi vô dong trí nghi.

Mà Sử Lai Khắc học viện sau khi tao ngộ Sí Hỏa học viện hậu rốt cục lại gặp phải đối thủ khó chơi khác, cùng Thiên Thủy học viện tranh đoạt một trận thắng thua cuối cùng.

Mặc dù trận đấu cũng không có ảnh hưởng đến song phương, nhưng lại ảnh hưởng đến thứ danh của song phương trong dự tuyển tái.Sử Lai Khắc học viện thắng, có thể bảo trụ được vị trí thứ ba của bọn họ.

Nếu là Thiên Thủy học viện thắng, hơn nữa ảnh hưởng từ việc các nàng từng chiến thắng qua Sí Hỏa học viện, có thể thay thế được vị trí của Sử Lai Khắc.

Bởi vậy, tại vòng loại cuối cùng, tổ ủy lại đặc ý đem năm đội ngũ bài danh đứng đầu này cùng với Tượng Giáp học viện an bài tiến hành trận đấu trong cùng một vòng.Đem một hồi đặc sắc cuối cùng trong dự tuyển tái hoàn toàn trình hiến cho đông đảo người xem.

Sử Lai Khắc học viện cùng với Thiên Thủy học viện đánh một trận, không thể nghi ngờ là trọng trung trọng, tự nhiên được an bài tiến hành tại chủ lôi đài tại trung tâm.

Mỗi ngày đều là tiến hành mười bốn trường trận đấu, phân ra tiến hành làm ba vòng.Bởi vì trận đấu hôm nay đã trở thành không có ảnh hưởng gì lớn, lại là một vòng cuối cùng.Các học viện đã bị đào thải tự nhiên không có tâm tình tham chiến.Hai vòng chiến đấu đầu tiên rất nhanh kết thúc.

Trong khu nghỉ ngơi, ngũ đại nguyên tố học viện cùng Sử Lai Khắc học viện đều lặng yên đợi đến lúc xuất trường.Đương nhiên, còn có bốn học viện bồi sấn khác.

Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch đứng ở vị trí phía trước của đội ngũ mình.Lẳng lặng cùng đợi trận đấu bắt đầu.

Hồi tưởng lại dự tuyển tái lần này, chính thức mang đến cho bọn hắn phiền toái, kỳ thật cũng chỉ có Tượng Giáp học viện, Sí Hỏa học viện cùng Thương Huy học viện.Mà Thương Huy học viện lại là bị một mình Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam đem xác định.

Cường giả còn lại như Thần Phong học viện cùng Lôi Đình học viện, lại đúng hai trận đấu mà bọn hắn bỏ qua.Còn lại dự tuyển tái tiếp tục tiến hành cũng đều không khó khăn vượt qua.

Trong đó tuy có chút khó khăn, nhưng tổng thể mà nói, coi như đều là thuận lợi.Hôm nay là một hồi cuối cùng của dự tuyển tái.Mặc dù không có thể đạt được vị trí quán quân của dự tuyển tái làm Đường Tam thoáng có chút mất mát.Nhưng trong lòng hắn lại âm thầm thề, bất luận ra sao, cũng phải chiếm được vị trí tổng quán quân cuối cùng của lần toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái này cho Sử Lai Khắc học viện.

Tràng trận đấu hôm nay thắng bại mặc dù không quan hệ đến việc tiếp tục trụ lại hay không, nhưng Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch lại cũng không có ý tứ bỏ qua.Chỉ có không ngừng chiến đấu cùng cường giả, mới có thể càng tăng thêm thực lực của bản thân.

Đội viên xuất trường của Sử Lai Khắc học viện trong trường trận đấu này phân biệt là: Đội trường, Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch.Phó đội trường, Thiên Thủ Tu La Đường Tam. Cận chiến cường công hệ hồn sư Nhu Cốt Mị Thố Tiểu Vũ, cường công hệ hồn sư Thái Long, Hoàng Viễn, mẫn công hệ hồn sư Kinh Linh cùng trị liệu hệ hồn sư Giáng Châu.

Cùng với lúc đối chiến Sí Hỏa học viện giống nhau, chủ lực chỉ có ba người.

Khoảng cách tới lúc bắt đầu một vòng trận đấu cuối cùng đã càng ngày càng gần.Chính lúc này, một đạo thân ảnh cao gầy với dáng vẻ quỷ quỷ túy túy (lén lút).Ánh mắt hắn đầu tiên là lướt qua Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh ba cô gái, lúc này mới rơi vào người Đường Tam.

"Đường huynh đệ, hôm nay là một vòng trận đấu cuối cùng rồi.Các ngươi phải cố gắng lên a!"

Đường Tam nhìn về phía người kia, không phải ai khác, đúng là đội trưởng của Thần Phong học viện chiến đội, Phong Tiếu Thiên.

Thấy hắn, Tiểu Vũ cũng nhịn không được nhíu mày, "Sao ngươi lại đến nữa? Ngươi thực ra có thể nói ra lý do của mình trước được không?"

Trên thực tế, từ sau khi Sử Lai Khắc học viện chiến thắng Sí Hỏa học viện, gần như trước khi bắt đầu mỗi một vòng trận đấu, Phong Tiếu Thiên cũng đều đã chạy tới cổ vũ cho Sử Lai Khắc học viện.

---

106. Chương 105: Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ, Băng Tuyết Phiêu Linh

Kỳ thật, mục đích của Phong Tiếu Thiên rất đơn giản.Ở trong dự tuyển tái bọn họ không có thể cùng Sử Lai Khắc học viện đối trận, cho nên hắn có thể nói là tuyệt không hy vọng Sử Lai Khắc học viện thua một trận.Chỉ có mọi người đều tiến vào tổng quyết tái, mới có cơ hội giao thủ.Đây chính là cơ hội không có nhiều để hắn theo đuổi Hỏa Vũ a!Chỉ cần còn có hy vọng hắn nên sẽ không buông tha cho.

Phong Tiếu Thiên hôm nay cùng Sử Lai Khắc học viện bên này coi như là tương đối quen thuộc, "Tiểu Vũ muội muội, không nên như vậy.Nói như thế nào ca ca cũng là đến cổ vũ cho các ngươi a!"

Tiểu Vũ tức giận hừ một tiếng, "Ai là muội muội của ngươi, đừng ra vẻ thân cận."

Đường Tam vỗ vỗ bả vai Tiểu Vũ, bản mình đi tới trước mặt Phong Tiếu Thiên, mỉm cười nói: "Chúng ta sẽ làm hết sức có thể.Nếu Phong học trưởng hy vọng chúng ta có thể gặp nhau ở trong tổng quyết tái, vậy, những trường trận đấu sau này, các ngươi cũng không nên để bị thua. Nếu như vậy, chúng ta dám chắc là sẽ gặp nhau."

Phong Tiếu Thiên trên mặt mặc dù như trước tràn ngập tươi cười, nhưng đáy mắt nhưng lại hiện lên một tia tinh quang, vừa lúc bị mục lực tuyệt giai của Đường Tam trông thấy rõ ràng.

"Nói như vậy, mục tiêu của Sử Lai Khắc học viện các ngươi là quán quân rồi?"

Đường Tam hỏi lại: "Chẳng lẽ Thần Phong học viện các ngươi không phải sao?"

Ngoài dự liệu của mọi người chính là, Phong Tiếu Thiên dĩ nhiên lại lắc đầu, nói: "Đương nhiên không phải.Vị trí quán quân cho tới bây giờ chúng ta chưa từng hi vọng qua.Kẻ nào thắng được vũ hồn điện biến

thái này.Đái Mộc Bạch trong lòng vừa động, bọn họ đối với đám người tham tái của vũ hồn điện cũng không có gì hiểu rõ, nhịn không được hỏi: "Đội viên đại biểu cho vũ hồn điện xuất chiến lần này rất mạnh?"

Phong Tiếu Thiên cười hắc hắc, nói: "Cụ thể ta cũng không nói được. Nói sao đi nữa thì chúng ta cũng phải đối trận, mong rằng trước hết tốt nhất không nên đụng đến bọn họ mới được.Trận đấu phải bắt đầu rồi, ta đi trước."

Nhìn bóng lưng Phong Tiếu Thiên rất nhanh rời, trong đôi tà mâu của Đái Mộc Bạch tóat ra vài phần quang thải đặc thù. "Phong Tiếu Thiên này nhất định biết một chút gì đó.Nhưng hắn lại không chịu nói."

Đường Tam trầm ngâm nói: "Thần Phong học viện đã rất mạnh rồi.Ở trong những trận đấu, bọn họ ngoại trừ không có gặp phải chúng ta ra, còn chiến thắng Lôi Đình học viện bài danh đệ nhất, nếu không phải bởi vì bọn họ từng bại bởi Sí Hỏa học viện bài danh đệ tứ mà nói, chiến tích của Thần Phong học viện sẽ là toàn thắng.Điều này mặc dù không thể chứng minh thực lực của bọn họ chính là mạnh nhất trong số tất cả đội ngũ tham tái.Nhưng khẳng định phải so với Sí Hỏa học viện, Tượng Giáp học viện càng khó đối phó hơn.Đội ngũ như bọn họ dĩ nhiên đối với chiến đội tham tái của vũ hồn điện nọ cũng không có niềm tin chiến thắng.Xem ra, sợ rằng đối thủ mà chúng ta phải đối mặt tại tổng quyết tái rất khó đối phó."

Hai người nhìn nhau.Trên mặt đều đã ngưng trọng thêm vài phần.

Nếu là chiến đấu giữa những người cùng lứa tuổi, Sử Lai Khắc thất quái có thể nói không sợ bất kì kẻ nào khiêu chiến.Nhưng toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái này có giới hạn trên độ tuổi lại là hai mươi lăm tuổi.

Thiên tài tuy ít, nhưng tuyệt sẽ không phải là không có.Vũ hồn điện là nơi nào? Đó là thánh địa của tất cả hồn sư.Người có thể đại biểu cả vũ hồn điện xuất chiến, thực lực làm sao lại thấp kém đây?

Trong lúc đám người Sử Lai Khắc học viện tự hỏi về đối thủ mà tương lai bọn họ phải đối mặt cường đại đến cỡ nào thì, ở một nơi cách bọn họ không xa, cũng đang có một đám diệu linh thiếu nữ đang chú mục về phía bọn họ.

"Đại tỷ, ngươi xem, tên Đái Mộc Bạch của Sử Lai Khắc học viện kia nhìn rất được a! Nghe nói, xước hào của hắn gọi là Tà Mâu Bạch Hổ, nhãn sinh song đồng."Người nói chuyện là một thiếu nữ nga đản kiểm (mặt hình trái xoan).Bộ dáng nhìn qua mới hai mươi xuất đầu.Vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, một đầu tóc ngắn màu xanh biếc (lục sặc đoản phát) nhìn qua rất có sức sống.

Đoàn thiếu nữ này tất cả đều mặc lam sắc đồng phục.Đúng là đối thủ mà Sử Lai Khắc học viện sắp đối mặt, Thiên Thủy học viện.

Ngũ đại nguyên tố học viện chiêu sinh đều có yêu cầu đặc biệt của riêng mình.Tiêu chuẩn chiêu sinh của Tượng Giáp học viện, đầu tiên là thể trọng phải vượt qua ba trăm cân.Tiếp theo mới là yêu cầu đối với vũ hồn.

Tứ nguyên tố học viện còn lại yêu cầu chủ yếu đều là dựa vào đặc tính võ hồn là chính.Như Sí Hỏa học viện yêu cầu đệ tử báo danh phải có vũ hồn mang hỏa thuộc tính.Mà Thiên Thủy học viện tự nhiên là thủy thuộc tính.

Trong ngũ đại nguyên tố học viện, Thiên Thủy học viện yêu cầu báo khảo chính là hà khắc nhất, bởi vì ngoại trừ thủy thuộc tính vũ hồn ra, các nàng còn có mấy yêu cầu ngoại ngach.

Thứ nhất, chỉ lấy nữ đệ tử.Thứ hai, không mỹ nữ không thu.

Nhưng bọn họ cũng có một mặt nhân tính.Thiên Thủy học viện trong ngũ đại nguyên tố học viện, duy nhất là học viện luôn luôn mở cửa đối với bình dân.Điểm này cùng Sử Lai Khắc học viện giống nhau.

Bởi vậy, Thiên Thủy học viện lần này tới tham gia thi đấu tất cả đội viên chẳng những tất cả đều là do nữ đệ tử tạo thành, hơn nữa đều là mỹ nữ.(Vãi đạn chưa, mấy cái học viện chỉ thu nam sinh thua phải đến 98% còn gì? >"<)

Thiếu nữ tóc lam vừa mới nói chuyện đó nhìn qua đúng là đội viên nhỏ nhất trong bảy đội viên, trên mặt thậm chí còn mang theo vài phần ngây thơ.

"Thất nha đầu, ngươi từ lúc nào lại biến thành hoa si (cứ tạm hiểu là người mê hoa - tức là người thích cái đẹp =.=) vậy.Cứ tiếp tục như vậy, đối với nhân huynh (chàng ta) chẳng phải là phải mở nước sao?"Một thiếu nữ tóc đỏ có khuôn mặt trái xoan vừa cười đùa vừa nói.

"Được rồi.Các ngươi đừng làm bậy nữa.Trận đấu sẽ nhanh chóng bắt đầu, Sử Lai Khắc học viện rất khó đối phó.Từ vòng loại đến bây giờ, trên thực tế bọn họ một hồi cũng không có thua qua, Sí Hỏa học viện cùng Tượng Giáp học viện trước sau thua trên tay bọn họ tuyệt không phải trùng hợp.Muốn chiến thắng bọn họ cũng không dễ dàng.Mặc dù bây giờ chúng ta đã chắc chắn là lọt được vào tấn cấp tái, nhưng nếu hôm nay thua cho bọn hắn, vậy. Trong tổng quyết tái trên khí thế sẽ phải rơi xuống hạ phong.Cho nên, trận chiến hôm nay, mọi người cần phải toàn lực ứng phó."

Cùng so sánh với hai nữ hài tử trước, thành âm của nữ hài tử này trầm ổn hơn nhiều.Trong toàn bộ bảy đội viên tham tái của Thiên Thủy học viện, tha nàng cũng không phải người lớn tuổi nhất, thậm chí có có thể là nhỏ nhất, bởi vì tha nàng nhìn qua tựa hồ còn không tới hai mươi tuổi. Mà chính lúc tha nàng vừa nói thoại, sáu nữ hài tử còn lại biểu tình lại rõ ràng thu liễm rất nhiều, ánh mắt nhìn nàng cũng mang theo vài phần tôn kính.

Cô gái này thân cao trên dưới một thước sáu mươi lăm, vóc người phi thường cân xứng, không phải cái loại khoa trương đầy đặn cũng không phải cái loại hình nhỏ nhắn dễ thương.Một đầu tóc dài màu nước xanh (thủy lam sắc trường phát) phi tán tại sau lưng, khuôn mặt trắng nõn cùng với ngũ quan xinh xắn, vừa nhìn, tựa hồ cũng không phải đặc biệt tuyệt diễm, nhưng nhìn kỹ thì lại năng không ngừng phát hiện ra nàng đẹp, đó là một loại mông lung mỹ cảm.

Nàng chính là đội trưởng của Thiên Thủy học viện chiến đội, cũng là đại tỷ của chiến đội Thủy Băng Nhi. Đám đội viên của Thiên Thủy học viện chiến đội sắp xếp vị trí lớn nhỏ không phải dựa theo tuổi, mà thực ra là dựa theo thực lực.

Cho nên, Thủy Băng Nhi tuổi mặc dù nhỏ nhất, nhưng đám tỷ muội trong chiến đội gọi nàng là Đại tỷ lại đều tâm duyệt thành phục.

Địa vị của nàng trong Thiên Thủy học viện chiến đội thậm chí so với Đường Tam trong Sử Lai Khắc học viện chiến đội còn trọng yếu hơn.

Lúc này, rốt cục đến phiên bọn họ, đám đội viên tham chiến của vòng dự tuyển tái cuối cùng, nhập trường.

Đúng lúc ngũ đại nguyên tố học viện cùng với Sử Lai Khắc học viện đồng thời nhập trường, cả Thiên đấu đại đấu hồn tràng hoàn toàn sôi trào.Hôm nay là ngày cuối cùng của vòng dự tuyển tái, đây còn là một hồi trận đấu cuối cùng.

Vì muốn xem ngũ đại nguyên tố học viện cùng Sử Lai Khắc học viện đồng thời xuất trường, hôm nay môn phiếu giới cách (số lượng vé bán ra) so với trước đó phải cao gấp mấy lần, mặc dù như thế, nhưng lại giống như trước là nhất phiếu khó cầu.

Sử Lai Khắc học viện chiến đội cùng Thiên Thủy học viện chiến đội phân biệt từ hai bên của chủ lôi đài ở trung tâm thượng đài.

Có lẽ là bởi vì lần trước Sử Lai Khắc học viện cùng thương huy học viện đánh một trận, vị giải thích viên trên khách quý tịch làm ra trò hề, trong trận đấu kế tiếp ngày hôm này, hắn so với trước kia đã thu liễm rất nhiều.

"Một vòng trận đấu cuối cùng của bổn giới dự tuyển tái đấu sắp bắt đầu.Đầu tiên, chúng ta hãy nhìn về hướng lôi đài phía bên trái, do Tượng Giáp học viện đối chiến Nhạc Tư học viện, …, cuối cùng, chúng ta hãy nhìn về chủ lôi đài ở giữa. Đây cũng là một hồi trận đấu đặc sắc nhất trong ngày hôm nay.Đã được xác định từ trong dự tuyển tái là đội ngũ tinh anh nhất của Thiên Đấu thành, Sử Lai Khắc học viện chiến đội cùng Thiên Thủy học viện chiến đội tại bổn giới toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái tiến hành một vòng đấu cuối cùng.Một phương là ngựa đen của năm nay, một phương còn lại là lão bài cường đội.Đến tột cùng ai có thể thu được cuối cùng thắng lợi đây? Chúng ta hãy cùng chờ xem."

Lên trung tâm chủ lôi đài, làm Thủy Băng Nhi thấy,chứng kiến Sử Lai Khắc học viện cuối cùng xuất tràng trận dung, đầu mày không khỏi cau lại.Cùng Hỏa Vũ của Sí Hỏa học viện giống nhau, trong lòng nàng cũng

nổi lên một cơn tức giận như vậy.

Sử Lai Khắc học viện từng xuất tràng quá ngoại trừ hai gã hơn bốn mươi cấp hồn sư ra cũng không có xuất hiện thêm trong đám đội viên xuất chiến hôm nay.

Bọn họ đến tột cùng là xem thường Thiên Thủy học viện chúng ta, chính là nghĩ rằng trận dung này cũng đủ đối phó chúng ta sao?

Người trọng tài ý bảo đội viên song phương hành lễ lẫn nhau.

Song phương đều tự xếp hàng thành một nhóm, Thủy Băng Nhi cùng Đái Mộc Bạch đối lập, nhìn tướng mạo của Thủy Băng Nhi, Đái Mộc Bạch cũng không khỏi hơi kinh hãi, hắn cũng gặp qua không ít mỹ nữ, nhưng nữ hài tử có đặc điểm như vậy chính là rất hiếm thấy, nhất là này Thủy Băng Nhi trên người hơi thở mặc dù không mạnh, nhưng duệ trí quang mang trong mắt không khỏi làm hắn nga lập tức nghĩ tới ánh mắt của Đường Tam.

Đó là một nữ hài tử rất có trí tuệ, Đái Mộc Bạch lập tức đưa ra phán đoán.

Vì rèn luyện năng lực ứng biến lúc lâm trường của Sử Lai Khắc thất quái, đại sư trước khi bắt đầu mỗi một hồi của dự tuyển tái, đều không giới thiệu tình huống của đối thủ một cách rõ ràng cho bọn hắn.Hết thảy cũng đều do Đường Tam chủ trì.Loại rèn luyện thực chiến này hiệu quả rất tốt.

"Sử Lai Khắc chiến đội đội trưởng, Đái Mộc Bạch, bốn mươi bốn cấp cường công hệ chiến hồn sư."Đối phương dù sao tất cả đều là nữ hài tử, Đái Mộc Bạch rõ ràng so với lúc đối mặt các chiến đội khác trước đó khách khí rất nhiều.Báo lên danh hào cùng cấp bậc của mình, tỏ vẻ tôn trọng với đối phương.

Thủy Băng Nhi mặc dù trong lòng có chút tức giận, nhưng ngoài mặt lại không có toát ra chút nào, mắt thấy Đái Mộc Bạch chủ động tỏ vẻ tôn trọng, nàng cũng lập tức báo ra tình huống của mình, " Thiên Thủy học viện chiến đội đội trưởng, Thủy Băng Nhi, bốn mươi ba cấp khống chế hệ chiến hồn sư."

Nàng chính là khống chế hệ?Nghe đối phương nói xong, Đái Mộc Bạch nhịn không được nhìn thoáng qua Đường Tam bên cạnh, trong lòng thầm nghĩ, Tiểu Tam, lần này ngươi tựa hồ phải gặp được đối thủ rồi.

Đường Tam như trước là vẻ mặt bình tĩnh, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra chút gì thực không dễ dàng.

"Thủy Nguyệt Nhi, ba mươi sáu cấp mẫn công hệ chiến hồn sư." đứng ở bên cạnh Thủy Băng Nhi, tướng mạo cùng nàng có vài phần giống nhau, cũng là đoản phát thiếu nữ lúc trước từng rất có hứng thú đối với Đái Mộc Bạch, chủ động báo ra danh hào của mình.Nàng cùng Thủy Băng Nhi cùng phụ dị mẫu, màu tóc hai người mặc dù không giống nhau, lại là thân tỷ muội.

A? Đái Mộc Bạch sửng sốt, Thủy Băng Nhi cũng có chút sững sờ. Đội trưởng của song phương báo xuất tình huống của mình tỏ vẻ tôn trọng đối phương vậy là đủ rồi.Nhưng đây là trận đấu, không phải luận bàn.

Thủy Nguyệt Nhi nói nhất thời thấy có chút đột ngột.

Lúc Thủy Nguyệt Nhi nói xong cũng phát hiện có chút không đúng, trên khuôn mặt đang cười nhất thời đỏ ửng hẳn lên, bất quá nữ hài tử này hiển nhiên rất hào phóng, không che dấu sự hứng thú của mình đối Đái Mộc Bạch chút nào, một đôi mắt to cứ chằm chằm nhìn hắn.

Nếu như là trước kia, loại mỹ nữ tự dâng tới tận cửa này, lại là hồn sư, Đái Mộc Bạch dám chắc là sẽ không cự tuyệt.Nhưng bây giờ lại bất đồng, dưới đài còn có một vị u minh linh miêu đang nhìn lên đây.Quan hệ giữa hai người thật vất vả mới hòa hoãn được rất nhiều, nếu lại bùng nổ, Đái Mộc Bạch thật không biết cuộc sống của mình sau này sẽ tiếp tục trôi qua như thế nào.

Cho nên, đối mặt với sự chủ động kỳ hảo của đối phương, Đái Mộc Bạch cũng chỉ có thể mắt xem mũi, mũi xem miệng, miệng xem tâm, làm ra một bộ dáng chính nhân quân tử.

Vì không để đối phương quá xấu hổ, Đường Tam khe khẽ huých Tiểu Vũ bên cạnh một chút. Tiểu Vũ lập tức hiểu ý, "Tiểu Vũ, ba mươi tám cấp mẫn công hệ chiến hồn sư."

Người trọng tài cũng không muốn tiếp tục trì hoãn thêm nữa, "Song phương chuẩn bị.Có thể phóng thích vũ hồn của các ngươi rồi."

Đái Mộc Bạch cùng Thủy Băng Nhi cơ hồ đồng thời khởi đầu, Đái Mộc Bạch tà mâu tứ đồng tinh quang lóe ra, khí thế toàn thân nhất thời trở nên khác hẳn, lực áp bách chợt phóng thích tựa như mãnh hổ xuống núi.Dựa trên ưu thế về hồn lực thượng, nhất thời làm cho bảy thiếu nữ đồng thời lẫm nhiên.

Sử Lai Khắc chiến đội lập tức tiến vào đội hình chiến đấu, như trước là ba vị cường công phía trước, Đường Tam ở giữa, Tiểu Vũ cùng Kinh Linh đứng hai bên của hắn.Giáng Châu đứng tại vị trí cuối cùng.

Mà đối thủ của bọn họ Thiên Thủy học viện trận hình cũng cùng bọn họ bên này rất giống nhau, ba nữ hài tử đứng ở phía trước, Thủy Băng Nhi ở giữa, Thủy Nguyệt Nhi cùng một thiếu nữ mẫn công hệ hồn sư khác đứng ở hai bên của nàng.Còn có thiếu nữ một đầu tóc dài màu đen, sắc mặt có chút tái nhợt đứng ở phía sau cùng.

Vũ hồn của song phương gần như đồng thời phóng thích ra, chỉnh thể thực lực nhất thời được triển hiện ra.

Làm cho Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam đều cũng có chút giật mình chính là, thực lực của Thiên Thủy học viện so với bọn hắn phán đóan lúc trước còn mạnh hơn.Bởi vì mỗi ngày đều tham gia những trận đấu, bọn họ căn bản là không có thời gian tới quan sát đối thủ, đại sư lại cố ý không cho bọn hắn tin tức gì.Cho nên bọn họ chỉ là biết Thiên Thủy học viện là còn lại nữ đệ tử tạo thành, hơn nữa thực lực đều là thủy thuộc tính.Toàn bộ những tình huống còn lại đều không biết.

Lúc này, chính khi hồn hoàn của song phương hồn hoàn đồng thời phóng thích.Thực lực củaThiên Thủy học viện lập tức được triển hiện ra.

Ngoại trừ Thủy Băng Nhi thực lực bốn mươi ba cấp ra, còn có hai hồn sư thực lực hơn bốn mươi, một người là một trong ba vị cường công hệ chiến hồn sư đứng ở phía trước, một người còn lại chính là thiếu nữ tóc đen đứng phía sau cùng đội ngũ.

Nhan sắc hồn hoàn mặc dù bất đồng, nhưng nhan sắc vũ hồn của bảy đội viên bên Thiên Thủy học viện lại là giống nhau.Đều là màu thủy lam.

Thủy Băng Nhi toàn thân đều được bao phủ trong một tầng lam quang mông lung, một vòng chói mắt lam quang mang theo vài phần huyễn lệ mơ hồ phiêu phù tại sau lưng nàng, ngay cả Đường Tam cũng không có thể nhìn ra vũ hồn của nàng đến tột cùng là gì.Chỉ có thể cảm giác được đó là một loại có khí tức rất cường đại.

Ba cường công hệ chiến hồn sư ở phía trước, vũ hồn cũng rất kỳ quái, trên người các nàng đều có một chút lân phiến dày đặc xuất hiện trên một số bộ vị, đó cũng không phải loại long lân, càng giống như là vảy của cá.

Mà trong hai vị mẫn công hệ chiến hồn sư, vũ hồn Thủy Nguyệt Nhi làm cho da tay nàng có thêm một tầng dứu chất sáng ngời, một mẫn công hệ chiến hồn sư khác da tay cũng nhanh chóng hoàn toàn biến thành màu lam.

Đám người Sử Lai Khắc học viện chiến đội hai mặt nhìn nhau.Đối thủ như vậy chính là lần đầu tiên bọn họ gặp phải, cũng nhìn không ra vũ hồn của đối phương là gì.Mặc dù còn không có động thủ, nhưng bọn hắn rõ ràng đã rơi vào hạ phong.

"Trận đấu bắt đầu." Người trọng tài thấy song phương phóng thích vũ hồn xong, lập tức tuyên bố.

"Công."Một chữ rất đơn giản, dưới sự chỉ huy của Đường Tam, Đái Mộc Bạch, Thái Long cùng Hoàng Viễn ba người đồng thời liền xông ra ngoài.Nhìn không ra vũ hồn đối phương là gì.Nên phải thông qua việc thử giao thủ, trong chiến đấu, mới có thể có được phán đoán rõ ràng hơn.

Tiểu Vũ cùng Kinh Linh đồng thời từ hai bên vọt ra.Mà Đường Tam cũng liền theo dõi ba người đang phát động công kích phía trước, năm cọng lam ngân thảo đồng thời quấn lên bên hông của năm người.Cho dù đối phương có bạo phát lực rất mạnh, trước tiên hắn cũng có thể trợ giúp đội hữu phe mình lui lại.

Theo Đái Mộc Bạch ba người vọt tới trước, ba cường công hệ chiến hồn sư bên Thiên Thủy học viện cũng cử động.Nhưng song phương trước hết cũng không có phóng thích hồn kỹ của mình, mà là hướng tới đối thủ mà áp bách tới.

Hai đạo mục quang đọng lại hấp dẫn Đường Tam, đúng sát na hắn cùng với ánh mắt nọ đối nhau, trong lòng lập tức cảm giác được vài phần không ổn.Không phòng ngự bản thân, mà là trực tiếp phát động đệ nhất kỹ năng của mình, Quấn Quanh.

Ba đạo Quấn Quanh đồng thời phóng thích, mục tiêu là ba cường công hệ hồn sư của đối thủ ở phía trước.Từ sau lần hắn cảm nhận được khí tức của lam ngân thảo dã sinh, bản thân hắn trên việc ứng dụng lam ngân thượng so với trước kia mạnh hơn rất nhiều.

Việc dùng đệ nhất kỹ năng Quấn Quanh này càng có thể dựa vào hồn lực của mình thuấn phát ra phạm vi khống chế là hầu hết mọi ngóc ngách.

Ngay khi Đường Tam phát động đệ nhất hồn kỹ của mình thì đồng thời, đệ nhất hồn hoàn trên người Thủy Băng Nhi cũng đã sáng lên.

Quang mang băng lam sắc chợt lóe, Đường Tam chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, khiến thân thể nhất thời đình trệ, cả người đều bị nhưng kết (đông cứng) trong một khối băng cứng.Đồng thời bị ngưng kết ở còn có Đái Mộc Bạch, Hoàng Viễn cùng Thái Long.Mặc dù đây chỉ là đệ nhất hồn kỹ, nhưng trong nháy mắt phát ra bốn chiêu, đủ để chứng sáng tỏ Thủy Băng Nhi trên việc khống chế hồn kỹ của bản thân chính là cường hãn.

Cường công hệ hồn sư của song phương đồng thời bị đối phương khống chế, bất đồng chính là, Sử Lai Khắc học viện bên này ngay cả khống chế hệ hồn sư cũng bị khống chế nốt.

Đệ nhị hồn hoàn trên ngườiThủy Băng Nhi phát sáng ngay sau đệ nhất hồn hoàn, tổng cộng năm đạo băng hoàn phóng thích ra, phân biệt bao phủ trên người ba cường công hệ chiến hồn sư cùng hai mẫn công hệ chiến hồn sư của Thiên Thủy học viện.

Một màn thần kỳ xuất hiện, trên người năm hồn sư bị băng hoàn bao phủ nhất thời xuất hiện thêm một tầng khải giáp trong suốt màu lam, nương theo ba gã cường công hệ chiến hồn sư đồng thời phát lực, lam ngân thảo quấn trên người bọn họ đã bắt đầu băng liệt liễu.

Oanh - - , đại lượng băng phấn tứ tán bay lên.Trong lúc này có thể nhìn ra người nào thực lực càng mạnh.Đái Mộc Bạch ở phía trước của ba cường công hệ chiến hồn sư đã tránh thoát lam ngân thảo quấn chặt, khối băng cứng vây khốn hắn đã biến thành băng phấn.Hét lớn một tiếng, Bạch Hổ Hộ Thân Chướng, Bạch Hổ Liệt Quang Ba hai kỹ năng đồng thời phóng thích.

Bạch Hổ Hộ Thân Chướng chính là phụ trợ cho bản thân, mà Bạch Hổ Liệt Quang Ba cũng trực tiếp lướt qua ba cường công hệ chiến hồn sư, lao thẳng tớiThủy Băng Nhi.

"Tuyết Vũ, bắt đầu." Thủy Băng Nhi đối mặt công kích của Đái Mộc Bạch công kích không hoảng hốt không vội vàng, trước tiên hạ mệnh lệnh, sau đó lúc này mới thong dong phụ trợ đệ nhị hồn kỹ cho chính mình, nhất thời, trên người nàng cũng có thêm một tầng băng giáp.

Chính lúc Đái Mộc Bạch Bạch Hổ Liệt Quang Ba đánh tới trước người nàng, lúc trước lam quang hiện lên ở sau lưng nàng đột nhiên phóng thích, cùng băng giáp trên người Thủy Băng Nhi hợp làm một thể.

Phanh một tiếng, Thủy Băng Nhi chỉ là lui về phía sau một bước, nhưng lại cũng không có bị thương tổn gì.

Lam ngân thảo bị tránh thoát, Hoàng Viễn cùng Thái Long cũng trước sau thoát khỏi lớp băng cứng.Tốc độ thoát khỏi trói buộc của Đường Tam so với bọn hắn còn phải nhanh hơn rất nhiều.Nhưng là, ngay sát na hắn vừa mới thoát thân khỏi băng cứng, Thủy Băng Nhi đệ nhất hồn kỹ đã lại phủ xuống.Căn bản là chưa cho Đường Tam cơ hội động thủ đã lại bị đóng băng.

Thái Long là sức mạnh hình hồn sư, đối thủ đối mặt hắn, một nữ hồn sư thân hình cao lớn, đại thủ vung lên, trực tiếp hướng đối phương chộp tới.Đối thủ dù sao là nữ hài tử, hắn cũng không có ý tứ hạ trọng thủ.Sức mạnh bản thân bộc phát ra, hắn tin tưởng, hồn sư cùng cấp bậc không có người nào có thể cùng hắn so về sức mạnh.Đương nhiên, cho dù là Đường Tam, cũng chính là bằng vào kỷ xảo mới có thể chiến thắng sức mạnh của hắn.

Nữ hồn sư hắn đối mặt cũng đồng dạng giơ tay lên, cũng không tránh né, trên người lam quang đại phóng, đệ nhất hồn hoàn lóe sáng, lân phiến vốn chỉ là xuất hiện trên gương mặt trong nháy mắt lan ra kéo dài tới mỗi một bộ vị trên toàn thân, đồng thời, đệ nhị hồn hoàn cũng sáng lên, một đoàn lam quang khổng lồ từ trước ngực nàng bay lên, thẳng hướng ngực Thái Long đánh tới.

Đối mặt công kích của đối thủ, Thái Long đổi trảo thành phách, phách lên bả vai đối phương.Bởi vì hồn kỹ của hắn là hoàn toàn nội uẩn trong bản thân đích, tốc độ phát động so với bất kì hồn sư nào khác đều nhanh hơn, cho nên cùng lúc đối thủ hoàn thành công kích, tay hắn cũng phách lên trên vai đối phương.

Phách thì phách lên rồi, nhưng cảm giác của Thái Long lại rất kỳ quái, giống như là phách tới một khối băng cứng hoạt bất lưu thủ (chạm vào mà tay không lưu lại được), tuyệt đại bộ phận sức mạnh đều bị rơi rớt. Mà đoàn lam quang nọ cũng đã bạo phát tại trước ngực hắn, trùng kích lực cường liệt nhất thời đem thân thể cao lớn hùng tráng của Thái Long oanh kích bay ra ngoài.

Thiếu nữ nọ cũng không hơn gì, nàng chính là xem thường sức mạnh của Thái Long, mặc dù bằng vào đệ nhất hồn kỹ làm yếu đi công kích của Thái Long một cách khá triệt để, nhưng vẫn còn có một bộ phận sức mạnh tác dụng trên người nàng.

Kêu lên một tiếng đau đớn, cả người điệt thối mấy bước, nửa người đều cũng đã lâm vào trong tê dại.

Cùng lúc song phương bắt đầu giao thủ, vị nữ hài tử tóc đen đứng ở phía sau cùng của Thiên Thủy học viện cũng khởi động.Kỳ dị chính là, nàng cũng không phải công kích, mà là tựu như vậy ở chỗ cũ múa lên.

Tóc đen tung bay, nhẹ nhàng múa lên, bốn cái hồn hoàn trên người thay nhau lóe sáng, một quầng sáng màu lam theo vũ đạo của nàng mà khuếch tán ra.Theo vũ đạo của nàng, phía trên chủ lôi đài ở giữa đâycũng hiện ra một mảnh mây đen, vừa vặn đem lôi đài hoàn toàn bao phủ ở bên trong.Ngay sau đó, những giọt mưa to như hạt đậu bắt đầu từ trên trời giáng xuống.Hóa thành một mảng tường nước.

Những giọt nước mưa này cũng không rơi vào trên người đám nữ hài tử bên Thiên Thủy học viện, lúc đến gần thân thể các nàng, lại lặng lẽ chảy xuống, nhưng rơi vào trên người đám đội viên Sử Lai Khắc học viện chiến đội cũng không phải đơn giản như vậy.Chỉ là trong một thời gian ngắn ngủi, ngoại trừ Đường Tam đang bị đóng băng Đường Tam ra, sáu người còn lại đều đã biến thành lạc thang kê (gà ướt).

Phanh - - , đóng băng lại bị nghiền nát.Lúc này, Đường Tam không có dừng lại, đệ tứ hồn hoàn trên người hắn đã sáng lên.Bảy đoàn lam ngân thảo đồng thời từ mặt đất mạnh mẽ mọc ra, trong nháy mắt hoàn thành Lam Ngân Tù Lung.Vây khốn bảy người bên đối thủ.

Hắn không thể không làm như vậy.Mặc dù đang bị đóng băng, nhưng hắn nhưng lại như trước có thể quan sát được tình huống trong trường. Trước lúc hắn phá băng, Thủy Băng Nhi đã trước sau ba lần đóng băng đội viên phe mình (ý nói là phe Đường Tam).Cả chiến trường đã hoàn toàn bị áp chế.Nhất là lúc Giáng Châu bị đóng băng, thân mình nàng nàng cũng không có sức mạnh phá băng.Chỉ dựa vào hồn lực thoát khỏi còn cần thời gian rất lâu.

Cho nên, Đường Tam không tiếc hao phí đại lượng hồn lực bản thân, cũng hoàn thành thuấn phát Lam Ngân Tù Lung.

Thủy Băng Nhi hiển nhiên không nghĩ tới Đường Tam có thể dụng xuất vũ hồn của mình nhanh như vậy.Nàng căn bản là không quản Lam Ngân Tù Lung quanh mình, tay lại huy động, lại là một cái băng phong rơi vào trên người Đường Tam.

Đây mặc dù chỉ là đệ nhất hồn kỹ của Thủy Băng Nhi, nhưng lại làm cho Đường Tam đau đầu không thôi, kỹ năng này chẳng những phát ra nhanh, hơn nữa căn bản vô pháp né tránh, trực tiếp tác dụng ở trên người, chỉ cần Thủy Băng Nhi tập trung tinh thần vào hắn, tất nhiên sẽ lại bị đóng băng.

Bất quá lần này hắn dù sao cũng có chuẩn bị.Trong nháy mắt lúc bị đóng băng, Đường Tam lập tức phóng ra xung quanh người mình một cái Lam Ngân Tù Lung, làm cho phạm vi đóng băng tăng lên một chút. Đúng lúc đóng băng hoàn thành là lúc hắn lại bằng vào bản thân khống chế, lập tức triệt tiêu Lam Ngân Tù Lung.Lợi dụng sức mạnh của lam ngân thảo lúc thu về trong nháy mắt phá băng.

Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam phối hợp cũng không phải một ngày hai ngày.Dưới tình huống bị áp chế, hắn bây giờ cũng cố không thương hương tiếc ngọc nữa.Đối thủ rốt cục cũng bị Lam Ngân Tù Lung khống

chế, Đái Mộc Bạch lập tức phát động đệ tam hồn kỹ Bạch Hổ Kim Cương Biến của mình.

Thân thể vốn hùng tráng lại bành trướng, sức mạnh kinh khủng lan tràn ra. Đồng thời cùng hắn đem sức mạnh tăng lên đến cực hạn còn có Thái Long.Dưới trạng thái hiện tại của bọn họ, kỹ năng đóng băng của Thủy Băng Nhi đã không cách nào ngăn cản bọn họ nửa phần.

Làm cho Đường Tam có chút buồn bực chính là, Lam Ngân Tù Lung của chẳng những không thể ngăn cản Thủy Băng Nhi tiếp tục thi triển hồn kỹ, thậm chí cũng không thể làm cho thiếu nữ tóc đen nọ đình chỉ vũ đạo.Phạm vi hạn chế của Lam Ngân Tù Lung mặc dù nhỏ, nhưng vũ đạo của thiếu nữ tóc đen lại có thể thi triển trong phạm vi cực nhỏ này. Những giọt mưa rơi xuống từ trong mây đen đã trở nên càng ngày càng lạnh.Vô số lam ngân thảo từ trên người Đường Tam mênh mông lan tràn ra, hóa thành một mảnh trường đằng sâm lâm (rừng rậm toàn dây leo dài), đem thân thể hắn hoàn toàn bảo bọc ở bên trong.Vì không bị kỹ năng của Thủy Băng Nhi hạn chế, hắn không thể không bảo vệ chính mình như vậy.Đồng thời, thanh âm của hắn cũng từ trong lam ngân thảo truyền đi ra.

Lúc này, trận đấu của Thần Phong học viện cùng Sí Hỏa học viện đều đã kết thúc.Bạo phát lực của lưỡng đại chiến đội thật sự quá mạnh mẻ. Đối thủ của bọn họ căn bản là không thể chống cự, đã bại trận.

Bọn họ cũng không có nóng lòng lui ra khỏi lôi đài, mà là đều đang từ trên lôi đài của mình chú ý về trận đấu bên này.

Hỏa Vũ nói với Hỏa Vô Song: "Ca, kỹ năng của Thủy Băng Nhi tựa hồ vừa vặn khắc chế Đường Tam.Ngươi xem bộ dáng chật vật của hắn kìa."

Hỏa Vô Song gật đầu, nói: "Kháng Cự Hỏa Hoàn của ngươi mới có thể miễn cưỡng chế ước Thủy Băng Nhi một chút.Thiên Thủy học viện lần này quả thật rất mạnh.Nhất là hai người Thủy Băng Nhi cùng Tuyết Vũ."

Bên phía Thần Phong học viện, Phong Tiếu Thiên bất đắc dĩ nhìn kỹ về chiến trường bên nàyn "Còn may Thiên Thủy học viện đều là nữ nhân, cho dù Sử Lai Khắc học viện thua, các nàng cũng không đến cướp đi Hỏa Vũ của ta.Ai, đáng thương cho Sử Lai Khắc học viện a, đối mặt một đám nữ hài tử quả thật không xuống tay được.Lúc đầu ta cũng là miễn cưỡng dùng gió đem bọn họ thổi xuống mà thôi …"

"Lão Đại, ngươi cho rằng người nào cũng trong đầu tất cả chỉ có nữ nhân giống ngươi như vậy sao?"

"Mộc Bạch, lưu tinh vũ. Lam Ngân Tù Lung, cường công tả hữu." Đường Tam dùng lời nói đơn giản nhất để chỉ huy trận đấu.Hồn hoàn quang mang màu tím lóng lánh, quang thải chói mắt từ trên đỉnh đầu Đái Mộc Bạch bay lên, cường thế đệ tứ hồn kỹ rốt cục thượng đài rồi. Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ.

Một đoàn lưu tinh chói mắt từ trên trời giáng xuống.Công kích bằng lưu tinh cũng không phải bản thân Đái Mộc Bạch dùng để đối mặt cường công hệ chiến hồn sư hơn bốn mươi cấp kia, mà là phân biệt đánh về hướng đối thủ của Thái Long cùng Hoàng Viễn.

Thấy phương hướng công kích của Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ, sắc mặt Thủy Băng Nhi nhất thời có chút thay đổi.Thứ càng ngoài ý muốn của nàng còn ở phía sau.

Mục tiêu công kích của lưu tinh vũ cũng không phải hai thiếu nữ bị Lam Ngân Tù Lung vây khốn, tạm thời còn tránh thoát không ra mà là Lam Ngân Tù Lung vây khốn các nàng.

Trong tiếng nổ ầm ầm liên tiếp, Lam Ngân Tù Lung bị nghiền nát, nhưng trùng kích lực cường đại này, cũng mang theo hai cường công hệ chiến hồn sư của Thiên Thủy học viện bay ra, trực tiếp rơi khỏi lôi đài.

Đường Tam tính toán cực kỳ tinh xác, nếu Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ là công kích vị cường công hệ chiến hồn sư hơn bốn mươi cấp trước mặt Đái Mộc Bạch kia, trừ phi là công kích bản thể đối phương, nếu không rất khó đánh bại đối thủ.Mà đối thủ bọn họ lại còn đều là nữ hài tử, hạ sát thủ tự nhiên không hay.

Mà công kích Lam Ngân Tù Lung, dưới sự phối hợp của Đường Tam, đem hai cường công hệ chiến hồn sư có thực lực kém một chút đánh bay khỏi lôi đài, làm yếu đi thực lực của đối thủ mới chính là điều hắn muốn làm.

Cùng lúc đó, một cái kỹ năng Quấn Quanh của Đường Tam đã phát động, mục tiêu là thiếu nữ tóc đen vẫn đang nhảy múa.

"Muộn rồi." Thủy Băng Nhi tuy kinh bất loạn, ngay cùng lúc Đường Tam phát động kỹ năng Quấn Quanh, một vòng băng lam sắc quang mang từ trên người nàng bạo phát ra, hiệu quả cũng cùng Kháng Cự Hỏa Hoàn của Hỏa Vũ có dị khúc đồng công chi diệu.

Đường Tam chỉ cảm thấy một cỗ băng lãnh đánh lên thân thể, kỹ năng Quấn Quanh của mình cũng bị bức bách thu hồi.Dưới sự phụ trợ của băng hoàn trong nháy mắt phóng lớn, Lam Ngân Tù Lung của Đường Tam mặc dù cũng không bị nghiền nát, nhưng đám đội viên bên Sử Lai Khắc đều bị bức bách lui về phía sau.

Lam Ngân Tù Lung vây khốn Thủy Băng Nhi cùng Tuyết Vũ trong nháy mắt bị nàng toàn lực ứng phó dùng đệ tam hồn hoàn phá hết.

Thủy Băng Nhi động thân, không phải đi tới, mà là lui về phía sau.Trong cơn mưa băng xoay người lại hướng thẳng về Tuyết Vũ ở phía sau.Mà ba người còn lại cũng nhanh chóng tụ tập cùng một chỗ, chắn ở trước hai người.

"Không xong, là vũ hồn dung hợp kỹ." Đường Tam mắt thấy động tác của Thủy Băng Nhi lập tức tỉnh ngộ.

Nhưng giống như Thủy Băng Nhi theo như lời như vậy, muộn rồi.

Tóc lam cùng tóc đen trong nháy mắt dung hợp làm một, hóa thành lam bạch sắc quang trụ chói mắt trùng nhập trong mây đen trên không trung. Thủy Băng Nhi cùng Tuyết Vũ thân thể đồng thời biến mất, vũ hồn dung hợp kỹ của hai nàng rốt cục bùng nổ.

Ngay từ đầu trận đấu, cùng lúc Thủy Băng Nhi toàn lực hạn chế Đường Tam thì vũ hồn dung hợp kỹ này cũng đã được chuẩn bị.Chính lúc lam bạch sắc quang trụ trùng nhập vào trong mây đen, cho dù có đánh ngã hai người Thủy Băng Nhi cùng Tuyết Vũ, cũng vô pháp ngăn cản vũ hồn dung hợp kỹ này phóng thích uy lực.

"Tụ tập." Đường Tam hét lớn một tiếng.Nếu đã vô pháp ngăn cản, vậy cũng chỉ có tiếp nhận.Lam ngân thảo chợt thu về, Đái Mộc Bạch, Hoàng Viễn, Thái Long, Kinh Linh, Tiểu Vũ, năm người đồng thời bị hắn kéo trở lại.Giáng Châu mới giải trừ đóng băng cũng rất nhanh đi tới bên mọi người.

Đường Tam lúc này đã bất chấp những thứ khác, một mặt đem Giáng Châu vào giữa mọi người, cùng năm người còn đồng thời đem Giáng Châu vây chặt vào giữa.

"Trị liệu quyền trượng, toàn lực.Mau."

Giáng Châu lập tức hiểu ý, đem trị liệu quyền trượng trực tiếp cắm ở trước mặt mình.

Cơn mưa trên bầu trời thay đổi, băng vũ biến thành tuyết phiến phiêu vũ tại không trung, chỉ là mỗi một phiến tuyết ấy, đều tựa như lưỡi dao sắc bén, xoay tròn phiêu đãng xuống, hóa thành dòng suối băng tuyết, theo hướng về đám người Sử Lai Khắc học viện mọi người cuốn đến (tịch quyển nhi lai - xoay tròn mà đến?).

"Nếu các ngươi không kiên trì được, nên nhận thua, chúng ta chắc chắn sẽ đình chỉ." Thủy Băng Nhi nói từ xa xa truyền đến.

Đường Tam dùng hành động trả lời tha nàng, lam ngân thảo, kỹ năng Quấn Quanh phát động.Lúc này quấn quanh chính là kể cả bản thân hắn cùng sáu người còn lại.Gắt gao quấn chặt, không có một kẽ hở.

Đệ tứ hồn kỹ, Lam Ngân Tù Lung phát động.Tổng cộng bảy tầng Lam Ngân Tù Lung điên cuồng từ dưới mặt đất mạnh mẽ mọc lên, biến thành bảy đạo bình chướng.

Cuối cùng.Đường Tam dùng chút hồn lực còn lại của mình bỏ thêm một cái Chu Võng Thúc Phược ở tầng Lam Ngân Tù Lung ngoài cùng.Trong toàn bộ bốn hồn kỹ của hắn, Chu Võng Thúc Phược không thể nghi ngờ là cứng cỏi nhất.

Băng Tuyết Phiêu Linh, danh tự vô cùng mỹ diệu, nhưng trong phần tuyệt vời lại ẩn chứa vô tận sát khí.Hai hồn tông hơn bốn mươi cấp thi triển vũ hồn dung hợp kỹ có bao nhiêu uy lực? Như lúc Sử Lai Khắc học viện đối chiến Tượng Giáp tông, Đái Mộc Bạch cùng Chu trúc Thanh từng triển kỳ qua.Nhưng lúc này, Sử Lai Khắc học viện chiến đội lại biến thành một bên phải tiếp nhận.

Vũ hồn dung hợp kỹ doThủy Băng Nhi cùng Tuyết Vũ tạo thành này từ lúc bắt đầu thi đấu tới nay cũng là lần đầu tiên sử dụng, đây cũng chính là kỹ năng mà các nàng ẩn dấu.Đối thủ là bốn trong ngũ đại nguyên tố học viện các nàng cũng không sử dụng.Nhưng các nàng tuyệt không muốn thua Sử Lai Khắc học viện.

Đông đảo người xem chúng nhân thấy chính là Tuyết Vũ Long Quyển (cơn lốc mưa tuyết) nọ, mà đám đội viên bên Sử Lai Khắc chiến đội nghe được lại là tiếng ma sát cùng tiếng răng va đập vào nhau.

Hồn kỹ của Đường Tam có thể chống đở được vũ hồn dung hợp kỹ Băng Tuyết Phiêu Linh này sao? Một hồi cuối cùng của dự tuyển tái này, bọn họ còn có thể thu được thắng lợi sao? Trong những bông tuyết tràn ngập ấy, hết thảy những điều này đều cũng biến thành mê hoặc.

Đông đảo người xem không biết, ngay cả các vị cường giả trên hàng ghế khách quý cũng không ai có khả năng hạ định chắc chắn.

---

107. Chương 106: Băng Tuyết Phiêu Linh Băng Phượng Hoàng

Hai gã hồn sư bốn mươi cấp liên thủ thi triển vũ hồn dung hợp kỹ, uy lực tuyệt đối sẽ không dưới hồn kỹ do một gã hồn sư sáu mươi cấp thi triển.

Băng Tuyết Phiêu Linh cũng không giống như U Minh Bạch Hổ là sở hữu lực công kích mạnh mẽ đánh sâu vào, mà lại là liên miên không dứt.

Trong tiếng chói tai tựa tiếng răng cọ xát, Chu Võng Trói buộc tràn ngập sự mềm dẻo cùng cứng cỏi cũng đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu đứt gãy.

Vô số tuyết phiến (mảnh băng) tựa như một vật sống bình thường, không ngừng xuyên thấu vào khắp các ngõ ngách của phòng ngự Đường Tam, có vẻ như một lưỡi dao sắc bén còn không sắc bằng những tuyết phiến này, tầng phòng ngự ngoài cùng rất nhanh bị phá tan tành.

Ngay tiếp sau, Băng Tuyết Phiêu Linh tiếp tục ăn mòn đến hồn kỹ vạn năm của Đường Tam, Lam Ngân Tù Lung.

Lam Ngân Tù Lung của Đường Tam mỗi lần xuất ra với số đông thì nhiều nhất đồng thời chỉ có thể phóng ra được bảy cái, từ lúc trình độ dần được tăng lên, Lam Ngân Tù Lung đã có thể so sánh được với Chu Võng Trói Buộc, nhưng nó hơn được ở chỗ là có thể trong lập tức đến ngay vị trí của đối thủ, hơn nữa còn thể tiến hành đoàn khống chế.

Theo sự tu luyện của Đường Tam, Tam Khiếu Ngự Chi Tâm cũng từ từ thành thục, đến lúc này đệ tứ hồn kỹ cũng càng trở nên hữu ích và cũng tăng thêm rất nhiều kỹ xảo mới, dù sao thì hồn kỹ của hồn hoàn vạn năm này so với Chu Võng Trói Buộc thì mạnh hơn nhiều lắm.

Đường Tam sở dĩ có thể thi triển ra đến mười cái Lam Ngân Tù Lung cũng không hoàn toàn phải là do hồn lực của hắn tăng lên bao nhiêu mà là do mỗi khi xuất ra một cái cá thể hồn kỹ này thì đều phóng thích hồn lực vô cùng chính xác.

Nói cách khác, nhìn qua có vẻ các Lam Ngân Tù Lung giống nhau như đúc, nhưng thực ra hiệu quả cũng không có giống nhau, sử dụng hồn lực nhiều thì càng thêm cứng cỏi, mà sử dụng hồn lực ít thì sẽ yếu ớt hơn một chút, căn cứ vào mỗi đối thủ khác nhau mà xác định chính xác uy lực của Lam Ngân Tù Lung, có thể mạnh hay yếu là do Đường Tam điều chỉnh hồn lực của bản thân.

Bởi vậy khi phát hiện đối phương thi triển Vũ hồn dung hợp kỹ, Đường Tam còn có thể gia tăng khả năng của Lam Ngân Tù Lung để bảo vệ mọi người, đây là hắn đã mang toàn bộ lực lượng ra ứng phó.

Tuyết phiến nhìn có vẻ nhu nhược đang ma sát cùng với tầng ngoài cùng của Lam Ngân Tù Lung, khiến bắn ra vô số những hạt bông tuyết. So sánh với sự mềm dẻo của Chu Võng Trói Buộc thì tính cứng rắn của Lam Ngân Tù Lung chống đỡ lại Băng Tuyết Phiêu Linh quả nhiên có hiệu quả tốt hơn.

Sự mềm dẻo sợ sự sắc bén, sự sắc bén sợ sự chắc chắn, có lẽ đây chính là nguyên nhân.

Nếu như lúc này ai có thể chứng kiến sắc mặt của Thủy Băng Nhi bên trong cột sáng màu lam, nhất định có thể phát hiện ra sắc mặt của nàng đang rất khó coi, mặc dù ở trước khi trận đấu này diễn ra, nàng đã có đánh giá rất cao đối với Đường Tam, nhưng năng lực ứng biến cùng phản ứng của Đường Tam trước mắt vẫn khiến cho nàng chấn động.

Chủ đạo của vũ hồn dung hợp kỹ Băng Tuyết Phiêu Linh này là Thủy Băng Nhi, nên nàng cảm nhận được rõ ràng bông tuyết công kích đã bị lực cản.

Nàng tận mắt chứng kiến thấy Đường Tam thi triển Lam Ngân Tù Lung, tổng cộng có đến bảy tầng Lam Ngân Tù Lung, mặc dù lúc này tầng thứ nhất của Lam Ngân Tù Lung đã bị nàng công kích vỡ tan tành, nhưng Thủy Băng Nhi lại phát hiện, nếu cứ chiếu theo tình huống như bây giờ mà tiếp tục, thì kể cả đến tận khi hồn lực của nàng cùng Tuyết Vũ tiêu hao hầu như không còn, chắc gì đã có thể công phá toàn bộ thế trận phòng ngự của Đường Tam.

Vạn năm hồn kỹ quả nhiên cũng không giống với bình thường, mặc dù phải khống chế nhiều nhưng khả năng phòng ngự cũng có thể cường đại đến như vậy, nhìn qua thì Lam Ngân Tù Lung cũng chẳng có gì đặc biệt hay đẹp đẽ, nhưng tính thực dụng của nó lại khiến kẻ khác phải chịu kém.

Vũ hồn dung hợp kỹ cũng đã dùng, nếu như vẫn không thể thắng được trận đấu này, vậy tương lai phải đối mặt với những đội mạnh hơn Sử Lai Khắc học viện thì Thiên Thủy học viện làm thế nào có thể chiến thắng được đây?

Một tiếng phượng kêu thánh thót từ phía cột sáng màu lam vang lên, Đường Tam chỉ cảm thấy áp lực đột nhiên giảm đi, chỉ thấy giữa không trung xuất hiện một long quyển phong công kích sắc bén, khiến những bông tuyết bay cao lên.

Nghe tiếng phượng kêu vang vọng, cảm giác về áp lực công kích giảm bớt nhưng áp lực tinh thần cường đại lại tăng thêm, Đường Tam đột nhiên tỉnh ngộ.

Băng Phượng Hoàng, vậy vũ hồn của Thủy Băng Nhi chính là loại vũ hồn cao cấp nhất này.

Khó trách, khó trách lực khống chế hồn kỹ của nàng lại mạnh như vậy, nàng có thể tiến hành vũ hồn dung hợp kỹ của chính mình, nguyên nhân là do chính nàng có được cường hãn, bá đạo như vậy.

Cũng là Phượng Hoàng nhưng Băng Phượng Hoàng không hề thua kém một chút nào so với Hỏa Phượng Hoàng, đây là hai cái vũ hồn trái ngược nhau, nhưng cũng chưa phải là tồn tại cấp cao nhất. Từ trên thực lực mà nhận xét, Thủy Băng Nhi thậm chí còn mạnh hơn Hỏa Vũ vài phần.

Bởi vì nàng còn có Hỏa Vũ nên không cần dung hợp kỹ với đồng bọn Tuyết Vũ.

Giữa không trung, bông tuyết ngưng tụ dần dần thành hình, một con Phượng Hoàng màu lam trong suốt dài khoảng bảy thước xuất hiện.

Cái này so với khi Thiên Hỏa Vũ sử dụng đệ tứ hồn kỹ không giống nhau, đầu Phượng Hoàng này nhìn qua hình dáng cực kỳ rõ ràng, chi tiết uyển chuyển, hai con mắt sáng ngời, lông đuôi thon dài, vô cùng động lòng người.

Phượng Hoàng màu lam huyễn lệ từ trên trời lao xuống, không mang theo một tia hỏa khí nào mà lại hóa thành một đạo băng quang mang huyễn lệ màu lam, nhẹ nhàng hạ xuống.

Động tác của nó không nhanh nhưng cũng không chậm, khi từ trên trời bay xuống khiến những không tuyết ở trên thân thể nó không ngừng rời ra, rơi xuống theo.

Một tiếng thở dài trầm thấp từ trong Lam Ngân Tù Lung truyền ra, một màn quỷ dị xuất hiện, từng tầng từng tầng Lam Ngân Tù Lung còn lại bị thu xuống đất, ngay cả ngọn Lam Ngân Thảo cuối cùng bảo vệ mọi người này cũng lặng lẽ thu hồi về bên cơ thể Đường Tam.

Đái Mộc Bạch đã xuống từ trước, ngoại trừ Đường Tam ở lại, sáu người còn lại kia ngay trước khi Lam Phượng Hoàng đáp xuống, đã nhanh chóng lao xuống lôi đài, trên lôi đài chỉ còn lại một mình Đường Tam.

So sánh cùng với thân hình dài hơn bảy thước của Băng Phượng Hoàng thì Đường Tam nhìn vô cùng nhỏ bé, lam quang huyễn lệ hoàn toàn chiếu sáng cả đài chiến đấu.

Lúc này, người xem cũng thấy được cho dù là Sử Lai Khắc học viện có tiếp tục cầm cự hay như Đường Tam cầm cự thì cũng không thể giúp cho bọn họ có thể đạt được thắng lợi trong tràng đấu này.

Người xem chỉ có chút không rõ, tại sao ngay trước khi công kích của đối phương đánh tới, Đường Tam lại tự mình triệt tiêu toàn bộ thế phòng ngự của chính mình, nhưng chỉ cần là người hơi có chút nhận thức về vũ hồn là có thể nhìn ra, lúc này Đường Tam hồn lực cho dù còn thừa đi nữa, cũng tuyệt đối không còn quá nhiều như trước.

Tình trạng của hắn đã như vậy, thì còn có thể làm gì?

Đường Tam không muốn nhận thua ở trận đấu này, mặc dù hắn hoàn toàn có thể bỏ đi, dù sao việc này cũng không có ảnh hưởng đến thành tích của bọn họ, nhưng chỉ là hắn không muốn. Một lý do chính là không muốn nhận lấy thất bại.

Băng Phượng Hoàng từ trên không trung từ từ hạ xuống hơi đình trệ một chút, thanh âm có chút phẫn nộ của Thủy Băng Nhi từ trong lam quang truyền ra," Ngươi muốn chết hay sao? Mau lui xuống đi, ta sắp không thể khống chế được nữa." Lúc trước nàng đã toàn lực ứng phó, lúc này năng lượng mà Băng Phượng Hoàng trên không trung ngưng tụ đã vượt qua khỏi tầm kiểm soát của nàng rồi.

Trên mặt Đường Tam toát ra một nét cười nhàn nhạt, trong lòng thầm nghĩ đây quả thật là một cô gái nhỏ lương thiện, nhưng chỉ là ta không thể lui được.

" Đến đây đi!" Một âm thanh xé toạc từ sau lưng Đường Tam vang lên, tám cây trường mâu màu đen nanh ác phá rách áo chui ra, trên mỗi cây trường mâu đều có quang mang hai màu lam hồng lưu chuyển lóng lánh, hai bên cạnh của trường mâu còn mang theo những gai nhọn ngược lợi hại.

Tám cái chân trong nháy mắt xuất hiện, nhanh chóng cắm vào mặt đất, đưa thân thể Đường Tam đứng thẳng lên không, chính là Bát Chu Mâu.

Băng Phượng Hoàng đã không thể khống chế được nữa, từ trên trời giáng xuống, năng lượng khổng lồ đè nén tới.

Hàn lưu bắt đầu khởi động, liền hoàn toàn tập trung quanh thân thể Đường Tam, Vũ hồn dung hợp kỹ Băng Tuyết Phiêu Linh này cực kỳ cường hãn, một khi thi triển ra sẽ hoàn toàn tập trung vào đối thủ. Nhưng ngay lúc này, một màn quỷ dị đột nhiên xuất hiện.

Bát Chu Mâu mạnh mẽ cong lại rồi trong nháy mắt bắn lên, đẩy thân thể Đường Tam giống như đạn pháo phóng vọt lên cao, nên hắn cũng không cách nào nhìn thấy hàn lưu bắt đầu khởi động, ngay khi Băng Phượng Hoàng hạ xuống và tập trung năng lượng hủy diệt thì hắn đã lao vọt lên ít nhất hai mươi thước trên không trung rồi.

Toàn bộ lôi đài bị đóng băng, trong nháy mắt bao trùm một tầng quang thải màu lam, một khắc sau, cùng với tiếng nổ ầm ầm, cả lôi đài đã hoàn toàn bị vỡ vụn.

Cho dù bản thân chính là năng lực Thủy thuộc tính nhưng mấy tên đội viên còn lại của Thiên Thủy học viện trên lôi đài cũng vội vàng nhảy xuống ngay khí Băng Phượng Hoàng đáp xuống.

Có thể nói từ khi Dự tuyển chiến đấu bắt đầu tới nay, đây là một màn phá hủy lớn nhất và cũng là một màn huyễn lệ nhất, đáng tiếc nó cũng không hoàn thành mục tiêu của chính mình.

Khi Bát Chu Mâu xuất hiện khiến Đường Tam một lần nữa cảm giác tràn ngập lực lượng, năng lượng này đến từ ngoại phụ Hồn cốt đã chống đỡ cho thân thể hắn, lúc hắn từ trên trời hạ xuống thì Bát Chu Mâu cũng đã yên lặng thu hồi về sau lưng.

Toàn bộ diện tích cực lớn bên trong Thiên Đấu đại hồn tràng đều đã bị bao trùm bằng một tầng sương bạc.

Đạo đạo hàn ý khiến cho vẻ mặt người xem trở nên cứng ngắc.

Lôi đài bị phá hủy, Thủy Băng Nhi cùng Tuyết Vũ từ từ hạ xuống, miễn cưỡng đứng thẳng lên, nhìn Đường Tam ở trên trời giáng xuống, trong mắt xuất hiện một trận thất thần.

Nàng không rõ tại sao lại gặp một màn như vậy, tại sao chính mình cùng với Tuyết Vũ thi triển Vũ hồn dung hợp kỹ , hơn nữa dụng cả lực lượng vũ hồn bổn nguyên (kiểu nguyên thần) của mình mà cũng không thể chiến thắng được đối thủ đang từ từ hạ xuống kia.

Hàn ý từ Băng Tuyết Phiêu Linh đủ khiến cho hành động của bất kỳ kẻ nào cũng bị trì trệ, trong nháy mắt lúc trước độ lạnh trên đài đã hạ xuống tới một mức kinh khủng lắm rồi, hơn nữa về khả năng khống chế hàn lưu, nàng tuyệt không tin hồn sư dưới sáu mươi cấp lại có thể phá tan, thoát ra khỏi phạm vi công kích.

Nhưng người nam nhân kia lại làm được, nhìn qua động tác của hắn tựa như 'cử trọng nhược khinh', tựa như không hề sử dụng chút lực lượng nào, chỉ có bản thân Thủy Băng Nhi mới biết được, muốn thoát khỏi sự trùng kích toàn lực của Băng Tuyết Phiêu Linh thì khó khăn đến mức nào.

Sắc mặt của cả hai cô gái lúc này đều đã tái nhợt, hồn lực bị thất thoát rất nhiều khiến cho các nàng muốn đứng vững thân hình cũng rất khó khăn.

Đường Tam đã đáp xuống đống đá đổ nát, đang từng bước một hướng đến bọn họ đi tới, mặc dù hồn lực của hắn cũng đã hết sức yếu ớt, nhưng chỉ cần liên tưởng lại năng lực cận chiến mà hắn từng triển khai, Thủy Băng Nhi tự biết rằng mình không có khả năng chiến thắng hắn.

Lúc này, trong phạm vi lôi đài cũng chỉ còn lại ba người bọn họ, thắng bại đã thấy rõ.

" Có thể nói cho ta biết tại sao không?" Thủy Băng Nhi có chút gian nan nói.

Đường Tam đi tới trước mặt hai nữ tử cách ba thước thì dừng lại, liếc mắt qua Bát Chu Mâu một cái, thu hồi lại cái mà khiến ai cũng phải kinh hãi, nhưng hắn biết trong tràng đấu này, chính mình cũng đã bị thua, bị một đối thủ tưởng là đến tận Tổng quyết chiến mới xuất hiện đã khiến mình phải xuất Bát Chu Mâu ra, hắn cho rằng mình chính là người đã thua.

Thu được thắng lợi trong trận đấu này, cũng không phải hoàn toàn công lao của Bát Chu Mâu, cũng không phải là công lao của mình hắn.

Trước đây từng phục dụng tiên phẩm dược thảo sinh ra tác dụng, Bát Giác Huyền Băng Thảo cùng với rèn luyện trong Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn, nên khiến hắn miễn dịch đối với toàn bộ năng lượng của Hỏa thuộc tính và Thủy thuộc tính. Nếu như Thủy Băng Nhi thi triển Vũ hồn dung hợp kỹ thuộc tính của nàng vào lúc Đường Tam không còn hồn lực, thì cho dù có Bát Chu Mâu thi triển cũng không có cách nào chuyển bại thành thắng được.

Cho nên trong nội tâm, hắn tự nhận định là mình đã thua, cũng không phải thua ở thực lực mà là thua ở ứng biến cùng với mưu kế của đối thủ.

Liên tục thắng lợi khiến cho các đội viên của Sử Lai Khắc thất quái không khỏi có chút kiêu ngạo, cho dù là Đường Tam cũng không ngoại lệ, dù sao hắn cũng là người, những tâm tình người thường hay gặp phải thì hắn cũng có.

Hôm nay lúc trước khi bắt đầu trận đánh, hắn xem chừng Thiên Thủy học viện cũng chỉ ngang ngửa với Sí Hỏa học viện mà thôi, nhưng có ai ngờ, khống chế của Thủy Băng Nhi lại khắc chế hắn đến như vậy, lại còn có cả Vũ hồn dung hợp kỹ năng lực cường đại đến như vậy, đối mặt với câu hỏi của Thủy Băng Nhi, Đường Tam cũng không có giấu giếm, chẳng những bởi vì hắn cho là mình đã thua, đồng thời cũng là vì sự lương thiện của Thủy Băng Nhi. Một khắc trước khi Băng Phượng Hoàng phủ xuống, hắn có thể cảm giác được sự lo lắng trong lời nói của Thủy Băng Nhi, cũng không phải vì thắng bại mà thực sự là hi vọng không gây sát thương cho mình.

" Ta có năng lực miễn dịch Thủy thuộc tính, cho nên năng lực của ngươi không cách nào chế trụ ta được." Âm thanh Đường Tam nói, chỉ có ba người mới có thể nghe thấy.

Hai đôi mắt đẹp đồng thời đọng lại trên khuôn mặt hắn, khóe miệng của Thủy Băng Nhi toát ra một tia khổ sở.

" Vậy tại sao lúc trước ngươi hoàn toàn bị ta kiềm chế?" Thủy Băng Nhi không nhịn được liền hỏi, đệ nhất hồn kỹ Băng Phong đầu tiên của nàng có tác dụng với Đường Tam, vậy mà Băng Phượng Hoàng lại không kiếm chế được hành động của hắn?

Đường Tam cười khổ một tiếng, " Khả năng miễn dịch băng hỏa của ta chỉ có tác dụng với năng lượng hình thái, nếu như cả thực thể hình thái cùng năng lượng đánh vào như trước thì ta đã bị thương tổn rồi. Băng Phong của ngươi ở dạng hình thái (vật chất) chứ không phải năng lượng hình thái, nên ta đương nhiên sẽ bị hạn chế, chỉ là hàn ý trong đó không đả thương ta được thôi."

" Chúng ta thua." Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng Thủy Băng Nhi vẫn còn có thể khó khăn nói ra những lời này.

Đường Tam lắc đầu nói :" Không, đúng ra là chúng ta thua mới đúng, là ta chỉ đạo sai lầm nên mới dẫn đến kết cục như vậy, như cả khả năng miễn dịch băng hỏa của ta cũng không phải do tu luyện"

Lúc này, người trọng tài đã cẩn thận chầm chậm đi tới, hắn với chính mình là hồn sư năm mươi cấp, lúc này cũng có chút thấp thỏm, bây giờ có quá nhiều người trẻ tuổi lợi hại, vạn nhất bọn họ còn có cái tuyệt chiêu gì chưa xuất ra, chính mình sợ rằng cũng phải phòng bị ngay lập tức.

" Kết thúc?" Người trọng tài nhìn hai bên.

Đường Tam cùng Thủy Băng Nhi đồng thời gật đầu, hai cái miệng cùng lúc nói :" Ta thua."

Người trọng tài mơ hồ nhìn hai người," Các ngươi….?"

Đường Tam chủ động nói," Coi tràng chiến đấu này là hòa đi, hai bên chúng ta đều hao tổn hết hồn lực, cũng không thể tiếp tục trận đấu lại nữa."

Người trọng tài lúc này mới chợt hiểu ra, trường hợp ngang ngửa mặc dù rất ít xuất hiện nhưng cũng không phải là không có, liền lập tức tuyên bố cuộc chiến giữa Sử Lai Khắc học viện và Thiên Thủy học viện kết quả là hòa nhau.

Thắng mà là không thắng, đây là Đường Tam tự cấp cho mình một cái cảnh cáo, Dự tuyển chiến đấu mới chỉ là vòng đầu tiên, đằng sau còn có Tấn cấp chiến đấu cùng Tổng quyết chiến, cường giả như rừng, lúc này phát hiện được những khuyết điểm của mình so với phát hiện trong những trận đấu về sau thì tốt hơn nhiều lắm, dù sao Tổng quyết chiến là loại trực tiếp nên không được phép có nửa điểm sai sót.

Còn người xem thì quả nhiên là rất thất vọng, đại đa số người thấy rằng Sử Lai Khắc học viện không thu được thắng lợi cuối cùng khiến cho một số người xem cảm thấy khó hiểu, nhất là còn có thông tin nghi ngờ Sử Lai Khắc học viện không có phái ra toàn bộ chủ lực đã lan tràn khắp mọi ngóc ngách.

Trở lại khu nghỉ ngơi, Đường Tam liền ăn Khôi phục đại hương tràng của Áo Tư Tạp, " Xin lỗi, là trách nhiệm của ta, khi bắt đầu trận đấu thì lại không quá coi trọng đối thủ, khiến không kịp thời an bài chiến thuật, khiến cả đội bị lâm vào thế bị động." Đái Mộc Bạch vỗ vỗ bả vai Đường Tam," Huynh đệ một nhà, nói những lời này làm gì, việc mấu chốt bây giờ là chúng ta phải từ trong thất bại tìm ra nguyên nhân, đừng quên bây giờ chúng ta còn trẻ, bây giờ còn có thể nhận thất bại được. Ngươi làm như vậy là đã tốt lắm rồi, không ai có thể trách ngươi."

Mã Hồng Tuấn tiến đến, hắc hắc cười nói," Tam ca, buồn bực làm gì, thực ra nguyên nhân ở đây là do hảo huynh đệ ta vắng mặt, chủ yếu là vì ta. Lần này để cho các mỹ nữ này được kiêu ngạo, lần sau sẽ để cho các nàng nhìn tận mắt Phượng Hoàng hỏa diễm của ta, đánh cho bọn họ thất bại đến kêu cha gọi mẹ, mà hơn nữa, chúng ta nay đâu có thua a! Ngươi cũng không có dốc toàn lực ứng phó, không phải thế sao? Kỳ thật không phải mình ngươi, ngay cả Đái lão đại, bọn Tiểu Vũ cũng không có xuất toàn lực, chúng ta còn cần ngươi thống lãnh mọi người lấy được vị trí quán quân nữa mà."

Đái Mộc Bạch dùng tay gõ gõ lên đầu mập mạp mấy cái," Nghe có vẻ rất hay a? Tốt lắm, vậy lần sau ngươi tự mình lên đài, chúng ta nhìn ngươi một mình chống bảy nhé."

Mã Hồng Tuấn sờ sờ đầu, ủy khuất nói :" Ta không phải đang an ủi Đường Tam hay sao chứ!"

" Thất bại là mẹ thành công, những lời này nói rất chính xác, khoảng cách đến Tấn cấp chiến đấu còn khoảng một tháng nữa, trong khoảng thời gian này, các ngươi còn có đủ thời gian để sửa chữa những sai lầm của bản thân."

Đại sư không biết từ lúc nào đã đi đến, ánh mắt rơi trên người Đường Tam, mỉm cười nhìn hắn.

” Sư phụ!” Đối mặt với ánh mắt của Đại sư, Đường Tam cúi đầu.

Đại sư đi đến bên cạnh hắn, một tay đặt lên vai hắn:” Kỳ thực kết quả của trận đấu hôm nay so với việc các ngươi chiến thắng là tốt hơn, ta vẫn thường hay nói rồi, thực chiến là phương pháp kiểm nghiệm bản thân tốt nhất, chỉ có không ngừng thông qua thực chiến, đối mặt với những đối thủ khác nhau, mới có thể tiến bộ nhanh hơn. Chức nghiệp hồn sư này trăm đường ngàn lối, cũng không ai biết được chiến đấu tiếp theo sẽ gặp phải dạng đối thủ như thế nào, chỉ có một biện pháp duy nhất là liên tục chiến đấu với các hồn sư khác nhau để gia tăng kinh nghiệm chiến đấu của chính mình. Các ngươi không ai không phải thiên tài trong giới hồn sư, tại tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn đại lục đại chiến sẽ gặp được vô số những đối thủ còn trẻ như vậy, trong cuộc đời các ngươi, những trận đấu lần này chỉ là một giai đoạn, con đường các ngươi phải đi còn rất dài, chỉ cần có được thu hoạch thì thắng thua không phải chuyện quan trọng nhất.”

” Rõ, Đại sư.” Chúng đệ tử đồng thời lên tiếng, vốn trong ánh mắt lúc trước còn có một vài điểm khác biệt, nhưng giờ một lần nữa lại trở nên như một, không biết tại sao, tâm cảnh Đường Tam luôn luôn bình thản, lúc này trong lòng lại vô cùng khát khao thắng lợi.

Dự tuyển chiến đấu tại Thiên Đấu thành đã hoàn toàn kết thúc, dựa theo trình tự, lập tức chuẩn bị cử hành lễ ban thưởng, đưa bằng chứng tư cách đối với năm đội ngũ vượt qua vòng Dự tuyển để vào Tấn cấp chiến đấu.

Nhưng vì Chủ lôi đài trung tâm trong trận đấu trước đã bị phá hủy hoàn toàn, nên quá trình này cũng được đơn giản hóa đi, những học viện không được tấn cấp không có tham gia vào lễ điển cuối cùng này, chỉ có năm đội ngũ đứng đầu đến chỗ đài chủ tịch để tiếp nhận bằng chứng tư cách.

Quá trình lễ điển cũng không quá phức tạp, sau khí người chủ trì tuyên bố, năm người đội trưởng và năm đội phó đứng đầu tiên của năm đội liền đi đến chỗ đài chủ tịch.

Bởi vì Thần Phong học viện cùng Lôi Đình học viện có thành tích ngang bằng nhau, đều có hai mươi sáu trận thắng và một trận thua, nhưng Thần Phong học viện lại từng thắng Lôi Đình học viện, thông qua quan hệ quyết chiến thắng bại thì Thần Phong học viện đứng vị trí đầu tiên, Lôi Đình học viện đứng thứ hai, Sử Lai Khắc thất quái bằng thành tích hai mươi bốn thắng một hòa hai bại đứng ở vị trí thứ ba, Sí Hỏa học viện từng thắng Thiên Thủy học viện nên cùng đứng ở vị trí thứ tư, Thiên Thủy học viện đứng ở vị trí thứ năm.

Đại biểu của Sử Lai Khắc học viện lên đài chủ tịch chính là Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam, khi hai người bước lên đài chủ tịch, lập tức nhận được mấy luồng ánh mắt bất thiện. Trong đó, nóng cháy nhất chính là Hỏa Vũ của Sí Hỏa học viện.

Bại dưới tay Đường Tam, nàng vẫn không phục lắm, nàng cũng không hề tự hỏi về thực lực của mình mà toàn quay sang quy về việc Đường Tam có khả năng miễn dịch Hỏa thuộc tính. Sí Hỏa học viện mặc dù thành công tấn cấp nhưng lại bị Sử Lai Khắc học viện chiến thắng nửa điểm trên tràng đấu, khiến trong lòng nàng cỗ phẫn nộ càng tăng mãnh liệt.

” Phía dưới là do Bệ hạ cùng Trữ tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly Tông cùng với Tát Lạp Tư Bạch kim giáo chủ tự mình cấp cho năm đội ngũ lọt vào vòng Tấn cấp chiến đấu bằng cách cấp Bằng chứng tư cách cùng tiền thưởng.”

Tấn cấp bằng chứng tư cách thực ra là một bức trát viết tay, loại đồ vật này dù sao cũng không thể làm giả được, học viện nào tấn cấp Vũ Hồn điện cùng Thiên Đấu đế quốc đều rõ ràng, nhưng chuyện tiền thưởng thì Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch đều không biết trước.

Năm học viện đứng đầu này đều thu được tiền thưởng giống nhau, dù sao đây cũng chỉ mới là Dự tuyển chiến đấu, mỗi đội ngũ cũng chỉ được Thiên Đấu đế quốc thưởng cho một vạn kim hồn tệ, còn với vòng Tổng quyết chiến, phần thưởng của ba học viện đứng đầu đều do Vũ Hồn điện cấp.

Sau khi ban thưởng xong, người chủ trì chuyển giao quyền nói cho người có địa vị tôn quý nhất tại đây, Tuyết Dạ đại đế.

Ánh mắt của Tuyết Dạ đại đế đảo qua trên người mấy vị đệ tử đại biểu cho năm học viện, đặc biệt dừng lại trên người Đường Tam một lúc lâu, sau đó mới mỉm cười nói :” Đầu tiên, các đứa nhỏ, ta chúc mừng các

ngươi."

" Các ngươi thu được thành công lần này tức là có tư cách tham gia vòng Tấn cấp chiến đấu của Tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn đại lục đại chiến, lấy tư cách là người thống trị cao nhất của Thiên Đấu đế quốc, ta vinh danh các ngươi, các ngươi đều là hi vọng của đế quốc trong tương lai, mà các đội trưởng đội phó, việc phát huy thực lực của các ngươi trong trận đấu là có tác dụng quan trọng nhất, cho nên ta quyết định sắc phong tước vị Tử tước cho mười người các ngươi, còn năm học viện mà có đệ tử tham gia chiến đấu sẽ được phong tước vị Nam tước. Đợi sau này các ngươi tốt nghiệp, cánh cửa của Hoàng thất đế quốc lúc nào cũng mở rộng chào đón các ngươi, lãnh địa của các ngươi thì sau khi tốt nghiệp sẽ được phân chia."

" Bệ hạ, điều này là không được." Tát Lạp Tư ở một bên đột nhiên cắt ngang, dám cắt ngang lời khi một vị đế vương đang nói chuyện, có thể thấy được thế lực của Vũ hồn điện khổng lồ đến mức nào.

Tuyết Dạ đại đế nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tát Lạp Tư một cái:" Có gì không ổn sao? Tát Lạp Tư giáo chủ các hạ."

Tát Tạp Tư nói :" Trong những trận đấu trước kia, cũng không có lệ là ban thưởng tước vị, huống chi tước vị ban như vậy có cao quá hay không?"

Bất luận là Thiên Đấu đế quốc hay là Tinh La đế quốc, tước vị vẫn tính từ cao xuống thấp, phân biệt là : Công, Hầu, Bá, Tử, Nam. Chỉ là người vượt qua Dự tuyển chiến đấu có được tư cách tại Tấn cấp chiến đấu mà lại phong cho đến mười cái phong hàm Tử tước quý tộc, sự phóng khoáng này của Tuyết Dạ đại đế đủ khiến cho bất kì kẻ nào xung quanh phải giật mình.

Tuyết Dạ đại đế liền chặn ngay câu nói cửa miệng của Tát Lạp Tư :" Bạch kim giáo chủ các hạ, việc phong thưởng tước vị là việc bên trong của đế quốc, không có quan hệ cùng Vũ Hồn điện, cùng với phần thưởng của đại chiến không liên quan. Chỉ là ta cảm thấy thích thú với mấy đứa nhỏ này nên mới phong thưởng cho bọn chúng mà thôi. Bọn chúng chính là đại biểu cho Thiên Đấu đế quốc ta tham dự Cao cấp học viện đại chiến lần này, ở chỗ này ta còn muốn cho thêm bọn chúng một lời hứa nữa, đội ngũ nào có thể thu được thắng lợi đại chiến cuối cùng, thì tước vị toàn đội sẽ được tấn phong thêm một bậc, đồng thời phía trước học viện còn được ghi thêm hai chữ Hoàng Gia, tất cả chi phí tiêu dùng sẽ do tài chính của đế quốc chi trả."

Các đội trưởng và đội phó này mặc dù là những người trẻ tuổi, đã từng trải qua rất nhiều phong ba lịch duyệt, nhưng chỉ một lời hứa về phần thưởng của Tuyết Dạ đại đế này ban ra vẫn khiến cho bọn chúng có chút ngơ ngẩn. Tước vị đại biểu cái gì? Tử tước có nghĩa là có thể có lãnh địa cùng người hầu của riêng mình, nhưng đây lại là từ kim khẩu của vị thống trị tối cao của đế quốc, chỉ điều này cũng đủ đảm bảo cho cuộc sống.

Mặc dù có không ít hồn sư cũng có tước vị của chính mình, nhưng lấy được tước vị từ Công quốc cùng Vương quốc thì dễ dàng, còn thu được tước vị của Đế quốc thì không đơn giản như vậy, nhất là trực tiếp đạt được tước vị Tử tước, một gã Tử tước sở hữu lãnh địa của mình có thể là cả một tòa thành thị nhỏ.

Nhưng quan trọng hơn tất cả, chính Tuyết Dạ đại đế đã cam đoan trước mặt mười người này, ngay sau khi kết thúc đại chiến sẽ lập tức phong tước, phân lãnh địa cho bọn họ.

Điều này có nghĩa là bọn họ không phải chỉ có một cái tước vị hư danh mà là một vị quý tộc có lãnh địa của chính mình.

Sắc mặt của Tát Lạp Tư nhìn qua rất khó coi, hắn cũng không có nói thêm cái gì nhưng trong mắt lại có thêm vài phần âm trầm lạnh nhạt.

Đội phó cùng đội trưởng của năm đội ngũ vượt qua Dự tuyển chiến đấu này, không ai không phải là tinh anh trong đám thanh niên hồn sư. Ai trong đây không phải là người thông minh chứ, giữa lời hứa của Tử Tuyết đại đế cùng với sự ngăn cản của Tát Lạp Tư, bọn họ mơ hồ có thể cảm nhận được vài phần hỏa khí trong đó.

Trữ Phong Trí chỉ đứng ở một bên mỉm cười không nói, tựa hồ tất cả những chuyện này đều không liên hệ gì với hắn.

Tuyết Dạ đại đế tựa hồ như không thấy sắc mặt khó coi của Bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư, mỉm cười nói tiếp :" Tiếp theo là Tấn cấp chiến đấu, vẫn như trước tiến hành trong Đế quốc, nhưng địa điểm cử hành

chuyển từ Thiên Đấu đại hồn tràng trở thành Hoàng Gia vi tràng. Đến lúc đó, mười đội ngũ của năm Vương quốc cùng Công quốc đã vượt qua Dự tuyển chiến đấu sẽ đến đây, cùng các ngươi tiến hành so tài ở Tấn cấp chiến đấu. Ta hi vọng, năm học viện các ngươi đều có thể lọt vào những vị trí đứng đầu trong Tấn cấp chiến đấu, như vậy khi các ngươi tham gia Tổng quyết chiến sẽ chiếm được tiên cơ."

" Tấn cấp đại chiến, trên võ đài thể hiện thực lực của các ngươi thật tốt vào, đến lúc đó, ba người đệ tử thu được nhiều thắng lợi nhất trong Tấn cấp chiến đấu, đế quốc sẽ cung cấp cho các ngươi hồn thú cho giai đoạn tiếp theo các ngươi tăng lên. Các ngươi có thể tự mình lựa chọn chủng loại hồn thú, thấp nhất là hồn thú có tu vi ba vạn năm, đế quốc cam đoan có thể lo toàn bộ."

Bất luận là Sử Lai Khắc học viện hay là bốn nguyên tố học viện còn lại, nghe lời hứa này của Tuyết Dạ đại đế thậm chí còn làm bọn hắn động tâm hơn so với tước vị lúc trước, cho dù là Đường Tam cũng không nhịn được có cảm giác trống ngực đập nhanh hơn.

Phải biết rằng mười người trước mắt này chính là đội phó đội trưởng đại biểu cho các học viện, người nào cũng đều có thực lực trên bốn mươi cấp, giai đoạn tăng cấp tiếp theo cũng chính là khi đạt được năm mươi cấp. Năm mươi cấp mặc dù hồn hoàn cũng không trọng yếu như khi bao mươi cấp, nhưng năm mươi cấp cũng là điểm có thể thu được hồn hoàn vạn năm đầu tiên.

Thực lực của hồn hoàn vạn năm như thế nào đối với tương lai của mỗi người bọn họ đều có ảnh hưởng rất lớn. Nếu có thể tự lựa chọn hồn thú theo chính ý mình, không thể nghi ngờ là sẽ có nhiều điểm rất tốt.

Chẳng những không cần mạo hiểm hay lo chậm trễ thời gian, hơn nữa còn có thể chọn được vũ hồn giúp mình phát huy trình độ cao nhất.

Bắt đầu từ năm mươi cấp trở đi, tốc độ tu luyện của hồn sư giảm đi rất nhiều. Nếu như có hồn hoàn vạn năm làm cam đoan, không thể nghi ngờ là có thể yên tâm bảo trì thế mạnh từ năm mươi lên sáu mươi cấp, đối với sự phát triển trong tương lai thì sẽ có vô số điểm tốt.

Nhìn ánh mắt của mười tên tinh ánh trước mặt dần dần trở nên nóng rực lên, Tuyết Dạ đại đế mỉm cười nói :" Tấn cấp chiến đấu sẽ được cử hành sau một tháng nữa, hy vọng trong một tháng này các ngươi tiếp tục sẽ có những đột phá. Được rồi, bây giờ ta cũng không muốn nói nhiều nữa, mấy đứa nhỏ các ngươi đều là những người thông minh, ta nghĩ các ngươi sẽ lựa chọn ra được phương thức thông minh."

Nói xong những lời này, ánh mắt của Tuyết Dạ đại đế đảo vòng quanh một chút, cũng lướt qua mặt của Bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư rồi mới xoay người đi.

Ánh mắt của Tát Lạp Tư khẽ động nhưng thần sắc đã hoàn toàn bình phục lại như bình thường, từ trên vẻ mặt của hắn rất khó nhìn ra điểm gì khác lạ.

Giống như lời của Tuyết Dạ đại đế, mặc dù hắn không có nói rõ ra nhưng những đội trưởng đội phó của các học viện chiến đội cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, Đế quốc và Vũ Hồn điện là hai giới tuyến.

Đường Tam trong lòng khẽ động, lời nói của Tuyết Dạ đại đế hôm nay tựa hồ không giống như lời nói của vị một đế vương, thực lực của Vũ Hồn điện vô cùng khổng lồ, chẳng lẽ Tuyết Dạ đại đế đang muốn thị uy với bọn họ?

Nếu nói như vậy, chẳng lẽ mâu thuẫn giữa Thiên Đấu đế quốc và Vũ Hồn điện đã đi tới chỗ không thể hòa giải được rồi sao?

Sự tình này, tốt nhất là không nên tham gia vào, tư tưởng người khác thế nào hắn không biết, nhưng hắn cũng xác định rất rõ con đường đi của chính mình, chỉ cần hai chữ là có thể khái quát được : tự do.

Đường Tam cũng đưa ra mục tiêu cho mình rất rõ rệt, vũ hồn tới cực hạn, Đường Môn tới cực hạn.

Đường Tam cùng với Đái Mộc Bạch rời khỏi Thiên Đấu đại hồn tràng, những người khác đang ở bên ngoài chờ bọn họ. Đang đi ra ngoài thì đột nhiên có một âm thanh gọi tới Đường Tam.

" Đường Tam."

Đường Tam quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một mảng màu đỏ đang phóng đến trước mặt, người gọi hắn chính là Hỏa Vũ.

” Có chuyện gì vậy?” Đường Tam nghi hoặc hỏi.

Hỏa Vũ đi tới vài bước đến trước mặt hắn, đi tới trước mặt Đường Tam chỉ cách một khoảng không đến một thước mới dừng lại.

Không thể không nói, đứng đối mặt với Hỏa Vũ phải chịu áp bức rất lớn, bởi vì trong số những nữ tử thì chiều cao của nàng quả thật là đặc biệt, bây giờ còn cao hơn Đường Tam một chút, phải biết rằng khi hấp thu đệ tứ hồn hoàn cùng với cắn nuốt đầu Nhân Diện Ma Chu vạn năm tu vi, thân thể Đường Tam đã phát triển mạnh hơn so với những người bạn cùng lứa rất nhiều, lúc này chiều cao đã đạt tới gần một thước tám, vậy mà Hỏa Vũ vẫn còn cao hơn hắn một chút.

Hỏa Vũ dừng ở trước mặt Đường Tam, người mà tướng mạo cũng không hề có điểm gì xuất chúng, nhìn qua trên người luôn luôn có một cỗ khí chất lạnh nhạt,” Có can đảm không dùng vũ hồn chiến đấu với ta một hồi không?”

Đường Tam sửng sốt một chút, nhưng những người của Sử Lai Khắc học viện lại đều nở nụ cười, năng lực cơ thể của Đường Tam bọn họ đều rất rõ ràng, loại yêu cầu này Thái Long cũng từng đưa ra, kết quả lại là bị cắm đầu xuống đất.

Lắc đầu, Đường Tam nói :” Ta không muốn .”

” Ngươi ….” Đồng tử của Hỏa Vũ chợt co rút lại một chút,” Không phải năng lực cận chiến của ngươi rất mạnh hay sao?”

Cau mày lại, Đường Tam liếc mắt nhìn Hỏa Vũ một cái, nhìn người con gái tựa như một ngọn lửa này, hắn trịnh trọng nhắc lại :” Xin lỗi, ta không muốn.”

Nói xong, hắn xoay người hướng đến phía mọi người của Sử Lai Khắc học viện đi tới, cũng không muốn tiếp tục dây dưa với Hỏa Vũ nữa.

” Ngươi đi chết đi.” Lửa giận bùng phát đến cực hạn, tâm tình của Hỏa Vũ sau nhiều ngày chịu áp lực cuối cùng cũng bộc phát, đùi phải mạnh mẽ vung lên, trực tiếp đá vào sau gáy Đường Tam. Nàng vốn là một người cao lớn chân dài nên một cước này càng như tia chớp.

Nghe âm thanh đoán vị trí là năng lực cơ bản nhất của Đường Môn, Đường Tam làm sao lại có thể để nàng dễ dàng đắc thủ đây? Thân thể thoáng tiến lên phía trước một bước, xoay nửa vòng, tay trái vung ra trực tiếp chụp vào cổ chân của Hỏa Vũ.

Hỏa Vũ chỉ cảm thấy lực đạo trên đùi mình đá ra tựa như ‘ Nê ngưu nhập hải’ *, cánh tay của Đường Tam hơi chấn động một chút liền khiến hóa thành hư vô. Cánh tay Đường Tam cầm cổ chân nàng tựa như khóa sắt, bất luận nàng dùng sức thế nào cũng không thể thu hồi lại được.

Cánh tay trái đó đã biến thành một màu dương chi bạch ngọc thuần khiết.

Tay trái nhấc cao lên, giơ chân dài của Hỏa Vũ lên cùng khiến Hỏa Vũ tự động tiến về phía trước một bước, chân phải đã bị khóa nên chân trái buộc phải một mình đỡ cơ thể. Đường Tam thân thể áp sát lại, trực tiếp đánh lên đùi phải của Hỏa Vũ đang bị nhấc lên cao.

Động tác như nước chảy mây trôi, thuận lợi tìm kiếm sơ hở, khiến Hỏa Vũ không kịp phản ứng thì thân thể nàng đã bị Đường Tam hất bay ra bên ngoài, bay thẳng vào lòng của Hỏa Vô Song vừa mới chạy tới. Đường Tam dụng lực cũng không mạnh, một đẩy này của hắn dựa vào một chút phương pháp ‘Tá lực đả lực’ trong Khống Hạc Cầm Long.

” Chúng ta đi.” Đường Tam nhìn lướt qua thân thể Hỏa Vũ vừa bị hắn cho nếm đau khổ, rồi hướng đến mọi người của Sử Lai Khắc học viện đi.

” Ta muốn giết hắn.” Hỏa Vũ được ca ca đỡ lại vẫn còn muốn tiếp tục lao tới, nhưng bị Hỏa Vô Song mạnh mẽ giữ lại.

” Đừng uổng phí sức lực, ngươi không phải đối thủ của hắn.” Thở dài một tiếng, Hỏa Vô Song gắt gao kéo muội muội lại, là người đứng ngoài nhìn nên hắn đương nhiên nhìn ra Đường Tam đã hạ thủ lưu tình.

” Ca.” Hỏa Vũ mắt đỏ lên, tính tình nàng vốn sính cường háo thắng vậy mà giờ lại một lần nữa bị người ta đánh bại, nên có chút không chịu được.

” Nê ngưu nhập hải” : trâu đất rơi vào biển - ý nói tan biến không tung tích.

---

108. Chương 107: Thật Sự Là Lam Ngân Thảo Bình Thường Sao?

” Đúng vậy, đúng vậy, còn có cả ta nữa chứ. Hỏa Vũ muội muội, Dự tuyển chiến đấu ta không được gặp hắn, đợi tới Tấn cấp chiến đấu ta nhất định sẽ giúp ngươi chiến thắng hắn. ” Phong Tiếu Thiên không hiểu từ chỗ nào chui ra, vẻ mặt đầy phẫn nộ nói.

Trên đường từ Thiên Đấu đại hồn tràng về học viện, trong đầu Đường Tam không ngừng nhớ lại toàn cảnh trận đấu với Thiên Thủy học viện ngày hôm nay.

Đối với hắn mà nói, hôm nay tuyệt đối không phải đơn giản chỉ là một trận hòa, đây là một trận chiến gian nan nhất trong đợt Dự tuyển chiến đấu này, tất nhiên một phần vì đối thủ có thể xuất ra Vũ hồn dung hợp kĩ đặc biệt cường đại, đồng thời sự gian nan này cũng bởi vì ngay giai đoạn bắt đầu đã bị áp chế.

Đường Tam rõ ràng nhận ra, nguyên nhân chính là bởi bản thân mình mới khiến đội ngũ bị rơi vào thế hạ phong. Đầu tiên Thủy Băng Nhi phòng thủ chặt chẽ đã phá vỡ kế hoạch vốn có của hắn, đồng thời cũng cho hắn thấy được thế nào là một Khống chế hệ hồn sư cường đại. Tiếp theo là Tấn cấp chiến đấu, là võ đài để cá nhân biểu diễn, nhưng sau Tấn cấp chiến đấu là Tổng quyết chiến lại là tác chiến kiểu đội ngũ như trước.

Mỗi gã hồn sư đều có điểm yếu, chính mình cũng không ngoại lệ, chỉ có thông qua đoàn đội chiến đấu phối hợp lẫn nhau để bù lại, mới có thể khiến hồn sư phát huy được thực lực lớn nhất của mình, đây cũng là định luật của giới hồn sư, cũng là nguyên nhân tại sao trong Tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến này, đoàn chiến là chủ yếu.

Còn về lời chiêu mộ của Tuyết Dạ đại đế đưa ra hắn cũng không có suy nghĩ gì nhiều, đây không phải là vấn đế hắn tự hỏi bây giờ. Điều hắn bây giờ muốn làm rõ ràng là làm như thế nào để có thể trợ giúp đoàn đội của mình được tốt, làm thế nào để thực lực của mình tăng mạnh hơn nữa.

Đường Tam thủy chung vẫn là một người cố chấp, một đời trước tại Đường Môn như thế nào, thì một đời này vẫn như thế.

Bởi vậy ngay khi trở lại học viện, hắn lập tức hướng đến Đại sư đưa ra yêu cầu, cho phép mình bế quan tu luyện một thời gian, để rõ ràng hơn về một số vấn đề.

Đại sư đối với con người Đường Tam cũng hiểu khá rõ, cũng hiểu được đối với Đường Tam bây giờ mà nói đúng là một thời điểm trọng yếu, chỉ cần có thể phá vỡ được bức tường che chắn này trong nội tâm hắn, liền có thể giúp hắn càng trở nên thành thục, cũng càng thêm đáng sợ. Tại thời điểm này thì không ai có thể giúp hắn, chỉ có chính hắn mới có thể tự giúp mình, chỉ có tự mình suy nghĩ thông suốt, mới có thể nhận thức được tốt về vấn đề của mình. Cho dù là bậc trí giả như Đại sư, vào lúc này nhiều lời cũng không có mang lại tác dụng gì.

Bức tường trong nội tâm mỗi người cũng không giống nhau, ai cũng không biết được người khác xuất hiện vấn đề gì, vấn đề của Đường Tam cũng chỉ có một mình Đường Tam mới có thể giải quyết,

Nhìn bóng lưng Đường Tam dần dần đi xa, sáu người còn lại của Sử Lai Khắc thất quái cũng không nhịn được có chút cô đơn, bọn họ cũng cảm thụ được cảm giác của Đường Tam lúc này, từ khi đoàn đội được thành lập đến nay, hôm nay đánh một trận mặc dù không phải là gian nan nhất, nhưng với Đường Tam mà nói cũng là một trận đánh mà bị áp chế nhiều, nên bọn họ hoàn toàn có thể hiểu được tâm tình của Đường Tam lúc này.

Tiểu Vũ muốn đuổi theo Đường Tam để an ủi nhưng bị Liễu Nhị Long giữ lại, " Nha đầu ngốc, lúc này không nên quấy rầy hắn, cứ để cho hắn tự mình làm rõ ràng đi, tin tưởng hắn, cho hắn một chút không gian."

Tiểu Vũ nhìn về phía Liễu Nhị Long, Liễu Nhị Long liền nhẹ nhàng ôm đầu nàng kéo vào trong ngực, vuốt ve mái tóc thật dài của nàng.

Đại sư ho khan một tiếng, hướng sự chú ý của mọi người tới mình, " Tốt rồi, Đường Tam sẽ bế quan, trong một tháng kế tiếp cũng là thời gian để các ngươi tu chỉnh. Qua một tháng này là đến những trận đấu với mật độ cao, đối với mỗi người các ngươi đều có những chỗ tốt khác nhau, nhưng vẫn là còn xa chưa nên nghĩ tới. Trên cái thế giới này, cũng không chỉ có các ngươi mới là thiên tài, Đường Tam gặp đối thủ khắc chế hắn, các ngươi cũng gặp được như vậy, các ngươi là một chỉnh thể, muốn đồng thời thu được thắng lợi và thu được thắng lợi cuối cùng, vậy các ngươi sẽ phải nỗ lực càng nhiều hơn. Cho nên ta quyết định, trong một tháng nghỉ ngơi và hồi phục tiếp theo sẽ tiến hành một khóa cường hóa huấn luyện đối với các ngươi. Các ngươi, đây là vẻ mặt gì? Vậy cũng tốt cho ta thôi, nếu ai trong lòng có khúc mắc thì ta sẽ không ngại tăng lượng huấn luyện lên gấp ba lần đâu."

Những tiếng kêu thảm thiết ở một chỗ sâu trong nội tâm của Sử Lai Khắc thất quái vang lên vang lên, lúc này bọn họ đột nhiên mới hâm mộ Đường Tam, ít nhất Đường Tam bế quan nên khong cần phải tiếp nhận ma quỷ huấn luyện…..

Địa điểm Đường Tam lựa chọn bế quan vẫn như trước là mộc ốc ở bên trong rừng cây, cảnh vật thanh tĩnh, thế giới yên lặng, chính là nơi tu luyện thích hợp nhất của hắn.

Đến ở đây đã qua thời gian hai ngày nhưng Đường Tam vẫn ngồi mờ mịt như cũ, hắn thủy chung không hề tu luyện, trong đầu hắn luôn luôn có một đoàn sương mù bao phủ, hắn không thể nghĩ ra vấn đề của chính mình xuất hiện ở chỗ nào, cũng không rõ chính mình sẽ phát triển theo hướng nào nữa. Thậm chí trong đầu hắn còn nghĩ chính mình từ trước đến nay đi con đường này có phải là sai lầm hay không.

Thời gian hai ngày qua, Đường Tam suy nghĩ rất nhiều, nhưng càng suy nghĩ nhiều thì trong tâm của hắn lại càng trở nên rối loạn.

Hai ngày trôi qua, hắn thậm chí cũng không nghỉ ngơi một chút nào, cũng không ăn uống gì, cả người tựa như bị vây quanh trong cái trạng thái mông lung này, không thể vượt qua được, loại cảm giác thống khổ này không ngừng đảo lộn ngược xuôi trong lòng hắn, thậm chí hắn còn không biết tại sao mình lại thống khổ.

Từ ngày đó trở thành một gã hồn sư, hắn thủy chung lúc nào cũng đứng ở đỉnh với những người bạn cùng lứa tuổi. Lam Ngân Thảo cũng không phải là loại vũ hồn cường đại gì, thậm chí còn là phế vũ hồn, nhưng được Đại sư chỉ đạo cùng tu luyện đã khiến cho thực lực của hắn lại không thua kém những hồn sư mà tưởng chừng như hắn không thể so sánh, thậm chí còn mạnh hơn những người bọn họ. Theo thời gian trôi qua, Đường Tam thậm chí đã quên mất vấn đề Lam Ngân Thảo của bản thân mình, vẫn tự cho rằng chính bản thân mình có cùng vị trí với những hồn sư có vũ hồn cường đại, thậm chí còn ưu việt hơn. Chỉ là lần này hắn tĩnh tâm lại, cẩn thận tự hỏi thì lại phát hiện ra, nếu như không phải có thêm một khối ngoại phụ Hồn cốt Bát Chu Mâu, nếu như không phải từ trước đến nay có đồng bọn luôn ở bên cạnh trợ giúp cùng với sự may mắn của bản thân mà thu được những hồn hoàn này, có lẽ chính mình cũng không là gì cả.

Mỗi hồn hoàn của chính mình phẩm chất đều tốt hơn hẳn của những người khác, nhưng lúc trước trong khi đối chiến với Thủy Băng Nhi, hồn kỹ của mình lại không có ưu thế gì đáng kể. Loại tình huống này có lẽ sớm muộn sẽ xuất hiện, bất quá chỉ là trong trận đấu cùng chiến đấu thì chính mình vẫn dựa vào mưu kế mà che giấu sự chênh lệch này. Đương nhiên khi Lam Ngân thảo tự lộ ra điểm yếu của bản thân nó, làm cho Đường Tam lập tức biết được vấn đề của mình đã tới.

Một gã Khống chế hệ hồn sư cường đại chân chính, chẳng những có thể khống chế, hơn nữa hồn kỹ còn phải có thêm những năng lực công kích nhất định. Tựa như Thủy Băng Nhi chính là có cực phẩm Vũ hồn dung hợp kỹ.Vậy còn Lam Ngân Thảo của chính mình có thể làm như vậy hay không? Mặc dù chính mình tại bốn mươi cấp đã có được hồn hoàn vạn năm cho bản thân, nhưng thực sự nếu không sử dụng ngoại phụ Hồn cốt, thì dưới tình huống đối mặt với Thủy Băng Nhi cũng không có ưu thế gì đáng nói.

Nếu nói lúc trước đối thủ thua bởi thực lực của mình, thực sự không bằng nói bọn họ thua dưới tâm kế của mình, một khi gặp phải đối thủ có tâm kế không thua kém mình, yếu điểm khống chế của mình sẽ lập tức bại lộ. Đây còn là trong điều kiện chính mình đã phục dụng qua Bát Giác Huyền Băng Thảo cùng với Liệt Hỏa Hạnh Kiều, nêu như không có hai loại tiên phẩm dược thảo này, sợ rằng yếu điểm của mình còn bại lộ sớm hơn, ngay cả Hỏa Vũ lúc đó cũng có thể chiến thắng mình, tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ mấy năm nay ta cố gắng đều uổng phí hay sao? Đường Tam rất rõ ràng, Tiên thiên vũ hồn là không đủ, cùng với sự tăng lên của hồn lực thì đã dần dần hiển hiện ra.

Không, tuyệt không thể như vậy. Lam Ngân Thảo căn bản không phải là một cái vũ hồn tốt, thừa dịp bây giờ mình còn trẻ, buông tha nó vẫn còn kịp.

Đường Tam không thể kiềm chế tới việc suy nghĩ đến cái vũ hồn kia của mình, Hạo Thiên Chuy. Đó chính là vũ hồn truyền thừa của Hạo Thiên Tông, môn phái đứng đầu trong Thất đại tông môn trong giới hồn sư toàn đại lục a. Nếu như mình lúc đầu lựa chọn tu luyện là Hạo Thiên Chuy, thì thực lực bây giờ tuyệt không chỉ có thế này, chắc chắn là sẽ đại tăng.

Càng suy nghĩ thì sự tin tưởng của Đường Tam với Lam Ngân Thảo càng giảm, trong nội tâm hắn tựa như phiên giang đảo hải (lật sông đảo biển - hỗn loạn), các loại ý niệm lung tung trong đầu hắn làm hắn có chút cảm giác điên cuồng.

Hai ngày qua, cũng không có tu luyện, trong quá khứ việc này đối với Đường Tam mà nói căn bản là không có cách nào tưởng tượng ra, hắn vốn chăm chỉ như vậy, chỉ là bây giờ hắn không có cảm giác muốn tu luyện một chút nào.

" Tiểu quái vật." Thân ảnh màu xanh biếc xuất hiện ở bên ngoài viện, thanh âm kỳ quái đột nhiên truyền tới đưa Đường Tam từ trong dòng chảy thống khổ tỉnh lại.

Có lẽ trong hai ngày nay làm cho tinh thần của hắn thật sự tiêu hao quá nhiều, nghe thanh âm vang lên mặc dù quen thuộc nhưng Đường Tam cũng không làm sao có thể phân biệt thân phận của người đi đến.

Đứng lên, Đường Tam đi ra khỏi mộc ốc, ngồi đã lâu, khi ánh sáng rực rỡ chiếu lên toàn thân khiến thân thể của hắn không nhịn được rung động một trận.

" Tiểu quái vật, ngươi làm sao vậy?" Thân ảnh màu xanh biếc trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Đường Tam, chỉ thấy có một bàn tay to tướng trực tiếp vỗ lên bả vai của Đường Tam, hồn lực thuần hậu mang theo vài phần bá đạo cùng vài phần cuồng dã nhập vào cơ thể, khiến tinh thần của Đường Tam phấn chấn lên vài phần. Đến lúc này hắn mới nhìn thấy người tới.

Người đột nhiên xuất hiện này không phải ai khác chính là thành viên danh dự của Sử Lai Khắc học viện, một trong những Phong Hào đấu la cường đại, Độc Cô Bác.

Độc Cô Bác nghi hoặc nhìn Đường Tam, lúc này bộ dáng của Đường Tam có chút dọa người, mái tóc loạn rối bù, trên mặt râu ria xồm xoàm, hai mắt dày đặc tơ máu, lộ ra một bộ dáng thảm hại.

" Lão quái vật, ngươi đã về rồi." Miễn cưỡng xuất ra vẻ tươi cười, hồn lực trong cơ thể Đường Tam tự động vận chuyển, khiến cho huyết mạch bản thân trở nên thông suốt, thân thể đứng vững vàng lại.

Độc Cô Bác nghi hoặc nói :" Tiểu quái vật, ngươi đây là bị làm sao vậy? Lúc ta rời đi, không phải trông ngươi vẫn hoàn hảo sao, lúc này mới qua thời gian vài ngày, tại sao ngươi lại biến thành bộ dạng như thế này? Đi,... trước tiên đi vào đã."

Dắt Đường Tam vào trong mộc ốc, sắc mắt Độc Cô Bác có chút ngưng trọng, hắn đương nhiên nhìn ra được lúc này tinh thần Đường Tam đang chán nản đến mức nào. Làm một gã Phong hào đấu la cường đại, hắn đối với những tình huống tu luyện của hồn sư vô cùng rõ ràng, chỉ là tình huống lúc này của Đường Tam đang trong trạng thái cực kỳ nguy hiểm, một khi tinh thần tan vỡ thì sẽ bị nổi điên, không thể gượng dậy nổi nữa.

" Tiểu quái vật, hãy mau nói cho ta biết, đến tột cùng đã xảy ra chuyện, cái gì có khả năng đánh cho ngươi thành bộ dáng này. Theo nhận biết của ta, tên tiểu quái vật ngươi vẫn là quái vật trong quái vật, chẳng lẽ ngươi gặp phải người so với ngươi còn muốn quái vật hơn?"

Nhìn Độc Cô Bác, nhãn tình của Đường Tam đột nhiên có chút đỏ lên, tình huống lúc này của hắn chính cả Đại sư cũng tuyệt đối không nghĩ ra, dù sao không ai biết Đường Tam đã hai kiếp làm người, tâm tư của hắn bền bỉ hơn nhiều so với những đứa bạn cùng lứa, cũng chỉ có dạng người này mới dễ dàng suy sụp mạnh mẽ đến vậy.

Độc Cô Bác xuất hiện khiến cho tâm tình Đường Tam khôi phục vài phần, nhất là tinh thần có thêm vài phần cảm giác có chỗ dựa.

" Lão quái vật, ngươi có thể nói cho ta biết, nếu như ta tu luyện hồn lực đến ngoài bảy mươi cấp, ta còn có thể đứng đầu trong những người cùng lứa như bây giờ không?"

Độc Cô Bác nhíu mày," Tại sao ngươi lại hỏi như vậy? Tiểu quái vật, hóa ra chuyện của ngươi là về niềm tin à? Cuối cùng là có chuyện gì mà đã đả kích ngươi đến vậy? Ngươi hẳn là hiểu được, đối với một gã hồn sư thì niềm tin quan trọng đến mức nào, nếu điều cơ bản nhất là niềm tin mà ngươi cũng không có, nếu không tự tin vào bản thân mình thì sau này đừng có nghĩ đến chuyện tiến thêm nữa."

Đường Tam cười khổ nói :" Nhưng mà chính ta cũng không biết nên làm gì bây giờ, ta bây giờ chỉ tu luyện vũ hồn là Lam Ngân Thảo mà thôi, mặc dù ta đã đạt tới bốn mươi cấp rồi nhưng theo cấp bậc càng tăng lên, nhược điểm của Lam Ngân Thảo càng ngày càng lộ ra rõ ràng. Sau này, ta thật sự có thể bằng vào vũ hồn này để chống đỡ cùng các hồn sư khác hay sao?"

Bích quang trong đôi mắt Độc Cô Bác lóe sáng, gật gật đầu nhìn Đường Tam :" Tiếp tục nói đi."

Đường Tam nói :" Ta bây giờ trong đám bạn cùng lứa tuổi sở dĩ cường đại hơn, không phải bởi vì vũ hồn của ta cường đại cỡ nào mà bởi vì ta có được hồn hoàn tốt hơn so với những hồn sư bình thường, thậm chí còn có cả ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu. Ngươi hẳn đã sớm thấy được ta có đệ nhị vũ hồn, ta cũng không cần phải giấu diếm ngươi cái gì, đệ nhị vũ hồn của ta chính là vũ hồn Hạo Thiên Chuy của Hạo Thiên Tông. Như vậy, tình huống bây giờ không giống trước nữa, bây giờ bản thân ta đã là bốn mươi cấp hồn lực, chỉ cần bốn cái hồn hoàn thích hợp là thực lực của ta sẽ được vũ hồn Hạo Thiên Chuy kéo lên, cường đại hơn nhiều so với Lam Ngân Thảo bây giờ. Mặc dù bây giờ ta còn chưa tới mười lăm tuổi, nhưng trong tu luyện ta đã cố gắng rất nhiều rất nhiều, nên ta không hi vọng sau này lại lãng phí sự cố gắng của mình bởi phế vũ hồn Lam Ngân Thảo như vậy. Như thế thì còn có ý nghĩa gì đây?"

Độc Cô Bác là ai? Có thể trở thành cường giả Phong hào đấu la, không ai không phải là người tuyệt đỉnh thông minh. Chỉ đơn giản từ trong giọng nói đầy kích động của Đường Tam, hắn đã dần dần hiểu được vấn đề mà Đường Tam phải đối mặt lúc này.

Phất phất tay không cho Đường Tam nói thêm gì nữa, Độc Cô Bác chăm chú nhìn vào hai tròng mắt của Đường Tam, nghiêm sắc mặt nói :" Tiểu quái vật, ngươi có biết tại sao ta xem ngươi là quái vật trong đám quái vật không?"

Đường Tam hơi sửng sốt một chút," Bởi vì kiến thức dụng độc của ta chăng?"

Độc Cô Bác lắc đầu nói :" Đó chỉ là một phương diện rất nhỏ, điều cốt yếu chính là bởi Lam Ngân Thảo của ngươi."

Đồng tử của Đường Tam kịch liệt co rút lại, nhìn Độc Cô Bác, trong mắt toát ra vô vàn điều nghi vấn.

Độc Cô Bác nhàn nhạt nói :" Đúng vậy, Lam Ngân Thảo là phế vũ hồn, hơn nữa lại là phế vũ hồn nổi danh nhất. Trong quá khứ, bất kỳ kẻ nào dùng Lam Ngân Thảo làm vũ hồn căn bản đều không có cơ hội tu luyện. Vậy ngươi thì sao? Ngươi nói cho ta biết, tình huống ngươi Vũ hồn Giác Tỉnh là như thế nào? Ta nghe Đại sư nói qua, là Tiên thiên mãn hồn lực, có phải không?"

" Đúng vậy!" Đường Tam gật đầu.

" Tiên thiên mãn hồn lực có ý nghĩa thế nào? Nghĩa là trụ cột của vũ hồn. Cho dù là cháu gái ta kế thừa vũ hồn Bích Lân Xà của ta, bất quá cũng chỉ là Tiên thiên thất cấp hồn lực mà thôi. Mà ngươi cũng chỉ có mười cấp nhưng lại có thể tu luyện Lam Ngân Thảo, điều này có nghĩa gì? Nghĩa là Lam Ngân Thảo của ngươi không giống với những người khác, đó cũng không phải đơn giản chỉ là Lam Ngân Thảo. Ta cũng có thể chỉ cho ngươi biết cha ngươi là ai, ngươi thử ngẫm xem, về xuất thân và thực lực của cha ngươi, chẳng

lẽ hắn lại cùng một người phụ nữ có Lam Ngân Thảo bình thường kết hôn hay sao? Nếu là Lam Ngân Thảo bình thường, liệu có thể sinh ra ngươi….cái loại tiểu quát vật có song sinh vũ hồn hay không?"

Đối với Độc Cô Bác giải thích về Tiên thiên mãn hồn lực, Đường Tam cũng không tin tưởng lắm, bởi vì hắn luôn cho rằng đó là kết quả do mình khổ luyện Huyền Thiên Công, cũng không phải do Lam Ngân Thảo có thêm điều đặc biệt. Càng huống chi lúc mình Vũ hồn Giác Tỉnh còn có một Hạo Thiên Chuy, cho dù thực sự hồn lực của mình có được từ sự phụ trợ của vũ hồn, vậy chắc cũng là từ Hạo Thiên Chuy mới đúng.

Nhưng câu nói kế tiếp của Độc Cô Bác lại khiến Đường Tam giật mình, đúng vậy, quả thực Lam Ngân Thảo của mình có chút khác biệt so với những người khác, nhất là tại không lâu trước, chính mình dùng Lam Ngân Thảo đã tiếp xúc cùng với giới tự nhiên thì cái cảm giác này lại càng rõ rệt. Như vậy sự khác biệt này chính là từ bản thân vũ hồn mà đến, chỉ là từ trước, chưa bao giờ có người tu luyện Lam Ngân Thảo đến trình độ này, Đường Tam cũng không biết Lam Ngân Thảo có thực sự là xuất hiện tình huống như thế này không. Câu nói cuối cùng của Độc Cô Bác khiến cho hắn xúc động nhất, cũng là nghi vẫn trọng yếu nhất trong lòng hắn từ trước đến nay.

Cha là đệ tử trực hệ của Hạo Thiên Tông, lại là một trong những cường giả xuất sắc nhất, lại có thể kết hôn cùng với một người đàn bàn có vũ hồn là Phế vũ hồn Lam Ngân Thảo hay sao?

" Lão quái vật, vũ hồn của cha mẹ mạnh yếu có liên quan đến song sinh vũ hồn sao?" Hô hấp của Đường Tam chợt trở nên dồn dập.

Độc Cô Bác cười hắc hắc nói :" Nói đến vấn đề này, chỉ sợ ngay cả sư phụ ngươi cùng không biết. Mặc dù hắn đối với vũ hồn có sự nghiên cứu rất triệt để, dù sao ngươi cũng là người đầu tiên hắn gặp có được song sinh vũ hồn. Trước kia, ta từng ở trong Vũ hồn điện thấy qua một phần tài liệu tuyệt mật, bên trên mặt có ghi lại về song sinh vũ hồn như thế này. Vũ hồn truyền thừa bình thường đều đến từ cha mẹ, ngươi thử nói cho ta biết, truyền thừa cùng vũ hồn của cha mẹ có quan hệ thế nào."

Đường Tam theo Đại sư nhiều năm như vậy nên mấy vấn đề này tự nhiên rất dễ dàng, liền trả lời không chút do dự." Bình thường mà nói, vũ hồn truyền thừa đều là lựa chọn loại cường đại hơn một chút giữa cha và mẹ để di truyền xuống."

Độc Cô Bác nói tiếp :" Vậy nếu bây giờ thực lực vũ hồn của cha mẹ đều tương đương nhau, thậm chí cả khi vũ hồn giống nhau, thì sẽ gặp phải tình huống như thế nào?"

Đường Tam nói :" Nếu vậy phải tùy tình huống, bình thường sẽ tùy tiện lựa chọn một cái để kế thừa xuống, loại tình huống này khả năng sinh ra vũ hồn biến dị cũng có khả năng khá lớn."

Độc Cô Bác gật đầu nói :" Không hổ là đệ tử của Đại sư, ngươi giải thích rất đúng. Nhưng ngươi cũng không biết, dưới loại tình huống như vậy, cũng có tỷ lệ nhỏ là sinh ra song sinh vũ hồn, vì vậy người có song sinh vũ hồn mới ít đến vậy, bởi vì điều kiện kiên quyết đầu tiên quá khó khăn. Tài liệu trong Vũ hồn điện có ghi lại như thế này, song sinh vũ hồn có thể sinh ra, chủ yếu dựa vào hai điều kiện kiên quyết. Đầu tiên, vũ hồn của hai bên cha mẹ tuyệt không thể giống nhau, càng khác biệt nhau thì tỷ lệ sinh ra song sinh vũ hồn càng lớn, đồng thời phẩm chất vũ hồn của hai bên càng ngang nhau thì tỷ lệ sinh ra song sinh vũ hồn cũng càng lớn. Nói cách khác, phẩm chất vũ hồn của hai bên nếu có chênh lệch, căn bản là không có khả năng xuất hiện song sinh vũ hồn cho đứa con. Cho dù có đạt được hai cái điều kiện kiên quyết này, có thể sinh ra song sinh vũ hồn cũng chỉ là một trong một nghìn, thậm chí là một trong một vạn. Ngươi đã hiểu được chưa?"

Đường Tam vốn là người thông minh, mặc dù lúc này trạng thái tinh thần không tốt, nhưng cũng rất nhanh hiểu được ý tứ của Độc Cô Bác. Độc Cô Bác thông qua sự kiện này chính là để nói cho hắn, chính là vũ hồn Lam Ngân Thảo của hắn tuyệt không đơn giản, cũng có thể có phẩm chất ngang bằng với Hạo Thiên Chuy của mình, vậy là Lam Ngân Thảo loại gì?

Căn cứ vào nghiên cứu của Đại sư, song sinh vũ hồn chính là một loại vũ hồn biến dị, chỉ là khả năng sinh ra quá nhỏ, cho nên trên Đại lục mới xuất hiện rất ít. Phân tích của Độc Cô Bác cũng không sai, Đường Tam cũng lập tức nghĩ lại Đại sư từng giảng giải qua về hai loại trong song sinh vũ hồn, quả nhiên hai cái vũ hồn trong song sinh vũ hồn thì phẩm chất cực kỳ gần nhau.

Tâm tình vốn mờ mịt một lần nữa trở nên nóng bừng lên, đồng tử của Đường Tam rốt cuộc cũng bắt đầu có thần trở lại.

Độc Cô Bác tức giận trừng mắt nhìn hắn, " Cho dù phẩm chất Lam Ngân Thảo của ngươi không tốt, ngươi cho rằng điều này sẽ thật sự quan trọng? Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi? Còn chưa tới mười lăm tuổi đã đạt tới cấp độ kinh khủng bốn mươi cấp. Ngươi bây giờ lo lắng chuyện sau này, nếu như lại như trước có thể thu được hồn hoàn cường đại cùng hồn cốt để kéo lại sự chênh lệch với các hồn sư cùng cấp bậc, chẳng lẽ sau này ngươi không làm được sao? Nếu không sẽ uổng phí sự cố gắng, nếu ngay cả một điểm tin tưởng cũng không có, vậy thì ngươi không phải là quái vật mà là phế vật."

"Không sai, nếu như bây giờ ngươi lựa chọn tu luyện Hạo Thiên Chuy, quả thật có thể khiến cho thực lực của ngươi trong một khoảng thời gian ngắn liền tăng một cấp độ mới, chỉ cần có hồn hoàn thích hợp, lập tức sẽ trở nên cường đại, thậm chí còn mạnh hơn so với hồn sư năm mươi, sáu mươi cấp. Nhưng mà, ngươi có nghĩ tới không, nếu như ngươi tại chín mươi cấp mới bắt đầu tu luyện Hạo Thiên Chuy, kiếm được chín cái hồn hoàn thì chúng sẽ là những phẩm chất gì? Khi đó, cho dù ngươi kiếm được chín cái hồn hoàn mười vạn năm cùng gia trì lên thân mình cũng không phải là không có khả năng. Lam Ngân Thảo mặc dù không tốt nhưng nó cũng đủ khiến ngươi lên được đến cấp bậc đó, đến khi đó sau khi gia trì thêm thì bạo phát cũng không muộn mà. Với tốc độ tu luyện của ngươi,ta sợ rằng ngươi sẽ phá vỡ kỷ lục đã được ghi của ba ba ngươi, trở thành Phong Hào đấu la trẻ tuổi nhất. Có thể đạt đến thập cấp?"

Độc Cô Bác hiển nhiên không biết điểm trí mạng của song sinh vũ hồn, nhưng những lời hắn nói ra đều có đạo lý.

Đúng vậy, trước kia ta có thể thu được lực lượng từ bên ngoài, vậy sau này tại sao lại không được chứ? Người khác có hồn hoàn vạn năm của họ, còn ta có đến hai cái hồn hoàn vạn năm của mình, người khác có hồn hoàn năm vạn năm thì ta có thể kiếm hồn hoàn mười vạn năm. Nhờ vào hiệu quả của hồn hoàn cũng có thể giúp ta xóa đi sự chênh lệch của phẩm chất vũ hồn với những người khác. Huống chi, bây giờ ta còn có một khối hồn cốt, còn chưa tiến hành trao đổi. Đây không phải đều là ưu thế của mình sao?

Nội tâm hỗn loạn dần bình ổn lại, sương mù che phủ trong lòng Đường Tam dần yên lặng tiêu tan, bây giờ đối với hắn mà nói, vấn đề chỉ là tiếp theo nên làm thế nào để cho bản thân càng trở nên mạnh hơn thôi.

Độc Cô Bác nhìn sự biến hóa trong ánh mắt của Đường Tam, biết rằng tiểu quái vật này đã tự mình nghĩ thông suốt rất nhiều điểm. Ngồi ở ghế, cười nói :" Tiểu quái vật, ngươi biết lần này ta đi là để làm gì không?"

Đường Tam không hề khách khí nói :" Sự tình của lão quái vật như ngươi, ta làm sao có thể biết được." Cùng với tâm tình hồi phục, hắn rõ ràng đã trở nên linh hoạt rất nhiều.

Độc Cô Bác cười hắc hắc, nói :" Ta cùng với một lão đầu cũ luận bàn một chút."

" Sao? Thắng hay là thua?" Đường Tam hỏi.

Lục quang trong mắt Độc Cô Bác trở nên hưng phấn," Ta cũng không có thắng, hắn cũng không có thua, xem như là ngang tay đi, ha ha."

Đường Tam mỉa mai nói :" Cũng chỉ là ngang tay thôi, có gì mà phải đắc ý chứ."

Độc Cô Bác bĩu môi nói :" Ngươi thì biết cái gì, trước kia ta đánh cùng người này, mỗi lần cũng bị đánh cho tối tăm mặt mũi, chật vật không thể chịu nổi, nếu không phải nhờ vào một thân kịch độc, ta sớm đã bị hắn đánh chết. Nhưng lần này tối tăm mặt mũi lại là hắn, nếu không phải lão phu nương tay một chút, nói không chừng đã đem hắn đánh chết rồi."

Đường Tam trong lòng cả kinh, như Độc Cô Bác vừa nói thì đối thủ của hắn chắc cũng phải là Phong Hào đấu la. Nếu không, dựa vào cái gì mà có thể khiến hắn tối tăm mặt mũi.

" Thực lực của ngươi tiến bộ à?"

Độc Cô Bác dương dương đắc ý nói :" Cũng không hẳn là như vậy. Người này hồn lực đạt chín mươi sáu cấp, trong đám Phong Hào đấu la cũng có thể coi là một đối thủ mạnh, thế lực sau lưng lại cành kinh người,

nhưng lần này thiếu chút nữa lại gục ngã, ngươi nói ta sao có thể không hưng phấn chứ. Đương nhiên, điều này cũng phải cảm tạ ngươi a."

" Ta? Cái đó có quan hệ gì với ta chứ? Người đó là Phong Hào đấu la chín mươi sáu cấp, còn ta mới hơn bốn mươi cấp thôi mà."

Độc Cô Bác cười hắc hắc, nói :" Còn nhớ hai cái Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm ngươi đưa cho ta không? Thật sự là không thể ngờ được, dùng một cái là thấy ngay. Lần này vốn người thua phải là ta, lúc ấy ta cũng đã bị hấn bức bách phải chuẩn bị chạy, đột nhiên nhớ ra là ngươi đã từng đưa cho ta đồ vật tốt như thế, vì vậy tiện mang ra sử dụng. Không ngờ uy lực của đồ vật kia thực sự quá kinh khủng, tên ngốc kia bị trúng ít nhất bảy tám độc châm. Chỉ một chút như vậy cũng đủ giúp ta khiến cục diện đảo ngược lại, cuối cùng hắn không chịu được phải bỏ chạy, ha ha ha ha." Càng nghĩ lại càng vui vẻ, Độc Cô Bác không nhịn được mà cười to mãi.

Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt Mênh Đảm? Từ khi chế ra loại ám khí này, Đường Tam cũng chưa bao giờ sử dụng qua. Đột nhiên linh quanh trong đầu hắn chợt lóe lên, trong đầu đột nhiên trở nên thông suốt. Ám khí, ám khí, ta xuất thân từ Đường Môn, ta còn có ám khí.

Đúng vậy, Lam Ngân Thảo có lẽ không phải là một loại vũ hồn cường đại, nhưng đúng như theo lời sư phụ nói, nó có khả năng phối hợp vô cùng mạnh mẽ, nếu, nếu như mình có thể đem Lam Ngân Thảo kết hợp cùng với ám khí Đường Môn của mình vào một chỗ, vậy hiệu quả sẽ ra như thế nào đây?

Trái tim không kiềm chế được đập loạn lên, Đường Tam nuốt một ngụm nước bọt lớn, trong đầu có trăm điều muốn rõ mà không kịp xử lý, nên làm như thế nào để Lam Ngân Thảo có thể kết hợp cùng với tuyệt học ám khí huyền bí của mình.

Độc Cô Bác thấy Đường Tam nghe được mình nói sử dụng Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm, cả người đột nhiên run rẩy, lập tức trở nên ngốc trệ, không nhịn được lại càng hoảng sợ.

" Tiểu quái vật, ngươi làm sao vậy?"

" A? Ta không có việc gì, lão quái vật, cảm ơn ngươi đã khai thông. Ta đã nghĩ thông suốt rồi."

Độc Cô Bác bày ra một bộ dáng cao nhân," Lão phu ta cứu ngươi chẳng lẽ lại cứu không công sao. Cái Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm lần này phát huy tác dụng rất lớn, ngươi còn có hay không? Cho ta hai cái nữa, trao đổi đồ vật cũng được, bán cũng được."

Đường Tam trừng mắt liếc Độc Cô Bác một cái :" Rắm thối, cầm lấy đi." Bốn khỏa hắc cầu liền trực tiếp hướng Độc Cô Bác bay tới.

Độc Cô Bác lại càng hoảng sợ, luống cuống chân tay mới có thể tiếp được bốn khỏa Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm, oán giận nói :" Tiểu tử thối, ngươi muốn lấy cái mạng già của ta à? Nếu chẳng may nó nổ mạnh thì sao? Ngươi muốn ta mất mạng a!"

Đường Tam mỉm cười nói :" Nếu ngay cả một điểm ấy mà cũng không thể, ta làm sao có thể làm ra được cái đồ vật này. Càng huống chi, với hồn lực của ngươi, cho dù nó thực sự nổ mạnh, cũng có khả năng uy hiếp lão quái vật ngươi sao?"

Độc Cô Bác nhẹ nhàng cẩn thận mang bốn khỏa Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm vào bên trong hồn khí đạo bên người mình, vẻ mặt hài lòng nói :" Những đồ vật này, chẳng những phạm vi công kích rất rộng, hơn nữa lực xuyên thấu rất mạnh, nhất là khi va chạm, va chạm càng ác liệt, nếu như ta sử dụng hồn lực càng lớn thì lực xuyên thấu của nó cũng càng mạnh. Đáng tiếc vẫn còn chưa đủ độc, nếu không uy lực lại càng thêm kinh khủng."

Đường Tam nhắc nhở Độc Cô Bác :" Lão quái vật, ngươi không thể ỷ mãi vào nó được. Mặc dù uy lực của Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm không tầm thường, nhưng vẫn là ám khí, nó quá nặng yếu về tính bất ngờ, khi đối mặt với đối thủ cùng cấp bậc với ngươi, một đi mất đi tính bất ngờ, hiệu quả của nó sẽ không còn được như trước nữa. Về phần độc của nó, lúc đầu khi ta chế tạo nó không có được những dược liệu thích hợp, sau này mặc dù có bỏ thêm một chút nhưng dù sao nó cũng đã thành hình, rất khó có thể khiến độc tố tăng thêm nhiều."

Độc Cô Bác cười hắc hắc, nói :" Vậy lại không tốt hơn sao, thêm một ít nữa là được."

Đường Tam cười khổ nói :" Ngươi cho rằng đây là kẹo hay sao, chỉ cần nói là làm được ngay à, đó là mất rất nhiều thời gian đó. Ta bây giờ đang tham gia Tinh anh cao cấp học viện toàn đại lục đại chiến, thời gian dùng để tu luyện cũng ít, lấy đâu ra công sức mà đi làm nó chứ. Đợi sau lần đại chiến này chấm dứt, đến lúc đó hãy hay."

Độc Cô Bác gật đầu nói :" Nghe nói các ngươi đã thông qua Dự tuyển chiến đấu, tiếp theo hẳn là Tấn cấp chiến đấu. Có cái loại quái vật như ngươi cầm đầu, các ngươi hẳn có thể lấy được những vị trí cao, nói không chừng liền có thể tiến vào vòng trong ngay."

Đường Tam cười nói :" Tại sao không phải quán quân? Ngươi đối với ta lại không có một điểm tin tưởng nào sao?"

Độc Cô Bác nhún vai nói :" Điều này không phải là vấn đề tin tưởng hay không tin tưởng, trước thực lực tuyệt đối, tin tưởng có tác dụng gì? Các ngươi có thể tiến vào vòng thứ ba, đã là thành tích không tồi rồi. Quán quân của lần đại chiến này vốn không cần suy nghĩ nữa."

Nghe Độc Cô Bác nói như vậy, Đường Tam trong lòng vừa động, không nhịn được liền hỏi :" Sao? Nói như vậy, ngươi biết được đội ngũ có thực lực đặc biệt mạnh mẽ?"

Độc Cô Bác thở dài nói :" Tại sao thế lực của Vũ Hồn điện tại đại lục lại khổng lồ như thế? Chính bởi vì bọn họ nắm giữ phần lớn hồn sư cao thủ trong tay, ngoại trừ thất đại gia tộc ra, cơ hồ tất cả những hồn sư cường đại đều thuộc về Vũ hồn điện. Không ở đâu có thể có nhiều tư liệu về hồn sư và điều kiện để hồn sư tu luyện bằng Vũ hồn điện. Dưới sự bồi dưỡng cẩn thận của Vũ hồn điện, mỗi đời đều xuất hiện một nhóm hồn sư tinh anh. Lần này cũng không phải ngoại lệ, ta nghe nói Vũ hồn điện mới đào tạo ra mấy người tiểu bối tài năng tuyệt cao, ngay cả Giáo Hoàng cũng gọi bọn họ là Hoàng Kim Nhất Đại của Vũ hồn điện, là chúa tể tương lai. Mà lần này đại biểu của Vũ hồn điện tham gia Tinh anh cao cấp học viện toàn đại lục đại chiến chính là do mấy người này cầm đầu. Bọn họ đều mới hơn hai mươi tuổi, thực lực mạnh mẽ không thể nghi ngờ. Vũ hồn điện tạo cho bọn họ điều kiện tu luyện cùng với rất nhiều sự trợ giúp, những cao cấp hồn sư học viện bình thường khác sao có thể so sánh được. Cho dù là ngươi cũng không thể so sánh được. Ngươi dù sao cũng còn quá nhỏ, có lẽ qua mười năm nữa thì ngươi sẽ đuổi được bọn họ bây giờ."

Độc Cô Bác chính là Phong Hào đấu la, tự nhiên sẽ không nói khoa trương làm gì, nghe hắn nói như vậy, tâm tình của Đường Tam nhất thời ngưng trọng hơn vài phần.

" Nói như vậy, Vũ hồn điện với lần đại chiến này là quyết tâm giành được quán quân?"

Độc Cô Bác gật đầu nói :" Ngươi có biết lần Tinh anh cao cấp học viện toàn đại lục đại chiến, quán quân cuối cùng sẽ được thưởng cho cái gì không?"

Đường Tam lắc đầu mờ mịt.

Độc Cô Bác hừ lạnh một tiếng," Vốn Vũ hồn điện định chuẩn bị trực tiếp cấp mấy đồ vật này cho mấy người Hoàng Kim Nhất Đại, nhưng đã bị trưởng lão của Vũ hồn điện phản đối, bởi vậy Giáo Hoàng đã thay đổi phương pháp, quyết định cho bọn họ một lần tiến hành duyệt lịch, chính là đại chiến lần này. Cái vốn định cho bọn hắn thì Vũ hồn điện chuyển thành giải thưởng giành cho quán quân, ngươi xem, bọn họ có phải bắt buộc hay không?"

" Cuối cùng đó là cái gì?" Đường Tam tò mò hỏi.

Độc Cô Bác thần bí nói :" Đối với một hồn sư mà nói, cái gì là trân quý nhất?"

Đường Tam trong lòng cả kinh, " Chẳng lẽ là một khối hồn cốt?"

Độc Cô Bác lắc đầu nói :" Không, không phải là một khối mà là ba khối."

" Cái gì?" Đường Tam kinh hãi thất sắc, ba khối hồn cốt? Như vậy là cái khái niệm gì? Loại hồn cốt này, đối với hồn sư mà nói, tương đương với sự tồn tại của thần khí. Một khối hồn cốt bất kỳ cũng có thể mang đến cho hồn sư những lợi ích thật lớn. Ba khối hồn cốt, vốn không phải là thứ mà có thể dùng kim tiền để suy nghĩ được.

Độc Cô Bác nói :" Ba khối hồn cốt này chính là do Vũ hồn điện lưu trữ, có được qua các đời trưởng lão lưu lại. Nếu Giáo Hoàng đã dám mang nó ra làm phần thưởng dành cho quán quân cuối cùng, thì sự tinh tưởng đối với đội viên tham gia là có thể tưởng tượng ra được. Bây giờ ngươi còn có tâm lý may mắn nữa không?"

" Đương nhiên." Đường Tam không chút do dự nói," Nếu bọn họ đã mang ra rồi, thì không cần mang về nữa. Lão quái vật, ngươi có biết lần này những đội viên của Vũ hồn điện tham gia, cấp bậc như thế nào, vũ hồn là loại gì không?"

---

109. Chương 108: Bát Mạch Bách Hải Trở Nên Thông Suốt

Đường Tam không nói gì, tai nghe mà như không nghe, mắt thấy mà như không thấy, tay phải giơ lên, lam quang nhàn nhạt từ lòng bàn tay bắt đầu xuất hiện, dưới sự khống chế một cách chuẩn xác của hắn, một gốc cây Lam Ngân Thảo nhỏ bé từ trong lòng bàn tay chui ra, chỉ là hình dáng như một ngọn cỏ, nhìn qua cũng không có gì khác so với những ngọn Lam Ngân Thảo hoang dã khác. Vũ hồn xuất hiện cũng khiến cho hồn hoàn tự nhiên phủ bên ngoài cơ thể.

Vàng vàng tím đen, bốn cái hồn hoàn lặng yên xoay quanh thân, quang hoàn màu vàng sáng ngời rực rỡ, hồn hoàn màu tím quý khí bức người, còn hồn hoàn màu đen lại thâm thuý tựa như vực sâu vạn trượng, tràn ngập mị lực thu hút người khác.

" Ngươi ….." Thân hình của Độc Cô Bác đứng vọt dậy, ánh mắt nhìn Đường Tam lập tức biến đổi, một cỗ khí thế sắc bén từ trong cơ thể hắn chợt phát ra, từ bốn phía đè ép đến Đường Tam.

Dưới tác dụng của áp lực bên ngoài, quang mang từ bốn cái hồn hoàn trên người Đường Tam bùng phát mạnh mẽ, duy có Lam Ngân Thảo trong lòng bàn tay vẫn nhẹ nhàng lắc lư, lay động như trước.

" Không, không có khả năng này." Độc Cô Bác dùng sức nhẹ nhàng đảo con mắt của mình, có chút kinh hoàng, cẩn thận nhìn cái hồn hoàn màu đen trên người Đường Tam.

Đường Tam mỉm cười nói :" Ngươi đã quên sao? Cái ta am hiểu nhất chính là biến cái không thể thành có thể, bây giờ thì ngươi đã hiểu tại sao ta có thể dám liều mạng cùng người của Vũ hồn điện hay chưa?"

Độc Cô Bác hút sâu một ngụm khí, chậm rãi đè sự kinh sợ trong lòng mình xuống, nói ra một câu mà Đường Tam không bao giờ ngờ tới :" Từ bỏ những trận chiến này đi, với tuổi của ngươi còn có thể tham gia những trận đấu về sau, tới khi đó, chắc chắn sẽ không còn ai là đối thủ chiến đội mà ngươi cầm đầu."

" Tại sao phải từ bỏ?" Đường Tam mở to hai mắt nhìn lão.

Độc Cô Bác trầm giọng nói :" Nếu như thực lực của ngươi vẫn giống như trước, hoặc là đệ tứ hồn hoàn chỉ là ngàn năm cấp bậc, ta cũng không cần lo lắng cho ngươi. Nhưng bây giờ lại không giống như thế, việc đệ tứ hồn hoàn đã đạt tới cấp bậc vạn năm sẽ mang đến cho ngươi vô số phiền toái. Ngươi cho rằng Vũ hồn điện sẽ không chú ý tới ngươi hay sao? Nếu ngươi là Vũ hồn điện, gặp được một thiên tài như vậy, vậy sẽ làm thế nào? Chỉ có thể có hai con đường, thu phục hoặc là huỷ diệt. Nếu như ta đoán không nhầm, bây giờ tư liệu về ngươi đã nằm trên bàn của ít nhất một gã Bạch Kim chủ giáo. Vũ hồn điện sẽ không xuống tay sau lưng với ngươi, bọn họ hoàn toàn có thể lợi dụng những trận đấu này, khiến cho ngươi trong trận đấu trên đài quang minh chính đại bị giết. Quy tắc trận đấu với vũ hồn mà nói, bất quá chỉ có thể là trò chơi mà thôi."

Đường Tam cười khổ nói :" Nói như vậy, ngươi vẫn không có cách nào sao?"

Độc Cô Bác liếc mắt nhìn hắn thật sâu," Vũ hồn điện được xưng là hoàng kim đệ nhất là có ba người, cụ thể thế nào ta cũng không biết rõ, cũng không biết hồn hoàn cùng hồn kỹ của bọn họ là như thế nào. Nhưng ta có thể nói cho ngươi một chút, trong ba người này, hồn lực thấp nhất là năm mươi mốt cấp, còn lại hai người là năm mươi hai cấp, cũng đều là hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi. Khi bọn họ đột phá năm mươi cấp, thu được hồn hoàn thứ năm cũng là lúc Giáo hoàng tự mình thưởng cho Vũ Hồn Tử Lục Huân Chương, cũng được ghi chép lại trong Vũ hồn điện. Những người khác tạo thành chiến đội với họ lần này, không có ai hồn lực dưới bốn mươi lăm cấp. Đây là tất cả những gì ta biết."

Mặc dù Đường Tam vẫn biết là Vũ hồn điện rất cường đại, nhưng nghe đến đó hắn mới hiểu được tột cùng sự đáng sợ của Vũ hồn điện là như thế nào.

Năm mươi cấp. Hơn nữa lại là ba người năm mươi cấp…. còn lại toàn bộ đều ngoài bốn mươi lăm cấp. Điều này có ý nghĩa gì?

Đường Tam mặc dù với bản thân luôn tin tưởng mười phần, nhưng lúc này hắn tựa như chứng kiến một đạo khe núi rất khó có thể vượt qua. Cấp bậc thấp nhất của đối phương so với cấp bậc cao nhất của bên mình có thể còn cao hơn, đối thủ như vậy thực sự có thể chiến thắng sao?

Nhìn vào ánh mắt mờ mịt của Đường Tam, Độc Cô Bác thở dài một tiếng, nói :" Với tuổi của ngươi, cấp bậc bây giờ thậm chí còn kinh khủng hơn cả bọn hắn, càng huống chi ngươi còn có ngoại phụ hồn cốt, không nên suy nghĩ quá nhiều nữa, sẽ còn cơ hội khác, chỉ cần ngươi không đi phải con đường quanh co, rồi một ngày nào đó ngươi sẽ vượt xa bọn chúng."

Đường Tam đột nhiên nở nụ cười, có lẽ nguyên nhân bởi vì được Độc Cô Bác chỉ điểm khai giải nỗi lo trong lòng hắn, nên lúc này trong lòng hắn vô cùng thông suốt.

" Lão quái vật, không phải ngươi vừa mới nói qua sao? Đối với một gã hồn sư, niềm tin là cực kỳ quan trọng. Nếu thực sự lần này ta sợ hãi rút lui, vậy sự tin tưởng của ta sẽ bị đả kích không cách nào tưởng tượng được, cho dù thua thì sao chứ? Cho dù đánh không thắng bọn chúng, chẳng lẽ chúng ta lại không tự bảo vệ được sao? Chỉ có toàn lực ứng phó chiến đấu mới có thể biết được chênh lệch của hai bên, ta sẽ không bỏ cuộc đâu."

Nhìn Đường Tam, ánh mắt của Độc Cô Bác không tự chủ được dịu đi mấy phần," Quên đi, không nói với ngươi nữa. Ngươi đã khỏe lại, ta đi trước đây, thật lâu mới quay trở lại, ta còn chưa ăn cơm mà. Đi ăn đã."

Nói xong, lục quang chợt lóe lên, thân ảnh cao lớn của Độc Cô Bác biến mất không tung tích.

Sự ấm áp lan tràn khắp cơ thể, Độc Cô Bác vội vàng trở về gặp mình đầu tiên tuyệt không phải bởi vì Tử Mẫu Đoạt Mệnh Truy Hồn Đảm, mà là sự quan tâm của hắn đối với mình, từ lúc ban đầu là mãnh liệt đề phòng tâm tư, đến bây giờ đã không còn chút phòng bị.

Tuổi tác của hai người mặc dù hơn kém nhau vài lần, nhưng từ trên người Độc Cô Bác, Đường Tam có thể cảm nhận được tình cảm cũng giống như Đại sư, thậm chí còn hơn là trong đó có vài phần tình nghĩa bằng hữu, hoặc như là anh em kết nghĩa.

Độc Cô Bác đi mất, việc đầu tiên của Đường Tam không phải là tu luyện, cũng không phải suy nghĩ, mà là ngủ.

Hai ngày hai đêm miên man suy nghĩ không dừng, đã làm cho tinh thần của hắn tiêu hao gần hết, không có thời gian nghỉ ngơi đủ, làm sao hắn có khả năng bắt đầu thí nghiệm những ý tưởng của mình đây? Cho nên, hắn không chút do dự lựa chọn việc ngủ, hơn nữa rất nhanh tiến vào giấc mộng đẹp.

Trong phòng của Bạch Kim chủ giáo là một màu vàng huy hoàng, diện tích hơn hai trăm thước vuông, trong phòng rộng rãi có bày biện các đồ vật trân quý.

Tát Lạp Tư đang ngồi trên một chiếc ghế lớn, điêu khắc có chút khoa trương hoa lệ, ở trước mặt hắn, có đang bày ra một phần văn kiện, là văn kiện từ Nặc Đinh thành gửi tới.

Không thể không nói, hiệu suất làm việc của Vũ hồn điện là rất cao, chỉ trong vòng thời gian không đầy một tháng, tựa như kim trong biển lớn, mà từ trong các tài liệu của Vũ hồn điện ở các thành thị tổng hợp lại, rồi ra được cái văn kiện này.

Tát Lạp Tư đã xem cái văn kiện này đến bảy lần, nhưng trong lòng hắn vẫn có chút không tin tưởng những gì mình thấy trước mắt lại là sự thật.

Bên trong văn kiện trước mặt hắn này là tư liệu về một gã hồn sư, tên của gã hồn sư này gọi là : Đường Tam.

Từ trong tư liệu kể ra, từ lần đầu tiên Đường Tam đến Vũ hồn điện đăng ký, xác nhận thân phận hồn sư, đến mỗi lần hắn lấy chứng nhận hồn sư cùng với mỗi lần hắn thu được hồn hoàn mới, tất cả đều có chi tiết

tỉ mỉ.

Thu được hồn hoàn dạng gì, hồn lực cấp bao nhiêu, đây cũng không phải nguyên nhân trọng yếu khiến Tát Lạp Tư phải xem tư liệu đến bảy lần, cái khiến cho hắn phải nhìn đi nhìn lại nhiều như vậy, kỳ thực chỉ là nhìn một vài từ mà thôi, chính là số tuổi.

Mười bốn tuổi, chỉ mới mười bốn tuổi thôi, còn cách mười lăm tuổi mấy tháng nữa, vậy mà đã là Hồn tông hơn bốn mươi cấp. Hồn tông mười bốn tuổi, hơn nữa đệ tứ hồn hoàn của mình lại là vạn năm cấp bậc.

Vỗ vỗ lên trán mình một chút, Tát Lạp Tư thực sự không muốn tin tưởng đây là sự thật.

Đứng lên, Tát Lạp Tư đi tới kệ sách ở cạnh tường, dùng tay kéo một quyển sách trên giá sách lại phía sau, cùng với một loạt âm thanh dát dát kỳ quái vang lên, kệ sách chậm rãi hướng sang bên cạnh, lộ ra vách tường.

Trên tường có một tấm kim loại hình vuông, nhàn nhạt tản ra hồn lực ba động, rõ ràng tấm kim loại này là một khối hồn khí đạo, áp tay lên trên mặt, nhất thời một tầng hồng quang nhàn nhạt từ trên tấm kim loại tản mát ra, trong khoảnh khắc đã bao trùm cả bàn tay Tát Lạp Tư.

Lại một loạt âm thanh kỳ quái tiếp tục vang lên, tấm kim loại chậm rãi lùi vào bên trong tường, lộ ra một cái khoảng trống hình vuông, khoảng trống không lớn, chỉ khoảng một thước vuông mà thôi, bên trong chứa một tập văn kiện.

Tát Lạp Tư từ từ lật từng trang, rồi từ bên trong lấy ra một phần, tại bên trên văn kiện này có ghi hai chữ : Tuyệt mật.

Toàn bộ văn kiện chỉ có ba trang giấy, phân biệt là ba phần tư liệu, Tát Lạp Tư cẩn thận tra tìm trên tư liệu đó, rất nhanh liền tìm được cái hắn muốn tìm kiếm.

" Mười lăm tuổi, mười sáu tuổi, mười bảy tuổi, trong ba bọn họ … người trẻ tuổi nhất cũng phải mười lăm tuổi mới đạt được bốn mươi cấp hồn lực."

Mạnh tay đóng tư liệu lại, phát ra bộp một tiếng, Tát Lạp Tư rất nhanh đóng cánh cửa bí mật lại, nhanh chóng bước lại vị trí ngồi của chính mình, tay lại cầm lấy tư liệu về Đường Tam, lần thứ tám cẩn thận nhìn lại con số kia.

" So với Hoàng Kim Nhất Đại còn muốn ít hơn một tuổi, Lam Ngân Thảo, phế vũ hồn? Thật sự là có ý tứ a. Cũng may mắn hắn chỉ là Lam Ngân Thảo, nhưng tốc độ gia tăng hồn lực của Đường Tam này quả thực quá mức nhanh, Tiên thiên mãn hồn lực Lam Ngân Thảo, xem ra hẳn là biến dị rồi."

Tát Lạp Tư hiển nhiên cũng không bị thái độ của Tuyết Dạ đại đế hôm trước làm ảnh hưởng, lấy một cây bút, hắn nhanh chóng viết một phong thư, bên trên phong thư có ghi năm chữ : Tuyệt mật, Giáo Hoàng mở.

Lặng yên chui vào trong rừng cây phía sau Sử Lai Khắc học viện, rất nhanh đi tới trên con đường quen thuộc, trên tay còn cầm theo một cái hộp gỗ, tốc độ của nàng rất nhanh, một đôi chân dài mỗi lần phát lực đều đẩy thân mình tiến về phía trước năm sáu thước, trong chốc lát đã đến bên ngoài mộc ốc.

Lặng lẽ chui vào trong mộc ốc, không đợi nàng kịp có động tác gì, một cây Lam Ngân Thảo cứng cỏi đã lặng yên quấn chặt lấy cái chân dài của nàng. Âm thanh trầm thấp từ trong bóng tối vang lên :" Ai đó?"

" Ca, là ta."

Cùng với âm thanh dễ nghe đó vang lên, Lam Ngân Thảo lặng yên lùi mất, Đường Tam đốt ngọn đèn trong mộc ốc lên.

Người đi tới đúng là Tiểu Vũ, Tiểu Vũ đưa tay đặt làn thức ăn ở trên bàn, có chút lo lắng nhìn Đường Tam, nhưng nàng cũng không biết là có vấn đề gì.

Tình huống của Đường Tam suốt hai ngày nay người khác mặc dù không biết nhưng nàng mỗi ngày đều vội mang thức ăn đến cho Đường Tam, tất nhiên trong đáy mắt tràn ngập sự lo lắng.

Mấy lần hỏi Đại sư những Đại sư đều nói với nàng rằng, vấn đề của Đường Tam phải để hắn tự giải quyết thì mới rõ ràng được.

Ngay cả Đại sư cũng không ngờ tới tình cảnh của Đường Tam so với tưởng tượng của hắn còn nguy hiểm hơn nhiều.

Dưới ngọn đèn chiếu sáng, dung nhan của Tiểu Vũ càng thêm mỹ lệ, một đôi mắt to đen láy, hàng lông mi thật dài, còn có cả cặp đùi dài bắt đầu có chút nổi bật. Mặc dù nàng chỉ thường xuyên mặc đồng phục áo vải bình thường, nhưng một cỗ mùi thơm tươi mới lại không ngừng từ trong cơ thể tỏa ra.

" Ca, ngươi hãy ăn một chút gì đi đã." Tiểu vũ mở lạp thức ăn, đem từng món ăn bên trong lần lượt lấy ra, bốn món rau một món canh, thêm cả mấy cái bánh bao, hết sức thịnh soạn, lúc này vẫn còn đang nóng hổi.

Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu tại sao nàng phải vội vã mang thức ăn đến như vậy.

Âu yếm nhìn Tiểu Vũ, Đường Tam kéo cái ghế qua bên cạnh ngồi xuống, không chút khách khí bắt đầu ăn. Hai ngày chẳng biết mùi vị thức ăn là gì, lúc này nút thắt trong tâm đã được khai mở, tự nhiên cảm thấy muốn ăn rất nhiều, như gió cuốn xử lý hết đám thức ăn trước mặt.

Nhìn Đường Tam ăn một cách thống khoái như vậy, Tiểu Vũ đầu tiên rất là sửng sốt, rất nhanh trên mặt hiện lên vài phần ý cười, hai người ở cùng nhau nhiều năm như vậy, tâm tình của Đường Tam biến hóa như vậy sao nàng có thể không nhìn ra? Mắt nhìn Đường Tam đã vượt qua thời điểm nguy hiểm, sự lo lắng gắn chặt trong lòng Tiểu Vũ cũng dần được buông lỏng.

" Ca, nói cho ngươi một tin tốt, hồn lực của ta đã đạt ba mươi chín cấp."

Đường Tam có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, một bên nhồm nhoàm nhai thức ăn trong miệng, một bên kinh hãi nói :" Mau vậy sao, nói không chừng đợi khi đến Tổng quyết chiến, ngươi đã có thể đột phá cấp bốn mươi rồi. Cho dù không được, chỉ cần hồn lực tăng thêm một bậc, thực lực cũng được tăng cường vài phần."

Tiểu Vũ mỉm cười, lắc đầu nói :" Trong đại chiến lần này đạt đến bốn mươi cấp e rằng không có khả năng, dù sao còn phải đột phá bình cảnh nữa. Chỉ là hắn cũng không có nhiều khó khăn lắm đâu, ta sẽ cố gắng hết sức mà, ngươi cũng phải cố gắng nhiều a! Trận đấu ngày đó không thể trách ngươi được, dù sao chúng ta cùng bọn người Thái Long phối hợp vẫn còn yếu một chút, đợi đến Tổng quyết chiến, Sử Lai Khắc thất quái chúng ta đồng thời xuất tràng, kết quả nhất định sẽ không giống với như bây giờ, mỗi người chúng ta đều sẽ trợ giúp được cho ngươi, mọi người cùng nhau luyện tập một chỗ lâu như vậy, đã qua nhiều lần rồi, quán quân cuối cùng nhất định là chúng ta."

Trong chốc lát, Đường Tam đã ăn đống thức ăn trước mặt không còn chút gì, nhìn Tiểu Vũ thu thập bát đĩa mà tự nhiên cảm thấy bình tĩnh lại, không biết tại sao, bây giờ hắn lại không muốn tu luyện một chút nào.

" Ca, chúng ta đã lâu rồi không có luận bàn. Đầu tiên ngươi nghỉ ngơi một chút đi, sau đó chúng ta luận bàn một lát, thế nào? Không được dùng hồn kỹ cùng ám khí đó."

Nhìn bộ dáng như cười mà không cười của Tiểu Vũ, Đường Tam cười nói : " Tưởng thắng được ta có đúng không? Nói rõ như vậy là được rồi, chỉ là cho dù không dùng hồn kỹ, ngươi bây giờ chắc gì đã đánh thắng được ta."

Nếu không cho sử dụng hồn kỹ cùng ám khí, trước kia Đường Tam luận bàn cùng Tiểu Vũ thường xuyên bị nhận thất bại, nhu kỹ của nàng thực sự quá bá đạo, không thể áp sát được.

Một khi bị ném lên, đừng nói là cùng cấp bậc, cho dù là đối thủ cao hơn nàng một tầng cũng không có biện pháp gì, nói về năng lực chiến đấu tay chân, trong Sử Lai Khắc thất quái, Tiểu Vũ chắc chắn không thua Đường Tam, thậm chí còn trên cả Đái Mộc Bạch.

Tiểu Vũ cắn cắn cái miệng nhỏ nhắn," Không tin, gần đây nhu kỹ của ta lại tiến bộ thêm một chút, chúng ta mới chỉ qua hơn nửa năm thời gian mà đấu tay đôi có thể đảo ngược như thế sao?"

Đường Tam gật đầu nói:" Cũng không khác lắm, gần nửa năm nay mọi người một mực diễn luyện lại chiến thuật."

Ưu điểm của nhu kỹ Tiểu Vũ rất rõ ràng, nhưng nhược điểm cũng lộ rõ.

Đó là phải áp sát được người, mà đối mặt với một số hồn sư cường đại, một khi phóng thích vũ hồn thì vô cùng khó khăn để áp sát được, phải sử dụng Thuấn Di cùng vì như thế.

Chẳng hạn như Kháng Cự Hỏa Hoàn của Hỏa Vũ, bất kỳ lúc nào cũng có thể đánh bật đối thủ ra xa người mình, nhu kỹ của Tiểu Vũ tự nhiên không có cách nào phát huy hiệu quả được.

Đối với điểm này, Đường Tam cùng Tiểu Vũ từng cẩn thận nghiên cứu qua, nhưng tới giờ vẫn chưa có được biện pháp hoàn mỹ, mặc dù cũng có thể thông qua sự phối hợp của hai người để giải quyết, nhưng năng lực đơn chiến của Tiểu Vũ lại vẫn như trước, không thể tăng lên được.

" Đến đây đi, chúng ta bây giờ hãy thử xem, hãy cho ta xem năng lực chiến đấu cận chiến của ngươi tăng tới trình độ nào rồi." Đường Tam mỉm cười hướng đến Tiểu Vũ nói, hắn cũng không phải là người thường, mặc dù đã ăn không ít thức ăn, nhưng bây giờ hoạt động chân tay vài phần cũng không có ảnh hưởng gì lớn.

Hai người kéo ra bên ngoài, đối mặt với nhau, dưới sự chiếu rọi của ánh trăng, cùng mỉm cười.

" Ca, ta động thủ đây."

" Đến đây." Đường Tam cười cười, ngón tay hướng Tiểu Vũ ngoắc ngoắc.

Thực lực của mọi người đều tiến bộ, mà Mê Tung Quỷ Ảnh Bộ của Đường Tam nương theo sự tăng dần của Huyền Thiên Công, dần dần đã đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa, năng lực cận chiến của Tiểu Vũ mặc dù rất mạnh, nhưng chỉ cần không để cho nàng áp sát phát lực, vậy cho dù mạnh mẽ đến đâu nữa, cũng có tác dụng gì? Cho nên Đường Tam căn bản không nhận định mình sẽ thất bại.

Tiểu Vũ phát động, tốc độ của nàng quả thật rất nhanh, cũng không thấy nàng dùng chân phát lực, chỉ lắc mình một cái đã lập tức tới trước mặt Đường Tam rồi, mái tóc dài sau đầu quét ngang ra, che phủ một diện tích tầm nhìn lớn, hai tay đồng thời lộ ra, hướng đến cần cổ của Đường Tam.

Hai chân Đường Tam bước nhanh ba bước, thân thể lóe lên tựa hư ảo, thân trên đồng thời ngửa về phía sau, từ trong phạm vi khe hở công kích rất nhỏ, cực kỳ xảo diệu thoát ra ngoài, cũng không hề phản công lại, chân đạp Mê Tung Quỷ Ảnh Bộ lùi nhanh về phía sau.

Tiểu Vũ tự nhiên sẽ không từ bỏ ý định, thân trên đột nhiên hạ xuống, chân đột nhiên nhanh chóng bước tiến về phía trước, thân trên có chút nhoáng lên một cái, Đường Tam chỉ cảm thấy mắt hoa lên một trận, trong nháy mắt như vậy, thân thể Tiểu Vũ tựa như trở nên hư ảo, phảng phất như có ba nàng đồng thời hiện ra.

Nếu như không phải đối với kỹ năng của Tiểu Vũ cực kỳ thấu triệt, Đường Tam thậm chí còn cho rằng nàng đã sử dụng hồn kỹ. Trên lý thuyết mà nói, đó cũng không phải thuộc về hồn kỹ của Tiểu Vũ, sở dĩ đồng thời xuất hiện ba đạo nhân ảnh, nguyên nhân bởi vì tốc độ của nàng.

Ngay khi ba đạo thân ảnh đồng thời hiện ra, tốc độ của Tiểu Vũ đột nhiên tăng lên tới một cảnh giới kinh khủng, mặc dù không thể so sánh với Thuấn Di, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách mà áp sát Đường Tam, ba đạo thân ảnh hai giả một thật, vây Đường Tam ở giữa.

Mái tóc lại quét ngang ra.

" Thật nhanh a!" Đường Tam than thở một tiếng, nhưng bước chân bên dưới cũng không có ngừng lại, Mê Tung Quỷ Ảnh Bộ nếu có thể dễ dàng bị phá như vậy, thì cũng không thể coi là tuyệt học của Đường Môn. Là năng lực để phụ trợ cho ám khí, khinh công luôn được Đường Môn cực kỳ trọng dụng.

Chỉ thấy thân thể Đường Tam cũng trở nên như hư ảo, cái bóng tựa như một người thực liên tiếp lóe ra vài lần, rõ ràng thấy hắn thoát khỏi từ phía bên trái, nhưng thực tế thân thể hắn lại ở bên phải rồi. Tình thế của Tiểu Vũ lại như trước, rơi vào khoảng không.

Dừng cước bộ lại, Tiểu Vũ tức giận nhìn Đường Tam, " Chạy nhanh như vậy làm gì, ta sẽ không nấu cho ngươi ăn nữa."

Đường Tam cười hắc hắc nói:" Đánh không lại, chẳng lẽ không được chạy sao? Nếu có bản lĩnh, ngươi bắt ta đi a."

Tiểu Vũ hừ một tiếng," Ta cần phải động chân động tay mới được." Vừa nói, tay phải của nàng mang tóc mình bện lại.

" Ta đợi ngươi đến đây." Đường Tam trêu chọc nàng.

" Đến." Tiểu Vũ một tay nắm mái tóc đã bện của mình, thân trên hơi hướng về phía trước, trực tiếp hướng về Đường Tam lao tới, ngay khi Đường Tam chuẩn bị thi triển lại bài cũ, lại dùng Mê Tung Quỷ Ảnh Bộ để né tránh, thì Tiểu Vũ đột nhiên xuất chiêu.

Mái tóc vốn được bện lại, đột nhiên bung ra, vốn dĩ thật dài trong nháy mắt liền biến thành một mảng mây đen, hướng thân thể Đường Tam bao phủ lại. Đường Tam tốc độ tuy nhanh nhưng tất cả thực sự làm cho hắn bất ngờ, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, theo phản xạ liền lùi về phía sau.

Mái tóc dài có thể nói chính là cái Tiểu Vũ dùng để kéo dài khoảng cách công kích, khi bện lại thì dài chừng một thước sáu, lúc này đột nhiên bung ra, chiều dài mái tóc chợt tăng đến hơn hai thước, khiến cho Đường Tam phán đoán khoảng cách xuất hiện sai lầm, càng trọng yếu hơn nữa là, vốn mái tóc chỉ như một cây roi, phạm vi công kích dù sao cũng có hạn, nhưng lúc này mái tóc bung ra, chẳng những biến đổi từ những sợi thành một tấm lưới, đồng thời cũng trong nháy mắt che khuất đi tầm mắt của Đường Tam.

Tốc độ của Tiểu Vũ so với tưởng tượng của Đường Tam còn nhanh hơn, nếu lúc này Đường Tam có thể chứng kiến ánh mắt của Tiểu Vũ, nhất định có thể thấy được quang mang giảo hoạt trong đó. Lần tấn công trước, căn bản là nàng không thi triển ra tốc độ cực hạn của mình, lúc này nếu như Chu Trúc Thanh ở đây, nhất định sẽ phát hiện, tốc độ của Tiểu Vũ không hề kém nàng một chút nào, nhiều nhất là so với nàng kém hơn vài phần linh động mà thôi.

Mái tóc đột nhiên chia làm năm sáu phần, phân biệt quấn vào cổ, hai tay, hai chân của Đường Tam. Mê Tung Quỷ Ảnh Bộ của Đường Tam cùng chỉ có thể giúp hai chân hắn thoát ra thôi, còn lại hai cánh tay cùng với cổ cùng bị quấn chặt.

Đường Tam thầm kêu bất hảo, hai tay lập tức phản công, hướng đến mái tóc của Tiểu Vũ chộp tới, đồng thời thân thể liền nhảy lên, vừa vặn thoát khỏi cái chân dài của Tiểu Vũ vừa quét tới.

Nắm được mái tóc của Tiểu Vũ, Đường Tam đột nhiên có cảm giác quái dị, nhưng sợi tóc mang theo mùi thơm nhàn nhạt, truyền tới tay cảm giác rất mềm mại, quấn chặt tay hắn, khiến cho không thể rút lại được được, hơn nữa trên sợi tóc mơ hồ có một cỗ linh tính, linh hoạt tựa như có tính mạng.

Đột nhiên, đám tóc quấn quanh cổ cùng hai tay Đường Tam đột nhiên buông ra, rồi quấn tiếp lên hai cánh tay hắn, bất luận Đường Tam phát lực như thế nào, cũng không thể thoát khỏi mái tóc đen linh hoạt đó.

Tiểu Vũ cất tiếng cười duyên," Ca, lần này xem ngươi có thể chạy đi đâu nào."

Đường Tam lúc này cũng đã ý thức được không ổn, vì tránh né cước của Tiểu Vũ mà thân thể hắn đã nhảy lên không trung, vốn định mượn nắm tóc trong tay để phát lực chuyển người sang một phương hướng khác, sợi tóc lại đột nhiên giữ lại, làm hắn không cách nào phát lực được, thân thể nhất thời bị treo ở trên không trung.

Bất luận là Mê Tung Quỷ Ảnh Bộ thần kỳ cỡ nào, nhưng bắt buộc vẫn phải mượn lực từ mặt đất, mà giờ Đường Tam làm sao có thể mượn lực được đây?

Tiểu Vũ đá một cước vào bên hông hắn chỉ là hư chiêu, đồng thời khi thu hồi sợi tóc, thân thể nàng có chút hơi hạ xuống, trong nháy mắt sau thân thể chợt lao vọt lên, truy kích hướng Đường Tam ở trên không trung.

Cánh tay nhỏ bé mềm mại lại một lần nữa hướng đến cổ Đường Tam, dưới tình huống bất đắc dĩ, Đường Tam chỉ có thể dồn lực vào hai tay.

Nhưng hai cánh tay của Tiểu Vũ thì sao? Hai cánh tay mềm mại mang theo sự nhu nhược tựa không xương, bám theo cánh tay của Đường Tam, trong nháy mắt kéo dài, thuận lợi trườn lên cổ hắn, cả người cũng đã leo lên theo.

Đường Tam chỉ cảm thấy bên hông chật chội, chính là đã bị cặp chân dài của Tiểu Vũ mạnh mẽ quấn lấy, bất luận là cánh tay hay chân của Tiểu Vũ đều mang đến cho hắn cảm giác tràn ngập sự mềm dẻo, thậm chí so với thuộc tính của Lam Ngân Thảo của mình còn mạnh hơn vài phần, …nhưng cái đáng sợ nhất trên người Tiểu Vũ chính là mái tóc linh hoạt tựa như bình thường này. Đường Tam phát lực một cái, lực đạo trên người phóng ra lập tức sẽ bị thân thể mềm mại của Tiểu Vũ có những rung động theo quy luật, dần giải trừ hết.

Nếu dùng võ công ở thế giới trước của Đường Tam mà hình dung, vậy lúc này thân thể Tiểu Vũ thi triển năng lực cực mạnh giống như là ' Bốn lạng đẩy ngàn cân', bất luận ngươi dùng sức mạnh cỡ nào, căn bản không cách nào đả thương được nàng. Ngay cả hay tay cùng với cổ của Đường Tam đã bị hai tay của Tiểu Vũ hoàn toàn kiềm chế, muốn tiến công cũng không làm cách nào được.

Nếu lúc này đối mặt với địch nhân, Đường Tam có thể dùng đầu của mình đánh tới, nhưng đây là đối với Tiểu Vũ thì hắn sao có thể làm vậy được, vạn nhất làm Tiểu Vũ bị thương thì làm sao bây giờ? Càng huống chi nếu Tiểu Vũ thực sự là địch nhân, ngay trong nháy mắt quấn quanh cổ hắn, Yêu Cung liền phát động, cũng không cho hắn cơ hội kịp phản kháng.

Nhưng Tiểu Vũ cũng không có phát động Yêu Cung, mái tóc đen sau lưng tung bay, quấn vòng quanh cổ và hai tay Đường Tam buộc chặt lấy, hai người cứ mặt đối mặt như vậy từ trên trời rơi xuống.

Chân đạp thẳng xuống mặt đất, Đường Tam cũng có chút không tin đây là sự thật, nhìn thấy Tiểu Vũ gần trong gang tấc, hơi thở thơm tho, không nhịn được im lặng không biết nói gì.

Đường Tam có thể dám chắc, chính mình tuyệt đối không có khinh thường năng lực cận chiến của Tiểu Vũ, ngay từ đầu hắn đã sử dụng Mê Tung Quỷ Ảnh Bộ, nhưng cuối cùng vẫn thất thủ, mấu chốt là ở mái tóc dài của Tiểu Vũ cùng với những biến hóa trên thân thể nàng.

Cận chiến của Tiểu Vũ rõ ràng càng trở nên mạnh mẽ, nhưng đó cũng không phải là do hồn hoàn gia phụ thêm cho nàng. Đường Tam cũng rất tò mò, đến tột cùng là nàng đã làm như thế nào.

" Ta thắng." Tiểu Vũ nhìn Đường Tam cười hì hì, hai chân quấn quanh hông hắn cũng không buông xuống, khoảng cách tiếp xúc rất gần, khiến hai người lúc đó có thể nghe thấy tiếng hô hấp của nhau.

Nhìn Tiểu Vũ ở trước mặt gần như vậy, ánh mắt Đường Tam có chút đọng lại, trong cơ thể tựa như có một đoàn lửa thiêu đốt, hơi trở rõ ràng trở nên nặng nề hơn.

Tiểu Vũ rất nhanh phát hiện được biến hóa của Đường Tam, nét tươi cười trên khuôn mặt dần thu lại, đồng thời chăm chú nhìn hắn, hai tay đang buộc chặt tay hắn nhẹ nhàng động đậy, thả hai tay của Đường Tam ra, nhưng hai tay mình vẫn như trước ôm lấy cổ hắn. Kiều đồn (mông) nhỏ lúc này đang áp sát tại tiểu phúc (bụng dưới) của Đường Tam. Hô hấp của nàng cũng tương tự trở nên trầm trọng, thậm chí còn có thể nghe được cả âm thanh của tiếng tim mình đập.

Hai tay của Đường Tam không ý thức được liền ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Tiểu Vũ, kéo nàng lại gần, cánh tay Tiểu Vũ cũng đồng thời dùng sức, một tia tình ái thơ ngây đang lan tràn dần ở trong lòng hai người.

" Oạp …" Một tiếng kêu to trong đêm đột nhiên vang lên phá vỡ sự yên lặng, Đường Tam trong đầu đột nhiên thanh tỉnh lại, tâm thần thu liễm lại.

Nàng là muội muội a, ta đây là làm gì vậy?

Ý thức được liền buông hai tay đang ôm ở bên hông nàng ra, Đường Tam có chút kinh hoàng nắm lấy bả vai Tiểu Vũ đang ở cao hơn đầu mình," Tiểu Vũ, ngươi làm như thế nào vậy? Năng lực cận chiến của ngươi tựa hồ được tăng cường hơn rất nhiều." Vào lúc này, điều Đường Tam có thể làm chính là nói lái sang chuyện khác, chỉ có vậy mới có thể làm giảm bớt vài phần sự xấu hổ trong nội tâm hắn.

" Ừ …" Cảm nhận được tâm tình lạnh dần đi của Đường Tam, Tiểu Vũ cũng dần dần tỉnh táo lại, nhưng nàng vẫn như trước không muốn thoát ly sự tiếp xúc với Đường Tam, hai chân mặc dù từ trên người Đường Tam buông xuống, nhưng hai tay vẫn ôm ở cổ Đường Tam như trước, đưa thân thể mình đi lại tới gần, đầu tựa ở trên vai Đường Tam, trên mặt tự nhiên toát ra nét cười nhàn nhạt.

Đường Tam muốn đẩy Tiểu Vũ ra, nhưng lại có chút không đành lòng, Tiểu Vũ mở miệng trước," Ca, ngươi có biết tại sao năng lực cận chiến của ta được tăng cường thế không?"

Đường Tam mờ mịt lắc đầu, hắn mặc dù thông minh, nhưng giờ đã có chút mất đi năng lực tự trả lời.

Tiểu Vũ nói :" Ta vẫn biết điểm yếu trong kỹ năng của mình, nhưng tại không lâu trước ta đã ngộ ra cái Nhu trong Nhu Kỹ. Hồn kỹ không nhất định phải là do Hồn hoàn gia phụ, cường giả chân chính thì tự thân phải có rất nhiều những năng lực không phải hồn kỹ. Tựa như Tử Cực Ma Đồng của ngươi đánh vào tinh thần, cũng không phải như vậy sao? Bản thân chúng ta đều có rất nhiều tiềm lực, có thể phát hiện ra một loại hồn kỹ, sáng tạo ra hồn kỹ của chính mình, thì lĩnh ngộ so với hồn hoàn mang lại thậm chí còn sâu hơn, cũng càng thực dụng hơn."

Nghe Tiểu Vũ nói xong, Đường Tam không nhịn được sửng sốt một chút, cũng quên cả việc đẩy Tiểu Vũ ra, liền lập tức lâm vào trong suy tư. Tiểu Vũ có thể nói là đã vì hắn mở ra một cánh cửa lớn. Nếu như nói Độc Cô Bác lúc trước đề tỉnh hắn khiến hắn tưởng tượng ra sự phát triển kỹ năng của mình trong tương lai một cách đại khái, vậy Tiểu Vũ đã giúp hắn xóa hết những mơ hồ trước mắt đi, tất cả đều trở nên rõ ràng.

Tiểu Vũ vẫn tựa ở trên vai Đường Tam," Còn có khi chúng ta sử dụng hồn kỹ, cũng có thể tinh tế biến ảo một chút, để hồn kỹ tự thân phối hợp lẫn nhau, cùng phối hợp với hồn kỹ đồng bọn, mặc dù không phải là vũ hồn dung hợp kỹ nhưng phát huy tác dụng chắc chắn sẽ mạnh hơn một hai cấp."

Đường Tam kinh ngạc nói :" Ngươi từ bao giờ lại thông thạo như vậy, đây cũng chính là cái ta định nói với mọi người. Chúng ta phối hợp hồn kỹ còn có thể tiếp tục tăng mạnh, nhất là phối hợp hồn kỹ của bản thân mình. Ngươi bây giờ có ba hồn kỹ, ta cho rằng phương thức phối hợp tốt nhất chính là Mỵ Hoặc, Thuấn Di, Yêu Cung. Mị Hoặc để giằng co với đối thủ, Thuấn Di để trong nháy mắt áp sát, cuối cùng là bộc phát uy lực của Yêu Cung, cứ như thế, chắc chắn là có thể phát huy lực chiến đấu lớn nhất. Chỉ cần đối thủ hơi có chút khinh thường, vậy sẽ không còn lực hoàn thủ nữa."

Buông hai tay đang ôm cổ Đường Tam ra, Tiểu Vũ chủ động rời khỏi hắn, dưới ánh trăng chiếu rọi, nàng hướng đến Đường Tam mỉm cười," Nếu như ngươi đã nghĩ thông suốt, ta đây cũng yên tâm rồi. Ca, ta tin tưởng ngươi nhất định ngươi sẽ là hồn sư cường đại nhất. Không quấy rầy ngươi nữa, ta đi đây."

Nói xong, nàng đi vào mộc ốc, bắt đầu thu thập đồ đạc cho vào hạp thức ăn, chuẩn bị rời đi.

" Chờ một chút." Đường Tam gọi Tiểu Vũ lại, vài bước đi tới phía sau nàng, nhẹ nhàng cẩn thận cầm lấy mái tóc đã chạm đất của nàng.

" Ta giúp ngươi buộc tóc lại đã, sau đó ngươi hãy đi."

Một mảng đỏ ửng từ má lan đến tận trán, hạ tay để hạp thức ăn xuống, khe khẽ cúi đầu.

Mái tóc dài hai thước, nó cũng rất mềm mại, vốn không cần tốn nhiều sức là có thể buộc lại, nhưng Đường Tam lại tốn đến nửa canh giờ. Cùng so sánh với một lần trước, lần này hắn hơi hơi phát hiện ra cách buộc tóc cho đẹp rồi, cảm nhận sự mềm mại và ấm áp trong tay, tâm tư của hắn chợt thông suốt hơn rất nhiều.

Tiểu Vũ đi về, Đường Tam không có trở vào mộc ốc mà lại tiến vào rừng, ở trong phiến rừng này thong dong đi dạo. Lấy mộc ốc làm trung tâm, không ngừng bước đi, nếu cẩn thận quan sát là có thể phát hiện mỗi bước đi của hắn là vô cùng đều đặn, khoảng cách của mỗi bước đi cơ hồ đều bằng nhau.

Kỳ lạ hơn nữa là Đường Tam vẫn nhắm hai mắt của mình lại, mắt không cần nhìn nhưng hắn thủy chung cũng không va vào cây cối, tuân theo một quỹ tích chính xác, chậm rãi bước đi.

Quang mang màu trắng nhàn nhạt bắt đầu từ trên người hắn xuất hiện, những chỗ hắn đi qua, những cây Lam Ngân Thảo trên mặt đất đều xuất hiện sinh cơ, nhẹ nhàng lay động.

Cứ như vậy, Đường Tam đi suốt một đêm, sau một đêm, khi hắn trở lại mộc ốc ngồi minh tường thì Lam Ngân Thảo khắp trong rừng cũng đều trở nên tươi tốt hơn trước vài phần.

Thời gian một tháng cũng không phải lâu lắm, trong thời gian một tháng này đối với Sử Lai Khắc thất quái không hề nhẹ nhàng. Đường Tam ở trong phòng bế quan hết mười ngày, sau mười ngày hắn liền trở lại cùng đồng bọn, bọn họ cùng nhau tiếp nhận sự huấn luyện ma quỷ của Đại sư.

Đại sư cho bọn hắn huấn luyện cũng không giống như trước, dựa theo như lời Đại sư nói, lần này kế hoạch huấn luyện tên là ' Kích phát tiềm lực'.

Cái gì là 'Kích phát tiềm lực'? Đại sư giải thích rất đơn giản, áp lực càng lớn thì động lực càng lớn, tiềm lực cũng càng dễ dàng phát ra.

Cho nên kế hoạch 'Kích phát tiềm lực' này chính là không ngừng chiến đấu. Sử Lai Khắc thất quái đối mặt với đối thủ không nhiều lắm, chỉ có một người, là Sát Lục Chi Giác Liễu Nhị Long.

Thực lực của Liễu Nhị Long trong học viện cũng không phải là người mạnh nhất, hồn lực còn thấp hơn Triệu Vô Cực cùng với Phất Lan Đức một chút.

Nhưng nói về năng lực thực chiến, Triệu Vô Cực cùng Phất Lan Đức cũng không dám đối mặt với nàng. Phương thức công kích của nàng, tất cả đều là cái loại áp bức điên cuồng, tựa như núi lửa điên cuồng bùng phát, căn bản sẽ không để cho đối thủ cơ hội thở nào.

Trước khi Đường Tam từ trong mộc ốc về, sáu người Đái Mộc Bạch ở dưới sự công kích tựa cuồng phong vũ bão của Liểu Nhị Long, đều lâm vào thế hạ phong. Khi Đường Tam quay về thì cục diện cũng có thay đổi một chút, mặc dù không bị xem là đảo ngược tình thế, nhưng cũng không phải là quá khó nhìn.

" Thất vị nhất thể." Đường Tam hét lớn một tiếng, thân thể lùi nhanh về phía sau.

Lúc này hắn đã hoàn toàn không thể hít thở được, ngọn lửa khổng lồ hóa thành một con cự long khổng lồ tràn ngập khắp đất trời, dũng mãnh lao đến. Mặc dù hắn có thể miễn dịch với ngọn lửa, nhưng lực trùng kích cường đại ẩn dấu trong ngọn lửa này cũng không phải là cái hắn có thể đối phó.

---

110. Chương 109: Liễu Nhị Long Bị Lừa

Không chút do dự, Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn hai người đồng thời theo hai sườn sáp nhập, mạnh mẽ che ở trước mặt Đường Tam.

Thân thể của Đái Mộc Bạch đã muốn bành trướng đến cực hạn, Bạch Hổ Hộ Thân Chướng cùng Bạch Hổ Kim Cương Biến đồng thời sử dụng. Mà Mã Hồng Tuấn trên người bộc phát ra, lại còn là Dục Hỏa Phượng Hoàng cùng Phượng Dực Thiên Tường, thân thể mập mạp nhảy nhót giữa không trung, cùng Đái Mộc Bạch một trên một dưới, dưới trạng thái hồn lực toàn bộ khai hỏa, mạnh mẽ chặn đợt công kích này của Liễu Nhị Long, cho Đường Tam tranh thủ thời gian.

Cùng lúc đó, những người khác cũng không nhàn rỗi, ba đạo lưu quang đồng thời rực sáng, trong đó hai đạo quang mang dừng ở trên người Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn, khí tức phóng thích chính là phòng ngự, mà đạo quang mang còn lại là dừng ở trên người Tiểu Vũ, tăng trưởng chính là tốc độ. Người tung ra ba đạo lưu quang này, chính là Trữ Vinh Vinh. Cửu Bảo Ngọc Lưu Ly tháp trong tay ánh sáng lấp lánh, dưới tình huống tiết kiệm hồn lực nhất, thả ra phụ trợ tốt nhất.

Thân thể của Tiểu Vũ đã vọt lên cao, lao thẳng tới Liễu Nhị Long. Mà Liễu Nhị Long lại như là không thấy được nàng, hai tay vẫy ra, hai đạo Hỏa Long Kính tấn công đem Chu Trúc Thanh bên cạnh bức khai.

Mà đúng lúc này, một đạo thân ảnh cũng đã nhảy thật cao lên không trung, một đôi cánh vô hình xuất hiện sau lưng hắn, chính là Đường Tam.

Sử dụng Phi Hành Ma Cô Tràng, thời gian phi hành cấp tốc trong một phút, làm hắn nhanh chóng bay lên trời cao.

Liễu nhị Long cơ hồ là theo bản năng hướng tới phương hướng của Đường Tam nhìn lại, mà nghênh đón nàng cũng là hai đạo quang mang màu tím. (Mắt Đ3 giờ bắn chưởng nhoay nhoáy >"< - A Lá)

Cho dù Liễu Nhị Long thân là hồn thánh, lại như trước bị tinh thần mãnh liệt đánh sâu vào run rẩy một chút, một cái hồn kỹ vừa mới chuẩn bị bùng nổ nhất thời bị chặn lại. Mà phía sau, Tiểu Vũ chỉ cách nàng còn trên năm thước.

Nhu cốt mị thỏ đệ nhị hồn kĩ Mị Hoặc, phát động.

Nếu là dưới tình huống bình thường, Mị Hoặc của Tiểu Vũ đối với Liễu Nhị Long mà nói hiển nhiên là không có hiệu quả, với tinh thần lực của Liễu Nhị long ngược lại sẽ cắn trả tới chính mình. Nhưng hiện tại cũng không giống nhau. Tinh thần của Liễu Nhị Long bị Tử cực ma đồng của Đường Tam đánh sâu vào, đang trong lúc trở nên yếu ớt, Mị Hoặc kỹ năng của Tiểu Vũ nhất thời phát huy ra tác dụng, khiến thời gian Liễu Nhị Long choáng váng gia tăng thêm hai giây.

Không chút nào tiếc kiệm hồn lực của mình, ngay lập tức, đệ tam hồn kĩ Thuấn Di của Tiểu Vũ phát động, thân thể chợt xuất hiện ở sau lưng Liễu Nhị long, tránh thoát khỏi công kích phát ra từ chính diện theo bản năng của sư mẫu, hai chân quấn lại bên hông Liễu Nhị Long, Yêu Cung phát động.

Hồn lực của Liễu Nhị Long thật sự quá mạnh mẻ, mặc dù Yêu Cung của Tiểu Vũ có thể khiến cho lực lượng của nàng trong nháy mắt tăng cường gấp đôi, nhưng vẫn là không đủ để đem Liễu Nhị Long đánh ngã sấp xuống. Mặc dù dưới trạng thái choáng váng, thân thể Liễu Nhị Long không có đứng vững vàng như trước, nhưng hồn lực trong cơ thể bùng nổ, đã muốn đem Tiểu Vũ chấn bay.

Chỉ có điều, sự mềm dẻo của thân thể Tiểu Vũ vô cùng cường hãn, cho dù lấy hồn lực của Liễu Nhị Long, trong khoảng thời gian ngắn muốn đem nàng chấn bay ra cũng không dễ dàng như vậy. Đối mặt con gái nuôi của mình, quả thực Liễu Nhị Long lại không muốn đem hỏa diễm công kích của mình bùng nổ để tổn thương Tiểu Vũ.

Chỉ có chân chính tiếp cận qua, mới có thể cảm nhận được nhu kĩ lợi hại của Tiểu Vũ.

Phương thức công kích của nàng giống như là hủ cốt chi thư (xương bị ăn mòn, hơi khó hình dung - A Lá) bình thường, căn bản là sẽ không cho đối thủ cơ hội phản kích. Sau khi tiếp cận, trên phương diện sử dụng lực lượng, Sử Lai Khắc Thất Quái không ai có thể so với Tiểu Vũ. Lúc này nàng không thể đem Liễu Nhị Long ngã sấp xuống, nhưng không thể nghi ngờ cũng đủ để khiến Liễu Nhị Long mất đi sự linh hoạt vốn có.

Thân thể của Chu Trúc Thanh vốn đang lui ra phía sau chợt dừng lại. Thân thể mềm mại chợt lóe, đã hóa thân làm ba, chính là đệ tứ hồn kĩ của nàng, U Minh Ảnh phân thân. Ngay sau đó, đệ tam hồn hoàn trên người nàng cũng đồng thời sáng lên. Ba đạo thân ảnh đồng thời giơ lên cao lợi trảo, U Minh Trảm phát động.

U Minh Ảnh phân thân của Chu Trúc Thanh cũng không giống Tiểu Vũ bằng vào tốc độ huyễn hóa ra ảo ảnh, của nàng phân thân chỉ trong thời gian ngắn ngủi đều là có lực công kích.

Mà lúc này phối hợp đệ tam hồn kĩ U Minh Trảm bộc phát ra, không thể nghi ngờ liền tương đương với ba U Minh Trảm đồng thời tiến hành công kích hướng tới cùng một mục tiêu.

Đệ tứ hồn kĩ cùng đệ tam hồn kĩ phối hợp, không thể nghi ngờ làm lực công kích của nàng bội số tăng lên.

Đúng lúc này, Mã Hồng Tuấn cùng Đái Mộc Bạch cũng đồng thời bạo phát.

Hai người vốn là đều thi triển hai cái hồn kĩ, Bạch Hổ Hộ Thân Chướng, Bạch Hổ Kim Cương Biến đã đem hồn lực của Đái Mộc Bạch tăng cường tới trạng thái cường đại nhất, mà Phượng Hoàng Hỏa Diễm của mập mạp nhờ vào Phượng trDực Thiên Tường cùng Dục Hỏa Phượng Hoàng tăng trưởng cũng đồng dạng tăng lên tới đỉnh.

Dưới tình huống như vậy, hai người nháy mắt chuyển thủ làm công. Lưu tinh màu trắng chói mắt từ trên trời giáng xuống, bắn ra hàng loạt vào Liễu Nhị Long. Thân thể của mập mạp dưới tác dụng của Phượng Dực Thiên Tường đã bay nhanh tới trước mặt Liễu Nhị Long.

Thân thể mềm mại của Tiểu Vũ lùi lại, nhiệm vụ của nàng đã hoàn thành. Mà ngay lúc nàng lùi lại chỉ trong nháy mắt, Đường Tam từ không trung phát động Chu Võng Thúc Phược (mạng nhện trói buộc - A Kí) vừa lúc dừng ở trên người Liễu Nhị Long.

Đường Tam, Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn, Chu Trúc Thanh, bốn chủ lực công kích trên người đồng thời nổi lên một tầng phấn hồng sáng rọi, hồn kĩ của bốn người phát động uy lực chỉ trong nháy mắt đã đạt tới cực hạn. Mà ánh sáng của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp tại giờ khắc này đã xảy ra biến hoá. Tổng cộng tám đạo

hào quang chia nhau dừng ở trên người bốn người. Mỗi người đều thu được hỗ trợ của lưỡng đạo hào quang, đúng là hồn lực tăng lên cùng công kích tăng lên của Trữ Vinh Vinh.

Dưới tác dụng của kháng phấn phấn hồng tràng cùng hỗ trợ do Trữ Vinh Vinh không tiếc tiêu hao số lượng lớn hồn lực sử dụng, lúc này công kích của bốn người Đường Tam không thể nghi ngờ đã đạt tới trình độ cực hạn.

Oanh —-

Bộc phát đầu tiên, chính là Phượng Hoàng Khiếu Thiên của mập mạp, vừa lúc tiếp nhận không gian vặn vẹo do Mị Hoặc kỹ năng của Tiểu Vũ lưu lại, sau khi hoàn thành chính xác hạn chế, một cột lửa thật lớn phóng lên cao, lực công kích hoàn toàn bùng nổ.

Công kích này đánh sâu vào khiến thân thể của Liễu Nhị Long chấn động, tuy rằng tính kháng hỏa của nàng rất cao, nhưng Phượng Hoàng Hỏa Diễm của mập mạp lại có khí tức rất mạnh, đối một thân hỏa long mang thổ tức của nàng có tác dụng hạn chế rất lớn.

Mà ba đạo U Minh Trảm kia cùng giữa Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ cũng rất chính xác không có lầm đánh sâu lên trên người Liễu Nhị Long.

Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam phát động, cho đến khi liên thủ công kích của bốn người hoàn thành, trong cả quá trình, lấy thực lực của Liễu Nhị Long thế nhưng không có thể xuất ra phản kháng gì. Hoàn toàn bị đánh phủ đầu, sau đó một thân kỹ năng của nàng bị hạn chế không thể phát huy ra.

"Mẹ nó, các ngươi mấy tiểu hỗn đãn này. " (mịa nó, con gái đây sao - A Kí) Liễu Nhị Long chống đỡ Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ cùng ba đạo U Minh Trảm rốt cục từ choáng váng tỉnh lại, cho dù là nàng, dưới tình huống như vậy không thể không tung ra kỹ năng phòng ngự cực mạnh của mình.

Ngọn lửa khổng lồ rực rỡ từ trong cơ thể nàng mạnh mẽ tràn ra, Hỏa Long chân thân bùng phát.

Đúng lúc này, bên trong lòng đất dưới chân của Liễu Nhị Long, đột nhiên, vô số Lam Ngân thảo hết sức sắc sảo chợt bạo phát, trong phạm vi hình tròn đường kính một thước, Lam Ngân Thảo tạo thành nháy mắt bắt kịp thân thể của nàng, thời cơ Lam Ngân Thảo cứng rắn bạo phát vừa lúc Liễu Nhị Long bị Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ, U Minh Trảm cùng Phượng Hoàng Khiếu Thiên oanh kích, lực phòng ngự rớt xuống đến mức thấp nhất, trong nháy mắt đang chuyển động Hỏa Long Chân Thân.

Đệ tứ hồn kĩ của Đường Tam: Lam Ngân Tù Lung, phiên bản biến dị Lam Ngân Đột Thứ, phát động.

Đường Tam một mực chờ cơ hội này, mười ngày tiềm tu, làm cho hắn nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, Lam Ngân Tù Lung đơn thể cũng không mạnh, nhưng lại dễ dàng khống chế, dưới tác dụng của đệ tứ hồn kĩ, Lam Ngân Thảo sẽ biến thành vô cùng cứng rắn, lợi dụng nguyên lý này, Đường Tam nghiên cứu ra Lam Ngân Đột Thứ trước mắt. Cùng Lam Ngân Tù Lung giống nhau, Lam Ngân Đột Thứ chỗ khủng bố của nó không phải là lực công kích, mà là tính bất ngờ. Cho dù là Liễu Nhị Long, lúc này cũng không tránh khỏi hoảng sợ.

Lực xuyên thứ mạnh mẻ đem Hỏa Long Chân Thân chưa hoàn thành biến hóa của Liễu Nhị Long dừng lại, cùng lúc đó, một thanh tiểu chuy màu đen từ trên trời giáng xuống, vừa lúc dừng ở trên đầu Liễu Nhị long.

Cảm giác mê muội lan ra khắp toàn thân, Hỏa Long Chân Thân của Liễu Nhị Long mới sinh ra ảo ảnh đã bị mãnh liệt cắt đứt. Ngay sau đó, trong tai nàng truyền đến một trận tiếng động cơ quan kim loại.

Phanh —-

Liễu Nhị Long mặt xám mày tro rơi trên mặt đất, tuy rằng bằng vào kỹ năng phòng ngự vừa mới thi triển khi bắt đầu trận đấu cùng với hồn lực cường đại nên cũng không bị chân chính thương tổn, nhưng lúc này quần áo của nàng cũng đã tổn hại rất nhiều, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, trong lúc nhất thời cư nhiên không thể thi triển đệ tam hồn hoàn hồn kĩ.

Mà lúc này, nàng lại rõ ràng nhìn ra, Sử Lai Khắc Thất Quái bảy tiểu tử kia mỗi người trong tay đều nhiều hơn một cái hộp phương màu đen, đang cười dài nhìn mình, hiển nhiên, bọn họ cũng không có ý tứ thả ra, nhưng Liễu Nhị Long trên người vẫn không khỏi rùng cả mình.

Nàng như thế nào cũng không hiểu được, vì cái gì hôm nay tiểu quái vật này đột nhiên trở nên lợi hại như vậy, cho dù ở ngày hôm qua, bọn họ cũng vẫn là bị chính mình sở ngược (dạng ngược đãi ấy - A Kí). Nhưng một trận chiến hôm nay, Liễu Nhị Long lại hoàn toàn không có phát huy ra thực lực bản thân.

"Tốt lắm, chấm dứt. Nhị Long, ngươi thua. "Thanh âm thoáng cứng ngắc của Đại sư vang lên.

Cơ quan giải trừ, Sử Lai Khắc Thất Quái đồng thời thu hồi Gia Cát Thần Nỏ của mình vào chỗ sâu bên trong tay phải. Làm ra vài động tác biểu thị chiến thắng, Trữ Vinh Vinh hưng phấn kêu lên.

Đúng vậy, bọn họ mặc dù có bảy người, nhưng bọn hắn quả thực chiến thắng, cũng hồn sư hơn bảy mươi cấp - Hồn thánh, với lực công kích khủng bố, sức bật mạnh mẽ vốn nổi tiếng là Sát Lục Chi Giác Liễu Nhị Long, bọn họ lại có thể nào không hưng phấn đây?

"Lão nương không phục." Liễu Nhị Long nổi giận đùng đùng đi tới trước mặt Đại sư, "Ta như thế nào liền thua? Bọn chúng lại không có đã thương ta thật sự. Lại đánh tiếp, người thắng khẳng định là ta. Cho dù Gia Cát Thần Nỏ kia của bọn chúng cũng không nhất định có thể thật sự đã thương đến ta. "

Nhìn thấy bộ dáng tức giận của Liễu Nhị Long, Đại sư nâng tay giúp nàng sữa lại tóc hồng tán loạn, mỉm cười lắc đầu nói: "Không, ngươi đã thua. Ngươi không phát hiện bọn họ đối với ngươi đã hạ thủ lưu tình sao? Mộc Bạch cùng Trúc Thanh vũ hồn dung hợp kĩ cũng không có sử dụng, ngoại phụ hồn cốt của Đường Tam vẫn còn giữ lại như cũ. "

"Bọn họ nếu có thể đem hàng loạt hồn kĩ khác nhau thi triển cùng một lúc, thì sẽ tuyệt không phải là không thể đem hai đại cường thế kỹ năng này gia nhập trong đó. Ngươi thua là do sơ ý, lúc thời điểm Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam làm ngươi phát sinh mê muội, ngươi đã mất đi cơ hội. Tiểu tử kia căn bản không cho ngươi thời gian hoàn thủ. Các loại hạn chế kỹ năng không ngừng đánh lên trên người ngươi, ngươi có thể có biện pháp gì? Dù cho thực lực của ngươi cao hơn bọn chúng, cũng chịu không nổi đấu pháp cuồng oanh loạn tạc này của bọn chúng. Ngươi là bị bọn họ tính kế rồi. "

Liễu Nhị Long mạnh mẽ quay người lại, nhìn về phía Sử Lai Khắc Thất Quái đang hưng phấn chúc mừng chiến thắng: "Được nha, mấy cái tiểu hỗn đản các ngươi, có phải hay không đã sớm tính kế lão nương?"

Áo Tư Tạp cười hắc hắc nói :"Liễu lão sư, thực lực của ngài quá mạnh mẽ, nếu không như vậy, chúng ta như thế nào là đối thủ của ngài đây?"

Liễu Nhị Long cả giận nói :"Lão nương đáng lẽ vừa bắt đầu liền thi triển võ hồn chân thân, sau đó từ từ dạy dỗ các ngươi thật tốt. "

"Vô dụng thôi. Kỹ năng cắt đứt của bọn chúng nhiều lắm, sẽ hoàn toàn không cho ngươi có cơ hội sử dụng ra võ hồn chân thân. Các kỹ năng khác của ngươi cũng không đủ sức đánh tan bọn chúng. Có hai phụ trợ hệ hồn sư, có thể nói trong bọn chúng, đã có hai đến ba người thực lực hoàn toàn ngoài cấp năm mươi. Phối hợp của mấy tiểu quái vật này cơ bản đã sắp hoàn thiện. Đổi lại, cho dù là Phất Lan Đức, kết quả cũng như vậy mà thôi. "

Vẻ mặt Đại sư hài lòng nhìn thấy bọn nhỏ trước mắt này, một tháng thời gian qua, bọn họ rõ ràng đang trưởng thành. Hơn nữa tốc độ trưởng thành so với hắn tưởng tượng còn muốn nhanh hơn. Không chỉ riêng Đường Tam, mà là mỗi người.

Lúc này, hồn lực của bảy người đều được Liễu Nhị Long trong thời gian này ép lên tới điểm giới hạn tăng lên cấp bậc tiếp theo, khoảng cách đã còn không xa.

Đại sư rất tự nhiên ôm bả vai của Liểu Nhị Long: "Bảy tiểu quái vật này ít nhất từ ba ngày trước đã tính kế ngươi rồi. Lấy tổ hợp của bọn họ như vậy, ngươi mặc dù có thể chiến thắng bọn họ, nhưng muốn tàn bạo như mấy hôm trước cũng không dễ dàng. Bọn họ là ở kì địch dĩ nhược (trước mặt địch dùng nhu, mềm - A Kí), để cho ngươi lơ là sơ ý. Bàn về thực lực chân chính, bọn họ tất nhiên đánh không lại ngươi. Nhưng ở dưới tình huống kì địch dĩ nhược, ngươi lại không thể vừa bắt đầu thi triển hồn kỹ tiên phát chế nhân (trước khống chế người - A Kí) mạnh mẽ đối với bọn họ. Cho nên, mới có thất bại ngày hôm nay. "

Liễu Nhị Long hung tợn nhìn Sử Lai Khắc Thất quái: "Giỏi nha. Các ngươi bảy tiểu quái vật cũng dám tính kế ta. Các ngươi chết chắc rồi. Đến đây, tiếp tục luận bàn, hôm nay lão nương không đánh các ngươi không khóc, lão nương sẽ không gọi là Liễu Nhị Long. "

"A!" Liễu Nhị Long còn chưa có tiến lên, Sử Lai Khắc Thất Quái đã bắt đầu kêu thảm thiết. Mọi người đưa ánh mắt xin viện trợ tới trên người Đại sư.

Đại Sư ngẩng đầu hướng trên bầu trời nhìn lại, thực bình thản nói:"Chiến thuật của các ngươi tuy là không tồi, nhưng dù sao tính kế cũng là sư mẫu của các ngươi. Để cho nàng trút giận đi. Nhị Long, xuống tay nhẹ chút. "

Sử Lại Khắc Thất Quái:". . . . . "

Mấy canh giờ kế tiếp, bên trong lớp dạy học Sử Lai Khắc học viện, đều có thể nghe rõ ràng được tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền ra, tựa hồ rừng cây sau học viện đã biến thành một thế giới bi thảm.

Không may nhất phải nói tới bốn người Thái Long, vụ tính kế Liễu Nhị Long không có bọn họ, nhưng bị đánh cũng không thể thiếu phần của bọn họ.

Vòng tấn cấp tái của toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái cũng không náo nhiệt như vòng dự tuyển tái. Vì bảo vệ bí mật của hồn sư, cùng với lo lắng về an ninh, vòng tấn cấp tái không cho phép khán giả đến xem.

Vòng tấn cấp tái vẫn như trước lấy hai đại đế quốc làm khu vực thi đấu. Ba mươi chi đội ngũ thông qua dự tuyển tái tiến hành thi đấu phân tại từng đế quốc, đồng thời đã có ba đội ngũ trực tiếp tham gia tổng kết tái mà không phải tham gia tấn cấp tái.

Bên phía Thiên Đấu đế quốc, kể cả năm đội ngũ thi đấu dự tuyển tái bên trong khu vực Thiên Đấu thành, tổng cộng mười lăm đội ngũ đã hoàn thành quá trình báo danh, đang ở nơi tập trung vòng tấn cấp tái.

Số lượng đội ngũ giảm, nhưng có thể thông qua dự tuyển tái, lại vô hình chung đều là tinh anh của tinh anh.

Mười đội ngũ của năm vương quốc cùng công quốc thông qua dự tuyển tái còn đến sớm một chút, bọn họ cần làm quen với hoàn cảnh. Đồng thời, từng người bọn họ cũng đều là đại biểu cho vương quốc hoặc công quốc, được rất nhiều đãi ngộ mà đến đây.

Các nhóm nếu lấy được thành tích tốt, có khả năng được thưởng cho thậm chí còn phải so với đãi ngộ của Tuyết Đêm Đại Đế còn muốn lớn hơn.

Dù sao, các vương quốc cùng công quốc này khao khát có được nhân tài còn lớn hơn, ai không hy vọng trong tay mình có thể nắm giữ rất nhiều hồn sư cường đại đây?

Ở bên trong chiến tranh của Đấu La Đại Lục, hồn sư đã sớm trở thành nhân tố mang tính chất quyết định trên chiến trường.

Mà số lượng cao cấp hồn sư, cũng so sánh căn bản một phương thế lực. Cũng chính bởi vì vậy, địa vị của Võ Hồn điện mới cao như vậy, ngay cả hai đại đế quốc cũng không dám dễ dàng đắc tội. Biết rõ vương quốc cùng công quốc này đang âm thầm được Võ Hồn Điện ủng hộ, cũng chỉ giận mà không dám nói gì.

Hoàng gia thú liệp tràng, ở phía tây nam Thiên Đấu Thành ngoài năm mươi dặm, địa hình thú liệp tràng phong phú, diện tích rộng lớn, chính là chỗ hoàng thất công chức săn bắn, huấn luyện.

Vào ngày thường, là quyết không cho phép bình dân tiếp cận, do một vạn Hoàng gia kỵ sĩ đoàn phụ trách tuần tra, thủ vệ, đồng thời ở chỗ này tiến hành huấn luyện, mỗi ba tháng thay phiên một lần, luân phiên huấn luyện, bảo trì sức chiến đấu.

Hoàng gia kỵ sĩ đoàn coi như thực lực cực mạnh nắm giữ trong tay hoàng thất Thiên Đấu đế quốc.

Vì tránh cho phiền toái cùng xung đột không cần thiết, cũng vì tránh cho thực lực bị các đội khác quan sát, toàn bộ mười lăm đội ngũ cao cấp hồn sư học viện tiến vào tấn cấp được phân ra an bài chỗ nghỉ ngơi khác nhau.

Đối với tấn cấp tái, Hoàng thất Thiên Đấu đế quốc hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, vào lúc sáng sớm khi mọi người Sử Lai Khắc học viện đi vào nơi này, đầu tiên nhìn thấy chính là quy mô khổng lồ của Hoàng gia kỵ sĩ đoàn.

Hoàng gia kỵ sĩ đoàn Thiên Đấu đế quốc, người mặc Minh Quang Khải phát sáng màu bạc, loại áo giáp dày cứng này phòng ngự rất mạnh, ngay cả tọa kỵ của bọn họ cũng đều là trải qua lựa chọn cẩn thận, nhất định có được huyết mạch của ma thú Thiên Hồn Mã. Bản thân loại ngựa này cũng không có năng lực công kích gì, nhưng tốc độ cực kì nhanh, hơn nữa sức chở thật lớn, lại thêm sự chịu đựng tốt, luôn luôn là lựa chọn tốt nhất cho kỵ binh.

Trên thân ngựa đồng dạng bao trùm áo giáp, cùng với sức nặng của kỵ sĩ và Minh Quang Khải, cũng không chút nào ảnh hưởng tới tốc độ của tuấn mã.

Một đội ngũ kỵ binh như vậy một khi phát động công kích, uy lực tất nhiên cực kỳ kinh người.

Hoàng gia kỵ sĩ đoàn vẫn do hoàng thất Thiên Đấu đế quốc tận lực tạo ra một đội ngũ tinh nhuệ, tổng số năm vạn người, trong đó trăm người đội trưởng đều là hồn sư. Đội quân này cũng là một chi cực kỳ tốn tiền, nhưng lực uy hiếp của nó cũng đồng dạng là thật lớn. Ít nhất, với danh nghĩa Thiên Đấu đế quốc, mấy đại vương quốc cùng công quốc dưới uy hiếp của nó tuyệt không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Mời đưa ra giấy chứng nhận. " Mọi người Sử Lai Khắc học viện bị nhân viên hoàng gia kỵ sĩ đoàn bên ngoài ngăn cản. Cái gọi là giấy chứng nhận, chính là bằng chứng tham gia tấn cấp tái.

Phất Lan Đức đem giấy chứng nhận đưa cho đối phương, tên kỵ sĩ mặc áo giáp bạc, đầu đội dải mũ màu hồng lập tức hướng mọi người hành lễ.

"Hoan nghênh các vị hồn sư đến từ Sử Lai Khắc học viện. Ta là đội trưởng La Khắc Sâm của Thiên Đấu Hoàng gia kỵ sĩ đoàn đệ tam đại đội, xin mời theo ta." Nói xong, hắn cũng không lên ngựa, Sử Lai Khắc học viện một hàng hơn mười người đi giữa năm mươi tên Hoàng gia kỵ sĩ hộ vệ võ trang hạng nặng hướng vào bên trong liệp thú tràng.

Vượt qua một tòa núi nhỏ, trước mắt mọi người nhất thời hiện ra một mảng trống trải bao la. Một mảnh thảo nguyên rộng lớn, tầm nhìn phóng khoáng, tâm tình của kẻ khác cũng tùy theo buông lỏng, thoải mái nói không nên lời.

Trên thảo nguyên, quân doanh làm thành một mảng lớn hình tròn. La Khắc Sâm chỉ chỉ doanh địa: "Vòng tấn cấp tái của toàn bộ đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái cử hành ngay tại trung tâm quân doanh. Có thể tuyệt đối cam đoan an toàn cùng riêng tư của các vị. "

Đường Tam trong lòng vừa động, thầm nghĩ, hoàng thất Thiên Đấu đế quốc coi như là không bỏ công sức bỏ ra rồi. Vòng tấn cấp tái cử hành ở trung tâm quân doanh, Hoàng gia kỵ sĩ đoàn sẽ trở thành khán giả quan sát cuộc chiến, không thể nghi ngờ, quyết đấu của hồn sư đối Hoàng gia kỵ sĩ đoàn tất nhiên sẽ sinh ra ảnh hưởng tích cực nhất định, càng thêm kích phát quyết tâm cùng ý chí chiến đấu của bọn họ.

Mọi người Sử Lai Khắc học viện được đưa đến bên trong một quân doanh lớn, phân phối tổng cộng năm gian doanh trại cho bọn họ nghỉ ngơi. Doanh trại của quân đội tự nhiên không thể nói là xa hoa, nhưng thu dọn lại phi thường sạch sẽ, hiển nhiên là bọn họ đã sớm có chuẩn bị.

Trước khi tấn cấp tái chấm dứt, Sử Lai Khắc học viện một đoàn mười bốn người đều ở nơi này.

Tấn cấp tái đồng dạng là thi đấu vòng tròn, nhưng bởi vì số lượng đội ngũ giảm bớt rất nhiều, thời gian thi đấu cũng từ một tháng giảm xuống còn nửa tháng. Sau khi nghỉ ngơi nửa tháng, sẽ tới biên giới của Thiên Đấu, Tinh La hai đại đế quốc cử hành tổng quyết tái cuối cùng.

La Khắc Sâm hướng Phất Lan Đức chào một cái đúng tiêu chuẩn nghi thức quân đội: "Viện trưởng các hạ, thỉnh các vị sớm đi nghỉ ngơi. Tấn cấp tái ngày mai sẽ chính thức bắt đầu. Đến lúc đó, sẽ có người phụ trách dẫn dắt các người đi tới trước sân thi đấu. Tấn cấp tái không có nghi thức khai mạc, trực tiếp bắt đầu thi đấu. Thắng bại của trận đấu sẽ do những người phụ trách của đế quốc cùng Võ Hồn điện quyết định, sẽ vô cùng công bằng. "

"Cám ơn La Khắc Sâm tướng quân." Phất Lan Đức mỉm cười hoàn lễ. La Khắc Sâm có chút được sủng ái mà lo sợ nói: "Không dám, tại hạ cáo lui trước." Có thể làm đội trưởng của hoàng gia kỵ sĩ đoàn đệ tam đại đội, hắn tự nhiên cũng là một gã hồn sư. Nhưng hắn chỉ có bốn mươi bốn cấp mà thôi. Đối mặt một viện trưởng cao cấp hồn sư học viện, tự nhiên là tâm hồn kính nể.

Phất Lan Đức rất nhanh phân phối phòng cho mọi người, Liễu Nhị Long, Tiểu Vũ chiếm một gian, Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh chiếm một gian. Hắn cùng đại sư một gian. Còn thừa hai gian phân cho Đường Tam, Đái Mộc Bạch bọn nam đệ tử này.

Ngay tại thời điểm bọn họ vừa mới dàn xếp tốt, nơi ở tạm thời này cũng nghênh đón hai vị khách nhân. Nếu nói Thất Bảo Lưu Ly tông chủ Trữ Phong Trí đến là nằm trong dự kiến của Đường Tam, nhưng người còn lại đi cùng Trữ Phong Trí thì hắn nghĩ không ra.

Giữa năm doanh trại là một cái sân độc lập, Đường Tam mới vừa thả hành lý của mình xuống trong viện tử, hoạt động thân thể một chút thì liền thấy hai người kia đã đi tới.

"Trữ thúc thúc hảo, thái tử điện hạ, ngài như thế nào cũng đến đây?"

Cùng đi theo Trữ Phong Trí không phải ai khác, đúng là thái tử Thiên Đấu đế quốc, Tuyết Thanh Hà.

Tuyết Thanh Hà mặc một bộ phục sức quý tộc bình thường, trang phục cũng không có cái gì đặc biệt, cảm thấy giống như một gã quý tộc bình thường, nhất là đứng bên cạnh khí chất tao nhã của Trữ Phong Trí, như là làm nền, không khiến người khác chú ý.

Nếu không phải Đường Tam từng gặp qua hắn, tuyệt đối sẽ không cho rằng hắn có thân phận cao quý như vậy.

Tuyết Thanh Hà vẻ mặt ôn hòa đầy ý cười: "Đường huynh đệ, nơi này ngươi không phải đã đến rồi sao, lần này may mắn cùng phụ hoàng đến xem vòng tấn cấp tái, thuận tiện đến thăm ngươi. Thế nào? Thích ứng nơi này chưa? Nếu không thoải mái, ta gọi người tới thay đổi chỗ cho các ngươi. "

Đường Tam vội vàng lắc đầu nói: "Không cần phiền toái, nơi này được rồi. Cám ơn thái tử điện hạ quan tâm. "

Tuyết Thanh Hà nhíu mày nói :"Đường huynh đệ, ngươi không cần xưng hô ta là thái tử. Ta hơn ngươi vài tuổi, nếu ngươi không chê có thể kêu ta một tiếng Tuyết đại ca đi. Ta trực tiếp gọi tên ngươi, như thế được chứ?"

Đối với Tuyết Thanh Hà, Đường Tam vẫn có vài phần cảm tình, cùng đệ đệ Tuyết Băng của hắn so sánh, hai người quả thực là một trời một vực. Tuyết Thanh Hà tuy rằng tuổi không lớn, nhưng lòng dạ cũng rất sâu sắc. Bất luận thế nào mà nói, ở mặt ngoài hắn làm cho người ta cảm giác cũng rất thoải mái.

Chẳng những không có nửa phần tự cao tự đại của thái tử, hơn nữa cảm thấy bình dị làm người khác dễ dàng gần gũi. Hắn tuy rằng rõ ràng có ý tứ thu hút Đường Tam, nhưng không có miễn cưỡng hắn.

"Được. Tuyết đại ca. Ta đây về sau cứ xưng hô với ngươi như vậy. Nhanh mời vào bên trong ngồi nào." Đường Tam vội vàng tiếp đón Tuyết Thanh Hà cùng Trữ Phong Trí dẫn hướng doanh trại.

Trữ Phong Trí mỉm cười lắc đầu nói: "Chúng ta sẽ không ngồi, chỉ là đến thăm thôi. Vinh Vinh đâu? Một đoạn thời gian rồi không thấy nha đầu này, ta quả thật nhớ nó đấy. "

"Phụ thân." Thanh âm của Trữ Vinh Vinh vang lên đúng lúc. Thân ảnh xinh đẹp từ trong doanh trại chạy ra: "Sao ngươi lại tới đây?" Lập tức nhào vào trong lòng Trữ Phong Trí, thần sắc của Trữ Vinh Vinh tràn đầy hưng phấn.

Lúc này, những người khác cũng đều từ trong phòng đi ra, Tuyết Thanh Hà khoa tay múa chân hướng Đường Tam một cái thủ thế chớ có lên tiếng, Đường Tam lập tức hiểu ý, biết hắn không muốn bại lộ thân phận của mình, tự nhiên cũng sẽ không giới thiệu.

Phất Lan Đức, Đại sư tiến lên chào đón: "Trữ tông chủ, ngươi khỏe. "

Trữ Phong Trí cười nói: "Phất Lan Đức viện trưởng. Chúng ta đi ngang qua, nghe nói các ngươi đã tới, liền thuận tiện đến thăm. Đồng thời còn có một cái yêu cầu quá đáng. "

"A?Trữ tông chủ mời nói." Phất Lan Đức có chút kinh ngạc nhìn vị nhân vật hết sức quan trọng trong thất đại tông môn này, không rõ hắn có chuyện gì sẽ đến cầu mình.

Trữ Phong Trí nói: "Vinh Vinh ở quý học viện được viện trưởng cùng các vị lão sư chiếu cố, chỉ điểm, thực lực đột nhiên tăng mạnh, so với lúc ở trong tông mạnh không biết bao nhiêu. Xem ra, cơ chế đào tạo của Thất Bảo Ngọc Lưu Ly tông ta vẫn là có vấn đề rất lớn. Cho nên, ta nghĩ sau khi quý học viện khai giảng, đưa một ít đệ tử trẻ của tông môn đến Sử Lai Khắc học viện học tập, không biết có bất tiện hay không?"

"Cái gì?" Phất Lan Đức nghĩ mình có nghe lầm hay không. Cùng Thất Bảo Ngọc Lưu Ly Tông so sánh.Địa vị của Sử Lai Khắc học viện kém quá xa, hắn không thể ngờ tới Trữ Phong Trí sẽ đưa ra một cái thỉnh cầu như vậy: "Trữ tông chủ, điều này có không thích hợp sao? Học viện chúng ta làm sao có thể cùng sự giáo dục của quý tông so sánh đây?"

Trữ Phong Trí cười nói: "Không có gì là không thích hợp, Vinh Vinh không phải ví dụ tốt nhất sao? Ta có việc nói thẳng được rồi, ta đã quyết định để cho đệ tử tông môn đến quý học viện, chủ yếu là hướng về đại sư. Năng lực dạy dỗ đệ tử của Đại sư ta tin tưởng ở trên toàn đại lục chính là số một, tri thức của đại sư cả ta cũng phải than thở không thôi. "

Phất Lan Đức lúc này mới giật mình, quả thật, trước kia đại sư tuy rằng nổi danh nhờ lý luận, nhưng ở giới hồn sư thanh danh càng chủ yếu là từ Tam Vị Nhất Thể tổ hợp của Hoàng Kim Thiết Tam Giác bọn họ.

Cũng từ thể hiện tài năng của Đường Tam, là người sáng suốt, Trữ Phong Trí tự nhiên hiểu được cái đó và đại sư có quan hệ mật thiết. Đại sư nếu có thể dạy ra một thiên tài, tự nhiên cũng có thể dạy ra người thứ hai, thứ ba, thậm chí nhiều hơn. Trữ Phong Trí không hổ danh là một trong ba tông chủ của thượng tam tông (ba tông môn mạnh nhất trong bảy đại tông môn, ý là Hạo Thiên tông, Thất Bảo Lưu Ly tông cùng với Lam Điện Bá Vương Long gia tộc - A Lá), ánh mắt nhìn xa trông rộng khiến trong lòng Phất Lan Đức không khỏi âm thầm tán thưởng.

Đại sư thần sắc vừa động, muốn nói cái gì, lại thấy được ánh mắt có chút cầu khẩn của Phất Lan Đức, lời muốn nói nhất thời nuốt trở lại. Thất Bảo Ngọc Lưu Ly tông nếu có thể cùng Sử Lai Khắc học viện hợp tác, đối với tương lai phát triển của Sử Lai Khắc học viện có ý nghĩa rất lớn.

Có Thất Bảo Ngọc Lưu Ly tông ở sau lưng ủng hộ, Sử Lai Khắc học viện không thể nghi ngờ lập tức sẽ tăng lên danh tiếng trên đại lục.

Đại sư tuy rằng không muốn vì tục sự (chuyện phàm tục - A Kí) ràng buộc, nhưng lại nghĩ đến mấy năm nay Phất Lan Đức vì hắn cùng Liễu Nhị Long mà hết thảy nỗ lực, thật sự không đành lòng cự tuyệt, chỉ có thể cam chịu.

Trữ Phong Trí tựa hồ cũng không có nhìn ra vẻ mặt khó xử của Đại Sư, hướng Phất Lan Đức mỉm cười nói: "Công việc hợp tác cụ thể chờ sau khi giải toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái chấm dứt, ta sẽ cùng viện trưởng thương lượng. Vòng tấn cấp tái, là từng cá nhân bày ra thực lực trên vũ đài, cũng là cơ hội rèn luyện tốt nhất cho mấy đứa nhỏ. Ở nơi này, ta trước hết cầu chúc Sử Lai Khắc học viện có thể lấy được thành tích tốt. "

Phất lan Đức vội vàng cám ơn không thôi.

Lúc này, Tuyết Thanh Hà ở một bên nói: "Lão sư, thời gian không còn sớm, chúng ta cần phải đi. "

Ánh mắt của Phất Lan Đức hướng Tuyết Thanh Hà: "Còn chưa thỉnh giáo, vị này chính là?"

Trữ Phong Trí mỉm cười nói: "Hắn là đệ tử của ta, tên là Tuyết Thanh Hà. "

Tuyết Thanh Hà chủ động hướng Phất Lan Đức hành lễ nói: "Ngài hảo, Phất Lan Đức viện trưởng." Phất Lan Đức cũng là người sành sỏi, tuy rằng quần áo của Tuyết Thanh Hà như thế nào bình thường, nhưng phần khí chất trên người hắn cũng không phải quý tộc bình thường có khả năng có được. Tuy vậy, hắn tự nhiên sẽ không đi vạch trần điều gì, chỉ là lập tức hoàn lễ, hướng Tuyết Thanh Hà mỉm cười gật đầu.

Trữ Vinh VInh có chút bất mãn nói: "Phụ thân, các ngươi vừa mới tới đã đi a! Đáng tiếc, ta là phụ trợ hệ, vòng tấn cấp tái không thể lên vũ đài, nếu không, nhất định cho ngươi thấy thực lực bây giờ của ta. "

Trữ Phong Trí ha hả cười nói: "Không cần nhìn, chẳng lẽ đem ngươi cho Phất Lan Đức viện trưởng bọn họ ta còn có thể không yên tâm sao? Ngươi tiếp tục cố gắng, ngươi tương lai chính là hy vọng của tông môn

chúng ta. Ta cùng các trưởng lão trong tông môn đã thương lượng qua, chờ ngươi sau khi tốt nghiệp Sử Lai Khắc học viện, chính thức tuyên bố ngươi là người thừa kế môn chủ tiếp theo."

Trữ Vinh Vinh thè lưỡi, hiển nhiên đối vị trí tông chủ của Thất Bảo Ngọc Lưu Ly tông không cảm thấy hứng thú mấy.

Trữ Thao Tao nghiêm mặt: "Đây là trách nhiệm của ngươi không thể trốn tránh. Phụ thân ngươi chỉ có một mình ngươi, tông môn không truyền cho ngươi thì truyền cho ai đây? Ngươi cũng không được không hài lòng. Lấy tình huống thân thể của phụ thân bây giờ, muốn chống đỡ vài cái thập niên vẫn là không có vấn đề gì, vậy còn chưa đủ cho ngươi chơi sao?"

Trữ Vinh Vinh bị phụ thân nhìn ra tâm sự, mặt cười nhất thời đỏ lên, nhưng trong nội tâm nàng không có vui sướng gì, theo bản năng, ánh mắt nhìn về một bên, dừng ở trên người Áo Tư Tạp cách đó không xa, song tự nhiên nảy sinh cảm giác không yên.

Tuy rằng nàng đã quyết định sau khi kết thúc giải thi đấu lần này đem quy củ của tông môn nói cho Áo Tư Tạp, nhưng cũng không biết vì cái gì, theo thời gian trôi qua, nàng phát hiện dũng khí trong lòng mình càng ngày càng ít.

Từ sau khi nàng đáp ứng cho Áo Tư Tạp một cái cơ hội, gần nửa năm qua, Áo Tư Tạp mỗi ngày đều liều mạng khổ luyện. Thiên phú của hắn cũng dần dần hiển lộ ra, bớt bát nháo đi nhiều, thực lực chân chính tăng lên.

Tốc độc tăng lên cực nhanh, ngay cả đại sư cũng thấy kinh ngạc. Đại sư nói qua, Áo Tư Tạp còn nhanh hơn Đường Tam, là người thứ hai bước vào cấp bốn mươi.

Làm một gã thực vật hệ hồn sư, tốc độ tăng lên của hắn dĩ nhiên so với Chu Trúc Thanh, Mã Hồng Tuấn bọn họ còn muốn nhanh hơn, chỉ có thể nói rằng, cố gắng của hắn so với những người khác càng muốn nhiều hơn.

Trữ Phong Trí lại hướng Phất Lan Đức, Đại sư cáo từ.

"Đường Tam, tạm biệt. Ta chờ xem phong thái của ngươi ở vòng thăng cấp thi đấu." Tuyết Thanh Hà cũng hướng Đường Tam một cái chào hỏi, hai người lúc này mới cùng mọi người đi ra sân.

Trở lại bên trong doanh địa, Phất Lan Đức kéo qua Đường Tam:"Tiểu Tam, vừa rồi người bên cạnh Trữ Phong Trí là ai? Có phải hay không hoàng tử của Thiên Đấu đế quốc?"

Đường Tam trong lòng cả kinh, thầm nghĩ, rừng càng già càng cay: "Hắn là thái tử Thiên Đấu đế quốc. Trước kia ta từng gặp qua một lần. "

Ánh mắt Phất Lan Đức khẽ nhúc nhích, nơi khóe miệng toát ra mỉm cười: "Xem ra, từ lúc các ngươi thể hiện tài năng, Sử Lai Khắc học viện chúng ta thật sự được thơm lây a. "

Vòng tấn cấp tái không giống dự tuyển tái có nhiều lôi đài đồng thời tiến hành, mà là chỉ có một sân đấu, đó chính là đại giáo tràng của Hoàng gia kỵ sĩ đoàn.

Tổng cộng mười lăm đội ngũ tham gia thăng cấp thi đấu, thay phiên tiến hành thi đấu mười bốn vòng tròn, mỗi ngày một vòng, mỗi ngày có một đội ngũ không cần thi đấu, tiến hành bảy lượt thi đấu, đều cùng tiến hành tại sân này.

Đại giáo tràng trải qua một lần cải tạo nữa, trung tâm vẽ ra một cái khu vực đường kính trăm mét, so với lôi đài dự tuyển tái, không gian nơi này rộng lớn hơn, cũng tự nhiên càng dễ dàng thi triển thực lực của mình hơn.

Phía Bắc đại giáo tràng, tạm thời dựng một tòa khách quý tịch (ghế ngồi, đại biểu - A Kí) nhìn ra hướng Nam, đồng thời cũng là trọng tài tịch. Khách quý lần này đến xem cuộc chiến cũng không nhiều như lần trước, thiếu rất nhiều quý tộc. Đưa mắt nhìn lại, khách quý tịch trừ bỏ hàng thứ nhất Tuyết Dạ đại dế, Trữ Phong Trí, Bạch Kim giáo chủ Tát Lạp Tư mấy người ra, ở ghế phía sau, người ngồi đều mặc trang phục võ tướng cùng một ít thuộc về tầng lớp cao cấp của Võ Hồn thánh điện Thiên Đấu thành.

111. Chương 110: Vua Của Loài Hoa, Quân Lâm Quần Phương

Bên cạnh đại thao trường, một vạn tên hoàng gia kỵ sỹ đem toàn bộ đại thao trường bao vây đến mức nước cũng không lọt qua nổi, khôi minh giáp lượng (mũ sáng giáp bóng - A Kí). Chiến sĩ hàng phía trước của Hoàng gia kỵ sĩ đoàn đứng trên mặt đất, còn lại hàng phía sau ngồi ngay ngắn trên lưng tọa kỵ của chính mình, tạo thành một vòng tròn thật lớn.

Phòng thủ nghiêm mật như vậy, có thể nói là rãnh nước nhỏ không chảy qua nổi. Đương nhiên, Đường Tam cũng đang nghĩ, mục đích của Tuyết Dạ đại đế, chính là muốn để cho những chiến sĩ tinh duệ nhất dưới tay mình, đến xem thực lực của tân hồn sư trẻ tuổi, mục đích là kích phát đấu chí của bọn họ.

Trong lúc đó, tại sân đấu ở vị trí trung ương do kỵ sĩ bao vây thành vòng tròn rộng xung quanh, mười lăm chi đội ngũ tham gia cũng đã đi tới hiện trường, cho dù là đội ngày hôm nay được miễn thi đấu cũng không ngoại lệ, bọn họ cũng phải nhìn rõ ràng thực lực của đối thủ.

Quy tắc trận đấu rất đơn giản, song phương lấy ra bảy đội viên tham gia, mỗi một đội viên lên tràng cũng phải chiến đấu đến khi bị đánh bại mới thôi, chiến thắng là đối mặt đối thủ kế tiếp, cho đến khi một bên bảy người toàn bộ bị thua mới thôi.

Buổi tối ngày hôm qua rút thăm đã trải qua tiến hành xong hết, Sử Lai Khắc học viện cũng không có bốc thăm trúng được miễn thi đấu tại vòng một. Đối thủ của bọn họ, là một cao cấp hồn sư học viện đến từ Ba Lạp Khắc vương quốc, xuất chiến lượt thứ ba trong bảy trận đấu hôm nay.

Các phân khu đội ngũ khác nhau khi thông qua dự tuyển cũng được phân cùng một chỗ, Đường Tam tự nhiên thấy được đối thủ quen thuộc là bốn nguyên tố học viện. Mà khi bọn họ nhìn về phía Sử Lai Khắc học viện, thì có ánh mắt của mấy người đặc biệt rơi vào trên người của Đường Tam.

Trong đó có cả đội trưởng chiên đội Thần Phong học viện Phong Tiếu Thiên, huynh muội Hỏa Vô Song, Hỏa Vũ của Sí Hỏa học viện chiến đội.

Đội trưởng Thiên Thủy học viện Thủy Băng Nhi cùng với Đường Tam cũng không có gặp qua đội trưởng của Lôi Đình học viện, một gã vóc người bình thường, một thanh niên tướng mạo không có gì đặc biệt cả.

Đại sư gọi mọi người tới bên người mình, ánh mắt từ toàn bộ mười một gã đội viên Sử Lai Khắc chiến đội trên người đảo qua: "Ta đọc danh sách thứ tự những người sẽ tham gia trận đấu. Tiểu Vũ, ngươi là người thứ nhất lên tràng, sau đó là Đường Tam, Đái Mộc Bạch. "

Mọi người còn đang nghe, nhưng lời của đại sư đã kết thúc.

Đái Mộc Bạch nhịn không được hỏi: "Đại sư, không phải được phái ra bảy người sao?"

Đại sư lạnh nhạt cười, nói: "Chẳng lẽ. Ba người các ngươi không có nắm chắc kết thúc trận đấu sao?Đối thủ vòng tấn cấp mặc dù mạnh hơn một chút, nhưng cũng không mạnh hơn so với bốn nguyên tố học viện. Một đối một, đúng là không cần phối hợp, dựa vào thực lực. "

Một câu nói cực kỳ đơn giản, nhưng lại lập tức khơi lên đấu chí của đám đệ tử Sử Lai Khắc học viện, Đường Tam, Đái Mộc Bạch, Tiểu Vũ ba người liếc nhau, từ trong mắt đối phương, bọn họ cũng thấy được niềm tin tất thắng.

Tuyết Dạ đại đế từ trên ghế khách quý khởi thân đứng dậy, thông qua hồn đạo khí cao giọng nói: "Tấn cấp tái ngày hôm nay chính thức bắt đầu, trong mười bốn ngày kế tiếp. Hy vọng các học viện chiến đội dốc sức phát huy thực lực bản thân, thể hiện phong thái của một hồn sư. Bắt đầu. "

Tiếng nói vừa dứt, tiếng hô ầm ĩ giống như trời long đất lỡ chỉnh tề vang lên: "Vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế. "

Hoàng gia kỵ sĩ đoàn nhấc cao kỵ thương trong tay, thanh âm khôi giáp vang vang hòa cùng tiếng hò hét vang dội của bọn họ, nhất thời dọa các hồn sư dự thi nhảy lên. Khí thế đại quốc biểu hiện rõ ràng không thể nghi ngờ.

Trận đấu đầu tiên đã bắt đầu rồi, xuất tràng đầu tiên, dĩ nhiên là Sí Hỏa học viện. Đối thủ của bọn họ, là một chi chiến đội tên là Pháp Bỉ Á học viện.

Người thứ nhất đại biểu Sí Hỏa học viện xuất tràng chính là đội trưởng Hỏa Vô Song, hiển nhiên, sư phụ của Sí Hỏa học viện và Đại sư suy nghĩ có chút giống nhau, chẳng những nắm được trận đấu đầu, lại còn có thể ưu tiên giành lấy điểm số cao.

Bài danh ở vòng cuối cùng tấn cấp tái, ngoại trừ tính theo số trận thắng thua, một vài yếu tố nhỏ trong khi thi đấu cũng rất quan trọng. Một khi xuất hiện hai đội bằng điểm, có thể dựa theo những yếu tố này mà tiến hành sắp xếp.

Đường Tam cũng không có đi chú ý trận đấu đang diễn ra trên sân, mà là đứng ở bên người Tiểu Vũ, thấp giọng hướng nàng nói: "Đợi một chút trận đấu của chúng ta, muội là người thứ nhất xuất tràng. Một khi phát hiện bị đối thủ khắc chế, không nên miễn cưỡng bản thân, không thể bị thương, muội hiểu chứ?" Đường Tam vốn là muốn tự mình là người thứ nhất xuất tràng, nhưng lại không nghĩ tới đại sư chỉ định lại là Tiểu Vũ. Hắn không cách nào phản đối, chỉ đành dặn dò Tiểu Vũ vài câu.

Tiểu Vũ mỉm cười, nhéo nhéo tay của Đường Tam nói: "Yên tâm đi. Năng lực một đối một của ta người còn lo lắng sao? Đánh không lại ta sẽ nhận thua là được."

Đường Tam sờ sờ đầu của nàng: "Cẩn thận mới có thể sử dụng được thuyền vạn năm (cái này chắc tục ngữ ca dao - A Lá), đối thủ của chúng ta sẽ càng ngày càng mạnh, tuyệt không thể có chút khinh thường. "

Trận đấu tiến hành rất nhanh, hồn sư trong lúc đó, một khi thực lực xuất hiện chênh lệch, thắng bại trong lúc đó thường thường chỉ trong nháy mắt, hồn kỹ của người nào càng mạnh, hồn lực cấp bậc càng cao, rất dễ dàng có thể chiến thắng đối thủ. Cái loại tình huống sở hữu hồn cốt, dù sao cũng là cực kì ít.

Trong trận đấu một đối một, không có khả năng có vũ hồn dung hợp hồn kỹ tồn tại, hết thảy cũng dựa vào thực lực của bản thân.

Trận đấu đầu tiên, Hỏa Vô Song đánh bại liền ba đối thủ, đến khi hồn lực tiêu hao phạm vi lớn, lúc này mới thua trận.

Liên tục chiến đấu là không thể có thời gian nghỉ ngơi. Đây cũng là chỗ rất thú vị của vòng tấn cấp tái, không chỉ có khảo nghiệm thực lực của mỗi người trong đoàn đội, đồng thời chiến thuật an bài đội viên cũng thập phần trọng yếu. Hồn sư dù có cường thịnh trở lại, cũng rất khó có năng lực liên tiếp đánh bại đối thủ.

Dù sao, hồn kỹ cường thịnh trở lại, hồn lực cũng chỉ là có hạn.

Người thứ hai đại biểu Sí Hỏa học viện lên tràng chính là Hỏa Vũ, nhìn qua thần sắc của nàng như lúc tham gia dự tuyển trầm ổn hơn vài phần, tay chuyển động rất có khí phách lôi đình vạn quân chi thế, tuy là một nữ hài tử, nhưng trong mỗi một hồi chiến đấu đều gây áp lực thật lớn cho đối thủ. Nhìn bộ dáng của nàng, căn bản là không giống như thi đấu, ngược lại như là liều mạng thì đúng hơn.

Dựa vào ưu thế khống chế hệ hồn sư, Hỏa Vũ dĩ nhiên liền đánh bại bốn người, cùng Hỏa Vô Song huynh muội hai người trực tiếp đem Pháp Bỉ Á chiến đội đánh tan.

Lúc Hỏa Vũ từ trận đấu giữa sân đi trở về, bởi vì đại lượng hồn lực tiêu hao, thể lực của nàng đã có chút chống đỡ không nổi rồi, nhưng trên mặt cười tái nhợt vẫn như trước tràn ngập hết ý hãnh diện, ánh mắt không một chút nào tị húy nhìn chăm chú hướng Đường Tam, hơn nữa vươn ngón trỏ, điểm điểm hắn. (chỉ chỉ hắn - A Kí)

Đối mặt khiêu khích của Hỏa Vũ, Đường Tam chỉ là nhíu đầu mày (cau mày giữa hai hàng lông mi - A Kí), cũng không có tỏ vẻ gì.

Không ít vương quốc khác, hồn sư của công quốc cũng bởi vì một ngón tay Hỏa Vũ này mà chú ý tới tồn tại của hắn.

Hỏa Vũ quả thật đã trở nên mạnh mẽ hơn, mặc dù đã trôi qua một tháng, nhưng áp lực trên người nàng rõ ràng mạnh hơn rất nhiều, lực bạo phát càng cực kỳ kinh người. Xem ra, trong một thời gian một tháng vừa rồi, nàng quả thật rất chịu khó.

Pháp Bỉ Á học viện chiến đội tại trong toàn bộ mười lăm chi đội ngũ tham gia, căn bản một trong mấy người chính là thực lực kém cõi nhất, nhưng Sí Hỏa học viện phái ra hai người dễ dàng đưa bọn họ đánh tan, tạo được danh tiếng lớn trong đông đảo học viện tham gia.

Trận đấu thứ hai tiến hành là hai chi học viện mà Đường Tam cũng không biết rõ, nhưng là trong một học viện hắn không biết một chút nào lại thấy được một người quen.

Một thân giáo phục đơn giản buộc vòng quanh vóc người hoàn mỹ, vững chắc, xà trượng thon dài nắm trong tay. Đúng là cháu gái của cái thế long xà, lúc đầu từng bị Đường Tam đoạt đi đệ tam hồn hoàn Mạnh Y Nhiên.

Mạnh Y Nhiên là phó đội trưởng của Dị Thú học viện chiến đội xuất hiện trong sân đấu, hăng hái phát ra khí thế.

Là khí hồn sư thứ nhất xuất tràng, nàng đem ưu thế của khí hồn sư hoàn toàn triển hiện ra.

Mặc dù lực bạo phát của khí hồn sư không bằng thú hồn sư, nhưng là, khí hồn sư thắng ở chỗ chiến đấu lực dài hơn, dựa vào kịch độc trên xà trượng cùng công kích thủ đoạn đa dạng mà sắc bén của nàng, dĩ nhiên cũng liền đánh bại ba người.

Làm Đường Tam dở khóc dở cười chính là, Mạnh Y Nhiên từ giữa sân trận đấu lúc đi xuống, ánh mắt dĩ nhiên cũng rơi vào hết trên người hắn, đồng trời cũng học bộ dáng của Hỏa Vũ đưa tay điểm điểm hắn.

Nguyên lai, tại lúc Hỏa Vũ tay chỉ Đường Tam, Mạnh Y Nhiên cũng phát hiện ra tồn tại của hắn, cái này chẳng những là hướng hắn thị uy, cũng là hướng hắn khiêu chiến đây.

Cảm thụ nhìu ánh mắt khác thường của đông đảo đệ tử hồn sư nhìn về mình, Đường Tam không khỏi hết sức bất đắc dĩ. Ngay cả Áo Tư Tạp cũng nhịn không được ở một bên cười trộm nói: "Tiểu Tam, nhìn bộ dáng của ngươi thật sự là đắc tội không ít mỹ nữ a. Nếu như cả Thủy Băng Nhi của Thiên Thủy học viện, có lẽ không ít người muốn biến ngươi trở thành địch nhân. Ngươi nói xem, các học viện đệ tử khác có hay không cho là ngươi đối với các nàng hai người bội tình bạc nghĩa, kết quả là biến yêu thành hận đây?"

Đường Tam tức giận trừng mắt Áo Tư Tạp một cái: "Tiểu Áo, ta cảm thấy, cho ngươi lên tràng thi đấu dường như thích hợp, có muốn hay không ta hướng sư phụ đề nghị một chút?"

"Ách. . . "Áo Tư Tạp vội vàng cùng cười: "Tiểu Tam, chúng ta chính là hảo huynh đệ a! Ca ca là phụ trợ hệ hồn sư, cái loại nhiệm vụ giúp đỡ tấn cấp này, chính là giao cho các ngươi tương đối tốt hơn. Ngươi cũng không hy vọng chúng ta Sử Lai Khắc học viện bởi vì ta mà mất mặt sao. "

Trong lúc nói chuyện, trận đấu trên tràng đã xuất hiện một chút chuyện xấu, Dị Thú học viện mặc dù do Mạnh Y nhiên chiến thắng hết ba gã đối thủ. Nhưng bọn hắn học viện đệ tử khác không mạnh mẽ giống như Mạnh y Nhiên, bị đối thủ phản kháng xuyên qua bốn người, trận đấu cuối cùng đánh tới tràng thứ mười mới quyết phân thắng bại, Dị Thú học viện suýt nữa đánh bại đối thủ.

Từ trong hai tràng thi đấu trước, Đường Tam đã nhìn ra, học viện tới từ vương quốc và công quốc, quả thật toàn thể trên thực lực cùng năm nguyên tố học viện so sánh là có chênh lệnh nhất định.

Trong ba học viện đã xuất tràng, nhiều nhất cũng chỉ có một gã hồn sư đã ngoài bốn mươi cấp, còn lại cũng chỉ là nhiều ba mươi cấp tồn tại mà thôi. Nghĩ Mạnh Y Nhiên, trình độ hồn lực bây giờ cũng chỉ bất quá vào khoảng ba mươi bảy cấp.

Theo dõi biết rõ như vậy, thứ tự tấn cấp tái cuối cùng tranh đoạt, hẳn là quyết định ở trong Thiên đấu thành năm chi chiến.

Cuối cùng cũng đến lượt Sử Lai Khắc học viện xuất tràng rồi: "Đến đây đi." Đái Mộc Bạch đầu tiên vươn tay phải của mình, ngay sau đó là Đường Tam, Tiểu Vũ, Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn, Chu Trúc Thanh. . . , mười một người, đưa tay chồng cùng một chỗ, hô to một tiếng, cố gắng lên.

Tại trong ánh mắt mọi người tràn ngập tin tưởng cùng ủng hộ, Tiểu Vũ chậm rãi hướng vào đi tới sân đấu.

Đối thủ của Sử Lai Khắc học viện tại vòng một là đến từ Ba Lạp Khắc vương quốc, chính là vương thất học viện, địa vị tựa như Thiên Đấu hoàng gia học viện tại Thiên Đấu đế quốc giống nhau. Tên cũng cùng vương quốc của bọn họ giống nhau, tên là Ba Lạp Khắc học viện.

Người thứ nhất xuất tràng của Ba Lạp Khắc học viện, là một gã thanh niên thân hình cao lớn, bộ dáng nhìn qua hơn hai mươi tuổi, một thân giáo phục màu đen đường viền vàng. Khi hắn thấy Tiểu Vũ thì không

khỏi thoáng chút sửng sốt.

Khiến hắn sững sờ có hai cái nguyên nhân, một cái là bề ngoài của Tiểu Vũ, cái kia đơn nhiên là giáo phục khác thường đến từ Sử Lai Khắc học viện.

Trên giáo phục của Sử Lai Khắc học viện, bây giờ đã sớm không chỉ một quảng cáo duy nhất, cơ hồ tại mỗi bộ phận của giáo phục đều có thể tìm được dấu hiệu quảng cáo. Tại Thiên Đấu thành, Sử Lai Khắc học viện chính là danh tiếng thật lớn.

Nhưng là Ba Lạp Khắc học viện đến từ Ba Lạp Khắc vương quốc tự nhiên không có khả năng biết được điều này.

Mắt nhìn Tiểu Vũ một thân giáo phục màu xanh biếc, hơn nữa tràn ngập các loại tiêu chí, thanh niên cao lớn nọ nhất thời nở ra nụ cười. Nếu không phải bởi vì Tiểu Vũ là một nữ hài tử xinh đẹp, hắn nhất định sẽ chế giễu vài câu.

"Tiểu muội muội, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Sử Lai Khắc học viện các ngươi cũng không có người sao, phái ngươi lên để cho đủ chỗ? Ca ca nhắc lại lần nữa, vạn nhất làm bị thương ngươi đã là không tốt rồi. Ta xem ngươi hay đi xuống đi, kiếm một tên lợi hại một chút đi lên, nơi này không phải là chỗ của ngươi." Thanh niên cao lớn khẩn thiết nói.

Mặc dù vóc người Tiểu Vũ cùng nữ nhân trưởng thành không sai biệt lắm, nhưng một ít bộ vị trọng yếu còn chưa phát triển đầy đủ, càng huống chi nét ngây thơ trên mặt nàng hiển nhiên không giống với người đã ngoài hai mươi tuổi. Trong đoàn chiến, đông đảo người cùng phối hợp, không ai sẽ chú ý cái này, nhưng lúc này là thi đấu một đối một, hình dạng của song phương tự nhiên lộ ra.

Tiểu Vũ nhíu nhíu mày, thanh âm của cao lớn thanh niên rất lớn, làm ngoài sân thi đấu các học viện đệ tử đều cũng nghe được.

Áo Tư Tạp có chút nghi hoặc nhìn về phía Mã Hồng Tuấn bên cạnh nói: "Mập mạp. Ngươi che mắt làm gì?

Mã Hồng Tuấn từ đáy lòng nói: "Bởi vì ta không đành lòng xem tiếp. Khinh thị Tiểu Vũ như vậy, huynh đệ Ba Lạp Khắc học viện này sợ rằng sẽ không gặp may rồi. Ngươi quên rồi sao, cái chiêu kinh khủng liên té lần trước Tiểu Vũ. Hình như gọi là cái gì bát đoạn té. Nga, phải rồi, lần trước không có ngươi. Đáng tiếc, ngươi không thấy được tình huống lúc ấy. Ta thật sự không đành lòng nhìn. "

Khi Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Tạp nói chuyện với nhau, đồng thời trên sân trọng tài cũng tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Tiểu Vũ không có động thủ trước, hướng về thanh niên cao lớn đối diện nháy mắt: "Đại ca ca. ta cảm thấy ngươi nói đúng, nơi này thật sự không hẳn là chỗ của ta." Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng thân thể của nàng đã bắt đầu biến hóa. Vũ hồn lặng yên phóng thích, hai vàng một tím, ba hồn hoàn xuất hiện xoay quanh cơ thể.

Thanh niên cao lớn của Ba Lạp Khắc học viện đáng lẽ nên chú ý tới hồn hoàn trên người Tiểu Vũ mà sinh ra cảnh giác, nhưng hắn quả thật như Mã Hồng Tuấn nói vậy, thật sự là quá khinh thị Tiểu Vũ rồi. Càng huống chi, hắn đối với thực lực của mình tin tưởng mười phần. Trong chiến đội Ba Lạp Khắc học viện, hắn chẳng những là đội trưởng, hơn nữa cũng là một người thực lực cực mạnh. Hồn lực đã vượt qua cấp bốn mươi. Đáng tiếc, hắn gặp phải chính là Tiểu Vũ.

Lúc Tiểu Vũ phóng thích vũ hồn chỉ trong nháy mắt. Hồn kỹ cũng đồng thời phóng thích ra. Đệ nhị hồn kỹ Mị Hoặc, phát động.

Hoàng sắc quang hoàn lóe sáng. Hai mắt tiểu Vũ đồng thời biến thành phấn hồng sắc tràn ngập hấp dẫn, thanh niên cao lớn nhất thời ngây người ngẩn ngơ, cả người trở nên có chút mê hồ. Mà tại lúc đó, Tiểu Vũ động rồi.

Dựa theo quy định thi đấu, vị trí bắt đầu chánh thức thi đấu là ở khoảng cách hai mươi thước, hai chân dài Tiểu Vũ lấy lực phóng tới, cơ hồ chỉ là trong nháy mắt đã đem khoảng cách hai người tiếp cận trong mười thước.

Hồn lực của tên thanh niên cao lớn này dù sao cũng trên Tiểu Vũ, thời gian thần chí mơ hồ cũng không quá dài, ý thức lại có điều không ổn, trạng thái trước mắt vẫn như trước mơ hồ vội vàng mở ra hết vũ hồn của mình, đồng thời hai tay dùng sức đánh mạnh một cái trên mặt của mình, để cho mình trở nên thanh tĩnh một chút.

Phản ứng của hắn quả thật không chậm, lúc Tiểu Vũ vọt tới cự ly cách hắn còn có khoảng chừng năm thước, cả người đang khẩn trương cũng đã thanh tỉnh lại rồi. Ba hồn hoàn nọ tại trước mặt phóng lớn, cùng với thân thể cấp tốc của Tiểu Vũ, hắn lại có thể nào không sợ hãi.

Cơ hồ theo ý thức giơ hai tay lên, hướng Tiểu Vũ trước người phát động đệ nhất hồn kỹ của mình.

Nhưng là, cũng trong nháy mắt ngay khi hồn kỹ của hắn phát động, hắn lại sững sờ tại chỗ, bởi vì, đối thủ vốn tại trước mặt của hắn đã biến mất.

Tiểu Vũ xuất hiện ở sau lưng thanh niên cao lớn, đưa lưng về phía đối phương, bím tóc dài văng ra, khi thanh niên cao lớn nọ còn đang giật mình, chỉ cảm thấy trên cổ căng thẳng.

Tiểu Vũ thậm chí còn không có xoay người loại, đồng thời bím tóc quấn quanh tại cổ của đối thủ, chân trái chống đỡ, chân phải đưa lên phía sau, trực tiếp đẩy bên hông của cao lớn thanh niên. Đệ nhất hồn kỹ, Yêu Cung, phát động.

Tóc đuôi sam lôi kéo phía sau, phần eo bị đẩy, trong nháy mắt lực lượng bộc phát ra làm cao lớn thanh niên nhất thời hoàn toàn rơi vào trạng thái hít thở không thông, sau một khắc, cả người đã bị Tiểu Vũ ném lên không trung.

Từ trận đấu cương ngay từ đầu đến bây giờ, kỳ thật chỉ là trong nháy mắt mấy cái công phu, Mị Hoặc kỹ năng phát động, Tiểu Vũ vọt tới phía trước, Thuấn Di kỹ năng phát động, nhu kỹ thân thể, ném ra đối thủ. Cả quá trình như nước chảy mây trôi tự nhiên, không có nửa phần chậm trễ.

Cũng là bởi vì như thế, mới chưa cho đối thủ của nàng có cơ hội phản kháng gì.

Xoay người lại, bím tóc của Tiểu Vũ ném đối thủ ra, đồng thời cũng bình tĩnh thoát ly, lúc này, nàng nhảy lên cao đón lấy thân thể đang mất điều khiển của đối thủ từ không trung.

Tới lúc này rồi, tràng thi đấu đã không có gì lo lắng.

Quả thật hồn kỹ của hồn sư đều là phải ngắn ngủi tích trữ lực, mà một khi làm người mất đi thăng bằng, đồng thời thân thể lại bị hồn lực của đối thủ bộc phát tập trung, còn muốn thi triển hồn kỹ đã là chuyện căn bản không có khả năng.

Bất luận là Mị hoặc kỹ năng của Tiểu Vũ, hay là bím tóc quấn quanh trên cổ của đối thủ của nàng sau khi phát ra hồn lực, cũng sinh ra loại hiệu quả này.

"Tái kiến." Tiểu Vũ một tay nắm được sau áo của cao lớn thanh niên, mang theo hồn lực hùng hậu tầng tầng lớp lớp đánh vào bên hông của đối thủ. Đồng thời, Yêu Cung kỹ năng phát động, một cái vặn người, làm ra ném quăng hết sức đơn giản, đem cao lớn thanh niên ngổn ngang hướng mặt đất ngã xuống.

Oanh —

Thân thể cao lớn chồng chất nện trên mặt đất, đã có không ít người cũng đã nhắm hết mắt lại. Tiểu Vũ từ trên trời giáng xuống, trong lúc đó hai chân trực tiếp giẫm đạp trên ngực bụng của cao lớn thanh niên.

Dưới thật lớn xung lượng tác dụng, thanh niên cao lớn trải qua bị ném thất điên bát đảo, thân thể nhất thời co rút lại, thống khổ kịch liệt làm hắn không khỏi kêu thảm thiết vài tiếng.

Nhấc chân, mủi chân của Tiểu Vũ trực tiếp giẫm lên ngực đối thủ, làm ra hết một cái xoay tròn tuyệt vời, lấy một chân khác tại huyệt Thái Dương đối thủ nhẹ nhàng điểm một cái. Thanh niên cao lớn đã rơi vào trong một mảnh hắc ám, hoàn toàn hôn mê ngất đi.

Tam hoàn vs tứ hoàn, toàn thắng.

Lúc này không khí đang ngưng tụ lại, nhất thời biến thành lửa nóng, tiếng than sợ hãi, tiếng kinh hô, lúc này lại vang lên. Đừng nói là hồn sư học viện từ bên ngoài đến. Chính là đội viên của bốn nguyên tố học viện từng cùng Sử Lai Khắc học viện giao thủ qua cũng đều giật mình không khép miệng lại được.

Từ trận đấu bắt đầu tới chấm dứt, kỳ thật chỉ là trong thời gian ngắn mà thôi. (chỉ khổ ta ngồi dịch - A Kí)

Tiểu Vũ dựa vào một thân thực lực, căn bản là chưa cho đối thủ cơ hội phản kháng gì. Một gã hồn tông hơn bốn mươi cấp, dưới tình huống chỉ kịp xuất ra đệ nhất hồn kỹ đã bị nàng hoàn mỹ đánh bay. Từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, người chiến đấu chủ động đều là Tiểu Vũ.

Lúc này, thân thể hôn mê của hắn không ngừng trên mặt đất co quắp.

Bởi vì ngực bụng bị giẫm đạp bị thương nặng, cho dù là trong hôn mê, trong miệng vẫn như trước không ngừng phun ra cái gì, nương theo máu tươi cùng ô vật, mặc dù không tính là trọng thương, nhưng muốn tái tham gia thi đấu ngày mai sợ rằng đã rất khó rồi.

Tiểu Vũ trên mặt toát ra một tia mỉm cười vô hại, ánh mắt hướng Ba Lạp Khắc học viện đội viên khác, nhẹ giọng nói: "Kế tiếp. "

Ba chữ đơn giản. nhưng lại như là đổ thêm một chút hỏa dược bình thường, Ba Lạp Khắc học viện một bên, lập tức nhảy lên bảy tám người, khí thế hung hăng hướng Tiểu Vũ vọt tới.

"Các ngươi làm gì?" Trọng tài kịp thời xuất hiện, nhưng hắn cũng chỉ là dùng ngôn ngữ ngăn trở đối thủ mà thôi.

"Muốn quần chiến sao?"Sử Lai Khắc thất quái sáu người khác cơ hồ trước tiên bước lên sân thi đấu. Tiểu Vũ từng bước lùi về, chỉ là lẳng lặng nhìn đối phương đến gần.

Nhưng thật ra, nàng cũng không muốn đem đối thủ đánh thảm như vậy. Nhưng lúc nàng phát hiện thực lực của đối thủ vượt qua bốn mươi cấp nên không thể không toàn lực ứng phó. Hơn nữa lúc Yêu Cung của nàng phát động, lực lượng cũng không phải nàng tự mình có khả năng hoàn toàn khống chế. Vì để cho đối thủ hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng, nàng cũng chỉ có thể lựa chọn như vậy. Dù sao, nàng là cận chiến hồn sư, không giống với những hệ khác có thể phóng hồn kỹ ra.

"Muốn chết sao?" Không đợi song phương đội viên đến gần, một cái thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng chấn nhiếp toàn trường. Nghe tới thanh âm của nàng tựa hồ cũng không lớn, nhưng thanh âm phát ra, lại để cho vạn người trên toàn trường toàn bộ nghe được.

Song phương đội viên đúng là không có nhìn rõ ràng giữa sân lúc nào nhiều hơn một người, nhưng nàng vừa xuất hiện, một cổ khí thế vô cùng mạnh mẽ nhất thời giống như phô thiên cái địa hướng tới Ba Lạp Khắc học viện một bên cuốn sạch đi.

Hơi thở nọ mạnh mẽ bá đạo, ngay cả khách quý ngồi ở phía trên là Trữ Phong Trí cùng Bạch Kim chủ giáo Tát Lạp Tư đồng tử cũng không khỏi co rút lại một chút.

Người này đột nhiên xuất hiện tại giữa sân không phải ai khác, chính là Sát Lục chi giác Liễu Nhị Long. Tính tình Liễu Nhị Long là cái gì a? Tính tình nóng nảy cũng chỉ có Đại sư mới có thể ngăn chặn nàng.

Tiểu Vũ bây giờ chính là con nuôi của nàng, mắt thấy đối thủ muốn quần công, nàng như thế nào nhịn đây? Nàng có thể mặc kệ đây là tình huống gì, cuối cùng mới có một đối tượng cho nàng bảo hộ, nàng như thế nào bỏ qua đây?

Dưới tác dụng áp lực cường đại, đội viên của Ba Lạp Khắc học viện cơ hồ trong nhất thời dừng lại hết cước bộ, toát ra vẻ kinh hãi nhìn Liễu Nhị Long.

Khí phách ngang ngược của Liễu Nhị Long không chỉ là nguồn gốc một thân hồn lực của nàng, đồng thời cũng là nguồn gốc tính tình của nàng cùng vũ hồn của mình. Mặc dù nàng là hồn thánh, nhưng trong nháy mắt khí tức bộc phát ra, ngay cả hồn sư cấp bậc cao hơn cũng phải hướng tới liếc mắc. (dù không cao nhưng cũng khiến người khác phải ngước nhìn - A Lá)

"Đây là thi đấu. Các ngươi muốn nghĩ làm gì?" thanh âm trầm thấp lạnh lẻo truyền vào giữa sân. Nếu nói thanh âm của Liễu Nhị Long thu hút hồn phách lòng người, vậy, thanh âm này làm kẻ khác toàn thân phát lạnh.

Bạch Kim chủ giáo Tát Lạp Tư không biết lúc nào đã từ trên ghế khách quý đứng lên, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú vào song phương trong sân.

Lúc này, hàng ngũ sư phụ đi theo của Ba Lạp Khắc vương quốc cũng đã đi vào trận đấu trong sân.

Hồn lực của hắn cũng không thể so với Liễu Nhị Long khác biệt, nhưng nhìn Liễu Nhị Long bộ dáng vẻ mặt bá đạo, lại không biết tại sao có chút chột dạ.

Xoay người xa xa hướng hàng ghế khách quý hành lễ: "Bạch Kim chủ giáo đại nhân xin bớt giận. Chúng ta chỉ là muốn đem học viện đệ tử phía tôi mang xuống mà thôi. Cũng không có ý kiến gì khác."

Tát Lạp Tư lạnh nhạt nói: "Mời song phương các ngươi nhớ kỹ thân phận của mình. Không phải đội viên được trọng tài cho phép tham gia mà vào sân thi đấu, lập tức trục xuất khỏi giải thi đấu. "

Tràng diện vốn muốn bộc phát hỏa bạo cứ như vậy bị đè ép xuống, nhưng Sử Lai Khắc học viện cùng Ba Lạp Khắc học viện trong lúc đó mùi thuốc súng không thể nghi ngờ trở nên nồng nặc.

Tiểu Vũ như trước ở lại trên đài, Đường Tam tại trải qua bên người nàng thì thấp giọng dặn dò nàng vài câu, lúc này mới đi xuống sân thi đấu.

Ba Lạp Khắc học viện hiển nhiên bị chọc giận. Khiến mọi người Sử Lai Khắc học viện có chút kinh ngạc chính là, đối thủ thứ hai dĩ nhiên cũng là một gã hồn sư của hồn tông đã ngoài bốn mươi cấp. Vừa lên đài, không đợi trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu, hắn đã phóng thích ra vũ hồn của mình. Vũ hồn của hắn rất kỳ lạ, chính là một đóa hoa. Hồng sắc hoa tâm, chanh sắc hoa biện. (trung tâm hoa màu đỏ, cánh hoa màu cam - A Kí)

"Thái Dương hoa." Đường Tam nhíu nhíu mày. Đối thủ thứ hai này của Tiểu Vũ là một gã hồn sư sở hữu thực vật vũ hồn. Thái Dương hoa tại trên phẩm chất hiển nhiên không phải Lam Ngân Thảo có khả năng so sánh, có năng lực hạn chế rất lớn.

Thái Dương hoa hoang dại có thể phóng thích mùi vị đặc thù thần kỳ, làm địch nhân mất năng lực chiến đấu, là một loại độc tố tính chất kỳ lạ. Mà Thái Dương hoa càng cứng rắn như sắt, bản thân là vũ hồn, thân mình có thể sử dụng như vũ khí. Độc tính và công kích được xem trọng như nhau.

Hiển nhiên, đối thủ này của Tiểu Vũ cũng không dễ dàng đối phó. Mắt nhìn trên người đối thủ trắng, vàng, tím, tím bốn cái hồn hoàn, vẻ mặt của Tiểu Vũ cũng trở nên ngưng trọng. Năng lực của nàng đã thi triển qua một lần, đối thủ tất nhiên sẽ có chuẩn bị đề phòng. Thái Dương hoa nàng tự nhiên cũng là biết. Đối thủ có công kích thuộc tính độc rất khó đối phó, nhất là hồn lực của đối thủ lại trên nàng. (mạnh hơn đấy - A Kí)

"Ngươi phải trả giá cho những gì ngươi vừa gây ra." Đội viên thứ hai xuất tràng của Ba Lạp Khắc vương quốc vóc người mặc dù cũng không cao lớn, nhưng thập phần tráng kiện. Trên cơ thể hắn có thể thấy rõ ràng chỗ phồng lên trên bả vai. Ngoại hình như vậy cầm trong tay một đóa tiên hoa, bộ dáng cũng có chút quái dị.

Trọng tài nhắc nhở nói: "Không nên quên quy tắc thi đấu. Nếu như vi phạm sẽ mất đi tư cách tiếp tục tham gia. "

Tiểu Vũ cùng đối thủ đồng thời gật đầu, nhưng khí tức của hai người lại cũng không có nửa phần xu hướng thu lại.

Tiểu Vũ biết chênh lệch của mình cùng đối thủ, chủ yếu là đệ tứ hồn hoàn, kỳ thật cấp bậc cũng khác biệt không nhiều. Từ hồn lực ba động của đối thủ đến xem, hẳn là cũng chỉ là vừa mới vượt qua cấp bốn mươi không lâu mà thôi.

"Trận đấu bắt đầu. "

Sau khi trọng tài một tiếng tuyên bố, trên người đệ tử xuất tràng của Ba Lạp Khắc học viện đệ nhất hồn hoàn nhất thời phát sáng, trong tay Thái Dương hoa đón gió troẻ nên to lên, trong giây lát hướng tới đã tăng lớn đến hết đường kính một mét. Nắm trong tay hắn trường hành (cây dài - A Kí) cũng đạt tới ngoài ba thước. Nhất thời đã biến thành một cái vũ khí hình thù kỳ lạ.

Trong lúc đó trong tay vung lên, một chùm hoàng vụ (sương mù màu vàng - A Kí) nồng nặc từ trong Thái Dương hoa phóng thích ra. Trực tiếp hướng tới Tiểu Vũ bao vây lại.

Lúc này, Tiểu vũ không thể tiến, nàng chỉ có thể lùi, đi nhanh lui về phía sau. mặc dù là như thế, vẫn còn có thể ngửi thấy một tia mùi hoa nhàn nhạt. Mùi hoa thơm nồng, mặc dù chỉ là một tia, nhưng Tiểu Vũ lại lập tức cảm giác được trong đầu một mảnh mê man.

Dưới tình huống cùng cấp bậc, nhất là khi hồn lực song phương cũng không tính là rất cao, độc hồn sư là rất chiếm ưu thế.

Nếu sử dụng hợp lý, có thể có trình độ hạn chế đối thủ thật lớn. Trước mắt tên đệ tử Ba Lạp Khắc học viện này, từ thuộc tính tương khắc nhìn đến, ngoại trừ chuyên môn khắc chế vũ hồn độc tố ra, cũng chỉ có thể là Hỏa Vũ cùng Thủy Băng Nhi hai người sở hữu vũ hồn Thủy - Hỏa như vậy mới có thể khắc chế hắn.

Trong ngực một trận khó chịu, Tiểu vũ biết, độc tố đã bắt đầu phát động, vội vàng thúc dục hồn lực áp bức độc tố. Mà đối thủ của nàng cũng không truy kích, ngay khóe miệng toát ra một tia cười ác độc, trong tay Thái Dương hoa cuống quít quạt tới, đem nhiều bụi hoàng vụ (sương mù vàng - A Kí) hướng nàng thổi tới.

Diện tích bao trùm bắt đầu trở nên càng lúc càng lớn. Lúc này, trên người hắn đã là hai cái hồn hoàn đồng thời phát ra.

Hiển nhiên, hai hồn kỹ của hắn một cái là tăng lớn Thái Dương hoa, cái kia chính là loại độc vụ này rồi.

Làm sao bây giờ? Tiểu Vũ trong lòng đã xuất hiện chần chờ chỉ trong chốc lát. Nàng biết, muốn chiến thắng đối thủ, có lẽ phải lấy lôi đình vạn quân chi thế nhảy vào trong độc trận của đối thủ, rất nhanh đem đối thủ giải quyết. Có thể đối thủ sẽ không đề phòng sao?

Hắn còn có đệ tam cùng đệ tứ hai hồn kỹ chưa thi triển. Dưới tình huống không thể rút ngắn khoảng cách, hồn lực của Tiểu Vũ mặc dù còn lại cũng đủ để thi triển kỹ năng, nhưng hiển nhiên không đủ để đến gần đối phương.

Tại lúc này, đột nhiên, một cỗ nhiệt lưu kỳ dị từ trong lòng truyền khắp toàn bộ cơ thể Tiểu Vũ, ngực vốn khó chịu nhất thời thay đổi thông thuận hẳn lên, chẳng những như thế, một tầng kim quang màu đỏ bắt đầu từ trong cơ thể Tiểu Vũ hiện ra, trong nháy mắt, chung quanh thân thể nàng đã hình thành một tầng kim quang màu đỏ nhàn nhạt bao phủ.

Lúc này, độc vụ vừa lúc bao phủ tới phạm vi của Tiểu Vũ, một màn kỳ dị đã xuất hiện, mặc dù độc vụ nọ khổng lồ, nhưng chẳng cách nào có thể chui vào trong kim quang màu đỏ.

Càng làm đối thủ của Tiểu Vũ kinh hãi gần chết đó là, hắn phóng thích độc vật vừa tiếp xúc tới chỗ kim quang màu đỏ trên người của Tiểu Vũ thì, tức khắc giống như băng tuyết bình thường tan rã. Trong nháy mắt công phu, tại chung quanh thân thể của Tiểu Vũ phạm vi mười thước độc vụ đã không còn gì sót lại.

Đừng nói đối thủ, ngay cả Tiểu Vũ chính mình bây giờ cũng không biết đã xảy ra cái gì, kinh nghiệm thật chiến phong phú của nàng tự nhiên sẽ không buông tha cho cơ hội tốt như vậy. Không chút do dự hướng tới đối thủ vọt tới.

"Chuyện gì xảy ra? Kim quang màu đỏ nọ là cái gì?" Liễu Nhị Long nhịn không được hướng đại sư phát ra nghi vấn.

Đại sư cũng là vẻ mặt mờ mịt, mặc dù hắn đối với nghiên cứa về vũ hồn cực kỳ thông suốt, nhưng cục diện xuất hiện trước mắt hắn lại có chút khó hiểu. Vốn hắn đã nhận định thắng lợi của trận đấu này là hy vọng không lớn, nhưng đúng là kim quang màu đỏ một lần nữa đã mang đến hy vọng.

"Ta biết rồi." Đường Tam đột nhiên thấp giọng nói một tiếng, trên mặt hiện ra mỉm cười.

Ánh mắt của mọi người Sử Lai Khắc học viện nhất thời rơi vào hết trên người Đường Tam, Đường Tam mỉm cười nói: "Có còn nhớ đoá Tương Tư Đoạn Trường Hồng của Tiểu Vũ không? Đó là trong tiên phẩm thuộc về tiên phẩm, Tương Tư Đoạn Trường Hồng không thể nghi ngờ là vua của loài hoa, cho dù là U Hương Khỉ La tiên phẩm cũng xa xa không cách nào cùng nó so sánh. Thái Dương hoa cũng là hoa, mặc dù Tương Tư Đoạn Trường Hồng cũng không am hiểu kháng độc, Tiễu Vũ cũng không có đem nó ăn. Nhưng Tương Tư Đoạn Trường Hồng trong các loài hoa địa vị thật sự là rất cao, tại lúc cùng máu tươi của Tiểu Vũ dung hợp, nó cùng Tiểu Vũ đã sinh ra liên lạc nhất định, Thái Dương hoa hướng Tiểu Vũ phát động công kích, Tương Tư Đoạn Trường Hồng tự nhiên sẽ cho rằng nó là hướng mình khiêu khích. Hoa vua gặp phải hoa đi khiêu khích, nó làm sao có thể nào ngấm ngầm chịu đựng đây? Kim quang màu đỏ này chính là hào quang của Tương Tư Đoạn Trường Hồng - quân lâm quần phương (loài hoa của sắc đẹp và hương thơm - A Lá). "

Áo Tư Tạp nhịn không được nói: "Chúng ta đây chẳng phải là phạm vào quy tắc thi đấu sao?"

Đường Tam lạnh nhạt cười nói: "Ngay cả sư phụ cũng nhìn không ra, ngươi cho rằng bình ủy sư (người đánh giá, ban giám khảo đó mà - A Kí) có thể nhìn ra đây là chuyện gì xảy ra sao? Quang mang nọ dù sao là từ trên người Tiểu Vũ xuất hiện ra. Nàng cũng không có thể sử dụng hết cái gì. Tiếp tục theo dõi trận đấu đi. "

Đúng vậy, theo như lời Đường Tam nói như vậy, kim quang màu đỏ trên người của Tiểu Vũ chính là do Tương Tư Đoạn Trường Hồng phóng thích ra. Cảm nhận được khí tức khiêu khích của Thái Dương hoa, Tương Tư Đoạn Trường Hồng tự động bảo vệ.

Đương nhiên, cái loại phản ứng này của nó cũng chỉ có trong trường hợp hoa vs hoa thì mới gặp phải. Nếu đổi lại một loại kịch độc khác, tự nhiên sẽ không có hiệu quả gì. Cái này coi như là đối thủ của Tiểu Vũ gặp xui xẻo đi.

Mắt nhìn độc vụ của mình không có hiệu quả, hơn nữa tại dưới tác dụng của kim quang màu đỏ, cũng theo độc vụ từ từ tan rã, hồn lực tên đội viên Ba Lạp Khắc học viện này cũng tiêu hao hết phần lớn. Lúc này trong lòng kinh hãi, hắn không thể không xuất ra đệ tam hồn kỹ khác.

Thân thể chuyển động một chút, Thái Dương hoa mạnh mẽ phát động đi ra ngoài, trong phút chốc, vô số ánh sáng màu vàng nhạt từ trên bông hoa thật lớn trên tay vẫy ra, manh theo khí tức mạnh mẽ bao phủ hết một mạnh phạm vi rất lớn, quả thật muốn né tránh hiển nhiên là không có khả năng.

Căn bản, Tiểu Vũ là có thể thông qua Thuấn Di né tránh, nhưng không biết tại sao, tại trong nội tâm của nàng tựa hồ có một thanh âm nói cho nàng là không cần né tránh. Mà Tiểu Vũ cũng đã dựa theo ý thức làm như vậy rồi.

Đợi nàng tỉnh ngộ lại còn muốn thi triển hồn kỹ thì đã không kịp nữa rồi.

---

112. Chương 111: Hồn Kỹ Cùng Tuyệt Học Đường Môn Dung Hợp

Chẳng những không có nửa điểm tác dụng, ngược lại lại làm quang mang màu đỏ xung quanh thân thể Tiểu Vũ bùng cháy càng thêm mạnh, từ ba tấc mở rộng ra hơn một thước.

Trong nháy mắt đem toàn bộ quang mang công kích đến nàng hủy diệt đi.

Cùng lúc đó, một cỗ hơi thở từ người Tiểu Vũ phóng thích ra ngoài, quang mang màu đỏ đột nhiên tăng vọt, đem đối thủ hoàn toàn bao phủ trong đó.

Trọng tài trận đấu cũng bị quang mang màu đỏ đó bao phủ, nhưng hắn không thấy có bất kì cảm giác gì khác thường cả. Nhưng đối thủ của Tiểu Vũ thì không như vậy, tại nơi mà quang mang màu đỏ bao vây, hắn cảm giác thấy mình như đang đối mặt với một vị Phong Hào Đấu La vậy.

Hồn lực toàn thân trong nháy mắt mất đi tác dụng, hoa Thái Dương trên tay đã lặng yên héo tàn héo rũ.

Tiểu Vũ cũng ngây cả người, với những chuyện đã xảy ra, nàng nhánh bản là không hề ra tay, vậy mà hoa Thái Dương trong tay đối thủ đột nhiên héo tàn, cỗ nhiệt lưu trong cơ thể cũng chậm rãi biến mất, quang mang màu đỏ từ từ nhạt dần.

Trận đấu bắt đầu bình thường, kết thúc lại quỷ dị. So sánh với trận đấu bạo lực lúc nãy, trận này làm người ta có cảm giác khó tin. Tiểu Vũ chỉ là một hồn tôn, nhưng lại liên tiếp đánh bại hai gã hồn tông, chấn nhiếp toàn trường. Lúc này ngay cả Tiểu Vũ cũng có chút mờ mịt, đột nhiên thanh âm Đường Tam vang lên bên tai nàng:"Bất luận là ai hỏi ngươi cũng không được nói gì về quang mang màu đỏ này. Bảo trì vẻ trầm mặc cùng cảm giác thần bí, chuyện khác giao cho ta xử lí."

Cùng lúc đó, tại vị trí khách quý cũng đang diễn ra một hồi nghị luận, Tuyết Dại đại đế nhìn Trữ Phong Trí , Trữ Phong Trí lại hướng hắn lắc đầu, tỏ vẻ chính mình cũng không biết quang mang màu đỏ đó là cái gì.

Bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư lại mở miệng nói:"Không nghĩ tới , Sử Lai Khắc học viện lại có một người sở hữu hồn cốt. Đây chắc là do bọn họ ẩn dấu thực lực."

Hồn cốt?

Tuyết Dại đại đế cùng Trữ Phong Trí tỏ ra thần sắc đồng tình. Đối với bọn họ mà nói thì đây hiển nhiên là giải thích tốt nhất. Tiểu Vũ không hề lấy ra bất kì hồn đạo khí gì để sử dụng, vậy nên quang mang màu đỏ hiển nhiên không phải năng lực của hồn đạo khí. Dùng kĩ năng của hồn cốt để giải thích không nghi ngờ gì là hợp lí nhất.

Tuyết Dạ đại đế hít sâu một hơi khẩu khí:"Chỉ là kĩ năng của hồn cốt này không khỏi có chút quá mạnh mẽ, không tưởng lại có thể làm cho võ hồn của đối thủ héo tàn. "

Trữ Phong Trí mỉm cười nói:"Bệ hạ có điều không biết, nếu như ta đoán không sai, hồn kĩ của Tiểu Vũ chắc là không phải với bất kì võ hồn gì cũng có hiệu quả. Có lẽ chỉ có võ hồn thực vật hệ mới bị năng lực hồn cốt của nàng khắc chế." Làm tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly tông, lại là phụ trợ hồn sư đệ nhất Thiên hạ, kiến thức của Trữ Phong Trí sao có thể không phong phú. Nếu như quang mang màu đỏ của Tiểu Vũ có hiệu quả với bất kỳ vũ hồn nào,vậy chẳng phải là thiên hạ vô địch sao?

Tát Lạp Tư khẽ gật đầu nhìn Trữ Phong Trí, vuốt cằm nói:"Ta cùng Trữ tông chủ có cách nhìn giống nhau. Đây chỉ là một khối hồn cốt bình thường, chỉ là do gặp điều kiện thích hợp mới phát huy tác dụng, cũng không đại biểu cho cái gì."

Trong sân thi đấu trọng tài đối với quang mang màu đỏ của Tiểu Vũ cũng tự nhiên tràn đầy nghi hoặc, tiến đến hỏi nhưng Tiểu Vũ không chịu nói gì. Bất đắc dĩ, trọng tài cũng chỉ còn cách đem quyền phán xét hỏi lên những người thẩm tịch.

Mà lúc này ba người Tuyết Dạ đại đế đã đưa ra phán đoán, bọn họ xem ra Tiểu Vũ không chịu nói cũng rất bình thường. Dù sao ai lại nguyện ý thừa nhận trên người mình có một khối hồn cốt cơ chứ? Thắng lợi của trận đấu này, dĩ nhiên phán cho Sử Lai Khắc học viện. Tiểu Vũ hai trận thắng liên tiếp.

Trận đấu tiếp tục, làm cho mọi người trong Sử Lai Khắc dở khóc dở cười chính là, thực lực của những đệ tử Ba Lạp Khắc học viện sau đó không cách nào so sánh với hai người trước. Tiểu Vũ lại liên tiếp đánh bại ba người, sau đó mới hao hết hồn lực rồi xuống đài.

Những đội viên ra trận sau đó của Ba Lạp Khắc học viện không còn xuất hiện một hồn tôn trên bốn mươi cấp nào nữa.

Biểu hiện hoàn mỹ của Tiểu Vũ trong hai trận đấu đầu tiên, lại có thành tích năm trận thắng liên tiếp, đem nàng lên vị trí có thành tích cao nhất trong toàn đội.

Sau kết quả của Tiểu Vũ , Đường Tam bước vào sân thi đấu. Mà Ba Lạp Khắc học viện vừa vì Tiểu Vũ rời khỏi sân thi đấu mà ổn định tâm tình chút thì lại vì Đường Tam tung võ hồn của mình ra mà sững hết cả người.

Vàng, Vàng, Tím, Đen. Bốn cái hồn hoàn đồng thời xuất hiện, dù hồn hoàn màu đen khó thấy hơn, nhưng quang mang thâm thúy lại làm hai gã đội viên cuối cùng của Ba Lạp Khắc học viện hoàn toàn mất đi ý chí thi đấu.

Đường Tam thậm chí không cần động thủ, Ba Lạp Khắc học viện đã chủ động nhận thua. Dù sao trận đấu vừa mới bắt đầu, mùi vị hỏa dược xung đột đã khiến quan hệ của hai học viện trở nên nhánhg thẳng, sư phụ của Ba Lạp Khắc học viện không hi vọng sẽ lại phải cáng đệ tử của mình rời khỏi sân thi đấu.

Sử Lai Khắc học viện dùng hai người để giải quyết trận đấu, nhưng từ thực tế mà nói, so với Sí Hỏa học viện lại tốt hơn. Cũng bởi vì như thế, ánh mắt của Hỏa Vũ nhìn Đường Tam càng trở nên sắc bén.

Ăn hai cây Khôi phục đại hương tràng, hồn lực của Tiểu Vũ đã từ từ khôi phục, nàng lập tức kéo Đường Tam lại hỏi:"Ca, quang mang vừa rồi vì sao lại xuất hiện vậy? Ngươi biết đúng không ?" Nếu như Đường Tam không biết, sao lúc đó lại nhắc nhở nàng chứ?

Đường Tam gật đầu mỉm cười, ở bên tai nàng nói phán đoán của mình một lần nữa, lúc này Tiểu Vũ mới bừng tỉnh, lấy tay sờ sờ vào vị trí cất giấu Tương Tư Đoạn Trường Hồng, quả thật, cỗ khí lưu hồi nãy cũng là từ vị trí này truyền vào trong cơ thể.

Vòng thứ nhất thăng cấp đối với Sử Lai Khắc học viện là hoàn mỹ, chính thức biểu lộ thực lực chỉ có một mình Tiểu Vũ , nhưng đã giải quyết hoàn toàn trận đấu.

Ngoài những đội viên của tứ nguyên tố học viện , các học viện khác cũng chỉ biết Sử Lai Khắc học viện có một đệ tử quái vật trang bị hồn hoàn vạn năm mà thôi.

Sau lượt đầu, ba đội ngũ khác từ Thiên Đấu thành xuất ra cũng giành được thắng lợi. Năm học viện đại biểu cho Thiên Đấu đế quốc đều giành chiến thắng khiến Tuyết Dạ đại đế rất hài lòng, ngay tại đương tràng tưởng thưởng cho tất cả học viện chiến thắng mỗi đơn vị một ngàn kim hồn tệ, học viện thua cuộc cũng được thưởng năm trăm kim hồn tệ.

Sau khi các trận đấu của ngày thứ nhất kết thúc, các viện trưởng học viện lên đài rút thăm, Sử Lai Khắc học viện vận khí không tốt lắm, ngay ngày thứ hai đã phải đụng đến đối thủ đã náo loạn trong trận đấu đầu tiên là Sí Hỏa học viện .

Mặc dù tuần hoàn thi đấu, các học viện đều sẽ phải đụng độ nhau, nhưng sớm như vậy đã gặp phải Sí Hỏa học viện , khiến tâm lý hai bên đều sinh ra một chút ba động.

Trở lại nơi ở, Tiểu Vũ về gian phòng của mình nghỉ ngơi trước, chuẩn bị cho trận đấu ngày mai. Hôm nay nàng tiêu hao không ít hồn lực, phải nhanh chóng phục hồi lại. Giáng Châu cùng đi với nàng, bằng vào võ hồn của Giáng Châu , có thể làm tăng tốc độ hồi phục hồn lực của nàng .

Đại sư đem tất cả đội viên Sử Lai Khắc học viện tập trung lại, đi thẳng vào vấn đề:"Đối thủ ngày mai là Sí Hỏa học viện , theo các ngươi ta nên ứng chiến như thế nào?"

Làm đội trưởng, Đái Mộc Bạch là người nói đầu tiên:"Đại sư, Sí Hỏa học viện thực lực mặc dù không tầm thường, nhưng trong tứ nguyên tố học viện lại là đội yếu nhất, chỉ có Hỏa Vô Song cùng Hỏa Vũ hai người tương đối mạnh, còn lại những người khác khó tạo ra uy hiếp với chúng ta. Dựa theo tình huống của trận đấu ngày hôm nay, Hỏa Vô Song cùng Hỏa Vũ sẽ có ít nhất một người xếp phía trước, là hai át chủ bài, những người còn lại chỉ dùng để tiêu hao hồn lực của chúng ta. Không bằng để ta là người đầu tiên xuất chiến, tiểu Tam kết thúc công việc, như vậy có thể hoàn toàn chắc thắng.

Đại sư nói:"Mộc Bạch nói không sai. Nhưng ta phải nhắc nhở các ngươi, vòng dự tuyển này dù sao vẫn chỉ là vòng dự tuyển, hiện tại tuy đã là thăng cấp, các chiến đội khác không nhất định đã dùng toàn lực. Không phải chỉ chúng ta mới ẩn giấu thực lực, người khác cũng có thể làm như vậy. Rèn luyện thực lực cùng tâm tính, các ngươi có thể nghĩ ra thì đối phương cũng vậy. Điều hôm nay ta muốn nói cho các ngươi, chính là xuất kì bất ý, không dùng theo lẽ thường đánh vỡ tiết tấu của đối phương. Cho nên, trận ngày mai, tiểu Tam là người đầu tiên xuất trận, kế tiếp là Mã Hồng Tuấn , Chu Trúc Thanh , Tiểu Vũ cùng Đái Mộc Bạch .

Hôm qua hắn đọc ra ba cái tên, hiện tại lại là năm cái, hiển nhiên cho rằng với từng này người đã có thể chắc thắng.

Trong năm người, chỉ có Mã Hồng Tuấn chưa từng xuất trận, lần này phái hắn xuất trận đại sư tất có mục đích. Dự tuyển tái vẫn chưa từng xuất trận, nên nhiệm vụ ngày mai đại sư giao cho hắn là khổ luyện. Bắt

đầu thực chiến từ bây giờ, cho hắn nắm bắt lấy tiết tấu của trận đấu, như vậy khi tiến vào vòng chung kết mới có trạng thái tốt được .

Về phần Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh , hai người là phụ trợ hệ hồn sư , chỉ cần cùng đồng đội phối hợp ăn ý là được , tiếp tục che giấu, hơn nữa thăng cấp tái không phải là nơi họ có thể thi đấu.

Một đêm yên tĩnh.

Tiết tấu của thăng cấp tái so với dự tuyển tái nhanh hơn nhiều, tiếng người reo hò ầm ĩ, phần nào đó khiến cho hồn sư càng dễ phát ra thực lực của bản thân.

Trận đấu của Sử Lai Khắc học viện cùng Sí Hỏa học viện là trận đấu thứ năm. Còn chưa bắt đầu, Đường Tam đã cảm giác được cách đó không xa có một ánh mắt nóng rực đang chăm chú nhìn mình.

Đường Tam không có nhìn lại Hỏa Vũ. Hắn không nghĩ biểu hiện này là kiêu ngạo, chỉ bình tĩnh quan sát các trận đấu trước đó, nhất là Thần Phong học viện cùng Lôi Đình học viện , hai học viện bọn hắn chưa từng đụng tới. Để chuẩn bị cho cuộc chạm trán sắp tới, hắn phải cẩn thận quan sát.

Thông qua quan sát, Đường Tam phát hiện, ngoài tứ nguyên tố học viện ra , còn có hai học viện khác thực lực cũng khá mạnh là Tây Tạp Tư học viện cùng Thực Vật học viện .

Thực lực của Tây Lạp Tư học viện cùng tứ nguyên tố học viện không sai biệt lắm, có được ba đệ tử trên bốn mươi cấp, mà Đường Tam xem Thực Vật học viện lại có chút hiếu kì. Tất cả đội viên của Thực Vật học viện có võ hồn đều là thực vật, hơn nữa lại là những thực vật rất kì quái. Từ lúc bắt đầu đến nay, bọn họ cũng chỉ xuất trận có ba gã đội viên mà thôi.

Đương nhiên, cũng bởi là vì họ không gặp phải đối thủ cường đại. Đội viên xuất trận của bọn họ đều là hơn ba mươi cấp, nhưng Đường Tam nhìn ra, những người này đều là khống chế hệ hồn sư . Dưới tình huống này, dù gặp phải đối thủ hơn bốn mươi cấp, chỉ bằng ba gã hồn tôn hơn ba mươi cấp đã có thể chấm dứt trận đấu, đạt được thành tích tốt là hai trận thắng liên tiếp.

Biểu hiện của Thực Vật học viện không nổi trội, hồn kĩ cũng không huyễn lệ, nhưng càng là như vậy, Đường Tam lại càng cảm thấy họ không đơn giản.

Rốt cuộc đến phiên của Sử Lai Khắc học viện cùng Sí Hỏa học viện xuất trận.

Lúc Đường Tam là người thứ nhất của Sử Lai Khắc học viện bước vào sân, đội viên của Sí Hỏa học viện bên kia đều tỏ ra ngạc nhiên.

Người thứ nhất xuất trận bên Sí Hỏa học viện là Hỏa Vô Song , đúng như Đái Mộc Bạch từng dự đoán, còn người xuất trận cuối cùng là Hỏa Vũ .

Mắt thấy Đường Tam là người thứ nhất lên sân đấu, Hỏa Vũ bật mạnh khỏi chỗ ngồi, bộ ngực không ngừng phập phồng, quang mang trong mắt như bắn cả ra ngoài. Nếu như không phải trận đấu quy định không được thay đổi thứ tự xuất trận, nàng nhất định không do dự là người thứ nhất xuất trận.

Tại sao? Tại sao ngươi lại là người thứ nhất xuất trận?

Trong lòng Hỏa Vũ lớn tiếng la lên.

Trong vòng một tháng kể từ khi vòng dự tuyển kết thúc, nàng dường như là hành hạ chính bản thân mình, rốt cuộc cũng có đột phá, chẳng những hồn lực tăng lên một bậc, tại hồn kĩ cùng các phương diện khác đều có tiến bộ, mà hết thảy đều là vì muốn tìm Đường Tam rửa nhục.

Nhưng lúc này, Đường Tam lại là đội viên thứ nhất của Sử Lai Khắc học viện xuất trận, cho dù hắn rất mạnh, Hỏa Vũ cũng không cho rằng hắn có thể kiên trì đến cuối cùng để đánh một trận với mình. Cơ hội rửa nhục chẳng lẽ cứ như vậy mất đi sao? Nàng không cam lòng.

Nhưng là, quy tắc đã như vậy, nàng cũng chỉ đành chấp nhận thôi. Giả sử Đường Tam có thể đánh tới tận trận cuối cùng, nàng cũng không hi vọng chuyện đó xảy ra. Dù sao, nàng cũng phải suy nghĩ cho cả đội.

Hỏa Vô Song đứng đối mặt với Đường Tam, khuôn mặt ngưng trọng. Hắn vốn tưởng rằng Tiểu Vũ sau năm trận thắng ngày hôm qua thì hôm nay sẽ là người đầu tiên xuất trận nên đã chuẩn bị đấu pháp dành riêng cho Tiểu Vũ rồi.

Nhưng trước mắt hắn bây giờ lại là người đã khắc sâu ấn tượng trong lòng hắn, làm cho sự tự tin của Hỏa Vô Song xuất hiện một vết rách.

Hắn biết, với năng lực khống chế cùng đặc tính miễn dịch với lửa của võ hồn Đường Tam , mình rất khó giành được thắng lợi. Khả năng miễn dịch với lửa khiến thực lực của hắn bị hạn chế rất lớn.

Vẻ mặt Đường Tam vẫn bình tĩnh như cũ, đối với bất kì đối thủ nào cũng như vậy. Sau khi trọng tài hô một tiếng bắt đầu, hắn hướng Hỏa Vô Song làm ra thủ thế xin mời.

Cơ hồ trong cùng thời gian, hai người đã hoàn thành quá trình phóng thích võ hồn của mình. Đường Tam giơ tay phải lên trước người, Lam Ngân Thảo từ trong bàn tay sinh trưởng ra dài khoảng chừng năm tấc, chập chờn nhẹ nhàng. Nếu như không phải trên người hắn có bốn hồn hoàn chứng minh thực lực, khó ai có thể tin chỉ là Lam Ngân Thảo dài có năm tấc kia, uy lực lại kinh người như vậy.

Không chỉ Sí Hỏa học viện , tất cả các học viện tới từ vương quốc, công quốc, chỉ cần không phải đang tham gia trận đấu, ánh mắt cơ hồ đều rơi vào trận đấu của Hỏa Vô Song với Đường Tam .

Một người thuộc đội mạnh truyền thống, một người có hồn hoàn thứ tư là vạn năm, trận chiến nhất định sẽ cực kỳ đặc sắc. Đồng thời qua đó các học viện cũng muốn cẩn thận quan sát một chút xem thực lực Đường Tam mạnh đến mức nào.

Lân phiến hiện ra trên da tay, hỏa diễm nóng chảy trong nháy mắt bùng lên rồi lại phụt tắt, cả người Hỏa Vô Song đều được bao phủ bởi một tầng đỏ sậm, trên đỉnh đầu mọc lên một cái sừng ngắn, ước chừng khoảng ba tấc, hiện ra võ hồn chính là Hỏa Bạo Long Một Sừng.

Chứng kiến Hỏa Vô Song phóng thích võ hồn , ánh mắt Đường Tam không khỏi ngưng trọng. Phóng thích hỏa diễm là bình thường, nhưng sau đó lại thu lại rõ ràng không giống với lần gặp gỡ nhau trước đây. Xem bộ dáng định thần thản nhiên của Hỏa Vô Song , chắc là đã có phương pháp đối phó với mình.

Không như những trường hợp khác khi mà cường công hệ hồn sư đối đầu với khống chế hệ hồn sư, lần này người phát động thế công trước lại là Đường Tam .

Dưới chân Đường Tam vừa động, người đã nhẹ nhàng lướt đi, nhìn qua động tác của hắn tuy không nhanh, nhưng bước chân hư ảo sau nháy mắt đã đến gần Hỏa Vô Song .

Khống chế hệ hồn sư chủ công? Trong đầu mọi người đều hiện ra ý nghĩ khó tin.

Hồn hoàn thứ nhất trên người Hỏa Vô Song đã sáng lên, lân phiến màu đỏ sậm bên ngoài cơ thể nhất thời biến thành trong suốt, giống như một cái áo giáp bình thường. Thân thể hắn vẫn bất động, chỉ có ánh mắt gắt gao nhìn Đường Tam đang tiến đến rất nhanh.

Làm Hỏa Vô Song ngoài ý muốn là Lam Ngân Thảo không rơi trên người hắn. Đường Tam sau khi tiến đến gần dường như không có ý thi triển hồn kĩ.

Hỏa Vô Song không nhẫn nại được , hai tay hợp lại trước ngực, từ trong lòng bàn tay, quang mang màu đỏ sậm ồ ạt tuôn ra, trong nháy mắt ngưng tụ thành một quang cầu nhỏ.

Vẫn như trước không có hỏa diễm bốc lên, thậm chí không phát ra một tia nóng rực nào, ánh mắt hắn tập trung trên thân thể của Đường Tam, quang cầu đỏ sậm trong chớp mắt bắn nhanh tới Đường Tam.

Mắt thấy sắp va chạm vào quang cầu, dưới chân Đường Tam đột nhiên trượt một cái, hiểm hóc né được quang cầu, lúc này khoảng cách với Hỏa Vô Song đã chỉ còn không tới năm thước.

Tất nhiên, công kích của Hỏa Vô Song không dễ dàng tránh né như vậy, mặc dù lần công kích đầu bị tránh được , nhưng quang cầu này liền thay đổi phương hướng, lại lao đến chỗ Đường Tam .

Khóe miệng thản nhiên cười nhạt, Lam Ngân Thảo trong tay Đường Tam liền tăng vọt, chỉ từ một cây nho nhỏ như tay trẻ con, trong chớp mắt đã lan tràn ra đến dài ba thước, không phải quấn quanh mà là bay

đến nhằm quất mạnh vào thân thể Hỏa Vô Song. Một cành Lam Ngân Thảo từ sau lưng Đường Tam mọc ra tạo thành một cái lưới lớn đem quang cầu ngăn trở phía sau người.

Trong nháy mắt sau đó, vẻ kinh ngạc đồng thời hiện ra từ ánh mắt hai người.

Một tiếng nổ vang lên, quang cầu đỏ sậm biến mất, nhưng cái lưới giữ nó lại cũng bị nghiền nát, mà Lam Ngân Thảo trong tay Đường Tam cũng chém tới người Hỏa Vô Song .

Thân thể Hỏa Vô Song rốt cuộc cũng động, không quản Lam Ngân Thảo đang quất đến mà lao nhanh đến chỗ Đường Tam .

Lam Ngân Thảo chuẩn xác đập lên vai Hỏa Vô Song , một tiếng oanh minh bạo liệt vang lên, cành Lam Ngân Thảo đó trực tiếp bị chấn nát, đồng thời khoảng cách của Hỏa Vô Song với Đường Tam chỉ còn trong gang tấc.

Với kinh nghiệm thực chiến phong phú của Đường Tam , sao không nhận ra được vấn đề cơ chứ.

Không sai, Lam Ngân Thảo của chính mình tuy có thể miễn dịch được thủy-hỏa, nhưng cũng không thể chịu được năng lượng đánh sâu vào. Sí Hỏa học viện nghĩ ra biện pháp đối phó với mình rất đơn giản, thu liễm hỏa thuộc tính công kích, đem nó chuyển hóa thành một loại công kích khác.

Đặc tính của hỏa diễm không chỉ là nóng rực, mà còn có bạo liệt.

Hỏa Vô Song đem hồn lực hỏa thuộc tính toàn thân áp súc lại, sau đó chờ khi song phương tiếp xúc liền phóng xuất ra, hình thành một vụ nổ mạnh.

Cứ như vậy, mặc dù hỏa thuộc tính không cách nào sinh ra tác dụng đối với mình, nhưng lực nổ mạnh này cũng vô cùng đáng sợ.

Sí Hỏa học viện không hổ danh là một trong năm ngũ nguyên tố học viện , bất luận là sư phụ hay một đệ tử xuất sắc nào đó, chỉ trong một thời gian ngắn đã nghĩ ra phương pháp đối phó với mình, đúng là không tầm thường.

Nhưng như vậy là đủ để chiến thắng ta sao? Các ngươi tiến bộ , ta sao lại không chứ?

Nụ cười trên khóe miệng Đường Tam cũng không biến mất.

Đối mặt với tiến công của Hỏa Vô Song , Đường Tam biết chỉ cần mình tiếp xúc với thân thể đối phương, lân giáp màu đỏ sậm bên ngoài sẽ liên tiếp nổ mạnh tạo thành thương tổn. Loại áp súc hồn lực này, hiện tại Lam Ngân Thảo còn chưa chống đỡ được .

Dù sao, hai người đều là hồn sư bốn mươi hai cấp, từ lúc bắt đầu trận đấu đến nay, hồn lực của Hỏa Vô Song tiêu hao lớn hơn nhiều so với Đường Tam, lại thêm hơi thở của võ hồn Bạo Long Một Sừng tràn ngập sự dương cương, quả thật khiến thế cục trận đấu không đẹp cho lắm.

Lấy bạo liệt đối lại khống chế, lựa chọn này không nghi ngờ gì là chính xác nhất. Đáng tiếc, khả năng khống chế của Đường Tam trong một tháng này đã thăng hoa lên một cảnh giới mới.

Đối mặt với Hỏa Vô Song , Đường Tam không lùi lại mà vẫn lao lên như trước, mắt thấy hai người sắp va chạm, Hỏa Vô Song giơ hai đấm oanh đến, hướng tới hai bên của Đường Tam , tận lực không cho hắn tránh né.

Hắn tin tưởng, chỉ cần mình tiếp xúc thân thể với Đường Tam , như vậy sẽ chiếm được ưu thế. Với Bạo Long Một Sừng thì Lam Ngân Thảo sao có thể so sánh?

Trong nháy mắt, thân thể Đường Tam đang lao nhanh đến đột nhiên dừng lại, sau đó giơ hai tay lên, cũng không phóng xuất Lam Ngân Thảo mà dùng tay không nắm lấy song chưởng của Hỏa Vô Song , cổ tay khẽ uốn, song chưởng liền bị đẩy ra tạo thành một đường cong kì diệu.

Hỏa Vô Song lập tức cảm thấy không ổn, lực đánh của mình tựa hồ gặp phải một tầng chấn mềm mại, hấp thụ phần lớn lực đánh vào. Càng khiến hắn giật mình là, tại vị trí tay mình tiếp xúc với Đường Tam cũng không nổ mạnh như dự kiến, mà là bị kéo sang một bên, khiến thân thể nhất thời lảo đảo.

Ngay lúc Hỏa Vô Song đang mất thăng bằng, Đường Tam đột nhiên biến mất.

Sau một khắc, Hỏa Vô Song chỉ cảm thấy sau lưng có một cỗ lực mạnh đẩy tới, không đợi hắn phản ứng, cả người liền bị bắn lên, thân thể trên không trung liền phát ra một tiếng ầm, đúng là do hắn phát động lân giáp ẩn chứa hỏa nguyên tố bạo liệt tạo ra.

Đáng tiếc là phản ứng cuối cùng đó của hắn đã chậm rồi. Lực nổ tuy mạnh nhưng không ảnh hưởng đến Đường Tam tí nào.

Đây là hiệu quả do Quỷ Ảnh Mê Tung phối hợp Khống Hạc Cầm Long tạo thành.

Mấy ngày nay, Đường Tam suy nghĩ đến rất nhiều thứ, hắn đột nhiên phát hiện, từ lúc có được hồn kĩ, chính mình tựa hồ đã quên một năng lực hết sức cường đại. Tuy hồn kĩ dùng rất tốt, lại đơn giản, nhưng, tuyệt kĩ Đường Môn sao có thể thua kém mấy thứ đó được .

Dùng kiến thức của thế giới này mà nói, tuyệt học trong Huyền Thiên Bảo Lục chính là một kho kĩ năng! Tử Cực Ma Đồng, Quỷ Ảnh Mê Tung, Khống Hạc Cầm Long, Huyền Ngọc Thủ,...những cái đó không tốt sao? Cho dù thứ Đường Môn am hiểu nhất là ám khí không thể sử dụng, nhưng còn những thứ khác sao có thể bỏ qua được ?

Nếu như quay chậm lại quá trình đó, ta có thể thấy rõ từng động tác của Đường Tam . Đầu tiên dùng Khống Hạc Cầm Long hóa giải công kích của đối phương, sau đó Quỷ Ảnh Mê Tung mang theo hắn đi đến sau lưng Hỏa Vô Song , rồi cuối cùng Huyền Ngọc Thủ đẩy Hỏa Vô Song văng đi.

Lực nổ mạnh tuy có ảnh hưởng một tí, nhưng với độ cứng cỏi của Huyền Ngọc Thủ , nhánh bản là không có thương tổn. Mà thân thể của Hỏa Vô Song lại bị bay nhanh ra ngoài.

Bảy đạo Lam Ngân Thảo , dưới ánh mặt trời chiếu xuống tựa như bảy dải lụa hồng từ trên trời giáng xuống.

Lúc này, Hỏa Vô Song hoàn toàn đưa lưng hướng về phía Đường Tam . Hắn chỉ có thể cảm nhận được áp lực từ không trung truyền tới, nhưng lại không nhìn rõ được công kích như thế nào. Mà thời gian Đường Tam dùng Lam Ngân Thảo công kích, cũng là thời gian lân phiến trên người vừa nổ mạnh, hồn lực vẫn đang ngưng tụ, chưa thể phát ra hồn kĩ tiếp theo.

Khống chế, vẫn như trước là khống chế, chỉ có quá trình khống chế tinh chuẩn vô cùng. Chỉ trong một khắc, bằng vào khả năng khống chế, Đường Tam đã dành được ưu thế rất lớn cho mình.

Lam Ngân Thảo không ngần ngại đập mạnh vào lưng Hỏa Vô Song. Bảy nhánh Lam Ngân Thảo cùng đập vào một vị trí, đem Hỏa Vô Song đang ở trên không trung nện mạnh xuống đất, làm hắn phải chịu đựng sự đau đớn kịch liệt từ toàn thân truyền đến, cả người tê dại, co quắp. Điều hắn có thể làm chỉ là nhanh chóng xoay người bay lên, nhưng phía sau lưng cũng đã là một mảnh huyết nhục mơ hồ.

Chớ quên, Lam Ngân Thảo còn mang kịch độc đến từ nhân diện chu ma, cùng với gai nhọn của quỷ đằng. Hỏa Vô Song mất đi lân phiến bảo vệ liền bị độc tố xâm nhập, hơn nữa đau đớn kịch liệt làm ảnh hưởng đến quá trình ngưng tụ hồn lực cùng tập trung tinh thần.

Sắc mặt Đường Tam vẫn bình tĩnh như trước, nhưng hắn cũng không cấp cho đối phương cơ hội hòa hoãn. Lúc thân thể Hỏa Vô Song bay lên, quay mặt về phía Đường Tam , dưới chân hắn đột nhiên mọc ra một cây Lam Ngân Thảo quấn quanh cổ chân làm hắn lần nữa lại mất đi thăng bằng.

Vì để phòng ngự cùng phản kích, Hỏa Vô Song cơ hồ ngưng tụ toàn bộ hồn lực ở nửa thân trên, lúc này muốn dùng lực nổ mạnh hóa giải Lam Ngân Thảo dưới chân, chắc chắn phải cần thêm một thời gian nữa để áp súc.

Nhưng, cả thân thể hắn lại bị Lam Ngân Thảo xách ngược lên không, sau đó bị vứt ra xa, mà Đường Tam ở trên mặt đất cũng nhanh chóng lao theo, mười hai nhánh Lam Ngân Thảo dưới sự huy động của tay phải, lại công kích vào cùng một vị trí.

Thanh âm bạo liệt vang lên, sau tiếng nổ, mười hai nhánh Lam Ngân Thảo bị nghiền nát, nhưng quất mạnh khiến đau đớn thấu xương cùng chấn động do hỏa nguyên tố nổ mạnh cũng khiến Hỏa Vô Song thống khổ vô cùng, cuối cùng không nín được phun ra một ngụm máu trên không trung.

Chặn được nhánh Lam Ngân Thảo sau cùng, Hỏa Vô Song mới khống chế thân thể mình đáp nhẹ xuống đất, đồng thời gần như lập tức di chuyển vị trí, sợ mấy nhánh Lam Ngân Thảo kinh khủng kia lại tiếp tục

đánh tới.

"Ngươi thua rồi!" Công kích của Đường Tam không xuất hiện nữa, chỉ có thanh âm bình tĩnh truyền đến.

Hỏa Vô Song lúc này mới khôi phục tinh thần, trên mặt trắng bệch, phát hiện ra mình đã rời khỏi sân thi đấu, chỗ rơi hồi nãy đã ở ngoài biên một thước.

Hắn giờ mới hiểu, sở dĩ Đường Tam đem mười hai nhánh Lam Ngân Thảo quất mạnh vào người mình, không phải là để công kích mà là lợi dụng lực đánh của nó cùng lực phản chấn của vụ nổ đẩy thân thể mình ra ngoài.

Ra khỏi sân, dù thế nào đi nữa thì cũng đã thua rồi.

Hỏa Vô Song nhìn Đường Tam chằm chằm, hắn không phải không phục, ngược lại đột nhiên phát hiện, cảm giác thất bại không ngờ lại mãnh liệt trong lòng như vậy.

Đối mặt với Đường Tam , nghênh đón hắn không phải khống chế, mà là cường công. Khống chế hệ hồn sư tinh chuẩn, kết hợp với lực lượng cùng tốc độ của cường công hệ và mẫn công hệ.

Từ lúc song phương bắt đầu chạm mặt đến khi kết thúc, chính mình ngay cả cơ hội phóng thích hồn kĩ cũng không có, mà Đường Tam nhiều nhất cũng chỉ thi triển ra đệ nhất hồn kĩ , thậm chí cũng không hoàn toàn là đệ nhất hồn kĩ .

Chỉ là huy động vài cái Lam Ngân Thảo , có thể lãng phí bao nhiêu hồn lực chứ?

Ám khí , không chỉ bao gồm những loại dùng để ném, còn có một số loại khác. Đường Tam chính là dùng phương thức của ám khí để sử dụng trên Lam Ngân Thảo .

Trước kia hắn cũng dùng qua loại chùy có dây xích, sau vài ngày suy nghĩ, lại làm hắn nhận ra được có thể kết hợp tuyệt học Đường Môn với hồn kĩ để tạo ra một loại chùy xích (loại vũ khí gồm một khối chùy phía đầu, được nối bằng xích và dùng tay điều khiển động tác đập, quăng)- Lam Ngân Thảo dùng đối địch cực kì hiệu quả.

Bốn mươi hai cấp đối mặt với bốn mươi hai cấp, dành chiến thắng nhưng chỉ tiêu hao một lượng hồn lực rất nhỏ, chính là hiệu quả có được sau nhiều ngày khổ tu. Trong thực chiến hắn đã chứng minh được thực lực của mình, làm Hỏa Vô Song vốn định liều mạng không có cơ hội phát huy toàn bộ thực lực, thậm chí cả việc tiêu hao hồn lực của Đường Tam cũng không làm được .

"Ngươi đối mặt với ta mà thiếu sự tin tưởng. Một gã hồn sư nếu không còn sự tự tin vào chính mình, sao có thể chiến thắng cơ chứ?"

Thanh âm của Đường Tam vang lên bên tai Hỏa Vô Song . Nhìn cặp mắt bình tĩnh kia, Hỏa Vô Song chợt nhận ra, tiểu tử trước mặt bỗng trở nên như sư phụ của mình.

Hỏa Vũ lúc này đã chạy đến, nắm lấy cánh tay của Hỏa Vô Song ân cần hỏi:"Ca, ngươi thế nào rồi?"

Hỏa Vô Song lắc đầu:"Ta không có việc gì. Ta thua, thua nhưng tâm phục khẩu phục."

Hỏa Vũ ngẩng đầu, hai mắt như phún lửa, nhìn chằm chằm Đường Tam trước mặt.

Ánh mắt Đường Tam vẫn bình tĩnh nhìn Hỏa Vũ , không có tâm tình gì.

Trận đầu cứ như vậy kết thúc. Tràng diện có vẻ hơi nhẹ nhàng nên cũng không có nhiều tiếng vỗ tay cùng hoan hô.

Nhưng biểu hiện của Đường Tam lại chinh phục toàn trường. Cho dù là tông chủ Trữ Phong Trí Thất Bảo Lưu Ly tông cũng chợt nhận ra, hài tử này càng ngày mình càng nhìn không thấu. Tuổi còn nhỏ, không ngờ lại rất có phong phạm của người lớn.

Khóe mắt liếc qua Bạch Kim giáo chủ Tát Lạp Tư bên cạnh, Trữ Phong Trí kinh ngạc phát hiện sắc mặt của Tát Lạp Tư lại rất bình tĩnh, không vì biểu hiện của Đường Tam mà tâm tình sinh ra bất kì ba động gì, tựa hồ như đang nhìn một trận đấu bình thường.

Các trận đấu kế tiếp đối với Đường Tam dường như đơn giản hơn, hắn thủy chung cứ thong dong đánh bại liên tiếp năm đội viên của Sí Hỏa học viện phái ra, trong đó có cả huynh đệ song bào thai Hỏa Vân, Hỏa Vũ (Vũ "mưa", chứ không phải Vũ "múa" như con bé kia) đã từ ba chín cấp đột phá bốn mươi cấp.

Cả năm người cũng không có người nào khiến Đường Tam phải phóng xuất ra đệ tam hồn kĩ .

Sí Hỏa học viện đã có được bốn gã trên bốn mươi cấp hồn sư , nhưng dù xuất trận sáu người cũng không ngăn cản được bước tiến của Đường Tam. Hồn lực vẫn tràn đầy như trước, từ mặt hắn thậm chí không có lấy một tia uể oải.

Dưới tình huống này, đội viên cuối cùng của Sí Hỏa học viện , phó đội trưởng Hỏa Vũ , trầm trọng tiến vào sân thi đấu.

Một xuyên sáu, đây là chỉ số tốt nhất từ khi thăng cấp tái xuất hiện, hơn nữa bị xuyên sáu người lại là Sí Hỏa học viện thực lực cực mạnh, tình cảnh này trước khi trận đấu bắt đầu không ai có thể tưởng tượng được, nhưng nó thật sự đã xảy ra.

---

113. Chương 112: Đường Tam Đấu Hoả Vũ

Hồn lực được hắn hết sức lưu giữ, mà trong sáu tràng trận đấu trước, hắn dù sao cũng đã từng gặp phải ba đối thủ hơn bốn mươi cấp.Ngoại trừ Hỏa Vô Song ra, huynh đệ Hỏa Vân, Hỏa Vũ sử dụng hỏa hạc vũ hồn đã gây cho hắn không ít phiền toái.Nhất là bọn họ vừa lên đã sử dụng hồn kỹ cực mạnh, khiến cho Đường Tam hao phí phần lớn tinh lực để né tránh và chạy ra khỏi phạm vi công kích.

Càng huống chi, điều tiết hồn lực như khiến hắn phải sử dụng năng lực khống chế đến trình độ tinh xác nhất, lượng tính toán như thế này sẽ phải khổng lồ ra sao?

Bởi vậy, mặc dù lúc này hồn lực tiêu hao trên dưới 4 thành, nhưng trên thực tế, tinh thần của hắn đã tiêu hao trên 7 thành.Cường nỗ chi mạt (nỏ mạnh lúc cuối) mà thôi.

Những người đang xem cuộc chiến, bất luận là chiến sĩ của hoàng gia kị sĩ đoàn, hay là những hồn sư của học viện khác, đều đang suy nghĩ xem Đường Tam có thể đánh bại Sí Hỏa học viện hay không, hoàn thành việc "một xuyên bảy."

Nhìn kỹ Đường Tam, Hỏa Vũ lúc này ngược lại dần dần trở nên bình tĩnh.Nàng biết rằng,trận đấu này không chỉ là việc giữa bản thân với Đường Tam, cũng quan hệ đến vinh nhục của Sí Hỏa học viện.

Nếu nàng thất bại, làm cho đối phương hoàn thành "một xuyên bảy", vậy, Sí Hỏa học viên trong ngũ đại nguyên tố học viên sẽ vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được.Cho nên, bất luận như thế nào mình cũng không thể thua, tuyệt không thể thua.Chính vì mang theo niềm tin tất thắng này Hỏa Vũ mới trở nên tỉnh táo.

Nàng năm nay chưa đến hai mươi tuổi, là thiên tài trẻ nhất trong lịch sử của Sí Hỏa học viện.Khổ luyện trong khoảng thới gian này khiên cho hồn lực của nàng lại tiến thêm một bậc, đạt đến trình độ cấp bốn mươi.Nàng tin tưởng rằng, bất luận là vũ hồn hay hồn lực, đều hơn hẳn thanh niên trước mắt này.

Mà tại sao, tại sao cả Sí Hỏa học viện đều không thể thắng một mình hắn? Bởi vì hắn là khống chế hệ hồn sư? Hay bởi vì hắn miễn hỏa? Không, dám chắc không chỉ có vậy.

Đường Tam lẳng lặng nhìn Hỏa Vũ đang đứng cách mình hơn 30 thước.Hắn kinh ngạc phát hiện,hơi thở của nàng tựa hồ xuất hiện một chút biến hóa kì dị.Chưa từng trao đổi gì với nàng, nhưng mỗi lần thấy nàng , đều thấy trên người nàng tựa hồ tràn ngập hơi thở hỏa bạo.Từ phương diện hình dáng , tính cách, nàng cùng Liễu Nhị Long thập phần giống nhau

Nhưng lúc này hỏa vũ trầm tĩnh xuống lại như biến thành một người khác.Làn da trên thân thể vốn hết sức thon dài lại tỏa ra hồng quang nhàn nhạt, càng thêm xinh đẹp, tựa hồ có thể thiêu đốt toàn bộ tâm tư của nam nhân.

Thoáng động thân, sau lưng Hỏa Vũ xuất hiên một cái bong nhàn nhạt, bộ dáng giống nàng như đúc, hỏa ảnh mơ hồ tràn ngập cảm giác hư ảo, nhưng đây là vũ hồn của nàng: hỏa ảnh.

Ảnh tử (cái bóng) có hỏa thuộc tính, một loại vũ hồn cực kì đặc biệt, lại có thể đem hỏa nguyên tố phát huy ra trình độ lớn nhất

Hôm nay trong tràng tấn cấp tái, Sí Hỏa học viện hiển nhiên đã không có khả năng thắng, chẳng những thế, Sử Lai Khắc học viện phía sau còn có 6 người.Tuy vậy Hỏa Vũ đã hạ quyết tâm bất luận sống chết đều phải đạt được thắng lợi.

Trận đấu bắt đầu

Đường Tam đang tự hỏi không biết Hỏa Vũ sẽ dung phương thức tiến công gì,thì khi trong tài tuyên bố trận đấu bắt đầu,nàng cũng cho ra đáp án :chạy.

Hai chân Hỏa Vũ thon dài mà hữu lực nhanh chóng khởi động, hướng về phía Đường Tam mà vọt tới.

Tốc độ của nàng mặc dù không thể so sánh với mẫn công hệ hồn sư, nhưng khi đat tới trình độ 40 cấp, thân thể của hồn sư dưới chúc tính mà hồn hoàn mang đến cùng hồn lực của mình tác dụng đã vượt xa người thường.Nàng toàn lực chạy đến, tốc độ cũng là nhanh kinh người, khoảng cách giữa 2 người nhanh chóng bị thu hẹp.

Một cây lam ngân thảo kích động quét ngang ra, mục tiêu chính là chiếc eo thon nhỏ nhưng tràn ngập lực lượng của Hỏa Vũ.

Thử tấn công.Đường Tam lúc này đã tiêu hao phần lớn tinh lực, lượng tính toán để chủ động xuất kích phải lớn hơn rất nhiều

Hắn lựa chọn chiến lược phản kích, có ưu thế chống đỡ lửa.Kỹ năng của Hỏa Vũ tác dụng lên người mình chỉ có thể thi triển dưới hình thái bạo liệt giống như Hỏa Vô Song.Cho nên Đường Tam cũng không hết sức để tâm.

Nếu Hỏa Vũ thi triển đệ tứ hồn kỹ, quá trình súc lực đủ cho mình phản ứng

Đối mặt với nhánh lam ngân thảo quét ngang, Hỏa Vũ chẳng những không né tránh, ngược lại càng tăng tốc độ thêm vài phần.Khoảng cách giữa hai người từ hơn ba mươi thước trong chớp mắt rút ngắn lại còn mười thước, hai mắt Hỏa Vũ lóe sáng, cùng với lúc đôi mắt to lóe sáng thì đệ tam hồn hoàn trên người nàng cũng sáng lên, tử sắc quang vựng tràn ngập, khiến nàng càng tăng thêm vài phần tư sắc.

Đúng lúc đó, trong đầu Đường Tam linh quang chợt lóe,nhất thời hiểu được phương thức công kích của Hỏa Vũ.Lam ngân thảo vẫn quét ngang, hắn nhanh chóng động thân, không đi tới cũng không lui về phía sau mà là lướt ngang, nhanh chóng vọt sang ngang.

Hỏa Vũ tựa hồ đã đoán trước phản ứng của Đường Tam,thân hình nàng trùng xuống ,lập tức đổi hướng chạy xéo,nhưng lại như trước hướng Đường Tam mà đuổi theo.

Nhìn lam ngân thảo trong nháy mắt sắp đuổi đến thân mình, Hỏa Vũ phát động đệ tam hồn kỹ: kháng cự hỏa hoàn.

Hồng sắc quang hoàn chói mắt trong nháy mắt phóng thich, hồn kỹ không có lực công kích này nhanh chóng đẩy nhánh lam ngân thảo đang tiến đến gần thân ra, phạm vi bao trùm của hồn kỹ đạt tới đường kính kinh khủng: 60 thước,mà khoảng cách giữa nàng với Đường Tam bất quá chưa tới 10 thước.

Kháng cự hỏa hoàn với bán kính ba mươi thước đồng thời đem lam ngân thảo cùng thân thể Đường Tam đẩy ra phía ngoài.

Cả đấu trường đường kính 100 thước, kháng cự hỏa hoàn của Hỏa Vũ đường kính là 60 thước, có thể nói là đã bao trùm đại bộ phận phạm vi đấu trường.Đường Tam dưới sự thôi động của kháng cự hỏa hoàn, trong nháy mắt đã bay đến vùng biên duyên (bên bờ) của đấu trường.

Ra khỏi đấu trường đều tính là thua.Trong trận đấu đầu tiên, Đường Tam cũng chính là lợi dụng quy tắc này đánh bại Hỏa Vô Song.

Mà hỏa hoàn kháng cự của Hỏa Vũ kinh khủng ở chỗ bất luận kỹ năng hay phòng ngự thế nào, trong phạm vi công kích nhất thiết đều tạm thời bị khu trục. Đương nhiên, kỹ năng công kích của đối thủ không được vượt quá hồn lực bản thân nàng mười cấp.

Thân hình Hỏa Vũ không hề dừng lại, ngay lúc Đường Tam bị bức đến bên bờ của đấu trường thì, lại một cái kháng cự hỏa hoàn nữa sáng lên.Đường Tam trong long thầm than một tiếng, nha đầu kia nhìn bề ngoài tính tình có vẻ nóng nảy, nhưng thực tế lại thập phần thông minh.Khống chế hệ hồn sư cũng quả nhiên khác thường, lợi dụng hỏa hoàn kháng cự, trong nháy mắt đã đem mình bức tới chỗ khó xử.

Trong lúc này, cho dù hắn sử dụng đệ tứ hồn kỹ thứ tư, nhiều nhất cũng chỉ có thể tạm thời ngăn cản cước bộ đi tới của Hỏa Vũ, mà không cách nào ngăn cản kháng cự hỏa hoàn kháng cự.Đây vốn là kỹ năng phòng thân lại có thể được Hỏa Vũ sử dụng như vậy, không thể nghi ngờ rằng là nàng đã phải hao tổn tâm tư rất nhiều.

Kháng cự hỏa hoàn đương nhiên không phải là tuyệt đối, nếu không, ở tấn cấp tái này cũng không cần phải đánh, chỉ cần bằng vào kỹ năng này là đã có thể quét sạch tất cả đối thủ.Điểm yếu của nó chính là độ cao.Phạm vi tác dụng của nó là đường kính 60 thước, độ cao 3 thước.

Nói cách khác, ngoài phạm vi ba thước trên không trung, kháng cự hỏa hoàn của nàng không có tác dụng, trừ phi nó được Hỏa Vũ trực tiếp hướng đến không trung mà phát ra.

Dưới tình huống này, Quỷ Ảnh Mê Tung của Đường Tam dù cho có tinh diệu, cũng vô pháp tránh né khỏi công kích của kháng cự hỏa hoàn, biện pháp duy nhất của hắn bây giờ cũng chỉ có bay lên.Nhìn Hỏa Vũ lần thứ hai phong thích hỏa hoàn kháng cự, Đường Tam bật mình lên, nhẹ nhàng lướt qua.

Thấy hành động của hắn, trên mặt Hỏa Vũ toát ra một tia cười lạnh, mặc dù hai lần phóng thích hỏa hoàn khống chế đã làm nàng hao phí không ít hồn lực, thế nhưng nàng cũng đã đạt được mục đích của mình, đó là đem Đường Tam bức lên không trung.

Đột nhiên một màn quỷ dị xuất hiện,đúng lúc Đường Tam phóng người lên thì trong nháy mắt,bốn cái hồn hoàn trên người Hỏa Vũ đồng thời lóe sang, hỏa ảnh sau lưng cũng hóa thành bạch sắc.

“Dung hoàn?”đang ở ngoài quan sát trận đấu ,Đại sư chợt kinh hô

Dung hoàn không phải là một loại kỹ xảo, mà là một loại thiên phú, chỉ có một số hồn sư cực kì đặc biệt mới có năng lực như vậy.

Chính là trong nháy mắt đem vài hồn kỹ mà lượng hồn lực của mình có thể phóng thích đồng thời phát ra, cũng có thể nói là trong nháy mắt đem toàn bộ hồn lực phóng thích ra sử dụng một hồn kỹ.

Chỗ tốt nhất của dung hoàn chính là lực bạo phát, đơn giản mà nói, nếu một cái thủy đàm chỉ có một cửa thoát nước, mặc dù luôn lưu thông, nhưng so ra thì vẫn cứ kém một cái thủy đàm có bốn cửa khẩu đồng thời lưu thông.

Sau vòng dự tuyển tái lúc trước, đại sư cũng đoán được Hỏa Vũ có kỹ năng này, chỉ là do lúc ấy nàng còn có phụ trợ hệ hồn sư trợ giúp.Đại sư không dám khẳng định, nhưng lúc này lại hoàn toàn có thể nhận định, thứ nàng sử dụng chính là dung hoàn.

Dưới tình huống dung hoàn, hiệu suất dùng hồn lực của bản thân sẽ tăng vọt, lúc này lại sử dụng thêm hồn kỹ, uy lực không nghi ngờ gì nữa sẽ tăng lên gấp bội.

Bạch sí sắc ngưng kết trong lòng bàn tay, lúc này, Hỏa Vũ lại không phải là phóng thích sí nhiệt (nóng cháy), mà là ngưng tụ bạo liệt.

Một bạch sắc quang cầu kích cỡ chỉ như quả trứng đột nhiên xuất hiện, trực tiếp hướng về phía Đường Tam ở trên không trung bay đến.Sau khi phóng thích ra bạch sắc quang cầu này, sắc mặt Hỏa Vũ nhất thời tái nhợt.

Không giống với lúc bị Hỏa Vô Song công kích, trong sát na khi Hỏa Vũ phóng thích quang cầu, Đường Tam cảm giác thân thể của mình trở nên trì trệ, phảng phất khỏa quang cầu nhìn qua không lớn kia lại có lực hấp dẫn lớn vô hạn đối với mình, đang ở trên không, hắn chính là vô pháp né tránh, mắt thấy tiểu cầu nhanh chóng phóng tới phía mình, khả năng có thể làm được bây giờ, cũng chỉ có ngạnh đáng (æR¡ - đáng, nghĩa là ngăn cản, chặn).

Ngạnh đáng cũng có nhiều loại, mặc dù thân mình ở vị trí bất lợi, nhưng Đường Tam lại như trước không bỏ qua, tay phải vừa nhấc, lần đầu tiên hắn phóng thích ra đệ tam hồn kỹ của mình trong ngày hôm nay.

Lục sắc quang cầu từ lòng bàn tay Đường Tam phóng ra, trong nháy mắt khuếch trương, dưới sự cố ý khống chế của hắn, phạm vi bao trùm của chu võng rút nhỏ rất nhiều, nhưng mật độ cũng trở rất lớn, cho dù là bạch sắc quang cầu với thể tích như vậy hẳn cũng vô pháp xuyên qua (cụm này xem convert 4 cột hài vãi: "tòng trung xuyên việt" - "từ Trung xuyên Việt" à?[A Lót]).

Bạch cùng lục, lưỡng sắc quang mang từ không trung giao hội.Trong nháy mắt khi hai người tiếp xúc với nhau, Đường Tam biến sắc.

Tê lạp một tiếng, bạch sắc quang cầu cũng từ trong chu võng thúc phược cực kì cứng cỏi vọt ra ngoài, tự thân nó xoay tròn với tốc độ cực cao, hơn nữa nhìn qua mặt ngoài rất tròn, dĩ nhiên cũng là tràn ngập lực cắt.

Một cây lam ngân thảo ngay sau đó đẩy đi tới, nhưng không thể nào giống như chu võng thúc phược vô pháp thay đổi phương hướng của quang cầu, chỉ có bản thân lam ngân thảo bị đứt đoạn mà thôi.

Qua hai lần tiếp xúc,nếu Đường Tam nếu còn không phán đoán ra cường độ của quang cầu thì hắn không xứng là đệ tử của đại sư rồi.Trong nháy mắt hắn hiểu được trong bạch sắc quang cầu ẩn chứa toàn bộ hồn lực còn lại của Hỏa Vũ sau hai lần phóng thích đệ tam hồn kỹ, tất cả quang cầu đều dưới ý của nàng tập trung hết vào bản thân.Lấy tình huống bản thân, chỉ cần không có kỹ năng hoàn toàn ngưng tụ hồn lực giống như nàng, thì vô luận ra sao cũng không chống đỡ được.

Đương nhiên, Đường Tam lại quên mất một điểm, đó là bạch sắc quang cầu do Hỏa Vũ dùng kỹ năng dung hoàn mà phóng ra, uy lực thậm chí còn siêu việt hơn là ngưng tụ tất cả hồn lực lại.

Vì muốn chiến thắng hắn, nàng đã không màng đến hậu quả sau trận đấu này.Mục đích chỉ là làm sao để có thể đánh bại người thanh niên trước mắt này.

Mắt thấy quang cầu sắp oanh kích tới Đường Tam, thân thể Đường Tam đột nhiên tiêu thất.Như vậy tự nhiên không phải là vô duyên vô cớ mà biến mất.Lam ngân thảo không có hiệu quả đối với bạch sắc quang cầu, nhưng điều đó không có nghĩa là nó không có bất kì tác dụng gì.

Hai căn lam ngân thảo phóng xuống mặt đất, lợi dụng phản lực đem thân thể Đường Tam đưa lên trên không trung, ngay sau khi bạch sắc quang cầu rất nhanh từ phía dưới đuổi theo hắn.Trong tay Đường Tam bắn ra một cây lam ngân thảo, trực tiếp quấn quanh hông của Hỏa Vũ.

Lúc này, hồn lực của Hỏa Vũ đã thâu xuất toàn bộ, căn bản là không có cơ hội phản kháng,chỉ thấy hông bị thắt chặt, nhoáng một cái đã thấy Đường Tam ở trước mặt.

Đúng vậy, Đường Tam chính là muốn lấy Hỏa Vũ làm mục tiêu, lợi dụng thể trọng nàng để thay đổi phương hướng của mình trên không, hướng thẳng phía hỏa Vũ vọt tới.

Dưới tác dụng của lực kéo, hắn di chuyển trong không trung tự nhiên là phải nhanh hơn rất nhiều.Khoảng cách giữa hai người lại không xa.Cơ hồ là trong nháy mắt sẽ đến cùng một chỗ.

Hỏa Vũ hạ ý thức giơ hai tay lên muốn chống cự Đường Tam, nhưng Đường Tam chỉ là gạt hai tay ra, hắn đã đẩy hai tay nàng ra.Ngay lúc thân thể hai người va chạm tại cùng một chỗ, một cây lam ngân thảo của Đường Tam đã gắt gao quấn chặt thân thể hai người.

Hỏa Vủ chỉ cảm thấy một cỗ sức mạnh hướng đến, thân thể Đưởng Tam đã chuyển hướng, Hỏa Vũ tự nhiên chắn trước mặt hắn, tựa như một thuẫn bài (tấm, lá chắn).Nhưng bạch sắc quang cầu kia, vẫn mang theo tiếng "ô ô" cấp tốc đuổi theo.

Trống rỗng, trong phút chốc, trong đầu của Hỏa Vũ đã trở thành một mảnh trống rỗng.Bạch sắc quang cầu nọ sau khi phát ra là chỉ tập trung hướng về Đường Tam, dù là nàng cũng vô pháp thay đổi công kích.Nhưng giờ này phút này, nàng lại trở thành thuẫn bài chắn phía trước cho Đường Tam.

Nàng làm sao cũng không nghĩ đến trường chiến đấu này đến cuối cùng cư nhiên lại là như vậy.Nàng biết, mình đã thua, nhưng là, nàng thật sự không cam lòng, không cam lòng… (Bình luận tí; thua là thua còn cứ cố chấp, ta thật sự là rất ghét kiểu đàn bà con gái như thế này - A Lót)

Phải chết sao?Hỏa Vũ đối với công kích của mình có bao nhiêu uy lực đương nhiên hiểu rõ, bất quá, nàng biết, lấy tình trạng thân thể của mình lúc này.Căn bản là không thể chống đỡ được công kích như vậy, kết

quả lại chỉ có thể giống như những cây lam nhân thảo của Đường Tam như vậy.Phá toái (nát tan).

Chết thì chết đi, cho dù chết cũng phải cho người cùng ta đồng thời xuống địa ngục.Hỏa Vũ mạnh mẽ giang tay ra, gắt gao ôm lấy Đường Tam, bỏ qua một tia hồn lực cuối cùng của mình.Nàng tin tưởng rằng, cho dù sau khi bạch sắc quang cầu kia có xuyên qua thân thể nàng, vẫn có thể gây cho Đường Tam bị thương nặng.

Lúc ôm chặt lấy hắn , dưới sự thúc dục của hận ý, nàng cắn mạnh một cái lên đầu vai Đường Tam.Nhát cắn này phi thường ác độc, lúc hàm răng ngoạm chặt lại, nàng cảm giác được có một dòng chất lỏng ấm áp chảy vào trong miệng mình.

Nhưng chính vào lúc này, bên tai Hỏa Vũ nghe được tiếng Đường Tam khẽ thở dài, "Hà tất phải như vậy?", thân thể tựa hồ quay tròn, hai tay đang ôm chặt đột nhiên cảm giác được có vật gì từ sau lưng Đường Tam trùng xuất, vô pháp ôm chặt trở lại, tự nhiên buông lỏng ra.Nhưng giữa hai người lại còn có căn lam ngân thảo đang quấn quanh, thân thể hai người vẫn như trước dán chặt vào nhau.

Đáng tiếc, Đường Tam lúc này căn bản không có thời gian, cũng không có tâm tình để cảm thụ thân thể mềm mại tràn ngập tính đàn hồi ấy.

"Muội muội - -"Hỏa Vô Song hét lớn, mỗi người của Sí Hỏa học viện cũng hét lên, nhưng bọn họ có muốn tiến vào đấu trường cũng đã không kịp rồi.

Sử Lai Khắc học viện một bên cũng đồng dạng hét lớn, hai bên cơ hồ đồng thời hướng đấu trường phóng đến.

Nhưng là, bọn họ thực sự chứng kiến được, Đường Tam đột nhiên xoay người, chẳng những không dùng Hỏa Vũ làm thuẫn bài cho mình, ngược lại biến thành thuẫn bài cho nàng.

Khi Đường Tam đem mình cùng Hỏa Vũ quấn quanh một chỗ, hơn nữa lấy nàng ra làm thuẫn bài cho mình, chỉ có một mục đích, bức bách Hỏa Vũ bỏ đợt công kích này.Hắn lại làm sao biết được, ngay cả bản thân Hỏa Vũ, cũng là vô pháp khống chế.

Mắt thấy Hỏa Vũ tràn ngập hận ý đối với mình, còn có quang mang thấy chết không sờn trong mắt nàng, Đường Tam giật mình phát hiện, nha đầu này dĩ nhiên là muốn cùng mình đồng quy vu tận.

Đường Tam cùng Hỏa Vũ không có cừu hận gì thâm sâu, hắn thấy rằng, Hỏa Vũ chỉ bất quá là một nữ hài tử tranh cường háo thắng mà thôi.

Dù sao là nữ hài tử a, mà mình lại là một nam nhân.Chẳng lẽ thật sự còn có thể lạt thủ tồi hoa (ác tay ngắt hoa) hay sao?Dưới tình huống trước mắt, đây là lựa chọn duy nhất mà hắn vừa nghĩ đến.

Cho nên, nhìn quang cầu trong nháy mắt sắp phóng tới, hắn bèn xoay người lại, dùng lưng mình, chống chọi lại với sự oanh kích tràn ngập năng lượng áp súc.Bát chu mâu mãnh mẽ phóng ra, vừa vặn hất cánh tay của Hỏa Vũ ra, làm cho toàn bộ công kích đều rơi vào trên người Đường Tam.

Đường Tam trước tiên không phóng thích toàn bộ bát chu mâu, chỉ dũng xuất ra nửa thước, sau một khắc, bạch sắc quang mang nọ hoàn toàn phóng lớn ra. Căn bản là không thể có người nào chú ý tới biến hóa sau lưng Đường Tam.

Từ một người trong đầu trống rỗng trở thành hai, Đường Tam chỉ cảm thấy thân thể mình trở nên nhẹ bỗng, chung quanh hết thảy tựa như đang bay lượn, không có đau đớn, chỉ là trong nháy mắt tê cứng, cả người đều trở nên tê dại.Mặc dù lúc đó hắn đã ngay lập tức đem huyền thiên công ngưng tụ toàn bộ ở sau lưng mình, nhưng là thân thể hắn vẫn bị tê cứng.

Hỏa Vũ cũng cảm thấy thân thể mình đang bay lên, chấn động kịch liệt khiến đại não của nàng trở nên mê muội, gần như là vô thức nắm chặt hai tay của Đường Tam.

Tê dại trong nháy mắt trở thành đau đớn phô thiên cái địa, thần chí Đường Tam khôi phuc lại nửa phần, lúc sắp rơi xuống đất, hắn lại xoay thân thể mình, nếu phải làm người tốt thì phải làm đến cùng đi.

Oanh một tiếng, thân thể hai người rơi trên mặt đất, Đường Tam ở dưới,Hỏa Vũ ở trên, trọng lực suýt nữa làm cho Đường Tam đau đến mức ngất đi.

Hắn sở dĩ cố ý để lưng của mình chạm đất cũng vì để che dấu bát chu mâu.Đường Tam rõ ràng cảm giác được bát chu mâu đang run rẩy, thậm chí còn nghe được chút thanh âm vỡ vụn, mà sau lưng mình lại càng không có chỗ nào không đau.

Thổ ra một ngụm nghịch huyết, Đường Tam so với Hỏa vũ còn lùn hơn nửa phần, ngụm nghịch huyết này vừa lúc phun trước ngực Hỏa Vũ, hắn lần đầu tiên cảm giác được cái gì gọi là ngũ nội như phần (ngũ tạng như đốt), khí huyết trong cơ thể không ngừng nhộn nhạo, tựa hồ như là bị thiêu đốt.

Huyền Thiên Công không hổ là huyền môn chính tông thượng thừa nội công, trong thời khắc va chạm với quang cầu nhanh chóng có thể bảo hộ thân thể của Đường Tam, hơn nữa còn có sự ngăn cản của bát chu mâu, mặc dù Đường Tam bị thương nặng, nhưng cũng không bị nguy hiểm đến tính mạng.

Đây là kết quả mà Đường Tam đã cẩn thận tính toán, trong thời khắc hắn mang theo Hỏa Vũ mà xoay người, hắn đã tính ra, bằng vào phòng ngự của mình, hắn tuyệt sẽ không chết.

Lam ngân thảo quấn quanh hai người sớm đã bị lực bạo tạc oanh nát, nhưng hai tay Hỏa Vũ lại như trước gắt gao nắm lấy tay của hắn.Cả người nàng đều run rẩy, không biết là do phẫn nộ, sợ hãi, hay là vì một lí do nào khác.

Đội viên của song phương đều đã vọt tới đây,Đường Tam mở mắt, mỉm cười nhìn Hỏa Vũ đang nằm gần mình trong gang tấc, dù sắc mặt hắn có phần tái nhợt, thế nhưng khí chất đạm định này vẫn không có chút nào thay đổi.

“Ôm còn chưa đủ sao? Ngươi thắng rồi.”

Hỏa Vũ nhìn Đường Tam, đồng tử tụ tiêu (con ngươi tập trung nhìn kỹ lại), lúc này nàng mới phát hiện, bàn tay mình đang nắm chặt lấy hai cánh tay Đường Tam đã bị máu tươi nhuốm đỏ.

Đương nhiên, đó không phải là máu của nàng.Nàng rõ ràng cảm giác giác được thân thể không còn chút hồn lực nào của Đường Tam, hắn đã dùng thân thể không cao hơn mình bao nhiêu để cản đỡ toàn bộ thương tổn.Còn bản thân nàng thì nhiều nhất cũng chỉ là bị chấn động một chút mà thôi.

Thắng? Thật sự là thắng sao? Từ khóe miệng nàng xuất hiện một tia khổ sáp.Lúc này, thần chí của nàng có chút mơ hồ, ngay cả chính nàng cũng không rõ lúc này trong lòng mình là ý nghĩ gì.

“Muội muội, ngươi không sao chứ?”, Hỏa Vô Song đỡ Hỏa Vũ đứng lên, cẩn thận nhìn lên nhìn xuống.

“Ta không có việc gì”, Hỏa Vũ trả lời.

Lúc này, gương mặt Tiểu Vũ đã đẫm lệ, đem Đường Tam tựa vào lồng ngực của mình.Giáng Châu điên cuồng thúc dục khôi phục quang hoàn như không cần hao phí hồn lực, Áo Tư Tạp nhanh chóng đưa vào trong miệng Đường Tam một cây khôi phục đại hương tràng.

Nếu như Đường Tam không kịp thời dùng lời nói ngăn cản Trữ Vinh Vinh, sợ rằng nàng sẽ không do dự sử dụng toàn bộ bốn hồn kỹ tăng phúc của mình lên người Đường Tam.

“Nha đầu khờ, đừng khóc a! Ca ca như thế này chẳng phải là không có việc gì sao?”.Đường Tam muốn lấy tay xoa đầu an ủi Tiểu Vũ, nhưng hắn phát hiện cánh tay của hắn như thế nào cũng không thể cử động nổi.

Kỳ thật, trong khi hắn đối mặt với Hỏa Vũ, trường đấu này vốn là cũng không muốn thắng.Bản thân đã chiến thắng sáu người của đối phương, thắng lợi cuối cùng của trường tấn cấp tái này chắc chắn là thuộc về Sử Lai Khắc học viện, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt? Nếu thật sự hoàn thành “một xuyên bảy”, rõ ràng, cừu hận của song phương sợ rằng cũng ấn định.Hắn cũng không hy vọng như vậy.

Dù sao, đối với Sí Hỏa học viện, hắn cũng không có ác cảm.Cho nên, trong trận đấu, hắn vốn cũng chỉ muốn làm tiêu hao một chút hồn lực của Hỏa Vũ, nhường lại cho những đội viên kế tiếp của Sử Lai Khắc học viện kết thúc trường trận đấu.Ai có thể nghĩ đến tính háo thắng của Hỏa Vũ đối với hắn cư nhiên mạnh mẽ như vậy, cuối cùng cư nhiên lại trở nên như vậy.

Đái Mộc Bạch đỡ Đường Tam dậy, lộ tấm lưng của hắn ra thì, mọi người bên Sử Lai Khắc học viện cơ hồ đều hít một luồng khí lạnh.

Quần áo sau lưng Đường Tam đã hoàn toàn bị nghiền nát, lộ ra một mảnh huyết nhục mơ hồ, có nơi thậm chí còn có thể thấy được khớp xương.Ngay cả hai tay của hắn lúc này cũng đã bị máu tươi nhuộm đỏ, mềm oặt vô lực như treo ở hai bên thân thể.

Đây là sự thống khổ như thế nào? Nhưng lúc này trên mặt Đường Tam vẫn như cũ, mang theo một tia cười, tựa hồ thống khổ này không xuất hiện ở trên người hắn vậy.Chỉ có những giọt mồ hôi không ngừng chảy ra trên trán hắn mới có thể nói cho mọi người, hắn chính là người bị thương.

Lực công kích của bạch sắc quang cầu so với trong tưởng tượng của Đường Tam còn mạnh hơn nhiều.Nếu không phải hắn có bát chu mâu,nếu không phải thân thể của hắn đã trải qua sự rèn tạo của băng hỏa lưỡng nghi nhãn, lần này cho dù hắn không chết, cũng là bị thương nặng.

Mà thương thế trước mắt của hắn nhìn qua có vẻ nghiên trọng, nhưng chỉ là bị một chút thương tổn trên da thịt mà thôi, khớp xương và nội tạng cũng không bị thương tổn quá lớn.

Trọng tài lúc này mới lên đến sân, một mặt gọi nhân viên y tế lên cứu trị cho Đường Tam, mặt khác tuyên bố Hỏa Vũ là người chiến thắng.

Không đợi đội viên thứ hai của Sử Lai Khắc học viện thượng đài, Hỏa Vũ đã chủ động nhận thua.Bây giờ dù không bị tiêu hao hồn lực đi chăng, nàng cũng không có ý muốn cùng năng lực chiến đấu.

Lúc này người của Sử Lai Khắc học viên thâm chí không nghĩ đến việc thống hận Hỏa Vũ, bọn họ chỉ suy nghĩ về an nguy của Đường Tam.Đường Tam được đưa đi, trận đấu cũng chính thức kết thúc.Mặc dù ở cuối trận, biểu hiện của Đường Tam cũng không quá tốt, nhưng qua sáu trân đấu trước,mọi người dĩ nhiên đã bị chinh phục bởi bản lãnh của hắn.

Mà huống chi,ở trận đấu cuối cùng,hắn thật sự thua sao?

Hắn hoàn toàn có thể dùng thân thể của Hỏa Vũ để cản trở công kích,dưới sự khống chế của hắn,chỉ cần rót vào thân thể Hỏa Vũ một chút hồn lực để làm bạch sắc quang cầu được dẫn nổ vào trong người nàng thì bản thân hắn không có một chút nguy hiểm nào,thâm chí cũng không bị xem như đã vi phạm quy tắc.

Dù sao, công kích kinh khủng như vậy là do Hỏa Vũ phóng ra ,chứ không phải Đường Tam.

"Ca của ta, huynh ấy thực sự là không có chuyện gì?"Ở trong phòng,Tiểu Vũ vẻ mặt lo lắng hướng về Thiên Đấu đế quốc cung đình y sư hỏi.

Y sư là nữ tử đã trên bốn mươi tuổi,thế nhưng nhìn gương mặt nàng bây giờ cũng có thể đoán lúc còn trẻ, nàng hẳn là một đại mỹ nữ.Mỉm cười nhìn Tiểu Vũ, nàng nói: "Tiểu cô nương, đây đã là lần thứ mười bảy ngươi hỏi cùng một câu như vậy rồi.Yên tâm đi, ca ca của ngươi không có vấn đề gì lớn đâu, chỉ có da thịt là bị thương mà thôi, xương cốt còn tốt, hơn nữa cũng bảo vệ được nội tạng.Thật sự là kì quái, độ co dãn của thân thể hắn ít nhất là gấp ba lần so với hồn sư bình thường, đây là như thế nào mà luyện ra? Bây giờ hắn chỉ là thiếu máu một chút, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian.Nhiều nhất là năm ngày, hắn đã có thể hoạt động lại như bình thường rồi.Bất quá, trong khoảng thời gian này, hắn không được tham gia bất cứ trận đấu nào, nếu không sẽ ảnh hưởng không tốt đến vết thương."

"Cảm ơn ngài, y sư a di."

Y sư mỉm cười, cầm lấy y dược của mình rồi nói: "Được rồi, các ngươi chiếu cố hắn cho thật tốt, ta đi trước đây."

Nhìn về phía y sư rời đi,vẻ mặt của Tiểu Vũ mới buông lỏng vài phần.Lúc này, Đường Tam đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Nhìn sắc mặt hắn vẫn tái nhợt như trước, Tiểu Vũ lòng đau như cắt, bản thân nàng dù có bị thương, cũng không muốn Đường Tam bị thương như thế a!

Đại sư hướng tới đám người Sử Lai Khắc học viện trong phòng, phất phất tay, nói: "Được rồi, những người khác đều tới nghỉ ngơi đi, sáng mai còn có trận đấu.Nơi này để Tiểu Vũ ở lại chiếu cố Tiểu Tam là được rồi."

Mọi người lúc này mới nhẹ nhàng ra khỏi phòng, chỉ cần Đường Tam không có việc gì, bọn họ cũng yên tâm rồi.

Trong phòng, chỉ còn lại ba người Tiểu Vũ, đại sư cùng Đường Tam.Đại sư nhìn Đường Tam đang ngủ trên giường, mỉm cười nói: "Tiểu Tam kỳ thật làm rất đúng."

Tiểu Vũ ngước đầu lên, vẻ khó hiểu nhìn về phía Đại sư: "Đại sư, ngài còn nói là hắn làm đúng?Hắn rõ ràng có thể cho ả Hỏa Vũ kia tiếp nhận công kích."

Đại sư thở dài nói: "Tiểu Tam làm như vậy, là vì danh tiếng của học viện, cũng là vì tương lai của các ngươi.Đầu tiên,năm nguyên tố học viện là dựa vào nhau mà sống.Nếu hắn hôm nay thật sự hoàn thành "một xuyên bảy" đối với Sí Hỏa học viện, vậy tất nhiên sẽ khiến ba học viện khác coi hắn là cừu địch.Hơn nữa, cừu này mà kết thì sẽ lớn vô cùng.Tiếp theo, nếu lúc đó hắn dùng thân thể Hỏa Vũ để ngăn cản công kích, Hỏa Vũ hẳn phải chết không thể nghi ngờ.Hỏa Vũ lại là nhất đại thiên kiêu của Sí Hỏa học viện, nếu nàng chết đi, chưa kể đến thế lực sau lưng nàng, chỉ là sự trả thù của Sí Hỏa học viện thôi cũng làm chúng ta không thể nào tiếp nổi, đó càng là điều mà Đường Tam không muốn thấy.Nhưng mà trên hết,hắn nhận thấy hai bên không phải là thâm cừu đại hận gì, cho nên hắn mới lựa chọn kết cục như vậy.Ta tin tưởng, hắn đã tính toán ra được năng lực phòng ngự của mình có thể tiếp nhận được công kích của đối phương."

Đại sư thẳng thắn đối đãi với Đường Tam như con đẻ của mình, mắt thấy Đường Tam bị thương, hắn làm sao lại không đau lòng?

Nhưng đại sư là người luôn có lý trí, khi hắn biết Đường Tam không có điều nguy ngại quá lớn thì lý trí trong hắn đã chiếm thượng phong, sau khi phân tích một cách đơn giản, hắn đã xác định được cách làm của Đường Tam. Đương nhiên, điều này không có nghĩa là hắn không lo cho thương thế của Đường Tam.

Tiểu Vũ than nhẹ một tiếng, lại không nói gì nữa, lúc này trong lòng nàng nghĩ, chỉ cần Đường Tam không sao, những thứ khác hết thảy đều không trọng yếu.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến thanh âm băng lãnh của Đái Mộc Bạch: "Các ngươi tới đây làm gì? Ra ngoài cho ta."

"Chúng ta đến thăm Đường Tam, hơn nữa cũng là để cảm tạ hắn", thanh âm của Hỏa Vô Song vang lên, nghe được thanh âm này, Tiểu Vũ không khỏi cau mày lại.

Ngoài doanh phòng (barracks), chẳng những Hỏa Vô Song tới, bảy tên chủ lực của Sí Hỏa học viện chiến đội cũng đều tới, kể cả Hỏa Vũ với sắc mặt tái nhợt.

Sau khi trận đấu chấm dứt, sau khi bọn hắn tỉnh táo trở lại, Hỏa Vô Song không khỏi bị dọa một trận, hắn đương nhiên cũng nhìn ra được nguy hiểm của muội muội trong trận đấu, nếu không phải Đường Tam hạ thủ lưu tình, hắn cũng sẽ mất muội muội rồi.

Mặc dù Sí Hỏa học viện thất bại, nhưng Hỏa Vô Song chẳng những không thống hận Đường Tam, ngược lại còn vô cùng cảm kích hắn, tính mạng của muội muội hắn so với thành tích trận đấu còn quan trọng hơn gấp ngàn vạn lần.

Mà Hỏa Vũ trong Sí Hỏa học viện cũng là hạch tâm giống như chúng tinh phủng nguyệt (câu này chắc là thành ngữ Tung Của, không có cụm từ nào để thay thế, đành dịch ngang ra là "trăng trong đám sao" - A Lót), tình cảm của các đội viên khác cũng không sai biệt lắm.Sau khi trở lại doanh địa, Hỏa Vô Song lập tức đề nghị trước hết nên đến thăm Đường Tam.

Đái Mộc Bạch ánh mắt băng lãnh đảo qua trên thân mọi người: "Không cần các ngươi mèo khóc chuột giả vờ từ bi, Đường Tam hắn còn không chết được."

Hỏa Vô Song nhíu nhíu mày: "Đái Mộc Bạch, ngươi không nên quá phận như vậy.Ta chính là đến thăm Đường Tam, cảm tạ hắn đã bỏ qua cho muội muội của ta.Không phải là đến thăm ngươi, ngươi mau tránh ra."Lúc này, nghe được thanh âm, Sử Lai Khắc thất quái ngoại trừ Đường Tam và Tiểu Vũ ra, thì những người còn lại đều xông ra ngoài.Giống như Đái Mộc Bạch,do Đường Tam bị thương,họ đều không có ấn tượng tốt đối với Sí Hỏa học viện, cùng nhau ngăn trở đám người Hỏa Vô Song.

“Lập tức rời đi ngay,nếu không đừng trách chúng ta không khách khí.”Tà mâu của Đái Mộc Bạch đang ngưng tụ, hiển nhiên là sắp không khống chế được cơn giận của mình.

Lúc này, bảy tên chủ lực của Sí Hỏa học viện vốn lúc trước đều đã tham gia vào vòng tấn cấp, hồn lực bị tiêu hao không nhỏ, nếu bây giờ thật sự phải đánh, bọn họ sẽ không chiếm được thượng phong, mà huống chi bọn họ lại càng không muốn động thủ với bọn người Đái Mộc Bạch.

“Là ta muốn tới cám ơn Đường Tam”,ngay lúc Hỏa Vô Song sắp không chịu được mà phát tác, Hỏa Vũ đột nhiên đứng dậy, sắc mặt tái nhợt cười gượng, không còn vẻ điên cuồng như trong trận đấu,ngược lại trở nên rất an tĩnh.Trong cặp mỹ mâu còn có nhiều suy tư và u thâm, giống như biến thành một người khác.

“Không cần đâu,ca ca ta hắn đã ngủ,các ngươi đi đi.dừng nên quấy rầy hắn nghỉ ngơi”,Tiểu Vũ từ trong phòng đi ra nói,lạnh lung liếc nhìn Hỏa Vũ

Mặc dù Đường Tam chính là tự nguyện nhận công kích, thế nhưng người phóng ra công kích đó chính là Hỏa Vũ, cho nên Tiểu Vũ đối với nữ có tư dung không kém mình là bao này dĩ nhiên là không có hảo cảm.

Hỏa Vũ nhìn thoáng Tiểu Vũ vừa bước ra khỏi phòng,khẽ gật đầu,nói: “Vậy quấy rầy rồi.Chờ khi hắn tốt hơn một chút, chúng ta trở lại tạ ơn hắn.”

Tiểu Vũ không chút do dự mà cự tuyệt: “Không cần đâu,chúng ta là đối thủ cạnh tranh trong toàn đại lục cao cấp học viện hồn sư tinh anh đại tái.”Những lời này của nàng cũng tương đương với việc rõ ràng song phương không phải là bằng hữu.

Đoàn người của Sí Hỏa học viện vừa đi thì lại có người đến.

Trữ Phong Trí cùng Tuyết Thanh Hà tuy nói là đại biểu đại tái tổ ủy đến xem thương thế của Đường Tam, nhưng trên thực tế, từ khi đại hội bắt đầu cho đến bây giờ, bị thương không phải chỉ có một mình Đường Tam, nhưng chỉ có hắn mới gây được sự chú ý như vậy

Sau khi xác định Đường Tam không có gì đáng ngại, hai người lại cùng đại sư nói chuyện vài câu, lúc này mới rời đi.Cả doanh phòng cũng lại trở nên tiếp tục an tĩnh.

---

114. Chương 113: Phượng Hoàng Cuồng Dã

Người xuất chiến thay đổi, thực lực tựa hồ cũng thay đổi.

Tại ba trận đấu kế tiếp, Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch bằng vào thủ đoạn công kích cương mãnh bạo liệt của hắn, mỗi lần đều ít nhất hạ gục bốn gã đối thủ. Người thứ hai xuất tràng là Chu Trúc Thanh lên chấm dứt trận đấu. Không có Đường Tam, Sử Lai Khắc học viện như trước xuất tràng cũng chỉ hai người.

Qua thời gian một ngày sau, tốc độ khôi phục của Đường Tam so với sự phán đoán của y sư lại càng nhanh hơn, chỉ với ba ngày, vết thương của hắn có vẻ đều đã được khép miệng và mọc da non, hành động đã có thể dễ dàng. cả người dường như đã lại linh hoạt. Khi Đường Tam tỏ vẻ muốn tham gia làm dự bị cho thăng cấp tái, thì tất cả mọi người của Sử Lai Khắc học viện đều nhất trí phản đối.

Bất đắc dĩ, Đường Tam từ người chủ lực mạnh nhất biến thành khán giả xem cuộc chiến. Hôm nay, các trận đấu đã diễn ra đến ngày thứ sáu. Năm trận đấu trước, Sử Lai Khắc học viện đều toàn thắng.

Hôm nay, đối thủ của Sử Lai Khắc đối thủ là một học viện hệ thực vật, cũng là đối thủ mà Đường Tam nhìn không thấu thực lực. Đối mặt học viện này, Đại Sư bố trí lực lượng xuất chiến hoàn toàn không giống trận trước. Ba trận đấu đầu tiên xuất chiến bao gồm Hoàng Viễn, Kinh Linh và Thái Long.

Trận đấu bắt đầu không lâu, đã gây chấn động cho những người quan tâm. Bởi vì, trong ba tràng đấu đầu tiên, Sử Lai Khắc học viện đã bị đối thủ là Thực Vật học viện một đánh bại ba. Thực Vật học viện chỉ phái ra một gã đội viên, trước sau cũng đánh bại Hoàng Viễn, Kinh Linh và Thái Long.

Mà vũ hồn của tên đội viên Thực Vật học viện này lại chính là một loại dây leo, đối với lam ngân thảo của Đường Tam, có vẻ cùng loại tác dụng, chỉ là thô và to hơn. Đạt tới bốn mươi mốt cấp hồn lực, khống chế hệ

năng lực xuất chiến. hoàn toàn khắc chế ba người bọn Thái Long. Mặc dù tiêu hao không ít hồn lực nhưng dù sao vẫn là liên tiếp đánh bại ba người. Có thể nói Sử Lai Khắc học viện từ lúc thăng cấp tái bắt đầu về sau đây chính là đả kích lớn nhất.

Đương khi đánh bại người thứ ba là Thái Long, đối thủ phát ra một câu nói làm khi thế của cả Sử Lai Khắc học viện chiến đội xuất hiện một chút biến hóa.

Tên đệ tử kia của Thực Vật học viện liên tiếp chiến thắng ba gã đối thủ, hiển nhiên là có chút đắc ý kiêu ngạo, sau khi đánh bại Thái Long liền nói một câu: Sử Lai Khắc học viện cũng không phải là dạng ma quái gì cả!.

"Mẹ kiếp, lão tử không thể nhẫn nhịn được nữa, để xem ta thu thập bọn họ như thế nào." Người nói là Mã Hồng Tuấn , trong Sử Lai Khắc học viện chính là người thứ tư xuất tràng. Lúc này khuôn mặt hắn đã lộ ra nét đỏ bừng, cực kỳ phẫn nộ nhìn ra giữa sân nơi tên hồn sư kia đang sắp trở thành đối thủ.

Chính lúc này, một bàn tay to chậm rãi hướng đến bả vai Mập Mạp vỗ vỗ, "Nhìn rõ ràng phương thức công kích của đối thủ chưa? Đó là mục tiêu của ngươi. Phải đánh bại toàn bộ bọn họ, mà ngươi vẫn có thể dư được một chút hồn lực đấy."

Mã Hồng Tuấn quay đầu lại nhìn lên, phát hiện người nói chuyện đúng là Đại Sư. Đường Tam đang đứng xem cuộc chiến tự nhiên hiểu được, Đại Sư cố ý để cho bọn Thái Long xuất trận trước tiên, mục đích là muốn thấy rõ phương pháp chiến đấu của đối thủ. Mà người thứ tư phái lên là Hồng Tuấn, mục đích cũng chỉ có một, đó chính là thuộc tính tương khắc. tựa như lúc đầu Sí Hỏa học viện tưởng rằng có thể khắc chế Lam Ngân Thảo của Đường Tam là giống nhau.

Đang lúc Mã Hồng Tuấn đi lên sân đấu, không những tên kia mà ngay cả ba người bại tướng của Sử Lai Khắc học viện suýt nữa cũng bật cười ra tiếng.

Mặc dù Mã Hồng Tuấn đã không còn giống như hai năm trước, nhưng vẫn là một quả cầu thịt, nhất là khuôn mặt thịt mập phì, nhìn qua có phần đáng yêu. Mặc dù hắn không phải là đội viên nhỏ nhất của Sử Lai Khắc học viện, nhưng nhìn từ bề ngoài, hiển nhiên hắn là người thấp nhất. Huống chi, tại những trận đấu trước đó. Mã Hồng Tuấn cho tới giờ cũng không có xuất tràng.

Cho dù là tứ nguyên tố học viện, sự chú ý cũng chưa bao giờ để ý đến trên người Mã Hồng Tuấn , chú ý của bọn họ là Đường Tam, Đái Mộc Bạch , Chu Trúc Thanh , Tiểu Vũ nhưng tuyệt không hề chú ý đến tên tiểu Mập Mạp như thế này.

Ngay cả thắng ba trận, tên đội viên Thực Vật học viện xuất chiến mặc dù hồn lực bị tiêu hao không ít, nhưng tin tưởng đã tăng lên tới đỉnh, căn bản là không để Mã Hồng Tuấn vào mắt.

"Tiểu Mập Mạp, hay là ngươi xuống đi, vạn nhất ca ca không tốt mà đả thương ngươi thì khổ lắm." mặc dù vẻ mặt có ý cười, nhưng trong mắt đệ tử Thực Vật học viện rõ ràng hiện ra nét khinh miệt.

Sử Lai Khắc học viện ở cùng một chỗ với nhau trong thời gian dài, tính cách cũng đã bị ảnh hưởng bởi đồng bọn. Mập Mạp cũng không ngoại lệ. Y liền nháy mắt cầu tình, làm ra một bộ dáng vô tội. "Nhưng sư phụ để cho ta thượng tràng, ta cứ như vậy mà đi xuống, trở về ắt hẳn là bị phạt. Hay là ca ca ngươi đánh ta xuống đi nhé. Tuy nhiên, ngươi cần phải nhẹ tay một chút chút được không."

"Không thành vấn đề. Ta sẽ không bắt nạt trẻ con đâu."

Còn đang dương dương tự đắc, Vị tinh anh thắng cả ba trận của Thực Vật học viện này lại đã trừng lớn hai mắt, bởi vì, từ trên người Mã Hồng Tuấn, hắn rõ ràng thấy được bốn cái hồn hoàn rất mau hiện ra, hai vàng, hai tím, một tổ hợp hồn hoàn tuyệt mỹ.

Không chỉ hắn giật mình, tứ nguyên tố học viện đang xem cuộc chiến bên dưới cũng chấn động không kém, bọn họ không thể nào nghĩ tới, trong Sử Lai Khắc học viện vẫn còn ẩn núp một đội viên như vậy. Thực lực ngoài bốn mươi cấp, không khí bên người hắn trong nháy mắt trở nên vặn vẹo, tóc cùng với thân thể đều biến hóa, không thể nghi ngờ là vũ hồn của hắn rất cường hãn.

Theo hồn lực từ từ tăng lên, sau khi Mã Hồng Tuấn sử dụng vũ hồn, kiểu tóc mào gà trên đầu hắn đã hoàn toàn trở thành màu đỏ, từ lúc Đường Tam cho hắn ăn tiên phẩm dược thảo Kê Quan Phượng Hoàng, chẳng

những không còn bị tà hỏa cắn trả uy hiếp, mà Phượng Hoàng lực của hắn cũng trở nên hoàn toàn tinh thuần, ngay cả Đại Sư cũng nói qua, trong Sử Lai Khắc thất quái, luận về lực bạo phát, Mã Hồng Tuấn có thể coi như người mạnh nhất.

Căn bản không thèm để ý tới đối phương có giật mình hay không, trong nháy mắt vũ hồn phóng thích ra, Mập Mạp đã lập tức động thủ. Oanh một tiếng, nương theo đệ nhị hồn hoàn lóe sáng, ngọn lửa tử hồng sắc mênh mông bay lên trời, ngay sau đó, một đạo hỏa tuyến bắn ra, trực tiếp hướng đối phương lao tới.

Cho dù dây leo cấp tốc làm thành tấm chắn dày đặc, uy lực của tương khắc thuộc tính đã thể hiện ra, đừng nói đối thủ của Mã Hồng Tuấn tại ba tràng đấu trước đã hao phí đại lượng hồn lực, cho dù không có tiêu hao, cũng không có khả năng chống đở được công kích của ngọn lửa Phượng Hoàng này. Tựa như bọn họ lúc trước gặp phải Sí Hỏa học viện không hề lo lắng sẽ bị thua là giống nhau.

Ngọn lửa tử hồng sắc mặc cho đối thủ phòng ngự, đã dễ dàng dính lấy thân thể đối thủ.

Thoáng kinh hãi, tên Thực Vật học viện đã liên tiếp thắng ba đội viên không chút do dự xoay người nằm xuống, thân thể rất nhanh lăn tròn trên mặt đất, hy vọng cách này có thể dập tắt ngọn lửa trên người. Đồng thời vô số dây leo màu xanh từ trong cơ thể hắn phóng ra, đánh về phía Mã Hồng Tuấn , cố gắng ngăn cản hắn tiếp tục hướng mình phát động công kích.

Nhưng Mã Hồng Tuấn cũng không nghĩ đến chuyện tha cho hắn mà vẫn tiếp tục công kích, chỉ là nhìn kỹ đối thủ mà cười lạnh, toàn thân ngọn lửa tử hồng sắc bay lên càng trở nên nồng đậm.

Dây leo màu xanh vọt tới trước mặt Mã Hồng Tuấn, hắn tựa hồ không phát hiện ra, tùy ý công kích, đáng tiếc dây leo này căn bản không qua được cửa Dực Hỏa Phượng Hoàng. Ngọn lửa tử hồng sắc thực sự hơn hẳn lửa thường, phàm là dây leo đến gần đều trong nháy mắt đều hóa thành tro tàn.

Nếu tên thực vật hệ hồn sư ngoài bốn mươi cấp này bảo trì toàn vẹn trạng thái hồn lực, nói không chừng còn có thể sinh ra một ít tác dụng uy hiếp đối với Mã Hồng Tuấn . Đáng tiếc là, hồn lực của hắn trong ba trận chiến trước đã tiêu hao nhiều lắm. Đối mặt người có cấp bậc cũng không kém hắn, trạng thái hồn lực lại sung mãn, thuộc tính tương khắc toàn diện như Mã Hồng Tuấn , thì sao hắn có thể chống đỡ được chứ.

Chẳng những không có khả năng ngăn cản Mã Hồng Tuấn , ngọn lửa tử hồng sắc cũng không có bị dập tắt bởi việc lăn tròn. Với năng lực phụ trợ mạnh mẻ là tính nóng cháy ăn mòn, gây cho đối thủ sự thống khổ đến không lời nào có thể diễn tả. Lúc này tên đội viên này ngay cả khả năng mở miệng cũng không có, trong cơ thể thực vật tính toàn lực chống cự sự ăn mòn của ngọn lửa Phượng Hoàng, nhưng ngọn lửa Phượng Hoàng này thật kinh khủng, đâu dễ dàng gì ngăn cản.

"Trận này chúng ta nhận thua." Sư phụ Thực Vật học viện không chút do dự hướng trọng tài hô to.

Mã Hồng Tuấn giơ tay phải lên hướng về đối thủ, ngọn lửa tử hồng sắc liền thu hồi, lúc này mới hóa giải nguy cơ cho đối thủ. Đối với hắn mà nói, cái này chỉ là một thắng lợi đơn giản. Đương nhiên, loại thắng lợi đơn giản này chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Thực Vật học viện có tổng cộng ba gã ngoài bốn mươi cấp hồn sư, ngoại trừ trận này một gã đội viên xuất tràng, còn hai gã còn lại cũng đều xếp ở sau cùng. Bởi vậy, Mã Hồng Tuấn đối mặt bốn gã đối thủ kế tiếp, đều là ngoài ba mươi cấp thực vật hệ hồn sư mà thôi.

Mặc dù hồn sư vũ hồn thực vật hệ này, chính mình đều là khống chế hệ, đáng tiếc vũ hồn của bọn họ bị khắc chế của Mã Hồng Tuấn thật sự quá kinh khủng, căn bản hai bên không cần giao thủ. Mã Hồng Tuấn chỉ cần phóng thích dục Hỏa Phượng Hoàng, có thể cam đoan hồn kỹ đối thủ đối mình hoàn toàn không có hiệu quả.

Bất luận ngươi có sở hữu hồn kỹ mạnh thế nào, nhưng vũ hồn của ngươi bị khắc chế đến gần như mất hết hiệu lực của vũ hồn mình, thì ngay cả khi hồn kỹ đạt trạng thái mạnh mẽ nhất cũng không có ý nghĩa gì.

Mã Hồng Tuấn từ trận đầu đến trận đấu thứ năm, thậm chí đều là đúng bất động ở chỗ này, thúc dục Hỏa Phượng Hoàng hộ thể, đồng thời dùng Phượng Hoàng hỏa tuyến tiến hành tăng phúc, ngọn lửa quét ngang, một khi trúng đối thủ, trận đấu sẽ lập tức chấm dứt. Đối với hắn mà nói, tràng chiến đấu này cực kỳ dễ dàng.

Một xuyên ba, vốn là ưu thế thật lớn, nhưng trong lúc đó, Thực Vật học viện đã bị Sử Lai Khắc học viện đánh tới năm, nhưng lạ lùng là họ lại không hề tỏ vẻ lo lắng.

Rốt cục lại là một gã hồn sư ngoài bốn mươi cấp tiến lên đài, bốn cái hồn hoàn màu sắc phân biệt là vàng, vàng, vàng, tím. Thuộc tính rõ ràng không bằng Mã Hồng Tuấn.

Vũ hồn của hắn chính là xích viêm (bụi gai lửa), cũng là đội viên duy nhất trong toàn bộ bảy tên Thực Vật học viện tham gia chiến đấu có khả năng đối kháng với lửa. Lúc này hắn tự nhiên cũng là tia hy vọng cuối cùng của Thực Vật học viện , nếu hắn cũng bại bởi Mã Hồng Tuấn , vậy cuối cùng cũng không cần đánh nữa

Sư phụ của Thực Vật học viện chứng kiến Mã Hồng Tuấn có ngọn lửa mạnh mẻ như thế, trước tiên hắn cho vài tên đội viên xuất tràng cũng chỉ là làm nhiệm vụ tiêu hao hồn lực của Mã Hồng Tuấn. Dù sao, tại trước khi đội viên Sử Lai Khắc học viện xuất tràng, không nghĩ rằng Mã Hồng Tuấn lại là hồn sư có năng lực dùng lưa như vậy, chỉ cần sáu gã hồn sư của bọn họ xuất tràng có thể chiến thắng được Mã Hồng Tuấn, như vậy vẫn còn có cơ hội chiến thắng Sử Lai Khắc học viện. Đường Tam tại lúc đấu với Sí Hỏa học viện đã trọng thương, không cách nào xuất tràng. mặc dù mấy người này của Sử Lai Khắc học viện thật sự cũng rất mạnh, nhưng khống chế hệ hồn sư của Thực Vật học viện có thực lực khống chế cũng không kém.

Ngay từ đầu trận đấu ,hai tay đối thủ của Mã Hồng Tuấn đồng thời huy động, đệ tam hồn hoàn trên người trong nháy mắt lóe sáng, phát động kỹ năng .

Quang mang màu đỏ từ giữa thân thể hắn phát tán, từng tảng lớn tảng lớn bụi gai màu đỏ cao hai thước lừng lững dựng lên, trên mặt đất bày ra một mảnh rừng rậm bằng bụi gai , ngăn cách hai bên lại. Cứ như vậy, Mã Hồng Tuấn đã không cách nào thấy được hành động của đối thủ, đồng thời, bụi gai cũng bay nhanh tới hướng Mã Hồng Tuấn mà vây lại, hơn nữa hắn cũng hướng Mã Hồng Tuấn mà nhanh chóng tiến tới gần. Mục đích của hắn chính là muốn khống chế Mã Hồng Tuấn trong vòng bụi gai của mình , chỉ cần thành công, phía sau đã không cần nói tới. Mặt khác hắn đối với tính kháng hỏa của xích viêm cũng thập phần tự tin. dù sao, đây là vũ hồn Thực Vật hỏa thuộc tính.

Mã Hồng Tuấn thật sự sẽ bị đối thủ khống chế được sao? Rất nhanh hắn đã đưa ra đáp án.

Đối mặt với rừng rậm bụi gai đang lẹ làng bay tới gần, Mập Mạp không tỏ vẻ gì hoảng hốt, đệ tam hồn hoàn trên người trong nháy mắt lóe sáng, nương theo một tiếng phượng minh thánh thót sau lưng, Mập Mạp lập tức hiện ra một cái quang ảnh tử hồng sắc thật lớn .

Chứng kiến một màn này. Không chỉ là sư phụ Thực Vật học viện đang xem trận chiến ở phía dưới, mà sắc mặt đội viên cũng đại biến. Tựu ngay cả khán giả trên đài cũng đều chấn động. Các trận đấu trước, ngoại trừ một số ít người ra, đại đa số người đều không thấy vũ hồn xuất ra của Mã Hồng Tuấn xuất là gì. Lúc này thấy quang ảnh sau lưng hắn, chúng nhân mới ý thức được, tiểu Mập Mạp này nhìn qua không có gì vừa mắt, thế nhưng lại là một trong những vũ hồn tối cao nhất, Phượng Hoàng.

trong nháy mắt từ sau lưng Mã Hồng Tuấn triển khai ra hai cánh ngọn lửa tử hồng sắc thật lớn. Xích viêm dù tính kháng hỏa rất mạnh nhưng đối đầu với tử hồng sắc quang mang kinh khủng, cũng không có khả năng thoát khỏi vận mệnh bị phá hủy. Cho dù cũng đều là hỏa thuộc tính, cũng có phân cao thấp. nếu hỏa diễm của Mã Hồng Tuấn ngay cả cái hỏa thuộc tính Thực Vật nho nhỏ này cũng không thể khắc chế, vậy dù hắn là Tà Hỏa Phượng Hoàng cũng không xứng được xưng là vũ hồn tối cao.

Oanh - -. Thân thể Mã Hồng Tuấn mang theo ngọn lửa phóng lên cao, tại không trung hai cánh tử diễm thật lớn triển khai sau lưng. Hắn tự nhiên rất dễ dàng tìm được thân ảnh đối thủ, Phượng Dực Thiên Tường, không chút do dự hướng đối phương đánh tới.

Mặt đất đối không trung, như thế nào né tránh đây? bất luận là tốc độ cùng tính linh hoạt, cũng không thể nào so sánh được. Xích viêm hồn sư đang ở trong rừng bụi gai , hắn chỉ có thể cảm nhận được động tác Mã Hồng Tuấn, nhưng không cách nào thấy. Đến khi Mã Hồng Tuấn đã thân nhập không trung, hắn mới biết được trình độ đối thủ của mình đến tột cùng là cường đại như thế nào. Nhìn đối thủ đánh tới, hắn cũng chỉ có thể giãy dụa là cùng.

Đệ tứ hồn hoàn bừng sáng. tử quang lóng lánh, trên mặt đất màu đỏ bụi gai đồng thời bị bao trùm bởi một tầng quang mang màu tím, lúc quang mang vừa tiến vào bụi gai. sau một khắc, vô số quang điểm màu tím

phóng lên cao. Tất cả hướng không trung chỗ Mã Hồng Tuấn bắn tới.

"Bụi Gai Vũ", đệ tứ hồn kỹ. Bụi gai hỏa nguyên tố có thể mãnh liệt công kích trên diện tích rộng, cũng có thể tập trung công kích. một khi bị bắn trúng, hỏa độc trong đó sẽ ở trong cơ thể đối thủ phát ra, sinh ra khả năng phá hủy thật lớn.

Thực sư Mã Hồng Tuấn lúc bị đối thủ dùng hồn kỹ công kích vẫn đang ở không trung, mặc dù hắn có thể làm đối thủ không chỗ nào che dấu. Nhưng chính hắn cũng rất khó né tránh. Huống chi bụi gai vừa xuất hiện là từ bốn phương tám hướng mà đến.

Dục Hỏa Phượng Hoàng cùng Phượng Dực Thiên Tường trong nháy mắt mở rộng phạm vi tới tới lớn nhất. bụi gai vừa tiến vào phạm vi ngọn lửa chung quanh thân thể Mã Hồng Tuấn , lập tức hóa thành tro tàn.

Nhưng, Dù sao là một hồn kỹ của hồn hoàn ngàn năm. Mặc dù thuộc tính đang bị Mã Hồng Tuấn khắc chế, nhưng sự lợi hại đã không giống vài người bị khắc chế khi trước. Bởi vậy, mặc dù hắn phá hủy phần lớn gai độc. Nhưng gai độc lúc này đâm vào hắn không bao nhiêu nhưng cũng lưu lại trên người hắn không ít.

nếu chỉ là 1 vết, hoặc là hơn mười vết, Mập Mạp có lẽ cũng không có cảm giác gì. nhưng đây lại thành ngàn vạn tiêm thứ. đau đớn nói ra không đáng kể, nhưng càng lúc lại càng không ngừng truyền đến cảm giác khó chịu.

Mã Hồng Tuấn đã hoàn toàn bị chọc giận, liền không thèm lưu lại hồn lực, Phượng Dực Thiên Tường tốc độ toàn lực, lao thẳng xuống.

Oanh, thân thể Mã Hồng Tuấn mạnh mẽ nện xuống đối thủ đang ở trên mặt đất. đệ tứ hồn kỹ lập tức phát động.

Đẹ tứ hồn kỹ của Mã Hồng Tuấn là Phượng Hoàng Khiếu Thiên vốn thuộc về kỹ năng công kích sau khi đã hạn chế đối thủ. khuyết điểm lớn nhất chính là đối thủ có thể né tránh, không cách nào tiến hành tập trung. Nhưng buồn cười chính là, vị xích viêm hồn sư của Thực Vật học viện này ngay từ đầu trận đấu đã bày ra trong sân vô số rừng rậm bụi gai, mục đích của hắn đương nhiên là hạn chế Mã Hồng Tuấn . nhưng lúc này lại biến thành hạn chế hoạt động của chính mình .

nổ ầm ầm, trong nháy mắt Mã Hồng Tuấn đâm xuống đất, Phượng Hoàng Khiếu Thiên kích chấn động đã bộc phát, không gian chung quanh tức thì vặn vẹo, liền đó rừng rậm bụi gai toàn bộ bị phá hủy, trong lúc vặn vẹo đó, thân thể xích viêm hồn sư mơ mơ hồ hồ bị hãm vào trong mê muội.

"Mập Mạp, hạ thủ lưu tình." dưới đài, Đường Tam , Đái Mộc Bạch mấy người mắt thấy Mập Mạp phát động Phượng Hoàng khiếu thiên kích, kinh hoàng la lớn. Phượng Hoàng khiếu thiên kích chia làm hai bộ phận, bộ phận thứ nhất là hạn chế đối phương, bộ phận thứ hai mới chính là kinh khủng của Phượng Hoàng dung nham bắn phá, một khi bộ phận thứ hai hoàn thành, hoàn toàn, xích viêm hồn sư lâm vào trạng thái giằng co hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Là hồn kỹ công kích tối cường đại trong Sử Lai Khắc thất quái, cho dù là hồn sư năm, sáu mươi cấp đối diện với Phượng Hoàng Khiếu Thiên, cũng sẽ bị thương nặng. Huống chi đối thủ chỉ là bốn mươi cấp mà thôi.

Mọi người của Sử Lai Khắc học viện lo lắng thừa, mặc dù toàn thân Mã Hồng Tuấn cực kỳ ngứa ngáy, tê dại bởi ma dương làm trong lòng hắn tức giận điên cuồng, nhưng ở cùng đồng môn một thời gian dài như vậy, tâm tình hắn vẫn có thể khống chế được. Ngay khi đánh ngất đối thủ, trên người hắn thuộc tính hỏa của Phượng Dực Thiên Tường đã xâm nhập thân thể đối phương . Đồng thời, thân hình mập mạp nhẹ nhàng xoay người một cái, toàn thân lập tức đánh trúng ngực đối phương bay lên trời.

Thân thể xích viêm hồn sư tại không trung vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp, trực tiếp bay ra bên ngoài tràng đấu. Được một gã sư phụ Thực Vật học viện tiếp được. Lúc này mặc dù hắn còn đang trong trạng thái hôn mê, nhưng cũng không có chính thức bị thương.

Mọi người của Sử Lai Khắc học viện hoan hô một tiếng, xông lên võ đài nghênh đón anh hùng Mập Mạp, thân thể đang nhẹ nhàng ở không trung.

Từ lúc vòng thăng cấp bắt đầu tới giờ, người một xuyên bảy đầu tiên rốt cục xuất hiện. nhưng lại là xuất hiện trên người một gã đội viên chưa bao giờ xuất tràng của Sử Lai Khắc học viện. Chuyện thật này, làm kinh hãi tất cả học viện tham chiến của Thiên Đấu đế quốc.

Ánh mắt lóe ra quang mang, thần sắc trên mặt Mập Mạp vô cùng sung sướng, thật lâu không cùng người khác chiến đấu qua. này tràng chiến đấu lại là toàn thắng đối thủ. Dĩ nhiên hắn cùng đối thủ có liên quan tới vũ hồn khắc chế nhau , nhưng cũng là mấy ngày nay Mập Mạp cố gắng tu luyện. Ngay cả chính Mập Mạp cũng hiểu được, từ khi ăn kê quan Phượng Hoàng quỳ, hồn lực mình đột nhiên tăng mạnh. Trong đoàn đội lúc này, hắn đã không còn nhược điểm khi công kích nữa.

Luận về tổng hợp thực lực, tại Sử Lai Khắc thất quái Mập Mạp đã tiếp cận Đường Tam và Đái Mộc Bạch , so với Tiểu Vũ, Chu Trúc Thanh còn muốn hơn một bậc.

"Mập Mạp, ngươi đã có thể!" Đái Mộc Bạch vỗ vỗ bả vai Mã Hồng Tuấn .

Mã Hồng Tuấn dương dương đắc ý cười nói: "đó là, mấy ngày nay huynh đệ nỗ lực cố gắng nên đã không uổng phí. Vòng thăng cấp về sau hãy xem ta thể hiện đi. Tuy nhiên phải nói thật, Đái lão đại, cảm giác một xuyên bảy thật sự là rất sảng khoái, ha ha ha ha."

Đại Sư mỉm cười nhìn Mã Hồng Tuấn , nói: "Ngươi cũng không nên đắc ý vội. Hôm nay thắng lợi, chỉ bởi vì vũ hồn ngươi đối với đối thủ khắc chế quá lớn, mới có thể liên tiếp chiến thắng bảy đối thủ. Một loại tình huống, không dễ gặp được chút nào. Ví dụ như, ngươi đối đầu với thủy học viện là thủy Băng nhi còn có nắm chắc chiến thắng không? Nàng là băng Phượng Hoàng cùng ngươi là Hỏa Phượng Hoàng khắc chế lẫn nhau , tại thuộc tính này dường như một chút ưu thế ngươi cũng không có, mà nàng đối với hồn kỹ cùng hồn lực rõ ràng khống chế lại trên ngươi. hoặc là, không cần thuộc tính tương khắc, chỉ cần ngươi gặp phải một gã mẫn công hệ hồn sư có tính linh hoạt thật tốt, cũng rất khó chiến thắng đối thủ. cho dù có thể chiến thắng, hồn lực tất nhiên cũng tiêu hao thật lớn."

"Ách ……" Mã Hồng Tuấn gãi gãi đầu, trong lòng hưng phấn nhất thời hạ xuống rất nhiều, nhìn Đại Sư nói không ra lời.

Đại Sư mỉm cười nói: "Có lực công kích cực mạnh trong đội ngũ, dĩ nhiên tác dụng của ngươi là không phải nghĩ. Nhưng ngươi phải hiểu được, bởi vì lực công kích của ngươi kinh khủng đến như vậy, cũng là dễ dàng bị đối thủ chú ý nhất, cho nên trước hết phải tiêu diệt ngươi. Trong một đội, cường công hệ hồn sư và khống chế hệ hồn sư không thể nghi ngờ đều là trọng yếu nhất. Đều là mục tiêu đối thủ chú ý đầu tiên. Bởi vậy, ngươi chẳng những phải phát huy lực công kích tốt nhất, đồng thời, ngươi cũng phải có thể tự bảo vệ chính mình. Nếu bên người ngươi, không có khả năng hòa hợp với bằng hữu trong đội. Đối với tương lai của ngươi mà nói, ngươi là chỗ yếu nhất trong đội khi chiến đấu, đây là điều mà Cường Công hệ hồn sư phải nhớ: Thắng không kiêu, bại không nản, luôn giữ tâm tính được vững vàng tỉnh táo."

Kết hợp chiến đấu với giáo dục, không thể nghi ngờ đây là cách hữu hiệu nhất. Đại Sư nói những lời này không chỉ là đối với một Mã Hồng Tuấn, đồng thời cũng là nói với người bên cạnh là Đái Mộc Bạch và vài tên cường công hệ hồn sư khác.

"Tốt lắm, được rồi, chúng ta có thể lui về." Đại Sư phất tay, mang theo mọi người hướng khu nghỉ ngơi đi đến.

Chứng kiến việc này, Trên mặt Đại Sư không khỏi hiện ra một tia mỉm cười nhàn nhạt, ánh mắt rơi vào thân thể Đường Tam cơ bản trên người đã khôi phục.

Một thân ảnh màu đỏ cũng nhìn về hắn, không phải ai khác, giống như một ngọn lửa chính là đội phó của Sí Hỏa học viện chiến đội, vũ hồn Hỏa Ảnh thần kỳ, Hỏa Vũ .

Nhìn kỹ chiến đội che mặt Sử Lai Khắc vừa mới đạt được sáu trận thắng liên tiếp, Hỏa Vũ khẽ cắn hàm răng, không che dấu mục đích mình chút nào, ánh mắt mang theo vài phần nóng cháy soi mói trên người Đường Tam. Nhưng nhìn kỹ ánh mắt nàng, lại tựa hồ đã không còn tràn ngập ý không phục lẫn phẫn nộ như trước kia mà cái loại này rõ ràng khác lạ, ánh mắt nàng tựa hồ xuất ra vài tia phức tạp.

"Hỏa Vũ tiểu thư, có việc gì thế?" Người mở miệng chính là đội trưởng Đái Mộc Bạch .

Ánh mắt Hỏa Vũ đảo qua trên người Đái Mộc Bạch, gật đầu, rồi hướng Đường Tam nói: "Đường Tam, ta muốn nói chuyện cùng ngươi."

Sáu người Sử Lai Khắc thất quái cùng với bốn gã đội viên dự bị ánh mắt nhất thời đều tập trung trên người Đường Tam. Mà Đường Tam chính mình cũng thoáng có chút giật mình, nhíu mày, "Có chuyện gì không

thể nói ở chỗ này được sao?"

Hỏa Vũ lắc đầu, "Ta muốn một mình nói chuyện cùng ngươi."

Đường Tam đột nhiên cảm giác được bên hông mình đau nhói, quay đầu nhìn lại, thấy trong lúc đó Tiểu Vũ đang rất bất mãn nhìn mình. ánh mắt tựa hồ có vài phần khó hiểu. Mà Đái Mộc Bạch đã có chút bất đắc dĩ. Tại Sử Lai Khắc thất quái, luận về vẻ ngoài, Đường Tam cũng chỉ có thể hơn Mã Hồng Tuấn chút ít mà thôi. Bất luận là Áo Tư Tạp phi thường anh tuấn, Đái Mộc Bạch mới chính là người tràn ngập mị lực tà dị, hiển nhiên so với hắn cũng là hấp dẫn nữ hài tử hơn.

Không thể nghi ngờ Hỏa Vũ là một cô gái cực kỳ xuất sắc, mười chín tuổi nàng đã nổi danh đỉnh điểm, vóc người càng vì vận động huấn luyện nên càng cực kỳ hoàn mỹ. Cho dù là trải qua vô số nữ tử như Đái Mộc Bạch cũng không khỏi suy nghĩ một chút về nàng. Nếu không phải có Chu Trúc Thanh tồn tại, nói không chừng hắn sẽ thực sự theo đuổi nàng.

Nhưng giờ Đái Mộc Bạch lại không rõ, tựa hồ từ lúc hai chiến đội tiếp xúc tới nay, Sự chú ý của Hỏa Vũ dường như không phải mình mà là hướng quá tới trên người Đường Tam. Mặc dù thực lực Đường Tam rõ ràng rất mạnh, nhưng cũng làm cho Đái Mộc Bạch có chút hoài nghi mị lực của mình. Về sau mọi người mới biết được. Hỏa Vũ chú ý đến Đường Tam như vậy chủ yếu nhất là do Đường Tam đối với nàng có đả kích rất mạnh. Hỏa Vũ là một nữ hài tử cực kỳ hiếu thắng, người càng theo nàng. Nàng ngược lại sẽ càng không để ý, mà ngay lần đầu tiên hai chiến đoàn đối mặt thì Đường Tam đã mang đến nàng đả kích thật lớn, lúc này mới tạo thành trong mắt Hỏa Vũ chỉ có một mình Đường Tam. Đại Sư nhìn Đường Tam, lại nhìn qua Hỏa Vũ nói: "Ngươi đi đi, sau đó phải trở về nhanh."

Đường Tam lúc này mới đi theo Hỏa Vũ , trên mặt Tiểu Vũ hiện ra một tia thần sắc lo lắng, muốn nói cái gì, lại bị Đại Sư dùng ánh mắt ngăn trở.

"Chúng ta trở về." Sau lúc Đại Sư hạ lệnh, mấy người Sử Lai Khắc học viện lúc này mới hướng chỗ trú của mình đi tới.

Mới vừa đi không xa, Tiểu Vũ dường như nhịn không được hỏi: "Đại Sư. tại sao muốn cho tiểu Tam và Hỏa Vũ nói chuyện một mình với nhau. Nàng làm hại tiểu Tam còn chưa đủ sao?"

Trong mắt Đại Sư hàm chứa thâm ý nhìn Tiểu Vũ nói: "Nàng đối với tiểu Tam tuyệt không thể uy hiếp, đây là điểm thứ nhất. Tiếp theo, hài nhi, ngươi phải nhớ kỹ, không thể trói buộc tâm nam nhi được, ngươi, vĩnh viễn là ngươi phải tín nhiệm, Tuy nhiên trụ cột là phải có cảm tình lẫn nhau. Tiểu Tam rất nặng tình nghĩa với người, thời gian ở cùng một chỗ đã bảy, tám năm, ngươi cũng không thấy rõ sao? Ở trong lòng hắn, không có người nào có thể thay thế vị trí của ngươi".

Lời vừa hết. Ánh mắt Đại Sư chăm chú hướng Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh nói tiếp, "Đương nhiên. Người cùng người cũng không giống nhau, đối với mỗi nam nhân có tính cách khác biệt, sẽ phải biết dùng phương pháp khác biệt, mấu chốt là, trước tiên phải nắm giữ tính cách bọn họ. Các ngươi đang mỗi ngày một lớn lên, tình cảm còn đang ngây thơ, trong trắng, ta hy vọng, các ngươi không nên để vấn đề tình cảm lên trên, chuyện này sẽ ảnh hưởng các ngươi trong tương lai. Ta hy vọng mỗi người các ngươi đều có thể phát huy trình độ thiên phú lớn nhất".

Hỏa Vũ nhìn vẻ mặt rất bình tĩnh, đôi mắt màu xanh biếc nhìn Đường Tam, ánh mắt thoáng biến hóa vài phần, "Ngươi theo ta." Nói xong, cô liền xoay người hướng khu nghỉ ngơi đi đến.

Mặc dù Hỏa Vũ tìm đến mình khiến Đường Tam có chút kỳ quái, nhưng hắn vẫn theo Hỏa Vũ cùng đi vào khu nghỉ ngơi.

Hỏa Vũ đi vào bên trong khu nghỉ ngơi tới một gian phòng yên tĩnh mới dừng lại. lúc này, bên ngoài vòng đấu vẫn đang tiếp tục như trước, đệ tử các học viện đều đang xem cuộc chiến, tại khu nghỉ ngơi này, kỳ thật đây chính là một khu chuyên môn được tạo ra, dùng để điều chỉnh lại. lúc này vốn cũng không có người nào.

Cước bộ dừng lại , Hỏa Vũ quay đầu lại nhìn về phía Đường Tam , trên mặt thần sắc rõ ràng trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, " Thương thế của ngươi có sao không?"

Đường Tam yên lặng gật đầu, "Cơ bản đã tốt rồi." ngay cả chính bản thân hắn đối với việc thân thể mình có năng lực tự khép lại cũng rất kinh ngạc, đừng nói da tay, huyết nhục, dường như cả nơi xuất hiện vết rách của bát chu mâu cũng đã hoàn toàn khép lại. nếu không do Đại Sư áp chế, không cho hắn ra chiến đấu nữa, thì chuyện Đường Tam tham gia vòng tấn cấp không hề có vấn đề gì.

Hỏa Vũ tựa hồ thở phào nhẹ nhỏm, "Vậy là tốt rồi."

Ý nghĩ Đường Tam có chút không thông, "Ngươi gọi ta tới là vì vấn đề này?"

Hỏa Vũ liếc Đường Tam một cái, trong lòng không khỏi nổi giận một trận, từ nhỏ đến lớn, mặc dù nàng vẫn luôn theo đuổi thực lực cường đại, một mực khắc khổ tu luyện, nhưng nàng đối với ngoại hình của chính mình cũng tràn ngập tin tưởng, nàng chưa bao giờ nhìn thấy qua nam nhân dù là lớn nhỏ nào đối mặt mình lại không nhịn được có chút tâm tình, nhưng lúc này Đường Tam hết lần này tới lần khác thờ ơ gây cho nàng cảm giác khó chịu..

"Ngươi không muốn nói chuyện với ta sao?" Tính tình Hỏa Vũ vốn nóng như lửa tựa hồ lại bắt đầu tràn ngập.

Đường Tam lắc đầu, "Nói vậy không phải. Chỉ là ta không rõ chúng ta có gì có thể nói trong lúc này, dù sao, chúng ta cũng là đối thủ cạnh tranh."

"Sao ngươi lại đầu gỗ như vậy. Ngươi có là người bình thường không?" Cho tới bây giờ Hỏa Vũ cũng không hiểu ý tứ chút nào, trực tiếp nói ra ý nghĩ trong lòng mình .

Đường Tam nhíu nhíu mày, "Nếu ngươi nguyện ý như vậy, cũng không có gì không thể. Có thể tham gia tấn cấp tái, tựa hồ cũng có vài người không bình thường. Huống chi, chúng ta Sử Lai Khắc học viện luôn luôn xuất ra nhiều quái vật nổi tiếng."

"Ngươi ……" Hỏa Vũ bị bẽ mặt nói không ra lời, bất giác suy nghĩ, Đường Tam thuyết cũng đúng, hắn quả thật không phải người bình thường. Người bình thường như thế nào có thể có thực lực như vậy, có thể có đệ tứ hồn hoàn vạn năm.

Đường Tam nhìn Hỏa Vũ tựa hồ lại muốn hiện ra bộ dáng lạnh nhạt liền nói: "Nếu không có chuyện gì, ta nghĩ, ta muốn về trước."

"Chờ một chút." Nhìn Đường Tam phải đi, Hỏa Vũ vội gọi hắn lại, "Ta khiến cho ngươi khó chịu vậy sao? Ngươi có thể đi, nhưng trước hết phải trả lời ta một vấn đề đã."

Nhìn đóa hỏa hồng tuyệt sắc ở trước mặt mình, Đường Tam nói: "Ngươi hỏi đi."

Hai mắt chăm chú gắt gao nhìn vào mắt Đường Tam, Hỏa Vũ trầm giọng hỏi: "Ngày đó, ngươi tại sao cứu ta. Tại sao dùng chính thân thể mình ngăn trở công kích. Trong khi chính ta công kích ngươi."

Đường Tam kinh ngạc nhìn Hỏa Vũ , "Đây là vấn đề của ngươi sao? Cũng là nguyên nhân ngươi gọi ta tới. Hỏa Vũ gật đầu," Xem như vậy đi."

Đường Tam có chút bất đắc dĩ nói: "Ngươi là đối thủ của ta, không sai, nhưng ngươi cũng không phải địch nhân của ta. Ngươi phát động công kích như vậy, chính là vì muốn đắc thắng. Trong lúc đó chúng ta lại không có thâm cừu đại hận gì, huống chi ngươi vẫn còn là phụ nữ. Ngươi chết, đốivới ta có chỗ gì tốt chứ? Thậm chí còn có thể tăng lên mâu thuẫn trong hai học viện chúng ta. Sở dĩ ta nhận công kích như vậy, chưa chắc đã chết, nên cứu ngươi cũng là việc rất bình thường."

"Sao?" Hỏa Vũ ngơ ngác nhìn Đường Tam , nàng phát hiện, câu trả lời của Đường Tam so với mình tưởng tượng thì không giống một chút nào cả.

Ngày đó Đường Tam vì cứu nàng mà chính mình lại bị thương nặng, lúc đó khiến Hỏa Vũ suy nghĩ rất nhiều, nàng trước hết nghĩ rằng, hay là Đường Tam thích mình, trước giờ đường hoàng theo đuổi Hỏa Vũ rất nhiều người, nhưng thầm mến nàng lại càng nhiều hơn. Dưới suy nghĩ thông thường, đây rõ ràng là một điều Hỏa Vũ đã nghĩ đến. Hôm nay nàng tìm đến Đường Tam , chính là muốn nghe Đường Tam nói như thế nào. Theo suy nghĩ của nàng, Cho dù Đường Tam sẽ không dám nói ẩn ý sâu kín trong lòng,nhưng cũng phải biểu hiện ra chút tình cảm trong lòng chứ.

Nhưng ai có thể ngờ, Đường Tam lại chỉ dùng quan hệ lợi ích để miêu tả, tựa hồ một chút cũng không có để ý hành vi ngày đó.

Nhìn bộ dáng ngẩn ngơ của Hỏa Vũ, Đường Tam quyết định không lưu lại, lúc này, trong đầu hắn chợt nhớ vẻ mặt Tiểu Vũ lộ vẻ kỳ quái khi hắn đi càng e sợ cho Tiểu Vũ suy nghĩ lung tung. cho nên hắn tựu thừa dịp lúc Hỏa Vũ đang ngơ ngẩn, xoay người bước đi.

"Đường Tam." Hỏa Vũ đột nhiên từ ngơ ngẩn chợt bừng tỉnh, đuổi theo.

Đường Tam nghe được tiếng kêu của nàng, chợt ý thức quay đầu lại. Nhưng ai biết động tác của Hỏa Vũ lại nhanh như thế, thân thể hai người cơ hồ đồng thời chạm vào nhau.

Hỏa Vũ tự ý thức bảo vệ chính mình, dụng hai tay đè lên ngực Đường Tam, mà Đường Tam cũng bất ngờ bị đánh lên ngực mà bắt được bả vai Hỏa Vũ. hai người trong lúc đó khoảng cách nhất thời gần đến cực kỳ, có thể nghe được cả hô hấp của nhau.

---

115. Chương 114: Nụ Hôn Của Hỏa Vũ Cùng Tiểu Vũ

Hỏa Vũ cắn cắn môi dưới,đột nhiên,nàng làm một động tác khiến cho Đường Tam cực kỳ giật mình, hai tay đột nhiên quấn lên cổ Đường Tam, đôi môi đỏ mộng hướng tới môi Đường Tam mà hôn.

Đường Tam hoảng sợ, nhưng cổ lại bị Hỏa Vũ ôm, muốn chạy cũng chạy không được,sau khi giật mình,chỉ có thể lấy đầu quay qua một bên, Hỏa Vũ vừa hôn, cũng không hôn lên môi hắn, hương thần ôn nhuận nóng bỏng chỉ là rơi vào gương mặt Đường Tam.

Thân thể hai người như có điện tách ra, Đường Tam có chút kinh sợ nói: "Ngươi làm gì vậy?"

Hô hấp Hỏa Vũ rõ ràng trở nên dồn dập, bão mãn trước ngực theo hô hấp dồn dập mà không ngừng phập phồng, hướng Đương tam dùng thanh âm mà chỉ có hai người mới có thể nghe được nói :"Bất luận như thế nào cũng là ngày đó ngươi đã cứu mạng ta.Ngươi hoàn toàn có thể không làm như vậy.Ta cho tới bây giờ không có muốn thiếu người ta cái gì.Đây là nụ hôn đầu của ta.Từ nay về sau,chúng ta ai cũng không nợ người nào rồi."

Nói xong những lời này,Hỏa Vũ xoay người bỏ chạy,trong chớp mắt đã không thấy đâu.

Sờ sờ chỗ mình "bị" hôn vừa rồi,Đường Tam có chút cảm giác dở khóc dở cười.Bất quá tính cách hào sảng của Hỏa Vũ làm hắn sinh ra vài phần hảo cảm, cười bất đắc dĩ, một cái mạng đổi một cái hôn, tựa hồ không có chút đáng giá a!Hy vọng sau này nàng không tìm tới chính mình mới tốt a.

Một bên nghĩ vậy, Đường Tam quyết định nhanh tìm một chỗ rửa mặt cho thật sạch, ngàn vạn lần đừng lưu lại dấu vết gì mới tốt.

Đường Tam vừa đi.Trong chổ nghỉ ngơi vừa rồi,lại đi ra một đạo thân ảnh.Trên mặt âm trầm lạnh lẽo tựa hồ có thể xuất ra một ít nước (lạnh đến ngưng tụ được hơi nước đấy).Phong Tiếu Thiên nhìn kỹ về hướng Đường Tam rời đi,hai tay nắm chặt, trên cánh tay xuất ra tiếng cốt cách (răng rắc) liên tiếp.

Hắn thích Hỏa Vũ đương nhiên không phải là một hai ngày, bình thường theo thói quen tự nhiên là đem sự chú ý đặt ở trên người Hỏa Vũ.Vừa rồi Hỏa Vũ tìm đến Đường Tam, hắn đã chú ý tới.Thấy hai người một mình tới khu nghỉ ngơi,trong lòng tò mò cùng một tia ghen ghét theo tác dụng lặng lẽ nổi lên…

Nhưng hắn biết Đường Tam cùng Hỏa Vũ thực lực cùng mình không sai biệt lắm, vì không muốn bị hai người phát hiện, chỉ có thể đứng xa xa nhìn.

Đường Tam cùng Hỏa Vũ nói chuyện với nhau hắn nghe không rõ ràng lắm, nhưng hai người đột nhiên ôm nhau, Hỏa Vũ còn có một chút bộ dáng thân mật với Đường Tam.Hắn lại nhìn rõ ràng, hắn theo đuổi Hỏa Vũ nhiều năm như vậy ngay cả nắm tay cũng chưa từng nắm qua một chút, càng đừng nói là hôn như thế.Giờ phút này nữ thần trong lòng bị tiết độc, thủy triều ghen ghét như sóng từng đợt không ngừng đánh sấu vào nội tâm Phong Tiếu Thiên.

Đường Tam trở lại trong doanh địa,mọi người tựa hồ cũng đi về doanh địa nghỉ ngơi, hạ ý thức sờ sờ mặt.Mặc dù đã tẩy rửa rất sạnh sẽ, nhưng trong lòng hắn chính là vẫn còn vài phần xấu hổ.Cảm giác giống như là có tật giật mình.

Đang khi hắn chuẩn bị không một tiếng động trở về phòng của mình,thanh âm Tiểu Vũ từ một hướng truyền đến:"Ca,ngươi đã về."

"A? Ta đã về."thấy Tiểu Vũ từ một bên trong phòng đi tới, tia xấu hổ nọ trong lòng Đường Tam khuếch lớn vài phần.

Tiểu Vũ bước đi tới trước Đường Tam,có chút nghi hoặc nói : "Ca,ngươi làm sao vậy? Ngươi khẩn trương cái gì?"

Đường Tam thật sự chịu không được rồi, cái loại cảm giác có tật giật mình này làm hắn hết sức khó chịu, cười khổ nói:"Được rồi.Ta thẳng thắn.Nếu không tại trong lòng phải khó nhận lấy cái chết rồi.Là như thế này..."

Lập tức.Hắn đem chuyện trước chính mình cùng Hỏa Vũ nói,còn có chuyện Hỏa Vũ kỹ nhất không hề giữ lại đều nói ra.

Tiểu Vũ một bên nghe hắn miêu tả.Một cặp mắt to lại càng to hơn,nhất là nghe được Đường Tam nói Hỏa Vũ dùng nụ hôn đầu đổi mạng, càng giật mình đến miệng không khép lại được.

"Nên là như thế này rồi.Ân, nói ra trong lòng thoải mái hơn."Giảng thuật lại một lần,thần sắc Đường Tam nhất thời khôi phục lại bình thường.Nhìn bộ dáng vẻ mặt kinh ngạc của Tiểu Vũ,Đường Tam hỏi dò: "Tiểu Vũ,ngươi không sao chứ."

Thần sắc Tiểu Vũ từ từ khôi phục lại bình tĩnh,đột nhiên nói: "Hỏa Vũ này,quá xấu rồi."

"A?"Đường Tam không hiểu rõ cho nên nhìn nàng.

Tiểu Vũ khúc khích cười nói:"Một cái mạng của nàng cũng chỉ có nụ hôn đầu thôi sao? Làm sao cũng phải lấy thân báo đáp mới được.Ca,ngươi thật khờ, khó trách người ta nói ngươi là khối đầu gỗ."

Tiểu Vũ là thật cảm thấy buồn cười,không phải vì Hỏa Vũ, mà là vì trước việc Đường Tam khẩn trương đem quá trình hắn cùng Hỏa Vũ nói với nhau không giữ lại mà nói ra hết.Nếu nói Đường Tam trong chiến đấu có trí thương là một trăm,vậy hắn tại trên tình cảm trí thương hiển nhiên là gần bằng không (zero đó).

Nhìn bộ dáng khổ sở của Đường Tam,Tiểu Vũ đột nhiên nhảy lên, hai chân quấn quanh hông Đường Tam,cánh tay gắt gao ôm lấy cổ hắn.

"Tiểu Vũ,ngươi làm gì vậy?"Cảm nhận được nhuyễn ngọc ôn hương nhập vào, nhất là tiểu kiều đồn nọ dán sát trên tiểu phúc của mình truyền đến ôn nhuyễn co dãn, nhịp tim Đường Tam nhất thời tăng lên gấp đôi.

Tiểu Vũ ôm mặt Đường Tam, đột nhiên vẻ mặt ngưng trọng nhìn Đường Tam: "Ca, ngươi nhìn ta đi."

"Làm gì?" Đường Tam nhìn vào mắt Tiểu Vũ.

Đột nhiên, Tiểu Vũ với tấn lôi bất cập yểm nhĩ chi thế (thế nhanh như sét đánh không kịp bịt tai - chắc là thành ngữ Tung Của đây) rất nhanh hôn lên môi Đường Tam.

Nếu nói nụ hôn trước của Hỏa Vũ chỉ là làm Đường Tam chỉ có kinh sợ, vậy lúc này nụ hôn của Tiểu Vũ lại trong nháy mắt xóa sạch máu trong đại não của hắn.Tại giờ khắc này,tất cả ý nghĩ trong đầu Đường Tam đều cũng trong nháy mắt về không.Cảm giác thấp nhuận ôn nhuyễn nọ cũng phảng phất làm linh hồn hắn run rẩy lên.

Từ trên người Đường Tam nhảy xuống, thanh âm Tiểu Vũ cười nhẹ làm Đường Tam dần dần phôi phục thanh tỉnh, trong tai hắn mơ hồ nghe được thanhh âm của Tiểu Vũ.

"Ca, đây là nụ hôn đầu của ta nga, cũng là của nụ hôn đầu của ngươi.Hắc hắc, ta cướp được trước.Để tránh sau này lại bị người khác giành mất."

Đợi được lúc Đường Tam thật sự khôi phục lại, Tiểu Vũ lại đã không thấy đâu.

Mang theo một chút cảm giác mộc nhiên (thất thần, đờ người ra như khúc gỗ vậy) trở lại bên trong phòng của mình, Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp cùng Mã Hồng Tuấn ba người lập tức cùng hiểu được.Nam đệ tử chiếm hai gian phòng, trong Sử Lai Khắc thất quái có bốn người bọn họ tự nhiên ở cùng một chỗ, một gian khác thuộc về Thái Long,Hoàng Viễn cùng Kinh Linh.

"Tiểu tam, sao ngươi cười như ngốc vậy?" Đái Mộc Bạch hỏi.

Đường Tam sờ sờ mặt của mình: "Ta, ta có cười sao?"

Áo tư tạp khúc khích cười: "Tiểu tam, ngươi xong rồi.Xem ra ngươi là hoàn toàn làm tù binh cho Tiểu Vũ rồi.Ai, sau này có nói là ngươi không phải bị vợ quản nghiêm, ta cũng không tin."

"Ta…" Đường Tam nhìn về trước mặt bộ dáng ba hảo huynh đệ vẻ mặt giễu cợt mình, đột nhiên nghiêm túc hẳn lên, hừ một tiếng: "Vợ quản nghiêm thì sao?Ta rất kiêu hãnh."

Nói xong, dưới sự nhìn kỹ đến trợn mắt há mồm của ba người, trực tiếp tới trên giường bày ra một bộ dáng khoanh chân tu luyện.

Ngay cả Tiểu vũ chính mình cũng nghĩ không ra, cái vừa hôn này đơn giản nhưng lại làm cho một tầng khiên cuối cùng trong lòng Đường Tam bị phá vỡ, quan hệ hai người trong lúc đó rốt cục cũng bắt đầu từ huynh muội thăng hoa.Bởi vì Đường Tam đột nhiên phát hiện, lúc Hỏa Vũ hôn tới mặt mình,ý nghĩ thứ nhất của hắn là muốn đi rửa sạch sẽ,tại sao lại như vậy?Sau khi Tiểu Vũ cũng hôn hắn xong, Đường Tam mới suy nghĩ cẩn thận, đây đúng là bởi vì Tiểu Vũ.Bởi vì hắn sợ Tiểu Vũ hiểu lầm, mà Tiểu Vũ vừa hôn, cũng như là đả khai cửa sổ tâm linh của Đường Tam, đem cỗ nhu tình kia hoàn hoàn toàn toàn rót vào trong đó.

Vài ngày sau, Sử Lai Khắc học viện nhất lộ cao ca mãnh tiến (mạnh mẽ tiến tới như đang đi một mình một đường), trong vòng tấn cấp liền đả bại bốn đối thủ, kể cả một chi đội ngũ khác từng bị Đường Tam chú ý tới.Dựa vào thực lực của bốn người Đái Mộc Bạch,Chu Trúc Thanh, Tiểu Vũ cùng Áo Tư Tạp.Liên tiếp năm tràng trận đấu, Sử Lai Khắc học viện nhiều nhất cũng chỉ là ba người ra tràng mà thôi.Đái Mộc Bạch cũng hoàn thành một lần tráng cử (ý là hành động mạnh mẽ) một xuyên bảy.Đến lúc này, Sử Lai Khắc học viện trong toàn bộ mười bốn tràng trận đấu, đã có được mười một hồi thắng lợi.Trong mười một hồi này, cũng kể cả Thiên Thủy học viện đã từng mang đến phiền toái không nhỏ cho cho Sử Lai Khắc học viện tại trong vòng dự tuyển tái .

Trong trận đấu chiến thắng Thiên Thủy học viện,Mã hồng Tuấn lại đại phóng dị thải (bất ngờ tỏa sáng), liên tiếp đánh bại hai người Băng Nhi,Tuyết Vũ.Mặc dù chỉ là thắng liền hai tràng.Nhưng hắn lại đánh bại hai người trọng yếu nhất của đối phương.Mất đi ưu thế vũ hồn dung hợp kỹ, từ người thứ ba của Thiên Thủy học viện xuất tràng trở đi đều hoàn toàn bại trận trước Đái Mộc.Sử Lai Khắc thất quái hướng tới đối thủ của bọn họ hoàn toàn biểu hiện ra thực lực cường đại.

Mười trận thắng liên tiếp, trong phạm vi tấn cấp tái của Thiên Đấu đế quốc là bài danh đệ nhất.Nhưng không có nghĩa là có thể thu được vị trí đệ nhất đến cùng.Bởi vì, tại trong ba tràng đấu cuối cùng, bọn họ phải nghênh đón khảo nghiệm gian khổ nhất trong bổn giới toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái.Trong ba ngày đấu tiếp theo, bọn họ phải đối mặt với hai đối thủ cường đại.Chính là trong dự tuyển tái cũng không có gặp qua là Thần Phong học viện cùng Lôi Đình học viện.

"sư phụ,hôm nay để cho ta xuất tràng đi."Đường Tam có chút lo lắng nhìn đại sư.

Hôm nay đối thủ của bọn họ là Lôi Đình học viện.Ở trong trận đấu trước, thành viên Lôi Đình học viện đã thua qua một hồi, chính là lúc đối mặt Thần Phong học viện.Chỉnh thể thực lực bọn họ so với Sí Hỏa học viện còn mạnh hơn một bậc, dưới tình huống song phương không biết rõ về chúc tính lẫn nhau mà kích bại Sí Hỏa học viện.Mà Thiên Thủy học viện bản thân có thủy thuộc tính vũ hồn mang theo tính chất dẫn điện ở trước mặt Lôi Đình học viện căn bản không cần suy nghĩ, tính chất hủy diệt của lôi điện so với ngọn lửa càng mạnh, thực vật học viện cũng là một mục tiêu phải thất bại không cần bàn cãi.Lôi Đình học viện duy nhất thua đúng một hồi trận đấu, chính xác là lúc đối mặt Thần Phong học viện.

Đại sư nhìn Đường Tam, nhàn nhạt nói: "Tiểu tam, ta chỉ hỏi ngươi một vấn đề.Nếu xếp người xuất tràng đầu tiên, có thể chiến thắng mấy đối thủ?"

Đường Tam sửng sốt một chút, trước mặt Đại Sư hắn tự nhiên không dám nói mạnh miệng, do dự một hồi nói: "Ít nhất một người.Hơn không dám nói."

Đại Sư lạnh nhạt nói: "Vậy được rồi.Lam ngân thảo của ngươi mặc dù có miễn dịch thủy hỏa, nhưng lại vô pháp miễn dịch lôi điện.Lực khống chế của ngươi trước vũ hồn đối thủ đúng là có một chút tác dụng bị khắc chế.Bởi vì ngươi không thể nào làm cho lam ngân thảo của ngươi hoàn toàn không dẫn điện.Ta nghĩ, lúc trước đối mặt với chất tử (cháu) của ta, ngươi đã phát hiện ra vấn đề này.Nếu ngươi hôm nay thất bại, một khi bị thương, vậy bất luận là trạng thái tâm lý trạng thái hay là thực lực của người đều cũng sẽ bị yếu đi.Nếu ngày mai chúng ta rút thăm vận khí kém, tiếp tục rút đến Thần Phong học viện nói, ngươi còn có thể cho rằng chúng ta liên tục hoạch được thắng lợi sao?"

Đường Tam trong mắt quang mang chợt lóe: "Sư phụ, ý của ngài là muốn để ta đi đối phó Thần Phong học viện."

Đại sư gật đầu nói: "Lấy thực lực của các ngươi, toàn lực ra tay chiến thắng Lôi Đình học viện cũng không khó.Mấu chốt là sau khi chúng ta trải qua một hồi trận đấu, có tỉ lệ năm mươi phần trăm gặp phải Thần Phong học viện.Ta cẩn thận quan sát qua thực lực của Thần Phong học viện, trong ngũ đại nguyên học viện, bọn họ không thể nghi ngờ là cực mạnh một chi cực mạnh.Muốn đối phó bọn họ,ngươi phải có lòng tin xuất toàn lực.Hôm nay trận đấu của cặp Lôi Đình học viện, tin tưởng đồng bọn của ngươi đi.Ta bây giờ tuyên bố mỗi một tên ra tràng.Người thứ nhất ra tràng là Thái Long, sau đó phân biệt là Kinh Linh, Hoàng Viễn, Tiểu Vũ, Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh, Mã Hồng Tuấn.Có vấn đề hay không?"

"Không có."Mọi người ầm ầm trả lời.

"Các huynh đệ, cố gắng lên."Đường Tam nắm chặt bàn tay.

Ánh mắt của Đái Mộc Bạch cùng hắn tại không trung va chạm, một cỗ khí phách vô hình từ trên người hắn lan tràn ra: "Yên tâm đi, Tiểu Tam.Tràng này giao cho chúng ta.Đối với Thần Phong học viện, phải trông chờ vào ngươi rồi."

"Được."Giơ tay lên, Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch song chưởng đụng nhau, lại nắm chặt cùng một chỗ, tay của những người khác cũng đều đặt lên, mọi người hét to ba tiếng.Tại giờ khắc này, cả mười một đệ tử tham tái của Sử Lai Khắc học viện ngay cả tâm hoàn toàn kết thành một chỗ, bọn họ chính là một chỉnh thể.

Trận đấu rất nhanh chóng được bắt đầu.Đường Tam lẳng lặng ngồi ở dưới đài, tín nhiệm đội hữu, là lựa chọn duy nhất của hắn.Vòng loại buông tha cho hai tràng.Đem lại cho Sử Lai Khắc học viện không có thể bắt được thứ hạng đệ nhất,đối với Đường Tam mà nói là một chuyện hối hận.Mặc dù việc chạy đua thứ hạng trong tấn cấp tái là cực kỳ không trọng yếu, nhưng Đường Tam buổi sáng đã hạ quyết tâm.Tuyệt không hề thua.

Thực lực của Lôi Đình học viện rất mạnh.Lực công kích của toàn bộ lôi thuộc tính hồn sư hẳn không thể nghi ngờ, nhất là tính chất bạo phát.Lại càng tràn ngập khí tức bạo lệ.

Lôi Đình học viện tổng cộng có bốn gã hồn sư hơn bốn cấp hồn lực, điểm này cùng Thần Phong học viện đúng là giống nhau.Mặc dù Sí Hỏa học viện tại phương diện này cũng đã đuổi kịp.Nhưng dù sao cũng không giống tuyển thủ hai đại học viện sớm đã đạt tới hơn cấp bốn mươi thật sự.

Đối với tràng trận đấu này, Lôi Đình học viện hiển nhiên cũng rất xem trọng.Bốn gã hồn sư hơn cấp bốn mươi toàn bộ xếp hạng hết mặt sau.Thay vì bỏ qua sĩ khí, trước hết cũng phải thấy rõ xuất tràng thuận theo thứ tự của Sử Lai Khắc học viện.

Trận đấu đầu, không ngờ là, Thái Long dựa vào lực lượng thuần túy mà chiến thắng đối thủ.Hắn cũng không phải dựa vào lực lượng công kích kinh khủng kia, mà là chính mình năng lực đỡ đòn.

Lực lượng hồn sư thuần túy, công kích cũng không cường đại là mấy, nhưng lực lượng kinh khủng cũng làm lực phòng ngự trên thân thể họ cực kỳ biến thái.Thái Long chính là dựa vào tinh thần đả bất tử tiểu cường của mình, ngạnh kháng đối với sự công kích dồn dập hết lần này đến lần khác của đối thủ, hao hết hồn lực của đối thủ mà cuối cùng thu được thắng lợi.

Đối mặt Lôi Đình học viện, lần đầu tiên đại sư chỉ điểm một chút chiến thuật cho đám đệ tử.Hắn chỉ điểm cho Thái Long chỉ có đơn giản một chữ.Tha(lôi, kéo).Kéo dài thời gian tới khi hồn lực đối thủ tiêu hao hầu như không còn.

Nghiên cứu vũ hồn nhiều năm như vậy.Mặc dù Đại sư không dám nói có thể hiểu rõ tất cả vũ hồn của thế giới này, nhưng hắn đối các loại hình vũ hồn ưu liệt (ưu = xuất sắc, liệt = kém) thật sự là quá rõ ràng.

Đặc điểm của vũ hồn lôi thuộc tính lớn nhất chính là lực công kích kinh khủng cùng với lực bạo phát mạnh mẽ vô bì.Nhưng sự vật gì đều có tính chất bình hành.Dưới bề ngoài là lực công kích cường hãn, vũ hồn lôi thuộc tính cũng cất dấu khuyết điểm của nó.

Công kích của lực bạo phát uy lực không thể nghi ngờ, nhưng cũng đồng dạng, trong lúc bạo phát, tiêu hao hồn lực so với hồn sư thuộc tính khác cũng phải nhiều hơn một chút.Thái Long mặc dù không đối công cùng đối thủ, nhưng cũng có nghĩa là hắn cũng không hoàn toàn né tránh.Mà đối thủ của hắn trong khi dùng hồn kỹ vì muốn nhanh chóng chiến thắng hắn, gần như là sử dụng một lần tiếp một lần.Mặc dù có không ít công kích rơi lên người Thái Long, nhưng dám chắc không phải toàn bộ.Là thế này, đối thủ vài lần đem Thái Long đánh ngã trên mặt đất, thậm chí đầu tóc cũng đã dựng đứng cả lên (bị điện giật mà), y phục trên thân nhiều chỗ bị tổn hại, đến lúc hắn cho rằng mình có thể đánh bại được Thái Long, nhưng lại đã giật mình phát hiện ra hồn lực của mình cũng cạn kiệt rồi.

Trong đoàn chiến, Thái Long tuyệt đối chính là nhục thuẫn (lá chắn thịt), dưới chỉ đạo của đại sư, mấy ngày nay,phòng ngự lực của hắn từng bước được tăng cường.Mặt ngoài chật vật cùng thắng lợi chính thức, làm khuôn mặt cường ngạnh của hắn phát ra nụ cười từ nội tâm.Dù sao, hắn chiến thắng chính là một gã đối thủ của Lôi Đình học viện a!

Sự kinh hãi mà Thái Long gây cho Lôi Đình học viện còn không chấm dứt, tại trận đấu thứ hai, đem đầy đủ hồn kỹ cùng hồn lực tác dụng lên phòng ngự của hắn, còn lại là dùng phương thức đồng dạng kéo dài thời gian đến khi hồn lực của đối thủ cạn kiệt.

Lực công kích của lôi điện mặc dù mạnh, nhưng thiếu vũ hồn thuộc tính phong để kỹ xảo có được điểm phá.Thẳng đến đối thủ thứ ba,Thái Long mới rốt cục bởi vì hồn lực không còn, sau khi tiêu hao hết đại bộ phận hồn lực, nhận thua xuống đài.

Người thứ hai xuất tràng là Kinh Linh làm cho đối thủ càng thêm đau đầu, vũ hồn của hắn cũng không tính là cao minh, nhưng làm một gã hồn sư hệ mẫn công, tốc độ của Kinh Linh không thể nghi ngờ.Đối thủ của hắn là cường công hệ hồn sư.Đại sư chỉ điểm cho hắn cũng chỉ có một chữ, đóa (trốn tránh).

Cho dù hồn kỹ có lực lượng cường đại,cũng phải đánh trúng đối thủ mới có thể phát huy uy lực.Tốc độ của Kinh Linh so với đối thủ của hắn thì nhanh, lôi điện lại nhanh hơn, trước khi thi triển cũng có dấu hiệu.Kinh Linh dựa vào lực phán đoán nhạy cảm, trước sau vài lần tránh né công kích của đối thủ.Bức bách đối thủ không thể không mở rộng phạm vi công kích hồn kỹ để đối phó hắn.Chính là lúc đối thủ chuẩn bị phát động đại phạm vi công kích, lại phát hiện hồn lực của mình giống như hai đồng bọn trước, cũng rơi vào trong trong nguy cơ.Lúc hắn đánh bại Thái Long đúng là đã tiêu hao quá lớn.

Cứ như vậy, Kinh Linh chỉ sử dụng một hồn kỹ, đã đánh bại đối thủ của hắn.Cuối cùng lôi ra được người thứ tư của Lôi Đình học viện.

Chênh lệch của hồn tông cùng hồn tôn căn bản là tính chất.Kinh Linh mặc dù dùng biện pháp đồng dạng, nhưng một bên sư phụ chỉ đạo của Lôi Đình học viện hiển nhiên cũng nhìn ra mục đích của hắn.Nhưng gã đệ tử thứ tư thượng tràng căn bản là không để cho hắn có cơ hội gì, liên tục dùng hai hồn kỹ công kích phạm vi lớn, đem Kinh Linh đánh rớt khỏi đấu tràng.

Một lần tiêu hao hồn lực, không thể so sánh cùng với khi tiêu hao để mà dây dưa.Lôi điện thuộc tính hồn sư phát huy đặc điểm lôi đình vạn quân vốn có.

Sử Lai Khắc học viện người thứ ba xuất chiến chính là Hoàng Viễn, hắn cũng không có lực phòng ngự như của Thái Long, cũng không có tốc độ như Kinh Linh, nhưng hắn sở hữu vũ hồn độc lang, lại hơn hẳn ở tính cân bằng.Làm cường công hệ hồn sư, công thủ bình hành, hắn cuối cùng mặc dù dưới công kích mạnh mẽ của gã hồn sư thứ tư kia, hắn cũng thành công của tiêu hao hết tuyệt đại bộ phận hồn lực của đối thủ.

Sử Lai Khắc thất quái cuối cùng cũng phải xuất tràng rồi.Người thứ tư xuất tràng bên Sử Lai Khắc học viện chính là Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ mặc dù còn chưa tới cấp bốn mươi, nhưng hồn lực cũng đã là ba mươi chín cấp, mà hồn lực của đối thủ nàng đã tiêu hao hơn phân nữa, không thể thi triển ra được hồn kỹ cường đại, dưới vài lần du đấu cùng một lần cường công của Tiểu Vũ, thất bại hạ đài.

Lôi Đình học viện, đệ tử thứ năm xuất tràng.Lôi Thiên, bốn mươi hai cấp cường công hệ chiến hồn sư.Vũ hồn lôi ưng.

Song phương trong lúc đó đã sớm không có bí mật gì, Lôi Đình học viện đối với quan sát của Sử Lai Khắc học viện cũng không phải một hai ngày rồi.Ngay cả bọn họ chính mình cũng không nghĩ tới, trước trận đấu hôm nay lại dứt khoát nằm ở thế bất lợi.Mà đối thủ ra tràng đúng là lại chỉ có vài tên hồn tôn hơn ba mươi cấp mà thôi.

Những người mà đại sư an bài xuất tràng nhìn qua rất tùy ý, nhưng lại vừa lúc khắc chế hết đối thủ.Lợi dụng đặc điểm của đối thủ chiếm cứ hết thượng phong.Nếu không phải Sử Lai Khắc học viện xuất tràng danh đơn cũng không có thêm Đường Tam, sợ rằng lúc này đơn giản là sĩ khí, Lôi Đình học viện đã phải xuất hiện vấn đề rồi.

Đội viên của song phương bây giờ xuất tràng đều cũng không phải cực mạnh, nhưng Đái Môc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn trước trận đấu, từng hoàn thành một tráng cử "một xuyên bảy".Thực lực không thể nghi ngờ.Ít nhất chính phó đội trưởng của Lôi Đình học viện đối với bọn họ cũng không có chắc chắn nắm chắc tất thắng.Bởi vậy, trước tính chất tiêu hao của trận đấu, song phương người nào thu được ưu thế thì tự nhiên có thể lấy được quyền chủ động.

Lúc này,Tiểu Vũ mặc dù đang trên một hồi tiêu hao, nhưng nàng lại chỉ là người xuất tràng thứ tư, mà đối thủ của nàng lại là người thứ năm ra tràng.Ưu thế rõ ràng đã nghiêng về bên Sử Lai Khắc học viện.

Lôi Thiên lạnh lùng nhìn kỹ Tiểu Vũ, lúc này đối với hắn mà nói, Tiểu Vũ cũng không phải một mỹ nữ mà là một đối thủ.Ngoại nhân cũng không biết bài danh trong Sử Lai Khắc học viện.Sau các trận đấu đã tiến hành, người có nghiên cứu đối với Sử Lai Khắc học viện cũng đều biết.Nguy hiểm nhất trong Sử Lai Khắc học viện có ba người, Đường Tam, Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn.Tiểu Vũ mặc dù cũng từng đạt được không ít thắng lợi, nhưng nàng chỉ có ba hồn hoàn, tự nhiên ít được chú ý một chút.Xưng hào Sử Lai Khắc thất quái của bọn họ cũng chỉ là xưng hào mà thôi (ý tứ là chỉ có người trong SLK học viện mới biết).Bởi vậy, Lôi Thiên nghĩ rằng, Tiểu Vũ cùng vài đội viên xuất tràng trước đó cũng không có hai dạng, chính là để tiêu hao hồn lực của bọn họ.

Trận đấu tiến hành đến nước này, đã tới lúc mấu chốt cực kỳ mâu thuẫn rồi, Lôi Thiên biết, tràng đấu này chính mình chẳng những không thể thua, hơn nữa dưới tình huống chiến thắng cũng phải cố hết sức chỉ tiêu hao một ít hồn lực.Đối mặt Đái Mộc Bạch hắn cũng không có nắm chắc, nhưng cũng muốn tiêu hao đi một ít thực lực của Đái Mộc Bạch, vì quyết chiến cuối cùng đưa ra chuẩn bị.

Tốc chiến tốc thắng, đây là sư phụ chỉ đạo của Lôi Đình học viện chỉ điểm cho Lôi Thiên.

Lôi Thiên lập tức phóng thích ra hết vũ hồn của chính mình, nương theo một tiếng sấm, một đôi cánh chim bằng lôi điện vặn vẹo giương ra, đệ tam hồn hoàn tử quang lóng lánh, thân thể phóng lên cao.

Ưu thế của phi hành hồn sư thực là không thể nghi ngờ, nhất là đối thủ không có năng lực viễn công càng có thể khiến cho mình ở vào thế bất bại.Nhưng lúc này Lôi Thiên bay vào không trung lại không phải vì tránh né công kích mà Tiểu Vũ có khả năng phát động công kích.Mà là vì tăng cường công kích của chính mình.

Tiểu Vũ mỉm cười đứng tại đó, đôi mỹ mâu theo dõi đối thủ di động, bản thân nàng lại không có động tác gì.

Bay vào không trung, Lôi Thiên giương hai tay ra, hồn hoàn thứ tư trên người cùng hồn hoàn thứ ba đồng thời sáng lên, hai cái hồn hoàn màu tím chung quanh thân thể hòa hợp lẫn nhau.Thậm chí có thể làm cho người ta cảm giác được rõ ràng nguyên tố thuộc tính lôi trong không khí đang điên cuồng ngưng tụ trong luật động (ngưng tụ trong sự nhịp nhàng mà điên cuồng - A Lót).

Vì có thể hết sức nhanh chiến thắng Tiểu Vũ, hắn vừa lên đã dùng ra thủ đoạn công kích cực mạnh của mình.

Tiểu Vũ khép hai mắt lại, chỉ là lẳng lặng chờ đợi như trước, tay phải mân mê hạt tử (cái này chịu, không biết có phải lục lạc không nữa >"<) đeo ở trước thân mình, loại hình ảnh tiểu muội hàng xóm này thật khiến cho người khác phải yêu mến.

Hai quan hoàn đồng thời lóe sáng, lam tử sắc xà điện bắt đầu quay vòng quanh thân thể của Lôi Thiên nhanh chóng kích động, một cái ám lam sắc thân ảnh từ sau lưng hắn hiện ra, chính là vũ hồn bản thể của hắn, lôi ưng.

Từng đạo xà điện chính là theo hướng trên thân thể thương ưng nọ ngưng tụ, để thân thể của Lôi Thiên ở trung tâm, trong phạm vi đường kính năm thước trên không trung đã hình thành một lam tử sắc viên cầu.Dưới lôi điện khiêu dẫn.Cả không trung tựa hồ đều đã trở nên tối sầm xuống.Ngưng tụ càng ngày càng nhiều lôi điện tựa hồ tùy thời có thể bùng nổ.Cặp mắt của Lôi Thiên lúc này cũng đã biến thành màu lam.

Lực áp bức cường đại làm cho vạt áo trên người của Tiểu Vũ không gió tự động, nhưng bản thân nàng lại bất động.Cũng không phải là nàng không nghĩ đến việc tấn công đối thủ.Mà là căn bản không cách nào làm được.

Tiểu Vũ là cận chiến hình hồn sư, mặc dù năng lực của nàng rất mạnh, còn có thuấn di gia tăng có thể gia tăng độ cao.Nhưng Lôi Đình học viện hiển nhiên sớm đã nghiên cứu đặc điểm của nàng.Lôi Thiên lúc này ở vào độ cao trên không trung, đúng là ngoài độ cao lớn nhất mà công kích của Tiểu Vũ tác dụng được.Bất luận Tiểu Vũ làm thế nào, cũng vô pháp đuổi theo được thân thể của hắn trên không trung.

Tiểu Vũ sở dĩ không thử, còn có một nguyên nhân khác, một khi đang ở không trung, khả năng né tránh có thể sẽ trở nên càng thấp.Lúc đối thủ phát ra công kích mang tính chất bạo phát.Nàng làm sao có thể ngăn cản được đây?

Thể tích lôi ưng tăng lên, Lôi Thiên từng rất chịu khó nghe sư phụ giảng giải qua năng lực của Tiểu Vũ, hắn có thể an tâm như thế ngưng tụ lôi điện lực.Chính là bởi vì Tiểu Vũ không có năng lực đuổi theo công kích hắn.

Mắt thấy con lôi ưng thật lớn nọ đã tăng lớn tới mức độ thân dài năm thước, thân thể của Lôi Thiên lặng yên dung nhập tới bên trong năng lượng khổng lồ nọ, hai mắt của vũ hồn lôi ưng phát sáng.Đó chính là hai mắt của Lôi Thiên, khí tức trong nháy mắt tập trung lên người Tiểu Vũ.Lôi ưng không lồ từ trên trời giáng xuống.Mang theo khí thế cùng uy áp không thể so sánh, phạm vi công kích đủ để thâu tóm khoảng cách Tiểu Vũ có thể thuấn di.

Trong lúc lôi ưng cúi đầu mà phóng xuống, Tiểu Vũ cuối cùng động thân, nàng trực tiếp dùng ra hồn kỹ thứ ba của mình, thuấn di.

Trong lúc đó thân hình chợt lóe,Tiểu Vũ đã li khai ngoài năm thước.Mà đối thủ đã tập trung tại thân thể của nàng, lôi ưng dưới lệnh khiên dẫn, thay đổi phương vị một chút trong không trung, như trước hướng về Tiểu Vũ vọt tới.Mà ngay lúc này hai mắt của Tiểu Vũ lóe sáng.

Đệ nhị hồn kỹ.Mị hoặc, phát động.

Phấn hồng sắc quang mang từ trong mắt Tiểu Vũ tuôn ra.Cùng với hai mắt của lôi ưng nhất thời tiếp xúc cùng một chỗ, năng lượng khổng lồ giữa không trung đã xuất hiện một chút đình trệ.Mà ngay lúc này, hai chân của Tiểu Vũ uốn lượn, thân thể vù một tiếng, nhảy lên vọt ra ngoài.

Đây là sự nắm chắc đối với chiến cục.Ba hồn kỹ của Tiểu Vũ đối thủ tự nhiên sớm đã hiểu rõ rồi.Ngay từ đầu trận đấu, Lôi Thiên thủy chung đều không có xem qua hai mắt của Tiểu Vũ.Chính là, cho dù có biết thì có làm sao?Lúc Tiểu Vũ thi triển thuấn di, lôi ưng dưới sự khiêu dẫn của khí tức mà thay đổi phương hướng, hai mắt của lôi ưng chính là hai mắt của Lôi Thiên, phát hiện lôi ưng thay đổi phương hướng, Lôi Thiên hạ ý thức nhìn theo hướng Tiểu Vũ.Cũng tự nhiên mà thấy được hai mắt phấn hồng sắc của Tiểu Vũ.

Ai có thể nghĩ đến,mục đích của Tiểu Vũ thi triển một cái đệ tam hồn kỹ, dĩ nhiên cũng là vì để cho đệ nhị hồn kỹ của mình có tác dụng.Thuấn di của nàng chẳng qua chỉ là vì để cho đối thủ nhìn về phía mình mà thôi.

Đã có thể thi triển như thế này, lại kiên quyết dùng kỹ năng mị hoặc cắt đứt hết tập trung của đối thủ đối thân thể của mình.Trường thối (chân dài :U <Lời bình của A Kí>) hữu lực bật lên trực tiếp đem Tiểu Vũ ra ngoài hơn mười thước.Tạm thời tránh được công kích của lôi ưng.

Lôi Thiên tâm thần hoảng hốt chỉ là giằng co trong chốc lát, dù sao, lúc này hồn lực của hắn hoàn toàn triển khai, hai đại hồn kỹ đồng thời tác dụng.Tinh thần lực của hắn tự nhiên có khả năng ngưng tụ tới trình độ ổn định nhất.Lúc phát hiện không đúng, vội vàng khống chế thân thể của mình chuyển đổi phương hướng.Lại tiếp tục tập trung lên thân thể Tiểu Vũ.

Chính là, Lôi Thiên rất nhanh đã phát hiện, chính mình đã không cách nào làm được rồi.

Đúng vậy, hồn lực của Tiểu Vũ không bằng hắn, cũng ít hơn một hồn kỹ so với hắn, hơn nữa thân thể lại ở trên mặt đất.Nhưng giờ phút này, mỗi khi Lôi Thiên chắc chắn khóa được thân thể của Tiểu Vũ, lập tức sẽ bị một cái thuấn di của Tiểu Vũ cắt đứt.Đồng thời, sau khi Tiểu Vũ thuấn di, lập tức nhanh chóng theo hướng bên cạnh phóng lên.Thuấn di rồi nhảy lên, vừa lúc có thể tránh ra được phạm vi công kích của hắn.Làm Lôi Thiên phải thay đổi lại phương hướng, lại tập trung tinh thần lên thân thể Tiểu Vũ mới phát công kích được.

Tại lúc Tiểu Vũ nhảy lên, tận lực sử dụng xong vặn mình, thân thể của nàng gần như là không có dừng lại, không ngừng thay đổi phương hướng của mình trong phạm vi rộng.Phương hướng phóng ra thủy chung đều là trong phạm vi Lôi Thiên nhìn được.

Cứ như vậy, Tiểu Vũ dưới tình huống muốn né tránh cũng không thể né tránh đó thì trước một khắc sử dụng thuấn di tách sự tập trung khí tức của đối thủ, nên khiến cho công kích của lôi ưng kia không cách nào trực tiếp trút xuống.

Đại sư chỉ điểm cho Tiểu Vũ, hoàn toàn đều là quanh một chữ thiểm (tránh).Thậm chí lúc chỉ điểm, thì đại sư cũng đã nghĩ tới đối thủ Tiểu Vũ sẽ gặp là Lôi Thiên này.

Thuấn di mặc dù tiêu hao hồn lực không ít.Nhưng đây dù sao là đệ tam hồn kỹ.Đối với Tiểu Vũ đã ba mươi chín cấp mà nói, cũng không phải không thể chịu nổi.Bản thân thuấn di lại không có lực công kích, so sánh với một ít đệ tam hồn kỹ khác mà nói, tiêu hao hồn lực vẫn còn là ít.

Nhưng Lôi Thiên thì lại bất đồng, hắn ngay cả dùng hai cái hồn kỹ cực mạnh,Lôi Ưng khổng lồ nọ mặc dù nhìn qua huyễn lệ, nhưng cũng đồng thời duy trì cùng khống chế tiêu hao hồn lực của hắn.Cho dù là mỗi một lần thay đổi phương hướng,hồn lực đều cũng phải thật lớn khống chế.Biến mất này dài tới dưới,vốn ưu thế không trung tuyệt đối dĩ nhiên cũng bởi vì tốc độ tiêu hao của hồn lực mà đã biến thành tình thế không tốt.

Đại sư đã sớm được đối thủ sẽ làm như thế, ra tràng sẽ là đội viên công kích mạnh mẽ nhất để chiến thắng đối thủ.Hắn xếp đặt chuyện này cho Tiểu Vũ, căn bản là không có bao hàm công kích ở bên trong.

Nếu Lôi Thiên chỉ là trên mặt đất, dựa vào bốn cái hồn kỹ của chính mình cũng cao so với hồn lực của Tiểu Vũ cùng Tiểu Vũ bình thường đánh một trận mà nói, thất bại tất nhiên sẽ là Tiểu Vũ.Dù sao, khoảng cách xa của lôi điện công kích thân mình nên khắc chế năng lực của Tiểu Vũ, hơn nữa trước đó còn bị tiêu hao một chút.

Nhưng Lôi Thiên lại giống như phán đoán của đại sư như vậy, muốn một chiêu đánh ngã Tiểu Vũ, khiến cho diễn luyện phương thức chiến đấu đắc ý nhất trình độ trước của Tiểu Vũ được phát huy đi ra.Phải biết rằng, lúc Tiểu Vũ đang luyện tập, đối tượng phối hợp là Mã Hồng Tuấn sử dụng Phượng Dực Thiên Tường, tùy thời tập trung nàng thi triển Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích.

Trận đấu tới lúc này đã không còn gì phải lo lắng.

Lôi Thiên cuối cùng không thể kiên trì đến lúc hồn lực Tiểu Vũ tiêu hao hết, bản thân hắn đã trải qua hai đại hồn kỹ làm tiêu hao lượng lớn, rõ ràng sắp vô pháp khống chế lôi ưng oanh kích xuống, song cũng chỉ là tạo ra những cái hố to giữa đấu trường mà thôi.Tiểu Vũ thậm chí không có một chút nào ra tay công kích, Lôi Thiên đầu tóc lấm lem đã mất đi năng lực tiếp tục chiến đấu.Khó mà hoạch được thắng lợi của tràng đấu này.

Trận đấu tới lúc này, sắc mặt của đám người Lôi Đình học viện đều đã ngưng trọng đến mức chảy cả mồ hôi.Sử Lai Khắc học viện mặc dù cũng đã xuất tràng đến người thứ tư, Tiểu Vũ đã rõ ràng là cường nỗ chi mạt.Nhưng ngay cả một hồn sư cấp bốn mươi cũng không có xuất chiến, bọn họ đã bị đánh bại năm người.Mặc dù trong danh sách đối thủ không có tên Đường Tam, nhưng Lôi Đình học viện lại biết, tràng đấu này muốn chiến thắng đã là rất khó rồi.

Trên hàng ghế bình thẩm, vẫn xem trận đấu này là Tuyết Dạ đại đế trong mắt liên tục toát ra tia sáng kỳ dị: "Giỏi, hay cho một Sử Lai Khắc học viện.Không nghĩ tới, bọn họ trong lúc đối mặt Lôi Đình học viện cũng có thể thắng dễ dàng như thế.Thậm chí ngay cả Đường Tam cũng không xuất tràng."

Trữ Phong Trí mỉm cười nói: "Bệ hạ, ngài có nhìn ra hay không, tại sao Sử Lai Khắc học viện có thể thu được thắng lợi của tràng trận đấu này?"

"Đương nhiên là thực lực.Thực lực của đám nhỏ này tựa hồ so với lúc vòng loại mạnh hơn rồi.Bọn họ đoàn kết cùng một chỗ đoàn chiến thì tất nhiên là rất mạnh, nhưng ta nghĩ, mỗi tên đội viên đơn độc đả đấu tựa hồ lại càng mạnh.Ngay cả tên hồn sư tiểu mập mạp hơn bốn mươi cấp kia trong dự tuyển tái cư nhiên không có xuất chiến.Khó trách Trữ tông chủ ngài lại xem trọng bọn họ."

Trữ Phong Trí mỉm cười lắc đầu nói: "Bệ hạ, ngài cũng chỉ là nói đúng một nửa.Ta cẩn thận quan sát qua.Tràng trận đấu hôm nay, Sử Lai Khắc học viện rõ ràng khác lúc trước.Ngài nói đúng.Thực lực của bọn họ đều có tiến bộ hết, đây là kết quả của sự thông qua thật chiến cùng tăng cường tu luyện.Nhưng cho dù như thế, bọn họ cũng không thể dưới tình huống trước mắt thu được ưu thế lớn như vậy.Mấy người xuất tràng cũng không phải chủ lực, đã chiến thắng hết năm tên đội viên Lôi Đình học viện, còn kể cả hai gã cấp bốn mươi hồn sư. Đây tuyệt không phải đơn giản như vậy chỉ là thực lực.Nếu luận về thực lực, Sử Lai Khắc học viện không có khả năng làm loại trình độ này."

Chữ tái (èμ:) có nghĩa là "thi đua", "cuộc thi".Cho nên "đại tái" nghĩa là "đại hội", "tham tái" nghĩa là "dự thi"; còn "dự tuyển tái", "tấn cấp tái" và "tổng quyết tái" thì lần lượt là "vòng đấu (hoặc vòng) loại", "vòng tấn cấp" và "vòng chung kết".

---

116. Chương 115: Đại Sư Bày Mưu Tính Kế

"Ý của Trữ tông chủ là về chiến thuật. " Bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư đứng một bên liền mở miệng nói, " Không sai, Sử Lai Khắc học viện, thực lực quả thật mạnh hơn nhiều Lôi Đình học viện, nhưng tuyệt không thể mạnh đến trình độ này. Bọn họ sở dĩ có thể đạt được ưu thế như vậy, hoàn toàn bởi vì thứ tự đội viên xuất trận cùng chiến thuật có ưu thế áp đảo. Nhìn vẻ ngoài, vũ hồn song phương cũng không hề khắc chế, nhưng trên thực tế, bên Sử Lai Khắc học viên lại thông qua đủ mọi các thức, khiến đối thủ bị mình khắc chế, hơn nữa đó lại là khắc chế toàn diện. Khi đội viên xuất trận được an bài thêo thiến thuật thật sự hợp lý, mới tạo ra tình huống như trước mắt này."

Ánh mắt Tuyết Dạ đại đế ngưng tụ, hướng tới Trữ Phong Trí, dường như có vẻ nghi vấn.

Trữ Phong Trí gật đầu, " Tát Lạp Tư giáo chủ nói không sai, đúng là bởi vì chiến thuật."

Tuyết Dạ đại đế kì quái nói: " Trong những trận đấu lúc trước, tựa hồ cũng không thấy chiến thuật của Sử Lai Khắc học viện có bao nhiêu xuất sắc, dựa theo lời nói của các ngươi, điều này có vẻ không đúng lắm."

Tát Lạp Tư cười lạnh, nói: " Đương nhiên không phải trùng hợp, Có người kia ở Sử Lai Khắc học viện, như thế nào lại là trùng hợp đây? Xem ra, giáo hoàng đại nhân lựa chọn rất đúng, người ngày đối với việc nghiên cứu vũ hồn thật sự rất sâu sắc, khó trách người để hắn làm trưởng lão danh dự."

Tuyết Dạ đại đế cau mày nói: " Tát Lạp Tư giáo chủ các hạ, ta không hiểu, ngươi đang nói gì thế? " Tát Lạp Tư mỉm cười, đứng lên nói: " Bệ hạ, ta còn có chút việc, trước tiên xin cáo từ, về phần ta vừa nói gì, Trữ tông chủ hoàn toàn hiểu rõ, ngài có thể hỏi hắn là được. " Nói xong, hắn cũng không đợi Tuyết Dạ đại đế có phản ứng, mang theo vài tên hộ vệ rời khỏi phòng khách quý.

Trong mắt Tuyết Dạ đại đế loé lên một tia tức giận, khi chỉ có hắn cùng Trữ Phong Trí mới nghe được âm thanh trầm thấp từ trong khoé miệng, " Cái gã Tát Lạp Tư này, thật sự càng ngày càng kiêu ngạo. Trữ tông chủ, lời hắn nói là có ý tứ gì? "

Trữ Phong Trí nói: " Hắn nói, người kia, chính là sư phụ của Đường Tam, một vị hồn sư thực lực không cao, chỉ tầm ba mươi cấp, nhưng lại được vũ hồn điện cấp cho thân phận trưởng lão danh dự. Người này chính là hậu nhân của Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, tại phương diện vũ hồn, có nghiên cứu sâu sắc đến ngay cả ta cũng không bằng. Những người quen thuộc với hắn, đều gọi hắn là Đại sư. "

" Đại sư? " Tuyết Dạ đại đế hiển nhiên cũng đã từng nghe tới cái tên này, trên mặt nhất thời hiện ra vẻ đăm chiêu.

" Trữ tông chủ, ngài đối với vị Đại sư này có đánh giá thế nào? "

Trữ Phong Trí mỉm cười, hơi ghé vào tai Tuyết Dạ đại đế, nói một câu.

Trong mắt Tuyết Dạ đại đế, tinh quang loé lên trong nháy mắt. Trên người hắn bộc phát ra khí thế như có như không, mặc dù chỉ trong nháy mắt, nhưng Cốt đấu la Cổ Dong ngồi bên cạnh lại đặt một tay trên vai Trữ Phong Trí, truyền vào một tia hồn lực.

Khí tức trên người Tuyết Dạ đại đế toát ra hoàn toàn hướng tới trước mặt, ngoại trừ hắn cùng Trữ Phong Trí, những người khác cũng không cảm giác được.

Tinh quang thu liễm, thần sắc Tuyết Dạ đại đế lại khôi phục vẻ bình thường, khí tức vương giả vừa mới bộc phát trong nháy mắt, liền lặng yên biến mất, " Trữ tông chủ, điều ngươi nói chính là sự thật? "

Trữ Phong Trí gật đầu khẳng định, " Mặc dù trong Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, hắn bị xưng là phế vật, nhưng theo ý kiến của ta, năng lực của hắn so với cả Lam Điện Phách Vương Long gia tộc càng trọng yếu hơn. "

Tuyết Dạ đại đế hít sâu một cái, " Thăng cấp tái sau khi chấm dứt, phiền Trữ tông chủ giúp ta gặp mặt vị Đại sư này đi."

Trữ Phong Trí mới vừa rồi nói một câu với Tuyết Dạ đại đế, chính là: Có Đại sư liền có cả thiên hạ. (DG: à ghê nhỉ? - Biên: À Ghê Quá - Hé Hé)

Trữ Phong Trí than nhẹ một tiếng, " Nếu như đại sư có thể mời chào dễ dàng như thế, hắn hiện tại đã ở vũ hồn điện. Ta xin khuyến nghị bệ hạ một chút, nếu muốn mời Đại sư, hãy bắt đầu từ Đường Tam, hắn là đệ tử đắc ý nhất của Đại sư, cũng chỉ có hắn mới có thể quyết định hướng đi của Đại sư. Về phần người khác, cho dù là tộc trưởng của Lam Điện Phách Vương Long gia tộc ở đây, với tính tình Đại sư, cũng tuyệt đối không khuất phục. "

Tuyết Dạ đại đế liếc nhìn Trữ Phong Trí, thở dài một hơi, " Ta hiểu được, ta sẽ an bài. "

Trận đấu tiếp theo, Bên Sử Lai Khắc học viện như trước vẫn là Tiểu Vũ, mà Lôi Đình học viện xuất trận, cũng đã là phó đội trưởng Lôi Động.

Lôi Động, bốn mươi ba cấp khống chế hệ chiến hồn tôn, vũ hồn: Lôi chu (Nhện sét).

Là khống chế hệ hồn sư cường đại nhất trong Lôi Đình học viện chiến đội, chỉnh thể thực lực của hắn, mặc dù so với đội trưởng kém hơn một chút, nhưng thực lực cũng cực kì cường hãn.

Vũ hồn phụ thể.

Trên thân thể vang lên một tiếng sét bùng nổ, tám đạo lôi quang đồng thời từ sau lưng tuôn ra, như hình dạng một con nhện chân dài. Mặc dù không dài như Bát Chu Mâu của Đường Tam, nhưng nhìn qua cũng cực kỳ kì lạ. Ngoại trừ tám cây lôi chu (DG: chân nhện bằng lôi điện - chẳng hiểu nó tồn tại kiểu ji? Phóng điện liên tục để duy trì hình dạng chân nhện seo?) các bộ phận khác trên người hắn cũng không có biến hoá gì rõ ràng, hai vàng, hai tím, bốn hồn hoàn, thể hiện thực lực cường đại của hắn.

Chính Đường Tam cũng có hồn hoàn là đến từ hồn thú họ nhện, hồn cốt duy nhất cũng là loại này, bởi vậy, khi hắn chứng kiến vũ hồn của đối phương, nhất thời đặc biệt chú ý đến nỗi phải đứng lên mà nhìn, hy vọng có thể tham khảo một chút gì đó hữu dụng từ đối phương.

Trọng tài hô lên một tiếng bắt đầu, hai cánh tay Lôi Động đồng thời từ hai bên sườn giơ lên, rồi lại hạ xuống, hình thành hư ấn, đệ tam hồn hoàn trên người hắn nhất thời sáng bừng lên.

Chỉ thấy, tám chân nhện bằng lôi điện đồng thời đâm sâu vào lòng đất, một vòng tròn lôi điện màu lam từ bàn tay phóng thích ra, cũng không phải hướng tới Tiểu Vũ, mà trực tiếp rót vào lòng đất.

Vầng sáng màu lam lan tràn, theo hình bán nguyệt mà lan tràn ra, diện tích bao phủ khuếch trương với tốc độ kinh người.

Tiểu Vũ cẩn thận, chăm chú nhìn đối thủ, nhưng Lôi Động lại nhắm chặt hai mắt, hiển nhiên hắn không hy vọng bị kĩ năng Mị Hoặc của Tiểu Vũ cắt đứt đệ tam hồn kĩ.

Tiểu Vũ dưới chân nhẹ động, lặng yên chạy bên ngoài vòng, thân thể Lôi Động thuỷ chung vẫn theo sát động tác của nàng mà chuyển đổi phương vị. Hắn đang nhắm mắt , động tác của Tiểu Vũ lại phi thường nhẹ nhàng, có thể chuẩn xác phán đoán phương vị Tiểu Vũ, không thể nghi ngờ đây chính là tác dụng của hồn kĩ. Quang võng màu lam liền giống như con mắt, nắm hết mọi biến đổi xung quanh.

Sân thi đấu có diện tích rất lớn, Lôi Động phát ra quang võng, lan đến đường kính chừng hai mươi thước thì dừng lại, hiển nhiên không đủ bao trùm khắp mặt sân. Nhưng đến lúc diện tích bao phủ đã dừng lại, khi quang võng đã thành hình, hắn bắt đầu bước từng bước, theo phương hướng Tiểu Vũ mà bức tới.

Đường Tam đột nhiên cảm giác được, lúc này Lôi Động đã sử dụng phương pháp giống như lúc trước của Hoả Vũ khi đối phó với mình. Mặc dù kĩ năng không giống nhau, phương thức phóng thích cũng bất đồng, nhưng đều là bao trùm trên diện rộng. Quang võng của Lôi Động mặc dù không có hiệu quả trực tiếp như cự hoả hoàn của Hoả Vũ, nhưng rõ ràng càng thêm nguy hiểm, một khi Tiểu Vũ bị bao phủ trong phạm vi quang võng, tất sẽ gặp phải nguy hiểm.

Tiểu Vũ bắt đầu tăng tốc, khi nàng thấy Lôi Động tiến về phía mình mà bức bách, nàng lập tức tăng tốc độ chạy bên ngoài quang võng, tận dụng hết khả năng, nới rộng khoảng cách giữa mình cùng Lôi Động, không cần tấn công, chỉ cần kéo dài, hiển nhiên duy trì một hồn kĩ của đệ tam hồn hoàn sẽ rất tiêu hao hồn lực.

Tuy nhiên chắc chắn Lôi Động sẽ không có ý định giành cơ hội như vậy cho Tiểu Vũ. Sau vài bước, hắn đột nhiên dừng lại, hư ấn của hai tay trên mặt đất vừa lộn, lòng bàn tay hướng lên trên, song chưởng đồng thời giơ lên.

Một màn kì dị xuất hiện, quang võng màu lam trên mặt đất theo tay hắn cũng bay lên, tự nhiên cứ như vậy bay bay trên không trung.

Lôi Động chợt mở hai mắt, hét lớn một tiếng, quang võng màu lam tung bay, đuổi theo thân thể Tiểu Vũ.

Tốc độ Tiểu Vũ rất nhanh, điều đó không nghi ngờ gì, nhưng dù sao phạm vi công kích đường kính tới hai mươi thước, Lôi Động lại mở mắt ra trong nháy mắt, đúng lúc Tiểu Vũ hạ xuống đất trong chốc lát, khí tức trực tiếp tập trung lại trên thân thể nàng. Quang võng màu lam trong không trung xoay tròn phiêu đãng, rất nhanh từ trên trời hạ xuống, bao phủ lên phạm vi xung quanh chỗ Tiểu Vũ đứng.

Trong nháy mắt, thuấn di, Tiểu Vũ hoàn toàn phát huy tốc độ cao nhất của mình, hy vọng có thể thoát ra khỏi công kích của đối thủ. Trong tính toán của nàng, hoàn toàn có thể thoát ly phạm vi công kích của quang võng lúc nó đuổi kịp mình.

Nhưng, rất nhanh, Tiểu Vũ liền phát hiện có gì đó không đúng, khi quang võng khoảng cách ngày càng gần, thì nàng rõ ràng cảm giác một lực hút, kéo thân thể mình lại, cho dù dùng thuấn di cũng không có khả năng thoát ra.

Tiểu Vũ dù sao cũng đã tham gia hai trận đấu, lúc này, hồn lực trong cơ thể không còn nhiều, càng không có cách nào liên tục thuấn di, khi quang võng màu lam sinh ra lực hút, không chỉ thân thể nàng bị chậm lại, mà tốc độ bao trùm của quang võng kia cũng chợt tăng cường.

Hai tay giơ lên, từ lòng bàn tay Lôi Động đều bắn ra một tia sáng lam sắc, trên người hắn, đệ nhất hồn hoàn loé sáng, hai đầu tia sáng phân biệt từ hai hướng quất mạnh về phía thân thể Tiểu Vũ. Công kích được phát động,vừa lúc thân thể Tiểu Vũ chạy qua, cũng là lúc Tiểu Vũ vừa mới hoàn thành một lần thuấn di, sau đó không cách nào tiếp tục. Khống chế hệ hồn sư, đối với chiến cuộc, khả năng nắm giữ cục diện

quả thật không phải cường công hệ hồn sư có thể so sánh được. Từ cục diện trước mắt là có thể nhìn ra kinh nghiệm thực chiến, cùng với năng lực khống chế siêu việt đối với cục diện trận đấu của Lôi Động, một gã đội viên của Lôi Đình học viện chiến đội.

Làm sao bây giờ? Tiểu Vũ hiện tại phải lựa chọn. Đối mặt với hai tia sét công kích kia, tiềm lực của Tiểu Vũ liền bạo phát.

Thân thể một lần nữa nhảy lên, tia sét cũng đuổi theo, truy đuổi thân thể mềm mại, thon dài của nàng. Tiểu Vũ đang ở giữa không trung, thân thể đột nhiên gập lại, lấy phần eo làm trung tâm, làm một động tác mà một người cơ hồ không thể thực hiện nổi, đúng là vừa hóp vào một tấc đúng chỗ tia sét không quét qua.

Lúc này, mặt trên của lôi võng đã chụp xuống, thân thể Tiểu Vũ còn chưa chạm đất, mắt thấy nàng sẽ không thể né tránh, từ phía sau, đuôi tóc thật dài sau đầu Tiểu Vũ ngửa ra, quất mạnh lên mặt đất, lợi dụng một chút lực mà bắn ngược lên, đem thân thể mình một lần nữa vọt lên mấy thước, vừa đúng thời gian lôi võng bao phủ. Chỉ một chút thời gian đó cũng đủ để nàng lộn một vòng, thân thể hạ xuống mặt đất.

Hai bàn tay chống lên mặt sân, Yêu cung phát động, nhưng lúc này, Tiểu Vũ không phải né tránh ra phía ngoài, mà thân thể như một viên pháo, bắn thẳng đến lôi võng, xông ra ngoài.

Hai chân chụm lại thẳng tắp, lúc này, nàng giống như một mũi tên rời cung. Điều làm người khác giật mình, chính là chỉ một khắc khi thân thể Tiểu Vũ bắn ra, thân thể nàng cùng với lôi võng kia bảo trì vị trí thẳng đứng, vị trí nàng lựa chọn xuyên qua, cũng chính là khe hở của lôi võng.

Hú một tiếng, thân thể Tiểu Vũ theo thanh âm vọt qua, tự nhiên sẽ từ trong lôi võng mà xuyên ra ngoài, trên thân thể nàng lưu lại nhiều vầng sáng điện quang màu lam loé lên liên tiếp.

Lúc này, ngoài sân thi đấu, Đường Tam bật dậy, hai tay nắm chặt thành quyền. Cục diện trên trận đấu rõ ràng hắn không có khả năng phán đoán. Dựa theo kế hoạch lúc trước Tiểu Vũ đã kiên trì tới lúc này, thì đáng lẽ nàng nên nhận thua một trận mới đúng.

Ngay cả Đường Tam cũng không nghĩ tới, Tiểu Vũ lại lựa chọn cách xuyên qua từ trong đệ tam hồn kĩ của đối thủ, Lôi Động tự nhiên cũng không hề nghĩ đến. Lôi võng của hắn bị Tiểu Vũ xuyên qua, trực tiếp rơi trên mặt đất, biến mất không tăm tích. Lúc này, Tiểu Vũ đang ở trên không trung, đệ tam hồn kĩ của Lôi Động biến mất, đúng là thời khắc lực cũ vừa đi, lực mới chưa thể sinh ra.

Nếu như Tiểu Vũ lúc này có trạng thái tốt nhất, nói không chừng có thể nắm được cơ hội, nhanh chóng đến gần đối thủ, một kích chế thắng. Nhưng trên thực tế, nàng bây giờ lực bất tòng tâm, ngay cả thân thể cũng tự do rơi xuống mặt đất.

Thành công xuyên qua lôi võng, hơn nữa gặp phải công kích ít nhất, nhưng lôi võng mang theo hiệu quả của lôi điện vẫn làm Tiểu Vũ với hồn lực không đủ, lâm vào trạng thái tê liệt (DG: do điện giật đây mà), thân thể mềm mại đang run rẩy kịch liệt. Nàng đã không cách nào khống chế thân thể, đương nhiên không cách nào nắm bắt cơ hội phát động công kích.

Lôi Động hít mạnh một hơi, chứng kiến bộ dạng thân thể Tiểu Vũ rơi xuống mặt đất, hắn tự nhiên biết là tác dụng của lôi võng, thở chậm một hơi, hai tia sét từ lòng bàn tay hắn phát ra, hướng tới thân thể tiểu vũ mà cuốn lấy. Chỉ cần dùng tia sét làm tê liệt đối thủ, hoàn toàn khống chế, trận đấu này hắn sẽ thắng.

Rớt xuống đất rồi bỗng vọt lên, Lôi Động tuy phán đoán rất tốt, nhưng động tác của Tiểu Vũ lại là đáp án hoàn toàn khác hẳn. Ngay khi thân thể nàng sắp chạm đất, trong nháy mắt, cảm giác tê liệt rốt cuộc được giải trừ, hai tay nàng dùng sức đánh lên mặt đất, kĩ năng yêu cung một lần nữa phát động, thân thể thuận lợi vọt lên, vừa lúc hai tia sét kia lướt qua, nàng không chút nào dừng lại, đánh thẳng tới Lôi Động.

Lôi Động thất kinh, tại sao lại có thể như vậy? Lôi võng với hiệu quả tê liệt không thể ngắn như vậy mới đúng.

Đúng vậy, đệ tam hồn kĩ của Lôi Động với năng lực hạn chế quả thực rất mạnh, nhưng không nên quên, lúc trước, Tiểu Vũ lúc xuyên qua lôi võng, chính là lựa chọn vị trí yếu nhất mà phá ra, khi đó, Lôi Động hoàn toàn không dự đoán đến động tác của nàng, tự nhiên không cách nào làm cho hồn lực hoàn toàn tập trung lại chỗ đó.

Diện tích bao trùm càng lớn, cũng nghĩa là lực công kích trên mỗi vị trí càng nhỏ, kể cả vũ hồn lôi thuộc tính cũng tương tự không cách nào vượt khỏi chân lý này. Cũng bởi vì như thế, Tiểu Vũ mới hứng chịu công kích lôi điện, cũng vì thế, trong nháy mắt trước khi thân thể chạm đất, nàng mới búng người bật lên.

Phán đoán hết sức chuẩn xác, đây là một giải thích sáng suốt nhất. Nhưng, trên thực tế, Tiểu Vũ mặc dù đơn giản tính toán qua, nhưng có thể có được hiệu quả như vậy, trong lòng vẫn thầm kêu một tiếng may mắn.

Khoảng cách giữa hai người lúc đó rất gần, thân thể Tiểu Vũ mỗi lần tiếp xúc mặt đất, đều quỷ dị thay đổi phương hướng, dù là đang trong không trung, thân thể nàng vẫn mềm mại như không xương, có thể thực hiện đủ loại động tác mềm mại không giống người để tránh né tia sét công kích ngăn cản.

Nhìn khoảng cách với Tiểu Vũ ngày càng gần, trong mắt Lôi Động rõ ràng hiện lên nhiều tia bối rối, chỉ cần có chút chú ý tới trận đấu của Sử Lai Khắc học viện, tất sẽ không thể quên khi bị Tiểu Vũ lại gần sẽ có kết quả gì. Lôi Động tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Dưới tình huống bất đắc dĩ, đệ tứ hồn hoàn trên thân Lôi Động rốt cuộc cũng sáng lên. Lúc này, bố trí lại lôi võng đã không còn kịp nữa rồi, nếu hắn muốn một kích đánh bại đối thủ, cũng chỉ có đệ tứ hồn kĩ mà thôi.

Lam quang mãnh liệt từ hai tay Lôi Động chuẩn bị phát ra, sau lưng, tám cái chân bằng sét bắn lên, tám đạo lôi quang phún ra cùng lôi quang từ song chưởng hắn phóng ra, liền hợp nhất. Một quả cầu sét đường kính ba thước, to như cánh tay hiện ra trước mặt Lôi Động.

Đây đúng là đệ tứ hồn kĩ của Lôi Động, Toả Thần hoàn. Giống như đệ tứ hồn kĩ Lam Ngân tù lung của Đường Tam, Toả Thần hoàn không có cách nào né tránh, chỉ có thể dựa vào hồn lực ngạnh kháng mà thôi.

Lam quang chợt loé, thân ảnh Tiểu Vũ nhất thời dừng lại một cách quỷ dị, toàn thân đã hoàn toàn bị tê liệt, đường kính ba thước của Toả Thần hoàn lúc này đã co rút lại quanh phần eo của nàng, đem thân thể nàng vững vàng co lại trong đó.

Từng đạo lam quang như tia chớp vòng quanh thân thể Tiểu Vũ, trên gương mặt màng đầy vẻ thống khổ, khuôn mặt một mảng tái nhợt.

" Chúng ta nhận thua." Thanh âm Đại sư kịp thời vang lên.

Quang mang của Toả Thần hoàn ập xuống, dung nhập vào lòng đất, trong nháy mắt Tiểu Vũ ngã xuống, Đường Tam đã rất nhanh vọt tới, ôm lấy thân thể nàng.

Thân thể Tiểu Vũ bị bỏng, bởi kích thích của lôi điện, vẫn đang có chút co giật. Nhìn khuôn mặt nàng hai mắt nhắm chặt, Đường Tam đau lòng, nói không nên lời.

Ngẩng đầu nhìn lại đối thủ, Lôi Động cũng bởi vì trước sau dùng đệ tam, đệ tứ hai loại hồn kĩ, sắc mặt có chút tái nhợt.

Nếu như không phải Đại sư không cho phép hắn tham gia trận đấu này, lúc này, hắn rất muốn lập tức lên đài, thay Tiểu Vũ trả thù.

Ôm lấy thân hình Tiểu Vũ, Đường Tam từng bước đi ra ngoài sàn đấu, mà đại biểu thứ năm của Sử Lai Khắc học viện xuất trận chính là Đái Mộc Bạch cũng chậm rãi đi vào sân. Hai người lúc thân thể gần nhau, trong nháy mắt trao đổi, vừa nghe khiến Đái Mộc Bạch cũng phải giật mình, ánh mắt va chạm cùng Đường Tam, hướng đến hắn gật mạnh đầu.

Tốc độ đi của Đái Mộc Bạch cũng không nhanh, nhưng mỗi bước đều trầm ổn, trong hai mắt, tà mâu song đồng (đồng tử đôi) loé ra ánh sáng yêu dị, dừng ánh mắt trên người đối thủ.

Nhìn vẻ mặt không chút biểu cảm của Đái Mộc Bạch đang đi về phía mình, không biết tại sao, trong tâm Lôi Động đột nhiên có chút cảm giác co quắp, tựa hồ có chút không thở nổi.

"Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch, vũ hồn Bạch hổ, hồn lực: Bốn mươi bốn cấp, cường công hệ chiến hồn sư, đội trưởng Sử Lai Khắc chiến đội."

Một loạt tư liệu trong đầu Lôi Động hiện lên. Hắn biết, trận đấu này, mình khó có khả năng giành thắng lợi. Lúc trước, đối mặt Tiểu Vũ, hắn đã tiêu hao khá nhiều hồn lực, mà thế mạnh của Đái Mộc Bạch cũng đã được biểu hiện mấy trận đấu trước rồi, không thể nghi ngờ. Hắn hiểu được, điều mình có thể làm, giống như khi Tiểu Vũ đối mặt với mình đã làm, chính là tận lực tiêu hao hồn lực đối thủ, trợ giúp một chút cho đồng đội, cũng là đội trưởng của Lôi Đình chiến đội, khiến đội trưởng sắp xuất trận cuối cùng có khả năng thắng trận cao hơn chút.

Sử Lai Khắc học viện bây giờ còn ba người đầy đủ sức lực, thực lực lại đều trên bốn mươi cấp, trận đấu này, Lôi Đình học viện khó có thể nghĩ đến chiến thắng. Nhưng, bọn hắn cũng tuyệt đối không buông tha, thăng cấp tái chỉ là quyết tái lửa thử vàng, nếu lúc này mất đi khí thế, vậy tới vòng chung kết quyết tái, cũng không cần đánh tiếp nữa.

Quang mang chậm rãi loé ra, trên thần sắc của Đường Tam hiện ra một tia lạnh như băng, hai tay khép lại trước ngực, quang mang trong mắt mỗi một lần chớp đều khiến không khí trở nên có chút ngưng trọng. Tiểu Vũ lẳng lặng nằm bên người hắn, đầu gối lên đùi hắn, quyền trượng khôi phục của Giáng Châu đang toả ra quang mang giúp nàng chữa trị.

Vừa rồi, lúc cùng Đái Mộc Bạch lướt qua, hắn đã dùng phương pháp truyền âm bí mật nói với Đái Mộc Bạch một câu, "Đại ca, báo thù cho Tiểu Vũ".

Bình thường, Đường Tam rất ít khi xưng hô như vậy với Đái Mộc Bạch, từ thanh âm của hắn, Đái Mộc Bạch tự nhiên có thể cảm nhận được nội tâm kích động của Đường Tam. Vì Tiểu Vũ, Đường Tam bất kể điều gì cũng dám làm. Đái Mộc Bạch thầm than một tiếng, nhìn Lôi Động cách đó không xa, làm Tiểu Vũ bị thương, chỉ có thể tính là ngươi xui xẻo.

" Trận đấu bắt đầu." Ở thăng cấp tái, điều luật quy định, tuyển thu lên sân đấu không hề có thời gian nghỉ ngơi. Ngay khi Đái Mộc Bạch bước vào vị trí, trận đấu liền bắt đầu.

" Hừ. " Một tiếng gầm từ trong miệng Đái Mộc Bạch vang lên, hồn lực màu trắng đậm đặc nhất thời từ trong cơ thể hắn phun ra, bốn hồn hoàn xuất hiện, bộ xương va chạm vang lên những tiếng rợn người, thân hình Đái Mộc Bạch tăng vọt, vũ hồn bạch hổ hộ thể đã hoàn thành.

Không có bất cứ do dự nào, Đái Mộc Bạch trong nháy mắt với vũ hồn phụ thể, liền phi tới thật nhanh, vọt thẳng tới đối thủ.

Đồng tử Lôi Động co rút lại, hắn biết, lúc này mấu chốt của trận đấu là hắn có thể ngăn cản được Đái Mộc Bạch trong bao lâu. Từ Tà mâu trong mắt Đái Mộc Bạch, hắn rõ ràng thấy được sự khinh thường. Ta cũng vậy, bốn mươi ba cấp hồn sư, so với người bất quá chỉ thấp hơn một bậc mà thôi, cho dù ngươi là vũ hồn tiên thiên so ra còn tốt hơn ta, nhưng cũng không thể khinh thường ta như vậy.

Cân nhắc một chút, đệ tứ hồn hoàn trên thân Lôi Động liền sáng lên. Hồn lực của hắn trong trận đấu với Tiểu Vũ đã tiêu hao hơn năm thành, hắn biết, nếu như mình dùng mấy hồn kĩ cấp thấp hơn, sợ rằng ngay cả phóng thích thêm một lần đệ tứ hồn kĩ cũng không đủ sức.

Vì muốn khiến Đái Mộc Bạch bị tiêu hao lớn nhất, hắn vừa vào đã dùng ngay đòn sát thủ của mình.

Toả Thần hoàn lần thứ hai xuất hiện trước mặt Lôi Động, mà dường như Đái Mộc Bạch lại không hề thấy quang mang khi Toả Thần hoàn ngưng tụ hồn lực. Đệ nhất hồn hoàn phát sáng, một tầng quang mang bạch sắc bao trùm lên mặt ngoài thân thể Đái Mộc Bạch, đúng là đệ nhất hồn kĩ Bạch Hổ hộ thân chướng của Đái Mộc Bạch.

Lôi Động tức giận, trừng mắt nhìn về phía Đái Mộc Bạch, tựa hồ đang hỏi, chẳng lẽ ngươi định dùng đệ nhất hồn kĩ đến ngăn cản đệ tứ hồn kĩ của ta sao? Ngươi cũng quá xem thường người khác rồi.

Toả Thần hoàn trước mặt Lôi Động biến mất, sau một khắc, đã hoàn toàn đánh lên người Đái Mộc Bạch. Lôi hoàn buộc chặt, thân thể Đái Mộc Bạch nhất thời dừng lại. Từng đạo lôi quang từ trong Toả Thần hoàn phát ra, trong nháy mắt lan ra toàn thân Đái Mộc Bạch. Giống như Lôi Động suy nghĩ, phòng ngự của đệ nhất hồn hoàn làm sao có thể ngăn cản công kích từ đệ tứ hồn hoàn?

Ánh mắt của Đái Mộc Bạch cũng không thay đổi, tà mâu song đồng như trước chăm chú nhìn vào đối thủ. Sau khi Lôi Động thi triển đệ tứ hồn kĩ, rõ ràng đã có dấu hiệu hồn lực tiêu hao lớn, cả người đều hơi run

run, mặt trắng bệch như tờ giấy.

Nơi khoé miệng toát ra một tia khinh thường, Đái Mộc Bạch đột nhiên ngẩng đầu, một tiếng gầm rít bộc phát từ miệng hắn, ngay sau đó, một màn khiến tất cả Lôi Đình học viện chiến đội thất thần xuất hiện. Trên người Đái Mộc Bạch, hồn hoàn cũng không có biến hoá, nhưng mặt ngoài thân thể hắn lại xuất hiện một tầng sáng kim sắc, trên người bởi vì vũ hồn phụ thể vốn hiện ra bộ lông màu trắng, trong nháy mắt hoàn toàn biến thành kim sắc.

Răng rắc, tiếng nghiền nát vang lên, toàn thân cơ nhục căng cứng, lực lượng trong nháy mắt phóng thích, tà mâu của Đái Mộc Bạch mở to, Toả Thần hoàn trói buộc hắn liền phát ra những tiếng nứt vỡ yếu ớt.

Phanh …, một điểm lam quang trên không trung vỡ thành ba, Toả Thần hoàn bị nghiền nát, Đái Mộc Bạch như giữ lực chờ đợi, liền như mãnh hổ vồ tới.

Tại sao lại thế được?

Một khắc này, không chỉ là Lôi Động, tất cả thành viên Lôi Đình học viên trong đầu đều trống rỗng, bọn họ không hiểu nổi, tại sao Đái Mộc Bạch nhìn qua rõ ràng không hề sử dụng hồn kĩ, lại có khả năng từ trong trói buộc của đệ tứ hồn kĩ của Lôi Động mà thoát ra ngoài. Tại sao hắn cũng không bị tê liệt do lôi điện trong Toả Thần hoàn?

Đái Mộc Bạch tự nhiên sẽ không cho bọn họ đáp án, ngay khi sư phụ của Lôi Đình học viện tỉnh ngộ, hắn đã tới ngay trước mặt Lôi Động, cũng như trước, không sử dụng hồn kĩ, chỉ là một hổ chưởng vồ tới, nặng nền đập lên vai Lôi Động. Lúc hổ chưởng đánh ra, hổ trảo trong nháy mắt bắn tới.

Thân thể Lôi Động như một người rơm, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài sân, trước lúc hôn mê, hắn rõ ràng nghe thấy thanh âm bộ xương mình vỡ vụn.

Vuốt hổ cực kỳ sắc bén, để lại sau lưng hắn năm vết cào thật sâu, xương trên vai trái của hắn đã hoàn toàn bị nghiền nát, nếu không phải Đái Mộc Bạch giữ lại lực, chỉ riêng một chưởng này đã có thể lấy mạng hắn.

Chấn bay đối thủ, nhưng Đái Mộc Bạch cứ như chưa làm gì cả, xoay người hướng tới vị trí ban đầu bước tới. Ánh mắt hắn nhìn Đường Tam, trong tà mâu hiện lên một tầng tử khí nhàn nhạt.

Đường Tam trên mặt nở nụ cười, giơ ngón cái hướng về Đái Mộc Bạch.

Khi ánh mắt của hai người trao đổi, Lôi Đình học viện bên kia cũng không dừng lại, thương thế của Lôi Động rất nặng, lúc này, toàn bộ sau lưng đã nhuộm đỏ bởi máu tươi, khi hôn mê, cánh tay trái mềm rủ xuống. Lực lượng của Đái Mộc Bạch so với trong tưởng tượng còn bá đạo hơn, dọc the xương bả vai vỡ vụn, còn có vài cái xương sườn cũng có dấu hiệu bị nghiền nát, thương thế nặng như vậy, đừng nói là hai trận thăng cấp tái cuối cùng, dù là chung kết quyết tái chỉ sợ cũng không thể tham gia được.

Sư phụ của Lôi Đình học viện cơ hồ trước tiên liền tỏ vẻ kháng nghị với ban trọng tài.

Trọng tài chạy đến trước mặt Đái Mộc Bạch tiến hành chất vấn, Đái Mộc Bạch liền đưa ra giải thích rất đơn giản, khi đó, mặc dù hắn chiếm ưu thế, nhưng đối phương cũng không nhận thua, hắn cũng không hề giết chết đối thủ, chỉ là đem đối thủ đánh bay ra ngoài thôi, đâu có vi phạm quy tắc của trận đấu.

Sự thật đúng là như vậy, bất kể nói thế nào, Đái Mộc Bạch cũng không có ý muốn giết chết đối thủ, mà lúc đó, Lôi Đình học viện bên kia cũng quả thật không tỏ vẻ nhận thua.

Đái Mộc Bạch vẫn như trước, ngạo nghễ đứng ở trung tâm sàn đấu, cúi đầu xem xét một chút hổ chưởng tay phải, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Rốt cuộc cũng không cần ẩn giấu thực lực, cảm giác luôn áp chế chính mình thật sự là khó chịu.

Từ khi thăng cấp tái bắt đầu tới giờ, dưới yêu cầu của Đại sư, hắn vẫn không sử dụng toàn bộ thực lực bản thân. Làm một đội trưởng, nhìn đồng đội ở trên đài đạt được thắng lợi, chính mình chiến thắng nhưng cũng không được xuất ra toàn lực, Đái Mộc Bạch thắng kiểu như vậy thì sao có thể thoải mái đây? Cũng chỉ có Đại sư mới có thể khiến hắn áp chế chính mình.

Nói về tuổi, Đái Mộc Bạch là lớn nhất trong Sử Lai Khắc thất quái, thời gian tu luyện cũng dài nhất. Hắn hiện tại đã không còn là bốn mươi bốn cấp mà là bốn mươi lăm cấp hồn lực. Ngay ngày hôm trước, hắn vừa

mới đột phá. Hắn sở dĩ có thể bằng vào đệ nhất hồn kĩ mà thoát khỏi trói buộc của địch thủ, cũng không phải may mắn. Vừa nghĩ đến điểm này, Đái Mộc Bạch liền sinh ra cảm kích mãnh liệt đối với Đường Tam.

Tại sao hắn có thể làm được như vậy? Tại sao trong lôi điện, hắn lại không bị tê liệt? Rất đơn giản, bởi vì một gốc tiên thảo, một gốc cây tiên thảo tên là Kì Nhung Thông Thiên cúc.

Kì Nhung Thông Thiên cúc, khi ăn vào, khí lan ra tứ chi, bát mạch được đả thông, có thể luyện kim cương bất hoại thể.

Kim cương bất hoại, hiển nhiên hơi khoa trương, nhưng cũng đủ nói lên hiệu dụng của tiên thảo. Vũ hồn bạch hổ của Đái Mộc Bạch cùng Kì Nhung Thông Thiên cúc có thể nói là vô cùng phù hợp. Mã Hồng Tuấn cũng nhờ tác dụng của Kê Quan Phượng Hoàng Quỳ mà giải trừ uy hiếp từ tà hoả, làm vũ hồn phượng hoàng trở nên tinh khiết, Đái Mộc Bạch làm sao không có chỗ tốt chứ?

Thân thể Đái Mộc Bạch lúc này có thể nói là thân thể kim cương, toàn bộ các thuộc tính kháng đều được tăng lên mạnh mẽ, ngay cả người có cùng con đường tu luyện với hắn là Triệu Vô Cực cũng phải than thở không thôi.

Hiệu quả tê liệt của lôi điện cũng không phải không có tác dụng với Đái Mộc Bạch, chỉ là hồn lực của đối thủ yếu hơn hắn, thân thể hắn lại có tính kháng mạnh mẽ, tự nhiên ảnh hưởng trên diện rộng của lôi điện bị suy yếu, ít nhất, Toản Thần hoàn không đủ để hạn chế hành động của hắn.

Mà tác dụng lớn nhất của Toả Thần hoàn lại là khiến đối thủ bị tê liệt do lôi điện. Thân thể Đái Mộc Bạch cứng rắn như thế nào, dưới tình huống đó, hiệu quả tê liệt từ lôi điện không có bao nhiêu tác dụng, do đó làm sao khống chế được Đái Mộc Bạch?

Đó mới là thực lực chân chính của Đái Mộc Bạch, thể trạng thân thể hắn sau khi dùng Kì Nhung Thông Thiên cúc, đừng nói là đối thủ có cùng số lượng hồn hoàn, cho dù là cao hơn hắn một hồn hoàn, cũng không nhất định có thể đả thương được hắn.

Cương mãnh, bá đạo, đây chính là đặc điểm của Đái Mộc Bạch, những điều Đại sư chỉ điểm cho hắn, chính là đem sự bá đạo này biến thành phách tuyệt thiên hạ.

Dưới tình huống kháng nghị không có kết quả, gã học viên cuối cùng của Lôi Đình học viện, cũng chính là đội trưởng của cả bọn, liền xuất trận.

Ngọc Thiên Tâm, bốn mươi ba cấp cường công hệ chiến hồn sư, vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long, là đệ tử trực hệ của một trong bảy đại tông môn, Lam Điện Phách Vương Long gia tộc. Nói về bối phận, hắn là anh họ của Ngọc Thiên Hằng đến từ Thiên Đấu hoàng gia học viện. Chỉ là, thực lực so với Ngọc Thiên Hằng kém hơn một chút mà thôi.

Chứng kiến Ngọc Thiên Tâm xuất trận, Đại sư hơi nhướng mày một chút, hắn cùng Liễu Nhị Long đều xuất thân từ Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, Ngọc Thiên Hằng là cháu hắn, Ngọc Thiên Tâm cũng là cháu họ hắn, nếu tính phụ thân Liễu Nhị Long là trưởng tôn, Liễu Nhị Long là thân cô cô của hắn.

Chứng kiến người trong tông môn, Đại sư khó tránh khỏi lại nhớ tới chuyện của mình cùng Liễu Nhị Long, hắn đã ra lệnh cho Đái Mộc Bạch, đối mặt với đối thủ, không cần lưu tình, chỉ cần không vi phạm quy tắc giết chết đối phương. Không phải hắn không nể tình thân, mà là hắn không hy vọng bởi vì mình mà ảnh hưởng đến Sử Lai Khắc thất quái.

" Ngươi nên vì việc vừa rồi mà nỗ lực hết sức đi. " Ngọc Thiên Tâm hung hăng chăm chú nhìn Đái Mộc Bạch. Làm đội trưởng của Lôi Đình chiến đội, chứng kiến đồng đội mình trọng thương, mắt hắn đã có chút đỏ lừ.

Đái Mộc Bạch lạnh nhạt nói: " Như vậy cần phải xem, ngươi có bổn sự đó hay không. "

Hừ lạnh một tiếng, Ngọc Thiên Tâm nhẹ gầm lên, phóng xuất ra vũ hồn của mình.

Một đoàn lam quang chói mắt từ mi tâm Ngọc Thiên Tâm chợt bùng phát, ngay sau đó, Lam quang trong nháy mắt khuếch tán, từ mi tâm hắn hạ xuống toàn thân, một cái đầu tích điện màu lam, như con rắn nhỏ bộc phát ra, chạy chung quanh thân thể. Dấu hiệu tia chớp loé lên trên trán hắn, cùng với Ngọc Thiên Tâm lúc trước thì có sự khác biệt, thân thể hắn có hai chỗ biến hoá do vũ hồn phụ thể.

Xuất hiện biến hoá chính là song chưởng của hắn. Ống tay áo do cánh tay bành trướng đã biến thành tro bụi (Do tay vừa bành trướng lại thêm lôi điện bắn ra - TT.net). Chiều dài cánh tay kéo ra hơn nửa thước, hai đầu cánh tay cực kì thô, mang theo lân phiến màu tím, ngón tay biến thành móng vuốt, bao trùm lân phiến giống nhau, trên tay mỗi một khúc xương đều trở nên cực kì to lớn, lam điện xà màu tím không ngừng rôi trên cánh tay, hoặc là ngưng tụ, hoặc lưu lại. Hai vàng, hai tím, bốn hồn hoàn cũng không giống những hồn sư khác, xoay quanh người mà đặc thù xoay quanh cánh tay biến dị của hắn, mỗi bên hai cái hồn hoàn.

Vũ hồn của Lam Điện Phách Vương Long, bắt đầu từ cấp ba mươi, mỗi cấp đạt một hồn hoàn, thì một bộ phận thân thể sẽ biến dị giống với rồng. Lúc đầu, Ngọc Thiên Hằng là ba mươi chín cấp, bởi vậy chỉ có một cánh tay như thế. Lúc này, Ngọc Thiên Tâm đã vượt qua bốn mươi cấp, hai cánh tay đã biến thành hình dạng giống rồng. Bất kể là khí tức hay khí thế, hắn hiện tại so với Ngọc Thiên Hằng lúc trước đều cường đại hơn rất nhiều.

Dừng mắt trên người đối thủ, Đái Mộc Bạch cảm thụ được nguyên vẹn áp lực của đối thủ ép vào mặt. Lúc đầu, đối mặt với Ngọc Thiên Hằng, Đái Mộc Bạch lần đầu tiên cảm nhận được uy áp đến từ vũ hồn, hiện tại, loại cảm giác này lại xuất hiện trước mắt, đến từ đối thủ vừa xuất hiện.

Là một trong ba thượng tông, uy lực từ vũ hồn của Lam Điện Phách Vương Long không thể nghi ngờ gì. Nhưng, Đái Mộc Bạch tin tưởng, sau khi dùng Kì Nhung Thông Thiên Cúc, bạch hổ vũ hồn của mình tuyệt không kém đối thủ.

Nhìn hai mắt đỏi thủ đỏ rực, tà mâu song đồng của Đái Mộc Bạch càng trở nên thâm thuý, hai người mặt đối mặt nhìn nhau chằm chằm..

---

117. Chương 116: Kỳ Nhung Thông Thiên, Hổ Phá Long

Giống như lời của Vũ Hồn điện Bạch Kim Chủ Giáo Tát Lạp Tư nói, ở trường trận đấu này, sở dĩ Sử Lai Khắc học viện có thể dễ dàng chiến thắng đối thủ như vậy, ngoại trừ thực lực bản thân ra, còn có cả sự an bài gần như hoàn mỹ của Đại sư.

Va chạm giữa hai bên đã bắt đầu, điện xà phóng xuất, Ngọc Thiên Tâm kêu to một tiếng, thân thể bay lên trời, trực tiếp hướng đến Đái Mộc Bạch đánh tới.

Luận về phong cách chiến đấu, vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long của hắn không thể nghi ngờ chính là giống như Đái Mộc Bạch, đều là cường công trong cường công. Trong huyết dịch của mỗi gã đệ tử trực hệ của Lam Điện Phạch Vương Long gia tộc, máu chảy đều tràn ngập tính công kích. Tấn công mới là cách phòng ngự tốt nhất, chỉ có tấn công mới có thể trực tiếp đánh bại đối thủ.

Lam Điện Long Trảo cùng lúc bộc phát, Ngọc Thiên Tâm phát ra hai đạo long trảo mạnh mẽ, đây chính là chỗ cường đại của vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long . Mỗi lần tăng lên một tầng, uy thế của vũ hồn sẽ tăng lên vài phần, hồn kỹ cũng tương tự, tại những tầng khác nhau thi triển thì uy lực lại khác nhau. Là một vũ hồn đỉnh cao, đó không thể nghi ngờ chính là ưu thế của Lam Điện Phách Vương Long.

Đái Mộc Bạch không hề né tránh, trong bọn họ chiến đấu như vậy, người nào né tránh trước có nghĩa là người đó đã thua trận. Cho nên hắn chẳng những không có né tránh, ngược lại vẫn tương tự chỉ dùng hồn kỹ đầu tiên để ngạnh kháng, dưới sự tác động của Bạch Hổ Hộ Thân Chướng, bạch quang bắt đầu lóe sáng, lợi trảo từ trên hổ chưởng (tay) bắn ra, long hổ bốn chưởng tại không trung va chạm kịch liệt ở một chỗ.

Oanh –

Hai đạo thân ảnh cơ hồ đồng thời bay ngược về phía sau, trên người Đái Mộc Bạch có điện xà chớp động, mái tóc dài màu vàng dưới sự kích thích của lôi điện, không có gió là tung bay, lông Bạch Hổ trên cánh tay bị kích thích đến dựng đứng lên.

Vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long chính là Lôi nguyên tố, như lôi chu không thể có khả năng so sánh với nó được. Đón đỡ một Lam Điện Long Trảo này, thân thể Đái Mộc Bạch đang chịu sự đánh sâu vào của lôi điện.

Nhưng đối thủ của hắn cũng không tốt đẹp gì, trên lân phiến bao trùm trên long trảo của Ngọc Thiên Tâm kia đều lưu lại năm đạo vệt trắng thật sâu, trên mặt lân phiến cũng xuất hiện vết nứt rách. Sự sắc bén cùng bá đạo của Bạch Hổ Lợi Trảo tương tự cũng lưu lại vết thương cho hắn.

Quan sát lần đầu tiên đối kháng, lực lượng hai bên xem như cân bằng.

Quang mang màu vàng nhàn nhạt từ dưới bộ lông Bạch Hổ hiện ra, Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc giúp cho Đái Mộc Bạch có được Kim Cương Bất Hoại, phòng ngự rất nhanh đã hóa giải những nguy hại mà lôi điện mang đến. Thân thể hai bên cơ hồ vừa rơi xuống mặt đất đã lại lập tức bắn lên, một lần nữa hướng đến đối phương phóng tới.

Trận đấu lúc trước của Đái Mộc Bạch chỉ là thoáng tiêu hao một chút hồn lực thôi, mà lúc này cấp bậc của hắn lại cao hơn Ngọc Thiên Tâm đến hai cấp, nên có thể coi hồn lực bây giờ của hai người là ngang ngửa nhau, trường trận đấu này chính là đấu về hồn lực và hồn kỹ của hai bên, người nào có năng lực thực chiến càng mạnh, vũ hồn càng mạnh là có thể thu được thắng lới trong trận này. Đệ tam hồn kỹ của Tà Mâu Bạch Hổ, Bạch Hổ Kim Cương Biến phát động.

Lam Điện Phách Vương Long đệ tam hồn kỹ Lôi Thần Chi Nộ phát động.

Bạch quang nồng đậm chuyển thành màu vàng, thân thể Đái Mộc Bạch chợt trở nên cường tráng hơn, bộ lông trắng bao trùm toàn thân toàn bộ đã biến thành màu vàng, chỉ có chữ Vương màu đen trên trán là hiện ra rõ ràng, trong cơ thể tràn ngập lực lượng bùng nổ. Vào lúc này, thậm chí ngay cả hổ trảo sắc bén của hắn cũng đã bị nhiễm màu vàng, lực công kích tăng lên đã đạt tới cực hạn mà hiện giờ hắn có thể có được. Dưới sự tác động của Bạch Hổ Kim Cương Biến, Đái Mộc Bạch lúc này chính là phóng ra thực lực kinh khủng nhất.

Lôi Thần Chi Nộ của Ngọc Thiên Tâm cùng với Bạch Hổ Kim Cương Biến của Đái Mộc Bạch đều cùng là có chức năng tăng cường kỳ diệu, năng lực lôi điện tăng một trăm phần trăm, hồn lực tăng một trăm phần trăm, sự cường mãnh của vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long quả nhiên không thể nghi ngờ, lam quang mãnh liệt nhanh chóng chuyển thành màu lam tím, tựa như một tầng lôi điện tạo thành giáp trụ bao trùm trên người hắn, cặp long trảo kia rõ ràng đã to lớn hơn, vết rách lúc trước bị hổ trảo lưu lại đã hoàn toàn biến mất.

Giờ khắc này, hồn lực của hai bên đều đã tăng đến cực hạn, va chạm chính thức bắt đầu.

Bên ngoài sân đấu, bất luận là đệ tử của các học viện, hay là các thành viên của Hoàng gia kỵ sĩ, lúc này ánh mắt đều bị tập trung trên trận đấu này, đây mới chính thức là cường giả chiến đấu, chính thức là đặc sắc.

Mặc dù hai bên trong trận đấu này mới chỉ có hơn bốn mươi cấp, nhưng vũ hồn cường đại cùng với ánh mắt bạo liệt của bọn họ đều chứng minh cho mọi người thấy được sự kinh khủng của mình. Cho dù là những hồn sư cường đại đang ngồi trên đài khách quý, hồn lực hơn xa bọn họ, cũng không nhịn được mà chú ý, bất luận là Ngọc Thiên Tâm hay Đái Mộc Bạch, niềm tin tất thắng của bọn họ đã lây lan sang những người đang xem cuộc chiến này.

" Lôi Đình Vạn Quân."

" Bạch Hổ Liệt Quang Ba."

Đệ tam hồn kỹ phụ trợ cho đệ nhị hồn kỹ bộc phát, vô số quang cầu màu vàng nồng đậm bắn nhanh ra, nghênh đón nó là vô số đoàn lôi điện màu lam tím.

Hai màu quang mang huyễn lệ vàng tím trong nháy mắt va chạm, trên mặt sàn đấu phảng phất như xuất hiện một cái mặt trời rực rỡ.

Hồn lực khổng lồ ba động làm cả trung tâm sàn đấu bị rung động, hai bên cũng không có sử dụng kỹ xảo gì, chỉ là đơn thuần dùng hồn kỹ đối kháng, nhưng như vậy lại càng nguy hiểm, một khi một bên bị rơi vào thế hạ phong, vậy trận đấu sẽ lập tức chấm dứt, hơn nữa bên thất bại nhất định sẽ có kết cục trọng thương.

Tia máu, phân biệt từ khóe miệng của bọn họ trào ra, lực lượng của hai bên đã đạt tới một mức độ cực kỳ kinh khủng rồi, thân thể hai người nhìn qua chưa thấy biến hóa gì, nhưng từ trước ngực bọn họ phập phồng

mãnh liệt là có thể nhìn ra, lần va chạm vừa rồi đối với bọn họ đều bị ảnh hưởng rất lớn.

Ngọc Thiên Tâm ngưng trọng nhìn Đái Mộc Bạch, Đái Mộc Bạch cũng dừng ở trên người hắn. Đối thủ của Đái Mộc Bạch không thể nghi ngờ chính là vương bài trong vương bài của Lôi Đình học viện, trong một thế hệ trẻ tuổi của Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, Ngọc Thiên Tâm cùng Ngọc Thiên Hằng chính là hai ngôi sao sáng nhất, thực lực của hai người luôn không sai lệch lắm, chỉ là Ngọc Thiên Hằng ít tuổi hơn Ngọc Thiên Tâm một chút nên mới có thể nhận được sự coi trọng cao hơn.

Vì đuổi theo Ngọc Thiên Hằng, vì để cho gia tộc đặt nhiều sự trọng thị trên người mình hơn, Ngọc Thiên Tâm không ngày nào dám trễ nải, sự cố gắng nỗ lực của hắn để bù đắp phần thiên phú kém đường đệ của mình càng nhiều hơn. Trước khi đến đây tham gia lần đại chiến này hắn đã tưởng tốt lắm rồi, nhất định tại trong Tổng quyết chiến đánh bại đường đệ của mình, hướng đến mọi người trong Lam Điện Phách Vương Long gia tộc chứng minh rằng, chính mình mới là người thừa kế gia tộc trong tương lai tốt nhất.

Chưa gặp được Ngọc Thiên Hằng, làm sao có thể thua đây?

Còn Đái Mộc Bạch không thể nghi ngờ, chính là một trong những thiên tài của Sử Lai Khắc học viện, trước khi Đường Tam đến, cho dù là thiên phú của Mã Hồng Tuấn cũng phải kém xa hắn. Tà Mâu Song Đồng, trời sinh dị tượng, ngày mà hắn được sinh ra, đã nhận định cả đời hắn bất phàm.

Rời khỏi quê hương đi tới Thiên Đấu đế quốc, đi tới Sử Lai Khắc học viện, hắn chính là để cho mình càng trở nên mạnh hơn. Chiến đấu với một đối thủ, ở trong lòng hắn cho đến giờ cũng sẽ không bao giờ tồn tại hai chữ thất bại, hắn không thể thua và cũng sẽ không bao giờ thua, đối mặt với đối thủ cùng cấp bậc, trong lòng hắn tràn ngập khát vọng thắng lợi cùng quyết tâm.

Hai người như vậy, mang những quyết tâm giống nhau, kết quả quyết định, cuối cùng cũng chỉ có thực lực của bọn họ.

Tới tình huống trước mắt này, bọn họ đều kiêu ngạo, cho dù có kỹ xảo cũng tuyệt không muốn xuất ra, trường trận đấu này với bọn họ mà nói, cũng là một cuộc chiến tôn nghiêm, bọn họ cần dùng thực lực tuyệt đối đánh bại đối thủ, tuyệt không dùng kỹ xảo. Phong cách bọn họ cực kì giống nhau, sau lần đầu tiên va chạm đã khiến bọn họ đưa ra quyết định như vậy, bất kỳ ai cũng sẽ không sửa đổi quyết định.

Không có sử dụng lại hồn kỹ, thân thể hai người đồng thời lao vào đánh nhau, lúc này hoàn toàn là da thịt chiến đấu.

Hổ trảo cùng long trảo, phân biệt đánh vào trên người đối thủ, bộc phát ra lực lượng cường đại.

Long lân bắn ra bốn phía, lông hổ bay lên, long hổ chi chiến hoàn toàn tiến vào cảnh giới điên cuồng.

Mỗi lần va chạm, tất nhiên sẽ có tổn thương, máu tươi bắt đầu chảy ra, từng đạo vết thương bắt đầu xuất hiện trên thân thể nam nhân cường hãn của hai người.

Nhưng mà ánh mắt của hai người vẫn kiên định như trước, không chút nào che giấu khát vọng thắng lợi.

Oanh –

Hai trảo của Đái Mộc Bạch đánh lên ngực đối thủ, mà long trảo của Ngọc Thiên Tâm cũng phách lên vai hắn, hai người lại tiếp tục bắn ngược lại, chỉ là vào lúc này, bọn họ không còn khả năng khống chế thân thể mình đứng vững trên mặt đất được nữa, cơ hồ đồng thời ngã lăn trên mặt đất, đều tự phun ra một ngụm máu.

Hồn lực dưới tác dụng của đệ tam hồn kỹ liền kịch liệt tiêu hao, Đái Mộc Bạch đứng lên, Ngọc Thiên Tâm cũng đứng lên, nhưng tốc độ của hắn chậm hơn Đái Mộc Bạch nửa phần.

Trên mặt hai người, đều không thấy được vẻ mặt, quần áo trên người bọn họ đều bị máu tươi thấm đẫm.

Bởi vì dùng sức quá mức mà xương cốt trên người Đái Mộc Bạch phát ra những tiếng kêu, lúc này trong Tà Mâu của hắn tràn ngập sự điên cuồng.

" Đến đây đi, để cho chúng ta quyết một trận thắng bại, ai là người cuối cùng đứng ở chỗ này sẽ là người thắng lợi." Thanh âm lạnh như băng mà tà dị nhưng đầy sự bá đạo, mặc dù hắn chỉ có mười bảy tuổi, nhưng lúc này hắn nhìn như một vị đại trượng phu đỉnh thiên lập địa**.

” Được.” Ngọc Thiên Tâm không chút do dự đáp lại, hai người cơ hồ đồng thời phun ra một ngụm máu, hồn lực cường đại bắt đầu ngưng tụ trên người bọn họ.

Bên ngoài sân, ánh mắt của Chu Trúc Thanh đã ngây dại, nàng luôn luôn nhìn kỹ Đái Mộc Bạch, nàng nhìn thấy sự cuồng dã trong Tà Mâu Song Đồng thì sự kích động trong nội tâm suýt nữa không cách nào áp chế được.

Nàng cùng với Tiểu Vũ không giống nhau, nếu Đường Tam bị thương, Tiểu Vũ nhất định sẽ lo lắng mà muốn lao tới, nhưng Chu Trúc Thanh lại không vậy, mặc dù nàng đối với Đái Mộc Bạch luôn luôn không tỏ thái độ, nhưng trong nội tâm nàng từ một năm nay đã sinh ra ý niệm, chủ nhân của Tà Mâu Song Đồng kia nhất định là nam nhân của nàng.

Chứng kiến nam nhân của mình lập uy trên chiến trường, nàng vĩnh viễn sẽ không ngăn cản. Nếu có thể nàng sẽ giúp hắn cùng nhau chiến đấu, nếu chỉ có thể làm người đứng xem, nàng sẽ chỉ làm người đứng xem, nàng sẽ không lo lắng chuyện thắng bại của Đái Mộc Bạch, nếu hắn thắng, nàng sẽ vì hắn mà chữa thương, nếu hắn chết, nàng sẽ cùng theo hắn. Nam nhân của mình là nam nhân cường hãn, Chu Trúc Thanh chính thức nhận ra từ tính cách của Đái Mộc Bạch, vĩnh viễn sẽ không để nước mắt của mình trở thành nhân tố ảnh hưởng đến hắn.

Kim quang một lần nữa biến thành bạch quang, một khỏa quang cầu bắt đầu từ thân thể Đái Mộc Bạch tràn ngập ra xung quanh.

Quang mang màu lam tím thu liễm lại, một lần nữa chuyển thành màu lam, điện xà ngưng tụ lại một chỗ, hóa thành một con tiểu long màu lam dài chừng một thước.

Tà Mâu Bạch Hổ, đệ tứ hồn kỹ, Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ.

Lam Điện Phách Vương Long, đệ tứ hồn kỹ, Lam Điểm Thần Long Tật.

Đây là đòn đánh cuối cùng quyết định thắng bại, không có gì hoa mĩ, chỉ có so về toàn bộ thực lực.

Trên đài khách quý, Tuyết Dạ đại đế đã đứng lên, sắc mặt hắn rất nghiêm túc. Đế vương đứng dậy, người khác làm sao có thể dám ngồi, kể cả tất cả sư phụ của các hồn sư học viện, lúc này đều đã đứng dậy quan sát kết quả cuối cùng của tràng trận đấu này. Bất luận là thắng hay bại, hình ảnh uy thế của hai người trước mặt nhất định sẽ khắc sâu bên trong nội tâm bọn họ.

Đệ tam hồn kỹ đã sắp tan vỡ, chỉ có tại thời khắc cuối cùng phát động đệ tứ hồn kỹ trụ cột, mới là mấu chốt chiến thắng.

Ngọc Thiên Tâm biết, Đái Mộc Bạch cũng biết, bọn họ cũng có sự lựa chọn giống nhau. Vào lúc này phát động một kích cuối cùng của bọn họ, cũng là lúc quyết định thắng bại của trận đấu này.

Bạch Hổ Liệt Quang Ba giống với Lôi Đình Vạn Quân, Đái Mộc Bạch cũng ngưng tụ hồn lực rồi bắn về phía đối thủ, nhưng lúc này khi Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ đối mặt với Lam Điểm Thần Long Tật lại trái ngược.

Vô số Lưu Tinh màu trắng bắn ra, trên đường bọn chúng bay giữa không trung thì đã hoàn toàn chuyển thành màu vàng.

Tiểu long màu lam giương nanh múa vuốt động thân, nghênh đón Lưu Tinh kia quyết định vận mệnh của nó.

Va chạm kịch liệt khiến nơi sân đấu bộc phát ra đạo đạo ánh sáng, vô số đất đá bởi vì lực nổ mãnh liệt mà bắn lên không. Trong nháy mắt bắt đầu va chạm, ai cũng không biết đến cuối cùng là long diệt Lưu tinh hay Lưu tinh phá long, tất cả kết quả đều sau cùng mới hiện ra được.

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh…….

Vô số tiếng nổ khiến bụi đất che dấu đi thân ảnh của hai gã nam nhi khí phách, tại trong sân đấu, một đám mây do bụi đất hình thành bay lên trời, hồn lực kịch liệt mang tới đánh sâu vào các học viện ở khoảng cách gần sân nhất, khiến các học viên không thể tự chủ mà thúc dục hồn lực bản thân để ngăn cản.

Cờ xí của Thiên Đấu đế quốc ở bên ngoài sân đấu dưới sự tác động của hồn lực khổng lồ này, liền bay phần phật.

Kết thúc, tất cả cũng kết thúc.

Khi bụi đất biến mất, làm cho tất cả vốn huyễn lệ bị biến thành màu đen, khiến cho cả rồng và hổ cùng biến mất, hết thảy đều đã chấm dứt.

Hai người vẫn đứng như trước, hai người đầy vết thương của nam nhân nhưng không một ai ngã xuống, vào lúc này, mắt bọn họ đều dừng trên người đối thủ, không có động.

Ngọc Thiên Tâm nở nụ cười, Đái Mộc Bạch cũng nở nụ cười, hai người cười tươi, mặc dù nhìn qua rất cứng ngắc, nhưng tràn ngập sự chân thành.

" Ngươi rất mạnh, so với trong tưởng tượng của ta còn mạnh hơn, đây mới là thực lực chính thức của ngươi sao? Ta thua." Mặc dù không muốn nhưng không thể không thừa nhận, Ngọc Thiên Tâm đã bình tĩnh nói ra được những lời này.

Đái Mộc Bạch lạnh nhạt nói :" Không, ngươi không có bại. Mặc dù trong trận đấu này ngươi thua nhưng trong tâm ngươi cũng không có thua ta, mong chờ lần sau được cùng ngươi chiến đấu."

" Được." Một chữ cuối cùng từ miệng Ngọc Thiên Tâm nhanh chóng xuất ra, ngay sau đó hắn rốt cuộc hoàn toàn không thể khống chế được thân thể mình nữa, tựa như ' thôi kim sơn, đảo ngọc trụ' ầm ầm ngã xuống đất, long lân trên cánh tay trong nháy mắt vỡ vụn, máu tươi bắn ra bốn phía.

Đái Mộc Bạch vẫn đứng như trước, phần hông thẳng tắp, chậm rãi xoay người một cách khó khăn, ánh mắt hắn đầu tiên rơi vào trên người Đại sư, sau đó là đám đồng bọn Đường Tam, Mã Hồng Tuấn, Áo Tư Tạp này, hắn tựa hồ hướng đến mọi người nói, ta thắng, Sử Lai Khắc thắng.

Tà Mâu cuối cùng rơi trên thân ảnh đầy đặn mà mỹ lệ, Đái Mộc Bạch nhìn thấy được vẻ tươi cười trên mặt nàng, núi băng tựa hồ đã bị hòa tan, sau một khắc, núi băng đã bị hòa tan đó liền hóa thành một đạo hư ảnh rồi xuất hiện trước mặt hắn.

Trước mắt trở nên một mảng mơ hồ, tựa hồ như có một tầng hơi nước, Đái Mộc Bạch hai mắt mở trừng, thấy rõ thân ảnh đang lớn dần trong mắt mình, nhưng mười đạo máu tươi đồng thời từ trên người hắn bắn ra, thân thể cường tráng cao lớn chậm rãi ngã xuống, vừa lúc hư ảnh đao bay vọt tới kia lao tới trong lòng.

Máu tươi dính đầy thân thể hai người, Chu Trúc Thanh không khóc, nàng đang cười, mặc dù lúc này đang cười những lại cực kỳ khó coi.

Ôm chặt lấy nam nhân của mình, nàng giúp hắn lại đứng thẳng lên, bởi vì nàng biết, nam nhân của nàng vĩnh viễn sẽ không khuất phục trên chiến trường.

Cứ như vậy, nàng tựa như tiếp nhận toàn bộ sức nặng của hắn, từng bước một bước ra sân.

Sử Lai Khắc học viện chiến Lôi Đình học viện, Sử Lai Khắc học viện thắng, mười hai trận thắng liên tục.

Mặc dù trường trận đấu này đã kết thúc, nhưng một màn kết cục thảm thiết như vậy lại khiến mọi người thật lâu không thể bình ổn lại, trường trận đấu này có thể nói là không có người chiến thắng thực sự, bởi vì hai bên tham chiến còn trẻ, bọn họ vẫn còn nhiều thời gian, thời điểm bọn họ chính thức so tài hẳn là trước khi đạt tới đỉnh phong. Trận đấu ngày hôm nay đã kết thúc, Đường Tam ôm lấy Tiểu Vũ vừa từ trong hôn mê tỉnh lại, Chu Trúc Thanh đỡ lấy thân thể Đái Mộc Bạch, đoàn người Sử Lai Khắc học viện đang chuẩn bị quay trở về doanh. Điều đáng nhắc tới là Chu Trúc Thanh cự tuyệt ý tốt của những người khác muốn giúp nàng, quyết một mình đỡ lấy thân thể Đái Mộc Bạch. Nàng mặc dù không khóc, cũng không có nói gì nhưng cặp mắt vô cùng xinh đẹp kia lại đỏ bừng.

" Đường Tam." Một người chắn trên đường về của Sử Lai Khắc học viện.

Mã Hồng Tuấn nhíu mày nói," Đây là làm sao đây? Tại sao lần nào cũng có người ngăn cản vậy?"

Lần này tới không phải Hỏa Vũ, mà là nam nhân thường xuyên đến đây cười đùa vui vẻ, đội trưởng của Thần Phong học viện, Phong Tiếu Thiên.

Đường Tam ôm Tiểu Vũ đi ra, tới trước mặt Phong Tiếu Thiên, đối mặt với nam nhân thì hắn có vẻ tự nhiên hơn là đối với Hỏa Vũ, " Có chuyện gì sao?"

Khi Tấn cấp chiến đấu vừa mới bắt đầu, Phong Tiếu Thiên thường xuyên qua lại bên Sử Lai Khắc học viện, nhưng về sau lại không thấy hắn xuất hiện lần nào.

Phong Tiếu Thiên hút sâu một ngụm khí, áp chế tâm tình trong nội tâm mình bất kì lúc nào cũng có thể bộc phát, nói :" Rút thăm vừa kết thúc, ngày mai chúng ta là đối thủ."

" Sao?" Đường Tam nhìn kỹ Phong Tiếu Thiên, giống hệt như Đại sư phán đoán, vận khí của Sử Lai Khắc học viện quả không tốt, vừa đối mặt với Lôi Đình học viện, lại tiếp tục với một đối thủ mạnh khác, hơn nữa rất có thể là ngoại trừ Sử Lai Khắc học viện bọn họ ra, đó chính là đội ngũ cường đại nhất. Phong Tiếu Thiên dừng ở Đường Tam, trong ánh mắt hắn có vẻ hài hước, " Đường Tam, hôm nay các người đã vượt qua Lôi Đình, ta cũng không muốn chiếm tiện nghi của ngươi. Ngày mai ta sẽ là người đầu tiên xuất chiến, ta hi vọng ngươi cũng sẽ là người đầu tiên, để cho hai người chúng ta quyết định ai sẽ là quán quân của lần Tấn cấp chiến đấu này, nếu ta thua thì Thần Phong học viện sẽ chủ động nhận thua."

Đường Tam sửng sốt một chút, từ trong giọng nói của Phong Tiếu Thiên, hắn rõ ràng nghe thấy vài phần sát ý. Hắn không rõ tại sao cái tên trước kia thường xuyên vẻ mặt tươi cười, đột nhiên lại trở nên nghiêm túc như thế, nhưng lúc này Phong Tiếu Thiên lại làm cho người ta có cảm giác vài phần áp lực.

Ánh mắt của mọi người Sử Lai Khắc học viện đều tập trung trên người Đường Tam, cũng không ai có nói gì.

Đường Tam lắc đầu," Xin lỗi, ta không thể đáp ứng ngươi." Một trận phân thắng bại, đối với Sử Lai Khắc học viện cũng không có tổn thất gì. Đái Mộc Bạch bị trọng thương, chắc chắn không thể tham gia trận đấu ngày mai, đây là một tổn thất rất lớn với Sử Lai Khắc học viện, nhưng Đường Tam lại vẫn không đáp ứng.

" Ngươi không dám sao?" Trong ánh mắt của Phong Tiếu Thiên trong nháy mắt biến thành vẻ khiêu khích.

" Chúng ta là một đoàn đội, ta không thể lấy ý kiến của riêng mình để thay quyết định của đồng đội, ta chỉ có thể đại biểu cho mình ta, không thể đại biểu cho toàn Sử Lai Khắc học viện." Đường Tam bình tĩnh nói.

Tính tình Phong Tiếu Thiên đột nhiên trở nên táo bạo," Đường Tam, ngươi là kẻ nhát gan, ta đang hi vọng cùng ngươi đường đường chính chính chiến một trận, tựa như Đái Mộc Bạch cùng Ngọc Thiên Tâm hôm nay."

Nhìn hai mắt Phong Tiếu Thiên dần biến thành màu hồng, mặc dù Đường Tam không biết tại sao hắn lại trở nên như vậy, nhưng hắn cũng không hỏi.

" Đáp ứng hắn đi Tiểu Tam, chúng ta tin tưởng ngươi." Âm thanh yếu ớt của Đái Mộc Bạch vang lên," Cho hắn được chiến đấu như một nam nhân, nếu ta đoán không sai, hắn đưa ra yêu cầu như vậy, hắn là cùng Hỏa Vũ có liên quan."

Luận về chiến tích lên đài, cả Sử Lai Khắc học viện sợ rằng không ai có thể so sánh với Đái Mộc Bạch, mấy ngày hôm nay đứng bàng quan đủ để hắn nhìn ra ý tứ của Phong Tiếu Thiên với Hỏa Vũ, mà Phong Tiếu Thiên này cũng từ sau khi Hỏa Vũ đòi gặp riêng Đường Tam là không thấy xuất hiện nữa, liên kết tất cả những điều này thì những hành động ngày hôm nay của Phong Tiếu Thiên rất dễ giải thích.

Đại sư cũng hướng Đường Tam gật đầu," Đã như vậy ngày mai đánh một trận phân thắng bại đi. Cuộc chiến ngày mai, thắng bại cuối cùng đều là do bản thân hai ngươi quyết định."

Nhìn mỗi người đồng bọn đều hướng đến mình gật đầu, Đường Tam một lần nữa nhìn thẳng Phong Tiếu Thiên.

" Được, ta tiếp nhận khiêu chiến của ngươi." Trong nháy mắt này, ánh mắt của Đường Tam chợt trở nên sắc bén, hơi thở ẩn chứa tựa như núi lửa sắp bùng phát, hung hăng đánh lên người Phong Tiếu Thiên.

Phong Tiếu Thiên hạ ý thức lùi về phía sau một bước, nhưng lai rất nhanh tiến lên trước một bước, hơi thở của hai người trong lúc đó va chạm kịch liệt.

" Nếu ngươi thua, ta hi vọng sau này sẽ không thấy ngươi bên cạnh Hỏa Vũ nữa." Phong Tiếu Thiên cơ hồ cắn răng nói ra.

Thanh âm Đường Tam có chút lạnh lùng vang lên," Nàng là nàng, ta là ta, ta cùng nàng không có một chút quan hệ." Nói xong những lời này, hắn ôm Tiểu Vũ, cũng không quay đầu lại, hướng về đoàn người Sử Lai Khắc học viện.

Mùi hỏa dược bên này tự nhiên khiến cho người ngoài chú ý, trong đó có cả Hỏa Sí học viện.

Hỏa Vô Song nhìn muội muội có chút ngây ngốc bên cạnh," Đây là cái ngươi muốn chứng kiến sao?"

Hỏa Vũ mờ mịt lắc đầu," Ta không biết."

Hỏa Vô Song hai mắt đầy thâm ý nói," Vậy ngươi hi vọng người nào thu được thắng lợi trong trận đấu này?"

Hỏa Vũ trong nháy mắt này, nàng đột nhiên phát hiện, mình đối với chuyện đánh bại Đường Tam cũng không quá khát vọng như vậy.

Trở lại doanh trại, tất cả mọi người tụ tập bên người Đái Mộc Bạch, trải qua kiểm tra cẩn thận, Đại sư, Phất Lan Đức phát hiện thương thế của Đái Mộc Bạch cũng không quá nghiêm trọng như trong tưởng tượng, đại đa số chỉ là bị thương ngoài da thôi, gân cốt cũng rất bình thường, nghỉ ngơi vài ngày vết thương sẽ khép miệng lại. Năng lực tự hồi phục của hồn sư mạnh hơn so với người bình thường nhiều.

Mà tin tức bên Lôi Đình học viện truyền đến lại hoàn toàn ngược lại, Ngọc Thiên Tâm bị thương rất nặng, đừng nói là khôi phục ngay, có thể là không cả tham gia được Tổng quyết chiến. Lôi Động thì bị Đái Mộc Bạch phế đi một cánh tay, không phải có được mấy tháng dưỡng thương thì đừng có hi vọng khôi phục.

Thực lực của Đái Mộc Bạch cùng Ngọc Thiên Tâm quả thật không sai lệch lắm, nhất là lúc trước có tiêu hao một chút hồn lực, hai người lại càng cân bằng. Chỉ có Đái Mộc Bạch là rõ ràng, trường trận đấu này hắn thắng được là nhờ Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc, Kim Cương Bất Hoại chẳng những giúp hắn ngăn cản không ít tổn hại của lôi điện với cơ thể, mà cũng bảo vệ được xương cốt kinh mạnh của hắn. Đối thủ của hắn, vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long vốn nổi tiếng về phòng ngự cường đại, giờ từ ưu điểm lại biến thành nhược điểm.

Tuy thế hắn cũng không có biểu hiện sự cảm kích của hắn với Đường Tam, tình nghĩa huynh đệ trong đó, không cần miệng lưỡi nói nhiều.

Để cho Đái Mộc Bạch dưỡng thương được tốt, cũng giống như lúc Đường Tam bị thương, liền cho hắn một phòng riêng, mặc dù chưa ai nói qua cái gì nhưng Chu Trúc Thanh tự nhiên sẽ phải ở lại.

" Ngươi định tưởng tượng cái gì? Ta đi cho ngươi khỏi trêu chọc." Nhìn Đái Mộc Bạch băng bó đầy người, vẻ lạnh như băng trên mặt Chu Trúc Thanh biến mất, ánh mắt nhu hòa khiến nàng nhìn qua càng thêm xinh đẹp.

" Ta không làm vậy. Trúc Thanh, ngươi lại đây."

Chu Trúc Thanh đi tới trước giường của Đái Mộc Bạch, kéo cái ghế ngồi xuống.

Đái Mộc Bạch kéo tay Chu Trúc Thanh lại gần," Ngươi có phải vẫn còn rất hận ta?"

Chu Trúc Thanh liếc mắt nhìn hắn một cái," Tại sao ta phải hận ngươi?"

Đái Mộc Bạch cười khổ nói :" Bởi vì những sự tình không tốt cũ của ta, nếu như không phải lần này quay về, ngươi thế nào lại đi tìm gặp ta? Thẳng thắn mà nói, ta cũng không nghĩ tới, cha ngươi lại bỏ cho phép ngươi đến Thiên Đấu đế quốc."

Chu Trúc Thanh lạnh nhạt nói," Ngươi thật sự cho rằng ta vì chuyện phong lưu của ngươi mà tới tìm ngươi sao, đối với ngươi không thèm nhìn sao?"

Đái Mộc Bạch sửng sốt một chút," Chẳng lẽ không phải?"

Chu Trúc Thanh lắc đầu," Không phải. Nam nhân phong lưu không phải hiếm, chỉ cần không hạ lưu, cũng chẳng phải vấn đề gì lớn. Nhưng ngươi không giống thế, ngươi không phải người bình thường, ngươi hẳn phải hiểu được tương lai của mình khốc liệt cỡ nào. Ta không hi vọng nam nhân của ta bị ngoại vật làm lu

mờ, ngày nào đó lại chết dưới quần đàn bà. Mẹ ta nói với ta, nếu như không thể gả cho một người là nam nhân chính thức, không bằng cả đời không lấy chồng."

Quang mang trong Tà Mâu của Đái Mộc Bạch có chút giật mình," Vậy ngươi vì đốc thúc ta tu luyện nên mới đến đây?"

Chu Trúc Thanh nhìn Đái Mộc Bạch, đôi mắt có thêm vài phần lãnh ý," Nếu như ngươi không thể đạt được tới kỳ vọng của ta, ta chẳng những sẽ không gả cho ngươi mà sẽ giết ngươi, sau đó sẽ tự sát."

Đái Mộc Bạch cười khổ một tiếng," Ngươi quả không hổ là nữ nhi của hắn, đó là phong cách của cả một nhà các ngươi."

Chu Trúc Thanh thản nhiên nói:" Như vậy có thể chết sao? Nếu như sợ thì cha ngươi đã không để cho ta làm vị hôn thê của ngươi. Vận mệnh của ngươi đã được thay đổi, nhất định không cách nào có thể tiêu dao như người thường được. Hôn nhân của chúng ta khi đó, không chỉ là giữa hai người chúng ta, mà còn liên quan đến gia tộc ta cùng ...."

Nói đến đây, Chu Trúc Thanh đột nhiên dừng lại, cũng không phải là nàng đã nói xong, mà thân thể nàng đã bị Đái Mộc Bạch hung hăng ôm vào trong lòng.

Mạnh mẽ hôn Chu Trúc Thanh, Đái Mộc Bạch cơ hồ như phát điên.

Chu Trúc Thanh rất thuần lương, nàng nhìn qua tựa hồ rất bình tĩnh, nhưng thân thể nàng run rẩy trong ngực hắn lại bán đứng chính nàng.

Một lúc lâu sau, Đái Mộc Bạch buông Chu Trúc Thanh ra, hô hấp đã trở nên cực kỳ dồn dập, trên khuôn mặt xuất hiện hai mảng đỏ ửng," Ta thật sự hoài nghi ngươi có phải thực sự mới mười bốn tuổi không."

Chu Trúc Thanh khẽ cắn môi dưới," Ngươi thử nói xem, mấy đứa nhỏ chúng ta có người nào nhìn qua là giống người mười mấy tuổi không. Ngoại trừ Mã Hồng Tuấn được viện trưởng kiếm về, còn cả Áo Tư Tạp xuất thân bình thường ra, năm người chúng ta còn lại ai không phải có chuyện cũ? Đường Tam ta nhìn không thấu, Tiểu Vũ tương tự cũng không nhìn ra, ngay cả Vinh Vinh cũng không phải đơn thuần như bên ngoài."

Đái Mộc Bạch nhíu mày nói," Nói điều này làm gì, bất luận sau lưng bọn họ là gì nữa, chỉ cần ngươi nhớ kỹ, chúng ta vĩnh viễn là đồng bọn, vậy là đủ rồi."

Chu Trúc Thanh cũng không có phản bác lại, mà yên lặng gật đầu, sau mấy lần 'đồng sinh cộng tử', cùng nhau kháng cường địch, mặc dù mỗi người Sử Lai Khắc thất quái đều sở hữu bí mật, nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến tình cảm lẫn nhau giữa họ.

Đái Mộc Bạch bởi vì lúc trước dùng quá sức ôm lấy Chu Trúc Thanh khiến cho viết thương vỡ tung ra, lại mạnh mẽ lần nữa ôm nàng vào ngực mình," Nói cho ta biết, bây giờ ngươi có nguyện ý là thê tử của ta không?"

Chu Trúc Thanh ngây người một chút, ngẩng đầu nhìn ánh mắt tràn ngập tính chiếm hữu của Đái Mộc Bạch, yên lặng gật đầu.

Đái Mộc Bạch đột nhiên nở nụ cười, " Ta nhớ kỹ, ngươi vừa có nói qua, nam nhân phong lưu cũng không phải xấu, chỉ cần không hạ lưu là được, đúng không? Ngươi mới mười bốn tuổi, ta cũng chưa muốn xuống tay với ngươi, ta cũng đã bỏ rất lâu rồi."

Ánh mắt của Chu Trúc Thanh chợt trở nên sắc bén, một ngọn tiễn đột nhiên xuất hiện trong tay, dướng đến hạ thân của Đái Mộc Bạch hoa hoa vài cái," Ngươi cứ thử xem, trước kia ta không có thừa nhận ngươi là hôn phu của ta, ngươi có làm gì ta cũng không quan tâm. Bây giờ ngươi đã làm nam nhân của ta, nên chỉ có một mình ta, nếu như để ta biết được ngươi ra bên ngoài làm chuyện xấu, ngươi không quản được cái thứ dưới kia, vậy ta sẽ giúp ngươi cắt béng nó đi."

" Ách ..." Đái Mộc Bạch sắc mặt trắng bệch, nhìn Chu Trúc Thanh, đối với cô gái trong lòng ngực này, hắn thực không biết nên yêu hay nên hận đây.

Tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn đại lục đại chiến, trận đấu thứ mười ba được bắt đầu, đối với đại đa số học viện tham gia mà nói, vị trí ở Tấn cấp chiến đấu đã được định trước, vòng đấu gần cuối cùng đã bắt đầu, các đội đều cố gắng để cho các đội viên không bị thương, sẵn sàng cho Tổng quyết chiến, nhưng vẫn có hai học viện vẫn như trước giương cung bạt kiếm, khí thế hừng hực, đó chính là hai đội thắng liên tiếp mười hai trận, Sử Lai Khắc học viện là Thần Phong học viện.

Mỗi học viện đều phải tham gia mười bốn trận đấu, địch thủ vòng cuối của Sử Lai Khắc học viện và Thần Phong học viện đều không quá mạnh, việc chiến thắng hẳn không phải vấn đề, bởi vậy để quyết định ai sẽ là quán quân học viện của Thiên Đấu đế quốc Tấn cấp chiến đấu, phải xem kết quả của trường trận đấu hôm nay, hai đội ngũ toàn thắng chạm nhau.

Trận đấu này, từ việc hôm qua Phong Tiếu Thiên bắt đầu hướng đến Đường Tam khiêu chiến, đã biến thành trận đấu của riêng hai người.

Hôm nay sáu trận đấu lúc trước đã kết thúc, trận đấu quan trọng nhất, Sử Lai Khắc học viện cùng Thần Phong học viện đánh một trận được tiến hành cuối cùng.

Đội viên của Thần Phong học viện đứng thành một hàng, Phong Tiếu Thiên đứng ở ngay trước mặt bọn họ.

" Các huynh đệ, các ngươi có tin ta không?" Phong Tiếu Thiên trầm giọng hỏi.

Có thể tham gia đại chiến này đều là tinh anh sắp tốt nghiệp của Thần Phong học viện, bọn họ ở cùng một chỗ với Phong Tiếu Thiên không phải chỉ một hai ngày, nhưng đều là lần đầu tiên thấy vẻ mặt này của hắn.

Người đội viên ở ngoài cùng bên trái không chút do dự nói," Đội trưởng, người đi đi, bất luận là thắng hay bại, chúng ta đều ủng hộ người. Nếu như người không có khả năng thắng được Đường Tam, vậy tràng chiến đấu này chúng ta cũng không thể chiến thắng. Người là đội trưởng của chúng ta, cũng là hạch tâm của chúng ta, ta tin tưởng ngươi, những người khác cũng đồng ý."

Phong Tiếu Thiên thở dài một tiếng," Ngày hôm qua Đường Tam nói một câu mà ta rất cảm xúc, trước kia ta nhận định đội ngũ là chính mình, nhưng ta đã sai rồi, chiến đội chính là thuộc về mỗi người chúng ta, các huynh đệ, cảm ơn các người tin tưởng, bất luận như thế nào, ta cũng sẽ tìm mọi cách để chiến thắng."

" Đội trưởng, bất luận thắng hay bại, chúng ta đều tin tưởng ngươi."

Khi Đường Tam cùng Phong Tiếu Thiên phân biệt từ hai hướng đi vào sàn đấu, các học viện đang xem cuộc chiến đều nổi lên một trận ầm ĩ, bọn họ hiển nhiên không ngờ đến, trận đầu tiên Thần Phong học viện và Sử Lai Khắc học viện đều đưa ra đội viên mạnh nhất của mình.

Đội trưởng Phong Tiếu Thiên của Thần Phong học viện, bốn mươi bốn cấp cường công hệ chiến hồn tông, vũ hồn Tật Phong Song Đầu Lang.

Đội phó Đường Tam của Sử Lai Khắc học viện, bốn mươi hai cấp Khống chế hệ chiến hồn tông, vũ hồn Lam Ngân Thảo.

---

118. Chương 117: Hạo Thiên Chuy, Loạn Phi Phong

Tốc độ hai người đi vào sân đấu cũng không hề nhanh, cũng đều đi với một tiết tấu nhất định, ánh mắt hai người luôn luôn nhìn chăm chú vào đối thủ. Trận đấu mặc dù chưa bắt đầu nhưng bọn hắn đã bắt đầu từ trên người đối thủ tìm kiếm sơ hở, mặc dù bọn họ hồn lực chỉ mới có trên dưới bốn mươi cấp, như bọn họ trẻ tuổi như vậy nhưng đã biểu hiện ra phong thái đại sư.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều cảm thấy trong lòng rung động, là những hồn sư thanh niên xuất sắc, bọn họ cũng đều từ trên người đối thủ thấy được cũng có đặc điểm của mình. Bọn họ cũng đều hiểu được, trận đấu này hiển nhiên sẽ không dễ dàng gì.

Người trọng tài bảo hai bên có thể phóng xuất ra vũ hồn của mình được rồi.

Tay phải giơ lên, lam quang quen thuộc từ trong lòng bàn tay Đường Tam toả ra, hắn như trước vẫn giữ bộ dáng ‘ bất hiển sơn, bất lộ thuỷ ’**, vẻ mặt lạnh nhạt.

Phong Tiếu Thiên trong miệng phát ra một tiếng huýt bén nhọn, một tầng thanh quang mênh mông nhàn nhạt từ trong cơ thể hắn toả ra, thanh quang vừa mới bắt đầu xuất hiện, thân thể hắn đã lập tức có sự biến hoá rõ rệt, cùng với âm thanh va chạm của xương cốt, cơ thể cùng vóc dáng đồng thời bành trướng lên, vóc người rõ ràng trở nên to lớn hơn, mái tóc trên đầu cũng bị ảnh hưởng mà biến thành màu xanh, kỳ lạ nhất chính là từ trên vai trái hắn xuất hiện một cái đầu sói.

Ánh mắt của đầu sói màu xanh chằm chằm nhìn về phía Đường Tam, một tia hàn ý không ngừng từ nó phóng thích ra.

Tật Phong Song Đầu Lang, là biến dị từ Tật Phong Ma Lang. Tật Phong Ma Lang vốn là một chủng loại vũ hồn cao cấp, nhưng biến dị thành Song Đầu Lang, đã làm cho nó biến thành gần một dạng vũ hồn cao cấp nhất tồn tại.

Đúng vậy, nương vào vũ hồn biến dị cường đại này nên Phong Tiếu Thiên mới có được thành tích hôm nay, hai mươi bốn tuổi bốn mươi bốn cấp, hắn giống như là thiên tài trong thiên tài. Nếu như không phải Đường Tam có được một vài kỳ ngộ, lại được thêm tiên thảo trợ giúp phát triển nhanh chóng, còn có Huyền Thiên Công là Đạo gia chính tông nội công tâm pháp giúp thực lực tăng thêm, về thiên phú cũng chưa chắc đã mạnh hơn hắn bao nhiêu.

Phong Tiếu Thiên trên mặt đã không còn sự xúc động của hôm qua, nhìn qua cũng bình lặng giống như Đường Tam.

“Đường Tam.”

“Phong Tiếu Thiên.”

Hai người cùng nhau xưng hô tên của đối phương.

Phong Tiếu Thiên dừng ở Đường Tam,” Ta năm nay hai mươi bốn tuổi, khi ta sáu tuổi đã Vũ hồn Giác tỉnh, chính là Tiên thiên mãn hồn lực. Tất cả thành tích của ta hôm nay, cũng đều là ta từng chút gom góp mà có được, ta rất khâm phục thực lực của ngươi, nhưng hôm nay ta bắt buộc phải chiến thắng ngươi, bất luận là vì Thần Phong học viện chiến đội chúng ta, hay là vì Hoả Vũ, ta cũng đều không thể thua.”

Đường Tam lạnh nhạt cười, cũng không phản đối lại lời đối phương, nhưng thần sắc kiên định trong mắt hắn đã nói cho Phong Tiếu Thiên hay, hắn cũng sẽ giống như vậy, không buông tha trận đấu này, trên người hắn cũng tương tự mang theo vinh dự của cả Sử Lai Khắc học viện.

“Trận đấu bắt đầu.” Người trọng tài tuyên bố một tiếng, hai người trong sân gần như đồng thời động thân.

Thân thể của Phong Tiếu Thiên gần như là trong nháy mắt gia tốc, vọt thẳng tới chỗ Đường Tam, thanh quang tại phía sau lưng hắn tạo ra một cái bóng dài, tốc độ cực kì nhanh.

Đường Tam trong lòng cả kinh, trong tư liệu về hắn, Phong Tiếu Thiên hẳn là một gã Cường công hệ hồn sư, mà ở thời điểm này, tốc độ của Phong Tiếu Thiên thể hiện ra tuyệt không hề thua kém tốc độ của một gã Mẫn công hệ hồn sư bốn mươi cấp.

Chuyện gì đang xảy ra đây?

Thời gian không cho phép Đường Tam nghĩ nhiều, Phong Tiếu Thiên trong nháy mắt di chuyển, đệ nhất hồn hoàn trên người đã rực sáng lên, những móng vuốt sói sắc nhọn từ bàn tay vọt ra, ánh mắt lợi hại lạnh lùng tập trung trên người Đường Tam, người chưa đến mà móng vuốt sói đã chém ra, mười đạo phong nhận hình bán nguyệt mang theo tiếng xé gió chói tai liền phong toả tất cả đường né tránh của Đường Tam.

Đệ nhất hồn kỹ của Vũ hồn Tật Phong Ma Lang đều là phong nhận, nhưng bản thân Vũ hồn Tật Phong Song Đầu Ma Lang của Phong Tiếu Thiên, hồn kỹ lại là một đoàn phong nhận. Từ số lượng mười cái là có thể nhìn ra, đệ nhất hồn kỹ này của hắn phải mạnh hơn so với Vũ hồn Tật Phong Ma Lang bao nhiêu, đây chính là ưu thế của Tiên thiên cao cấp vũ hồn.

Thật sự bị phong toả tất cả phương hướng sao? Đường Tam dùng chính hành động của mình để cho ra đáp án.

Dưới chân nhẹ động, cả người hắn đồng thời vọt tới trước, thân thể rất nhanh chớp động, không ai có thể nhìn rõ ràng bộ pháp dưới chân Đường Tam, cũng ngay trong nháy mắt thân thể hắn nhoáng lên, Phong Tiếu Thiên giật mình phát hiện, chính mình cũng không cách nào phát hiện được hơi thở của Đường Tam.

Nhoáng Đông một cái, hiện Tây một hình, vốn nhìn qua là căn bản không có cách nào né tránh được mười đạo phong nhận đó, vậy mà Đường Tam lại có thể xuyên qua được, không bị thương chút nào.

Ánh mắt của Phong Tiếu Thiên ngưng tụ lại một chút, lúc này thân thể hai người đã cách nhau không đầy năm thước, với khoảng cách như thế này, cũng đều khiến cả hai người cùng có một động tác biến hoá.

Đường Tam không có phóng thích ra Lam Ngân Thảo của chính mình, mà hai tay đồng thời vọt tới, chộp thẳng trên người Phong Tiếu Thiên, mà Phong Tiếu Thiên cũng không có sử dụng hồn kỹ, vuốt sói nghênh đón hai tay của Đường Tam đang vọt tới. Bọn họ vào thời điểm này đều lựa chọn chiến đấu bằng hồn lực của bản thân mà không phải bằng hồn kỹ.

Chỉ từ một điểm này, Đường Tam đã thấy được sự tự tin cùng với thực lực của Phong Tiếu Thiên. Hồn lực của hồn sư là có hạn, bất luận là dùng hồn kỹ cấp thấp thế nào đi nữa, đều cũng tiêu hao một lượng hồn lực nhất định, mà nếu chỉ là chiến đấu chân tay mà nói, hồn lực sẽ tiêu hao cực ít. Vào lúc không biết rõ được công kích của đối phương, người nào thi triển hồn kỹ trước thì người đó sẽ rơi vào thế hạ phong. Lúc này bọn họ không có dùng hồn kỹ không có nghĩa là bọn họ chưa chuẩn bị hồn kỹ tốt cho mình, một khi đối phương phát động hồn kỹ, bọn họ cũng có thể lập tức phát động hồn kỹ của chính mình để tiến hành phản kích.

Tay phải của Đường Tam định khoá chặt lấy tay phải của Phong Tiếu Thiên, cổ tay Phong Tiếu Thiên lộn một cái, những vuốt sói sắc nhọn đã bắt được bàn tay Đường Tam. Hắn thân là Thú vũ hồn, đối với khả năng tăng cường bản thân so với một Khí hồn sư như Đường Tam thì mạnh hơn nhiều lắm. Ngay khi vuốt sói của hắn nắm được tay phải Đường Tam, ngay cả Phong Tiếu Thiên cũng có chút ngoài ý muốn. Trong dự định, đang đợi cấp cho đối phương vài tình huống thua kém, nếu Đường Tam bị hại dưới tay mình thì hắn cũng không có cơ hội gì.

Nhưng khi bàn tay hai người chính thức tiếp xúc, Phong Tiếu Thiên lập tức phát hiện có chút không đúng.

Tay của Đường Tam sáng như bạch ngọc, cho dù là nữ hài tử xinh đẹp nhất cũng không thể có được bàn tay xinh đẹp như vậy được. Đã vậy đôi bàn tay sáng như bạch ngọc này so với sắt thép còn muốn cứng rắn hơn, vuốt sói đâm trên bàn tay Đường Tam bắn ra vô số tia lửa, nhưng không thể lưu lại một dấu vết nào.

Những đau đớn mà vuốt sói phản chấn mang đến khiến Phong Tiếu Thiên trong lòng kinh ngạc, hắn với kinh nghiệm thực chiến cực kỳ phong phú, không chút do dự lập tức phát động đệ nhất hồn kỹ của chính mình.

Sự thực đã chứng minh lựa chọn của Phong Tiếu Thiên là chính xác, Huyền Ngọc Thủ của Đường Tam đã hướng đến mạch môn của hắn, nếu như Phong Tiếu Thiên phản ứng vỗ lại một cái thì phần tay này của hắn sẽ rơi vào Huyền Ngọc Thủ của Đường Tam, trận đấu này cũng không còn gì để hi vọng nữa.

Năm đạo phong nhận bùng nổ, khoảng cách giữa hai người trong lúc đó quá gần, nên phong nhận bùng nổ trong Huyền Ngọc Thủ của Đường Tam làm vang lên những tiếng khanh thương liên tiếp.

Thân thể trong nháy mắt tách ra, Đường Tam cùng Phong Tiếu Thiên đồng thời lùi về sau, mà đồng thời lúc này, một cây Lam Ngân Thảo không một tiếng động từ dưới chân Phong Tiếu Thiên lan lên.

Đường Tam một chân chạm đất, thân thể đã lập tức bắn trở lại, hắn căn bản không định cho Phong Tiếu Thiên thời gian để bình ổn, hắn ỷ vào Huyền Ngọc Thủ vô cùng cứng rắn cùng với sự trợ giúp của Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, lúc này cả người hắn đang hướng đến ngực của Phong Tiếu Thiên lao tới.

Sự khiếp sợ trong lòng Phong Tiếu Thiên lúc này không thể hình dung được, hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, năng lực da thịt của Đường Tam cũng cường hãn tới trình độ này, hắn có một dự cảm mãnh liệt, một khi bị Đường Tam cận thân công kích, thì mình đến một điểm cơ hội cũng không có.

Trong nguy cơ, Phong Tiếu Thiên phản ứng vô cùng nhanh, thân thể mạnh mẽ nhảy lùi lại, trong nháy mắt nới rộng khoảng cách giữa hai người lúc đó, chẳng những né tránh được công kích của Đường Tam mà còn có thể thoát được cây Lam Ngân Thảo đang từ từ quấn quanh lên kia.

Tốc độ thật nhanh. Ánh mắt của Đường Tam ngưng tụ lại, từ tốc độ của Phong Tiếu Thiên, hắn đã hiểu được rất nhiều. Thân là đệ tử của Đại sư, Đường Tam đối với vũ hồn biến dị cũng có hiểu biết rất nhiều. Phong Tiếu Thiên hiện tại đang biểu hiện ra, tựa hồ như có được năng lực của một gã mẫn công hệ hồn sư, vậy giới thiệu lúc đầu hắn là Cường công hệ hồn sư là giả sao? Không, đương nhiên là không.

Từ tốc độ của Phong Tiếu Thiên, Đường Tam đã mơ hồ phán đoán ra, chính vũ hồn Tật Phong Song Đầu Lang của hắn, chỗ tốt mà Song Đầu mang đến e rằng chính là Cường công cùng Mẫn công. Cường công hệ hồn sư có năng lực Công, Phòng, hơn nữa Mẫn công hệ hồn sư lại có tốc độ, khó trách hắn lại mạnh như vậy.

Từ khi hiểu được gốc rễ của vũ hồn, thông suốt được nghi hoặc trong lòng mình, thì phương thức công kích của Đường Tam so với trước kia sẽ có biến hóa rất lớn. Là một gã Khống chế hệ hồn sư, hồn kỹ của hắn gần như chỉ là khống chế địch nhân, nhưng hắn lại là Đường Môn đệ tử, vũ kỹ của Đường Môn lại kém hồn kỹ hay sao? Không, đương nhiên không, mặc dù bây giờ không thể sử dụng ám khí cùng độc dược, khiến cho thực lực Đường Môn vũ kỹ của Đường Tam yếu đi rất nhiều, nhưng khả năng thực dụng của Đường Môn vẫn còn rất nhiều nữa. Về phần hồn kỹ khống chế của hắn, nếu không phải bất ngờ thì không cần dùng vội, khi đã dùng nhất định phải gây bất ngờ cho đối thủ, cho đối thủ nhận lấy đả kích trầm trọng nhất.

Phong Tiếu Thiên đồng thời cũng lùi về phía sau, hắn đã không hề do dự, trải qua kiểm tra ngắn ngủi, hắn đã phát hiện, làm Cường Mẫn song hệ chiến hồn sư, hắn về chiến đấu tay chân cũng rất khó từ trên người Đường Tam chiếm được lợi thế, bây giờ không phải là lúc lo lắng tại sao tay của Đường Tam lại cứng rắn như thế, mà làm sao để hắn thu được thắng lợi trong trường trận đấu này.

Bởi vậy, đồng thời khi lùi về phía sau, đệ nhị hồn hoàn cùng đệ tam hồn hoàn trên người hắn đồng thời sáng lên.

Một đôi cánh lớn màu xanh từ sau lưng Phong Tiếu Thiên triển khai ra, cùng lúc đó quang ảnh màu xanh ngưng tụ lại sau lưng hắn, đó chính là hình dáng của Tật Phong Song Đầu Lang. Trong quang ảnh khổng lồ huyễn lệ chiếu rọi, Phong Tiếu Thiên bay lên trời, hai cánh sau lưng chỉ cần một lần vỗ, nhờ gió trong không khí mà thân thể hắn đã trực tiếp bay thẳng lên cao năm mươi thước không trung, như vậy Lam Ngân Thảo của Đường Tam không cách nào tiếp cận được hắn.

Bất hiển sơn, bất lộ thuỷ : Không hiện núi, không lộ nước - ý: đối phương không hành động, mình cũng không động.

Trung

Chứng kiến một màn này, sắc mặt của mọi người Sử Lai Khắc học viện đều thay đổi. Trong những trận đấu trước kia, cũng có không ít thành viên của Thần Phong học viện có thể phi hành, nhưng người đội trưởng, lại là Cường công hệ hồn sư Phong Tiếu Thiên cho đến giờ cũng chưa từng phi hành lần nào. Lúc này hắn đột nhiên bay lên không trung, dưới tình huống hồn lực cũng đủ cầm cự, hiển nhiên đã đưa mình vào thế không thể thất bại. Nếu nói Đường Tam không được phép dùng ám khí, thật khó tạo ra được công kích gì ảnh hưởng đến hắn.

Chứng kiến Phong Tiếu Thiên phi hành, Đường Tam cũng không hề có chút kinh hoàng, một mặt nhìn đối thủ, mặt khác chậm rãi di động về giữa sân đấu.

Hai cánh của Phong Tiếu Thiên ở giữa không trung khẽ đập, mắt dừng ở Đường Tam phía dưới," Đường Tam, ngươi so với trong tưởng tượng của ta còn mạnh hơn, nhưng mà cho dù ngươi có cường đại hơn nữa thì ta hôm nay cũng nhất định phải thắng ngươi. Ta sẽ đem hồn kỹ mà ta tự mình nghĩ ra công kích ngươi, hãy cẩn thận. Hồn kỹ tên : Tật Phong Ma Lang Tam Thập Lục Liên Trảm."

Nghe đối phương nói, Đường Tam dưới chân đứng vững vàng không dịch chuyển, chỉ dùng hai từ để trả lời đối thủ :" Đến đây."

Hồn kỹ tự sáng tạo ra, không thể nghi ngờ đã khiến cho toàn trường chấn kinh, phải biết rằng, tự sáng tạo ra hồn kỹ mặc dù không thể bằng được hồn kỹ tự nhiên hình thành do hồn hoàn mang đến, nhưng những hồn sư có thể tự sáng tạo ra hồn kỹ, không ai không phải là người kinh tài tuyệt diễm **, tự sáng tạo ra hồn kỹ đều phải kết hợp với tình huống của bản thân mà ra, bởi vậy nó cũng thực dụng hơn.

Quang ảnh Song Đầu Lang sau lưng Phong Tiếu Thiên dần dần cùng thân thể hắn kết hợp một chỗ, đó là đệ nhị hồn kỹ của hắn : Độc Lang Phụ Thể, ở tình trạng này, cường công, phòng ngự, mẫn công của hắn đều tăng lên năm mươi phần trăm, hơn nữa Đệ tam hồn kỹ của hắn là Tật Phong Song Dực đã đưa hắn tăng tới trạng thái tốt nhất. Chỉ có dưới sự phụ trợ của hai loại hồn kỹ này thì hồn kỹ mà hắn sáng tạo ra mới có thể phát huy được. Từ góc độ nào đó nhìn lại, hồn kỹ mà hắn tự sáng tạo ra tuyệt không thua kém so với đệ tứ hồn kỹ của hắn, hơn nữa tiêu hao hồn lực còn ít hơn một chút.

Trong tiếng huýt gió dài, Phong Tiếu Thiên động thân, thân thể hắn tựa như một viên Lưu tinh từ trên trời giáng xuống. Điều kỳ lạ là, hai cánh khổng lồ của hắn mở rộng, nhưng trong quá trình rơi xuống lại không phát ra một âm thanh nào, toàn bộ thanh quang vốn tràn ngập thu liễm lại, lúc này thân thể hắn cùng với hai cánh kết hợp tạo thành một góc độ hoàn mỹ.

Không có âm thanh tức là đại biểu cho điều gì? Đại biểu cho lực cản của gió đối với hắn rất nhỏ, chỉ có những hồn sư Phong thuộc tính như hắn mới có thể từ trong gió tìm ra được con đường chính xác nhất. phong duệ hai bên mép cánh dưới ánh mặt trời lóe ra thanh quang sâu kín, cái gọi là Tật Phong Ma Lang Tam Thập Lục Liên Trảm kia, chính là từ trên hai cánh chim này phát ra.

Lam Ngân Thảo phóng lên cao, hóa thành vô số rồi lan rộng ra, trực tiếp quấn quanh Phong Tiếu Thiên đang từ trên trời lao xuống.

Phong Tiếu Thiên tại không trung làm một động tác mà xưa nay chưa từng thấy qua, hơi đảo người một chút khiến trong nháy mắt sắp tiếp xúc Lam Ngân Thảo liền thay đổi phương hướng.

Quang mang trên cánh sáng rực, lam ngân lật ngược lại khiến cho Lam Ngân Thảo không cách nào ngăn cản hắn di chuyển mà còn bị cắt đứt hết, lao thẳng đến Đường Tam.

Đường Tam làm một động tác cực kỳ lớn mật, hai nắm đấm đánh ra, đồng thời đánh đến chỗ bắt đầu của hai cánh Phong Tiếu Thiên, vị trí bả vai.

Trong nháy mắt của một kích đó, hai cánh của Phong Tiếu Thiên đã dung hợp với cánh tay làm một thể, đó cũng là nguyên nhân trọng yếu vì sao công kích của hắn lại cường đại như thế.

Phong Tiếu Thiên mở to hai mắt rực sáng như ngọn đèn, mắt thấy hai nắm đấm Đường Tam đánh tới, hắn cũng muốn nhìn một chút xem hai cánh tay của Đường Tam đến tột cùng đã cứng rắn đến trình độ nào rồi. Thân thể thoáng điều chỉnh lại một chút, bả vai kỳ dị co rút lại vài phần, khiến cho phong duệ ở hai cánh đón nhận lấy quang mang lóe ra trên nắm tay Đường Tam.

Oanh một tiếng, thân thể Phong Tiếu Thiên bắn lên cao. Hai tay Đường Tam không bị thương chút nào, mà Phong Tiếu Thiên dưới sự phụ trợ của đệ nhị hồn kỹ Song Lang Phụ Thể cũng vẫn chưa bị thương.

Cảm giác đau đớn đến tận xương cốt làm cho ánh mắt của Phong Tiếu Thiên trở nên quái dị, đây là tay thật sao? Hắn rất rõ ràng, lúc trước chính mình dùng hai cánh công kích ba mươi sáu liên trảm, từng dễ dàng đánh sâu vào đá hoa cương một thước.

Phong Tiếu Thiên bị đánh bay, Đường Tam cũng không hơn gì, hai chân hắn hoàn toàn bị lún vào trong mặt đất, trên mặt nổi lên một tầng sắc hồng, khí huyết dâng lên.

Suy nghĩ trong lòng hai người chỉ như tia chớp xẹt qua, công kích của Phong Tiếu Thiên sẽ không đình chỉ mà phòng ngự của Đường Tam cũng phải tiếp tục như trước.

Mượn lực bay lên, Phong Tiếu Thiên cũng không có tiếp tục bay cao lên không như Đường Tam tưởng tượng, thân thể chỉ xoay trên không trung một cái, cánh phải đảo một cái đã lại lao xuống dưới. Lần này phi xuống, cánh của Phong Tiếu Thiên biến đổi cực nhanh, quỹ tích không ngừng biến hóa, chính là muốn tránh né hai đầu quyền của Đường Tam. Đầu quyền cứng rắn không có nghĩa là cả thân thể cứng rắn, vậy nếu những lưỡi dao gió sắc bén mạnh mẽ như thế mà chém ở trên người, e rằng ……

Trong tròng mắt của Đường Tam hiện lên một tầng quang mang tím sậm, chỉ là lẳng lặng chăm chú nhìn về đôi cánh chim đang quạt nhanh kia, ngay khi cánh chim còn cách mình không đầy một thước, hai tay hắn mới lại giơ lên, đồng thời đánh mạnh ra ngoài.

" Phanh !" một tiếng, Phong Tiếu Thiên lại ánh mắt không thể hiểu được bay lên, hắn như thế nào cũng không nghĩ ra, tại sao mình đem toàn lực khống chế nhưng Đường Tam lại vẫn như trước tìm được vị trí hai cánh của mình, điều này gần như là không có khả năng.

Hắn nào đâu biết rằng, Đường Tam xuất thân Đường Môn, nhãn lực của hắn vốn không phải là cái để những người thế giới này có thể so sánh, đừng nói là cánh chim sắc bén như dao, cho dù là vô số ám khí từ bốn phương tám hướng đồng thời bay tới, Đường Tam nhất định cũng có thể đánh rơi hết.

Phong Tiếu Thiên giật mình, Đường Tam cũng đồng dạng giật mình, bởi vì hắn phát hiện, lần thứ hai Phong Tiếu Thiên chém xuống này, mặc dù chỉ là một cảnh nhưng lực đạo của kích này so với một kích trước còn lớn hơn nữa. Phát hiện này nhất thời làm cho trong lòng Đường Tam có thêm vài phần nghi hoặc.

Chiến đấu của hai người không bị sự ngạc nhiên trong lòng ảnh hưởng một chút nào, thân thể Phong Tiếu Thiên tại không trung xoay một vòng, hai cánh thay phiên nhau hạ xuống, phát động đệ tam trảm cùng đệ tứ trảm.

Đường Tam vẫn như trước dùng Huyền Ngọc Thủ tiếp lấy hai kích này.

Sự thực chứng minh sự phán đoán của Đường Tam là chính xác, hai lần công kích này của Phong Tiếu Thiên, lần sau đều mạnh hơn lần trước, mặc dù lực đạo gia tăng không lớn nhưng hai tay Đường Tam đã có chút tê rần. Huyền Ngọc Thủ của hắn dù sao cũng chưa tu luyện được đến tầng cuối cùng, đối thủ cường công liên tục mấy lần cũng chỉ là cho trên cánh tay Đường Tam một trận đau đớn mà thôi.

Đường Tam đột nhiên nở nụ cười, ai cũng không nghĩ tới vào lúc này hắn còn cười được, hắn đã tiếp được bốn kích, chân đã hơi chìm vào dưới mặt đất, mà lúc trước Phong Tiếu Thiên có nói qua, Tật Phong Ma Lang Trảm này có tổng cộng ba mươi sáu kích, dựa theo tình huống này mà nhìn thì chẳng những lực lượng công kích của Phong Tiếu Thiên càng lúc càng mạnh, tốc độ công kích cũng đồng thời gia tăng theo. Tốc độ cùng lực lượng so sánh, hắn tự nghĩ đặc điểm lớn nhất của hồn kỹ này chính là lợi dụng tốc độ cùng trọng lực không ngừng tăng lên để tăng cường lực công kích của chính mình.

Đường Tam hiểu được, mặc dù Phong Tiếu Thiên có thể hoàn thành được ba mươi sáu liên trảm, nhưng thực sự nếu đến cuối mà mình vẫn ngạnh tiếp, e rằng cánh chim của Phong Tiếu Thiên cũng bởi lực phản chấn quá mạnh mà lật ngược, gãy đoạn.

Hồn lực của Phong Tiếu Thiên mạnh hơn Đường Tam hai cấp, hơn nữa lại có tăng cường như vậy, Đường Tam làm sao có thể tiếp được công kích của hắn đây? Lúc này, phong duệ hồn lực chung quanh thân thể Phong Tiếu Thiên đã phát ra những tiếng nổ cực kỳ kinh khủng, Đường Tam nghĩ cho dù là mình có phát động đệ nhị hồn kỹ Ký Sinh, kể cả là đệ tam hồn kỹ Chu Võng Trói Buộc cũng có thể bị những lưỡi dao gió sắc bén không ngừng tăng cường của hắn chém đứt. Bây giờ Đường Tam phải làm sao? Phóng tích Bát Chu Mâu đánh bừa, cùng đối thủ liều mạng sao?

Không, Đường Tam không có lựa chọn như vậy.

Công kích của Phong Tiếu Thiên chỉ là Đường Tam nhớ tới một vài chuyện cũ, nhớ tới mình còn năng lực ẩn giấu mà trong thời gian qua chưa từng dùng đến. Trong lúc phát hiện được một khe hở giữa đệ tứ trảm và đệ ngũ trảm của Phong Tiếu Thiên, hắc quang trên tay phải Đường Tam chớp động, một thanh tiểu chuy không hề bắt mắt xuất hiện tại trong lòng bàn tay hắn, cùng lúc đó dưới chân Đường Tam đột nhiên phát ra tiếng nổ mạnh, cả mặt đất nhất thời hiện ra một cái hố to.

Thân thể chuyển nửa vòng, Đường Tam hai tay cầm chuy, chân nhỏ phát lực, hắc sắc tiểu chuy chỉ dài khoảng một thước trong hai tay từ dưới đưa lên, nghênh đón đệ tứ đệ ngũ trảm của Phong Tiếu Thiên.

Oanh —

Lần này thân thể của Phong Tiếu Thiên bắn lên rất cao, nếu có khả năng nhìn kỹ, lúc này đây có thể thấy trên cánh hắn xuất hiện một vết rách, đau đớn kịch liệt đã làm sắc mặt của Phong Tiếu Thiên đỏ bừng lên.

Đồng thời lúc thân thể xoay tròn, hắn kinh hãi nhìn tiểu chuy xuất hiện trong tay Đường Tam. Giờ phút này hắn cũng không có nghĩ tại sao đối thủ lại có vũ khí, trọng tài không có ra lệnh chứng tỏ đối thủ cũng không có vi phạm quy tắc trận đấu.

Kỳ thực hắn nào đâu biết, lúc này người trọng tài đã cảm thấy choáng váng.

Thân thể hai người gần như đồng thời xoay tròn, bất quá chỉ là một người trên trời, một người dưới đất. Cánh của Phong Tiếu Thiên lại tiếp tục hạ, chuy của Đường Tam lại giơ lên, âm thanh va chạm kịch liệt dày đặc như tiếng mưa không ngừng vang lên ầm ầm.

Bất luận là Phong Tiếu Thiên hay Đường Tam, thân thể hai người di chuyển càng lúc càng nhanh, nhìn qua đã kết thúc hơn mười lần chiến đấu.

Trên đài danh dự, ánh mắt của Tuyết Dạ đại đế đọng lại, ánh mắt của Bạch Kim Chủ Giáo Tát Lạp Tư đọng lại, có thể nói, chỉ cần hơn sáu mươi cấp, hồn sư vượt quá năm mươi tuổi, lúc này trong tâm đều cảm thấy run rẩy.

Đó là cái gì? Tiểu chuy màu đen đó là cái gì? Nó đại biểu cho cái gì? Bọn họ trong lòng vô cùng mơ hồ.

Đó không phải là vũ khí, ít nhất không phải là vũ khí bình thường, càng không phải là dùng Không gian ma đạo khí để giấu trên người. Đó là vũ hồn, chính thức là vũ hồn, trong vô số vũ hồn mà giới hồn sư sáng tạo ra, trong đỉnh cao Kim Tự Tháp Khí vũ hồn tồn tại, nó đại biểu cho một tông môn, đại biểu cho vô số cường giả, đại biểu cho lực lượng cùng công kích mạnh mẽ nhất.

Đó chính là, Hạo Thiên Chuy.

---

kinh tài tuyệt diễm : ý tài năng ngút trời, người khác phải kinh hãi

Hạ

Lam Ngân Thảo cùng Hạo Thiên Chuy, một trên trời một dưới đất, nhưng hai loại vũ hồn này lại đồng thời xuất hiện trên người một người.

Ai cũng không biết tại sao lại như vậy, ai cũng không biết, nhưng lúc này trong đầu bọn họ có khả năng nghĩ đến, chỉ có một từ, Song sinh vũ hồn.

Hạo Thiên Tông, Hạo Thiên Chuy, Song sinh vũ hồn, ba biểu tượng vũ hồn trong giới hồn sư đều khiến cho thần kinh của mỗi người cảm thấy rung động.

Đường Tam mặc dù không có lộ rõ, nhưng năng lực hắn sử dụng lúc này rõ ràng chính là một hồn kỹ của Hạo Thiên Tông, Loạn Phi Phong chuy pháp.

Nghe nói, Loạn Phi Phong chuy pháp luyện đến mức tận cùng, có thể liên tục đánh ra chín chín tám mươi mốt chuy, lực lượng của mỗi chuy đều mạnh hơn chuy trước, cho dù là Thần cũng không cách nào chịu được chuy cuối cùng trong tám mươi mốt chuy đó.

Hạo Thiên Chuy trong tay Đường Tam mặc dù nhỏ như vậy, nhìn qua cũng bình thường như vậy, nhưng chính là lại cùng một gốc với Loạn Phi Phong chuy pháp, lúc này, căn bản không có người nào hoài nghi thân phận của hắn.

Truyền nhân trực hệ của Hạo Thiên Tông, chỉ có đệ tử trực hệ của Hạo Thiên Tông mới có tư cách học Loạn Phi Phong chuy pháp.

Hai chữ 'Thiên Tài' tựa hồ đã không đủ để hình dung về thiếu niên ở giữa sân, huy hoàng trên người hắn thậm chí so với bốn cái hồn hoàn kia còn muốn sáng hơn.

Tuyết Dạ đại đế vô cùng ân hận, hận đệ đệ của chính mình tại sao lại bỏ qua một nhân tài như thế, môn nhân của Hạo Thiên Tông đã rất nhiều năm không xuất hiện trên đại lục này, thật khó khăn để thấy một người, lại là một gã đệ tử trực hệ, nếu có thể tiến hành chiêu mộ được hắn, vậy —

Sự khiếp sợ trong mắt Tát Lạp Tư dần dần biến thành sắc lạnh, Song sinh vũ hồn, không ngờ lại là Song sinh vũ hồn. Không, cái này tuyệt không phải người thường có khả năng, hơn nữa hắn lại xuất thân từ Hạo Thiên Tông, bất luận thế nào, tiểu tử này cũng phải chết.

Lúc này, trong lòng hắn đã không còn nửa phần cố kỵ.

Khi Đường Tam thi triển Loạn Phi Phong chuy pháp ra, đã là một bi kịch đối với Phong Tiếu Thiên.

Không thể không nói, Phong Tiếu Thiên quả thực là một gã hồn sư có thiên phú phi thường, hắn có thể sáng tạo ra hồn kỹ uy lực thế này cũng là bất phàm. Bình thường ra, từ trên không trung phát động ba mươi sáu liên trảm cũng đủ để hắn chiến thắng đối thủ mạnh hơn.

Đáng tiếc, người hắn đối mặt là một quái vật, là quái vật trong quái vật đến từ Sử Lai Khắc học viện.

Loạn Phi Phong chuy pháp có thể nói là loại hồn kỹ tăng cường tồn tại cực đoan nhất, đặt chân trên mặt đất, Đường Tam thân thể phát lực sẽ dễ dàng hơn đối thủ của hắn nhiều.

Mỗi trảm của Phong Tiếu Thiên, mức độ tăng cường là dựa vào tốc độ cùng trọng lực của bản thân hắn, mà mỗi chuy của Đường Tam, mức độ tăng cường không chỉ dựa những điểm đó mà còn dựa cả vào lực lượng của bản thân.

Luận về trọng lực, Phong Tiếu Thiên có thể so sánh với Hạo Thiên Chuy có trọng lượng năm trăm cân sao?

Loạn Phi Phong chuy pháp vẫn được Đường Tam sử dụng để chế tạo, hắn luyện tập đã nhiều năm rồi, trong vài lần va chạm đầu, Phong Tiếu Thiên còn có thể cùng Đường Tam đánh ngang tay, thậm chí còn chiếm chút ưu thế, nhưng từ sau chuy thứ mười, hắn chỉ có thể từ từ bại lui. Giống như là một khối sắt bị Hạo Thiên Chuy rèn luyện, không ngừng đánh lên, lúc này, cả hai cánh tay hắn ở chỗ tiếp xúc với hai cánh đều bị chấn động đến mất hết cảm giác.

Phong Tiếu Thiên muốn đình chỉ dừng lại, nhưng hắn phát hiện rằng chính mình không cách nào làm được. Trên Hạo Thiên Chuy của Đường Tam tựa hồ như có một chất dính kết đặc biệt, hút dính lấy thân thể hắn, hắn cho dù muốn không thi triển Tật Phong Ma Lang Tam Thập Lục Liên Trảm cũng không cách nào làm được.

Vào lúc này, Phong Tiếu Thiên biểu hiện ra phong phạm của một đời cường giả hắn, mắt nhìn đệ thập cửu trảm phát động, hắn liền mạnh mẽ kêu to một tiếng, thanh quang toàn thân điên cuồng xuất ra.

Trong tiếng nổ ầm ầm, vô số mưa máu bắn ra tứ phía không trung, Phong Tiếu Thiên dĩ nhiên là mạnh mẽ tự bạo đôi cánh của mình.

Vô số máu thịt mang theo kình lực mạnh mẽ hướng đến Đường Tam, mà Phong Tiếu Thiên cũng bởi vì không có cánh khống chế khí lưu, dưới sự tác động của phản lực nên thân thể to lớn chầm chậm bay ra ngoài.

Tráng sĩ đoạn tay, hay cho một người tráng sĩ dám đoạn tay, mặc dù hai cánh đó không phải là tứ chi, nhưng cũng là từ bản thân Phong Tiếu Thiên ngưng kết ra, cánh bị tan nát tuyệt không phải chuyện một hai ngày là có thể khôi phục.

Nhưng làm như vậy mới có thể cứu được mạng của Phong Tiếu Thiên.

Loạn Phi Phong chu pháp của Đường Tam tuy có thể khống chế được nhưng hắn cũng không rõ ràng lắm tình huống của đối thủ. Thực lực của Đường Tam bây giờ Loạn Phi Phong chu pháp nhiều nhất có thể đánh ra bốn mươi tám chuy, mà sau khi qua chuy thứ ba mươi sáu là hắn đã không thể khống chế được nữa, hơn nữa đây là lần đầu tiên hắn sử dụng chuy pháp này của Hạo Thiên chuy để chiến đấu, trong quá trình thi triển Đường Tam phát hiện, từ bản thân Hạo Thiên Chuy phóng thích ra một trường lực đặc biệt, Loạn Phi Phong chuy pháp cùng Hạo Thiên Chuy phối hợp, uy lực to lớn nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Tương tự cũng có vấn đề tồn tại, Hạo Thiên Chuy quá nặng, so với chuy để chế tạo bình thường nặng hơn đến mười lần, cứ như vậy mặc dù hắn có thể lợi dụng lực xoay để khống chế, nhưng muốn dừng lại rất khó. Trên thực tế, phát động Hạo Thiên Chuy, hắn sau khi dùng tới chuy thứ hai mươi bốn là đã rất khó khống chế được lực lượng kinh khủng kia rồi, tới khi đó, Phong Tiếu Thiên ở dưới lực đập của Hạo Thiên Chuy hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Lúc này Phong Tiếu Thiên đoạn cánh rơi xuống, huyết nhục từ cánh chim hắn tự bạo cũng không cách nào ảnh hưởng đến Đường Tam, gió lốc từ Hạo Thiên Chuy đánh văng hết những huyết nhục đó ra, đem chúng bắn lên mặt đất, mà Đường Tam cũng buông lỏng thân thể, tiếp tục từ từ xoay tròn hơn mười vòng mới miễn cưỡng ổn định lại, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Mặc dù Hạo Thiên Chuy của Đường Tam không có hồn hoàn gia phụ, nhưng hồn lực của hắn mới có bốn mươi hai cấp, với hồn lực như vậy mà để thi triển Loạn Phi Phong chuy pháp thực có chút khó khăn, từ đó có thể thấy được sự kinh khủng của hồn kỹ Hạo Thiên Tông.

Cảm giác mê muội không ngừng xâm nhập đại não Đường Tam, hắn gần như đầu tiên là lập tức thu hồi Hạo Thiên Chuy, bởi vì hắn sắp không thể cầm được khí vũ hồn kinh khủng đó nữa rồi.

Lúc này hồn lực của Đường Tam tiêu hao không nhiều, nhưng thân thể lại mỏi nhừ tử. Hai người cách nhau hơn mười thước, mặc dù một người đứng một người ngã, nhưng tình huống thân thể đều không tốt, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển.

Đưa mắt nhìn nhau, bọn họ cũng không có ý bỏ cuộc.

Kỳ thực cùng không phải Đường Tam muốn sử dụng Hạo Thiên Chuy của mình, mà là tại vì khi đó nếu hắn không sử dụng Hạo Thiên Chuy, hắn căn bản không nghĩ ra cách nào ngăn cản Tật Phong Ma Lang Tam Thập Lục Liên Trảm của đối thủ, cho dù là Bát Chu Mâu cũng chưa chắc mang đến hiệu quả. Dù sao tự nghĩ ra kỹ năng mà lực công kích không ngừng được tăng cường, lại có thêm lực lượng của hai cái hồn hoàn phụ trợ, đó chính là sát chiêu của Phong Tiếu Thiên.

Đường Tam nghĩ đến Loạn Phi Phong chuy pháp, liền lập tức mang ra sử dụng, đây cũng là biểu hiện kinh nghiệm thực chiến của hắn. Trong thời gian ngắn nhất đưa ra phương pháp ứng phó tốt nhất, bởi vì như vậy hắn mới có thể thành công đánh ngã đối thủ.

Mặc dù thể lực tiêu hao không khác nhau lắm, nhưng Phong Tiếu Thiên đoạn cánh khiến thương thế trầm trọng.

" Có đúng là Song sinh vũ hồn không?" Gian nan gượng dậy, thanh âm của Phong Tiếu Thiên nghe có chút yếu ớt.

Đường Tam trong lòng thầm than một tiếng, khi hắn xuất Hạo Thiên Chuy ra, hắn hiểu được bí mật này của chính mình đã không còn khả năng giữ được nữa, nhưng hắn cũng không hối hận, ít nhất là hắn cũng thắng trận này, đưa Sử Lai Khắc học viện lần đầu tiên tới đỉnh cao, đồng thời hắn càng ngày càng thấy được tầm quan trọng của Hạo Thiên Chuy, mặc dù bây giờ chưa thể gia phụ hồn hoàn cho nó, nhưng luôn ẩn dấu đi, đối với bản thân ắt sẽ có lợi. Cho nên hắn không hối hận, ít nhất bây giờ còn có Đại sư, Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long đám cường giả này bảo vệ hắn, còn có của sự chú ý của Thất Bảo Lưu Ly Tông, cho dù có người mơ ước được Song sinh vũ hồn như hắn cũng không hề dễ dàng.

Đường Tam nghĩ đã ổn rồi, đợi sau khi lần đại chiến này kết thúc, hắn cũng nên theo Đại sư đến một địa phương khác để khổ tu, không có được thành tựu tuyệt không xuất quan. Tới lúc đó rồi, ít nhất cũng có năng lực tự bảo vệ mình, ít nhất cũng phải luyện chế ra một ít vũ khí kinh khủng của Đường Môn dùng để phòng thân.

Gật đầu, Đường Tam cũng không có phủ nhận, " Chuy danh Hạo Thiên."

" Hạo Thiên Chuy?" Đồng tử của Phong Tiếu Thiên nhanh chóng co rút lại, cười khổ nói," Xem ra ta thua cũng không oan, khó trách Hỏa Vũ lại tuyển ngươi mà không phải là ta, ta đánh không lại ngươi, sợ rằng đến cả vòng chung kết cũng không thể lấy được thành tích hơn các ngươi. Ta thua, Thần Phong học viện nhận thua."

Đường Tam thở dài một tiếng, nói:" Kỳ thực ngươi cũng không có thua ta, ngươi chỉ là thua chính hồn kỹ của mình sang tạo ra thôi, Tật Phong Ma Lang Tam Thập Lục Liên Trảm của ngươi vừa vặn bị ta khắc chế, nếu không trận đấu này phân thắng thua chưa thể nói được. Hơn nữa ta cũng có chuyện muốn nói cho ngươi, ta cùng Hỏa Vũ không có một chút quan hệ nào cả, thậm chí không tính là bằng hữu, ngươi thích nàng là chuyện của ngươi, đừng kéo ta vào cùng."

" Ngươi nói cái gì?" Phong Tiếu Thiên mở to hai mắt nhìn, thậm chí quên cả đau đớn từ hai cánh bị vỡ nát.

Đường Tam cười lạnh," Ta không có nói dối."

Trận đấu chấm dứt, dựa theo cá cược lúc trước, Thần Phong học viện trực tiếp nhận thua trận đấu này, mà trong trận đấu cuối cùng của ngày thứ hai, đối thủ của Sử Lai Khắc học viện cũng nhận thua.

Mười bốn vòng Tấn cấp chiến đấu, mười bốn trận thắng. Trong toàn bộ mười lăm đội ngũ, Sử Lai Khắc học viện đạt vị trí số một, thu được quán quân của Thiên Đấu đế quốc phân khu. Lúc trước Sử Lai Khắc học viện đánh bại Sí Hỏa học viện, Thực Vật học viện, Thiên Thủy học viện, Lôi Đình học viện, Thần Phong học viện, dùng thành tích sáng chói để chứng minh thực lực của bọn họ.

---

119. Chương 118:tổng Quyết Tái, Võ Hồn Thành

Thân là đế vương, Tuyết Đạ đại đế không thể thiên vị cho Thiên Đấu thành. Sau khi diễn thuyết kết thúc, Tuyết Dạ đại đế tuyên bố, Thái tử Tuyết Thanh Hà sẽ thay mặt hắn làm sứ giả Thiên Đấu đế quốc tham gia đại tái bình thẩm công tác. Mười lăm đội của Thiên Đấu đế quốc do hắn tự mình đi cùng, đi đến một tòa thành thị nơi giao giới của hai đại đế quốc tiến hành tổ chức tổng quyết tái. Tổng quyết tái do Võ Hồn điện chủ trì cử hành.

Cho các chiến đội chỉ có ba ngày để điều chỉnh thời gian, ba ngày sau tổng cộng mười lăm chiến đội cùng với các sư phụ được hơn năm trăm Hoàng gia kỵ sĩ binh lính hộ tống. Một chuyến với hơn một ngàn người xuất phát đi thẳng tới địa điểm tổng quyết tái - Võ Hồn thành.

Vốn địa điểm tổng quyết tái không phải bố trí tại Võ Hồn thành, nhưng không biết tại sao Võ Hồn điện lại đột nhiên tiến hành thay đổi. Làm tổng quyết tái lần này được đặt bên trong Võ Hồn điện chủ thành. Chỗ thành thị này cơ hồ đã hoàn toàn thuộc về Võ Hồn điện. Nơi đây là giao giới của hai đại đế quốc, cũng là nơi ít ảnh hưởng nhất bởi quyền lực của hai đại đế quốc. Quan trọng nhất chính là Giáo Hoàng điện, một trong hai tòa đại điện tối cao được Võ Hồn điện sùng bái nhất, được đặt ở đây.

Chỗ ngồi này mới được Giáo hoàng điện cho xây dựng, được xem như là kiến trúc hoành tráng nhất Đấu La đại lục. Mà Võ Hồn thành cũng bởi vì Giáo hoàng điện mới được kiến tạo tại đây, trở thành thánh địa của toàn bộ hồn sư, giống như Võ Hồn điện thiết lập thủ đô riêng của mình vậy.

Từ Thiên Đấu thành xuất phát đi đến Võ Hồn điện mất khoảng hai mươi ngày đường. Thời gian tiến hành tổng quyết tái cũng không dài, bởi vì tất cả đều là thi đấu đào thải trực tiếp. Tổng cộng có hơn ba mươi đội, không quá mười ngày là có thể tìm ra kẻ thắng người bại.

Võ Hồn điện với lần quyết tái này cực kỳ trọng thị. Trong quá trình tấn cấp tái được cử hành, Võ Hồn thành đã đặc biệt cho kiến tạo một lôi đài dành cho đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái tiến hành tổng quyết tái… Đồng thời Võ Hồn điện cũng tuyên bố một pháp lệnh về việc này: Trong lúc đại tái diễn ra, không phải hồn sư thì không được phép đi vào xem trận đấu, cho dù là quý tộc cũng không được phép. Cứ như vậy, theo lệnh này thì tổng quyết tái lần cuối cùng càng tăng thêm vài phần thần bí.

Những người bình dân cũng sẽ không vì pháp lệnh này của Võ Hồn điện mà sinh ra tâm bất mãn. Dù sao với bình dân mà nói hồn sư là tồn tại cao cao tại thượng, Võ Hồn điện là thần điện, thánh điện trong long bọn họ. Giáo hoàng đại nhân tự mình ban hành pháp lệnh ai dám có một câu nói gì cơ chứ?

Một nhóm người với hơn một ngàn người với khí thế to lớn xuất phát đi. Mặc dù các học viện đều tự mình hành động, nhưng dù sao đều là đại biểu của Thiên Đấu đế quốc, hơn nữa so với dự tuyển tái cùng tấn cấp tái thì sự nôn nóng đã giảm đi rất nhiều, nhất là mấy học viện có quan hệ tương đối tốt cùng nhau đi một chỗ.

Sử Lai Khắc học viện vẫn như trước vẫn được chú ý hàng đầu, những học viện thực lực kém một chút cũng không nguyện ý đến gần bọn họ. Mà Tứ nguyên tố học viện có lẽ cũng vì là bại tướng lúc tấn cấp tái nên đã trở nên vô danh đi nhiều. Để cho các đội viên được nghỉ ngơi tốt nhất trong lần tham tái này, Thiên Đấu đế quốc đã làm ra tổng cộng 15 chiếc xe ngựa rất lớn và xa hoa chuyên môn dùng để cho các đội viên tham tái lần này nghỉ ngơi.

Trong những chiếc xe ngựa này thậm chí còn dùng tới một số trụ cột hồn đạo khí khoa kỹ có tác dụng giảm sóc một cách hoàn hảo, ngồi trên đó phi thường vững vàng. Đương nhiên trên toàn Đấu La đại lục, hồn đạo khí khoa kỹ lưu lại từ trước tới nay thì cũng chỉ có lần này là đơn giản hiển lộ ra mà thôi (chả hiểu câu này thêm vào làm quái j hả lão Tam Thiếu - A Lá).

Từ ngày xuất phát tới nay, Sử Lai Khắc học viện thiếu đi mất một người, một người rất trọng yếu - Đại sư. Ngay cả Sử Lai Khắc thất quái cũng không biết Đại sư đi đến địa phương nào. Đại sư, ngay cả Đường Tam cũng không nói. Ngay sau khi tấn cấp tái chấm dứt ngày thứ hai Đại sư lặng lẽ một người rời đi, thậm chí cả Nhị Long cũng không đưa theo, làm cho người phái thuộc hạ đến mời hắn - Tuyết Dạ đại đế cũng cảm thấy thất vọng.

"Tiểu Vũ, mấy ngày nay tính tình của mẹ nuôi ngươi thật không tốt a! Có chuyện gì xảy ra vậy?" Ngồi ở trong xe ngựa Trữ Vinh Vinh ngồi cạnh Tiểu Vũ nhỏ giọng hỏi.

Tiểu Vũ bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Ta cũng không biết, nhưng mà tính tình của mẹ ta vốn đã không tốt rồi. Thời gian này mọi người vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn, ngàn vạn lần không nên làm nàng tức giận nếu không thì chỉ có tự gây ra xui xẻo cho chính mình thôi."

Một bên là Mã Hồng Tuấn nói: "Phách Vương Long ai dám trêu a. Chính là vẫn còn hét ra lửa a." (cái này mình đổi một chút cho vui - A Vớ)

Đái Mộc Bạch tức giận trừng mắt hắn nhìn một cái: "Ngươi nói nhỏ đi một chút đi, ngươi muốn hại chết chúng ta hay sao chứ? Nếu ta đoán không sai thì Nhị Long sư phụ tính tình gần đây đã không được tốt lắm, phỏng chừng có thể cùng với việc Đại Sư rời đi là có liên quan. Nhưng mà nhìn nàng ta còn không có bộc phát lửa giận ra, hẳn là biết Đại Sư đi đâu chứ, thật là kỳ quái. Tiểu Tam ngươi như thế nào cũng không biết Đại Sư đi địa phương nào chứ?

Đường Tam mỉm cười nói: "Sư phụ muốn làm cái gì ta như thế nào mà biết. Đái lão đại, ngươi tốt nhất là hãy hảo hảo dưỡng thương đi, nếu không tới tổng quyết tái ngươi không được thượng tràng chẳng phải là rất đau khổ sao?"

Đái Mộc Bạch hừ một tiếng, "Mặc dù mới được ba bốn ngày đường, nhưng vết thương trên người ta đều đã khép miệng rồi. Bất luận như thế nào mà nói, lần này thắng Phách Vương Long vũ hồn của Ngọc Thiên Tâm so với bất cứ cái gì cũng đều quan trọng hơn. Được rồi, mọi người cũng không nên lãng phí thời gian nữa. Cái xe ngựa này đúng là tu luyện trên nó đều không có vấn đề gì cả. Hồn lực của mấy người các ngươi đều không sai biệt lắm cũng muốn đột phá. Hãy mau nhanh tu luyện đi, tranh thủ tại lúc trước khi tham gia trận đấu tăng lên một bậc. Như vậy chúng ta có thể có chút nắm chắc chiến thắng hơn."

Đường Tam gật đầu, ánh mắt đảo qua trên người những người khác, "Đối với chúng ta mà nói chánh thức uy hiếp chính là đến từ đội ngũ do Võ Hồn điện tuyển đến. Chỉ có chiến thắng được bọn họ, chúng ta mới có thể thu được ngôi vị quán quân cuối cùng. Đó là khảo nghiệm lớn nhất đối với Sử Lai Khắc Thất quái chúng ta lúc này."

Nhắc tới đội ngũ kia, sắc mặt mọi người đều đã trầm xuống rất nhiều. Bọn họ đều từ miệng Đường Tam biết được sự cường đại của tương lai đối thủ của mình. Nhất là ba người có thể đạt được Võ Hồn điện Tử lục huân chương, không tới hai lăm tuổi đối thủ đã đột phá tới năm mươi cấp. Mặc dù Sử Lai Khắc Thất Quái trong lúc được Đường Tam cho dùng tiên phẩm dược thảo rồi đều có tiềm lực rất lớn nhưng bây giờ dù sao bọn họ còn chưa có đạt được đẳng cấp đó.

Trong trận đấu phải đối mặt với một chi đối thủ cường đại như vậy, với thực lực hiện tại của bọn họ không thể nghi ngờ là phi thường khó khăn. Nhưng đối thủ của bọn họ đã tồn tại như vậy, bọn họ tuyệt không thể trốn tránh.

Làm thế nào để chiến thắng đối thủ khiến cho mấy ngày này bọn họ vẫn tự hỏi chính mình. Không có Đại sư ở đây, không ai an bài cho bọn họ một chiến thuật nào cả, chỉ có lấy Đường Tam làm trung tâm mà tiến hành diễn luyện.

Đường Tam nhìn mọi người ngưng trọng ánh mắt than nhẹ một tiếng nói: "Ta lo lắng nhất chính là không phải bọn họ có ba gã đã ngoài năm mươi cấp. Nếu bọn họ chỉ là tổ hợp ba gã năm mươi cấp hồn sư cùng với bốn gã hơn bốn mươi cấp hồn sư, chúng ta đây cũng không phải không có cơ hội. Ta có Bát chu mâu

cùng song sanh vũ hồn, hẳn là có thể trụ vững một mình. Còn có hai người Đái lão đại cùng Trúc Thanh có hồn vũ dung hợp vũ kỹ hẳn là có thể kiên trì. Chúng ta còn có Vinh Vinh cùng Tiểu Áo phụ trợ vị tất không có thực lực để liều mạng. Ta bây giờ lo lắng nhất chính là bọn họ có hay không hồn cốt riêng cùng vũ hồn dung hợp kỹ năng lực như vậy. Nếu còn có nhân tố này tồn tại mà nói thì chúng ta cơ hồ không có khả năng chiến thắng."

Áo Tư Tạp nói: "Tiểu Tam, ngươi trước không phải nói quá trọng yếu sao, Võ Hồn điện lần này xuất ra phần thưởng cho quán quân lần này là ba khối hồn cốt sao? Nếu đúng là tặng phẩm là hồn cốt, hẳn là để khích lệ Võ Hồn điện học viện đội ngũ lần này tham gia tham tái. Như vậy xem ra khả năng bọn họ sở hữu hồn cốt riêng tính như rất ít xảy ra. Dù sao, hồn cốt cũng không phải là đồ vật có thể tùy ý thấy, Võ Hồn điện có thể xuất ra ba khối hồn cốt đã là bọn họ vung tay rất rộng rãi rồi."

Đường Tam vuốt cằm nói: "Ngươi nói đúng, cho nên chúng ta cần phải tập trung chú ý đến là bọn hắn có thể hay không thi triển vũ hồn dung hợp kỹ. Trong chiến thuật của chúng ta nhất định phải chú ý đến khống chế phương diện này."

Nhàn nhạt ánh quang mang lóe lên trong mắt Đường Tam, Đường Tam trên mặt toát ra một tia lạnh lẽo thần quang, hai tay trước ngực đan vào nhau, trong mắt quang mang mỗi một lần ba động không khí đều rất nhỏ có một chút vặn vẹo. Nhàn nhạt tử kim sắc trạc lệnh Sử Lai Khắc Thất Quái trong đó có sáu ánh mắt đều tập trung trên người hắn. Nhưng ai cũng không dám làm hắn phân tâm. Mọi người biết Đường Tam dám chắc nghĩ được một cái gì đó.

"Các huynh đệ Sí Hoả học viện, ta có thể đi vào chứ?" Phong Tiếu Thiên đi theo bên cạnh xe ngựa của Sí Hỏa học viện hướng vào bên trong hô.

Ngày đó cùng Đường Tam sau trận đấu, hắn mặc dù bị thương rất nặng nhưng lời nói của Đường Tam không thể nghi ngờ gì là tạo cho hắn vài phần hi vọng. Nếu như không phải hắn cần dưỡng thương thân thể tốt hơn một chút thì hắn đã chạy đến đây tìm người trong mộng của mình rồi.

"Phong huynh, ngươi có chuyện gì không?" Rèm cửa sổ trên xe ngựa khẽ mở, lộ ra khuôn mặt Hỏa Vô Song.

Phong Tiếu Thiên có chút xấu hổ cười nói: "Cũng không có chuyện gì, Hỏa Vũ muội muội có đây không? Ta chỉ muốn nói lời xin lỗi với nàng mà thôi"

Khuôn mặt kiều diễm của Hỏa Vũ từ bên cạnh Hỏa Vô Song lộ ra, "Ngươi có cái gì mà phải xin lỗi ta chứ. Ngươi có làm chuyện gì sai đâu?"

Nhìn thấy Hỏa Vũ, Phong Tiếu Thiên hai mắt đầu tiên là sáng lên, ngay sau đó trên mặt lập tức toát ra vẻ mặt hối lỗi thần sắc, "Hỏa Vũ muội muội, ta xin lỗi ngươi a! Ta không thể hoàn thành lời hẹn với ngươi. Ta lại bị thua bởi Đường Tam, ta……"

"Không cần phải nói nữa, ngươi cũng không có sai." Hỏa Vũ cắt đứt lời nói của Phong Tiếu Thiên, "Không nghĩ tới rằng Đường Tam vẫn còn có khả năng ẩn dấu thực lực. Hắn thật sự quá mạnh mẽ rồi. Bất quá, hắn nếu là Hạo Thiên Tông truyền nhân, điều này có thể giải thích được nhiều việc. Thua thì là thua đi. Bây giờ ta chỉ có muốn nhìn hắn một chút, xem trong tổng quyết tái, có thể đánh bại các đối thủ khác hay không, đạt được danh hiệu gì."

Nhắc tới Đường Tam, Hỏa Vũ trong mắt toát ra vài phần đặc thù quang thải (ánh sáng - A Vớ), nàng với việc theo đuổi thực lực là vô cùng cố chấp, tuyệt đối không kém so với một số nam hồn sư có thiên phú khác. Sự cường đại của Đường Tam đúng là không nghi ngờ gì với nàng sinh ra lực hấp dẫn rất lớn. Đương nhiên cũng không phải vì cái loại hấp dẫn khác giới. Trong lòng Hỏa Vũ chỉ có suy nghĩ làm thế nào siêu việt hơn Đường Tam, đánh bại Đường Tam. Cho dù ngày đó Đường Tam cứu nàng một mạng, nhưng ý nghĩ này cũng không biết làm cách nào có thể nhạt dần đi.

Phong Tiếu Thiên hỏi dò: "Hỏa Vũ muội muội, sự việc của chúng ta lúc trước …"

Hỏa Vũ nhíu mày hỏi lại: "Chúng ta lúc trước có chuyện gì?"

"Ách……, này. Ta muốn nói, chuyện chúng ta gặp nhau thì như thế nào?"

Đột nhiên con mắt của Hỏa Vũ sáng ngời, nhìn ánh mắt Phong Tiếu Thiên biến hóa vài phần, "Ngươi lên xe."

"A?" Phong Tiếu Thiên vốn đã chuẩn bị rất tốt khả năng bị cự tuyệt, nhìn Hỏa Vũ tâm tình đột nhiên biến hóa lên nhưng lại làm cho hắn quá mừng rỡ vượt quá kỳ vọng, lập tức chạy theo nhảy lên xe ngựa.

Khi hắn thấy trong xe ngựa sinh ra cười thật lớn (tiếu sanh sanh - A Vớ), ngồi ở tận cùng bên trong thì trống ngực của Hỏa Vũ không thể lấn át nhảy dựng lên (sướng quá - A Vớ).

Hỏa Vũ hướng tới Hỏa Vô Song nói: "Ca, ngươi cùng mọi người xuống xe trước đi. Ta có một vài chuyện muốn nói cùng Phong Tiếu Thiên."

Hỏa Vô Song nhìn muội muội, ánh mắt lộ ra vài tia nghi vấn.

Hỏa Vũ lại hướng về hắn nháy mắt một cái.

Khi Phong Tiếu Thiên nghe Hỏa Vũ nói muốn một mình nói chuyện với hắn một lúc, trống ngực của hắn lập tức không ngừng đập nhanh hơn. Hắn vốn luôn luôn có tính khôi hài, không ngờ ở tại đây, trong không gian kín mít chỉ có mình và Hỏa Vũ đối diện, thì ngược lại trở lên cứng đờ. Hai tay hắn xoa vào nhau không biết nên phải hỏi như thế nào cho tốt nữa.

"Phong đại ca, ta biết ngươi từ trước đến nay vẫn rất thích ta, đối đãi với ta đều rất tốt." Hỏa Vũ mở miệng là đã nói ra những lời này.

Phong Tiếu Thiên ngốc trệ nhìn nàng, thì thào nói: "Ngươi sẽ không định nói một câu, Phong đại ca, ngươi là người tốt, nhưng chúng ta không thích hợp với nhau đấy chứ. Nếu thực sự muốn làm người tốt, vậy ngươi không cần phải nói nữa. Ta sợ không chịu được đả kích này."

Nhìn Phong Tiếu Thiên bộ dáng vô cùng ngốc ngốc hồi hộp, Hỏa Vũ không nhịn được liền bật ra một tiếng cười, "Được rồi, cho ngươi ba phần nể mặt, ngươi còn muốn chiếm tiện nghi như thế nào nữa. Ta không có ý đó."

Phong Tiếu Thiên kinh ngạc vui vẻ nói: "Vậy nói như vậy tức là ngươi đồng ý cùng gặp gỡ với ta chứ?"

"Phi. Ngươi đúng là háo sắc. Ta gọi ngươi đến là muốn cùng ngươi thương lượng một sự kiện." Hỏa Vũ không một tia tức giận nói. (cu cậu mừng hụt - A Vớ)

Phong Tiếu Thiên cười hắc hắc. Bộ dáng lúc nãy lại lộ lộ ra, "Đâu có a!Cái gì cũng được, ngươi nói đi."

Hỏa Vũ trâm thầm nói: "Phong đại ca, ngươi cảm giác tổng quyết tái với chúng ta mà nói còn có ý nghĩa không chứ?"

Phong Tiếu Thiên sửng sốt một chút "Ngươi có ý tứ gì chứ?"

Hỏa Vũ nói: "Ngươi cho rằng chúng ta có thể chiến thắng Sử Lai Khắc Thất Quái hay sao chứ? Hoặc là hai học viện hạt giống thuộc về hai đại đế quốc cùng với học viện biến thái của Võ Hồn điện?"

Phong Tiếu Thiên cười khô khan một tiếng "Muốn ta nói thật sao? Sợ rằng rất khó."

Hỏa Vũ hừ một tiếng "Không phải là rất khó mà là căn bản là không có khả năng. Sử Lai Khắc học viện khả năng ẩn tàng là rất sâu xa. Ta nghĩ ngươi cũng đã chú ý tới rồi. Trong dự tuyển tái vừa rồi, bọn họ căn bản không phải xuất chiến đầy đủ. Rồi đến tấn cấp tái, số lượng bốn mươi cấp hồn sư gia tăng lên đến bốn gã. Hơn nữa tăng thêm cái tên mập mạp thực lực là rất cường hãn. Hỏa phượng hoàng vũ hồn chính là tối cao nhất vũ hồn đó."

Phong Tiếu Thiên thở dài một tiếng "Khi bại dưới tay Đường Tam, ta đã không còn quá suy nghĩ về vấn đề này nữa rồi. Cho dù là đoàn chiến chúng ta cũng không thể chiến thắng Sử lai Khắc học viện. Chỉnh thể thực lực của bọn họ là quá mạnh mẽ rồi, hơn nữa Đường Tam trong dự tuyển tái tái biểu hiện ra năng lực khống chế cùng với bọn họ ăn ý phối hợp, căn bản sẽ không cho chúng ta một cơ hội gì. Tổng quyết tái với ta mà nói có thể chỉ là một cơ hội lịch lãm thôi."

Hỏa Vũ cố gắng lại lắc đầu: "Không. Cái này không phải là nhất định. Chúng ta hoàn toàn có cơ hội. Đây là lý do vì sao ta gọi ngươi tới đây thương lượng. Ta nghĩ là nên để cho Sí Hỏa học viện bỏ qua tư cách tham gia tổng quyết tái lần này đi."

"A? Tại sao?" Phong Tiếu Thiên chấn động, "Các ngươi có thể tiến vào tổng quyết tái, cũng đã nỗ lực và cố gắng nhiều, bỏ qua như vậy sao?"

Hỏa Vũ lạnh nhạt nói: " Đương nhiên không phải tùy tiện bỏ qua như vậy. Ta muốn Sí Hỏa học viện cùng Thần Phong học viện của các ngươi kết thành liên minh. Chúng ta cộng tác tạo thành một chi chiến đội tham gia tổng quyết tái sắp tới."

Nghe xong Hỏa Vũ nói, Phong Tiếu Thiên trong lòng lúc này một tia hi vọng ban đầu hoàn toàn biến mất, chau mày, "Cái này dường như không thích hợp lắm. Chúng ta phân biệt là đại biểu từng loại nguyên tố. Trước tiên không nói đến việc hợp thành một thể làm đại biểu cho học viện nào tham gia, chỉ e rằng rất khó qua cửa của ban tổ chức đại tái."

Hỏa Vũ lạnh nhạt cười nói: "Cái này ngươi không phải lo lắng vấn đề gì. Ta chỉ là hỏi ngươi có nguyện ý hay không thôi?"

Phong Tiếu Thiên không chút do dự gật đầu, "Đương nhiên nguyện ý. Nếu chúng ta hai chiến đội thật sự có thể dung làm một thể mà nói, thì chúng ta có thể tạo thành một chi đội ngũ mà tất cả các đội viên toàn bộ vượt qua bốn mươi cấp, hơn nữa khả năng lựa chọn tổ hợp cũng sẽ gia tăng rất nhiều. Tuyệt đối có thể cùng các đội mạnh liều mạng rồi."

Hỏa Vũ gật đầu nói: "Đã như vậy thì những việc còn lại giao cho ta làm đi. Phiền toái ngươi trở về thuyết phục đồng đội ngươi cùng sư phụ. Chúng ta Sí Hỏa học viện có thể bỏ qua vinh quang lần này, lấy danh nghĩa của Thần Phong học viện các ngươi xuất chiến. Về phần gia nhập như thế nào, cũng rất đơn gian. Chúng ta tạm thời chuyển sang học tại Thần Phong học viện các ngươi là được. Sí Hỏa học viện bên này ta có thể tác chủ. Viện trưởng là cha ta."

Hỏa Vũ nói truyện mặc dù nói rất bình thản nhưng Phong Tiếu Thiên vẫn có thể cảm nhận được từ giọng địa nàng nghe ra có vài phần cuồng dã. Phải có tâm tưởng khát vọng thắng lợi cỡ nào mới có thể làm ra như thế quyết định.

Hỏa Vũ nhìn Phong Tiếu Thiên nói: "Thời gian diễn luyện chúng ta không có nhiều lắm, chỉ còn hơn mười ngày chuẩn bị trên đường đi. Chuyện này ngươi hãy nhanh cùng thành viên học viện các người thương lượng. Nếu không có vấn đề gì mà nói, thì chúng ta phải bắt đầu luyện tập phối hợp rồi. Nếu ngươi đã có thể sáng tạo ra hồn kỹ thứ nhất thì chúng cũng có thể sang tạo ra hồn kỹ thứ hai." Phong Tiếu Thiên khuôn mặt rạng ngời, "Giống như các ngươi đã sử dụng trong trận đấu trước hay sao? Đoàn đội phối hợp dung hợp kỹ?"

Hỏa Vũ gật đầu, "Mặc dù không phải là chánh thức vũ hồn dung hợp kỹ, nhưng chỉ cần phối hợp cho tốt, thực lực của chúng ta có thể khiến cho mọi người khiếp sợ."

Phong Tiếu Thiên cười khổ nói: "Ta chỉ là lo lắng Ban tổ chức đại tái mang đến phiền toái thôi."

Hỏa Vũ khinh thường hừ một tiếng "Chúng ta chuyển học viện bọn họ cũng quản được sao chứ? Về phần vấn đề danh ngạch ta sẽ giải quyết cho. Thuyết phục Võ Hồn điện cũng không phải khó khăn. Chúng ta có thể hướng tới vị Bạch Kim chủ giáo kia tỏ thái độ, sau khi đại tái lần này chấm dứt có thể gia nhập Võ Hồn điện, bọn họ còn có cái gì có thể ngăn trở?"

Phong Tiếu Thiên đột nhiên trở lên tĩnh lặng, dừng lại ở hai mắt của Hỏa Vũ.

"Ngươi nhìn ta làm gì?" Hỏa Vũ có chút bất mãn nói.

Phong Tiếu Thiên thở dài một tiếng, "Hỏa Vũ ngươi thật sự có khát vọng thắng lợi lắm sao? Để được thắng lợi ngươi biết chính mình cần nỗ lực bao nhiêu không?"

Hỏa Vũ lạnh nhạt nói: "Ta chẳng những khát vọng thắng lợi, vì khát vọng này chính ta đã trở lên tăng mạnh mẽ hơn rất nhiều. Nếu ngay cả một chút cơ hội cũng không có, ta mất đi niềm tin, sau này tu luyện

như thế nào đây? Ta chỉ muốn hỏi ngươi, nguyện ý hay không nguyện ý cùng ta cùng nhau đi trên con đường này?"

Phong Tiếu Thiên dùng sức gõ nhẹ một cái lên trán "Ta nguyện ý. Bất luận ngươi quyết định như thế nào, ta cũng nguyện ý làm bạn bên cạnh ngươi. Nhưng ta cần thanh minh một chút là ta chỉ có thể đại biểu cho chính mình sau khi đại tái chấm dứt, ta có thể cùng ngươi cùng nhau đồng thời gia nhập Võ Hồn điện, nhưng ta không thể ép những đồng bọn bên cạnh ta gia nhập được."

Hỏa Vũ nhìn Phong Tiếu Thiên, trong mắt đột nhiên có một chút nhận thức hơn. Nàng đương nhiên biết địa vị của Phong Tiếu Thiên trong lòng các đội viên của Thần Phong học viện, lực ảnh hưởng của hắn hoàn toàn có thể làm cho các đồng bọn của hắn gia nhập vào Võ Hồn điện, nhưng hắn lại không có làm như vậy. Hỏa Vũ đột nhiên phát hiện, trên người Phong Tiếu Thiên cũng có nhiều điểm nổi bật mà phảng phất trước kia chính mình không có chú ý đến. Mặc dù thực lực của hắn không thể so sánh bằng Đường Tam, nhưng tướng mạo lại anh tuấn hơn so với Đường Tam rất nhiều. Trong một khoảng thời gian ngắn, nàng không khỏi có chút ngây dại.

Thời gian tiếp tục trôi qua, Thần Phong học viện cùng Sí Hỏa học viện trong một khoảng thời gian ngắn đã đạt thành hiệp nghị hợp tác, đương nhiên đối với chiến đội của hắn mà nói, tin tức này được tiến hành bí mật nghiêm khắc. Trước khi tổng quyết tái bắt đầu, bọn họ không thể nào tiết lộ ra.

Sử Lai Khắc học viện, mọi người trong khoảng thời gian này thật sự là rất thích thú. Mỗi ngày Sử Lai Khắc tụ tập trên xe ngựa tiến hành tu luyện. Đái Mộc Bạch bởi vì mới thăng cấp không lâu cùng Phất Lan Đức bọn họ cùng nhau xử lý những vấn đề bên ngoài. Đối với bọn họ mà nói, sự phối hợp không cần diễn luyện quá nhiều, trọng yếu nhất lúc này là tiến hành tăng lên hồn lực mà thôi

Trải qua nhiều như vậy chiến đấu, bọn họ chính là những thiên tài thiếu niên nam nữ của môn phái, ngoại trừ thực chiến kinh nghiệm ra, hồn lực cũng đều có tiến bộ rất dài. Vài ngày luyện tập bọn họ đã đạt tới bình cảnh trước sau gì cũng có đột phá. Ngoại trừ Tiểu Vũ vẫn giữ ở bình cảnh cấp ba chín hồn lực, những người khác đều đột phá một bậc.

Trước mắt, cấp bậc của Sử lai Khắc Thất Quái phân biệt là: Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch bốn mươi năm cấp, Đại Hương Tràng Thúc Thúc Áo Tư Tạp bốn mươi hai cấp, Đường Tam bốn ba cấp, Mã Hồng Tuấn bốn hai cấp, Tiểu Vũ ba chín cấp, Trữ Vinh Vinh bốn hai cấp, Chu Trúc Thanh bốn hai cấp.

Chỉ nhìn vào cấp bậc, có lẽ cũng sẽ không làm cho người ta kinh ngạc quá nhiều, nhưng nếu kết hợp với độ tuổi của bọn họ bây giờ thì lại đủ để làm chấn động bất cứ cường giả nào của giới hồn sư.

Người nhỏ tuổi nhất là Chu Trúc Thanh lúc này mới mười bốn tuổi, lớn nhất là Đái Mộc Bạch cũng chỉ mới có mười bảy tuổi. Áo Tư Tạp mới mười sáu tuổi. Đường Tam là một thiên tài không hơn không kém, tuổi cũng không đến mười lăm tuổi.

Đây là một đội ngũ trẻ tuổi đến mức nào a! Bọn họ hoàn toàn có năng lực tham gia một toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái lần tới. Năm năm nữa, bọn họ sẽ đạt trình độ biến thái đến như thế nào cơ chứ? Cái này đến ngay cả Đại sư cũng không thể phán đoán. Bởi vì những đứa nhỏ này đều là những người am hiểu sáng tạo lên những kỳ tích.

Dọc đường đi vô cùng an tĩnh. Thời gian mười ngày cứ như vậy trôi qua rất nhanh, đường đến Võ Hồn thành cũng đã đi được một nửa.

Đội ngũ hộ vệ gồm năm trăm hoàng gia kị sĩ đoàn có thể so sánh với hoàng thân quốc thích, đi đến bất kì thành thị nào cũng được tiến hành hình thức đón tiếp tốt nhất, trên đường lại càng không gặp phải phiền toái gì.

Hôm này là ngày thứ mười một. Trong mấy người Sử Lai Khắc thất quái chỉ có một mình Tiểu Vũ vẫn đang bảo trì tu luyện. Khoảng cách đến ngày đột phá bốn mươi cấp đã rất gần. Những người khác đều không muốn quấy rầy, đem toàn bộ xe ngựa nhường cho một mình nàng.

Hiện tại, tất cả mọi người đều hi vọng Tiểu Vũ trước ngày chung kết tái có thể đạt tới bốn mươi cấp, sau đó nhanh chóng tìm kiếm một hồn hoàn thích hợp. Chỉ cần Tiểu Vũ bước chân vào bốn mươi cấp, thực lực của Sử Lai Khắc thất quái lại thêm một lần nữa đề thăng.

"Đái lão đại, ngươi nhìn những kỵ sĩ này làm gì? Chẳng lẽ sau này muốn trở thành một gã chiến sĩ sao?" Mã Hồng Tuấn tò mò hướng đến Đái Mộc Bạch hỏi.

Bởi vì biểu hiện xuất sắc tại thăng cấp tái, lúc này Sử Lai Khắc học viện được an bài ở vị trí trung tâm đội ngũ đi đến Võ Hồn thành.

Đái Mộc Bạch nói:" Hồn sư chúng ta là chiến sĩ tốt nhất, còn có gì mà phải hâm mộ. Ta chỉ là quan sát bọn họ mà thôi. Hoàng gia kỵ sĩ đoàn không hổ là vương bài của Thiên Đấu đế quốc, chẳng những quân dung chỉnh tề mà tính kỉ luật cũng vô cùng tốt, một điểm kiêu căng cũng không có, điều này thật đúng là khó mà có được. Kỵ sĩ mặc dù chỉ là loại quý tộc thấp nhất, nhưng xuất thân từ hoàng gia kỵ sĩ đoàn, địa vị của bọn họ tại Thiên Đấu đế quốc lại tương đối bất phàm. Đội quân này dọc đường kỉ luật nghiêm mình, hẳn là đã trải qua huấn luyện rất nhiều."

Mã Hồng Tuấn nói:" Được rồi, ngươi nói cứ như mình là một chuyên gia quân sự vậy, ta không muốn nghe chuyện đó đâu. Còn đến mười ngày a! Đái lão đại, chúng ta đi dạo chơi trong đội ngũ đi. Mặc dù số lượng nữ hồn sư tham gia thi đấu không nhiều lắm, nhưng đại bộ phận đều là cực phẩm. Nhất là Thiên Thủy học viện, lại càng là cực phẩm trong cực phẩm, đừng nói với ta rằng ngươi không có hứng thú nha!"

Đái Mộc Bạch hung hăng trừng mắt nhìn Mã Hồng Tuấn một cái:" Ngậm cái miệng thối của ngươi lại. Lão tử là người đứng đắn, không bao giờ làm những chuyện này."

Mã Hồng Tuấn quay đầu nhìn qua Chu Trúc Thanh cách bọn hắn không xa, chợt hiểu ra:" Hiểu rồi, hiểu rồi. Ngươi là người đứng đắn. Lần sau ta nhất định sẽ nhỏ giọng hơn."

"Có tin ta bóp cổ chết ngươi hay không ?" Đái Mộc Bạch đã cảm giác được rõ ràng có hai đạo hàn quang đang rơi trên lưng mình. Quan hệ của hắn cùng Chu Trúc Thanh trong mấy ngày nay đã có thay đổi đến long trời lở đất, làm Đái Mộc Bạch tràn ngập hưng phấn. Nhưng hắn vẫn còn nhớ kĩ những lời Chu Trúc Thanh nói với hắn trước kia trong doanh địa. Hắn biết, Chu Trúc Thanh tuyệt đối nói được là làm được, nhất thời sống lưng không khỏi lạnh buốt.

Đang lúc Đái Mộc Bạch chuẩn bị đến giải thích với Chu Trúc Thanh vài câu, đột nhiên, một cỗ hơi thở âm lãnh từ xa xa truyền đến.

Đội ngũ bọn họ phần lớn đi trên đường cái, chỉ có một số địa phương mới phải đi qua những con đường nhỏ, mà đia phương này đúng là một nơi như vậy. Hai bên là hai sườn núi cao, từ nơi này xuyên qua nghe nói có thể tiết kiệm được mấy chục dặm lộ trình. Hơn nữa con đường nhỏ ở giữa tuy hơi quanh co nhưng cũng tương đối bằng phẳng. Xe ngựa đi qua tuyệt đối không có vấn đề gì.

Hơi thở âm lãnh từ hai bên sườn núi truyền đến, cảm giác được tất nhiên không chỉ có một mình Đái Mộc Bạch. Đại đội trưởng hoàng gia kỵ sĩ đoàn hét lớn một tiếng:" Mọi người cảnh giác, có tình huống khác thường."

Đám kỵ sĩ đoàn hộ vệ hồn sư liền lập tức giơ trường thương trong tay mình lên. Mà những đội viên tham gia thi đấu của các học viện lại tương đối thoải mái. Nhiều hồn sư thiên tài ở đây như vậy, có thể xảy ra chuyện gì được chứ? Mặc dù từ số lượng mà nói, số học viện đệ tử ít hơn nhiều so với số hoàng gia kỵ sĩ đoàn. Nhưng xét về thực lực bản thân lại mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Càng huống chi, trong số các sư phụ mang đệ tử đi thi đấu lại không thiếu cường giả, hơn bảy mươi cấp cũng có hơn mười vị. Một đội ngũ như vậy, đủ để đối mặt với quân đoàn một vạn quân.

Đúng lúc này, vô số lạc thạch từ hai bên sườn rơi xuống như mưa. Những tảng đá rơi xuống chẳng những phi thường đột ngột mà còn vô cùng chỉnh tề, hướng tới phía dưới bay đến.

Tình huống trước mắt đối với đoàn đội rõ ràng vô cùng bất lợi. Vị đại đội trưởng kia liền lập tức ra lệnh, đám lạc thạch này được giao cho năm trăm thành viên của hoàng gia kỵ sĩ đoàn.

Sau đó, chỉnh thể tố chất của hoàng gia kỵ sĩ đoàn đã được biểu hiện. Mặc dù bọn họ cũng không đều là hồn sư, nhưng thực lực lại phi thường cường hãn.

Gò núi hai bên cũng không cao lắm nên lực lượng của lạc thạch rơi xuống cũng không phải là không thể chống đỡ. Bọn kỵ sĩ của hoàng gia kỵ sĩ đoàn đều lui lại phía sau vài bước, chỉ để lại một cái thông đạo nhỏ một vài người có thể đồng thời đi qua. Thương kỵ sĩ trong tay giơ lên, sẵn sàng nghênh đón lạc thạch.

Thương múa như bay, bọn họ sử dụng trường thương trong tay mình không ngừng đem những khối lạc thạch rơi xuống đánh qua một bên. Trường thương của năm trăm kỵ sĩ tạo thành một đạo phòng tuyến sắt thép, cho dù địa hình bất lợi, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có một hòn đá nào có thể lọt qua.

Chứng kiến một màn này, Mã Hồng Tuấn lúc trước còn không cho rằng những lời của Đái Mộc Bạch là đúng cũng phải rung động. Đám sư phụ của mười lăm học viện chỉ huy đệ tử của mình theo thông đạo nhỏ rời ra ngoài sườn núi. Để đẩy nhanh tốc độ, bọn họ bỏ lại xe ngựa, tất cả đệ tử đều đi bộ ra ngoài. Chỉ cần ra thoát khỏi địa hình bất lợi này, sẽ không còn điều gì đáng sợ nữa.

Hiện tại mỗi một người đều rất muôn biết, đám người có dũng khí tập kích hoàng gia kỵ sĩ đoàn này đến tột cùng là ai? Nơi này là địa bàn của Thiên Đấu đế quốc, chẳng lẽ là thổ phỉ sao? Chẳng lẽ bọn chúng không có mắt sao?

Việc tu luyện của Tiểu Vũ không thể không ngừng lại. Sử Lai Khắc thất quái cùng bốn gã đội viên thay thế theo sát Liễu Nhị Long cùng Phất Lan Đức rất nhanh rời đi.

Liễu Nhị Long vốn định xông lên sườn núi giết chóc một phen, lại bị Phất Lan Đức ngăn cản.

"Phất lão đại, ngươi ngăn cản ta làm gì. Đám thổ phỉ không có mắt này, để ta giết chết hết bọn chúng." Liễu Nhị Long bất mãn nói.

Phất Lan Đức nghiêm mặt nói:" Chuyện không đơn giản như vậy đâu. Chẳng lẽ ngươi không thấy kì quái sao? Thiên Đấu đế quốc mặc dù cũng có một ít nhóm đạo tặc, nhưng tin tức của bọn chúng cũng rất linh thông. Đội ngũ chúng ta mà chúng cũng dám tập kích, chứng tỏ điều gì? Xem lạc thạch trên núi, hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, không phải là vô tình mà làm. Mặc kệ bọn chúng muốn gì, việc của hai ta là phải bảo vệ tốt cho bọn nhỏ. Tiểu Cương không có ở đây, chúng ta không thể phát ra lực chiến đấu tốt nhất, bảo vệ bọn nhỏ mới là trọng yếu nhất."

Nghe Phất Lan Đức nói, Liễu Nhị Long mặc dù không cho là đúng, nhưng cũng không có phản bác.

Hoàng gia kỵ sĩ đoàn dần dần ngăn cản không được, một ít lạc thạch cực lớn đã lọt qua được màn chắn, đập vào đội ngũ.

Ngay lúc này, đám hồn sư biểu lộ ra thực lực của mình. Tinh anh của các đại cao cấp hồn sư học viện không biểu lộ ra chút bối rối nào, tự thân phóng xuất ra võ hồn của mình, đem phụ trợ hệ hồn sư ở bên trong, cường công hệ cùng phòng ngự hệ ở bên ngoài. Những hòn đá bay tới sẽ lập tức bị đánh nát, thậm chí không ảnh hưởng chút nào đến tốc độ rời đi.

Mắt thấy các đệ tử đã rút gần hết ra khỏi thông đạo, đám kỵ sĩ liền bắt đầu lùi dần ra phía ngoài.

Đang lúc này, không biết từ địa phương nào vang lên một tiếng cười lớn. Từ hai bên sườn, đột nhiên xuất hiện hơn một ngàn hắc y nhân, tốc độ vô cùng kinh người vọt lại đây. Khi đó, hoàng gia kỵ sĩ đoàn đang còn trong quá trình lùi lại. Mười lăm hồn sư học viện cũng chỉ có thể tự bảo vệ chính mình.

Quang mang huyễn lệ bắt đầu xuất hiện trên người đám hồn sư. Võ hồn phóng thích, hồn hoàn lóe sáng. Bọn họ đã làm tốt công tác chuẩn bị.

Mặc dù giữa các học viện không hình thành phối hợp gì đáng nói, nhưng tự bản thân mỗi học viện đều đã tự tạo ra một tiểu đội nhỏ. Sự xuất hiện của địch nhân ngược lại lại kích phát huyết tính của bọn họ. Không lùi mà tiến, dù đám hắc y nhân này là ai, bọn họ cũng nhanh chóng lao đến chỗ địch nhân.

Nhưng là, tình huống bất ngờ ngoài ý muốn đã xảy ra. Khi bọn họ tưởng rằng có thể dễ dàng đánh bại được đối phương, lại bị đối thủ cho một bổng vào đầu.

Mười lăm học viện có tổng cộng khoảng hai trăm người. Số lượng đạo phỉ trên núi đổ xuống ước chừng khoảng một ngàn năm trăm người. Tại thời điểm song phương tiếp xúc, đám đạo phỉ không ngờ thể hiện ra năng lực phối hợp kinh người. Thường thường cứ có khoảng ba đến bốn người vây công một người. Thủ đoạn công kích ngắn gọn đơn giản nhưng nhất thời khiến đám hồn sư ứng phó không được. Dù sao kinh nghiệm thực chiến của bọn họ vẫn còn quá ít. Trận đại chiến quy mô thế này lại càng là lần đầu tiên.

Hồn kĩ huyễn lệ dần dần xuất hiện. Nhưng đám hắc y nhân này lại cực kì giảo hoạt. Bằng vào tốc độ linh hoạt, một hay hai cấp hồn kĩ khó có thể làm khó dễ được bọn chúng. Hơn nữa trong đám hắc y nhân cũng

có hồn sư tồn tại, ít nhất hơn ba mươi người trên năm mươi cấp hồn sư. Một khi có hồn kĩ cường đại xuất hiện, mấy người này sẽ ra tay ứng phó. Số hồn sư này chia đều ra mỗi học viện có khoảng hai gã tọa trận. Cứ như vậy, chiến thuật quần lang của đám đạo phỉ này phát huy ra tác dụng tương đối lớn. Tràng diện hoàn toàn rơi vào cảnh giao tranh không ngừng.

Khi hồn sư đối thủ xuất hiện, làm Phất Lan Đức càng khẳng định suy đoán của mình. Đây là một cuộc tập kích có tổ chức. Ba mươi người trên năm mươi cấp hồn sư. Con số này không phải bất kì thế lực nào cũng có được. Trên thế giới hồn sư mới có bao nhiêu? Tổng số cũng không vượt quá mười vạn. Trên năm mươi cấp hồn sư lại càng không vượt quá năm nghìn người. Năm nghìn người nghe qua rất nhiều, nhưng nếu phân phối trên cả đại lục lại ít đến thảm thương. Một đám đạo phỉ cũng có khả năng tổ chức một đợt công kích, nhưng chuyện có được nhiều hồn sư cấp cao như thế này, cơ hồ là không thể tưởng tượng.

Năm mươi cấp có ý nghĩa gì? Không chỉ là danh hiệu hồn vương, mà quan trọng chính là có thể đạt được cái vạn năm hồn hoàn thứ nhất.

"Tiết kiệm hồn lực, tận lực phòng thủ." Phất Lan Đức lập tức ra mệnh lệnh như vậy.

---

120. Chương 119: Một Vị Phong Hào Đấu La Yêu Hoa

Phải biết rằng, mặc dù bọn họ chiếm số lượng ưu thế, nhưng mà địch thủ của bọn họ lại toàn là hồn sư.

Hai gã hồn sư xông đến Sử Lai Khắc học viện đều có được năm cái hồn hoàn, hơn nữa đều là hồn hoàn phối hợp tốt nhất. Vừa xông lên đã hóa giải một đợt công kích của Mã Hồng Tuấn. Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long đồng thời cũng triển khai toàn bộ hỏa lực.

Quần chiến? Đường Tam nở nụ cười. Làm một gã khống chế hệ hồn sư, điều không sợ nhất chính là quần chiến.

Lam Ngân Thảo dọc theo mặt đất tứ tán tách ra, bay nhanh về hướng địch nhân, hễ đối thủ đến gần, ngay lập tức bị Lam Ngân Thảo quấn quanh. Tiết kiệm hồn lực tất nhiên trọng yếu, nhưng quan trọng hơn là tốc chiến tốc thắng.

Lần đầu tiên đối mặt với nhiều đối thủ như vậy, trong lòng Đường Tam lại có cảm giác nhiệt huyết sôi trào, thực lực cực kì kinh khủng hoàn toàn bày ra. Kĩ năng quấn quanh chỉ nhằm vào chân đối thủ, đồng thời hắn cũng đảm nhận nhiệm vụ chỉ huy Sử Lai Khắc học viện.

"Chuẩn bị". Một giọng trầm thấp vang lên. Sau khi nhìn rõ hành động của đối phương, Đường Tam cũng không có nóng lòng công kích.

Một hộp nhỏ màu đen ủng xuất hiện trên lòng bàn tay của Sử Lai Khắc thất quái, bảy người cực kì ăn ý nhắm ngay những phương hướng bất đồng, nhanh chóng hoàn thành động tác chuẩn bị.

Bị Đường Tam quấn quanh những hắc y nhân này tựa hồ có chút lo lắng. Đột nhiên, một gã hắc y nhân trong đó hét lên, trên người không ngờ lại xuất hiện hồn lực ba động, ba cái hồn hoàn từ trên người hiện ra, cường ngạnh đẩy những Lam Ngân Thảo đang quấn trên chân ra.

Chứng kiến một màn này, trong lòng Đường Tam đột nhiên có một linh cảm không hay, nhưng lúc này hắn bất chấp tất cả, cơ quan đã chuẩn bị xong, Đường Tam hét lên một tiếng: "Phóng".

Tiếng kim loại leng keng vang lên, bảy cái Chư Cát thần nỗ đồng thời phun ra hơi thở của tử thần, mỗi người mười sáu mũi, tổng cộng hơn trăm mũi tên phun vãi ra, đan thành một cái lưới lớn tràn ngập sự tử vong.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt bên tai. Dưới uy lực mạnh mẽ của Chư Cát Thần Nỏ, hắc y đạo phỉ rốt cuộc đã xuất hiện thương vong trên phạm vi lớn.

Chư Cát thần nỗ lực xuyên thấu quả thật quá mạnh mẽ, đủ để đồng thời xuyên thủng qua vài thân thể. Chỉ một lượt bắn, đã loại đi hơn một nửa địch nhân xung quanh họ.

Đường Tam lạnh lùng cười một tiếng: "Mọi người đừng nhúc nhích, làm tốt việc phòng ngự." Nói xong những lời này, hắn liền xông ra ngoài.

Lúc này các học viện khác đều đã bị vây công, ai cũng sẽ không chú ý đến bên này. Chỉ thấy song chưởng Đường Tam hư ảo múa may, vô số quang mang trong suốt từ đầu ngón tay thuần thục phóng ra. Trong nháy mắt, từ trên người hắn phảng phất như thấy được tám cánh tay khác thường.

Ám khí đã thật lâu không có dùng đến, nhưng cũng không có nghĩa Đường Tam đã quên nó rồi. Hắn dùng ám khí mà tạo thành danh xưng Thiên Thủ Tu La, lúc này nó không ngừng đem đến hơi thở tử vong cho địch nhân.

Một khi xác định đối thủ là địch nhân, tựu không lưu thủ. Đây là quy củ của Đường Môn tổng quyết, Đường Tam sao lại quên được chứ? Bất luận những người che mặt đó thuộc phe nào, bọn họ dĩ nhiên không phải có ý tốt mà đến.

Đại đa số ám khí mà Đường Tam dùng đều là các loại phi châm, bởi vì phi châm thể tích nhỏ, đối thủ khó ngăn cản, cũng dễ dàng mang theo.

Từ loại bình thường nhất như tinh thiết châm, đến xuyên cốt châm, phá giáp châm, bá vương châm, các loại phi châm lớn nhỏ khác nhau nhưng đều có uy lực kinh người từ trong tay hắn không ngừng phóng ra.

Tử sắc quang mang trong mắt quét qua khắp mọi nơi. Tất cả mọi chuyện xung quanh đều nằm trong lòng bàn tay hắn, cơ hồ mỗi lần ra tay đều có một người ngã xuống. Vị trí mà Đường Tam bắn châm cũng không phải đều là bộ vị yếu hại, nhưng là, đừng quên rằng Đường Môn còn rất nổi tiếng ở một phương diện khác: Dùng độc.

Bên trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ của Đường Tam, vừa có độc dược gây mê, lại vừa có loại kiến huyết phong hầu (gặp máu là chết - A Lá). Đối mặt với địch nhân hắn có thể hạ thủ lưu tình sao? Không, đương nhiên không.

Sử Lai Khắc thất quái cũng là lần đầu tiên chứng kiến Đường Tam hiển lộ toàn bộ thực lực của mình. Dù rất quen thuộc với hắn, cũng chỉ thấy được quang mang trong suốt không ngừng phóng ra từ trên người Đường Tam, mà địch nhân trong phạm vi ba mươi thước xung quanh hắn, tất cả đều như bị cắt đứt cổ mà ngã xuống. Hễ là ai ngã xuống rồi, sẽ không còn có thể đứng lên được nữa.

Chỉ trong chốc lát, không chỉ đám đạo phỉ xung quanh Sử Lai Khắc học viện bị đồ sát, một ít tên ở xung quanh đồng dạng cũng bị liên lụy.

Ám khí Đường Tam thật sự quá kinh khủng. Chỗ nào cũng nhúng tay vào, không một tiếng động. Đợi được địch nhân phản ứng, thường thì đã bị phi châm đâm trúng rồi. Ám khí của hắn so với bất kì loại hồn kĩ gì cũng đều bá đạo hơn nhiều.

Đường Tam sử dụng ám khí liền tự tin hơn hẳn. Lúc này những hồn kĩ của Lam Ngân Thảo với hắn chỉ còn mang tính phụ trợ, đám hắc y nhân này căn bản không có tên nào có thể đến gần hắn.

Đang lúc Đường Tam chuẩn bị mở rộng chiến quả của mình, đám hắc y nhân dường như cũng đã phát giác ra được chuyện bất thường bên này. Các cao cấp hồn sư đã bị đám hắc y cao cấp cuốn lấy, các đệ tử mặc dù cũng phát huy ra lực sát thương những kết quả còn rất hạn chế.

Nhưng bên Đường Tam trong chốc lát đã chết hơn trăm người, quả thật rất nổi bật.

Tổng cộng có ba đạo thân ảnh đồng thời hướng tới Đường Tam. Ba người này vừa xuất hiện, Đường Tam chợt thấy cảm giác hành động như nước chảy mây trôi trước đây đã khó có thể tiếp tục. Mặc dù ba người này chưa có phóng thích võ hồn, nhưng áp lực gây ra cho Đường Tam cũng đã rất lớn.

Đối mặt với nguy cơ này, giác quan thứ sáu của Đường Tam được phát huy. Không có bất kì chần chừ gì, sáu khối tử mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm đã từ trong tay hắn bay ra ngoài.

Sáu khối thiết đảm trên không trung vẽ ra một đường cong tuyệt vời, sau đó đó rơi vào khoảng giữa của Đường Tam với ba người.

Mà Đường Tam trong lúc này lại dùng tốc độ nhanh nhất lùi lại phía sau, hướng đến phía đồng môn chạy lại.

Một đạo quang mang rơi trên người Đường Tam, chính là phụ trợ của Trữ Vinh Vinh, tốc độ tăng phúc bốn mươi phần trăm. Tốc độ lùi lại của Đường Tam trong nhất thời tăng lên rất nhiều.

Sáu khối tử mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm lặng yên va chạm tại một chỗ trên không trung, trong phút chốc, một đám độc vụ tràn ra xung quanh. Bên trong độc vụ, vô số sợi hào mao tiêm tế, chính là hào châm do thiết tinh chế tạo thành mang theo kịch độc kinh khủng tạo ra một đám mây nhỏ lao nhanh về hướng ba gã hắc y nhân.

Sau khi Đường Tam ném ra sáu khối tử mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm, hắn căn bản không có quay đầu lại xem, nhưng quần áo trên người đã ướt đẫm mồ hôi, bởi vì hắn cảm giác được, áp lực mà ba người đó gây cho mình suýt nữa khiến hắn suy sụp. Nói cách khác, thực lực của ba gã hắc y này, tuyệt không thua kém một gã Đấu La trên tám mươi cấp.

Nếu vậy thì một gã hồn vương hơn năm mươi cấp không thể có một chút cơ hội nào.

Địch nhân là ai? Sao lại có hồn sư cường đại đến như vậy?

Ba gã hắc y nhân tung hồn hoàn của mình ra hoàn toàn khẳng định phán đoán của Đường Tam. Tám, bảy, bảy, một gã Hồn đấu la, hai gã Hồn thánh đã phóng xuất ra võ hồn của bọn họ.

Hồn lực vô cùng mạnh mẽ trong nháy mắt bộc phát, đẩy đám mây do độc châm tạo thành văng đi. Hồn lực của Đường Tam vẫn còn quá yếu, nếu như sáu khối tử mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm này do Độc Cô Bác phóng ra, như vậy ba người này không chết cũng phải lột da.

Nhưng dù hồn lực Đường Tam có yếu, thì nó cũng tạo ra một chút cản trở cho đối thủ, khiến hắn có cơ hội thối lui lại về phía đồng bọn.

Đột nhiên chứng kiến ba gã cường giả xuất hiện, Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long trong lòng rùng mình. Đối thủ của bọn họ là hai gã hơn năm mươi cấp mẫn công hệ hồn sư, liên tục tránh né khiến cho họ đến bây giờ vẫn chưa thể kết thúc trận đấu. Đến lúc này khi thấy ba gã cường giả xuất hiện, hai gã hồn vương nọ liền quay đầu chạy lại.

Thân ảnh nhanh chóng đến gần, sắc mặt của mọi người trong Sử Lai Khắc học viện đều trở nên ngưng trọng. Một Hồn đấu la, hai Hồn thánh, Hai hồn vương, tổ hợp này có bao nhiêu thực lực, bọn họ đều rất minh bạch.

Nếu như có đại sư ở đây, cùng với Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long thi triển võ hồn dung hợp của ba người Hoàng Kim Thiết Tam Giác, có lẽ còn đối kháng được. Nhưng với thực lực đối lập bây giờ, hiển nhiên là không ngăn cản được.

Bất quá đã tới bước này rồi, ai có thể lùi bước chứ? Trông cậy vào viện trợ của người khác là khó có khả năng. Những học viện khác đều bị vây khốn. Hoàng gia kị sĩ đoàn cũng bị một đám hắc y đạo phỉ ngăn cản. Trong một khoảng thời gian ngắn có lẽ không có ai có thể giúp bọn họ.

Càng huống chi, những học viện bên cạnh là những đối thủ cạnh tranh. Cho dù có khả năng hỗ trợ, cũng chưa chắc bọn họ đã chịu ra tay giúp đỡ.

Tên Hồn đấu la mặc hắc y che mặt hừ một tiếng, giơ tay lên vẫy vẫy, năm người đồng thời tụ tập lại một chỗ, sau đó hai gã hồn thánh lao thẳng đến chỗ Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long, mà hắn thì cùng hai gã hồn vương tiến tới chỗ của mười một người Sử Lai Khắc thất quái.

Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch liếc mắt nhìn nhau. Từ trong mắt đối phương, bọn họ có thể thấy được quang mang kiên định. Hồn đấu la trên tám mươi cấp, đã là hồn sư gần đến tồn tại đỉnh cao của giới hồn sư. Đối thủ như vậy, bọn họ có khả năng đối kháng sao? Nhưng nếu không đối kháng thì sao? Kết cục chỉ có chết. Bọn họ tuyệt không dễ dàng cam chịu như vậy.

Chiến đấu của Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long đã bắt đầu bên kia rồi. Phất Lan Đức mặc dù là hồn thánh, nhưng hồn lực đã đạt đến bảy mươi chín cấp, tại cấp bậc hồn thánh tuyệt đối là cường giả hàng đầu.

Đối thủ của hắn là một gã hồn thánh có võ hồn là hổ có cánh, hai người trực tiếp triển khai chiến đấu trên không trung.

Đối thủ của Liễu Nhị Long là một gã Thiết Giáp Quy hồn sư.

Hai người một công một thủ, không thể tách rời nhau. Liễu Nhị Long mặc dù công kích mạnh mẽ, nhưng cũng không thể phá vỡ phòng ngự của đối phương.

Hai gã hồn thánh tựa hồ đến là để nhằm vào Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long. Võ hồn của bọn chúng chưa chắc đã khắc chế được hai đại cường giả của Sử Lai Khắc học viện, nhưng trì hoãn bọn họ thì tuyệt đối không có vấn đề gì.

Tới hồn thánh cấp bậc chiến đấu này rồi, số lượng hồn kĩ của song phương sử dụng đều rất nhiều, muốn đánh bại một đối thủ cùng cấp bậc quả thực không dễ dàng chút nào.

Ánh mắt của hắc y che mặt hồn Đấu La trực tiếp rơi trên người của Đường Tam, quang mang âm độc trong mắt nhất thời sáng lên. Trong miệng phát ra một tiếng huýt sáo dài, bay thẳng lên trời, hướng đến chỗ mười một đệ tử của Sử Lai Khắc học viện đánh tới.

Mà hai gã hồn vương nọ căn bản không có di động, đem việc công kích hoàn toàn dành cho hắn.

Quang mang kim sắc từ người tên Đấu La bộc phát ra, song chưởng trên không trung sau chấn động đã biến thành đôi cánh màu vàng, một kim sắc quang ảnh khổng lồ hiện lên sau lưng hắn, quần áo trên người đã bị lông chim màu vàng thay thế, hoàn toàn lộ ra hình dáng võ hồn.

Dĩ nhiên là một con kim sắc đại ưng.

Sau khi hai cánh hình thành, song chưởng hắn đã từ hai cánh thoát ra, hóa thành hai ưng trảo bén nhọn. Đồng thời thân thể cũng kịch liệt co rút lại, cùng quang ảnh kim ưng sau lưng càng lúc càng giống.

Sử Lai Khắc thất quái sắc mặt đều thay đổi. Áp lực cường đại trên không trung tuy chưa khiến bọn hắn suy sụp, nhưng gã Hồn đấu la này vừa dùng đến đệ thất hồn kĩ võ hồn chân thân, hiển nhiên là muốn tốc chiến tốc thắng.

Chạy trốn? Đối mặt với một gã phi hành hồn sư, muốn chạy dễ như vậy sao? Cho dù có hương tràng phụ trợ phi hành của Áo Tư Tạp cũng không thể giải quyết vấn đề.

Tám cái hồn hoàn cứ như vậy sáng ngời, tam vàng lưỡng tím tam đen, tuy hồn hoàn phối hợp không tốt lắm nhưng cũng đủ khiến cho người ta phải giật mình.

Hắc quang của đệ thất hồn hoàn lượn lờ phía trên thân hình kim ưng, nhìn qua chỉ cảm thấy cường lực vô cùng kinh khủng. Ở phía dưới, Sử Lai Khắc thất quái đã mất đi lòng tự tin. Điều bọn họ có thể làm, chỉ là toàn lực hợp lại.

Bây giờ, không còn ai khác ngoài bọn họ có thể cứu được chính bản thân mình.

Quang mang của hồn hoàn đồng thời sáng lòa trên người Sử Lai Khắc thất quái.

Đường Tam hướng bốn người Thái Long phất tay, ý bảo bọn họ nhanh chạy đi. Bốn người này dù sao cũng không phải là Sử Lai Khắc thất quái nhất thể, đối mặt với hồn Đấu La, sự có mặt của bọn họ cũng đã không còn quan trọng. Cùng ở lại chỗ này chỉ có nước chịu chết, tốt hơn hết là thoát đi.

Làm người khác kì quái là, hai gã hồn vương cũng không ngăn cản bốn người rút lui. Chỉ là bốn người cũng không có rời đi, đều ngưng tụ hồn lực của mình.

"Khi dễ tiểu hài tử sao gọi là có bản lĩnh. Ưng huynh, lâu rồi không gặp." Thanh âm già nua vang lên, một cỗ hơi thở nhu hòa bao trùm trên người Sử Lai Khắc thất quái. Áp lực do võ hồn chân thân mang đến nhất thời được giảm xuống. Bảy người như trút được gánh nặng nhìn về phía thanh âm vang lên.

Một lão nhân vóc người cao gầy không biết lúc nào đã đến gần bọn hắn, trên tay cầm một quải trượng dài hơn bốn thước mà vẫn tỏ vẻ rất linh hoạt, lúc này ngẩng đầu lên nhìn kim ưng võ hồn chân thân trên không trung, sắc mặt lộ vẻ ngưng trọng.

Trên người hắn đồng dạng cũng có tám cái hồn hoàn lóng lánh.

Lão nhân này Sử Lai Khắc thất quái đều biết, chính là người mà khi bọn họ đạt được đệ tam hồn hoàn gặp phải, Long công Mạnh Thục.

Lúc ấy, Long công Xà bà mang đến phiền toái không nhỏ cho bọn hắn, nếu như không khéo xử lí, ắt đã lớn chuyện. Khi đó Đường Tam đã dùng khả năng sử dụng ám khí của mình để chinh phục đối thủ. Chỉ là không nghĩ tới lại gặp hắn ở đây.

Lúc này Đường Tam mới nhớ lại, Mạnh Y Nhiên cũng tham dự một đội ngũ thi đấu, Dị thú chiến đội. Trong trận đấu của Sử Lai Khắc học viện cùng Dị thú chiến đội, Đường Tam bị thương nên không tham gia. Hắn đã sớm đem chuyện của Mạnh Y Nhiên quên đi từ lâu rồi.

Nhìn thấy Long công, đồng tử của kim ưng trên không trung co rút lại: "Mạnh Thục. Chuyện nơi này ngươi tốt nhất không nên xen vào."

Long công lạnh nhạt cười: "Là các ngươi tìm ta phiền toái, không phải ta. Cháu gái ta tham dự trong giải đấu lần này, ngươi cho rằng ta sẽ không để ý gì đến an nguy của nó sao? Không nghĩ tới, Ưng huynh lại đi làm đạo phỉ, thật sự là đáng mừng a!" Trong lời nói của hắn tràn ngập ý tứ châm chọc.

Hiện tại ai nấy cũng đều thấy được, hắc y nhân trước mắt không phải là đạo phỉ. Nếu đạo phỉ mà cũng có Hồn đấu la tọa trấn, vậy chẳng phải thiên hạ này loạn rồi sao?

Kim Ưng hừ lạnh một tiếng: "Mạnh Thục, ngươi thật sự muốn cùng chúng ta gây chuyện phải không? Ngẫm lại hậu quả đi, chuyện này không phải ngươi có thể gánh chịu đâu."

Lệ quang trong mắt Long công chợt lóe lên: "Ngươi cho là ta dễ bị hù dọa sao? Lạc Nhĩ Địch Á Lạp, người khác sợ ngươi, nhưng không có nghĩa ta cũng sợ ngươi. Có bản lãnh thì thu thập lão già ta trước đi. Không cần nhiều lời, hôm nay ngươi đừng hòng tùy tiện rời đi!"

Ánh mắt kim ưng lưu chuyển, thị lực của chim ưng không nghi ngờ là cực kì lợi hại. Hắn nhanh chóng tìm thấy trên chiến trường cũng có một người khác đang cầm quải trượng đối địch, đích thị đó là Xà bà.

Đã đạt tới cảnh giới hồn thánh, Xà bà lấy thực lực bản thân dễ dàng ngăn cản công kích của hai gã hồn vương. Cảm nhận được ánh mắt đang lưu chuyển trên không, nàng cũng lạnh lùng đáp lễ đối phương.

Lạc Nhĩ Địch Á Lạp trong lòng thầm nghĩ, nếu như Long công Xà bà chỉ có một người, lại có võ hồn tương khắc, dưới tình huống một chọi một hắn tuyệt đối có thể đánh bại cả hai.

Nhưng là, nếu Long công Xà bà lại ở cùng một chỗ, không phải hắn có khả năng đối kháng. Võ hồn dung hợp kĩ Long Xà hợp kích của bọn họ đã sớm đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa, ngay cả Phong Hào Đấu La cũng có thể chống lại, huống chi là hắn.

Một tiếng kim ưng bén nhọn từ trong miệng Lạc Nhĩ Địch Á Lạp phát ra, phá không truyền đi xa.

Long công Mạnh Thục sắc mặt hơi đổi:"Ngươi còn có đồng bọn."

Lạc Nhĩ Địch Á Lạp cười lạnh một tiếng:" Mạnh Thục, ta vẫn khuyên ngươi nhanh chóng mang theo Xà bà rời khỏi nơi này, cháu gái ngươi chúng ta tuyệt đối sẽ không làm hại. Nếu còn không đi, đến lúc ngươi có muốn chạy trốn cũng không kịp nữa rồi. Ngươi nên biết trong sự việc ngày hôm nay ta cũng chỉ là một chân chạy việc thôi." Sắc mặt Long công tuy khá bình thản, nhưng trong lòng lại nổi lên một trận kinh hãi. Tuy biết Lạc Nhĩ Địch Á Lạp đến từ đâu, nhưng hắn vẫn không có nói ra thân phận của đối phương, chính là để lại một con đường lùi, nếu không một khi nói rõ, tất sẽ rơi vào kết cục không chết không thôi.

Mắt thấy Lạc Nhĩ Địch Á Lạp bộ dáng thản nhiên, trong lòng hắn đã sinh ra vài phần thối ý.

Hắn sở dĩ xuất hiện chỉ vì không quen nhìn một Hồn đấu la khi dễ một đám tiểu hài tử hồn tông. Nhưng hắn cùng Sử Lai Khắc học viện cũng không có quan hệ gì, tự nhiên không cần phải vì họ mà bán mạng.

"Lạc Nhĩ Địch Á Lạp, ngươi thật sự là càng ngày càng vô dụng. Chuyện đơn giản như vậy mà cũng không giải quyết được sao?" Thanh âm ôn nhu từ xa truyền đến. Lúc hắn bắt đầu gọi Lạc Nhĩ Địch Á Lạp tựa hồ còn ở xa xa, đến khi nói xong chữ cuối cùng thì bóng người đã lặng yên xuất hiên trước mắt mọi người.

Vẫn như trước là một người bịt mặt, nhìn không ra tuổi, từ trong thanh âm của hắn cũng không thể phân biệt được. Chỉ là hắn không mặc hắc y mà lại mang một bộ bạch y che mặt.

Người này vừa xuất hiện, mấy người Đường Tam tuy không có cảm giác gì nhưng Mạnh Thục lại kêu lên một tiếng đau đớn, phải lùi nhanh mấy bước về phía sau, sắc mặt đại biến.

"Lão đầu tử!" Xà bà thấy thế liền chạy nhanh lại đây, một tay kéo cháu gái của mình cùng đi. Khí thế của hai vợ chồng ngưng tụ lại một chỗ, khó khăn lắm mới ngăn cản được cỗ áp lực vô hình đó.

Bạch y nhân phát ra một tiếng cười yêu dị: "Nguyên lai là lão bằng hữu, khó trách Lạc Nhĩ Địch Á Lạp không giải quyết được. Cái thế Long Xà, lâu rồi không gặp. Lá gan các ngươi cũng không nhỏ nhỉ, lại khiến bổn tọa phải tự thân xuất trận."

Sắc mặt Long công cực kì ngưng trọng: "Không ngờ ngươi cũng đến đây."

Bạch y nhân dùng thanh âm ôn nhu nói: " hấy ta xuất hiện, còn không mau cút đi. Ngươi hẳn là hiểu được chúng ta coi trọng chuyện này như thế nào."

"Được." Long công đáp ứng một cách thống khoái, mang theo Xà bà xoay người bỏ đi, không có chần chừ tí nào.

Mạnh Y Nhiên kinh ngạc nhìn gia gia mình, vừa định nói cái gì đó thì bị ánh mắt sắc bén của Mạnh Thục chặn lại. Nàng lại nhìn Đường Tam, trong mắt tràn ngập sự áy náy. Vợ chồng cái thế Long Xà mang theo Mạnh Y Nhiên, sau mấy lần hô hấp đã không còn thấy bóng dáng nữa.

Ánh mắt bạch y nhân chuyển hướng lên kim ưng ở trên không trung, có chút không kiên nhẫn nói : "Sao còn không nhanh thu thập bọn chúng, chẳng lẽ muốn ta phải tự mình động thủ?"

""Vâng, đại nhân!" Áp lực khổng lồ lại lần nữa tràn ngập trên ngươi Sử Lai Khắc thất quái.

Làm Sử Lai Khắc thất quái kinh hãi gần chết chính là một cỗ hơi thở đặc thù mang theo mùi thơm từ trên người bạch y nhân lan ra, trong khoảnh khắc lan đến chỗ bọn họ, khiến thân thể bảy người không cách nào cử động, lại càng không thể sử dụng hồn lực của mình.

Dọa cái thế Long Xà chạy mất tích, chứng minh cái gì? Quát tháo Hồn đấu la, ý nghĩa là gì? Đủ loại dấu hiệu biểu lộ thực lực của tên bạch y nhân này.

Lúc kim ưng sắp lao xuống, cướp lấy tính mạng của Sử Lai Khắc thất quái, một tầng quang mang màu đỏ từ trên người Tiểu Vũ toát ra. Áp lực trên bảy người lại một lần nữa được giảm nhẹ, đồng thời cũng khôi phục lại được năng lực.

Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn cơ hồ cùng quát lên một tiếng chói tai, đệ tam hồn kĩ đồng thời phát động. Bạch Hổ kim cương biến, phượng dực thiên tường.

Đường Tam quăng một cái chu võng thẳng về phía kim ưng, Áo Tư Tạp nhanh chóng chế tạo hương tràng của hắn, Cửu Bảo Lưu Ly tháp trên tay Trữ Vinh Vinh bắn ra ba đạo quang mang, Tam Khiếu Ngự Chi Tâm phát động, cấp Mã Hồng Tuấn cùng Đái Mộc Bạch tăng phúc công kích, cấp Đường Tam tăng phúc hồn lực.

Sử Lai Khắc thất quái phối hợp ăn ý đến trình độ này, ngay cả bạch y nhân cũng có chút sửng sốt.

"Chờ một chút." Bạch y nhân tay phải vung nhẹ, một cỗ năng lượng mênh mông ba động làm không khí có chút vặn vẹo, trên người hắn chín cái hồn hoàn sáng lên. Dưới tác dụng của hồn lực khổng lồ, kim ưng đang hạ xuống liền bị chấn bay đi.

Ánh mắt bạch y nhân ngưng tụ trên người Tiểu Vũ:" Ngươi không ngờ lại có thể phá vỡ hơi thở kết giới của ta." Cái mũi giật giật, sắc mặt hắn mọi người không thấy được, nhưng trong ánh mắt lại toát ra vài phần kinh hãi. "Tương Tư Đoạn Trường Hồng. Không ngờ lại là Tương Tư Đoạn Trường Hồng. Ngươi chiếm được Tương Tư Đoạn Trường Hồng này như thế nào?"

Tam tình bạch y nhân rõ ràng trở nên cực kì kích động, cơ hồ chỉ trong một cái lóe sáng đã nhào tới trước mặt Tiểu Vũ, giơ một tay đến hòng bắt lấy nàng.

Tiếng bạo minh như sét đánh vang lên trên người Sử Lai Khắc thất quái. Vô số hàn quang đan xen tại một chỗ, đồng thời bao trùm thân ảnh của bạch y nhân nọ.

Ám khí vốn dành cho hai gã Hồn thánh cùng một gã Hồn đấu la đã chuẩn bị tốt. Mắt thấy Tiểu Vũ sắp bị bạch y nhân đả thương liền lập tức tung ra.

Bạch y nhân cười lạnh một tiếng, thân thể xoay tròn trên không trung, một tầng quang mang màu vàng nhàn nhạt bao phủ quanh thân thể, tất cả ám khí tiến vào trong phạm vi của vòng sáng đó, ngay lập tức liền hóa thành tê phấn tan biến đi. Trong khoảnh khắc tiếp theo, tay hắn đã dừng lại trước cổ Tiểu Vũ cách khoảng một tấc, nhưng cũng không có tiếp tục tiến đến.

Khoảng cách của Tiểu Vũ gần hắn nhất, có thể cảm giác được thân thể bạch y nhân đang không ngừng run rẩy. Đó hẳn là do tâm tình hắn quá kích động tạo nên.

Phong Hào Đấu La, tên bạch y nhân xuất hiện trước mặt bọn họ hẳn là tồn tại đỉnh cao của giới hồn sư, Phong Hào Đấu La.

Nhưng lúc này không ngờ hắn lại kích động đến như vậy.

Sử Lai Khắc thất quái cũng không dám động đậy. Bọn họ đều biết, tính mạng Tiểu Vũ lúc này đã hoàn toàn nằm trong tay bạch y nhân. Chỉ cần ngón tay hắn khẽ động, sẽ khiến Tiểu Vũ hương tiêu ngọc vẫn (ra đi - A Lá).

Thân thể Đường Tam cơ hồ trong nháy mắt đã bị mồ hôi làm cho ướt đẫm. Khó có thể nói khủng hoảng lan tràn trong lòng hắn bây giờ. Hắn thà rằng chính mình bị tử vong uy hiếp, cũng không hi vọng Tiểu Vũ gặp phải chuyện không may này.

Bát chu mâu trong lúc tâm tình khủng hoảng đã phá lưng đi ra. Một cây Diêm Vương thiếp đã lặng yên nằm trong bàn tay của Đường Tam.

Đường Tam biết, mình chỉ có một cơ hội duy nhất để xuất thủ, hơn nữa đối thủ lại là một gã Phong Hào Đấu La. Lấy hồn lực trước mắt của mình, Diêm Vương thiếp đối mặt với Phong Hào Đấu La là không hề có cơ hội thành công. Nhưng là, hắn làm sao có thể trơ mắt nhìn Tiểu Vũ chết trong tay địch nhân chứ?

Hít sâu một hơi khẩu khí, bạch y nhân thủy chung không có hạ tay xuống. Trong miệng thì thào lầm bầm:" Tại sao, tại sao Tương Tư Đoạn Trường Hồng lại không phải của ta? Nếu có Tương Tư Đoạn Trường Hồng, ta cũng có thể đạt đến cảnh giới đó. Tiểu cô nương, có thể đem Tương Tư Đoạn Trường Hồng cho ta xem một chút được không?"

Thanh âm của hắn run rẩy lại càng hiện ra nét nữ tính. Ngay cả ánh mắt cũng trở nên không hề có tí địch ý nào.

Tiểu Vũ có thể không đáp ứng sao? Nàng lấy tay vào cẩn thận đem Tương Tư Đoạn Trường Hồng trong ngực ra.

Bông hoa màu đỏ ánh lên vẻ rực rỡ huy hoàng hiên ra, ánh mắt bạch y nhân nhất thời trở nên si mê. Đây chính là tiên phẩm hắn mơ tưởng rất nhiều a! Là loại tiên phẩm đối với hắn cực kì hữu dụng. Nếu như hắn có thể có Tương Tư Đoạn Trường Hồng này, cũng có khả năng sẽ đạt đến được cái cấp độ đó.

Nhưng là hắn biết, mình không thể có được. Tương Tư Đoạn Trường Hồng có đặc tính kì lạ, cả đời chỉ có thể có một chủ nhân. Nếu nó đã nhận Tiểu Vũ rồi, vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Đối với người khác có ý chiếm đoạt, nó lại vô cùng cứng cỏi chống đối, cho dù hồn lực cấp bậc Phong Hào Đấu La cũng đừng hòng phá hủy được nó.

Sử Lai Khắc thất quái cũng giật mình, bọn họ không nghĩ ra một gốc Tương Tư Đoạn Trường Hồng này lạ khiến mình tạm thời không bị giết chết.

Nhưng là, nguy cơ vẫn chưa được giải trừ. Trước mặt một gã Phong Hào Đấu La cùng một Hồn đấu la, bọn họ có thể làm được gì?

Bạch y nhân muốn vuốt ve Tương Tư Đoạn Trường Hồng, nhưng khi tay hắn cách bông hoa khoảng chừng nửa thước, hồng quang của Tương Tư Đoạn Trường Hồng chợt trở nên mạnh mẽ, hắn liền sợ hãi rút tay về.

" Không hổ là tiên phẩm trong tiên phẩm. Đúng vậy, ta không nên mạo phạm sự cao quý của ngài." Bạch y nhân hướng về bông hoa trong tay Tiểu Vũ khom người hành lễ. Nét si mê trong mắt hắn căn bản không

cách nào diễn tả được bằng ngôn từ.

Không biết tại sao, từ trên thân thể người này Đái Mộc Bạch lại có cảm giác vài phần thân thiết. Hắn cũng không biết tại sao lại gặp phải cảm giác này, nhưng tuyệt đối có thể khẳng định là hắn không có quen biết một gã Phong Hào Đấu La nào.

Bạch y nhân thở dài, xoay người đi ra ngoài, trong miệng nói:" Lạc Nhĩ Địch Á Lạp, người khác mặc kệ ngươi, nhưng nữ hài tử này không cho ngươi động vào. Đã bao nhiêu năm nay, tiên phẩm hoa vương trong truyền thuyết đã xuất hiện, hơn nữa còn nhận chủ. Ta nguyện vĩnh viễn bảo vệ nàng."

Lạc Nhĩ Địch Á Lạp kì thật rất buồn bực. Trước bị Long công ngăn cản, nay lại bị vị Phong Hào Đấu La này đánh bay. Bây giờ rốt cuộc đã có thể động thủ, hắn sao có thể chần chừ được nữa. Kim sắc quang mang tràn ngập, trong nháy mắt lại lao xuống.

"Đi chết đi!" Làm đội trưởng, Đái Mộc Bạch là người thứ nhất phóng lên cao, kim quang tràn ngập trên người trong nháy mắt trở nên nồng đậm, cùng thân thể hoàn toàn hòa hợp thành một thể.

Đệ tam hồn kĩ Bạch Hổ kim cương biến cũng đã phát động, lúc này hắn tiếp tục phát động đệ tứ hồn kĩ Bạch Hổ lưu tinh vũ.

Từ sau lần bị thương trước kia, Đái Mộc Bạch kinh ngạc phát hiện sau khi vết thương khép lại, phảng phất toàn thân so với trước kia cứng cỏi hơn nhiều.

Hắn cũng không biết, sau khi bị thương, được ngoại lực ảnh hưởng, Kì Nhung Thông Thiên Cúc trong cơ thể đã hoàn toàn kết hợp với thân thể, từ đó thay đổi các bộ phận trên cơ thể hắn rất nhiều.

Lúc này, khi Đái Mộc Bạch toàn lực phát động công kích ứng phó với đối thủ, tự thân hồn lực của hắn vô thức cùng Kì Nhung Thông Thiên Cúc dốc sức kết hợp lại cùng một chỗ, lấy kim cương thân phát động, phòng ngự toàn thân đạt đến một trình độ chưa từng có.

"Di?" Vốn đã đứng sang một bên đợi kết quả, bạch y nhân đột nhiên xoay người lại, ánh mắt nhìn về phía Đái Mộc Bạch tràn ngập kinh ngạc.

"Đợi thêm chút nữa!" Cửu hoàn lại tái hiện, và lại thêm một cú vỗ khiến Hồn đấu la Lạc Nhĩ Địch Á Lạp đang hạ xuống lại bay lên không trung.

"Đại nhân, ngài..." Lạc Nhĩ Địch Á Lạp buồn bực muốn chết luôn. Nếu như người ngăn cản không phải là một Phong Hào Đấu La, hắn sợ rằng đã đi liều mạng với kẻ đó. Nói thế nào thù gã cùng đường đường là một cường giả cấp bậc Đấu La. Hơn nữa hắn cũng đang phải duy trì võ hồn chân thân, việc này vô cùng tiêu hao hồn lực.

Người đất còn có ba phần hảo khí, trước sau ba lần bị ngăn cản, hắn đã sắp điên lên rồi.

Nhưng là, bạch y nhân nọ lại dường như không nghe thấy thanh âm của hắn. Thân hình vừa lóe động, một tay đã đánh tan Bạch Hổ lưu tinh vũ của Đái Mộc Bạch, tốc độ của hắn quả thật là quá nhanh. Đái Mộc Bạch cùng Sử Lai Khắc thất quái còn chưa kịp phản ứng, đã có bảy chưởng rơi trên người Đái Mộc Bạch, phân biệt vỗ vào cổ, song chưởng, hai chân, trước ngực cùng sau lưng.

Đái Mộc Bạch căn bản không có khả năng phản kháng, chỉ thấy toàn thân nóng lên một trận, kim quang trên người nhất thời càng thêm nồng nặc, nhưng lại tản mát ra một cỗ mùi thơm kì dị.

Tại bảy nơi mà luồng nhiệt khí rót vào, Đái Mộc Bạch cảm giác được thân thể mình tựa hồ xảy ra biến hóa. Trong cơ thể hồn lực điên cuồng lưu động, nhanh chóng tăng trưởng mạnh mẽ, chẳng những không có bất kì cảm giác gì không khỏe mà ngược lại toàn thân còn sinh ra cảm giác cực kì dễ chịu.

Hắn đang làm cái gì vậy? Đái Mộc Bạch trong lòng nghi hoặc.

Bạch y nhân Phong Hào Đấu La tâm tình lại một lần nữa trở nên vô cùng kích động:" Kì Nhung Thông Thiên Cúc, không ngờ là Kì Nhung Thông Thiên Cúc. Ngươi ăn quả tiên phẩm này rồi?"

Giật mình không chỉ là Đái Mộc Bạch mà đồng tử Đường Tam cũng co rút lại. Hắn nghĩ không ra, ở trên thế giới này cư nhiên cũng có người nhận ra được loại tiên phẩm Kì Nhung Thông Thiên Cúc này.

Bạch y nhân Phong Hào Đấu La mở hữu chưởng của mình ra, một tầng khí lưu màu vàng nhàn nhạt xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Quang mang vàng nhạt dần dần phát sinh biến hóa, chuyển sang màu tím. Ở giữa trung ương khối khí màu tím vẫn mang theo một điểm quang mang màu vàng.

Tử quang tràn ngập, một đóa hoa cúc cực lớn sinh trưởng ra. Hoa cúc hiện ra mang sắc màu tim tím mỹ lệ, kì dị là, mỗi cánh bông hoa nhìn qua đều mượt mà đáng yếu, nhưng chỉnh thể của đóa hoa lại không phát ra bất kì mùi thơm gì. Nhụy hoa ở trung ương cao hơn cánh hoa chừng nửa thước, trên đỉnh có kim sắc quang thải lóng lánh mỹ lệ.

Ánh mắt Đái Mộc Bạch thừ ra, hắn phát hiện, cây hoa xuất hiện trong tay vị Phong Hào Đấu La này, không ngờ chính là Kì Nhung Thông Thiên Cúc Đường Tam cấp cho mình lúc trước.

"Ngươi dùng qua rồi, có phải vậy không?" Phong Hào Đấu La cơ hồ cấp tốc không kịp hỏi.

Đái Mộc Bạch không chút do dự gật đầu. Gặp lại thứ tiên phẩm từng khiến thực lực của mình đề cao trên diện rộng, hắn đã bất chấp địch ý của đối phương trả lời.

Bạch y nhân Phong Hào Đấu La thở dài một hơi:" Như vậy được rồi. Khó trách trên người ngươi có quang mang như vậy. Lạc Nhĩ Địch Á Lạp, tiểu tử này ngươi cũng không thể thương tổn, hắn cùng ta rất có duyên phận. Tiểu tử, ngươi có nguyện ý bái ta làm thầy không? Lấy thiên phú của ngươi, hơn nữa lại dùng qua Kì Nhung Thông Thiên Cúc, thành tựu tương lại tuyệt đối không dưới ta."

Lạc Nhĩ Địch Á Lạp lúc này tràn ngập cảm giác dở khóc dở cười. Sự quái dị của vị đại nhân này hắn cũng biết qua, nhưng trước cục diện này lại cư nhiên muốn thu đồ đệ, quả thật khó mà tưởng tượng được.

Một gã Phong Hào Đấu La muốn thu nhận Đái Mộc Bạch làm đồ đệ, hơn nữa khẳng định rằng tương lai hắn cũng có thể trở thành một siêu cấp cường giả, đối với một hồn sư bình thường mà nói, chuyện này đúng là trong mơ cũng muốn gặp.

Có một sư phụ như vậy, chẳng những có thêm một cái ô dù, mà đối với tu luyện cũng vạn phần tốt. Sự chỉ điểm của Phong Hào Đấu La đối với bất kì hồn sư gì cũng là hấp dẫn thật lớn.

Nhưng là, Đái Mộc Bạch liệu có đáp ứng không? Mọi chuyện xem hồi sau sẽ rõ.

---

121. Chương 120: Bốn Vị Phong Hào Đấu La

Thái Long cùng mấy tên đội viên dự bị đều cho rằng đây là một cơ hội, ít nhất không cần chịu công kích của đối phương là có thể lưu lại tính mạng. Mà lại còn có vị sư phụ như vậy thì tại sao lại không chứ ? Nhưng Đái Mộc Bạch lại nói làm cho bọn hắn mở rộng tầm mắt .

" Bái ngươi làm sư phụ không phải là không thể , nhưng ta có điều kiện" Tà mâu lóe ra, Đái Mộc Bạch nhàn nhạt nói. Cũng không phải hắn không muốn nghĩ cách phản kháng nhưng hắn cũng ko phải là loại lỗ mãng, đối mặt với Phong Hào Đấu La, phản kháng có ý nghĩa gì chứ . Núi còn thì sợ gì thiếu củi đốt , huống hồ ở đây cũng không phải chỉ có mình hắn .

" Hả ? Điều kiện gì ? "Người áo trắng thấy Đái Mộc Bạch tại lúc này còn dám đề điều kiện tỏ ra rất thích thú.

Đái Mộc Bạch chỉ ngón tay hướng Chu Trúc Thanh , nói : " nàng là hôn thê của ta, hơn nữa nàng cùng ta có vũ hồn dung hợp kỹ , nên ngươi không thể thương tổn nàng."

Bạch y nhân con mắt sáng ngời, "Vũ hồn dung hợp kĩ, tốt lắm. Ta đáp ứng ngươi"

Không đợi Bạch y nhân tiếp tục nói xong, Đái Mộc Bạch lại chỉ hướng những người khác, "bọn họ đều cũng là bạn của ta ,chúng ta là một đoàn đội phối hợp tốt nhất, Bọn họ đều là huynh đệ ta, cũng là bạn bè thân nhất . Ngươi cũng không có thể thương tổn bọn họ, nếu không sao ta có thể nào bái ngươi làm sư phụ ?"

"Cái này ……" Bạch y nhân rõ ràng do dự chút.

Lạc Nhĩ Địch Á Tư trên không trung vội cao giọng nhắc nhở hắn : " Đại nhân, bọn họ chính là mục tiêu của chúng ta trong nhiệm vụ lần này ."

Bạch y nhân nhíu nhíu mày nói : " Đúng thế , bọn họ là mục tiêu nhiệm vụ lần này của chúng ta … điều này không phải ta có thể làm chủ được . Vậy đi, ta hứa sẽ chỉ giết một người, ngươi thấy thế nào ? "

Là một Phong Hào Đấu La hắn thấy mình ăn nói có chút khép nép như vậy đã là cấp mặt mũi cho Đái Mộc bạch rồi.

Nhưng không ai ngờ rằng , Đái Mộc Bạch lại kiên định lắc đầu nói : "không. Trong chúng ta nếu có một người tổn thương, ngươi sẽ là địch nhân của ta."

Bạch y nhân hừ lạnh một tiếng. "ngươi muốn tìm cái chết sao? ngươi hẳn là hiểu được, giết chết ngươi, đối ta mà nói , đơn giản chỉ như bóp chết một con kiến .

nếu không phải ngươi từng phục dùng quá kỳ nhung thông thiên cúc (nhung hươu + cúc thông thiên) thì ngươi hẳn đã là một xác chết rồi .

Ánh mắt Đái Mộc Bạch lướt qua trao đổi cùng đồng bọn một lúc, hắn vừa muốn nói chuyện thì Đường Tam lại mở miệng nói : " Người các ngươi muốn giết chắc là ta . Có thể bỏ qua cho những người khác, ta sẽ chấp nhận "

"Tiểu Tam."

"Ca ……"

Những người khác của Sử lai khắc thất quái đồng thời khẩn trương, lúc này bọn họ không rõ tại sao Đường Tam lại nói ra lời như vậy.

Ngay cả Phong Hào Đấu La Áo Trắng nọ đều cũng có chút kinh ngạc, "tiểu tử, ngươi rất thông minh. bất quá, người thông minh thường thường sẽ không sống lâu." Nói xong hắn chuyển ánh mắt về hướng Đái Mộc Bạch " nếu đồng bọn của ngươi đã đồng ý lấy tính mạng của mình để thay cho các ngươi , thì ngươi cũng không cần phải kiên trì nữa . Ta sẽ làm cho hắn đc thống khoái ."

"Không. Sử lai khắc thất quái đều là một thể, nếu không thể cùng huynh đệ đồng sanh cộng tử, ngươi thấy ta sau này còn có thể có thành tựu gì sao?" Đái Mộc Bạch như đinh chém sắt nói.

"Thành tựu? nếu ngươi bây giờ chết ở chỗ này, mới là không có thành tựu gì."

"Ít nói nhảm, động thủ đi." Một tia hy vọng cuối cùng trong lòng Đái Mộc Bạch cũng đã tan biến. Đối phương phát động hơn một ngàn người , mục tiêu tựa hồ là Đường Tam , thì làm sao có thể từ bỏ ý đồ được .

Phong Hào Đấu La Áo Trắng tựa hồ nghĩ thông suốt cái gì, trong miệng phát ra một chuỗi tiếng cười âm nhu , làm người nghe không rét mà run : " Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi . Trước tiên ta giết Đường Tam sau đó đem ngươi trở về . Ta cũng không tin ngươi lại không khuất phục ta . Ân, các ngươi những tiểu hài tử này ta cũng đều mang về . Thiên phú đều cũng không tồi, đúng rồi, ta sẽ dạy giỗ các ngươi thật tốt."

Vừa nói xong , hắn đã hướng về Đường Tam đồng thời cũng giơ tay phải lên , không khí nhất thời như ngưng đọng lại, thân thể Sử lai khắc thất quái dưới áp lực khổng lồ này không người nào có thể nhúc nhích .

Kêu to một tiếng, Liễu Nhị Long đã nổi giận. Hỏa Long chân thân khổng lồ như một vòng cung, đuôi vung lên, rốt cuộc đem ngón tay giữ nàng của hồn sư Thiết Giáp Quy kia quất bay ra ngoài.

Ngay sao đó , thân thể khổng lồ của nàng lập tức giống như Lưu Tinh phóng về phía Phong Hào Đấu La Áo Trắng đánh xuống .

Đại Sư không có mặt ở đây, nếu để Đường Tam chết thì làm sao nàng có thể thỉnh tội được với Đại Sư, vì nàng biết , Đại Sư cùng với Đường Tam tình như phụ tử . Càng huống chi, Đường Tam là người mà con gái nuôi của mình yêu nhất .

Ánh mắt Phong Hào Đấu La Áo Trắng ngưng trọng , đối mặt với công kích toàn lực của nhị long hắn cũng ko dám khinh thường .

Trong tay hắn , kỳ nhung thông thiên cúc đã được huy động , bông hoa lớn màu tím đón gió tung bay. Trên người hắn , trong 9 hồn hoàn thì có 3 cái chỉ hơi phát ra ánh sáng một chút, tốc độ cực nhanh, thật sự không người nào có thể nắm bắt được đến cùng là hồn hoàn nào có tác dụng gì ?

Mà sau một khắc , bông hoa lớn màu tím đã hình thành một là chấn thật lớn, đã trực tiếp chấn bay vũ hồn chân thân của Nhị long ra ngoài . Đang trên không trung, Nhị Long đã phun ra một dòng máu lớn.

"Biến dị lam điện phách vương long, hóa ra cũng chỉ có thế mà thôi." Sự cường hãn của Phong Hào Đấu La Áo Trắng làm cho kẻ khác hít thở cũng thấy khó khăn , thấy Liễu Nhị Long cường hãn vậy mà cũng không tiếp nổi một chiêu của hắn .

Phất Lan Đức cũng vừa mạnh mẽ thoát được khỏi đối thủ kịp thời bay lên đón lấy nhị long , hai người nhìn nhau một chút , trong mắt đều tràn ngập vẻ dù chết cũng không sợ .

" Cúc Hoa Quan , ngươi cho rằng Sử lai hoạc viện chúng ta không có người sao ? Xem lão phu cho Hoa Cúc của ngươi nổ tan tành đây"

" Nghe thanh âm quen thuộc vang lên , sắc mặt Phong Hào Đấu La Áo Trắng chợt biến đổi , áp lực trên Sử lai khắc thất quái cùng giảm bớt đi vài phần .

Đã biến hóa thành bộ dáng đầu tóc đen, Độc Cô Bác lặng yên xuất hiện . Lăng không đạp từng bước mà tiến tới, mặc dù hắn không thể phi hành, nhưng chỉ bằng hồn lực cực kì hùng hậu , hắn từng bước đến cạnh chiến trường .

Mặc dù Phong Hào Đấu La Áo Trắng còn đang bên cạnh sử lai khắc thất quái, nhưng hắn lại không có một chút coi thường vong động nào. Đều là phong hào đấu la , ngay khi tiếp xúc đều đem khí tức của đối thủ khóa lại , bất kì ai có hành động, lập tức sẽ dẫn đến bị đối thủ điên cuồng công kích lại. Mà với cấp bậc của bọn họ , chỉ cần rơi vào hạ phong mà muốn lật ngược tình thế thì sợ rằng còn khó hơn lên trời .

" Lão độc vật, từ khi nào ngươi đã trở thành tay sai của học viện này thế? " . Thanh âm âm nhu vang lên còn thêm vài phần lạnh lẽo .

" Con mẹ nó, ngươi mới thành tay sai," lão phu là khách khanh trưởng lão của Sử Lai Khắc Học Viện, như vậy không được sao? Đường Tam là huynh đệ ta , ngươi muốn giết hắn, ta đem cúc hoa của ngươi cho nổ trước ". Hai mắt Độc Cô Bác vẫn như trước là màu xanh biếc, hơi thở mạnh mẽ của Bích Lân Xà Hoàng tràn ngập trong không trung .

Lưỡng đại phong hào đấu la giằng co sinh ra áp lực ảnh hưởng trực tiếp lên cuộc chiến của hơn ngàn người , khiến cho có phần chậm lại, đối với áp lực khổng lồ này , ngay cả hô hấp của họ cũng bắt đầu trở nên khó khăn .

Bạch y áo trắng phong hào đấu la, ánh mắt hắn nhìn chăm chú trên người Độc Cô Bác " Độc Cô Bác ngươi phải biết rằng, đối đầu với chúng ta, thì kết quả sẽ như thế nào chứ.

Độc Cô Bác khinh thường hừ khan một tiếng "ta khuyên ngươi chính là trước hết nghĩ về hậu sự của chính mình đi . Ta không tin ngươi không biết sau lưng Đường Tam là ai, Nếu các ngươi vẫn hướng hắn ra tay , vậy hãy chuẩn bị đợi người kia trả thù đi . Nhớ lại lúc trước , ngay cả ...."

"câm mồm, ngươi thật sự muốn chết sao?" Phong Hào Đấu La Áo Trắng hét lớn một tiếng , cắt nfang lời Độc Cô Bác : " Lão Độc vật, Ngươi cùng ta đã đạt tới cấp bậc phong hào đấu la này rồi , nỗ lực gian truân bao nhiêu chỉ có chính trong lòng ngươi mới hiểu được, Ta không muốn ngươi vì truyện này mà mất mạng. Nếu thức thời thì hãy rời khỏi nơi này đi."

Độc Cô Bác lạnh lùng nói " Cúc Hoa Quan , ta đã nói , Đường Tam là huynh đệ của ta. Muốn thương tổn hắn trước tiên hãy bước qua ải của ta đã rồi hãy nói , ta muốn xem ngươi dựa vào cái gì mà dám kiêu ngạo trước mặt lão phu . Cho dù hồn lực của ngươi cao hơn ta một chút , nhưng nếu lão phu cùng ngươi đồng quy vu tận thì hắn cũng không vấn đề gì . "

” Chết tiệt , không được phép gọi ta là Cúc Hoa Quan ”. Phong Hào Đấu La Áo Trắng mắt thấy sẽ có chiến đấu, thanh âm cũng trở nên vô cùng sắc lạnh.

” Ngươi ẻo lả như đàn bà , không gọi ngươi là Cúc Hoa Quan thì gọi ngươi là cái gì ? Nhìn thế nào cũng giống người bán hoa cúc ” Độc Cô Bác hắc hắc cười nói . Đối thù càng thêm phẫn nộ, hắn càng thích thú .

Trước loại tình huống như thế này , mặc dù đối thủ chiếm ưu thế , nhưng cũng không phải quá lớn , Độc Cô Bác am hiểu nhất là năng lực đả thương phạm vi lớn, một khi hắn ra tay không cần kiêng kỵ , mặc dù nhìn qua số lượng Hắc Y nhân rất nhiều nhưng căn bản là không ai có thể sống được khi dính kịch độc của hắn .

” Nói rất đúng, Cúc Hoa Quan chính là Cúc Hoa Quan , mãi mãi không thể thay đổi . Lão độc vật , ta ủng hộ ngươi . Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng lặng yên xuất hiện giữa không trung . Nghe thấy thanh âm này , sắc mặt Độc Cô Bác nhất thời có chút biến đổi thành cực kỳ khó nhìn .

Một đạo thân ảnh màu đen không một tiếng động xuất hiện bên cạnh người kim ưng . Điều làm người khác sợ chính là , cái thân ảnh kia khiến người khác không thể thấy rõ, ngay cả Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam cũng chỉ nhìn thấy một cái bóng nhàn nhạt . Bóng đen tựa hồ giơ một tay lên vỗ nhẹ vào đầu kim ưng một chút . Sau một khắc, Lạc Nhĩ Địch Á Tư cũng đã khôi phục lại hình dáng bản thể.

Phong Hào Đấu La Áo Trắng ngửa đầu nhìn bóng đen nọ : ” Tử quỷ , ngươi không nên trêu chọc ta mới thấy thoải mái như thế chứ?”

Bóng đen cười hắc hắc, ” thời gian ngươi chậm trễ đã nhiều rồi, nếu tiếp tục lãng phí thời gian , sợ rằng người nào cũng đều sẽ biết chúng ta là ai .nhanh động thủ đi, Ta cản trở lão độc vật , ngươi mau động thủ giết người mà chúng ta cần giết . Rồi chúng ta hảo quay về uống rượu ăn thịt .”

Trong lòng Đường Tam thầm than một tiếng, hắn đột nhiên cảm giác được chính mình thật là nhỏ bé , mặc dù bóng đen sau khi xuất hiện chỉ là nói nói mấy câu, nhưng từ ngôn ngữ họ nói ra , hắn cũng đã nghe ra là cái bóng đen này cũng là một gã phong hào đấu la .

Trời ạ, phong hào đấu la của cả đại lục cũng chỉ có mười mấy người mà thôi, Mà ở chỗ này lại cũng đã xuất hiện ba.

Bức lui đối thủ, tất cả mọi người sinh ra một loại cảm giác như trút được gánh nặng, nếu nói tại lúc khi chút đạo phỉ xuất hiện ,các học viện hồn sư chưa từng để ý, nhưng khi hai gã phong hào đấu la xuất hiện, làm cho bọn chúng có cảm giác muốn nói mà không được .

Nhưng đó đều là phong hào đấu la! hôm nay tổng cộng xuất hiện bốn vị , thật là nhiều, tương đương với một phần tư hoặc một phần năm của toàn đại lục rồi. Trước mặt phong hào đấu la, họ cảm thấy thật là nhỏ bé .

Biểu hiện của Tuyết Thanh Hà đúng là được giáo dục thành mệ đế vương từ nhỏ, nên ngay khi địch nhân rút lui , hắn bắt đầu chỉ huy hoàng gia kỵ sĩ đoàn đem những xe ngựa không bị hỏng kéo lên phía trước, cứu chữa các chiến mã bị thương, khôi phục lại đội hình .

Trong chốc lát, ngoại trừ các chiến mã đã chết được xếp gọn bên ngoài , năm trăm chiến sỹ của đoàn hoàng gia kỵ sĩ đại bộ phận đã khôi phục lực chiến đấu.

Lúc trước, lũ cướp áo đen giao thủ sát ý không đủ , đại đa số chỉ là phòng ngự du đấu để cho hai gã phong hào đấu la tranh thủ thời gian, cho nên tổn thương lớn nhất là lúc Đường Tam dùng ám khí kịch độc giết chết hơn trăm người .

Tuyết Thanh Hà làm xong công tác sắp xếp, lúc này mới trở lại bên Trữ Phong Trí cung kính nói: “sư phụ, ngài xem tiếp theo chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Trữ phong trí lạnh nhạt cười, “giữ nguyên kế hoạch tiếp tục đi tới, có lần này giáo huấn, bọn họ cũng không giám vọng động quay lại gây sự . Dù sao, bọn họ còn không vì Đường Tam mà nỗ lực quá lớn .”

“Là tiếp tục đi tới.”

Cả đội ngũ tiếp tục đi tới, nhưng hào khí lại đã rõ ràng trở nên khẩn trương hơn. Đường Tam trước tiên leo lên trên xe ngựa của Sử Lai Khắc Học Viện . Hắn biết, bây giờ chính mình đã thành tiêu điểm của mọi người .

Lúc trước nhiệm vụ của hai gã phong hào đấu la rõ ràng chính là muốn đánh chết mình.

Một lần thất bại, cũng không có nghĩa là lần sau bọn họ còn có thể thất bại. Bị cấp bậc phong hào đấu la này ám sát, thì mũi nhọn sau lưng này không thể coi thường được.

Những người khác trong Sử Lai Khắc thất quái cũng không có bước vào xe ngựa , trên xe ngựa chính là Trữ Phong Trí cùng Trần Tâm và Độc Cô Bác. Bọn họ cần phải cùng Đường Tam cẩn thận nói chuyện.

Đường Tam thấy có chút bực mình, tại hồn sư cùng cấp bậc, hắn đều là người nổ bật hơn cả, thậm chí so với hồn sư cấp bậc cao hơn hắn thì cũng rất khó chiếm được chút tiện nghi trước mặt hắn.

Nhưng lần này đối thủ lại là cấp bậc phong hào đấu la, hắn cũng không có biện pháp dùng kĩ xảo nào có thể bù đắp được lỗ hổng đó .

Trữ Phong Trí trước tiên hướng Độc Cô Bác gật đầu, mỉm cười . Kiếm đấu la Trần Tâm cũng trực tiếp nhắm hai mắt dưỡng thần.

Đối với người khác, Độc Cô Bác có lẽ lại tỏ ý khinh thường , nhưng ngồi trước mặt hắn chính là đương kim tông chút của Thượng Tam môn trong thất đại tông môn. được thiên hạ xưng là …Tông môn có tài lực đứng đầu.

“Ngài khỏe chứ, Trữ tông chủ.”

Trữ Phong Trí thở dài một tiếng nói: “ngay cả ta cũng không nghĩ tới, họ lại có thể ra tay nhanh như vậy. Hơn nữa không ngờ họ lại ra tay không chút lưu tình. Xem ra, khi Đường Tam bại lộ Hạo Thiên Chuy, bọn họ đã hạ quyết tâm rồi.”

Độc Cô Bác gật đầu, nhìn bên người Đường Tam một chút, không khỏi tỏ ra sự lo lắng ”Bọn người kia nếu đã hạ quyết tâm, sợ rằng Tiểu Tam sẽ gặp nguy hiểm. Hay là bây giớ trước tiên để hắn không tham gia trận đấu để ẩn giấu hoặc tìm được cha hắn, thì mới có thể cam đoan bảo vệ được an toàn cho hắn . Chúng ta đều không có khả năng lúc nào cũng ở bên cạnh để bảo vệ hắn được .

Trữ Phong Trí vuốt cằm nói : ” Ta cũng có ý như vậy . Mặc dù trước khi trận chung kết chấm dứt, chúng có thể sẽ không ra tay lần nữa. Nhưng an toàn của Đường Tam cũng không thể đảm bảo được . Tiểu Tam nếu ngươi nguyện ý , ta để Trần Tâm thúc thúc hộ tống ngươi đến Thất Bảo Lưu Ly tông. Ở đó , mặc dù ta không dám nói tuyệt đối an toàn , nhưng người nào muốn gây bất lợi với ngươi cũng ko dễ dàng gì . ”

Đường Tam nhìn thẳng vào hai mắt của Trữ Phong Trí nói “Trữ thúc thúc, liệu ngài có thể nói cho ta biết, tại sao vừa rồi ngài không có tiết lộ thân phận bọn họ hay không?”

Trữ Phong Trí thở dài một tiếng, “ngươi hẳn cũng đã nhận thấy . Đúng vậy, chúng chính là ngươi của vũ hồn điện , cho dù chỉ là Hắc y nhân bình thường , nhưng cũng đều là Hồn Sư, hơn nữa ít nhất cũng đạt đến cấp bậc hồn tôn với ba hồn hoàn. Có thể đồng thời điều động hai gã phong hào đấu la, hơn một ngàn hồn tôn cũng chỉ có vũ hồn điện mà thôi . Cho dù là thất đại tông môn huy động toàn thể lực lượng cũng có thế so sánh vói chúng nhưng cũng không có cách nào triệu tập toàn bộ được như vũ hồn điện. Sở dĩ ta không vạch trần thân phận bọn họ là vì ta không hy vọng tất cả mọi người ở nơi này đều chết vì chuyện này . Ngươi cho rằng , vũ hồn điện khi biết những người này biết được thì sẽ thả tất cả những người liên quan ra sao ?”

Hàn Quang trong mắt Đường Tam chợt lóe, “giết người diệt khẩu?”

Trữ Phong Trí gật đầu, “Lúc trước Long công, Xà bà không có nói, Độc cô tiền bối đang định nói thì bị Cúc đấu la ngăn lại. Chúng ta cũng không có nói. chính là không hy vọng cho vũ hồn điện một lý do để giết người diệt khẩu . Lần này bọn họ xem như bị nếm quả đắng, vì không muốn bại lộ thân phận vũ hồn điện, hồn tôn cấp thấp cũng không có phóng thích vũ hồn. Nếu không ngươi cũng không dễ dàng giết chết những người đó. Nếu để bọn hắn phản ứng lại , thì đã có tổn thất rồi.”

Đường Tam trầm giọng nói: “thúc thúc, vũ hồn điện hướng ta động thủ, có đúng hay không bởi vì cha ta?”

Trữ Phong Trí trầm ngâm nói: “Không hoàn toàn như thế . Ta nghĩ, Vũ hồn điện đối với ngươi ra tay một phần là do cha ngươi , phần còn lại cũng là bởi vì thiên phú của ngươi . Bọn họ hẳn là đã điều tra tuổi của ngươi ,không tới mười lăm tuổi đã có thực lực như vậy . Ngươi không những là song sanh vũ hồn, mà còn là trực hệ đệ tử của Hạo Thiên tông, thân phận này không thể nghi ngờ . Một khi ngươi trưởng thành thì ngươi sẽ trở thành Hạo Thiên đấu la . Một khi ngươi mạnh lên , đối với Vũ hồn điện tất nhiên là bị uy hiếp rất lớn .”

Đường Tam nói : “chính là nguyên nhân này mà họ mới ám sát ta ? Mà bọn họ tại sao không phái vị phong hào đấu la trực tiếp ám sát ta chứ? Như vậy không phải phải dễ dàng hơn sao?”

Trữ Phong Trí lạnh nhạt cười, nói: “Phong hào đấu la có tôn nghiêm của phong hào đấu la . Hôm nay xuất hiện hai người phong hào đấu la , đều là thành viên của Vũ hồn điện trưởng lão đoàn , là người mà Giáo hoàng tín nhiệm . Cũng có thể nói là giáo hoàng đã ra lệnh bắt buộc 2 người này xuất thủ . Phong hào đấu la là địa vị mà người khác tôn sùng, nếu để cho bọn họ đánh lén một người, mà còn là một tiểu hài tử, bọn họ như thế nào có thể nguyện ý . Nếu đến đây đánh lén chỉ đạt đến hồn đấu la cấp bậc , có Phất Lan Đức cùng nhị long tại đây , bọn họ cũng không phải dễ dàng đắc thủ . Kỳ thật , hôm nay trọng yếu nhất cũng không phải sự xuất hiện của chúng ta, mà là của Độc Cô tiền bối , ngươi hẳn phải cảm tạ hắn mới đúng . Vũ hồn điện sở dĩ phái ra hai gã phong hào đấu la, chắc là đã đoán được ta cùng Kiếm thúc tồn tại . Chỉ là Độc Cô tiền bối xuất hiện , bọn họ mới lập tức lâm vào thế bí ”

Độc Cô bác ha hả cười, nhìn Đường Tam, nói : “tiểu quái vật, ngươi không cần phải cám ơn ta .”

Đường Tam nhìn hắn liếc mắt một cái, cũng quả nhiên không có nói ra lời cảm tạ, nhưng trong nội tâm hắn , hôm nay Độc Cô Bác không cần phải xuất chiến, nhưng lại ở trong lòng hắn đã khắc một dấu vết sâu sắc . Vì cứu hắn, Độc Cô Bác chính là đắc tội với Vũ hồn điện !

Trữ Phong Trí nói: “ta nghĩ, ngươi cần phải hiểu rõ tình hình hôm nay một chút, hôm nay xuất hiện hai gã phong hào đấu la , đầu tiên xuất hiện tên…Bạch y tên là Nguyệt Quan, vũ hồn là Hoa Cúc , mệnh danh là Cúc đấu la . Hồn lực của hắn đại khái khoảng chín mươi bốn cấp đến chín mươi lăm cấp. Đóa hoa cúc kì dị đó phi thường lợi hại , may là hôm nay hắn bị Kiếm thúc khắc chế.”

” Bóng đen xuất hiện sau đó, phong hào là quỷ, cấp bậc cùng cúc đấu la không sai biệt lắm. Hắn có vũ hồn rất kỳ lạ, là Quỷ Mị. Mà bổn thể của hắn cũng rất Quỷ Mị , nghe nói ngoại trừ Giáo hoàng , cho tới bây giờ không ai biết diện mạo chính thức của hắn . Hắn chính là một gã mẫn công hệ hồn đấu la cường đại. Vật lý công kích rất khó có hiệu quả với hắn. Tuyệt đối là phong hào đấu khó đối phó nhất .

Độc Cô Bác lão mặt đỏ lên, “Quỷ Mị tên kia quả thật lợi hại, dù nói thế nào ta cũng không phải đối thủ của hắn .”

Trữ Phong Trí trầm giọng nói: ” hai gã phong hào đấu la này tại Vũ hồn điện chẳng những địa vị rất cao, hơn nữa còn chưởng quản hình pháp . Chính là trụ cột trọng yếu của Vũ hồn điện . Ngoại trừ một số tên trưởng lão giấu mặt ở trưởng lão điện ra , thì mọi việc đều do Giáo hoàng cùng bọn chúng quyết định . Chính là trợ thủ đắc lực nhất của Giáo hoàng . Nếu để ngươi một mình , chẳng may gặp bọn họ thì tuyệt đối là mất mạng .Cho nên , ta hy vọng ngươi có thể cùng kiếm thúc trở lại Thất Bảo Lưu Ly tông . Ở nơi này , ta mới có thể bảo đảm an toàn cho ngươi.”

Đường Tam cúi đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên hắn ngẩng đầu, nhìn Trữ Phong Trí, nói: “Trữ thúc thúc, cám ơn ý tốt của ngài . Nhưng ta không thể buông tay . Sử Lai Khắc Học Viện lần này trong đại hội cao cấp hồn sư học viện tinh anh toàn đại lục tính đến giờ này, thành tích cũng không phải do một mình ta cố gắng mà được. Nếu bởi vì an nguy của ta mà bỏ rơi đồng đội thì ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho chính mình . Một khi có khúc mắc trong tâm, sau này ta tu luyện cũng tất nhiên sẽ không thuận lợi. Cho nên , lần này vòng chung kết ta phải tham gia. Ngài không phải mới vừa nói sao, trước khi đại hội chấm dứt , Vũ hồn điện hẳn là sẽ không công khai ám sát ta .”

Trong mắt Trữ Phong Trí toát ra một tia tán thưởng, nhưng ngoài miệng lại nói: “nhưng khi đại hội chấm dứt , nếu các ngươi thật sự đoạt được quán quân , nếu bị Vũ hồn điện đuổi giết tất nhiên so với hôm nay càng thêm kinh khủng . Khi đó, cho dù là ta cũng chưa chắc bảo vệ được ngươi. ta có thể tiết lộ một bí mật cho ngươi biết. Tại trong thất đại tông môn , chỉ có thượng tam môn không thuộc về thế lực của Vũ hồn điện. Vũ hồn điện có thể làm khiến hai đại đế quốc kiêng kỵ rất nhiều, tại sao? chính là bởi vì thực lực

tuyệt đối. Ta dám nói, số lượng hồn sư mà lưỡng đại đế quốc hiện nay trong tay nắm giữ cũng không bằng một nửa của Vũ hồn điện ."

---

122. Chương 121: Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông

Trước tình huống như bây giờ , tuyệt không thể cùng bọn chúng mạnh mẽ đối đầu, né tránh cũng không phải trốn tránh, ngươi còn trẻ , cho dù ngươi muốn cùng Vũ hồn điện đối kháng , sau này cũng còn có thời gian mà . Cần gì phải chấp nhặt trận đấu này chứ .

Đường Tam chau mày suy tư một lát sau, hắn vẫn là lắc lắc đầu :" "không, trận đấu lần này ta nhất định phải tham gia . Trữ thúc thúc , ý tứ của ngài ta hiểu được . Nhưng ta nghĩ rằng đây cũng là một lần giúp ta rèn luyện . Nếu ta có thể vượt qua thì Vũ hồn điện muốn đối phó với ta thì hẳn sẽ không được dễ dàng . Bọn họ không có khả năng một tay che trời .

Nhìn vào ánh mắt của Đường Tam , Trữ Phong Trí khỏi khỏi nhớ đến bộ dáng của cha hắn lúc còn trẻ , thần sắc 2 người thật là giống nhau . Mặc dù Trữ Phong Trí cùng Đường Hạo năm đó cũng không quen biết lắm , hai người tuổi cũng tương đương không sai biệt nhiều, nhưng Đường Hạo lại cho hắn cảm giác như 1 ngọn núi nổi bật hơn tất cả . Trong thế hệ của hắn , tuyệt đối không một ai có thể so sánh được với Đường Hạo . Tựa hồ lúc này, con của Đường Hạo lại muốn tiếp tục tạo ra kỳ tích, không những thế mà Bỉ Bỉ hắn năm đó có vẻ còn xuất sắc hơn . Hạo Thiên tông, chẳng lẽ di truyền của các ngươi lại tốt như vậy sao ? "

"Được rồi. nếu ngươi đã quyết định thì ta cũng không khuyên bảo ngươi nữa . Thúc thúc sẽ lại hết sức cố gắng bảo vệngươi an toàn." Trữ Phong Trí nói rất bình thản, nhưng làm một tông chủ, đã nói thế cũng có nghĩa là đã cấp cho Đường Tam một lời hứa . Đường Tam cảm giác rằng Trữ Phong Trí lúc này nói như thế cũng không phải vì lợi ích gì , cũng không phải để khích lệ mình . Mà giống như sự quan tâm của một trưởng bối với một vãn bối .

"Trữ thúc thúc. có lẽ ta không thể gia nhập Thất bảo lưu ly tông , nhưng chỉ cần ta còn còn sống, Thất bảo lưu ly tông vĩnh viễn đều là bằng hữu của ta ."

Đại Sư thân mặc áo vải , khi trải qua hồn sư kiểm nghiệm khi vào thành cũng chỉ có vài ba mươi cấp , Với độ tuổi của ông hẳn sẽ không gây nhiều sự chú ý .

Vẫn không ngừng lại , kể cả dừng lại để thở , Đại Sư trực tiếp lên thẳng kiến trúc cao nhất , Giáo Hoàng Điện .

Trước cửa Giáo Hoàng Điện .

"Đứng lại." hai gã kỵ sĩ mặc khải giáp màu bạc ngăn cản Đại Sư bước đi tiếp , tổng cộng trăm tên kỵ sĩ đồng thời giơ lên trường kiếm của kỵ sĩ. "Nơi này là cấm địa , không được tiến vào."

Mặc dù đối mặt với trăm tên kị sĩ trông coi Giáo Hoàng Điện , nhưng sắc mặt của Đại Sư vẫn lạnh nhạt như trước , vẫn giữ nguyên vẻ đạm mạc , đồng thời giơ lên tấm lệnh bài của mình .

Gã chỉ huy nhóm kị sĩ bước tới , khi hắn thấy rõ lệnh bài , đó khắc sáu đồ án , hắn không khỏi cảm thấy rùng mình một cái . Ngay lập tức tất cả đều quỳ xuống "Tham kiến trưởng lão."

Trăm tên kị sĩ đều cùng một nhịp làm giống hệt nhau , với kinh nghiệm lâu năm của bọn chúng , trông Đại Sư có vẻ bình thường nhưng chắc chắn không hề đơn giản như vẻ bề ngoài .

"Đưa ta đi gặp Giáo hoàng." Đại Sư dùng từ ngữ đơn giản nhất để nói cho bọn chúng biết .

Sau nửa canh giờ, trong đại sảnh của nghị sự điện trong Giáo Hoàng Điện, Đại Sư lẳng lặng uống trà thượng đẳng, lẳng lặng ngồi đợi.

Cả một nghị sự đại sảnh hơn ngàn thước , lúc này chỉ có một mình Đại Sư ngồi .

Ánh mắt Đại Sư vẫn thủy chung chăm chú vào chén trà trên tay mình còn chung quanh kim bích huy hoàng hết thảy thủy chung không có liếc mắt một cái. hắn chỉ là lẳng lặng ngồi đợi.

Cánh cửa cao đến ba thươc bỗng nhiên mở ra , môt thanh âm nhu hòa ở ngoài cửa vang lên. “các ngươi ở bên ngoài chờ đợi, không có mệnh lệnh của ta , người nào cũng không cho quấy rầy.”

“là.”

Ánh mắt Đại Sư cuối cũng cũng rời khỏi chén trà nhìn ra phía bên ngoài .

Cửa mở ra , một nữ tử bước vào trong .

Vóc người không cao, một thân trường bào màu đen nạm hoa văn bằng vàng và đá quý, đầu đội vương miện bằng vàng , tay cầm một cây quyền trượng gần 2 thước, khảm trên thân quyền trượng là vô số bảo thạch . Da tay trắng nõn . Dung nhan hoàn mỹ. Chỉ cần nhìn qua , thì cũng nhận thấy nàng không hế giống bất cứ một ai .

Nhất là trên người nàng còn tỏa ra khí tức thần thánh , càng khiến cho kẻ khác cảm thấy tôn sùng .

Đại Sư vẫn ngồi đó , nữ tử kia cũng đi vào rồi chợt dừng lại , ánh mắt hai người va chạm với nhau , nhưng không hề có tia lửa nào phát sinh . Nhưng trong ánh mắt đạm mạc của Đại Sư có chút gì đó như đang nhớ lại một điều gì nhưng hình như là Đại Sư đang nhung nhớ .

Trong ánh mắt nữ tử cũng nhất thời có một tia biến hóa , nhìn bên ngoài nàng cũng chỉ ba mươi tuổi , nhưng thực ra nàng còn nhiều hơn Đại Sư một tuổi , dĩ nhiên là đã hơn 50 tuổi . Quyền trượng trong tay nàng gõ nhẹ lên mặt đất , phát ra một tiếng đinh rất nhỏ .

“Ngươi đã đến rồi.” một thanh âm nhu hòa vang lên , rất dễ dàng làm cho người ta sinh ra cảm giác êm dịu như gió mùa xuân .

Đại Sư bỗng trở lên lúng túng , 2 tay chống bàn đứng dậy , chuyển hướng về phía nữ tử chào nói :” “đúng vậy, ta tới. ngươi vẫn khỏe chứ ?”

Trên mặt nữ tử toát ra một tia nhàn nhạt, thản nhiên tươi cười, “Đứng trên vạn người, có cái gì không tốt chứ . Làm người thống trị của Vũ hồn điện , cho dù là đế vương hai đại đế quốc nhìn thấy ta cũng phải nhượng ba phần. ngươi nhận thấy ta lại có cái gì không tốt chứ?”

Đại Sư thở dài một tiếng, ” Bỉ Bỉ đông , ta biết ngươi có nỗi khổ ở trong lòng.”

” Bỉ Bỉ Đông? Nếu không phải ngươi nói, ta cũng sắp quên cái tên này rồi.

Thỉnh xin mời gọi ta là giáo hoàng, hoặc là xưng ta một tiếng bệ hạ. Ta đã không còn là Bỉ Bỉ đông ngốc lúc trước nữa .

Đúng vây, nữ tử ôn nhu mà mỹ lệ trước mặt chính là đương kim Giáo hoàng , người thống trị cao nhất của Vũ hồn điện , mục tiêu của mọi hồn sư .

Nàng chính là Giáo hoàng trẻ tuổi nhất từ trước đến giờ , chưa đến 40 tuổi nàng đã tiếp nhận vị trí Giáo hoàng .

Lúc đầu có không ít người tỏ ra có ý nghi hoặc .

Mà theo thời gian trôi đi , với sự nỗ lực cố gắng của nàng , Vũ hồn điện phát triển càng thêm hùng mạnh , càng thêm đoàn kết . Đã có không ít người cho rằng nàng là Giáo hoàng xuất sắc nhất của Vũ hồn điện .

“Là, giáo hoàng bệ hạ.” Đồng tử của Đại Sư có chút co rút lại, một tia thống khổ từ trong đôi mắt chảy xuôi ra, hắn xoay người, đi tới vị trí ngồi lúc trước mà đứng lại, tay nhấc chén trà lên , cả người tựa hồ đều cũng lâm vào nỗi nhớ .

Nhìn bóng lưng Đại Sư , vẻ đạm mạc trong mắt giáo hoàng tiêu thất , trong mắt có một tia tâm tình dường như không đành lòng chợt lóe lên , nàng giơ tay lên tựa hồ muốn tiến lên nhưng thân nàng vẫn dừng ở đó .

“Ngươi tìm đến ta có chuyện gì? chúng ta đã có hai mươi năm không gặp nhau .” Thanh âm Giáo hoàng vang lên phá tan đi sự im lặng .

Đại Sư hít một ngụm không khí , áp chế tâm tình kích động , ngay chính hắn cũng không nghĩ tới, gặp lại Bỉ Bỉ Đông lại làm chính mình có chút thất thố .

Hắn quay người lại , tâm tình trong mắt cũng đã biến mất , thay vào đó là nét đạm mạc vẫn thấy thường ngày .

“Giáo hoàng bệ hạ, ta có việc muốn nhờ.”

“Hả?” Giáo hoàng có chút kinh ngạc nhìn Đại Sư , ” Ngươi đến nhờ ta? Tựa hồ không giống với tính cách của ngươi . Xem ra, thời gian quả thật có thể làm một người phát sinh thay đổi. ngươi nói đi.”

Đại Sư không có giải thích, nếu là việc của bản thân hắn , hắn vĩnh viễn sẽ không cầu khẩn đối phương cái gì, nhưng chính là vì đứa đệ tử , tình cảm hai người còn như phụ tử , hắn không thể không đến đây một chuyến.

“Giáo hoàng bệ hạ , ta muốn biết, ngươi lúc đầu làm sao vượt qua song sanh vũ hồn , cửa ải này đúng thật là khó khăn ”

Đồng tử Giáo hoàng co rút lại một chút, lạnh nhạt đáp: “ngươi hà tất phải biết chuyện này , vì điều này với ngươi chẳng phải không có ý nghĩa gì sao ?”

Đại Sư cũng không có giấu diếm, “ta thu một tên đệ tử, hắn đi theo ta tu luyện cũng được bảy, tám năm thời gian . Rất may mắn, hắn cùng ngươi đều giống nhau , đều là song sanh vũ hồn. Đứa nhỏ này thiên phú dị bẩm, ta hy vọng có thể bồi dưỡng hắn thành một cường giả.”

“Ta tại sao phải giúp ngươi? Để ngươi bồi dưỡng một người, người này sau này mạnh rồi cùng ta đối nghịch thì sao?” thanh âm Giáo Hoàng đột nhiên trở nên lạnh lẽo .

Đại Sư trầm giọng nói: “Đương nhiên không . Nếu ngươi đồng ý nói cho ta biết lúc đầu ngươi là làm như thế nào để vượt qua . Ta có thể hướng ngươi cam đoan, đứa đệ tử này cả đời sẽ không cùng Vũ hồn điện đối nghịch.”

Giáo hoàng khóe miệng chợt toát ra vẻ tươi cười, “nguyên lai là với lý luận của Đại Sư ngươi cũng có chuyện không biết. Ngọc tiểu cương, ngươi đã tới chậm. Ngay mấy ngày hôm trước, ta đã phái người đi ám sát đội ngũ dự thi của Thiên đấu đế quốc . Mục tiêu chính là đệ tử xuất thân từ Hạo Thiên Tông. Cho nên, ngươi cũng không cần phải biết bí mật của song sanh vũ hồn.”

Đại Sư thân thể kịch liệt giật mình, hung dữ quay người , nhìn thẳng vào Giáo hoàng, “ngươi nói cái gì?”

Giáo hoàng cũng không có giấu diếm, nhàn nhạt,thản nhiên nói: ”Bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư truyền đến tin tức rằng Hạo Thiên tông đệ tử xuất hiện, thiên phú dị bẩm. Còn nhỏ tuổi đã đột phá bốn mươi cấp , song sanh vũ hồn , đệ tứ hồn hoàn đạt tới cấp bậc vạn năm . Thậm chí còn có thể có hồn cốt cho chính mình , thân cận với cả Thất bảo lưu ly tông cùng Thiên đấu đế quốc . Người như thế , Vũ hồn điện không thể sử dụng được , chỉ có thể giết không tha .

“ ” Ngươi ……” Đại Sư mãnh liệt tiến lên , hai tay nắm chặt bả vai Giáo hoàng , hai mắt hắn trong nháy mắt bị huyết sắc bao trùm. Toàn thân đều kịch liệt run rẩy .

Nhìn Đại Sư , ánh mắt tràn ngập nanh ác , Giáo hoàng ngây người một chút, “hắn đối với ngươi, thật sự quan trọng vậy sao?” Với thực lực của nàng , tự nhiên có thể dễ dàng thoát khỏi Đại Sư, nhưng nàng lại không có làm như vậy, vẫn cứ để hai bàn tay nóng rực của Đại Sư nắm chặt bả vai mình .

Hô hấp của Đại Sư trở nên nặng nề , nói rành mạch từng chữ : “Bỉ Bỉ Đông , ngươi nghe rõ ta nói đây . nếu Đường Tam có bất trắc gì , ta đây sẽ không tiếc bằng bất cứ giá nào để phá hủy Vũ hồn điện. Ta cả đời không có con , mà hắn lại như con của ta vậy.”

Cảm nhận được hơi thở của Đại Sư , trên mặt Giáo Hoàng nổi lên một tia ửng hồng , hơi thở có chút dồn dập nói :” Ngọc Tiểu Cương , người mà cũng biết lo lắng sao ? Ngươi còn nhớ năm đó vì sao ngươi rời bỏ ta không ? Vì chính muội muội của ngươi , buồn cười , thật sự quá buồn cười . Cũng chính vì muội muội mà ngươi không chịu tiếp nhận ta . Ta được trở thành Giáo Hoàng cũng nhờ ngươi ban tặng , nhưng mà ta hận ngươi , ngươi là người ta hận nhất suốt cuộc đời này . Ta chính là muốn cho ngươi thống khổ , ta chẳng những phải giết đồ đệ ngươi , mà còn muốn giết Nhị Long . Không , ta không giết nàng ngay, ta phải hành hạ nàng , cho ngươi thống khổ.”

Rõ ràng tâm tình Giáo hoàng trở nên kích động hẳn lên, ánh mắt nàng lạnh như băng giống y như của độc xà .

Đúng lúc này , bên ngoài đột nhiên truyền tiếng đập cửa khe khẽ.

"Cút , ta không phải nói qua , không có phân phó của ta, ai cũng đừng tới quấy rầy sao?" Giáo hoàng nổi giận gầm lên một tiếng.

Người bên ngoài không nghĩ rằng Giáo Hoàng luôn hòa nhã mà cũng có lúc tâm tình kích động như vậy . "Giáo hoàng bệ hạ, hai vị trưởng lão truyền đến tin tức. bọn họ đã không hoàn thành nhiệm vụ, chờ đợi chỉ thị của ngài."

"Cái gì? không hoàn thành nhiệm vụ?" sắc mặt Giáo hoàng biến đổi, dũng mãnh nhìn về phía Đại Sư, " đồ đệ ngươi có vận khí tựa hồ không tệ nhỉ."

Đại Sư sửng sốt một chút, trong mắt màu đỏ dần dần rút đi, buông hai tay đang nắm bả vai Giáo hoàng ra , tâm tình trở nên tỉnh táo, hắn hướng Giáo hoàng nói: "ngươi cho người ám sát Đường Tam, sợ rằng cũng không chỉ là bởi vì thiên phú của hắn . Bằng vào thực lực của Vũ Hồn Điện, còn có thể e ngại một gã hồn sư sao? nếu ta đoán không sai, đúng rồi, ngươi là bởi vì cha hắn , đúng không?"

Ánh mắt giáo hoàng dừng lại. "ngươi thông minh lắm . Ngươi đi đi, ta không muốn gặp lại ngươi."

Đại Sư yên lặng gật đầu, hướng đại môn đi đến, khi hắn đi tới đại môn , khi một tay chạm vào tay nắm cửa ,thì lại đột nhiên dừng lại , nhàn nhạt nói:

"Hai mươi năm đã qua , Bỉ Bỉ Đông ngươi vẫn đẹp như xưa , nhưng ta lại già rồi . Nếu hôm nay người mà bị uy hiếp tánh mạng là ngươi, ta cũng sẽ có phản ứng như vậy . Dù sao, ngươi là người đầu tiên ta yêu."

"ngươi thối lắm." thân thể giáo hoàng kịch liệt run rẩy một chút,

"Ngươi cũng biết yêu sao? ngươi không xứng nói chữ này. Yêu ta mà ngươi còn có thể bỏ ta? Hơn nữa còn cùng chính muội muội mình ở cùng một chỗ? ngươi thật khốn nạn, ngươi cút cho ta ."

" Lúc đầu tại sao ta lại bỏ ngươi , ngươi không nên hỏi ta , ngươi nên hỏi lão Giáo hoàng quá cố ấy . Bạc tình phụ nghĩa , tùy ngươi trong lòng hình dung ta thế nào cũng được . Tùy ngươi suy nghĩ . Nhưng ta vẫn phải lặp lại câu kia , nếu Đường Tam bị giết bởi người của Vũ hồn điện , thì cho dù bằng bất cứ giá bào ta cũng sẽ trả thù . Bỉ Bỉ Đông , đây cũng là lần cuối cùng ta gọi ngươi như vậy . Nếu ngươi còn phái người ra tay với Đường Tam , thì đến lúc đó nhân tình còn lại giữa chúng ta cũng sẽ chấm dứt ."

Mạnh mẽ mở cửa , Đại Sư nhanh chóng rời đi .

Thân hình Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông kịch liệt chấn động , dường như nếu không có quyền trượng chống đỡ thì nàng sẽ ngã không thể đứng vững được .

Nàng hận Đại Sư , hận đã đủ 20 năm , có thể hận lâu như vậy , cũng là vì lúc đầu nàng đã yêu hắn quá sâu sắc . Lời của Đại Sư trước lúc rời đi đã làm cho cừu hằn trong tim nàng xuất hiện 1 vết nứt .

Nàng hồi tưởng lại những lời dạy dỗ của Giáo hoàng tiền nhiệm , cùng với đủ loại dĩ vãng, các cừu hận bị che dấu nay đã dần dần hiện hiện ra trong lòng nàng.

Trước mắt cảnh vật dần dần trở nên mông lung. Giáo hoàng tay cầm quyền trượng bởi vì dùng sức quá mạnh mà có chút trắng bệch , "đây là vận mệnh trêu người sao? Tiểu cương, phân ly lúc đó của chúng ta là như vậy sao, là như vậy sao ...."

Giáo hoàng chạy nhanh đến chỗ lúc trước Đại Sư ngồi , rồi ngồi xuống đó , cầm chiếc chén vẫn còn một ít trà lên uống từng ngụm một .

Đội ngũ Hồn sư tham dự thi đấu của Thiên đấu đế quốc vẫn tiếp tục đi tiếp , trên đường cũng không có gặp chuyện gì ngoài ý muốn , vì đã có sự bảo vệ tốt hơn từ các hồn sư . Lúc đi ngang qua thành thị Trung Lâm, Thái tử Tuyết Thanh Hà đã điều thêm ba ngàn thiết giáp quân phụ trợ hộ vệ. Đồng thời từ đế quốc triệu tập thêm một ít hồn sư tới trợ giúp .

Tuyết Thanh Hà cũng không nói nhiều cùng Đường Tam, nhưng phiền toái mà Đường Tam gặp phải cũng hết sức rõ ràng . Hắn vẫn thường dùng hành động nên đã thu được hảo cảm của Đường Tam .

Dọc theo đường đi, không khí của Sử Lai Khắc Học Viện đều thấy có chút nặng nề . Chỉ có duy nhất một tin tốt là khi còn cách Vũ Hồn thành khoảng năm ngày đường , Tiểu Vũ rốt cục đã đột phá lên 40 cấp . Vì để nàng nhanh chóng thu được đệ tứ hồn hoàn , Nhị Long đã trực tiếp đem nàng đi tìm hồn thú thích hợp sau đó sẽ cùng mọi người hội họp tại Vũ Hồn thành .

Rốt cục cả đội ngũ cũng đã tới Vũ Hồn thành . Bởi vì Vũ Hồn thành có quy định đặc biệt, cho nên Tuyết Thanh Hà đã hạ lệnh thiết giáp quân cùng hoàng gia kỵ sĩ đoàn đóng quân ở ngoài thành, còn lại trực tiếp thống lĩnh 15 đội hồn sư tiến vào Vũ Hồn thành .

Cùng với Thiên đấu thành, Tác thác thành so với thành thị khổng lồ như vậy, thì vũ hồn thành nhỏ hơn nhiều lắm, thậm chí còn không bằng một phần mười diện tích của Thiên Đấu thành . Nhưng nó lại gây cho các hồn sư không ít rung động .

Diện tích Vũ Hồn thành không lớn vì thế tường thành cũng tuyệt đối là dựa theo thành chủ làm thủ đô để kiến tạo thành . Tường thành cao 80 thước , nhìn từ ngoài vào thấy thật nguy nga . Tường thành dày đến hơn ba mươi thước. Toàn bộ đều được làm từ đá hoa cương .

Cho dù là tài lực hùng hậu như Trữ Phong Trí nhưng khi chứng kiến vũ hồn thành cũng không khỏi cảm thán một hồi .

Phải biết rằng, vị trí này trước đây là nơi trống không , hoàn toàn đều do Vũ hồn điện tự tay kiến tạo mà thành . Muốn xây dựng 1 tòa thành như vậy nói dễ vậy sao?

Kì lạ nhất chính là , vũ hồn thành không giống những tòa thành bình thường có hình dáng là tứ giác , mà là lục giác , nghĩa là có đến 6 bức tường thành. Trên tường thành phụ trách tuần tra toàn bộ đều là hồn sư, mặc trang phục chuyên môn của vũ hồn điện .

Trên sáu mặt tường thành, đều có một phù điêu thật lớn , cùng phù điêu trên lệnh bài của vũ hồn điện hoàn toàn giống nhau. Tượng trưng cho sáu loại vũ hồn cường đại.

Đi vào vũ hồn thành , làm cho người ta có cảm giác rất trống trải. trên các ngã tư người đi đường không nhiều lắm, cửa hàng cũng rất ít. Cửa hàng kinh doanh cũng rất thưa thớt , đại đa số là bán một chút vật phẩm dành cho hồn sư . Thậm chí ngay cả đạo khí là không gian chứa đựng cũng đều có bán, đương nhiên, phẩm chất sẽ kém một chút.

Vũ hồn thành đi ra nghênh đón chính là một gã hồng y giáo chủ, hắn cùng một nhóm hơn 200 người nhanh chóng an bài cho bọn hắn ở tại một khách điếm ở phía Tây Vũ Hồn thành . Điều làm Đường Tam giật mình chính là , cho dù là nhân viên của khách điếm , hồn lực cũng ít nhất đạt tới hơn hai mươi cấp , đạt tới cấp bậc đại hồn sư.

An bài xong , Đường Tam cố ý đi ra ngoài khách điếm, ở bên ngoài cẩn thận quan sát những chỗ đặc biệt khác của vũ hồn thành

Hắn phát hiện rằng 6 bức tường thành đều được xây dựng chung quanh 1 ngọn núi . Trên ngọn núi này có 2 tòa kiến trúc vô cùng nổi bật nằm trên đó . Ở giữa ngọn núi xây dựng kiến trúc hùng vĩ như vậy , cho dù ở xa cũng dễ dàng nhìn thấy .

Tất cả đều được xây dựng theo kết cấu hình cột và hình vòm , bên ngoài được mạ vàng , khi mặt trời chiếu lên tỏa ra ánh sáng lấp lánh . Chỉ cần đơn giản hỏi thăm một chút, Đường Tam biết được, đó chính là Giáo Hoàng Điện . Người lãnh đạo cao nhất Vũ Hồn điện chính là ở tại nơi này .

Từ miệng của Trữ Phong Trí , hắn còn biết rằng , Trưởng lão của vũ hồn điện cũng ở trong Giáo Hoàng Điện. Đương nhiên là người thường không có khả năng nhìn thấy những trưởng lão này .

Trên ngọn núi còn một tòa kiến trúc khác. Quy mô nhỏ hươn nhiều so với Giáo Hoàng Điện, ước chừng chỉ lớn bằng một phần ba so với giáo hoàng điện . Kiến trúc kết cấu có chút cùng loại, chỉ bất quá mặt ngoài lại tỏa ra ánh sáng trắng như ngọc, còn xa mới bắt mắt bằng giáo hoàng điện được .

Mà không biết tại sao , khi Đường Tam nhìn thấy tòa kiến trúc đó , trong lòng có chút cảm giác sâu sắc .

Từ khi vào vũ hồn thành, mỗi một gã hồn sư trong lòng đều cũng có loại cảm giác đặc biệt, trong nội tâm tựa hồ có vài phần cung kính . Trữ Phong Trí nói cho Đường Tam , những kiến trúc nhỏ ở trên cao kia là nơi nơi tồn tại cao nhất của Vũ Hồn Điện - Đấu La Điện.

Chỉ có những phong hào đấu la đã chết mới được chôn tại chỗ đó . Cũng có thể nói là nghĩa trang của Phong hào đấu la . Nơi này sở dĩ xuất hiện cảm giác tôn kính, không phải bởi vì Giáo Hoàng Điện , mà là do nơi này có Đấu La Điện tồn tại .

Bất luận Giáo Hoàng Điện thành lập ở địa phương nào, Đấu La Điện cũng đều được theo đó mà kiến tạo, hơn nữa vị trí Đấu La Điện so với Giáo Hoàng Điện tất nhiên càng cao hơn. Chưa đến lúc đại tế (kiểu tế thần thánh), thì giáo hoàng đều phải tự mình đi đến trước cửa Đấu La Điện tế bái. Nhưng cho dù là họ, trước khi chết cũng không có quyền lợi tiến vào trong Đấu La Điện. Đây là quy củ, bất luận kẻ nào cũng không được làm trái với quy củ , nếu không sẽ bị tất cả các hồn sư vây công.

Vì vậy bởi Giáo Hoàng Điện cùng Đấu La Điện tồn tại, sau khi vũ hồn thành được thành lập mới được vũ hồn điện xưng là thánh địa của hồn sư . Đương nhiên , điều này cũng là do tuyệt đại đa số hồn sư công nhận .

Bởi vì nửa đường bị tập kích và Đường Tam cố ý lưu lại tham gia thi đấu , Phất Lan Đức, Nhị Long đều cũng đứng ở gần hắn nhất . Ngay cả trữ phong trí cũng đặc biết lựa chọn chỗ ở cách hắn không xa . Mặc dù trong vũ hồn thành cũng không có khả năng phát sinh chuyện gì , nhưng cũng không thể không đề phòng .

Từ Vũ hồn điện truyền đến tin tức, ba ngày sau, thi đấu chính thức bắt đầu, đi đường cũng đã lao lực nhiều , có ba ngày nghỉ ngơi , cũng cũng đủ cho các học viện tự điều chỉnh lại .

Học viện tham dự thi đấu của Tinh la đế quốc được an bài nghỉ ngơi tại phía bên kia của Vũ hồn thành, vô hình chung , vũ hồn điện đã chia đội ngũ dự thi của hai đại đế quốc thành hai trận doanh.

Đối với điểm này , Tuyết Thanh Hà cũng chỉ là cười lạnh, nhưng cũng không đưa ra dị nghị gì .

Trong ba ngày , tất cả mọi người của Sử Lai Khắc Học Viện đều bảo trì trạng thái nghỉ ngơi , đem tất cả thời gian suy nghĩ tìm cách tu luyện hồn lực , cố gắng hết sức có thể để làm cho chính mình bảo trì được trạng thái tốt nhất .

Nhị Long cùng Tiểu Vũ rốt cục cũng đã trở về trước khi diễn ra thi đấu một ngày

Nhưng không biết tại sao , nhìn qua thần sắc của Nhị Long có chút quái dị. Tiểu vũ thành công thu được đệ tứ hồn hoàn, nhưng căn cứ theo Nhị Long kể lại , lúc ấy nàng cùng Tiểu Vũ bị thất lạc .

Mà theo lời Tiểu Vũ , thì nàng gặp được một hồn thú bị trọng thương , vận khí tốt , nên đã thu được hồn hoàn này.

Cuối cùng thi đấu sắp bắt đầu nên tại lúc này cũng không ai lại đi cẩn thận tự hỏi chuyện này .

Khi Tiểu Vũ trở về thì Đường Tam đã hỏi rõ được hồn kỹ thứ tư của nàng, kết hợp với hồn kỹ của nàng hắn mới đưa ra chiến thuật cuối cùng, mà tại lúc này, Đại Sư rốt cục đã trở về.

“Tiểu Tam. ngươi không sao chứ.” Đại Sư nhìn thấy Đường Tam liền hỏi ngay 1 câu .

“sư phụ, ngài cũng biết mà ? ta không có việc gì. lần này nhờ có lão quái vật cùng trữ thúc thúc bọn họ , nếu không chỉ sợ là ngài sẽ không bao giờ thấy được ta nữa.”

Đại Sư thở dài một tiếng :” Là ta không tốt , ta không nên cho ngươi tham gia đại hội lần này mới đúng , ngươi chính là đã thu sự chú ý của họ .

Đường Tam mỉm cười đáp :” Sư phụ , ngài cần gì phải tự trách ? Chẳng phải là ta không có việc gì sao . Cứ cho đây là một lần lịch lãm đi . Chỉ có kinh nghiệm giao chiến cùng cường giả chân chính , ta mới hiểu được rằng lực lượng của mình thật nhỏ bé . Sau này ta sẽ cố gắng tu luyện gấp bội .”

Trên mặt Đại Sư rốt cục cũng hiện ra một tia mỉm cười : “ Ngươi luôn luôn là người hiểu chuyện . Ngươi nói đúng , cố gắng tu luyện đi . Chỉ cần ta còn một hơi thở , ta vĩnh viễn không để ai xúc phạm tới ngươi . Ngày mai vòng chung kết sẽ bắt đầu , ngươi gọi mọi người tới đây , ta an bài cho các ngươi một chút chiến thuật đơn giản .”

Tới vòng chung kết , Đại Sư rốt cục cũng phải ra tay .

Rất nhanh Đường Tam gọi tất cả đội viên tới đây , Nhị Long biết Đại Sư trở về cũng theo tới đây .

Ánh mắt của Đại Sư cùng Liễu Nhị Long va chạm một chút , từ trong ánh mắt của Đại Sư , Liễu Nhị Long cũng hiểu được một chút gì đó , nhưng cũng không có mở miệng, chỉ lẳng lặng đi đến bên người hắn , ôm lấy cánh tay hắn .

Nhìn vẻ mặt ôn nhu của Liễu Nhị Long , thần sắc của Sử Lai Khắc thất quái không khỏi trở nên có chút quái dị . Sợ rằng chỉ có trước mặt Đại Sư , Bạo long mới có thể thu liễm đi như thế .

Ánh mắt của Đại Sư đảo qua mọi người rồi mới nói : " Vòng chung kết sắp bắt đầu . Trước kia đã từng nói qua về thể chế thi đấu , có thể các ngươi đã quên , ta bây giờ nói lại một lần nữa . Vòng chung kết có tất cả 33 đội tham gia , trong đó có 3 đội hạt giống lần lượt phân biệt là lưỡng đại đế quốc cùng Vũ Hồn điện . Uy hiếp lớn nhất với các ngươi không phải nghi ngờ chính la đội ngũ của Vũ Hồn điện học viện. Bọn họ cũng là giành cho các người, là khó khăn lớn nhất.

Vòng chung kết tổng cộng chỉ có 5 vòng đấu , so với vòng loại , một vòng thi đấu còn có thời gian ngắn hơn một chút . Nhưng bởi vì tính chất kịch liệt nên giữa 2 vòng đấu , đều được nghỉ ngơi một ngày . Còn trước vòng đấu cuối cùng cũng là vòng đấu thứ năm , các ngươi có được 3 ngày để điều chỉnh , nghỉ ngơi .

Ở vòng thi đấu đầu tiên , 3 đội hạt giống được miễn tham gia , còn lại 30 đội ngũ kia chia làm 15 cặp đấu , đội thua trực tiếp bị loại . Tính tàn khốc của thể lệ thi đấu nhất định càng làm cho các đội ngũ hồn sư trở nên liều mạng . Các ngươi càng không được có ý khinh thường . Tới lúc này tất cả các đội ngũ sẽ không ẩn giấu thực lực nữa , cho dù là đội ngũ mà các ngươi đã từng thắng qua nhưng cũng có thể cho ngươi nếm mùi đau khổ . "

" Dựa theo quy định của các trận đấu, vòng thứ hai do hai đại đế quốc sẽ chọn ra hai đội không phải thi đấu. Nói cách khác , nếu chúng ta thu được thắng lợi ở vòng một, bắt đầu vòng hai chúng ta sẽ có đủ thời gian để nghỉ ngơi . Đây cũng là ý nghĩa tồn tại của vòng Tấn Cấp (Thăng Cấp). Đến lúc đó , trong 16 đội kia chỉ chọn ra 8 đội tiền vào vòng đấu thứ ba, hơn nữa thêm vào hai đội không phải thi đấu lúc trước, tổng cộng có mười đội tham gia. Vòng thứ ba lại có hai đội được đặc cách, lúc này có tám đội phải thi đấu chọn bốn đội thắng cùng chúng tiến vào vòng trong. Vòng bốn sẽ không có đặc cách nữa, Cho nên có thể nói, trong vòng thăng cấp, chỉ có hai đội ngũ đứng đầu mới có lợi ích nhất tring vòng trung kết, mà đội nào càng bôc được thăm số không trước thì càng có lợi lớn, vì có thể tránh được khi đấu loại phải xuất ra toàn lực. Vòng năm, cũng là vòng cuối cùng, vòng này chỉ có ba đội tham gia, giống vòng thăng cấp lấy bẩy thành viên của mỗi đội thi đấu vòng tròn, chọn ra đội ngũ có thực lực cực mạnh, sau đó hai đội còn lại phải thi đấu với nhau chọn ra một đội khiêu chiến với đội thắng kia, chọn ra vị trí Quán Quân cuối cùng,. Các ngươi đều hiểu cả chứ… (VKL vừa dài lại toàn luật thui – Cần biên lại chút chút, dịch hơi liều)

"Vâng , đều hiểu được ". Trí nhớ của mọi người đều rất tốt , mà lúc này còn là vòng chung kết , lực chú ý tự nhiên phải tập trung vô cùng.

Đại Sư gật đầu, nói: "Đối thủ của chúng ta tại vòng một là ai, ta không có khả năng đoán được . Nhưng ít ra không phải ba đội hạt giống . Cũng nên tránh không giáp mặt cùng bọn chúng quá sớm. Nhưng là, vẫn như trước do Sử lai khắc thất quái xuất chiến. các ngươi đã lâu rồi không có chính thức phối hợp cùng nhau trên chiến trường . Vì thế vòng một chính là để cho các ngươi làm nóng người. Chiến thuật cụ thể không có gì đặc biệt , khi thi đấu hết thảy như trước đều do Tiểu Tam khống chế chỉ huy ."

"Tiểu Tam."

"Dạ." Đường Tam nhanh chóng đứng lên .

Đại Sư dừng ở hắn, nói : "vòng một và vòng hai , chúng ta gần như dám chắc thông qua. Cho nên, ngươi tại vòng một , phải hết sức có thể để làm cho đối thủ không phát hiện ra thực lực của chúng ta . ngươi hiểu được ý ta chứ?"

Đường Tam vuốt cằm đáp : "Ý ngài muốn nói là , mặc dù là cả bảy người chúng ta xuất chiến, nhưng tại vòng một cũng phải hết sức để che dấu thực lực."

Đại Sư mỉm cười gật đầu, "nhưng mà , các ngươi cũng không có thể khinh thường. Dù sao, tại vòng một các ngươi cũng có thể gặp cao thủ của Tinh la đế quốc."

"Dạ"

Ánh mắt Đại Sư chuyển hướng nhìn toàn thể Sử lai khắc thất quái , "các ngươi theo ta học tập cũng đã được hai năm , hai năm này, các ngươi nỗ lực nhiều, ít bao nhiêu ta biết rất rõ ràng. Không nghi ngờ gì , các ngươi đều là thiên tài trong những thiên tài. cho dù là gặp phải đối thủ mạnh hơn so với các ngươi , các ngươi hãy tin tưởng cũng không cần dao động, bởi vì, trong tất cả các đội dự thi thì các ngươi là người trẻ nhất . các ngươi có tương lai vô hạn. Ta đối với các ngươi, cũng không yêu cầu đạt được quán quân của vòng chung kết , ta chỉ hy vọng, mỗi người các ngươi trong trận đấu đều tập trung phát huy hết thực lực của bản thân . Tìm cách kích phát ra tiềm lực tốt nhất của mình."

"Rõ." Sử lai khắc thất quái ầm ầm hô to.

Đại Sư cùng Nhị Long rời đi, Sử lai khắc thất quái trước tiên bắt đầu tu luyện, vì để chuẩn bị cho trận đấu vòng một vào ngày mai .

Nhị Long dắt Đại Sư đi tới phòng của nàng , "Tiểu cương, thế nào?"

Nhìn Đại Sư, ánh mắt Nhị Long có chút lóe sáng, nàng đương nhiên biết Đại Sư đã làm gì , Đại Sư cũng không có giấu diếm nàng điều gì.

Thở dài một tiếng, Đại Sư đáp : "nàng ta đã thay đổi. hai mươi năm không gặp , nàng ta đã trưởng thành . bây giờ nàng là giáo hoàng. đã không còn là Bỉ Bỉ Đông của năm đó nữa . xem ra, ta thật sự không nên đi tìm nàng." Trong nội tâm mơ hồ đau đớn làm thần sắc hắn trở nên có chút buồn bã.

Nhị Long ngầm thở phào nhẹ nhõm, "Nói như vậy, nàng không có nói cho ngươi phương pháp tu luyện song sanh vũ hồn?"

Đại Sư tự giễu cười cười, " Nàng ta biết rõ Đường Tam là đệ tử của ta mà còn phái người ra tay, thì như thế nào có thể nói cho ta biết phương pháp tu luyện song sanh vũ hồn cơ chứ ? Nhưng thế thì đã sao nào? ta đã mơ hồ đoán được một chút. Có vẻ chỉ cần Bỉ Bỉ Đông chính thức động thủ, ta có thể xác định ý nghĩ của chính mình."

Nói đến đây, Đại Sư chủ động đem Nhị Long ôm vào trong lồng ngực, "Nhị Long, nơi này là vũ hồn thành, là địa bàn của nàng ta . Từ bây giờ , bất cứ lúc nào nàng cũng không được xa ta , ta sợ nàng ta vì ta mà gây ra bất lợi với nàng."

Nhị Long lập tức biểu hiện tính tình vốn có của nàng "Cứ để nàng ta đến mà giết ta, ta còn sợ nàng ta không dám? Giáo Hoàng thì sao chứ, cũng không thể khiến ta thua được. Chỉ cần nàng ta không đạt được chàng, thì ta còn sợ điều gì chứ."

Nghe lời nói bá đạo của Nhị Long , Trên mặt Đại Sư không nhịn được hiện ra một tia cười nhạt, cúi đầu cốc nhẹ một cái lên trán nàng , "yên tâm đi, nàng ta vĩnh viễn không cướp ta đi đâu . chúng ta là vợ chồng, dù sao thì cũng là có danh phận."

Nghe thấy thế , biểu tình của Nhị Long không khỏi toát ra vài phần ai oán, mặc dù Đại Sư không hề tránh né cùng cảm tình của nàng, hai người cũng xưng nhau là vợ chồng , nhưng Đại Sư lại thủy chung không chịu cùng nàng quan hệ thân thiết (.)^-^(.) . Do là huynh muội nên thủy chung vẫn ngăn bọn họ không thể có quan hệ quá mức . May là, mặc dù là hữu danh vô thật, nhưng cũng đủ để làm cho nội tâm của Nhị Long được an ủi phần nào.

Để chuẩn bị cho vòng chung kết giữa các cao cấp hồn sư học viện tinh anh trên toàn đại lục , Vũ hồn thành đặc biệt tạo ra một sân thi đấu chuyên môn. Sân thi đấu được đặt ở trung tâm Vũ hồn thành . Đường kính của lôi đài rất lớn , cũng chừng trăm thước . hoàn toàn do đá hoa cương tạo thành.

Trên lôi đài còn dùng một số lượng khổng lồ hồn đạo khí tiến hành gia cố, để phòng ngừa tổn hại. Căn cứ tin tức đưa ra của Vũ Hồn Điện, võ đài có thể ngăn cản lực công kích của các hồn sư dưới Hồn Đế phá hoại.

Cũng chỉ có vũ hồn điện tài đại khí thô (Giàu) mới có thể làm như vậy , ít nhất hai đại đế quốc cũng không nỡ hao phí số lượng tư nguyên khổng lồ như vậy .

Ngay phía trước lôi đài , chính là Giáo Hoàng Điện. Khoảng cách từ nơi này đến Giáo Hoàng Điện ở trên núi không đến ngàn thước. Vũ hồn điện đã ra tuyên bố , trận đấu cuối cùng của vòng chung kết giữa 3 đội mạnh nhất sẽ diễn ra tại Giáo Hoàng Điện .

Đến lúc đó, đích thân Giáo hoàng xuất hiện, trao vương miện cho đội vô địch.

Đối với hồn sư mà nói, đây là điều vô cùng vinh hạnh .

Sáng sớm, tất cả các học viện dự thi đều được chuyên viên của vũ hồn điện dẫn tới sân thi đấu. Mỗi một khu sở học viện đều được xây tạo thành một khu nghỉ ngơi riêng. Khu nghỉ ngơi được xây dựng vây vòng quanh sân đấu, cùng một bên với giáo hoàng điện là vị trí khách quý bình thẩm. Đại biểu của hai đại đế quốc đến đây đều để xem chiến đấu, đương nhiên còn có người của Vũ Hồn Điện trong đó nữa.

Ngay khi vừa đến nơi , còn không kịp nghỉ ngơi , Phất Lan Đức đã bị gọi đi rút thăm.

123. Chương 122: Tinh La Hoàng Gia Học Viện

Đặc biệt với Sử Lai Khắc học viện, tại đợt thứ hai gặp phiếu trống, nếu có thể tại vòng đầu tiên dễ dàng giành chiến thắng, như vậy, bọn họ có thể dưỡng tinh súc duệ (phục hồi lực lượng, chuẩn bị kỹ càng – A Lá) , đem tinh lực đặt vào vòng thứ ba, coi như từ vòng thứ ba mới bắt đầu chánh thức thi đấu.

Phất Lan Đức rất nhanh trở lại, nhìn sắc mặt rõ ràng rất tốt, bộ mặt dương dương đắc ý, không cần hỏi, tự nhiên biết lần rút thăm này có kết quả rất tốt rồi.

Đột nhiên, Phất Lan Đức nghiêm sắc mặt, hướng mọi người nói: "Có một tin tốt và một tin xấu, mọi người muốn nghe tin nào trước?"

Mọi người sửng sốt một chút, Đái Mộc Bạch nói: "Vậy viện trưởng nói về tin tức xấu trước đi."

Phất Lan Đức trầm giọng nói: "Tin xấu là đối thủ của các ngươi vòng một là Sí Hỏa học viện."

"Sí Hỏa học viện?" mọi người nhíu mày. Sau vòng tấn cấp, Đường Tam cùng mọi người đã nghiên cứu về Sí Hỏa học viện, thêm hai gã đệ tử tăng lên bốn mươi cấp, đây là một trong những đội mạnh của Thiên Đấu đế quốc, so sánh với Thần Phong học viện không yếu hơn bao nhiêu.

Đừng thấy trong tấn cấp tái, Sử Lai Khắc học viện có thể giành chiến thắng dễ dàng mà coi thường, nên nhớ, trong dự tuyển tái, bọn họ ăn không ít khổ đầu.

Đương nhiên, Sí Hỏa học viện cũng không đủ để ngăn cản bước tiến của bọn họ, nhưng tại vòng một đã gặp phải đội mạnh như vậy, thật sự đây là một tin tức xấu. Đường Tam cũng nhịn không được nói: "Như thế nào chúng ta ngay trận đầu đã gặp lại bọn, thật sự là có duyên với nhau."

Đại sư vẫn điềm tĩnh nói: "Phất Lan Đức, vậy còn tin tốt là gì?"

Phất Lan Đức cười hắc hắc: "Tin tức tốt chính là Sí Hỏa học viện từ bỏ vòng chung kết, tự nguyện rút lui."

……

Sử Lai khắc học viện ai nấy đều nghệt mặt.

Nhị Long nói: "Sí Hỏa học viện đã nỗ lực không ít để có thể tiến vào vòng chung kết, như thế nào đột nhiên lại rút lui?"

Phất Lan Đức giang hai tay tỏ vẻ không hiểu, nói: "Đừng hỏi ta. Ta cũng không biết. Tin tức vừa mới đột ngột truyền tới. Nhưng bất kể thế nào, đối chúng ta mà nói đây là một tin rất tốt, hai vòng đầu tiên đều không phải đánh."

Trữ Vinh Vinh cười nói: "Đúng vậy, không phải đánh mà có thể trực tiếp vào mười đội mạnh."

Phất Lan Đức nói: "Trận đấu lập tức sẽ bắt đầu. Các ngươi phải xem kỹ các đối thủ. Đây là đấu loại trực tiếp, muốn ẩn dấu thực lực cũng không dễ dàng. Hai vòng đầu không phải thi đấu, chỗ tốt nhất không phải là không cần đánh, mà là có thể ẩn dấu thực lực trước các đối thủ. Những đội có thể tiến vào vòng ba đều là những đội mạnh, ít nhất cùng cấp bậc với Sí Hỏa học viện."

Không nghĩ đến, lễ khai mạc vòng chung kết lại như vậy. Hết thảy đều rất đơn giản, một vị Hồng y giáo chủ của Võ Hồn điện lên đài, tuyên bố vòng chung kết bắt đầu, đồng thời tuyên bố đội sắp thi đấu và đội không phải thi đấu. Sau đó, Võ Hồn điện chọn một người làm trọng tài, trận đấu bắt đầu. Song phương đều là những đội bình thường, không có gì đặc sắc. Sử Lai Khắc thất quái quay lại khu nghỉ ngơi của mình, không khỏi thì thầm bàn tán.

Áo Tư Tạp nói: "Vòng chung kết như thế nào khí thế còn không bằng vòng loại. Ngay cả lễ khai mạc cũng không có. Người xem thi đấu cũng ít đến thương cảm, cùng lắm cũng chỉ có mấy ngàn người."

Đường Tam nói: "Mặc dù chỉ có mấy ngàn người, nhưng đừng quên, bọn họ đều là hồn sư. Hơn nữa, đa số hẳn là là thuộc về Võ Hồn điện. Võ Hồn điện không cho phép bình dân xem thi đấu hẳn là có lý của nó. Sư phụ không phải đã nói quá rồi sao, ba trận đấu cuối cùng sẽ tổ chức trước Giáo Hoàng điện. Tới lúc đó, mới là vòng chung kết chính thức. Còn bây giờ, cứ coi như chuẩn bị cho lúc đó đi."

Trận đấu đầu tiên rất nhanh kết thúc, tại trận thứ hai, Thần Phong học viện gặp Long Quỳ học viện của Tinh La đế quốc.

"Cái gì?" Chứng kiến Thần Phong học viện bước ra thi đấu, Sử Lai Khắc học viện không khỏi giật mình ngạc nhiên.

Đội hình Thần Phong học viện thi đấu thay đổi đến bốn người. Mà này bốn người, chính là đến từ Sí Hỏa học viện.

Hơn mười học viện bên Tinh La đế quốc không có gì đáng chú ý, mà Thiên Đấu đế quốc bên này mọi người quá sửng sốt. Đội viên của Sí Hỏa học viện như thế nào lại trong đội hình của Thần Phong học viện ?

Đại sư chau mày, Phất Lan Đức nhịn không được nói: "Chuyện này là thế nào? Ta đi tìm ban tổ chức hỏi mới được." Nói xong, hắn lập tức bước nhanh đi.

Phía dưới, trận đấu đã sắp bắt đầu. Hỏa Vũ ở phía sau, Phong Tiếu Thiên cùng Hỏa Vô Song đứng phía trước, khi bọn hắn toàn thể phát ra hồn hoàn, khiến mọi người đều cảm thấy một mảnh lạnh lẽo.

Đại biểu Thần Phong học viện xuất chiến gồm bảy người, mà tất cả đều là hơn bốn mươi cấp hồn tông. Trận chiến này, quả thực là một hồi chém giết đơn phương. Hỏa Vũ thậm chí ngay cả Kháng cự hoả hoàn cũng không có sử dụng.

Đái Mộc Bạch hướng đại sư hỏi: "Không phải có quy định là học viện trong lúc dự thi không được phép đổi người cho nhau sao?"

Đại sư con mắt đột nhiên sáng ngời, "Bọn họ hẳn là tìm cách lách quy tắc. Học viện trong lúc dự thi không thể đổi người cho nhau. Nhưng không có nghĩa là trong danh sách của học viện không thể tạm thời thay đổi. Thay đổi học viện, điểm này là không có quy định cụ thể. Hỏa Vũ cùng mấy tên đệ tử kia đều có tên trong danh sách dự thi vòng chung kết, chỉ cần Võ Hồn điện đồng ý, bọn họ thay đổi học viện trước khi thi đấu cũng không phải là không thể."

Tiểu Vũ nói: "Chúng ta đây chẳng phải là cũng có thể làm như vậy?"

Đại sư lắc đầu, "Muộn rồi. Bây giờ thi đấu đã bắt đầu. Danh sách các chiến đội tham gia vòng chung kết đã được xác định. Hơn nữa, nếu hôm nay tham gia thi đấu thì sau này không có khả năng thay đổi học viện nữa. Huống chi, có học viện đồng ý trừ danh trong vòng chung kết chứ? Sí Hỏa học viện lần này chơi một canh bạc lớn như vậy, không biết bọn họ đã nỗ lực đến mức nào mới có thể khiến cho Võ Hồn điện thông qua."

Một hồi sau, Phất Lan Đức sắc mặt âm trầm đã trở về, Võ Hồn điện trả lời rất đơn giản, không phạm quy, ban tổ chức không quan tâm.

Mặc dù hai đại học viện hợp thành một, nhưng dù sao một học viện đã từ bỏ, danh sách thi đấu đã xác định, mà nhờ đó Sử Lai Khắc học viện lại là kẻ được hưởng lợi.

Đưa ra kháng nghị không chỉ có Sử Lai Khắc học viện, không ít học viện bên Thiên Đấu đế quốc cũng đưa ra kháng nghị như vậy. Lần đầu tiên bọn họ được chứng kiến sự cường ngạnh củaVõ Hồn điện. Chỉ có một câu trả lời thuyết phục: không muốn tham gia có thể rời khỏi, ban tổ chức tuyệt đối công bằng.

Về phía quan lại bên Thiên Đấu đế quốc, cũng không có bởi vậy mà ra mặt, dù sao, Thần Phong học viện lớn mạnh hơn nữa cũng vẫn thuộc về Thiên Đấu đế quốc, nếu như bọn họ có thể đạt thành tích tốt, đối với đế quốc mà nói cũng không có gì không tốt.

Bây giờ lưỡng đại đế quốc cùng Võ Hồn điện, ngoài mặt, quan hệ có vẻ coi là tốt, dám chắc, bọn họ sẽ không vì việc nhỏ này mà đắc tội Võ Hồn điện.

Hai vòng đấu đầu rất nhanh kết thúc, xác định được mười đội mạnh.

Vòng thứ ba sắp bắt đầu, vòng này Thần Phong học viện cùng với học viện bài danh thứ hai vòng tấn cấp Tinh La đế quốc được nghỉ thi đấu. Sử Lai Khắc học viện đón nhận trận chiến đầu tiên tại vòng chung kết.

Nếu nói, hai vòng trước không xuất hiện điều gì ngoài ý muốn, sau khi rút thăm thi đấu vòng ba, không khí vòng chung kết trở nên sôi nổi hẳn lên.

Vận may của Sử Lai Khắc học viện tựa hồ đã dùng hết ở hai vòng trước rồi, tại vòng ba, đối thủ của bọn họ chính là Tinh La hoàng gia cao cấp hồn sư học viện, cũng chính là một trong ba đội ngũ hạt giống do Tinh La đế quốc tuyển chọn.

Nhưng khiến mọi người chú ý nhiều nhất, là trận đấu giữa Vũ Hồn cao cấp hồn sư học viện và Thiên Đấu hoàng gia cao cấp hồn sư học viện.

Hai đội hạt giống của vòng chung kết gặp nhau, tựa hồ chứng tỏ cho việc công bằng của vòng chung kết này.

Không thể nghi ngờ, hai trận đấu này được xem trọng nhất.

Khi trận đấu còn khoảng nửa canh giờ nữa thì bắt đầu, mười đội tiến vào chuẩn bị cho trận đấu.

"Đái lão đại, người làm sao vậy?" Mã Hồng Tuấn có chút khó hiểu hỏi. Từ lúc biết kết quả rút thăm, tâm tình Đái Mộc Bạch tựa hồ trầm xuống, từ chỗ ở đến khu vực thi đấu đều không nói lời nào, so với tính cách ngày thường của hắn hoàn toàn bất đồng.

Đường Tam tự nhiên cũng nhìn ra tâm tình của Đái Mộc Bạch có điều gì đó không đúng, nhưng cảm giác của hắn không giống với Mã Hồng Tuấn. Đái Mộc Bạch mặc dù rất trầm mặc, nhưng Đường Tam có thể cảm thấy, dường như hắn đang chờ đợi một cái gì đó.

Không phá tan sự im lặng, chịu đựng sự trầm mặc, đối với tính cách của Đái Mộc Bạch mà nói, tựa hồ chiến ý vốn ẩn sâu bên trông lúc này đã đạt tới đỉnh điểm.

Tâm tình thay đổi không chỉ có Đái Mộc Bạch, mà cả Chu Trúc Thanh cũng vậy, không giống với Đái Mộc Bạch, vẻ mặt băng lãnh Chu Trúc Thanh luôn có như ngày thường, nhưng lúc này ánh mắt lại đang tràn ngập kích động.

Đái Mộc Bạch không có trả lời Mã Hồng Tuấn, nhưng Chu Trúc Thanh lại tiến tới, hướng mọi người khom lưng.

"Trúc Thanh, ngươi làm gì vậy?" Đại sư nhíu mày.

Chu Trúc Thanh liếc mắt nhìn Đái Mộc Bạch một cái, "Trận đấu nay, chúng ta nhất định phải chiến thắng. Đây là cơ hội duy nhất của ta và Đái Mộc Bạch."

Áo Tư Tạp hỏi: "Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ trong Tinh La hoàng gia học viện có cừu nhân của các ngươi?"

Chu Trúc Thanh lắc đầu, nói: "Không phải. Đây là tranh đấu trong gia tộc. Ta cùng Mộc Bạch đều là người của Tinh La đế quốc, phân biệt thuộc về hai gia tộc. Hai gia tộc chúng ta quan hệ cực kỳ mật thiết. Trong gia tộc có một quy định, chỉ có người xuất sắc nhất mới có thể trở thành người thừa kế tương lai. Ta

cũng Mộc Bạch đều không phải là con cả. Tỷ tỷ ta cùng ca ca của Mộc Bạch đính ước từ nhỏ, ta cùng Mộc Bạch cũng vậy."

"Bốn người chúng ta xuất sắc nhất trong thanh niên đồng bối. Mộc Bạch cùng ta sở dĩ đi tới Thiên Đấu đế quốc là để tăng cường thực lực bản thân. Toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện đại tái lần này là cơ hội gia tộc giao cho chúng ta. Bởi vì chúng ta không phải con cả, cho nên cơ hội kế thừa ít hơn rất nhiều. Nếu chúng ta có thể chiến thắng huynh tỷ thì chúng ta sẽ có tư cách kế thừa."

Đường Tam nói: "Nói như vậy, huynh tỷ của các ngươi là thành viên của Tinh La hoàng gia cao cấp hồn sư học viện?"

Chu Trúc Thanh yên lặng nói, "Vốn ta nghĩ rằng chúng ta không còn cơ hội gì. Nhưng là, khi ta tới Sử Lai Khắc học viện, gặp được các ngươi, ta đột nhiên phát hiện, với sự trợ giúp của các ngươi chúng ta vẫn còn cơ hội chiến thắng."

Tiểu vũ nhịn không được nói: "Quyền lực thật sự trọng yếu vậy sao? Cho dù có thể kế thừa gia tộc, các ngươi liệu có thật sự vui vẻ?"

Chu Trúc Thanh cười khổ, "Nếu mọi chuyện đơn giản như vậy thì tốt. Ngươi cho rằng chúng ta coi trọng quyền lực vậy sao? Không, gia tộc chúng ta có một quy củ cực kỳ đặc biệt. Vì để người thừa kế gia tộc càng thêm xuất sắc, một khi lựa chọn được đệ tử kế thừa, sẽ đem nhưng đệ tử này sẽ được bồi dưỡng như kẻ của nhau. Người chiến thắng sẽ là người thừa kế, nhưng kẻ thất bại sẽ có kết cục cực kì bi thảm. Vì tránh gia tộc sau này có thể nội loạn, kẻ thất bại ấy sẽ bị giết chết. Cho nên, chúng ta không chỉ cố gắng vì quyền lực, mà còn là vì tính mạng nữa."

Nói đến đây, tâm tình Chu Trúc Thanh rõ ràng trở nên kích động hơn, "Các ngươi có biết tại sao ta đối với Mộc Bạch vẫn luôn lạnh nhạt không? Bởi vì ta nghĩ rằng, đến lúc mình hai mươi lăm tuổi chắc hẳn sẽ phải chết. Thậm chí còn không đến hai mươi lăm tuổi. Huynh trưởng của Mộc Bạch hơn hắn sáu tuổi, tài trí cùng thực lực đều là vô cùng xuất sắc. Tỷ tỷ của ta lớn hơn ta bảy tuổi. Cùng bọn họ cạnh tranh, chúng ta gần như không có cơ hội. Cho nên, Mộc Bạch đi tới Thiên Đấu đế quốc đã chọn lựa từ bỏ, suốt ngày sống giữa một đám đàn bà. Hắn đã như vậy thì chúng ta làm gì còn cơ hội sinh tồn chứ? Ta rất tức giận vì hắn không có ý chí đấu tranh gì cả."

Đái Mộc Bạch rốt cục cũng mở miệng, "Đấu tranh? Đấu tranh như thế nào? Đại ca so với ta lớn hơn sáu tuổi. Hắn gần như đã là người thừa kế được gia tộc xác định. Ta chỉ là lựa chọn dự bị, chính là để tạo cho đại ca thêm áp lực mà thôi. Cho đến hai năm trước, chứng kiến Tiểu Tam, ngươi, Tiểu Vũ cùng Vinh Vinh gia nhập học viện, ta mới nhìn thấy được hi vọng. Gia tộc cho chúng ta thời hạn đến hai mươi lăm tuổi, ngoại trừ so sánh trí lực, toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái này chính là khảo nghiệm thực lực mỗi người. Ta cùng Trúc Thanh phải chiến thắng huynh tỷ bọn họ. Bọn họ đều sắp hai mươi lăm tuổi. Trận đấu này, là cơ hội duy nhất của chúng ta. Nếu chúng ta thua, phương diện kia phải xuất sắc hơn bọn họ rất nhiều mới được. Mà kinh nghiệm của bọn họ nhiều hơn chúng ta rất, muốn chiến thắng họ là không có khả năng. Ta hận gia tộc. Nhưng vì Trúc Thanh, ta sẽ không trốn tránh nữa. Hôm nay đánh một trận, cho dù phải chết, ta cũng tuyệt không để thua."

Tà mâu màu đỏ, hào khí trở nên hưng thịnh, không ai nghĩ tới sau lưng Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh còn có áp lực lớn như vậy. Đó là uy hiếp tánh mạng a!

Đường Tam vươn tay phải trước mặt Đái Mộc Bạch, chỉ nói hai chữ: "Tất thắng."

Ngay sau đó là Áo Tư Tạp, hắn đem tay phải đặt lên tay Đường Tam. Mã Hồng Tuấn, Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh trước sau động tác đều như vậy. Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch tay phải đưa ra. Bảy người đồng thời hét lớn, "Tất thắng."

Từ lúc đại hội bắt đầu đến bây giờ, Sử Lai Khắc thất quái còn chưa bao giờ đồng thời thượng tràng. Khi bọn họ xuất trận đầy đủ, vài học viện còn lại của Thiên đấu đế quốc ánh mắt đều không khỏi ngưng trọng.

Hỏa Vũ đang cùng Phong Tiếu Thiên đứng chung một chỗ, Đường Tam, Tiểu Vũ, Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh cùng Mã Hồng Tuấn xuất tràng, bọn họ còn đoán được. Mà Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp khiến bọn họ không tài nào nghĩ ra.

Mặc dù đã từng gặp qua Trữ Vinh Vinh, nhưng khi đó, tràng diện hỗn loạn. cũng không có mấy người chú ý tới nàng.

Nhưng nàng xuất hiện cũng ít nhiều còn hiểu được, dù sao, lúc đó nàng lao vào lồng ngực cha mình, cũng chứng minh nàng xuất thân từ Thất Bảo Lưu Ly tông.

Nhưng là Áo Tư Tạp khiến cho mọi người không hiểu. Đại hội cao cấp hồn sư học viện tinh anh toàn đại lục từ lúc bắt đầu đến bây giờ, hắn còn chưa bao giờ xuất trận (lúc đánh với Tượng Giáp tông xuất hiện rùi thì fải mà – A Lá). Lúc này, hắn vẻ mặt thong dong đi theo những người khác lên đấu đài, Hỏa Vũ cùng Phong Tiếu Thiên chứng kiến vậy đều rất kinh ngạc.

Chẳng lẻ, đây mới là cao thủ ẩn dấu của Sử Lai Khắc học viện? Vẫn ẩn nhẫn đến bây giờ mới xuất tràng.

Đái Mộc Bạch cầm đầu, Sử Lai Khắc thất quái đứng thành một đội hình kỳ lạ. Đái Mộc Bạch tà mâu trước đó chưa từng ngưng trọng như vậy, lẳng lặng nhìn về phía trước.

Phía bên kia võ đài, một nhóm bảy người chậm rãi đi lên. Khi chứng kiến đối phương, ánh mắt Đái Mộc Bạch không khỏi hiện lên hai luồng tinh quang, hướng về một người.

Đường Tam cũng chú ý tới người kia, tóc vàng dài tới tận lưng. Trên mặt lộ thần sắc tự tin, hai tròng mắt cũng sang quắc lên. Dung mạo của hắn cùng với Đái Mộc Bạch chí ít có bảy phần giống nhau, chỉ bất quá vóc người so với Đái Mộc Bạch còn muốn cao lớn hơn vài phần. Mặc dù rất tùy ý, nhưng nụ cười của hắn mang vài phần của kẻ bề trên.

Phía sau hắn, là một cô cái cao cao, vóc người cực kì đầy đặn, da trắng như ngọc, khuôn mặt đồng dạng cười cười, thậm chí nơi đây là lôi đài nhưng vẫn nắm tay người đi trước. Cô gái rất đẹp, nàng cùng Chu Trúc Thanh rất giống nhau, thậm chí so với Đái Mộc Bạch cùng với người đi trước còn muốn giống hơn nhiều.

Bất quá, so với Chu Trúc Thanh, nàng thiếu một chút băng lãnh.

Cả người nhìn qua thập phần nhu hòa, bằng vào sự ôn nhu này, rất dễ tạo mỹ cảm đối với người xung quanh. Thanh niên cầm đầu đảo ánh mắt về phía Đái Mộc Bạch, lạnh nhạt nói: “Mộc Bạch, không nghĩ tới ngươi có khả năng bước vào vòng chung kết, có thể trực tiếp khiêu chiến với ta như vậy. Đối với ngươi như vây đã rất thành công rồi. Nhưng ngươi hẳn hiểu được, ngươi như vậy sẽ làm ta đối với ngươi xuất toàn lực.”

“Đái Duy Tư, không cần nói nhiều điều hay như vậy, đã bao giờ ngươi không muốn đối phó với ta chứ. Hôm nay, ở đây, ngươi và ta là địch nhân. Có bản lãnh, ngươi trước tiên chiến thắng ta đi rồi hãy nói. Nếu không, người nào kế thừa gia tộc còn chưa xác định được đâu.”

Đái Duy Tư có chút kinh ngạc nhìn Đái Mộc Bạch, “Ồ, Hoa Hoa công tử nhà chúng ta đã thay đổi rồi. Hảo, ta muốn xem vài năm ngươi rời nhà, đã học được bản lãnh gì, dám cùng đại ca nói những lời như vậy. Khó trách, nha đầu Trúc Thanh kia cũng ở cùng một chỗ với ngươi, xem ra, các ngươi cũng đã chuẩn bị đầy đủ để đối kháng với chúng ta tới cùng?”

Ánh mắt ngưng trọng rơi trên người Chu Trúc Thanh, Đái Duy Tư cùng cô gái bên cạnh liếc nhau, trong mắt hiện lên vài phần hàn quang.

“Trúc Thanh, nếu ta nhớ không nhầm, ngươi hẳn còn chưa tới mười lăm tuổi. Trẻ như vậy đã có thể tham gia đại hội lần này, hơn nữa còn lọt vào được mười đội mạnh. Không biết các ngươi vận khí tốt hay thực lực mạnh đây. Bất quá, các ngươi cũng chỉ có thể dừng lại ở đây thôi. Kỳ thật, ba ba mụ mụ rất nhớ ngươi, chỉ vì không thể làm ngược lại quy củ của tổ tông, sau trận đấu này, ngươi hãy cùng ta quay về đi.” Thanh âm của cô gái bên cạnh Đái Duy Tư không giống với Chu Trúc Thanh, không có sự băng lạnh của Chu Trúc Thanh, đó là âm thanh mang tính chất mị hoặc, khiến kẻ khác rất dễ chìm đắm trong vẻ nhu mị đó.

“Chu Trúc Vân, ngươi không cần ở chỗ này nói này nói nọ nữa. Nếu ta không rời nhà ra đi, có lẽ đã chết trong tay ngươi rồi. Nhớ ta? Trong gia tộc chúng ta cón có loại nhân tình này tồn tại sao?” Thanh âm Chu Trúc Thanh càng trở nên âm lạnh.

Đối với nàng cùng Đái Mộ Bạch mà nói, đôi tình lữ trước mặt này lớn hơn bọn họ khá nhiều. Bọn họ mặc dù có cùng huyết thống, nhưng, dưới áp lực của gia tộc, hai bên chỉ có thể có một bên còn tồn tại.

Bất luận vì cái gì, bọn họ đều phải xuất toàn lực, ít nhất, không ai hi vọng tính mạng của mình dễ dàng kết thúc như vậy.

Song phương trên đài nói chuyện không có ý áp chế thanh âm, hồn sư dưới đài thính lực đều tốt hơn người bình thường dĩ nhiên nghe thấy được.

Khi nghe được Chu Trúc Vân nói Chu Trúc Thanh còn chưa tới mười lăm tuổi, cho dù là cao cấp hồn sư cũng không khỏi rùng mình.

Nhất là những người đã chứng kiến Chu Trúc Thanh ra tay, trong ánh mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Hỏa Vũ cả người lâm vào ngốc trệ, nếu nói nàng cùng Thần Phong học viện liên hợp trở nên mạnh hơn, có thể áp đảo được Sử Lai Khắc học viện, giờ đây, nàng đã hoàn toàn tuyệt vọng.

So với mình còn ít hơn bốn tuổi, thực lực lại tương đương với mình, những người này là quái vật sao?

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi nghĩ đến người kia, cho tới nay nàng còn không rõ tuổi của Đường Tam. Chẳng lẽ, hắn cũng còn ít tuổi như vậy sao?

Lúc này, trọng tài đi tới vị trí giữa hai đội, "Trận đấu sắp bắt đầu. Các ngươi có thể phóng thích vũ hồn ra. Quy tắc của trận đấu vẫn như trước, đấu loại trực tiếp, đội chiến thắng tiến vào lục cường (sáu đội mạnh – A Lá). Sử Lai Khắc cao cấp hồn sư học viện chiến với Tinh La hoàng gia cao cấp hồn sư học viện. Chuẩn bị."

Đái Mộc Bạch cùng Đái Duy Tư, Chu Trúc Thanh cùng Chu Trúc Vân, bốn ngươi tám ánh mắt va chạm kịch liệt tại không trung.

Ánh mắt Đái Duy Tư chợt trở lên bá đạo, cả người phảng phất như cao lớn lên, bả vai mở rộng, dung nhan tà dị, giờ khắc này trở lên tuấn vĩ dị thường, "Các huynh đệ, phóng thích vũ hồn, để cho bọn hắn kinh hãi đi."

Hồn lực của bảy tên đội viên Tinh La học viện trong nháy mắt phóng thích, Đái Duy Tư cùng Chu Trúc Vân đứng ở phía trước đội ngũ, hồn lực trên người bọn họ rung động rõ ràng nhất.

Trong chốc lát, hai vàng hai tím bốn cái hồn hoàn đã xuất hiện trên người bọn họ.

Đái Duy Tư cùng Chu Trúc Vân vũ hồn cùng đệ muội giống nhau, Bạch hổ cùng U minh linh miêu. Từ hồn lực rung động cho thấy, trong hai người, Đái Duy Tư hồn lực ít nhất đã vượt qua bốn mươi bảy cấp, mà Chu Trúc Vân cũng đạt đến bốn mươi sáu cấp.

Bọn họ chính là đối thủ cực mạnh mà trước nay Sử Lai Khắc thất quái gặp phải.

Khiến cho kẻ khác càng kinh ngạc hơn, sau lưng Đái Duy Tư cùng Chu Trúc Vân, năm người phóng thích vũ hồn ra, có đến bốn người đều đạt tới bốn mươi cấp, cùng với hai người phía trước, cả Tinh La học viện chiến đội tổng cộng có sáu người đạt trên bốn mươi cấp.

Ngoại trừ học viện thuộc về Võ Hồn địa và học viện do Thần Phong cùng Sí Hỏa liên hợp thể hiện ra từ hai vòng đấu trước, bọn họ chính là đội ngũ có nhiều người đạt bốn mươi cấp nhất. Huống chi, thực lực Đái Duy Tu cùng Chu Trúc Vân càng mạnh mẽ.

Luận về thực lực tổng thể, bọn họ tuyệt không yếu hơn học viện do Thần Phong cùng Sí Hỏa hai học viện kết hợp.

Tinh La hoàng gia cao cấp hồn sư học viện cùng Thiên Đấu hoàng gia học viện không giống bình thường, không phải chỉ bằng địa vị và kim tiền là có thể tiến vào.

Nhưng khiến cho Đái Duy Tư cùng Chu Trúc Vân chấn động là, Sử Lai Khắc thất quái gây cho mọi người có mặt tại đây sự kinh khủng hơn nữa.

Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh trên người hiện lên giống nhau là hai vàng hai tím bốn cái hồn hoàn. Càng làm cho bọn hắn kinh hãi, Đường Tam đứng ở bên cạnh, bất động thanh sắc (đứng im – A Lá), tướng mạo cũng tính là bình thường, hai vàng một tím một đen, bốn cái hồn hoàn hiện lên trong nháy mắt, Tinh La đế quốc nhất phương cùng các học viện khác không khỏi nhịn được kình hô.

Nhưng, rung động còn chưa chấm dứt, bốn người còn lại màu sắc hồn hoàn đều giống nhau, hai vàng hai tím, phối trí hồn hoàn tốt nhất.

Hai vòng đầu của tổng kết tái, Sử Lai Khắc học viện vẫn chưa xuất tràng, không ngờ toàn bộ bảy người đều có phối trí hồn hoàn tốt nhất, đều trên bốn mươi cấp hồn tông. Trong nháy mắt, áp lực do Tinh La đế quốc học viện tạo được nhất thời suy giảm. Đái Duy Tư cùng Chu Trúc Vân sắc mặt cũng thay đổi.

Chu Trúc Vân có chút thất thố nhìn Chu Trúc Thanh. "Không có khả năng. Lúc ngươi rời nhà mới hai mươi mấy cấp. Mới hai năm thời gian, ngươi như thế nào đã có thể đột phá bốn mươi cấp?"

Từ lúc Sử Lai Khắc học viện tiến vào vòng chung kết, Đái Duy Tu cùng Chu Trúc Vân đã chú ý tới bọn họ. Nhưng trong ý thức, bọn họ chưa từng để đệ muội này vào mắt.

Dù sao, tuổi tác chênh lệch lớn như vậy. Trong tình huống thiên phú hai bên không sai biệt nhiều lắm. Bọn họ làm sao có thể đuổi kịp chính mình. Cho dù biết Sử Lai Khắc học viện đạt thứ hạng cao trong tấn cấp tái ở Thiên Đấu đế quốc, cùng không khiến bọn họ thay đổi ý nghĩ.

Là một trong ba hạt giống của đại hội. Trong mắt bọn họ, đối thủ chỉ có Võ Hồn điện học viện chiến đội mà thôi.

Mà trước mắt, chứng kiến Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh hiển lộ ra thực lực hơn bốn mươi cấp, Đái Duy Tư cùng Chu Trúc Thanh nội tâm đã bắt đầu rung động, sát khí bắt đầu nổi lên. Tuổi tác chênh lệch nhiều vậy, mà thực lực đã rất gần bọn họ, nếu để thêm một thời gian nữa, sau này thắng bại còn chưa biết được.

Cho dù liều mạng vi phạm quy tắc đại hội, lần này nhất định phải giải quyết được mối uy hiếp này.

Đái Mộc Bạch lạnh lùng nhìn Đái Duy Tư, trong mắt vị huynh trưởng, hắn tự nhiên nhận ra sát khí ẩn chứa trong đó. Nói về thiên phú, Đái Mộc Bạch so với Đái Duy Tư mạnh hơn một chút, trời sinh tà mâu song đồng, đã khiến hắn được chú ý từ nhỏ. Nếu không cũng không thể trở thành đối thủ cạnh tranh của Đái Duy Tư.

Giờ đây, mặc dù trận đấu còn chưa bắt đầu, nhưng trong lòng hắn đã cảm thấy vô cùng sung sướng.

Từ nhỏ đến lớn, Đái Duy Tư mỗi lần thấy hắn, đáy mắt đều hiện ra vẻ khinh miệt. Nhưng lúc này, hắn đã thấy được trong mắt Đái Duy Tư hiện lên vẻ ngưng trọng, cùng một tia sợ hãi. Hết thảy đều do thực lực của chính mình.

"Trận đấu bắt đầu." Trọng tài hạ lệnh, cuộc chiến khiến cho mọi người quan tâm nhất đại hội rốt cục cũng bắt đầu.

"Vinh Vinh, cho ta hồn lực." Sau khi phóng thích vũ hồn, song phương đã triển khai trận hình. Đường Tam rất nhanh lui về sau Đái Mộc Bạch. Tiểu Vũ tiến lên trước, đứng bên cạnh Đái Mộc Bạch. Mã Hồng Tuấn vẫn như trước, đứng phía sau bảo vệ hai gã phụ trợ hồn sư. Người lên tiếng chính là Đường Tam. Trữ Vinh Vinh sau lưng bọn họ phóng thích vũ hồn. Đối thủ trước mặt không chứng kiến được Cửu Bảo Lưu Ly Tháp quang mang tỏa sáng.

Nghe thấy Đường Tam chỉ huy, tử quang loé sáng, một đạo quang thải rót vào trong cơ thể hắn. Ngoài ra, trong tay Áo Tư Tạp hiện lên hồng sắc quang ảnh.

Trên người Đái Duy Tư, Bạch Hổ Hộ Thân Chướng xuất hiện, vũ hồn giống nhau, hồn kỹ của hắn cùng Đái Mộc Bạch mặc dù không hoàn toàn giống, nhưng ba hồn kỹ đầu tiên đều như nhau. Dù sao, ba hồn kỹ này chính là do gia tộc trải qua trăm ngàn nghiên cứu mới đưa ra được kết quả tốt nhất.

Đường Tam không chút do dự đem vật từ Áo Tư Tạp cho vào trong miệng. Trong phút chốc, quang mang từ Trữ Vinh Vinh cũng nháy mắt rót vào cơ thể hắn.

Đái Duy Tư cùng Chu Trúc Vân động thủ.

Đái Duy Tư xông lên trước, khí thế mạnh mẽ bộc phát, Bạch Hổ Kim Cương Biến cũng phát ra áp lực về phía ba người Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thành cùng Tiểu Vũ.

Không thể khi ngờ, hồn lực của hắn là mạnh nhất toàn trường lúc này. Lựa chọn thời gian động thủ cũng rất chính xác, hắn càng bá đạo hơn so với Đái Mộc Bạch, khí thế của thượng vị giả nhiều năm hình thành lên không phải là Đái Mộc Bạch có khả năng so sánh.

Sau lưng Đái Duy Tư, Chu Trúc Vân cũng động thủ, một đạo quang mang từ phía sau rót vào trong cơ thể nàng, Chu Trúc Vân nháy mắt biến mất, cả thân người chỉ còn lại tàn ảnh trong không trung, thân thể lao về phía Đường Tam.

Hiển nhiên, hồn hoàn màu đen trên người Đường Tam tạo cho bọn họ uy hiếp lớn nhất.

Đường Tam phảng phất như không thấy Chu Trúc Vân lao tới, sắc mặt trở lên ngưng trọng, trên người, đệ tứ hồn hoàn phát động, màu đen sẫm dưới tác dụng của quang mang màu hồng do hồn kỹ thứ tư của Trữ Vinh Vinh toàn lực phát ra. Trong phút chốc, cả người bị một tầng hắc sắc bao phủ. Đồng thời, trong tay phải của hắn, lam quang hoàn toàn ngưng tụ. Tay chậm rãi vung ra, hướng về phía người đang lao đến.

Đinh - - , hư ảo Chu Trúc Vân tại không trung đình trệ, bởi vì một đạo thân ảnh giống nhau nhanh chóng lặng lẽ chắn trước mặt nàng. Hai người sau lưng, đều cũng có một đạo quang mang. Đó là tốc độ tăng phúc quang mang.

Chu Trúc Thanh cùng Chu Trúc Vân kịch liệt va chạm trên không trung.

Nói về thực lực, Chu Trúc Thanh so với Chu Trúc Vân thua kém không ít, dù sao hồn lực hai người có sự chênh lệch tới năm cấp, nhưng, sau lưng Chu Trúc Thanh còn có Cửu Bảo Lưu Ly Tháp hồn sư Trữ Vinh Vinh, sử dụng Tam Khiếu Ngự Chi Tâm, một đạo phụ trợ tăng tốc đem tốc độ của nàng trực tiếp tăng lên bốn mươi phần trăm. Đối với mẫn công hệ hồn sư mà nói, tốc độ cực kì quan trọng. Mặc dù Chu Trúc Vân cũng có đồng bạn phụ trợ tăng tốc, nhưng hiệu quả sao có thể so sánh với thiên hạ đệ nhất phụ trợ vũ hồn?

Sự khiếp sợ trong lòng Chu Trúc Vân cũng không có ngưng lại, nàng đương nhiên nhìn ra được, Đường Tam đang chuẩn bị phóng thích hồn kỹ kinh khủng từ vạn năm hồn hoàn. Theo tình huống súc lực của Đường Tam, nàng có thể hiểu được hồn kỹ này tuyệt đối không đơn giản, bất luận thế nào cũng không thể để đối phương triển khai được.

Hai tỷ muội thân thể giống như lưu tinh, không ngừng va chạm trong không trung, vô số tia lửa óng ánh bắn ra vì lợi trảo tiếp xúc với nhau.

Bên kia, chiến đấu cũng đã bắt đầu, đón nhận khí thế kinh người của Đái Duy Tư không phải Đái Mộc Bạch, mà lại là Tiểu Vũ. Thân hình chợt lóe, Tiểu Vũ đã xuất hiện trước mặt Đái Duy Tư. Đệ nhị hồn kỹ Mị Hoặc từ hai mắt phóng thích ra.

Đái Duy Tư hừ lạnh một tiếng, trong mắt đột nhiên tinh quang tăng vọt, dĩ nhiên không để kỹ năng Mị Hoặc của Tiểu Vũ vào trong mắt, một đạo Bạch Hổ Liệt Quang Ba đánh về phía Tiểu Vũ. Đồng thời thân thể gia tốc, hổ chưởng mở ra, mục tiêu chính là Đái Mộc Bạch.

Nhưng hắn vẫn còn quá xem thường Tiểu Vũ, trong nháy mắt, hành động của Tiểu vũ khiến mọi người tràn ngập khiếp sợ.

Thuấn Di phát động, né tránh công kích của Bạch Hổ Liệt Quang Ba, trong nháy mắt, Tiểu Vũ trên người bao trùm một tầng kim quang, trực tiếp lao về phía Đái Duy Tư.

Đái Duy Tư được coi là người thừa kế gia tộc, bản thân vũ hồn bạch hổ cường đại, thiên phú hơn người, kinh nghiệm thật chiến cực kì phong phú. Đối mặt với Tiểu Vũ đột nhiên biến hóa, hắn cũng không có bối rối, Bạch Hổ Kim Cương Biến cùng Bạch Hổ Hộ Thân Chướng tăng lên tới cực hạn. Một tầng bạch quang từ trong cơ thể phát ra, hắn chính là muốn bằng ưu thế về hồn lực đem Tiểu Vũ hất văng ra.

Nhưng Đái Duy Tư quên mất rằng, khi bạch quang trên người hắn cùng kim quang trên người Tiểu Vũ tiếp xúc trong nháy mắt, bạch quang không có chút nào ngăn cản. Sau một khắc, bím tóc của Tiểu Vũ đã vung ra, mạnh mẽ quấn quanh trên cổ hắn.

Nhu cốt mị thỏ Tiểu Vũ, đệ tứ hồn kỹ, Vô Địch Kim Thân phát động.

124. Chương 123: Biến Dị Kỹ Năng Của Vạn Năm Hồn Kỹ

Ba giây, có thể rất ngắn nhưng nhiều lúc lại trở thành mấu chốt để chiến thắng. Đệ tứ hồn kĩ thời gian duy trì rất ngắn nhưng lại có hiệu quả rất lớn. Trong ba giây đối mặt với mọi công kích đều có thể miễn trừ, đủ thời gian cho Tiểu Vũ tiếp cận đối thủ.

Tóc dài quấn quanh cổ đối thủ, thân thể Tiểu Vũ đã vọt đến sau lưng Đái Duy Tư. Hai tay Đái Duy Tư đánh ra, vừa lúc cùng với Vô Địch Kim Thân chống lại một giây cuối cùng, lực phản chấn thật lớn làm hai tay hắn tê dại.

Đường Tam đã từng nói với Tiểu Vũ không thích nhìn nàng dùng thân thể quân quanh thân thể đối thủ, dù sao nàng cũng là con gái, cho nên, nhu kĩ hiện tại của nàng đã thay đổi rất nhiều. Bím tóc quấn quanh cổ Đái Duy Tư chợt thắt lại, chuyển mình đến sau lưng Đái Duy Tư, một chân chống giữ, một chân khác đặt ở phía trên thắt lưng của hắn.

Đệ nhất hồn kĩ, Yêu Cung phát động.

Tiểu Vũ cả thân thể được bao bọc bởi kim quang (ánh sáng vàng - A Phóng) căng lên, ngay sau toàn thân bộc phát lực.

Dưới tác dụng của Vô Địch Kim Thân, lực lượng của nàng được tăng lên gấp đôi, Yêu Cung cũng được tăng phúc gấp đôi.

Lúc này, thân thể nhìn qua có vẻ mảnh khảnh của nàng lại thể hiện ra một lực lượng khiến mọi người cảm thấy kinh khủng. Cho dù là một vị sáu mươi cấp hồn sư, dưới tình huống bị nàng khống chế như vậy cũng không thể có khả năng phản kháng.

Thân thể Đái Duy Tư được quăng đi như đạn pháo, hướng phía đồng bọn bắn tới.

Đúng lúc này, một tiếng hổ gầm phát ra, Đái Mộc Bạch rốt cuộc cũng động thủ, ba khẩu Bạch Hổ Liệt Quang Ba phóng ra, dưới sự tăng phúc của Bạch Hổ Kim Cương Biến chặn vài tên còn lại của Tinh La học viện đang phóng thích hồn kĩ.

Nhưng điều làm mọi người cảm thấy kì quái là từ đầu trận đấu đến giờ, Thất Quái Sử Lai Khắc cũng không hề có ý định lao tới công kích.

Quang mang của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp bắn ra đột nhiên tăng thêm một đạo, là công kích tăng phúc. Tổng cộng hai đạo quang mang ngưng tụ trên người Chu Trúc Thanh.

Một tiếng nổ vang lên, Chu Trúc Vân dưới sự công kích đã được tăng phúc của Chu Trúc Thanh bị chấn bay ngược lại. Sắc mặt trở nên cực kì khó coi. Nàng cũng không phải bại bởi Chu Trúc Thanh mà bại bởi sự kết hợp của Chu Trúc Thanh và Trữ Vinh Vinh

Sử Lai Khắc Thất Quái cho tới bây giờ đều là một thể, lúc này, trên người cả hai tỷ muội đều suất hiện nhiều vết thương, như trước hai nàng là ngang tài ngang sắc.

"Thất quái bạo động". Thanh âm trầm ổn từ miệng Đường Tam phát ra. Một mực súc lực, Đường Tam rốt cục cũng có động tác. Chân trái tiến lên trước một bước. Một quyền chứa đầy ánh sáng mầu lam nện xuống mặt đất.

Cùng lúc đó, trong tay Áo Tư Lạp sau lưng Đường Tam có bốn căn hưng phấn phấn hồng tràng, mỗi căn rơi vào trong tay từng người Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh, Tiểu Vũ, Mã Hồng Tuấn. Trong lúc Đường Tam chuẩn bị lực lượng, hắn tự nhiên cũng không có đình chỉ chế tạo hương tràng. Thản nhiên quang mang lóe ra. Đường Tam trên mặt toát ra một tia thần quang, ánh sáng màu lam trong nháy mắt từ nắm tay hắn bộc phát ra.

Đái Duy Tư bị Tiểu Vũ ném đi, hoàn toàn không khống chế được thân thể của chính mình, dưới sự liên thủ của ba gã đồng bọn, mới có thể tiếp được thân thể của hắn xuống. Mà lúc này thời gian như chậm lại một nửa.

Oanh … , Xích ….

Theo một âm thanh kì dị, một vòng sáng màu lam lấy Tinh La học viện chiến đội làm trung tâm lặng yên khuếch tán, ngay sau khi vầng sáng khuếch tán đến tận cùng, đột nhiên, vô số căn Lam Ngân Thảo từ trong phạm vi vầng sáng phóng ra, đem toàn bộ Tinh La chiến đội vây vào bên trong.

Nguy cơ đã tới trước mắt, đội viên của Tinh La học viện chỉ mới kịp phóng thích ra hồn kĩ hộ thể. Lúc này, trong bẩy người bọn họ, chỉ có Chu Trúc Vân ở xa một chút, còn sáu người còn lại đều ở cùng một chỗ.

Tuy là có phòng ngự, nhưng Lam Ngân Thảo đem bọn họ vây vào trong, lại mang theo một cỗ lực lượng chấn động đặc thù, khiến cho bẩy tên đội viên Tinh La học viện đều lâm vào trạng thái mê muội trong chốc lát.

Thiên Thủ Tu La Đường Tam đệ tứ hồn kĩ, Lam Ngân Tù Lung năng lực biến dị, Lam Ngân Đột Thứ trận phát động (Lam Ngân Thảo như những ngọn giáo từ dưới đất đâm lên - A Phóng).

Đây là kết quả cố ngắng nghiên cứu của Đường Tam. Lam Ngân Tù Lung trong chiến đấu, chính là Lam Ngân Thảo từ mặt đất tuôn ra, đem đối thủ bao vây lại. Đã như vậy, nếu đem tất cả hồn lực rót vào Lam Ngân Thảo rồi từ mặt đất phóng ra sẽ sinh ra hiệu quả gì đây? Lam Ngân Thảo hóa thành Lam Ngân Tù Lung đều cực kì cứng rắn, nếu như đối thủ thực lực nhỏ yếu một chút sẽ trực tiếp bị xuyên thấu. Đối thủ có thực lực cao cũng không thế thoát ra khỏi phạm vi công kích này.

Trong lúc Đương Tam không ngừng thí nghiệm, hắn phát hiện nếu hồn lực của mình ngưng tụ đến trình độ nhất định, Lam Ngân Đột Thứ có thể mang đến hiệu quả mê muội trong một khoảng thời gian ngắn. Hiệu quả này sẽ do thực lực của đối thủ mà quyết định thời gian dài hay ngắn.

Nhưng cho dù là đối thủ có thực lực cường thịnh cũng mê mội ít nhất trong một giây.

Hiệu quả của lần này, là do Đường Tam hao phí thật lớn tâm tư nghiên cứu, dù sao cũng là vạn năm hồn kĩ, sao lại có thể đơn giản như vậy? Lam Ngân Tù Lung tự bản thân đã mang theo hiệu quả mê muội, nhưng phải khi đối thủ phá vỡ lồng giam mới có hiệu quả, chỉ có điều hiệu quả rất yếu mà thôi. Nhưng khi thật nhiều Lam Ngân lồng giam tập trung bộc phát, hiệu quả mê muội được gia tăng nhiều lần, thể hiện rõ ràng hơn rất nhiều.

Trước mắt đối với hồn kĩ này Đường Tam nghiên cứu còn chưa hoàn toàn thành thục, nhưng dùng để khắc chế định nhân thì vẫn có thể nắm chắc.

Để tăng mạnh hiệu quả của hồn kĩ, hắn ngay từ đầu nhận tăng phúc hồn lực của Trữ Vinh Vinh cùng với hưng phấn phấn hồng tràng của Áo Tư Lạp tăng lên toàn bộ thuộc tính. Như vậy, Lam Ngân Đột Thứ của hắn lần đầu tiên sử dụng tại chiến trường đã đem lại hiệu quả lớn nhất.

Cho dù là Đái Duy Tư có hồn lực mạnh hơn hắn không ít, lúc này cũng bị mê muội ít nhất ba giây trở lên. Hơn nữa đối thủ mặc dù chặn lại công kích của Lam Ngân Đột Thứ, nhưng trên người cũng bị thương nhiều chỗ.

Thất quái bạo động ngay khi Đường Tam xuất quyền đã bắt đầu rồi.

Dục Hỏa Phượng Hoàng, Phượng Dực Thiên Tường, hai đại hồn kĩ đồng thời từ trên người Mã Hồng Tuấn thoáng hiện, đã đến lúc hắn biểu diễn.

Thân thể mập mạp giữa mênh mông hỏa diễm bao phủ lao đi, để lại trên không trung một vầng sáng.

Khi Mã Hồng Tuấn sắp rơi xuống, Lam Ngân Đột Thứ trong nháy mắt biến mất. Mà vị trí Mã Hồng Tuấn lựa chọn cũng rất chuẩn xác, rơi vào trung tâm sáu người Đái Duy Tư. Tà Hỏa Phượng Hoàng đệ tứ hồn kĩ, Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích, phát động.

Ầm một tiếng nổ vang, hồn kỹ có nhiều hạn chế này thể hiện ra hiệu quả kinh khủng.

Mặc dù hồn kỹ có nhiều hạn chế này rất khó để sinh ra tác dụng, bởi vì phạm vi bao trùm nhỏ, mà lại phải gần người, tóm lại đối thủ hoàn toàn có thể kịp thời tránh đi.

Chỉ khi nào đánh trúng mục tiêu, thì tác dụng của hồn kỹ này mới thật lớn.

Bộ phận thứ nhất của đệ tứ hồn kỹ Phượng Hoàng Khiếu Thiên kích trong nháy mắt bộc phát, làm Đái Duy Tư cùng mấy người khác vừa từ mê muội sắp tỉnh táo lại rơi vào tình cảnh mê muội càng mạnh hơn.

Ngay sau đó hai lực lượng từ mặt đất cùng không trung đồng thời bộc phát.

Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ từ trên trời giáng xuống, bộ phận thứ hai của Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích từ mặt đất vọt lên. Hai đệ tứ hồn kỹ đồng thời bao phủ công kích sáu người.

Ánh sáng mầu vàng xanh từ long bàn tay Đường Tam chém ra, bởi vì có Trữ Vinh Vinh hồn lực tăng phúc, Đường Tam sau khi sử dụng Lam Ngân Đột Thứ mặc dù tiêu hao lượng lớn hồn lực, vẫn còn dư thừa lực lượng. Công kích của Mã Hồng Tuấn còn bỏ sót một người, người này tự nhiên là giao cho Đường Tam.

Ngay trước khi Chu Trúc Vân thanh tỉnh, Chu Võng trói buộc trong nháy mắt đem thân thể của nàng quấn lại, khiến cho nàng không còn cơ hội đi cứu viện đồng đội.

Ầm ầm nổ vang, tiếng kêu thảm thiết từ vị trí của Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ cùng Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích đồng thời vang lên.

Nói về bộc phát lực, còn có cái gì so với Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ và Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích mạnh hơn đây chứ?

Như là tất cả còn chưa chấm dứt

Kim quang trên người Bạch Hổ lóe ra, cùng với hắc quang phát ra từ Linh Miêu tại không trung dung hợp, U Minh Bạch Hổ khổng lồ lại một lần nữa hiện ra trước mắt mọi người. Mà lúc này, còn hai người khác cũng có thể thi triển ra dung hợp kĩ năng như vậy lại đang bị vây trong các hạn chế khác nhau.

Kịch liệt thống khổ, làm Đái Duy Tư từ mê muội tỉnh lại, nhưng hắn lại hoảng sợ phát hiện, Bạch Hổ Kim Cương Biến đã làm hồn lực của mình tiêu hao tới trình độ khủng bố, mà hai người đồng bọn bên người hắn đã đánh mất ý thức.

Liên tiếp bộc phát vài đại hồn kỹ, đã làm hồn lực của Đái Mộc Bạch hoàn toàn tiêu hao, nhưng U Minh Bạch Hổ của hắn và Chu Trúc Thanh vẫn rất kiên quyết. Tới thời khắc này, tiềm lực của hắn và Chu Trúc Thanh đã hoàn toàn bộc phát. Tâm trạng nhiều năm bị áp chế đã hoàn toàn bùng nổ. U Minh Bạch Hổ khổng lồ, oai hùng bước tới, tạo thành lưu quang mênh mông và khổng lồ bay lên trên không.

Chuyện xưa của Đai Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh, Đại sư cũng đã nghe thấy. Trước trận đấu, Đại sư đã cho Sử Lai Thất Quái vài câu chỉ đạo.

Ngọc Tiểu Cương làm một đời Đại sư, không chỉ nghiên cứu về võ hồn, mà tại hồn sư chiến thuật, cũng là đại sư. Hắn vừa liếc mắt đã nhìn ra sơ hở lớn nhất của đối thủ.

Đó chính là khinh địch.

Ít nhất trong suy nghĩ của Tinh La đế quốc chiến đội, Sử Lai Khắc học viện chiến đội có thể tiến vào vòng thứ ba, là chủ yếu vào vận khí khi rút thăm. Mà từ miêu tả của Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh, hắn lập tức phán đoán Đái Duy Tư cùng Chu Trúc Vân càng dễ sinh ra tâm lý khinh địch.

Bởi vậy Đại Sư chỉ đạo Đường Tam toàn lực ứng phó không lưu tình. Còn Sử Lai Thất Quái thì trong nháy mắt bùng nổ, hủy diệt đối thủ.

Đại sư chỉ đạo như vậy là có mục đích, nếu như để cho thực lực của đối thủ hoàn toàn bộc phát, thì trận này cho dù Sử Lai Khắc Thất Quái có thể đạt được thắng lợi cuối cùng cũng là thắng thảm.

Ít nhất, chỉ cần Đái Duy Tư cùng Chu Trúc Vân hai người có hồn lực cao này phóng thích võ hồn dung hợp kỹ thì hoàn toàn có thể làm vài người trong Sử Lai Khắc Thất Quái bị thương nặng.

Đối thủ khinh địch, tất nhiên sẽ không xuất toàn lực ngay từ đầu, mà Sử Lai Khắc Thất Quái lại ngay từ đầu xuất ra toàn bộ thực lực.

Đầu tiên là Đường Tam dưới sự tăng phúc phóng thích Lam Ngân Đột Thứ trận, sau đó là Mã Hông Tuấn, Đái Mộc Bạch cùng xông lên, cuối cùng là U Minh Bạch Hổ đánh sâu vào.

Sử Lai Khắc Thất Quái đã đem thực lực của mình bày ra tới cực hạn. Áo Tư Lạp cùng Trữ Vinh Vinh đồng thời tăng phúc trên người đội hữu, giờ khắc này bộc phát lực lượng khiến cho toàn trường phải biến sắc.

Oanh ..., không có gì trở ngại, dưới cường lực của U Minh Bạch Hổ đánh tới, sáu người đã bị thương không nhẹ đồng thời bay ra khỏi sân đấu. Thân thể thật lớn của U Minh Bạch Hổ tại không trung biểu diễn ra một động tác xoay người thật đẹp. Cuối cùng một trảo, đánh bay Đái Duy Tư. Âm thanh xương vai của Đái Duy Tư bị nghiền nát truyền khắp toàn trường, thậm chí ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không thể phát ra, hắn đã trực tiếp hôn mê tại không trung.

Đó là Đái Mộc Bạch vẫn hạ thủ lưu tình, nếu không, một trảo này đánh tại lồng ngực của hắn, thì hoàn toàn có thể cướp đi tính mạng của hắn. Dù nói thế nào đối phương cũng là đại ca của hắn, đối phương có thể không nhận thân tình, nhưng trong lòng Đái Mộc Bạch vẫn không thể không thừa nhận hắn là cùng huyết mạch với mình.

U Minh Bạch Hổ khổng lồ một lần nữa hóa thành hai người, bởi vì tiêu hao hồn lực quá nhiều nên Đái Mộc Bạch trực tiếp tựa vào lồng ngực của Chu Trúc Thanh.

Ngàn vạn lần không nên xem thường khoảnh khắc ngắn ngủi vừa tấn công vừa phòng ngự này, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, song phương sử dụng hồn lực đều rất kinh khủng. Nhất là Sử Lai Khắc Thất Quái, đã không hề lưu lại phóng thích tất cả mới làm cho bọn họ có cơ hội như vậy.

Khách lạp một tiếng vang lên. Chu Trúc Vân bằng vào sự lợi hại của miêu trảo đã rốt cục xé rách Chu Võng trói buộc đi ra. Nhưng toàn thân nàng đã ngây dại. Bất luận trạng thái hiện tại của thế nào Sử Lai Khắc Thất Quái như thế nào, nhưng đứng ở trên đài thi đấu bọn họ vẫn còn đủ bảy người, mà cả Tinh La hoàng gia học viện chiến đội lại còn duy nhất một mình nàng.

Chu Trúc Thanh ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú vào tỷ tỷ của mình. Tiểu Vũ, Mã Hồng Tuấn, Đường Tam chậm rãi bước tới. Bọn họ mỗi người đều đã ăn một cây khôi phục hương tràng do Áo Tư Tạp ném tới. Tại bọn họ sau lưng còn có Trữ Vinh Vinh toàn lực rót vào quang mang hồn lực tăng phúc.

Ba đấu một, tuyệt đối không có gì lo lắng. Nhất là còn có năng lực khống chế trận đấu cường đại của Đường Tam ở đó.

Nhưng là, Chu Trúc Vân không cam lòng. Cho dù tới hiện tại, trong lòng nàng vẫn không thể tin được lại xảy ra như vậy. Bất luận như thế nào nàng cũng không nghĩ tới, mình bị thất bại bởi muội muội mình còn chưa đến mười lăm tuổi. Hơn nữa còn là thảm bại. Nàng sao có thể cam tâm? Như thế nào nguyện ý nhận thua?

Rít lên một tiếng, mang theo hào khí thê lương nàng hướng ba người vọt tới, ngay lúc này, trên người nàng như trước tạo nên ảo ảnh liên tiếp. Nhưng nàng lao tới trước không được năm thước đã bị dừng lại. Lam Ngân Thảo không một tiếng động đã từ trên người nàng hiện ra, từ lúc Lam Ngân Đột Thứ phát động, mầm mống Lam Ngân Thảo đã lưu lại trên người nàng. Lúc này, đệ nhị hồn kỹ Ký sinh của Thiên Thủ Tu La Đường Tam phát động.

Xung lực mạnh mẽ làm thân thể Chu Trúc Vân trực tiếp bị xoay tròn. Nếu không phải tâm lý của nàng bị đả kích thật lớn thì có lẽ cũng không bị chật vật như vậy, nhưng hiện tại tâm trạng của nàng đã bị rối loạn.

Một thân ảnh lóe ra đã lặng yên xuất hiện cạnh nàng, độc tố gây mê cùng hủ thực đã bắt đầu xâm lấn cơ thể của nàng. Tiểu Vũ trực tiếp nhào tới, trong nháy mắt, Yêu Cung kỹ năng đã phát huy tác dụng, thân thể mềm mại động lòng người của Chu Trúc Vân cứ như vậy bị ném vào không trung.

Ánh mắt Đường Tam hướng về Chu Trúc Thanh, lộ ra ý hỏi. Hắn là đang hỏi Chu Trúc Thanh xử lý tỷ tỷ này như thế nào. Tiếp theo Chu Trúc Vân là tùy ý bọn họ xử lý. Cho dù Chu Trúc Thanh muốn giết nàng Đường Tam cũng tuyệt không do dự. Không có gì quan trọng hơn so với tình cảm của Sử Lai Khắc Thất Quái bọn hắn.

Thầm than một tiếng, Chu Trúc Thanh lắc đầu, cúi đầu ôm sát Đái Mộc Bạch trong lòng. Hai hàng nước mắt trong suốt không tự giác từ khóe mắt chảy xuôi ra.

Chờ đợi nhiều năm, cuối cùng thắng lợi tới nhanh như vậy, ngay cả nàng lúc này cũng không biết mình đến tột cùng là hạnh phúc hay bi thương. Dù nói thế nào, đó cũng là tỷ tỷ của nàng a !

Đường Tam bất đắc dĩ lắc đầu, hướng Tiểu Vũ ra hiệu. Tiểu Vũ lúc này mới nhảy lên không trung, hai chân cuốn lấy hai chân của Chu Trúc Vân, Yêu Cung lần nữa phát động, đem thân thể của nàng trực tiếp ném ra ngoài sàn đấu.

Trận đấu chấm dứt trong không khí im lặng. Sử Lai Khắc Thất Quái tất cả đều đứng ở trên đài thi đấu, chậm rãi tụ họp lại, kể cả Đái Mộc Bạch đã hôn mê cũng nhờ sự dìu đỡ của Chu Trúc Thanh mà đứng thẳng lên. Tất nhiên bọn họ đã thắng, đã đạt được chính thức thắng lợi. Bọn họ dùng sự thắng lợi hoàn toàn của mình để tuyên cáo sự vương giả của bọn họ. Sử Lai Khắc chiến đội, đã không một người nào bị thương nặng mà đem một trong tam đại hạt giốngTinh La đế quốc chiến đội hoàng gia cao cấp học viện đánh rơi khỏi sàn đấu.

Khi trọng tài tuyên bố thắng lợi, cũng là lúc khu nghỉ ngơi của Sử Lai Khắc học viện nổi lên tiêng hoan hô vang dội, cho dù là Đại sư, trên mặt cũng toát ra vẻ tươi cười. Cho dù là chiến thuật tốt nhất cũng cần phải có người chấp hành, nếu không có những đứa trẻ tuyệt thế kỳ tài này thì chiến thuật của hắn làm sao có thể phát huy hoàn mỹ như vậy được chứ?

Đi xuống dưới đài thi đấu, Đái Mộc Bạch lập tức được Phất Lan Đức mang qua, quầng sáng khôi phục của Giáng Châu mở ra, trợ giúp mọi người khôi phục thể lực, trị liệu thương thế. Áo Tư Tạp vẻ mặt tươi cười chế tạo khôi phục đại hương tràng. Toàn bộ đều là thực lực của hồn tông, lúc này tất cả ánh mắt của mọi người đang xem cuộc chiến đều hướng lại phía bọn hắn. Ngay cả Giáo chủ Võ Hồn điện cũng không ngoại lệ.

Đoàn người Sử Lai Khắc học viện chiến đội đang đi đột nhiên dừng lại, Đường Tam cảm nhận thấy mình đang bị một ánh mắt chăm chú nhìn mình, ngẩng đầu nhìn lên. Đoàn người này đúng là đại biểu Thiên Đấu đế quốc hạt giống chiến đội, mà nhìn hắn chính là chiến đội trưởng, sở hữu Lam Điện Bá Vương Long võ hồn Ngọc Thiên Hằng.

"Không nghĩ tới các ngươi đã cường đại đến mức như vậy rồi. Ta thật sự rất kinh ngạc." Ngọc Thiên Hằng ánh mắt sắc bén nhìn Đường Tam.

Đường Tam lạnh nhạt cười, nói: "Các ngươi cũng đâu có kém. Ta thấy các ngươi cũng đều có tiến bộ lớn đó chứ."

Ngọc Thiên Hằng thở dài một tiếng, nói : "Nguyên lai ta cũng có ý định cùng các ngươi ở tổng kết tái đánh một hồi, nhưng hiện tại xem ra, đã không có cơ hội. Bất quá, nhớ kỹ, thay ta báo thù. Theo ý ta, nếu thật sự có một chi đội ngũ có thể uy hiếp đến Võ Hồn điện chiến đội thì cũng không phải là Tinh La hoàng gia học viện chiến đội còn lại, mà là các ngươi. Cẩn thận xem trận đấu tiếp theo của chúng ta đi. Cho dù có thua chúng ta cũng sẽ tận lực để bọn họ thể hiện ra thực lực."

Đường Tam có chút ngẩn người, trong ấn tượng của hắn, Ngọc Thiên Hằng là một người không bao giờ nguyện ý thừa nhận thất bại. Hắn đồng thời cũng nhận thấy, Thiên Đấu hoàng gia học viện chiến đội thực lực còn kém hơn Tinh La học viện chiến đội một ít, chính thức hơn bốn mươi cấp, kỳ thật chỉ có năm người.

Thực lực hoàn toàn yếu hơn, làm cho Ngọc Thiên Hằng mất đi tin tưởng. Kế tiếp hai đại hạt giống chiến đội đối kháng, thực ra đã không có gì lo lắng.

Võ Hồn điện thực sự cường đại như vậy sao? Hai luồng tinh quang từ trong mắt Đường Tam bắn ra, "Ngọc Thiên Hằng, đừng làm cho ta xem thường ngươi. Không có thử qua, làm sao biết không thể? Nếu như là đội trưởng mà chính ngươi lại không tin tưởng, như vậy, cả đời này, ngươi đã không xứng là đối thủ của ta."

"Ngươi nói cái gì?" Đứng bên cạnh Bích Lân Xà nữ Độc Cô Nhạn lửa giận bừng bừng, như nàng lại bị Ngọc Thiên Hằng cản lại.

Một tia hỏa diễm trong mắt Ngọc Thiên Hằng lan ra, cả người hắn như là bị lời nói của Đường Tam thiêu đốt. Dừng ở Đường Tam, hắn giơ tay phải lên dùng sức huy động một chút. "Chờ xem đi. Ta sẽ để cho bọn họ biết lợi hại."

Trận đấu làm mọi người chú ý rốt cuộc cũng bắt đầu. Là hai trong số ba đội ngũ hạt giống, Thiên Đấu hoàng gia học viện chiến đội cùng Võ Hồn điện học viện chiến đội bước lên sân đấu cùng lúc, toàn trường đã tĩnh lặng lại.

Trận đấu trước đó, đã gây cho bọn họ rung động mãnh liệt, mà trận đấu kế tiếp này, theo lý lại càng thêm đặc sắc.

Tại vòng đấu thứ hai, trong bẩy người xuất trận của Võ Hồn điện chiến đội, cũng không có ba người đạt được Tử lục huân chương trong truyền thuyết xuất hiện, mà bọn họ cũng dễ dàng dành chiến thắng.

Mà trước mắt đấu với Thiên Đấu hoàng gia học viện chiến đội rõ ràng là bất đồng. Bên Võ Hồn điện chiến đội, cũng thay thế ba khuôn mặt mới.

Ba người này, chậm rãi dẫn đầu Võ Hồn điện chiến đội, bọn họ nhìn qua tướng mạo đều rất bình thường, tâm tình cũng rất bình tĩnh, nhưng làm cho người ta có cảm giác, bọn họ giống như ba con sói đang vận sức chờ phát động.

Đường Tam nhìn thấy, trên người họ phát ra khí thế cùng niềm tin mạnh mẽ. Chỉ có trải qua vô số thắng lợi, đánh thắng vô số đối thủ, mới có được ưu thế tâm lý như vậy.

Đồng phục của Võ Hồn điện chiến đội là mầu trắng, toàn thân trắng noãn, trước ngực thêu sáu ngôi sao tượng trưng cho đồ án của Võ Hồn điện. Ba người đi trước, bên ngực trái mỗi người đều đeo một tấm màu tím huy trương. Đó là tượng trưng cho vinh dự của bọn họ.

Đi đầu là một người, một gã nam tử, thân cao khoảng hơn một thước chín, trên đầu tóc ngắn mầu đen dựng đứng như cương châm, một cỗ tự tin vô cùng phát ra từ trên người hắn.

Hai cánh tay thon dài hữu lực buông xuống tại hai bên sườn, ánh mắt thản nhiên dừng ở đối diện Lam Điện Bá Vương Long hồn sư Ngọc Thiên Hằng.

So sánh với hắn, Ngọc Thiên Hằng tâm tình rõ ràng là có chút kích động, dưới ngôn ngữ kích động của Đường Tam, lúc này tâm tình của Ngọc Thiên Hằng đã hoàn toàn bị kích thích.

Hai bên nam tử tóc ngắn mầu đen, phân biệt là một nam một nữ, tên nam tử đầu tóc dài hỏa hồng sắc bù xù ở sau lưng, ngay cả con ngươi cũng đều là mầu dỏ sậm. Tướng mạo cũng đồng dạng rất bình thường, nhưng cùng với nam tử tóc ngắn trước đó giống nhau, trên người đều tỏa ra một cỗ khí chất vô hình.

Trong ba người chỉ có một người là nữ tử, mái tóc đen dài, tướng mạo cùng nam tử đầu tiên có vài phần giống nhau. Ba người vẻ mặt đều rất giống nhau. Nữ tử này thoạt nhìn cũng không cảm thấy xinh đẹp, nhưng nếu quan sát cẩn thận lại cảm thụ được trên người nàng có một loại mị lực khác thường.

Một thanh âm quen thuộc vang lên bên tai Đường Tam, "Cẩn thận chú ý ba người này."

Đường Tam quay đầu nhìn lại, không biết Độc Cô Bác đã đi đến bên người hắn từ lúc nào. Độc Cô Bác cũng dùng ánh mắt nhìn kĩ ba người, lúc này, đi phía sau họ là bốn gã đội hữu còn lại, hoàn toàn chở thành nền, mặc dù bốn người bọn họ cũng đều là trên bốn mươi cấp.

"Ba người này chính là ba hoàng kim kỳ tài của Võ Hồn điện. Thanh niên đứng đầu có mái tóc đen tên là Tà Nguyệt, năm mươi hai cấp cường công hệ chiến hồn vương, võ hồn là Nguyệt Nhận, là một gã khí hồn sư. Phía sau hắn, nam tử có mái tóc đỏ là Diễm, năm mươi hai cấp hỏa thuộc tính cường công hệ chiến hồn vương, võ hồn là Hỏa Diễm lĩnh chủ. Còn lại nữ tử bên cạnh Tà Nguyệt là muội muội của hắn, tên là Hồ Liệt Na, năm mươi mốt cấp khống chế hệ chiến hồn vương, võ hồn là Hồ Ly. Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na phân biệt kế thừa võ hồn của cha mẹ. Trong ba người ngoại trừ chú ý hai gã cường công hệ chiến hồn vương, cũng phải đặc biệt chú ý Hồ Liệt Na, Hồ Liệt Na có được năng lực mị hoặc cực kỳ cường hãn. Hồn kỹ của nàng đều lấy mị hoặc là chính."

Nghe Độc Cô Bác nói vậy Đường Tam yên lặng gật đầu, trong lòng lại đem mọi điều Độc Cô Bác nói ghi nhớ vào.

Đại sư đứng ở một bên lẳng lặng nghe, nhưng ánh mắt lại hướng nhìn Giáo Hoàng điện nguy nga phía sau. Bỉ Bỉ Đông, đây là đề mục do ngươi đưa ra sao chứ?

Trọng tài đã tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Mặc dù đấu chí của Ngọc Thiên Hằng đã bị Đường Tam kích thích đến cực điểm, nhưng khi hắn chứng kiến đối phương phóng thích toàn bộ võ hồn, vẫn không khỏi rung động.

Ba người Tà Nguyệt đứng đầu, từ trên người đều lóe ra năm cái hồn hoàn hai vàng, hai tím, một đen, đều là tổ hợp hồn hoàn tốt nhất. Ba người ngưng tụ một cỗ cường đại áp lực làm cho khí phách của Ngọc Thiên Hằng nhất thời yếu đi vài phần.

Võ Hồn điện chiến đội người thứ nhất động cũng không phải là đội trưởng Tà Nguyệt, mà là muội muội của hắn Hồ Liệt Na.

Nhẹ nhàng bước, Hồ Liệt Na dường như vừa chuyển động thân hình đã đi tới phía trước. Một tia thản nhiên tươi cười hiện lên trên mặt, theo sự phóng thích của võ hồn, nàng dường như đẹp hơn, hơn nữa từ sau lưng xuất hiện một cái đuôi to lông mượt mà.

Ánh sáng đỏ từ trên người nàng phát ra, ánh mắt bất chợt nhìn về phía Ngọc Thiên Hằng. Ngọc Thiên Hằng đang chuẩn bị thi triển hồn kỹ nhất thời bị khựng lại một chút. Nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hắn rất phong phú, vội vã hô to: "Không nên nhìn vào mắt nàng."

"Không nhìn vào mắt ta sẽ không việc gì sao? Mọi người đều gọi ta là Thiên Hồ." Thanh âm của Hồ Liệt Na nghe có vẻ khàn khàn, nhưng lại mang theo một loại mị lực đặc thù. Từ khi nàng xuất ra ánh mắt, đến khi nàng nói một câu này, cả Thiên Đấu hoàng gia học viện chiến đội dĩ nhiên không ai ra tay.

Một màn quỷ dị xuất hiện, trên người Hồ Liệt Na năm cái hồn hoàn cực kỳ có quy luật lóe lên một chút, đầu tiên là đệ ngũ hồn hoàn mầu đen, sau đó là đệ tứ, đệ tam, đệ nhị, cho đến cuối cùng là đệ nhất hồn hoàn mầu vàng. Mỗi khi một cái hồn hoàn ba động, hồng quang trên người nàng sẽ cường thịnh hơn. Mà ở phía sau nàng Tà Nguyệt cũng động.

Nguyệt Nhận của Tà Nguyệt cũng không phải một thanh mà là hai thanh, mà hai thanh toàn thân màu đỏ, cong như vầng trăng khuyết, hai tay của hắn cầm ở giữa hai thanh Nguyệt Nhận. Lúc này theo động tác của thân thể, hai tay của hắn giang ra, toàn thân từ phía sau hướng chính muội muội của mình đánh tới.

Ngay khi Tà Nguyệt đánh tới thân thể Hồ Liệt Na, quang mang màu đỏ chợt hiện ra, khuếch tán. Tầng hồng quang (ánh sáng đỏ - A Phóng) tự nhiên bao vây lấy thân thể hai người. Cùng lúc đó, tầng hồng quang cũng trong nháy mắt bộc phát ra, như một cái quang cầu khuếch tán ra, bao phủ cả sàn đấu, đương nhiên cũng đem bảy tên đối thủ phía đối diện bao phủ ở trong đó.

"Võ hồn dung hợp kỹ?" Đường Tam thốt lên.

Năm người còn lại của Võ Hồn điện chiến đội kể cả Diễm, đều không có ý định ra tay. Diễm thậm chí còn lui về phía sau vài bước, đứng cùng với những đội hữu còn lại.

Hồng quang lóe ra, từ hai người ban đầu đã biến thành một người, một người tóc dài phiêu phiêu, nhìn qua không nhận ra là nam hay nữ.

Tóc đã biến thành mầu đỏ, thân ảnh do Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na tạo thành lặng yên chuyển động. Hai thanh Nguyệt Nhận đã trở nên to lớn gấp đôi, mang theo hồng quang lặng yên chém ra.

Không sai. Đây chính là võ hồn dung hợp kỹ của bon họ, Yêu Mị.

Yêu Mị, kỹ năng này cùng U Minh Bạch Hổ của Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh là không giống nhau.

U Minh Bạch Hổ chủ yếu là công kích, còn Yêu Mị lại chủ yếu là khống chế. Trong phạm vi khống chế của Yêu Mị, giác quan của mọi người đều bị giảm năm mươi phần trăm, hồn lực giảm năm mươi phần trăm, mọi hành động đều chậm đi năm mươi phần trăm.

Bị hồng quang bao phủ dầy dặc, mấy người Ngọc Thiên Hằng muốn thấy rõ đối thủ cũng cực kỳ khó khăn.

Hồng quang trở nên đậm đặc lên, năng lượng khổng lồ ba động trong nháy mắt phóng ra, từ bên ngoài căn bản không thể chứng kiến tình huống bên trong.

Âm thanh kêu rên, không ngừng từ trong khu vực bị ánh sáng đỏ bao phủ vang ra. Từng cái thân ảnh bị quăng từ bên trong ra.

Máu tươi bắn ra theo từng thân ảnh, đứng bên cạnh Đường Tam, sắc mặt Độc Cô Bác đã trở nên cực kì khó coi.

"Đây là bọn họ không muốn là các đối thủ khác thấy rõ thực lực của mình. Mặc dù sử dụng võ hồn dung hợp kỹ, nhưng cũng chỉ có võ hồn dung hợp kỹ biểu hiện trước mặt các ngươi."

Rất nhanh, bảy người trong Thiên Đấu học viện chiến đội đã có năm người bị ném ra. Chỉ có âm thanh của Ngọc Thiên Hằng cùng Độc Cô Nhạn trong vùng sáng đỏ liên tiếp kêu vang truyền ra.

Theo một tiếng kêu to, nghe không ra là âm thanh của nam hay nữ rất tà dị vang lên trong vùng sáng đỏ, "Độc, ở bên trong lĩnh vực của chúng ta, cũng bị suy giảm lớn. Độc Cô Nhạn, độc của ngươi còn không đủ để ảnh hưởng đến ta. Đi đi."

Thân thể Độc Cô Nhạn sau một tiếng ầm vang bị bay ra, trên người nàng cũng không có bất kỳ vết thương nào, nhưng cũng phun đầy máu tươi, trực tiếp bị bắn ra khỏi lôi đài.

Sau một tiếng nổ ầm vang, vùng sáng đỏ rốt cục cũng thối lui, thân ảnh bán nam bán nữ do hợp thể lúc trước lại biến thành hai người.

Ngọc Thiên Hằng đứng ở đối diện bọn họ, hai cánh tay sau khi đã biến thành long hình đang không ngừng run rẩy.

"Nể mặt gia tộc của ngươi, ta tha cho ngươi một mạng." Tà Nguyệt thản nhiên nói. Nguyệt Nhận trong tay huy động, tựa như có một sợi dây vô hình kéo thân thể Ngọc Thiên Hằng, thân thể cường hãn của hắn ầm ầm ngã xuống. Vẩy rồng trên cánh tay bay tán loạn, máu tươi bắn ra.

Chậm rãi giơ Nguyệt Nhận trong tay lên, Tà Nguyệt ánh mắt hướng về phía Sử Lai Khắc chiến đội như muốn khiêu khích.

Đường Tam đón nhận đối thủ không chút sợ hãi, đồng tử thu nhỏ lại, ánh mắt mầu tím phát ra.

Tà Nguyệt trong mắt toát ra vẻ thất thần trong chốc lát, thân thể có chút hoảng loạn.

Mầu tím trong mắt Đường Tam chỉ lóe lên trong chốc lát. Tà Nguyệt rất nhanh có phản ứng lại, ánh mắt ác lạnh, giơ tay phải lên cắt ngang trên cổ, làm ra tư thế tàn sát.

Nếu Sử Lai Khắc học viện đánh bại Tinh La học viện, làm mọi người cảm thấy rung động, thì khi tất cả chủ lực Võ Hồn điện học viện xuất trận, khiến cho người ta cảm thấy ưu thế áp đảo. Đối mặt với một chi đội ngũ hạt giống khác, bọn họ chỉ xuất trận hai người, chỉ bằng một cái võ hồn dung hợp kỹ mà chiến thắng. Đây là thực lực chênh lệch đến mức nào?

Không có một người nào đi hoài nghi thực lực của bọn họ, trên mặt nhiều người thần sắc trở nên ngưng đọng. Tới lúc này, ngoại trừ Sử Lai Khắc học viện, sẽ không có một chiến đội nào dám mơ ước đến chức quán quân nữa.

Hai trận đấu, làm mọi người có cảm giác khác nhau. Sử Lai Khắc học viện biểu hiện tất nhiên là rất xuất sắc, nhưng ba gã hồn vương của Võ Hồn điện vừa xuất hiện, thì cũng không còn ai xem trọng bọn họ.

Bất quá, Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không để ý đến điều đó, bọn họ để ý chính là thắng lợi hôm nay, thắng lợi thuộc về Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh, cũng là thuộc về toàn thể bọn họ.

Khi trở lại chỗ ở, Đái Mộc Bạch đã tỉnh dậy. Hắn cùng Chu Trúc Thanh kích động đến tận tối vẫn chưa thể bình tĩnh trở lại.

Vòng thứ ba chấm dứt, cả đại tái chỉ còn lại sáu đội. Ba đội hạt giống trong trận đấu ngày hôm nay đã có hai đội bị loại. Chỉ còn lại có Võ Hồn điện chiến đội.

Không thể nghi ngờ, trong sáu chiến đội còn lại, thực lực của Võ Hồn điện chiến đội là đứng đầu. Theo sát phía sau là Sử Lai Khắc học viện chiến đội cùng Thần Phong học viện chiến đội. Ba chiến đội còn lại mặc dù cũng lọt vào lục cường, nhưng cũng chỉ là bồi sấn mà thôi (ý nói chỉ là theo vào không được đánh giá cao - A Phóng).

Ngày mai rút thăm sẽ quyết định rất nhiều sự tình, không ai muốn sẽ gặp Võ hồn điện chiến đội đầu tiên, gặp họ như là đụng phải tường cứng vậy.

125. Chương 124: Thân Thế Của U Minh Bạch Hổ

Nhất là một thế hệ hoàng kim của Võ Hồn điện càng làm cho người ta thấy được tiềm lực mà con người có thể đạt được lớn đến đâu.

Đương nhiên, đấy là dưới điều kiên tiên quyết, còn chưa có người nào biết tuổi tác thực sự của Sử Lai Khắc thất quái.

Qua bữa cơm tối, tất cả đệ tử của Sử Lai Khắc học viện đều tự đi về phòng mình nghỉ ngơi.

Về phương diện chỗ ở, Võ Hồn điện bố trí vô cùng tốt, mỗi người đều có gian phòng riêng của mình. Đối thủ trong trận đấu ngày mai cần phải rút thăm mới xác định được. Nhưng dù bất luận là ai thì cũng cần phải bảo trì trạng thái tốt nhất.

Đường Tam vừa mới về phòng được một lát thì ngoài cửa đã nghe tiếng gõ cộc cộc.

"Ai?" Hấn kinh ngạc hỏi. Tất cả mọi người đều đã trở về phòng, sao lại có ai tới chứ? Chẳng lẽ là Tiểu Vũ?

"Là ta!" Thanh âm trầm thấp cho ngay Đường Tam đáp án.

Mở cửa ra, Đường Tam nhìn Đái Mộc Bạch đang đứng đó, sắc mặt có chút tái nhợt:" Mộc Bạch, sao ngươi không nhanh chóng nghỉ ngơi khôi phục hồn lực mà lại đến đây?"

Đái Mộc Bạch than nhẹ một tiếng:" Ta có chuyện muốn nói với ngươi."

"Vào đi!" Đường Tam dẫn Đái Mộc Bạch vào phòng của mình.

Đi vào căn phòng, Đái Mộc Bạch ngồi xuống một chiếc ghế salon, ánh mắt đã bình tĩnh hơn nhiều. Khi Đường Tam đang chuẩn bị đóng cửa phòng, Đái Mộc Bạch thở dài một tiếng, nói: "Tiểu Tam, cảm ơn ngươi." Đường Tam mỉm cười nói: "Ngươi dù có cảm ơn, cũng phải cảm ơn mọi người, là do mọi người cùng cố gắng mới đạt được thắng lợi này. Càng huống chi, huynh đệ chúng ta mà lại cần dùng đến chữ cám ơn sao?"

Đái Mộc Bạch thư thái tựa vào lưng ghế, mỉm cười nói: "Tiểu Tam, không phải ngươi đã đoán được cái gì rồi chứ?"

Trên mặt Đường Tam vẫn mang vẻ tươi cười: "Ngươi nói cái gì thế, vương tử điện hạ? Ngoại trừ hoàng gia, ta không nghĩ ra có cái gia tộc nào mà nội bộ lại cạnh tranh đến trình độ kịch liệt như thế, thậm chí là huynh đệ tương tàn. Ngươi nói gia tộc kế thừa chắc hẳn là ngôi vị hoàng đế đúng không?"

Đái Mộc Bạch thở dài một tiếng:" Ngươi dò xét ta sao? Thực chất huynh đệ chúng ta cũng không có cái gì phải giấu diếm. Không sai, ta chính là tam hoàng tử của Tinh La đế quốc. Hôm nay kẻ bị chúng ta đánh bại là Đái Duy Tư, đại ca của ta. Thực lực, thiên phú cùng tuổi tác khiến hắn trở thành nhân tuyển số một cho ngôi vị hoàng đế. Kì thật những lời hôm nay Trúc Thanh nói cũng có chút khoa trương. Nếu như cạnh tranh thất bại, chúng ta không nhất định sẽ chết, nhưng hồn lực tất nhiên bị phế bỏ, sau đó được điều đến một địa phương sát biên giới sống nốt quãng đời còn lại."

Đường Tam nhíu mày :" Vậy so với chết cũng đâu có khác nhau. Hoàng gia thật sự tàn khốc thế sao?"

Khóe miệng toát ra một tia cười lạnh, Đái Mộc Bạch nói:" Ngươi không phải là người của hoàng thất nên không biết những phức tạp trong đó. Hai đế quốc trên đại lục, ngươi biết thực lực đối lập thế nào không?"

Đường Tam mờ mịt lắc đầu. Đối với chuyện chính trị hấn trước giờ không có quan tâm.

Đái Mộc Bạch cười lạnh nói:" Nếu như không có Võ Hồn điện cản trở, có lẽ thiên hạ này đã sớm là của chúng ta. Nói về quốc lực, quân lực, chúng ta đều hơn xa Thiên Đấu đế quốc. Mặc dù trong lãnh thổ đế quốc chúng ta cũng có mấy cái vương quốc tồn tại nhưng hoàng quyền cũng không phân tán như Thiên Đấu đế quốc. Mà có được điều đó chính là nhờ phương thức cạnh tranh đặc thù trong hoàng tộc của chúng ta. Mặc dù nó rất tàn khốc, nhưng không nghi ngờ vị hoàng đế lên ngôi sẽ là một người cực kì xuất sắc, không phải là điều mà Thiên Đấu đế quốc có thể so sánh. Ưu thế duy nhất của bọn họ chính là trong cảnh nội có thượng tam tông môn. Trong thượng tam tông, mặc dù Lam Điện Bá Vương Long gia tộc cùng Hạo Thiên Tông của ngươi không tham gia vào trong vòng chính trị, nhưng Thất Bảo Lưu Ly Tông lại thủy chung ủng hộ Thiên Đấu đế quốc. Hơn nữa lại có Võ Hồn điện chắn ngang ở giữa, nếu không chiến tranh đã sớm xảy

ra. Cho đến một vài năm gần đây, Thiên Đấu đế quốc mới phát triển nhanh một chút, mà bên trong Tinh La đế quốc lại xuất hiện một số vấn đề. Thực lực của song phương lại bắt đầu cân bằng trở lại."

Đường Tam nói: "Đây là chuyện mà Võ Hồn điện muốn thấy nhất phải không?"

Khóe miệng Đái Mộc Bạch nhếch lên: "Đương nhiên. Đối với sự tồn tại của Võ Hồn điện mà nói, hai đại đế quốc bảo trì trạng thái bình hành là tốt nhất. Số lượng hồn sư mà Võ Hồn điện nắm giữ vô cùng đáng sợ, hai đại đế quốc cũng không nhiều như bọn họ. Nhưng nếu hai đế quốc thống nhất làm một, Võ Hồn điện cũng khó mà tồn tại được nữa. Dù sao, không người nào tập trung hoàng quyền lại cho phép tồn tại một tổ chức như vậy."

Đường Tam có chút kinh ngạc nói: "Cho dù hai đại đế quốc hợp nhất, chẳng lẽ có thể đối phó được với Võ Hồn điện? Bọn họ không phải nắm giữ số lượng lớn hồn sư sao? Trên chiến trường, có được đông đảo hồn sư là có thể dành được thắng lợi về cho mình."

Đái Mộc Bạch mỉm cười nói: "Về mặt thiên phú ta không bằng ngươi, nhưng về phương diện đấu tranh chính trị ngươi lại không thể hiểu rõ như ta. Võ Hồn điện rất khó có khả năng trở thành chúa tể đại lục. Mặc dù bọn họ nắm giữ số lượng lớn hồn sư, nhưng cũng chỉ là hồn sư mà thôi. Nhân số đại lục còn hơn hàng nghìn hàng vạn lần. Tất cả hồn sư cũng đều xuất phát từ hai đại đế quốc. Võ Hồn điện mặc dù chỉ huy bọn họ, nhưng tuyệt không thể làm họ phản quốc. Bởi vậy, bất luận từ góc độ nào xem xét thì Võ Hồn điện cũng chỉ có thể mở rộng phạm vi ảnh hưởng của mình chứ thủy chung không thể trở thành một kẻ thống trị."

Đường Tam bừng tỉnh, hắn trước kia chưa bao giờ nghĩ đến trong đó còn có mối quan hệ phức tạp như vậy.

Đái Mộc Bạch động thân, đi đến trước mặt Đường Tam, nâng tay nắm lấy bả vai hắn, đôi tà mâu nhìn chăm chú Đường Tam rồi nói:" Tiểu Tam, hiện tại ngươi đã khiến cho Võ Hồn điện coi trọng, bọn họ tuyệt sẽ không bỏ qua ngươi. Có Võ Hồn điện chú ý, tương lai trên đại lục ngươi nửa bước khó đi. Trữ tông chủ mặc dù nhất thời có thể bảo vệ ngươi, nhưng vĩnh viễn không thể đi theo ngươi, trừ khi ngươi gia nhập Thất Bảo Lưu Ly Tông."

Đường Tam yên lặng gật đầu, những điều Đái Mộc Bạch nói hắn đương nhiên là hiểu được.

Đái Mộc Bạch tiếp tục:" Đợi đến sau khi đại tái kết thúc, chúng ta cũng chính thức tốt nghiệp, ta cùng Trúc Thanh sẽ quay lại Tinh La đế quốc. Ngươi hãy đi với chúng ta, mang theo cả Tiểu Vũ nữa. Hiện tại ta đã chính thức có tư cách cùng đại ca tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Tại Tinh La đế quốc, thế lực của hoàng thất mạnh hơn Thiên Đấu đế quốc rất nhiều, Võ Hồn điện cũng không dám áp bức. Ta thật sự không hi vọng một ngày nào đó nghe được tin tức ngươi chết."

Đôi mắt Đái Mộc Bạch tràn ngập quang mang chân thành. Nếu như là những người khác nói, có lẽ còn tưởng hắn vì chính mình mà mời mọc Đường Tam, nhưng Đường Tam lại nhận ra được, Đái Mộc Bạch nói như vậy hoàn toàn là vì muốn bảo vệ hắn chứ không có bất kì ý nghĩ nào khác.

"Đại ca, cám ơn ngươi. Bất luận tương lai thế nào, ngươi cũng đều là đại ca của ta. Nhưng chuyện này ta còn muốn suy nghĩ một chút, không thể tùy tiện quyết định được. Ngươi cũng biết, hồn sư chúng ta tu luyện giống như đi ngược dòng nước, không tiến tức là lùi. Đi Tinh La đế quốc, ta sợ..."

Đái Mộc Bạch quả quyết nói: "Không có gì phải sợ. Tới địa bàn của ta rồi, ngươi muốn hoàn cảnh tu luyện thế nào, đại ca chẳng lẽ không thể cung cấp cho ngươi sao? Huynh đệ chúng ta liên thủ, tương lai nếu ta kế vị, ngươi sẽ là thống soái ba quân, đế quốc quân sư. Cái đó Tuyết Thanh Hà đã từng mời chào ngươi, ta giờ lại xuất ra, nhưng nghe đại ca nói một câu, quyền lực của Thiên Đấu đế quốc rất phân tán, cho dù hắn thành đế vương, muốn làm chuyện gì lớn cũng rất khó khăn. Mà ở Tinh La đế quốc, chỉ cần ta ngồi trên đế vị thì chuyện hoàng thất chính là do ta định đoạt."

Đường Tam nói: "Lão đại, chuyện này bây giờ tạm thời ta không thể đáp ứng được ngươi. Ta hiểu ý tứ của ngươi, tương lai nếu mình thực sự muốn phụ thuộc vào một phương thế lực nào đó, nơi của ngươi tuyệt đối là lựa chọn số một của ta. Sau này nếu như ngươi khó khăn cần sự trợ giúp của ta, chỉ cần nói một câu, dù trăm sông ngàn núi cách trở, Đường Tam nhất định sẽ đến."

Đái Mộc Bạch không nói thêm câu nào khuyên bảo nữa, hữu chưởng hai người cùng đánh vào một chỗ. Mặc dù không nói thành lời, nhưng điều họ vừa làm so với bất kì lời thề nào cũng đều hữu hiệu hơn rất nhiều.

Toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái sau bốn vòng đấu nghỉ ngơi một ngày rồi mới bắt đầu tiếp.

Bất ngờ là, sau một vòng đấu thảm liệt, vòng tiếp theo này lại diễn ra tương đối bình thường.

Sáu đội cuối cùng thông qua bốc thăm quyết định đối thủ.

Trong đó, chiến đội của Võ Hồn điện rõ ràng thực lực mạnh hơn một ít. Sử Lai Khắc học viện chiến đội, Thần Phong học viện chiến đội xếp dưới một chút. Cuối cùng là ba chiến đội còn lại, thực lực tuy rất mạnh nhưng cũng khó sánh được với ba chiến đội phía trên.

Những trận đấu trong vòng bốn không có bất kì bất ngờ nào xảy ra. Ba chiến đội mạnh nhất dĩ nhiên đã tiến vào vòng đấu cuối cùng.

Chiến lực của cả ba chiến đội cơ bản vẫn bảo toàn đầy đủ.

Chung kết quyết tái đã ở trước mắt. Khoảng cách của bọn họ đến chức quán quân chỉ còn có một bước.

Những tia nắng rực rỡ của mùa xuân chiếu xuống khiến giáo hoàng điện có một màu bích kim huy hoàng. Trước giáo hoàng điện, hai hàng hộ điện kỵ sĩ xếp từ cửa điện ra đến dưới chân núi. Áo giáp màu bạc sáng lóe, cự đại kiếm kỵ sĩ khiến Giáo Hoàng Sơn càng trở nên uy nghiêm.

Những chiến đội bị loại đều đã rời đi, thậm chí còn không được phép xem những ngày chiến đầu cuối cùng này. Chỉ có cường giả chính thức mới có tư cách được bước trên phiến sân rộng này của Giáo Hoàng điện.

Sáng sớm, ba đội ngũ tiến vào tam cường quyết tái cũng đã xuất hiện trước giáo hoàng điện lẳng lặng chờ đợi. Sư phụ của tam đại học viện cũng không được phép đứng ở trước sân, chỉ có thể đứng ở khu vực bên ngoài chờ.

Tổng cộng hai mươi mốt đội viên tham gia quyết tái đứng sừng sững trên sân rộng. Thời khắc bọn họ chờ đợi lâu nay cuối cùng đã tới.

Tà Nguyệt cầm đầu Võ Hồn điện chiến đội, trong mắt từng đội viên lóe lên sự sùng bái tín ngưỡng đối với Võ Hồn điện cũng như với Giáo hoàng.

Sử Lai Khắc học viện lại bảo trì tư thái trầm mặc. Bảy người xếp thành một một chữ nhất, từ trái sang phải lần lượt là Đái Mộc Bạch, Đường Tam, Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn, Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh.

Phiến sân rộng trước Giáo Hoàng điện không nhỏ hơn chút nào so với sân thi đấu trước kia. Mặt sân hình vuông được lát bởi vô số tảng đá, nếu cẩn thận quan sát có thể phát hiện ra từng hòn đá đều mang theo một tầng ánh sáng nhàn nhạt màu bạch ngọc. Mặc dù không phải là ngọc thạch thật sự nhưng cũng không phải loại đá bình thường có thể so sánh. Từ đó có thể thấy được tài lực của Võ Hồn điện đáng sợ như thế nào?

Một nhóm người từ hai bên sườn Giáo Hoàng điện đi ra, tổng cộng có mười hai vị Hồng Y giáo chủ địa vị chỉ thấp hơn Bạch Y giáo chủ chậm rãi đi tới. Bọn họ tiến tới trước cửa điện rồi đứng thành hai hàng hai bên, mỗi bên sáu người.

Một người đứng đầu hàng cao giọng nói :" Giáo hoàng bệ hạ giá lâm."

"Vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế!" Ba tiếng hô to như trời long đất lở vang lên trên bầu trời Võ Hồn thành.

Đây không chỉ là thanh âm của bọn hộ điện kỵ sĩ đứng thành hai hàng chỉnh tề trên núi mà đồng thời cũng là của tất cả hồn sư đang đứng trong Võ Hồn thành không được tới Giáo Hoàng sơn hô lên. Đối với bọn họ mà nói, Giáo hoàng chính là tín ngưỡng cao nhất.

Cửa điện khổng lồ từ từ mở ra, biểu tượng trên hai cánh cửa lớn dần lệch khỏi quỹ đạo.

Ánh mắt mọi người đều không tự giác nhìn về phía sau hai cánh cửa đó. Cho dù là bảy tên đội viên của Võ Hồn điện chiến đội trống ngực lúc này cũng đã không ngừng đập nhanh hơn.

Dù là một thế hệ hoàng kim của Võ Hồn điện, bọn họ cũng chỉ được gặp qua Giáo hoàng một lần khi nhận Tử Lục huân chương mà thôi.

Mang bộ lễ phục màu vàng chói từ đầu đến chân, đầu đội tử kim quan, tay cầm quyền trượng, Bỉ Bỉ Đông vẻ mặt uy nghiêm dẫn đầu đi ra khỏi Giáo Hoàng điện. Trên người nàng có một loại cảm giác hư ảo tựa hồ vô cùng to lớn khiến người ta phải kính ngưỡng.

Thậm chí cũng chẳng có người nào chú ý đến dung nhan tuyệt mỹ của nàng. Ngay lúc này họ chỉ chú ý đến uy nghi của một đời giáo hoàng mà thôi.

Bộ lễ phục ánh kim cực kì phù hợp với thân thể, bảo quang huyễn lệ trên lễ phục lóe lên, mặt ngoài có hơn trăm khối bảo thạch gồm ba màu: hồng, lam, vàng. Tử kim quan trên đỉnh đầu lại càng có vạn tia quang thải. Tất cả quang mang trong một khắc này chỉ ngưng tụ trên một người duy nhất, Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông.

Trước cửa Giáo Hoàng điện, toàn bộ mọi người đều quỳ một đầu gối xuống đất, hô to: "Tham kiến Giáo hoàng miện hạ!"

Trong phút chốc hào khí bốc lên không cách nào hình dung ra được. Cho dù tâm chí kiên nghị như Đái Mộc Bạch, Đường Tam trước thanh âm ầm ĩ vang lên khắp bốn phương tám hướng cũng không khỏi có cảm giác muốn quỳ xuống lễ bái.

Phía sau Bỉ Bỉ Đông có bốn người đi theo, trong đó có ba người mang lễ phục màu đỏ, tuy nhiên có điểm khác với của Hồng Y giáo chủ. Lễ phục mầu đỏ trên người bọn họ khảm đầy vàng bạc vân lộ, nhất là trước ngực còn có một khối bảo thạch rất lớn, to cỡ nắm tay tràn ngập sự đẹp đẽ quý giá. Đối với người bình thường, sự lộng lẫy này cũng chỉ là xa hoa mà thôi, nhưng với hồn sư mà nói, đó lại đại biểu cho quang vinh vô hạn, bởi vì bộ lễ phục này cũng chỉ có Phong Hào Đấu La mới có tư cách được mặc. Hiển nhiên, ba người này có đủ tư cách này.

Trong ba người, chỉ có một là bọn Đường Tam đã gặp qua, đó là người đến từ Thất Bảo Lưu Ly Tông, Phong Hào Đấu La chín mươi sáu cấp Trần Tâm, được xưng là công kích cực mạnh Kiếm đấu la.

Ở hai bên, phía trái là một người toàn thân hiện lên thần thái hư ảo, mặc dù cũng mặc quần áo như vậy nhưng tướng mạo thì không ai thấy rõ lắm. Về phần người kia, nhìn qua da tay trắng nộn như da trẻ em, tướng mạo đẹp đẽ khiến người ta có một cảm giác đặc thù. Nếu như không có một cái yết hầu trên cổ chắc chẳng ai cho rằng hắn là một nam nhân.

Mặc dù hai người kia không nhận ra được nhưng Đường Tam lại sinh ra một cảm giác quen thuộc, trong lòng thầm nghĩ hai người nọ hẳn là ngày trước xuất hiện tập sát mình, Cúc đấu la cùng Quỷ đấu la.

Có thể từ trong cửa chính Võ Hồn điện đi ra chỉ có ba loại người. Loại thứ nhất, đương nhiên là giáo hoàng. Loại thứ hai, chính là dùng thực lực để chứng minh địa vị của mình, Phong Hào Đấu La. Mà loại thứ ba chính là Võ Hồn điện trưởng lão. Trừ bỏ ba loại người này, dù là Bạch Kim giáo chủ hay đế vương của đế quốc cũng không có tư cách ra bằng cửa chính.

Người thứ tư cùng đứng với ba gã Phong Hào Đấu La hiển nhiên không có thực lực Phong Hào Đấu La. Nhưng hắn cũng từ cửa chính đi ra chứng tỏ thân phận của mình, Võ Hồn điện trưởng lão. Chuẩn xác mà nói là, danh dự trưởng lão, đúng là Thất Bảo Lưu Ly Tông tông chủ, Trữ Phong Trí.

Vốn Độc Cô Bác cũng có tư cách đứng trong đó nhưng hắn lại không muốn, chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh ba người Hoàng Kim Thiết tam giác.

Rốt cuộc cũng tới rồi sao? Đường Tam nhìn chăm chú năm người từ Giáo Hoàng điện đi ra. Lúc này trên phiến sân rộng cũng chỉ còn có bảy người Sử Lai Khắc học viện là chưa quỳ xuống. Cho dù là bảy người của Thần Phong học viện lúc này cũng đã đặt một đầu gối xuống sân.

Trước đó bảy người Sử Lai Khắc thất quái chưa từng thương lượng qua tình huống này, nhưng bọn hắn đồng dạng lại cùng đưa ra một quyết định.

Đái Mộc Bạch thân là vương tử, đương nhiên sẽ không quỳ hạ Võ Hồn điện. Chu Trúc Thanh cũng có nguyên nhân tương tự. Áo Tư Tạp từ trước đến giờ chưa bao giờ để Võ Hồn điện vào trong mắt, hắn chỉ

cảm thấy vui khi lấy được kim hồn tệ từ trong tay Võ Hồn điện mà thôi.

Về phần Đường Tam lại càng không hướng Giáo hoàng quỳ bái. Không phải vì xuất thân từ Hạo Thiên Tông hoặc vì cái gì khác, căn bản chỉ vì tự thân ngạo cốt của hắn.

Ở trong lòng hắn, có thể khiến mình quỳ xuống cũng chỉ có phụ thân cùng sư phụ mà thôi. Về phần những người khác, cho dù là Hoàng đế thì sao chứ?

Ý nghĩ của Mã Hồng Tuấn cũng không khác Đường Tam mấy. Tiểu Vũ cúi đầu, không ai biết nàng đang nghĩ gì, nhưng trên thực tế, trong mắt nàng lại lộ ra một loại quang thải đặc thù, ẩn chứa cừu hận sâu đậm.

Về phần Trữ Vinh Vinh, thân là viên minh châu của Thất Bảo Lưu Ly Tông tông chủ, lại là người thừa kế vị trí tông chủ trong tương lai, nàng tự nhiên cũng sẽ không quỳ.

Mặc dù không có quy định nào bắt hồn sư khi gặp Giáo hoàng thì phải quỳ xuống nhưng việc làm của Sử Lai Khắc thất quái lúc này, không ngờ lại vô cùng khác người.

Ánh mắt Bỉ Bỉ Đông trực tiếp rơi trên người bảy tên thiếu niên này, tất cả những người khác trong Võ Hồn điện đều bị cảnh tượng trước mặt khiến họ không khỏi trợn to cả hai mắt.

Cúc đấu la Nguyệt Quan đứng sau lưng Bỉ Bỉ Đông môi khẽ mấp máy, ánh mắt của Bỉ Bỉ Đông lập tức từ trong Sử Lai Khắc thất quái tìm được Đường Tam.

Khi ánh mắt nàng ngưng tụ trên người Đường Tam, hắn rõ ràng cảm giác được linh hồn của mình tựa như bị bóc trần, thân thể khẽ run một cái, không thể không lập tức phát động Tử Cực Ma Đồng.

Tử kim quang mang từ trong mắt phun ra, kéo dài hơn một thước, lúc này mới ngăn trở được ánh mắt củ Bỉ Bỉ Đông. Nhưng hành động của hắn so với Bỉ Bỉ Đông rõ ràng còn kém hơn nhiều.

"Lớn mật, dám bất kính với giáo hoàng đại nhân." Một vị Hồng Y giáo chủ bạo nộ khiển trách.

Ánh mắt Bỉ Bỉ Đông đã bình thản trở lại, giơ tay lên, vị Hồng Y giáo chủ nọ lập tức ngậm miệng lại, vẻ mặt toát ra sự kinh sợ.

Bỉ Bỉ Đông có thể kế thừa ngôi vị Giáo hoàng bởi vì có Giáo hoàng tiền nhiệm cùng mấy vị trưởng lão ủng hộ. Nhưng nàng có thể ngồi yên ổn ở vị trí này lại hoàn toàn là nhờ vào thực lực cùng bàn tay điều hành của mình.

Trên mặt mang một tia mỉm cười thản nhiên, Bỉ Bỉ Đông dừng lại trên người Đường Tam: "Ngươi chính là đệ tử của đại sư, Đường Tam?" Đường Tam trong lòng cả kinh, hắn không nghĩ tới vị Giáo hoàng xinh đẹp dị thường trước mắt lại có thể biết được sư phụ của mình.

"Đúng vậy, Giáo hoàng miện hạ." Không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời.

Bỉ Bỉ Đông hướng Đường Tam gật đầu: "Ngươi tốt lắm, quả nhiên có vài phần phong cốt của sư phụ ngươi ngày đó."

Võ Hồn điện chiến đội cùng Thần Phong học viện chiến đội đang quỳ rạp xuống đất cũng không khỏi giật mình. Sau khi Giáo hoàng xuất hiện, chuyện đầu tiên lại là hướng đến Đường Tam nói chuyện, hơn nữa hình như còn biết sư phụ của Đường Tam, chuyện này đối với bọn họ mà nói thật sự rất khó mà giải thích.

Đường Tam cung kính nói:" Không dám so sánh cùng với sư phụ."

Bỉ Bỉ Đông không dừng lại quá lâu trên người Đường Tam, quyền trượng trong tay hơi phất lên: "Tất cả hãy bình thân."

Mọi người đang quỳ xuống lúc này mới động thân đứng dậy. Bởi vì trước đó Giáo hoàng cùng Đường Tam nói chuyện nên ánh mắt cơ hồ đều tập trung trên người Sử Lai Khắc thất quái.

Trên mặt Bỉ Bỉ Đông hiện ra một tia mỉm cười, ánh mắt lướt từ trái qua phải, đảo qua toàn bộ ba chiến đội gồm hai mươi mốt thanh niên hồn sư tham gia tam cường quyết tái.

"Từ trên người các ngươi, ta có thể thấy được hy vọng vào tương lai. Trước Giáo Hoàng điện, ta lại càng hy vọng chứng kiến được toàn bộ thiên phú cùng thực lực của các ngươi. Người chiến thắng cuối cùng sẽ có được phần thưởng rất lớn từ Võ Hồn điện." Vừa nói nàng vừa huy động quyền trượng trong tay.

Không người nào thấy rõ nàng làm như thế nào, chỉ thấy có ba điểm quang mang trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Bỉ Bỉ Đông, sau đó lớn dần lên, trôi nổi giữa không trung.

Đó là ba vật thể khác nhau, thể tích cũng không lớn, hình như là bộ xương, phân biệt là một cái xương cánh tay phải, một cái xương sọ cùng một cái xương chân trái. Mặt ngoài lóe lên ba màu khác nhau gồm đỏ hồng, lam nhạt cùng xanh sẫm.

Hồn cốt, đó chính là ba khối hồn cốt.

Cho dù là dưới chân núi cũng có thể thấy được quang mang của ba khối hồn cốt. Trong lúc nhất thời, bên trong Võ Hồn thành đã hoàn toàn sôi trào.

Ngoại trừ những người đã biết trước, ai có thể nghĩ được đó lại là ba khối hồn cốt chứ? Từ quang mang là có thể nhận ra cả ba khối hồn cốt này đều có phẩm chất phi phàm, cho dù là những người trong Võ Hồn điện cũng lộ ra quang mang tham lam trong ánh mắt.

Nếu như nơi này không phải là Giáo Hoàng điện, nếu như nơi này không có mấy vị Phong Hào Đấu La uy hiếp sợ rằng đã có người không kiềm chế được lòng tham mà xông lên cướp đoạt rồi.

Đường Tam đã có một khối ngoại phụ hồn cốt, lúc giết Thì Niên lại được thêm một khối đầu cốt nữa, nhưng khi tận mắt chứng kiến ba khối hồn cốt này lấy tâm chí kiên định như hắn cũng không khỏi nảy lên một trận.

Đây chính là hồn cốt a! Đối với hồn sư mà nói, đó chính là thứ trân quý nhất, chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Trong hồn cốt cũng phân biệt cao thấp, phẩm chất của mỗi cái đều rất trọng yếu. Càng là hồn cốt của hồn thú đẳng cấp cao, tác dụng lại càng lớn. Đương nhiên là không xét đến ngoại phụ hồn cốt.

Bởi vì ngoại phụ hồn cốt số lượng quá ít, hơn nữa lại cộng thêm khả năng tiến hóa khiến nó trở thành thứ trân quý chỉ thua có hồn hoàn mười vạn năm mà thôi.

Mà hồn cốt bình thường có sáu loại gồm đầu, thân thể cùng tứ chi. Trong sáu loại thì trân quý nhất chính là thân thể, tiếp theo là đầu, rồi đến tay phải, tay trái, chân trái, đùi phải. Hồn cốt cùng phẩm chất nhưng vị trí khác nhau, đương nhiên giá trị cũng không giống nhau.

Lần này giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông đưa ra ba khối hồn cốt mặc dù không có loại trân quý nhất là thân thể nhưng cũng có được một khối đầu cốt. Cánh tay phải cốt độ trân quý cũng chỉ thua có thân thể cốt cùng đầu cốt mà thôi. Cho dù kém cỏi nhất là chân trái cốt cũng không phải là thứ giá trị thấp nhất trong sáu loại hồn cốt.

Mà ba khối hồn cốt này rõ ràng đều là do hồn thú vạn năm xuất ra.

Đối với hồn sư mà nói, đó chính là tồn tại cực phẩm rồi.

Giọng nói trầm thấp của Quỷ đấu la đang đứng sau lưng Giáo hoàng vang lên:" Ba khối hồn cốt phân biệt là Trí tuệ đầu cốt tinh thần ngưng tụ, Hỏa diễm cánh tay phải bạo liệt phần thiêu cùng với Truy phong chân trái cấp tốc di chuyển. Ba khối hồn cốt này đều đến từ vạn năm hồn thú, trong đó Trí tuệ hồn cốt tinh thần ngưng tụ xuất hiện trên hồn thú năm vạn năm, chính là Giáo hoàng bệ hạ tự mình giết chết đạt được, là cực phẩm trong hồn cốt, giá trị cũng chỉ thua có ngoại phụ hồn cốt cùng mười vạn năm hồn cốt mà thôi.

Giáo hoàng thản nhiên nói: "Người thắng vĩnh viễn chỉ có một, quán quân cũng thế. Bởi vậy ba khối hồn cốt này cũng chỉ có thể thuộc về một chiến đội duy nhất. Hy vọng các ngươi tham gia tam cường quyết tái có thể dùng toàn lực để thi đấu, đoạt lấy vinh quang này."

Bất luận cấp bậc hồn sư là bao nhiêu khi chứng kiến hồn cốt con mắt cũng không khỏi đỏ lên. Càng huống chi là tới ba khối hồn cốt. Chiến ý mãnh liệt cơ hồ nổ bùng ra từ hai mươi mốt đội viên của ba chiến đội.

Giáo hoàng tiếp tục: "Hôm nay vào lúc giữa trưa ba đội sẽ xuất ra bảy người tham gia cá nhân đấu loại tái. Đội thắng cuộc sẽ được vào thẳng trận chung kết tranh chức quán quân vào ngày mai. Hai đội bị thua vào buổi chiều sẽ thi đấu tiếp chọn một đội ngày mai sẽ tranh đoạt chức quán quân. Hiện tại, các ngươi đã có thể phái ra đội viên đầu tiên thượng trận."

Cũng giống với tấn cấp tái, nhưng lúc này chỉ có ba đội tham gia. Mặc dù không phải trận tranh đoạt chức quán quân nhưng cũng vô cùng trọng yếu.

Nếu chiến thắng không những có thể tiến thẳng vào trận chung kết mà còn dĩ dật đãi lao, bảo toàn được thực lực không phải đánh thêm một trận, tranh thủ dưỡng sức chờ ngày mai tranh đoạt ngôi vị quán quân.

Tới cấp độ của tam cường, thực lực của mọi người không khác nhau mấy, một ngày liên tục thi đấu mấy trận không nghi ngờ gì hồn lực sẽ bị tiêu hao trên diện rộng, thậm chí bị thương. Ngày mai thi đấu trận cuối cùng, cơ hồ khó có khả năng khôi phục đến trạng thái tốt nhất. Bởi vậy đội ngũ thi đấu chiến thắng trong cá nhân tái có thể chính là quán quân cuối cùng.

Võ Hồn điện xuất ra ba khối hồn cốt không nghi ngờ gì sẽ khiến các trận đấu càng thêm kịch liệt. Mặc dù từ bên ngoài nhìn vào Võ Hồn điện tựa hồ là chí công vô tư, nhưng người sáng suốt tự nhiên có thể nhìn ra ba khối hồn cốt này căn bản là chuẩn bị cho Võ Hồn điện chiến đội.

Thực lực của Võ Hồn điện chiến đội cơ hồ là áp đảo. Dù Đường Tam có được vạn năm hồn hoàn nhưng trên thực tế ba gã hồn vương cao thủ của Võ Hồn điện chiến đội cũng có được đệ ngũ hồn hoàn vạn năm. Nhiều hồn hoàn hơn đối với hồn sư là vô cùng có lợi khiến chênh lệch thực lực giữa các cấp bậc tăng lên rất nhiều, càng huống chi còn có tới ba người như vậy.

Tất cả các đội viên của tam cường chiến đội đều trên bốn mươi cấp, nhưng chỉ có ba người của Võ Hồn điện là trên năm mươi cấp. Nếu như chỉ có một người may ra còn có cơ hội, nhưng nhìn thực lực biểu hiện ra khi họ giành chiến thắng trước Thiên Đấu hoàng gia học viện thì có thể nhận thấy Võ Hồn điện chiến đội kinh khủng đến cỡ nào.

Trong trận đấu đó, bọn họ chỉ xuất ra hai người, lấy một cái võ hồn dung hợp kĩ huyễn lệ để giải quyết chiến đấu. Mặc dù sử dụng võ hồn dung hợp kĩ nhưng với kĩ năng đặc thù khiến người ngoài không thể chứng kiến tình huống chân thực bên trong, cũng không thể phán đoán ra sự tình ẩn dấu bên trong nó. Tác dụng của nó lại trở thành uy hiếp là chính.

Cho dù đội viên của Thiên Đấu hoàng gia học viện đối với cái hồn kĩ kia cũng có cảm giác mơ hồ, Ngọc Thiên Hằng ngày hôm đó cũng đã gặp Đường Tam nhưng hắn cũng không thể đưa ra bất kì đề nghị nào có tính xác thực một chút.

Nhắc tới Võ Hồn điện chiến đội, vẻ mặt của Ngọc Thiên Hằng cũng rất bất đắc dĩ. Mặc dù bọn họ cùng đối thủ có chênh lệch nhất định nhưng trong trận đấu hôm đó căn bản bọn họ không thể phát huy ra được thực lực của mình.

Đây cũng là điều đáng sợ nhất của Võ Hồn điện chiến đội. Bọn họ bằng vào năng lực mạnh mẽ của mình áp chế khiến đối thủ không cách nào phát huy ra được năng lực của mình. Thực lực cường đại, tâm tư kín đáo, phối hợp ăn ý, cho dù đối thủ cùng cấp bậc cũng khó mà giải quyết được, đừng nói tới mấy chiến đội ngay cả hơn năm mươi cấp cũng không có lấy một tên.

Bất luận là Võ Hồn điện chiến đội hay những người xem cuộc chiến, trong cuộc đại tái này chức quán quân không thể thoát khỏi tay bọn họ. Ba gã hồn vương còn được giao một sứ mạng khác, đó là trong trận đấu khiến cho Đường Tam của Sử Lai Khắc học viện bị thương nặng, thậm chí giết chết.

Mặc dù trận đấu quy định không được giết người, nhưng dưới tình huống cấp bậc quá chênh lệch, bọn họ có rất nhiều phương thức tạo tình cảnh đối thủ bị ngộ sát. Chẳng hạn như lúc trước Thương Huy học viện đối mặt với Sử Lai Khắc thất quái học viện bị kĩ năng cắn trả mà trở thành điên loạn.

Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông lo lắng vì những lời của đại sư rất lâu rồi mới đưa ra cái mệnh lệnh này. Dù quan hệ của nàng cùng đại sư vô cùng phức tạp, đại sư lại tự thân đến tận nơi gặp mặt khiến nàng trong lòng cũng gợn sóng, nhưng dù sao nàng cũng là Giáo hoàng của Võ Hồn điện, là người đứng đầu cả một tổ chức

khổng lồ, lấy những điều tiền nhân chưa hoàn thành làm chí hướng của mình, sao có thể vì tình cảm cá nhân mà ảnh hưởng đến toàn cục chứ?

Nhìn qua bên ngoài, một tên hồn sư thiên tài tựa hồ cũng không tính là cái gì, Võ Hồn điện cũng chưa bao giờ khuyết thiếu thiên tài.

Nhưng càng là hồn sư cường đại lại càng hiểu được, thiên tài chính thức có thể mang đến lực phá hoại kinh khủng đến cỡ nào. Nếu như thiên phú trời cho của Đường Tam khiến Võ Hồn điện chú ý thì xuất thân từ Hạo Thiên Tông cùng với người cha là Đường Hạo lại khiến Võ Hồn điện với hắn sinh ra sát ý.

Mặc dù sát ý không biểu lộ ra ngoài nét mặt, nhưng trong một lần hội nghị trưởng lão của Võ Hồn điện gần đây, tất cả các trưởng lão đã nhất trí thông qua quyết định này. Bọn họ quyết không cho phép có một Đường Hạo thứ hai, thậm chí còn cường đại hơn cả hắn xuất hiện.

Song sinh võ hồn đã khiến họ đem thiên phú của Đường Tam xếp trên Đường Hạo, càng huống chi, chỉ bằng thứ phế võ hồn như Lam Ngân Thảo mà đã có thành tựu như vậy, tương lại hắn còn kinh khủng đến thế nào? Vì đại cục của Võ Hồn điện, bọn họ quyết không cho phép chuyện xấu này tiếp tục xuất hiện.

Một loạt chiếc ghế tựa dát vàng được đưa ra trước cửa Giáo Hoàng điện. Trước lời mời của Bỉ Bỉ Đông, sau khi nàng ngồi xuống, bên trái là Trữ Phong Trí cùng Kiếm đấu la Trần Tâm, bên phải là Quỷ đấu la Quỷ Mị cùng Cúc đấu la Nguyệt Quan lần lượt ngồi xuống.

Ba học viện chiến đội lần lượt phái ra đội viên thứ nhất thượng trận. Trong đó Thần Phong học viện phái xuất ra đội viên chính là đội trưởng lúc đầu của Sí Hỏa học viện, Hỏa Vô Song. Võ Hồn điện chiến đội phái ra một gã đội viên hơn bốn mươi cấp. Bên này, người mà đại sư phái ra đầu tiên lại không phải bất kì ai trong Sử Lai Khắc thất quái.

Trong Sử Lai Khắc thất quái, hai người là phụ trợ hệ hồn sư đương nhiên không thể tham gia loại cá nhân tái này. Mà đại sư phái người đầu tiên cũng không phải Thái Long, đội viên cực mạnh trong số những người dự bị mà là Kinh Linh, người còn không đến bốn mươi cấp .

Rút thăm do ba người tiến hành, quyết định xem người của hai đội nào phải chiến đấu với nhau đầu tiên. Người thắng lại tiếp tục chiến đấu với người của đội còn lại, cứ thế xoay tròn.

Vận khí của Sử Lai Khắc học viện cũng vô cùng tốt, Kinh Linh lên rút thăm không ngờ lại bắt được thẻ số không, tức không phải thi đấu trận đầu tiên.

Có thể nghỉ không cần thi đấu ở lượt trận đầu tiên không có ý nghĩa mấy về mặt bảo tồn hồn lực bởi vì rốt cuộc cũng phải thi đấu số trận giống nhau. Cái có lợi nhất chính là quan sát được thực lực của đối phương, từ đó đem ra phương án tác chiến thích hợp nhất.

Nhưng làm mọi người ngoài ý muốn là, sau khi rút thăm chấm dứt, Hỏa Vô Song cùng tên đội viên của Võ Hồn điện chiến đội đi tới giữa sân, tên đó đột nhiên xoay người hướng đến Giáo hoàng đang ở trên cửa điện khom người hành lễ nói: "Trận này ta bỏ cuộc."

Hồng y giáo chủ phụ trách công việc trọng tài sau giây phút ngắn ngủi sững sờ liền lập tức công bố trận đầu Hỏa Vô Song giành được thắng lợi. Trận thứ hai Hỏa Vô Song sẽ thi đấu với Kinh Linh, đội viên của Sử Lai Khắc học viện.

Lúc này, đại sư cùng Đường Tam bên này cơ hồ cùng nhíu mày, thầy trò hai người liếc mắt nhìn nau, không nhịn được toát ra một tia phẫn nộ.

Mà khi ánh mắt bọn họ nhìn về phía Thần Phong học viện, cả Phong Tiếu Thiên cùng Hỏa Vũ đều không dám nhìn bọn họ, rõ ràng trong mắt có chút chột dạ.

---

126. Chương 125: Khiếp Sợ, Thất Quái Dung Hợp Kỹ

"Trận đấu xin đợi một chút rồi hãy bắt đầu"

Một gã hồng y giáo chủ là trọng tài đang muốn quát lớn với Đại Sư có hành vi ngăn cản trận đấu, lại bị giáo hoàng phất tay bảo ngừng lại, Bỉ Bỉ Đông nhìn về phía Đại Sư với ánh mắt bình tĩnh, nhưng trong lòng có bình tĩnh hay không cũng chỉ có nàng mới biết được

"Mời nói ra lý do của ngươi" Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông lạnh nhạt nói

Đại Sư lạnh lùng cười: "Lý do của ta là, Sử Lai Khắc học viện từ bỏ chiến đấu vòng loại thứ nhất này, tự nguyện tham gia quyết đấu ở tổ hai đội cùng bị thua vào buổi chiều, Kinh linh trở về đi

Nếu nói lúc trước tên đội viên kia của Vũ Hồn Điện học viện chiến đội đột nhiên nhận thua còn có thể làm cho người ta tiếp thu được, còn lúc này Đại Sư đột nhiên tuyên bố bỏ cuộc không tham gia thi đấu cá nhân, không thể nghi ngờ đã làm cho toàn trường kinh hãi. Cho dù là đám người Sử Lai Khắc thất quái ngoại trừ Đường Tam ra, cũng đều có vẻ mặt giật mình cùng sắc thái mờ mịt

Hiển nhiên là trước đó họ cũng không biết Đại Sư lại có thể quyết định như vậy

Trữ phong trí ngồi ở bên người giáo hoàng trong mắt đã toát ra vẻ giật mình chợt hiểu, đồng thời cũng hiện lên vẻ tức giận. Ánh mắt nhịn không được lại nhìn trên người giáo hoàng

Bỉ Bỉ Đông vẫn trầm ổn như trước, lạnh nhạt hỏi: 'Tại sao?"

Đại Sư hai tay chắp sau lưng, nhìn lên giáo hoàng ở phía sau đấu la điện, "không tại sao cả, ta nghĩ chúng ta có quyền lợi để nhận thua "

Những lời nói Đại Sư bình tĩnh tới cực điểm nhưng lại giống như long trời lở đất tại trước giáo hoàng điện vang lên, bản thân những lời nói này của hắn không có vấn đề gì, tuy nhiên vấn đề chính là đối tượng nói chuyện, hắn nói như vậy không thể nghi ngờ là đang chống đối với Giáo Hoàng, kẻ thống trị cao nhất của Vũ Hồn Điện.

Ở đây chỉ cần là một gã hồn sư ngoài sáu mươi cấp, đều có thể nhìn được thực lực của Đại Sư cũng không mạnh, cao nhất chỉ là hơn bốn mươi cấp mà thôi, nhưng một gã hồn sư chỉ có thực lực không mạnh như vậy lại có thể chống đối với người có quyền lực nhất hồn sư giới như vậy.

Nhưng kẻ khác lại càng không tưởng được chính là, giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông chậm rãi đứng lên, hướng Đại Sư gật đầu: "Ngươi nói đúng, đấy là quyền lợi của các ngươi, lượng thứ vì ta nhiều truyện đã hỏi, xin lỗi, Ngọc trưởng lão."

Trong lúc Đại Sư cùng giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông nói chuyện, có sự hiện diện của đông đảo cường giả của Vũ Hồn Điện, cùng với vô số khán giả đang xem hồn sư chiến đấu. "Trưởng lão" hai chữ này từ miệng giáo hoàng nói ra, có nghĩa Đại Sư chính là trưởng lão của Vũ Hồn Điện

Mà trưởng lão của Vũ Hồn Điện có quyền uy ra sao, thì tất cả mọi người của Vũ Hồn Điện đều biết. Cho dù là Quỷ đấu là cùng Cúc đấu la đang ngồi bên cạnh Bỉ Bỉ Đông. Tiến vào trưởng lão điện đều ít nhất phải có mười năm làm việc. Mà tuổi cùng thực lực của Đại Sư, rõ ràng là không nên có quyền uy như vậy mới phải.

Đổi lại nếu là người khác nói Đại Sư là trưởng lão của Vũ Hồn Điện, sợ rằng người nghe thấy thậm chí phải bịt mũi, nhưng người nói lại chính là giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông, cho nên ai dám phản bác lại lời nàng đây ?"

Nghe Bỉ Bỉ Đông nói như vậy, ngay cả Đại Sư cũng không khỏi sửng sốt một chút. Hắn sở dĩ chống đối Bỉ Bỉ Đông, tự nhiên không phải vì quan hệ giữa hai người làm hắn không sợ, mà vì trong lòng hắn rất phẫn nộ. Vừa nghe Bỉ Bỉ Đông nói xong, Đại Sư hiểu được vị giáo hoàng này có ý bảo vệ mình.

Chống đối giáo hoàng, cho dù bản thân giáo hoàng không thèm để ý, nhưng hồn sư giới với nhiều người sùng bái giáo hoàng như vậy lại không thèm để ý sao ?

Cho dù Đại Sư có cường giả bảo vệ. Có thể hình thành hoàng kim thiêt tam giác, nhưng khi đi đường tỷ lệ bị giết chết vẫn rất cao."

Mà lời vừa nói ra của Bỉ Bỉ Đông đã thừa nhận thận phận trưởng lão của hắn, tự nhiên không còn người nào dám làm gì nữa. Trưởng lão của Vũ Hồn Điện chống đối giáo hoàng một câu cũng không phải là việc gì quá to tát cả.

Kỳ thật, ngay cả Bỉ Bỉ Đông cũng không biết tại sao trong tay Đại Sư lại có một tấm lệnh bài trưởng lão, nàng cũng là sau khi Đại Sư rời đi từ miệng kẻ dưới mới biết được

Bên hông Đại Sư bỗng đau rát, ngay sau đó cánh tay trái được ôm vào lòng một vật mềm mại, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Liễu Nhị Long đang trừng mắt nhìn Giáo Hoàng "

Trong ánh mắt Bỉ Bỉ Đông xuất hiện một tia mông lung trong giây lát, nhưng rồi rất nhanh khôi phục lại bình thường. Hướng tên hồng y giáo chủ trọng tài kia nói: "Nếu Sử Lai Khắc học viện quyết định không tham gia trận đấu buổi sáng, vậy vòng đấu cá nhân tiếp tục đi"

Đúng vào lúc này, Sư phụ dẫn đầu đội của Thần Phong học viện cũng đứng lên. trước hết hướng về phía giáo hoàng cúi người hành lễ, sau đó mới mỉm cười nói: "Thực lực của Vũ Hồn Điện chiến đội thật quá mạnh mẽ, bổn học viện tự nhận địch không lại, cùng đánh nhau sống chết rồi giảm thực lực, không bằng tại buổi chiều cùng Sử Lai Khắc học viện tiến hành quyết đấu đoạt vị trí vào vòng còn lại, cho nên chúng ta cũng không tham gia thi đấu cá nhân."

Kịch vui biến hóa liên tục khiến cho nhiều người ứng phó không kịp, Vũ Hồn Điện học viện chiến đội không chiến mà thắng, trực tiếp tiến tới vòng chung kết vào ngày mai

Sau một hồi không đánh, nửa giai đoạn đầu của vòng chung kết đã kết thúc, Vũ hồn chiến đội được tiến vào trận đấu cuối cùng như mong muốn, nhưng Sử Lai Khắc Học Viện rời khỏi vòng đấu cá nhân lại có chút xấu hổ"

Người của Sử Lai Khắc học viện đều không nhàn rỗi mà ở lại, dưới sự dẫn dắt của Đại Sư rất nhanh rời đi, buổi chiều họ còn cùng Thần Phong học viện tranh đoạt vị trí tiến vào vòng đấu cuối cùng nữa.

Dọc theo đường đi, không có ai nói thêm gì cả, đại bộ phận đều dắm chìm trong suy tư cùng với không khí đầy áp lực.

Cục diện bất lợi khiến cho sự tin tưởng của Sử Lai Khắc thất quái dao động.

Dù sao, bọn họ trong buổi chiều hôm nay trước phải đối mặt với liên quân của Thần Phong học viện cùng Sí Hỏa học viện, mà họ chỉ được nghỉ ngơi một đêm rồi ngày mai sẽ đối mặt với chiến đội cường đại của Vũ Hồn Điện học viện.

Trở lại chỗ ở, Đại Sư gọi Sử Lai Khắc thất quái vào phòng mình

Ánh mắt đảo qua trên bảy người một cái, Đại Sư thản nhiên nói: "Các ngươi có phải rất kỳ quái, tại sao ta lại đột ngột đưa ra quyết định không tham gia thi đấu cá nhân?

Bảy người đều không nói gì, nhưng ngoài Đường Tam ra, trong mắt sáu người đều để lộ vẻ khó hiểu

Trên gương mặt cứng ngắc của Đại Sư hiện ra một tầng ửng hồng, ánh mắt sắc bén chợt lóe lên. "Ngay cả ta cũng không nghĩ tới Vũ Hồn Điện dưới tình huống có nhiều ưu thế như thế, lại vẫn còn sử dụng thủ đoạn hèn hạ như vậy. Tiểu Tam, ngươi giải thích cho bọn họ đi"

Đường Tam gật đầu, trầm giọng nói: "Đội viên thượng tràng thứ nhất của chúng ta là Kinh Linh. Kinh Linh rút thăm phi thường tốt, để cho chúng ta trong thi đấu bảo trì thực lực ở vị trí sau, có thể quan sát rất tốt hướng đi của đối thủ, nhưng lúc này, đội viên của Vũ Hồn Điện chiến đội lại đột nhiên nhận thua, cái này có hai hậu quả, một là tên đội viên kia của Vũ Hồn Điện chiến đội bảo trì lực chiến đấu, không có tiêu hao gì. Cái kia chính là Hỏa vô song cũng bảo trì thực lực sẽ đấu với Kinh Linh. Nếu ta đoán không sai, sau khi Hỏa vô song đánh bại Kinh Linh, lại đối mặt với một gã đội viên khác của Vũ Hồn Điện chiến đội, thì hắn sẽ lập tức nhận thua, cứ như vậy sẽ tương đương với hai học viện liên thủ đối phó chúng ta. Trong vòng thi cá nhân, chúng ta căn bản không có cơ hội thắng lợi. Mỗi một trận bị thua thì bình thường, còn nếu chiến thắng, dám chắc bọn họ sẽ dùng xa luân chiến

Việc Thần Phong học viện cùng Sí Hỏa học viện sát nhập với nhau, trước kia ta còn không rõ tại sao Vũ Hồn Điện lại đáp ứng thỉnh cầu đó của bọn họ, bây giờ ta đã hiểu rồi. Bọn họ đúng là đã cùng Vũ Hồn Điện chiến đội đạt thành hiệp nghị mới có thể được Vũ Hồn Điện ủng hộ

Nói xong phán đoán của mình, Đường Tam trầm mặc, không khí bên trong phòng cũng đều trầm mặc, nhưng ngọn lửa phẫn nộ lại không ngừng lan tràn, khó trách Đại Sư nói Vũ Hồn Điện hèn hạ

Dưới tình huống có nhiều ưu thế như vậy còn muốn liên hợp cùng Thần Phong học viện và Sí Hỏa học viện để đối phó với mình, cái này không phải hèn hạ thì là cái gì. Một tia cười lạnh từ trên mặt Đại Sư hiện ra, "Bọn họ thật sự cho rằng làm như vậy là có thể ngăn cản bước tiến của chúng ta sao? Vậy, bọn họ cũng qúa xem thường chúng ta rồi. Vốn trong lòng ta cũng không có ý nghĩ tranh thắng mạnh mẽ, nhưng bọn chúng lại làm như thế này, như vậy mục tiêu của chúng ta sẽ chỉ có một."

Tại trận đấu sau giờ Ngọ, Sử Lai Khắc thất quái vẫn ở lại trong phòng của Đại Sư, cho dù là ăn cơm cũng không ngoại lệ. Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long bảo vệ ở bên ngoài, ngăn cản bất kỳ kẻ nào đến gần.

Đương nhiên, tại chỗ ở của Sử Lai Khắc học viện, còn có cường giả độc đấu la canh giữ.

Sáng sớm không khí mát mẻ dể chịu, tới quá trưa, khi mặt trời lên tới đỉnh đầu, phần mát mẻ đã bị sức nóng thay thế, mặc dù bây giờ không phải là giữa hè, nhưng nhiệt độ lại có vẻ vẫn nóng như trước.

Bảy tên đội viên của Vũ Hồn Điện học viện chiến đội lẳng lặng đứng một bên, trong sân rộng của giáo hoàng điện, hai đội ngũ chuẩn bị thi đấu đã nhìn chằm chằm vào nhau."

Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch đứng ở phía trước Sử Lai Khắc thất quái, nhìn phía trước cách đó không xa lộ ra khuôn mặt quen thuộc, trên mặt hai người không khỏi thoát ra một tia khinh thường.

Phong Tiếu Thiên, Hỏa Vũ, Hỏa Vô Song, ba người là trung tâm của chiến đội, cùng Đường Tam và Đái Mộc Bạch đối mặt

Hỏa vũ tiến lên từng bước, nhìn Đường Tam ở phía xa, lạnh lùng nói: "Ngươi có biết tại sao chúng ta muốn làm như vậy không?"

Đường Tam không trả lời, chỉ là trong mắt càng thêm vài phần khinh miệt

Hỏa vũ đột nhiên phát hiện, chính mình rất ghét bị Đường Tam nhìn mình như vậy, tính tình nóng nảy của nàng nhất thời hiển lộ ra, "ta làm như vậy là vì phải cùng ngươi nhất quyết thắng bại. Thà rằng bỏ qua cơ hội tranh đấu, ta cũng nhất định phải đánh bại ngươi một lần"

Đường Tam lạnh nhạt cười, "Nếu chỉ vì vậy, thì ngươi đã rơi xuống thế hạ phong rồi. Mất đi sự đường đường chính chính rồi thì trận này các ngươi sẽ không có chút cơ hội nào đâu "

Hỏa vũ giận dữ, "Vậy hãy dùng sự thật chứng minh đi. Đừng tưởng ngươi cứu ta, ta sẽ hạ thủ lưu tình với ngươi đâu. Nợ ngươi ta cũng đã trả lại rồi."

Nghe Hỏa Vũ vừa nói như vậy, Đường Tam không tự giác được nhớ tới ngày đó nàng giống như một đoàn lửa mạnh mẽ phóng vào trong lòng mình, rồi bộ dáng khi chủ động hiến nụ hôn đầu đời của nàng.

Đối với loại tình cảm dám yêu dám hận này của nữ hài, hắn thật sự là có vài phần thích thú, đáng tiếc, hắn lại không hề thích tính tình như của Hỏa Vũ, cho nên nhất định bọn họ không thể trở thành bằng hữu.

Phong Tiếu Thiên cũng đã từng ẩn nhẫn đối với mỹ nữ khá nhiều rồi nhưng nay Đường Tam lại là một nam nhân. Những người khác của song phương mặc dù không mở miệng, nhưng nhiệt độ đã trở nên nặng nề hẳn lên, làm trọng tài, vị hồng y giáo chủ hiển nhiên có khả năng nắm bắt tình thế rất tốt, đúng vào lúc này hắn tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Phong Tiếu Thiên trước tiên lắc mình tới trước mặt Hỏa Vũ, đem nàng che ở phía sau mình, Trong nháy mắt trên người Hỏa Vũ đã xuất hiện lửa, tựa hồ bao bọc bảo vệ cả người nàng vậy. Mà những đội viên khác đều theo Hỏa Vô Song mà phóng xuất Vũ Hồn của mình.

Nhưng tình huống ngoài ý muốn lại xuất hiện.

Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không giống tưởng tượng của bọn họ, giống thường lệ sau khi trận đấu bắt đầu thì xuất ra trận thế đối mặt chính thống, Mà là khi trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu, thì đều nhanh chóng lui lại phía sau, tạo thành một vòng tròn.

Bên trong vòng tròn có hai người đó là Trữ Vinh Vinh và Áo Tư Tạp. Năm người bên ngoài vây vòng quanh bọn họ bắt đầu đứng thẳng lên. Lúc này trong toàn bộ bẩy người thì không có bất kỳ ai phóng xuất ra Vũ Hồn của mình cả. Nhưng trên cả bẩy người thì hồn lực lại ba động mãnh liệt tràn ngập ra, điên cuồng hướng tới trung tâm mà ngưng tụ .

Đây là cái gì?

Ngồi tại trước Giáo Hoàng điện là Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông, tông chủ Thất Bảo Lưu Ly tông Trữ Phong Trí cùng với ba vị Phong Hào Đấu La trong mắt cũng không khỏi có vẻ mặt khó hiểu. Là những người đứng đầu cả hồn sư giới ngay cả bọn họ cũng không hiểu Sử Lai Khắc Thất Quái đang làm gì nữa.

Đường Tam, Đái Mộc Bạch, Tiểu Vũ, Mã Hồng Tuấn, Chu Trúc Thanh, năm người đồng thời bước đi một cách nhất trí đến thần kỳ, phảng phất theo một loại tiết tấu đặc thù, mà hồn lực ba động trên người năm người cũng hình thành một quỹ tích, không ngừng tràn ngập vây vòng quanh thân thể bọn họ.

Đứng ở trận hình trung ương là Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp đang tay trong tay, đồng thời nhắm hai mắt lại, người Trữ Vinh Vinh đứng thẳng tắp. Là bảo quang chín màu, mà xuất hiện trên người Áo Tư Tạp lại là hồng quang nhàn nhạt, hai cỗ quang mang xoay quanh nhau rồi phóng lên cao.

Lúc này Sử Lai Khắc Thất Quái không hề phóng xuất ra Vũ Hồn, nhưng loại phương thức chiến đấu mới lạ của bọn họ lại khiến đối thủ có áp lực lớn đến kỳ lạ.

" Phong Tiếu Thiên, lên không trung." Hỏa Vũ quát chói tai.

Trận hình của bẩy người Thần phong học viện lập tức biến đổi, một đôi cánh khổng lồ màu xanh từ sau lưng Phong Tiếu Thiên xuất hiện, cùng lúc đó quang ảnh màu xanh ngưng tụ sau lưng hắn, đúng là bộ dáng của Tất phong song đầu lang.

Dưới quang ảnh phụ trợ khổng lồ mà huyễn lệ, Phong Tiếu Thiên bay lên trời, cánh phía sau lưng chỉ đập xuống có một lần, mượn gió trong không khí mang thân thể hắn bay thẳng lên trời. Lúc này hắn thi triển đúng là hồn kỹ mà Đường Tam đã gặp tại trận đơn đấu hồi trước lúc đầu cùng hắn, đệ nhị hồn kĩ Song Lang phụ thểcùng với đệ tam hồn kĩ Tật Phong Nhị Dực (hai cánh).

Dưới tác dụng của hai hồn kỹ này, lực chiến đấu của Phong Tiếu Thiên bỗng nhiên tăng lên đến cực hạn.

Mà ngay lúc này, Hỏa Vô Song đã thay vị trí Phong Tiếu Thiên che ở trước người Hỏa Vũ, cùng hắn còn có hai gã cường công hệ hồn su của Thần phong học viện nữa. Ba người hình thành một vách tường, che thân hình Hỏa Vũ lại.

Sau lưng Hỏa Vũ có hai người, Cũng không phải hai tên mẫn công hỏa hệ hồn sư đã ngoài bốn mươi cấp mà hôm trước Đường Tam đã gặp, làm Đường Tam cũng rất là giật mình vì hai gã này lại là hai gã phụ trợ hỏa hệ thuộc tính còn chưa đạt đến bốn mươi cấp. Dày đặc vô số ánh sáng đỏ rực xuất hiện, lấy tốc độ kinh người hướng tới thân thể Hỏa Vũ ngưng tụ lại.

Sắc mặt Hỏa Vũ rất ngưng trọng. Hai tay nàng tựa hồ như có sức nặng ngàn quân chậm rãi giơ lên trời, hỏa diễm nóng cháy trong lòng bàn tay ngưng tụ thành bạch quang, ngay lúc này bốn cái hồn hoàn trên người nàng đều sáng lên, trên mặt vẻ thống khổ đã biểu hiện nàng đang phải thừa nhận áp lực.

Người sáng suốt cũng có thể hiểu được, hiện tại bẩy người thần phong học viện lấy sách lược năm bọc hai, hai gã phụ trợ hệ hồn sư trợ giúp Hỏa Vũ, Ba gã cường công hệ hồn sư thì bảo vệ. Mấu chốt nhất trong bẩy người chính là Phong Tiếu Thiên đang bay lên không trung kia, cùng với mọi người dùng dung hoàn kỹ để ngưng tụ năng lượng vào Hỏa Vũ.

" Biến—-" Đường Tam hét lớn một tiếng.

Trận hình Sử Lai Khắc Thất Quái thay đổi, nguyên là hình tròn đột nhiên biến thành như hình số một. Đường Tam đứng ở phía trước, theo sát sau Đường Tam chính là Đái Mộc Bạch, kế tiếp phân biệt là Mã Hồng Tuấn, Tiểu Vũ cùng Chu Trúc Thanh.

Đứng ở mặt sau cùng , là Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp.

Trận hình bẩy người biến hóa, làm hồn lực bọn họ vừa mới phóng thích và ngưng tụ chợt cuốn thành một vòng xoắn, mà ngay lúc này Áo Tư Tạp đột nhiên từ phía sau ôm lấy thân thể của Trữ Vinh Vinh, quang mang màu hồng nhạt toàn thân hắn bỗng biến thành mầu phấn hồng, điên cuồng dung hợp vào cơ thể Trữ Vinh Vinh.

Thất Bảo Lưu Ly tháp từ trước mặt Trữ Vinh Vinh bùng lên, khuôn mặt nàng ngưng trọng, hai tay đánh ra phía trước, giống như Hỏa Vũ, cả bốn hồn hoàn trên người nàng đồng thời sáng rực lên.

Thiên phú Dung hoàn cũng không phải chỉ có Hỏa Vũ mới có được, đây cũng là một trong những loại năng lực đặc thù của Thất Bảo Lưu Ly, là nữ nhi duy nhất của tông chủ, sao Trữ Vinh Vinh lại không có khả năng đó cơ chứ?

Chỉ là dung hoàn cần phải tiêu hao hồn lực vô cùng khổng lồ, nên sẽ không dễ dàng sử dụng như vậy .

Bốn trong số chín mầu ngưng thành thật thể được phóng ra từ bốn tầng dưới của Cửu Bảo Lưu Ly tháp, trực tiếp bắn vào cơ thể Chu Trúc Thanh phía trước mặt.

Với hồn lực phụ trợ khổng lồ kích thích, song chưởng của Chu Trúc Thanh giơ lên, khoát lên trên người Tiểu Vũ trước mặt.

Một màn kì dị xuất hiện, quang mang chín mầu chợt tăng mạnh thêm vài phần, từ trong tay Chu Trúc Thanh rót vào cơ thể Tiểu Vũ, mà lúc này trên cả người Chu Trúc Thanh đã tràn ngập một tầng ánh sáng chín mầu.

Tình huống trong cơ thể của Tiểu Vũ cơ hồ cùng Chu Trúc Thanh giống nhau như đúc, quang mang chín mầu này trong quá trình truyền về phía trước cũng không ngừng nồng đặc hơn.

Đến khi quang mang truyền đến trên người của Đái Mộc Bạch, song chưởng của Đái Mộc Bạch mạnh mẽ đánh vào sau lưng Đường Tam, trong phút chốc, thân thể Đường Tam không khỏi kịch liệt run rẩy, trên người hắn đã không có tiếp tục xuất hiện vầng sáng chín mầu nữa, mà xuất hiện chỉ có một cỗ uy ấp vô cùng khổng lồ.

Ngồi ngay ngắn tại vị trí chủ tọa, mắt của Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông đã sáng rực, ," Đây là dung hợp hồn kỹ của bẩy người." Nói xong những lời này, ánh mắt của nàng không tự giác được hướng tới ngoài sân đấu, chính là Đại Sư với khuôn mặt vẫn cực kỳ bình tĩnh.

Mặc dù dung hợp hồn kỹ của bẩy người không phải là quá nghịch thiên, nhưng nếu đem năng lực của bẩy người thi triển ra thì tuyệt đối là chuyện kinh khủng .

Phải biết rằng, mỗi một Vũ Hồn của hồn sư là không giống nhau, có sự khác biệt. Nói đại khái, loại dung hợp kỹ này cũng chỉ gặp được dưới sự kết hợp giữa Vũ Hồn và hồn kĩ của cùng một loại giống nhau trên người các hồn sư. Giống như xuất hiện trên người bẩy tên đội viên của Thương Huy học viện vậy. (Bẩy tên này có loại hồn kỹ giống nhau mà)

Nhưng cùng với Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không giống nhau, mỗi người trong bọn họ lại có Vũ Hồn hoàn toàn khác biệt, phương hướng phát triển cũng không giống nhau luôn.

Vũ Hồn hoàn toàn khác biệt như vậy lại có thể thi triển ra dung hợp kỹ của bẩy người, cho dù là kiến thức rộng rãi như Giáo Hoàng cùng Phong Hào Đấu La, thì trong mắt họ cũng tràn ngập sự khó tin.

Nhưng Sử Lai Khắc Thất Quái lại chính thức làm được. Khi bẩy người được quang mang chín mầu bao quanh một chỗ, thì dung hợp kỹ của bẩy người đã hoàn thành.

Trữ Phong Trí đang nhìn Áo Tư Tạp từ sau lưng ôm thắt lưng của Trữ Vinh Vinh không khỏi nhíu nhíu mày lắc đầu, mà đến khi hắn chứng kiến dung hợp kỹ bẩy người này hoàn thành thì trong mắt không khỏi toát ra tâm tình cảm thán.

Bất luận là hắn, hay là Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông đều có thể biết khả năng dùng được dung hợp kỹ bẩy người cũng không phải Sử Lai Khắc Thất Quái có thể nghĩ ra, mà là xuất phát từ sư phụ của họ, chính là vị Đại Sư đứng ở phía xa xa kia.

Nhưng sao bọn họ có thể biết được rằng, lúc này Sử Lai Khắc Thất Quái thi triển đúng là được Đại Sư tập hợp từ mười trung tâm thế lực cạnh tranh của võ hồn giới, võ hồn dị thể dung hợp. Nghiên cứu cả đời võ hồn, thành tựu của Đại Sư có lẽ chỉ có chính hắn cùng đệ tử chân truyền là Đường Tam mới hoàn toàn hiểu được.

Ngay cả có người có thể dạy đệ tử thi triển được dung hợp kỹ bẩy người được (Giáo Sư của Thương Huy học viện), thì sao Đại Sư lại không thể dạy được chứ?

Cũng là dung hợp kỹ, nhưng khó khăn lại cách biệt một trời một vực. Đây mới là Đại Sư, chính thức là Đại Sư. (Chắc cũng chỉ có Đại Sư mới nghĩ được)

Phong Tiếu Thiên ở không trung quan sát thấy tình huống Sử Lai Khắc Thất Quái ở bên này cũng đã minh bạch, điều đó khiến hắn cũng phải giật mình, Trong Sử Lai Khắc học viện chiến đội xuất hiện Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp cũng không ngoài ý nghĩ của hắn cho lắm, lúc trước tại trận đấu cùng Tinh La học viện, hai người kia cũng đã từng xuất hiện .

Mặc dù khi đó Áo Tư Tạp không biểu hiện ra thực lực cường đại ra sao, nhưng vẫn khiến cho hắn phải chú ý.

Nhưng trước mắt màn dung hợp hồn kỹ bẩy người này thì hắn có tưởng tượng vỡ đầu cũng không ra được (Biên Dịch - Nói quá chút he he). Tại những trận đấu trước kia, dù là rất gian nan, nhưng Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không có dùng qua kỹ năng này lần nào.

Lúc này dùng đến, hắn biết, chính mình không thể có cơ hội mà do dự nữa.

Trong tiếng huýt sáo dài, Phong Tiếu Thiên động thân, cơ thể của hắn tựa như lưu tinh đuổi nguyệt từ trên trời giáng xuống. Hắn triển khai hai cánh khổng lồ của mình, nhưng trong quá trình hạ xuống đó lại không hề phát sinh một tiếng động nào. Thanh quang hoàn toàn được nội liễm lại. Lúc này thân thể cùng hai cánh hợp lại thành một góc độ cực kỳ hoàn mỹ.

Đúng là kỹ năng mà Phong Tiếu Thiên tự nghĩ ra, Tật Phong Ma Lang tam thập lục liên trảm phát động.

Mà ngay lúc Phong Tiếu Thiên từ trên trời giáng xuống, thì một đạo bạch quang nóng rực chợt phóng ra, đuổi theo thân thể của hắn trong nháy mắt, nhất thời làm cả người Phong Tiếu Thiên hoàn toàn dung nhập vào trong bạch quang đó.

Bạch quang kia đúng là do Hỏa Vũ bắn ra, bạch quang cũng không đứt đoạn, mà là như chiếc cầu nối giữa hai người vậy. Dưới phụ trợ của bạch quang, cả người Phong Tiếu Thiên nhìn qua đều tràn ngập cảm giác chứa lực lượng bùng nổ mạnh mẽ vậy.

Năng lượng điên cuồng ngưng tụ bùng phát trên người hắn, khí lưu nóng rực phẳng phất muốn đem mặt đất nướng chín.

Càng khiến người khác phải giật mình chính là bạch quang nọ dần dần ngưng tụ thành thực thể trên người hắn, biến thành một bộ áo giáp đỏ rực kỳ dị bao trùm lấy thân thể hắn, ngay cả thế mạnh của hắn là hai cánh cũng được bao phủ luôn.

Đây dĩ nhiên không phải là vũ hồn dung hợp kỹ, nhưng lại là Hỏa Vũ sau khi gia nhập Thần Phong học viện cùng với Phong Tiếu Thiên nghiên cứu ra dung hợp kỹ của hai người. Dung hợp kỹ của bọn họ cũng không thể phát huy ra uy lực lớn như vũ hồn dung hợp kỹ được, Nhưng dung hợp này cũng không chỉ có hai người họ, còn có hai tên phu trợ hồn sư phía sau lưng Hỏa Vũ nữa.

Lực lượng của cả bốn người tập trung trên người của một mình Phong Tiếu Thiên, không thể nghi ngờ khiến cả công và thủ của hắn tăng lên đến cực hạn.

Tốc độ xoay mình tăng nhanh, Phong Tiếu Thiên từ trên trời giáng xuống, mục tiêu cũng không phải người đứng đầu tiên của Sử Lai Khắc Thất Quái là Đường Tam, mà rơi vào hai người ở vị trí cuối cùng chính là Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp.

Bằng vào khả năng quan sát cực kỳ nhạy cảm của mình, hắn đã thấy tại lúc Sử Lai Khắc Thất Quái thất thi triển dung hợp kỹ thì người phát động là Trữ Vinh Vinh người phía cuối cùng kia. Mà trụ cột để phát động, cung cấp năng lượng khổng lồ cho Trữ Vinh Vinh lại chính là Áo Tư Tạp.

Chỉ cần đem hai người kia giải quyết, như vậy dung hợp kỹ của Sử Lai Khắc Thất Quái sẽ tự phá hủy.

Phong Tiếu Thiên đột nhiên tăng tốc không thể nghi ngờ đã khiến Sử Lai Khắc Thất Quái lấy làm kinh hãi, kể cả Đại Sư đang xem cuộc chiến cũng không khỏi tỏ ra vẻ tán thưởng.

Liên hợp của Thần Phong học viện cùng sí hỏa học viện không thể nghi ngờ là phối hợp cực tốt, gió trợ giúp nâng cao thế lửa, lửa mượn lực lượng của gió, có thể đem lực lượng của bốn người tập trung cùng một chỗ, bằng vào kỹ năng bộ phát do Phong Tiếu Thiên tự nghĩ ra này, đã khiến năng lực công kích được sinh ra không thể nghi ngờ đã đạt tới một cảnh giới phi thường kinh khủng.

Nhưng vẻ bình tĩnh trên khuôn mặt Đại Sư vẫn không bị thay thế. Bởi vì dung hợp kỹ của bên Thần Phong học viện dù sao cũng chỉ được bốn người thi triển ra, mà Sử Lai Khắc học viện bên này lại đều là bẩy thiên tài. Hơn nữa lực cực mạnh này lại do Đường Tam nắm trong tay .

Đối mặt với Phong Tiếu Thiên đột nhiên tăng tốc, đứng vị trí đầu tiên của đội ngũ, thân thể Đường Tam chỉ nhẹ run rẩy một chút ngắn ngủi vì kinh ngạc, lập tức giơ tay trái mình lên.

Giống khi phá Tật Phong Ma Lang ba mươi sáu trảm của Phong Tiếu Thiên lúc trước là Hạo Thiên Chuy nay lại xuất hiện một lần nữa.

Khác biệt chính là lần này Hạo Thiên Chuy vừa xuất hiện, thì giống như trôi nổi trên lòng bàn tay Đường Tam.

Quang mang mầu đen trong lòng bàn tay Đường Tam dũng mãnh tràn ra, chỉ trong tích tắc hắn đã mạnh mẽ ngẩng đầu lên, ánh sáng tím vàng từ trong mắt hắn phát ra. Hắn cũng không phát động khả năng đánh vào tinh thần đối phương, mà là đem hết thảy mọi thứ trước mắt nhìn một cách minh bạch rõ ràng.

Dưới tác dụng của Tử Cực Ma Đồng, hết thảy trước mắt Đường Tam đều trở nên chậm lại. Vô số số liệu chuẩn xác được tổng kết trong não hắn. Sau một khắc tay trái của hắn đã động.

Ngay lúc đó ánh sáng đen tràn ngập ra từ mọi vị trí của Hạo Thiên Chuy.

Thân Chùy cũng không xoay tròn, chính là hướng thẳng tới một phương hướng lao đi, mà đồng thời lúc ra tay, một tiếng nổ ầm vang lên từ trên Hạo Thiên Chuy. Mắt thấy chiếc Tiểu Chuy không lớn giữa không trung đón gió tăng vọt, chỉ trong giây lát Tiểu Chuy đã trở nên giống như một hang nước.

Những hoa văn mỹ lệ được phóng xuất bao quanh Tiểu Chuy dưới ánh sáng mặt trời, hơi thở kinh khủng mang theo hắc quang nồng nặc phóng ra một cách tráng lệ, tạo nên một chiếc đuôi dài màu đen giữa không trung.

Oanh—-

Hạo Thiên Chùy màu đen cùng toàn thân nóng rực của Phong Tiếu Thiên ầm ầm đụng nhau giữa không trung.

Thanh âm nghiền nát chói tai được truyền ra khắp cả vũ hồn thành.

Nghiền nát từ cánh, Phong Tiếu Thiên có đôi cánh nhưng cơ hồ trong nháy mắt đã biến thành bột phấn, đồng thời nghiền nát còn có toàn thân áo giáp nóng rực của hắn, nó hóa thành một điểm bạch quang trong nháy mắt nổ văng tung tóe.

Phong Tiếu Thiên kêu thảm thiết một tiếng tại chỗ xung lực cường đại va chạm, Cả người đã bị đánh bay ra ngoài. Trực tiếp văng ra khỏi sân của Giáo Hoàng Điện, không rõ sống chết thế nào.

Sáu tên đệ tử của Thần Phong học viện bao gồm cả Hỏa Vũ ở bên trong, lúc này đều đã sợ ngây người. Bọn họ không thể tưởng được đội trưởng Phong Tiếu Thiên của mình lại không thể chịu được một kích như vậy.

Cho dù là lúc đầu cùng Đường Tam một chọi một, cũng là đánh nhau một hồi lâu mới phân thắng bại, nhưng giờ phút này lại chỉ là một lần tiếp xúc mà đã bị đánh bại.

Mất đi Phong Tiếu Thiên. Trận đấu này cũng không có bất cứ gì quá lo lắng. Nhưng bọn họ không rõ, tại sao lại gặp phải tình huống như vậy.

Trên thực tế. Cũng chỉ có chính Đường Tam mới biết được tại sao Phong Tiếu Thiên lại bị đánh bại thảm như vậy.

Kỳ thật đây là do nhiều nguyên nhân tạo thành. Không chỉ nói phụ trợ từ bọn Hỏa Vũ giành cho Phong Tiếu Thiên không đủ mạnh mẽ, mà còn bởi vì lúc này Đường Tam thật sự quá mạnh mẽ, hơn nữa lại quá khắc chế với Phong Tiếu Thiên .

Đầu tiên, sau lưng Đường Tam có sáu gã đội hữu đồng lòng hợp lực ủng hộ.

Mà sau lưng Phong Tiếu Thiên chỉ có ba người mà thôi.

Cũng đều là dung hợp kĩ, thì tổng số hồn lực thế nào sẽ quyết định mạnh yếu. Không thể nghi ngờ, Đường Tam có ưu thế áp đảo.

Tiếp theo, sai lầm lớn nhất của Phong Tiếu Thiên chính là lần nữa sử dụng tật phong ma lang tam thập lục liên trảm.

Lần đầu tiên khi đối mặt Đường Tam sử dụng, không thể nghi ngờ đã khiến Đường Tam có áp lực cực lớn. Nhưng sau khi trận đấu kết thúc, thì sao Đường Tam lại không cẩn thận nghiên cứu một chút về kỹ năng của đối thủ chứ?

Trải qua nghiên cứu cẩn thận, Đường Tam lập tức hiểu được tật phong ma lang tam thập lục liên trảm cùng Loạn Phi Phong chùy pháp của mình đều có một khuyết điểm, một khuyết điểm cùng loại với nhau.

Đó chính là, chỉ cần có thể ngay khi thi triển kỹ năng này mà cắt đứt nó đi, như vậy uy lực của nó căn bản không thể phát huy. Mà phải đợi khi hắn duy trì phát động liên tục, không ngừng tăng lực lượng mới là chỗ sợ nhất của kỹ năng này. (Loạn Phi Phong Chuy Pháp của ĐT phải liên tục đánh từng Chuy, càng sau càng mạnh do lực các Chuy trước cung cấp)

Đường Tam làm chính là như vậy, bằng vào sự chuẩn xác tính toán của Tử Cực Ma Đồng, vị trí Hạo Thiên Chuy đánh ra, vừa lúc chính là lúc lực lượng của Phong Tiếu Thiên chưa hoàn toàn phát huy tốt nhất. Lấy thủ pháp ám khi Đường Môn của hắn cùng phán đoán chuẩn xác, quỹ tích tất cả động tác của Phong Tiếu Thiên đều bị Đường Tam tính toán trong não, căn bản là không thể né tránh được.

Đây vẫn là kết quả do Đương Tam đã hạ thủ lưu tình, nếu như công kích của Đường Tam không phải là đôi cánh của Phong Tiếu Thiên, mà là tại ngực hắn, như vậy kết quả của Phong Tiếu Thiên chắc chắn chỉ là chết mà thôi.

Chỉ có chính Đường Tam mới rõ ràng thực lực của hắn đạt tới trình độ gì. Bằng vào phụ trợ tăng phúc của Cửu Bảo Lưu Ly tháp, bằng vào hồn lực của đồng bọn trợ giúp, lúc này hồn lực tập hợp vào Đường Tam đã vượt qua bẩy mươi cấp.

Cho dù mặt trước đối mặt với một gã hồn thánh trên bảy mươi cấp, hắn cũng không chút nào thất thế.

Dung hợp kỹ bẩy người mà Đại Sư nghiên cứu ra thì sao Thương Huy học viện có khả năng so sánh được. Loại dung hợp kĩ này cũng không cường đại như võ hồn dung hợp kĩ, nhưng có thể đem lực lượng của mọi người liên tiếp lại, đã như vậy đem tất cả lực lượng tập trung đến một điểm bộc phát mới là lựa chọn tốt nhất.

Mà Thương Huy học viện lúc đầu sai lầm lớn nhất chính là đem liên tiếp lực lượng của bảy người thi triển một kỹ năng kết giới cùng loại. Lúc này mới bị tử cực ma đồng Đường Tam phá.

Sai lầm cùng loại sẽ không xuất hiện tại trên người của Sử Lai Khắc Thất Quái, Đại Sư không cho phép sai lầm như vậy xuất hiện tại trên người các đồ đệ mình.

Bởi vậy, ngay lúc hồn lực của bảy người ngưng tụ lại cùng một chỗ, đều được Cửu Bảo Lưu Ly Tháp tăng phúc, thực lực của Đường Tam lúc này đã đạt tới trình độ rất kinh khủng

Hạo Thiên Chuy đã đánh bay Phong Tiếu Thiên một lần nữa lại xuất hiện lại trong tay trái của Đường Tam. Chuy thể cũng không có biến đổi lại thành nhỏ. Lúc này Đường Tam đang nắm trong tay, Chuy thể so với người hắn còn muốn to hơn

Nhưng tay trái của hắn lại ổn định một cách thần kỳ. Thần Phong học viện đương nhiên không muốn vì vậy mà bỏ cuộc, Hỏa Vô Song cùng hai tên đội viên của Thần Phong học viện đồng thời vọt ra, tại phía sau bọn họ, Hỏa Vũ cũng đang tập trung lực lượng để công kích lần thứ hai

Hai mắt nhắm lại, Tay nắm Hạo Thiên Chuy của Đường Tam chậm rãi giơ lên, quang mang trên thân Chuy khổng lồ đột nhiên bộc phát ra, quang thải màu vàng nhạt vô cùng chói mắt, giờ khắc này, phảng phất như có âm thanh vô cùng mạnh mẽ đang điên cuồng rít gào

Mà chính Đường Tam, giống như là một phần tử của chiếc Chuy, cả người tựa hồ cùng với Hạo Thiên Chuy dung hợp làm một thể

Chứng kiến một màn này, ngay cả giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông cũng có chút ngồi không yên, thần sắc trong mắt không khỏi lóe lên một tia kinh nghi. Một màn trước mắt đối với nàng mà nói lại rất quen thuộc

"Khí hồn chân thân." Trữ Phong Trí ngồi bên người Bỉ Bỉ Đông kinh hô lên tiếng

Hồn sư Thú Vũ Hồn đạt tới bảy mươi cấp thì Chính mình có hồn kỹ của Hồn Hoàn thứ bảy tất nhiên là vũ hồn chân thân, hóa thân thành bản thể giống vũ hồn của chính mình, như vậy chính mình có được lực bộc phát rất mạnh, thực lực tăng cường thêm vài lần

Mà tình huống của hồn sư khí vũ hồn lại không giống với thú hồn sư, hồn kỹ thứ bảy của bọn họ chính là khí hồn chân thân. Để chính mình thành linh hồn của khí vũ hồn, có thể làm cho uy lực của khí vũ hồn đạt tới mức cao nhất

Nếu bản thân có khí vũ hồn kinh khủng, như vậy khí hồn chân thân khi bộc phát ra khi chiến đấu càng thêm kinh khủng.

Thú hồn sư trước khi đạt tới bảy mươi cấp, không thể nghi ngờ là so với Khí hồn sư mạnh hơn một chút. Mà sau này khi đạt tới bảy mươi cấp, khí hồn sư bằng khí hồn chân thân, ngược lại thì mạnh hơn

Ai có thể nghĩ đến, là tại giải quyết chiến cao cấp hồn sư học viện toàn đại lục lại gặp phải khí hồn chân thân mà trong hồn sư giới cũng ít có, hơn nữa khí hồn được phát động chính là Hạo Thiên Chuy được xưng là khí vũ hồn mạnh nhất toàn đại lục.

Kỳ thật ngay cả Đường Tam cũng không nghĩ tới chính mình lại cũng có khả năng phát huy ra uy lực của khí hồn chân thân. Khi hồn lực của hắn được gia tăng đến hơn bảy mươi cấp, ngay lúc tay hắn nắm lấy Hạo Thiên Chuy, hắn làm như vậy gần như là vô ý thức.

Lực lượng mạnh mẽ không ngừng từ bản thân hắn cùng Hạo Thiên Chuy phát ra hình thành nên một vòng tuần hoàn kỳ dị, phảng phất như lực lượng này có thể phá cơ thể hắn mà ra ngoài

---

127. Chương 126: Khí Hồn Chân Thân - Ám Kim Hạo Thiên Chuy

Ngay lúc này, Đường Tam chính mình trên người cũng bao trùm một tầng quang mang màu vàng nhạt, hắn cùng với Hạo Thiên Chùy trên người phóng thích hơi thở giống nhau.

Đường Tam nâng chùy bằng một ngón tay (làm xiếc chắc >.< - A Lá), một đoàn quang ảnh màu vàng lợt trước người Đường Tam trong nháy mắt phóng đại, tựa hồ hình ảnh Hạo Thiên Chùy phóng đại ra vô hạn.

Ầm ầm nổ vang, phía Hỏa Vô Song ba người đang lao đến, cơ hồ bị ném ngược lại, bay thẳng ra ngoài hơn trăm thước, rơi xuống dưới chân núi.

Đứng trước chùy ảnh kinh khủng, tựa ngay cả hỏa vũ cùng hai gã phụ trợ hệ hồn sư khác cũng bị đánh sâu vào, tựa như biến thành mấy cái hồ lô bình thường bay ra ngoài, đừng nói có thể tái thi triển hồn kĩ, thậm chí không có cơ hội ra tay, ngay cả nửa phần chống cự đều không thể làm được.

Hạo Thiên Chùy, thiên hạ đệ nhất khí võ hồn, há có thể là hư danh được sao? Ngay lúc này, cho dù là ở đây là Phong Hào Đấu La, trong mắt đều tràn ngập quang thải trong suốt, thậm chí là Giáo hoàng trong đại điện và mấy tên lão giả cũng chậm rãi ngẩng đầu.

Đây là bảy mươi cấp thể hiện ra uy lực khí hồn chân thân của Hạo Thiên Chùy - trấn môn võ hồn của đệ nhất tông môn võ hồn giới.

Nguyên bổn một tay cầm Hạo Thiên Chùy hiện giờ Đường Tam đổi thành hai tay, không biết tại sao, mặc dù đã đánh bại đối thủ, nhưng hắn hiện tại trong lòng lại sinh ra một cỗ dục vọng mãnh liệt.

Dục vọng thi triển Hạo Thiên Chùy, dục vong dùng Loạn Phi Phong chùy pháp thi triển nó

Nửa xoay người, Đường Tam tay phải cầm một vật màu vàng lợt chính là Hạo Thiên Chùy đang chuyển động nhẹ một lúc, trong tai hắn đột nhiên vang lên một âm thanh trầm thấp, nhưng lại tràn ngập lực lượng,

"Dừng. Thu lại lực lượng. Thu hồi vũ hồn."

Âm thanh nọ mang theo một loại mị lực kì dị, kéo Đường Tam một lần nữa đem Hạo Thiên Chùy thu hồi trước người. Quang thải màu vàng nhạt từ trên thân chùy mạnh mẽ tản ra, bay nhanh quay về trong cơ thể của Đường Tam .

Mà thân Hạo Thiên Chùy cũng lặng yên khôi phục lại nguyên bộ dáng tiểu hắc chùy .

Nếu như không phải nó mới vừa rồi vung lên ra oai, sợ rằng không ai có thể nghĩ ra một tiểu cây chuỳ đen bóng, cư nhiên có thể phát huy uy lực khủng bố đến như vậy.

Đường Tam trên mặt thần sắc xuất hiện biến hóa rõ ràng, từ ngạc nhiên ngắn ngủi biến thành thống khổ, hắn rõ ràng cảm giác được, linh hồn của chính mình tựa hồ bị rút cạn, sau đó lại lặng yên một lần nữa rót vào trong cơ thể. Ngay lúc này, hắn đột nhiên hiểu ra một việc.

Sử dụng Hạo Thiên Chùy khí hồn chân thân, tiêu hao không chỉ là hồn lực bản thân, đồng thời còn có linh hồn của chính mình. Một khắc này, là linh hồn chính mình cùng Hạo Thiên Chùy trong lúc đó dung hợp, mới có thể sinh ra khí hồn chân thân chính thức.

"Thu." Đường Tam miễn cưỡng cố nói ra một chữ.

Sử Lai Khắc Thất Quái sáu người khác lúc này mới đồng thời thu lực, chín vầng sáng chậm rãi lui lại.

Lúc này quang mang hoàn toàn quay trở vào trong Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, Áo Tư Tạp không muốn rút tay ra khỏi bộ ngực mềm mại (nãy giờ tưởng ôm sau lưng Trữ Vinh Vinh, hoá ra là … >.< - A Lá) , bảy người cơ hồ đồng thời thở dài một hơi. Nhìn trận đấu tưởng như chấm dứt một cách đơn giản, thế nhưng bọn họ trên người mồ hôi đã thấm ướt hết áo.

Ngay khi hai chân Đường Tam tỏ ra một chút run rẩy, Đái Mộc Bạch từ phía sau vội vã tóm lấy đầu vai hắn, mới có thể ổn định thân thể của hắn.

Lúc này Đường Tam, giống như một người mới từ trong nước đi ra, cả người đã bị mồ hôi làm ướt đẫm .

Nhưng hắn trong tâm thật là sung sướng .

Không có sử dụng qua cái loại lực lượng này, vĩnh viễn cũng không có cách hiểu được sự kinh khủng của nó. Nhưng Đường Tam hiện tại biết rồi, hắn lần đầu tiên chính thức cảm nhận được sự kinh khủng của Hạo Thiên Chùy.

Hắn trong lòng rất nôn nóng, bởi vì hắn không thể át chế được suy nghĩ, nếu như thi triển khí hồn chân thân và sử dụng Loạn Phi Phong chùy pháp, đến tột cùng sẽ có uy lực như thế nào.

Đây mới là thiên hạ đệ nhất tông. Hạo Thiên tức là thực lực a!

Trận đấu chấm dứt so với dự đoán còn nhanh hơn nhiều. Thậm chí làm rất nhiều người hiện tại còn chưa có phục hồi tinh thần lại.

Mỗi người ăn một cây khôi phục đại hương tràng do Áo Tư Tạp tại chế tạo trước trận đấu, Sử Lai Khắc Thất Quái lúc này nhận được kết quả. Đứng giữa sân đấu, Hồng Y giáo chủ không thể không tuyên bố. Trận chung kết ngày mai, Sử Lai Khắc học viện đánh với Võ Hồn điện học viện.

Hít sâu khẩu khí, dưới tác dụng của khôi phục đại hương tràng, Đường Tam thân thể trống không đã thư thái rất nhiều. Hắn vốn đã trải qua Bát Giác Huyền Băng Thảo cùng Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ cải tạo thân thể cứng cỏi hơn nhiều so với người bình thường, Huyền Thiên công lại có đặc điểm khôi phục nhanh hơn so với hồn sư bình thường. Hắn tin tưởng, trước khi trận đấu ngày mai bắt đầu, người hôm nay tiêu hao nhiều nhất chính là mình, nhất định có thể khôi phục đến tốt nhất trạng thái.

Đi tới trước mặt Đại sư , Đường Tam trong mắt bao hàm đặc thù quang mang," Sư phụ, cám ơn ngài." Đường Tam biết, nếu như không phải cái kia thanh âm đột nhiên vang lên bên tai mình, khiến mình đình chỉ thi triển Loạn Phi Phong chùy pháp, nếu không, lúc này mình có thể đã bởi vì không cách nào khống chế mà linh hồn bị suy yếu.

Như vậy có lẽ bản thân sẽ không chết, nhưng khẳng định sẽ biến thành một người ngu ngốc. Mặc dù lúc đó hắn không cách nào phân biệt được âm thanh là phát ra từ nơi nào, nhưng trong tiềm thức, hắn nhận định chỉ có sư phụ mình mới có thể ở thời khắc mấu chốt chỉ điểm cho mình.

Đại sư cũng không có vì chiến thắng của Sử Lai Khắc Thất Quái mà hưng phấn, mà ngược lại, hắn chau mày, "Không nghĩ tới, dưới tình huống chỉ cần đủ hồn lực như vậy, ngươi cũng có thể dùng Hạo Thiên Chùy khí hồn chân thân. Quả nhiên không hổ là đương thời đệ nhất khí võ hồn, là lỗi của ta."

Trước khi trận đấu bắt đầu, Đại sư chỉ là đem kỹ năng thất vị nhất thể dung hợp kĩ dạy cho Sử Lai Khắc Thất Quái, đây là nghiên cứu hắn đã sớm nắm chắc, cho dù, là đệ tử của hắn, Đường Tam cũng có năng lực nghiên cứu như vậy, nhưng hắn dù sao không có đủ thời gian như Đại sư.

Sau khi đem thất vị nhất thể dung hợp kĩ truyền thụ cho Sử Lai Khắc Thất Quái, Đại sư chỉ là nói cho Đường Tam, do hắn chỉ huy, bằng tốc độ nhanh nhất đánh bại đối thủ, bảo tồn hồn lực. Hắn tin tưởng đệ tử mình nhất định có thể sử dụng một biện pháp hữu hiệu để hoàn thành nhiệm vụ này.

Nhưng Đại sư cũng không nghĩ tới, thất vị nhất thể dung hợp kĩ khi hồn lực ngưng tụ, lại làm cho Đường Tam có thể sử dụng ra Hạo Thiên Chùy khí hồn chân thân.

Ngẩng đầu, Đại sư hướng tới Giáo Hoàng điện phía trước, Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông nhìn lại, hai người đích ánh mắt tại không trung va chạm một chút, Giáo hoàng nhíu mày, nhưng trong mắt lại khó nén một tia quang mang bội phục, thậm chí vẫn mang theo vài phần kiêu ngạo.

Tựa hồ muốn nói, ngươi không hổ là nam nhân ta thích.

So cảm xúc của Giáo hoàng, ánh mắt của Thất Bảo Lưu Ly tông tông chủ Trữ Phong Trí bộc trực hơn nhiều.

Kính nể nhìn Đại sư, ngay lúc này, hắn mới thật sự đem Đại sư trở thành bằng hữu cùng cấp địa vị với mình.

Trở lại chỗ ở, Đại sư chưa cho Sử Lai Khắc Thất Quái thời gian tu chỉnh, lập tức vừa về liền kéo bọn họ vào căn phòng của mình .

Chờ cho mọi người trước tiên ngồi xuống, tiếp tục ăn khôi phục hương tràng của Áo Tư Tạp, đồng thời đem Giáng Châu cũng kêu vào trong phòng, phát động ra quầng sáng khôi phục, trợ giúp mọi người khôi phục hồn lực.

Trận đấu nhìn qua có vẻ chấm dứt một cách dễ dàng, mặc dù Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không có bất cứ ai bị thương, nhưng hồn lực của bọn hắn vận chuyển cũng tuyệt đối không ít, nhất là Đường Tam sử dụng khí hồn chân thân, cơ hồ càng tranh thủ toàn bộ hồn lực.

Nhìn mọi người, sắc mặt Đại sư có vẻ có chút trầm ngưng, hướng Đường Tam nói: "Ngày mai quyết đấu , hồn lực của ngươi có khả năng khôi phục đến tốt nhất trạng thái chứ?"

Đường Tam không chút do dự đích gật đầu, "Không thành vấn đề. Ta nơi này có thực vật cố bổn bồi nguyên (giúp đỡ khôi phục) , khôi phục hồn lực tuyệt không thành vấn đề."

Sắc mặt Đại sư buông lỏng vài phần, thở dài một tiếng, nói: "Kế hoạch không theo kịp biến hóa, ta tính sai mất rồi."

Mọi người có chút kinh ngạc nhìn hắn, đối với bọn họ mà nói, chiến thắng Thần Phong học viện trận này có thể nói là lắng toàn thắng không hề lo, bọn họ không rõ Đại sư tại sao còn có thể nói như vậy.

Đại sư trầm giọng nói: "Nếu như sớm biết rằng Tiểu Tam có thể dưới tình huống thất vị nhất thể dung hợp kĩ xuất ra khí hồn chân thân để thi triển Hạo Thiên Chùy, trận hôm nay đáng lẽ liều mạng tiêu hao lớn một chút, cũng không nên để các ngươi sử dụng cái kỹ năng này. Có Hạo Thiên Chùy khí hồn chân thân, đối

chiến Võ Hồn điện học viện chiến đội, ta cơ hồ có mười thành nắm chắc. Nhưng hiện tại đã để bại lộ, thực sự không ổn."

Đái Mộc Bạch nói:" Đại sư, tại sao lại không ổn? Chẳng lẽ một đêm thời gian, Võ Hồn điện chiến đội có thể nghĩ ra cách phá vỡ chiến thuật thất vị nhất thể dung hợp kĩ của chúng ta ?"

Đại sư lắc đầu," Không phải là như thế này. Các ngươi không nên quên, đối thủ các ngươi ngày mai sắp sửa đối mặt, sau lưng là Võ Hồn điện, nơi có được thế lực hồn sư cực mạnh làm hậu thuẫn. Võ Hồn điện cường giả vô số, Phong Hào Đấu La cũng không biết có mấy vị, tất cả bọn họ nghĩ chả lẽ không ra phương pháp nào? Càng huống chi, Tiểu Tam tại trong khoảng thời gian ngắn, cũng không có thể tái thi triển ra khí hồn chân thân. Nếu không nói, đối với thân thể của hắn sinh ra tổn thương không cách nào đoán trước, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến tương lai hắn."

"Khí hồn chân thân cùng võ hồn chân thân thu được hiệu quả ngang nhau bằng những cách khác nhau. Nhưng điểm đáng sợ nhất của khí hồn chân thân chính là đem linh hồn của chính mình cùng khí vũ hồn hòa hợp nhất thể, là tiêu hao linh hồn lực. Khi Tiểu Tam thi triển, hồn lực có thể mượn từ trên người các ngươi, nhưng tiêu hao linh hồn lực lại là của chính hắn. Lấy thực lực hiện tại của hắn, linh hồn còn xa mới đủ duy trì. Nếu như liên tục hai ngày thi triển kỹ năng như vậy, trăm phần trăm sẽ tạo thành thương tổn đối với linh hồn. Nhẹ thì trí nhớ giảm sút, trở nên chậm chạp. Nặng thì trực tiếp biến thành ngu ngốc. Bởi vậy, khí hồn chân thân ngày mai tuyệt không khả năng sử dụng lại. Thất vị nhất thể dung hợp kĩ cũng vậy. Các ngươi phải nhớ kỹ, bây giờ kỹ năng của mình đã bị địch nhân hoàn toàn hiểu rõ, đầu tiên nhất định phải tạo ra biến hoá. Chỉ có thông qua biến hóa, mới có thể làm loạn tiết tấu của đối thủ, đem quyền chủ động nắm giữ trong tay mình ."

Áo Tư Tạp có chút lo lắng hỏi:" Đại sư, chúng ta đây ngày mai nên làm cái gì đây? Cho dù chúng ta có thể bảo trì tốt nhất trạng thái nghênh chiến, nhưng là hồn lực của đối thủ so với chúng ta cao hơn nhiều lắm, lại có võ hồn dung hợp kĩ tồn tại, muốn chiến thắng bọn họ thật sự quá khó khăn ."

Đại sư nhìn về phía Đường Tam," Khó khăn cũng không đại biểu tuyệt đối, hiện tại các ngươi bắt đầu tu luyện đi, tại chỗ này, ta muốn cẩn thận ngẫm lại chiến thuật ngày mai . Tiểu Tam, ngươi theo ta đi ra, ta muốn cùng ngươi một mình nói chuyện."

" Dạ , sư phụ."

Hồn lực Đường Tam lúc này đã khôi phục vài phần, đi theo Đại sư ra khỏi phòng.

Những người khác cũng không biết Đường Tam cùng Đại sư trong lúc đó nói gì đó, nhưng bọn họ lại đều hiểu được, ngày mai đánh một trận, Đường Tam không thể nghi ngờ sẽ phải là mấu chốt trong mấu chốt.

Nhưng bọn họ cũng biết, trong Sử Lai Khắc Thất Quái thực lực cực mạnh, biến hóa nhiều nhất chính là hắn, cũng khẳng định sớm được đối thủ nhằm vào. Dưới tình huống được ba gã hồn vương của đối phương chăm sóc hắn có thể phát huy ra thực lực chân chính sao?

Đại sư mang theo Đường Tam đi tới cái căn phòng khác.

" Tiểu Tam, trận đấu ngày mai, thất vị nhất thể dung hợp kĩ không thể dùng lại. Nói một chút suy nghĩ của ngươi." Đại sư bình tĩnh nói.

Đường Tam gật đầu," Ý tứ của ngày ta có thể hiểu được. Thất vị nhất thể dung hợp kĩ hôm nay đã bại lộ, ngày mai khẳng định sẽ bị đối thủ nhằm vào. Mà phía đối phương, Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt với võ hồn dung hợp kĩ ra sức chống đở, khẳng định có thể tạm thời ngăn trở uy lực dung hợp kĩ của chúng ta, năm gã còn lại chỉ cần phá hư trận hình chúng ta, chúng ta nhất định sẽ thua. Hiện tại chúng ta muốn chiến thắng đối thủ thì phương pháp có hai cách, một cách chính là ta không để ý linh hồn tiêu hao, lần nữa thi triển khí hồn chân thân, nhưng cách này cũng có có thể sẽ bị đối thủ nhằm vào, xác suất thắng chừng năm thành. Cách còn lại là phá võ hồn dung hợp kĩ của hai người bọn họ, khiến cho bọn họ mất đi năng lực chiến đấu sau đó tập trung bảy người hợp lực đánh đối phương lúc này chỉ còn lại năm người."

" Nga?" Đại sư có chút kinh ngạc nhìn Đường Tam," Ngươi có phương pháp đối phó hai người võ hồn dung hợp kĩ của đối phương? Ngươi cần hiểu được, võ hồn dung hợp kĩ không giống như kỹ năng dung hợp khác. Một khi hoàn thành, cơ hồ là không có sơ hở. Hơn nữa uy lực cực lớn. Giống như theo lời ngươi, khi thi

triển võ hồn dung hợp kĩ, đối phương hai người trong thực tế lực chiến đấu dung hợp cùng một chỗ cũng có thể tăng lên tới chừng bảy mươi cấp."

Đường Tam trong mắt toát ra kiên định quang mang. Hai đấm nắm chặt, "Bọn họ, giao cho ta đi. Chỉ cần Mộc Bạch bọn họ tranh thủ cho ta đủ thời gian, ta tin tưởng ta có thể làm được."

Suốt hai canh giờ, Đường Tam cùng Đại sư thủy chung ở lại trong căn phòng mật đàm, bọn họ thảo luận cái gì chỉ có chính bọn họ mới biết được.

Giáo Hoàng điện. Nghị sự đại điện.

Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông ngồi ngay ngắn tại chủ vị , Cúc đấu la cùng Quỷ đấu la phân biệt ngồi ở hai bên nàng. Trước mặt bọn họ chính là bảy tên đội viên đại biểu võ hồn điện học viện tham gia thi đấu đang đứng.

Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na đứng ở vị trí đầu đoàn.

" Mới vừa rồi ta nói, các ngươi đều nghe hiểu được chứ?" Bỉ Bỉ Đông lạnh nhạt nói.

" Hiểu được. Giáo hoàng miện hạ." Cho dù là một đời hoàng kim của Võ Hồn điện, nhưng Tà Nguyệt ba người vẫn là cực kì cung kính đáp ứng .

Bỉ Bỉ Đông lãnh đạm nói: "Hôm nay Đường Tam thi triển qua khí hồn chân thân. Ngày mai tất nhiên khó có khả năng lần nữa thi triển. Hắn chính là song sinh võ hồn, nếu như mạnh mẽ lần nữa sử dụng, cho dù không chết cũng sẽ không thể trở thành uy hiếp chúng ta. Bởi vậy, các ngươi cũng không nhất định ở phương diện này lo lắng. Các ngươi chỉ cần chú ý bọn họ dùng thất vị nhất thể dung hợp kĩ, dựa theo lời ta mới vừa rồi theo lời ta đem chiến thuật phá hư, bằng vào thực lực chân chính đối chiến, bọn họ căn bản không có khả năng là đối thủ các ngươi "

" Dạ."

Thanh âm quỷ mị có chút trầm thấp của Quỷ đấu la từ bên người Giáo hoàng vang lên. "Các ngươi hẳn là biết trận đấu này ý nghĩa gì. Không chỉ là cơ hội tạo thanh danh cho các ngươi, đồng thời cũng tượng trưng cho việc sở hữu ba khối hồn cốt. Võ hồn điện làm ban tổ chức, nếu như các ngươi thật sự thua, ba khối hồn cốt này là khó có khả năng thu hồi. Có người của Thất Bảo Lưu Ly tông cùng nhiều cao cấp hồn sư học viện như vậy nhìn, đây là phần thưởng cho các ngươi, đồng thời cũng là áp lực. Nếu như thua, ta sẽ đem các ngươi vài người đều đến Mê Tung Đại hạp cốc đi lịch lãm ba năm."

Nghe thấy Mê Tung Đại hạp cốc mấy chữ, Tà Nguyệt bảy người cơ hồ đồng thời giật mình tâm linh một cái rùng mình, ánh mắt nhất thời biến hoá càng thêm kiên định. Cái địa phương quỷ quái kia, chỉ có quỷ mới có thể sinh tồn. Ba năm. Chỉ sợ bọn họ thật sự phải đổi thành quỷ .

" Tốt lắm, các ngươi đi xuống nghỉ ngơi đi." Bỉ Bỉ Đông vung tay lên. Tà Nguyệt bảy người vội vã từ bên hông của nghị sự đại điện đi ra.

Nâng tay tại trước mặt để trên bàn đánh có tiết tấu , Bỉ Bỉ Đông trong mắt lưu lộ quang mang suy tư .

Cúc đấu la Nguyệt Quan nói:" Miện hạ, ngài lo lắng sao? Mặc dù bọn họ hôm nay chiếm cứ thượng phong, nhưng trên thực tế, thắng lợi cũng bình thường như trước nghiêng về chúng ta bên này."

Than nhẹ một tiếng, Giáo hoàng nói: "Ta lo lắng cũng không phải Sử Lai Khắc Thất Quái nọ, bảy đứa tiểu hài tử mặc dù thiên phú dị bẩm, nhưng tuổi bọn chúng dù sao vẫn còn nhỏ, tiềm lực bản thân còn không có hoàn toàn mở ra. Ngoại trừ Đường Tam, những đứa kia trong tương lai cũng không đủ gây phiền toái cho ta. Chuyện mà ta lo lắng chính là Đại sư. Rất nhiều năm trước kia, ta đã nhận thấy, sự thông minh tài trí của hắn chính là cả cuộc đời ta mới thấy. Mặc dù võ hồn của hắn bởi vì biến dị mà không cách nào tu luyện đến cấp độ cao, nhưng trí tuệ người này lại kinh tài tuyệt diễm, việc ta nghĩ tới, hắn cũng nhất định có thể nghĩ tới. Hôm nay cũng vậy, thất vị nhất thể dung hợp kĩ võ hồn bất đồng thuộc tính các ngươi cũng thấy được. Ít nhất ta tự vấn cũng không cách nào an bài được chu đáo đến như vậy. Ta lo lắng không biết ngày mai hắn sẽ lại có an bài gì đặc thù xuất hiện, gia tăng chuyện xấu."

Quỷ đấu la trong mắt hiện lên một đạo hàn quang," Không bằng, cho ta đi giết hắn. Cho dù có Độc đấu la ở chỗ của Sử Lai Khắc học viện, ta cũng có tám phần nắm chặt có thể một kích giết chết."

Giáo hoàng hừ lạnh một tiếng, "Ngươi nếu có nắm chắc như vậy , vậy Đường Tam cũng sẽ không còn sống đi tới nơi này. Quỷ mị, ngươi quên năm đó sư phụ là như thế nào dạy của ngươi sao? Sư tử bắt thỏ, cũng phải dung toàn lực. Khinh địch, là điều tối kị của binh gia."

"Vâng, miện hạ."

Giáo hoàng tiếp tục nói: " Trong tay Đại sư có Võ Hồn điện trưởng lão lệnh, tuyệt đối không khả năng xuống tay với hắn. Càng huống chi, nơi này là Võ Hồn thành. Bên trong Võ Hồn thành nếu tùy tiện làm chết người, mà lại còn là danh dự trưởng lão Võ Hồn điện của chúng ta, Võ Hồn điện chúng ta ở trong mắt hồn sư giới thanh danh không phải bị rớt xuống thê thảm sao? Càng huống chi sau lưng Đại sư còn có một cái Lam Điện Bá Vương Long gia tộc, cho dù hắn đã rời khỏi gia tộc, nhưng dù sao cũng là trực hệ thành viên. Các ngươi nhớ kỹ, sau này không có mệnh lệnh của ta, không cho phép ai hướng hắn động thủ."

"Tối rồi, các ngươi đều đi nghỉ ngơi đi. Ta muốn suy nghĩ thật kỹ lại." Trong mắt quang mang ảm đạm vài phần, Bỉ Bỉ Đông phất phất tay.

Cúc đấu la cùng Quỷ đấu la lặng yên không một tiếng động rời đi, trong đại điện nghị sự lúc này chỉ còn lại một mình Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông .

Ngơ ngẩn ngồi tại chỗ, ánh mắt Bỉ Bỉ Đông bắt đầu trở nên phức tạp, thì thào tự nói , "Tiểu Cương a Tiểu Cương, ngươi vẫn làm ta kinh ngạc như vậy. Chẳng lẽ, năm đó thật là sư phụ chia rẽ chúng ta sao? Chúng ta cả đời này, có lẽ thật là hữu duyên vô phận đi. Điều ta có thể làm, cũng chỉ có bảo vệ ngươi an toàn. Về phần những người khác, ta cũng cố rất nhiều nhưng không được ……"

Một đêm nhanh chóng trôi qua.

Sáng ngày hôm sau, Sử Lai Khắc Thất Quái tinh thần tỉnh táo xuất hiện ở tại cửa từ rất sớm.

Dùng qua cơm sáng , bảy người thần hoàn khí đủ đứng ở trước mặt Đại sư .

Tối hôm qua trước khi tu luyện Đường Tam cố ý ăn hai phiến Long Chi Diệp, nội lực Huyền Thiên Công lúc này đã hoàn toàn khôi phục .

Đại sư ánh mắt đảo qua trên người bảy người, "Trận đấu theo kế hoạch tiến hành. Làm hết sức, bất cứ việc gì xảy ra, lấy an toàn của bản thân làm trọng."

"Dạ."

" Tốt lắm, xuất phát đi." Đại sư hướng mọi người vung tay lên.

Đúng lúc này, một thanh âm đột nhiên ngăn trở bọn họ," Chờ một chút."

Đại sư sửng sốt, ánh mắt nhìn về phương hướng thanh âm truyền đến, "Phất Lan Đức, ngươi còn có cái gì muốn nói sao?"

Hôm nay Phất Lan Đức, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Từ khi Sử Lai Khắc Thất Quái lọt vào vòng trong làm cho hắn tâm thần vui sướng, khuôn mặt không lúc nào không tươi cười, nhưng lúc này trên mặt hắn một điểm tươi cười cũng không có.

Đi tới trước mặt thất quái, sửa sang lại một chút vạt áo cho Đái Mộc Bạch đang đứng ở đầu, sau đó mới hướng tới bảy người nói: "Bọn nhỏ. Đối với các ngươi mà nói, đây là trận cuối cùng trước khi các ngươi tốt nghiệp. Thẳng thắn mà nói, có thể nuôi dưỡng xuất ra mấy thiên tài các ngươi, ta cảm thấy rất vinh hạnh, cũng cực kì kiêu ngạo. Thiên hạ có tiệc rượu nào mà không tàn , Sử Lai Khắc học viện không cách nào tiếp tục trợ giúp các ngươi phát triển. Tương lai sau này, đều phải nhờ vào hành tẩu của chính mình."

"Trước đó ta nói rồi, lấy không được quán quân sẽ không cho các ngươi tốt nghiệp. Việc đó chỉ bất quá là một câu nói đùa, các ngươi không cần để tâm. Hiện tại ta muốn nói với các ngươi là bất luận thắng bại, các ngươi đều là sự kiêu ngạo của ta, cũng đều là hài tử của ta. Ta quyết không cho phép các ngươi bất luận kẻ nào ở này trong trận đấu cuối cùng xuất hiện tình huống thương vong. Quán quân cũng không trọng yếu, quan trọng là bản thân các ngươi. Điều ta muốn không phải là kết quả thắng lợi, mà là các ngươi bình an trở về. Tốt lắm, tất cả những gì ta nói chỉ có như vậy."

Mã Hồng Tuấn nói:" Sư phụ, ánh mắt của ngươi như thế nào đỏ?"

" A? Có hạt cát." Phất Lan Đức nhanh chóng xoay người sang chỗ khác. Sử Lai Khắc học viện chiến đội người chỉ huy là Đại sư, nhưng hắn là viện trưởng, bọn nhỏ mỗi một ngày cố gắng trong mắt hắn đều nhìn thấy rõ ràng. Hắn đương nhiên biết, Sử Lai Khắc Thất Quái cố gắng như vậy trong trận đấu, cũng không chỉ là vì rèn luyện chính mình, càng không phải bởi vì tốt nghiệp mà là muốn mang về vinh dự thật lớn cho Sử Lai Khắc học viện.

Giống như lời hắn nói vậy, Sử Lai Khắc Thất Quái mỗi một cá nhân giống nhau đều như là hài tử của hắn. Tới giờ quyết đấu cuối cùng, sắp đối mặt với cường giả trước mặt, Phất Lan Đức không nhịn được nói ra những lời trong lòng của mình .

Ở trong lòng hắn, kim tiền cố nhiên trọng yếu, nhưng bao nhiêu kim tiền cũng không có cách nào đổi lấy bảy tên tiểu quái vật trước mặt này .

Đường Tam mỉm cười," Phất Lan Đức viện trưởng, người ta khi đệ tử thi đấu đều khích lệ, ngài lại không phải làm cho chúng ta nản lòng sao? Ngài yên tâm đi. Chúng ta đều không muốn chết. Càng huống chi, còn có ba khối hồn cốt làm cho chúng ta thèm thuồng nữa chứ."

Đại sư vỗ vỗ bả vai Phất Lan Đức, ánh mắt trở nên sắc bén hơn ngày thường, hô ," Xuất phát."

Ngẩng đầu mà bước, Sử Lai Khắc Thất Quái đi khỏi chỗ ở, trên ngã tư đường, không ít hồn sư tại hai bên đường yên lặng nhìn bọn họ. Mặc dù ở trong mắt bọn họ, hồn lực của những hài tử có lẽ không tính cái gì, nhưng bọn hắn tuổi còn rất nhỏ, dũng khí bọn họ khiêu chiến Võ Hồn điện học viện chiến đội thật khiến mọi người âm thầm chờ đợi thưởng thức cuộc chiến hồn sư sắp diễn ra.

Giáo Hoàng điện ngay trước mắt, Đường Tam đột nhiên phát hiện, chính mình mỗi khi bước trên một bậc thềm đá, bước chân đều trở nên vô cùng kiên định. Hắn chưa bao giờ giống như bây giờ có khát vọng giành được thắng lợi. Hắn biết, nếu như hôm nay trận đấu này chính mình thua, như vậy tất nhiên sẽ hối hận cả đời.

Ánh mặt trời mang đến Giáo Hoàng điện màu vàng chói lọi, mỗi người ánh mắt đều trở nên ngưng trọng đứng lên, mắt thấy Sử Lai Khắc Thất Quái từng bước đạp trên thềm đá, không khí phảng phất bắt đầu trở nên ngưng trọng hơn.

Cùng xem cuộc chiến hôm qua với Giáo Hoàng là Trữ Phong Trí và ba vị Phong Hào Đấu La đều đã an vị, phần thưởng cho là ba khối hồn cốt, lẳng lặng nằm ở một cái bàn màu đỏ thản nhiên phóng thích quang mang.

Võ Hồn điện học viện chiến đội yên lặng đứng ở nơi đó, một cỗ sát khí mãnh liệt mà lạnh như băng tựa như lưỡi dao sắc bén bức thẳng Sử Lai Khắc Thất Quái. Dưới áp lực khổng lồ này đè xuống, tiếng bước chân leo núi Sử Lai Khắc Thất Quái rõ ràng trở nên trì hoãn vài phần. Trận đấu mặc dù còn chưa bắt đầu, nhưng song phương giao phong cũng đã bắt đầu rồi.

"Toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái chung kết quyết đấu sắp bắt đầu, song phương đội viên chuẩn bị, một phút sau, trận đấu bắt đầu."

Song phương đều tự trở về vị trí cũ, Sử Lai Khắc Thất Quái đem Đại sư vây quanh ở trung ương, Đường Tam đưa tay vào túi Như Ý Bách Bảo Nang, lấy ra bảy lá cây màu xanh bích, chính mình ăn một lá, còn thừa đích đưa cho Sử Lai Khắc Thất Quái mỗi người một lá.

Cố bổn bồi nguyên Long Chi Diệp sau khi dùng chẳng những có thể gia tăng tốc độ chữa thương, kích thích hồn lực hồi phục rất nhanh , đồng thời cũng có thể đủ giúp tinh thần càng thêm tập trung. Lúc này ăn trước trận đấu, chính là vì trong trận đấu có thể giúp thời gian bảo trì trạng thái toàn thịnh kéo dài hơn.

" Tiểu Tam." Đái Mộc Bạch nhìn về phía Đường Tam

Đường Tam kiên định đích hướng hắn gật đầu," Yên tâm đi, ta không thành vấn đề. Các ngươi có vấn đề gì không?"

Đại sư dẫn đầu giơ lên tay phải chính mình, Sử Lai Khắc Thất Quái mỗi người cũng đồng dạng giơ tay lên, tám cánh tay hướng lên cùng một chỗ, đồng thời phát ra một tiếng hét lớn rung trời ." Tất thắng."

Đúng vậy. Tất thắng, đây là bọn họ tín niệm duy nhất .

Bên kia, Võ Hồn điện học viện chiến đội đột nhiên nghe được Sử Lai Khắc học viện bên này đích hét lớn tiếng, đội trưởng Tà Nguyệt không khỏi bĩu môi, cười lạnh một tiếng," Tất thắng sao? Hôm nay chúng ta sẽ cho bọn họ xem một chút cái gì mới là thực lực chân chính. Chênh lệch hồn lực, là khoảng cách không thể vượt qua. Trong chúng ta cho dù là hồn sư cấp bậc thấp nhất cũng ngang cấp với đội trưởng bọn chúng, không sai biệt lắm. Ta muốn nhìn xem, bọn họ dựa vào cái gì để chiến thắng."

Ánh mắt lạnh như băng mà tà dị đảo qua trên người đồng đội, Tà Nguyệt lạnh giọng nói:" Giáo hoàng đại nhân đang nhìn, các trưởng lão đang nhìn. Trận đấu này chúng ta chẳng những muốn thắng lợi, mà là phải toàn thắng, tuyệt không cho bọn hắn bất cứ cơ hội gì. Đường Tam kia, để ta xử lý. Chúng ta là cái gì?"

" Quán—- quân—-." Càng thêm mãnh liệt tiếng rống giận dữ từ Võ Hồn điện học viện chiến đội bên này vang lên.

Nhìn từ xa, song phương giằng co không chút nhường nhịn nhau khiến những hồn sư đang xem cuộc chiến dưới chân núi không khỏi đều có loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào, ai mà không trải qua tuổi trẻ chứ? Ai mà không có nhiệt huyết chứ? Đối bọn họ mà nói, trận đấu này thắng bại cũng không quan trọng, quan trọng là có thể chứng kiến một hồi đoàn chiến đặc sắc .

Thời gian một phút cũng không dài. Rất nhanh, song phương đội viên theo sau trọng tài đi vào sân đấu. Có lẽ là vì cùng Sử Lai Khắc học viện đối chọi, hôm nay Võ Hồn điện học viện chiến đội cố ý thay đổi một thân đồng phục hỏa hồng sắc, mặt trên thêu kim tuyến lấp lánh, chất liệu rõ ràng rất tốt.

So sánh bọn họ với, Sử Lai Khắc học viện bên kia toàn thân màu xanh biếc, hơn nữa đồng phục mang theo vô số quảng cáo thương hiệu của đội nhìn có vẻ rất buồn cười .

Nhưng là, chưa người nào đi giễu cợt bọn họ, có thể từng bước tiến tới trận đấu này, có thể tiến vào toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh tổng kết tái, không có ai dám nhạo báng bọn họ.

"Trận đấu chuẩn bị, song phương có thể phóng thích võ hồn ."

Làm trọng tài là Hồng Y giáo chủ, khi song phương đứng đối mặt nhau, lập tức tuyên bố.

Song phương mười bốn người đối mặt lẫn nhau, ai cũng không có nói một câu lời, nhưng hơi thở kịch liệt va chạm lại khiến chút ý vị hỏa dược tại trong nháy mắt tăng lên tới cực hạn. Ngay lúc này, cho dù là Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông tôn quý vô cùng hay cường giả đều đem ánh mắt hoàn toàn tập trung trong trận đấu ở nơi này .

Bảy người Võ Hồn điện học viện chiến đội cơ hồ đồng thời động, hồn lực mênh mông từ trong cơ thể bọn họ trong nháy mắt bộc phát.

Đứng ở trước nhất là ba người Tà Nguyệt, trên thân từng người đều lóe ra hai vàng, hai tím, một đen năm cái hồn hoàn tốt nhất phối hợp. Ở phía sau bọn họ, bốn người khác cũng đều là hai vàng hai tím bốn cái hồn hoàn tốt nhất trang bị. Ánh mắt mỗi người đều trở nên cực kì kiên nghị. Trong đó đứng ở mặt sau cùng là một gã nam đệ tử rất nhanh lui về phía sau từng bước, trong tay một thanh quyền trượng màu vàng. Không hề nghi ngờ, hắn sở hữu chính là phụ trợ hình khí võ hồn.

Đồng thời khi bọn họ phóng thích võ hồn, Sử Lai Khắc Thất Quái bên này cũng bắt đầu rồi phóng thích. Bảy người dựa theo trình tự, đứng đầu chính là Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch, phía sau bọn họ phân biệt là Chu Trúc Thanh, Mã Hồng Tuấn cùng Tiểu Vũ, cuối cùng là Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp, bày ra một cái trận hình hai - ba - hai .

Cùng trận đấu trước hoàn toàn bất đồng, lần này, Sử Lai Khắc học viện cũng không có tái thi triển thất vị nhất thể dung hợp kĩ, mà là cực kì bình thường đồng thời phóng xuất ra võ hồn chính mình .

Bảy người, toàn bộ đều có bốn hồn hoàn, đương nhiên, người đực chú ý nhất, vẫn là Đường Tam có được vạn năm hồn hoàn .

Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông nhíu mày, không tự giác hướng tới phương hướng Đại sư nhìn lại, trong lòng thầm nghĩ, Tiểu Cương, ngươi quả nhiên lại biến trận .

Đại sư cũng không có nhìn nàng, chỉ tập trung tinh thần nhìn chăm chú vào tình huống giữa sân, vẻ mặt của hắn không hề còn một chút bình tĩnh, đối với trận đấu này, hắn cũng không có nắm chặt tuyệt đối .

" Trận đấu bắt đầu." Ngay khi tuyên bố trận chung kết toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái bắt đầu, Hồng Y giáo chủ nhanh chóng lui về phía sau, rời khỏi sàn đấu.

Võ Hồn điện học viện chiến đội người thứ nhất động cũng không phải đội trưởng Tà Nguyệt đứng ở đầu, mà là muội muội hắn Hồ Liệt Na.

Nhẹ nhàng tiến bước, Hồ Liệt Na tựa hồ chỉ là thân hình vừa chuyển, cũng đã đi tới trước nhất phương. Một tia thản nhiên tươi cười từ trên mặt nàng hiện ra, theo võ hồn phóng thích, nàng tựa hồ trở nên đẹp, hơn nữa từ sau lưng xuất ra một cái đuôi to lông xù mượt .

Quang mang màu đỏ nhạt từ trên người nàng hiện lên, nụ cười thản nhiên xuất hiện, nhìn về phía Đường Tam, động tác cùng lần trước khi đối phó Thiên Đấu hoàng gia học viện Ngọc Thiên Hằng giống nhau như đúc. Mị lực đặc biệt làm người khác không thể tự kềm chế ý nghĩ muốn ngắm nàng.

Nhưng khiến cho Hồ Liệt Na có chút giật mình chính là, đối mặt với mị hoặc do nàng phóng thích, Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không động, ngoại trừ Đường Tam cùng Tiểu Vũ, năm người kia đều nhanh chóng nhắm hai mắt lại, cũng lấy tay bịt kín lỗ tai, hoàn toàn ngăn cách thị giác cùng thính giác.

Cho dù là kỹ năng mị hoặc tốt muốn kích động ít nhất phải thông qua một trong sáu giác quan: thính giác, thị giác, vị giác, khứu giác, xúc giác, cảm giác mà gây ảnh hưởng. Lúc này, Hồ Liệt Nna có thể ảnh hưởng đến Sử Lai Khắc Thất Quái vô phùng chính là thị giác cùng thính giác, Sử Lai Khắc Thất Quái động tác tỉnh táo không thể nghi ngờ khiến mị hoặc của nàng bị mất hiệu quả.

Tiểu Vũ đột nhiên tiến lên trước một bước, hướng về Hồ Liệt Na thản nhiên cười, trên người đệ nhị hồn hoàn kim quang lóe, đôi mắt đã hoàn toàn biến thành màu đỏ, nhu cốt mị thỏ đệ nhị hồn kĩ, Mị Hoặc, phát động.

Lấy Mị Hoặc đối Mị Hoặc, ai có tinh thần lực càng mạnh, người đó sẽ chiếm cứ thượng phong.

Tiểu Vũ cùng Hồ Liệt Na cơ hồ đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn, Hồ Liệt Na thân thể chỉ rung một cái, nhưng Tiểu Vũ lại lui xuống ba bước, sắc mặt một mảnh tái nhợt, hai hàng máu tươi theo chóp mũi tựa như con rắn nhỏ uốn lượn chảy xuôi xuống, hiển nhiên là bị thương. Nói về hồn lực cùng tinh thần lực, nàng so với Hồ Liệt Na vẫn còn chênh lệch không hề nhỏ.

Tiểu Vũ mặc dù bị thương, nhưng không thể nghi ngờ cũng đánh vỡ kế hoạch của Hồ Liệt Na. Sắc mặt khẽ biến, Hồ Liệt Na nhất thời động.

Cùng lúc đó, Đường Tam đứng đầu đội hình cũng trở tay tiếp nhận một điểm màu ánh sáng phấn hồng do Áo Tư Tạp vứt tới, bước về phía trước, thẳng đến bên bảy người đối phương, đồng thời, sáu căn Lam Ngân Thảo từ tay phải hắn bắn nhanh ra, phân biệt quấn quanh ở tại bên hông sáu người phe mình. Lam Ngân Thảo khống chế đã triển khai.

Hồ Liệt Na lạnh lùng nhìn Đường Tam tiến lên, trên người năm cái hồn hoàn cực có quy luật đích lóe ra một chút, đầu tiên là màu đen đệ ngũ hồn hoàn, sau đó là đệ tứ, đệ tam, đệ nhị, thẳng đến cuối cùng cái màu vàng đệ nhất hồn hoàn. Mỗi một cái hồn hoàn lúc ba động , trên người nàng hồng quang sẽ trở nên cường thịnh hơn. Phía sau nàng là Tà Nguyệt ở lúc này cũng đã động .

Nguyệt Nhận của Tà Nguyệt cũng không phải một thanh, mà là hai thanh, hai thanh toàn thân màu đỏ, tựa như vầng trăng khuyết, hai tay của hắn phân biệt nắm tại chính giữa hai thanh Nguyệt Nhận. Lúc này theo động tác thân thể, hai tay của hắn giang ra, toàn thân từ phía sau hướng tới chính muội muội của mình đánh tới. (so sánh với C 123 đoạn Võ hồn điện chiến đội vs đội của Ngọc Thiên Hằng, lão Tam Thiếu này thực sự là một lão lười, hoàn toàn copy paste mấy đoạn miêu tả này - A Lá)

Lúc này trong nháy mắt, hai đạo kim quang đồng thời từ quyền trượng trong tay gã phụ trợ hệ hồn sư Võ Hồn điện học viện chiến đội bắn ra, kim quang lóng lánh, bay nhanh dung nhập trong cơ thể Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na .

Quang mang màu đỏ chợt hiện ra, ngay trong sát na Tà Nguyệt đánh tới Hồ Liệt Na, tầng hồng quang nọ đưa thân thể hai người bọn họ bao vây ở vào cùng một chỗ.

Cùng lúc đó, tầng hồng quang cũng trong nháy mắt mở rộng ra, tựa như một cái quang cầu khuếch tán, bao quát đến gần nửa diện tích sân đấu.

---

128. Chương 127: Thực Lực Hoàn Chỉnh Của Sử Lai Khắc Thất Quái

Quầng sáng màu đỏ không giống như trước cần phải có thời gian để đề thăng, sau khi được đồng bọn phụ trợ, chỉ trong nháy mắt, ánh sáng liền tăng cường tới trạng thái tốt nhất, Võ hồn dung hợp kĩ của Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na, Yêu Mỵ - phát động.

Chiến đội bảy người của Võ Hồn điện học viện tất nhiên biết kỹ năng này đã bị Sử Lai Khắc học viện quan sát qua, nhưng bọn họ đối với mình có đầy đủ tin tưởng. Võ hồn dung hợp kĩ cùng Dung hợp kĩ hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau. Võ hồn dung hợp kĩ không có sơ hở, hơn nữa uy lực cũng khác hẳn nhau. Giống như theo lời của Đại sư, hai gã hồn vương thi triển Võ hồn dung hợp kĩ, trong khoảng thời gian ngắn, uy lực tuyệt đối có thể so với hồn thánh bảy mươi cấp.

Hồng quang lóe ra, vốn là hai người giờ biến thành một, một cái tóc dài phiêu phiêu, cả người nhìn qua không nam không nữ.

Tóc dài đã biến thành màu đỏ, thân ảnh này là từ Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na tạo thành lặng yên vũ động. Hai thanh Nguyệt Nhận phóng lớn chừng gấp đôi, hai cánh tay mở ra mang theo quang mang rực rỡ xung quanh cánh tay. Cùng với hồng quang kia mênh mông dày đặc hơn, thân ảnh này sau khi hợp thể trong nháy mắt đã biến mất ở bên trong hồng vụ nồng đậm. Mà Sử Lai Khắc Thất Quái cũng hoàn toàn bị phiến sương mù dày đặc này bao phủ.

Võ Hồn điện Chiến đội chân chính cũng không có khống chế hệ hồn sư, nhưng năng lực khống chế của bọn hắn từ trước đến nay chưa chắc đã yếu, nguyên nhân chưa được khám phá này, chính là bởi vì Võ hồn dung hợp kỹ Yêu Mỵ.

Đặc điểm lớn nhất của Võ hồn dung hợp kĩ này chính là khống chế, ở trong phạm vi khống chế của kỹ năng Yêu Mỵ, giác quan của mọi người đều hạ thấp 50%, hồn lực bị áp chế 50%. Mọi hành động trì trệ 50%.

Có thể nói, trong nháy mắt liền đem đối thủ đẩy vào bên trong tuyệt cảnh. Hồng vụ dày đặc kia, chính là phối hợp đặc thù năng lượng lệ khí cùng mê huyễn, ngoại trừ gây ra ba loại trạng thái tiêu cực, đáng sợ nhất chính là, tại bên trong hồng vụ, chỉ có Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na thi triển Võ hồn dung hợp kĩ mới có thể nhìn thấy vật. Đột nhiên mất đi thị lực không thể nghi ngờ sẽ làm kẻ khác tâm thần đại loạn, huống chi dưới tình huống thân thể đang suy yếu. Cho dù là đối thủ khác cùng cấp với Tà Nguyệt bọn họ, ngã quỵ trước Võ hồn dung hợp kỹ cũng là bình thường. Hiệu quả của hồn kỹ này đủ để so với đệ thất hồn kĩ của hồn sư thông thường.

Mắt thấy tình huống Sử Lai Khắc Thất Quái bị cắn nuốt ở bên trong hồng vụ không thể thi triển Thất Vị Nhất Thể dung hợp kĩ, trên mặt đội viên của Võ Hồn điện học viện chiến đội cũng không khỏi hiện ra một tia cười lạnh. Mà thần sắc trên mặt của Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông cũng trở nên nhu hòa vài phần.

Chân mày của Trữ Phong Trí nhăn lại, hắn không rõ cục diện trước mắt có phải hay không là do Đại sư an bài, nếu phải thì vì cái gì Đại sư phải làm như vậy đây? Xâm nhập Võ hồn dung hợp kĩ của đối thủ, cũng không phải là một chuyện tốt. Dưới tình huống toàn diện đều suy yếu bọn họ căn bản là yếu thế, còn có thể nào cùng đối phương tranh đấu đây? Bất luận kẻ nào trong Sử Lai Khắc thất quái cư nhiên đều không có ý nghĩ cắt dứt Võ hồn dung hợp kĩ của đối thủ.

Ánh mắt của Đại sư chuyển dời nhiều lần đến trên người Giáo Hoàng Bỉ bỉ đông đang chăm chú xem trận đấu, thầm nghĩ trong lòng. Nhìn không ra ta vì cái gì để bọn họ làm như vậy sao. Lấy yếu thắng mạnh, nhất định phải đánh bất ngờ mới có thể thắng. Võ hồn dung hợp kĩ thì như thế nào? Cho dù là có thể khống chế. Nhưng chỉ là suy yếu khống chế, cũng không phải chỉnh thể biên độ tăng trưởng.

Thân nhập trong phạm vi vụ khí màu hồng, Sử Lai Khắc thất quái rõ ràng cảm giác được thân thể của mình nặng hơn, cảm giác nhất thời chậm chạp lại, ngay cả giơ tay nhấc chân cũng dường như bị một cái chướng ngại vô hình ngăn cản, trở nên khó khăn rất nhiều.

Nhưng mọi người đều không có kinh hoảng, lúc trước trong nháy mắt bị hồng vụ bao phủ, ngoại trừ Đường Tam, chiến hồn sư trong sáu người còn lại đem Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp tụ lại ở trung ương. Mà Áo Tư Tạp giống như cái gì cũng không có phát sinh, vẫn như trước không ngừng làm ra hương tràng của mình.

Đang đang, hai tiếng giòn tan vang lên trong hồng vụ, đồng thời vang lên còn có một tiếng kinh hô không nam không nữ.

"Ngươi như thế nào biết phương hướng công kích của ta?"Hỏi ra những lời này, đúng là Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na kết hợp thể.

Hai tay Đường Tam hóa thành màu xanh ngọc. Vừa lúc cặp Nguyệt Nhận lặng yên cắt tới.

Hồng vụ là sẽ không ngăn cản tầm mắt của Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na. Bọn họ từ trên mặt Đường Tam, rõ ràng thấy được một tia mỉm cười. Là người chủ đạo Võ hồn dung hợp kĩ, Tà Nguyệt vội vàng phát lực. Trong tình huống Võ hồn dung hợp kĩ phát động, tổng hồn lực của hắn lúc này cùng Hồ Liệt Na, đã đạt tới ngoài cấp sáu mươi.

Nhưng là, hắn rất tin tưởng lần lực này, nhưng lại phát hiện lực lượng của chính mình dùng đã đánh vào khoảng không, Đường Tam không biết khi nào đã buông tay ra.

Cùng lúc đó, hai tay của Đường Tam đồng thời vũ động, Lam Ngân Thảo liên tiếp ở trên cánh tay hắn giống như sóng gợn rung động mở ra, sáu đạo thân ảnh, đồng thời từ trong sương mù màu đỏ được ném ra.

Ngoại giới nhìn vào lại là một cảnh tượng khác, tiếng kinh hô vừa phát ra, sáu đạo thân ảnh đã từ trong hồng vụ bay lên trời.

Hồn sư bình thường tại trong hồng vụ này, căn bản không thể phân biệt phương hướng, một khi bị bao vây vào trong, sẽ không thể giãy dụa, trừ phi là phi hành hệ hồn sư. Nhưng Đường Tam ở trong đó lại không có dấu hiệu mất phương hướng, trong lúc đối phương còn đang giật mình chưa kịp khống chế Võ hồn dung hợp kĩ, dựa vào Lam Ngân Thảo, lập tức đem lục quái ném ra ngoài phạm vi Võ hồn dung hợp kĩ.

Đây là tính toán của Đường Tam, hắn suy nghĩ chính là để đối phương lơ là, trong phút chốc không kịp thúc dục Võ hồn dung hợp kĩ .

Một tiếng hổ rống từ trong miệng Đái Mộc Bạch phun ra, thân thể ở giữa không trung, đệ nhất hồn kỹ Bạch Hổ Hộ Thân Chướng, đệ tam hồn kĩ Bạch Hổ Kim Cương Biến của hắn đồng thời bạo phát. Thân thể ở không trung rất nhanh chóng bành trướng. Mà mũi chân của Chu Trúc Thanh mượn lực của Lam Ngân Thảo, tăng tốc độ xoay mình, nháy mắt đuổi theo Đái Mộc Bạch, cả người đều lặng yên nằm ở sau lưng hắn.

Hai cánh Hỏa Diễm thật lớn sau lưng Mã Hồng Tuấn xòe ra, Tiểu Vũ lại trực tiếp hướng mặt đất rơi xuống, Sử Lai Khắc Thất Quái lập tức liền tiến vào trạng thái chiến đấu.

Thấy một màn như vậy, trên mặt Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông toát ra một tia cười lạnh. Mà không nam không nữ trong hồng vụ kia hét lớn một tiếng, trong thanh âm tràn ngập khinh thường: "Nghĩ như vậy là có thể thoát khỏi Võ hồn dung hợp kĩ của ta sao?" Trong phút chốc, hồng vụ chợt khuếch tán, cơ hồ là trong chốc lát toàn thể phương vị liền dời đi, sương mù khổng lồ đem Sử Lia Khắc lục quái vừa mới thoát ra bao phủ lại trong đó. Cho dù là Phượng Hoàng Song Dực nóng rực cháy của Mã Hồng Tuấn, cũng vô pháp đối với hồng vụ sinh ra chút ảnh hưởng.

Nguyên lai, hồng vụ này là từ trung tâm Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na dung hợp thể thả ra, mắt thấy Sử Lai Khắc lục quái thoát ly phạm vi Võ hồn dung hợp kĩ, Tà Nguyệt lập tức buông tha tiếp tục công kích Đường Tam, mà là trực tiếp gia tốc, lấy thân thể phát động hồng vụ, lại đem Sử Lai Khắc Lục Quái bao phủ ở bên trong.

Dưới sự trợ giúp của phụ trợ hồn sư, lần này hắn phân tán diện tích của hồng vụ lớn hơn nữa.

Cơ hồ bao phủ ba phần tư sân, chỉ có khu vực mà những đội viên còn lại của bọn họ đứng là không bị bao phủ.

"Trừ phi các ngươi lại bay, nếu không, muốn thoát ly Võ hồn dung hợp kĩ của ta, đó là không có khả năng." Tà Nguyệt lạnh giọng từ trong hồng vụ phát ra, lần này hắn buông tha tấn công Đường Tam, mà là trực tiếp mò tới hướng về phía Trữ Vinh Vinh.

Không phải nói, chỉ cần biết cho rằng Trữ Vinh Vinh dùng chính là Thất Bảo Ngọc Lưu Ly Tháp, ai cũng đều biết lợi hại của thiên hạ đệ nhất phụ trợ võ hồn, trước tiên làm cho Trữ Vinh Vinh mất đi sức chiến đấu, không thể nghi ngờ sẽ tăng thêm một phần thắng lợi.

Mà ngay lúc Tà Nguyệt đồng thời nhào ra, bên tai lại truyền đến thanh âm của Đường Tam: "Chúng ta liền bay cho ngươi xem."

Bất luận là Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh đang vọt lên ở không trung, hay là những người khác đang rơi xuống mặt đất, trong nháy mắt sau lưng đột nhiên bốc lên một tầng quang mang nhàn nhạt, ánh sáng hóa thành cánh, thân thể của sáu người cơ hồ đồng thời gia tốc, trong nháy mắt liền thoát khỏi phạm vi của hồng vụ, trực tiếp bay lên không trung.

Đúng là Phi Hành Ma Cô tràng của Đại hương tràng thúc thúc Áo Tư Tạp nổi lên tác dụng.

Ngay từ đầu trận đấu, Áo tư Tạp ngay tại không trung làm ra hương tràng của hắn, thứ nhất là kháng phấn phấn hồng tràng, cho Đường Tam, lúc sau hắn bay nhanh làm ra sáu cái phi hành ma cô tràng, phân ra cho chính mình cùng năm người khác.

Lúc này sử dụng, vừa lúc thoát ly khống chế võ hồn dung hợp kĩ năng của đối thủ.

"Điều này sao có thể?" Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông mắt thấy Sử Lai Khắc Thất Quái bay ra, hai mắt không thể tin. Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh lao thẳng tới tên hồn vương hoả thuộc tính của đối phương, Mã Hồng Tuấn cùng Tiểu Vũ nghênh đón ba gã chiến hồn sư khác.

Quang mang Cửu Bảo Ngọc Lưu Ly Tháp của Trữ Vinh Vinh phát sáng, trong phút chốc liền tăng thêm công kích của Mã Hồng Tuấn, gia tăng sự nhanh nhẹn cho Tiểu Vũ.

Trước trận đấu này, Phi Hành Ma cô tràng của Áo Tư Tạp chỉ sử dụng có một lần, chính là lúc đối đầu với Tượng Giáp Tông, khi đó, bọn họ còn không có gây chú ý, Áo Tư Tạp tuy rằng lên vũ đài ngắn ngủi, nhưng quang mang trên người Đường Tam thật sự rất chói mắt, tất cả ánh mắt đều chú ý trên người hắn.

Quang trọng nhất chính là, khi đó phi hành ở không trung không phải chỉ có một mình Đường Tam mà thôi, những người khác đều là dựa vào Lam Ngân Thảo của hắn khống chế thân hình.

Bỏ qua một gã phụ trợ hệ hồn sư, là sai lầm lớn nhất của chiến đội Võ Hồn điện.

Lúc này tuy răng chưa phân thắng bại, nhưng chiến cuộc đã không còn ở trong sự khống chế của bọn họ.

Nhìn đến Sử Lai Khắc Lục quái đột nhiên bay ra phạm vi võ hồn dung hợp kĩ của mình, Tà Nguyệt cũng cực kỳ chấn động.

Nhưng giờ khắc này, hắn đành đâm lao phải theo lao.

Võ hồn dung hợp kĩ tất nhiên lợi hai, chỉ là sau khi thi triển, sẽ tiêu hao một thân hồn lực trên phương diện rộng.

Đồng thời, ở trong quá trình Võ hồn dung hợp kĩ, là không thể tiếp tục thi triển kỹ năng khác. Giống như mỗi lần sau khi Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh sử dụng tới U Minh Bạch Hổ, đều bị kiệt sức.

Tuy rằng năng lực phi hành của đối thủ làm Tà Nguyệt hiểu rõ ưu thế Võ hồn dung hợp kĩ của mình đã mất, nhưng hắn cũng không thể giải trừ kỹ năng này.

Nếu không, mức độ tiêu hao hồn lực của bản thân cùng Hồ Liệt Na sẽ vô cùng lớn, ngược lại sẽ rơi xuống hạ phong. Hiện tại lựa chọn duy nhất của hắn, chính là xử lý phạm vi khống chế Võ hồn dung hợp kĩ của Đường Tam, sau đó tới hỗ trợ những thành viên khác đối phó Sử Lai Khắc học viện.

Tà Nguyệt suy tính, tuy rằng thiếu hai huynh muội của mình, nhưng thực lực bên mình lại không phải Sử Lai Khắc học viện có thể so sánh. Tình hình chiến cuộc tuy rằng không khống chế được, nhưng thắng lợi cũng tất nhiên là của bọn hắn. Thời khắc chính mình đem Đường Tam đánh chết cũng là lúc quyết thắng.

Làm Tà Nguyệt có chút ngoài ý muốn là, ở trong thời gian ngắn ngủi đình trệ, Đường Tam cũng không hướng hắn công kích, chờ khi tinh thần hắn phục hồi lại nhìn về phía Đường Tam thì, cả người Đường Tam đã xuất hiện biến hóa kỳ dị.

Tình huống trong hồng vụ, chỉ có một mình Tà Nguyệt mới có thể nhìn thấy, hắn giật mình phát hiện, ở sau lưng Đường Tam ngay tại trước mặt cách đó không xa, sinh trưởng ra tám cái chân dài tráng kiện nanh ác.

Chiều dài của mỗi một cái chân dài có hơn bốn mét, thô như cánh tay, phát ra ánh sáng tím đen, hàn quang từng cái gai nhỏ trên đó lóe lên. Mỗi một cái chân dài đều chia làm hai đoạn, tựa như một đầu trường thương sắc bén đánh đâu thắng đó.

Hồn cốt? Tà Nguyệt trong nháy mắt liền đoán được lai lịch của Bát Chu Mâu sau lưng Đường Tam. Trước trận đấu, bọn họ từng cẩn thận nghiên cứu qua hồn kĩ của Đường Tam. Đường Tam chỉ có bốn hồn hoàn, trừ bỏ hồn kỹ tự sáng chế là Loạn Phi Phong Chuy Pháp của Hạo Thiên tông ra, bốn hồn kĩ của Đường Tam sớm được bọn họ thuộc nằm lòng. Giờ phút này đây, thân thể hắn đột nhiên xuất hiện biến hóa rõ ràng như thế, hiển nhiên không phải hồn kĩ có khả năng tạo thành, giải thích duy nhất, chính là hồn cốt. Theo sau lưng mọc ra, chẳng lẽ là thân thể hồn cốt?

Vốn nghĩ dự định ở trong khoảng thời gian ngắn giải quyết Đường Tam lập tức bị Tà Nguyệt đè ép xuống, tuy rằng hồn lực của đối thủ trước mắt so với chính mình yếu không ít. Nhưng hồn cốt này xuất hiện, không thể nghi ngờ là kéo gần lại khoảng cách của song phương. Hiện tại hắn dựa vào võ hồn dung hợp kĩ làm suy yếu Đường Tam. Tà Nguyệt suy tính, chỉ cần chính mình cẩn thận một chút, chẳng những có thể hoàn thành nhiệm vụ Giáo Hoàng giao phó, còn có thể dư sức lực đi hỗ trợ đồng bọn của mình.

Nhưng là, thực sự dễ dàng giống như hắn nghĩ vậy sao?

Lúc trước sở dĩ Đường Tam không có nhân cơ hội phát động công kích, là vì muốn lợi dụng thời gian ngắn ngủi ấy phóng xuất ra ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu của mình.

Bát Chu Mâu xuất hiện. Lập tức Đường Tam cảm thấy nhẹ cả người, hiệu quả tăng thêm trực tiếp của Bát Chu Mâu đã đem suy yếu của Võ hồn dung hợp kĩ của đối phương triệt tiêu.

Võ hồn dung hợp kĩ này của Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na chủ yếu là dựa vào dung hợp của Mị Hoặc cùng với hồn lực. Ngày hôm qua Đường Tam cùng Đại sư đã thương lượng, hắn nói cho Đại sư, hắn nguyện ý lấy lực lượng bản thân đến đối mặt hai cường giả này. Cũng không phải nói hắn đối thực lực của chính mình có nhiều tin tưởng, mà chính là vì tồn tại của Võ hồn dung hợp kĩ. Hắn phán đoán đối thủ khi vừa bắt đầu sẽ ngay lập tức thi triển kỹ năng này.

Sử dụng Võ hồn dung hợp kĩ, Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na sẽ không có thể sử dụng kỹ năng khác, mà Mị Hoặc đối với Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam mà nói, căn bản là không có hiệu quả. Cho nên, sau khi Đường Tam xâm nhập trong hồng vụ. Hắn bị ảnh hưởng rất nhỏ so với phán đoán của Tà Nguyệt, bằng vào Tử Cực Ma Đồng, ở trong này hắn có thể nhìn chung quanh rõ ràng .

Đây là lần đầu tiên Bát Chu Mâu xuất hiện ở chiến trường sau khi hấp thu năng lượng của hai con Nhân Diện Ma Chu. Ở trong những trận đấu trước, tuy rằng cũng từng lộ ra một lần, nhưng dưới sự khống chế của Đường Tam, hắn thủy chung bảo lưu lại một phần năng lực cường đại của hắn không cho ai biết.

Bốn cái chân nhện phía dưới đem thân thể của Đường Tam khởi động tại không trung, chiều dài Bát Chu Mâu gia tăng đến bốn mét nhìn qua càng thêm kinh khủng, nhất là mặt trên gia tăng thêm gai nhọn, đều mang theo một tầng quang ảnh đẫm lệ, kịch độc ẩn chứa trong đó chính là của Nhân Diện Ma Chu trăm năm cùng Nhân Diện Ma Chu ngàn năm điệp gia, lại trải qua hàn nhiệt hai đại tiên thảo Bát Giác Huyền Băng Thảo cùng Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ của Đường Tam rèn luyện mà thành. Cho dù là Độc Cô Bác, cũng không dám nói chắc chắn có thể giải trừ loại kịch độc này.

Đồng thời, sau khi hấp thu năng lượng của Nhân Diện Ma Chu thứ hai, Bát Chu Mâu của Đường Tam hoàn

toàn tiến hóa, chẳng những trở nên lớn hơn nữa. Hơn nữa cũng trở nên càng cứng cỏi kinh khủng. Phụ trợ thêm hai phương diện lực lượng cùng nhanh nhẹn của Đường Tam. Mà tác dụng bản thân của Bát Chu Mâu lại thật lớn.

Trong lúc huấn luyện bình thường của Sử Lai Khắc thất quái, sau khi Đường Tam phóng thích Bát Chu Mâu, cho dù là Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh thi triển U Minh Bạch hổ cũng vô pháp chiến thắng hắn. Bởi vì, có trợ giúp của Bát Chu mâu, sức bật của Đường Tam liền trở nên cực kỳ khủng bố. Bất luận là công kích bạo phát hay là tốc độc đột phá, cũng là như thế.

Đường Tam cùng Đại sư, chính là muốn kiến tạo một cái bầu không khí như vậy, để Đường Tam đối mặt Võ hồn dung hợp kĩ của Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na, tương đương một mình hắn đối mặt với hai gã cao thủ đã ngoài năm mươi cấp. Dưới điều kiện tiên quyết không thể sử dụng ám khí, cho dù Đường Tam dùng ngoại phụ hồn cốt theo lý cũng chỉ có thể cùng với bọn họ đánh một trận, có lẽ đối phương sử dụng Võ hồn dung hợp kĩ lại trói buộc mình, làm chính mình không thể sử dụng kỹ năng.

Tuy rằng mức độ hồn lực được đề cao, nhưng Đường Tam nhờ vào kỹ năng cùng Bát Chu Mâu, nhưng không phải không cần đánh một trận ngạnh kháng.

Về phần chiến đấu bên ngoài, thì phải xem Sử Lai Khắc lục quái triển khai thế nào rồi.

Hổ trảo của Đái Mộc Bạch bắn ra, phát ra tiếng nổ đùng âm vang của kim chúc, lao thẳng tới Diễm ở phía dưới.

Là một trong thành viên thế hệ đầu của Võ Hồn điện hoàng kim, năng lực thực chiến của Diễm cực kỳ xuất sắc, tuy rằng mắt thấy Sử Lai Khắc lục quái thoát ly khống chế Võ hồn dung hợp kĩ của Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na, nhưng không có nửa phần kinh hoàng. Ngọn lửa màu đỏ sậm rực cháy từ trên người chợt bốc lên, cùng lúc đó, thân thể hắn ở phía trước dưới tác dụng của hai cái hồn hoàn kịch liệt bành trướng lên.

Quần áo trên thân thể nháy mắt nát vụn, cơ thể của Diễm hở ra tựa như đá hoa cương, trong phút chốc, thân thể hắn đã bành trướng hơn ba thước, so với Đái Mộc Bạch sử dụng Bạch Hổ Kim Cương Biến còn muốn lớn hơn rất nhiều.

Hai đấm đụng nhau, phát ra một tiếng nổ đùng vang vang, ngược lại cùng với ngọn lửa cháy rực trên người chính là ánh mắt biến hóa của hắn càng phát ra băng lãnh.

Bốn người còn lại trong Võ Hồn điện chiến đội học viện, ba gã chiến hồn sư tiến lên trước một bước, nghênh đón Mã Hồng Tuấn cùng Tiểu Vũ. Mà luồng sáng phụ trợ của gã phụ trợ hệ hồn sư kia dừng ở trên người của Diễm.

Hổ chưởng mở ra, mang theo cơ khí sắc nhọn, như một lưỡi dao sắc bén, Đái Mộc Bạch đánh về phía Diễm.

Hai đấm Diễm xoay ra, cả người giống như gió xoáy bình thường không chút nào yếu thế hướng lên nghênh đón.

Ầm ầm nổ tung, Đái Mộc Bạch theo tiếng nổ rút lui, trực diện va chạm, hắn dĩ nhiên bị Diễm đánh bay ngược ra hơn bảy, tám thước.

Bên trong tiếng nổ còn có đinh một tiếng vang giòn giã, chính là U Minh Đột Thứ Trảm của Chu Trúc Thanh chuẩn xác kề trên cổ Diễm.

Nàng cùng Đái Mộc Bạch trong lúc đó phối hợp ăn ý giống như Đường Tam cùng Tiểu Vũ. Đái Mộc Bạch cường công trực diện, nàng tựa như u linh ẩn núp ở sau lưng Đái Mộc Bạch, cho đối thủ một kích chí mạng.

Nhưng làm Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh thầm giật mình chính là khí huyết cuồn cuộn, trong U Minh Đột Thứ Trảm của Chu Trúc Thanh, chẳng qua chỉ lưu lại trên cổ Diễm vài vệt trắng mà thôi, cũng không có chút tổn hại, trên người hắn ngược lại càng thêm nóng rực.

Phòng ngự thật mạnh.

Cực Nhiệt, Cường Công, Cường Phòng, đây là võ hồn của Diễm, hỏa diễm lĩnh chủ.

Nhìn theo phương diện khác, võ hồn của hắn hẳn là thuộc loại thú võ hồn, bởi vì thời điểm sử dụng, chính là hình thái Vũ hồn phụ thể. Đạt tới cấp năm mươi, Diễm dựa vào hai cái hồn kĩ trước làm cho thân thể của chính mình cứng rắn đến loại trình độ này, có thể thấy được uy thế mạnh mẽ của nó.

Hỏa Diễm Lĩnh Chủ của hắn cũng không tính là hỏa thuộc tính, mà là hỏa, thổ song thuộc tính. Có thể làm một thành viên trong hoàng kim thế hệ đầu, lại há có thể bình thường?

Bọn họ giao thủ bên này, Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch bị kích thứ nhất áp chế.

Mà bên kia, Tiểu Vũ cùng Mã Hồng Tuấn lấy hai đối ba vẫn chưa có gì bất lợi.

Bím tóc của Tiểu Vũ không biết khi nào thì tản ra, phiêu phù ở trong không trung, tóc dài đen nhánh tựa như suối chảy dài xuống dưới chân. Thân hình khẽ động, tóc đen trên đầu đã tựa như một đám mây đen mà tản ra, mà thân thể của nàng cũng nhẹ nhàng bước ra ngoài, thẳng tới gần sát đối phương.

Đối thủ cẩn thận nghiên cứu qua Sử Lai Khắc thất quái tự nhiên hiểu được đặc tính hồn kĩ của Tiểu Vũ, chỉ có hoàn toàn cận thân, thực lực của nàng mới có thể phát huy trình độ lớn nhất. Mà chỉ cần cẩn thận cản trở nàng, nàng sẽ không còn uy hiếp.

Bởi vậy, một trong ba gã chiến hồn sư của đối phương chợt tiến lên từng bước, một tầng cường quang cùng với đệ tam hồn hoàn phát sáng, haò quiang chợt khuếch tán, biến thành một cái quang hoàn màu trắng khuếch trương, đánh về phía Mã Hống Tuấn cùng Tiểu Vũ.

Đương nhiên, diện tích bao phủ còn có Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp sau lưng bọn họ. Dĩ nhiên là một cái kỹ năng cùng loại với Kháng Cự Hỏa Hoàn của Hỏa Vũ. Chẳng qua thuộc tính không phải hỏa diễm, mà là cùng loại thuộc tính với thần thánh.

“Xếp hàng thẳng. ”Tiểu Vũ hét lớn một tiếng, mạnh mẽ mở ra song chưởng.

Phản ứng của Mã Hồng Tuấn, Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh ba người phi thường nhanh, nhờ vào phi hành ma cô tràng, lúc này tốc độ của bọn họ ở trên không cực kỳ kinh người, trong nháy mắt, ba người liền cùng Tiểu Vũ trực tiếp xếp thành một hàng, mà góc độ đường thẳng này cùng quang hoàn màu trắng của đối thủ lại không thể nào tiếp cận thẳng góc.

Đệ tứ hồn hoàn màu tím từ trên người Tiểu Vũ phát động, quang thải màu vàng quét lên trên người của hắn, hồn hoàn màu trắng vốn có thể đem bọn họ đánh bay liền bị tiêu thất trước người Tiểu Vũ, làm cả quang hoàn nhiều thêm một cái lỗ hổng.

Mà cũng một cái lỗ hổng như vậy, sau khi khuếch tán, căn bản là không có tác dụng đối với Tiểu Vũ với Mã Hồng Tuấn ba người cùng bảo trì đường thẳng.

Gia tốc, Mã hồng tuấn vọt tới trước. Sau khi Tiểu Vũ mở ra đệ tứ hồn kĩ Vô Địch Kim Thân, cả người trong nháy mắt đã mất tích.

Vô địch, tuyệt đối vô địch. Trong vòng Vô Địch Kim Thân sinh ra tác dụng, đúng là Tiểu Vũ hoàn toàn vô địch.

Kỹ năng này phối hợp cùng kỹ năng có trước đó của Tiểu Vũ, giống như là đã sớm có trù tính, không có đệ tứ hồn kĩ này, Tiểu vũ chính là cường giả cận thân, sau khi sử dụng kỹ năng này muốn cho nàng không tiếp cận cũng không được.

Sau Vô Địch Kim Thân chính là Thuấn Di, ngay sau đó, Tiểu vũ đã đi tới bên người đối thủ kia vừa mới phóng thích quang hoàn. Vị trí xuất hiện của nàng cực kỳ xảo diệu, đúng là nơi cách xa nhất của hai gã chiến hồn sư khác bên đối phương. Đối phương cho dù thi triển hồn kĩ, cũng phải xẹt qua trên người đồng bọn phóng thích quang hoàn kia mới có thể ảnh hưởng tới trên người Tiểu Vũ.

Đám mây tóc đen tựa như linh xà bò lên cổ của đối phương, lúc này, hiệu quả của Vô Địch Kim Thân còn chưa biến mất, trong nháy mắt đối thủ lại bạo phát một cái hồn kĩ dừng ở trên người Tiểu Vũ vốn không có thể sinh ra hiệu quả gì. Hắn muốn bắt lấy tóc dài của Tiểu Vũ, nhưng tóc dài kia tựa như là có sinh mệnh cực kỳ trơn tuột, tay hắn cản bản là không thể lưu lại trên mái tóc dài.

Cổ bị quấn quanh buột chặt, một chân của Tiểu Vũ đã điểm tại trên eo của hắn. Tuy rằng công phu Đường Môn đắc ý của Đường Tam cũng không áp dụng được với Tiểu Vũ, nhưng hai người ở cùng nhau một thời gian dài như vậy, những nhược điểm trên người của con người, Đường Tam đã sớm chỉ cho Tiểu Vũ.

Eo bị mủi chân điểm trúng, đối thủ nhất thời mất ý chí, ngay sau đó, Yêu Cung của Tiểu Vũ dưới trạng thái Vô Địch Kim Thân phát động.

Bản thân lực lượng Yêu Cung đã được gia tăng gấp đôi, mà Vô Địch Kim Thân lại có thể tăng thêm cho Yêu Cung, lực lượng trong nháy mắt đột phá cho dù là sáu mươi cấp hồn sư bị ném cũng không hề có biện pháp chống cự. Huống chi gã đội viên này của Võ Hồn điện chiến đội, huyệt vị ở ngay eo vừa lúc bị mũi chân điểm trúng, cả người giống như đằng vân giá vũ bay ra.

Chỉ là hoàn thành một cái động tác đơn giản này, Tiểu Vũ cũng không có thi triển Bát Đoạn Suất đuổi theo hắn. Mà là rất linh hoạt nhảy lên, thân thể trơn bóng như một con cá bắn lên không trung, vừa lúc né tránh công kích của hai gã chiến hồn sư khác bên đối phương. Đồng thời, nàng cũng hấp dẫn chú ý của hai người. Nhưng lại dùng ra một cái nháy mắt rồi dời đi. Nàng đã thành công thoát ly phạm vi công kích của đối phương.

Mà đúng lúc này, phương hướng của hồn sư bị ném ra kia cũng đã kịch liệt nổ vang.

Bị Yêu Cung quật nặng, hồn sư phóng thích quang hoàn nhất thời rơi vào trạng thái hôn mê. Mà ngay tại phía sau, Mã Hồng Tuấn sớm đã chờ đợi cơ hội chuẩn xác từ trên trời giáng xuống. Tà Hỏa Phượng Hoàng đệ tứ hồn kĩ, Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích, phát động.

Đối thủ mê muội, là thời cơ tốt nhất để kỹ năng này của Mã Hồng Tuấn phát động, hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua. Quang mang bao phủ trong phạm vi không lớn, cột lửa trong phút chốc cháy rực lên. Bên trong nổ ầm ầm, tên đội viên kia đã bị ngọn lửa thôn tính hoàn toàn.

Ngay sau đó, thân ảnh của Mã Hồng Tuấn từ trong cột lữa đi ra, đồng thời hướng phía sau tung một cước đá ra, một thân ảnh đã hoàn toàn bị cháy đen nhất thời văng ra ngoài.

"Lập tức chữa trị. Bằng không chết cũng đừng trách ta. "Mã Hồng Tuấn, Tiểu Vũ hai người đã hội họp cùng nhau. Lúc này, tác dụng của Vô Địch Kim Thân của Tiểu Vũ, cùng với Phi Hành Ma Cô tràng vừa lúc biến mất.

Nhờ lợi dụng vào phối hợp xảo diệu cùng hồn kĩ hoàn chỉnh, bọn họ thành công giải quyết một đối thủ. Làm tỷ lệ trước mắt xuất hiện lệch lạc.

Rất nhiều tiếng nổ đủng không ngừng từ trong hồng vụ vang lên. Có thể thấy được tinh hình chiến rất kịch liệt, một thanh âm kêu to gần như bị bóp méo cùng với tiếng âm vang liên tục truyền ra. Chiến đấu bên trong hồng vụ mọi người bên ngoài không nhìn thấy được, nhưng sáu người còn lại của Sử Lai Khắc thất quái đều hiểu được, vào lúc này, ai cũng không giúp được Đường Tam. Trừ phi chính hắn nguyện ý thoát ly hồng vụ của đối phương. Nếu không mấy người khác hiện tại tiến vào bên trong hồng vụ, chỉ là tăng thêm phiền toái cho hắn.

Bên kia Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh, hai người sau khi cùng đối thủ va chạm lần đầu, lập tức đổi thành du đấu, không cùng Diễm dùng cứng đối cứng. Dựa vào tốc độ của Chu Trúc Thanh ở trên mặt đất một bên đánh lén, Đái Mộc Bạch trực diện thu hút. Mặc dù hồn lực của hai người kém đối thủ không ít. Có lẽ trong thời gian ngắn cũng khó có thể phân ra thắng bại. Dù sao, Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh vẫn còn đòn sát thủ UMinh Bạch Hổ chưa dùng tới. Diễm cũng không dám ép bọn họ quá mức. Thân là hồn vương, hắn cũng không có nắm chắc có thể cản trở UMinh Bạch Hổ. Hiện tại hắn chỉ hy vọng, Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na có thể nhanh chóng giải quyết Đường Tam trong hồng vụ.

Chỉ dựa vào những người bên ngoài này, hiện tại xem ra, muốn chiến thắng Sử Lai Khắc thất quái đã không còn dễ dàng .

Đường Tam trên mặt toát ra một tia hàn quang lạnh như băng, hai tay ở trước ngực khép lại, hào quang trong mắt mỗi một lần lóe ra, không khí tựa hồ trở nênngưng kết vài phần, BátChu Mâu sau lưng tựa như tám cây trường mâu, không ngừng đâm ra từ những góc độ không thể tư nghị, mà thân thể của hắn di động, cũng hoàn toàn dựa vào khống chế của BátChu Mâu.

Nguyệt Nhận của Tà Nguyệt so với trong tưởng tượng của Đường Tam còn mạnh hơn nhiều, BátChu Mâu cứng cỏi như vậy, mỗi một lần cùng Nguyệt Nhậncủa hắn va chạm, cũng sẽ lưu lại một ít dấu vết, thậm chí một vài móng vuốt nhỏđều bị Nguyệt Nhâncắt mất.

Phải biết rằng, BátChu Mâu của Đường Tam đã trải qua gia tăng của haiđầu Nhân Diện Ma Chu, còn có sự tôi luyện của hai đại tiên thảo. Bởi vậy có thể thấy được, lực công kích của Nguyệt Nhận trong tay Tà Nguyệtmạnh khủng khiếp đến mức nào a.

Đồng thời, Đường Tam cũng phát hiện, bên trongVõ hồn dung hợp kĩ, trên thân thể của Tà Nguyệt có một loại tác dụng đặc thù. Ít nhất có tỷ lệ ngoài ba mươi phần trăm có thể tự động né tránh công kích của mình. Mà đối với loại né tránh này, Tà Nguyệt nắm chắc vô cùng tốt, chỉ cần chắc chắn thân thể của hắn không phải trúng mục tiêu công kích, hắn cũng sẽ không dùng Nguyệt Nhận để ngăn cản.

Mà là không ngừng dùng Nguyệt Nhậnlàm hao mòn Bát Chu Mâu của Đường Tam. Đông đảo tiếng vang kia, chính là vì vậy mà truyền ra.

Tà Nguyệt lúc này rất bình tĩnh, Võ hồn dung hợp kĩ yêu mỵ của hắn cùng với Hồ Liệt Na tuy rằng không đủ có tính trực tiếp công kích cường đại, nhưng là đúng là bởi vì như thế, đối tiêu hao của hồn lực liền so với chút công kích tính Võ hồn dung hợp kĩ chậm hơn nhiều, thời gian đủ duy trì phiến năng lượng sương mù màu hồngnày rất dài, sau khi hắn cùng với Hồ Liệt Na dung hợp, thực lực bản thân đã tăng vọt tới có hơnsáu mươi cấp rồi. Hắn rất tin tưởng, dưới tình huống như vậy, Đường Tam không có khả năng thắng được mình.

Sự thật cũng chứng minh ý tưởng của hắn rồi, Tà Nguyệt dựa vào khống chế Nguyệt Nhận tinh xảo, đã không ngừng một lần chấn khai Bát chu mâu, ngay thời điểm hắn sắp tiếp cậnthân thể Đường Tam, Đường Tam lập tức phóng thích một cái kỹ năng Quấn Quanh hoặc là Ký Sanh, mới có thể làm hắn tạm thời dừng lại, thoát ly raphạm vi công kích .

Bản thân Bát chu mâu của Đường Tam có lực lượng rất mạnh, hơn nữa lực lượng cùng hồn lực của bản thân Đường Tam, hiệu quả trực tiếp công kích đủ để so sánh năm mươi cấp hồn vương, nhưng hiện tại hắn đối mặt Tà Nguyệt dù sao thực lực là sáu mươi cấp. Hồn lực chênh lệch mười cấp là rất lớn.

Nếu không phải Đường Tam dựa vào Bát chu mâu,Quỷ Ảnh Mê Tung cùng với phụ trợ hồn kĩ cấp thấp của mình, hắn hiện tại đã không chống đỡ được nổi rồi.

Đường Tam hiểu được trình độ sắc bén củaNguyệt Nhận, bất luận làhồn kĩthứ mấy của mình, cũng không thể vây khốn Tà Nguyệt. Hiện tại hắn cần phải làm đó là, đầu tiên tiêu hao hồn lực của đối thủ, sau đó kiên nhẫn quan sát sơ hở của đối phương .

Mặc dù tấn công trực diện không lại đối thủ, nhưng cũng may đối thủ cũng không thi triểnkỹ năng khác, điều này làm cho Đường Tam không cần lo lắng bị tấn công bất ngờ. Từlúc Tà Nguyệt không có làm cho hồng vụ bao phủ về khu vực đồng đội của hắn, có thể nhìn ra, kỹ năng Yêu Mỵ đối với chính người của bọn họ cũng là có tác dụng tiêu cực.

Đột nhiên, Tà Nguyệt mở ra hai cái công kích Bát Chu Mâu đột nhiên trở lại, hai thanh Nguyệt Nhận ở trong tay hắn, đột nhiên có một tia điện bắn ra, tiếp tục xoay tròn bên trong rồi bay ra ngoài.

Trống ngực của Đường Tam nhất thời đập dồn dập, bằng vào Tử Cực Ma Đồng, hắn có thể thấy rõ ràng cái Nguyệt Nhận kia ở không trung làm thành một cái đường cong, cắt thẳng tới ĐáiMộc Bạch .

Đường Tam có thể nói là Đại sư ám khí của thế giới này, từgóc độ phi hành cùng tốc độ của Nguyệt Nhận hắn có thể nhìn ra được một kích có bao nhiêu tàn nhẫn này. Cho dùĐáiMộc Bạch có Bạch Hổ Kim Cương Biến cùng Bạch Hổ Hộ Thân Chướng hộ thể, cũng không có thể chống đỡ được Nguyệt Nhận sắc bén của sáu mươi cấp hồn lực phụ gia.

“Mộc Bạch, cẩn thận. ” Đường Tam trừng mắt hét lớn.

Bát chu mâu chợt cắm vào mặt đất, thân thể hắn như tia chớp bắn lên, thẳng nhập không trung.

Phương vị của chuôi Nguyệt Nhận này ném ra là cực kỳ âm hiểm, đầu tiên liền chặt đứt Lam Ngân Thảo ở bên hông Đái Mộc Bạch Đường, làm Đường Tam không thể cứu viện, hồng vụ tuy rằng không có bao phủ

chiến đoàn bên kia, nhưng là khoảng cách rất gần, thình lình xuất ra đánh lén sau lưng, khiến cho Đái Mộc Bạch đối diện áp lực thật lớn, để hắn trở tay không kịp.

Diễm cùng Tà Nguyệt phối hợp cũng không phải một ngày hai ngày, Đường Tam hét lớn tất nhiên là nhắc nhở ĐáiMộc Bạch, đồng thời cũng tương đương là nhắc nhở với hắn. Hai tay mạnh mẽ đập xuống mặt đất, đệ tứ hồn hoàn trên người Diễm phát động .

Không khí tựa hồ đột nhiên trở nên đông đặc, dao động vặn vẹo, dòng khí khô nóng, làm mỗi người đều tựa như bước vào vũng bùn, một đám bọt khí của nham thạch nóng chảy bốc lên, theo mặt đất trào ra, hướng sử lai khắc bảy quái thôn phệ .

ĐáiMộc Bạch nghe được thanh âm của Đường Tam, thân thể trước tiên nhào tới trước, hắn đã cảm giác được hàn ý sau lưng làm lỗ chân lông hắn co rút lại .

Nhưng là, Điễm đột nhiên phát ra đệ tứ hồn kĩ chủ yếu chính là nhằm vàophương hướng này của hắn, thân thể dừng lại một chút thường thường chính là mấu chốt quyết định thắng bại, Sử Lai Khắc ThấtQuái có thể đoán được đối thủ, vậy đối thủ làm sao không thể đoán bọn họ đây?

Thân là đứng đầu hoàng kim một đời, Tà Nguyệttừ lúc bắt đầu tới bây giờ tất nhiên là bị Đường Tam tính kế, nhưng hắn rất nhanh liền hiểu được mục đích của Đường Tam.

Ở mặt ngoài bất động thanh sắc hướng Đường Tam phát động cường công, nhưng thời điểm hắn phát hiện trong khoảng thời gian ngắn không thể chiến thắng đối thủ, lập tức liền cải biến sách lược.

Mắt thấy, cự ly Nguyệt Nhậntới ĐáiMộc Bạch cũng chỉ còn lại mấy thước. Tà Nguyệt giống như đã nghe được thanh âm vỡ vụn của Nguyệt Nhận cắt xuống xương cốt đối thủ . Thậm chí ở trên mặt hắn, đã có thể thấynụ cười tàn khốc.

---

129. Chương 128: Đường Môn Đệ Thập, Bức Dực Luân Hồi

ĐáiMộc Bạch gặp được nguy cơ như vậy, Đường Tam đã bất chấp tiêu hao hồn lực, vạn năm hồn kỹLam Ngân Tù Lung phát động, tổng cộng bảy tầng Lam Ngân Tù Lung, trực tiếp dừng ở trên người ĐáiMộc Bạch .

Thanh âm ma xát chói tai từ Nguyệt Nhận cùng Lam Ngân Tù Lung tiếp xúc trong nháy mắt bùng nổ.

Một bên là hồn lực hỗ trợ mạnh mẽ, hơn nữa Nguyệt Nhận trải qua Võ hồn dung hợp kĩ tăng phúc, bên còn lại là đệ tứ hồn hoàn vạn năm hồn kĩ trước nay chưa có. Đến tột cùng ai sẽgiành thắng lợi?

Một đạo Nguyệt Nhận ở giữa xoay tròn ma xát nghiền nát một đạo Lam Ngân Tù Lung, nhưng hào quang màu đỏ ẩn trên Nguyệt Nhận cũng rõ ràng suy yếu.

Đường Tam bay lên ở giữa không trung cũng không có nhàn rỗi, thân thể từ trên trời giáng xuống, BátChu Mâu duỗi thân mở ra, thẳng đến Tà Nguyệt đánh tới.

Hơn nữa tứ chicùng Bát Chu Mâu, Đường Tam nhiều nhất có thể từ mười hai phương vị khác nhau công kích Tà Nguyệt, mặt ngoài nhìn lại, Tà Nguyệt đã bị áp chế ở thế hạ phong. Lấy năng lực công kích của Đường Tam, hoàn toàn có thể hoàn thành công kíchtừ mười hai phương hướng .

Nhưng là, tại một khắc này, Tà Nguyệt liền biểu hiện ra hắn khí thế cường hãn của một thế hệ Võ Hồn điện hoàng kim, hắn chỉ dùng một phương pháp đơn giản, liền phá giải uy thế của Đường Tam từ trên trời giáng xuống .

Thân thể như tia chớp xoay tròn một vòng, một Nguyệt Nhận khác phóng lên cao, tốc độ cao xoay tròn hướng tới Đường Tam mà cắt tới. Trên Nguyệt Nhận phóng thích tiếng rít chói tai, luận lực đánh vào, thế nhưng so với một thanh tập kích ĐáiMộc Bạch kia còn mạnh hơn.

Tập kích ĐáiMộc Bạch chính là bất ngờ, vì thu liễm tiếng động, Tà Nguyệt không có sử dụng toàn lực, mà lúc này công kích Đường Tam, hắn tự nhiên không có nhiều kiêng kị như vậy .

Nhìn thanh Nguyệt Nhận này đánh úp về phía chính mình, Đường Tam không khỏi chấn động, bởi vì hắn phát hiện. Cho dùTử Cực Ma Đồng của mình tập trung, tốc độ của thanh Nguyệt Nhận này vẫn cực kỳ khủng bố, mà hiện thực, phía sau Nguyệt Nhận kia là một chuỗi tàn ảnh. Đường Tam lập tức liền phán đoán ra, lực cắtcủa Nguyệt Nhận này thậm chí ngay cả BátChu Mâu của mình cũng ngăn không được.

Lúc này, chiến cuộc bên kia, bảy tầng Lam Ngân Tù Lung của Đường Tam trợ giúp phòng ngự của Đái Mộc Bạch phòngđã toàn bộ bị nghiền nát, nhưng lúc này lực công kích của thanh Nguyệt Nhận cũng không đủ, hổ trảo ĐáiMộc Bạch như lưỡi dao sắc bén đánh ra, đem Nguyệt Nhận chụp lại, mà thanh Nguyệt Nhận này cơ hồ ở cùng hổ trảo của hắn tiếp xúc trong nháy mắt liền tiêu thất. Một lần nữa xuất hiện ở trong tay Tà Nguyệt .

Nụ cười lạnh hiện lên trên khóe miệng của Tà Nguyệt, từ khi trận đấu bắt đầu đến bây giờ, rốt cục đã tiến vào lòng bàn tay của hắn. Ngươi có thể nhìn thấy trong Yêu Mị của ta thì đã sao? Để cho ta chiếm thượng phong, ngươi sẽ không lại có cơ hội gì .

Đường Tam giữa khôngtrung mắt thấy nguy cơ của ĐáiMộc Bạch đã được hóa giải, mặc dù đang tóm lấy Nguyệt Nhận của đối thủ khi bị Diễm một quyền đánh tới, nhưng vớithực lực của ĐáiMộc Bạch, hẳn là không có trở ngại, Diễm cũng đồng dạng bị Chu Trúc Thanh vọt tới mấy thước bổ ra một cái U MinhTrảm. Thế cục bên ngoài vẫn là thế cân bằng.

Tiếng rít của Nguyệt Nhận cùng với hoa văn yêu dị màu hồng trênđó đều gây cho Đường Tam áp lực thật lớn. Nhưng vào lúc này, thực chiến rèn luyện hàng ngày liền thể hiện ra tác dụng của nó.

Mắt thấy Nguyệt Nhận phá không bay tới, tựa như bị thân thể của chính mình hấp dẫn, Đường Tam mở ra song chưởng mạnh mẽ thu về, đồng thời thân thể ở giữa không trung nhanh chóngchuyển hướng. Tay trái mạnh mẽ ném ra, Hạo Thiên Chuy nặngtới năm trăm cân trực tiếp nghênh đón.

Ầm ầm nổ tung, Hạo Thiên Chuy cùng Nguyệt Nhận cơ hồ đồng thời bắn đi.

Nguyệt Nhận chiếm cứ, là ưu thế hồn lực cường thịnh của Tà Nguyệt, mà độ cứng của Hạo Thiên Chuy cùng sức nặng khủng bố năm trăm cân cũng mở ra tác dụng rồi, bởi vậy, kết quả va chạm của hai đại võ hồn này chính là song phi.(cùng bay =]])

Tà Nguyệt sắc mặt hơi đổi, tay phải vẫy một cái, tay trái chém ra, Nguyệt Nhận giữa không trung bị đánh bay lặng yên về tới khống chế của hắn, mà một thanh Nguyệt Nhận khác đãbay đi ra ngoài, lại chạy hướng tới thân thể của Đường Tam, đồng thời, Nguyệt Nhận một lần nữa trở lại tay phải của hắn cũng liền tung ra.

Cho dù ngươi có thể sử dụng Hạo Thiên Chuy ngăn cản Nguyệt Nhận của ta lại thế nào? Hạo Thiên Chuy của ngươi chỉ có một thanh, mà Nguyệt Nhận của ta tới hai thanh. Ta muốn nhìn ngươi như thế nào ngăn cản công kích một trước một sau này cua ta .

Nguyệt Nhận, đối với Đường Tam mà nói, giống như hai thanh bu-mê-răng (dùng từ này cho dễ hiểu >.<), mắt thấy hai thanh Nguyệt Nhận kia theo đường cong bay tới cực nhanh, trong lòng hắn không khỏi cười khổ, đường đường ám khí đại sư thế nhưng bị trở thành bia ngắm của đối thủ, loại cảm giác này tuyệt không dễ chịu chút nào.

Thân thể ở không trung trầm xuống, Đường Tam lúc này trở nên cực kỳ bình tĩnh, ánh sáng màu tím thẫm từtrong hai tròng mắt phun ra, đồng thời hai tay đã hoàn toàn biến thành xanh ngọc.

Ám khí của mình là không thể sử dụng, hiện tại hắn có khả năng dựa vào cũng chỉ có triệu hồi của Hạo Thiên Chuy.

Nếu là tay cầm Hạo Thiên Chuy đi đập bayNguyệt Nhận của đối thủ, Đường Tam có thể khẳng định, hồn lực của đối thủ kia cao hơn mìnhnhất định sẽlàm bị thương chính mình, tuyệt đối không thể thủ.

Trong lúc đó đồng tử chợt co rút lại, Đường Tam ra tay, vẫn là Hạo Thiên Chuy.

Lúc này đây không hề là bay thẳng, Hạo Thiên Chuy ngăm đen ở không trung quay thành hình tròn, nhìn như thong thả, nhưng vừa lúc đón nhận thanh Nguyệt Nhận thứ nhất .

Cùng với tình huống trước hoàn toàn giống nhau, Hạo Thiên Chuy cùng Nguyệt Nhận đồng thời đập bay, nhưng một màn kỳ lạ xuất hiện, Hạo Thiên Chuy bị đập bay ở không trung thế nhưng vừa lúc chặn lại tới một thanh Nguyệt Nhận khác, lại phát sinh va chạm.

Cho dù lực lượng lần này không đầy đủ, nhưng là đủ để làm thanh Nguyệt Nhận này thay đổi phương hướng phi hành đích, tà tà bay đi ra ngoài, không thể uy hiếp đến Đường Tam.(khác gì bắn 3 bi >"<)

Phản ứng đầu tiên của Tà Nguyệt chính là điều đó không có khả năng. Chẳng lẽ là trùng hợp?

Cái này đương nhiên không phải trùng hợp, Đường Tam dựa vào Tử Cực Ma Đồngmà phán đoán chính xác, tốc độ cùng với lần đầu tiên va chạm Nguyệt Nhận khi Hạo Thiên Chuy bắn ngược lại, từgóc độ hắn cần phải đập trúng Nguyệt Nhận của đối thủ, ở trong xoay tròn thay đổi phương hướng bắn ngược, lúc này mới có thể lấy một kích hai, thành công đánh bay Nguyệt Nhận.

Ở trong ám khí thủ pháp của Đường môn, cái này gọi là nhất thạch nhị điểu.(một hòn đá ném hai chim)

Thủ pháp của bản thân cũng không có cái gì cao minh. Nhưng cái khó ở chỗ Đường Tam sử dụng cái ám khí nặng tới năm trăm cân này, đòi hỏi lực khống chế phải cao, còn có chuẩn xác tính toán, không thể nghi ngờ đưa thực lực ám khí đại sư của hắn đầy đủ phát huy đi ra.

Hai thanh Nguyệt Nhận một lần nữa về tới trong tay Tà Nguyệt, mà Đường Tam cũng đã làm đến nơi đến chốn, tại một lần đối kháng này, song phương lại đánh thành ngang tay, ai cũng không có chiếm được tiện nghi.

Tà Nguyệt có chút phẫn nộ rồi, cho dù đối thủ có hồn cốt, nhưng lực lượng của hắn hiện tại cũng kết hợp chính mình cùng Hồ Liệt Na hai người. Từ động tác của Đường Tam, hồn lực cùng với phản ứng nhìn lên, đối thủ đã bị ảnh hưởng rất nhỏ của kỹ năngYêu Mỵ, thậm chí có thể tính là xem thường .

Đã có thể tính như thế, hồn lực của mình so với đối thủ cao hơn nhiều như vậy, thời gian dài như vậy còn không thể đánh bại đối thủ sao?(tại vì nó là nvc)

Không, quyết không có thể.

Đồng tử của Tà Nguyệt bắt đầu kịch liệt co rút lại,gân xanh trên tay cầm một đôi Nguyệt Nhận, song chưởng chậm rãi hướng hai bên thân thể duỗi thân, Nguyệt Nhận triển khai, hợp thành một cái hình vòng tròn. Ánh mắt hắn dừng ở trên người Đường Tam, ánh mắt hắn giống như ma quỷ đang chọn người để cắn.

Đường Tam vẫn bình tĩnh, cho dù phía trước là núi Thái Sơn có sụp đổ cũng không biến sắc, đây là yêu cầu cơ bản của Đường môn ám khí. Có thể ở trong Yêu Mỵ kết giới không bị ảnh hưởng, không chỉ là BátChu Mâu ở sau lưng hắn sinh ra tác dụng triệt tiêu, đồng dạng trọng yếu đúng là còn có Tử Cực Ma Đồng giúp hắn thấy rõ hết thảy, cùng với đôi tai linh mẫn kia nghe tiếngphân rõ phương vị.

Thở sâu, Tà Nguyệt tựa hồ cũng không sốt ruột, ngóng nhìn Đường Tam, "Ngươi là người thứ nhất nếm thử kỹ năng ta tự nghĩ ra. Có thể thua dướikỹ năng tự nghĩ ra của ta, ngươi hẳn là cảm thấy vinh hạnh."

Đường Tam lạnh lùng nói: "Ngươi còn không có thắng mà.Thời điểm Phong TiếuThiên lúc trước đối với ta sử dụngTật Phong MaLang tam thập lục liên trảm, hẳn làvẫn cùng ý nghĩ như ngươi, kết quả của hắn ngươi thấy rồi đó."

Khinh thường cười, Tà Nguyệt trong mắt yêu dị ánh sáng đại thịnh, "Phong TiếuThiên loại thái điểu(chửi của tụi TQ,đại loại thằng khốn)này cũng có thể cùng ta đánh đồng sao? Kỹ năng tự nghĩ ra của ta, đúng là không có sơ hở. Lãnh hội đi, Viên Nguyệt ."

Tà Nguyệt động rồi, thân thể hắn tựa như gió xoáy chuyển động, trong phút chốc, cả người hắn cùng hai thanh Nguyệt Nhận cơ hồ cùng biến mất, xuất hiện ở trước mặt Đường Tam, chỉ có một vòng tròn màu trắng thật lớn .

Không có tiếng xung đột chỉ cótiếng gió rít, tựa hồ tất cả thanh âm đều đã bị vòng tròn kia thôn phệ. Duy chỉ có hồng vụ trong Yêu Mỵ kết giới giống như lốc xoáy xoay tròn chung quanh vòng tròn màu trắng kia.

Vì chiến thắng Đường Tam, Tà Nguyệt phải dùng một kích cực mạnh của hắn.

Nhìnvề mặt hồn lực, Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na cùng Diễm không sai biệt nhiều, về mặt hồn kĩ mọi người ai cũng có sở trường riêng. Hắn sở dĩ có thể trở thành đội trưởng trong hoàng kim một thế hệ, chính là bởi vì kỹ năng tự nghĩ ra này của hắn. Mà ở trong Võ hồn dung hợp kĩ Yêu Mỵ thi triển kỹ năng này, chính là một kích cục mạnh của hắn. Bằng vào một chiêu này,tự tay hắn đánh bại lão sư hồn lực đạt tới sáu mươi tám cấp của mình. Do đó được đề cử làmđệ nhất nhân của Võ Hồn điện trẻ tuổi một thế hệ .

Viên Nguyệt, một từ ngữ nghe đẹp biết bao, nhưng vào giờ phút này, xuất hiện ở trước mặt Đường Tam, nhưng là một cái hồn kỹ tự nghĩ ra không hề sơ hở .

Hình tròn là hình dạng hoàn hảo nhất, không có hình dáng sơ hở gì, nhưng liếc mắt một cái, Đường Tam đãbiết, từ đócó thể phát racông kích cường đại cũng không phải Loạn Phi Phong Chuy Pháp của mình có khả năng ngăn cản .

Tà Nguyệt cũng không có khoa trương, kỹ năng Viên Nguyệt này quả thật là Tật PhongMa Lang tam thập lục liên trảm của Phong Tiếu Thiên xa xa không thể so sánh được, nhưng là tần suất công kích, thì hai người kém rất nhiều.

Nhìn qua vòng tròn màu trắng kia, kỳ thật chính là Tà Nguyệt kéo hai thanh Nguyệt Nhận lấy tốc độ cực kỳ kinh người xoay thành vòng tròn .

Đường Tam biết, sau khi thực chiến Võ hồn dung hợp kĩ toàn lực thi triển kỹ năng này, cho dù Tà Nguyệt thắng lợi, hồn lực của hắn cùng Hồ Liệt Na hẳn là cũng sẽ không còn bao nhiêu .

Nhưng lúc này giờ, hắn thật sự có chút cảm giác thất bại, bởi vì hắn cảm giác được rõ ràng, trước mắt kỹ năng này cũng không phải chính mình có khả năng ngăn trở.

Lam Ngân Thảo, Quấn Quanh kỹ năng phát động, sau khi quấn quanh, ngay sau đó chính là một cái đệ tam hồn kĩ Chu LướiTrói Buộc. Đường Tam sẽ không khoanh tay chịu chết, hắn muốn dùng toàn bộ biện pháp của mình có khả năng nghĩ đếnđể chiến thắng đối thủ trước mắt .

Lam Ngân Thảo tiếp xúc đến kiaViên Nguyệt màu trắng, lặng yên vỡ vụn, Chu Lưới Trói Buộc lục quang bao phủ phía trên, trong khoảnh khắc tan thành nhiều mảnh nhỏ, hai cái kỹ năng, thế nhưng không thể làm cho tốc độ đối thủchậm lại.

Đường Tam hiểu được, lúc này cho dù là chính mình sử dụng đệ tứ hồn kĩ Lam Ngân Tù Lung ở trước mặt bày ra mười đạo phòng tuyến, cũng sẽ bị Viên Nguyệt cấp tốc xoay tròn cắt đứt .

Mắt của Đường Tam sáng rực lên, thân thể hắn bắt đầu chuyển động, chính xác mà nói, là thân thể của hắn cũng bắt đầu xoay tròn rồi. Tám cái BátChu Mâu sau lưng toàn bộ duỗi thẳng, ở trong lúc Đường Tam xoay tròn, nhất thời biến thành một đoàn gió xoáy.

Đường Tam xoay tròncùng đối thủ là phương hướng trái ngược. Giờ khắc này, hồn lực của hắn toàn bộ đều ngưng tụ trên BátChu Mâu của mình. Hắn biết, đây là lần cuối cùng của mình, cũng là cơ hội duy nhất. Đến lúc này, kỹ xảo gì đều đã không có tác dụng.

Có thể dùng, chính là song phương va chạm trực diện. Kháng phấn phấn hồng tràng, nuốt vào trong bụng. Đường Tam muốn toàn lực liều mạng .

Oanh —-

Lốc xoáy của Đường Tam tạm thời xoay tròn rốt cục va chạm với Viên Nguyệt. Đối sách tạm thời nghĩ ra cùng tự nghĩ ra kỹ năng của đối thủ cùng nhau va chạm, kết quả có thể nghĩ. Huống chi, hồn lực của đối thủ còn cao hơn hắn.

Cái BátChu Mâu thứ nhất vẫy ở trên Nguyệt Nhận, sinh ra lần đầu tiên nổ đùng.

Viên Nguyệt đình trệ một lát, thân thể trong đó của Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na dung hợp mơ hồ có thể thấy được. Mà Đường Tam lại phun ra một ngụm tiên huyết, cái Bát chu mâu kia ứng thanhtán vụn .

Đau đớn kịch liệt làm toàn thân Đường Tam một trận co rút, nhưng hắn biết. Vào lúc này mình tuyệt không có thể dừng.Nhờ vào đau nhức kích thích, thân thể hắn ngược lại xoay tròn càng thêm rất nhanh .

Tiếng nổ đùng thứ hai lại vang lên, thân thể hai người cơ hồ là phận biệt đụng nhau, lại đồng dạng xuất hiện. Lại là một cây tám chu mâu tán vụn .

Phải biết rằng, là ngoại phụ hồn cốt, BátChu Mâu sớm đã trở thành một bộ phận thân thể của Đường Tam, tựa như xương cốt bản thân hắn. Liên tục chấn vỡ hai cái, hắn có thể thừa nhận loại thống khổ thật lớn này sao?

Vẫn tiếp tục va chạm càng thêm thảm thiết. Cái thứ ba, cái thứ tư, cái thứ năm, thẳng đến cái thứ sáu BátChu Mâu trong lúc va chạm bị nghiền nát. Tự nghĩ ra kỹ năng Viên Nguyệt của Tà Nguyệt mới hơi chậm lại.

Kế tiếp, là cái thứ bảy. Miệng Đường Tam phun ra ngụm máu tươi thứ bảy, trên người hắn lúc này hoàn toàn bị phấn hồng quang mang bao phủ, dưới sự kích thích của kháng phấn phấn hồng tràng, hồn lực của hắn đã tăng lên tới đỉnh.

Hiện tại còn thừa một cây BátChu Mâu cuối cùng. Thân thể của Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na dung hợp kia bởi vì tốc độ của Viên Nguyệt rơi chậm lại mà không thể hoàn toàn che dấu Tà Nguyệt bên trong.

Cơ hồ là dùng hết toàn lực, Đường Tam xoay ra một cây Bát Chu Mâu cuối cùng của mình.

Lần này không hề là nổ vang, mà là tiếng ma xát chói tai, Đường Tam mắt thấy cái thứ tám BátChu Mâu của mình cùng đối thủ va chạm không ngừng bị cắt thành từng đoạn .

Độ cứng rắn của Bát Chu Mâu hắn biết rõ ràng nhưng mà, tám cái Bát Chu Mâu bị nghiền nát. Sau lưng Đường Tam đã bị máu tươi nhiễm hồng. Đó là từrễ BátChu Mâu bị đánh rách tả tơi chảy ra máu, lúc này sắc mặt hắn đã thành một mảnh tái nhợt.

Nhưng là, Đường Tam chống cự còn không có chấm dứt, hắn không có thứ chín cái chu chân, nhưng là, hắn còn có cái khác.

Hạo Thiên Chuy, tại thời khắc xoay tròn cuối cùng, rốt cục xuất hiện. Ở trong thân thể Đường Tam như gió lốc bắn nhanh mà ra, đập thật mạnh trên Viên Nguyệt của đối thủ.

Thanh âm ma xát chói tai nổ vang. Cùng với vô số đốm lửa từ trung tâm song phương va chạm bùng nổ.

Hạo Thiên Chuy nhảy vào không trung. Đường Tam cuối cùng cũngkhông kiên trì xoay tròn kịch liệt được nữa, phù phù một tiếng quăng đi ra ngoài. Nặng nề mà té ngã trên đất trên mặt.

Mà Viên Nguyệt xoay tron kia, bởi vì đòn nghiêm trọng cuối cùng này mà ngừng lại.

Sắc mặt của Tà Nguyệt đúng là khiếp sợ, ở thời điểm thi triển Viên Nguyệt, hắn chính là muốn một kích phải giết được Đường Tam, nhưngtrình độ cứng rắn của Bát Chu Mâu vượt xa dự liệu của hắn. Mỗi một lần va chạm, Đường Tam tất nhiên sẽ tổn thất một cây Bát chu mâu, nhưng hồn lực của hắn cũng đồng dạng sẽ bị tiêu hao phạm vi lớn. Tới lần cuối cùng va chạm Hạo Thiên Chuy, rốt cục làm Viên Nguyệt kỹ năng của hắn không thể tiếp tục thi triển.

Mà hồn lực của hắn cùng với Hồ Liệt Na cuối cùng cũng không thể tiếp tục chống đỡ liên tụcVõ hồn dung hợp kĩ.

Yêu Mỵ biến mất, hồng vụ thu liễm. Ánh mắt của tất cả người đang xem cuộc chiến cơ hồ đều tập trung ở tại trên người Đường Tam cùng Tà Nguyệt xuất hiện trong hồng vụ.

Một bên Sử Lai Khắc thất quái, tâm đều trầmxuống. Mà người của Võ Hồn điện, trên mặt lại đều hiện ra vẻ tươi cười.

Té trên mặt đất, thân thể Đường Tam đã bị máu tươi nhiễm hồng đang hơi hơi run rẩy, mặc dù hắn trong lòng hắn đang giãy dụa phải đứng lên, nhưng lúc này ai nấy đều thấy được, đã hết dung hợp Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na hai người tuyệt đối chiếm thượng phong.

Nguyệt Nhận trên hai tay Tà Nguyệt, ít nhất đều bị mười chỗ hổng nhỏ dày đặc, mà thần sắc Hồ Liệt Na tái nhợt. Nhưng ít ra bọn họ hai người đều còn đứng .

Lúc này, trên chiến trường bên kia, song phương chiến đấu không phân cao thấp. Diễm đã dùng ra đệ ngũ hồn kĩ của mình, mà Chu Trúc Thanh cùng ĐáiMộc Bạch cuối cùng cũng dùng ra võ hồn dung hợp kĩ U MinhBạch Hổ. Từtoàn bộ cục diện nhìn lên, bên Sử Lai Khắc học viện thậm chí còn thoáng chiếm thượng phong.

Diễm tuy rằng mạnh, nhưng hắn lấy một địch hai, đối mặt U MinhBạch Hổ vẫn là bị hoàn toàn áp chế. Mà một bên khác, hồn lực của tiểu vũ cùng mã hồng tuấn mặc dù ở lúc đầu tiêu hao rất lớn, nhưng ở sau lưng bọn họ, đã có hai gã phụ trợ hệ hồn sư hỗ trợ.

Cửu Bảo ngọc lưu ly tháp của Trữ Vinh Vinh không ngừng luân phiên bắn ra các loại hào quang, đối bọn họ tiến hành các loại tăng phúc. Sử dụng TamKhiếu Ngự Chi Tâm quả thực dễ sai khiến, cực kỳ tinh khiết, chung quy ở thời điểm Mã Hồng Tuấn cùng Tiểu Vũ bọn họ cần hỗ trợ nhất thì các loại hương tràng của Áo Tư Tạp cũng không ngừngtừ trong tay chế tạo ra bay đến trong tay bọn họ tiến hành tiếp viện. Bởi vậy, mặc dùbên đối phương còn hai gã đối thủ hồn lực cao hơn bốn mươi lăm cấp, nhưng cũng có thể nói mang tính quyết định,chiếm được một tia thượng phong, đối phương hai người, thời khắc nào cũng đề phòng Tiểu Vũ khi nào thì lại thi triển vô địch kim thân của nàng.

Võ hồn dung hợp kĩ Yêu Mỵ biến mất, không thể nghi ngờ đánh vỡ thế cân bằng của song phương. Mặc dù nhìn qua Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na tiêu hao thật lớn, nhưng bọn hắn chỉ cần tùy tiện công kích một lần nữa đánh bại Đường Tam, là có thể đầu nhập chiến trường bên này.

Yêu Mỵ một giờ, tên phụ trợ hệ hồn sư kia của Võ Hồn điện học viện chiến đội lập tức bắn ra hai đạo hào quang, phân biệt dừng ở trên người Hồ Liệt Na cùng Tà Nguyệt. Trợ giúp hai người khôi phục. Cân tiểu ly(lên google mà xem,cân ra đơn vị nhỏ nhất ấy) thắng lợi đã bắt đầu nghiêng ngã.

Nhìn thấy Đường Tam ,Tà Nguyệt có chút tiếc hận, cục diện trong sân hắn đương nhiên thấy rõ, "Ngươi rất mạnh, nghe nói ngươi năm nay còn không đến mười lăm tuổi, thật sự rất khó tưởng tượng ngươi là một thiên tài như thế. Ở phương diện thiên phú, ta không bằng ngươi."

Có thể làm cho Võ Hồn điện hoàng kim một thế hệ đệ nhất nhân nói ra như vậy, sự công nhận đối với Đường Tam là không thể nghi ngờ .

Nhưng Nguyệt Nhận trong tay Tà Nguyệt đã ở phía sau giơ lên.

Hắn biết, Đường Tam tuy rằng tiêu hao thật lớn, nhưng còn chưa tới trình độ Võ Hồn điện giao nhiệm vụ cho hắn. Mắt thấy Đường Tam đã từ trên mặt đất miễn cưỡng đứngdậy.

Ở sau lưng Đường Tam, chỗ bị gãy của BátChu Mâu thật lớn nhìn qua cực kỳ khủng bố, nhất là hình dạng một thân giáo phục màu xanh biếc của hắn đại bộ phận đều đã bị máu tươi nhiễm hồng, làm kẻ khác nhìn thấy ghê người. Nhưng hắn vẫn đứng lên.

Từ trước trận đấu bắt đầu duy nhất không có thay đổi, là hai mắt của Đường Tam, ánh mắt hắn vẫn như trước chấp nhất mà bình tĩnh, dừng ở trên người Tà Nguyệt, Đường Tam đứng thẳng lưng, bất luận vào lúc nào, lưng không thể cong.

"Đừng tưởng rằng ngươi thắng ." Tay phải Đường Tam chậm rãi nâng lên, lúc này, hồn lực của hắn tiêu hao rất nhiều, thậm chí chỉ có thể làm cho một bàn tay của mình bảo trì trạng thái Huyền Ngọc Thủ. Mà ngay trong lúc hắnnâng tay phải lên, nắm đầy những mảnh nhỏ lúc trước của Bát chu mâu .

Tà Nguyệt nghe được lời nói của Đường Tam, không khỏi sửng sốt một chút, lúc này cục diện hoàn toàn ở bọn họ khống chế, Diễm cùng đội hữu khác đều bắt đầu phát lực, mạnh mẽ áp chế những người khác của Sử Lai Khắc thất quái không cho bọn họ tiến hành cứu viện Đường Tam.

Thậm chí ngay cả Áo Tư Tạp ném qua một cây hương tràng khôi phụccũng bị Hồ Liệt Na ngăn lại. Duy nhất hỗ trợtrên người Đường Tam, chỉ có một đạo hồn lực tăng phúc quang mang của trữ vinh vinh .

"Chẳng lẽ ngươi còn có biện pháp có thể xoay cục diện trước mắt sao?" Có lẽ là bởi vì đại cục đã định, lúc này Tà Nguyệt trong lời nói cũng nhiều lên.

Đường Tam lạnh nhạt cười, "Của ngươi tự nghĩ ra hồn kĩ đã thi triển, của ta còn chưa. Ngươi thực lực chân chính ta đã kiến thức qua, đối với ngươi thực lực chân chính là cái gì, ngươi biết không?"

“Tự nghĩ ra hồn kĩ? Lấy ngươi tình huống hiện tại, còn có thể thi triển Loạn Phi Phong Chuy Pháp? Thất Bảo Lưu Ly Tháp tuy rằng thần kỳ, nhưng là không thể làm một người hồn lực gần khô kiệt, hồn cốt vỡ vụn sáng tạo kỳ tích.”

“Là như thế này sao? Vậy cho ngươi thấy, cái gì mới là thực lực chân chính của ta.”

Đường Tam động, chỉ có tay phải của hắn động, cánh tay huy động, cánh tay làm một loại tiết tấu kì dị run run, trong nháy mắt năm ngón tay mở ra, tay hắn tựa như hư không tiêu thất làm thành một phiến ảo ảnh. Mà những mảnh nhỏ Bát Chu Mâu trong tay hắn liền bắn ra bốn phía .

Vừa rồi, trên tay Đường Tam tổng cộng có mười sáu mảnh nhỏ, phần lớn là gai nhọn trên Bát chu mâu cùng một ít mảnh nhỏ sắc bén màhắn nhặt vào trong tay từkhi gượng trên đứng dậymặt đất.

Mười sáu khối mảnh nhỏ, đồng thời bay ra ngoài, nhưng không có một khối bay về phía Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na, ít nhất ở bọn họ nhìn là như vậy.

Tà Nguyệt nở nụ cười, “Đây là cái ngươi gọi là hồn kĩ tự nghĩ ra?”

Đường Tam cũng cười, nhưng hắn không có nói chuyện, mà là rầm một tiếng, té ngã thật mạnh trên đất, trực tiếp hôn mê. Mặc dù như thế, nhưng tươi cười trên mặt hắn không có chút thay đổi.

Đường Tam đang cười Tà Nguyệt, đang cười một người có gan cười nhạo bài danh thứ mườiBức Dực Luân Hồitrong Đường môn ám khí thủ pháp.

Bức Dực Luân Hồi, Đường môn ám khí thủ pháp bài danh thứ mười. Có thể sử dụng bất cứ ám khí gì, đồng thời phóng ra số lượng ám khí nhiều nhất là ba mươi sáu miếng. Thực lực cùng thao tác lực hiện tại của Đường Tam, nhiều nhất chỉ có thể sử dụng ra mười tám miếng. Mà hắn lúc này phát ra động mười sáu miếng, đãlà cực hạn trước lúc hắn hôn mê có khả năng đạt tới.

Mười sáu khối mảnh nhỏ, mỗi một khối không phải thẳng tắp phi hành, hoàn toàn theo phương thức đường cong phân tán ra.

Trong nháy mắt Đường Tam ngã xuống đất, sắc mặt của Tà Nguyệt liền thay đổi, hắn đồng thời cảm giác được có hai cổ kình phong từ hai bên sườn của mình truyền đến.

Không chút do dự, song Nguyệt Nhận đồng thời nâng lên, hướng tới hai khối mảnh nhỏ kia chém đi.

Leng keng hai tiếng vang nhỏ, hai khối mảnh nhỏ đồng thời bay lên, cùng hắn đồng dạng giật mình còn có Hồ Liệt Na, mảnh nhỏ chiếu cố nàng phá lệ nhiều hơn, chừng bốn phiến. Bất quá, nàng dù sao cũng là một gã hồn vương, mặc dù hiện tại hồn lực cũng là gần như khô kiệt, nhưng dưới sự trợ giúp của phụ trợ hồn sư bên nàng, nàng vẫn là miễn cưỡng dùng móng tay đem bốn khối mảnh nhỏ bắn bay.

Ngay lúc bọn họ đồng thời nhẹ nhàng thở ra, hai người cơ hồ cùng cảm giác được trên người tê rần, mang theo ánh mắt bất khả tư nghị(không thể tin được), bọn họ sợ lên mảnh nhỏ đang găm ở trên vai mình .

Bọn họ cũng không có nhìn đến, công kích bọn họ hai người đồng thời bắn bay sáu khối mảnh nhỏ. Thế nhưng đồng thời bay về phía đối phương, hơn nữa đồng dạng là đường cong, chẳng qua bởi vì rất nhỏ mà cũng không có tiếng xé gió quá mạnh mẻ .

Bức Dực Luân Hồi thủ pháp nếu dễ dàng phá giải, sẽ không xứng trở thành đệ thập Đường môn thủ pháp. Mặc dùthời điểm Đường Tam phát ra hồn lực thừa lại không có bao nhiêu, nhưng hiệu quả hắn muốn lại vẫn đã đạt được .

Mảnh nhỏ dừng ở trên vai Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na cũng không có ít,công kích Tà Nguyệt là bốn khối trước của Hồ Liệt Na, mà Hồ Liệt Na còn lại là hai khối. Sáu khối mảnh nhỏ không một thất bại.

Lực đạo của mảnh nhỏ này thật sự là hơi nhỏ.Chẳng qua là cắt ở trên người bọn họ y phục cùng một tầng làn da mà thôi.

Nếu là Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na trạng thái hưng thịnh, đều có thể toàn lực phóng thích hồn lực ngăn cản Bức Dực Luân Hồi thủ pháp của Đường Tam. Nhưng bọn họ lúc này lại căn bản không có năng lực như vậy. Mà tất cả toàn bộ này, lại đều là trong kế hoạch của Đường Tam đã hôn mê .

Cắt qua một chút da thịt là đủ rồi. Đừng quên,trênBátChu Mâu, ẩn chứa khủng bố độc tố ngay cả Độc đấu la đều phải cực độ đau đầu.

Cơ hồ trong nháy mắt công phu, Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na liền phát hiện bả vai mình đãmất đi tri giác, hai người trong lòng kinh hãi, còn muốn tráng sĩ đoạn cổ tay(thành ngữ) cũng đãkhông còn kịp rồi. Bởi vì những vị trí tê tê đã lan tràn tới ngực rồi.

Không có nửa phần chần chờ. Huynh muội hai người nhanh chóng khoanh chân ngồi dưới đất, liều mạng thúc dục hồn lực không nhiều lắm của mình ngăn cản độc tố lan tràn. Đây là chuyện bọn họ hiện tại duy nhất có thể làm.

Phù phù, phù phù, phù phù, phù phù. Bốn thanh âm té ngã cơ hồ đồng thời vang lên. Ngoại trừDiễm, bốn gã đội viên khác của Võ Hồn điện học viện chiến đội cơ hồ cùng Tà Nguyệt, Hồ Liệt Na chẳng phân biệt được trước sau ngã ngồi trên mặt đất, trong đó tên phụ trợ hệ hồn sư kia yếu nhất, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Bức Dực Luân Hồi thủ pháp của Đường Tam tung ra mười sáu khối mảnh nhỏ. Ngoại trừ sáu khối sử dụngtrên người Tà Nguyệt huynh muội, mười khối khác, phân biệt bay về phía năm người còn lại.

Trong phút chốc mảnh nhỏ bay ra, Đường Tam vì theo đuổi tính chính xác, đại não cấp tốc vận chuyển, thông qua phán đoán của Tử Cực Ma Đồng, thậm chí phán đoán ra mấy động tác năm mục tiêu khác ở phía sau. Cũnglà bởi vì dùng não quá độ nên trạng thái suy yếu, hắn mới có thể hôn mê ngã xuống đất.

Mười khối mảnh nhỏ kia cực kỳ ấn tượng, chẳng những là bay theo đường cong. Nhưng lại là phi hành theo địa hình (cái này hơi khó hiểu). Tuy rằng trong đó một vài đối thủ cũng phản ứng lại được đúng lúc ngăn trở. Nhưng sau khi bị ngăn trở mảnh nhỏ lại phi hành, một lần nữa tìm được mục tiêu khác.

Trừ bỏ Diễm cảnh giác cực mạnh toàn lực phóng thích hồn lực. Trước sau mấy lần chặn được lực của mảnh nhỏ Bát chu mâu, còn lại bốn người toàn bộ trúng chiêu.

Đối với bất luận kẻ nào mà nói, cục diện trên tràng đều là biến hóa thành một tuồng kịch vui. Lúc trước một bên còn hoàn toàn chiếm thượng phongđột nhiên té ngã sáu người, cũng chỉ còn lại một mình Diễm cô đơn .

Cân tiểu ly thắng lợi một lần nữa nghiêng, hơn nữa lần này nghiêng là hoàn toàn.

Tiểu Vũ cùng Áo Tư Tạp trực tiếp chạy hướng về phía Đường Tam, chiến cuộc bên này đã không cần hắn. Cửu Bảo LưuLy Tháp của Trữ Vinh Vinh toàn bộ khai hỏa, tiến hành tăng phúc choUMinh Bạch Hổ. Mã Hồng Tuấn đem hồn lực lúc trước còn thừa toàn bộ sử dụng, Phượng Hoàng Hoả Tuyến nhờPhượng DựcThiên Tườngbay lượn cùng Dục Hỏa Phượng Hoàng tăng phúc từbên sườn toàn lực công kích.

Không thể không thừa nhận, thực lực của Diễm quả thật cường đại, ở tình huống cục diện bất lợi như thế, hắn vẫntận lực chống đỡ, mặc dù hắn chống cự đãcàng ngày càng yếu, mỗi một lần công kích khổng lồ của U Minh Bạch Hổ, cũngsẽ mang đến cho trên người hắn nhiều chỗ bị thương, nhưng hắn dù sao vẫn tiếp tục chống đỡ .

Bất luận tâm chí của Giáo HoàngBỉ Bỉ Đông có bao nhiêu kiên định, đối mặt biến hóa thình lình xảy ra trước mắt cũng không khỏi sắc mặt đại biến.

Đường Tam cũng không có vi phạm quy tắc trận đấu, hắn tung chính là mảnh nhỏBát chu mâu của mình, là một bộ phận thân thể mình. Đều không phải là vũ khí. Ai có thể nghĩ đến, quyết định thắng bạithế nhưng chỉ là hắn ném đi nhẹ nhàng đây?

Một thanh âm đột nhiên từ bên tai Giáo Hoàng vang lên, " Giáo Hoàng bệ hạ, ta cần phải nhắc nhở ngài một chút."

"Lớn.. .. . ." Cúc đấu la Nguyệt Quan vừa định gầm lên một tiếng lớn mật, xem là ai dám đột nhiên hướng Giáo Hoàng nói chuyện, hắn lại phát hiện,người nói chuyện này đúng là Phong Hào Đấu La, lại ở tại Sử Lai Khắc học viện trong trận Độc đấu la Độc Cô Bác.

Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông lạnh lùng nhìn Độc Cô Bác liếc mắt một cái, "Độc đấu la có cái gì muốn nhắc nhở bổn tọa?"

Độc Cô Bác mỉm cười, hắn tươi cười ai củng có thể nhìn ra thực giả, nhưngvới thân phận của hắn, ở nơi này, địa vị của Phong Hào Đấu La ở trong giới hồn sư vĩnh viễn đều là cao thượng .

"Giáo Hoàng bệ hạ, Bát chu mâu của Đường Tam mang theo kịch độc, ta cũng giải không được. Có thể giải độc cũng chỉ có chính hắn. Hơn nữa, trênBát chu mâu còn có hàn - nhiệt cùng với Nhân Diện Ma Chu ba loại kịch độc, chính là hỗn độc, phát tác cực nhanh. Hồn lực mặc dù có thể làm phát tác chậm lại, nhưng tác dụng tuyệt đối có hạn. Nếu tiếp tục kéo dài, chỉ sợ hoàng kim một thế hệ của ngài cũng chỉ có thể còn lại một người ."

Trong lời nói Độc Cô Bác không thể nghi ngờ mang theo một tia châm chọc thích thú, nhưng trong lời nói hắn cũng không có người không tin, lấy tôn nghiêm của Phong Hào Đấu La, là không có khả năng nói ra lời nói dối. Hắn thân mình lại là cái độc hành hiệp, tuy rằng Võ Hồn điện thế lực ngập trời, nhưng hắn cũng không hết sức để ý. Chính xác mà nói, bối cảnh phía sau Độc Cô Bác chính là ThiênĐấu đế quốc hoàng thất.

Giáo Hoàng trên mặt lóe ra thần sắc âm tình bất định, trận đấu trong sân, sáu người khoanh chân ngã ngồi màu đen trên mặt bắt đầu trở nên càng ngày càng đậm, mà mắt thấy Diễm cũng sẽ bịU Minh Bạch Hổ cùng công kích của Mã Hồng Tuấn đánh bại .

Vốn hắn là thế thắng lợi tới tay nhưng diễn biến thành tình cảnh như thế, thật sự làm cho Bỉ Bỉ Đông có chút không thừa nhận. Nhưng nàngdù sao cũng là Giáo Hoàng lịch đại ưu tú của Võ Hồn điện, cân nhắc lợi hại, quyết định thật nhanh, "Võ Hồn điện học viện chiến đội, nhận thua."

Giáo Hoàng vừa dứt lời, Trữ Phong Trí bên người hắn liền đứng lên, nâng tay lên, Thất Bảo Lưu Ly Tháp mang theo oánh nhiên trong bảo khố quang lặng yên xuất hiện ở trước mặt hắn, Trữ Phong Trí khẽ quát một tiếng, "Đi."

Chỉ thấy trong tay hắn bảo tháp quay tròn ba vòng, phiêu nhiên mà ra, bảo tháp ở không trung nháy mắt phóng lớn, trong phút chốc, toàn bộ mặt trước Giáo Hoàng điệnnhất thời rơi vào trong ánh sáng, Thất Bảo Lưu Ly Thápcủa Trữ Phong Trí từphía trước nhẹ nhàng, thể tích nhanh chóng bành trướng, trong nháy mắt công phu thế nhưng đã hóa thành một tòa bảo tháp cao tới mười thước, phù phiếm giữa không trung. Một đạo vầng sáng thản nhiên từ mi tâm Trữ Phong Tríbắn ra, trực tiếp rót vào bên trong Thất Bảo Lưu Ly Tháp, hắn trên người cũng lóe ra cùng Thất Bảo Lưu Ly Tháp đồng dạng hào quang.

Đây đúng là khí hồn chân thân của Thất Bảo Lưu Ly Tháp, tên là Thất Bảo chân thân.

Kiếm đấu la Trần Tâm cũng đồng thời đứng lên, lẳng lặng đứng ở bên người Trữ Phong Trí, hắn tuy rằng không có phóng xuất ra võ hồn của mình, nhưng trên người lại phóng thích khí tức cực kỳ phong duệ, mơ hồ bảo vệ Trữ Phong Trí.

Bảo tháp tầng thứ sáu, một đạo vầng sáng rộng rãi kích động mà ra, trực tiếp chiếu xạ ở trên người Đường Tam, mà Áo Tư Tạp cùng Tiểu Vũ vẻ mặt lo lắng đang ở bên người Đường Tam lại bị đạo quang mangnày hướng giữ ngã xuống.

Trong quá trình ngã xuống, một đóa hoa tươi nở rộ từ trong lòngngực Tiểu Vũ lặng yên rơi xuống, Tiểu Vũ sắc mặt chợt biến đổi, nhanh chóng lấy tay chụp lấyTương Tư Đoạn Trường Hồng, một lần nữa nhét vào trong lòngngực mình.

Chính là một đoạn quá trình ngắn ngủi, Giáo Hoàng điện tiền, nhất thời có bốncặp mắtđồng thời dừng ở trên người nàng. Vẻ kinh ngạc chẳng phân biệt được trước sau xuất hiện. Bốn đạo ánh mắt phân biệt đến từ chính Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông, Cúc đấu la Nguyệt Quan, Quỷ đấu la Quỷ Mị cùng với Kiếm đấu la Trần Tâm.

Bốn người trên mặt đều toát ra thần sắc khiếp sợ, đồng thời còn có tình tự dao động không thể ức chế. Cùng bọn họ giống nhau xuất hiện biểu tình như vậy còn có Độc đấu la Độc Cô Bác cách đó không xa. Ánh mắt năm đại cường giả cơ hồ trong nháy mắt liền tập trung tại trên người Tiểu Vũ .

Tiểu Vũ rõ ràng cảm giác được lực áp bách từ trên người bọn họ truyền đến, sắc mặt nhất thời tái nhợt thành một mảnh, cúi đầu, cố nén không cho ánh mắt oán độc của mình toát ra.

130. Chương 129: Tiểu Vũ Không Phải Là Người

Lúc này, nàng thậm chí đã quên cả chuyện Vũ Hồn điện học viện chiến đội thất bại.

Thất Bảo Lưu Ly tháp tầng thứ sáu, thuyên dũ chi quang (ánh sáng phục hồi) bao phủ tại trên người Đường Tam, lóng lánh ánh sáng kì lạ.

Vết thương trên người Đường Tam thu lại với tốc độ kinh người, không chỉ như thế, trong cơ thể hắn, kinh mạch bị chấn thương bởi vì hồn kĩ "Nguyệt Viên" mà Tà Nguyệt tự nghĩ ra đang rất nhanh khép lại.

Thất Bảo Lưu Ly tháp tầng thứ tư cũng phóng xuất ra một đạo quang mang, hồn lực tăng phúc chi quang.

Trữ Phong Trí thực lực ra sao, làm Thất Bảo Lưu Ly tông tông chủ, dưới tình huống dùng thất bảo chân thân, tăng phúc năng lực của hắn sinh ra xa xa không phải Trữ Vinh Vinh có khả năng so sánh.

Dưới tác dụng của thuyên dũ chi quang cùng hồn lực tăng phúc chi quang, bát chu mâu sau lưng Đường Tam chậm rãi khép lại các vết đứt gãy, toàn bộ các đoạn bát chu mâu bị gãy ra cũng thu vào trong cơ thể Đường Tam.Sắc mặt Đường Tam cũng bắt đầu trở nên hồng nhuận.

Cùng lúc đó, vừa là lúc sáu đạo hồn lực tăng phúc cho quang phiêu sái ra, lúc này, rơi vào trên người sáu gã đội viên của Vũ Hồn điện học viện chiến đội.

Trữ Phong Trí sẽ không giải độc, nhưng bằng vào hồn lực tăng phúc cường đại cũng đủ để cho những hồn sư sắp không xong bởi độc tố có thể kéo dài thêm thời gian chi trì.

Phất Lan Đức, đại sư cùng Liễu Nhị Long cũng đều nhảy vào trong sân, đi tới bên cạnh Đường Tam.

Quang mang mà Trữ Phong Trí rót vào thân thể Đường Tam dần dần thu liễm, Phất Lan Đức vội vã đưa hắn nâng dậy, lấy tay đặt sau lưng hắn, đem hồn lực bản thân chậm rãi rót vào trong cơ thể Đường Tam, Đường Tam hừ nhẹ một tiếng, chậm rãi mở hai mắt.

Sự đau đớn trên toàn thân đã biến mất.Nhưng cái loại cảm giác trống rỗng trong cơ thể này lại không cách nào đền bù.

Nhất là xương sườn sau lưng phảng phất biến mất một nửa, toàn bộ thân thể đều là trạng thái nửa nhuyễn (mềm).Bát chu mâu đứt gãy đối với hắn tạo thành thương tổn cực lớn, mặc dù bát chu mâu sẽ tự hồi phục, một lần nữa sinh trưởng, nhưng việc này dù sao cũng phải tốn một đoạn thời gian dài.Trong khoảng thời gian ngắn, Đường Tam không cách nào chiến đấu trở lại.

Trước mắt hết thảy dần dần rõ ràng.Những người khác của Sử Lai Khắc Thất Quái đều đã quây tụ đến bên cạnh hắn, Đường Tam nhìn mọi người, "Chúng ta thắng?"

Đái Mộc Bạch dùng sức gật đầu, quang mang kích động trong đôi tà mâu căn bản không cách nào che dấu, "Đúng vậy, chúng ta thắng, chúng ta chiến thắng Vũ Hồn điện học viện chiến đội.Chúng ta là quán quân.Quán quân của toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái."

Đường Tam trên mặt toát ra ý cười thỏa mãn.Rốt cuộc đạt được quán quân, nỗ lực tuy nhiều, nhưng đạt đến ngôi vị quán quân này vậy cũng là đủ rồi.

"Chúc mừng các ngươi đạt được thắng lợi cuối cùng, nhưng hiện tại mời ngươi giải độc cho bọn họ."Thanh âm Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông truyền đến.Làm bừng tỉnh Sử Lai Khắc Thất Quái đang đắm chìm trong niềm vui chiến thắng.

Dưới sự của Tiểu Vũ cùng Áo Tư Tạp, Đường Tam chậm rãi động thân, mặc dù cước bộ còn có chút mệt mỏi, nhưng dưới tác dụng của thuyên dũ chi quang cùng hồn lực tăng phúc chi quang, thân thể của hắn đã khôi phục rất nhiều.

Lại nuốt vào một cây khôi phục đại hương tràng của Áo Tư Tạp, Đường Tam đã miễn cưỡng có thể hành động.

Không nói gì thêm, Đường Tam tiện tay từ trên mặt đất lấy lên một mảnh nhỏ của bát chu mâu, đi tới trước mặt Tà Nguyệt, duỗi tay ra.Đem mảnh nhỏ ấn vào trong bả vai Tà Nguyệt.

Quang mang tử hắc sắc từ trên mảnh nhỏ sáng lên, một vòng vầng sáng chậm rãi thông qua mảnh nhỏ chảy vào trong cơ thể Đường Tam.

Sắc mặt Tà Nguyệt vốn thống khổ dần dần bình tĩnh trở lại, tử hắc sắc trên người rất nhanh thối lui.

Với Đường Tam lại là một loại cảm thụ khác, hắn thu hồi không chỉ là độc tố, dưới tác dụng mà mảnh nhỏ của bát chu mâu đem lại, vẫn là thôn phệ sinh mệnh lực (sức sống) của Tà Nguyệt trong quá trình hấp thụ độc tố.

Rất nhanh, độc tố trên người Tà Nguyệt đã biến mất, hắn miễn cưỡng mở hai mắt, nhưng cả người đã mệt mỏi không cách nào đứng dậy, chỉ là nhìn Đường Tam một chút, lập tức bắt đầu ngồi ở chỗ đó tu luyện.

Đường Tam trong lòng âm thầm cười lạnh, độc mặc dù được giải trừ, nhưng sau đó đối phương tất nhiên sẽ bệnh nặng một thời gian, về phần có ảnh hưởng tới sự tu luyện trong tương lai tu luyện hay không.Chính là ngay cả hắn cũng không biết.

Cũng như vậy, Đường Tam cũng giải trừ độc trên năm người khác, mỗi lúc hắn giải trừ độc tố trên một người.Hồn lực tăng phúc chi quang mà Trữ Phong Trí phóng thích sẽ thu hồi một đạo, khống chế tùy tâm, đây không phải chỉ là tam khiếu ngự chi tâm, mà là thất khiếu như ý tâm của Trữ Phong trí, so với tam khiếu ngự chi tâm cao minh hơn rất nhiều.

Chính lúc Đường Tam giải độc cho toàn bộ sáu người xong, tinh thần của hắn ngược lại trở nên tốt hơn hẳn, cùng lúc hấp hồi độc tố, không thể tránh khỏi hấp thu một phần sinh mệnh lực của sáu người, lúc này hắn chẳng những cảm giác được hồn lực khôi phục vài phần, sau lưng thậm chí đã bắt đầu nổi lên cảm giác ngứa, bát chu mâu dưới sự cung cấp sinh mệnh lực bắt đầu tự tiến hành chữa trị.

Lúc này, sắc mặt của Giáo Hoàng đã trở nên bình tĩnh trở lại, một lần nữa ngồi trở lại vị trí của mình, hướng tới Trữ Phong Trí đã thu hồi thất bảo chân thân mỉm cười nói: "Đa tạ trữ tông chủ."

Trữ Phong Trí mỉm cười, "Chỉ là công sức nhấc tay mà thôi.Hà tất phải đa tạ."

Kiếm Đấu La Trần Tâm động môi, hướng Trữ Phong Trí nói vài câu, Trữ Phong Trí sắc mặt nhất thời biến đổi, ánh mắt cũng lập tức rơi trên người Tiểu Vũ bị vây bởi đám người Sử Lai Khắc học viện.Thần sắc nhất thời trở nên quái dị.

Lúc này, khôi phục một ít tinh thần địa Đường Tam cũng cảm giác được không khí trong sân có điểm không đúng, mặc dù cường giả đều che dấu, nhưng hắn bằng vào sự lợi hại của Tử Cực Ma Đồng lại có thể phát hiện, mấy vị cường giả ở đây, ánh mắt tựa hồ đều rơi vào trên người Tiểu Vũ bên cạnh mình.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Lúc này, Sử Lai Khắc Thất Quái những người khác cũng không có chú ý tới cái này chi tiết, bọn họ tất cả đều đắm chìm trong niềm vui thắng lợi.

Vũ Hồn điện học viện chiến đội đích bảy tên đội viên sau khi khôi phục được một lúc, được người của Giáo Hoàng điện đỡ xuống, trên sân rộng chỉ còn lại có Sử Lai Khắc học viện.

Trên mặt mỗi người bọn họ đều tràn ngập thần sắc kiêu hãnh, bọn họ là quán quân, đúng vậy, bọn họ là quán quân cuối cùng.

Giáo Hoàng cùng các vị Phong Hào Đấu La toàn bộ động thân, Bỉ Bỉ Đông sắc mặt bình tĩnh tuyên bố, "Toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái, quán quân cuối cùng của năm nay là, Sử Lai Khắc học viện.Chúc mừng các ngươi, đám hồn sư thiên tài trẻ tuổi."

Sử Lai Khắc Thất Quái tụ tập lại đứng thành một khối, phía sau bọn họ là đại sư, Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long cùng với Độc Đấu La Độc Cô Bác.

Lúc này, Sử Lai Khắc Thất Quái, trừ Tiểu Vũ, ánh mắt những người còn lại rơi vào cái túi lụa có chứa ba khối hồn cốt kia.

Ở phía sau, Giáo Hoàng biểu hiện ra sự thong dong, tiếp nhận tấm lụa từ trong tay nhân viên Vũ Hồn điện, ánh mắt có chút lưu luyến xẹt qua trên ba khối hồn cốt.

Hồng y giáo chủ làm trọng tài cao giọng nói: "Mời đại biểu của Sử Lai Khắc học viện, tiến lên lĩnh lấy phần thưởng dành cho quán quân."

Sử Lai Khắc Thất Quái nhìn nhau, Đường Tam đụng đụng Đái Mộc Bạch, ý bảo hắn đi tới lĩnh thưởng.

Nhưng Đái Mộc Bạch nhưng lại lắc đầu, tà mâu nhìn về phía Đường Tam, "Tiểu tam, vinh quang này hẳn là thuộc về của ngươi.Mặc dù ta là đội trưởng, nhưng mọi ngươu đều góp công sức, vì vị trí quán quân cuối cùng này, ngươi nỗ lực mới là nhiều nhất.Cho tới nay, ngươi vẫn là linh hồn của thất quái chúng ta."

"Đi thôi, tam ca, đừng từ chối."Mã Hồng Tuấn đồng ý nói.

Quay đầu nhìn đại sư một chút, lại nhìn thấy ánh mắt tha thiết của đám đội hữu bên cạnh, Đường Tam hít sâu một hơi, bắt đầu cước bộ kiên định, đi từng bước một hướng tới Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông đi đến.

Khi hắn chính thức đi tới trước mặt Bỉ Bỉ Đông, mới phát hiện, vị Giáo Hoàng trước mặt lại đẹp kinh người đến như vậy, cao quý, tao nhã, điềm đạm, các loại từ ngữ tốt đẹp tựa hồ đều có thể dùng ở trên người nữ nhân này.Cứ việc nàng đã không hề còn trẻ, nhưng dấu vết năm tháng lại tựa hồ cũng không có lưu lại trên người nàng.

Giáo Hoàng nhìn chăm chú vào Đường Tam đang đứng trước mặt, trong ánh mắt lóe ra xuất ra một tia quang thải kì dị , "Ngươi rất xuất sắc, so với ta nghĩ đích còn muốn xuất sắc hơn.Không hổ là đệ tử của hắn.Ngươi nguyện ý gia nhập Vũ Hồn điện chứ?"

Nhìn ánh mắt Giáo Hoàng, Đường Tam biết, Giáo Hoàng này cũng không phải thử dò xét, có lẽ, đây là cơ hội cuối cùng nàng cấp cho mình.Lúc trước Vũ Hồn điện từng đối chính mình ra tay là có thể nhìn ra, thiên phú mà bản thân biểu hiện ra, nếu như không thể để Vũ Hồn điện sử dụng, bọn họ tất nhiên không chút do dự đem chính mình mạt sát.

Nhưng bản thân mình sẽ khuất phục sao?Đường Tam lạnh nhạt cười, lắc đầu, "Cám ơn ý tốt của ngài, Giáo Hoàng bệ hạ.Bất quá, ta đã có an bài của chính mình.Không nghĩ sẽ bị bất cứ câu thúc gì."

Sắc mặt của Bỉ Bỉ Đông thoáng thay đổi một chút, nhưng rất nhanh tựu khôi phục bình thường, có chút tiếc hận nói: "Đã như vậy, mong ước ngươi trong tương lai có thể đạt được thành tựu lớn hơn nữa.Có thể bước vào Đấu La điện."Vừa nói, nàng vừa đưa tấm lụa trong tay tới.

Cảm thụ được khí tức cường đại của ba khối hồn cốt, Đường Tam tiếp nhận tấm lụa, nội tâm không thể át đi sự kịch liệt run rẩy một chút nào.Ba khối hồn cốt a, đó chính là ba khối hồn cốt.Nhất là trong đó có một khối Tinh Thần Ngưng Tụ Chi Trí Tuệ Đầu Cốt lóe ra quang mang màu lam nhạt, phảng phất ẩn chứa lực hấp dẫn khổng lồ hấp dẫn dường như đang lôi kéo trái tim Đường Tam.

Mục quang tham lam từ bốn phía phóng tới, chỉ cần là hồn sư, trông thấy hồn cốt lại có ai không sinh ra khát vọng chứ? Đường Tam cơ hồ là đang từ trong hải dương mục quang tham lam một lần nữa trở về bên cạnh đội hữu.

"Ta không cần, trong ba khối hồn cốt này không có khối nào thích hợp với ta."Người thứ nhất mở miệng chính là Tiểu Vũ, nàng chỉ là thản nhiên nói một câu rồi cúi đầu.

Đái Mộc Bạch đứng một bên gật đầu, "Ta cũng không cần, cũng không có khối nào thích hợp với ta."

Áo Tư Tạp nói: "Ta là thực vật hệ hồn sư, ba khối hồn cốt này hiển nhiên đối với thực lực của ta không có hiệu quả tăng phúc gì."

Ba người trong Sử Lai Khắc Thất Quái đã không cần, vẫn còn lại bốn người, nhưng hồn cốt nhưng lại chỉ có ba khối.

Đại sư nói: "Cấp Tốc Tiền Hành Chi Truy Phong Tả Thoái thích hợp nhất với mẫn công hệ hồn sư, không hề nghi ngờ, nó hẳn phải thuộc về Trúc Thanh.Về phần Bạo Liệt Phần Thiêu Chi Hỏa Diễm Hữu Thủ, thích hợp nhất đối với hỏa thuộc tính cường công hệ hồn sư, Mã Hồng Tuấn, nó là của ngươi.Về phần Tinh Thần Ngưng Tụ Chi Trí Tuệ Đầu Cốt…"

Nói tới đây, đại sư dừng lại, ánh mắt nhìn về phía Đường Tam cùng Trữ Vinh Vinh.

Lúc này, ánh mắt hai người bọn họ rõ ràng đều rơi trên khối đầu cốt này.

Tinh thần ngưng tụ bất luận là chính Đường Tam hay đối với Trữ Vinh Vinh mà nói, đều có tác dụng, Đường Tam thân mình mặc dù không phải là hồn sư lấy tinh thần lực là chính, nhưng hắn đã có năng lực từ Tử Cực Ma Đồng, thân mình vừa là khống chế hệ, Trí Tuệ Đầu Cốt đối với tương lai của hắn có thể thấy thật là một hỗ trợ thật tốt.Hơn nữa trong ba khối hồn cốt, khối hồn cốt này hiển nhiên là quý trọng nhất.

Đường Tam ngẩng đầu nhìn hướng Trữ Vinh Vinh, trong lòng thầm than một tiếng, mở miệng nói: "Ta cũng không…"

"Không."Trữ Vinh Vinh đột nhiên quát to một tiếng, "Tam ca, nó hẳn là phải thuộc về ngươi.Vì ngôi vị quán quân cuối cùng này, ngươi đã nỗ lực rất nhiều.Chúng ta Thất Bảo Lưu Ly tông cũng không thiếu hồn cốt, ngươi hãy thu lấy đi.Có nó, cái tên linh hồn trong đoàn đội của ngươi mới trở nên danh phó kỳ thật (Sự thực đúng như cái tên) a!"

Đường Tam do dự, xem từ bản thân hắn, hắn đối với khối hồn cốt này đương nhiên cực kì khát vọng, nhưng làm phó đội trưởng của đoàn đội, hắn sao có thể chỉ lo tốt cho chính mình chứ?

Trong Sử Lai Khắc Thất Quái, bảy người rõ ràng chia làm bốn bộ phận, Đường Tam cùng Tiểu Vũ là nhất thể, Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp quan hệ mập mờ, Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh là vị hôn phu thê, Mã Hồng Tuấn là người cô đơn.

Hiện tại Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh đã đạt được một khối hồn cốt, giống Chu Trúc Thanh, Mã Hồng Tuấn cũng có một khối.Nếu như chính mình lại cầm khối này thì lại đã khiến cho đích Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh sẽ không có bất cứ thu hoạch gì.

"Tiểu tam, đem khối hồn cốt mà ngươi cất dấu nọ cấp cho Vinh Vinh đi.Khối hồn cốt nọ càng thích hợp với nàng."Đại sư đột nhiên mở miệng nói.

Đường Tam trong lòng vừa động, lúc này mới nhớ tới lúc trước thu được khối thải sắc hồn cốt của Thời Niên, hắn bây giờ còn nhớ kỹ, khối hồn cốt nọ cũng là một khối đầu cốt.

Tay lấy ra từ Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ, thải quang nhất thời xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.Nhất thời, toàn trường một mảnh xôn xao, ai có thể nghĩ đến, Đường Tam trên tay dĩ nhiên còn có một khối hồn cốt.

Có hồn sư nào sau khi đoạt được hồn cốt dĩ nhiên không cùng tự thân dung hợp mà lại cất dấu đi?

Điều này thật sự rất khó tin.Nhưng hết lần này tới lần khác Đường Tam lại làm như vậy.

Đại sư mỉm cười, hướng tới Trữ Vinh Vinh nói: "Vinh Vinh, khối hồn cốt này chủ yếu là huyễn cảnh, cũng là một khối trí tuệ đầu cốt, nó so với Tinh Thần Ngưng Tụ Chi Trí Tuệ Đầu Cốt càng thích hợp hơn với ngươi."

Trữ Vinh Vinh nhất thời mừng rỡ.Nàng vốn là muốn bỏ qua, Đường Tam vì đoàn đội nỗ lực nhiều như vậy, nói gì cũng đều hẳn là phải thu được một khối hồn cốt mới đúng.Nhưng nàng trong lòng ít nhiều cũng sẽ có chút không muốn, lúc này có một khối càng thích hợp hơn với mình.Cũng lại là hồn cốt đầu cốt, có thể nói là điều vui mừng cực lớn.

Lập tức tiến lên từng bước, không chút khách khí tiếp nhận khối đầu cốt thất thải mê ly kia từ trong tay Đường Tam, cực kỳ vui mừng hướng về phía phụ thân nhìn lại.Nhưng trông thấy thần sắc trên mặt phụ thân, Trữ Vinh Vinh lại ngây ngẩn cả người.

Bởi vì nàng phát hiện, lúc này Trữ Phong Trí vẻ mặt vẻ ngưng trọng, cũng không có bởi vì bọn họ giành được quán quân, Trữ Vinh Vinh đạt được hồn cốt mà cao hứng.

"Các ngươi đã phân phối tốt rồi?"Giáo Hoàng cũng không có đơn giản bởi vì nghi thức ban thưởng chấm dứt mà rời đi, mấy vị Phong Hào Đấu La cũng đều đứng ở nơi đó.

Mục quang mọi người không tự giác bị Giáo Hoàng hấp dẫn qua.Đại sư nhíu mày.Có chút không rõ cho nên nhìn về phía Bỉ Bỉ Đông.

Giáo Hoàng không có nhìn hắn, lạnh nhạt nói: "Nếu phần thưởng cho đã phân phối tốt lắm, vậy lần này đại tái đã thành công tốt đẹp.Quỷ Đấu La, Cúc Đấu La nhị vị trưởng lão, đem nữ hài nhi kia bắt lại."

Vừa nói, Bỉ Bỉ Đông nâng tay lên trực tiếp chỉ về phía Tiểu Vũ.

Trong phút chốc.Mọi người tất cả đều kinh hãi, Đường Tam cơ hồ là tiềm thức chắn ngang, che ở trước người Tiểu Vũ, những người khác trong Sử Lai Khắc Thất Quái cũng đều tiến lên.Đại sư trên mặt đầy kinh ngạc, tức giận nói: "Giáo Hoàng bệ hạ, ngươi có ý tứ gì đây?"

Cúc Đấu La cùng quỷ Đấu La cũng sẽ không bởi vì lời nói của đại sư mà đình chỉ hành động, hai người vừa muốn động thủ, Trữ Phong Trí nhưng lại rất nhanh chắn ngang, che ở trước mặt bọn họ."Giáo Hoàng bệ hạ.Có phải hỏi trước cho minh bạch rồi mới nói hay không?"

Bỉ Bỉ Đông lạnh lùng nhìn Trữ Phong Trí, cứ việc đứng ở trước mặt nàng chính là một tông chủ trong ba tông môn đứng đầu.Nhưng lúc này Giáo Hoàng lại không chút nào có ý tứ thoái nhượng, "Trữ tông chủ, mời ngươi tự trọng.Nếu như ngươi lại ngăn trở, như vậy Thất Bảo Lưu Ly tông chính là địch nhân của Vũ Hồn điện."

Trữ Phong Trí biến sắc, Giáo Hoàng nói những lời này không thể nghi ngờ đã là vô cùng nặng nề, mặc dù Thất Bảo Lưu Ly tông căn cơ thâm hậu, lại là tông môn giàu có nhất, nhưng cùng Vũ Hồn điện là địch nhân thì hắn quyết không nguyện tiếp nhận.Nâng tay ngăn cản Kiếm Đấu La Trầm Tam đang muốn che ở trước người mình, than nhẹ một tiếng, rồi đi sang một bên.

"Chờ một chút." Đại sư quát lên một tiếng chói tai, rất nhanh tiến lên, đi tới phía trước Sử Lai Khắc Thất Quái, cổ tay vừa lộn, khối trưởng lão lệnh bài nọ đã xuất hiện trong tay.

Đưa ra lệnh bài, đại sư lạnh lùng quát: "Ta cũng là một trong những trưởng lão của Vũ Hồn điện, có quyền biết chân tướng sự việc.Giáo Hoàng bệ hạ, ngươi bắt người thì có thể, nhưng trước hết phải nói cho rõ.Ngươi dựa vào cái gì mà bắt đệ tử của Sử Lai Khắc học viện chúng ta?"

Giáo Hoàng nhíu mày, nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ của đại sư, hơi thở của nàng không khỏi chậm lại vài phần, trầm giọng nói: "Ngươi muốn biết tại sao không?Vậy ngươi tại sao không đi hỏi vị đệ tử kia của ngươi một chút.Nếu như nàng chỉ là đệ tử của Sử Lai Khắc học viện, ta tại sao muốn bắt nàng?Nhưng nếu như nàng là một đầu hồn thú hóa hình người, thì ta có nguyên vẹn lý do đem nàng bắt chứ."

"Ngươi nói cái gì?"Đại sư thất thanh kinh hô, xoay người lại nhìn về phía Tiểu Vũ, Sử Lai Khắc Thất Quái, trừ Đường Tam, cũng đều toát ra thần sắc cực kì kinh hãi.

Người khác có lẽ không biết, bất quá đại sư lại hiểu rõ, hồn thú muốn biến ảo thành hình người, như vậy đại biểu cho một loại tình huống, đó chính là, con hồn thú này tu vi vượt qua mười vạn năm.Chỉ có mười vạn năm hồn thú, mới có được khả năng biến ảo thành hình người.

Tiểu Vũ có vẻ rất bình tĩnh, cũng không có bởi vì sự ngưng tụ của đông đảo ánh mắt mà hiển lộ chút thái độ bối rối nào, ngay lúc này, trên khuôn mặt hay cười của nàng, chỉ có thản nhiên đến băng lãnh.Lạnh lùng nhìn một cách chăm chú vào Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông.

Giáo Hoàng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào Tiểu Vũ, "Nếu như ta đoán được không sai, ngươi chính là đầu hồn thú lúc trước đã lọt lưới."

Thật sâu địa oán độc từ hai tròng mắt lạnh như băng của Tiểu Vũ nọ chợt phát ra ra, "Đúng vậy, ngươi nói không sai, ta chính đầu hồn thú lúc trước đã lọt lưới."

Giáo Hoàng cười lạnh một tiếng, "Không nghĩ tới, ngươi dĩ nhiên đem chính mình đưa lên cửa."

Đái Mộc Bạch không nhịn được hỏi:" Tiểu Vũ, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?"

Ngay tại lúc này, Đường Tam đột nhiên nâng thủ bắt được Đái Mộc Bạch đích bả vai, "Đại ca, đừng hỏi.Tiểu Vũ, nàng không phải nhân loại."

Vừa nói , Đường Tam rốt cuộc chậm rãi xoay người, mặt hướng Tiểu Vũ. Tiểu Vũ đích ánh mắt cũng từ trên người Giáo Hoàng chuyển qua trên người hắn.Chính lúc Tiểu Vũ nhìn thấy cặp mắt Đường Tam, không khỏi sửng sốt một chút, bởi vì nàng phát hiện, lúc này đích Đường Tam, trong mắt cũng không có kinh ngạc, nghi ngờ, tâm tình hiện ra lúc này, chỉ có ôn nhu.

" Ca, ngươi……"

Đường Tam khẽ than một tiếng, “Cũng không cần nói gì cả, ta đã biết rồi.Kì thật, ta đã sớm biết ngươi không phải nhân loại.”

“Ngươi đã sớm biết?” Tiểu Vũ có chút khó tin nhìn hắn.

Đường Tam nhẹ nhàng gật đầu, “Còn nhớ rõ ta lúc đầu ăn cây Vọng Xuyên Thu Hải Đường chứ?Sau khi ăn cây tiên thảo ấy, Tử Cực Ma Đồng của ta sinh ra dị biến, vì thế có được năng lực nhìn thấu hết thảy mê vụ.Cũng là bởi vì như thế, bất cứ loại huyễn cảnh hồn kỹ đối với ta đều không có hiệu quả.Chính lúc đó, ta cũng đã nhìn ra ngươi cũng không phải là nhân loại.”

” Nhưng là…”Nếu như thuyết Giáo Hoàng hạ lệnh muốn bắt nàng là trước đó nàng đã dự cảm đến, vậy thì, lời Đường Tam nói lúc này nàng lại như thế nào cũng vô pháp tưởng tượng.

Tiến lên từng bước, Đường Tam giơ hai tay lên, nâng khuôn mặt xinh xắn của Tiểu Vũ lên, “Nha đầu khờ, không có nhưng là cái gì hết, ngươi là người thì sao?Là hồn thú thì như thế nào?Ta chỉ biết, ngươi là muội muội của ta.Cũng là, người yêu của ta.”

Oanh—-, Tiểu Vũ chỉ cảm thấy trong đầu chính mình phảng phất có cái gì nổ tung, nước mắt không thể khống chế chảy ra.

Lúc cây Tương Tư Đoạn Trường Hồng từ trong ngực áo nàng rơi xuống, làm tiết lộ khí tức bản thân của nàng, trong nháy mắt, trong óc nàng cũng đã là trống rỗng.

Nàng biết, Giáo Hoàng khẳng định sẽ không buông tha cho mình.Nàng cũng nghĩ tới tâm tình mà đám đội hữu sinh ra đối với chính mình.

Nhưng chỉ thật không ngờ, Đường Tam cư nhiên đã sớm biết chính mình cũng không phải là nhân loại, hơn nữa ngay lúc này, hắn không có bài xích chính mình, ngược lại là biểu lộ ái ý.

Tiểu Vũ đột nhiên cảm giác được, hết thảy tất cả cũng đều đã không trọng yếu, bất luận người khác thấy nàng ra sao, nàng cũng không cần, duy có lời biểu lộ ái ý của Đường Tam giữa lúc nguy khốn, đã dung nhập thật sâu vào trong lòng nàng.

Ôm nàng vào lòng, Đường Tam ôm thân thể ôn nhuyễn mềm mại của Tiểu Vũ, dùng thanh âm làm toàn trường cũng có thể nghe được, ngang nhiên nói: “Muốn bắt nàng, vậy thì, trước hết bước qua thi thể ta đi.”

Toàn trường một mảnh yên tĩnh, cho dù là Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông, ở phía sau cũng không có thêm vào ra lệnh. Nhìn trước mắt gắt gao đem Tiểu Vũ ôm vào trong lòng đích Đường Tam, nàng đã có chút thất thần.

Trước đây (Bản CV ghi là chẳng bao lâu sau, nhưng ta nghĩ không phù hợp nên tự ý thay đổi, thân - Sai _ <Ta nghĩ tình tiết sau này có lẽ là có điều này cho nên giữ lại lời chú thích của A Sãi - Lót>), nàng cũng yêu say đắm như vậy, hoạn nạn thấy chân tình.

Ngay lúc này, Đường Tam nói ra cũng không phải lời ngon tiếng ngọt.

Một nam nhân, đồng ý vì một người yêu phi nhân loại mà nỗ lực bỏ qua tính mạng của mình, tình yêu này trân quý ra sao?

“Thất quái nhất thể, thân là đại ca, ta nào có thể chứng kiến đệ muội bị bắt đây.” Đái Mộc Bạch bước tới từng bước, kiên định đứng ở bên cạnh Đường Tam.Ngay sau đó là Chu Trúc Thanh, Mã Hồng Tuấn, Áo Tư Tạp cùng với Trữ Vinh Vinh.

Năm người, trên mặt đồng dạng đều biểu lộ kiên định cùng cố chấp, ở một khắc này, Sử Lai Khắc Thất Quái giống như là cùng một thể.

Phất Lan Đức đột nhiên cười, cùng hai người Liễu Nhị Long, đại sư liếc nhau, hoàng Kim Thiết Tam Giác đồng thời giơ lên tay phải của mình.Trong phút chốc, kim quang xán lạn đột nhiên sáng lên, quang mang mênh mông trong nháy mắt buộc vòng quanh một cái hoàng kim tam giác vô cùng huyễn lệ trên không.

“Mấy lão già chúng ta còn chưa có chết, cũng không tới phiên đám nhỏ các ngươi che ở phía trước.Nếu như các ngươi có thể còn sống trở về, nhớ đem tất cả tiền kiếm được của đều để tại trong mật thất ở thư phòng hiệu trưởng, giao cho Triệu Vô Cực, bảo hắn xây dựng cho tốt Sử Lai Khắc học viện của chúng ta.”

Phất Lan Đức là yêu cái lợi, nhưng là, hắn lại càng nặng cảm tình.Nếu không chuyện năm đó giữa đại sư cùng Liễu Nhị Long hắn làm sao lại đưa ra lựa chọn như vậy.Chết rất đáng sợ, hắn luôn luôn cho là như vậy.Nhưng nếu quả thật lúc này lựa chọn lui bước, đối với hắn mà nói, là càng thêm đáng sợ.

"Giáo Hoàng bệ hạ."Cúc Đấu La nhắc nhở Giáo Hoàng đang có chút thừ người, chờ đợi nàng ra lệnh.Dù sao trong đối phương có một người cầm trong tay trưởng lão lệnh bài.

Bỉ Bỉ Đông từ trong mê hoặc tỉnh táo lại, trong mắt lộ ra quang mang phức tạp khó tả, hít sâu một hơi, ánh mắt của nàng chợt trở nên sắc bén, nhìn chăm chú đại sư, chợt hạ lệnh, "Bắt, kẻ ngăn cản, giết không tha."

Quỷ Đấu La cùng cúc Đấu La đồng thời động thân.Hoàng Kim Thiết Tam Giác cố nhiên chính là tam vị nhất thể vũ hồn dung hợp kĩ, nhưng đối mặt với Phong Hào Đấu La chính thức như bọn họ, ba người Phất Lan Đức với cấp bậc không đủ có thể ngăn cản sao? Đáp án tất nhiên là không.

Ngay lúc này, Độc Đấu La đứng một bên đột nhiên động thân, hắn cũng không phải nhằm phía quỷ Đấu La cùng cúc Đấu La mà ngăn cản.Mà là nhằm phía Đường Tam cùng Tiểu Vũ.Hắn biết, chỉ cần đem hai người này rời khỏi nơi này, như vậy, những người khác trong Sử Lai Khắc học viện đều không còn nguy hiểm gì.

Ngay trong nháy mắt Độc Cô Bác động thân, một tiếng hừ lạnh tựa như tạc lôi bình thường vang lên bên tai hắn.Độc Cô Bác kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể xoay nửa vòng trên không, bích lân xà hoàng trong nháy mắt phụ thể.

Phát ra tiếng hừ lạnh, chính là Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông, một cái kim sắc quang ảnh khổng lồ từ nàng sau lưng lặng yên xuất hiện, chín cái hồn hoàn sáng chói trong nháy mắt bốc lên.Uy áp thật lớn áp chỉ là trong nháy mắt áp chế được Độc Cô Bác đến không thể nhúc nhích.

Khuôn mặt Độc Cô Bác biến sắc, mặc dù hắn sớm đã đoán được Giáo Hoàng hẳn là cũng tu luyện tới cấp độ Phong Hào Đấu La rồi.Nhưng lại vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới Giáo Hoàng cư nhiên cường đại đến mức như thế.

Đồng dạng đều là Phong Hào Đấu La, nhưng một bên lại bằng vào uy áp tự thân sinh ra hoàn toàn áp chế một bên còn lại.Việc này tại thế giới Phong Hào Đấu La cơ hồ là khó có khả năng tồn tại, nhưng trước mắt Giáo Hoàng lại làm được.

Làm người khác càng thêm kinh khủng, là chín hồn hoàn trên người Giáo Hoàng.Hai hoàng, hai tím, bốn đen, một đỏ.

Nếu như nói tám cái hồn hoàn trước cũng không làm người khác kinh ngạc nhiều.Vậy thì, hồn hoàn cuối cùng lóng lánh đến mức như trong suốt lại đủ để chấn nhiếp mỗi người ở đây bao gồm cả Phong Hào Đấu La.

Hồn hoàn màu đỏ, đại biểu cho tồn tại chí cao vô thượng trong tất cả hồn hoàn, đó là mười vạn năm hồn hoàn chỉ có từ trên mười vạn năm hồn thú mới có thể xuất hiện a!

Tại hồn sư giới, mười vạn năm hồn hoàn vẫn đều có được đệ nhất chí bảo đích mỹ dự. Nọ vậy cũng không phải hay nói giỡn.Một cái mười vạn năm hồn thú nếu như bị liệp sát (săn giết), ngoài mười vạn năm hồn hoàn, tất nhiên còn rơi xuống một khối hồn cốt. Hai cái hợp nhất, nếu như bị một gã hồn Đấu La cấp bậc chính là cường giả hấp thu, như vậy, tên hồn Đấu La này sau khi tiến hóa thành Phong Hào Đấu La, thực lực sẽ vượt xa đồng tế.

Mười vạn năm hồn hoàn cùng vạn năm hồn hoàn so sánh chỉ là kém một cấp bậc, nhưng tất cả Phong Hào Đấu La lại đều biết chênh lệch giữa hai cấp bậc này lớn đến cỡ nào.Hồn thú đạt đến mười vạn năm hồn hoàn, có thể nói chính thức thành tinh.Hấp thu thiên địa linh khí, chỉ kém một bước là có thể phá không phi thăng.Chúng tại hồn thú giới tựa như Phong Hào Đấu La tại hồn sư giới là có địa vị giống nhau.

Trên toàn đại lục, số lượng Phong Hào Đấu La tuyệt đối không nhiều lắm, không vượt qua hai mươi người, nhưng có được mười vạn năm hồn hoàn, lại không có mấy người.Mười vạn năm hồn thú rất hiếm có, cũng quá lợi hại.Nếu như không phải có được đoàn đội với thực lực tuyệt đối tới bắt, hơn nữa tại tình huống nhất định cùng không có vận khí, căn bản khó có khả năng đạt được.

Chứng kiến mười vạn năm hồn hoàn màu đỏ, Độc Cô Bác sắc mặt đại biến, hắn biết, nếu như chính mình lại có hành động.Như vậy hắn phải nghênh đón tất nhiên là công kích kinh khủng của Bỉ Bỉ Đông.Đó cũng không phải là do hắn chỉ có chín mươi hai cấp, tại Phong Hào Đấu La là một người thực lực có thể nói là yếu nhất.

Tốc độ của Cúc Đấu La cùng quỷ Đấu La đều rất nhanh.Hai người mặc dù chỉ là đối mặt với đối thủ có thực lực yếu hơn nhiều so với mình chính là tổ hợp Hoàng Kim Thiết Tam Giác, nhưng lại không có chút nào khinh thường.Đều phóng xuất ra vũ hồn của mình.Chín cái hồn hoàn đồng thời xoay quanh thân thể.Chỉ là trong nháy mắt, trên nghiễm tràng tựu xuất hiện bốn gã Phong Hào Đấu La sử dụng vũ hồn.Đối với hồn sư giới mà nói, đây tuyệt đối có thể tính là một sự việc trọng đại.

"Một bông hoa cúc, một con tiểu quỷ.Chỉ bằng vào các ngươi mà cũng dám làm thương tổn con ta?Cút ngay."Thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên, tựa như nổ tung giữa không trung bình thường.Thanh âm cũng không lớn, nhưng khí phách bao hàm trong đó lại làm thân thể mỗi người bất giác đều run rẩy một chút.

Nghe thanh âm này, Đường Tam đang ôm Tiểu Vũ, dùng sống lưng che khuất thân thể nàng mạnh mẽ ngẩng đầu lên, trong mắt tràn ngập quang mang vui mừng lẫn sợ hãi.Mà bên kia, sắc mặt của Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông cũng nhất thời trở nên ngưng trọng, phóng khai uy áp đối với Độc Cô Bác, ngóng nhìn không trung.

Một tiếng nổ trầm thấp vang lên trên không, Cúc Đấu La Nguyệt Quan, Quỷ Đấu La Quỷ Mị, thân thể hai đại Phong Hào Đấu La dĩ nhiên giống như pháo đạn bình thường bị bắn trở về.Sắc mặt hai người đồng thời đại biến, thân là Phong Hào Đấu La, bọn họ đồng thời ra tay dĩ nhiên đối mặt kết quả như vậy, đã nhiều năm tới nay, cũng là lần đầu tiên.

Một đạo thân ảnh màu đen lặng yên không một tiếng động xuất hiện giữa không trung, lẳng lặng phiêu phù ở nơi đó, phảng phất giống như hắn vốn thuộc về nơi đó.

Đó là một gã trung niên nam tử, bộ dáng nhìn qua ước chừng hơn năm mươi tuổi, thân hình cao lớn khôi ngô, chỉ là trang phục của hắn lại làm kẻ khác không dám khen tặng.

Mặc trên người một chiếc áo khoác rách rưới, mặt trên thậm chí ngay cả một miếng vá cũng không có, lộ ra phía dưới là da tay màu cổ đồng, nguyên bổn ngũ quan đoan chính lại che một tầng chá (sáp nến?) màu vàng, một bộ dáng thụy nhãn mông lung, tóc rối bời như điểu oa bình thường, râu mép trên mặt đã không biết có bao nhiêu năm không có sửa sang qua.

Trông thấy người này, sự kiên cường của Đường Tam phảng phất mất đi một nửa, cho dù là lúc trước quyết định cùng Tiểu Vũ cộng tử hắn cũng không chảy nước mắt, rốt cuộc tràn ra hốc mắt, hai chữ từ trong miệng hắn chậm rãi thốt lên một cách khó khăn, "Ba…ba…"

Đúng vậy, thân ảnh đột nhiên xuất hiện này, lơ lửng giữa không trung, chính là Đường Hạo, phụ thân của Đường Tam, đã rời khỏi hắn hơn tám năm thời gian.So với trước khi rời đi, lúc này Đường Hạo nhìn qua chỉ là già nua một ít, mọi cái khác cũng không có bất cứ thay đổi gì.Mà ngay hắn sau lưng, một hắc sắc chuy tử vô cùng lớn đang phiêu phù trên không.

"Đường Hạo."Bỉ Bỉ Đông quát chói tai một tiếng.Hai mắt oán độc nhìn chăm chú Đường Hạo trên không, gần như phun ra lửa.

Đường Hạo lạnh lùng đối mặt, không hề sợ hãi, thân hình chợt lóe lên, đã xuất hiện trước đám người Sử Lai Khắc học viện.

Cúc Đấu La cùng quỷ Đấu La phân biệt thối lui về hai bên Giáo Hoàng, tam đại Phong Hào Đấu La hồn lực toàn bộ khai hỏa, áp lực vô cùng khổng lồ làm những hồn sư chung quanh không ngừng thối lui.

Nhưng đứng trước ba cỗ uy áp kinh khủng giống như sơn nhạc trước mặt, Đường Hạo lại ngang nhiên mà đứng, thậm chí chẳng có nắm cây búa của chính, không hoảng hốt, trong ánh mắt tinh quang bạo phóng, "Muốn thay sư phụ của ngươi báo thù sao? Bỉ Bỉ Đông, ngươi cho rằng, ngươi có thể giữ được ta?"

Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông mạnh mẽ vung tay lên, một tiếng rít từ trong tay phát ra, dường như phảng phất là đang ứng với nàng, trong Giáo Hoàng điện, bốn tiếng rít đồng thời vang lên.

"Gọi người?"Đường Hạo lạnh nhạt cười, trên người hắn có một loại khí chất đặc thù, phảng phất trước mặt cho dù hoành ngạnh thiên quân vạn mã cũng không có nửa điểm biến sắc.

Liên tục từng cái hồn hoàn từ dưới chân Đường Hạo từ từ bay lên, tốc độ bay lên của hồn hoàn cũng không nhanh, nhưng nương theo mỗi một cái hồn hoàn xuất hiện, Đường Hạo đứng ở nơi đó thì lại trở nên càng ngày càng ngưng trọng.Ba cỗ áp lực cực lớn trước mặt nọ dĩ nhiên bị hơi thở trầm ngưng trên người hắn từ từ tăng cường đè ép trở về.

Hoàng, hoàng, tử, tử, hắc, hắc, hắc, hắc, hồng.

Chín cái hồn hoàn xuất hiện trên người Đường Hạo dĩ nhiên cùng trên người Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông giống nhau như đúc, một cái hồn hoàn cuối cùng trên người hắn, dĩ nhiên cũng là tồn tại mười vạn năm.

Cứ việc hồn hoàn giống nhau, nhưng lúc này, khí tức triển lộ ra từ trên người Đường Hạo ngay cả Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông cũng vô pháp so sánh.

Đại sư luôn luôn cao ngạo, nhưng lúc này hắn nhìn Đường Hạo cách đó không xa, trong mắt lại chỉ có tôn kính.Trong hồn sư giới, Đường Hạo là thần tượng duy nhất của hắn, trước kia đã, hiện tại cũng vậy.Chỉ có một người, đứng ở trước Giáo Hoàng điện khiêu khích ba gã Phong Hào Đấu La do Giáo Hoàng cầm đầu, đây là tôn uy ra sao?

Ánh mắt Đường Hạo lạnh lùng quét về Giáo Hoàng điện phía sau lưng Giáo Hoàng, "Bảy Phong Hào Đấu La, Vũ Hồn điện quả nhiên không hổ là Vũ Hồn điện.Đáng tiếc, cho dù các ngươi là bảy người, thì làm sao?Nhìn rõ rồi chứ, đây mới chính thức là Hạo Thiên chân thân."

Đường Tam tinh thần rung lên, Đường Hạo một câu cuối cùng rõ ràng là nói với hắn.

Đệ thất hồn hoàn lóe sáng, hắc sắc Hạo Thiên Chuy cự đại ở phía sau Đường Hạo chợt phóng lớn, mênh mông hắc quang mãnh liệt kích động, Hạo Thiên Chuy khổng lồ kia nghênh phong nhất triển, dĩ nhiên biến thành dài đến hơn trăm thước.Chùy đầu cự đại, tựa như một tòa núi nhỏ.

Điểu oa (é¸xç[a]?) nghĩa là tổ chim.

---

131. Chương 130: Hạo Thiên Dương Oai, Một Bắt Đầu Mới

"Giáo Hoàng điện, hay cho một cái Giáo Hoàng điện, ha ha ha ha ha……." tiếng cười cuồng vọng, đồng thời tay phải Đường Hạo phất lên.

Siêu cấp cự chuy trong không gian dài đến trăm thước giáng xuống, không phải hướng tới trước mặt ba gã Phong Hào Đấu La, mà là trực tiếp hướng công kích về phía Giáo Hoàng điện ở phía sau.

Trong khoảnh khắc đó, không khí bên trong Vũ Hồn thành đều cũng trở nên vặn vẹo, bất kỳ ai không phải Phong Hào Đấu La đều không thể nhúc nhích dù chỉ là một phân.

"Đường Hạo, ngươi dám." Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông phẫn nộ như điên, nàng cùng Cúc đấu la, Quỷ đấu la gần như đồng thời phóng lên, theo hướng cự chuy mà nghênh tiếp. Cùng lúc đó, còn có bốn đạo thân ảnh từ trong Giáo Hoàng điện bắn ra, tổng cộng bảy đạo thân ảnh đồng thời nghênh đón cự chuy trong không gian.

Oanh - -

Trống rỗng, tất cả những hồn sư có cấp độ từ bảy mươi cấp hồn thánh trở xuống, đầu óc rơi vào một mảng trống rỗng, toàn bộ không có cách nào ngăn cản sự sóng truyền khủng khiếp của trận oanh kích, tất cả đều té xỉu trên mặt đất. Phảng phất như sự trừng phạt của trời đất, khiến cho cả Vũ Hồn thành đều bị run rẩy kịch liệt.

Giữa không trung, bảy đạo thân ảnh đồng thời bị bắn ngược về các phía khác nhau, mà cự chuy giữa không trung cũng theo đó mà biến mất.

Ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu tươi, Đường Hạo cuồng tiếu không ngừng, "Bỉ Bỉ Đông, hãy chờ đấy. Võ Hồn điện còn thiếu ta một món nợ, một ngày nào đó ta sẽ hoàn trả lại toàn bộ. Ngày đó không còn xa đâu, ha ha ha ha……"

Thân ảnh lóe lên, Đường Hạo bỗng biến mất, biến mất cùng hắn còn có Đường Tam cùng Tiểu Vũ đang té xỉu trên mặt đất.

Thanh âm hùng hậu của Đường Hạo tại không trung xa dần, "Đại sư, Phất Lan Đức, các ngươi dạy tiểu nhi nhiều năm, đại ân không nói hết được, Đường mỗ cảm tạ các ngươi."

Thân thể Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông nặng nề hạ xuống mặt đất, trên mặt nàng nổi lên một mảng màu đỏ. Nặng nề hít một hơi thật sâu, sắc đỏ trên mặt mới dần dần biến mất. Phía sau nàng, ngoại trừ Cúc Đấu La cùng Quỷ Đấu La, còn thấy xuất hiện thêm 4 gã mặc trường bào đỏ, trên mặt mang một vẻ nhàn nhạt, ánh mắt vẫn thản nhiên, cả bốn người này đều có mái tóc bạc trắng, hiển nhiên tuổi đã không còn nhỏ nữa.

Một chuy nọ của Đường Hạo tấn công không phải là vào Giáo Hoàng, mà là Võ Hồn điện, một phần của Giáo Hoàng Điện. Nếu khi đó Giáo Goàng, Cúc đấu la cùng Quỷ đấu la công kích trực tiếp vào hắn, như vậy Đường Hạo chắc chắn sẽ bị thương nặng. Mà Giáo hoàng điện chắc chắn cũng không còn tồn tại nữa. Hạo Thiên Đấu La thi triển ra Hạo Thiên Chuy uy lực mạnh mẽ ra sao, không có chính thức thử qua uy lực thì tuyệt đối không cách nào phán đoán được

Bảy người nghênh kích, cũng chỉ là Đường Hạo bị thương nhẹ mà thôi.

"Giáo Hoàng bệ hạ ……" Không chỉ có Bỉ Bỉ Đông nổi giận, đằng sau lưng, sáu người cũng đều nổi giận.

"Không cần đuổi theo, vô dụng." Thanh âm có thêm một phần chán nản, mấy năm nay, nàng một mực liều mạng mà khổ luyện, rốt cục đạt tới cấp bậc Phong Hào Đấu La, trong lòng nàng đã nghĩ, ngày nào đó mà đối mặt với Đường Hạo nàng cũng không phải lo lắng, vậy mà trong trận chiến hôm nay, nàng lại phát hiện mặc dù nàng cùng Đường Hạo có hồn hoàn tương tự nhau, nhưng khí thế nàng thua xa lơ xa lắc. Đường Hạo vẫn là một Đường Hạo, hay cho một gã Hạo Thiên Đấu La.

" Miện hạ, tên hỗn đản Đường Hạo này thật quá kiêu ngạo, dám động đến cả sự tôn nghiêm của Võ Hồn điện" Quỷ đấu la nhịn không được nhắc nhở Bỉ Bỉ Đông.

Nguyệt Quan nói: "Những người này làm sao bây giờ?"

Hoàng Kim Thiết tam giác dưới tác dụng Vũ ồn dung hợp kỹ hạ còn đứng ở nơi này, nhưng Sử Lai Khắc thất quái những người khác đều bị ngã nằm ra đát. Độc đấu la Độc Cô Bác rõ ràng thở phào nhẹ nhỏm, đang hướng về phía Giáo Hoàng bên này hắc hắc cười lạnh.

Nhìn thấy vẻ tươi cười đầy châm chọc, Bỉ Bỉ Đông suýt nữa tức đến phún máu, tay mạnh mẽ vung lên, phất tay áo "Để cho bọn họ đi. Rời khỏi Vũ Hồn thành ngay lập tức" nói xong những lời này, nàng trực tiếp quay về Giáo Hoàng điện mà đi.

Bốn lão giả từ khi xuất hiện thủy chung cũng vẫn chưa một lần mở mồm, theo Giáo Hoàng xoay người lại, cũng hướng Giáo Hoàng điện mà đi.

Nụ cười lại lạnh hiện lên trên mặt Bỉ Bỉ Đông, cho dù một cây đao kề cổ mà cần nhẫn cũng phải nhẫn nại. Mà lúc này, bất luận ra sao cũng phải nhẫn nại. Mọi người đều xem thường Võ Hồn điện, đây là điều mà nàng hy vọng chứng kiến nhất. Đường Hạo, cừu hận giữa chúng ta sớm muộn gì cũng phải giải quyết. Hãy chờ xem.

Hết thảy đều cũng dần dần yên tĩnh, sự im lặng phủ xuống, dưới ánh mắt của đông đảo hồn sư Võ Hồn điện, Hoàng Kim Thiết tam giác chậm rãi thu hồi hồn lực

Trữ Phong Trí cùng Kiếm đấu la, Độc đấu la cùng đi tới trợ giúp cho mọi người. Dưới sự trợ giúp của một vài cường giả, ngũ quái của Sử Lai Khắc học viện dần dần tỉnh táo lại.

Mã Hồng Tuấn vừa mở mắt, nhịn không được hô to: "Ta kháo, quá mạnh mẽ. Ba ba của Tam ca quá mạnh mẽ a! ta quyết định rồi, sau này ba ba của Tam ca chính là thần tượng của ta…."

Ngũ quái đối mặt nhìn nhau, lúc này trong lòng mỗi người bọn họ đều có không ít nghi hoặc, nhưng tình huống hiện tại không phải là lúc để bọn họ hỏi.

Phất Lan Đức thở dài một tiếng, hắn đột nhiên cảm thấy có chút chán nản, mặc dù hắn cũng là một gã cường giả cấp bậc Hồn thánh, nhưng là so sánh với cường giả chân chính, thì thật là vẫn còn kém quá xa lơ xa lắc (lão A Nèo thích dùng cụm từ xa lơ xa lắc nhể - A Lá). Hôm nay nếu không phải Đường Hạo kịp thời xuất hiện, vậy, bọn họ sợ rằng một người không có cách nào ra khỏi nơi này.

"Trữ tông chủ, ngài đem Vinh Vinh mang đi đi. Trận đấu chấm dứt, mấy đứa nhỏ này cũng đều tốt nghiệp. Ngài cũng thấy được, bây giờ chúng ta có thể nói là đã đắc tội Võ Hồn điện, sau này cuộc sống sợ rằng không dễ chịu lắm đâu."

Trữ phong trí gật đầu, nói: "Vinh Vinh rời nhà nhiều ngày rồi, cũng nên cùng ta trở về. Bất quá, Võ Hồn điện sẽ không hơi đâu làm khó học viện các ngươi, sau này chỉ cần Sử Lai Khắc học viện biết điều một chút là được."

"Trữ tông chủ, chẳng biết ta có thể gia nhập Thất Bảo Lưu Ly tông không?" Áo Tư Tạp cố lấy dũng khí, hướng Trữ Phong Trí hỏi.

Vừa nghe hắn nói như vậy, sắc mặt Trữ Vinh Vinh nhất thời biến đổi, có chút mất tự nhiên.

Nàng vốn là định sau khi trận đấu chấm dứt, đem tông môn quy củ nói cho Áo Tư Tạp. Mà trong khoảng thời gian gần đây, nàng đã có thói quen ở một chỗ cùng với Áo Tư Tạp, nên quên mất điều này. Đột nhiên nghe được Áo Tư Tạp hướng tới cha mình nói muốn gia nhập Thất Bảo Lưu Ly tông, Trữ Vinh Vinh nhất thời tâm tình trầm xuống, trong lúc nhất thời có chút mờ mịt thất thố.

Không thể phủ nhận, trong Sử Lai Khắc thất quái, nam tính nhất tuyệt đối là Áo Tư Tạp, hơn nữa từ khi Trữ Vinh Vinh đáp ứng tam thời gặp gỡ với Áo Tư Tạp, sự cố gắng phấn đấu đã vượt qua những người khác.

Mặc dù hắn cũng được Đường Tam cho ăn tiên phẩm dược thảo, dù hắn là một thực vật hệ hồn sư, nhưng lại cũng không có bị đồng bọn bỏ khoảng cách xa, có thể thấy được hắn nỗ lực cố gắng đến mức nào.

Tâm tình của Trữ Vinh Vinh từng chút từng chút bị hắn chinh phục, hắn lo lắng cho nàng, nhất là mỗi khi có nguy hiểm, cho dù Áo Tư Tạp chỉ là một phụ trợ hệ hồn sư không có khả năng chiến đấu, nhưng hắn vẫn luôn đứng trước che trở cho nàng. Tuổi nàng tuy không lớn nhưng cái cảm giác tuyệt vời này làm cho tiềm thức nàng cực kỳ dễ chịu và không muốn mang quy củ tông môn ra mà nói với hắn, bởi vì nàng sợ mất hắn, mất đi cái cảm giác tuyệt vời này.

Nghe xong lời Áo Tư Tạp nói, Trữ Phong Trí biểu hiện sửng sốt một chút, ngay sau đó khuôn mặt lộ sắc mặt vui mừng, "Đương nhiên có thể, trong các ngươi bất luận kẻ nào muốn gia nhập Thất Bảo Lưu Ly tông, tông môn của ta đều hoan nghênh."

Vừa nói, ánh mắt hắn còn quét về phía Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh cùng Mã Hồng Tuấn.

Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh lập tức lắc đầu, Đái Mộc Bạch nói: "Đa tạ trữ tông chủ có ý tốt, ta cùng Trúc Thanh là người của Tinh La đế quốc, đi ra ngoài đã mấy năm rồi, cũng nên về nhà thôi."

Trữ Phong Trí ánh mắt lại chuyển hướng Mã Hồng Tuấn, "Ngươi thì sao?"

Mã Hồng Tuấn a a cười, nói: "Ta cũng không đâu. Ta cùng Tam ca giống nhau, đều cũng thích tự do. Rốt cục cũng tốt nghiệp rồi, ta nghĩ, ta sẽ đi khắp nơi trên đại lục nhằm tăng sự hiểu biết. Sau này có thể lại quay lại Sử Lai Khắc học viện giúp sư phụ."

Phất Lan Đức có chút kinh ngạc nhìn đã biết đệ tử duy nhất của mình từ trước tới nay, luôn biểu hiện bộ dạng hồ đồ, ngoại trừ mười phần hứng thú với đàn bà ra, còn lại đều không quan tâm. Hắn không nghĩ tới, đệ tử này lại tự nhiên sẽ nói ra những suy nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi xuất hiện trăm ngàn cảm giác, yết hầu dường như xuất hiện cái gì đó khiến hắn nghẹn cổ (thấy thằng đệ ruột nói lời cảm động quá mà tí tắc họng mà đi đời ^^ - A Nèo)

Trữ Phong Trí mỉm cười, nói: "Đã như vầy, ta cũng không miễn cưỡng. Tất cả đám tiểu tử các ngươi nghe kỹ, bất luận lúc nào, cửa lớn của Thất Bảo Lưu Ly tông cũng đều rộng mở để đón chào các ngươi. Phất

Lan Đức viện trưởng, chúng ta phải cáo từ. Vinh Vinh, Áo Tư Tạp, chúng ta đi."

Sử Lai Khắc thất quái từ sau khi gia nhập Sử Lai Khắc học viện, rốt cuộc đã đến lúc mỗi người mỗi ngả, khó tránh khỏi sự không muốn. Nhưng mỗi người đều có cuộc sống tương lai của chính mình, nếu bảy người tất cả cùng ở một chỗ, sự ỷ lại đối với nhau sẽ càng ngày càng lớn, dẫn đến bất lợi cho sự phát triển trong tương lai.

Trong bảy người, mặc dù xuất sắc nhất chính là Đường Tam, nhưng kỳ thật, là một thành viên trong Sử Lai Khắc thất quái, có ai không phải là quái vật trong quái vật chứ?

Trữ Phong Trí tuy là tông chủ của một trong thất đại tông môn, nhưng khi thu nhận được Áo Tư Tạp cũng không thể nhịn được mà toát ra sắc mặt vui mừng. Phải biết rằng, Sử Lai Khắc thất quái đã chiến thắng được chiến đội do hồn sư thánh địa Võ Hồn điện phái ra, hơn nữa tuổi trung bình của bọn họ ít nhất phải nhỏ hơn tuổi trung bình của đối thủ hơn năm tuổi, dùng từ thiên tài trong các thiên tài để hình dung bọn họ tuyệt đối không hề quá đáng.

Trước khi chia tay, năm người ước hẹn, năm năm sau, nếu không có việc gì quá gấp gáp sẽ quay lại Sử Lai Khắc tụ họp. Sử Lai Khắc thất quái, tổ hợp của một nhóm thiên tài trẻ tuổi, sau khi giành chiến thắng trong toàn đại lục tinh anh cao cấp hồn sư học viện đại tái, cuối cùng đã phân ly.

Ban đêm, gió nhẹ nhàng thổi qua những kẽ lá khiến chúng phất phơ, ánh trăng rọi xuống qua tầng tầng tàng cây chỉ lưu lại một số ánh trăng có thể xuyên qua chúng mà chiếu rọi xuống mặt đất. Tiểu Vũ từ hôn mệ chậm rãi tỉnh táo lại. Nàng đột nhiên ý thức bừng tỉnh, ánh mắt nhìn ra bốn hướng tìm kiếm

Xung quanh, trừ nàng ra còn có hai người, một người đang nằm trên mặt đất, vẫn hôn mê bất tỉnh như trước: Đường Tam, người kia nhìn qua cực kỳ đồi phế, toàn thân rách nát chính là đại thúc Đường Hạo.

Nếu chỉ nhìn vào hình dáng của Đường Hạo, Tiểu Vũ như thế nào cũng nghĩ không ra hắn chính là dám ở trước cửa Giáo Hoàng điện công nhiên vũ nhục Võ Hồn điện, một thân trực tiếp đối kháng cùng mấy vị Phong Hào Đấu La cường đại tồn tại.

"Ngươi tỉnh rồi à." Thanh âm Đường Hạo trầm thấp mà hùng hậu vang lên bên tai Tiểu Vũ.

Yên lặng gật đầu, ánh mắt Tiểu Vũ thủy chung dừng lại trên người Đường Tam, "Cám ơn người."

Đường Hạo phất phất tay, nói: "Không cần cám ơn. Từ góc độ một hồn sư, ta nên là đem ngươi cứu đi, đợi đến lúc Đường Tam cần thiết lại giết chết ngươi, đem hồn hoàn cùng hồn cốt của ngươi cho hắn. Nhưng ở góc độ của ta, ta sẽ có một lựa chọn khác".

Giơ tay lên đầu, ánh mắt Đường Hạo nhìn về phía Tiểu Vũ, tựa hồ tại trong mắt Đường Hạo có một loại hấp dẫn lực đặc biệt, ánh mắt Tiểu Vũ nhịn không được hướng nhìn về phía hắn. Giờ khắc này, trong mắt Đường Hạo không còn như trước, mà là thần kỳ sáng ngời, nên ngay cả trong trời đêm, các vì sao cũng hơi bị buồn bã thất sắc.

"Là bởi vì quan hệ giữa ta và Đường Tam sao?" - Tiểu Vũ thấp giọng hỏi.

Đường Hạo lắc đầu, ánh mắt từ trên người Tiểu Vũ ly khai, nhìn sang Đường Tam đang nằm trên mặt đất, trên mặt toát ra một tia nhàn nhạt, mang theo ý cười nhẹ. Nếu Đường Tam chứng kiến một màn này, hắn nhất định lại rất giật mình. Bởi vì trong trí nhớ của hắn, chưa bao giờ thấy được Đường Hạo cười qua.

"Bởi vì mẫu thân hắn. Trước kia, ta vẫn tưởng rằng, hắn giống mẫu thân, thiện lương, tỉ mỉ, chấp nhất. Nhưng khi ta chứng kiến hắn cùng ngươi lúc cùng ở một chỗ, ta mới đột nhiên phát hiện, hắn kỳ thật, nhưng thật ra càng giống với ta hơn. Nha đầu, ngươi biết không? Mẫu thân Đường Tam cùng ngươi giống nhau, cũng là một hồn thú mười vạn năm. Chỉ có sự khác biệt là nàng là cấp bậc mười vạn năm hồn thú đã trưởng thành, còn ngươi chỉ là ấu sanh kỳ."

"Ngươi, ngươi nói cái gì?" Tiểu Vũ thất thanh hỏi: "Mẫu thân Đường Tam, cũng là một hồn thú?"

Đường Hạo yên lặng gật đầu, nhưng cũng không tiếp tục đem truyện này nói tiếp, "Ngươi nên rời đi. Ngươi mà ở lại bên người Tiểu Tam, đối với hắn chỉ thêm khó xử mà thôi."

Tiểu Vũ thất thần nói: "Ngươi phản đối chúng ta cùng ở một chỗ sao?"

Đường Hạo thản nhiên cười. “Không. Ta tại sao phải phản đối. Lúc đầu không phải ta cũng lựa chọn như vậy sao? Chỉ bất quá, các ngươi so với ta cùng mẫu thân hắn, chính là không giống nhau. Ta cùng mẫu thân hắn ở cùng một chỗ khi hồn lực chúng ta đều vượt quá bảy mươi cấp, mẫu thân hắn cũng là thành thục kỳ hồn thú mười vạn năm. Mà các ngươi bây giờ chỉ đạt cấp bậc gì?”

“Lá gan ngươi thật sự là rất lớn đấy, chẳng lẻ trưởng bối của ngươi không dạy cho ngươi, đối với hồn thú thành thục kỳ mười vạn năm tuổi, là mục tiêu của tất cả các hồn sư sao? Nếu không phải Phong Hào Đấu La đầu tiên nhìn thấy ngươi là ta, khẳng định ngươi đã bị biến thành hoàn hồn và hồn cốt cho kẻ khác dùng rồi ”.

“Ngươi vẫn luôn luôn ở bên cạnh Tiểu Tam sao ? ” Tiểu Vũ giật mình hỏi.

Đường Hạo lắc đầu. “Không, nhưng ít ra cũng là một khoảng thời gian rất dài ta vẫn đi theo. Đi đi, hãy trở lại địa phương cũ của ngươi, nơi đó ngươi sẽ được an toàn nhất, đợi đến khi hắn có thể bảo vệ được ngươi, ngươi cũng có thể tự bảo vệ mình khi đó ta sẽ không phản đối các ngươi gặp nhau, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ.”

Tiểu Vũ cắn cắn môi dưới, cố lấy dũng khí, nói: “Có thể hay không chờ hắn tỉnh dậy, rồi ta sẽ rời đi?”

Đường Hạo lạnh nhạt: “Ngươi cho rằng, khi hắn tỉnh lại, sẽ có thể để ngươi rời đi sao? Đi đi thôi. Nơi này khoảng cách Tinh Đấu Đại Sâm Lâm rất gần, nếu ta không đoán sai, nơi đó mới là nhà của ngươi. Ta khuyên ngươi, không tới thời kỳ trưởng thành thì tuyệt đối không được rời khỏi đó. Lúc trước, ta tự nhận mình đã đủ mạnh mẽ nhưng kết cục lại là bi kịch, ta không muốn các ngươi cũng lại gặp phải bi kịch như vậy nữa.”

Tiểu Vũ yên lặng gật đầu, chậm rãi đi tới bên người Đường Tam. Thân thể ngồi xổm xuống bên cạnh Đường Tam, nhìn kỹ lưỡng khuôn mặt hắn, những hạt nước mắt trong suốt từ khóe mắt chảy xuống, vừa vặn rơi trên ngực Đường Tam.

Tay giơ lên có chút run rẩy, nhẹ nhàng,khe khẽ vuốt ve khuôn mặt Đường Tam, “Ngươi là nam nhân đầu tiên, cũng là duy nhất của ta. Vĩnh viễn vĩnh viễn. Bất luận tương lai chúng ta ra sao, trong lòng ta, ngoại trừ ngươi sẽ không còn ai nữa.”

Không để ý đến Đường Hạo bên cạnh, Tiểu Vũ cúi đầu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên trán Đường Tam, kèm theo dòng nước mắt mang theo hơi thở riêng của mình, rồi mạnh mẽ đứng lên, nhấp nhô mấy cái đã biến mất tại phương xa.

Nhìn phương hương Tiểu Vũ biến mất, trên khuôn mặt già nua của Đường Hạo toát ra một tia thần thái, “Người thì thế nào? Thú thì ra sao ? Tình cảm của thú ngược lại càng thêm chân thành.”

Trong tiếng lẩm bẩm, tay hắn đồng thời động một chưởng vỗ về hướng Đường Tam, Đường Tam hừ nhẹ một tiếng, thân thể giật giật, chậm rãi mở hai mắt.

“Ba ba.” liếc mắt, một cái thấy Đường Hạo, Đường Tam nhất thời kích động từ trên mặt đất nhảy dựng lên, lúc này thân thể hắn mặc dù còn suy yếu, nhưng tinh thần lại trở nên cực kỳ hưng phấn. Tám năm rồi, suốt tám năm …thời gian thật dài, gặp lại cha, hắn như thế nào có thể không hưng phấn chứ?

“Ngồi xuống.” Đường Hạo chỉ chỉ mặt đất trước mặt chính mình. Cái cảm giác cùng đối mặt với Tiểu Vũ này thì khác hẳn…. đối mặt với Đường Tam, sắc mặt hắn biểu hiện sự dĩ vãng trầm tư.

Đường Tam ngồi xuống trước mặt Đường Hạo, ánh mắt hắn đồng thời hướng xung quanh mà nhìn, nhưng cũng không thể tìm thấy thân ảnh mà mình hy vọng tìm được, trên mặt hưng phấn nhất thời giảm bớt vài phần

“Không cần tìm, nàng đã đi rồi. Yên tâm đi, nàng đã đi đến nơi an toàn.” Đường Hạo thản nói.

“Đi? Tiểu Vũ tại sao phải đi?” Đường Tam nhịn không được hỏi.

Đường Hạo trầm giọng nói: “Bởi vì nàng phải đi. Ta chỉ hỏi ngươi một vấn đề, bây giờ ngươi có thể bảo vệ được nàng không ? ”

"Ta ……" Nghe cha nói, Đường Tam trong lòng không khỏi hồi tưởng hình ảnh chính mình từng hướng đến Tiểu Vũ mà hứa hẹn có thể bảo vệ cho nàng cả cuộc đời. Đúng vậy, với thực lực hiện giờ của mình, làm thế nào có thể bảo vệ nàng đây? Đối mặt với hồn sư cường đại chân chính, hắn biết với một chút lực lượng nhỏ nhoi của mình căn bản không làm được gì cả.

Đường Hạo nhìn bộ dáng thất thần của Đường Tam, nhíu nhíu mày, "Nàng rất an toàn, nàng đã trở lại quê nhà, chỉ có ở nơi đó, nàng mới không có nguy hiểm. Nam tử hán, đại trượng phu, phải cố gắng để một ngày ngươi có thể tự chính mình bảo vệ nàng, lúc đó đi tìm nàng cũng không muộn."

"Ba ba, người không phản đối ta và Tiểu Vũ cùng ở một chỗ?" Đường Tam kinh ngạc nhìn Đường Hạo.

Đường Hạo trong mắt toát ra một tia thất thần, "Tám năm đã trôi qua, Tiểu Tam, ngươi có hận ta bỏ rơi ngươi tám năm này không?"

Đường Tam lắc đầu, "Không, ta không hận."

"Tại sao?" Đường Hạo hỏi.

Đường Tam lúc này tâm tình đã buông lỏng vài phần, mặc dù không thể gặp lại Tiểu Vũ, nhưng dù sao Tiểu Vũ cũng đã an toàn rồi. Trên mặt toát ra nụ cười tự nhiên, "Bởi vì người là cha của ta, tính mạng của ta là ngài cho, không có người, sao có ta được. Con cái vĩnh viễn không có quyền trách cứ cha mẹ!"

Nghe Đường Tam nói, Đường Hạo chỉ cảm thấy tim chính mình đập, phảng phất như tiếng trống, nhìn đứa con mười bốn tuổi trước mắt mình, áp lực tình cảm của hắn rốt cục không thể kìm chế được, mạnh mẽ ôm Đường Tam vào lòng mình .

Từ khi sinh ra cho đến bây giờ, đây là lần đầu tiên Đường Tam cảm nhận tình yêu của Đường Hạo đối với chính mình, cái cảm giác này cực kỳ chân thật, mặc dù hắn đã sống hai kiếp người, nhưng cái cảm giác này mới chỉ là lần đầu tiên chính hắn được cảm thụ. Cho dù Đại sư luôn luôn làm cho hắn có cảm giác được đối đãi như cha với con nhưng cũng không thể cho hắn cảm giác như vậy.

Đường Hạo động tác rất thô lỗ, cánh tay lực lưỡng thậm chí làm xương cốt cũng bị đè nén lại khiến cho hắn cảm thấy chút đau, nhưng bị cha ôm như vậy lại khiến Đường Tam cảm giác thân tình trước đây chưa từng có, khiến hắn buông lỏng cơ thể mà hưởng thụ?

"Ta biết ngươi có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ta." Đường Hạo đẩy Đường Tam ra, để hắn một lần nữa ngồi ở trước mặt chính mình. Đường Tam phát hiện, con mắt cha có chút đỏ lên.

Đường Tam gật đầu.

Đường Hạo nói: "Ngày đó khi ngươi dùng khí hồn chân thân, ngươi nghe được thanh âm chính là của ta. Có rất nhiều chuyện, ngươi bây giờ còn không cần biết, bởi vì ngươi còn không có đủ năng lực. Bắt đầu từ bây giờ, ngươi phải dựa theo sự an bài của ta mà tiến hành tu luyện, đợi đến có một ngày, ngươi đạt tới trình độ ta yêu cầu, ta sẽ đem hết thảy mọi thứ nói cho ngươi rõ ràng, thế nào?"

Nói đến đây, Đường Hạo ho khan hai tiếng, hướng bên cạnh phun ra một ngụm máu .

"Ba ba, người bị thương?" Đường Tam muốn đứng dậy, lại bị Đường Hạo chặn lại.

"Không có gì, chỉ bất quá hôm nay động thủ lại ảnh hưởng đến thương thế trước đây mà thôi" Đường Hạo sắc mặt khôi phục bình tĩnh, tựa hồ người bị thương cũng không phải là hắn.

"Trong những vấn đề mà ngươi muốn biết, ta có thể nói cho ngươi biết trước về hai vấn đề. Thứ nhất, những người khác của Sử Lai Khắc học viện đều không có vấn đề gì cả, mọi người đều có lựa chọn của chính mình, mà hiện tại cũng đến lúc phải chia tay, vẫn phải tiếp tục tiến hành tu luyện. Không thể nghi ngờ Đại sư là một vị sư phụ xuất sắc, nhưng nếu tiếp tục đi theo bên hắn nữa, thì tiến bộ của ngươi sẽ là không đủ. "

"Thứ hai, là về Tiểu Vũ. Ngươi có thấy hay không là rất kỳ quái, Tiểu Vũ thân là mười vạn năm hồn thú, tại sao thực lực lại cũng không mạnh mẽ?"

Đường Tam lập tức gật đầu, cái này cũng là nghi vấn trong lòng hắn, cho dù là Đạiíư, đối với mười vạn tuổi hồn thú thì miêu tả cũng rất đơn giản. Dù sao, chúng xuất hiện cũng quá ít, đại sư cũng chưa từng nghiên cứu được sâu. bởi vì căn bản không có đối tượng để nghiên cứu.

Đường Hạo nói: "Vấn đề này ta giải thích đơn giản cho ngươi một chút, ngươi sẽ hiểu được."

"Hồn thú từ khi sinh ra bắt đầu tu luyện, chia ra mười năm, trăm năm, nghìn năm, vạn năm, mười vạn năm, tổng cộng có 5 cấp bậc. Mỗi một cấp bậc đó, đối với hồn thú mà nói, đều là biến hóa về chất. Hồn thú đột phá sau vạn năm, trí tuệ sẽ rất nhanh tăng trưởng, tới một khi nào đó, trí tuệ thậm chí không thua kém so với con người."

"Về mặt ý nghĩa nào đó mà nói, hồn thú với vũ hồn của hồn sư chúng ta là tương thông, thời gian tu luyện mặc dù quyết định về sự mạnh yếu của bọn chúng, nhưng bản thân thiên phú tiên thiên là quan trọng như nhau Tương tự ngươi là một hồn sư có tiên thiên mãn hồn lực, thậm chí còn mạnh hơn nếu so với một gã hồn sư cấp mười bình thường. Các loại hồn thú cùng với phẩm chất vũ hồn là giống nhau, nhưng cũng không phải là tuyệt đối đúng."

"Hồn thú tu luyện tới mười vạn năm cảnh giới, hồn thú sẽ đạt được một tầng cấp kỳ diệu. Ở tầng cấp này, tất cả mọi hồn thú đều sức mạnh gần như tương đương nhau. Như Tiểu Vũ của ngươi, vốn chỉ là một hồn thú Nhu Cốt Thỏ, nhưng sau khi nàng tu luyện đến mười vạn năm, cho dù so sánh với Thái Thản Cự Viên cùng cấp bậc cũng không hề kém. Tuy nhiên, đạt đến mười vạn năm cấp bậc, hồn thú cũng gặp phải lựa chọn. "

Đường Tam tập trung tinh thần lại mà lắng nghe, giảng giải của Đường Hạo về mười vạn năm hồn thú là thứ ma kể cả Đại sư cũng chưa từng nói qua.

Đối với hắn mà nói, đây cũng là lĩnh vực hoàn toàn mới.

"Mười vạn năm hồn thú địa vị trong hồn thú thì tương tự như phong hào đấu la trong giới hồn sư, đã đạt tới đỉnh điểm rồi. Lúc này, thực lực bọn họ cực kỳ cường đại, dưới tình huống một đấu một, Phong Hào Đấu La cũng rất khó chiến thắng chúng, thậm chí còn bị chúng đánh chết. Nhưng do trí tuệ không thể so với loài người nên lúc này bọn chúng có hai con đường để lựa chọn."

"Lựa chọn thứ nhất là bảo trì thực lực chính bản thân, tuy nhiên, đạt tới cấp bậc 10 vạn năm cấp bậc đã là quá nghịch thiên rồi, nếu lại giữ thực lực như vậy mãi cũng không được, để bù đắp lại, chúng chỉ có thể sống nhiều nhất thêm một ngàn năm thời gian sau khi lựa chọn, sau một ngàn năm, chúng chắc chắn sẽ chết. Mà một con đường khác, một con đường rất mạo hiểm, đó là hóa hình. "

"Hóa hình?" Đường Tam kinh ngạc nhìn Đường Hạo.

Đường Hạo gật đầu : "Đúng vậy, chính là hóa hình. Hóa hình trở thành nhân loại, bởi vì, trong tất cả các sinh vật, loài người là chủng tộc có tiềm lực lớn nhất."

"Sau khi hóa hình làm nhân loại, hồn thú phải một lần nữa tu luyện lại. Nếu chúng lại có thể tu luyện đến cấp bậc Phong Hào Đấu La, lại thuận lợi đột phá cửa ải trăm cấp đại quan, vậy chúng sẽ không bị hạn chế về tuổi thọ nữa, suốt đời không chết, sẽ trở thành một tồn tại của Thần"

Đường Tam nói: "Như vậy chẳng phải Hồn Thú đều sẽ lựa chọn như vậy sao? Suốt đời sẽ không chết, con nghĩ đây là điều mà mọi sinh vật đều muốn theo đuổi"

Đường Hạo lạnh nhạt nói: "Ngươi có biết số lượng hồn thú trăm ngàn năm (10 vạn) lựa chọn con đường thứ hai này là bao nhiêu không ?

Đường Tam lắc đầu.

Đường Hạo nói: "căn cứ Hạo Thiên tông chúng ta ghi lại. Tại hồn thú 10 vạn năm, số lượng lựa chọn con đường thứ hai chỉ có chưa đến một phần mười mà thôi"

Đường Tam kinh ngạc hỏi: "Tại sao? không phải nói, lựa chọn con đường đầu tiên thì chỉ có thể sống được thêm một ngàn năm thôi sao? Còn con đường thứ hai lại có thể trường sinh bất tử, tại sao bọn chúng lại không theo?"

Đường Hạo cười lạnh một tiếng. "Làm gì có truyện dễ dàng như vậy ? Hồn thú tu luyện so với loài người chúng ta khó khăn không biết là hơn bao nhiêu, khi hóa hình thì sẽ không thể quay trở lại được nữa. Nói cách khác, khi hóa hình xong, trừ phi bị giết chết, nếu không, chúng sẽ không thể biến trở lại hình hồn thú trước đây nữa. Bản thể của chúng biến thành nhân loại có vũ hồn, nhưng năng lực trước kia hoàn toàn biến

mất, hồn lực phải tu luyện lại từng chút từng chút một. Mặc dù tốc độ tu luyện nhanh hơn nhiều loài người, hơn nữa lại không phải giết hồn thú để hấp thu hồn hoàn, nhưng trong quá trình tu luyện, chúng cũng phải trực tiếp cùng tiếp xúc với loài người, cảm nhận hơi thở của loài người, nếu không sẽ không có cách nào để tiến bộ."

"Hơn nữa, lựa chọn con đường này, chúng cũng sẽ sống lâu như con người thôi, tức là nếu giống như loài người mà bị hạn chế về thời gian tu luyện mà không thể đột phá qua trăm cấp, vậy chúng cũng chỉ có thể sống được một trăm năm. Ngàn năm cùng trăm năm, đại đa số mười vạn năm hồn thú sẽ lựa chọn ra sao, hẳn ngươi có thể hiểu."

"Càng huống chi, sau khi hóa hình, hồn sư bình thường không thể phát hiên ra nhưng chỉ cần là hồn sư đạt cấp bậc cao hơn Hồn đấu la cẩn thận chú ý thì sẽ phát hiện được, nhất là trước mặt Phong Hào Đấu La, chúng sẽ không thể nào che dấu được. Tiểu Vũ sở dĩ vẫn không có bị người khác phát hiện, là bởi đóa hoa nọ, loại kỳ hoa có thể che dấu hơi thở trên người nàng, nó mới khiến cho nàng vẫn an toàn cùng ngươi cùng ở một chỗ. Hôm nay, do đóa hoa không ở trên người nàng nữa nên thân phận nàng mới bị bại lộ trước mặt những người của Giáo Hoàng. "

"Ngươi nghĩ lại xem, đối mặt với mười vạn năm hồn thú, nhưng lại là một người sau khi hóa hình, thực lực yếu ớt , những kẻ của Võ Hồn điện liệu sẽ tha cho nàng đi sao?"

" Mười vạn năm hồn thú sau khi hóa hình tu luyện chia làm ba giai đoạn. Trước khi hồn lực đạt tới sáu mươi cấp, được xưng là ấu sanh kỳ, trong giai đoạn này, hồn sư cấp bậc cao hơn Hồn đấu la là có thể phát hiện chúng. Sau khi qua sáu mươi cấp, chúng sẽ trở nên an toàn hơn rất nhiều, cũng cần thân mật tiếp xúc hơn với nhân loại. Giai đoạn này tên là thành thục kỳ, cho dù là Phong Hào Đấu La, sau khi chúng trọng tu vượt qua sáu mươi cấp hồn lực, cũng không cách nào nhìn ra thân phận hồn thú của chúng. Bởi vậy, mười vạn năm hồn thú sau khi vượt qua sáu mươi cấp cũng có thể nói là chân chính biến thành nhân loại, khi đó bọn họ cùng loài người không có gì khác nhau."

"Mà sau khi đạt tới chín mươi cấp, mười vạn năm hồn thú tu luyện sẽ tiến vào giai đoạn cuối cùng, hóa thần kỳ, so với Phong Hào Đấu La của nhân loại chúng ta giống nhau, cho dù bị đánh sâu vào cũng vĩnh viễn không chết."

"Vĩnh viễn không chết." Đường Tam nhắc lại một lần lời Đường Hạo nói. Đối với hắn mà nói, những lời này cũng không có ý nghĩa quá lớn. Không chết? Con người thật sự có thể không chết sao?

Hắn không lo lắng quá nhiều, lúc này, tâm tình hắn đã từ hưng phấn khi gặp lại cha cùng với mất mác do Tiểu Vũ rời đi, từ từ khôi phục lại.

Ít nhất, cục diện vốn hẳn phải chết, nhờ có sự xuất hiện của cha, chính mình cùng Tiểu Vũ đều cũng không có việc gì, điều này đã là một kết quả rất tốt rồi, hay có thể nói là một sự khởi đầu mới.

"Nói như vậy, Tiểu Vũ lựa chọn chính là hóa hình, hơn nữa nàng chính là mười vạn năm hồn thú bị vây trong ấu sanh kỳ hóa hình?"

Đường Hạo gật đầu, "Đúng là như thế. Mặc dù tha nàng là mười vạn năm hồn thú, nhưng có thể quan sát thấy, trước khi nàng lựa chọn hoá hình, hẳn là chưa bao giờ rời khỏi nơi mình tu luyện, tâm như sợi chỉ trắng. Cho nên, kỳ thật nàng so với một nữ hài tử bình thường không khác gì nhau, chỉ bất quá, nếu nàng chết sẽ sinh ra hồn hoàn và hồn cốt mà thôi."

Đường Tam yên lặng gật đầu, lúc đầu, khi hắn nhìn ra Tiểu Vũ là hồn thú, nội tâm cũng từng giãy dụa, nhưng giống như lời nói của Đường Hạo vậy, ở trong lòng hắn, Tiểu Vũ bất luận là người là thú, cũng đều là muội muội hắn, còn có mông lung luyến ái.

Đường Hạo trầm giọng nói: "Những gì ngươi hy vọng biết ta đã nói cho ngươi rồi. Bắt đầu từ bây giờ, ta sẽ tiến hành một loạt đặc huấn đối với ngươi. Một khi đã lựa chọn con đường làm hồn sư này, nếu có nhân vật cao tầng của Võ Hồn điện xuất hiện trước mặt, ngươi sẽ không có đường lui, chỉ có để làm cho bản thân mình trở nên càng mạnh. Nếu không, ngươi vĩnh viễn đều cũng chỉ có thể giống như một con chuột trốn chui trốn nhủi ở những nơi âm u. Nghỉ ngơi đi, hồi phục thân thể nhanh hết sức, sau đó ta đem ngươi đến một nơi."

Nói xong những lời này, Đường Hạo chậm rãi nhắm lại hai mắt.

“Ba ba.” Đường Tam đột nhiên kêu một tiếng.

“Ân?” Đường Hạo không có trợn mắt.

Đường Tam cắn răng, nhưng rốt cuộc vẫn hỏi ra nghi vấn mà sâu trong nội tâm vẫn luôn khao khát được biết: “Mụ mụ ta có đúng hay không bị Võ Hồn điện hại chết?”

Đường Hạo toàn thân chấn động, hai mắt chợt mở ra, ánh mắt sắc bén tựa như hai tia chớp xuất hiện giữa ban đêm.

Bị ánh mắt cha chiếu sáng lên người, Đường Tam thậm chí cảm giác được đau đớn.

Tâm tình kịch liệt rung động chợt lóe qua trên mặt Đường Hạo, “Ta nói rồi, rất nhiều chuyện ngươi bây giờ còn không cần biết. Muốn biết tất cả hết thảy, nên hết sức nhanh chóng làm cho bản thân trở nên mạnh mẽ, để làm cho chính mình đạt tới yêu cầu của ta.”

Đây là câu nói cuối cùng của Đường Hạo đối với Đường Tam. Đường Tam cũng không có lại hỏi cái gì, phụ tử hai người ngồi hai bên tiến vào vào trạng thái tu luyện.

Sáng sớm ngày thứ hai, đơn giản ăn điểm lương khô, Đường Hạo mang theo Đường Tam xuất phát. Trải qua một đêm nghỉ ngơi, Đường Tam thân thể dẻo dai đã khôi phục hơn phân nửa, chỉ có sau lưng cảm giác tê dại trở nên càng mãnh liệt. Hắn biết, bát chu mâu đang trong quá trình khôi phục.

Đường Hạo khôi phục bộ dáng ít nói trước kia, không nói lời nào, chỉ dùng tốc độ nhanh như lưu tinh đi ở phía trước. Đường Tam đi theo phía sau hắn, phải đề tụ hồn lực mới có thể miễn cưỡng đuổi kịp.

Đường Hạo đi về phía Thiên Đấu đế quốc, dọc theo đường đi, hắn cũng không đi đường to, chuyên tìm địa hình phức tạp mà đi, vài ngày đầu tiên, Đường Hạo đi tốc độ còn không tính là quá nhanh.

Mà theo sự hồi phục thân thể của Đường Tam, Đường Hạo đi tới tốc độ trở nên càng lúc càng nhanh. Đến khi thân thể trạng thái Đường Tam toàn bộ khôi phục, hắn phải ngưng tụ toàn bộ hồn lực mới có thể đuổi theo cha mình.

Bởi vì đi với tốc độ quá nhanh, Đường Tam đã bất chấp không phân biệt phương hướng, đi đến ngày thứ bảy, hắn đã hoàn toàn không biết chính mình đang ở nơi nào, chỉ là có thể ước chừng cảm giác được chính mình vẫn ở trong phạm vi Thiên đấu đế quốc.

Mỗi ngày Đường Hạo lưu lại nghỉ ngơi thời gian đều cũng chỉ có hai canh giờ, còn lại đều tiếp tục đi, gần như mỗi ngày đều khiến cho Đường Tam thân thể đạt tới gần trạng thái cực hạn.

Bất quá, từng trải qua ma quỷ huấn luyện của đại sư, dần dần theo thân thể hoàn toàn khôi phục, còn miễn cưỡng có thể kiên trì được.

Sau nửa tháng, Đường Hạo rốt cục ngừng lại.

---

132. Chương 131: Kỹ Năng Của Trí Tuệ Đầu Cốt - Tử Cực Thần Quang

Xuất hiện trước mắt bọn họ là một dãy núi dài liên miên. Từ chỗ bọn họ đang đứng, không có khả năng nhìn bao quát được hết toàn bộ sơn mạch, hơn nữa đỉnh núi cao đến nỗi mây vờn bay che lấp cả đỉnh.

” Bát chu mâu của ngươi đã khôi phục lại chưa ?” Đường Hạo thản nhiên hỏi.

Đường Tam gật đầu, “Đã khôi phục .”

Đường Hạo liếc mắt nhìn Đường Tam,” Hãy cố gắng đuổi theo ta.” Sau khi nói ra sáu từ đơn giản, Đường Hạo phóng lên, thẳng đến vách núi phía trước lao tới .

Vách núi trước mặt có độ dốc dựng đứng, nhưng dưới chân Đường Hạo di chuyển như trên đất bằng phẳng. Mỗi lần mũi chân điểm trên vách núi, thân thể hắn đều nhảy lên đến ba thước, nhanh chóng hướng đến đỉnh núi mà lao lên.

Đường Tam hít sâu khẩu khí, hồn lực ngưng tụ, sau lưng bát chu mâu xanh biếc chống giữ phá áo ngoài đâm ra, sau đó chợt mở rộng.

Trải qua nửa tháng thời gian hồi phục, bát chu mâu đã lại một lần nữa sinh trưởng, cùng trước kia khác nhau, nhìn qua thậm chí càng trở nên cứng rắn hơn .

Thân thể nằm sấp xuống, bát chu mâu uốn cong, làm Đường Tam tựa như một con nhện bám trên mặt đất, bụng và ngực đã bám sát mặt đất. Chân nhện chợt phát lực, mang theo thân thể hắn như tia chớp mà phóng đi, trực tiếp bắn lên tới gần hai mươi thước.

Tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch—-, bát chu mâu giống như đâm thủng đậu hủ mà xuyên qua núi đá, thân thể Đường Tam trực tiếp bám trên mặt trên. Là ngoại phụ hồn cốt, sử dụng bát chu mâu cực kì hữu dụng, ngoại trừ không thể bay, cơ hồ không bị bất kỳ địa hình nào hạn chế.

Lợi dụng bát chu mâu đâm vào vách đá, Đương Tam khống chế nó mà phóng như điên lên hướng đỉnh núi.

Tốc độ Đường Hạo mặc dù rất nhanh, nhưng sử dụng bát chu mâu, Đường Tam cũng tuyệt đối không chậm hơn, bằng vào chiều dài hơn bốn thước của bát chu mâu, thậm chí dưới điều kiện đất bằng phẳng mà thẳng tiến, tốc độ còn muốn nhanh hơn vài phần nữa.

Bát chu mâu hoạt động theo quy luật, Đường Tam cảm thấy máu trong người nóng dần lên, làm toàn thân hắn thoải mái đến nỗi không nói nên lời. Hắn hiểu được, sau khi bát chu mâu tái sinh, đã cùng thân thể mình hoàn toàn dung hợp.

Đường Hạo tựa như không biết mệt mỏi, dẫn đường cho Đường Tam lại bay nhanh qua một đỉnh núi lớn nữa, chạy suốt nửa ngày, xâm nhập vào bên trong sơn mạch.

Sử dụng bát chu mâu cũng hao phí hồn lực, chạy suốt nửa ngày làm Đường Tam thấy có chút hoa mắt váng đầu .

Đúng lúc này, bên tai mơ hồ truyền đến một trận âm thanh ầm ầm vang lên, không khí cũng trở nên ướt át hơn nhiều.

Đó là cái gì?

Đường Tam ngẩng đầu về phía trước của hướng Đường Hạo đi, hắn phát hiện, tựa hồ phụ thân mục đích chính là phóng đến nơi đó.

Càng tiến tới gần, âm thanh càng ngày càng lớn hơn, thậm chí khiến người ta cảm thấy đinh tai nhức óc. Không khí cũng càng trở nên ẩm ướt hơn, so với phía ngoài thậm chí còn cao hơn đến mấy phần.

Rốt cuộc một lần nữa Đường Hạo dừng cước bộ lại, đây là một sơn cốc, chuẩn xác mà nói, đây là một hồ nước.

Hồ nước trong suốt đến nhìn thấy cả đáy, tựa như một khối ngọc lam khổng lồ.

Một bên sơn cốc hơi nghiêng, là một cái thác nước rộng khoảng hai mươi thước, như một sợi dây dài đến gần hai trăm thước thả xuống từ trên vách núi đang ầm ầm đổ nước xuống hồ, nước từ tháp đổ xuống như xâm nhập tận vào trong lòng hồ, như muốn khoét sâu đáy hồ thêm nữa.

Thác nước đổ xuống, nện trên mặt hồ nước khiến nước bắn lên tung tóe, vô số bọt nước xuất hiện. Mặt trời chiếu xuống trên mặt thủy đàm tạo nên một chiếc cầu vồng khổng lồ, vô cùng đẹp đẽ.

Đường Tam mới vừa đến nơi này, một cỗ khí mát lạnh của hơi nước đập vào mặt, còn không khí ướt át như muốn thẩm thấu vào tận tâm can, khiến hắn vô cùng thoải mái.

Quần sơn vây quanh, nghìn hoa vạn cỏ, thác nước liên miên đổ xuống……, tất cả những thứ đó, không khỏi làm cho Đường Tam có chút ngây người ra.

Đường Hạo lẳng lặng đứng ở đó, ánh mắt hắn thủy chung nhìn đến thác nước đang đổ xuống, không biết tại sao, vẻ mặt vẫn luôn lạnh lẽo, già nua của hắn dần dần cũng không thể che dấu được vẻ ôn nhu, tình cảm.

Cha con hai người cứ như vậy đứng bên Thủy Đàm, một lúc lâu sau, vẫn là Đường Tam thoát khỏi cảnh đẹp này trước, tỉnh táo lại quay đầu nhìn về hướng cha hắn.

Có lẽ bởi vì cảm giác được ánh mắt của hắn đã làm cho sắc mặt của Đường Hạo trở lại vẻ lạnh lẽo bình thường, chậm rãi xoay người nhìn về hướng Đường Tam.

"Hai năm tới, đây sẽ trở thành địa phương ngươi sống và tu luyện, trước mặt có nước, đói bụng thì kiếm các loại quả trên núi, ngươi đã từng ở cùng với Độc Cô Bác một thời gian rồi, chắc là cũng có bản lãnh để duy trì sự sống chứ. "

Nghe phụ thân nói, trong lòng Đường Tam nóng lên, ánh mắt nhìn phụ thân khiến hắn cũng có thêm vài phần ấm áp thân tình. Phụ thân ngay cả việc mình sống cùng Độc Cô Bác một khoảng thời gian, đã nói lên phụ thân thuỷ chung cũng không có rời xa mình

Đường Tam thông minh ra sao, hắn lập tức suy nghĩ nguyên nhân đã khiến phụ thân không thể ở cùng bên với mình, bởi vì sợ sẽ ảnh hưởng tới việc tu luyện của chính hắn.

Quả thật, sư phụ cũng đã dạy hắn cách tu luyện tốt nhất, cho dù phụ thân đã là Phong Hào Đấu La, cho dù là Giáo hoàng, nhưng tại phương diện dạy học vẫn không nhất định hơn được sư phụ.

" Xoay người, hướng lưng về phía ta." Đường Hạo hướng Đường Tam nói.

Đường Tam vội vã theo lời mà làm.

Khi hắn vừa mới xoay người, một đôi bàn tay to đã áp lên trên bờ vai hắn, một khắc sau, Đường Tam cảm thấy hai cỗ nhiệt lưu từ đó truyền vào cơ thể.

Bang bang hai tiếng, Đường Hạo hai tay giơ lên rồi lại hạ xuống, đánh vào phía sau lưng Đường Tam, ngay sau đó, tay hắn giống như cành liễu mềm mại, nhanh chóng lướt trên khắp cơ thể Đường Tam, ngoài đầu ra, cơ hồ không bỏ qua một vị trí nào trên người hắn.

Nơi bàn tay to lớn của Đường Hạo đi qua, Đường Tam chỉ cảm thấy cuồn cuộn nhiệt lưu không ngừng rót vào toàn thân, mấy ngày nay đi đường rất mệt mỏi nhưng nay lại như không còn sót lại chút nào.

Cỗ nhiệt lưu chạy qua, tựa như được an ủi, khiến hắn thoải mái không thể nói nên lời.

Thân thể Đường Tam từ từ nóng lên, từ sau khi ăn xong Bát Giác Huyền Băng Thảo cùng Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ, rất ít khi mồ hôi hắn chảy ra nhiều như vậy.

Đường Tam cũng không biết qua bao lâu thời gian, hắn chỉ là cảm giác được bản thân dần dần rơi vào trạng thái mơ màng buồn ngủ, cả người tựa như đang ngồi trong lò rèn vậy. Đối với việc bị phụ thân điểm, vỗ lên, hắn cũng hoàn toàn không chú ý nữa, cả thân thể buông lỏng ra. Trên thế giới này, có mấy người mà Đường Tam tuyệt đối sẽ không phòng bị, Đường Hạo khẳng định là xếp hàng đầu. Hắn là người thân duy nhất của Đường Tam trong cả hai kiếp sống.

Đột nhiên, một cỗ thanh lương từ đỉnh đầu hạ xuống, làm cho Đường Tam nhất thời từ trạng thái mông tỉnh táo lại.

Hồ nước vẫn như trước không có gì khác biệt, thanh âm lại một lần nữa truyền vào trong tai Đường Tam, Đường Tam cúi đầu nhìn xuống cơ thể mình thì thấy quần áo đã ướt sũng cả rồi.

Đường Hạo vẫn đứng bên cạnh hắn, ánh mắt có vẻ uể oải nhưng lưng vẫn thẳng tắp mà đứng, từ bề ngoài mà nhìn thì đấy có thể là hành động duy nhất khiến khi người khác thấy hắn không có vẻ già nua.

"Thân thể của ngươi so với tưởng tượng của ta còn tốt hơn. Bất quá ngươi mới trải qua mấy trận đấu nên không khỏi tránh khỏi có một vài ám thương, ngươi phải nhớ kỹ, bị thương cũng không đáng sợ, nhưng sau khi bị thương phải hoàn toàn điều trị cho khỏi hẳn lại, nếu không, trên người mà lưu lại ám thương thì vô cùng nguy hiểm. Hiện tại ta đã giúp ngươi đem tất cả đích ám thương đều chữa hết. Gân cốt của ngươi so với người bình thường cứng cỏi hơn nhiều, hẳn là có quan hệ với việc ăn được dược thảo trước đây. Điểm này phi thường tốt"

Khó có thể thấy trên mặt Đường Hạo một tia hài lòng như thế, thân thể của hắn đương nhiên so với người bình thường tốt hơn nhiều, được Băng Hoả Lưỡng Nghi Nhãn cải tạo cơ thể, còn trải qua mài dũa của hai đại tiên thảo.

Nếu không phải như vậy, không biết Đường Tam đã chết mấy lần rồi nữa. Ngày đó nếu không phải vì vậy, thì hắn hoàn toàn không thể chống đỡ trạng thái vũ hồn dung hợp kỹ của hồn kỹ Viên Nguyệt do Tà Nguyệt thi triển.

" Tiểu Tam, ngươi biết hiện tại vấn đề lớn nhất của ngươi là gì không?" Đường Hạo hỏi.

Đường Tam trong lòng vừa động, đây là điều phụ thân muốn nhắc nhở mình sao? Suy nghĩ một chút, hắn liền nói: "Là khi lực bạo phát trong chiến đấu. Võ hồn của con lấy việc khống chế là chính, nhưng bộc phát lực lại là không đủ. Gặp phải đối thủ như Tà Nguyệt thì đấu với hắn rất khó khăn."

Đường Hạo gật đầu, nói: "Ngươi nói không sai. Tại phương diện khống chế, đại sư đối với ngươi dạy không hề tì vết nào. Lực khống chế của ngươi đã tương đối xuất sắc, cho dù còn có chút khuyết điểm, cũng chính là do bản thân Lam Ngân Thảo có khuyết điểm. Nhưng ngươi không cần sốt ruột, chờ ngươi đạt được đệ lục hồn hoàn, loại tình huống này sẽ phát sinh thay đổi."

"A?" Đường Tam giật mình nhìn phụ thân, thẳng thắn mà nói, ngay cả đại sư cũng không biết Lam Ngân Thảo khi tu luyện đến đệ lục hồn hoàn thì sẽ biến thành bộ dáng gì nữa, Đường Tam không dám tin tưởng, chính phụ thân mình lại biết được.

Chẳng lẽ nói, ở cái thế giới này từng có người đem Lam Ngân Thảo tu luyện đến cảnh giới đệ lục hồn hoàn sao?

Từ khi phụ thân giảng giải cho hắn về tri thức của hồn thú mười vạn năm, đến bây giờ lại chỉ điểm lối thoát cho Lam Ngân Thảo, đối với Đường Tam mà nói, chính phụ thân mình càng ngày càng khiến hắn cảm thấy huyền bí.

Đường Hạo lạnh nhạt nói: "Không cần hỏi ta tại sao, sau này ngươi tự nhiên sẽ minh bạch. Bắt đầu từ bây giờ, ta sẽ huấn luyện đặc biệt đối với ngươi. Ngươi trước hết đem khối hồn cốt lấy được tại Võ Hồn điện thu vào cơ thể đi. Nó đối với ngươi rất hữu ích đấy."

Ngày đó sau khi trận đấu kết thúc, Đường Tam cầm Tinh thần ngưng tụ Trí tuệ đầu cốt cũng không lập tức dung hợp hồn cốt, đứng trước Giáo Hoàng điện hắn sao có thể manh động mà dung hợp nó cơ chứ, cho nên hắn trực tiếp đem Trí tuệ đầu cốt vào bên trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ.

Lúc này nghe phụ thân nhắc nhở, hắn mới lần nữa lấy nó ra.

Bỗng nhiên năng lượng ba động lam quang nhàn nhạt tràn ngập làm người khác mê say, nhìn trước đầu cốt trước mắt, trong lòng Đường Tam không khỏi một trận vui mừng. "Hồn cốt, mình có thể có sáu cái hồn cốt để ghép lại thành một bộ hồn cốt toàn thân hay không chứ?"

Đường Hạo lạnh nhạt nói:" Khối hồn cốt này phẩm chất tương đối tốt. Vũ Hồn điện cũng không có nói lung tung, nó là của một hồn thú ít nhất năm vạn năm. Nếu như không phải Bỉ Bỉ Đông không cần, cũng không lấy nó làm giải thưởng đâu. Khối hồn cốt này hẳn hẳn là do Võ Hồn điện định vì nữ hồn sư trong ba hồn sư trẻ tuổi mà chuẩn bị. Trong ba người đó, xuất sắc nhất cũng chính là nàng ta."

" Người nói chính là Hồ Liệt Na?' Đứng đầu thế hệ hoàng kim, không phải Tà Nguyệt sao?" Đường Tam có chút giật mình nhìn phụ thân. Tà Nguyệt chính đã tự nghĩ ra hồn kĩ Viên Nguyệt, cho hắn ấn tượng quá sâu sắc. Đó là đau đớn đến khắc cốt ghi tâm. May có bát chu mâu mới miễn cưỡng ngăn cản, vậy mà cũng khiến nó bị đứt gẫy nặng nề.

Đường Hạo lạnh lùng cười, "Đương nhiên không phải gã Tà Nguyệt đó. Tự nghĩ ra hồn kỹ thì tính làm gì? Không cần thực lực quá mạnh, nếu như võ hồn của ngươi là Hạo Thiên Chùy, hơn nữa lại đạt trên bốn mươi cấp, chỉ cần một chùy, có thể dễ dàng phá được chiêu thức đó. Hồ Liệt Na kia mới là người mà ngươi nên chú ý. Năng lực Mị Hoặc của nàng rất mạnh. Nhìn qua, Võ hồn dung hợp kĩ chủ đạo là Tà Nguyệt, nhưng trên thực tế, Võ hồn dung hợp kĩ mới coi hắn làm nhân tố chính. Nếu như không phải sử dụng Võ hồn dung hợp kĩ, hồn kỹ của nàng thi triển chắc chắn sẽ gây phiền toái lớn cho các ngươi. Ta không biết nhãn công của ngươi như thế nào luyện thành, khiến ngươi đúng lúc thể khắc chế nàng. Cũng bởi vì như

thế, ngươi mới không thấy rõ được sự đáng sợ của nàng ta. Trong Sử Lai Khắc thất quái, nếu như không có ngươi khắc chế nàng, vậy chỉ cần một mình nàng cũng thừa sức để thu thập tất cả các ngươi. Bỉ Bỉ Đông là muốn đem nàng đi bồi dưỡng để sau này trở thành Giáo Hoàng kế nhiệm, trước đây nàng hoàn toàn không được tiếp xúc với ngoại giới."

Tương tự kiếp trước của Đường Tam, tâm trí hoàn toàn tập trung vào việc nghiên cứu về ám khí, nên mới khiến hắn có được thành tựu lớn như vậy.

Nhưng lại khiến hắn không tiếp xúc với bên ngoài, trở thành như một tờ giấy trắng không có một tì vết nào cả.

Hắn bất quá mới chỉ sống trên cõi đời này mười bốn năm, làm sao có thể so sánh được với kinh nghiệm của Đường Hạo cơ chứ. Lúc này được Đường Hạo nhắc nhở, hắn lại có cảm giác thông suốt, nên liên tục gật đầu.

(Đoạn trên có cảm giác thiếu thiếu, nhưng do convert với VP đều như vậy nên cũng không biết làm gì - A Lá)

" Bắt đầu đi. Trước tiên cùng nó hòa hợp thành một thể. Có trợ giúp của nó, sau này ngươi tu luyện nhất định sẽ hiệu quả hơn rất nhiều. Trí lực của ngươi đã vượt xa người cùng tuổi rồi, với sự hướng dẫn của Đại sư, lại thêm nhãn công của ngươi nữa, những điều đó đều có thể được đầu cốt này tăng phúc. Trong quá trình hấp thu, ngươi hãy toàn tâm toàn sức tập trung vào việc cảm thụ năng lượng biến hóa của nó, không được có bất cứ tạp niệm nào trong đầu. Ta sẽ làm hộ pháp cho ngươi"

Có Hạo Thiên đấu la hộ pháp, vậy thì còn lo gì nguy hiểm từ bên ngoài nữa chứ ?

Đường Tam ngay lập tức ngồi xuống trên tảng đá bên cạnh, hai tay cầm chiếc đầu cốt đang lấp loé lam quang, chậm rãi nhắm mắt lại.

Làm Đường Hạo có chút giật mình chính là, từ trên người Đường Tam bỗng sinh ra một tia tinh thần ba động.

Tinh thần ba động mặc dù không mạnh, nhưng hết sức rõ ràng. Phải biết rằng, khi Đường Hạo có khả năng xuất ra tinh thần ba động là cũng hơn hai mươi lăm tuổi.

Mà lúc ấy, hắn đã là kỳ tài số một của Hạo Thiên Tông, Hạo Thiên Tông lại còn là thiên hạ đệ nhất tông môn. Nhưng đứa con trai trước mắt này, so với chính mình đạt tới trình độ đó còn sớm hơn mười năm .

Không có bị Đường Tam nhìn, Đường Hạo không hề ẩn dấu thế giới nội tâm của chính mình nữa. Trên mặt những đường nét rõ ràng trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, nụ cười vẫn mang theo một tia lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào thác nước đang đổ xuống trước mặt.

Nương theo tia tinh thần ba động chậm rãi rót vào bên trong khối đầu cốt, trên khối đầu cốt lam quang bỗng trở nên mạnh mẽ hẳn lên, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã đem thân thể Đường Tam bao phủ vào bên trong, tản ra ánh sáng lam nhạt.

Hồn cốt sở dĩ còn trân quý hơn cả hồn hoàn, ngoại trừ việc nó rất ít khi xuất hiện bên ngoài, hơn nữa việc hấp thu nó không bị hạn chế bởi hồn lực mạnh hay yếu. Nói cách khác, nếu ngươi có thể vận khí tốt thì ngay cả khi ngươi còn là một cấp hồn lực cũng có thể hấp thu khối hồn cốt cấp bậc mười vạn năm.

Bởi vậy, lúc này tuy Đường Tam đang hấp thu chính là hồn cốt của hồn thú trên năm vạn năm tu vi, cũng sẽ không có bất cứ điều gì nguy hiểm. Thậm chí so với lúc hắn hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu còn muốn an toàn hơn nhiều.

Bị bao phủ bởi lam quang, đầu tiên Đường Tam cảm thấy một tia hồn lực lạnh như băng rót thẳng vào trong óc mình, đó là một loại năng lượng ba động làm hắn phi thường dễ chịu.

Hơi thở thanh lương trực tiếp chui qua mi tâm mà vào, từ từ kích thích đại não của hắn, nơi nó đi qua khiến cho đại não như được mở thông cả ra.

Cái loại thẩm thấu kỳ diệu này là lần cảm giác dễ chịu nhất mà trước nay hắn từng trải qua.

Giờ khắc này, rất nhiều sự tình trước đây mình còn không hiểu thì nay lại trở nên rõ ràng mồn một, càng làm Đường Tam kinh ngạc hơn chính là tại nơi khí lưu trong trẻo lạnh lùng đó đi qua khiến cho cả đại não và cơ thể của mình như lột xác, tinh thần lực có thể thoát ra khỏi cơ thể,

Nhưng đối với lại tình huống của tinh thần lực này Đường Tam cũng không vội sử dụng.

Lúc này ảnh hưởng của luồng khí lưu lạnh lẽo này không ngừng làm tốc độ tăng trưởng của tia tinh thần lực được đề cao kinh người, hơn nữa Đường Tam với tia tinh thần lực này càng cảm thấy gắn kết hơn, chỉ cần ý niệm vừa động là có thể dễ dàng chỉ huy nó.

Quả nhiên không hổ là Tinh thần ngưng tụ Trí tuệ đầu cốt, tinh thần lực trước nay chưa từng có ngưng tụ lại, làm đại não Đường Tam như là bị mở rộng ra. Không cần dùng con mắt, hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng cảm nhận được bên ngoài đang xảy ra vấn đề gì.

Nơi tinh thần lực đi qua, chung quanh trăm thước tất cả đều bị Đường Tam bao quát, hắn thậm chí thấy cả vẻ mặt nhu hòa của phụ thân, mà tốc độ tinh thần lực khuếch trương bao quát lại là chỉ trong giây lát mà thôi.

Đột nhiên cảm giác được tinh thần lực của con trai chợt tăng mạnh, hơn nữa lấy trung tâm hình tròn là hắn tán xuất ra, thần sắc trên mặt Đường Hạo nhất thời căng thẳng, trầm giọng quát:" Tinh thần ngưng tụ, không được phóng ra ngoài. Để ngừa khả năng mất khống chế."

Thanh âm Đường Hạo cũng không lớn, nhưng mang theo chấn động tinh thần mạnh mẽ, Đường Tam phóng xuất ra tinh thần lực dĩ nhiên bị hắn mạnh mẽ ép bức trở về trong cơ thể.

Nghe được thanh âm phụ thân, Đường Tam nhất thời trong lòng lo lắng, vội vã thu liễm tinh thần lực, ngưng tụ lại vào trong đầu.

Tại nháy mắt trước khi tinh thần lực thu hồi, hắn mơ hồ cảm thấy sau thác nước có cái gì đó với tinh thần lực của chính mình cộng hưởng với nhau.

Không đợi Đường Tam kịp tới cẩn thận truy xét, khí lưu băng lạnh nọ chợt trở nên cường thịnh hẳn lên, cơ hồ trong nháy mắt đen tinh thần hắn trong nháy mắt bao phủ.

Đường Tam không bị khống chế , đột nhiên mở hai mắt, hồn cốt màu lam nhạt nọ không biết lúc nào đã phóng đại đến nỗi kích cỡ đã ngang với chính đầu của hắn. Ngay khi Đường Tam mở hai mắt, trong nháy mắt, tại nơi hai hốc mắt của đầu cốt màu lam nhạt chợt nổi lên hai luồng hỏa diễm màu lam.

Cơ hồ là trong nháy mắt, hai luồng hỏa diễm tựa như phun ra, thẳng tắp rót vào trong mắt Đường Tam.

Một trận đau đớn kịch liệt từ hai mắt truyền đến, Đường Tam không nhìn thấy hai đồng tử của hắn lúc này đã hoàn toàn biến thành màu lam, ngay sau đó lại chuyển đổi thành màu tím. Lam tử lưỡng sắc trong khoảng thời gian ngắn luân phiên lóng lánh chín lần, cuối cùng rốt cuộc chuyển về một loại mầu ám lam trong suốt.

Trí tuệ đầu cốt lại một lần nữa phóng lớn, tựu một cái lồng lớn dường như đem đầu Đường Tam bao phủ ở bên trong, rồi sau đó chậm rãi thu về.

Đương khi nó đến gần đầu Đường Tam, cả đầu cốt đã hóa thành hư ảnh, lặng yên dung nhập vào bên trong đầu Đường Tam.

Lúc này, Đường Tam đã bị một mảnh hải dương trong trẻo nhưng lạnh lùng bao phủ, cũng lại một lần nữa không cảm thụ hết thẩy chung quanh nữa, phảng phất thân thể cùng linh hồn đều như bị tổn thương nặng nề, thậm chí ngay cả trên con mắt cảm giác đau đớn đến không còn cảm giác nữa.

Lam quang ở trên đầu xoay quanh ba ngày thời gian, ba ngày này đối với Đường Tam mà nói, chỉ bất quá là thoáng qua rồi biến mất.

Mà Đường Hạo lại vẫn bình tĩnh đứng bên cạnh đợi hắn trong ba ngày, ngoại trừ vẫn chú ý hoàn cảnh đang diễn ra của con trai, nhưng ánh mắt hắn lại hoàn toàn tập trung vào thác nước bên cạnh bất luận là ngày hay đêm.

Khi mở hai mắt ra, cảm thụ đầu tiên của Đường Tam chính là bên ngoài hết thảy đều thay đổi.

Tất cả sắc thái đều được hắn cảm giác thấy rõ ràng, hắn thậm chí có thể chứng kiến được cả một đám năng lượng lốm đốm thật nhỏ trong không khí, xung quanh hết thảy tựa hồ như được tạo thành từ những hạt năng lượng nhỏ vậy. Đường Tam bỗng giật mình phát hiện Tử Cực Ma Đồng của chính mình đã tới đỉnh điểm của tầng thứ ba.

Khoảng cách đột phá đến cuối cùng là rất khó khăn, tuy nhiên lại đạt được hiệu quả vượt bậc.

Đường Hạo thờ ơ lạnh nhạt, hắn quay sang nhìn con trai sau khi mở hai mắt, trong mắt xuất hiện tầng quang mang màu ám lam cường thịnh, theo đôi mắt hắn nhìn kỹ, Đột nhiên hai đạo quang mang ám lam từ trong mắt Đường Tam bắn ra.

Tử Cực Ma Đồng không có ánh sáng màu vàng huyễn lệ, nhưng hai đạo ám lam sau khi bắn ra không chỉ phún tới khoảng cách ba thước rồi biến mất như trước mà lại bắn thẳng tắp về phía trước, bắn mạnh đến tận mấy chục thước khoảng cách rồi trực tiếp xâm nhập vào trong mặt hồ nước.

Đường Hạo là chứng kiến, mà Đường Tam chính là cảm nhận được. Hắn đột nhiên phát hiện, hai mắt mình trực tiếp có thể chứng kiến hết thảy mọi thứ dưới nước, cho dù là lân phiến của các loài cá trong đáy hồ cũng thấy rõ từng phiến một.

Đại não trước nay thông thấu chưa từng có, Đường Tam ngẩng đầu, ánh mắt hướng bên cạnh, Trong phút chốc, trong mắt đích quang mang ám lam chợt trở nên cường thịnh , Ánh mắt rơi vào bên trong một khối cự thạch làm phát xuất ra âm thanh nổ vang ầm ầm.

Khối cự thạch nó vì bị ánh mắt hắn chiếu vào mà trong nháy mắt biến thành tê phấn.

Chứng kiến một màn này, ngay cả đồng tử của Đường Hạo cũng không khỏi kịch liệt co rút lại.

Đây là kỹ năng bao hàm bên trong hồn cốt .

Hồn cốt sau khi được hồn sư hấp thu thì kỹ năng sinh ra đối với hồn sư tương tự đối với kỹ năng mà hồn thú có, tương tự kể cả năng lực cũng tương đương như của hồn thú đó.

Không thể nghi ngờ Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam là phi thường cường đại , khối Tinh thần ngưng tụ Trí tuệ đầu cốt này tự nhiên đã đem kỹ năng của nó tác dụng lên Tử Cực Ma Đồng, hai cái mạnh gặp nhau khiến cho sự kết hợp này trở thành một kỹ năng kinh khủng mà trước nay chưa từng có.

Sau đó Đường Tam giải thích ngay cái kỹ năng mà mình vừa có là : Thấu thị vạn vật trên thế gian, Phá hủy tất thảy những gì mình muốn phá. Kỹ năng đó được hắn đặt là : Tử Cực Thần Quang

Một đạo Tử Cực Thần Quang phát ra, trước tiên Đường Tam cũng không hưng phấn, mà nhanh chóng tính toán xem Tử Cực Thần Quang đến tột cùng uy lực có sức phá hoại đến mức nào. Đây là việc trước kia hắn không chú ý tới, nhưng lúc này đại não hắn lập tức tự động tính toán, hết thảy đều tự nhiên mà tiến hành, ý niệm tính toán trong đầu mới bắt đầu hiện ra, Đường Tam lập tức thông qua tình huống lúc khối đá bị nghiền nát cùng với tình huống mặt đất lưu lại dấu vết xung quanh rồi đơn giản tính toán, rồi đưa ra kết luận Tử Cực Thần Quang phóng ra là một loại công kích tập trung, bởi vì lực công kích tập trung cho nên chỉ một luồng năng lượng bắn ra cũng có lực phá hoại kinh khủng. Hơn nữa hắn phát hiện, sự mạnh yếu của Tử Cực Thần Quang cùng sự vận chuyển tinh thần lực của mình là có liên quan.

Mới vừa rồi hắn nhìn kỹ thủy đàm, cũng không có phát động hiệu quả công kích, tinh thần lực chuyển động rất chậm, mà trong sát na khi hắn đem ánh mắt phát động công kích đến cự thạch, tinh thần lực nhất thời giống phun ra, mà hồn lực tiêu hao ngược lại không lớn. Nói cách khác, cái kỹ năng này hắn là lấy vận chuyển tinh thần lực là chính, tinh thần lực vận chuyển càng nhiều, hiệu quả công kích cũng càng mạnh.

Suy nghĩ cẩn thận vấn đề này, Đường Tam chú ý tới, chính tinh thần lực mình cùng trước kia so sánh với, tăng lên ít nhất gấp trăm lần, nguyên bổn tinh thần lực vô hình vô chất, lúc này tại trong óc chính mình lại hội tụ thành như một dòng sông màu bạc nhẹ nhàng lưu động. Nơi nó đi qua, chiếu sáng hết thảy trong đầu chính mình, làm Đường Tam chứng kiến càng nhiều thứ trong não mình.

Lực công kích của Tử cực thần quang nếu cùng tinh thần lực có liên quan, như vậy, xem ra chính mình cũng có thể bắt đầu tu luyện tinh thần lực .

Đại sư trước kia từng đã dạy Đường Tam về phương pháp tu luyện tinh thần lực, chỉ bất quá khi đó Đường Tam kinh nghiệm chủ yếu đều đặt trên việc tu luyện Huyền Thiên Công, khi đó hắn xem tinh thần lực bất quá chỉ là hư vô mờ mịt gì đó mà thôi, chưa chắc sẽ có cái đó trọng dụng. Nhưng lúc này hắn đột nhiên nghĩ thông suốt. Tác dụng của tinh thần lực không nhỏ một chút nào cả, từ ý nào đó mà nói, tuyệt đối không yếu hơn so với hồn lực của mình.

Hồn sư càng mạnh làm áp lực đối với người khác càng lớn, luồng áp lực này từ đâu mà đến? Là từ hồn lực phóng thích ra, nhưng đồng thời cũng có tinh thần uy áp, đây là tác dụng của tinh thần lực. Càng huống chi, hiện tại Tự Cực Thần Quang được tinh thần lực ủng hộ, sở hữu một kỹ năng không hao phí hồn lực, lại có lực công kích kinh khủng như vậy, đối Đường Tam mà nói, không thể nghi ngờ là như hổ thêm cánh.

Đột nhiên, Đường Tam lấy làm kinh hãi, hắn phát hiện bất quá chỉ là bắn ra một đạo Tử Cực Thần Quang mà khiến mình suy nghĩ nhiều như vậy. Hơn nữa tất cả đều rất thuận lý, tựa hồ suy nghĩ của chính mình thật giống như sự thật đã có, nguyên nhân từ Trí tuệ đầu cốt đã làm cho ta có trí tuệ như vậy sao?

Khó trách, khó trách mỗi một danh hồn sư đối với hồn cốt đều khát vọng như vậy. Đường Tam trong lòng âm thầm than thở, lúc đầu với ngoại phụ hồn cốt bát chu mâu, hắn có được cùng với khi hấp thu hồn hoàn, sau đó nó cũng mang đến cho hắn bao nhiêu cái tốt. Mà Trí tuệ đầu cốt này còn tốt hơn nhiều nữa, cơ hồ nó khiến Đường Tam như được mở rộng cửa lớn đối với việc tu luyện của hồn sư, vì vậy tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là có Tử Cực Thần Quang.

Đường Hạo đứng ở một bên vẫn không nói gì, từ vẻ mặt đăm chiêu của Đường Tam là có thể nhìn ra, hiện tại con trai mình đang đắm chìm trong những suy nghĩ mới, đối với hắn mà nói, lúc này là vô cùng trọng yếu, Đường Hạo cũng mơ hồ có thể đoán được Trí tuệ đầu cốt mang lại cho Đường Tam điều gì, bởi vậy, hiện tại trong khoảng thời gian này tự Đường Tam tự hỏi rồi lại có được câu trả lời đích đáng là điều rất trân quý.

Một lúc lâu sau, Đường Tam dần dần từ suy nghĩ tỉnh táo lại, ánh mắt nhìn về phía phụ thân ở một bên, hắn phát hiện, khi tinh thần lực của mình tản ra xung quanh, khi đang tập trung vào vị trí phụ thân, bỗng một hiện tượng làm cho hắn kinh ngạc, đó chính là tinh thần lực trong đầu không cần khống chế, nó tự vận động rồi từ từ khôi phục lại mà lực lượng tinh thần cùng ngoại giới không có quan hệ, hoàn toàn là do tự thân hắn ngưng tụ khôi phục lại. Đại sư từng nói qua, thế giới tinh thần của con người là một thứ vô cùng thần kỳ, chưa người nào hiểu được tinh thần lực là từ đâu mà đến, mặt ngoài nhìn lại, nó tựa hồ là hư vô mờ mịt, nhưng nó vẫn lại là thực sự tồn tại. Hồn sư càng mạnh, tinh thần lực cũng lại càng mạnh.

Đường Tam không biết chính là, lúc này Đường Hạo đã thầm giật mình, bởi vì cường độ tinh thần lực của hắn mà giật mình. Đường Hạo phát hiện, Đường Tam lúc này có được tinh thần lực, dĩ nhiên đã đến gần hồn sư cấp bậc Hồn đấu la. Hắn hiểu được, cũng không phải một khốiT thần ngưng tụ chi Trí tuệ đầu cốt là có thể tạo ra tác dụng lớn được như vậy.

Khối đầu cốt dĩ nhiên có thể tăng cường tinh thần lực của Đường Tam, hơn nữa làm hắn lĩnh ngộ ảo diệu của tinh thần thế giới, nhưng hiệu quả của nó tuyệt không hẳn là mạnh như thế.

Kì thật, Trí tuệ đầu cốt đối với Đường Tam mà nói, càng như là một chiếc chìa khóa, đúng là nhờ có cái chìa khóa này đã mở ra cánh cửa của thế giới tinh thần.

Từ nhỏ lúc bắt đầu mỗi ngày, Đường Tam đều đã đối mặt với ánh sáng mặt trời mà tu luyện Tử Cực Ma Đồng, kì thật hắn cũng không biết, tu luyện như vậy không chỉ giúp con mắt mà đồng thời cũng đã rèn luyện tinh thần lực của hắn. Chỉ bất quá loại tu luyện tinh thần lực này vẫn được giấu trong não hắn mà không có hiển lộ ra ngoài, đến lúc này dưới tác dụng của Trí tuệ đầu cốt, nhiều năm tu luyện đã khiến Đường Tam trở nên quán thông, cánh cửa lớn của thế giới tinh thần hoàn toàn được mở rộng, chính điều đó mới khiến tinh thần lực của hắn tăng mạnh như vậy.

Đương nhiên, tăng lên tới Hồn đấu la cảnh giới cũng chỉ là tại cấp độ của tinh thần lực mà thôi, cũng không phải nói lên Tử Cực Thần Quang của hắn cũng có thể đạt tới Hồn đấu la cảnh giới. Hết thảy những điều này đều phải nhìn tình huống tăng trưởng tinh thần lực trong tương lai tăng cùng với cách vận chuyển để thi triển ra Tử Cực Thần Quang cũng có ít nhiều quan hệ đến cấp độ của nó.

Đường Tam dần dần phục hồi lại tinh thần, ánh mắt nhìn về phía phụ thân.

Đường Hạo đi tới trước mặt hắn, "Ngươi hấp thu ba ngày thời gian, xem tình huống và thời gian ngươi hấp thu hồn cốt, nên chủ nhân của khối hồn cốt này chắc phải là hồn thú ít nhất sáu vạn năm. Vận khí của ngươi rất tốt. Ta nghĩ, nếu như không phải ta xuất hiện, có lẽ Vũ Hồn điện sẽ âm thầm xuống tay với ngươi, khối hồn cốt này chắc chắn bài danh hàng đầu trong Võ Hồn điện. "

" Ba ngày?" Đường Tam lấy làm kinh hãi, "Ba ba, nói như vậy người đã ba ngày không nghỉ ngơi ."

Đường Hạo hướng Đường Tam khoát khoát tay," Vấn đề này không trọng yếu. đặc huấn đối với ngươi hiện tại bắt đầu."

Tiếng nói vừa dứt, Đường Hạo giơ tay lên, phân biệt tại hai vai cùng trước ngực Đường Tam đều vỗ một chút. Ba cỗ nhiệt lưu đồng thời chạy xuống phía dưới, Đường Tam chỉ cảm thấy chấn động toàn thân đến tê dại, cơ hồ là trong nháy mắt, đan điền đã bị một cỗ nhiệt lưu nóng bỏng bao trùm. Lấy tinh thần lực hiện tại của hắn cũng cảm thụ không đến một phần hồn lực còn tồn tại trong cơ thể.

" Ba ba, ngươì đây là……"

Đường Hạo thản nhiên nói: "Bắt đầu từ bây giờ, ngươi không cần hồn lực . Ta tạm thời phong bế nó để tiến hành đặc huấn đối với ngươi. Nhớ kỹ, lực lượng của hồn cốt cũng không cho sử dụng. Ta phong bế hồn lực của ngươi không phải không tín nhiệm ngươi, mà là bởi vì tại đặc huấn của ta dành cho ngươi, rất dễ dàng khiến cơ thể ngươi tự đem hồn lực dẫn ra"

Cổ tay run lên, Đường Hạo trong tay nhất thời xuất ra một thanh chú tạo chuy (búa rèn), mặt trên vẫn mang theo hoa văn loang lổ, cùng lúc đầu khi ở nhà với Đường Tam thì giống nhau như đúc.

" Cầm."

Đường Tam tiếp nhận chú tạo chùy, có chút không rõ ràng cho nên nhìn phụ thân.

Đường Hạo chỉ chỉ tại chỗ thác nước, "Sang đó. Dưới thác nước có một khối đá cứng, đứng ở mặt trên, luyện tập chùy pháp mà ta dạy cho ngươi."

" Loạn Phi Phong chùy pháp?" Đường Tam ánh mắt không tự chủ được mà chuyển về hướng thác nước.

Đường Hạo gật đầu.

" Lúc nào ngươi có khả năng hoàn thành chín chín tám mươi mốt chùy, hơn nữa không loạn chút nào, giai đoạn đầu tiên của đặc huấn sẽ chấm dứt. Đi đi." Vừa nói, Đường Hạo cũng tự đi tới phía trước một vách núi, cũng không thấy hắn chuẩn bị gì, một quyền oanh xuất ra, ầm ầm nổ vang, trên vách núi đá lập tức mở ra một cái đại động sâu ba thước. Tay áo Đường Hạo huy động, thổi đi tro bụi, chính mình đi vào khoanh chân ngồi xuống, không cùng nói thêm gì với Đường Tam.

Xem phụ thân biểu hiện nư vậy, đồng thời lại nhìn chú tạo chuy quen thuộc trong tay, Đường Tam trong mắt nhất thời toát ra một vẻ kiên nghị. Ùm ùm một tiếng, nhảy xuống hồ nước, mang theo chú tạo chùy hướng dưới thác nước đi đến.

Phương thức tu luyện chính thức của Hạo Thiên Tông từ hôm nay chính thức bắt đầu rồi.

Thất Bảo Lưu Ly tông.

Trở lại tông môn đã ba ngày, Trữ Vinh Vinh mặt mày vẫn ủ rũ, nàng không biết làm thế nào để nói với Áo Tư Tạp về quy củ của tông môn.

Trữ Phong Trí đối với Áo Tư Tạp cực kì coi trọng, một gã chỉ có mười sáu tuổi, cũng đã đạt tới trên bốn mươi cấp thực vật hệ hồn sư, như vậy làm sao mà không coi trọng được cơ chứ? Trên đường trở về, Trữ Phong Trí cũng đã hướng Áo Tư Tạp tỏ vẻ, tông môn đem toàn lực bồi dưỡng hắn, cần cái gì cứ việc đưa ra yêu cầu.

Áo Tư Tạp cũng không còn nói thêm cái gì, đối với hắn mà nói, chỉ cần có thể cùng Trữ Vinh Vinh cùng một chỗ, như vậy là đủ rồi.

Màn đêm phủ xuống, trong Thất Bảo Lưu Ly tông dần dần yên tĩnh.

Trữ Vinh Vinh đang nghĩ về tâm sự đó, đột nhiên, bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng động.

” Ai?” Trữ Vinh Vinh cảnh giác di chuyển.

” Là ta.” thanh âm Áo Tư Tạp từ bên ngoài truyền đến.

Trữ Vinh Vinh hít sâu khẩu khí, trong mắt quang mang kiên định hiện ra, nàng đã quyết tâm, hôm nay vô luận như thế nào cũng muốn đem chuyện đối với Áo Tư Tạp nói ra, đau dài không bằng đau ngắn, nếu như cứ trì hoãn mãi, chắc chắn thương tổn đối với Áo Tư Tạp càng lớn hơn.

Hiểu rõ vấn đề rồi, lúc này nàng mới ra mở cửa phòng mình ra, để Áo Tư Tạp tiến vào.

Phòng của Trữ Vinh Vinh hoàn toàn là do màu hồng nhạt tạo thành, rất ấm áp lại có chút non nớt của một nữ hài nhi .

Đây đã không phải là lần đầu tiên Áo Tư Tạp tới, nhưng mỗi lần hắn tới, cũng đều khiến hắn sinh ra vài phần nhiệt huyết sôi trào.

---

133. Chương 132: Tám Mươi Mốt Chuy

Trữ Vinh Vinh xoay người đi vào bên trong, Áo Tư Tạp bây giờ bộ dáng không còn như trước kia nữa. Râu mép trên mặt cạo rất sạch sẽ, tóc cũng đã cắt tỉa chải chuốt rất chỉnh tề, một thân màu vàng phục sức tiêu chuẩn của Thất Bảo Lưu Ly tông, càng tăng thêm dung mạo anh tuấn tiêu sái của hắn.

Nhất là đôi mắt to khiến cô gái nào cũng phải ghen ghét của hắn, càng làm Trữ Vinh Vinh không dám đối diện.

Vài bước đuổi theo Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp từ trong lòng ngực lấy ra một ít đồ đặt lên trên bàn.

“Vừa rồi ta đi ngang qua đây, thấy phòng ngươi vẫn còn sáng đèn nên tới xem. Khuya như vậy còn không nghỉ ngơi sao? ”

Trữ Vinh Vinh đưa lưng về phía Áo Tư Tạp, nói: “Ta đi ngủ ngay đây. ”

Sau khi Áo Tư Tạp gia nhập Thất Bảo Lưu Ly tông, Trữ Phong Trí trực tiếp cho hắn gia nhập vào nội môn. Phải biết rằng, bên trong nội môn tuyệt đại đa số đều là trực hệ đệ tử của Thất Bảo Lưu Ly tông, chỉ có hồn sư bên ngoài đặc biệt xuất sắc, mới có có thể tiến vào.

Khi Trữ Phong Trí trước đông đảo môn nhân tuyên bố Áo Tư Tạp trực tiếp tiến vào bên nội môn thì, trên người hắn, không biết xuất hiện bao nhiêu ánh mắt ghen ghét cùng hâm mộ.

“Sau này ngươi cũng không thể ngủ muộn như vậy nữa. Như vậy đối với thân thể không tốt, hơn nữa, thường xuyên ngủ muộn sẽ già đi nhanh lắm. ” Áo Tư Tạp hài hước nói.

Trữ Vinh Vinh nói: “Ta mới mười bốn tuổi, già cái gì mà già? ”

Áo Tư Tạp nghe thấy thanh âm của nàng không khỏi sửng sốt một chút. Đã lâu rồi Trữ Vinh Vinh không dùng thái độ như vậy nói chuyện với hắn. Nghe giọng nói, thái độ của nàng hôm nay rõ ràng có chút không đúng.

“Vinh Vinh. Ngươi làm sao vậy? Tâm tình không tốt sao? ” Áo Tư Tạp thấp giọng hỏi.

Trữ Vinh Vinh không có trả lời. Vốn nàng đã có chút dũng khí. Chỉ có điều lúc nàng thấy bản thân Áo Tư Tạp, dũng khí trong lòng không biết tại sao trong nháy mắt lại biến mất, những lời muốn nói đã ra đến miệng, nhưng lại không thể cất lên lời.

Thấy Trữ Vinh Vinh không có mở miệng. Áo Tư Tạp không khỏi nhíu nhíu mày, than nhẹ một tiếng : “Ta về trước đây, ngươi nghỉ sớm một chút đi nhé. Đây là một chút thức ăn ta mang đến cho ngươi. Ăn đi rồi mới ngủ. Ăn chút điểm tâm sẽ rất tốt cho tiêu hóa.” Giơ lên tay, muốn sờ sờ mái tóc dài của Trữ Vinh Vinh, nhưng hắn vẫn còn cố nhịn xuống. Lưu luyến nhìn bóng lưng xing đẹp của Trữ Vinh Vinh một cái, sau đó mới xoay người đi ra ngoài.

Lúc Trữ Vinh Vinh nghe Áo Tư Tạp nói là cố ý mang đến chút thức ăn cho nàng, nước mắt không thể kiềm được trào ra .

"Áo Tư Tạp. " Nàng đột nhiên quát to một tiếng.

Áo Tư Tạp lại càng hoảng sợ, dừng cước bộ lại, lúc hắn vừa mới chuyển thân lại, một trận hương phong đã ập đến mặt. Trữ Vinh Vinh giống như cánh chim nhạn mềm mại, mãnh mẽ lao vào ngực hắn, gắt gao ôm lấy hắn.

Một chút giật mình trong chốc lát, Áo Tư Tạp mới từ từ phản ứng lại. Mặc dù Trữ Vinh Vinh đã đáp ứng cùng hắn gặp gỡ, nhưng mấy ngày nay, hai người vẫn chưa bao giờ thân mật quá giống như bây giờ.

Được ôm người ngọc thơm tho trong lòng, cái loại cảm giác này thật sảng khoái khó có thể hình dung nổi, trở tay ôm thân thể mềm mại của Trữ Vinh Vinh, trống ngực của Áo Tư Tạp không thể khống chế được đập loạn lên.

Cô nam quả nữ cùng chung một phòng, được ôm tuyệt sắc mĩ nữ mà mình yêu thương nhung nhớ.

Áo Tư Tạp không phải là loại quân tử gì đó, trong đầu hắn lập tức dâng lên các loại ý niệm kỳ dị.

Nhưng là, hắn rất nhanh tựu cảm giác được có gì không đúng, bởi vì ở trong lòng hắn thân thể mềm mại củaTrữ Vinh Vinh đang có chút co quắp, một mảng ướt át ở trước ngực đang từ từ lan ra.

"Vinh Vinh, ngươi làm sao vậy? " Áo Tư Tạp có chút đau lòng hỏi. Một tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mượt mà như lụa của Trữ Vinh Vinh, nhẹ giọng hỏi.

"Ngươi tại sao lại đối tốt với ta như vậy? Tại sao? " Trữ Vinh Vinh nghẹn ngào nói.

Áo Tư Tạp nhoẻn miệng cười, thầm nghĩ. Nguyên lai nha đầu này do ta làm cho cảm động, trong lòng không khỏi có chút đắc ý, mỉm cười nói: "Ta tới Thất Bảo Lưu Ly tông, ngươi là người thân duy nhất của ta. Cũng là người ta yêu nhất, ta không đối tốt với ngươi hay sao? Ta sớm đã không có cha mẹ, nhưng bây giờ trời cao lại đưa ngươi đến với ta. Nếu ta còn không biết quý trọng, chẳng phải là thẹn với ý tốt của trời cao hay sao? "

Áo Tư Tạp vốn là an ủi Trữ Vinh Vinh, nhưng ai biết , hắn nói còn chưa nói xong, Trữ Vinh Vinh đã lớn tiếng khóc, hai tay ôm hắn càng chặt hơn.

Cảm thụ thấy đau xót của Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp có chút mờ mịt thất thố, mấy ý niệm quỷ quái trong lòng lúc trước biến mất không sót lại chút nào, nhưng hắn cũng không biết vào lúc này như thế nào mà an ủi Trữ Vinh Vinh mới tốt.

"Vinh Vinh. Đừng khóc. Ngươi khóc khiến lòng ta tan nát. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hãy nói cho ta biết. Chỉ cần có thể làm được, ta nhất định giúp ngươi. "

Tiếng khóc của Trữ Vinh Vinh dần dần nhỏ lại. Gắt gao ôm lấy eo Áo Tư Tạp, làm cho thân thể mình hoàn toàn chôn ở trong ngực hắn, cúi đầu, không dám nhìn hắn, cơ hồ là ngập ngừng nói: "Ngươi biết không? Chúng ta là không có khả năng cùng một chỗ được. "

Lúc vừa mới bắt đầu, Áo Tư Tạp còn không có nghe rõ, khi Trữ Vinh Vinh lại nói lại một lần nữa, hắn nhất thời giống như bị sét đánh, thân thể kịch liệt run rẩy, hai tay nâng lấy khuôn mặt xinh đẹp củaTrữ Vinh Vinh, làm cho nàng ngẩng đầu lên. "Vinh Vinh, ngươi nói cái gì? "

Thanh âm của Áo Tư Tạp có chút run rẩy. Hắn chưa bao giờ giống như bây giờ toàn tâm toàn ý yêu một người, nhưng, Trữ Vinh Vinh lại nói ra như vậy, làm cho hắn như thế nào có thể thừa nhận?

Trữ Vinh Ninh nghiến chặt hàm răng, nàng biết, lúc này nếu lại không ra nói ra sự thật, tương lai chắc chắn sẽ làm cho Áo Tư Tạp càng thêm thống khổ. Nhắm hai mắt lại, nàng cố nén đau đớn của nội tâm: "Ta nói, chúng ta là không có khả năng cùng một chỗ được. Xin lỗi. "

"Xin lỗi? " Áo Tư Tạp ngơ ngác nhìn nàng, trên mặt hiện ra một tia cười cổ quái.

“Vinh Vinh, ngươi biết không? Trước kia ta rất ít cạo râu, đối với hết thảy mọi thứ, ta cho tới bây giờ không có quan tâm qua cái gì, cho dù là Phất Lan Đức viện trường nói ta là thiên tài, ta cũng chẳng muốn tu luyện, ta chỉ muốn bình an, vui vui sướng sướng sống qua cả đời này. ”

“Cho đến lúc ta gặp ngươi. Từ lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi, ta đã không thể rời khỏi dung nhan giống như tinh linh của ngươi. Ngươi từng kiêu căng ngang ngược, cho dù là khi đó, bóng dáng ngươi ở trong lòng ta cũng chưa từng mờ nhạt. Chỉ là ta nói cho chính mình, ta và ngươi là không có khả năng. Ngươi đường đường là một Đại tiểu thư, mà ta chỉ bất quá là một gã hồn sư bình thường. ”

“Ngay lúc ta có thể đem bóng dáng của ngươi xóa ra khỏi tâm trí, ngươi lại bắt đầu thay đổi. Dưới sự giúp đỡ của mọi người, ngươi đã thay đổi hoàn toàn không hề giống như trước kia nữa, ngươi bắt đầu trở nên ôn nhu, ngày càng được mọi người trìu mến, mao bệnh trên người ngươi dần dần biến mất, mà cái bóng của ngươi, tại trong lòng ta càng ngày càng trở rõ ràng. Tới một ngày, lúc ngươi nói với ta, nguyện ý cùng ta tạm thời gặp gỡ , ngươi biết tâm tình ta lúc đó như thế nào chứ? Cho dù là lấy một trăm khối hồn cốt để đổi lại, ta cũng tuyệt sẽ không trao đổi với một khắc cảm giác kia. Ta tưởng rằng, mùa xuân của ta đã tới. ”

“Vì tương lai có thể cùng một chỗ với ngươi, vì có thể nhận được chấp nhận của cha ngươi, ta bắt đầu liều mạng tu luyện. Ta trước kia thích nhất là ngủ, nhưng bắt đầu từ ngày đó, cho tới bây giờ ta cơ hồ chưa có ngủ qua, mỗi ngày đều tu luyện không ngừng nghỉ. Cho dù cô độc, cho dù thống khổ, chỉ cần ta nghĩ tới má lúm đồng tiền của ngươi khi ngươi cười thì, tất cả thống khổ đều bị ta dễ dàng đá ra. Ta phát hiện, ta thật sự quá yêu ngươi. Có lẽ là ta không đáng gì, mỗi khi ngươi gặp phải nguy hiểm, lúc đó ta có thể ở trước người ngươi bảo vệ, ta đều cảm giác được như vậy rất là hạnh phúc. ”

Nước mắt theo khuôn mặt Áo Tư Tạp chảy xuôi xuống, hai tay hắn dần dần buông lỏng ra khỏi khuôn mặt Trữ Vinh Vinh, từng bước bước chậm rãi thối lui về phía sau. Trong mắt hắn lộ ra không phải là bi thương, mà là một loại quang mang tựa hồ tuyệt vọng.

“Ngươi đừng nói. Áo Tư Tạp, ta, ta……”

Áo Tư Tạp cười, nụ cười trào phúng, cũng không phải trào phúng Trữ Vinh Vinh, mà là hắn trào phúng chính mình, “Ta thật sự rất ngu. Kỳ thật ta đã sớm biết chúng ta là không có khả năng. Thân là thiên kim Đại tiểu thư Thất Bảo Lưu Ly tông, ngươi như thế nào với một tên tiểu tử như ta ở cùng một chỗ. Ta cho dù có cố gắng, cũng vĩnh viễn không có khả năng đạt địa vị như ngươi. Tương lai, ngươi là tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly tông , mà ta là gì cơ chứ? Cái gì cũng không phải. Ta thật sự là quá ngu, quá choáng váng. Chính là, ngươi tại sao muốn gạt ta? Biết rõ không có khả năng, ngươi tại sao cấp cơ hội như vậy cho ta? Tại sao? ”

Nghe Áo Tư Tạp gần như là hét lên, Trữ Vinh Vinh mạnh mẽ ngẩng đầu, hai mắt của nàng vì khóc cũng đã đỏ hoe, đồng dạng là cơ hồ cũng hét lên, “Bởi vì ta cũng đã yêu ngươi. ”

“Ngươi nói cái gì? ” Áo Tư Tạp ngây dại, nhìn khuôn mặt kiều diễm đang đỏ lên của Trữ Vinh Vinh, hai mắt tuyệt vọng của hắn một lần nữa dâng lên một tia hy vọng.

Trữ Vinh Vinh nhìn chăm chú Áo Tư Tạp, nước mắt mông lung nói: “Đúng vậy, lúc vừa mới bắt đầu, ta đúng là không có quan tâm đến ngươi. Mặc dù ngươi rất anh tuấn, nhưng ta từ nhỏ gặp qua nam nhân anh tuấn rất nhiều. Chính là, ta dần dần phát hiện, ngươi là thật sự rất tốt với ta. Vì ta, ngươi có thể nỗ lực, ngươi có thể nỗ lực đích hết thảy. Điều này cũng không trọng yếu. Lúc ngươi bắt đầu khắc khổ tu luyện, ngươi ở mỗi một lần chiến đấu thì đều rất tự nhiên che trở ở trước mặt ta, trái tim của ta bị ngươi từng chút từng chút một chinh phục. Ngày đó, đáp ứng cùng ngươi gặp gỡ, cũng không phải là lừa ngươi. Bởi vì ta muốn cảm nhận, ở trong lòng ta, ngươi đến tột cùng có địa vị như thế nào. ”

“Khi chúng ta thật sự cùng một chỗ, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy ngươi, nhìn ngươi mỗi một ngày bởi vì khắc khổ tu luyện mà gầy đi, ta hiểu được, ngươi làm hết thảy đều là vì ta. Hình ảnh ngươi trong lòng ta cũng từ từ lớn dần. Ta phát hiện, ý niệm ta không muốn xa ngươi càng ngày càng mạnh. Vốn, ta đã rất sớm nói cho ngươi, là chúng ta không thể cùng một chỗ, chính là, ta thật sự không nói nên lời. Không phải không đành lòng thương tổn ngươi, mà là không muốn khiến cho mình từ trong cái loại cảm giác này thoát ly. Cái loại cảm giác này, gọi là yêu sao. ”

"Áo Tư Tạp, ta biết ngươi vì ta nỗ lực rất nhiều, nhưng ngươi có biết nội tâm ta bị dày vò thế nào không? Ta không ngừng nói cho chính mình, sau khi đại tái chấm dứt sẽ đem sự thật nói cho ngươi. Như vậy sẽ không ảnh hưởng tới tu luyện của ngươi. Chính là, tại trong nội tâm của ta, cũng không nguyện nói sự thật cho ngươi, bởi vì ta không muốn rời xa ngươi. Ta không muốn rời xa nam nhân yêu thích đầu tiên trong cuộc đời. Ngươi có rõ không? "

Nếu nói lúc trước Áo Tư Tạp còn có chút chần chờ, lúc này nghe Trữ Vinh Vinh khóc thổn thức như vậy, nội tâm hắn dần dần mềm đi từng chút một.

Nhìn Trữ Vinh Vinh nước mắt trên mặt không ngừng tuôn rơi, nghe nàng thổ lộ hết, Áo Tư Tạp lần đầu tiên phát hiện, tất cả nỗ lực của mình cũng không có uổng phí, đây là lần đầu tiên hai người mở trái tim, ánh mắt Áo Tư Tạp bắt đầu trở nên nhu hòa hơn.

"Vậy ngươi tại sao nói chúng ta không thể cùng một chỗ? " Thanh âm của hắn dần dần bình tĩnh trở lại, hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Trữ Vinh Vinh rơi lệ : "Bởi vì quy củ của tông môn. Ngươi cũng biết, trực hệ đệ tử Thất Bảo Lưu Ly tông chúng ta đều là phụ trợ hệ hồn sư. Mặc dù trên người chúng ta có vinh diệu là đệ nhất phụ trợ vũ hồn, nhưng trên thực tế, chúng ta lại vĩnh viễn không cách nào thoát khỏi khuyết điểm không có lực công kích. Điều này cũng là nguyên nhân tại sao lúc đầu ta hướng xin Tam ca chế tạo ám khí. Bởi vậy, tông môn quy định, phối ngẫu của tất cả trực hệ đệ tử, đều phải là chiến đấu hồn sư có lực chiến đấu cực kỳ cường đại, mới có thể bảo vệ chúng ta. Nếu là trực hệ đệ tử khác, có lẽ còn có thể thông cảm. Nhưng ta là nữ nhi duy nhất của cha ta, cũng là người thừa kế duy nhất chức vụ tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly tông trong tương lai. Quy củ này, cha ta không có khả năng vì ta mà bỏ qua được. Tương lai ta chỉ có thể tìm một trương phu có thể sử dụng vũ lực để bảo vệ ta. "

Áo Tư Tạp kinh ngạc nhìn Trữ Vinh Vinh, "Đây là nguyên nhân chúng ta không thể cùng một chỗ? Bởi vì ta là một gã phụ trợ hệ hồn sư? "

Trữ Vinh Vinh hai mắt đẫm lệ ngây ngốc gật đầu.

"Chúng ta Thất Bảo Lưu Ly tông cho tới bây giờ cũng không có kỳ thị bình dân hồn sư, chỉ cần gia nhập tông môn, tông môn đều lấy thành ý để đối xử. Nhưng quy củ tông môn này, ta không có quyền thay đổi. Cho dù là tương lai ta trở thành môn chủ cũng không được."

"Ta biết ngươi đối ta rất tốt, ta đã thật sự thích ngươi. Chính là, nếu chúng ta lại tiếp tục như thế. Tương lai chỉ càng thêm đau khổ."

"Ta không muốn ngươi đắm chìm ở trong đau khổ này. Đau dài không bằng đau ngắn, bây giờ nói cho ngươi còn không muộn. Ngươi mới mười sáu tuổi, ngươi còn có tiền đồ tốt đẹp của mình."

"Xin lỗi. Áo Tư Tạp. Thật sự xin lỗi……" Nói tới đây. Nàng đã lại khóc không thành tiếng.

Áo Tư Tạp cay đắng nhìn Trữ Vinh Vinh. Thật sự có thể trách nàng hay sao?

Không. Đương nhiên không. Điều này cũng không phải Trữ Vinh Vinh sai. Khi hắn nghe được Trữ Vinh Vinh nói yêu mình, địa phương mềm mại nhất của nội tâm hắn cũng hoàn toàn xúc động.

Đối với hắn mà nói, Trữ Vinh Vinh đối với hắn có hay không có cảm tình, so với tất cả mọi thứ đều quan trọng hơn.

"Muộn rồi. Đã quá muộn rồi. Mặc dù ta chỉ có mười sáu tuổi, nhưng trong lòng ta, vĩnh viễn đã không thể dung người đàn bà thứ hai. Vinh Vinh. Ngươi biết không? Bây giờ ngươi nói cho ta biết đã muộn. Ta yêu ngươi. Suốt đời trọn đời. Cho dù biển cạn đá mòn cũng sẽ không thay đổi . "

Đôi mắt đào hoa Áo Tư Tạp lóe ra quang mang vô cùng kiên định., tiến lên vài bước, nắm lấy bả vai Trữ Vinh Vinh.

"Vinh Vinh, nhìn ta. " Thanh âm Áo Tư Tạp đột nhiên trở nên bình tĩnh trở lại.

Trữ Vinh Vinh ngây ngẩn cả người, ngẩng đầu nhìn hắn. Đột nhiên, nàng từ trong mắt Áo Tư Tạp thấy được quang mang đặc thù mà trước kia chưa bao giờ từng có, loại quang mang này nàng chỉ mới thấy qua

trong ánh mắt của Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch đêm trước hôm quyết đấu của đại tái tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn đại lục.

"Vinh Vinh, ngươi hãy nghe ta nói. Ta là sẽ không bỏ cuộc đâu. Vĩnh viễn cũng không bỏ cuộc. Ta thật cao hứng. Bởi vì ta lần đầu tiên từ nghe từ miệng ngươi nói ra ba chữ thích ta này. Khó khăn xảy ra trước mặt chúng ta, nhưng chỉ cần chúng ta yêu nhau, khó khăn chưa chắc là không thể phá bỏ. Thất Bảo Lưu Ly tông các ngươi có cái quy củ này, đơn giản là hy vọng trực hệ đệ tử có thể có cường lực bảo vệ. Không sai, ta bây giờ làm không được, ta chỉ là một gã thực vật hệ hồn sư, nhưng cũng không đại biểu ta vĩnh viễn làm không được. Vinh Vinh. Ngươi nguyện ý chờ ta không? Cho ta mười năm thời gian, ta nhất định đi tìm ra như thế nào mới có thể làm cho chính mình trở nên cường đại, có thực lực, có phương pháp bảo vệ ngươi . "

Trữ Vinh Vinh như thế nào cũng không nghĩ tới Áo Tư Tạp cư nhiên sẽ có phản ứng như vậy, nhìn ánh mắt cố chấp trong mắt hắn, nàng đột nhiên phát hiện, nam nhân này là đáng để dựa vào. Cơ hồ là không chút do dự, nàng gật đầu. Buông tay khỏi bả vai Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp mạnh mẽ xoay người, đem tất cả những điều không muốn toàn bộ che dấu ở sâu trong lòng. "Vinh Vinh. Ta đi. Mười năm, chờ ta mười năm. Mười năm sau. Ta nếu còn không có quay lại, ngươi cũng lập gia đình đi sao. Nếu ta thành công, nhất định sẽ quay lại tìm ngươi. Mười năm sau, ngươi hai mươi tư tuổi, đang độ phong hoa tươi tốt, chỉ cần ta không chết, ta sẽ thành công. "

Nói xong những lời này, Áo Tư Tạp không một chút chần chờ, cả người giống như gió liền xông ra ngoài. Hắn sẽ không ở lại Thất Bảo Lưu Ly tông nữa, hắn biết, ở chỗ này chính mình vĩnh viễn sẽ không tìm được đáp án chính thức. Hắn phải đi, phải rời khỏi nơi này.

Ra thế giới bên ngoài đi tìm thứ mình cần. Thực vật hệ hồn sư thật sự không thể bảo vệ người yêu của chính mình hay sao?

Không, hắn tin tưởng chính mình có thể làm được. Vì tình yêu trong lòng, vô luận như thế nào, hắn cũng phải làm được.

Nhìn bóng lưng Áo Tư Tạp biến mất, cả người Trữ Vinh Vinh trở nên ngây dại. Cho đến giờ khắc này, nàng mới rõ ràng phát hiện, chính mình đã không thể tự khống chế tình cảm của bản thân, một nam nhân anh tuấn vì mình mà nỗ lực hết thảy. Nàng không muốn để cho hắn đi, nàng thật sự muốn hắn lưu lại, nhưng nàng biết, nếu làm như vậy, chính mình cùng hắn sẽ thật sự vĩnh viễn không có cách nào ở cùng một chỗ được.

Một tiếng thở dài trầm thấp tại sau lưng Trữ Vinh Vinh vang lên. Một bàn tay to lớn nhẹ nhàng đặt lên vai nàng.

"Nha đầu ngốc, đừng khóc nữa. Nếu trong vòng mười năm, hắn thật sự có thể quay lại. Vậy, các ngươi có lẽ thật sự có thể cùng một chỗ. "

Trữ Vinh Vinh quay người lại, nhìn không biết từ lúc nào Trữ Phong Trí đã yên lặng xuất hiện, mạnh mẽ nhào vào trong lòng cha mình thất thanh khóc rống lên.

Kiếm đấu la Trần Tâm, Cốt đấu la Cổ Dong lẳng lặng đứng ở đó, hai đại Phong Hào Đấu La liếc nhau, Kiếm đấu la luôn luôn ít lời đột nhiên nói: "Thời gian sẽ chứng minh, hắn không phải là đồ bỏ. Nếu như đúng như lời hắn nói, nếu trong mười năm hắn không chết. Vậy, mười năm sau, hắn nhất định sẽ cho hồn sư giới một cái kinh ngạc. Cho chúng ta một cái kinh ngạc. Cứ để cho hắn xông xáo đi. "

Trữ Vinh Vinh thân là người thừa kế tông chủ, chỗ của nàng xuất hiện động tĩnh lớn như vậy, Trữ Phong Trí bọn họ như thế nào lại không nghe thấy? Ba người sớm đã tới, cũng nghe được đại bộ phận nội dung cuộc nói chuyện của Trữ Vinh Vinh với Áo Tư Tạp, bọn họ cũng không có hiện thân, khi Trữ Phong Trí nghe được quyết định cuối cùng của Áo Tư Tạp thì, trong mắt hắn tràn ngập sự tán thưởng.

Sử Lai Khắc Thất quái, quả nhiên không có một người nào là người bình thường, có lẽ thiên tư người này kém hơn so với Đường Tam, nhưng ở trong nội tâm hắn ẩn giấu sự kiên nghị, điều này đủ để quyết định rất nhiều chuyện.

Trữ Phong Trí không có lưu Áo Tư Tạp lại, cũng đang muốn xem, người trẻ tuổi này trong tương lai có thể

gây cho mình kinh ngạc như thế nào. Nếu phần kinh ngạc kia đủ để triệt tiêu quy củ tông môn, vậy, cũng không ngại làm nhạc phụ của hắn.

Đường Tam đã nhớ không rõ đây là lần thứ mấy bị lao xuống thủy đàm rồi.

Thác nước từ trên cao hai trăm thước đổ xuống, lực đánh sâu vào mạnh như thế nào, chỉ có chánh thức trải qua mới có thể rõ ràng.

Hồn lực hắn bị phong ấn, đừng nói tại bên trong thác nước luyện chuy, cho dù muốn bò lên trên khối mỏm đá thật lớn kia đã rất khó làm được. Suốt ba ngày thời gian trôi qua, Đường Tam trên tảng đá vô cùng bóng loáng còn chưa đứng vững được, ngay cả một chuy cũng không thể chém ra được.

Mỗi ngày đều đến khi sức cùng lực kiệt, hắn mới miễn cưỡng bò lên trên bờ nghỉ ngơi, tinh lực vừa khôi phục, lại lần nữa trở lại phía dưới thác nước cố gắng.

Đường Tam tâm tính kiên nhẫn nổi danh, hắn cho tới bây giờ cũng không biết cái gì gọi là thất bại.

Một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần. Hắn tin chắc, cha để cho mình làm việc này nhất định có đạo lý của người.

Dưới tác dụng tại Trí tuệ đầu cốt, Đường Tam bắt đầu phán đoán trình độ bóng loáng của khối mỏm đá kia, bắt đầu phán đoán lực đánh sâu vào của nước chảy, tìm kiếm điểm vào tốt nhất trên tảng đá, bắt đầu cố gắng tránh né lực nước chảy đánh sâu vào.

Lợi dụng mỗi một bộ phận thân thể chính mình giảm bớt lực đi.

Chú tạo chuy trầm trọng không thể nghi ngờ lại giúp hắn, sức nặng thân thể lớn hơn, lại càng không dễ dàng bị lao xuống thủy đàm.

Đường Hạo vẫn ngày ngày ngồi tu luyện trong động do chính mình tạo ra.

Đối với chuyện của Đường Tam điều gì cũng không hỏi. Trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ của Đường Tam có chứa đựng một lượng lớn nước uống cùng thức ăn, đủ để cho hai người kiên trì một tháng.

Cho nên, ở một tháng thời gian này, Đường Tam cũng không phải đi hái trái cây.

Mỗi khi hắn đi lên nghỉ ngơi, đều sẽ lấy ra một ít thực vật đưa đến động quật của cha, đặt trước mặt cha mình.

Sau khi ăn xong lập tức nghỉ ngơi, tinh lực nhất khôi phục sẽ lại một lần nữa nhào vào trong nước.

Đường Hạo ngẫu nhiên mở mắt, ánh mắt lại tự nhiên mà rơi vào trên người Đường Tam, mắt thấy con mình sau mỗi một lần lao xuống rồi bò lên trên, trong mắt hắn đều toát ra một tia nhàn nhạt vui mừng.

Ngốc tiểu tử, ngươi biết không? Thác nước này đối với ngươi mà nói, nó là một thanh chú tạo chuy.

Nó chuy luyện, là thân thể của ngươi. Là Thần tượng duy nhất đại lục (thực ra có ba Thần tượng mới đúng - A Lá), ta muốn làm, đó là đem thân ngươi rèn luyện thành một kiện thần khí chánh thức.

Năm giây. Rốt cục kiên trì tới năm giây rồi.

Tới ngày thứ năm, Đường Tam ở trên mỏm đá đã có thể kiên trì được năm giây thời gian.

Mặc dù hắn không có hồn lực trợ giúp, nhưng là đứng ở trên mỏm đá, thân thể hắn lại có thể dựa theo đặc tính của Quỷ Ảnh Mê Tung nhẹ nhàng luật động, mặc dù phải đón đỡ lực đánh sâu vào của thác nước, nhưng vẫn có thể tìm được sự cân bằng tốt nhất để thừa nhận lực đánh sâu vào.

Cho dù là hô hấp khó khăn, hắn đã có thể kiên trì thêm một hồi.

Đối với Đường Tam mà nói, đây không thể nghi ngờ là một sự khởi đầu. Chính là vạn sự khởi đầu nan. Lúc ban đầu kiên trì không thể nghi ngờ là thống khổ nhất. Đường Tam chẳng những phải thừa nhận tác động mạnh mẽ của thác nước, còn phải thừa nhận thống khổ của bản thân khi không thể nào thi triển hồn lực. Tựa như một người trưởng thành đột nhiên biến thành một tiểu hài tử, lực lượng trong nháy mắt thu nhỏ lại, phải một đoạn thời gian mới thích ứng.

Sau năm ngày thời gian, vừa hay là quá trình thích ứng này. Năm ngày này, không ngừng bị thác nước đánh sâu vào, Đường Tam đối với thống khổ không cách nào sử dụng Huyền Thiên Công từ từ khôi phục lại, bằng vào Trí tuệ đầu cốt giúp trí tuệ của bản thân hắn tăng lên rất nhiều, dần dần nắm giữ được phương pháp.

Bắt đầu từ ngày thứ sáu, thời gian hắn dừng lại trên mỏm đá gia tăng vài lần, chú tạo chuy trong tay rốt cục có thể bắt đầu huy vũ được.

Tại trên mỏm đá bóng loáng phát lực không thể nghi ngờ là một sự cực kỳ thống khổ. Nhưng Đường Tam cực kỳ thông minh, hắn cũng không có vội vàng bắt đầu luyện tập Loạn Phi Phong chuy pháp, mà …trước tiên để chiến lực có thể thích ứng tại thác nước, nỗ lực cố gắng khống chế sự cân bằng, tùy ý để thác nước chảy xối xả vào người.

Khi Đường Tam rốt cục có thể dưới thác nước đứng vững, sẽ không lại bị đẩy vào trong nước thì, Đường Hạo rốt cục đối với hắn tiến hành chỉ thị thứ hai.

Tu luyện. Tu luyện hỗn lực. Đương nhiên, đối với Đường Tam mà nói, là tu luyện Huyền Thiên Công.

Đường Tam một lần rất kinh ngạc nghe cha nói. Nội lực Huyền Thiên Công của mình đã bị phong bế rồi. Như thế nào vẫn tu luyện? Nhưng khi hắn thật sự tu luyện, lại phát hiện phong ấn của cha phi thường kỳ lạ. Mặc dù không thể sử dụng nội lực Huyền Thiên Công, nhưng tu luyện lại không bị ảnh hưởng.

Mỗi khi thân thể trống rỗng của hắn bắt đầu tu luyện, sau khi tích súc nội lực tuần hoàn một vòng, sẽ tự nhiên mà nhiên mà dung nhập vào bên trong Hỏa Nhiệt phong ấn, cùng nội lực vốn có của mình dung vào một thể.

Mặc dù làm như vậy nhưng Đường Tam không cách nào cảm nhận được trình độ tiến bộ của Huyền Thiên Công. Nhưng cứ tu luyện như vậy, tốc độ khôi phục thân thể rõ ràng lại nhanh hơn.

Cho nên, Đường Tam bắt đầu từ ngày đó, mỗi ngày đều lấy ba canh giờ tiến hành tu luyện. Thời gian còn thừa là ở dưới thác nước mà rèn luyện.

Phốc–

Chú tạo chuy tại trong thác nước đập bể xuất ra một cái bọt nước không lớn lắm. Tuần hoàn một vòng, lại trở lại đỉnh đầu Đường Tam. Thành công rồi! Đường Tam đại hỉ, bất quá cũng chỉ là vui mừng một chút mà thôi, bởi vì tâm chí không yên, bị thác nước đẩy xuống thủy đàm.

Hôm nay đã ngày thứ mười lăm hắn đi tới nơi này. Trải qua không ngừng cố gắng, hắn rốt cục có thể thành công chém ra Loạn Phi Phong chuy, chuy thứ nhất, lúc phát lực cũng không bị ngã từ trên mỏm đá xuống.

Có chuy thứ nhất thì sẽ có chuy thứ hai. Do Đường Tam không ngừng rèn luyện, Loạn Phi Phong chuy pháp bắt đầu dưới tay hắn triển hiện ra, mà chú tạo chuy dù sao không phải Hạo Thiên Chuy, sức nặng không có đáng sợ như vậy, hơn nữa tự thân sức nặng của nó cũng có thể giúp Đường Tam ổn định thân hình trên tảng đá. Dần dần, hắn ở bên trong thác nước luyện tập Loạn Phi Phong chuy pháp càng ngày càng thuần thục.

Lúc bắt đầu chỉ có thể làm bắn tung tóe một đóa bọt nước, sau đó lại vũ động mưa gió không ra. Tại dưới thác nước tựa như một cái vòng tròn bích chướng, không ngừng ngăn cản nước chảy từ thác nước đánh sâu vào, làm bắn tung tóe một tảng lớn bọt nước.

Số lần huy động chú tạo chuy rất nhanh ổn định tăng lên. Thời gian thoáng qua. Ba tháng thời gian đã trôi qua.

Oanh–

Một chuy cuối cùng phát ra, thân thể Đường Tam tựa như pháo đạn phóng lên cao, đón đánh sâu vào thác nước chừng hơn mười thước. Bên trong mười thước ấy, nước chảy bị phản kích mà chảy ngược lên, khi thân hình hắn hạ xuống, phát ra thật lớn âm thanh oanh minh. Ngay cả cầu vồng bảy sắc tạo thành bởi bọt nước, trong một sát na này cũng bị giảo động vặn loạn lên.

Điều đó đương nhiên không phải lực lượng bây giờ của Đường Tam có khả năng đạt tới được. Mà là đặc tính của Loạn Phi Phong chuy pháp.

Một chuy mạnh hơn một chuy, lực lượng một chuy điệp gia một chuy. Nếu không phải tố chất thân thể Đường Tam cực kỳ cường hãn, thì lực đánh sâu vào khủng khiếp kia, cũng đủ để đưa thân thể hắn toàn bộ xé rách.

Chín chín tám mươi mốt chuy toàn bộ hoàn thành trong nháy mắt, lực lượng tám mươi mốt lần điệp gia ngưng tụ cùng một chỗ, dù hắn bây giờ không thể sử dụng nửa phần hồn lực, nhưng trong nháy mắt lực công kích kinh khủng đã siêu việt hơn hẳn thời khắc đỉnh cao nhất của hắn.

Phanh–

Lực lượng biến mất, thân thể Đường Tam bị thác nước đập nặng nề rơi vào trong thủy đàm, nhưng lúc này giờ phút này sự hưng phấn trong lòng hắn lại khó có thể hình dung.

Ba tháng. Chính mình rốt cục hoàn thành được yêu cầu của cha, rốt cục chém ra được tám mươi mốt chuy.

Bây giờ trên da Đường Tam tràn đầy một tầng màu cổ đồng mạnh mẽ. Chiều cao lại vừa gia tăng thêm vài phần, mặc dù râu tóc trên mặt có vẻ toán loạn, nhưng cặp mắt hắn giống như kia hàn tinh bình thường nhưng lại sinh ra quang mang chói sáng.

Trong nháy mắt khi nước chảy vòng lại, Đường Hạo đang ngồi ngay ngắn tại bên trong thạch động đã mở hai mắt, quang mang vui mừng lẫn sợ hãi từ đáy mắt chợt lóe ra. Chưa điều gì khiến Phong Hào Đấu La đứng đầu đại lục như hắn sợ hãi, lúc này cũng không thể không than thở về sự xuất sắc của con mình. Lúc đầu, hắn hoàn thành những bước này, phải dùng mất nửa năm thời gian. Mà Đường Tam tâm chí kiên nghị, dưới sự trợ giúp của thiên phú, không ngờ chỉ mất có ba tháng mà thôi.

Từ trong thủy đàm nhảy lên bờ, Đường Tam một tay nắm chú tạo chuy, hắn đầu tiên thấy cha mở hai mắt.

Ánh mắt Đường Hạo từ trên người con mình đảo qua, trải qua ba tháng thời gian này, trên người Đường Tam cơ thể trở nên càng thêm rõ ràng, mỗi một khối cơ bắp mặc dù cũng không khổng lồ khoa trương, nhưng trên da đều ẩn chứa một tầng nhàn nhạt vầng sáng, lấy nhãn lực Phong Hào Đấu La của hắn tự nhiên có thể nhìn ra được trong đó ẩn chứa lực lượng bộc phát như thế nào.

"Ba ba, con thành công rồi. Tám mươi mốt chuy. " Đường Tam có chút đắc ý hướng Đường Hạo nói. Tám mươi mốt chuy, toàn bộtám mươi mốt chuy, cái loại tâm lý này cùng thân thể cùng vượt qua làm hắn tràn ngập hưng phấn.

Đường Hạo hướng hắn gật đầu, trong miệng phun ra hai chữ, "Tốt lắm. Bất quá, ngươi còn phải làm một việc tốt hơn. "

Vừa nói, Đường Hạo cầm lấy chú tạo chuy trong tay Đường Tam, tiện tay vung lên, chú tạo chuy giống như lưu tinh phóng lên cao, trong chớp mắt biến mất không thấy đâu nữa.

Không để ý tới Đường Tam đang có chút ngốc trệ, Đường Hạo một tay chém trên một cây đại thụ bên người, tay hắn tựa như một lưỡi dao sắc bén cắt vào thân cây, cả cây đại thụ giống như là đậu hũ trực tiếp bị chặt đứt.

Tay Đường Hạo huy động, Đường Tam chứng kiến chỉ có bụi gỗ bay tán loạn cùng chưởng ảnh hư ảo của Đường Hạo.

Phải biết rằng, Tử Cực Ma Đồng của hắn đã tới giai đoạn đỉnh của đệ tam trọng, nhãn lực bây giờ của hắn cũng không thấy rõ động tác của Đường Hạo, có thể thấy được Đường Hạo nhanh như thế nào.

Khi Đường Hạo dừng lại, trong tay hắn đã xuất hiện một thanh chuy tử, cùng chú tạo chuy lúc trước giống nhau như đúc, nhưng là chặt đại thụ để làm ra.

Cầm mộc chuy nhét vào tay Đường Tam, "Kế tiếp, dụng nó lại luyện tập loạn Phi Phong chuy pháp. Chuy mà bị hỏng, ngươi tự mình làm lại."

Bỏ lại những lời này, Đường Hạo lại một lần nữa quay về động quật của mình. Chỉ là mội câu giải thích đơn giản, nhưng giao cho Đường Tam, cũng là nhiệm vụ càng thêm khó khăn hơn.

Lúc vừa mới vừa tiếp nhận mộc chuy, Đường Tam cũng không có cảm giác khác thường gì. Ba tháng, hắn dùng quen thuộc chú tạo chuy nặng mấy chục cân, lúc cầm chuôi mộc chuy này, quả thực hay là nhẹ như không.

Khi hắn một lần nữa xuống nước hướng đến thác nước thì, so với lúc trước còn thấy dễ dàng hơn rất nhiều, bản thân mộc chuy có sức nổi, lại nhẹ như vậy, cơ hồ chỉ mất năm giây thời gian, Đường Tam đã tới thác nước.

Chính là, lúc hắn lên trên mỏm đá dưới thác nước, lập tức cảm giác được có chút không đúng. Dưới lực đánh sâu vào thật lớn của nước chảy, thân thể hắn nhoáng lên, không ngờ suýt chút nữa bị lao xuống mỏm đá.

Phải biết rằng, ba tháng rèn luyện này, đã sớm làm cho hắn đứng ở mỏm đá trên thân thể ổn định giống như đinh đóng trên tường. Đột nhiên xuất hiện cước bộ hư phù, hắn lại có thể nào không ngạc nhiên cơ chứ?

Rất nhanh, Đường Tam tựu ý thức được có chuyện không đúng. Chú tạo chuy trong tay biến thành mộc chuy, sức nặng kém hơn nhiều. Trọng tâm của mình vốn đối với nước chảy đã quen thuộc bây giờ đã thay đổi.

Sức nặng không giống trước, muốn đứng vững tự nhiên trở nên rất khó khăn. Nghĩ thông suốt điều này, Đường Tam lập tức rõ ràng vài phần dụng ý của cha mình.

Rất nhanh trí, sau khi hắn đứng vững cũng không có lập tức huy động mộc chuy, mà là đứng vững vàng ở nơi đó, khống chế mộc chuy nhẹ nhàng huy động, cảm thụ qua cảm giác mộc chuy trong nước chảy .

Nhìn mộc chuy nhẹ nhàng huy động, lực cản ở trong nước không ngờ so với chú tạo chuy trước kia còn lớn hơn nhiều. Thân mình nó nhẹ khiến cho nước và lực song trọng ảnh hưởng, làm Đường Tam khống chế càng thêm khó khăn hơn.

Đến khi Đường Tam cảm giác được có thể một lần nữa đứng vững , hắn bắt đầu lại sử ra Loạn Phi Phong chuy pháp.

Đệ nhất chuy, đệ nhị chuy còn có thể kiên trì bình thường , chỉ là không thuận tay mà thôi, nhưng lúc đến đệ tam chuy, mộc chuy thân mình yếu ớt bị chấn nát, một thanh mộc chuy đã bị hỏng.

Bắt đầu từ ngày đó, Đường Tam tiến vào giai đoạn rèn luyện thứ hai.

Hắn không có nội lực, không cách nào đem nội lực rót vào trong mộc chuy để bảo vệ nó, hắn có thể làm chỉ là đem lực lượng có thể nắm trong tay, khống chế mộc chuy dưới tình huống đang không ngừng tăng lực để không bị nước chảy phá nát, không bị lực lượng chính mình làm gẫy.

Khó khăn chợt gia tăng cũng không làm cho Đường Tam lùi bước, ngược lại làm tinh thần hắn càng thêm tập trung hơn, đặc huấn bắt đầu càng thêm gian khổ .

Chín tháng sau.

Trong âm thanh chói tai rít gào, một cột nước khổng lồ phóng lên cao. Lúc này bị đánh ngược lên không phải chỉ có một bộ phận của thác nước, mà cơ hồ là toàn bộ thác nước rộng chừng mười thước. Dưới thác nước, một thân ảnh bay lên trời, toàn thân đều lóe ra màu cổ đồng quang huy, dưới ánh mặt trời chiếu xuống giống như vàng bình thường lấp loé sáng lên.

Tám mươi mốt chuy, Đường Tam đã quên rằng mình đã hoàn thành tám mươi mốt chuy một vài lần rồi.

---

134. Chương 133: Chuy Pháp Đại Thành, Sát Lục Chi Khí

Trong tay hắn, không còn giống cây chú tạo chuy cũ nữa, một cây mộc chuy cực lớn, đường kính đầu chuy khoảng hai thước, đúng là mộc chuy siêu cấp. Tuy cây búa lớn như vậy nhưng mà chuôi lại chỉ to bằng một cánh tay bình thường.

Có thể tưởng tượng được, nếu chỉ bình thường giơ mộc chuy lên, có lẽ dưới sức nặng của đầu chuy mà chuôi sẽ trực tiếp bị gãy rời. Nhưng Đường Tam dựa vào lực lượng của chính mình xảo diệu khống chế, dùng nó hoàn thành được tám mươi mốt chuy.

Đó là tác dụng rất lớn của tác động dòng chảy, nếu không phải là như thế, cây búa khổng lồ này, như thế nào có thể làm cho cả dòng thác trong nháy mắt bắn cao lên đến tới 10 thước cơ chứ? Tới bây giờ, hắn đã đem Loạn Phi Long chuy pháp luyện đến cực hạn.

Đúng như Đường Tam sở liệu, khi hắn trở lên bờ thì cha hắn đã đứng đợi sẵn, nhưng cùng với trước kia lại bất đồng, chính là lần này khi hắn chuẩn bị bước lên bờ thì cha đã đưa bàn tay to lớn ra trước mặt hắn.

Ngây ngốc trong chốc lát, Đường Tam vươn tay phải lên nắm lấy tay cha. Đường Hạo dùng sức một chút, thân thể Đường Tam đã bay ra khỏi nước rơi xuống trước mắt hắn.

Đến nơi này đã suốt một năm liễu, Đường Tam rõ ràng trở nên cao lớn hơn, đã gần đến mười sáu tuổi, thân thể đã hoàn toàn trưởng thành, đã rất cao lớn rồi. Hắn ngày càng lớn càng giống cha hồi còn trẻ, mặc dù còn chưa đủ mười sáu tuổi nhưng vẻ cương nghị trên mặt hắn ngay cả nam nhân bình thường ở hai ba mươi tuổi cũng không thể có được. Cương nghị, quả quyết, bền gan vững chí, những tố chất tốt nhất của đệ tử trực hệ Hạo Thiên tông đều xuất hiện rõ ràng trên người nó.Đối với thành tích của con mình, Đường Hạo rất hài lòng, mặc dù hắn cũng không hề biểu lộ ra mặt.

Không cần Đường Hạo chủ động, Đường Tam đã chủ động để cự đại búa gỗ sang một bên, “Ba ba, kế tiếp làm cái gì?”

Một năm thời gian qua hắn đã thích ứng được với loại đặc huấn này, từ trong loại đặc thù huấn luyện này hắn có thể rõ ràng cảm nhận được thực lực của chính mình tăng lên. Đối với việc dùng lực lượng một cách hữu ích, Đường Tam bây giơ có thể nói là đã đạt tới cực hạn. Hắn thậm chí có thể rõ ràng có thể kiểm soát được từng phân lực lượng trong tay mình.

Ra khỏi thủy đàm, cho dù là lực lượng rất nhỏ bên người ba động cũng vô pháp thoát khỏi cảm giác của hắn. Cho dù thậm chí là một lá cỏ trên tay hắn, dù không dùng hồn lực vẫn có thể thành lợi khí giết người.

Đường Hạo giơ tay lên, chỉ vào thác nước lấp lánh đang chảy xuống thủy đàm , “Hôm nay ngươi cứ nghỉ ngơi đi. Ngày mai tiếp tục. Chỉ cần tại lúc ngươi tu luyện, ta không hi vọng chứng kiến thác nước có thể rơi vào trong phạm vi khoảng ba mươi thước xuống thủy đàm. Loạn Phi Phong chuy pháp có thể chính dụng, cũng có thể phản dụng, giống như lúc ngươi ngăn cản Tật Phong Ma Lang ba mươi sáu liên trảm của Phong Tiếu Thiên”

Đường Tam có chút không hiểu cho nên nhìn lại Đường Hạo: “Ba ba, con vẫn chưa hiểu rõ?”

Đường Hạo lạnh nhạt nói: ” Hết thảy mọi huấn luyện, cũng là để cho ngươi nắm vững Hạo Thiên chuy, sử dụng lực lượng của ngươi một cách tốt nhất. Nhưng nếu ngươi chỉ dùng ngoại vật luyện tập, ngươi vĩnh viễn không thể nào chánh thức cảm nhận được Hạo Thiên chuy có thể mang lại cho ngươi cái gì. Cho nên bắt đầu từ ngày mai, tại thác nước này, ngươi dùng chính là Hạo Thiên chuy của mình. Có thể sử dụng hồn lực, để cho ta xem, ngươi đến tột cùng có thể đạt được tới trình độ nào ”.

Vừa nói, Đường Hạo đặt tay lên vai trái của Đường Tam một chút. Đường Tam chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cực mạnh truyền đến, thân thể không tự chủ được run run.Ngay sau đó, từ bàn nóng rực to lớn đặt trên lưng hắn, khí lưu nóng rực hùng hậu tiến vào cơ thể hắn, trong thời gian ngắn đã tiến vào đan điền. Không đợi Đường Tam phản ứng, nội lực bên trong đan điền đã như núi lửa phun trào, hùng dũng tuôn ra .

Lực mạnh ép xuống, Đường Tam không tự giác bị Đường Hạo khống chế ngồi xuống.

“Bình tâm tĩnh khí, tu luyện hồn lực” Đường Hạo cấp cho Đường Tam tám chữ đơn giản. Đường Tam vốn còn tưởng thật sự có thể nghỉ ngơi một ngày nhưng ngoài ý hắn, lập tức tập trung thần chí, dẫn đạo nội lực đang hùng dũng chạy trong cơ thể dựa theo lộ tuyến của Huyền Thiên Công mà vận chuyển.

Nội lực Huyền Thiên Công vốn ôn hòa, nhưng lúc này lại đột nhiên trở nên cuồng bạo, do Đường Tam dẫn đạo, giống như hồng thủy vỡ đê, trùng xoát kinh mạch vô cùng cứng cỏi của hắn

Nội lực nhập thể, Đường Tam cảm thấy vô cùng thoải mái. Đầu tiên hắn cảm giác được sự khống chế tinh thần lực của mình đối với nội lực. Dưới tác dụng khổng lồ của tinh thần lực, mặc dù nội lực hùng dũng vận chuyển với lực đánh sâu vào thật lớn, nhưng hắn vẫn còn có thể miễn cưỡng khống chế. Tiếp theo, hắn cảm giác được sự biến hóa kinh mạch của chính mình.

Mặc dù đã một năm không có thừa nhận toàn bộ nội lực lưu chuyển, nhưng kinh mạc của chính mình lại như là được mở rộng ra, hơn nữa trở nên vô cùng cứng cỏi. Cho dù nguồn nội lực khổng lồ kia có tùy ý như thế nào đánh sâu vào, cũng phải muốn theo quỹ tích kinh mạch mà đi.

Dưới sự trùng kích của thác nước, Đường Tam được rèn tạo cả về thân thể, kinh mạch, tâm chí, tinh thần. Một năm mặc dù rất buồn tẻ, nhưng mang đến biến hóa chưa từng có trước đó.

Thanh âm vỡ tan không ngừng trong cơ thể Đường Tam vang lên, đó cũng không phải kinh mạch bị phá tan, mà là những chướng ngại bị đột phá. Ba chu thiên vận chuyển ngắn ngủn, kỳ kinh bát mạch của Đường Tam, kể cả vốn đã được đả thông, dĩ nhiên thông cả sáu mạch, chỉ có nhâm đốc nhị mạch như trước vẫn như vách tường cứng cỏi.

Lục mạch quán thông, nội kình khổng lồ đích bên trong gia nhập tiến vào càng nhiều hơn, cảm giác như bị nung trong lò lại xuất hiện, chỉ bất quá lúc này, lại do Đường Tam tự mình gây ra cho bản thân.

Kỳ thật, ngay cả Đường Hạo cũng không biết, một năm này, dưới lực đánh sâu vào của thác nước mà bản thân lại không có nội lực, Đường Tam vốn ăn ba loại tiên phẩm dược thảo đã hoàn toàn thành quá trình dung hợp hoàn toàn cùng thân thể hắn.

Bát Giác Huyền Băng Thảo, Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ cùng với Vọng Xuyên Thu Hải Đường rốt cục cùng thân thể hắn hoàn toàn dung hợp.

Nếu dựa theo tu luyện bình thường, điều này ít nhất là phải mười năm thong thả hấp thu mới có thể hoàn thành được. Mặc dù hấp thu ba loại dược thảo sẽ không mang đến đột phá thật lớn cho nội lực của Đường Tam, nhưng làm toàn thân kinh mạch hắn, cốt cách cùng trình độ mềm dẻo của cơ thể trở nên cực kỳ đáng sợ. Mỗi một bộ phận trên cơ thê đều tràn ngập lực lượng bộc phát.

Đúng như trong kế hoạch của Đường Hạo vậy, thân thể Đường Tam đang ở trên con đường chuy luyện thành thần khí .

Tất cả nóng rực cuối cùng lại quay về mà ngưng tụ tại lưng, cuối cùng ngưng tụ tới hạn, chính là tại ngoại phụ hồn cốt Bát chu mâu. Là hồn cốt có thể tiến hóa, theo thực lực bản thân Đường Tam tăng lên, Bát chu mâu cũng không ngừng tiến hóa.

Vốn một ngày lại biến thành bảy ngày, Đường Hạo đã ở bên con mình thủ hộ cả bảy ngày. Bảy ngày thời gian, trên người Đường Tam đã xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ngày đầu tiên trong cơ thể Đường Tam tuôn ra một tầng vật chất màu xám. Ngày thứ hai, màu xám vật chất ngưng kết thành những mảnh mỏng manh, bắt đầu từ từ rơi ra, để lộ ra bên trong là lớp da trắng hồng, trên da thịt, Đường Hạo thấy được nhàn nhạt hai sắc hồng lam lưu chuyển.

Mà vài ngày sau, toàn thân Đường Tam trên dưới trở nên càng ngày càng sáng bóng, thậm chí có một tầng nhàn nhạt ánh sáng rực rỡ từ trong cơ thể chảy xuôi ra. Ngoại giới hết thảy đều trở nên không còn trọng yếu, đột phá chưa từng có này của Đường Tam là do một năm áp bách mang đến.

Đường Hạo đương nhiên không phải chỉ đơn giản phong ấn hồn lực của hắn. Phương pháp thực hiện loại áp bách hồn lực này, chính là thủ đoạn chỉ Hạo Thiên Tông mới có. Sử dụng trong giai đoạn bốn, năm mươi cấp là thích hợp nhất. Vốn Đường Hạo là chuẩn bị áp chế Đường Tam hai năm thời gian, cũng không nghĩ đến, nhiệm vụ cho hắn trong hai năm, Đường Tam chỉ dùng một năm đã hoàn thành được.

Đường Hạo biết, nếu lại tiếp tục áp chế nữa, có lẽ sẽ gây ra phản hiệu quả.

Cho nên mới hôm nay đã giúp hắn cởi phong ấn.

Phương pháp sử dụng loại áp bách này, sau khi bộc phát, mỗi người cả đời đều chỉ có thể sử dụng một lần.

Lựa chọn của Đường Hạo, không thể nghi ngờ là thời cơ tốt nhất.

Dùng cả bảy ngày thời gian, hồn lực ba động trên người Đường Tam mới trở nên ổn định hơn. Lúc hắn mở hai mắt, Đường Hạo từ trong mắt con mình chứng kiến chính là ánh mắt rất bình thản.

"Ba. " Đường Tam nhìn về phía cha mình.

Đường Hạo đột nhiên hướng hắn đánh ra một chưởng, Đường Tam không dám ngăn cản, tùy ý một chưởng của cha đánh vào ngực, đẩy chính hắn rơi xuống xa xa trong thủy đàm.

"Hảo hảo tắm rửa sạch sẽ." Thanh âm Đường Hạo từ bên bờ truyền đến, "Hồn lực của ngươi đã đạt tới năm mươi cấp bình cảnh." Nói ra những lời này, Đường Hạo cố gắng để mình trở nên bình tĩnh hơn một chút, cũng không giấu được phần vui mừng lẫn sợ hãi không ngừng trong giọng nói của mình.

Năm mươi cấp, đúng vậy, bây giờ Đường Tam, hồn lực đã đạt tới năm mươi cấp bình cảnh, chỉ cần thu được một cái hồn hoàn nữa, vậy hắn có thể chánh thức tiến vào tầng lớp hồn vương.

Một năm, thời gian ngắn ngủn một năm, từ bốn mươi hai cấp đến năm mươi cấp. Năm nay Đường Tam vẫn chỉ chưa đến mười sáu tuổi, trong lịch sử cả hồn sư giới, cũng là tuyệt đối là chưa từng có.

Đường Tam mặc dù đã cảm giác được chính mình đạt được đột phá thật lớn, nhưng nếu không phải Đường Hạo nói ra, hắn cũng vô pháp tin tưởng trình độ tiến bộ của mình dĩ nhiên lại kinh khủng như vậy. Một năm tám cấp, cho dù là hắn thiên tài như vậy cũng tuyệt không dám nghĩ. Phải biết rằng, hồn lực tu luyện càng về sau , lại càng khó khăn.

Tắm rửa sạch sẽ thân thể một cách đơn giản, Đường Tam một lần nữa bò lên trên bờ, câu đầu tiên hắn nhịn không được hướng cha hỏi: "Ba ba, con thật sự đã năm mươi cấp sao? " Lục mạch quán thông hắn đã rõ, nhưng hồn lực tăng lên thật lớn như vậy, cảm giác của hắn lúc này toát ra tràn ngập hưng phấn.

Đường Hạo gật đầu, "Cảm giác của ta sẽ không sai, ngươi đã năm mươi cấp rồi. Bất quá, ngươi không thể tự mãn. Càng về sau, khó khăn tu luyện lại càng lớn. Năm mươi cấp tới sáu mươi cấp là một cái cửa ải lớn, lúc đầu ta mất thời gian năm năm mới có thể hoàn thành. Ta hy vọng ngươi trước hai mươi tuổi, có thể đột phá giới hạn sáu mươi cấp. Khi đó mới có thể con đường tương lai sẽ càng thêm dễ dàng. "

"Vâng. " Lúc này đây, ngay cả Đường Tam cũng nhìn ra được sự biến hóa tâm tình của cha, mặc dù là đang dạy mình như cũ, nhưng tia tươi cười như có như không trên mặt cha vẫn bị hắn nhìn thấy.

Mười sáu tuổi đạt năm mươi cấp, có được hai khối hồn cốt. Bây giờ cho dù là hồn sư sáu mươi cấp, cũng không nhất định có thể chiến thắng Đường Tam.

"Tiểu Tam, vào thời điểm quan trọng cuối cùng trong toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái, thủ pháp ngươi xuất ra những mảnh nhỏ của bát chu mâu, là hồn kỹ ngươi tự nghĩ ra hay sao? " Đường Hạo đột nhiên hỏi.

Đường Tam sửng sốt một chút, gãi gãi đầu: "Xem như vậy đi. " Hắn không thể nói, đó cũng không phải kỹ xảo thuộc về thế giới này. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, Đường Môn tuyệt học tới cái thế giới này, cũng đều có thể nói được là hồn kỹ hắn tự nghĩ ra.

Đường Hạo gật đầu, : "Kỹ xảo này của ngươi cũng không tệ, không nên hoang phế. Băt đầu từ hôm nay, buổi tối ngươi dưới thác nước luyện tập Hạo Thiên chuy, ban ngày có thể tự do hành động. "

Đường Tam nhịn không được nói: "Ba ba, con đã năm mươi cấp rồi, không đi kiếm một cái hồn hoàn thích hợp sao? "

Đường Hạo lạnh nhạt nói: "Đã quên những gì Đại sư dạy ngươi rồi sao? Một trong Thập đại hạch tâm cạnh tranh lực của hắn, không phải có nêu ra, hồn sư sau khi đạt tới bình cảnh cho dù không thu được hồn hoàn, tự thân hồn lực cũng sẽ không ngừng tích súc, đến khi thu được hồn hoàn thì sẽ hiển lộ ra. Ngươi bây giờ không hề phải chiến đấu, tại sao lại nóng lòng thu được hồn hoàn? "

Đường Tam gật đầu: "Con sẽ nghe người. "

Hồn lực tăng lên tới năm mươi cấp, cũng tương đương với Huyền Thiên Công tăng lên tới ranh giới đệ ngũ trọng. Nội lực tăng cường, một chút thủ pháp ám khí trước kia không thể nào tu luyện đã có thể tu luyện rồi. Đường Tam chưa bao giờ quên nỗ lực của cả đời mình trong kiếp trước dành cho ám khí. Từ bắt đầu

từ hôm nay, cứ theo lời Đường Hạo, ban ngày hắn bắt đầu tu luyện Huyền Thiên Công cùng ám khí, buổi tối luyện tập Hạo Thiên chuy. Quá trình tu luyện Huyền Thiên Công, coi như là nghỉ ngơi.

Lúc này Đường Tam, giống như là trên dây cót cơ khí, tựa hồ vĩnh viễn cũng không có dừng lại.

"Ngươi thật sự hiểu rõ rồi chứ? " Giáo Hoàng lẳng lặng nhìn Hồ Liệt Na ở trước mặt đang quỳ rạp xuống đất.

Hồ Liệt Na kiên định gật đầu. "Bệ hạ. Nếu ta không thể có tiếp đột phá nữa, sợ rằng sớm muộn cũng sẽ bị Đường Tam vượt qua. Vì Võ Hồn điện. Ta nguyện ý mạo hiểm. "

Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông sắc mặt nhu hòa hơn rất nhiều. "Kỳ thật, ngươi cũng không cần làm như vậy, ngươi đã thập phần xuất sắc rồi. Tới nơi đó rèn luyện, cho dù là ngươi, cũng rất có thể không thể quay về. Giống như Tà Nguyệt Hỏa Diễm đến Tử Vong Hạp Cốc tu luyện cũng không phải rất tốt sao? "

Hồ Liệt Na lắc đầu. "Không. Bệ hạ. Tử Vong Hạp Cốc mặc dù nguy hiểm. Nhưng nó không thể nào chánh thức gây cho ta cảm giác tử vong. Ta biết. Ngài vẫn khiến Cúc đấu la đại nhân âm thầm bảo vệ chúng ta. Không thực sự có hơi thở tử vong, với thiên phú của ta. Sợ rằng sau này không cách nào so sánh được với Đường Tam. "

Bỉ Bỉ Đông lạnh nhạt cười. "Đã qua hai năm rồi, ngươi vẫn còn không quên không được thất bại lần đó. "

Hồ Liệt Na nhìn chăm chú vào hai mắt Giáo Hoàng. "Sư phụ. Ngài không phải đã nói. Thất bại là mẹ thành công. Nếu con quên mất thất bại, quên mất sỉ nhục, con đây như thế nào đáng được người dạy? Con hy vọng, lần này con đi nơi nào, người không nên phái bất kỳ kẻ nào bảo vệ con. Con nhất định sẽ còn sống quay lại. "

Lúc này, trên mặt không có nửa phần yêu mị, nếu có chỉ là vô cùng kiên định.

Bỉ Bỉ Đông đưa tay nâng Hồ Liệt Na đang quỳ trên mặt đất đứng lên. "Hài tử, trên người con, ta thấy được hi vọng của Võ Hồn điện trong tương lai. Được rồi, ta đồng ý con đi. Nhưng con phải nhớ kỹ, phải còn sống quay lại. Bất luận ta là Giáo Hoàng Võ Hồn điện, hay là sư phụ của con, đây là nhiệm vụ ta ra cho con, cũng là yêu cầu đối với con. Rõ ràng chứ? "

Nhìn kỹ đôi mắt đẹp tuyệt thế của Bỉ Bỉ Đông, trong mắt Hồ Liệt Na có thêm vài phần gì đó, dùng sức dập đầu, "Sư phụ, con sẽ cố. "

Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông giơ lên tay, một quả giới chỉ quang mang lóng lánh trên tay, khi nàng lật tay lại, trong tay nàng đã nhiều hơn một quả màu trắng đầu cốt.

"Đem nó hấp thu đi. "

Hồ Liệt Na chợt cả kinh. "Sư phụ. Cái này quá trân quý. "

Sắc mặt Bỉ Bỉ Đông trầm xuống, "Đồ vật trân quý cũng phải sử dụng mới có thể thể hiện ra giá trị của nó. Vốn khối Tinh thần ngưng tụ Trí tuệ đầu cốt kia rất thích hợp với ngươi, nhưng lại tiện nghi cho Đường Tam bọn chúng. Tổn thất ba khối hồn cốt đã là đả kích rất lớn đối với Võ Hồn điện. Nhưng, trong lòng ta, ba người các ngươi so với hồn cốt càng thêm trọng yếu. Khối đầu cốt này đồng dạng rất thích hợp với ngươi, không thể so với khối Trí tuệ đầu cốt xui xẻo kia. Cầm lấy đi. "

Hồ Liệt Na không có từ chối nữa, trân trọng tiếp nhận Giáo Hoàng ban cho, hai mắt của nàng đã đã ươn ướt.

Giáo Hoàng trầm giọng nói: "Còn có một việc ta phải phải nhắc nhở con. Nếu con một mình gặp phải Đường Tam, nhất thiết không thể cùng hắn động thủ. Mặc dù thực lực của con hơn hắn. Cũng không biết hắn dùng phương pháp gì, vừa vặn khắc chế năng lực của com, con đối hắn, không có cơ hội gì. Con cũng không cần coi hắn như đối thủ. Cái người này, ta sớm muộn cũng sẽ giải quyết. Cũng như phụ thân hắn. Không đem Đường Hạo - cái họa tâm phúc lớn này giải quyết, kế hoạch thực hiện của chúng ta tất nhiên sẽ gặp phải phiền toái. "

"Vâng, sư phụ. " Hồ Liệt Na cúi đầu, cung kính đáp ứng. Nhưng tại trong cặp mắt to yêu mị của nàng lại lưu ra thần sắc không cam lòng.

Nàng vĩnh viễn cũng vô pháp quên được, vào thời điểm quan trọng nhất, Đường Tam vẻ mặt mỉm cười, trong tình huống trước khi té xỉu đã ném ra vài mảnh vỡ của bát chu mâu. Chính một kích đó, làm bọn hắn mất đi hồn cốt, cũng mất đi ngôi vị quán quân, trở thành tội nhân Võ Hồn điện.

Đường Tam, ngươi chờ xem, ngươi ban cho ta sỉ nhục này, ta nhất định phải dùng máu của ngươi trả lại.

Thác nước khổng lồ mang theo hơi nước dày đặc từ trên trời giáng xuống.

Tiếng oanh minh kịch liệt không ngừng từ dưới thác nước vang lên. Nếu có người đứng ở bên bờ, chứng kiến một màn quỷ dị trước mắt này nhất định sẽ giật mình mà cười không đóng miệng lại được.

Dưới chân thác nước cao hơn hai trăm thước, lúc này đang hiện ra một màn cực kỳ quỷ dị. Năm mươi thước phía dưới thác nước, dĩ nhiên hoàn toàn trống trải. Nước rơi xuống, toàn bộ rơi xuống cách mặt thuỷ đàm năm mươi thước, hóa thành những tảng nước lớn bay toán loạn ra ngoài, khiến cho toàn bộ thủy đàm phía xa không ngừng bị nước làm rung động mãnh liệt.

Giữa màn hơi nước nồng đậm, mơ hồ có thể chứng kiến một người thân ảnh tựa như giao long, đứng phía dưới thác nước, thân thể không ngừng xoay tròn, một thanh màu đen tiểu chuy tại trong tay hắn tung bay.

Mỗi một chuy chém ra, thác nước đổ xuống đều sẽ bị đánh bay lên vài phần. Độ cao năm mươi thước đang không ngừng được nới ra.

Sáu mươi thước, bảy mươi thước, tám mươi thước, chín mươi thước. Trong thủy mạc, mơ hồ có thể chứng kiến hắc quang kinh khủng như hắc long kéo lên đỉnh thác nước.

Một màn kinh khủng vẫn còn đang tiếp tục, lúc làm thác nước bị đánh sâu vào bay lên tới một trăm thước. Đột nhiên trong lúc đó, dưới dòng chảy không ngừng nghỉ của thác nước, thân ảnh dưới thác nước trong nhấy mắt dừng lại, tất cả động tác đều hóa thành một điểm.

Tất cả hắc quang ngưng tụ này một khắc bộc phát.

Oanh

"Hắc long" phóng lên cao, thác nước đổ xuống thật lớn trong sát na đó không ngờ bay lên tán loạn, cũng không cách nào ngưng tụ được nữa, thác nước cao hơn hai trăm thước, trong nháy mắt, hoàn toàn biến mất. Hắc long khổng lồ phát ra một tiếng ông minh mãnh liệt, tựa hồ là rít gào, hoặc như là thể hiện uy thế kinh khủng của nó.

Đường Hạo lẳng lặng đứng ở bên thủy đàm, nhìn một màn hoành tráng rung động trước mắt, trên mặt lộ ra ánh mắt hài lòng. Làm thác nước nghịch lưu biến mất, hắn tự hỏi, lúc mình hai mươi lăm tuổi, cũng không thể đạt được loại trình độ này.

Mà con mình lại làm được.

Hắc long thăng thiên, người khởi xướng đúng là Đường Tam.

Hai năm, suốt hai năm thời gian trôi qua, trong năm tu luyện thứ hai, Đường Hạo vẫn không có mang Đường Tam đi thu đệ ngũ hồn hoàn. Mà Đường Tam cũng đã phát hiện, tốc độ tăng trưởng hồn lực của bản thân rõ ràng chậm lại.

Hoặc là nói, lúc này muốn tăng lên một bậc thì hồn lực cần phải tăng lên nhiều hơn nhiều. Bởi vì không có thu được đệ ngũ hồn hoàn, hắn cũng không biết bây giờ hồn lực có thể đạt tới cấp bao nhiêu, nhưng có thể khẳng định, sẽ không vượt qua năm mươi ba cấp.

Sau năm mươi cấp, mỗi năm có thể tăng lên hai cấp, tốc độ cũng đã là phi thường nhanh rồi.

Tới sau bảy mươi cấp, hồn sư bình thường mấy năm cũng vị tất có thể tăng lên một bậc, có thể thấy được khó khăn tu luyện về sau.

Mặc dù trong hai năm tốc độ hồn lực tăng lên giảm mạnh, nhưng Đường Tam lại ở trong một năm này hoàn toàn quen thuộc với Hạo Thiên chuy của mình, mặc dù không hề có một cái hồn hoàn nào tồn tại, nhưng Hạo Thiên chuy dưới sự thao khống của năm mươi cấp hồn lực của hắn, đã có thể sinh ra lực công kích cực

kỳ kinh khủng. Một màn trước mắt này, đúng là Loạn Phi Phong chuy pháp chín chín tám mươi mốt chuy cuối cùng bộc phát.

Luận năng lực phụ trợ vũ hồn, không thể nghi ngờ là Thất Bảo Lưu Ly tháp được sùng bái, bàn về lực công kích, Kiếm Đấu la Trần Tâm, chuôi thánh kiếm này không có vũ hồn nào khác có thể bằng. Nhưng nếu luận về bá đạo, bàn về lực lượng, bàn về lực bộc phát, Hạo Thiên chuy không thể để cho kẻ khác ngồi trên đầu mình

Nếu không Hạo Thiên tông dựa vào cái gì mà được xưng là hồn sư giới đệ nhất tông môn cơ chứ?

Mặc dù không có kỹ năng hồn hoàn phụ gia, nhưng Hạo Thiên chuy lại như trước có thể nhận hồn lực rót vào. Nó như trước là thần khí bình thường tồn tại.

Hai năm trước, trước khi đặc huấn bắt đầu, Đường Hạo tựu từng hỏi qua Đường Tam, hỏi hắn khuyết điểm lớn nhất của hắn là cái gì.

Khi đó, Đường Tam trả lời là bộc phát lực, trong nháy mắt bộc phát lực công kích không đủ.

Mà bây giờ, cái này vấn đề đã được giả quyết.

Mặc dù hạo Thiên chuy của Đường Tam chỉ có lớn như trước như vậy, nhưng tại Loạn Phi Phong chuy pháp, hoặc là nói Đường Tam trong nháy mắt rót vào hồn lực tăng phúc, bây giờ nó có khả năng sinh ra bộc phát công kích, đã đạt tới trình độ cực kỳ kinh khủng.

Càng thêm đáng sợ chính là, khi Hạo Thiên chuy cùng Đường môn ám khí của Đường Tam kết hợp, chỉ cần tinh thần lực Đường Tam tập trung vào đối thủ, trừ phi tinh thần lực đối thủ viễn siêu hơn hắn, hơn nữa tinh thông năng lực thuấn di, nếu không cũng chỉ có một đường là ngạnh kháng, căn bản không thể né tránh.

Oanh

Thác nước bị đánh đoạn từ trên lại đổ xuống, mãnh liệt nện vào người Đường Tam trên mỏm đá, nhưng Đường Tam đứng ở nơi đó, dường như không chút sứt mẻ, vững chãi như là đóng đinh trên mỏm đá. Ánh mắt trên mặt thậm chí còn toát ra vài phần hưởng thụ. Đắm chìm bên trong thác nước thật lớn, thở ra một hơi, Huyền Thiên Công hùng hậu bên ngoài thân hắn tạo ra một tầng nhàn nhạt cương khí màu trắng .

Thân hình chợt lóe, Đường Tam đã từ trên mỏm đá bay vọt ra, Hạo Thiên chuy trong tay lặng lẽ biến mất, thay thế chính là hơn mười căn Lam Ngân Thảo trống rỗng rơi xuống, nổi trên mặt nước. Đường Tam mượn lực nhảy lên, thân thể trực tiếp bắn lên trên bờ bên cạnh Đường Hạo.

Lúc Đường Tam vọt người tới, vẻ mặt Đường Hạo đã trở nên nghiêm túc. Khi hắn chứng kiến con trai vững vàng rơi xuống bên người, thản nhiên nói:" Cảm giác được chính mình rất mạnh, phải không?"

Đường Tam vuốt vuốt mái tóc ướt sũng của mình, " Ba ba, con hiểu được, con cũng không kiêu ngạo, con nhất định hội tiếp tục cố gắng. Bất quá, con gần đây cảm giác luyện tập Loạn Phi Phong chuy pháp nữa cũng rất khó tiến bộ."

Nghe con trai nói, trong lòng Đường Hạo không khỏi một trận bất đắc dĩ, giáo huấn của mình còn chưa nói ra khỏi miệng, đã bị tiểu tử thông minh này đổ trở về. Loạn Phi Phong chuy pháp còn muốn tiến bộ như thế nào? Đã luyện đến cực hạn còn có thể tiến bộ như thế nào? Ngoại trừ việc bản thân Hạo Thiên Chuy không có ảnh hưởng của hồn hoàn phụ gia, Đường Hạo tự hỏi, đơn thuần về mặt thi triển chùy pháp, chính mình cũng không có cách nào làm tốt hơn so với con trai mình.

"Loạn Phi Phong chuy pháp luyện đến hôm nay thôi. Tiểu Tam, ta hỏi ngươi, ngươi cảm giác được thực chiến năng lực của ngươi như thế nào?" Đường Hạo hỏi.

Đường Tam suy nghĩ một chút, hắn vốn định thuyết cũng tạm được. Nhưng nghĩ đến thực lực cường đại của phụ thân, vẫn sửa lại lời," Còn kém xa lắm."

" Vậy ngươi biết kém ở chỗ nào không?" Đường Hạo tiếp tục hỏi.

Đường Tam sửng sốt một chút, hắn bản thân nói ra kém xa là có chút khiêm nhường, lúc này bị phụ thân hỏi như vậy, nhất thời không trả lời được. Đường Hạo tựa hồ cũng không muốn nghe Đường Tam trả lời,

tiếp tục nói: "Về mặt lý luận mà nói, Đại sư là vô địch. Phương pháp dạy của hắn đối với các ngươi phi thường chính xác, tạo cho ngươi một trụ cột kiên cố. Từ sau khi ngươi bái ông ta làm thầy, phát triển hết sức nhanh chóng. Cũng tiến hành rất lớn lượng thực chiến. Thực chiến kinh nghiệm vẫn là có một chút, ngươi cũng không cần phải khiêm nhường. Nhưng là, ngươi vẫn còn kém trong thực chiến thần tủy." (nguyên văn là God marrow = Thần tuỷ)

" Thần tủy? Thực chiến thần tủy là cái gì?" Đường Tam vội vã hỏi. Phụ thân cho dù ở đẳng cấp Phong Hào Đấu La cũng là nhân vật số một số hai. Lời của hắn tuy không nhiều lắm. Nhưng mỗi một câu dạy đều khiến Đường Tam có lợi không hề nhỏ. Lúc này vội vã tập trung tinh thần lắng nghe.

Đường Hạo trầm giọng nói:" Như thế nào thực chiến? Chính thức sinh tử chiến đấu mới có thể xưng là thực chiến. Mà kinh nghiệm trong thực chiến của ngươi, phần lớn đều là trận đấu hình thức. Cũng ít khi gặp phải tình huống đe doạ tính mạng. Con người chỉ có tại lúc gặp phải khảo nghiệm sinh tử, tiềm lực bản thân mới có thể bị hoàn toàn kích thích đi ra. Không ngừng tại kề cận cái chết giãy dụa, mới có thể gọi là thật sự có được thực chiến năng lực. Phán đoán của ngươi cùng lực khống chế thực chiến cũng không kém. Nhưng khuyết thiếu một thứ. Một sát khí thuần túy. Cảm thụ hơi thở của ta ."

Tiếng nói vừa dứt, đồng tử Đường Hạo chợt thu liễm. Trong phút chốc, một cỗ cực kì băng lánh hơi thở chợt từ trên người hắn xông ra. Cỗ hơi thở này tựa hồ cũng không có cái gì bộc phát lực, nhưng khi nó đem Đường Tam bao phủ ở bên trong, Đường Tam nhất thời có ảm giác như bị rơi vào hầm băng. Mỗi một sợi lông trên người đều dựng đứng lên.

Lạnh như băng, lành lạnh, tà ác, kinh khủng. Sát khí khổng lồ tựa như cự thú nanh ác đâm đầu đánh tới, cường đại đến mức làm người khác phải run rẩy . Đường Tam rõ ràng cảm giác được. Chính mình tất cả địa hết thảy tựa hồ đều ở trong sát khí vô cùng khổng lồ này trở nên chậm chạp . Thậm chí có Tử Cực Thần Quang của hắn trong Tử Cực Ma Đồng cũng không dám cùng Đường Hạo đối mặt.

Càng làm Đường Tam giật mình hơn là. Giọt nước rên người hắn chảy xuôi xuống tựa hồ cũng trở nên trì hoãn. Dần dần một giọt nước ngưng kết thành một chuỗi chuỗi băng châu. Đọng ở trên người hắn.

Sát khí thực thể hóa? Đây là một cái hình dung toát ra trong đầu Đường Tam. Đại sư từng nói qua với hắn, khi thực lực một người đạt tới cảnh giới cực kì kinh khủng, sát khí của hắn thậm chí có thể đạt tới trình độ thực thể hóa. Từ vô hình hóa hữu hình. Nhưng loại trình độ này cho dù Phong Hào Đấu La cũng là Phượng mao Lân giác (vô cùng hiếm). Sát khí lạnh như băng giống như thủy triều thối lui, âm thanh Đường Hạo đem Đường Tam từ trong khiếp sợ bừng tỉnh," Cảm giác thấy thế nào. Đây là sát khí. Ngươi là không phải rất muốn hỏi, sát khí có ích lợi gì? Sát khí kì thật ảnh hưởng chủ yếu không phải đối thủ. Mà là bản thân mình. Nó có thể khiến cho ngươi không để ý đến sinh tử , có thể khiến thực lực bản thân ngươi phát huy ra trình độ mạnh nhất của mình, thậm chí là phát huy một cách siêu phàm. Nó thậm chí có thể làm cho tốc độ ra tay của ngươi nhanh hơn. Có được sát khí mãnh liệt, có thể chứng minh ngươi từng bò ra từ trong đống người chết, từng kinh nghiệm quá rất nhiều lần giãy dụa bên bờ sinh tử. Cho dù là đối mặt với đối thủ cường đại xa so với mình, ngươi cũng không có chút khiếp đảm. Sát khí là một trong những loại khí thế. Về phương diện một phương diện nào đó, có thể ngang bằng cùng dũng khí. Hoặc là nói, sát khí là thăng hoa của dũng khí."

Giải thích của Đường Hạo đối sát khí không thể nghi ngờ là có chút cực đoan . Nhưng hắn nhưng lại làm cho Đường Tam rõ ràng hiểu được ý tứ của mình.

" Cha. Như vậy xin người dạy con nên như thế nào có được sát khí." Đường Tam ánh mắt kiên định nhìn hướng phụ thân.

Đường Hạo lắc đầu," Không. Ta không thể dạy ngươi. Cũng dạy không được ngươi. Ngươi dù sao cũng là con ta. Dù là ta phóng thích đích sát khí rất dày đặc, ngươi cũng không hề tin tưởng ta sẽ giết ngươi. Sát khí chỉ có thể dựa vào chính mình đi lĩnh ngộ mới có được. Hôm nay ngươi có thể hoàn toàn buông lỏng một chút. Sáng mai, chúng ta xuất phát, ta mang ngươi chính thức đi địa phương có thể bồi dưỡng ra sát khí cho ngươi."

Nghe xong Đường Hạo nói, Đường Tam không khỏi có chút mừng rỡ. Ở chỗ này hai năm, không ngừng nghỉ khổ luyện, dù là cái địa phương này có đẹp đẽ đến mấy đi nữa, cuối cùng cũng khiến cho người ta cảm thấy mệt mỏi. Rốt cuộc cũng có thể rời khỏi nơi này.

Phụ tử hai người ăn nhanh bữa cơm tối, cũng không còn cái gì có thể thu thập.

Sáng sớm hôm sau, do Đường Hạo dẫn đầu, hai người rời đi phiến thủy đàm này, rời đi phiến sơn mạch này.

Đường Tam biết phụ thân không thích hỏi nhiều, cho nên hắn cũng không có hỏi Đường Hạo muốn dẫn mình đi chỗ nào, chỉ là yên lặng đi theo sau lưng phụ thân.

Trải qua hai năm khắc khổ tu luyện, cường độ thân thể Đường Tam lúc này đã đạt tới trình độ làm cho người ta sợ hãi, toàn bộ cơ thể hắn nhìn qua giống như là hắn tu luyện Huyền Ngọc Thủ, lưu lộ một tầng sáng bóng lộng lẫy. Đôi mắt quang hoa nội liễm, nếu như không nhìn kỹ, rất khó thấy được đồng tử hắn xuất ra màu ám lam.

Mặc dù này hai năm Đường Tam không có tận lực tu luyện tinh thần lực, nhưng tinh thần lực của hắn vẫn là có tiến bộ đủ dài. Kiên nghị và cố chấp tu luyện chẳng những rèn luyện thân thể của hắn, mà cũng rèn luyện tinh thần hắn.

Năm ngày sau. Đường Tam do Đường Hạo đích dẫn đầu đi đến rồi một mảnh rừng rậm vô danh .

Vừa mới đến nơi đây, Đường Tam lập tức cảm giác được một cỗ hơi thở quen thuộc. Tinh thần lực sau khi trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, cảm giác của hắn đối với ngoại giới cũng rõ ràng trở nên nhạy cảm hơn. Đây đúng là hơi thở của nguy hiểm.

Đường Hạo dừng cước bộ tại trước rừng rậm," Lập tức ngươi phải tới địa phương rèn luyện thực chiến chính thức. Cho nên, ngươi có cần phải đạt được đệ ngũ hồn hoàn của ngươi. Trong phiến trong rừng rậm này có hồn thú thích hợp của ngươi ."

Rốt cuộc cũng đi kiếm đệ ngũ hồn hoàn sao? Đường Tam trong lòng không khỏi có chút kích động.

Đạt được đệ ngũ hồn hoàn, hồn lực chính mình cũng sẽ thể hiện toàn bộ ra. Tu luyện trong hai năm, Nhâm mạch của Đường Tam cũng đã quán thông. Hiện tại tựu còn thiếu một cái Đốc mạch.

Đường Tam đặt cho mình một mục tiêu là trước sáu mươi cấp, đem Đốc mạch quán thông. Đến lúc đó, Huyền Thiên Công là có thể đạt tới cấp độ kia.

Sau khi bát mạch quán thông, có thể sử dụng cương khí hộ thân. Đây chính là thứ mà hồn sư không có . Hình dung theo thế giới này mà nói, hẳn chính là hồn lực thực thể hóa.

" Ngồi xuống." Đường Hạo chỉ chỉ xuống mặt đất.

Đường Tam sửng sốt một chút. Nhưng vẫn theo lời khoanh chân ngồi xuống. Chỉ là hắn có chút không rõ phụ thân đến tột cùng muốn cho chính mình làm cái gì.

Đường Hạo không có giải thích, đi tới bên người Đường Tam," Phóng xuất ra Lam Ngân Thảo của ngươi, sau đó dùng tâm của ngươi cảm thụ. Lấy tinh thần lực hiện tại của ngươi, hẳn là có thể cảm thụ được. Vốn, ta không nghĩ cho ngươi sớm như vậy đạt được cái kỹ năng này. Nhưng tinh thần lực của ngươi tăng cường đến trình độ bây giờ, hẳn là sẽ đạt được nó."

Đường Tam không rõ hàm nghĩa trong giọng nói của phụ thân, chỉ là mơ hồ nghe ra, hồn hoàn chính mình muốn đạt được trước mắt này tựa hồ là phụ thân sớm đã kế hoạch tốt.

Không có suy nghĩ nhiều làm gì, hắn lập tức nhắm hai mắt lại. Lam Ngân Thảo tự động phóng thích ra, chậm rãi toát ra vây xung quanh thân thể hắn. Tinh thần lực ngưng tụ, hướng chung quanh tán đi.

Lam Ngân Thảo loại thực vật này, tại Đấu La Đại Lục rất phổ biến.

Rất nhanh, Đường Tam đã tiến nhập cảnh giới lúc đầu hắn từng đạt tới. Lam Ngân Thảo chung quanh tựa hồ đều kêu gọi hắn, tinh thần lực tăng cường trên diện rộng , làm loại cảm giác này của hắn trở nên đặc biệt rõ ràng.

Hắn thậm chí có thể nhận ra tâm tình mỗi một cây Lam Ngân Thảo.

Cảm giác theo tinh thần lực từ từ phóng thích mà kéo dài, Đường Tam cảm nhận được Lam Ngân Thảo hơi thở cũng càng ngày càng trở nên khổng lồ.

Dần dần , hắn đắm chìm ở trong loại cảm giác này . Hắn phát hiện, tất cả Lam Ngân Thảo tựa hồ đối với chính mình đều có một loại nhu mộc tâm tình.

Phảng phất giống như là hài tử của chính mình, đang hưng phấn đích hướng phụ thân thổ lộ hết.

---

135. Chương 134: Vũ Hồn Chân Diện Mục - Lam Ngân Hoàng

Thông qua bọn chúng, phạm vi năng lực cảm nhận của Đường Tam nhất thời đề thăng lên mấy lần.

Mỗi một gốc cây Lam Ngân Thảo tựa hồ cũng trở thành những đôi mắt, lỗ tai của Đường Tam, dùng tinh thần lực đi dò xét hết thảy ngoại giới giống như lúc trước Đường Tam cũng làm được. Nhưng lúc này, thông qua tinh thần từ Lam Ngân Thảo, chứng kiến phạm vi cảm nhận, hắn chỉ có thể dùng hai chữ "Khủng bố" để hình dung mà thôi.

Chính tại lúc này, đột nhiên một âm thanh vang lên trong đầu Đường Tam: " Đại Vương vĩ đại, là ngài phải không? Ngài rốt cuộc cũng đã tới chỗ của ta rồi. Cảm tạ trời cao. "

" Vương?... Đang nói với ta sao, không phải vậy chứ?" Đường Tam trong lòng kinh hãi. Hắn không rõ tại sao lại có một âm thanh xuất hiện trong thế giới tinh thần của hắn. Mà trong lúc này hộ vệ bên cạnh hắn chính là Đường Hạo, trên mặt hiện ra một nụ cười rất thản nhiên, tinh thần lực của hắn vẫn một mực mở ra.

Trong lúc Đường Tam đang cảm thụ xung quanh từ Lam Ngân Thảo, âm thanh đột ngột vang lên mang đến cho hắn kinh ngạc thật lớn. Âm thanh này dĩ nhiên gọi hắn là Vương.

Nguyên bản nhẹ nhàng mà truyền xa, đột nhiên tinh thần từ tràng Lam Ngân Thảo ở giữa khoanh đất truyền đến một cỗ tinh thần lực mãnh liệt. Cỗ tinh thần lực đến rất nhanh, cùng đạo tinh thần lực của Đường Tam dây dưa bám chặt cùng một chỗ, tựa như hai sợi dây cùng nhau đồng thời nối lên.

"Đại Vương, thỉnh mời người đến chỗ của ta, có thể không?" Âm thanh tựa hồ càng thêm khẩn cấp, mang theo 1 nỗi khát vọng mãnh liệt.

Đường Tam giật mình mở to hai mắt, ý thức hướng phụ thân nhìn lại.

Đường Hạo thản nhiên nói: " Ngươi hẳn là đã cảm nhận được rồi chứ. Đi đi. Ta ở chỗ này chờ ngươi, có những lúc không cần liệp sát cũng đạt được hồn hoàn.

Mặc dù Đường Tam cũng chưa rõ ràng lắm ý tứ của phụ thân, nhưng chính hắn cũng đứng lên. Làm hắn ngạc nhiên chính là hắn không cần khống chế tinh thần lực, song cỗ tinh thần lực cùng hơi thở mãnh liệt đó, cùng với đạo tinh thần lực của hắn ở cùng một chỗ không ngừng hướng tới hắn kêu gọi.

Bước vào sâm lâm, Đường Tam đột nhiên cảm giác.

Hơi thở uy hiếp tới từ hồn thú bên trong sâm lâm rõ ràng hóa thành nhẹ nhàng hơn. Giống như là hồn thú trong sâm lâm đột nhiên ẩn mất, nhường đường cho hắn mở ra một cái thông đạo. Có phụ thân hắn ở đây, hắn không chần chừ, phóng người lên hướng tới địa phương mà cỗ tinh thần lực dẫn dắt, rất nhanh đi tới.

Mỗi chỗ đi qua, Lam Ngân Thảo trên mặt đất tựa hồ đang rất hưng phấn kêu gọi, tiết tầu nhẹ nhàng khe khẽ lay động, tựa như vì Đường Tam đi tới mà vui mừng, mở ra một con đường.

Phiến sâm lâm này không lớn, ít nhất với Tinh Đấu Đại Sâm Lâm thì không có cách nào so sánh. Nhưng khi tiến vào trong đó, Đường Tam phát hiện: Thực vật nơi này nhìn qua rất xa xưa, tựa hồ như đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng.

Tùy ý có thể thấy những mảng cây đại thụ che trời, ngay cả ánh sáng cũng khó lòng lọt qua bọn chúng để chiếu xuống mặt đất.

Đường Tam có thể khẳng định, đây là một mảnh sâm lâm cổ xưa. Nhưng là âm thanh kêu gọi mình đến tột cùng là cái gì chứ?

Hắn rất khát vọng biết rõ chân tướng sự việc, không ngừng tăng tốc. Dọc theo đường đi, hắn không có gặp bất cứ một con hồn thú nào cản trở, dễ dàng theo sự dẫn dắt của cỗ tinh thần lực mà đi tới.

Ước chừng chạy được một canh giờ, mối liên lạc giữa hắn và cỗ tinh thần lực trở nên vô cùng rõ ràng.

"Đại Vương, ta ở chỗ này". Tiếng kêu gọi của âm thanh lại vang lên lần nữa, rất hưng phấn thậm chí mang theo một tia khẩn trương.

Xuyên qua một cây cổ thụ mà mấy người ôm mới hết, đạo tinh thần lực của Đường Tam vừa động, tập trung trên một gốc cây thực vật. Hắn rõ ràng cảm giác được cỗ tinh thần kêu gọi hắn được xuất hiện trên gốc thực vật này mà truyền đến.

Nhánh dây leo thon dài uốn lượn mọc lên, dài đến mười thước kết ở hai bên không trung. Nhìn qua như là vô số dây leo ngưng kết cùng một chỗ tạo nên thực vật đặc thù. Toàn thân đều là màu lam, bên ngoài lóe ra một loại ánh sáng trong suốt rất đặc thù. Lam Ngân Thảo xung quanh nó phát triển vô cùng tươi tốt.

Mỗi cây dây leo này đều to như eo người bình thường, đường kính hơn một thước.

Lúc này nó đang rất nhẹ nhàng dao động. Ở vị trí giữa dây leo cuốn chặt lại, như lại xuất hiện một chút dấu vết giống mặt người. Lúc này vẻ mặt của nó tựa như đang cười, hướng chính mình mà cười

Phiến dây leo gây cho hắn một cảm giác cực kì cường đại, hơi thở cường đại khó có thể tưởng tượng phóng thích ra ngoài. Lấy nó làm trùng tâm, tinh thần ba động phóng ra mãnh liệt xung quanh Đường Tam, khiến thân thể hắn vô cùng hoan khoái.

Tinh thần dẫn dắt hắn đến chỗ này mới thôi. Mặc dù Đường Tam cũng đã từng thấy qua hồn thú hệ thực vật, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy một hồn thú hệ thực vật có khí tức cường đại như thế này.

"Là ngươi kêu gọi ta?" Đường Tam đứng trước mặt dây leo hỏi lớn. Mặc dù hắn cảm nhận được đối phương không có chút ác ý nào. Nhưng tâm lí trong lòng cũng chính là không nhịn được tăng thêm vài phần cảnh giác.

"Đúng vậy. Đại Vương vĩ đại. Chính là ta đang kêu gọi ngài" Khuôn mặt giữa trung ương được dây leo quấn quanh hiện ra một vẻ mặt phi thường nhân tính, miệng mở rộng nói ra tiếng loài người.

Lần này không dùng tinh thần trao đổi mà còn trực tiếp mở miệng nói chuyện.

Đường Tam thất kinh, phải biết rằng thực vật hệ hồn thú tu luyện là vô cùng khó khăn so với động vật hệ hồn thú. Hắn theo đại sư học tập cũng chưa nghe Đại Sư nói qua: có thực vật hệ hồn thú có khả năng mở miệng nói chuyện. Nhưng sự thật bày ra trước mắt khiến hắn không thể không tin.

"Ngươi là ai? Tại sao xưng ta là Đại Vương?" Đường Tam tò mò hỏi.

Dây leo mỉm cười trả lời: "Bởi vì trên người ngài có chảy huyết mạch một dòng máu so với ta còn cao quý hơn, nếu nói ta là Vương của Lam Ngân Thảo như vậy ngài chính là Hoàng Đế của Lam Ngân Thảo. "

Nghe xong những lời này, trong lòng Đường Tam có chút hiểu rõ, trong não vận chuyển, các sự việc không ngừng hiện lên.

Dây leo vô cùng lớn trước mắt này cũng là Lam Ngân Thảo, được xưng là phế vũ hồn, cũng có thể tu luyện tới trình độ cường đại như vậy sao?

Không đợi Đường Tam mở miệng, Lam Ngân Vương lại nói: "Cảnh giới huyết mạch của ngài như vậy, ta ít nhất còn phải tiếp tục tu luyện thêm 1 vạn năm nghìn năm nữa mới đạt được. Có thể được nhìn thấy ngài, cảm nhận huyết mạch hơi thở trên người ngài, ta tựa hồ tìm được phương pháp khiến huyết mạch càng thêm cao quý. Cám ơn ngài, Đại Vương của ta. "

Đường Tam nhíu mày: "Có lẽ ngươi nhận lầm người. Ta cũng không phải Đại Vương của ngươi. Ta là con người, không phải Lam Ngân Thảo. Ta chẳng qua chỉ là người có được vũ hồn là Lam Ngân Thảo mà thôi"

"Không… ". Lam Ngân Vương vội vàng nói: "Đại vương vĩ đại, ta không có khả năng nhận lầm đâu. Hơi thở trên người ngài đúng là hơi thở Lam Ngân Hoàng tuyệt đối không sai. Nếu như ngài cho rằng chỉ là

người bình thường có được vũ hồn Lam Ngân Thảo mà có thể tu luyện tới trình độ như bây giờ sao? Ngài có được chính là huyết mạch của hoàng tộc Lam Ngân Thảo vĩ đại đấy!"

Đường Tam ngây người :" Ngươi nói ta ..., Lam Ngân Thảo của ta không phải Lam Ngân Thảo bình thường?

"Đúng vậy. Ngài có được đúng là huyết mạch tốt nhất của Lam Ngân Thảo, là huyết mạch hoàng tộc, nếu như không hình dung vũ hồn của ngài như vậy, ta nghĩ dùng cụm từ Lam Ngân Hoàng mới càng thêm thích hợp mà không phải là Lam Ngân Thảo. Tất cả Lam Ngân nhất mạch đều là con dân của ngài. Ngài không có cảm thụ qua bọn chúng đối với ngài mà kêu gọi sao ?"

Lam Ngân Hoàng? Đường Tam trong lòng vừa động, hắn đột nhiên hiểu rõ một chút ý tứ của phụ thân, khi muốn hắn tới nơi này.

Chẳng lẽ vũ hồn của mẫu thân là Lam Ngân Hoàng sao, không phải chứ? Chính mình kế thừa cũng không phải là phế vũ hồn. Mà là có được vũ hồn chính là Lam Ngân Hoàng sao.

Lam Ngân Vương tiếp tục nói:" Lam Ngân Hoàng, ở trên thế giới này vĩnh viễn luôn là nhất mạch tương truyền. Chỉ có một đời Lam Ngân Hoàng qua đời, thì một đời Lam Ngân Hoàng mới sẽ xuất hiện. mặc dù ngài đúng là con người, nhưng là ngài cũng chính là đương kim Lam Ngân Hoàng huyết mạch duy nhất. "

Đường Tam cảm giác tim mình đập nhanh hơn. "Nhưng ta chưa bao giờ cảm giác được Lam Ngân Thảo có chỗ nào đặc thù. Có lẽ ngươi không rõ ta sở hữu thị lực cùng thính lực là do phương pháp tu luyện đặc thù mà có"

Đường Tam vẫn một mực cho rằng, từ đầu do mình sỡ hữu tiên thiên mãn hồn lực cùng vũ hồn không có bao nhiêu quan hệ, mà là do tu luyện Huyền Thiên Công có được.

Bởi vậy đối với lời nói của Lam Ngân Vương có chút hoài nghi.

Lam Ngân Vương thở dài 1 tiếng, nói:" Đúng vậy, ngài nói cũng không sai, trước kia vũ hồn của ngài là Lam Ngân Hoàng cùng Lam Ngân Thảo so sánh cũng không có gì khác biệt, chúng ta sai, bởi vì, Lam Ngân Hoàng tộc huyết mạch trong người ngài cũng không có chân chánh thực sự giác tỉnh. Cho nên ngài mới không cách nào cảm nhận được sự cường đại của nó. Đại vương vĩ đại, ngài tới nơi này, chẳng lẽ không đúng vì muốn ta trợ giúp ngài làm cho nó giác tỉnh sao?"

Nghe Lam Ngân Vương vừa nói thế, Đường Tam vẫn còn chưa có trả lời, Đường Tam hoàn toàn vẫn chưa minh bạch.

Giác tỉnh? Lúc 6 tuổi vũ hồn của mình đã có một lần giác tỉnh, chẳng lẽ còn cần lần thứ hai?

Tựa hồ cảm nhận được ý nghĩ của Đường Tam, Lam Ngân Vương kiên nhẫn nói:" Bệ hạ vĩ đại, người bình thường giác tỉnh cho ngài như thế nào có thể chân chánh làm tỉnh lại huyết mạch Lam Ngân Hoàng cao quý chứ? Ở trên cả đại lục này, ngoại trừ ta, ngài là người có huyết mạch Lam Ngân Hoàng duy nhất, cho nên ta là Lam Ngân Vương. Cuối cùng ta cũng tìm thấy ngài, vĩnh viễn là thuộc hạ của ngài, chúng ta vĩnh viễn bảo vệ ngài. Ngài có nguyện ý được thần dân này của ngài vĩnh viễn bảo vệ không.

Không chút gì do dự, Đường Tam trước mặt Lam Ngân Vương kiên định gật đầu:"Ta nguyện ý"

Hai giọt chất lỏng màu lam trên mắt người cây chảy xuôi xuống, nói :"Hai mươi năm trôi qua, ta không cảm thụ qua khí tức bệ hạ. Hôm nay chúng ta đã tìm thấy hài tử của người. Bệ hạ, thỉnh ngài cảm thụ thần dân này hướng ngài cúng bái đi. "

Tiếng nói vừa dứt, một cỗ hơi thở vô khổng lồ bay lên, cũng không phải theo Lam Ngân Vương trước mặt xuất hiện, mà là khắp cả phiến sâm lâm.

Lam quang theo mỗi gốc Lam Ngân Thảo lặng yên thoát ra, mỗi một gốc cây Lam Ngân Thảo dĩ nhiên chỉ là một lam sắc quang điểm nhưng là hàng vạn Lam Ngân Thảo toát ra lam quang ngưng tụ lại cùng một chỗ tạo thành một phiến lam sắc hải dương.

Đường Tam lập tức cảm giác được, phiến hải dương kia vì mình mà có, thân thể hắn như một cái miệng lớn điên cuồng cắn nuốt cấp tốc tiến tới lam sắc hải dương.

Vào lúc này, một cõ nhiệt lưu trước đây chưa từng có, từ nơi sâu nhất trong cơ thể dâng lên, Đường Tam không có cảm nhận được sự trùng kích và áp lực năng lượng khổng lồ mang đến, cũng không nhận thấy sự bành trướng trong nội thể. Hắn ngạc nhiên phát hiện, trong cơ thể khi mà cỗ nhiệt lưu bành trướng mãnh liệt thì đồng thời một cỗ hơi thở cự kỳ ôn nhu nhẹ nhàng theo toàn thân tiến vào.

Không biết tại sao, lúc cảm nhận được cỗ hơi thở đó, Đường Tam đột nhiên xúc động muốn khóc, cỗ hơi thở tựa như một loại tâm tình nhu mộc. Phảng phất giống như lúc được mẫu thân vuốt ve âu yếm.

Nhắm hai mắt lại, Đường Tam không muốn cảm giác này trôi qua, ngoại giới hết thảy đều bỏ qua, thậm chí hắn cũng không có tính toán được mất lúc này, toàn bộ tâm ý không có chút nào giữ lại van cầu cỗ hơi thở ôn nhu đừng biến mất.

Hạo Thiên chuy kế thừa phụ thân, Lam Ngân Thảo kế thừa mẫu thân. Bất luận đó là Lam Ngân Thảo bình thường hay là Lam Ngân Hoàng mà Lam Ngân Vương trước mặt nói, đây đều là thế giới mà mẫu thân lưu lại. Đường Tam biết cỗ hơi thở ôn nhu kia đúng là huyết mạch hơi thở mà mẫu lưu cho mình.

Tình thương mẫu tử vốn sinh ra cùng thiên địa, trước kia Đường Tam chưa bao giờ có, bây giờ hắn đã cảm nhận được. Mặc dù ở thế giới kia hắn cũng không có mẫu thân. Nhưng giời phút này cỗ hơi thở nồng đậm tình mẫu tử tràn ngập trong sâu thẳm trái tim hắn.

Sâu trong nội tâm, tràn ngập tình yêu thương.

Một bức tranh hiện lên, Đường Tam tựa hồ nhận thấy được khi mình ra đời ở cái thế giới này, một tuyệt sắc nữ tử mái tóc dài màu lam (nhuộm Sunsilk color rồi ^.^) tự ôm mình vào lồng ngực. Một giọt lệ lam sắc trên mắt nàng chảy xuống chậm rãi rót vào lòng mình.

Mặc dù hắn không cảm thụ được âm thanh của bức họa nhưng hắn có thể rõ ràng cảm nhận được tình yêu thương của nàng đối với hắn.

Mụ mụ. Đường Tam thật muốn kêu to, nhưng bất luận hắn kêu như thê nào, hình ảnh nàng trước mắt đang từ từ nhạt dần, hạ xuống đất. Chỉ còn

Lần này là thật. Đường Tam đứng ở nơi đó, lệ rơi đầy mặt, lớp da đã hoàn toàn biến thành lam sắc trong suốt. Vô số Lam Ngân Thảo trên người hắn thoát ra, tất cả đều trong suốt.

Lam sắc dịch thể trong mắt Lam Ngân Vương chảy xuống. Người khác có thể nhận lầm, nhưng hắn không có lầm. Nam hài nhi trước mắt đúng là hoàng tộc hậu duệ, là con của Lam Ngân Đế năm đó. Đại Vương vĩ đại, ngài trên trời có linh thiêng, xin hãy nghỉ ngơi đi.

Cả vùng lam quang bôn dũng mà tiến nhập cơ thể Đường Tam, thân thể hoàn toàn chìm đắm trong hải dương nhu hòa, nhẹ nhàng phiêu đãng. Không có thống khổ, chỉ có hơi thở ôn nhu kia vuốt ve tâm linh hắn.

Một cái hồn hoàn mới xuất hiện.

Đệ nhất hồn hoàn: Mạn Đà La Xà, đệ nhị hồn hoàn: Quỷ Đằng, đệ tam hồn hoàn: Nhân Diện Ma Chu, đệ tứ: Địa Huyệt Ma Chu

Hoàng, tử, tử, hắc bốn cái hồn hoàn lặng yên hiện lên phía sau không có luật động, mà là chỉnh tề theo thứ tự ở trên người Đường Tam. Vô số lam sắc quang điểm xâm nhập vào trong bốn cái hồn hoàn cấp cho chúng một tầng vầng sáng màu lam.

Cùng lúc đó, Lam Ngân Thảo chung quanh Đường Tam bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Đó cũng không phải hải dương lam sắc ngoại giới ngưng tụ mà là tự thân Đường Tam toát ra.

Nguyên bổn vốn là Lam Ngân Thảo trong suốt càng thêm sâu sắc, dần dần biến thành giống như ánh sáng trong suốt của lam bảo thạch. Ở trung ương lam sắc trong suốt xuất hiện một dải kim sắc, theo mỗi gốc Lam Ngân Thảo một mực kéo dài tới lá.

Lam Ngân Hoàng cuối cùng cũng chân chánh giác tỉnh.

Trong phút chốc, trên người Đường Tam tràn lan ra kim sắc quang mang ảnh hưởng, lam sắc quang mang sáng rõ càng thêm nổi lên. Trên mặt đất, mỗi một gốc Lam Ngân Thảo đều bắt đầu trở nên thông suốt thấu triệt, điên cuồng sinh trưởng.

Mà ngay cả trước mặt Đường Tam, Lam Ngân Vương cũng tại trên người hắn phóng thích kim sắc hơi thở ảnh hưởng mà trở nên thông thấu đứng lên. Trên mặt lộ ra thần sắc vô cùng thỏa mãn.

Bốn cái hồn hoàn trên người Đường Tam cũng đều phát tán lam kim sắc lộng lẫy, rất nhanh kim sắc quang mang lại lần nữa rót vào bên trong hồn hoàn, nhìn qua so với trước kia thì bốn cái hồn hoàn cũng không có thay đổi gì.

Nhưng thực tế lại khác hoàn toàn, ban đầu chúng là bốn cái hồn hoàn Lam Ngân Thảo mà bây giờ là bốn cái hồn hoàn Lam Ngân Vương.

Trên người Đường Tam cơ thể phình ra rồi co rút lại vài phần, cả người nhìn qua đều thêm rắn chắc. Mái tóc đen nhánh giờ lại biến thành ám lam sắc còn kèm theo kim sắc quang thải nhàn nhạt

Tựa như giống với Lam Ngân Thảo bên cạnh hắn.

Mái tóc dài trở nên vô cùng huyễn lệ (nguyên văn là mái tóc dài thuỷ tinh >.< Lão Tam Thiếu mô tả hơi quái dị), thuộc tính toàn thân Đường Tam vào giờ khắc này đều vô hình đề thăng. Mặc dù cùng với hồn lực không có quan hệ nhưng tất cả đều là yếu tố quan trọng sau khi vũ hồn giác tỉnh lại.

Đặc tính Lam Ngân Thảo là tánh mạng lực vô cùng mạnh mẽ, cho dù có kiên nhẫn cũng không nhổ được ra. Không thể nghi ngờ chính là, nhận được thuộc tính của Lam Ngân Hoàng trên người Đường Tam làm cho điều này hoàn mỹ triển hiện ra. Lúc này tánh mạng lực trên người hắn đã đạt đến một trình độ đáng sợ.

Ngay cả chính Đường Tam cũng không hề biết, tựu vào lúc đó, thân thể hắn tạo ra một khí thế sợ hãi, làm người khác vô pháp tưởng tượng được thuộc tính đặc thù.

Chính là chuyên chúc thuộc tính của Lam Ngân Hoàng, cũng không phải một thuộc tính rõ ràng có thể cảm giác được, nhưng trong tương lai đối với Đường Tam sinh ra rất nhiều ảnh hưởng.

Lam quang dần dần thu liễm, tâm trí Đường Tam dần dần thức tỉnh.

Nhưng là hắn thực sự không muốn tỉnh lại. Bởi vì hơi thở hiền lành ôn nhu kia, nương theo quá trình hắn tỉnh lại cũng dần dần chậm rãi mất đi.

Bốn cái hồn hoàn, một cái tiếp một cái biến mất chui vào trong nội thể Đường Tam. Vô số lam quang cũng bắt đầu cấp tốc ngưng tụ vòng quanh thân thể Đường Tam. Lam quang khổng lồ hội tụ thành một cái lam quang hoàn cực lớn theo thân thể Đường Tam mà vây lại.

Quang hoàn đang không ngừng áp súc mà biến nhỏ đi, màu sắc càng ngày càng trở nên sâu đậm.

Đường Tam không biết đó là loại cảm giác gì, hắn chỉ cảm giác được cỗ nhiệt lưu trong cơ thể mạnh mẽ phóng thích ra ngoài, lúc này trong mắt hắn nước mắt chảy xuống cũng trở nên nhiều hơn.

Cuối cùng, cái quang hoàn do lam quang ngưng tụ trên thân thể hắn cũng rút lại thành kích cỡ bằng hồn hoàn, vô số quang mang màu đen trùng trùng điệp điệp chồng lên nhau, dần dần chuyển thành màu đen. Viên quang hoàn màu đen chậm rãi luật động xung quanh thân thể Đường Tam, xung quanh rơi vào một khoảng tĩnh lặng

Trên mặt đất, Lam Ngân Thảo điên cuồng sinh trưởng, ít nhất so với trước kia cao gấp ba lần, lam quang trên thân bọn chúng dần dần trong suốt biến mất, nhưng bọn chúng phóng thích tánh mạng hơi thở rõ ràng trở lên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Đây chính là tác dụng của Lam Ngân Hoàng khí tức. Dưới ảnh hưởng của Lam Ngân Hoàng khí tức tất cả Lam Ngân Thảo đều chiếm được lợi ích. Đường Tam từ nơi này đắc được rất nhiều thứ, nhưng khí tức hoàng giả toát ra từ cơ thể hắn cũng tăng phúc không nhỏ cho Lam Ngân Thảo xung quanh.

Hết thảy đều đã an tĩnh, Đường Tam chậm rãi mở mắt, cặp mắt tràn đầy nước, “Cảm ơn ngài”

Âm thanh Đường Tam có chút ngẹn lại, hắn không phải cảm ơn Lam Ngân Vương trợ giúp chính mình giác tỉnh vũ hồn Lam Ngân Hoàng. Mà là hắn cảm tạ Lam Ngân Vương đã làm cho hắn cảm nhận được khí tức mẫu ái. Từ khi sinh ra tới nay, trải qua hai thế giới, nhưng mà đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được, sự ôn nhu khiến hắn không thể kiềm chế được.

"Là chúng ta phải cảm tạ ngài mới đúng. Sự xuất hiện của ngài mới khiến chúng ta tỉnh lại, sinh cơ càng thêm cường đại. Bây giờ người đã thu được hồn hoàn, ta đã căn cứ mức cực hạn của ngài chiu đựng được. Dựa theo thuyết pháp của loài người hồn hoàn này ước chừng cùng cấp với hồn hoàn của hồn thú hai vạn năm nghìn năm tuổi. Hồn hoàn này cũng không phải đến từ ngoại giới, mà là con dân của ngài, dựa theo thân thể ngài mà biến thành.

Đường Tam lúc này chẳng qua là miễn cưỡng nhớ được lời của Lam Ngân Vương nói, hắn không có tâm trạng để đi cảm thụ biến hóa của thân thể. Lại càng không thể phát hiện khuôn mặt hắn xảy ra một ít biến đổi, song biến đổi nhỏ này làm hắn nhìn qua so với trước kia anh tuấn càng thêm gấp trăm lần.

nguyên bổn dung mạo bây giờ mới là dung mạo thật của Đường Tam, song bị huyết mạch của người cha Đường Hạo ảnh hưởng, lúc này hắn mới đồng thời thừa hưởng huyết mạch của cả cha lẫn mẹ.

Bây giờ hắn mới chính là hắn.

Trên mặt Đường Tam rõ rang toát ra một tia tâm tình ba động, tia sáng nhàn nhạt lóe ra, hắn không có vội vã rời đi, mà tự mình phóng thích vũ hồn Lam Ngân Thảo.

Một nhóm nhỏ Lam Ngân Thảo từ lòng bàn tay phải hắn toát ra, lá cây trong suốt, trên cây cũng không có quỷ đằng bám vào, nhìn qua so sánh với Lam Ngân Thảo bình thường có to hơn một chút. Nhưng dọc theo thân cây màu sắc giống như lam bảo thạch, nhìn qua giống như thảo diệp, vô cùng xinh đẹp.

Nhất là trong đó xuyên suốt một tia kim sắc làm cho người ta nhận thấy mỹ cảm cực kỳ đặc thù. Đó đã không còn là Lam Ngân Thảo, mà là chân chánh Lam Ngân Hoàng.

Lam Ngân Thảo đúng là phế vũ hồn, song Lam Ngân Hoàng không như vậy, tuyệt đối là vũ hồn cao nhất, vũ hồn duy nhất có được hoàng giả huyết mạch.

Khe khẽ vuốt ve Lam Ngân Hoàng, Đường Tam tựa hồ cảm nhận được sự tồn tại của mẫu thân, tựu như vẫn đứng ở nơi đó, bảo trì động tác.

Từ lúc Lam Ngân Hoàng bắt đầu giác tỉnh đến khi kết thúc, tổng cộng đã trôi qua bẩy ngày. Sau khi nghi thức giác tỉnh kết thúc, Đường Tam lẳng lặng đứng trước Lam Ngân Vương ba ngày. Sau đó hắn mới hướng Lam Ngân Vương tám vạn năm ngàn năm tuổi cáo biệt, lặng yên rời khỏi phiến sâm lâm cổ xưa.

Vừa bước ra khỏi sâm lâm, Đường Tam đã chứng kiến phụ thân đang khoanh chân nhắm mắt ngồi ở đó.

Cảm nhận được khí tức của nhi tử, Đường Hạo chậm rãi mở ra hai mắt. Ánh mắt rơi vào Đường Tam cả người hắn hoàn toàn ngây dại.

Đường Tam chưa bao giờ thấy nét mặt đó trên phụ thân, nét mặt ôn nhu vô hạn, đôi môi run rẩy, Đường Hạo si ngốc nhìn Đường Tam, hai hàng nước mắt theo khuôn mặt già nua chảy xuống.

"A Ngân". Nhẹ giọng kêu gọi, âm thanh Đường hạo cũng đang run rẩy, cả người đêu chấn động đứng lên, từng bước, từng bước hắn đã tới trước mặt Đường Tam, song chưởng mở ra, dùng sức đem nhi tử ôm vào lòng mình.

"A Ngân, A Ngân... ngươi có biết ta nhớ ngươi tới cỡ nào không vậy? Ngươi tại sao lại ngốc như vậy, tại sao .... " Đường Hạo cơ hồ hét lên, nước mắt không ngừng rơi xuống vạt áo. Đường Tam có thể rõ ràng cảm nhận được tâm tình đang vô cùng xúc động của phụ thân.

A Ngân là tên mẫu thân sao. Bất tri bất giác Đường Tam lệ cũng đã rơi đầy mặt. Phụ tử hai người ôm nhau rơi lệ, không ai nói gì, một lúc lâu sau Đường Tam vô cùng khó khăn mở miệng.

"Ba..... "

Đường Hạo thân thể cứng ngắc một chút, chậm rãi ngẩng đầu, hai tay xiết chặt bả vai Đường Tam mà nhìn hắn.

“Ba.. ” Đường Tam lại nói một tiếng.

Đường Hạo lẩm bẩm nói: ”Biết sao không. Mẹ của ngươi rất đẹp, nàng vô cùng đẹp. Nàng là người phụ nữ đẹp nhất trên cái thế giới này. Ôn nhu, thiện lương, xinh đẹp, tất cả những mỹ từ tựa hồ đều là vì nàng mà được sáng tạo ra. Hiện tại trên mặt ngươi, rối cuộc cũng có chút giống nàng. Ta tựa hồ như vừa lại thấy được nàng hướng ta mà nhìn.

Ngửa đầu nhìn trời Đường Hạo đột nhiên hét lớn: “A Ngân. Ngươi thấy được phải không? Con chúng ta đã trưởng thành. Hắn đã trưởng thành. A Ngân…”

Đường Tam biết trong lòng phụ thân vô cùng thống khổ, Đường Hạo hét lên, làm cho tất cả mọi thứ xung quanh đều run rẩy. Cho tới khi một tia máu từ miệng Đường Hạo tràn đi ra. Hắn ngửa mặt lên trời rống giận, từ từ ngã xuống.

Đường Tam thất kinh vội vàng đỡ lấy phụ thân, Đưa tay tại trước ngực Đường Hạo. Đem một cỗ nội kình Huyền Thiên Công truyền vào nội thể phụ thân.

Nội lực Huyền Thiên Công tiến vào cơ thể Đường Hạo. Đường Tam lập tức phát hiện có chỗ không đúng. Kinh mạch trong cơ thể cha có nhiều chỗ kết lại một chỗ. Lục phủ ngũ tạng tựa hồ đều không có ở đây. Kinh mạch vặn vẹo một cách dị thường.

Trời ạ!… Nếu là người bình thường hẳn là đã sớm chết. Tâm trạng Đường Tam không khỏi trầm xuống. Hắn không hề nghĩ tới phụ thân ở Giáo Hoàng điện thể hiện mạnh mẽ như vậy, lại mang trong người thương thế trầm trọng đến mức này.

Vết thương trong cơ thể Đường Hạo vô cùng trầm trọng. Nếu không phải Huyền Thiên Công của Đường Tam là nội công chánh tông, hắn cũng không có cách nào cảm nhận được trạng thái lúc này của Đường Hạo. Thân thể Đường hạo nguy hiểm tới mức có thể dùng tùy thời hỏng mất để hình dung. Nếu không tốt ngay lập tức có thể bạo tẽ mà chết.

Đây là Phong Hào Đấu La mạnh mẽ nhất trên đại lục sao. Đường Tam cảm nhận được nỗi thống khổ trong lòng phụ thân. Mấy năm nay, phụ thân khổ cực biết bao nhiêu?

Hít một ngụm khí, Đường Tam không chút do dự đỡ thân thể Đường Hạo dậy, khoanh chân ngồi ở sau lưng. Trước tiên đem Huyền Thiên Công vận chuyển một vòng trong cơ thể. Hắn ngạc nhiên phát hiện, Nhâm mạch cùng Đốc mạch đã quán thông. Nội lực vận chuyển đi qua kì kinh bát mạch chính là một vòng chu kì tăng thêm vài lần. Kiểm nghiệm lại hồn lực, Đường Tam đã đạt năm mươi ba cấp.

Hai tay như ngọc, bạch sắc khí lưu nhu hòa phún ra từ lòng bàn tay Đường Tam mạnh mẽ truyền vào bối tâm linh thai của Đường Hạo. (hình như là Linh Đài huyệt)

Huyền Thiên Công ôn hòa, chậm rãi tiến vào cơ thể Đường Hạo, Đường Tam không có vội vàng giúp phụ thân trị thương mà là trước tiên lấy nội lực Huyền Thiên Công trong cơ thể Đường Hạo xoay quanh một vòng, ân cần săn sóc phụ thân.

Huyền Thiên Công là đạo môn nội công thượng thừa, năng lực trị liệu rất mạnh. Nhưng là lực cản trong cơ thể Đường Hạo thật sự là quá lớn. Hồn lực Đường Hạo kì thực vô cùng bá đạo, mặc dù bây giờ không phải hắn tự thân khống chế, nhưng đạo khí tức này không ngừng vặn loạn trong cơ thể, hướng nội lực mà Đường Tam truyền vào mà trùng kích.

Hồn lực Đường Tam so với Đường Hạo còn kém rất xa, lúc này tâm trí hắn chỉ có thể điều khiển nội lực cẩn thận tránh né tia hồn lự của Đường Hạo, chỉ có thể làm dịu kinh mạch trong cơ thể Đường Hạo đi một chút

.

Nội lực trong cơ thể phụ thân vận chuyển thời gian càng dài, tâm trạng Đường Tam càng trầm xuống. Vết thương của Đường Hạo so với hắn tưởng tượng còn muốn nghiêm trọng hơn rất nhiều. Có thể nói Đường Hạo vẫn có thể sống trên thế giới này, có thể nói là giãy dụa giữa cái sống và cái chết mà thôi.

“Ân”. Đang được Huyền Thiên Công làm dịu đi thống khổ, Đường Hạo từ hôn mê chậm rãi tỉnh lại.

Rất nhiều năm hắn không có cảm thụ qua thư thái như vậy. Hai mắt mông lung mở ra. Đường Hạo nhíu mày: "Tiểu Tam, thu lực đi. Vô dụng thôi. Ta không có việc gì"

Nội lực Huyền Thiên Công trong cơ thể xoay quanh một vòng, Đường Tam chậm rãi thu nội lực của mình trở về, nhưng sắc mặt hắn lúc này lại trở nên vô cùng ngưng trọng.

"Ba ba, thương thế của người…"

Đường Hạo lạnh nhạt trả lời: "Không có việc gì. Nhiều năm như vậy, đã sớm thành thói quen. Chẳng lẽ ngươi cho rằng thân là Phong Hào Đấu La, ta lại bị vết thương nhỏ ấy phải làm khó dễ ư?"

"Không, ba ba" Đường Tam chuyển tới trước mặt Đường Hạo nói: "Thương thế của người cực kì nghiêm trọng, nếu không chữa trị, tùy thời đều có thể…. "

"Có thể? Có thể cái gì?" Đường Hạo trợn mắt nhìn Đường Tam một cái, "Chết, phải không? Chết có cái gì đáng sợ. Đã chết, ta có thể hảo hảo đi bồi tiếp mẹ của ngươi. Chuyện của ta ngươi không cần xem vào. Việc ngươi bây giờ phải làm là dựa theo phân phó của ta, nhanh chóng tu luyện. Chẳng lẽ ngươi muốn giống ta năm đó không có cách nào bảo vệ người mình yêu hay sao?"

"Chết" Tâm tình Đường Tam đột nhiên trở nên kích động đứng lên: "Ba ba, thật sự trên thế giới này người không quyến luyến cái gì sao? Đúng vậy, mụ mụ đã chết, nhưng là ở trên thế giới này người còn có ta. Ta là con của người. Nếu như người chết, ta phải làm thế nào? Chẳng lẽ người không muốn thấy tương lai ta lấy vợ, không muốn chứng kiên tôn tử của người ra đời sao?"

Đường Hạo sửng sốt một chút nhìn Đường Tam, trong mắt trở nên ôn hòa: "Ngươi cứ nói chuyện này làm gì. Ta còn không chết được, cứ coi như ta muốn trị liệu thì sao, có ích lợi gì? Chính ta biết thương thế của ta. Có thể khống chế đến bây giờ ta đã may mắn lắm rồi. "

" Ta có thể trị". Đường Tam kiên định nhìn phụ thân.

Đường Hạo cười, nụ cười mang theo vài phần trào phúng: "Cho dù là trị liệu, thì Phong Hào Đấu La cũng không thể đem thương thế của ta chữa khỏi. Ngươi có thể sao?"

Đường Tam nghiêm mặt:" Kĩ năng trị liệu hệ hồn sư căn bản là không thể trị tận gốc thương thế này. Tuy hồn lực của ta không lớn nhưng ta có năng lực đó. "

Cảm thụ thư thái trong cơ thể, Đường Hạo hơi nhíu mày.

Đường Tam tiếp tục nói: " Nhưng ta bây giờ còn chưa có thể đem thương thế của người hoàn toàn trị khỏi, bởi vì hồn lực của ta so với người còn kém quá nhiều. Khi hồn lực của ta gần đạt đến trình độ của người ta có thể nắm chắn đem thương thế của người trị khỏi hoàn toàn". Đường Tam cũng không phải khoa trương, nếu để cho hắn luyện thành đệ cửu tầng Huyền Thiên Công, bằng vào đạo môn chánh tông nội công hắn quả thật có khả năng trị bệnh cho Đường Hạo, nhưng chính hắn cũng không nói ra, cho dù khi đó có thể chữa khỏi bệnh cho Đường Hạo, hồn lực của cha hắn vì thương tích di chứng nhiều năm, sẽ bị giảm mạnh.

Đường Hạo thản nhiên nói:" Đây là chuyện sau này, vậy sau này hãy nói. "

Đột nhiên Đường Tam quỳ rạp xuống trước mặt Đường Hạo.

"Đứng lên. Nam nhi dưới gối có hoàng kim. Ta ghét nhất người như vậy" Đường Hạo hơi giận nói.

Trong mắt Đường Tam phát ra ánh mắt không cam chịu: "Ba ba, ta cầu xin người đáp ứng ta một chuyện. Nếu người không đáp ứng ta sẽ không đứng dậy. "

Đường Hạo vẫn chưa bao giờ chứng kiến qua nhi tử nói chuyện như vậy.

"Chuyện gì"

Đường Tam trầm giọng nói:"Bắt đầu từ bây giờ, ngài tuyệt đối không thể cùng người khác động thủ, nhất là những nhân vật thực lực tương đương người. Nếu không một khi thương thế của người tái phát, e rằng…. "

Đường Hạo không thể kiên nhẫn không xuống tay: "Chuyện này không có khả năng. Ta còn rất nhiệu sự việc trọng yếu phải làm. Như thế nào có thể bó tay bó chân. "

Đường Tam nghiêm mặt nói:" Ba ba, ta sẽ mau trưởng thành, mau trở nên cường đại giống như người. Ta là con của người, chuyện của người cũng là chuyện của ta, hãy để cho ta làm. Ta hy vọng người có thể sống bình an, nhìn ta kết hôn, nhìn cháu người ra đời, muốn người chứng kiến tương lai của chúng ta. "

Đường Hạo nắm lấy bả vai đem Đường Tam đang quỳ trên mặt đất đứng lên. Xoay người hướng phía xa đi tới: "Đừng nhiều lời, mau đi theo ta, ta sẽ mang ngươi tới địa phương đó."

"Ba ba.. " Đường Tam hô to một tiếng

Đường Hạo quay đầu, hắn giật mình chứng kiến Bát chu mâu biến thành màu lam trong suốt của Đường Tam đang chỉ vào mình muốn tấn công.

Lam Ngân Thảo tiến hóa thành Lam Ngân Hoàng, Đường Tam xuất ra ngoại phụ hồn cốt Bát chu mâu cũng biến đổi theo. Lúc này Bát chu mâu chỉ có vị trí mâu tiêm xuất ra màu tím, ngoài chỗ đó tất cả đều hòa cùng Lam Ngân Thảo giống nhau màu lam sắc trong suốt. Chỉ bất quá bên trong lam sắc trong suốt mơ hồ xuất hiện hồng bạch lưỡng sắc quang mang lưu chuyển.

"Ngươi định làm gì?". Đường Hạo đồng tử hơi co rút lại một chút.

---

136. Chương 135: Sát Lục Chi Đô

" Ngươi……" Đường Hạo nhìn con trai trong lúc nhất thời không khỏi có chút ngây người.

" Nếu như người không đáp ứng con, cơ thể của con là do người mang đến, ta sẽ lấy mạng mình trả người vậy." Đường Tam khống chế cho Bát Chu Mâu với khí thế mạnh mẽ cắt vào da tay mình, cho dù Đường Hạo có đạt trạng thái tốt nhất mà muốn ngăn hắn tự sát lại cũng khó khắn.

Nhìn vẻ quyết tâm trong mắt con trai mình, Đường Hạo cũng biết Đường Tam vốn không phải là thích nói giỡn với mình. Từ nhỏ đến lớn hắn cũng không ngỗ nghịch mà chống lại ý mình bao giờ. Nhưng lúc này, dường như con trai đã hoàn toàn thoát khỏi vòng kiểm soát của mình rồi.

Khuôn mặt Đường Tam đã trở nên anh tuấn giống mẫu thân hắn, trước mắt Đường Hạo trở nên có chút mông lung, tựa hồ người đứng ở trước mắt không phải con trai mà là thê tử.

" Phụ thân, nếu như mẫu thân còn sống, cũng tuyệt đối không nguyện ý chứng kiến ngài không để ý thân mình như vậy. Vì con, cũng vì mẫu thân, người hãy đáp ứng đi."

Hít sâu một hơi, Đường Hạo ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng," Xem ra ta thật sự già rồi, cũng thật sự là không làm được thứ gì nữa . Được rồi, Chờ tới khi ngươi lớn lên mới làm vậy, lúc đó ta sẽ đến phần mộ của mẫu thân ngươi để cùng làm bạn với nàng. Đi thôi."

Nói xong, hắn không quay đầu lại mà là đi về phía trước.

Thỏa hiệp của phụ thân khiến Đường Tam như trút được gánh nặng, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười một cách rõ ràng, bước nhanh đuổi theo phụ thân.

Đường Hạo dẫn Đường Tam chạy trên đường, trước tiên đi tới một dòng sông nhỏ bên cạnh.

" Xem bộ dáng hiện tại của ngươi một chút đi."

Đường Tam sửng sốt một lúc. Bộ dáng hiện tại? Hắn cúi đầu nhìn thân thể mình một chút. Thân mình cũng không có cảm giác gì rõ ràng cả. Chỉ là dường như cơ thể không còn giống như trước nữa. Trông thân thể như càng hài hòa hơn trước nhiều.

Đi tới bờ sông, Khi Đường Tam chứng kiến khuôn mặt mình dưới đó thì cả người không khỏi ngây ngẩn ra.

Da tay so với trước kia trắng nõn hơn vài phần. Hai mắt màu ám lam rất có thần. Tóc dài trên đầu toàn mầu ám lam rất đẹp. Vẻ mặt anh tuấn mang theo vài phần khí khí thế cương nghị. Khuôn mặt như đao, dường như khí thế được phát ra từ bên trong vậy.

” Hả. Đây là ta sao?” Nếu như nói trước kia Đường Tam rất bình thường , nhưng hiện tại hắn trông ngang ngửa với Đái Mộc Bạch và Áo Tư Tạp. Mặc dù phong thái không giống nhau, Nhưng hiện tại hắn tuyệt không giống như trước kia là người không được chú ý.

” Con mắt của ngươi to hơn, càng giống mẫu thân ngươi đấy. Kế thừa huyết mạch của nàng, tất nhiên ngươi cũng sẽ được kế thừa di truyền giữ trong người.” Đường Hạo có chút buồn phiền nói.

Sờ sờ khuôn mặt sáng bóng của mình.” Mẫu thân.” Ánh mắt Đường Tam trở nên nhu hòa hơn vài phần. Trong lòng âm thầm cười khổ. Không biết khi bọn Tiểu Vũ gặp lại mình thì liệu còn có thể nhận ra không nhỉ.

Cẩn thận hướng nhìn bóng mình dưới sông, biến hóa không chỉ là dung mạo, lúc này ngay cả khí chất của hắn cũng biến đổi. Nhìn qua so với trước kia nhiều thêm vài phần nho nhã điềm đạm, đúng là rất phù hợp với cụm từ ” Mỹ Nam Nhân ”

” Ba, cuối cùng thì mẫu thân là ai?” Đường Tam thật sự không nhịn được nghi hoặc trong nội tâm, hướng phụ thân hỏi. Cuối cùng thì Mẫu thân là ai? Tại sao mẫu thân lại có được vũ hồn của lam ngân hoàng?

Đường Hạo lắc đầu,” Ta nói rồi, đợi sau khi ngươi được huấn luyện xong rồi ta sẽ nói cho ngươi. Đi thôi, nơi muốn đi hẳn phải là nơi ngươi cần phải đến .”

Một lần nữa lên đường, Đường Hạo một lần nữa nói ít hẳn đi, Đường Tam từ mặt trời trên cao có thể đoán được, mình và phụ thân vẫn tiếp tục chạy về hướng bắc. Về phần đi đến chỗ nào thì hắn cũng không biết. Chỉ là không khí dần dần trở nên lạnh hơn hẳn.

Đường Hạo vẫn như trước theo con đường núi, sông mà đi, cái rét bên ngoài đối với họ cũng chẳng có ảnh hưởng gì.

Sau nửa tháng.

Phía trước xuất hiện một tòa trấn nhỏ. Đây chính là thành thị đầu tiên từ khi Đường Tam chịu huấn luyện của Đường Hạo. Trong lòng không khỏi nổi lên một tình cảm đặc biệt.

Thị trấn này nhìn không quá lớn, nhưng khi bước vào thì Đường Tam lại cảm giác được không khí chung quanh có chút là lạ, nhưng hắn cũng chẳng biết tại sao, nhưng lại luôn cảm giác được chung quanh thân thể mình đều có một loại hàn ý đặc thù.

Đường Hạo mang theo Đường Tam đi tới trong một tửu quán trong trấn nhỏ.

Trong quán rượu không khí nặng nề, quái lạ hết sức, Đường Tam chú ý tới, Ở chỗ này tất cả đồ đạc đều là màu đen . Bên ngoài mặc dù là ban ngày, nhưng khi vừa tiến vào nơi này lại thấy một loại cảm giác âm lãnh hắc ám.

Lúc này, trong quán rượu đã ngồi hết phần ba, mặc dù nơi này không khí quái lạ, có rất ít người nói chuyện, cho nên có vẻ hết sức an tĩnh.

Cha con Đường Hạo và Đường Tam đến đã hấp dẫn không ít ánh mắt, nhưng phần lớn đều cũng chỉ là kinh ngạc thoáng nhìn, rồi lại rời đi chỗ khác ngay.

Đường Hạo tìm vị trí tại góc phòng ngồi xuống. Một gã bán hàng mặc hắc y với sắc mặt lạnh nhạt đi tới.

” Cần cái gì?”

Đường Hạo lạnh lùng nói:” Cho ta hai chén Huyết Tinh Mã Lệ.”

Sắc mặt người bán hàng hơi đổi.” Ngươi xác định?” Bị ánh mắt lạnh băng của Đường Hạo đảo qua, hắn không dám nói gì nữa. Quay đầu đi.

Chỉ trong chốc lát, hai chén chất lỏng quanh quánh được bưng lên. Chất lỏng hiện ra màu đỏ sậm, tản ra một mùi nồng nồng cay cay giống máu tươi vậy.

Đường Tam nhíu nhíu mày, nhưng Đường Hạo lại bưng một chén lên uống một hơi cạn sạch. Ngẩng đầu nhìn về phía con trai,” Uống đi.”

Đường Tam chần chờ một chút, chậm rãi bưng chiếc chén lên," Ba, đây là cái gì?"

Đường Hạo trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái rồi nói:" Uống đi."

Đường Tam hít sâu khẩu khí, nhắm chặt hai mắt một hơi uống cạn cốc chất lỏng vào bụng.

Chất lỏng có chút lạnh, hơn nữa mang theo vài phần chát chát. Mùi máu tươi nồng đậm gay mũi trong nháy mắt tràn ngập vị giác và khẩu giác của Đường Tam.

Đường Hạo nhìn hắn, lạnh nhạt nói:" Đây là một chén máu người."

" Cái gì?" Sắc mặt Đường Tam trong nháy mắt trở nên tái nhợt, sau một khắc hắn đã không nhịn được nghiêng đầu sang một bên, thốc tháo nôn mửara.

Âm thanh nôn mửa phá vỡ yên tĩnh của tửu quán, thu hút ánh mắt của toàn bộ khách hàng. Một tiếng cười vang vọng lên." Đây là chỗ nào? Về nhà đi thôi. Đây không phải nơi ngươi nên đến đâu."

" Một chén Huyết Tinh Mã Lệ cũng không chịu nổi, vậy mà còn muốn đạt được tư cách đi vào hả?"

" Ha ha, về nhà với mẹ ngươi đi thôi."

Các loại thanh âm xấu xa tràn ngập trong tửu quán, khách trong quán rượu như tìm được điểm giải phóng áp lực, không chút ý tứ nào đả kích Đường Tam.

Đem hết thảy mọi thứ trong bụng nôn xong cũng không có nghĩa đã hoan toàn bỏ được mùi tanh của máu dính lại trong họng, khiến ngay cả nước giãi Đường Tam cũng muốn nhổ hết ra .

Khi hắn miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn hướng phụ thân thì Đường Hạo lại giơ tay lên, chỉ hướng những người đang cười nhạo hắn nói," Giết bọn họ."

Tiếng cười nhạo đột nhiên dừng bặt, ánh mắt mỗi người nhìn về phía Đường Hạo đều trở nên quái dị hẳn.

Đường Tam cũng không nghĩ đến việc phụ thân lại đưa ra yêu cầu dạng này, trong lòng nhất thời có chút chần chừ .

Đường Hạo trầm giọng nói:" Ngươi không phải đã nói muốn thay ta đi làm chuyện mà ta chưa hoàn thành sao? Như thế thì hãy làm theo lời ta đi."

Hít sâu khẩu khí, cảm giác áp lực cùng với ác tâm cùng lúc nổi lên, Đường Tam chậm rãi đứng lên.

Thanh âm Đường Hạo từ sau lưng truyền đến," Nhân từ với địch nhân chính là tàn nhẫn với chính mình. Người có thể đi tới nơi này thì không có một người nào không phải lấy giết chóc làm đạo cả ... bao gồm cả ngươi và ta ở trong đó. Giết chết bọn họ, một người cũng không để lại."

Không đợi Đường Tam động thủ, một gã đại hắn gần hắn nhất nhảy dựng lên," Lão tử sẽ giết ngươi trước."

Một thanh ngưu nhĩ tiêm đao (Thanh đao nhọn như sừng trâu) từ một góc độ xảo quyệt đâm ra, đâm thẳng tới vị trí tim của Đường Tam, Người này hiển nhiên rất có kinh nghiệm, vị trí xuất đao vừa vặn có thể chui qua khe hở giữa Xương sườn của Đường Tam mà chui vào.

Khí thế giết chóc, đây là phụ thân đang dậy mình khí thế giết chóc sáo?

Đường Tam động thân, hắn vốn cũng không phải một người nhân từ vì hắn cũng biết nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình.

Tay trái như tia chớp phóng ra, một tiếng leng keng đã đâm tới đao nhọn, tên đại hán xuất đao kia chỉ cảm thấy đao của mình tựa hồ đâm vào đá cứng rắn vô cùng, không cách nào tiến thêm, cũng không có cách nào lui về phía sau.

Đường Tam tiến lên từng bước, ánh mắt hắn đã biến thành lạnh như băng, trong miệng vẫn tràn ngập mùi vị của máu tanh lúc nãy, một cỗ hàn ý lạnh như băng từ trong mắt hắn bắn ra.

Phanh—, vai Đường Tam đánh vào trước ngực đại hán. Một tầng bạch quang từ trong cơ thể Đường Tam chợt phóng ra. Nó cũng không phải dùng để công kích, mà là chặn lại máu tươi đang ào ào phun ra từ trong miệng của tên đại hán kia.

thân hình cao lớn của tráng hán kia bị đánh bay ra ngoài, cả lồng ngực đã tan nát, âm thanh nghiền nát xương cốt rợn người truyền khắp mỗi một góc của tửu quán.

Đường Tam động , động tác của hắn ngắn gọn mà hữu lực.

Lam ngân thảo Trong suốt tứ tán bay ra, điên cuồng hướng chung quanh lan tràn ra.

Lúc này, hắn đã thấy rõ, tại trong tửu quán ngoài phụ tử mình cùng người bán hàng ra, thì có hai mươi ba người khách, bị mình đâm chết một người thì lúc này còn có hai mươi hai người.

Trong số hai mươi hai người này, có năm người nhanh chóng phóng thích vũ hồn, mười bảy người còn lại cũng không chút do dự rút ra vũ khí của mình. Dĩ nhiên không có một người nào chạy trốn.

" Đây là khảo nghiệm, là khảo nghiệm của Sát Lục Chi Đô. Giết hắn là chúng ta có thể tiến vào Sát Lục Chi Đô." Không biết là ai hò hét một tiếng, con mắt mọi người đều trở nên đỏ bừng. điên cuồng hướng Đường Tam mà đánh.

Hai mươi hai người, chỉ có năm người là hồn sư, một người cường đại nhất cũng chỉ có bốn hồn hoàn mà thôi.

Hơi thở mầu lam ba động mạnh mẽ, trong nháy mắt Lam Ngân Thảo đã tràn ra, năm hồn hoàn lặng lẽ xuất hiện trên người Đường Tam.

Vàng, tím, tím, đen, đen. Năm hồn hoàn kinh khủng lặng lẽ xuất hiện.

Quang mang của Đệ tứ hồn hoàn chợt lóe sáng. Sau một khắc, bên trong cả tửu quán đã bị một tầng màu lam trong suốt bao phủ.

Một gốc lam ngân thảo to đùng từ dưới đất bắn lên, hình chùy cứng rắn đâm xuyên qua một cái rồi lại một cái thân thể.

Biến dị kỹ năng từ đệ tứ hồn kĩ của Lam ngân hoàng, lam ngân đột thứ trận phát động.

Tựa hồ hết thảy tất cả đều ngừng lại , cho dù là tên hồn tông kia cũng không còn khả năng thóat khỏi vận mệnh bị đâm thủng. Không thân thể người nào có khả năng ngăn được khí thế mạnh mẽ đâm tới của Lam Ngân Thảo với trình độ cứng rắn ngang với lúc đầu của Bát Chu Mâu này. Từng khối, từng khối thân thể mất đi tính mạng bị giữ nguyên tại chỗ. Trên người bọn họ đã bị Lam Ngân Hoàng đâm thủng, tính mạng nhanh chóng mất đi .

" Các ngươi không nên vũ nhục mẫu thân ta." Màu Lam trong đáy mắt Đường Tam chợt trở nên mạnh mẽ hẳn lên. Khi hắn xoay người, một lần nữa ngồi lại trước mặt phụ thân , Hồn hoàn trên người cùng Lam Ngân Thảo bên ngoài cũng đồng thời biến mất.

Bịch, bịch, bịch…. từng thi thể ngã xuống mặt đất, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất của tửu quán. Mà lúc này sắc mặt của Đường Tam cũng rất bình tĩnh. Sự bình tĩnh này cũng khiến Đường Hạo phải ngạc nhiên.

Gật đầu, Đường Hạo thản nhiên nói:" Xem ra ta vẫn còn xem thường ngươi. Nhớ kỹ, tiến vào Sát Lục Chi Đô, ngươi chỉ có chính mình, ta cũng không ở bên cạnh ngươi, lại càng không bảo vệ ngươi. Nơi đó không có bằng hữu cùng đồng bọn mà chỉ có địch nhân. Hãy giết chết tất cả địch nhân có khả năng gây uy hiếp cho ngươi, Lấy được giải quán quân của địa ngục sát lục trường, ta tự nhiên sẽ đến đón ngươi."

Người bán hàng trong tửu quán cũng không bởi vì mấy chục người đã chết mà kinh hoảng, hắn cũng bình tĩnh như Đường Tam, tựa hồ sớm đã xem một màn như thế này là bình thường.

Đường Hạo nói với Đường Tam hắn cũng nghe được. Chỉ là vẻ khinh thường trên mặt càng nhiều thêm.

" Chỉ mới giết vài người đã nghĩ tiến vào Sát Lục Chi Đô sao? Hắn còn chưa đủ tư cách." Người bán hàng lạnh lùng nói," ngay cả một chén Huyết Tinh Mã Lệ cũng không chịu được, thì hắn dựa vào cái gì để tiến vào? Ặc……"

Xoẹt—-, khí thế mạnh mẽ của lam ngân thảo từ trước ngực hắn hiện ra. Đường Tam không xoay người lại xem, chỉ là thản nhiên nói:" Hiện tại ta đủ tư cách đến chứ?"

Dĩ nhiên người bán hàng đã không thể trả lời hắn được nữa. Hắn cũng không thể nghĩ tới việc Đường Tam lại có thể ra tay với mình. Đồng tử dần dần nhòe đi, Lam ngân thảo nhẹ nhàng di chuyển, thi thể hắn bị ném bay ra ngoài , Máu tươi phun ào ào giống thi thể mấy kẻ lúc nãy.

" Ngươi thích ứng cũng rất nhanh đấy." Đường Hạo nhìn Đường Tam.

Đường Tam nhìn về phía phụ thân." Bởi vì ta muốn sống , Bởi vì ngươi đã nói qua, Mỗi người ở nơi này bao gồm cả ngươi và ta ở bên trong Đều lấy tử làm đạo. Ta tin tưởng ngươi, Sát Lục Chi Đô! Phải không? Đây là nơi ta muốn lịch lãm. Phụ thân, ta sẽ làm được thôi." Hắn cũng không nói gì là vì bảo vệ thân nhân, người yêu hay đồng bọn của mình, đó cũng khiến hắn có thêm hy vọng sống mà ra, hắn tuyệt đối sẽ không lùi bước.

Đường Tam là một người thông minh, sau khi có được trí tuệ đầu cốt thì hắn càng trở nên thông minh hơn hẳn. Lúc nôn mửa thì hắn cũng đã suy nghĩ cẩn thận. Phụ thân mang mình tới nơi tràn ngập giết chóc (Dọa lạc - Sát lục) của thế giới này thì mình cũng chỉ có lựa chọn là Sát lục mà thôi, Nếu không thì chính là bị giết. Lúc hắn nôn mửa chính là lúc hắn yếu đuối nhất nên hắn cũng không cho phép có lần thứ hai như thế nữa.

Nói xong những lời này, Đường Tam động thân. Sải bước đi tới quầy ba của tửu quán. Cũng không thèm nhìn tới khuôn mặt ngây người của hai gã bán hàng khác. Giơ tay lên, Một chưởng nặng nề đánh lên quầy ba.

Trong tiếng nổ Ầm ầm, Quầy ba hóa thành mảnh nhỏ tứ tán bay lên. Lộ ra mặt đất bên dưới.

Hai gã bán hàng đã choáng váng, mà lam quang trên người Đường Tam lúc này đã thu liễm, trong tay trái không biết lúc nào đã xuất hiện một tiểu chuy.

" Cửa vào của Sát Lục Chi Đô hẳn là ở đây." Vặn người, bắp chân phát lực. Tiểu chuy đen nhánh hóa thành một đạo ánh sáng đen, hướng mặt đất nặng nề đập xuống.

Từ lúc trước, tinh thần lực của Đường Tam cũng đã phát hiện nơi này có sự khác biệt. Ở dưới quầy ba này là trống rỗng . Không hề nghi ngờ, trấn nhỏ này không có khả năng là Sát Lục Chi Đô, cửa vào này có thể là giải thích hợp lý nhất. Hắn sẽ không đi tìm cơ quan gì gì đó tại những nơi khác và phải dùng những phương pháp khác nhau.

Trong tiếng nổ ầm ầm. Mặt đất đã xuất hiện một cái động thật lớn, gió lạnh từ động này nhẹ nhàng thổi lên. Đường Tam quay đầu hướng về chỗ ngồi của phụ thân mà nhìn lại. Nhưng lại phát hiện Đường Hạo đã biến mất. Không do dự, hắn thả người xuống dưới, Trực tiếp nhảy vào mặt đất tối om đó. Thân thể của hắn trong nháy mắt bị bóng tối che phủ, cả mất dạng trong đó.

Vào tới bóng tối chỉ là xuống mấy thước, chân Đường Tam cũng đã đứng vững lại, không cần ánh sáng, tử cực ma đồng của hắn có thể nhìn rõ hết thảy trong bóng đêm.

Đây là một thông đạo thật dài, từ từ kéo xuống phía dưới, hơi thở lạnh lẽo không ngừng hây hẩy thổi vào thân thể Đường Tam. Nhưng hắn vẫn sải bước hướng về phía trước.

Khi Đường Tam đi được một ngàn bốn trăm sáu mươi hai bước thì một âm thanh lạnh như băng đột nhiên từ bốn phương tám hướng truyền đến," Hoan nghênh đi tới Sát Lục Chi Đô. Nơi này là đô thành của địa ngục, là nơi tràn ngập sự giết chóc của thế giới. Ở chỗ này, ngươi có thể đạt được hết thảy mọi thứ mình muốn, nhưng có thể cái giá phải trả lại chính là tính mạng của ngươi ."

Tinh thần lực phóng thích, nhưng Đường Tam lại lập tức cảm giác được thông đạo này được tạo nên bởi chất liệu cực kỳ đặc thù, ngay cả tinh thần lực của mình cũng không thể xuyên thấu qua được. Sắc mặt có chút thay đổi, Sắc thái trên mặt Đường Tam ngưng trọng thêm vài phần. Nhưng dưới chân hắn vẫn bước từng bước không dừng chút nào. Tại trong bóng tối, đầu tiên hắn dò xét chính là lam ngân thảo, sau đó mới là người của mình.

Đường Hạo nói qua, sát khí tại ý nào đó mà nói thì cùng cấp bậc với dũng khí . Nhưng dũng khí cũng không đại biểu cho sự lỗ mãng. Đường Tam nhìn như hùng dũng tiến vào, nhưng hắn vẫn không thiếu sự cẩn thận chút nào.

Đi qua một ngã rẽ, phía trước mơ hồ có ánh sáng truyền đến, Đường Tam híp hai mắt lại, công tụ tử cực ma đồng, ánh sáng phía trước nhất thời tại trong mắt hắn phóng lớn lên, đó là một cửa lớn được mở ra. Bên kia cánh cửa chính là tồn tại hơi thở của sự sống.

Sải bước đi tới, Đường Tam mơ hồ nghe được thanh âm ồn ào, khi hắn đi ra khỏi thông đạo. Ở trước mặt hắn, xuất hiện một trăm linh một người.

Toàn bộ có phục trang là áo giáp màu đen, dường như ngay cả bộ mặt cũng bị mũ giáp hoàn toàn che cả đi, trong đó có một trăm người tay cầm trọng kiếm. Duy có một người ngồi ngay ngắn trên con chiến mã cao lớn. Ngựa mà hắn cưỡi cũng được bao trùm toàn bộ bởi áo giáp màu đen.

" Ngươi đã phạm phải quy tắc." Thanh âm trầm thấp nghe cực kỳ lạnh lẽo, tựa hồ cũng không giống cách nói của người thường. Mở miệng chính là hắc giáp kỵ sĩ ngồi ngay ngắn trên ngựa kia.

Đường Tam không nhìn hắn, ánh mắt hướng về phía sau lưng hắn. Cái hắn thấy chính là một thành thị màu đen. Tường thành màu đen cực dày, dĩ nhiên đây là một tòa thành thị, nhưng lại là một tòa thành thị lơ lửng trên không, dĩ nhiên được đính bởi một viên Nguyệt Lượng màu tím. Nguyệt lượng rất thấp, tựa hồ khoảng cách so với mặt đất chỉ có không tới năm trăm thước, tiếp tục nhìn về phía trên, hết thảy tất cả đều là màu đen, giống như đêm đen vậy.

" Phá vỡ quy tắc thì sao?" Đường Tam thản nhiên hỏi.

Thanh âm Hắc giáp kỵ sĩ vẫn lạnh như băng như trước, không có chút hơi thở nào của con người cả," Như vậy phải nhận trừng phạt. Đánh bại ta, ngươi sẽ có tư cách để tiến vào Sát Lục Chi Đô."

" Không phải giết chết ngươi sao?" Đường Tam thản nhiên hỏi.

Thương kị sĩ thon dài của Hắc giáp kỵ sĩ chậm rãi giơ lên, Võ sĩ hắc giáp hai bên Đường Tam chậm rãi lui về phía sau, hiện ra một khu vực trống trải.

" Ta là khủng bố kỵ sĩ Tư Khoa Đặc."

Chiến mã chợt gia tốc, hắc giáp kỵ sĩ mang theo hơi thở nặng nề thẳng đến Đường Tam mà vọt tới. Hơi thở Lạnh như băng tràn ngập, một cỗ sát khí lẫm liệt đánh tới trước mặt. Cùng với sát khí khổng lồ mênh mông của Đường Hạo mà so sánh thì tên hắc giáp kỵ sĩ này phát ra sát khí muốn ít hơn nhiều lắm, nhưng lại nhiều hơn một phần bén nhọn.

Nội công đề tụ, Đường Tam lại đột nhiên phát hiện, hồn hoàn lại không xuất hiện cùng với Lam Ngân Thảo. Tựa hồ tất cả hồn kĩ ở nơi này đều mất đi tác dụng.

Không có chút kinh hoảng nào, Đường Tam động , lam ngân thảo thu hồi, Hạo Thiên Chùy xuất hiện trong tay trái. Ở một khắc này, hắn rốt cuộc hiểu được tại sao phụ thân để hắn tu luyện dưới tình huống bị phong ấn hồn lực. Sát Lục Chi Đô này hóa ra lại có quy tắc đặc biệt, ở chỗ này thì bất cứ hồn kĩ gì cũng không có hiệu quả. Cho dù là hồn sư, cũng chỉ có thể sử dụng lực lượng làm trụ cột, vũ hồn chỉ ở hình thái cơ bản nhất mà thôi.

Hồn kĩ biến mất, nhưng hồn lực vẫn còn, tức là vẫn còn Huyền thiên công. Vặn người, Hạo Thiên Chuy trong tay Đường Tam đã đánh ra. Loạn Phi Phong chùy pháp, đệ nhất chùy. Hắn nghênh đón chính là xung lực thật lớn của trọng giáp kị sĩ.

Oanh—-

chiến mã rên rỉ, âm thanh " Két" thật lớn vang lên đã dừng lại, thân Kỵ sĩ cao lớn bị bắn thẳng lên trời, bay tít về đằng xa.

Một hình ảnh kinh khủng không phải là kỵ sĩ Tư Khoa Đặc bị bắn tung ra xa, Mà là chiến mã vừa đâm vào cánh tay trái của Đường Tam kia, Xung tlực thật lớn chính là tại đó, lực lượng khổng lồ tại chỗ va chạm khiến chiến mã ép ngang, cả người kịch liệt co quắp lại. Cổ nó chính là chỗ hai cỗ lực lượng kinh khủng va chạm đã bị bẻ gẫy hoàn toàn.

Hạo Thiên Chuy nặng năm trăm cân được Đường Tam tập trung vào một kích bộc phát ra thì chỉ có Đường Hạo mới hiểu rõ uy lực của nó mà thôi.

Dưới sự rèn luyện hai năm, thân thể Đường Tam sớm đã thành vũ khí. Xung lực mặc dù thật lớn, nhưng căn bản không cách nào ảnh hưởng đến hắn.

"Khủng Bố Kị Sỹ Tư Khoa Đặc" chậm rãi từ trên mặt đất bò dậy, lúc trước tay phải cầm kỵ thương của hắn nay áo giáp đã hoàn toàn tung bay tán loạn, dường như cả áo giáp chỗ cánh tay phải hắn cũng như vậy, thậm chí ngay cả xương tay phải cũng như toàn cơ thể đã rách toác ra.

Đường Tam nhíu nhíu mày, dựa theo tính toán của hắn về đối thủ thì với một chùy này hẳn đối phương phải mất mạng mới đúng. Nhưng lực lượng của vị "khủng bố kỵ" sĩ này so với phán đoán của hắn còn mạnh hơn một chút nên mới giữ được tính mạng như bây giờ.

Bước lên phía trước, Đường Tam ngửa mặt lên trời nhìn mặt trăng màu tím, Trong lòng thầm nghĩ: Không thể sử dụng hồn kĩ. Sát Lục Chi Đô, Ta tới đây.

" Khoan, đứng lại." Tư Khoa Đặc có chút nặng nề hô lớn.

Đường Tam lạnh lùng nhìn hướng hắn, lúc này mũ giáp của Tư Khoa Đặc đã rơi xuống. Lộ ra khuôn mặt của một trung niên dữ tợn. Trong mắt hắn nhìn Đường Tam đã có nhiều thêm một tia hỏang sợ. Hiển nhiên, hắn không thể nghĩ được vì sao người trẻ tuổi này lại có lực lượng kinh khủng như thế. Hắn không phải là một gã hồn sư chứ?

" Tiếp tục ngăn trở ta, ta không ngại đem tất cả bọn ngươi giết chết hết." Đường Tam lạnh lùng nói.

" Không, không phải ngăn trở ngươi. Ngươi đã thông qua khảo nghiệm của ta. Đã có tư cách tiến vào Sát Lục Chi Đô ." Vị Khủng Bố kỵ sĩ có chút khó khăn nói. Hắn không rõ ràng nhất chính là, bình thường hồn sư đi tới nơi này, đều bởi vì hồn kĩ không cách nào sử dụng mà khiếp sợ, nhưng người trẻ tuổi trước mắt này lại dường như không bị ảnh hưởng chút nào.

Một khối lệnh bài màu đen được đưa tới trước mặt Đường Tam, Đường Tam tiện tay tiếp nhận. Trên lệnh bài điêu khắc một cái đầu lâu, phía dưới còn có một cái như số báo danh, " 9528 ".

" Đây là chứng minh của ngươi tại Sát Lục Chi Đô. Mời vào thành, ở chỗ cửa thành sẽ có người tiếp đón."

Cầm lệnh bài, Đường Tam đi nhanh về phía trước, không tiếp tục nhìn vẻ mặt kinh khủng của kỵ sĩ kia nữa.

Nhìn bóng lưng Đường Tam dần dần đi xa, Tư Khoa Đặc rút kiếm bên hông, mạnh mẽ chém xuống, đem cánh tay phải bị chấn nát của mình chém xuống. Màu đỏ của máu tươi ngấm vào nền đất màu đen, mùi Máu tanh tràn ngập hẳn lên.

Cửa thành Đen nhánh khiến người ta có một loại cảm giác áp lực cực kì, trên cửa thành hiện ra bốn chữ thật lớn "Sát Lục Chi Đô ".

Trước cửa, hai hàng võ sỹ hắc giáp lẳng lặng đứng ở chỗ đó, không đợi Đường Tam đưa ra thân phận bài trong tay, một cô gái che khăn đen đã từ bên trong đi ra.

" Hoan nghênh ngài đã đến Sát Lục Chi Đô." Thanh âm Nữ nhân rất êm tai, đi tới trước mặt Đường Tam làm ra tư thế chào.

Mặc dù cái thành thị dưới đất này khiến Đường Tam cực kì kinh ngạc, Nhất là hồn kĩ bị hạn chế. Nhưng hắn vừa đến thì đã ổn định lại tinh thần ngay. Đi theo nữ tử kia vào trong cửa thành. Có lẽ bởi vì lệnh bài thân phận trong tay nên cũng không có ai ngăn trở hắn cả.

Đi vào bên trong thành. Đường Tam chứng kiến đây là một thế giới toàn mầu tím xanh. Hai bên ngã tư đường có đèn chiếu sáng. Ánh sáng ở đây đều chỉ là của hai loại này phát ra mà thôi (theo mình một là đèn, một là mặt trăng - nhưng mặt trăng không thì sao phát sáng được chứ - DG A Nèo - 2T). Làm hắn có chút kinh ngạc hơn chính là người ở đây cũng không ít, cũng không có người nào chú ý người mới đến như hắn. Vẻ mặt tất cả đều âm u. Khi mới nhìn qua thì không khác gì nhiều so với thành thị thông thường.

" Ta là người hướng dẫn cho ngài, nếu ngài có điều gì không rõ thì có thể hỏi ta. Trong mười hai canh giờ, Ta sẽ giải thích hết mọi vấn đề của ngài. Mười hai canh giờ sau nơi này chính là nơi sống của ngài đấy. Lúc đó ngài cũng chính thức trở thành một thành viên của Sát Lục Chi Đô."

Đường Tam gật đầu. Nói:" Sát Lục Chi Đô. Là loại địa phương như thế nào?"

Cô gái che mặt nói:" Là một thiên đường cho những kẻ vui chơi."

Đường Tam nhíu nhíu mày." Chỉ đơn giản như vậy sao?" Cô gái che mặt gật đầu xác nhận.

Đường Tam nói:" Thế thì Sát Lục Chi Đô được hình thành như thế nào?"

Lần này cô gái Hắc sa đưa ra đáp án khiến Đường Tam thật sự hài lòng," Sát Lục Chi Đô đã hình thành ngàn năm. trong truyền thuyết, Là một vị hồn sư cường đại sau khi đột phá trăm cấp đã lưu lại chỗ này. Ở chỗ này, hết thảy kỹ năng của hồn sư đều không thể thi triển, mọi người chỉ có thể bằng vào bản năng cùng lực lượng tự thân mà sinh tồn. Hồn lực có thể là nguyên nhân tăng cường lực lượng."

Đường Tam nhìn về phía hắc sa nữ tử," Vậy quy tắc của nơi này là gì?"

Cô gái che mặt bình tĩnh nói:" Quy tắc nơi này chính là không có quy tắc. Là một thành viên của Sát Lục Chi Đô, ngài có thể làm bất cứ chuyện gì ở nơi này. Coi như là Phong Hào Đấu La cửa thế giới bên ngoài mà đi tới nơi này, cũng vì bị mất hồn kỹ mà trở nên yếu hơn hẳn. Mà kẻ thống trị của nơi này là sát lục chi vương căn bản không cần e ngại bọn họ. Tại Sát Lục Chi Đô, chỉ cần ngươi cũng có đủ năng lực, ngươi có thể làm được bất cứ chuyện gì muốn làm. Nhưng ta phải nhắc nhở ngài, Nguyên nhân chính là trong này không có quy tắc, nên bất cứ lúc nào ngài cũng có thể gặp phải nguy hiểm trí mạng. Từ ý nào đó mà nói, nơi này là chỗ vui chơi của tội ác."

" Chỗ vui chơi của tội ác?"

" Tất nhiên. Bởi vì có rất nhiều người tới nơi này vì không thể sống được tại thế giới bên ngoài, cho nên họ không thể không lựa chọn tiến vào. Sau khi tới nơi này, sẽ không phải tiếp tục lo lắng có người đuổi giết nữa. Mỗi một thành viên của Sát Lục Chi Đô đều sẽ được Sát Lục Chi Đô bảo vệ."

Đối với vấn đề bảo vệ này Đường Tam không để ý chút nào, chính mình nếu có thể bằng vào thủ đoạn bạo lực đi tới nơi này, như vậy đại biểu cho bất cứ cường giả nào đều cũng có thể. Không có hồn kĩ còn có hồn lực, phong hào đấu la ở chỗ này như trước là cường giả trong số cường giả. Ở chỗ này tội ác giả (Dọa lạc giả) thật sự được an toàn sao?

" tiên sinh số 9588. Ta hiểu được ngài đang suy nghĩ cái gì." Cô gái che mặt đột nhiên nói.

Đường Tam sửng sốt một chút," Ngươi biết ta đang suy nghĩ cái gì?"

" Ngài nhất định đang suy nghĩ, làm thế nào mà Sát Lục Chi Đô có thể bảo vệ con dân của mình được, phải không?"

Trong lòng Đường Tam vừa động," Sao ngươi lại biết?"

Cô gái che mặt nói:" Bởi vì mỗi một người vừa đến Sát Lục Chi Đô đều có ý nghĩ như vậy. Nhưng rất nhanh, Bọn họ sẽ bỏ cái ý niệm trong đầu này đi. Tiến vào Sát Lục Chi Đô, Muốn trải qua khảo nghiệm cùng kiểm nghiệm sát lục. Mặc dù ngài đã dùng phương pháp đặc thù để tiến vào, nhưng thật ra sát khí trên người ngài cũng đủ. Hơn nữa lại đánh bại Khủng Bố kỵ sĩ đại nhân. Cho nên mới được hợp pháp gia nhập. Nhưng ta phải nhắc nhở ngài một chút, Tiến vào Sát Lục Chi Đô dễ dàng, nhưng muốn đi ra ngoài thì dường như lại khó có khả năng."

" Chỉ có thể vào, không thể ra?" Đường Tam có chút kinh ngạc nhìn Cô gái che mặt. Hắn cũng không cho rằng mình cũng không có cách nào xông ra.

Cô gái che mặt gật đầu, nói:" Trong Sát Lục Chi Đô, có đội chuyên môn làm chấp pháp, ngài cũng thấyKhủng Bố Kị Sỹ Tư Khoa Đặc đại nhân rồi, đó cũng chỉ là một thành viên trong chấp pháp đội. Hết thảy được Sát lục chi vương vĩ đại nắm trong tay, trong chấp pháp đội cường giả chân chính đều được Sát Lục Chi Vương ban cho khả năng có thể sử dụng năng lực hồn kỹ, mà họ đều là được tạo thành từ các hồn đấu la. Đội trưởng càng lại là một vị phong hào đấu la. Từng có không ít người muốn xông ra, nhưng kết quả lại không hề có ngoại lệ."

Đường Tam lấy làm kinh hãi, nếu như nói phong hào đấu la không thể sử dụng hồn kĩ cường đại như trước mà gặp phải hồn đấu la có thể dùng hồn kỹ thì khẳng định không có cách nào chiến thắng được. Hơn nữa dựa theo lời nói của Cô gái che mặt kia thì đội trưởng chấp pháp đội của Sát Lục Chi Đô lại là một gã phong hào đấu la có thể sử dụng hồn kĩ. Khó trách nàng lại nói nơi này chỉ có thể vào không thể ra.

” Thật sự không có biện pháp đi ra sao?”

Cô gái che mặt lạnh nhạt nói:” Thực ra nói như vậy cũng không phải. Để rời khỏi Sát Lục Chi Đô chỉ có một biện pháp, đó chính là đạt được quán quân của địa ngục sát lục trường, có được tư cách khiêu chiến Địa Ngục Lộ rồi sau đó thoát ra khỏi Địa Ngục Lộ, như vậy sẽ ra được Sát Lục Chi Đô. Hễ là cường giả như vậy đều sẽ được đặt cho một danh hiệu là “Sát Thần”. lịch sử hình thành của Sát Lục Chi Đô đã hơn một ngàn năm, trước sau tổng cộng xuất hiện qua tám vị Sát Thần.”

Ngàn năm tám vị, đây là một con số không cân đối chút nào.

” Nếu khiêu chiến thất bại thì sao?” Đường Tam tiếp tục hỏi.

Cô gái che mặt mỉm cười nói:” Tại Sát Lục Chi Đô không có thất bại. Chỉ có thành công cùng tử vong mà thôi. Bất cứ sự tình gì đều là như thế.”

Đường Tam mỉm cười,” Xem ra nơi này quả nhiên không hổ là Sát Lục Chi Đô.”

Cô gái che mặt nói:” Trong Sát Lục Chi Đô không dùng tiền để trao đổi, mọi đồ ăn thức uống đều được cung cấp miễn phí. Đương nhiên kể cả muốn có độc trong đó cũng được. Ở chỗ này, người chết là đáng giá nhất. Mỗi người đều đã lấy số lượng đầu lâu làm tượng trưng cho sức mạnh cường đại của mình. Lấy thân thủ của mình để chém giết đối thủ rồi lấy máu cùng đầu lâu của chúng thì có thể dùng để trao đổi vật phẩm khác.”

Hàn quang trong mắt Đường Tam chợt lóe, xem ra giống như lời phụ thân đã nói, ở chỗ này bất luận kẻ nào đều lấy giết chóc làm đạo.

” Tốt lắm, mang ta đi địa ngục sát lục trường.” Đường Tam lạnh nhạt nói.

Cô gái che mặt sửng sốt một chút,” Ngài có chắc không? Tiến vào nơi đó, người có thể còn sống không quá một phần mười. Nơi đó cũng là nơi dễ dàng nhất để giảm bớt dân số của Sát Lục Chi Đô chúng ta. Hàng năm mỗi người đều bị yêu cầu tiến vào Sát Lục Trường một lần. Chỉ cần có thể vượt qua một trận chiến thì lại có thể tiếp tục sinh sống ở Sát Lục Chi Đô thêm năm nữa.”

Đường Tam thản nhiên nói:” Ta chắc chắn, đi luôn thôi.”

Mơ hồ Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam đã nhìn xuyên qua lớp vải che của cô gái, có thể chứng kiến khuôn mặt thanh tú của nàng khẽ cau lại.

” Đã như vậy, ngài hãy đi theo ta.” Nói xong, Cô gái che mặt mới hướng bên trong thành mà đến. Nàng duy trì bước chân rất đều, luôn luôn đi bên cạnh Đường Tam, chỉ là nhanh hơn nửa bước so với Đường Tam mà thôi.

Đường Tam cũng không phải vội vã đến đấy làm gì, chỉ là lẳng lặng quan sát mọi thứ chung quanh.

Chính lúc đang đi tới, ven đường đột nhiên hiện lên một đạo thân ảnh tại chỗ góc tối âm u phía trước khiến ngay cả Đường Tam cũng không chú ý tới.

” U, có người mới đến, xem ra lại muốn có người cung cấp Huyết Tinh Mã Lệ mới rồi , ha ha”. Ánh mắt quét về phía người này, Đường Tam không khỏi cau mày, người nói chuyện nhìn không ra tuổi, bởi vì vóc người của hắn thật sự rất đặc biệt . Toàn thân trên dưới tựa hồ không có một bắp thịt nào. Nếu như không phải bên ngoài được bọc bởi lớp da thì sợ rằng rất dễ dàng làm người khác nhầm hắn là một pho tượng khô lâu. Hơn nữa, Đường Tam thông qua quan sát đơn giản có thể rõ ràng cảm giác được người này không phải do tu luyện công pháp đặc thù mới như vậy. Khí huyết tắc nghẽn, tùy lúc đều có thể chết.

” Hắn như vậy mà cũng có thể thông qua một lần chiến đấu tại địa ngục sát lục trường sao?” Đường Tam hướng Cô gái che mặt hỏi.

Người giống bộ xương kia khi thấy cô gái che mặt bên Đường Tam thì giống như gặp phảo chuyện gì kinh khủng lắm, không dám nói thêm gì nữa, nhanh chóng chạy trốn vào trong góc tối âm u.

” Đương nhiên không phải. Cũng không phải mỗi người đều phải trải qua tẩy lễ của địa ngục sát lục trường . Dù sao, xác suất tử vong ở nơi đó rất cao. Ngoài cách một lần tham gia chiến đấu trong địa ngục sát lục

trường ra thì còn một biện pháp khác có thể tồn tại trong Sát Lục Chi Đô. Đó chính là tình nguyệt cống hiến hai chén Huyết Tinh Mã Lệ."

---

137. Chương 136: Địa Ngục Sát Lục Trường

"Cống hiến nhiều Huyết tinh như vậy, chẳng lẽ để mặc cho người ta giết sao?" Đường Tam cau mày nói.

Thiếu nữ che vải đen (Hắc sa thiếu nữ) nói: "Không, nơi ngài đang đứng là ngoại thành của Sát Lục Chi Đô, không phải là chính thức Sát Lục Chi Đô. Chỉ có trong nội thành mới là nơi không có quy tắc gì. Cống hiến Huyết Tinh Mã Lệ kéo dài hơi tàn, chỉ có thể hoạt động phía ngoại thành này, mà nơi ngoại thành, không cho phép tùy ý giết chóc. Chỉ có những dũng sĩ chân chính, sống sót trên Địa Ngục Sát Lục Trường, mới có tư cách chính thức sống bên trong nội thành, dĩ nhiên, ở trong đó có thể hưởng thụ cuộc sống tốt hơn ngoài này rất nhiều, nhưng mà, bất kỳ lúc nào cũng có thể gặp phải tử vong khảo nghiệm."

"Nói như vậy, Sát Lục Chi Đô hoàn toàn là một thế giới biệt lập, vậy, lương thực dùng cho Sát Lục Chi Đô ở đâu mà ra? Ở địa phương như vậy, chỉ sợ là không có cách nào trồng trọt. mà cũng không có ai đứng ra trồng trọt." Đường Tam vừa nói, ánh mắt thủy chung rơi vào người của Hắc sa thiếu nữ. Tử Cực Ma Đồng của hắn cũng không tính là hồn kỹ, tự nhiên sẽ không bị hạn chế. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, hắn đơn giản chỉ là thử nghiệm một chút. Kỹ năng ngoại phụ hồn cốt của hắn cũng không bị ảnh hưởng bởi sự đặc thù của nơi này.

Sắc mặt Hắc sa thiếu nữ hơi đổi: "Xin lỗi, cái này ta cũng không biết. Không cách nào trả lời ngài được".

Đường Tam thản nhiên nói: "Như vậy Võ Hồn điện có biết đến sự tồn tại của nơi này hay không? Nếu như biết tới, bọn họ là những người luôn tự xưng là chính nghĩa, tại sao không đến tiêu diệt các người?"

Hắn hỏi những lời này có thể nói là không chút khách khí, nhưng trong đó bao hàm rất nhiều kiến thức. Sát Lục Chi Đô mặc dù là một thế giới ngầm, ngăn cách với bên ngoài, nhưng phụ thân hắn còn có thể biết đến. Ngay bản thân hắn, khi vừa đến quán rượu đã thấy có nhiều người như vậy, đã nói lên một điều là không phải ít người biết đến nơi này.

Hắc sa thiếu nữ cười lạnh một tiếng: "Biết đến thì làm sao chứ? Võ Hồn điện sẽ không có hành động gì với chúng tôi cả. Không cần phải nói, ở cái thế giới này bọn họ cũng chẳng có cái gì tốt cả. Hủy diệt Sát Lục Chi Đô, đối với bọn họ một điểm tốt tuyệt cũng không có. Tiên sinh số 9528 à, ngài đừng quên rằng, người nào đã tiến vào Sát Lục Chi Đô, cơ hồ là khó có khả năng quay trở ra. Mà những kẻ nào đã đến đây, đều là những kẻ đã phạm những tội ác tột cùng. Nơi này vừa hay lại không có bất cứ quan hệ gì với bên ngoài cả. Sát Lục Chi Đô giống như một nhà tù đặc thù, là nơi giúp Võ Hồn điện giam giữ những phạm nhân tội ác cùng cực. Ngài nói xem, tại sao Võ Hồn điện lại muốn đem nơi này hủy diệt cơ chứ? Chỉ sợ bọn họ còn ước gì có càng nhiều ác nhân đi vào nơi này càng tốt ấy chứ."

Đường Tam trên mặt toát ra một tia cười lạnh như băng, quả nhiên giống như mình phán đoán, Sát Lục Chi Đô này tồn tại, hiển nhiên là do Võ Hồn điện dung túng. Bất luận nói như thế nào, cho dù nơi này không thể sử dụng hồn kĩ, thực lực của nó cũng không thể nào so sánh với Võ Hồn điện, uy lực bao trùm khắp đại lục.

Đi được một lát, hai bên đường lượng người đi lại dần dần tăng lên. Cơ hồ mỗi người trên mặt đề lộ vẻ tái nhợt bệnh hoạn, đa phần đều là gầy trơ xương ra.

Không cần phải hỏi, những người này đều là những kẻ không dám tiến vào Địa Ngục Sát Lục Trường, dựa vào hằng tháng cống hiến hai chén Huyết Tinh Mã Lệ mà kéo dài hơi tàn ở nơi này.

Đường Tam, chính mình cũng từng uống qua một chén Huyết Tinh Mã Lệ, vẫn còn nhớ rõ, một chén kia có ít nhất là nửa cân máu. Mỗi tháng hai chén nghĩa là một cân máu tươi. (Ngân hàng Huyết học chắc >.<)

Một hai tháng có lẽ không có gì, nhưng mà nơi này hoàn toàn không có ánh mặt trời, duy trì liên tục như thế, thân thể nào có thể chịu nổi.

Đường Tam thầm nghĩ, có lẽ, Sát Lục Chi Đô tự thân là do Võ Hồn điện âm thầm chống lưng, nếu không, một tòa thành thị như vậy, lương thực từ đâu mà có? Các vật phẩm từ đâu mà có?

Tại Sát Lục Chi Đô ngoại thành, ngã tư đường hai bên có một vài căn nhà đá màu đen giản dị, cách nhau một quãng đường, là một mấy quán cơm địa phương. Có không ít người xếp hàng nơi đó chờ người ta phát cho lương thực. Nhìn bên ngoài, cảm giác chỉ hơn tên ăn mày một chút mà thôi. Cái gì mà thiên đường tội ác, cái gì mà nơi hưởng thụ lạc thú, căn bản là không thể tồn tại mà.

Đối với điều này, Hắc sa thiếu nữ giải thích cũng rất đơn giản, ác nhân cũng chia làm nhiều loại, chỉ có những cường đại ác nhân mới có thể bước vào nơi vui chơi lạc thú, về phần những tên phế vật vô dụng, vốn là không có quyền hưởng thụ những điều đó.

Sát Lục Chi Đô so với tưởng tượng của Đường Tam còn muốn lớn hơn một chút. Đi chừng hơn nửa canh giờ, Đường Tam với ngoại thành cũng có chút nhận thức rõ ràng. Hắc sa thiếu nữ đã mang hắn đến một bức tường thành.

So sánh với bức tường ngăn cách với bên ngoài của Sát Lục Chi Đô, bức tường thành cũng không tính là cao, chỗ cao nhất cũng chỉ khoảng chừng mười thước. Hiển nhiên là, phía sau bức tường này chính là nội thành Sát Lục Chi Đô.

Cửa thành mở rộng, cũng không có bất cứ thủ vệ nào. Hắc sa thiếu nữ lạnh nhạt hướng về Đường Tam giới thiệu: "Nội thành không cần thủ vệ, người bên ngoài chỉ cần có đủ gan, bất kỳ lúc nào tiến vào bên trong cũng được. Đương nhiên, vào tới bên trong rồi, bọn họ cũng phải chấp nhận những nguyên tắc tồn tại của thế giới bên trong. Ngài vừa tới Sát Lục Chi Đô, ta đề nghị, ngài tốt nhất vẫn là ở bên ngoại thành sinh sống trước một thời gian, chờ đến khi thích ứng với cuộc sống nơi này, hãy tiến vào trong cho dễ dàng. Sau khi tiến vào bên trong nội thành, ngài cũng không nên rời ra khỏi ta quá năm thước, nếu không, ngay cả ta cũng không có cách nào cam đoan sự an toàn cho ngài."

"Đi cùng với ngươi chính là an toàn sao?" Đường Tam có chút buồn cười nói.

Hắc sa thiếu nữ nhìn hắn một cái, từ đôi mắt không tính là xinh đẹp, bên ngoài tấm hắc sa lộ ra một tia quang mang kiêu ngạo, nghiêm giọng nói: "Ta là Sát Lục Chi Vương sứ giả, tại Sát Lục Chi Đô, không có kẻ nào dám mạo phạm đến uy nghiêm của Sát Lục Chi Vương cả. Ngài vừa tiến vào thế giới này, trong vòng mười hai canh giờ được tính là người mới, sẽ được hưởng sự bảo vệ đặc biệt, chỉ cần ở bên cạnh ra, chính là sự bảo vệ tính mạng tốt nhất đối với ngài. Qua mười hai canh giờ, chỉ có thể nói là sinh tử do trời định mà thôi."

Còn có quy tắc bảo vệ người mới đến, xem ra, Sát Lục Chi Đô này quả nhiên cũng có nguyên tắc riêng của mình.

Không chút do dự, Đường Tam cùng Hắc sa thiếu nữ nhanh chân bước vào nội thành.

Chỉ là chân vừa bước vào bên trong nội thành, Đường Tam lập tức cảm giác thấy khí tức bên trong và bên ngoại thành hoàn toàn bất đồng.

Nếu như nói phía ngoại thành là một thế giới lạnh lùng, tĩnh mịch, thì bên trong nội thành lại là một thế giới xa hoa, điên cuồng náo nhiệt. Tùy ý có thể thấy được đủ loại quang mang màu sắc rực rỡ. Bên trong nội thành, số lượng người đông đúc hơn bên ngoài rất nhiều, cùng với sự yên tĩnh của ngoại thành là hoàn toàn bất đồng.

Nội thành là một thế giới cực kỳ lung tung, hỗn độn, khắp nơi chen lẫn tiếng cười hưng phấn cuồng nhiệt, cũng có tiếng khóc than rên rỉ, còn có những âm thanh khiến cho người nghe cảm thấy rởn cả gai ốc.

Đưa mắt nhìn lại, trong một ngách nhỏ bên trái, có một gã vóc người cực kỳ cao lớn tay đang túm tóc một một nữ nhân vóc người đầy đặn, phía hạ thân không ngừng mạnh mẽ rung lắc. Ngay nơi chốn đông người mà tiến hành việc dâm dục. Chung quanh có một đám người vây quanh, nhưng lại là không ngừng cỗ vũ reo hò.

Phía bên kia, có bốn người đang điên cuồng ẩu đả một gã thanh niên, Đường Tam thấy rõ gã thanh niên kia một cánh tay đã bị ngắt rời ra, kẻ ngắt cánh tay hắn vẫn đang đút miệng vô chỗ cánh tay cụt của hắn mà không ngừng nhấm nuốt.

"Thay vì nói nơi này là thiên đường của tội ác, chi bằng nói đây là thế giới của dã thú đi" Đường Tam thản nhiên nói.

Bên cạnh hắn, ánh mắt của Hắc sa thiếu nữ nhất thời lóe lên, trầm giọng nói: "Ngài định khiêu khích quyền uy của Sát Lục Chi Vương hay sao? Nếu là như vậy, Sát Lục Chi Vương vĩ đạt nhất định sẽ đem ngài tại nơi này tru diệt. Nếu như đã đến đây, ngày cũng chỉ còn cách tuân thủ theo qui tắc của nơi này mà thôi."

Đường Tam cũng không nói thêm ý kiến gì, liếc mắt nhìn nàng một cái: "Đưa ta đến Địa Ngục Sát Lục Trường."

Hắc sa thiếu nữ hiển nhiên đối với hắn có chút bất mãn, lúc này cũng không khuyên giải hắn thêm điều gì, sải chân hướng về phía nội thành đi tới.

Nội thành quả thật có thể nói là một nơi cực kỳ xa xỉ, hoặc nói là nơi hủ bại. Đúng như Hắc sa thiếu nữ đã nói, đi bên cạnh nàng, mặc dù có không ít ánh mắt bất thiện hướng về phía Đường Tam, nhưng tuyệt không có người nào tiến đến làm phiền hắn.

Nhìn cảnh tượng ở đây, trái tim Đường Tam không ngừng co rút lại, vì trong mắt hắn, nhìn thấy không biết bao nhiêu cảnh mà hắn chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Nam nam nữ nữ trên đường, tùy thời lúc nào cũng có thể giao phối với nhau, thậm chí còn bị giết chết ngay trong lúc đang hành lạc. Đường Tam nhìn rõ, một gã nam tử đang lúc cao trào đỉnh điểm, bị ngay nữ nhân dưới hạ thân mình từ miệng phun ra một lưỡi dao sắc bén cắt đứt yết hầu.

Mà ả nữ nhân thân hình diễm lệ kia đang co người lên điên cuồng hút lấy thứ chất lỏng đỏ tươi không ngừng tuôn ra từ yết hầu gã kia.

Mặc dù trong bụng không có bất kỳ thực vật gì nhưng Đường Tam vẫn mấy lần suýt nữa là nôn mửa ra. Đối với cái thế giới tà ác này, cảm giác chán ghét đang càng ngày càng gia tăng thêm.

Hắn đột nhiên phát hiện, tại Sát Lục Chi Đô này, căn bản là không cần mình chủ động khống chế, sát ý cũng sẽ không ngừng mãnh liệt dâng cao. Tựa hồ như chỉ có thông qua giết chóc, mới có thể phóng thích ra những lệ khí tồn tại trong nội tâm bản thân.

Đang đi, đột nhiên phía trước có chút hỗn loạn. Ít nhất có mấy chục cá nhân đang vây quanh một chỗ, hơn nữa từ trong đó, không ngừng truyền ra tiếng kêu la thảm thiết.

Một dòng máu tươi từ bên trong phun ra, những người vây quanh xem tự động tránh ra, chừa thành một con đường nhỏ, một đạo nhân ảnh từ bên trong chậm rãi đi ra.

Nhìn thấy người này, Đường Tam bất giác ngừng bước, trong mắt toát ra một tia kinh ngạc không hề che giấu. Hắn như thế nào cũng không ngờ được, ở nơi tội ác cùng cực, nơi giết chóc này lại có thể gặp được người quen như vậy.

Từ trong đám người đi ra, là một cô gái, toàn thân mặc y phục đen, tóc dài chỉnh tề, chải vuốt ra sau lưng, đeo một sợi dây lưng dài buộc quanh người. Tay cầm một thanh đoản kiếm, hàng quang sáng lóe.

Từ đôi mắt xinh đẹp, quang mang phát ra tia mị lực Syêu dị tràn ngập. Trên đường phố nơi này mà nhìn thấy một nữ nhân xinh đẹp như vậy, có thể so sánh như là thấy một đóa sen trắng thanh khiết mọc lên từ một bãi bùn lầy.

Vóc người gần như hoàn mỹ, kết hợp với khí chất lạnh lùng như băng giá toát ra đều làm cho người khác phải chú ý đến.

Từ trên thanh đoản kiếm sáng loáng như gương trong tay nàng, một giọt máu tươi lặng yên rơi xuống. Mà từ trong ánh mắt của những người đang vây quanh nàng, đều toát ra thần sắc sợ hãi.

Không sai, Đường Tam nhận ra người này, hai năm trước, khi hắn cùng với cha rời xa nơi thị phi đó, nữ tử này đã từng ngã xuống trước mặt hắn.

Đúng là một trong những thành viên của chiến đội Võ Hồn điện học viện trước đây, nữ nhân duy nhất của Võ Hồn điện hoàng kim tổ đội, Yêu hồ Hồ Liệt Na.

"Nàng như thế nào lại ở chỗ này?" Đây là ý niệm đầu tiên nảy ra trong đầu Đường Tam. Ánh mắt hắn trong tiềm thức cũng rơi cả vào người của Hồ Liệt Na.

Có lẽ bởi vì ánh mắt Đường Tam khá là chói mắt, cũng có thể là thân hình hắn cùng thế giới này có chút bất đồng, Hồ Liệt Na, tay vẫn cầm thanh đoản kiếm, liếc mắt một cái đã nhìn thấy hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, Hồ Liệt Na đầu tiên là sửng sốt một chút, Đường Tam trong lòng cũng đồng dạng có chút kinh ngạc.

Hồ Liệt Na tự nhiên do sự thay đổi tướng mạo gần như hoàn toàn của Đường Tam nên không nhận ra hắn, chỉ là, trong đầu nàng dâng lên ý niệm, tại địa phương xấu xa này chẳng lẽ lại còn tồn tại một người bình thường hay sao?

Điều làm Đường Tam kinh ngạc nhất là trên người Hồ Liệt Na, tuy sát khí phát ra lẫm liệt, nhưng giống với hắn, hơi thở phát ra từ Hồ Liệt Na rõ ràng cùng với sát khí toát ra từ Sát Lục Chi Đô này có hoàn toàn không giống nhau, hơn nữa, sát khí trên người nàng toát ra, so với nơi này lại là khác nhau ngàn dặm.

Thậm chí ngay cả trong ánh mắt, tia nhìn mị hoặc đều đã hoàn toàn biến mất.

Đúng lúc này, Đường Tam đột nhiên cảm giác được bên cạnh có một cỗ hàn khí đang hướng đến mình đâm tới, trước mặt hắn, Hồ Liệt Na cũng đột nhiên di động, tay cầm thanh đoản kiếm, bay tới, đâm nhanh về phía mình.

Trong lòng rùng mình, Đường Tam biết, Hồ Liệt Na hồn lực vẫn còn cao hơn hắn, lại được Võ Hồn điện cẩn thận bồi dưỡng, thân thể tuy thuộc tính không cường đại bằng mình, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu.

Mà hàn khí công kích lén hắn, cường độ cũng không yếu chút nào.

Hai mặt đều gặp địch, lúc này Đường Tam mới thể hiện khả năng ứng biến của hắn. Dưới chân đạp nhanh một cái, một bước lui nhanh, thân thể xoay chuyển nửa vòng, một đạo ô quang công kích vô thanh lặng yên hướng về một bên bắn ra.

Một tiếng đinh nhỏ vang lên, điều làm Đường Tam ngạc nhiên là, Hồ Liệt Na một kiếm kia cũng không phải là đâm về phía hắn, mà là chắn về phía bên của hắn, vừa lúc ngăn lại một thanh loan đao lớn phát ra hàn quang.

Kẻ đánh lén Đường Tam là một tên nam tử vóc người thấp bé, mặc một bộ đồ đen. Lúc này, cả người hắn trơ ra không hề nhúc nhích, ở giữa mi tâm, một giọt máu tươi chậm rãi chảy xuống.

Cảm giác như là, tên nam tử này giống như bị Đường Tam cùng Hồ Liệt Na liên thủ giết chết. Bên ngoài đứng xem, Hắc sa thiếu nữ đã thấy được toàn bộ quá trình.

Hồ Liệt Na tập trung sát khí lên người nam tử cầm loan đao, một kiếm chấn mạnh lên thân thể đối phương, còn Đường Tam, tay phát ra đạo ô quang, kết thúc tính mạng hắn.

Nguyên là, khi Đường Tam vì nhìn thấy Hồ Liệt Na mà dừng bước, khoảng cách với Hắc sa thiếu nữ đã vượt qua khoảng cách mười thước.

Kẻ đánh lén ngã ầm xuống đất, Hồ Liệt Na quay đầu nhìn về phía Đường Tam, ánh mắt toát ra tia kì dị. Đường Tam lúc này mới nhận ra rằng, bởi vì diện mạo mình thay đổi quá nhiều, nên Hồ Liệt Na rõ ràng không nhận ra mình.

Hai năm qua, Hồ Liệt Na cũng không có thay đổi gì nhiều, hai năm trước, nàng cũng đã hơn 20 tuổi, mà khi đó Đường Tam chỉ mới có 14 tuổi. Hai năm qua đi, Đường Tam nhờ Lam ngân thảo thay đổi dẫn đến tướng mạo biến đổi, mà ngay cả khí chất cũng thay đổi long trời lở đất.

Nếu như nói, hai năm trước Đường Tam duệ khí mười phần, là tân sinh tinh anh một đời của giới hồn sư. Nhưng mà, sau hai năm, hơi thở hắn đã hoàn toàn thu liễm, nếu như hắn không nói ra, không ai có thể nhìn được, hiện tại hắn chỉ mới có 17 tuổi.

Đồng thời, vóc người Đường Tam cũng trở nên cao lớn hơn, khí chất cũng hoàn toàn thay đổi. Đừng nói là Hồ Liệt Na, cho dù là Tiểu Vũ chợt nhìn thấy hắn, cũng chưa chắc là nhận ra được.

"Cảm ơn" Đường Tam hướng về phía Hồ Liệt Na gật đầu. Tuy là hắn đối với Võ Hồn điện tràn ngập địch ý, nhưng hiện tại hắn càng biết ẩn giấu bản thân, nếu đối phương đã không nhận ra hắn, hắn đương nhiên sẽ không ngu dại mà làm lộ ra sơ hở để Hồ Liệt Na phát hiện ra.

Hồ Liệt Na đi đến bên cạnh Đường Tam, nhìn sang Hắc sa thiếu nữ một cái, trên mặt toát ra một tia mỉm cười. Không thể không nói tướng mạo nàng rất đẹp, so với Chu Trúc Thanh, Trữ Vinh Vinh, Tiểu Vũ không thua kém chút nào, hơn nữa, nàng còn hơn ba nàng kia ở sự thành thục, quyến rũ.

"Ngươi mới tới à?"

Đường Tam gật đầu.

Hồ Liệt Na ánh mắt khẽ nhúc nhích: "Nơi này bước một bước cũng là nguy cơ trùng trùng, ngươi tốt nhất là nên cẩn thận một chút. Nhìn bộ dáng của ngươi, tựa hồ cũng không phải là kẻ ngu ngốc." Nói xong những lời này, nàng liếc mắt nhìn Đường Tam một cái, rồi mới hướng về gốc tối phía ngã tư bước đi.

"Nếu ngươi muốn còn sống sót đi xuống khỏi địa ngục sát lục đài, tốt nhất nên tránh xa nữ nhân này một chút đi!" Thanh âm của Hắc sa thiếu nữ bấy giờ mới vang lên bên tai Đường Tam, từ giọng nàng mà nói, rõ ràng bao hàm vài phần địch ý đối với Hồ Liệt Na.

"Tại sao chứ?" Đường Tam cũng rất muốn biết tại sao lại gặp Hồ Liệt Na ở chỗ này, lại ngay tình huống như hiện tại. Đối với hắn mà nói, đối thủ cùng bối phận cường đại nhất của hắn không nghi ngờ gì nữa, chính là ba người từ Võ Hồn điện hoàng kim tổ đội này.

Hắc sa thiếu nữ nói: "Nữ nhân này đến Sát Lục Chi Đô đã gần một năm nay, trong vòng một năm này, nàng ta tham gia Địa Ngục Sát Lục Trường 16 trận, thắng cả 16 trận. Đối thủ toàn bộ đều bị nàng ta hành hạ cho đến chết. Tại Sát Lục Chi Đô, thành tích của nàng ta đã có thể xếp vào 100 người đứng đầu."

"Thắng 16 trận đã có thể xếp vào 100 người đứng đầu à?" Đường Tam có chút tò mò nói.

Hắc sa thiếu nữ liếc nhìn Đường Tam một cái, tựa như đang nhìn một kẻ ngốc: "9528 tiên sinh à, xem tướng mạo ngài cũng không phải là kẻ ngu ngốc, ngài cho rằng chiến đấu tại Địa Ngục Sát Lục Trường cũng giống như tại đại đấu hồn trường ở thế giới bên ngoài hay sao? Ở chỗ này, mỗi một cuộc chiến đều là sinh tử chi chiến, cho dù là ngài thắng, sau khi trận đấu chấm dứt hoàn toàn có thể bị đánh lén. Có thể bảo trì 16 trận thắng, đã là một tồn tại kinh khủng rồi. Chính xác mà nói, ở chỗ này không có ai là bằng hữu của ngài cả. Mỗi người đối với ngài đều là tâm tồn sát khí, cho dù người đó là chính nữ nhân đang cùng ngài hành lạc đi nữa."

"Cảm ơn đã chỉ giáo" Đường Tam lạnh nhạt cười. Hắn cơ hồ đã đoán ra mục đích thật sự của Hồ Liệt Na khi tới đây, rất có thể là cùng chính mình giống nhau. Xem ra nữ nhân này đúng là rất có dũng khí a.

"Đi thôi, phía trước chính là Địa Ngục Sát Lục Trường. Trung tâm của Sát Lục Chi Đô."

Theo hướng mà Hắc sa thiếu nữ chỉ tới, Đường Tam nhìn thấy một công trình kiến trúc đặc thù. Toà kiến trúc này có chu vi hình tròn, chính xác mà nói nhìn giống một cái chuỳ biến dạng. Phía dưới có diện tích lớn nhất, càng lên cao càng thu nhỏ lại.

Lên đến chiều cao khoảng ba mươi thước thì không thu nhỏ nữa, mà bảo trì kích thước đường kính kéo thẳng lên trên, mãi lên đến năm mươi thước mới hết.

Quy mô diện tích của Địa Ngục Sát Lục Trường quả thật không nhỏ, so sánh với đại đấu hồn tràng tại Tác Thác thành mà Đường Tam từng đi qua cũng không sai biệt là bao nhiêu, chỉ khi so sánh với đại đấu hồn tràng tại Thiên Đấu thành mới thấy nhỏ hơn một chút.

Kiến trúc này có màu đen làm cho người ta cảm giác thấy có chút áp lực. Hắc sa thiếu nữ hướng về Đường Tam giới thiệu, chỗ này chính là Địa Ngục Sát Lục Trường, là trung tâm của cả Sát Lục Chi Đô. Có thể thấy được, nó tại Sát Lục Chi Đô có địa vi quan trọng như thế nào.

"Chiến đấu ở nơi này có quy tắc gì không?" Đường Tam hỏi.

Hắc sa thiếu nữ nói: "Rất đơn giản, sau khi đi vào, ngài dùng thân phận mình báo danh. Sau đó chờ trận đấu bắt đầu. Đang trong lúc chờ đợi, thì không được phép động thủ. Mỗi một tổ khi tiến vào Địa Ngục Sát

Lục Trường là bao gồm 10 người. Bất luận ngài dùng phương pháp gì, chỉ cần cuối cùng còn sống sót đi ra là được. Mỗi một tổ còn có thể sống sót đi ra chỉ có duy nhất một người mà thôi."

Mười người vào một người ra, quả nhiên không hổ danh là Sát Lục Chi Đô. Đường Tam tiếp tục hỏi: "Như vậy thì như thế nào mới có thể tính là đạt được vị trí quán quân?"

Hắc sa thiếu nữ có chút kinh ngạc nhìn Đường Tam: "Chỉ cần ngài có thể sống sót sau 100 trận đấu, thì chính là quán quân. Bất quá, hiện nay Địa Ngục Sát Lục Trường bài danh đệ nhất cao thủ, cũng chỉ mới tham gia có 67 trận mà thôi. Mỗi khi tham gia xong một trận đấu, thành tích của ngài được tăng thêm một trận thắng, là có thể sống thêm ở đây được một năm, có thể ở bên trong thành này tuỳ ý hưởng lạc. Đương nhiên ngài cần cam đoan rằng chính mình sau khi hưởng lạc còn có thể sống sót."

"Ta muốn vào xem thử"

Hắc sa thiếu nữ nói: "Muốn vào xem thi đấu, cần phải cống hiến một chén Huyết Tinh Mã Lệ, có thể của chính ngài, cũng có thể là của người khác. Chỉ cần người không cảm thấy mệt mỏi, sau này vẫn có thể tiến vào xem. Các trận đấu là không ngừng tiến hành, chỉ cần có người báo danh, đủ số 10 người, là trận đấu bắt đầu."

Đường Tam khẽ nhíu mày, hắn có chút nghĩ không ra, tại sao Sát Lục Chi Đô hội lại coi trọng máu huyết đến như vậy.

Lúc này đang có vài người từ bên ngoài đi vào trong sát lục trường, quả nhiên như lời Hắc sa thiếu nữ nói, trên tay mỗi người đều cầm một chén máu tươi.

Trong lòng vừa động, Đường Tam đã có chủ ý, hướng về phía một tên phía sau đang chuẩn bị vào sát lục trường bước tới.

Đó là một gã vạm vỡ, đầu cạo bóng lưỡng, trên người cởi trần, trước ngực xâm hình một thiếu nữ khoả thân. Chỉ bất quá khắp người đều là những vết thẹo kinh khủng, do vậy bức hình thiếu nữ khoả thân nhìn qua chẳng những không đẹp, ngược lại còn tràn ngập khí tức nanh ác.

"Phiền ngươi đưa Huyết Tinh Mã Lệ của ngươi cho ta." Vừa ngăn gã đầu trọc lại, Đường Tam hướng về phía đối phương đưa tay phải ra.

Gã đầu trọc sửng sốt một chút, nhìn sang Hắc sa thiếu nữ bên cạnh Đường Tam một cái, ánh mắt toát ra hung quang mãnh liệt.

Hắc sa thiếu nữ thanh âm có chút vội vàng nói: "9528 tiên sinh, nếu như ngài chủ động khiêu khích kẻ khác, thì quy tắc bảo vệ đối với người mới sẽ không có tác dụng."

Những lời này không chỉ là nhắc nhở Đường Tam, mà cũng là nhắc nhở gã đầu bóng lưỡng kia. Nhe răng cười một tiếng, gã đầu bóng lưỡng không biết từ đâu biến ra một thanh Đại Khảm Đao răng cưa, hướng về phía đỉnh đầu Đường Tam chém mạnh xuống.

Động tác của hắn nhìn qua cũng không mấy nhanh nhẹn, nhưng lại tràn ngập cảm giác thái sơn áp đỉnh, đó là hồn lực ba động mãnh liệt.

"Ít nhất 50 cấp hồn lực" Đường Tam phán đoán đẳng cấp đối thủ.

Nhưng hắn vươn tay ra cũng không có thu hồi về. Tay trái hướng lên, làm ra một động tác đẩy mạnh, từ trong lòng bàn tay, một cỗ hấp lực mãnh liệt xuất hiện, làm cho lực lượng của cây khảm đao trên tay đối phương hướng sang một bên tan mất. Đồng thời chân trái bay nhanh tiến về phía trước một bước, kéo gần lại khoảng cách giữa mình với gã đầu bóng lưỡng.

Không thể sử dụng hồn kỹ, chính là thời điểm tốt nhất để thi triển các môn tuyệt học của Đường Môn: Khống Hạc Cầm Long kết hợp với Huyền Ngọc Thủ.

Gã đầu bóng lưỡng chỉ cảm thấy cây Đại Khảm Đao răng cưa trong tay mình phảng phất như không chịu sự khống chế, dường như hướng sang một bên lướt qua, vừa lúc bị tay phải Đường Tam giơ lên bắt được. Đường Tam dùng sức kéo về phía trước, đầu vai trầm xuống, bay tới đánh thẳng vào lồng ngực đối thủ.

Chân đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, tốc độ Đường Tam có thể nói là nhanh như thiểm điện, hơn nữa hắn dựa vào tay không bắt được vũ khí của đối phương, làm đối thủ trong giây lát xuất hiện ra sơ hở, thuận thế phóng ra một động tác như mây trôi nước chảy, trong nhất thời đã chiếm được thế thượng phong.

Nhưng phản ứng của gã đầu bóng lưỡng này cũng phi thường nhanh, trước tiên gã buông lỏng tay, phóng ra cây Đại Khảm Đao, tay kia cầm cái chén ném mạnh vào mặt Đường Tam, đồng thời thân thể bay ngược về phía sau, hai tay gác lại trước ngực.

Thân người xoay nhẹ một cái, Đường Tam đã hoá giải toàn bộ lực đang lao tới của mình, tay trái rung lên, bắt được cái chén đang bay đến, cổ tay kỳ dị run nhẹ vài cái, không một giọt máu nào từ trong chén rơi ra ngoài.

"Cám ơn." Chiếm được chén Huyết Tinh Mã Lệ, Đường Tam cũng không nói nhiều, xoay người bước về phía trong.

Gã đầu bóng lưỡng mặc dù không có bị đánh lén, nhưng trong nháy mắn Đường Tam bộc phát một lực lượng cường đại như vậy vẫn làm cho hắn hoảng sợ. Trên mặt tràn ngập vẻ dữ tợn, nhưng kỳ quái chính là, hắn cũng không nghĩ đến việc đoạt lại chén Huyết Tinh Mã Lệ của mình. Quay đầu bước đi, cũng không dừng lại một chút.

"Nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn đối với bản thân." Đường Tam vừa bước đi vừa lẩm bẩm trong miệng. Cầm cây Đại Khảm Đao răng cưa, cổ tay xoay chuyển một cái, ngón tay xảo diệu chớp lên mấy lần, cây Đại Khảm Đao đã lặng lẽ bay ra. Một kiện vũ khí to lớn như vậy bay đi mà không phát ra một tiếng động nào. Lúc này, gã đầu bóng lưỡng đã vẹt đám đông đi sang đến phía bên kia đường, từ chỗ của Đường Tam tuyệt không nhìn thấy được đối phương.

Nhưng là, cây Đại Khảm Đao răng cưa tựa như là có gắn con mắt trên chuôi, bay đi vẽ ra một đường vòng cung tuyệt hảo, chỉ nghe một tiếng thét thảm thiết vang lên, sau đó không có thêm một tiếng động nào nữa.

"Chúng ta đi thôi." Đường Tam hướng về phía Hắc sa thiếu nữ đang đứng thừ người, lạnh nhạt nói.

"Ngươi..." Đây là lần thứ hai Hắc sa thiếu nữ chứng kiến Đường Tam động thủ, so sánh với lần đầu tiên, lần thứ hai này càng mang đến cho nàng cảm giác rung động mãnh liệt hơn. Nàng cũng nhận ra gã tráng hán đầu bóng lưỡng nọ, tại Địa Ngục Sát Lục Trường, đã từng đánh thắng được 7 trận. Nói cách khác, hắn là kẻ duy nhất sống sót, bước trên tính mạng của gần 70 con người mà đi xuống.

Nhìn bên ngoài, gã thiếu niên này tựa hồ cũng không mạnh hơn đối thủ bao nhiêu, nhưng hắn giết chết đối phương lại đơn giản giống như là bóp chết một con kiến vậy.

Bên trong Địa Ngục Sát Lục Trường, so với bên ngoài nhìn còn đơn sơ hơn một chút. Không có bất cứ thứ gì ngăn cách. Bên ngoài là một vòng tròn khán đài hướng lên phía trên kéo dài, phía dưới là một khoảng sân đấu thật lớn, đường kính khoảng trên trăm thước. Lúc này đang xem cuộc chiến cũng không tính là nhiều người, tổng cộng ngồi xem không đến hai phần sân. Ở giữa sân, những âm thanh thảm thiết không ngừng vang lên. Tổng cộng có mười người, đã có bảy cái thi thể, còn lại cuối cùng có ba người đang vì sinh tồn mà chiến đấu.

Lúc vào đây, Đường Tam đã cầm cái chén Huyết Tinh Mã Lệ đổ vào một cái thùng lớn.

"Phiền người thay ta báo danh giùm. Ta muốn tham gia thi đấu ở trận tiếp theo." Đường Tam hướng về phía Hắc sa thiếu nữ nói.

Lúc này, Hắc sa thiếu nữ đã không hề cho rằng gã thiếu niên tuổi trẻ trước mặt mình là một kẻ ngu ngốc nữa. Thực lực của Đường Tam, làm cho nàng không tự chủ được, trong nội tâm xuất hiện một tia sợ hãi. Không chút do dự gật đầu, nàng cầm thẻ bài khắc danh của Đường Tam bước đi.

Đối với Sát Lục Chi Đô, Đường Tam chỉ có duy nhất một cảm giác là căm ghét, cho nên hắn không muốn chi trì ở đây thêm một ngày nào nữa. Giành được trăm trận thắng, đạt được chức quán quân, tái khiêu chiến địa ngục lộ, là đủ để rời khỏi nơi này. Hắn đã quyết định, chiến đấu ngay từ hôm nay, bắt đầu ngay từ bây giờ. Từ phía xa, hắn cảm giác được có một ánh mắt chú ý đang nhìn về phía mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy kẻ đang nhìn mình chính thị là Hồ Liệt Na.

Hành trình giết chóc, ngay từ hôm nay đã bắt đầu. Trong cái thế giới âm u này, nơi thế giới tràn ngập máu tanh, hắn không chỉ muốn đạt được một tràng thắng lợi, mà vẫn phải còn sống sót đi ra ngoài.

Ba ngày sau khi tiến vào Sát Lục Chi Đô, Đường Tam mới chỉ giết chết có ba người, mà số trận đấu hắn tham gia, cũng chỉ mới có hai trận. Trong ba ngày này, Đường Tam mới hiểu được, ở địa phương này, chính thức đáng sợ không phải là địch nhân bên trong Địa Ngục Sát Lục Trường, mà là sau khi trận đấu kết thúc, ngay tại lúc chính mình đang suy yếu, phải đối mặt với không biết bao nhiêu kẻ không ngừng đánh lén.

Khó trách trong suốt một năm thời gian, Hồ Liệt Na cũng chỉ có tham gia thi đấu có 16 trận đấu. Từ đó về sau, Đường Tam học được thêm tính cẩn thận, tỉ mỉ và càng biết ẩn nhẫn hơn.

Một tháng đi qua, Đường Tam tại Địa Ngục Sát Lục Trường số lần chiến thắng đã tăng lên đến con số chín. Hiện tại số người có can đảm đánh lén hắn, đã càng ngày càng ít, nhưng cũng là càng ngày càng mạnh hơn. Số trận thắng càng tăng lên, hắn mới biết thêm một quy tắc nữa, đó là khi đăng ký tham gia một trận đấu, những đối thủ kia, phải có số lần tham gia trận đấu không được ít hơn số lần tham gia của mình quá năm trận. Trừ khi là tất cả những đối thủ đó, đều có số lần tham gia nhiều hơn mình.

Một năm sau.

Hơi thở lạnh như băng làm cho người khác hít thở cũng cảm thấy khó khăn. Bên trong Địa Ngục Sát Lục Trường, có tổng cộng mười người chậm rãi đi ra. Đường Tam trong số mười người đó đứng ở vị trí thứ ba, nhưng mặt khác, hắn lại chính là tiêu điểm chú ý của chín người còn lại.

Sáu mươi bảy lần tham gia thi đấu, cũng tự nhiên là sau mươi bảy trận thắng, đây là thành tích hiện tại của Đường Tam. Tại cả Địa Ngục Sát Lục Trường, thành tích có thể so sánh với hắn, cũng chỉ có hai người. Trong đó một người, đạt được bảy mươi hai trận thắng, chính là Hồ Liệt Na.

Những người đến nơi này tham gia thi đấu, ngoại trừ muốn sống ngoài vòng pháp luật, dưới sự bảo hộ của Sát Lục Chi Đô, thì điều mong muốn nhất chính là đạt được trăm trận thắng. Có được danh hiệu quán quân trăm trận thắng, có thể vĩnh viễn trở thành cư dân của Sát Lục Chi Đô. Ngoại trừ không thể rời ra khỏi nơi này, còn lại ở chỗ này tuyệt đối là đỉnh cao quyền uy. Thậm chí còn có thể trở thành khách khanh của Sát Lục Chi Vương.

Tham gia sáu mươi bảy trận chiến, Đường Tam mặc dù không có hạ thủ quá nhiều người, nhưng thực lực cường hãn cũng đủ làm kinh khiếp mọi người. Bất quá, trong hai tháng gần đây, cho dù là trận đấu kết thúc, cũng không có kẻ nào đủ can đảm đánh lén hắn nữa.

Cũng không phải là Đường Tam không nghĩ đến việc nhanh chóng kết thúc trăm trận đấu, mà là bởi vì số trận chiến hắn tham gia càng nhiều, thì số người có can đảm cùng hắn tham gia vào trận giết chóc càng ngày càng ít đi. Thường thường vài ngày mới có đăng ký đủ mười người thi đấu. Hơn nữa, đó là dưới tình huống Địa Ngục Sát Lục Trường không có công bố trước ngày hắn tham gia thi đấu mới có người đăng ký.

Trong vòng một năm nay, Đường Tam cùng Hồ Liệt Na đã trở thành nhân vật ngôi sao của Địa Ngục Sát Lục Trường. Nhất là Đường Tam, chỉ trong thời gian một năm đã đạt được thành tích như vậy, hắn đã có thể được tính là một trong mười người xuất sắc nhất từ khi Sát Lục Chi Đô thành lập cho đến nay.

So với lúc mới đến đây, thần sắc Đường Tam có thêm một tầng âm lãnh, thậm chí trên người còn phát ra một tầng máu tanh hơi thở. Lạnh như băng, khát máu, tàn nhẫn đều là những danh từ mà kẻ khác hình dung về hắn.

Không phải cứ hễ hồn lực cường đại là đủ để chiến thắng đối thủ, dưới tay Đường Tam, đã từng hạ sát vài người có hồn lực vượt hơn hắn từ tám đến mười cấp. Dưới tình huống không được sử dụng hồn kỹ, cũng giống như là con cọp bị chặt hết nanh và vuốt. Càng huống chi, bản thân Đường Tam, lại càng kinh khủng như một cỗ máy giết chóc vậy.

Chỉ một lần nguy hiểm nhất, trong một trận đấu, Đường Tam hạ sát hai gã có hồn lực vượt qua hắn đến mười cấp. Sau khi kết thúc, hắn còn suy yếu, mới vừa bước ra khỏi Địa Ngục Sát Lục Trường, lập tức bị hơn trăm người vây công. Cả người hắn bị đao kiếm chém đếm không hết. Nhưng kết quả cuối cùng là, cả trăm tên toàn bộ bỏ mạng, ngay cả xương cốt cũng không toàn vẹn. Mà Đường Tam lúc đó toàn thân hắc khí bao phủ, từ đống người chết bò đi ra.

Ba ngày sau, hắn phảng phất giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, một lần nữa lại đi vào Địa Ngục Sát Lục Trường. Ngày hôm đó, không một kẻ nào dám xuất chiến. Địa Ngục Sát Lục Trường trong vòng hai mươi bốn giờ không có một trận đấu nào. Hắn có hơn các hồn sư bình thường những tuyệt kỹ của Đường Môn: ám khí, kịch độc, Khống Hạc Cầm Long, Huyền Ngọc Thủ, Quỷ Ảnh Mê Tung. Còn có Hạo Thiên Chuy cường hãn làm vũ khí. Đường Tam cũng không sử dụng qua Lam Ngân Thảo, cũng không dùng đến Bát Chu Mâu. Tử cực thần quang cũng chỉ trong trận đấu nguy hiểm nhất sử dụng qua một lần. Cũng không phải là hắn muốn che giấu thực lực trước mặt Hồ Liệt Na, mà là hắn lưu lại cho chính mình một ít thủ đoạn bảo vệ tính mạng.

Cũng chính trong trận đó, Đường Tam đánh một trận mà thành danh, hắn tại Sát Lục Chi Đô, có biệt hiệu là: Tu La.

Trong lúc này, chín người cùng Đường Tam tham gia thi đấu, số lần chiến thắng đương nhiên khó có khả năng nằm trong giới hạn kém hắn năm trận đấu, bởi vì hiện tại, số lần chiến thắng của Đường Tam đã vượt lên dẫn đầu rất xa. Mà không biết là Hồ Liệt Na cố ý tránh hay là do Địa Ngục Sát Lục Trường an bày, mà từ đầu đến giờ, Đường Tam cũng chưa từng đấu trận nào với nàng. Bởi vậy cả hai người đều còn sống. Mà ở tại nơi này, Hồ Liệt Na cũng có danh hiệu riêng, danh hiệu của nàng là: Địa Ngục Sứ Giả.

Trong số chín người cùng đi vào với Đường Tam, có ba người toàn thân đã phát run, sáu người còn lại thần sắc cũng có vẻ run sợ. Ngay khi toàn bộ đã vào đến sân đấu, cơ hồ ngay lập tức cả chín người đã bao vây lấy Đường Tam vào giữa. Bởi vì bọn họ biết, nếu như không giết Đường Tam trước, bọn họ nói sao cũng không sống nổi.

Trong con mắt màu lam, thoáng hiện lên vài sắc đỏ, một cỗ sát khí khát máu lạnh như băng, cơ hồ trong nháy mắt từ trên người Đường Tam lan tràn ra. Nhắm mắt lại, hắn tựa hồ như đang hưởng thụ cái cảm giác run sợ đang tràn ngập xung quang hắn.

Trong vòng một năm nay, hồn lực Đương Tam tiến bộ rất ít, cơ hồ chỉ tăng lên một bậc. Nhưng mà hắn tin tưởng, thực lực hiện tại của hắn, có thể chiến thắng ba tên Đường Tam của một năm trước đồng thời liên thủ. Hắn cũng ngày càng hiểu rõ hơn ý nghĩa những lời mà phụ thân hắn đã từng nói, chỉ có không ngừng giãy dụa bên bờ vực sinh tử, mới có thể hiểu được cái gì gọi là thực chiến chân chính.

Rống giận, gầm thét, chín cái âm thanh cơ hồ đồng thời từ phía chín hướng xung quanh Đường Tam vang lên, như vậy là cả chín tên đối thủ, đồng thời đánh về phía Đường Tam.

Nhanh chóng mở mắt ra, nhưng ánh mắt Đường Tam không phải là nhìn về phía các đối thủ. Mà là hướng đến một góc tối trên khán đài của Địa Ngục Sát Lục Trường, nơi mà Hồ Liệt Na đang đứng.

Một năm nay, hễ trận đấu nào mà Đường Tam tham gia, Hồ Liệt Na cơ hồ đều xem qua.

Nhưng nàng lại phát hiện ra rằng, chính mình cũng nhìn không thấu được nam nhân này, từ trên thân nam nhân này, nàng chưa từng thấy qua một chút cảm giác sợ hãi.

Cũng không phải bởi vì Đường Tam có tầng tầng lớp lớp thủ đoạn sát nhân, mà là vì sự kiên nghị toả ra từ người hắn.

---

138. Chương 137: Sát Lục Chi Vương

Đối với Tu La Vương không biết có bao nhiêu nữ tử xinh đẹp ngày đêm yêu thương nhung nhớ, nhưng đáp lại các nàng lại chỉ có vẻ lạnh băng đầy sát khí của Đường Tam.

Từ lúc Đường Tam đạt được hai mươi trận thắng liên tiếp, Hồ Liệt Na có thể khẳng định, nam nhân này tới đây cũng có mục đích giống mình. Vì rèn luyện bản thân.

Trước kia, nàng vẫn cảm giác được, ca ca của mình là người nam nhân xuất sắc nhất. Từ sau khi kết thúc toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái, mặc dù nàng không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng nàng cũng đã có Đường Tam. Mà người nam nhân trước mắt này chính là người thứ ba. Nàng cũng cho rằng đây mới là người xuất sắc nhất.

Hắn không lớn hơn mình, tướng mạo anh tuấn, tính tình kiên nghị không bị trụy lạc hấp dẫn. Mỗi một đặc điểm này đều đặc biết lôi cuốn Hồ Liệt Na.

Một người phụ nữ yêu thích một nam nhân, thường thường có rất nhiều lý do. Hồ Liệt Na biết, nàng đã yêu thích nam nhân này. Ngoại trừ ngày đầu tiên hắn đến nơi đây có nói nhiều hơn một câu với mình sau đó không nói thêm gì nữa. Nhưng nàng vẫn hoàn toàn khẳng định, ngoài hắn, trong lòng nàng giờ này không còn ai khác.

Hồ Liệt Na thở dài, đáng tiếc, hắn là đệ tử Hạo Thiên Tông. Xuất thân tại Võ Hồn điện, sao Hồ Liệt Na lại không biết trong tay Đường Tam là Hạo Thiên Chuy chứ? Thậm chí, nàng chán nản nghĩ: Tại sao nam nhân xuất sắc đều là đến từ Hạo Thiên Tông. Đường Tam, đến cả 9528 cũng như thế.

Trong lúc Hồ Liệt Na đang suy nghĩ không ngừng, thì tại sân đấu Đường Tam cũng động thủ. Chín người, từ chín phương hướng bất đồng đánh tới, nhưng không làm rối loạn dòng suy nghĩ của hắn. Thân hình hư ảo, dưới chân như có lò xo, thân thể Đường Tam tại trong nháy mắt đã vọt đến một đối thủ đang run rẩy trước người.

Sau một khắc, cương đao trong tay đã khảm vào cổ người kia.

Xoay người, đá chân, tay vung lên.

Vô số ánh quang mang từ bàn tay Đường Tam bắn ra. Đó là một miếng cương châm. Tiếng xé gió chói tai thật kích động. Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Đường Tam phóng ám khí mà có thể sống sót được. Chỉ có ba người.

Không phải bởi vì họ có thể tránh được ám khí của Đường Tam. Mà bởi vì thân thể đồng bạn chắn trước họ. Chuẩn xác mà nói. Là thi thể.

Hai người sáu mươi cấp. Một người bảy mươi cấp. Cũng là hai gã hồn đế một hồn thánh.

Nếu như có thể sử dụng hồn kĩ. Ba người này đủ để gây uy hiếp trí mạng đối với Đường Tam hơn năm mươi cấp. Nhưng nơi này là Sát Lục Chi Đô. Trải qua ba tiên thảo cực phẩm, hai cái hồn cốt đã tạo cho cường độ thân thể Đường Tam tốt hơn bọn họ bao nhiêu lần. Hồn lực tất nhiên trọng yếu. Nhưng mất đi kỹ xảo, hồn lực cũng không có tác dụng tuyệt đối.

Ba người kia đồng thời xông lên. Đều là một tay mang theo một thi thể. Tay kia cầm vũ khí. Thân hùng hậu hồn lực tác dụng. Từ ba hướng khác tấn công tới Đường Tam. Tinh thần tập trung, trước mắt Tu La Vương toàn thắng sáu mươi bảy trận, bọn chúng biết, thắng bại là ở hành động này, cơ hội chỉ có lần này.

Nghĩ muốn ngăn trở ám khí của ta sao? Được, như vậy thì cho các ngươi chết dưới ám khí.

Thân thể nhanh chóng xoay tròn một vòng, chưa người nào thấy rõ Đường Tam ra tay như thế nào. Chín thanh phi đao hình cung mỏng như lá liễu cũng đã từ trên người hắn bay ra ngoài.

Đường môn ám khí bài danh đệ bát, Phượng Dẫn Cửu Sồ.

Chín thanh phi đao, giống như phượng hoàng nơi chín tầng trời, lắc lư giữa không trung.

Ba giây sau, trận chiến đấu đình chỉ. Trên vai Đường Tam có thêm vết máu do đối thủ là gã hồn thánh lưu lại. Đáng tiếc, trước khi chém trúng Đường Tam, trên lưng hắn đã găm một thanh phi đao. Hai động mạch tại cổ cũng đồng thời bị hai thanh phi đao khác khảm vào. Cho nên, hắn với hồn lực một đao, cũng chỉ để lại cho Đường Tam một vết thương khoảng ba tấc.

Chiến đấu chấm dứt, Đường Tam cũng không nóng lòng rời đi. Hắn thong thả tiêu sái đến trước mặt mỗi đối thủ, một cước đá xuống.

Đầu lâu dưới chân hắn giống như là nghiền nát trứng gà bình thường. Mà chân hắn phát ra bạch quang làm bắn tung tóe như vậy cũng không bị dính bẩn vào người.

Trước kia lúc chiến đấu đã cho Đường Tam biết rằng chỉ cần đầu đối thủ không bị nghiền nát thì vẫn phải luôn cảnh giác. Để hiểu được đạo lý này, hắn từng chịu sự bồi thường là bị đánh nát ba khối xương sườn.

Thu hồi ám khí từ trên người địch nhân, cất vào Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ. Nơi này là Sát Lục Chi Đô, không có nơi để tiếp tế ám khí, hắn phải quý trọng vì đó là thủ đoạn bảo vệ tính mạng chính mình.

Đôi mắt quyến rũ của Hồ Liệt Na lóe ra ánh quang mang đặc thù. Chứng kiến Đường Tam phi đao trong nháy mắt. Tim nàng không khỏi nhảy nhanh nửa nhịp, nếu như không phải bởi vì nàng có phương pháp đặc thù nhìn ra Đường Tam cũng không hề thay đổi dung mạo, nàng nhất định sẽ cho rằng 9528 cùng với Đường Tam chỉ là một người mà thôi.

Cuối cùng ta yêu một người như thế nào? Là dung mạo hắn sao? Thực lực của hắn? Hay là bản thân hắn.

Sáu mươi tám trận thắng, đó là thành tích trước mắt của Đường Tam. Khoảng cách so với Hồ Liệt Na, lại được rút ngắn một chút nữa.

Sát Lục Chi Đô, căn phòng hắc ám rất rộng rãi.

Xem ra có cái ghế thật lớn, trên ghế này bao quanh thủy tinh hai màu xanh, tím. Thủy tinh đó tạo nên hình thái cổ kính. Trừ cái ghế đó, nơi này hết thảy đều là màu đỏ sậm.

" Tu La Vương lại vừa thắng một trận." Giọng nữ âm lãnh tại trong phòng vang lên.

" Ta biết." Một người thân ảnh cao lớn ngồi xuống ghế. Trong bóng đêm, không thấy rõ tướng mạo hắn, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra, người này vóc người gầy dài ngoằng.

" Thưa đại vương. Chúng ta có nên bắt đầu tiếp xúc với hắn hay không? Sát Lục Chi Đô, thật lâu đã không có cường giả chân chính gia nhập rồi."

" Ngươi cho rằng, hắn là cường giả chân chính sao?" Ngồi ngay ngắn tại trên ghế, nam tử cao lớn hỏi.

" Ít nhất là kỹ xảo của hắn rất hoàn hảo. Tu La Vương đều là vì Sát Lục Chi Đô mà sinh. Hồn lực hắn cũng không đặc biệt mạnh, nhưng các loại kỹ xảo hắn sử dụng lại mạnh đáng sợ. Cho dù là Phong Hào Đấu La, tại Sát Lục Chi Đô, không có hồn kĩ đặc biệt cũng không có thể giết được hắn. Ta có thể khẳng định, tại trên người Tu La Vương, ít nhất tồn tại một khối hồn cốt."

Sát Lục Chi Vương trầm mặc chốc lát," Vậy ngươi cho rằng, hắn có thể hoàn thành thắng trăm trận để khiêu chiến Địa Ngục Lộ hay không?"

" Hoàn thành trăm trận là chuyện sớm hay muộn. Nhưng Địa Ngục Lộ vô cùng đáng sợ, e rằng hắn không qua nổi mà thôi."

Sát Lục Chi Vương lạnh lùng nói:" Không cần tiếp xúc hắn ."

" Tại sao? Đại vương, chẳng lẽ ngài không hy vọng Sát Lục Chi Đô chúng ta trở nên càng mạnh sao? Mặc dù ngàn năm trước chúng ta cùng Võ Hồn điện từng có hiệp nghị. Nhưng ai biết một ngày nào đó bọn họ sẽ hủy bỏ hiệp nghị?"

Sát Lục Chi Vương lạnh lùng nói:" Võ Hồn điện hiện tại không có thời gian để ý tới chúng ta. Một tháng trước, có một vị khách nhân tới. Ngươi nhớ kỹ chứ?"

" Khách nhân?"

" Đúng vậy. Chính là một trong hai vị Sát Thần đương thời."

" Chẳng lẽ là, Tu La Vương cùng vị Sát Thần kia có quan hệ?" Nữ tử lạnh băng giọng có chút run rẩy.

Sát Lục Chi Vương thản nhiên nói:" Ngươi đoán được rồi. Ở trên thế giới này, nếu như có thể chính thức uy hiếp Sát Lục Chi Đô, thì không phải là Võ Hồn điện. Mà là hai vị Sát Thần này. Bọn họ, ta cũng không thể đắc tội. Ngươi hẳn là biết, thông qua Địa Ngục Lộ, người trong phạm vi tại Sát Lục Chi Đô có thể sử dụng hồn kĩ. Mà Tu La Vương, là người mà hai vị Sát Thần đáng sợ nhất kia đưa tới. Tất cả thuận theo tự nhiên đi. Mặc dù ta cũng không nguyện ý lại xuất hiện một vị Sát Thần. Nhưng lại càng không muốn lửa giận từ vị Sát Thần kia."

Nữ tử lạnh băng hít một hơi," Thưa Sát Lục Chi Vương vĩ đại, chỉ sợ hắn sẽ mang đến cho Sát Lục Chi Đô một kết quả không thể đoán trước. Dù sao, mỗi một vị Sát Thần xuất hiện, đối với Sát Lục Chi Đô mang một mối nguy cơ. Tại Sát Lục Chi Đô chúng ta không phải có ngụ ngôn trên tường lưu lại để chỉ bảo như

vậy hay sao? Sát Thần giáng lâm, địa ngục tai nạn. Mấy lần trước, mỗi một lần Sát Thần xuất hiện, đều làm Sát Lục Chi Đô tổn thương nặng nề, nếu như lần này thật sự lại thế, ta sợ……"

Sát Lục Chi Vương trầm giọng nói:" Vấn đề ta muốn cũng tới rồi. Ngươi không biết chính là, không chỉ là Tu La Vương có bối cảnh là Sát Thần, mà Sứ Giả Địa Ngục đã đạt được hơn bảy mươi trận thắng kia cũng như vậy. Nàng cũng là do một Sát Thần đưa tới. Nếu không phải như thế, ngươi nghĩ rằng ta có thể cho phép nàng vẫn tồn tại đến giờ sao?"

" Thưa đại vương, như vậy làm thì thế nào? Chúng ta an bài địa ngục sứ giả đối mặt Tu La Vương, bọn họ nếu……"

Lời còn chưa dứt, hai đạo quang mang đỏ như máu đã từ trong mắt Sát Lục Chi Vương phóng ra, không khí xung quanh như ngừng lại, mùi máu tươi phát tán dày đặc. Nữ tử lạnh băng thét lên một tiếng thảm thiết, đứng yên một chỗ, thân thể run rẩy kịch liệt.

" Đừng tưởng rằng ta sủng ái ngươi là có thể tùy tiện nói lung tung. Thông qua Địa Ngục Lộ, Sát Thần tùy lúc đều có thể trở về Sát Lục Chi Đô. Địa Ngục Sát Lục Trường đã có quy củ những đọa lạc giả thắng năm mươi trận trở lên thì sẽ không gặp nhau tại cùng trận đấu. Nếu như bị bất cứ một vị Sát Thần biết tình huống như vậy. Đối với Địa Ngục Chi Đô, mới thật là tai nạn có tính chất hủy diệt. Với Sát Thần bất cứ hồn sư nào cũng có thể khôi phục hồn kĩ để sử dụng. Nếu không, ngươi nghĩ đi, ta sẽ thỏa hiệp với bọn họ sao?"

Ánh mắt đỏ như máu phiêu đãng trên không trung, Sát Lục Chi Vương lẩm bẩm:" Ta chỉ là hy vọng, dưới tình huống bình thường, bọn họ không cách nào kiên trì đến trăm trận, càng không cách nào thông qua Địa Ngục Lộ. Nếu không, xuất hiện đồng thời hai gã Sát Thần. Sợ rằng kiếp nạn của Sát Lục Chi Đô thực sự cũng đến rồi."

Bàn tay to huy động, một cỗ chất lỏng đỏ sậm nồng nặc từ trước mặt hắn bay ra, tại trong bóng tối, trước mặt hắn xuất hiện một cái Huyết Trì thật lớn, bên trong là máu tươi sền sệt.

Há mồm đem máu tươi nuốt vào trong bụng, nơi ánh sáng ảm đạm, mơ hồ lộ ra hai cái răng nanh.

Thời gian tu luyện dần dần trôi qua, khoanh chân ngồi trong phòng nhỏ, toàn thân Đường Tam không ngừng truyền ra từng đợt hàn ý lạnh băng. Sát khí khổng lồ xoay quanh thân thể trong thời khắc này cũng ảnh hưởng đến hắn.

Đến đây đã gần hai năm , khoảng cách danh hiệu quán quân của Địa Ngục Sát Lục Trường, cuối cùng chỉ kém một trận đấu. Nhưng Đường Tam lại phát hiện, chính mình phảng phất muốn chết.

Hai năm thời gian, đọa lạc giả chết ở trong tay của hắn đâu chỉ hơn một ngàn, cứ cho hạng đọa lạc đó là những người tà ác. Nhưng một khi giết chết một người, Đường Tam đều đã cảm giác được sát khí trên người mình đều tăng vài phần. Mà sát khí đó vô hình đã không ngừng mà ảnh hưởng hắn.

Sở dĩ tiêu hao đến hai năm thời gian, mới từ từ đến gần đích trăm trận thắng, ngoài vấn đề nhân số tham gia thi đấu. Vấn đề lớn nhất là chính bản thân Đường Tam.

Mới đầu sát khí phát ra còn chưa có gì, nhưng sau khi ở chỗ này giết chóc vượt qua trăm người, Đường Tam dường như phát hiện, sát khí đã bắt đầu ảnh hưởng đến tâm chí hắn. Lúc vừa mới bắt đầu, ngẫu nhiên chỉ là giải tỏa tâm tình, nhưng theo thời gian kéo dài, hơi thở giết chóc ngày càng trở nên rõ ràng. Dường như thấy bất cứ sinh vật gì cũng đều muốn đem tru sát. Tiện tay giết người, tựa đơn giản như nghiền chết con kiến vậy.

Cho nên, Đường Tam ngoài thời gian tham gia trận đấu, hắn tu luyện chủ yếu không phải để đề cao thực lực bản thân, mà là áp chế sát khí càng ngày càng cường thịnh. May là hắn tu luyện Huyền Thiên Công chính là huyền môn nội công chính tông, có hiệu quả trừ tà. Hắn vừa lại chiếm được Tinh thần ngưng tụ Trí tuệ đầu cốt, có thể khống chế tinh thần lực rất mạnh, mới không bị ý niệm giết chóc trong đầu khống chế.

Đồng thời, Đường Tam cũng đem giết chóc khi đấu trận trở thành cách phát tiết.

Chẳng bao lâu, Đường Tam đã hoàn thành chín mươi chín trận đấu nơi Địa Ngục Sát Lục Trường, hắn mơ hồ cảm giác được, mình sắp khắc chế không được sát khí trong cơ thể nữa. Đồng thời, hắn cũng hiểu được nguyên nhân tại sao Hồ Liệt Na đã sớm đạt tới chín mươi chín trận thắng lợi lại chậm chạp không tiến hành trận đấu thứ một trăm.

Ở Sát Lục Chi Đô này, giết người tàn bạo để hình dung hai người bọn họ cũng quá không chút nào. Cũng bởi vì hai năm này bọn họ quật khởi, mà hiện tại đọa lạc giả can đảm tham gia trận đấu tại Địa Ngục Sát Lục Trường cũng càng ngày càng trở nên ít hơn. Càng nhiều người lựa chọn cách lưu trữ số trận sinh tồn trước kia, số trận chiến đấu dùng hết, cũng đều lấy phương thức đầu hàng cống hiến máu tươi. Dù sao, cống hiến máu tươi so sánh với việc sẽ chết, kéo dài hơi tàn tuyệt đối là cách đại đa số người lựa chọn.

"Bang... bang..." đột nhiên tiếng gõ cửa từ bên ngoài vang lên. Áp lực sát khí của Đường Tam cơ hồ trong nháy mắt tựu tăng lên. Không khí trong phòng nhỏ tức thời ngưng tụ lạnh như băng. Đè sát khí xuống, hơi thở ngưng trọng. Mùi máu tanh vô hình từ trên người Đường Tam phóng thích." Ai?" Đường Tam trầm giọng hỏi.

" Là ta." Thanh âm êm tai từ ngoài cửa vang lên. Mặc dù âm thanh nay Đường Tam nghe không nhiều. Nhưng hắn vẫn có thể phân biệt người lên tiếng là Hồ Liệt Na.

Nhíu mày, Đường Tam trong lòng thầm nghĩ. Tại sao nàng tới đây?

Tiện tay vung lên. Một cỗ khí lưu phóng ra mở then cửa." Mời vào đi." Không biết Hồ Liệt Na vì mục đích gì. Đường Tam đè sát khí trong lòng xuống. Nhưng tính cảnh giác cũng đã tăng lên tới cực mạnh.

Cửa mở ra. Hồ Liệt Na, một thân hắc y từ bên ngoài đi vào. Sắc mặt của nàng nhìn qua cực kì tái nhợt. Trong tay vẫn cầm một chén huyết tinh mỹ lệ uống thong thả. Cái này tựa hồ đã trở thành thói quen của cường giả trong Sát Lục Chi Đô. Ngoại trừ Đường Tam. Cơ hồ trong Sát Lục Chi Đô người thắng nơi sân đọa lạc giả đều đã thường xuyên uống máu không biết từ đâu.

Nhìn thoáng qua cái chén trong tay Hồ Liệt Na. Đường Tam nhíu mày." Có chuyện gì sao?"

Hồ Liệt Na không có tới gần Đường Tam, mà đứng ở cạnh cửa. Nàng rất rõ ràng, ở trong thế giới giết chóc này, tính cảnh giác của mỗi người đều là cực cao. Nàng không hy vọng bởi vì hành động của mình lại vô tình tạo hiểu lầm cho Đường Tam.

" Ta hy vọng cùng ngươi liên thủ." Hồ Liệt Na nói thẳng mục đích của chính mình.

" Liên thủ?" Đường Tam có chút nghi hoặc nhìn nàng," Quy định của Địa Ngục Sát Lục Trường ngươi không phải không biết. Mỗi một trận đấu, chỉ có thể có một kẻ chiến thắng, chúng ta có thể gặp phải nhau, thì liên thủ thế nào? Hồ Liệt Na lạnh nhạt cười, con mắt đỏ như máu phát sáng, Đường Tam cũng đoán được, mấy ngày này Hồ Liệt Na cũng giãy dụa trong thống khổ, cứ nhìn nàng cũng có một khối đầu hồn cốt để trợ giúp mới không có nổi điên là biết. Hơn nữa nhìn nàng cũng là người có tính cách kiên nghị. Nhưng so với Đường Tam thì vẫn kém một ít. Hôm nay, vất vả đem sát khí đè xuống vài phần. Lúc này mới tìm đến Đường Tam.

" Chúng ta khó có khả năng gặp nhau tại trận đấu tới . Chỉ cần vượt qua năm mươi trận thắng. Dựa theo quy củ của Sát Lục Chi Đô, dường như cũng không đụng nhau nữa. Nếu không, ai còn có thể dễ dàng thắng trăm trận? Ta tới tìm ngươi, cũng không phải vì lý do này, mà là hy vọng cùng ngươi liên thủ đi sâu vào Địa Ngục Lộ."

" Địa Ngục Lộ?" Mặc dù đúng khi vừa tới đến Sát Lục Chi Đô, Đường Tam chỉ nghe qua chuyện này, đối với tình huống ở Địa Ngục Lộ hắn là hoàn toàn xa lạ . Lúc ấy hắn cũng từng hỏi qua Hắc sa cô nương dẫn đường, nhưng nang lại không đưa ra đáp án mà chỉ nói là Địa Ngục Lộ tại Sát Lục Chi Đô là cơ mật lớn nhất, chỉ có người thắng trăm trận mới có quyền biết đến.

Hồ Liệt Na chăm chú gật đầu," Đúng vậy, chính là Địa Ngục Lộ. Ngươi, ta mặc dù đang ở Địa Ngục Sát Lục Trường sắp đạt được trăm trận thắng lợi. Nhưng trên thực tế, thực lực chúng ta thật chưa chắc mạnh hơn so với các đối thủ. Chẳng qua chúng ta đều có thể dưới tình huống không có năng lực của hồn kĩ mà thắng đối thủ. Hiện tại chuẩn xác mà nói ngươi, ta đều không chính thức thật sự là đọa lạc giả. Ngươi

không cần phản bác ta. Nếu như ta đoán không sai, ngươi hẳn cùng ta giống nhau, là tới nơi này lịch lãm , đúng không?"

Trong lòng Đường Tam thầm kinh ngạc, lời này của Hồ Liệt Na có độ tin cậy cực cao, ít nhất hắn không nghe thấy bất cứ sơ hở nào. Hơn nữa mặc dù trên người Hồ Liệt Na sát khí tràn ngập, nhưng lúc này ánh mắt nhìn mình thật phi thường chân thành.

" Cái đó và tham gia Địa Ngục Lộ có cái quan hệ gì?" Đường Tam thản nhiên hỏi.

Trong mắt Hồ Liệt Na hiện lên một tia lạnh lẽo," Đương nhiên là có quan hệ. Nếu như ngươi không phải là đọa lạc giả, lịch lãm đến bây giờ, hẳn là nên chấm dứt. Tất nhiên phải thông qua Địa Ngục Lộ mới có thể rời khỏi nơi này. Hơn nữa, tại Địa Ngục Lộ, cất giấu một bí mật rất lớn. Bất luận là ngươi hay là ta, chỉ bằng vào lực lượng cá nhân thực khó có khả năng thông qua. Chỉ khi chúng ta liên hợp lại mới có cơ hội thành công đi ra ngoài."

Đường Tam lạnh nhạt cười," Ta dựa vào cái gì để tin tưởng ngươi đây? Ai biết ngươi có ở sau lưng đâm ta một đao hay không, đừng quên nơi này là Sát Lục Chi Đô. Bất luận kẻ nào cũng không thể dễ dàng tin tưởng được."

Cắn cắn môi dưới, mặc dù Hồ Liệt Na biết rõ Đường Tam hoài nghi vấn đề này là chuyện bình thường, nhưng trong lòng nàng vẫn có cảm giác không thoải mái. Ở sâu thẳm trong tâm, nàng quả thật rất thích thanh niên anh tuấn này. Nhưng hôm nay nàng tới tìm Đường Tam, cùng tình cảm không quan hệ.

" Nếu như ta không nhìn lầm, ngươi hẳn là đến từ Hạo Thiên Tông. Mặc dù không có hồn kĩ, nhưng Hạo Thiên Chùy của ngươi không thể gạt được người sáng suốt ." Hồ Liệt Na chăm chú nhìn Đường Tam nói.

Đường Tam nhìn nàng một cái," Thì tính sao? Hồ Liệt Na nói:" Vì tỏ vẻ thành ý của ta, ta có thể đem hiểu biết của ta nói cho ngươi. Ta gọi là Hồ Liệt Na, đến từ chính Võ Hồn điện. Sư phụ của ta, chính là đương kim Võ Hồn điện Giáo Hoàng bệ hạ."

Nghe xong những lời này, trong lòng Đường Tam chấn động, thì ra Hồ Liệt Na chính là đệ tử thân truyền của giáo hoàng, khó trách phụ thân nói nàng mới là một đời hoàng kim, chính mình cần chú ý.

Đường Tam nói:" Như vậy là đại biểu thành ý của ngươi sao? Ngươi xuất thân từ nơi nào thì có quan hệ gì với ta chứ."

" Ngươi……" Hồ Liệt Na không nghĩ tới thái độ Đường Tam lại như thế, lúc này nàng biết, người thanh niên anh tuấn trước mắt là người nàng hận nhất. Mà đối với Đường Tam, nàng sớm có ấn tượng tốt hơn.

" Hợp tác thì cả hai cùng có lợi. Địa Ngục Lộ không quy định nhân số tiến vào là bao nhiêu . Bất luận là ngươi hay ta, một người tiến vào hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Như vậy tốt rồi, ta lại nói cho ngươi một cái bí mật khác, Nếu như có thể từ Địa Ngục Lộ đi ra ngoài chẳng những có thể tùy thời rời khỏi nơi này. Còn có thể đến một chỗ cực kỳ tốt."

" Hả?" Đường Tam nói:" Ngươi đem tình huống Địa Ngục Lộ nói cho ta hết một lần, có lẽ ta sẽ suy nghĩ cùng ngươi có thể hợp tác."

Nếu như là trước kia Hồ Liệt Na, khẳng định không có dễ dàng đem bí mật trong lòng nói ra, nhưng nữ nhân khi thích một người, thường thường đều không bị điều khiển bởi lý trí, càng huống chi bây giờ đại bộ phận tinh lực của nàng đều dùng để áp chế sát khí.

Lập tức, Hồ Liệt Na chăm chú nói:" Vào cửa Địa Ngục Lộ, tại Địa Ngục Sát Lục Trường là địa phương mỗi ngày chúng ta chiến đấu. Mỗi người chết tại đó, máu cùng linh hồn đều bị Địa Ngục Lộ viện hấp thu. Tình huống trong Địa Ngục Lộ cụ thể như thế nào ta cũng không minh bạch. Ta chỉ biết, tiến vào nơi đó nếu như không có sát khí cường đại làm bảo vệ, lập tức sẽ bị khí tức hung lệ của Địa Ngục Lộ thôn phệ."

" Sát Lục Chi Đô hình thành quả thật có rất nhiều thuyết pháp, nhưng loại đáng tin nhất, lĩnh vực đặc thù chính là vị đột phá trăm cấp là cường giả vĩ đại đã lưu lại. Mà tên lĩnh vực này được gọi là Sát Thần lĩnh vực. Nếu như có thể xông qua Địa Ngục Lộ, có thể tương đương là ngươi sẽ chiếm được Sát Thần lĩnh vực. Sát Thần lĩnh vực đem hấp thụ sát khí để hình thành lĩnh vực của bản thân, kết quả là mang đến thiên phú

trong vũ hồn. Tăng phúc này có thể tương đương việc thông qua khảo nghiệm Địa Ngục Lộ so với hồn sư bình thường là xuất ra nhiều hơn một cái kỹ năng. Hơn nữa còn là loại kỹ năng lĩnh vực quý giá nhất."

" Loại kỹ năng lĩnh vực quý giá nhất sao?" Đường Tam thản nhiên hỏi. Kì thật,nghe Hồ Liệt Na nói, trong lòng hắn thầm cả kinh.

Thân là đệ tử Đại sư, hắn như thế nào có thể không biết tác dụng loại kỹ năng lĩnh vực chứ? Lúc này hắn mới thật sự nghĩ thông suốt mục đích phụ thân lại cho mình tới đây lịch lãm. Chẳng những có thêm kiến thức tử vong, tại địa phương hắc ám nhất để rèn luyện tâm chí, đồng thời cũng là vì cái sát lục lĩnh vực này.

Hồ Liệt Na có chút lo lắng nói:" Thật không biết sư phụ của ngươi dạy ngươi như thế nào. Loại kỹ năng lĩnh vực đương nhiên trọng yếu. Nói đại khái, chỉ có tại hồn sư đạt tới Phong Hào Đấu La cảnh giới, lúc hồn kĩ thứ chín có mới xuất hiện được. Hơn nữa tỉ lệ xuất hiện cũng chỉ có một phần mười. Loại hồn kĩ lĩnh vực được xưng là cực phẩm hồn kĩ. Ngoại trừ đạt được cấp bậc Phong Hào Đấu La ra, cũng chỉ thiên phú võ hồn kỹ năng mới có khả năng xuất hiện. Nếu lĩnh vực thuộc về mình, thực lực sẽ được tăng mạnh, mà thực lực đối thủ sẽ bị áp chế. Nếu như ứng dụng đúng cách, hiệu quả đạt được cực kì kinh khủng ."

Nói đến đây, Hồ Liệt Na dừng lại một chút, dùng ngữ khí trầm trọng tiếp tục nói:" Hơn nữa, thiên phú lĩnh vực sẽ theo thực lực bản thân tăng lên mà không ngừng tiến hóa. Giống như, Sát Thần lĩnh vực sẽ theo sát khí tăng cường mà tăng cường."

Thần sắc Đường Tam có chút thay đổi," Ngươi làm thế nào biết như vậy?"

Hồ Liệt Na hít sâu, ánh mắt toát vẻ do dự, sau một lúc lâu, mới nói:" Bởi vì, ta đã nhận thức có một người là cường giả Sát Thần lĩnh vực. Những điều này là do nàng nói cho ta biết, nếu không, tại sao ta lại đến địa phương ác độc này."

Đường Tam nhìn thoáng qua cái chén trong tay nàng có chứa huyết tinh mỹ lệ," Ác tâm? Ta xem ngươi thích ứng vô cùng tốt."

Đôi mi thanh tú Hồ Liệt Na hơi nhíu, ánh mắt đỏ như máu rõ ràng tăng lên vài phần," Đây không phải thích ứng. Chỉ là uống nó sẽ làm tâm tình của ta bình tĩnh một ít, cũng không xao động như vậy."

" Xem ra ngươi nói cho ta biết Sát Thần lĩnh vực này, đề tỉnh ngươi một câu, trong Sát Lục Chi Đô, mọi thứ đều có độc . Ngươi uống thứ này càng nhiều, trúng độc lại càng nặng. Đó là một loại độc dược giấu ở trong máu tác động chậm. Ta không biết sau này rời khỏi địa ngục sẽ có hiệu quả gì. Nhưng ta có thể khẳng định, độc tính kịch độc hẳn là sẽ phải chịu ảnh hưởng bởi Địa Ngục Lộ. Hơn nghìn năm mới có tám người có thể rời khỏi nơi này. Tất nhiên không phải do Địa Ngục Lộ quá kinh khủng. Mà sợ rằng loại kịch độc này phát ra mang tác dụng rất lớn."

"Ba…" Cái chén đọa lạc rơi trên mặt đất, chất lỏng đỏ tươi tràn ra. sắc mặt Hồ Liệt Na nhất thời trở nên khó coi hẳn lên.

" Có độc?" Nàng có chút không dám tin nhìn Đường Tam.

Đường Tam lạnh nhạt nói:" Ta đã cẩn thận nghiên cứu qua. Độc này không phải bắt đầu xuất hiện trong máu. Mà là trong không khí. Bị độc tố trong không khí ảnh hưởng với sát khí bản thân cùng kích thích. Đều muốn dùng máu tươi để bình phục xao động. Chỉ sợ lâu rồi sẽ thành nghiện. Độc trong máu này sẽ làm người khác hưng phấn. Thậm chí làm người khác trở nên càng cường đại hơn. Nhưng một khi kịch độc bị kích thích ra. Sợ rằng không ai có thể chống đỡ được . Ngươi trúng độc còn không nặng. Ngừng việc uống máu lại thì còn có thể cứu được. Nếu như ngươi lại tiếp tục uống nữa. Sợ rằng tại Địa Ngục Lộ ngươi không phải là đồng bọn với ta. Mà là tạo phiền toái cho ta."

Đem điều đó nói cho Hồ Liệt Na, đương nhiên không phải bởi vì Đường Tam cảm kích nàng đã nói ra sự tình về Sát Thần lĩnh vực. Từ trong giọng nói Hồ Liệt Na. Hắn nghe ra được rằng một đời hoàng kim Võ Hồn điện cũng không có dối gạt chính mình, cũng không có ý lừa gạt mình.

Như vậy Địa Ngục Lộ hiển nhiên cũng không quá tốt. Cho nên Đường Tam mới đưa chuyện nàng đã trúng độc nói cho nàng.

Ở nơi này, hiện tại đã không có bạn hay địch nữa, chỉ cần có lợi đối với sinh tồn của mình thì cũng không được có chút do dự. Hết thảy đều phải đợi sau khi rời khỏi nơi này thì mới nói.

Từ túi Như Ý Bách Bảo lấy ra một viên dược hoàn ném qua. Đường Tam nói:" Nếu như ngươi tin ta. Thì hãy ăn nó. Ước chừng chỉ trong thời gian ba ngày. Ngươi sẽ có đau bụng một chút. Từ từ đem độc tố trong cơ thể đưa ra ngoài. Nếu như ngươi không tin ta. Như vậy tại Địa Ngục Lộ, chúng ta cũng không cần phải hợp tác. Ta không hy vọng lúc nào cũng mang theo lựu đạn bên người."

Nhìn ánh mắt bình tĩnh mà đầy áp lực của Đường Tam. Hồ Liệt Na tiếp nhận dược hoàn. Không chút do dự ném vào miệng. Xoay người đi ra ngoài. Khi rời đi, câu nói sau cùng của nàng bay vào tai Đường Tam." Ta tin tưởng ngươi. Cũng muốn ngươi tin tưởng ta. Bởi vì chúng ta đều muốn còn sống rời đi."

Ba ngày sau, tại ngục sát lục trường. " Oanh…."

Gã đối thủ cuối cùng bị Hạo Thiên Chùy của Đường Tam đánh vào đầu mà chết. Cho dù là hắn, lúc này cũng giơ cao hai tay của mình, toàn thân không hề giữ lại đã phóng thích hơi thở giết chóc kinh khủng đậm mùi máu tanh.

Một trăm trận, ước định cùng phụ thân cuối cùng rốt cuộc đã hoàn thành . Gần như sát khí tại không trung đã biến thành thật thể giống như một dòng suối chảy thật lớn. Xung quanh sân đấu, đa số mọi người đang xem cuộc chiến đọa lạc giả khi trên người hắn phóng thích sát khí khổng lồ thì tất cả đều lạnh ngắt như tờ.

Ba chữ Tu La Vương, giống như là tượng trưng cho tử thần. Điểm này, cùng với Địa Ngục Sứ Giả khi thắng trận ở trong lòng bọn họ địa vị hoàn toàn giống nhau.

Mỗi người đều cho rằng Tu La Vương là tồn tại đáng sợ nhất. Bởi vì, đối thủ của hắn chưa một người nào có thể lưu lại toàn bộ thi thể, thậm chí là đầu lâu. Bất luận đối thủ sống hay chết, Tu La Vương đều có thói quen giẫm nát đầu địch nhân để bảo rằng đảm chính mình đã thắng lợi.

Sát khí cùng thực lực có thể không có quan hệ trực tiếp, đối với Đường Tam, tại trong Sát Lục Chi Đô không kẻ nào nguyện ý làm đối thủ của hắn.

" Chúc mừng ngươi, Tu La Vương tuổi trẻ." Thanh âm trầm thấp bén nhọn đột nhiên từ bốn phương tám hướng truyền đến. sát khí phóng thích trên người Đường Tam dĩ nhiên khi thấy thanh âm này vang lên chỉ trong nháy mắt đã quay về, một lần nữa bị ép vào trong cơ thể hắn. Sắc mặt Đường Tam nhất thời trở nên tái nhợt.

Trong Địa Ngục Sát Lục Trường hào khí nhất thời bốc lên đến mức tận cùng, bởi vì ở giữa không trung, một đạo thân ảnh đỏ như máu đang từ trên trời giáng xuống.

" Sát Lục Chi Vương, Sát Lục Chi Vương, Sát Lục Chi Vương……" Thanh âm hò hét của đọa lạc giả ầm ĩ, bọn họ dường nhưng không có ý muốn dừng lại chút nào.

Trong lòng Đường Tam lẫm liệt, ánh mắt hướng tới giữa không trung nhìn thân ảnh màu đỏ.

Đó là một nam nhân thân hình rất cao lớn, xung quanh toàn thân đều bao một lượng lớn huyết tinh màu đỏ.

Sắc mặt tái nhợt, hai con mắt hoàn toàn màu đỏ, thân thể từ không trung chậm rãi hạ xuống, tựa hồ căn bản không cần dùng tâm hạn chế dẫn lực.

Một màn này, Đường Tam đã từng chứng kiến trên người phụ thân hắn. Hắn có thể khẳng định, vị Sát Lục Chi Vương từ trên trời giáng xuống này tuyệt đối là một gã cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La.

Trôi nổi cách mặt đất khoảng năm thước giữa không trung, Sát Lục Chi Vương không hạ xuống, từ không trung nhìn bao quát Đường Tam, thanh âm trầm thấp bén nhọn lại lần nữa vang lên," Cho mời Địa Ngục Sứ Giả."

Đại môn bên kia của Địa Ngục Sát Lục Trường mở ra, hai mắt gần như nửa màu đỏ, hơi thở sát khí rõ ràng tràn ngập xung quanh, Hồ Liệt Na chậm rãi đi tới. Ánh mắt của nàng nhìn kỹ Đường Tam, hơi thở bản thân mới ổn định vài phần.

Ánh mắt Sát Lục Chi Vương hướng Địa Ngục Sát Lục Trường xem cuộc chiến.

" Ta thật cao hứng, hôm nay chứng kiến hai cường giả của Sát Lục Trường sinh ra. Đã có vài chục năm không có xuất hiện người thắng trăm trận, nhưng hai người tuổi trẻ này đã làm được điều đó. Bọn họ bằng chính thực lực cường đại cùng sát khí kinh khủng của mình đang làm các ngươi run rẩy, có đúng không? Các con dân của ta."

" Đúng...,Đúng..., Đúng..." Trên người Sát Lục Chi Vương tựa hồ có một loại mị lực đặc biệt, làm tất cả đọa lạc giả hiện tại nhìn thấy hắn đều sinh ra một loại sùng bái gần như điên cuồng.

Từ trên người hắn, Đường Tam thấy có một cỗ hơi thở thản nhiên, làm người khác có chút say mê. Đáng tiếc, đối với hắn cùng Hồ Liệt Na mà nói, ảnh hưởng loại này cũng không tính gì.

Sát Lục Vương cúi đầu, nhìn về phía Đường Tam cùng Hồ Liệt Na," Tu La Vương, Địa Ngục Sứ Giả. Cảm tạ các ngươi vừa làm cho ta cảm nhận lại được tình cảm mãnh liệt tồn tại. Một trăm trận thắng, tốt lắm. Vì biểu hiện thành tích của các ngươi. Ta quyết định phá cách phong các ngươi danh hiệu Sát Thần. Từ nay về sau, các ngươi cũng có thể thoải mái ra vào Sát Lục Chi Đô. Hơn nữa ta còn có lễ vật để mời các ngươi làm khách khanh tại Sát Lục Chi Đô."

Không cần đến Địa Ngục Lộ ? Đường Tam kinh ngạc nhìn Hồ Liệt Na, vừa lúc phát hiện Hồ Liệt Na đang nhìn mình. Ánh mắt hai người đều toát ra vẻ nghi hoặc.

Sát Lục Chi Vương đang làm cái quỷ gì? Không trải qua Địa Ngục Lộ đã phong danh hiệu Sát Thần.

Đường Tam cùng Hồ Liệt Na đều là người thông minh, có được Trí tuệ hồn cốt , ánh mắt hai người chỉ trao đổi một chút, tựa như hiểu được dụng ý Sát Lục Chi Vương.

Đến Địa Ngục Lộ, không thể nghi ngờ là cực kì nguy hiểm.

Nhưng sau lưng nguy hiểm này, có Sát Thần lĩnh vực tồn tại hấp dẫn thật lớn. Trước mắt, Sát Lục Chi Vương hiển nhiên là không hy vọng bọn họ đạt được Sát Thần lĩnh vực.

Hồ Liệt Na mở miệng trước," Không cần. Thưa Sát Lục Chi Vương vĩ đại. Không thể bởi vì chúng ta mà phá hủy quy củ Sát Lục Chi Đô. Ta nguyện ý thông qua khảo nghiệm tại Địa Ngục Lộ, sau đó mới nhận tặng phẩm của ngài. Ta hy vọng lực lượng chính mình từ nơi này đi ra ngoài, trở thành Sát Thần chính thức."

Ánh mắt Sát Lục Chi Vương ngưng lại," Sự kinh khủng của Địa Ngục Lộ chỉ sợ ngươi cũng không biết. Địa Ngục Sứ Giả, ta hy vọng ngươi hiểu được, tánh mạng con người chỉ có một lần."

Hồ Liệt Na cười lạnh một tiếng," Sát Lục Chi Vương vĩ đại, ngài bàn về tính mạng của ta, có phải hay không có chút buồn cười? Nơi này là thế giới giết chóc."

Hồng quang từ trong mắt của Sát Lục Chi Vương chợt lóe rồi biến mất, ánh mắt hắn chuyển sang nhìn Đường Tam," Vậy còn ngươi? Ngươi nguyện ý tiếp nhận phong thưởng của ta, trở thành quý khanh khách tại Sát Lục Chi Đô chứ?"

Trích:

Nguyên văn bởi Tác giả

Có thể có bạn đọc không rõ tại sao Tiểu Tam muốn viết tập Sát Lục Chi Đô này. Ân, ta đem tập này đơn giản nói qua một chút cho mọi người xem.

Đấu la đại lục tập hai mươi :Sát Lục Chi Đô

Giản lược tập này: Đường Tam rốt cuộc đạt được đệ ngũ hồn hoàn, hơn nữa là dưới dưới tình huống không cần liệp sát bất cứ hồn thú gì, tự hành ngưng kết đệ ngũ hồn hoàn. Trong tập này, Đường Tam tiến vào Sát Lục Chi Đô tu luyện. Ở trong tập này, Đường Tam sẽ khiến hắn tương đối hiểu rõ về hai loại hồn kỹ trong tương lai.

Lam ngân thảo tỉnh giấc đối với thực lực Đường Tam có ảnh hưởng theo tính bản chất, ảnh hưởng cực kì sâu sắc. Tuyệt không phải đơn giản là chỉ thêm một hồn kỹ.

139. Chương 138: Máu Trên Tế Điện, Địa Ngục Lộ

Sắc mặt của Sát Lục Chi Vương chợt biến đổi: "Các ngươi muốn liên thủ với nhau, cùng vượt qua Địa Ngục lộ? Chẳng lẽ các ngươi đã quên chính mình xuất thân từ đâu rồi sao? "

Hồ Liệt Na cười lạnh nói: "Ở cái thế giới này, không có địch nhân nào là vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là mãi mãi trường tồn. Thay vì cả hai người lần lượt vào rồi lần lượt chết, tại sao lại không cùng liên thủ thông qua, như vậy sẽ có cơ may còn sống mà ra ngoài và trở thành Sát Thần chính thức? Chuyện chúng ta ở trong đó ra sao, không cần ngài phải bận tâm đến. Sát Lục Chi Vương vĩ đại, thỉnh ngài cứ dựa theo quy củ của Sát Lục Chi Đô mà làm. "

Một vầng sáng màu đỏ nhạt từ trên người Sát Lục Chi Vương phóng thích ra, nếu không phải vì trong lòng có điều cố kị, hắn đã tiện tay đem hai người trước mắt hủy diệt. Lấy thực lực của Hồ Liệt Na và Đường Tam bây giờ, trước mắt hắn bất quá cũng như con kiến hôi bình thường. Nhưng hắn thực sự không thể ra tay với họ. Hắn sợ, sợ Sát Lục Chi Đô vì hành động này của hắn mà bị hủy diệt. Thế giới này dù có âm u, lợi hại thế nào đi chăng nữa, một khi đã chọc tới thế lực sau lưng hai người này, chỉ sợ cũng không thể tồn tại được nữa.

"Đã như vậy, các người cùng đi Địa Ngục lộ đi. Nếu các ngươi có thể thông qua khảo nghiệm của Địa Ngục lộ, trở thành Sát Thần, vậy thay ta vấn an trưởng bối của các ngươi.", ngữ khí của hắn rõ ràng đã trở nên lãnh đạm, mang theo vài ý tứ châm chọc. Địa Ngục lộ là nơi các ngươi có thể xông ra xông vào thoải mái túy tiện sao? Cho dù là hai người thì cũng chuyện đó cũng không có dễ dàng gì.

Sương mù nồng đậm màu đỏ từ trên người Sát Lục Chi Vương chợt phóng thích ra, hơi thở khổng lổ mãnh liệt bức bách Đường Tam và Hồ Liệt Na không thể không nhanh chân bay lùi lại. Sau khi thối lui cả chục bước, hai người họ mới có thể miễn cưỡng trụ lại được.

Hơi thở mà Sát Lục Chi Vương phóng thích không phải là sát khí, mà là hơi thở tà ác cực độ, làm xương tủy người khác tưởng như muốn đông cứng lại. Làn sóng tà ác băng lãnh màu đỏ chậm rãi tản ra, cơ hồ trong nháy mắt, đã lan ra khắp toàn trường.

Những đọa lạc giả đang ngồi xem bữa tiệc đều hưng phấn thần kì, bọn họ đều hi vọng có thể chứng kiến bộ dáng của Địa Ngục lộ khi được mở ra. Thế nhưng, tất cả bọn họ đều không biết rằng tính mạng của mình sắp tan thành mây khói.

Ngoại trừ Sát Thần cùng Sát Lục Chi Vương, chưa từng có kẻ nào có thể thấy tận mắt hình dáng mở ra của Địa Ngục lộ. Bởi vì đó đều là những người đã chết, hay nói cách khác, họ đã trở thành tế phẩm cho Địa Ngục lộ khi nó được mở ra.

Đường Tam cùng Hồ Liệt Na rất nhanh cũng phát hiện ra rằng, tuy hồng quang phóng xuất từ trên người của Sát Lục Chi Vương gây cho họ áp lực rất lớn, nhưng nó không hướng về phía hai người bọn họ, mà là hướng tới những người xem đang ngồi chung quanh đài.

Nguyên bổn sau khi hồng quang chạm đất thì tiếng hoan hô điên cuồng của những đọa lạc giả đang xem trận chiến trên đài dần dần yên ắng lại. Ánh mắt của từng người dần dần thừ ra rồi trở nên đỏ như máu. Trong thời gian ngắn, hồng quang ở tại địa ngục sát lục trường trở thành một tấm chắn cực đại. Tấm chắn này đi đến đâu thì tiếng kêu thống khổ thảm thiết phát ra tới đó

Bị hồng quang ảnh hưởng, nửa số đọa lạc giả trở nên điên cuồng, họ liều mạng ôm lấy mặt của chính mình, thân thể của chính mình.

Có thể đứng trong hàng ngũ đọa lạc giả, phần lớn đều là những kẻ có thực lực nhất định. Bọn họ lúc này đem khí lực của chính mình tác dụng lên trên cơ thể bản thân. Thậm chí còn phát ra âm thanh thảm thiết nhưng vẫn bao hàm sự hưng phấn, khoái cảm đến cực độ, họ đang giống như không phải bị tra tấn mà là đang tận hưởng sự sung sướng khôn cùng vậy.

Da bị cào nát, máu tươi bắn ra bốn phía. Bọn họ thậm chí còn lôi ra từ trong cơ thể nội tạng của chính mình. Sự điên cuồng như vậy cứ tiếp diễn cho đến khi tính mạng của họ hoàn toàn tiêu tán mới bị đình chỉ. Càng lúc càng có nhiều đọa lạc giả phát sinh biến hóa như vậy, chẳng mấy chốc tình trạng đó đã lan khắp toàn trường.

Đường Tam cùng Hồ Liệt Na đã trải qua vô số màn giết chóc, nhưng khi đối mặt với cục diện có quy mô kinh khủng như trước mắt, sắc mặt hai người không tránh khỏi tái nhợt đi, cảm giác càng lúc càng không áp chế được sát khí trong cơ thể mình.

Liếc nhau, Hồ Liệt Na rõ ràng thấy trong mắt Đường Tam hiện lên một tia lệ khí mãnh liệt. Chỉ cần là người, chỉ cần có chút nhân tính thì khi chứng kiến một màn trước mắt này thì chắc chắn đối với Sát Lục Chi Đô, ai cũng cảm thấy ác cảm, thống hận.

Máu tươi rơi xuống mặt đất. Phần lớn máu ngưng tụ lại như một dòng suối nhỏ, theo những ống nhỏ dẫn hướng thẳng tới trung ương nơi sân của Sát lục trường mà chảy đến. Có thể thấy rõ ràng vô số chất lỏng màu đỏ giống như đầu của những con rắn nhỏ uốn éo, dần hướng về trong trường.

Đường Tam không ý thức nắm chặt tay lại, sát khí từ trong cơ thể không ngừng phát ra, tùy thời đều có thể bộc phát.

"Có thể trở thành tế phẩm của Địa Ngục lộ khi mở ra, chính là vinh quang của bọn chúng", thanh âm trầm thấp của Sát Lục Chi Vương vang lên. Lúc này, những tiếng kêu thảm thiết đã từ từ lắng xuống. Trừ Đường Tam, Hồ Liệt Na cùng Sát Lục Chi Vương, nơi này đã không còn tồn tại người sống.

Máu chảy vào sân, chúng không chảy theo hướng thẳng tắp. Không biết từ lúc nào trên mặt đất đã xuất hiện từng đạo vệt lõm, máu tươi chảy vào trong đó. Dần dần, trên mặt đất hiện lên một đồ án khổng lồ đỏ như máu.

Lúc này, Đường Tam cùng Hồ Liệt Na đang ở trong chính đồ án này, rất khó nhìn thấy toàn cảnh, nhưng bản thân hai người đều sở hữu một khối hồn cốt, tinh thần lực vượt xa so với những hồn sư cường đại bình thường. Hai người không hẹn mà cùng nhắm mắt lại, phóng thích tinh thần lực tại không trung, quan sát tình huống chung quanh.

Bọn họ phát hiện, đồ án do máu tươi ngưng kết mà thành chính là hình một sinh vật. Sinh vật này nhìn qua thì hơi giống loài chim, bất quá khi quan sát kĩ mới thấy, sinh vật này cũng không đơn giản là một con chim bình thường

Đây tột cùng là gì?

Ngay lúc Đường Tam trong lòng đang nghi hoặc, thì đột nhiên, đôi mắt của con chim nọ bỗng sáng rực lên, tinh thần lực của Hồ Liệt Na và Đường Tam tựa hồ như bị đè ép, áp lực, hồng quang khổng lồ phóng lên cao, trong nháy mắt đem thân thể hai người thu vào bên trong. Bọn họ cảm giác hết thảy chung quanh đều trở nên mơ hồ, quanh quẩn bên tai là âm thanh trầm thấp bén nhọn của Sát Lục Chi Vương: "Chúc các ngươi may mắn tại Địa Ngục lộ. "

Trong khoảnh khắc khi tinh thần lực bị cắn nát, Đường Tam rốt cục cũng thông suốt đồ án hình chim đó tựa hồ là đồ án của một con biên bức (dơi).

Dưới sự thôn phệ của huyết hồng sắc nọ, Đường Tam cùng Hồ Liệt Na đồng thời cảm thấy hai chân mình tựa hồ đang lơ lửng trên không, chung quanh hết thảy đều trở nên hư ảo, tất cả cảm giác tại khoảnh khắc này đều bị phong bế toàn bộ. Cảm giác không thể khống chế thân thể của mình chính là một loại thống khổ khiến trong lòng bọn họ dâng lên một nỗi sợ hãi không tên. Bọn họ chính là đã không nhìn thấy, sát khí trên người mình đã hội tụ thành một tầng bạch quang bảo vệ thân thể hai người họ. Nếu không tồn tại sát khí này, bọn họ trong một khắc khi huyết khí lan tràn, cũng đã chính thức bị thôn phệ rồi

Sau khi tự phóng thích hồn lực của mình thì trên người Đường Tam, ngoại trừ tầng bạch quang do sát khí tạo thành, còn có thêm một tầng lam quang. Cùng so sánh với khí tức tà ác, băng lãnh của huyết quang thì lam quang được Đường Tam phóng thích tuy không mãnh liệt cho lắm, nhưng lại tràn ngập khí tức sinh mệnh, sức sống ngoan cường mãnh liệt bảo vệ Đường Tam ở trong đó. Chẳng những ngăn cách với huyết quang, mà nó còn có thể hoàn toàn ngăn cách Đường Tam với tầng sát khí nọ.

Bởi vậy, mặc dù hắn hiện tại không thể nắm rõ hết thảy sự tình bên ngoài, nhưng sát khí bị cách trở khiến hắn tạm thời không phải chịu áp lực cực lớn giống như lúc trước, thân thể trở nên thư thái hơn rất nhiều

Không biết đã trải qua bao lâu, sau một chấn động kịch liệt, thì tất cả cảm giác của hắn đều được hồi phục. Huyết quang chung quanh từ từ giảm bớt xuống.

Khi mà Đường Tam cùng Hồ Liệt Na đạ hoàn toàn tỉnh táo, bọn họ mới phát hiện mình đang ở trên một bình đài hình tròn. Nơi này có đường kính khoảng năm thước, cũng không lớn lắm.

Khi hai người bọn họ ngã trên mặt đất thì cơ hồ họ cũng cùng một lúc thanh tĩnh lại, bởi vậy, ánh mắt họ cũng đồng thời rơi vào nhau

Đường Tam thấy trên người Hồ Liệt Na phóng thích ra một tầng huyết vụ, đôi mắt đã hoàn toàn biến thành đỏ như máu, xung quanh thân thể nàng ta là làn bạch quang không ngừng ba động, mà mặc dù đang nhìn Đường Tam, thân thể nàng lại kịch liệt co rút, tựa hồ đang phải gánh chịu sự thống khổ vô cùng lớn.

Trong lòng vừa động, Đường Tam trầm giọng quát: “Hồ Liệt Na, mau thanh tĩnh lại!”. Vừa nói, hắn vừa đặt tay phải lên đỉnh đầu Hồ Liệt Na. Một cỗ khí tức sinh mệnh tinh khiết theo tay Đường Tam truyền vào người nàng. Dưới sự ba động của lam sắc quang mang, thân thể run rẩy của Hồ Liệt Na dần dần khôi phục lại trạng thái bình thường, huyết sắc trong mắt cũng tan biến đi.

Không có vĩnh viễn địch nhân, chỉ có vĩnh viễn ích lợi. Trước mắt chưa biết Địa Ngục lộ nguy hiểm như thế nào, cứu nàng để có thêm đồng bọn cùng liên thủ chiến đấu vượt qua cửa ải khó khăn này, còn hơn là bỏ mặc nàng, để nàng bị huyết vụ khống chế mà điên cuồng tự hủy diệt mình. Ngay lúc này, Đường Tam không ngừng nhắc nhở bản thân mình phải tạm thời buông tha hận ý đối với võ hồn điện, cùng nữ tử xinh đẹp trước mắt này hợp tác.

“Cảm ơn”, nói ra hai chữ này xong , cả Đường Tam lẫn Hồ Liệt Na đều lấy làm kinh hãi, bởi lẽ thanh âm của nàng đã trở nên có chút khàn khan

Đường Tam chỉ trả lời bốn chữ:“Đồng thuyền cộng tế (cùng hội cùng thuyền). ”

Nhìn Đường Tam, trong mắt Hồ Liệt Na tỏ vẻ đã hiểu, ánh mắt sau đó lưu chuyển, điều chỉnh hơi thở của chính mình, lúc này mới cùng Đường Tam quan sát xung quanh.

Bọn họ đều là người thông minh, dĩ nhiên sẻ không mù quáng đâm đầu hành động trước, mà trọng yếu nhất là đầu tiên phải nhìn nhận tình huống xung quanh.

Sau khi cẩn thận đánh giá, hai người không tránh khỏi hít vào môt ngụm lương khí. Tình hình trước mắt so với trong tưởng tượng của bọn họ còn hiểm ác hơn gấp mấy lần.

Hết thảy chung quanh đều có màu đỏ như máu, ngoại trừ bình đài màu máu hình tròn dưới chân ra, lại là vực sâu vạn trượng.

Ngoài ra, gần đó là một lối đi có bề rộng chỉ đủ để dung nạp hai chân. Lối nhỏ đó dẫn đến một thong đạo tối om, thập phần hắc ám. Nhưng từ chỗ bọn họ, đó chính là lối đi duy nhất. Liếc nhau, Hồ Liệt Na cùng Đường Tam không khỏi nhíu mày.

Hồ Liệt Na trong đầu linh quang chợt lóe: “Không biết phía dưới là cái gì. ”

Đường Tam trong lòng vừa động, đối với tình thế hiểm ác phía trước, trong lòng hắn ngược lại không lo lắng gì nhiều. Mặc dù lối nhỏ phía trước là hoàn toàn treo giữa không trung, nhưng bằng vào lam ngân thảo, phi thiên thần trảo cùng bát chu mâu, hắn cam đoan rằng mình sẽ không dễ dàng từ không trung ngã xuống, với điều kiện rằng lối nhỏ này sẽ không bị đứt gãy. Mà ý tứ của Hồ Liệt Na hiển nhiên là muốn tìm một lối đi khác.

“Để ta xem xem”, Đường Tam phủ phục trên mặt đất, đối với Hồ Liệt Na, hắn không thể không phòng ngừa, ló đầu ra phía ngoài, hắn cẩn thận nhìn xuống phía vực sâu mà quan sát.

Quang cảnh phía dưới bị che đậy bởi một màu đen mông lung, đầy vẻ hắc ám. Nhưng điều này không ngăn cản được tầm nhìn của Đường Tam, quang mang màu lam phóng ra từ mắt hắn, trong nháy mắt kéo gần phạm vi quan sát hơn.

Xoay người nhảy lên, vẻ mặt Đường Tam nhìn qua có chút quái dị.

"Thế nào? Ngươi thấy rõ chứ? "Hồ Liệt Na tỉnh táo hỏi.

Đường Tam gật đầu, "Phía dưới là máu, hay nói cách khác, là một Huyết trì. Nếu như ta đoán không sai, Huyết trì phía dưới chính là máu người ở Sát Lục Chi Đô nhiều năm trước tới nay do tích lại mà tạo thành, cũng là tế phẩm cho Địa Ngục lộ theo, giống như huyết tinh mã lệ. "

Hồ Liệt Na trầm tư một lúc lâu rồi nói: "Đơn giản phân tích một chút, Địa Ngục lộ chẳng những là lối để đi ra khỏi Sát Lục Chi Đô, đồng thời, cũng có thể là trung tâm của cả Sát Lục Chi Đô. "

Nàng mới nói đến đây, rõ ràng phát hiện hai mắt Đường Tam sáng rực lên, hai người cơ hồ là đồng thanh nói: "Hoặc là ta có thể nói, đây là nguồn suối năng lượng của lĩnh vực kì dị của Sát Lục Chi Đô. "

Phát hiện đối phương nói giống mình, mặt Hồ Liệt Na đỏ lên, quay mặt ra chỗ khác còn vẻ mặt Đường Tam thì có mấy phần xấu hổ, trong lòng cũng thầm giật mình. Hồ Liệt Na quả nhiên rất thông minh, không hổ là chân truyền của giáo hoàng. Biểu hiện của nàng làm hắn cảm thấy may mắn khi lựa chọn cùng đối phương hợp tác. Có một đồng bọn thong minh như thế trong chuyến đi xông qua Địa Ngục lộ đầy nguy hiểm này, hiển nhiên là một chuyện tốt.

Hồ Liệt Na đương nhiên không biết Đường Tam đang nghĩ gì, nàng vẫn tiếp tục phân tích, "Đường Ngân, ngươi có để ý thấy rằng ở Sát Lục Chi Đô này, máu là quan trọng nhất không? Cái gọi là huyết tinh mã lệ cơ hồ ở chỗ nào cũng thấy có. Giống như theo lời ngươi nói, máu ở bên trong bao hàm một loại kịch độc chậm phát tác, nhưng nó có thể mang lại tác dụng gây hưng phấn. Phương pháp có thể dùng để khống chế người trên đời này có rất nhiều, nhưng tại sao những kẻ thống trị ở Sát Lục Chi Đô vẫn đều sử dụng máu? Chỉ vì muốn gây cho người ta cảm giác thần bí thôi sao? Ta cho rằng không phải. Trong chuyện này chắc chắn phải có một bí mật gì đó. "

Đường Tam gật đầu nói: "Ý nghĩ của ta cũng giống ngươi. Mặc dù bây giờ chúng ta không biết bí mật thật sự của máu ở Sát Lục Chi Đô, nhưng ta có thể khẳng định rằng, nếu như nơi phát ra máu bị mất đi, chắc chắn sẽ trở thành đả kích lớn đối với cả Sát Lục Chi Đô, thậm chí có thể mang tính hủy diệt. Một chỗ như vậy, ta nghĩ rằng đã sớm bị tiêu diệt rồi chứ. Nhưng võ hồn điện các ngươi hết lần này đến lần khác mặc kệ nó. Chẳng lẽ là thật sự vì muốn nơi này thu dụng các đọa lạc giả thôi sao? "

Sắc mặt Hồ Liệt Na chợt đổi. Nàng ta thản nhiên nói: "Chuyện này ta không có phận sự biết rõ. Ta biết Hạo Thiên Tông các ngươi có thành kiến rất lớn đối với chúng ta. Nhưng mà chuyện chúng ta nên làm bây giờ chính là giải quyết vấn đề trước mắt đi rồi hãy nói. "

Nhẹ nhàng gật đầu, Đường Tam nhìn về mảnh hắc ám xa xa: "Con đường này ắt hẳn là cái mà người ta gọi là Địa Ngục lộ đây. Nó dài bao nhiêu, chúng ta không thể biết, nhưng có thể khẳng định rằng, Địa Ngục lộ không đơn giản là từ chỗ này đi qua chỗ đó. Phía dưới là Huyết trì với diện tích lớn. Ở đó có thể chứa đựng mãnh thú đặc thù hoặc là kịch độc, đi xuống dưới đó rất nguy hiểm. Phương pháp tốt nhất để chúng ta đi ra nơi này chính là đi từ phía trên. "

Hồ Liệt Na gật đầu nói: "Thuốc lần trước ngươi đưa cho ta rất công hiệu. Ngươi có thể có loại dược vật nào có thể giúp chúng ta phòng ngừa kịch độc không? Chúng ta từ nơi này bò xuống. Ít nhất phía dưới là Huyết trì. còn có thể có cảm giác đặt chân lên mặt đất. Nhưng mà con đường nhỏ trước mắt này lại cho ta cảm giác có nguy cơ. "

Đường Tam lắc đầu nói: "Độc trên đời này có muôn vàn chủng loại, biến hóa khôn lường, không có bất kì loại dược vật nào có thể chống lại tất cả độc dược. Cảm giác của ngươi rất giống ta, đều cảm thấy Địa Ngục lộ trước mắt này nguy hiểm. Nhưng là, phía bên dưới lại cho ta cảm giác càng thêm nguy hiểm. Trước lúc xuất phát, ta cho rằng chúng ta tốt nhất là phải thống nhất ý kiến mới được. "

Hồ Liệt na không chút do dự nói:"Vậy cứ theo lời ngươi mà làm đi. Ta chỉ đưa ra đề nghị như vậy thôi. Nếu chúng ta không có phương pháp kháng độc, thì việc đi thẳng qua Địa Ngục lộ dĩ nhiên là sự lựa chọn duy nhất rồi. Đây chỉ sợ là cách duy nhất để thông qua Địa Ngục lộ. Đáng tiếc là chúng ta không có bất kì tư liệu gì về phương diện này. Một vị Sát Thần đã từng nói qua với ta, tình huống ở trong Địa Ngục lộ thiên kì bách quái, kinh nghiệm của chúng ta so với nàng chắc chắn là sẽ khác biệt với nhau. Thay vì nói

cho ta biết tường tận, cụ thể tình huống cho ta biết, tốt nhất là để ta tự trải qua, tự tìm đường đi, như vậy ta càng cẩn thận hơn. ”

Đường Tam trong lòng thầm nghĩ, có lẽ, cũng chính vì nguyên nhân này mà phụ thân không giải thích cặn kẽ đường đi tới Địa Ngục lộ cho mình, muốn để mình tự thân vượt qua cửa ải khó khăn này.

Lúc này, biểu hiện bên ngoài của hai người khá là cứng cỏi, điềm tĩnh. Đối với người bình thường mà nói, khi ở trong một địa phương xa lạ lại kinh khủng như thế này, đều ước sao có thể nhanh chóng rời khỏi. Nhưng Đường Tam cùng Hồ Liệt Na lại không như thế. Hai người ngồi xuống tại chỗ, bình tâm tĩnh khí, điều tức. Sắp tới bọn họ còn không biết phải đụng phải nguy cơ như thế nào, nên lựa chọn tốt nhất bây giờ là phải bảo trì trạng thái tốt nhất.

Suốt một canh giờ, hai người cứ ngồi yên mà tu luyện. Ở trong Địa Ngục lộ này, hồn kĩ của bọn họ như trước bị một lực lượng thần bí áp chế, chỉ có thể dùng thủ đoạn như lúc ở Sát Lục Chi Đô để tự bảo vệ mình.

Đột nhiên, không phân biệt trước sau, hai người mở mắt, liếc nhau rồi đồng thời động thân. Hồ Liệt Na giải khai thắt lưng của chính mình, rất nhanh đem áo ngoài của mình cởi bỏ, lộ ra nội y bên trong.

Nội y của nàng có màu hồng phấn, gắt gao bao bọc bộ vị trọng yếu nhất trên người nàng, hạ thân cũng chỉ còn tiểu khố màu hồng phấn.

Áo ngoài giải khai như vậy, đã làm lộ ra thân thể huyền bí của Hồ Liệt Na. Bình thường thân thể của nàng bị bao bọc bởi hắc y, toàn thân ẩn giấu vô cùng tốt. Ngoại trừ hình dáng cao gầy bên ngoài, thì không ai nhìn ra vóc dáng của nàng. Nhưng mà lúc này, những đường nét huyền bí mà nàng hằng ẩn giấu đã hoàn toàn hiện ra trước mắt Đường Tam.

Thân hình của Hồ Liệt Na không sai biệt lắm so với Tiểu Vũ, da thit trắng nõn bị bao bọc bởi hồng quang ảm đạm, càng tăng thêm vài phần mị hoặc. Làn da bong loáng nhẵn nhụi của nàng thậm chí có chút phản quang, hai chân thon dài thẳng tắp, lộ ra đường nét nhu hòa.

Eo nhỏ mảnh khảnh lộ ra bên ngoài, cùng phong đồn nhếch lên, tạo thành hình vòng cung, xuân quang tại hung y xạ tiết ra, không thể tìm được bất cứ tì vết nào.

Động tác cởi áo của Hồ Liệt Na có vẻ rất tự nhiên. Nàng ném quần áo xuống đất, sau đó đem mái tóc dài cũa mình cuốn gọn lại, bắt đầu xé rách quần áo mà mình vừa mới cởi ra.

Nhìn dáng người của Hồ Liệt Na, một cỗ nhiệt lưu không thể áp chế dâng lên từ tiểu phúc của Đường Tam. Võ hồn của Hồ Liệt Na chính là yêu hồ, kĩ năng nàng am hiểu nhất chính là mị hoặc. Mà nàng lúc này không có hướng Đường Tam thi triển kĩ năng đó, nhưng thân thể mềm mại hoàn mĩ của nàng chính là thứ có tác dụng mị hoặc lớn nhất. Tuy biết rõ nguyên nhân lí giải hành động của Hồ Liệt Na bây giờ, nhưng trong thời gian ngắn, Đường Tam vẫn không tránh khỏi có chút ngây dại. Dù sao, từ lúc sinh ra cho tới nay, đây chính là lần đầu tiên trực tiếp nhìn thấy thân thể của nữ nhân như thế này.

Hồ Liệt Na bề ngoài có vẻ trông rất tự nhiên, nhưng thật ra trong lòng cực kì khẩn trương. Mặc dù nổi tiếng với kĩ năng mị hoặc, nhưng trên thực tế, nàng luôn giữ gìn cẩn thận sự trong sạch của mình. Diễm tuy rằng theo đuổi nàng đã lâu, nhưng Hồ Liệt Na chưa từng cho hắn chạm qua thân thể của nàng. Nếu như người trước mắt hợp tác với nàng không phải là Đường Tam mà là một người khác, thì nàng dù có chết cũng không để hắn thấy thân thể của mình.

“Đứng ngẩn ra đó làm gì? Còn không mau cởi áo ngoài!”, Hồ Liệt Na hướng Đường Tam nói. Nàng cố gắng làm cho ngữ khí của mình bình tĩnh một chút, che giấu nội tâm đang xấu hổ.

Đường Tam lắc đầu nói: “Không cần, một kiện quần áo của ngươi cũng đủ rồi, khoảng cách giữa chúng ta không thể quá xa. ”

Hồ Liệt Na tức giận, trừng mắt liếc hắn một cái, trong lòng thầm nghĩ, một kiện quần áo cũng đủ, ngươi như thế nào lại thoát được? Bất quá, trong lòng nàng cũng rất thoải mái, cùng người thông minh ở một chỗ thì khỏi phải tốn nhiều hơi sức trao đổi, giải thích. Nàng ở bên này cởi quần áo, Đường Tam cũng đã có thể hiểu được ý tứ của nàng.

Cái này gọi là, không sợ đối thủ thông minh như mình, chỉ sợ đội hữu giống như heo. Rất hiển nhiên, thông qua thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, song phương đều xác định đối phương cũng không phải là hạng người ngu ngốc. Trong Địa Ngục lộ, chẳng biết sẽ gặp phải ma quỷ phương nào, cho nên hai người bọn họ cũng chỉ còn biết từng bước từng bước vừa đi vừa quan sát cẩn tận xung quanh.

Đường Tam tự nhiên nhìn ra được ẩn ý trong mắt Hồ Liệt Na, nhún nhún vai ra vẻ bất đắc dĩ, "Là do động tác của ngươi quá nhanh. "

Nhìn quần áo đang bị xé ra trên tay mình, Hồ Liệt Na không khỏi có cảm giác dở khóc dở cười. Xem ra, sự che dấu của mình như vậy vẫn không đủ (Đây là che dấu sự mị hoặc thì phải >"<). Hành động quá nhanh. Giờ có hối hận cũng không kịp.

Trong lòng mặc dù suy nghĩ như vậy, nhưng động tác của tay nàng không vì vậy mà chậm đi, nhanh chóng xé rách đống quần áo, chỉ trong chốc lát đã làm ra một cái dây dài chừng bảy thước.

Đường Tam không sử dụng phương pháp giống như Hồ Liệt Na đang làm không phải vì đầu óc hắn chậm chạp, mà vì hắn có lam ngân thảo, cho nên trong tiềm thức, hắn đã quên đi phương pháp này. Nhưng hắn cũng sẽ không dễ dàng trước mắt Hồ Liệt Na mà phô bày ra lam ngân thảo. Đồng thời có đượcHạo Thiên Chuy cùng lam ngân thảo, với đầu óc thông minh, nhạy bén, nàng như thế nào lại không nghi ngờ hắn chứ.

"Ngươi đi phía trước hay ở phía sau ta, tùy ngươi quyết định", Hồ Liệt Na vừa nói vừa đưa một bên sợi dây cho Đường Tam. Trên chuyến đi sắp tới, giữa hai người nếu được nối bằng một sợi dây, tính an toàn dĩ nhiên sẽ càng gia tăng. Đây chính là lí do tại sao Hồ Liệt Na lại cởi quần áo.

Đường Tam không chút do dự nói: "Ta đi phía trước. "

Những lời này hắn nói tựa hồ là chưa có sự suy xét kĩ càng. Công bằng mà nói, đi phía sau hiển nhiên là an toàn hơn so với đi phía trước. Nhưng Đường Tam cũng là bất đắc dĩ mới đề nghị như vậy. Nếu đi phía sau, thì dù không muốn thì thân thể khiến người ta muốn phạm tội của Hồ Liệt Na cũng sẽ đập vào mắt hắn, như vậy sợ rằng chưa đi Địa Ngục lộ, hắn cũng muốn xong đời. Đường Tam cũng không hi vọng lúc đó giữa hắn cùng Hồ Liệt Na xuất hiện bất cứ dây dưa gì.

Dường như hiểu được ý nghĩ của hắn, Hồ Liệt Na thản nhiên cười, đối với mị lực của mình nàng càng thêm tin tưởng. Bởi vì nàng ngay từ lúc nhỏ đã luyện tập võ hồn của mình là kĩ năng mị hoặc. Nàng tin rằng, trên đời này, chỉ có nữ hài tử hấp dẫn ngang ngửa nàng, chứ tuyệt đối không có nữ hài tử nào hấp dẫn người hơn nàng.

Hai người mỗi người đều lấy một bên dây cột vào hông mình, Đường Tam quay đầu liếc mắt nhìn Hồ Liệt Na một cái, vừa lúc chứng kiến nàng ưỡn ngực ra. Hồ liệt Na là trời sanh mị cốt, dù chỉ là một động tác nhỏ của nàng cũng khiến Đường Tam trong lòng nóng lên. Hắn vội vã quay người lại, thu liễm tinh thần, tiêu trừ tạp niệm, nói: "Đi thôi. "

Nhìn bộ dáng quay nhanh đầu lại của Đường Tam, Hồ Liệt Na trong lòng không khỏi cười khẽ, thầm nghĩ, xem ra ngươi cũng không phải là hòn đá a!Bất quá, nàng rất nhanh đem tâm tư khiêu khích Đường Tam thu hồi lại. Ánh mắt chuyển lãnh, tinh thần hoàn toàn tập trung, đi theo sau hắn.

"Không nên nhìn xuống mặt đất", Đường Tam nhắc nhở Hồ Liệt na, không hài lòng tốc độ bước đi của nàng. Khoảng cách giữa mỗi bước đi được chia đều nhau. Hai người đều là những nhân tài nổi trội trong giới hồn sư trẻ tuổi, tu vi bản thân đều không kém, cách đi này cũng không tính là khó khăn gì lắm, hơn nữa cách suy nghĩ của hai người không khác nhau là mấy, cho nên đi một hồi lâu vẫn có thể duy trì tiết tấu ổn định như thế này.

Hồ Liệt Na đi theo sau Đường Tam, khoảng cách giữa hai người ước chừng từ ba đến bốn thước. Trong lòng nàng không khỏi thêm vài phần tán thưởng đối với nam nhân trước mắt này. Tốc độ bước đi cứ đều đều như thế này, không thể nghi ngờ gì nữa khiến cho Hồ Liệt Na càng dễ dàng nắm giữ tiết tấu, bảo trì khoảng cách hiện tại.

Mà Đường Tam đối với sự thông minh của Hồ Liệt Na cũng không khỏi ngầm than thở. Bởi lẽ lúc hắn đi ở phía trước, mỗi khi chân trái của hắn chuyển động, chân phải của nàng lập tức bước theo. Cứ như vậy, khi trọng tâm của thân thể hắn hướng về bên trái, thì thân thể của nàng sẽ hướng về bên phải. Vạn nhất người

nào không giữ thăng bằng tốt, thì người còn lại cũng có thể dựa vào trọng tâm thân thể mà kịp thời cứu viện. Hơn nữa Hồ Liệt Na thủy chung vẫn giữ một bên sợi dây trong tay mình, tùy thời đều có thể chuẩn bị phát lực.

Mặc dù đây là lần đầu tiên phối hợp với nhau, nhưng song phương vô hình trung vẫn ăn ý với nhau, vì thế tâm lí cũng thở phào nhẹ nhõm, từ từ phóng xuất ra tinh thần lực của mình. Bọn họ không có dũng khí phóng thích quá độ, chỉ là lấy bản thân làm trung tâm, đem tinh thần lực phóng thích trong phạm vi năm mươi thước, dù chỉ là một tia gió thổi, cũng đừng hòng qua mắt bọn họ.

Đường Tam ở phía trước, hai mắt khẽ nheo lại, tử cực ma đồng nhìn chăm chú về phía trước. Một mảnh hắc ám xa xa đối với hắn mà nói cũng không phải là vấn đề lớn lao gì, nhưng khi sử dụng tử cực ma đồng, với loại ánh sáng ở đây, cũng chỉ có thể miễn cưỡng quan sát trong phạm vi hai nghìn thước, nếu còn quan sát xa hơn nữa, thị giác của hắn cũng trở nên mơ hồ. Hai tay hắn tự nhiên rũ xuống hai bên hông, khẽ vuốt Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ. Lúc này, hắn cùng Hồ Liệt Na chính là bị dính lại bởi sợi dây. Nếu như lâm vào tình huống bất trắc, thì hành động cũng không được mạnh bạo quá, không thì sẽ có khả năng gặp phải tai nạn diệt thân.

Cứ duy trì tiết tấu hài hòa như vậy, hai người chậm rãi đi vào trong phiến ám hồng sắc, bình đài hình tròn rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt.

Đường Tam di chuyển không thoải mái cho lắm, bởi vì là người dẫn đầu, cường độ quan sát, chú ý xung quanh nhiều hơn so với Hồ Liệt Na, hơn nữa, hắn cũng muốn hồ Liệt Na phía sau phải duy trì cảnh giác. Ở loại tình huống này, không chỉ là Đường Tam, ngay cả nàng cũng có sự chuẩn bị riêng của mình, chỉ là hắn không biết nàng chuẩn bị cài gì thôi. Càng đi sâu vào đị ngục lộ, áp lực đối với nội tâm Đường Tam càng lớn, bởi vì hắn không có nắm chắc là Hồ Liệt Na có hay không lúc sắp rời đi sẽ ra tay với mình. Dù sao, sau khi có được Sát Thần lĩnh vực, trong tương lai hai người sẽ là sự uy hiếp của nhau. Cho dù Hồ Liệt Na không biết mình là Đường Tam, nhưng Hạo Thiên Chuy cũng đủ khẳng định thân phận của mình, khiến nàng có thể nhận định rằng song phương không thể có quan hệ tốt đẹp với nhau được.

Đang đi về phía trước, cước bộ của hắn đột nhiên ngừng lại, làm cho Hồ Liệt Na phía sau cũng gần như là đồng thời dừng lại, qua đó có thể thấy được tinh thần của nàng giờ đang tập trung đến mức nào.

“Làm sao vậy? ”Hồ Liệt Na hạ giọng hỏi.

Đường Tam trấm giọng nói: “Chúng ta đã đi 364 bước, ngươi có hay không phát giác ra rằng, không khí nơi đây đang từ từ nóng lên. Hơn nữa, nơi này dường như không còn yên tĩnh nữa, xung quanh đã bắt đầu xuất hiện thanh âm. Mặc dù thanh âm đó rất nhỏ, lại đến từ phía xa, nhưng mục tiêu của nó hẳn là chúng ta. Cẩn thận đề phòng. ”

Nghe Đường Tam nói xong, Hồ Liệt Na không khỏi âm thầm giật mình. Mặc dù nàng biết Đường Tam có không ít thực lực, nhưng lại không ngờ tinh thần lực của hắn lại cường đại như thế. Lúc này, mặc dù cảm giác được rằng nhiệt độ quả thật có tăng cao hơn lúc trước, nhưng nàng lại không thể cảm giác được thanh âm như lời Đường Tam đã nói. Như vậy đã có thể chứng minh, tinh thần lực của hắn dĩ nhiên là đã vượt xa nàng.

Nhìn người thanh niên tuổi tác không chênh lệch nàng bao nhiêu trước mắt này, Hồ Liệt Na yên lặng gật đầu, cổ tay vừa động, trên tay đã xuất hiện một thanh đoản kiếm.

Đường Tam cũng không có triệu hồi ra Hạo Thiên Chuy, nhưng nàng lại mơ hồ nhận ra, trên tay hắn đã xuất hiện cái gì đó, ở trong hồng quang chung quanh đã hiện lên một chút tia sáng nhàn nhạt.

Dần dần, thanh âm nọ cũng đã xuất hiện trong thế giới tinh thần của nàng, thanh âm ko lớn, nhưng tần suất thì nhiều, giống như lời của Đường Tam, thanh âm kia đang từ từ hướng về chỗ của bọn họ.

Đột nhiên, Đường Tam vội vàng nói: “Ta biết tại sao chúng ta ngày càng cảm thấy nóng hơn rồi. Chúng ta đang đến gần Huyết trì phía dưới. ”

“A? Điều này sao có thể? Chúng ta lúc đi cũng không có gặp sườn núi mà!”, Hồ Liệt Na có chút giật mình nhìn về phía vực sâu, nhưng nàng như trước chẳng những không thấy được gì, mà cảm giác mê muội lại kéo tới, nàng vội vàng định thần, đứng vững lại, không dám nhìn lại.

Đường Tam trầm giọng nói:"Lúc trước, Huyết trì cách chúng ta chừng 1200 thước, mà khoảng cách này bây giờ đã rút ngắn lại còn khoảng 920 thước. Bởi thế nên nhiệt độ xung quanh ta mới biến hóa như vậy. Xem ra, dưới Huyết trì chưa hẳn là máu, mà là nham thạch nóng chảy. Nếu như chúng ta tiếp tục đi về phía trước, nhiệt độ nếu vẫn liên tục gia tăng, ta cơ hồ có thể khẳng định, cuối đoạn đường rất có thể bị bao phủ bởi Huyết trì, tới lúc đó mới là đoạn đường chính thức khó đi của Địa Ngục lộ. "

Nghe Đường Tam nói, Hồ Liệt Na cũng không ngạc nhiên cho lắm, chính vì nàng sau một hồi phân tích cũng có kết luận giống như vậy.

Đường Tam thấp giọng nói: "Trước tiên hảy để điều đó sang một bên, chúng ta tốt nhất là phải ứng phó với nguy cơ trước mắt này rồi hãy nói sau. Tới rồi!"

Thanh âm vù vù càng lúc càng lớn, Đường Tam bằng tử cực ma đồng mới có thể mơ hồ thấy được bóng dáng màu đỏ đang tiến tới gần bọn họ. Rất nhanh hắn đã hiểu được tại sao tinh thần lực của mình cảm giác được tần suất của chúng nhanh đến như vậy. Bởi vì, sinh vật bay tới không phải là một con, hai con, mà là một đám gồm có ít nhất là 1000 con.

Khoảng cách gần 1 chút, bọn họ rút cục đã có thể nhìn thấy rõ tường tận hình dạng của đám sinh vật này. Đó là những con biên bức đỏ như máu, tựa như hình dạng của huyết sắc đồ án lưu lại trên mặt đất của ngục sát lục trường, chỉ khác là kích thước của chúng nhỏ hơn mà thôi. Mỗi một con huyết biên bức có kích thước khoảng gần một thước, nhưng khi chúng vươn cánh ra thì lúc đó kích thước là hơn một thước.

Một, hai con huyết biên bức như vậy đương nhiên không tính làm gì, nhưng thoáng một cái xuất hiên hơn 1000 con, giống như là một đám mây lớn màu đỏ hướng về hướng hai người họ mà bay nhanh như vậy thì lại là chuyện khác.

Lúc này, sắc mặt của Hồ Liệt Na đã trở nên vô cùng khó coi, cất đoản kiếm trong tay vào trước ngực, thấp giọng hỏi: "Làm sao bây giờ? "

Đường Tam tỉnh táo nói: "Quân đến tướng đỡ, nước tới đất nuốt. Chúng ta đưa lưng vào nhau, cùng chống lại bọn chúng. "

"Được. ", ở vào tình huống này, bất cứ ai cũng không thể lựa chọn phương án trốn tránh. Hồ Liệt Na nhanh chóng đến sau lưng Đường Tam, thân thể trực tiếp dựa vào lưng hắn, kiều đồn của nàng vừa lúc áp vào phía dưới Đường Tam khiến tâm thần của hắn suýt chút nữa dao động.

Rỏ ràng cảm giác được, dù rất nhỏ, động tác né tránh của Đường Tam, Hồ Liệt na cũng không bất ngờ cho lắm, thoáng chừa ra một khoảng cách nhỏ giữa hai người, không để chính mình kề sát hắn như lúc trước. Nhưng mà bất luận có xuất sắc đến đâu, suy cho cùng nàng vẫn là một nữ nhân. Ở hoàn cảnh kinh khủng trước mắt, trong nội tâm vô hình trung xuất hiện cảm giác ỷ lại đối với Đường Tam.

---

140. Chương 139: Ám Kim Biên Bức Vương Ba Đầu

Đường Tam động tác rất nhanh, lập tức cởi bỏ sợi dây bên hông, rồi trở tay ném sợi dây quấn quanh tiểu phúc của Hồ Liệt Na, rồi kéo sợi dây lại buộc chặt vào lưng mình.Cứ như vậy, hai người không muốn thân thể kề sát cũng không được, hoàn toàn vững vàng bị trói cùng một chỗ.

Đồn nhục tương thiếp, nhưng lúc này hai người ai cũng không có nổi một tia khỉ niệm.Đối mặt càng ngày càng gần với lũ huyết biên bức, tâm thần 2 người hoàn toàn tập trung.

Hồ Liệt Na đối với động tác của Đường Tam cũng không có nửa phần bất mãn, nàng biết, Đường Tam đang lợi dụng sức nặng của thân thể hai người để chống đỡ lại phong lực.Hai người ở cùng 1 chỗ còn tốt hơn là chỉ có 1 người.

Hơn nữa, ngay sau đó, nàng lập tức tựu cảm giác được ở sau sau lưng mình thân thể Đường Tam vững vàng giống như sơn nhạc, không có nửa phần dao động, bởi vì nàng đã áp vào sau lưng Đường Tam, vì vậy nàng cũng tự nhiên có thể đứng vững để cùng nhau tập trung tinh thần vào một chỗ .

Trên tay trái của Đường Tam, Hạo Thiên Chuy đã xuất hiện trong lòng bàn tay, có Hạo Thiên Chuy nặng năm trăm cân, hơn nữa còn có khối lượng của hai người cùng hồn lực khống chế, phong lực tuy mạnh, nhưng cũng không có cách nào dao động hai người.

Có Đường Tam giải quyết nỗi lo lắng, Hồ Liệt Na tinh thần đại chấn, sát khí tích súc trong cơ thể chợt phóng thích ra, ánh sáng băng lãnh trên đoản kiếm sâm nhiên lóe ra. Hít sâu khẩu khí, hai mắt của nàng đã dần dần biến thành màu phấn hồng, mặc dù hồn kỹ bị áp chế, nhưng cũng không ảnh hưởng nàng phóng xuất ra vũ hồn của chính mình.

Trên không trung những huyết biên bức này dường như là có trí tuệ, chúng cũng không có nóng lòng hướng hai người phát động tiến công, mà là tại giữa không trung bay nhanh tạo thành một vòng, đem hai người vây vào trong.Điều nãy có nghĩa là thân thể của Đường Tam cùng Hồ Liệt Na ở bất kì phương hướng nào cũng đều có huyết biên bức chuẩn bị công kích.

Ngón tay Đường Tam cuộn lại, một đạo hàn quang phiêu nhiên bắn ra, nhắm thẳng đến một con huyết biên bức ở gần đấy .

Ai ngờ thân thể con huyết biên bức đó lắc nhẹ, dĩ nhiên tránh được phi châm mà Đường Tam bắn ra .

Đường Tam trong lòng chấn động.Hồ Liệt Na đã thấp giọng nói: "Biên bức không thể so với các loại chim khác, chúng nó có một loại năng lực đặc thù rất nhạy cảm, có thể dễ dàng phát hiện công kích của địch nhân, ngay cả tinh thần lực cũng không có cách nào ảnh hưởng năng lực đặc thù này.Trừ phi tốc độ vượt qua phản ứng cực hạn của chúng, nếu không rất khó gây tổn thương với bọn chúng."

Đường Tam gật đầu.Điểm ấy hắn cũng biết."Vấn đề này ta có cách để giải quyết.Chỉ cần khi chúng bắt đầu phát động công kích.Ngươi chỉ để ý chiếu cố tốt chính mình là được."

"Được." Nói chuyện với nhau không nên quá nhiều.Hồ Liệt Na lập tức đáp ứng một câu, rồi ngay sau đó tinh thần không chút nào buông lỏng.Nếu như không phải có Đường Tam bên người.Lúc này nàng sợ rằng sẽ không chịu nổi áp lực tinh thần.Ở loại địa phương này, dưới chân ko có điểm tựa, tính linh hoạt căn bản là không phát huy được.Chỉ riêng việc phải đối mặt với một lượng lớn huyết biên bức đã khó có thể thoát chết được rồi.

Hơn nữa từ việc mới rồi tốc độ phản ứng của huyết biên bức khi tránh né công kích của Đường Tam thấy được rằng, loại biên bức này hẳn là dị chủng trong biên bức.Bất luận tốc độ, công kích cũng đều là cao nhất.Thậm chí còn có có thể có cả kịch độc.

Có lẽ là bởi vì phi châm của Đường Tam đã chọc cho lửa giận của huyết biên bức bùng lên.Nên chỉ sau một khắc, từ bên sườn hơn mười con huyết biên bức đã hướng bọn họ chợt vọt tới.

Ngay lúc này, Hồ Liệt Na đột nhiên cảm giác được sau lưng một trận thanh lương.Một cỗ cảm giác quen thuộc tự nhiên sinh ra.Ngay sau đó nàng thấy một tầng quang mang màu lam nhạt từ chính trước người mình rất nhanh khuếch tán ra.Trong chớp mắt đã mở rộng đến phạm vi đường kính năm mươi thước.

Mà hơn mười con huyết biên bức vừa mới hướng phía hai người đánh tới, nguyên bổn thân hình cực kỳ nhanh nhẹn đã trở nên hỗn loạn.Thậm chí có mấy con huyết biên bức va đập vào nhau.

Xảy ra chuyện gì? Không đợi Hồ Liệt Na phản ứng kịp, hơn mười đạo hàn quang đã từ trong tay Đường Tam bay ra.Mỗi con biên bức một đạo hàn quang.Tuyệt đối không thừa ra một miếng phi châm nào. Phi châm từ mắt của huyết biên bức xuyên vào não bộ chúng.

Những tiếng kêu thảm thiết, thê lương liên tiếp vang lên, hơn mười con huyết biên bức dẫn đầu lúc trước nhất thời giống như vẫn tinh (sao băng) hướng tới vực sâu rơi xuống.

Sau một lúc khiếp sợ, trong lòng Hồ Liệt Na nổi lên hai chữ, nàng cơ hồ thốt ra, "Lĩnh vực."

Đúng vậy, năng lực đặc thù của huyết biên bức là siêu thanh ba (sóng siêu âm) không có khả năng bị tinh thần lực quấy nhiễu, nhưng là, có một loại năng lực mà bọn chúng e ngại nhất, đó chính là lĩnh vực.Bên trong lĩnh vực thì năng lực đặc thù của chúng sẽ bị ảnh hưởng.Mà đúng là ở dưới loại tình huống này, Đường Tam mới có thể dễ dàng dùng phi châm bình thường đánh chết chúng.

Thân thể Hồ Liệt Na thoáng cử động một chút.Đồn nhục cao vút khó tránh khỏi đối Đường Tam sinh ra một chút cọ xát.

" Đừng nhúc nhích." Âm thanh trầm thấp của Đường Tam vang lên làm Hồ Liệt Na vội vã khống chế được thân thể của chính mình.Nàng biết hiện tại không phải là lúc để hỏi.Nhưng với trí tuệ của nàng, trong một khoảng thời gian ngắn cũng không có cách giải thích được năng lực mà Đường Tam thể hiện lúc trước.

Lĩnh vực, làm sao xuất hiện được trên người của hắn?

Đầu tiên không nói đến hắn khó có khả năng là phong hào đấu la, càng không thể có đệ cửu hồn hoàn để phóng thích lĩnh vực kỹ năng nhưng ở địa phương này không có cách nào để thi triển bất cứ loại hồn kỹ gì.

Như vậy chỉ có thể giải thích là, đây chính là thiên phú lĩnh vực.Hắn dĩ nhiên có thiên phú lĩnh vực?

Hồ Liệt Na đột nhiên nhớ tới cái loại cảm giác thanh lương cũng không phải là lần đầu tiên cảm nhận được, ngay lúc trước khi tiến vào địa ngục lộ, khi chính mình suýt nữa bị sát khí khống chế, Đường Tam cũng là dùng loại lực lượng này để trợ giúp chính mình khôi phục thanh tỉnh.

Trong cỗ khí lưu thanh lương, tràn ngập sinh cơ mạnh mẽ, tại thế giới tà ác băng lãnh này, nó lại như là sinh mệnh chi tuyền (suối sinh mệnh), khiến nàng cảm thấy dễ chịu.

Sợ hãi trong lòng dần dần biến mất.Đường Tam vẫn thủy chung khống chế tầng quang mang màu lam nhạt, lấy chính mình làm trung tâm, chỉ khuếch tán trong phạm vi đường kính năm mươi thước. Huyết biên bức lại thử thăm dò phát động hai lần công kích, nhưng đều là không hề đạt được kết quả gì.Một khi tiến vào phạm vi màu lam nhạt, năng lực dặc thù của chúng nó lập tức mất đi hiệu quả.

Đến ngay cả khống chế phi hành đều trở nên khó khăn, lại càng không cần phải nói hướng hai người phát động công kích, với khả năng phi châm của Đường Tam, không có một con huyết biên bức nào có khả năng đến gần hai người trong pham vi mười thước.

Nhìn qua, hiện tại Đường Tam có vẻ nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế, hắn cũng thừa nhận áp lực cực lớn.Loại ám khí này mặc dù tốt, nhưng có một khuyết điểm lớn, chính là khoảng cách công kích.Kể cả đối với các ám khí đại sư, nếu không dựa vào cơ quan để phát động công kích thì khoảng cách công kích cũng là có hạn.Lấy Đường Tam hiện tại mà nói, khoảng cách công kích của phi châm lớn nhất cũng chỉ có hai mươi thước.

Vượt qua hai mươi thước, sẽ rất khó gây ra đủ lực sát thương.Phi châm thân mình rất nhẹ, Đường Tam lại khó có khả năng đem hồn lực hoàn toàn chú nhập vào trong đó.

Hắn phải hấp dẫn huyết biên bức đến phạm vi mà hắn có thể phát động công kích, mới có thể phát ra hiệu quả lớn nhất.

Về phần thể tích lớn, cũng có một ít ám khí công kích khoảng cách xa, nhưng Đường Tam không thế nào sử dụng, vì tại Sát Lục Chi Đô, hắn căn bổn không có địa phương nào để tiếp tế ám khí. Cho dù ám khí có nhiều, nhưng cũng sẽ có lúc dùng hết.

Mặc dù Đường Tam tại sát lục trường đã tận lực tiết kiệm ám khí, nhưng tổn hại vẫn phải có.Rất nhiều tình huống hắn cũng vô pháp đem ám khí thu hồi, nhất là loại ám khí thể tích nhỏ như mấy cây châm này.

Bởi vậy, ở này đoạn đầu của đường xuống địa ngục lộ, hắn muốn dùng hết khả năng để tiết kiệm ám khí, ai biết phía sau còn có thể gặp phải những nguy cơ gì.

Những con huyết biên bức này có trí tuệ tựa hồ rất cao, sau khi liên tiếp thử dò xét ba lần, chúng không còn dễ dàng tới gần phạm vi lĩnh vực màu lam của Đường Tam nữa, nhưng chúng cũng không chịu vì vậy rời đi, bọn chúng vẫn vây quanh như trước, không ngừng phe phẩy cánh, đem một cỗ khí lưu bất định thổi về phía hai người.

Đường Tam mong bọn chúng hướng mình phát động công kích còn tốt hơn là không ngừng làm phiền khiến cho hai người càng trở nên đối mặt với nhiều khó khăn.Hắn thử thăm dò đem lĩnh vực màu lam thu hồi một ít, để hấp dẫn huyết biên bức.

Nhưng huyết biên bức lại cực kì thông minh, chỉ cần quang mang màu lam vẫn còn, chúng nó sẽ không chịu tiến lên.

Lúc trước đã mấy lần trùng kích mặc dù làm chúng nó tổn thất không nhỏ, nhưng tổng thể thì vẫn còn một số lượng khổng lồ, Đường Tam cùng Hồ Liệt Na cũng biết, cho dù là bị một con huyết biên bức cắn trúng, chỉ sợ cũng sẽ phải tử vong.

"Lũ biên bức này thật ghê tởm." Hồ Liệt Na hung hăng nói.Nhưng thủ đoạn công kích của nàng chủ yếu đều áp dụng trong cận chiến, lúc này cũng giúp không được Đường Tam cái gì.

Đường Tam thấp giọng nói: "Ngươi không nên cử động, bảo trì thân thể ổn định, bảo vệ phía của ngươi, nếu bọn chúng không công kích, chúng ta tiếp tục đi tới."

Vừa nói, Đường Tam có chút mệt mỏi đem thân thể Hồ Liệt Na ở sau lưng nhấc lên khỏi mặt đất (cõng đấy - A Lót), bắt đầu đi nhanh về phía trước, lúc này, hắn không phải bảo trì tốc độ bình thường, mà là tốc độ cực nhanh đi về phía trước.Trên người lĩnh vực màu lam thu nhỏ lại phạm vi trên dưới mười thước, cả người không ngừng gia tốc trên con đường chỉ có bề rộng chừng nửa thước.

Đường Tam đột nhiên tăng tốc, làm lũ huyết biên bức cũng lấy làm kinh hãi, đại lượng huyết biên bức vội vã đuổi theo.

Ngay lúc bọn chúng đuổi tới gần thì đột nhiên, thân thể Đường Tam đang lao tới trước đột nhiên dừng lại.Cả người quay lại, khiến thân thể Hồ Liệt Na bay lên trên không.

Nguyên bổn lĩnh vực màu lam chỉ có trong mười thước phạm vi chợt phóng đại đến trăm thước, vô số hàn quang nương theo lĩnh vực màu lam đồng thời được phóng thích.

Dưới sự phối hợp tử cực ma đồng với thính thanh biện vị, mỗi một miếng phi châm của Đường Tam đều sinh ra hiệu quả tối đa.

Những tiếng kêu chói tai không ngừng vang lên, bởi vì đang truy sát quá cấp bách mà rơi vào lĩnh vực màu lam có ít nhất gần trăm chích huyết biên bức, tại một mảnh hàn quang hiện lên, thân thể bọn chúng rơi xuống như mưa.

Hồ Liệt Na chỉ cảm thấy thân thể của chính mình phảng phất như đang đằng vân giá vũ, nhìn xuống phía dưới, nhưng căn bản nhìn không tới con đường hẹp kia, trong phạm vi thị giác có thể nhìn được cũng chỉ thấy vực sâu đen nhánh.

Hắn điên rồi sao? Đây là ý nghĩ duy nhất của Hồ Liệt Na. Mà ngay tại lúc này, thân thể nàng lại chấn động, Đường Tam đã một lần nữa cước đạp thật địa.Số lượng huyết biên bức cơ hồ đã giảm nhiều , giảm gần đến một phần mười.Đường Tam mặt không chút thay đổi đem thu hồi lĩnh vực màu lam, lúc này, hắn thậm chí không có lưu lại một điểm nào bên ngoài cơ thể, hắn vẫn như trước rất nhanh tiến về phía trước.

Huyết biên bức hiển nhiên bị hành động vừa rồi của Đường Tam làm cho hỗn loạn, mặc dù vẫn không chịu buông tha, nhưng khi đuổi theo Đường Tam, Hồ Liệt Na, chúng luộn cùng hai người duy trì một khoảng cách nhất định, không dám quá mức tới gần.Cứ như vậy, hai người hiển nhiên trở nên an toàn hơn một chút.

"Đường Ngân, ngươi dừng lại một chút.Đến lượt ta cõng ngươi rồi.Như vậy ngươi có thể đối phó với lũ biên bức này tốt hơn.Chúng ta thay phiên phối hợp, mới có thể giảm bớt tiêu hao." Hồ Liệt Na được Đường Tam cõng trên lưng mặc dù thoải mái, nhưng nàng biết, có huyết biên bức đuổi theo ở phía sau, tinh thần hai người đều phải tập trung cao độ, nếu làm cho Đường Tam tiêu hao quá lớn, đoạn đường tiếp đến sẽ càng thêm khó đi.

"Được." Đường Tam cũng không khách khí với Hồ Liệt Na, mặc dù đối với hắn mà nói hiện tại tiêu hao vẫn cũng không lớn, nhưng nếu là hai người phối hợp sẽ hỗ trợ lẫn nhau tốt hơn.Lúc này địch nhân càng thích hợp để Đường Tam đối phó, nhiệm vụ đi đường do Hồ Liệt Na đảm nhận hiển nhiên là thích hợp.

Nhảy lên, rồi lại rơi xuống đất, Hồ Liệt Na cũng tiến hành xong quá trình thay đổi vị trí.

Hai người chuyển đổi vị trí.Hồ Liệt Na học động tác Đường Tam lúc trước, cong lưng lên, chống đỡ thân thể Đường Tam rồi rất nhanh đi về phía trước.

Lúc này, bởi vì huyết biên bức không dám tiếp xúc quá gần, ảnh hưởng của phong lực do cánh của chúng tạo ra cũng tự nhiên nhỏ đi.Đường Tam thấy vậy liền thu hồi Hạo Thiên Chuy, nói cách khác, nếu ở trên

lưng Hồ Liệt Na xuất ra Hạo Thiên Chuy cùng với sức nặng của Đường Tam, sợ rằng kiên trì không được bao thì đã bị suy sụp rồi.

Giống như phán đoán của Đường Tam.Không khí chung quanh bắt đầu dần dần tăng lên, độ ấm vẫn bảo trì quá trình tăng lên.Sau lưng mặc dù bị huyết biên bức uy hiếp, nhưng nhiệt khí ở hai bên vực sâu dựng đứng lại càng làm Đường Tam cùng Hồ Liệt Na cảnh giác.

"Chi chi."Một con huyết biên bức có thể hình lớn nhất đột nhiên kêu một tiếng.Ngay sau đó, tất cả các con huyết biên bức còn lại đều bắt đầu kêu to phát ra âm thanh bén nhọn.Âm thanh này cực kì chói tai, khiến Đường Tam cau mày một trận.

Mà đúng vào lúc này, hắn đột nhiên cảm giác được ở sau lưng Hồ Liệt Na cước bộ bắt đầu trở nên thong thả, từ từ ngừng lại.

"Sợ rằng chúng ta có phiền toái."Hồ Liệt Na thấp giọng nói.Đồng thời tháo chiếc đai.Làm Đường Tam đứng xuống đất.

Đường Tam rất nhanh cởi bỏ sợi dây ở bên hông Hồ Liệt Na rồi xoay người lại hướng phía trước nhìn.Không khỏi hấp một luồng lương khí.

Phía dưới con đường hẹp, ngay trước mặt xuất hiện một hình thể cự đại đang treo mình ở đó.Một tên gia hỏa có hình thể to lớn.Dưới sự che chắn đạm hồng sắc quang mang chung quanh, ám kim sắc quang mang từ nó phóng thích ra.Tên gia hỏa này thân hình ước chừng bốn thước có hơn.Hai cái móng vuốt cự đại cắm trên đường.Mỗi một móng vuốt đường kính đều một thước trở lên, sắc bén bấu sâu vào đá.

Khi những con huyết biên bức kia phát tiếng thét chói tai.Trên thân thể màu vàng lợt nọ chậm rãi mở ra một đôi cánh cự đại, đôi cánh khủng bố sải ra cũng rộng chừng mười thước.Hai móng mạnh mẽ buông ra.Dưới tác động của đôi cánh cự đại, thân thể khổng lồ nọ bay lên, dĩ nhiên là một con biên bức vô cùng to lớn.

Toàn thân màu vàng lợt.Kinh khủng hơn là nó có những ba cái đầu.Tất cả huyết biên bức trên không trung bay nhanh xẹt qua rồi tập trung sau lưng con ám kim tam đầu biên bức khổng lồ .

Đường Tam lẩm bẩm: "Đánh tiểu đệ.Xem ra là đại ca phải ra."

Hạo Thiên Chuy tái hiện, trên hai tay Hồ Liệt Na đoản kiếm phát sáng xuất ra.Hai người đều lẳng lặng đứng ở nơi đó, không ngừng hít sâu để điều tức hồn lực của bản thân.

Cái đầu ở giữa của con Ám kim tam đầu biên bức phát ra một tiếng kêu to, nó liền giang rộng đôi cánh hướng về phía Đường Tam cùng Hồ Liệt Na đánh tới.

Mặc dù thân thể khổng lồ chưa nhào tới, nhưng một cỗ khí thế mạnh mẽ vô cùng lạ thường đã đến, kình phong do nó tạo ra so với kình phong lúc trước do tất cả huyết biên bức tạo ra còn muốn kinh khủng hơn.

Đường Tam lập tức phán đoán ra, thực lực của con ám kim tam đầu biên bức này tuyệt đối không yếu hơn so với hồn thú vạn năm.

Nếu như có thể sử dụng hồn kỹ, hai người liên thủ đối phó nó hẳn là vấn đề không lớn, nhưng hiện tại bọn họ không có khả năng sử dụng hồn kỹ.

Vừa phải đối mặt với một tên gia hỏa khổng lồ, lại còn ở địa hình này, hiển nhiên là cực kì bất lợi.

"Coi chừng." Hồ Liệt Na rất nhanh nói một câu, nàng đột nhiên thu hồi một thanh đoản kiếm, một bên cầm sợi dây chế tạo từ quần áo nàng, mà Đường Tam cũng làm động tác giống như vậy.

Hai người đều hiểu được.Đối mặt với một đối thủ kinh khủng như vậy thì cần phải có sự phối hợp gần như hoàn mỹ thì mới có thể chiến thắng.

Ở phía sau quang mang màu lam từ trên người Đường Tam mở ra.Hắn biết chính mình không thể giữ lại bất cứ gì, lam quang trong nháy mắt đã lan tràn được một khu vực rộng lớn có đường kính trăm thước.

Có lĩnh vực màu lam này trợ giúp, tinh thần Hồ Liệt Na rung lên, ánh mắt của nàng nhất thời trở nên sắc bén.Nhẹ nhàng vung đầu, mái tóc dài từ màu đen biến thành màu hỏa hồng, khoát lên trước ngực.

Hai mắt phóng ra quang mang màu phấn hồng, nhìn lên ám kim tam đầu biên bức đang ở trên không trung.

Ám kim tam đầu biên bức đang phi xuống tấn công bị đôi mắt Hồ Liệt Na chú thị, thân thể lại hoảng động một chút.Tốc độ rõ ràng yếu bớt.Sau một khắc, nó đã trùng nhập vào trong lĩnh vực màu lam của Đường Tam.

Bị lĩnh vực màu lam ảnh hưởng, thân thể ám kim tam đầu biên bức nhất thời chấn động khiến cho nó càng trở thêm dữ tợn, nhưng nó không giống như đám tiểu đệ bị mất đi khống chế.Ngược lại nó rống lên một tiếng, một vòng sóng gợn đỏ màu đỏ sậm từ đầu nó lan tràn ra, bao phủ cả Đường Tam cùng Hồ Liệt Na.

Ở bên hông Hồ Liệt Na đã bị Đường Tam hai tay cầm chặt, sau một khắc, cả người nàng bị Đường Tam quẳng về phía sau, mà bản thân Đường Tam cũng bám theo Hồ Liệt Na vọt lên, Hạo Thiên Chuy trong tay hắn trong nháy mắt được ném ra, bay thẳng đến ám kim tam đầu biên bức .

Oanh oanh—-, hai tiếng oanh minh thật lớn đồng thời phát ra.

Chuyện mà Đường Tam cùng Hồ Liệt Na lo lắng nhất đã xảy ra.Lúc ám kim tam đầu biên bức phóng thích toàn bộ các gợn sóng màu đỏ sậm, vị trí bọn họ đứng lúc trước, dài ước chừng năm thước hoàn toàn bị tạc toái.Vô số đá vụn hướng vực sâu rơi xuống.

Mặc dù hai người không biết con đường hẹp này hình thành như thế nào, nhưng bọn họ đến nơi đây thì căn bổn phía sau không có đường lui, nếu như trước mắt con đường này bị phá hủy, như vậy bọn họ cũng sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi nơi này.

Mặc dù một bộ phần đường đi bị phá hư nhưng cũng đồng thời, Hạo Thiên Chuy của Đường Tam cũng chuẩn xác oanh kích trúng cái đầu to ở giữa của ám kim tam đầu biên bức.Hạo Thiên Chuy uy lực ra sao? Mặc dù thân thể ám kim tam đầu biên bức cực kì cứng cỏi, nhưng với lực phá hoại kinh khủng trước mặt, cái đầu ở giữa nhất thời bị đánh nát bấy.Trong tiếng rên rỉ, vỗ cánh bay ngược về.

Hồ Liệt Na cước đạp thật địa, thân thể chấn động miễn cưỡng mới đứng vững, nhìn con đường hẹp phía trước bị phá hư hoa dung không khỏi biến sắc.

“Nó đã phá hư đường đi của chúng ta, làm sao bây giờ?” Hồ Liệt Na hô nhỏ.

“Xông lên.” Quyết định thật nhanh, Đường Tam ngay lập tức chạy về phía trước, Hồ Liệt Na không dám chậm trễ, vội vã đi theo hắn cùng nhau lao tới trước, mà ngay tại lúc này.Đường Tam lại hoảng sợ phát hiện, con ám kim tam đầu biên bức bay trở về phía các tiểu đệ liền há mồm thôn phệ ba tên tiểu đệ, cái đầu ở giữa lại mọc ra như cũ.

Lúc này, Đường Tam cùng Hồ Liệt Na trước sau nhảy lên, hướng tới đầu bên của con đường hẹp ngoài phạm vi 5 thước đã bị phá hư.Chỉ có đi đến phía bên kia, bọn họ mới có thể tiếp tục đi tiếp, phía trước đoạn đường bị phá hư cũng tự nhiên sẽ vì thế mà không còn gì đáng lo.

Nhưng mà bọn họ đã xem thường trí tuệ của ám kim tam đầu biên bức.Vẫn là một vòng gợn sóng màu đỏ sậm được phóng thích ra, nhưng lần này so với lần trước còn mạnh hơn.Cũng không phải công kích hướng Đường Tam cùng Hồ Liệt Na, mà là trực tiếp làm nổ vị trí mà bọn họ sắp đặt chân tới.

Trong lúc nguy cấp, Đường Tam vẫn duy trì tỉnh táo.Làm một gã khống chế hệ hồn sư, thời khắc nào cũng phải bảo trì tỉnh táo là tố chất cần phải có.Mạnh mẽ lôi sợi dây trong tay,lấy bản thân đang hạ xuống nhanh hơn là điểm tựa, đưa Hồ Liệt Na lên không trung.

Trong tiếng ầm ầm nổ vang, con đường hẹp trước mặt hai người lại đã đứt gãy đến hơn mười thước, mà lúc này Hồ Liệt Na sau khi được đưa lên thì khoảng cách với trách lộ còn có khoảng chừng ba thước, nhưng lại không thể nào tiến thêm được nữa.

Ngay lúc này, ánh mắt của Đường Tam cũng không có nhìn chăm chú vào đầu ám kim tam đầu biên bức, mà là hoàn toàn rơi vào trên người Hồ Liệt Na.Bởi vì hắn đang chờ đợi lựa chọn của Hồ Liệt Na, cũng để xác định xem cô ta có thể tin tưởng được hay không, để có thể tạm thời làm đồng đội trên đoạn đường địa ngục lộ tiếp theo.

Lúc này, Hồ Liệt Na chỉ có hai lựa chọn, một là buông sợi dây trong tay ra, như vậy nàng mượn xung lực mà Đường Tam ném ra là có thể đủ rơi vào đầu bên kia con đường hẹp.Còn lựa chọn kia, tự nhiên là cùng Đường Tam rơi xuống vực sâu.

Nếu như là trước kia thì Hồ Liệt Na nhất định sữ không chút do dự lựa chọn cách thứ nhất.Nhưng không biết tại sao, nàng chỉ cảm thấy trong lòng phảng phất có thứ gì đó ngăn chặn khiến nàng không buông sợi dây trong tay ra.

Lúc này, Hồ Liệt Na thể hiện thực lực bản thân.Thân thể mềm mại trong không trung mạnh mẽ xoay chuyển, một chiếc đuôi hồ li màu hỏa hồng rất lớn mọc ra từ kiều đồn của nàng, trên hồ vĩ lông rậm trong nháy mắt kéo dài, ngay cả cái đuôi dĩ nhiên cũng kéo dài tới ba thước, ở chỗ tiêm đoan của cái đuôi, một cây tiêm thứ sắc nhọn đột ngột xuất ra, hung hăng đâm vào ven đường.

Cùng lúc đó, chính bản thân Hồ Liệt Na cũng không có nóng lòng lên bờ.Mà là toàn lực kéo sợi dây, dùng sức đem Đường Tam quăng lên trên.

Lúc này, con ám kim tam đầu biên bức đang ở xa đắc ý.Cái đầu ở giữa cũng vừa mới hoàn toàn sinh trưởng lại.Nhưng lại chứng kiến thân thể Đường Tam từ phía dưới bắn ra, hướng thẳng đến chính mình bay tới.

Trước đó nó đã bị Đường Tam làm cho tổn thất nặng, không phải bởi vì thực lực bản thân có vấn đề, mà là bởi vì khinh thường.Nhưng lần này nó sẽ không như vậy. Đôi cánh lớn ở 2 bên thân thể giang rộng ra, trong phút chốc làm cho thân thể nó dừng lại ở giữa không trung.Mắt thấy Hạo Thiên Chuy trong tay Đường Tam hướng mình bay tới, cái đầu bên trái của nó đột nhiên phát ra một tầng ánh sáng kim sắc, tầng ánh sáng này không phải tác dụng lên người đối thủ, mà là tác dụng ngay trên thân mình nó.

Sau một khắc, dưới tác dụng của một tầng kim sắc yên vụ, thân thể khổng lồ của ám kim tam đầu biên bức đột nhiên bạo khai, hóa thành mấy trăm con kim sắc tiểu biên bức bay tán loạn.Bị ảnh hưởng bởi lĩnh vực màu lam do Đường Tam vừa mới phóng thích, chúng nó phi hành cũng không được như ý.Nhưng mà, Hạo Thiên Chuy chính thức đánh trúng, cũng chỉ là một ít tiểu biên bức mà thôi.

Phân thân.Đường Tam trong lòng rùng mình, thân thể rơi trở lại mặt đất.Mấy con ám kim sắc tiểu biên bức chợt phát ra tiếng kêu khóc làm người khác kích thích.

Những con huyết biên bức lúc trước nhất thời động thân, mục tiêu tập kích của chúng không phải là Đường Tam cùng Hồ Liệt Na, mà là đánh vào con đường hẹp mà bọn họ sắp đi tới.Mỗi một con huyết biên bức nhào vào trách trên đường, đều bắt đầu dùng những chiếc răng nanh sắc bén của chúng để cắt phá.

Làm người khác kinh khủng chính là, nham thạch cứng rắn dưới răng nanh của chúng lại bị hóa thành thạch phấn, một đoạn trác lộ dài ít nhất năm mươi thước đang bị mấy trăm chích huyết biên bức gặm nát, rất nhanh đã bị phá hư.(KCBT)

"Hỗn đản." Lúc này Hồ Liệt Na đã bò lên trên, tức giận mắng một tiếng, liên tiếp bị lũ biên bức này bức bách đến bên bờ sinh tử, vị thiếu nữ hoàng kim nhất đại tối xuất sắc này đã hoàn toàn nổi giận.

"Ta đến." Hồ Liệt Na động thân, tốc độ của nàng trong nháy mắt đã đạt tới cực hạn, mái tóc dài màu hỏa hồng cùng với hồ vĩ thật lớn ở dưới khiến cả người nàng tựa như một đoàn hỏa diễm lưu động.

Đường Tam phát hiện, tốc độ lúc này của Hồ Liệt Na so với tốc độ nhanh nhất mà mình có khả năng đạt tới còn muốn nhanh hơn vài phần.Mặc dù không có hồn kỹ phụ trợ, nhưng tốc độ hiện tại của nàng tuyệt đối không kém hơn so với mẫn công hệ hồn sư đồng cấp.Nhưng Đường Tam rất rõ ràng. Nàng rõ ràng cùng mình giống nhau, là khống chế hệ hồn sư mới đúng.

Hồ Liệt Na thực sự nổi giận rồi, hồ vĩ sau lưng nàng vung lên.Chiều dài được kéo ra đạt tới năm thước.Hơn nữa, nguyên bổn bên trên hồn vĩ nhìn qua cũng không tính là quá thô to, lúc này mỗi một căn trường mao đều dựng đứng lên, tựa như cương châm bình thường.Nhìn qua, tựa như một thanh lang nha bổng rất lớn dài đến năm thước.

Nhanh chóng vọt tới con đường nhỏ đang bị gặm nhấm ở phía trước, chỉ thấy thân thể Hồ Liệt Na hư ảo chớp động.Sau lưng hồ vĩ quét ngang ra, lực lượng khủng bố của hồ vĩ sản sanh cánh nhiên làm Đường Tam cũng cảm thấy giật mình sợ hãi. Nơi hồ vĩ đi qua, một con huyết biên bức bị huy kích tứ tán phân phi.Hơn nữa phàm là huyết biên bức bị đánh tới, thân thể giống như một tấm vải bố bị nghiền nát, bạo liệt trên không trung.

Hồ Liệt Na vẫn không dừng lại.Nàng dùng chiếc hồ vĩ kinh khủng kia giống như là dùng chổi để quét tro bụi trên mặt đất vậy.Từng con huyết biên bức không ngừng bị dọn dẹp.Tốc độ gặm nhấm của chúng nó mặc

dù nhanh.Nhưng tốc độ quét dọn của Hồ Liệt Na còn nhanh hơn.Chỉ là thời gian mấy lần nháy mắt.Chỗ thân ảnh màu màu lửa đỏ kia đi qua, đã có ít nhất hơn trăm con huyết biên bức toàn thân bị nghiền nát mà chết.

Hồn cốt.Đường Tam có thể khẳng định.Đó là sức mạnh của hồn cốt.Nhưng là.Hắn nghĩ không ra trong sáu loại hồn cốt chính thống ở đại lục lại có một khối có thể sinh ra cái đuôi có thể dùng làm vũ khí công kích.Cho dù Hồ Liệt Na có vũ hồn là yêu hồ.Vũ hồn cũng quyết không thể có loại uy lực này. Nói về tính công kích.Lúc này chiếc hồ vĩ của nàng dài đến năm thước chỉ có thể dùng hai chữ kinh khủng để hình dung.

Đừng nói là huyết biên bức, kể cả là ám kim sắc tiểu biên bức do ám kim tam đầu biên bức biến thành nếu bị nàng quất trúng cũng sẽ bị đánh bay mấy chục thước.Mặc dù thân thể chúng nó cứng cỏi hơn nhiều nên sẽ không bị nghiền nát, nhưng cũng sẽ bị quất cho thất điên bát đảo.Căn bản không cách nào tới gần Hồ Liệt Na.

Tiếng rống chói tai vang lên.Những con huyết biên bức còn lại nhanh chóng bay lên.Không dám tiếp tục hành động nữa.Nhưng cho dù có làm như thế, chỉ trong chốc lát thời gian, số huyết biên bức bị Hồ Liệt Na kiên quyết quất chết đã gấp đôi so với số lúc trước bị ám khí của Đường Tam bắn chết .

Sát khí dày đặc từ trên người Hồ Liệt Na tràn ngập ra.Mắt thấy đã không bị huyết đỏ biên bức uy hiếp nữa.Nàng đứng ở nơi đó, thở hồn hển từng hơi một.Hiển nhiên, một phen giết chóc vừa rồi khiến nàng tiêu hao cũng không nhỏ.

Đường Tam rất nhanh di chuyển đến gần sau lưng Hồ Liệt Na cách khoảng chừng mười thước.Lưu lại một đoạn khoảng cách.Vừa lúc là vị trị tuyệt hảo để không bị ảnh hưởng bởi lực công kích của hồ vĩ của Hồ Liệt Na.

Phanh một tiếng, kim sắc yên vụ lưu động, kim sắc tiểu biên bức một lần nữa hợp thể, biến thành ám kim tam đầu biên bức, không, phải gọi nó là ám kim tam đầu biên bức vương mới đúng.

Ba cái đầu, sáu con mắt nhỏ hung hăng nhìn chăm chú Đường Tam cùng Hồ Liệt Na, hiển nhiên, nó cũng bị chọc giận.Thấy nhiều tiểu đệ thương vong như vậy, một thanh âm quỷ dị chói tai không ngừng từ cả ba cái đầu của ám kim tam đầu biên bức vương đồng thời vang lên.

Hồ Liệt Na biến sắc, trầm giọng nói: “Nó hẳn là muốn thi triển kỹ năng cường lực.”

Lúc này, ám kim tam đầu biên bức vương cách bọn họ chừng năm mươi thước, đúng là ám khí bình thường của Đường Tam không cách nào bắn tới, Hồ Liệt Na cũng không có cách phát huy lực công kích ở khoảng cách này.

Đường Tam cau mày nói: “Nó có năng lực tái sinh.Nếu như ta đoán không sai, nó hiện tại sử dụng kỹ năng tăng phúc cho bản thân.Nếu để cho nó hoàn thành tăng phúc, chúng ta sẽ gặp khó khăn.Chỉ là không tìm được điểm yếu của nó.”

Hồ Liệt Na nói: “Điểm yếu của nó chắc hẳn là ba cái đầu, mặc dù có thể tái sinh, nhưng ta không tin nếu đồng thời nghiền nát cả ba, nó còn có thể mọc lại.Đã không có đầu, nó dùng cái gì để thôn phệ tiểu đệ của nó?”

Đường Tam đôi mắt sáng ngời, “Đúng là như thế.Đáng tiếc khoảng cách quá xa. Ta miễn cưỡng thử xem.” Vừa nói, hắn từ trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ lấy ra hộp đựng Chư Cát Thần Nỗ, loại cơ quan ám khí tốt nhất.Hồ Liệt Na nghi hoặc nhìn Đường Tam, không hiểu hắn đang làm cái gì.

Ánh mắt Đường Tam bắt đầu trở nên sắc sảo, hướng Hồ Liệt Na nói: “Ngươi dùng sợi dây một đầu buộc chân của ta lại, còn đầu kia buộc vào cái đuôi của ngươi.Sau đó đem ta tung lên, dùng hết khả năng quăng ta đến gần nó, khoảng cách càng gần, ta lại càng có thể đem nó hoàn toàn hủy diệt.”

Hồ Liệt Na kinh ngạc nói: “Ngươi có biện pháp?” Miệng nàng mặc dù phát ra nghi vấn, nhưng vẫn dựa theo lời nói của Đường Tam bắt đầu hành động.

Đường Tam gật đầu, “Thử xem đi.Hẳn là có thể.”

Tiếng kêy của ám kim tam đầu biên bức vương càng ngày càng vang dội, quang mang trên người nó càng ngày càng chói mắt.Đường Tam chợt quát một tiếng, “Động thủ.”

Hồ Liệt Na dùng hồ vĩ quấn quanh hông của Đường Tam, sau đó dùng sức mạnh mẽ đem hắn quăng lên.

Chính thức thực nghiệm thì mới biết được hồ vĩ của Hồ Liệt Na mạnh đến cỡ nào.Hồ vĩ dài năm thước, sợi dây dài bảy thước, ngoại trừ chiều dài của hai đầu dây trói trụ ra, vẫn còn thừa tới hơn mười thước.

Nhờ đó trong nháy mắt Đường Tam đã được ném đi tới bốn mươi thước, giúp rút ngắn khoảng cách khiến hắn tới rất gần với ám kim tam đầu biên bức vương.

Hồ Liệt Na tập trung tinh thần nhìn hành động của Đường Tam, trong lúc đó tay phải Đường Tam giơ chiếc hộp đen lên, tiếng leng keng vang lên, mười sáu đạo hàn quang phóng ra, thẳng đến cái đầu bên phải của ám kim tam đầu biên bức vương.Cùng lúc đó, Đường Tam tay trái cũng cử động, Hạo Thiên Chuy xoay tròn bắn ra, hóa thành một đường vòng cung màu ô quang, hướng thẳng đến cái đầu bên trái.

Ngay khi Hồ Liệt Na còn đang đoán xem Đường Tam dùng phương pháp gì để công kích cái đầu giữa của ám kim tam đầu biên bức vương, thì hai đạo quang mang lam từ hai mắt của Đường Tam chợt phóng ra.Phát sau mà đến trước.Trực tiếp oanh kích vào cái đầu ở giữa của ám kim tam đầu biên bức vương.

Đường Tam hiểu rõ là cần phải ra tay trước.Nhận thấy ám kim tam đầu biên bức vương sở dĩ phải tạo ra khoảng cách mới bắt đầu niệm chú ngữ, là vì khi niệm chú thân thể của nó không đạt được trạng thái phòng ngự tốt nhất.Nếu không hắn sao lại có thể dễ dàng ra tay.

Đồng thời, lựa chọn ra tay như vậy cũng là khảo nghiệm thứ hai của Đường Tam đối với Hồ Liệt Na. Ở khảo nghiệm lúc trước, Hồ Liệt Na dựa vào hồ vĩ kì dị của nàng giúp hai người tránh được một kiếp, Đường Tam vẫn chưa nhìn ra thái độ thực sự của nàng .

Nhưng lần này không giống như lúc trước, Đường Tam bị Hồ Liệt Na quăng ra, một đầu của sợi dây được buộc vào hồ vĩ của Hồ Liệt Na, tương đương với việc đem an toàn của mình giao cho Hồ Liệt Na.

Nếu như Hồ Liệt Na thấy Đường Tam có thể đánh chết ám kim tam đầu biên bức vương rồi sinh ra tà niệm, lập tức có thể buông sợi dây buộc ở hồ vĩ, đem Đường Tam ném xuống vực sâu.

Oanh, oanh—-

Không còn gì phải lo lắng, bị tử cực thần quang bắn trúng cùng với bị Hạo Thiên Chuy ném trúng, hai cái đầu của biên bức trước sau đều bạo liệt, ám kim tam đầu biên bức vương thậm chí ngay cả kêu thảm thiết còn chưa kịp phát ra, thì cái đầu cuối cùng cũng bị mười sáu căn tinh thiết tiễn xuyên thấu.

Làm Hồ Liệt Na trợn mắt há mồm chính là, Hạo Thiên Chuy của Đường Tam sau khi đập nát một khối đầu của biên bức liền quay trở lại, vừa đúng lúc khối đầu cuối cùng bị Chư Cát Thần Nỗ bắn thủng, khiến cho khối đầu đó hoàn toàn bị nghiền nát thành mạt phấn.

Một kích này của Hạo Thiên Chuy tuyệt đối có thể dùng hai chữ thần kì để hình dung.Đường Tam cũng không thể khẳng định Chư Cát Thần Nỗ có thể vượt qua trình độ kiên cường của thân thể ám kim tam đầu biên bức vương đánh chết nó hay không, cho nên mới sử dụng thủ pháp thần kì này.

Kim quang trong nháy mắt khuếch tán, bồng một tiếng, đại lượng chất lỏng kim sắc phân phi, những con huyết biên bức ở chung quanh nếu bị chất lỏng kim sắc đó bắn trúng, nhất thời đều kêu thảm thiết rồi tiêu vong.

Đường Tam chỉ cảm thấy trên chân căng ra, thân thể của chính mình đã bị hồ vĩ khổng lồ của Hồ Liệt Na ném lên không trung, rồi vững vàng rơi lên trên con đường hẹp.

---

141. Chương 140: Thập Thủ Liệt Dương Xà

Trong khoảnh khắc vừa rồi, khi uy hiếp đã mất hết, Hồ Liệt Na hoàn toàn có thể vứt bỏ mình, độc hưởng thành quả thắng lợi. Nhưng nàng hiển nhiên cũng không làm như vậy.

Hơn nữa, ngay khi Đường Tam hoàn thành công kích, trong nháy mắt đã kéo ngay hắn trở về, trong nội tâm cũng không xuất hiện một tia do dự nào.

Từ điểm này mà phán đoán, ít nhất tại nơi này, nàng tuyệt đối là an toàn.

Ám Kim Biên Bức Vương ba đầu vừa chết, các con huyết bức còn lại nhất thời lâm vào cảnh quần long vô thủ, như muốn trả thù, điên cuồng hướng về phía Đường Tam cùng Hồ Liệt Na bay tới.

Nhưng mà, một đội quân đã không có người lãnh đạo, chẳng những mất đi tinh thần, cũng mất đi sự chỉ huy. Những con huyết bức còn lại, số lượng mặc dù vẫn còn đông đúc, nhưng đối với Đường Tam và Hồ Liệt Na cũng không còn chút khó khăn, uy hiếp gì.

Đường Tam ngón tay không ngừng búng ra, mỗi tia sáng bạc bay ra từ ngón tay hắn đều mang theo tính mạng của một con huyết bức. Hồ Liệt Na thì càng trực tiếp hơn, 5 cái đuôi chồn lớn sau lưng giống như một cái quạt lớn, không ngừng quất lên mình đám huyết bức.

Bộ đuôi chồn của nàng uy lực thực vô cùng lớn, mỗi một lần huy động, chỉ cần đánh trúng mình con huyết bức nào, con đó lập tức biến thành đám mưa máu.

Kỳ lạ ở chỗ, trên bộ đuôi chồn của Hồ Liệt Na tựa như có một tầng năng lượng đặc thù, cả bộ lông không hề dính lấy một tia máu.

Cả bộ lông mượt mà, to lớn, mỗi cái đều dựng đứng lên như cương châm, nhìn qua giống như một cái siêu cấp vũ khí Lang Nha Bổng khổng lồ, đối với đàn huyết bức, tạo thành lực sát thương so với cương châm bắn ra từ Lam Ngân Lĩnh Vực của Đường Tam không nhỏ hơn chút nào.

Cuối cùng, một con huyết bức còn lại trước bị trúng cương châm của Đường Tam, lại bị bộ đuôi của Hồ Liệt Na quất trúng văng ra xa. Chung quanh hết thảy lại trở nên yên tĩnh lại.

Vừa lau mồ hôi trên trán, Hồ Liệt Na nhìn về phía Đường Tam, mặt khẽ mỉm cười một cách thản nhiên. Đánh bại đàn dơi máu này, cũng không phải là công lao riêng của một ai, mà là kết quả của của cả hai người hợp tác.

Nếu như không có Hồ Liệt Na sử dụng bộ đuôi chồn đảm bảo con đường hẹp phía sau an toàn, Đường Tam muốn đối phó cả đàn dơi cũng là cực kỳ khó khăn. Đồng dạng như vậy, nếu không có Đường Tam đánh chết Ám Kim Biên Bức Vương ba đầu, bọn họ chắc chắn sẽ phải đón nhận những công kích kinh khủng nhất.

Chỉ trong một thời gian ngắn phối hợp, cả hai người đối với đối phương mới hoàn toàn hiểu rõ. Trong mắt Hồ Liệt Na, càng thêm tín nhiệm nam nhân này.

Đường Tam đối với nàng, khúc mắc trong lòng cũng giảm bớt vài phần.

Thu hồi sợi dây lại, đưa một đầu cho Hồ Liệt Na, Đường Tam nói: "Có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?"

Hồ Liệt Na đón lấy sợi dây, rất nhanh buộc lại bên hông mình, thở dài một hơi: "Vừa rồi thật là nguy hiểm." Vừa nói nàng vừa vỗ nhè nhẹ lên bộ ngực đầy đặn của mình. Nhất thời một tầng ba đào mãnh liệt đột ngột khởi phát lên. Lúc này trang phục nàng nhìn qua thật sự là thê lương. Đường Tam nhìn thấy vội vã quay đầu đi không dám nhìn lâu.

Hồ Liệt Na buột miệng cười, nói: "Ta vốn nghĩ ngươi chỉ là một tên đầu gỗ, không ngờ ngươi cũng sợ bị hấp dẫn sao?"

Đường Tam nhíu mày: "Tốt lắm, nếu như ngươi không cần nghỉ ngơi, chúng ta tiếp tục xuất phát đi." Vùa nói hắn vừa búng người đứng thẳng dậy, một lần nữa lại đứng ra phía trước của Hồ Liệt Na.

Tầng quang mang hộ thân lớn màu đỏ thắm đột nhiên lặng lẽ thu hồi vào trong cơ thể Hồ Liệt Na, trên mặt không khỏi toát ra một tia mỏi mệt: "Hay là nghỉ thêm một lát đi, vừa rồi chúng ta tiêu hao cũng không ít thể lực. Phía sau còn không biết sẽ phải đối mặt với cái gì. Theo như ta được biết, Địa Ngục Lộ này có tổng cộng ba đạo cửa ải khó, đạo phía sau khó hơn đạo phía trước, vừa rồi xem như chúng ta xông qua được cửa thứ nhất."

Đường Tam trong lòng rùng mình, hắn hiểu được Hồ Liệt Na tất nhiên là có chút mệt mỏi.

Lúc trước mặc dù là hắn chủ công, nhưng trên thực tế hắn tiêu hao hồn lực so với Hồ Liệt Na còn ít hơn nhiều. Đối với bộ đuôi chồn của nàng, hắn cũng không có hỏi nhiều, giống như là Hồ Liệt Na cũng không có hỏi hắn về lai lịch của Lĩnh vực màu lam vậy.

Nhưng xét theo tình hình lúc đó, bộ đuôi chồn khổng lồ kia của Hồ Liệt Na không phải chỉ là một hồn kỹ đơn giản như vậy, rất có thể giống như là Bát chu mâu của mình, cũng là một khối ngoại phụ hồn cốt, trong tình huống may mắn mà đạt được.

Khó trách mà Giáo Hoàng lại nhận nàng làm đồ đệ, chỉ riêng khối ngoại phụ hồn cốt này thôi cũng làm cho nàng có thể dẫn đầu trong đám đồng niên rồi. Trong kỳ Đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái bốn năm trước, Hồ Liệt Na hiển nhiên là chưa đạt được cái lợi khí này, nếu không, lúc ấy phe mình cũng không thể nào đạt được thắng lợi. Võ Hồn điện nhất đại hoàng kim quả thực là thực lực mạnh mẽ.

Hai người miễn cưỡng ngồi xuống con đường hẹp. Bọn họ dù sao cũng là tinh anh, trong khoản thời gian ngắn lập tức tiến vào trạng thái tu luyện, lẳng lặng khôi phục lại thể lực của mình. Đương nhiên, tâm thần bọn họ cũng không hoàn toàn chìm đắm hết trong đó, mà đều lưu lại một bộ phận tinh thần cảnh giác xung quanh, đề phòng có tình huống gì phát sinh.

Một lúc lâu sau, hai người cơ hồ không phân biệt trước sau, đồng thời mở mắt ra. Mỗi người tự mình lấy ra một cái Hồn đạo khí mang theo thức ăn cùng nước uống đơn giản, ăn uống sơ qua một chút, rồi mới đứng dậy, tiếp tục tiến về phía trước.

Lần đi này, tốc độ Đường Tam rõ ràng có tăng lên một chút, đối với Hồ Liệt Na, sự phòng bị cũng giảm đi một chút, điều này giúp hắn có thể đem nhiều tinh lực hơn tập trung vào quan sát phía trước. Có Hồ Liệt Na làm đội hữu, sự an toàn phía sau lưng hoàn toàn có thể yên tâm.

Không khí càng ngày càng trở nên nóng hơn, dần dần ngay cả Hồ Liệt Na cũng có thể mơ hồ chứng kiến phía dưới hai bên vực sâu đang chảy xuôi một thứ chất lỏng màu đỏ sậm. Không khí nóng dần làm cho hai người phía trên hô hấp dần không thoải mái, phảng phất như lồng phổi dường như đang bị thiêu đốt.

Vừa tiến về phía trước, Đường Tam đưa ra phán đoán: "Địa Ngục Lộ này tựa như là một đường vòng xoắn lên trên, không phải là một đường thẳng, nếu không, chúng ta đã sớm ra khỏi phạm vi của Sát Lục Chi Đô rồi mới đúng. Chỉ bất quá độ cong của nó cũng không lớn, cho nên cũng không dễ dàng phát hiện ra."

Hồ Liệt Na nói: "Người có muốn ngừng lại nghỉ thêm một chút nữa không, nóng quá, ta có cảm giá thể lực đang không ngừng thoát ra."

Đường Tam không trả lời, một lần nữa, tầng quang mang màu lam nhạt từ trên cơ thể hắn lan tràn ra ngoài, chỉ bất quá, tầng lam quang chỉ là bao phủ thân thể chính mình cùng với Hồ Liệt Na mà thôi.

Nhất thời một cảm giác thanh lương truyền ra khắp toàn thân, xung quanh cũng tỏa ra một cảm giác nhẹ nhành khoan khoái, chẳng những độ ẩm hạ thấp xuống nhiều, mà ngay cả cảm giác nóng rực, thô nhám trong không khí cũng trở nên thanh khiết, tựa hồ như đã bị tầng quang mang màu lam kia loại bỏ đi vậy.

Hồ Liệt Na âm thầm than thở, trong lòng thầm nghĩ, cái thiên phú Lĩnh vực này của Đường Tam không biết là cái gì, mặc dù cảm giác cũng không thấy mạnh lắm, nhưng có thể sử dụng đa dạng, tính thực dụng vô cùng tốt.

Lúc trước dùng để nhiễu loạn đàn biên bức, bây giờ lại dùng để cải thiện hoàn cảnh, không thể nghi ngờ, cái lĩnh vực này bất kỳ lúc nào cũng giúp cho Đường Tam dưới tình huống nào cũng bảo trì được lực chiến đấu cao nhất.

Hạo Thiên Tông quả nhiên là địa phương sản sinh ra nhân tài a.

Đang đi tới, đột nhiên phía trước một tràng âm thanh sàn sạt truyền đến, làm cho Đường Tam cùng Hồ Liệt Na đồng thời ngừng bước lại. Đường Tam cũng không quay đầu lại, chỉ trở tay về phía Hồ Liệt Na, ra hiệu một cái.

Cặp song kiếm sắc bén ngay lập tức xuất hiện trên tay Hồ Liệt Na. Lúc này nàng vẫn chưa nhìn thấy được địch nhân, nhưng nàng tin tưởng, với thị giác kinh người của hắn, Đường Tam khẳng định đã thấy được.

Không sai, Đường Tam đã nhìn thấy được kẻ địch. Đó là một cặp mắt rực lửa. Ngay phía trước trên con đường hẹp, một thân thể màu đỏ sậm đang nằm phủ phục nơi đó.

Không nhìn thấy rõ được thân thể nó lớn đến cỡ nào, nhưng thông qua quan sát, có thể kết luận được, đó là một con rắn. Cả thân thể cuộn tròn trên con đường hẹp, chính là một con rắn.

Cặp mắt kia của nó nhìn qua cũng không phải đặc biệt lớn, nhưng không biết tại sao, Đường Tam ngay lập tức có cảm giác quang thải ẩn chứa trong cặp mắt kia, so với Ám kim Biên Bức Vương ba đầu còn muốn kinh khủng hơn.

Là rắn sao? Đường Tam cười lạnh một tiếng, bàn tay tại Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ lóe lên một cái, một khối hùng hoàng (lưu huỳnh) đã rơi vào lòng bàn tay hắn.

Nương theo âm thanh sàn sạt, con rắn màu đỏ sậm kia bắt đầu chậm rãi du động về phía trước. Nhìn gần hơn, Đường Tam đối với nó có phán đoán càng rõ ràng hơn.

Phía sau đầu của quái xà kéo dài đến giữa lưng, nổi lên tổng cộng chín khối u, mỗi khối u đều có hình dạng giống như một cái nấm tròn màu đỏ thắm, bên trong lại phảng phất giống như có máu đỏ dịch chuyển. Bụng con rắn này đặc biệt lớn, cả thân mình vắt dài trên con đường hẹp, nhìn qua ít nhất cũng là mười trượng.

Bọn họ thấy được quái xà, hiển nhiên quái xà cũng nhìn thấy bọn họ. Thân hình đang phủ phục tại con đường hẹp, đầu nó chậm rãi vung lên, đôi mắt màu đỏ nhất thời trở nên sáng ngời như cặp đèn lồng.

Đường Tam cùng Hồ Liệt Na cũng không biết đây rốt lại là sinh vật gì, trong giới hồn thú cũng chưa từng nghe nói qua. Càng không biết đối phương là cái gì, hai người càng cảnh giác hơn. Mắt thấy quái xà liên tục tiến đến gần, một áp lực vô hình đang từ từ tràn đến.

Mặc dù lúc trước đám Huyết Biên Bức công kích từ không trung mang đến cho bọn họ phiền toái không nhỏ, đúng là nguy cơ lớn, nhưng là đám Huyết Biên Bức này chỉ tìm cách ngăn chặn bọn họ tiến lên.

Lúc này, quái xà cả thân mình nằm ngay trước mặt bọn họ, không hề nghi ngờ, với thực lực của nó, nếu muốn phá hủy con đường hẹp này, hoàn toàn dễ dàng. Bởi vậy, nếu như hai người muốn công kích quái xà này, nhất định phải chú ý, trong lúc công kích cần phải chú ý không được gây ra quá nhiều tổn hại cho con đường hẹp này.

Khoảng cách trăm thước ban đầu đã được thu hẹp lại, quái xà trong miệng phát ra âm thanh oa oa, tựa như tiếng trẻ con khóc bình thường.

Sau lưng nó, chín cái khối thịt cũng bắt đầu tản ra một tầng quang thải màu đỏ sậm.

"Oa…"

Khi cách Đường Tam còn khoảng hai mươi thước, quái xà bắt đầu phát động công kích, một tầng quang mang màu đỏ rực từ trong miệng nó phun ra, mang theo tinh khí mãnh liệt, hướng về phía hai người bay nhanh đến.

Càng làm Đường Tam và Hồ Liệt Na kinh sợ chính là, luồng hỏa diễm này là chạy dọc theo mặt đất mà đến, nói cách khác, là từ phía con đường hẹp dưới chân bọn họ mà tràn đến.

Nếu như là trên mặt đất bình thường, bọn họ hoàn toàn có thể né tránh, nhưng trong tình huống trước mắt, căn bản là bọn họ không có khả năng tránh được.

Quang mang hỏa hồng trên con đường hẹp ba động cực kỳ mãnh liệt, thậm chí còn phát ra âm thanh răng rắc của nham thạch thiêu đốt. Càng thêm kinh khủng chính là, phía trên tầng quang mang lửa đỏ này, lại mang theo một tầng khí hồng vụ phiêu phất, không cần hỏi cũng biết, tầng hồng vụ này tất nhiên bao hàm độc tố mãnh liệt.

Hít sâu một ngụm khí, Hạo Thiên chùy nhanh chóng xuất hiện, Đường Tam con mắt khẽ híp lại, đùi phải rất nhanh bước về trước nửa bước, chân trái cong lại, trầm xuống, Hạo Thiên chùy từ lòng bàn tay nhanh chóng xuất ra, đẩy sát mặt đất phóng ra ngoài.

Hạo Thiên chùy gặp phải luồng lửa quang mang đỏ rực kia, từ trong thân nó nhất thời sinh ra một mảng khí màu hồng, giống như một thanh bồ cào bình thường, đem ngọn lửa màu đỏ rực đó đẩy ngược trở về. Những nơi mà Hạo Thiên chùy đi qua, ánh hỏa quang nhất thời biến mất. Hơn nữa còn rất nhanh chóng bay sát theo con đường hẹp, đánh thẳng về phía con quái xà.

Một màn quỷ dị xuất hiện, con quái xà cũng không có cùng Hạo Thiên chùy ngạnh kháng, mắt thấy Hạo Thiên chùy bay đến trước mặt nó, con quái xà cong người xuống một cái, phóng mạnh thân hướng ra phía vực sâu bên cạnh. Ngay khi Hạo Thiên chùy vừa xẹt qua khỏi người của nó, cái đầu nó lại cong lại, quấn lại con đường hẹp một lần nữa, thân thể phía sau cũng tiến hành động tác như vậy, vừa vặn né được công kích của Hạo Thiên chùy.

Ngọn lửa mặc dù biến mất, nhưng luồng sương mù tràn ngập vị ngòn ngọt cũng đã tràn đến.

"Gạo mà cũng đòi tỏa sáng như châu ngọc sao?" Đường Tam khinh thường hừ khẽ một tiếng, một cái túi da lớn đã xuất hiện trong tay của hắn, cổ tay run lên, túi da đã nhẹ nhàng bay ra, lao đến trung tâm của màn độc vụ nọ. Ngay sau đó, tay kia hắn quăng khối hùng hoàng đã lấy ra khi nãy vứt ra. Khối hùng hoàng giữa không trung bị Đường Tam sử dụng thủ pháp ám kình, đánh cho nổ bùng lên, hóa thành vô số bột phấn tay tản ra, một bộ phận lớn đánh mạnh vào túi da kia.

Nhất thời, một khối rượu nhanh chóng phun vãi ra, hòa hợp lại với đám bột hùng hoàng đang bay, hình thành một tầng hơi nước rượu hùng hoàng.

Lúc trước, bằng phương pháp này Đường Tam đã từng dễ dàng phá tan kịch độc hồn kỹ do cháu gái của Độc đấu la Độc Cô Nhạn thi triển. Con quái xà trước mặt này tuy là Độc Cô Nhạn không có khả năng so sánh với, nhưng dù sao thì nó cũng là rắn.

Chỉ cần là rắn độc, tất nhiên là sẽ bị hùng hoàng khắc chế. Mặc dù là không có khả năng giải độc, nhưng Đường Tam dùng để ngăn cản độc, lại là hoàn toàn có thể.

Quả nhiên, những nơi mà đám hơi nước đi qua, đám độc vụ màu đỏ đó nhất thời đều tan thành mây khói.

Thậm chí còn có một ít rượu hùng hoàng rơi luôn vào thân con quái xà.

Nhưng làm Đường Tam có chút kinh ngạc là, con quái xà cũng không có gì phản ứng, tựa hồ như là chưa bị tổn thương gì. Thân thể to lớn của nó trong nháy mắt tăng tốc, hướng về phía Đường Tam và Hồ Liệt Na phóng vọt đến.

Hạo Thiên chùy lại một lần nữa xuất hiện trong tay Đường Tam. Hắn đột nhiên gỡ bỏ sợi dây đang buộc bên hông. Hai tay nắm chặt Hạo Thiên chùy, trầm giọng nói: "Đứng yên tại chỗ, đừng nhúc nhích."

Nói xong những lời này, thân thể Đường Tam rất nhanh lao tới phía trước, đón đầu con quái xà đang vọt đến. Nhưng hắn cũng chỉ lao tới ba bước, ngay sau bước thứ ba, hai tay cầm Hạo Thiên chùy dao động, cả người nửa chuyển, một chùy cũng đã đánh ra.

Làm người khác thấy kỳ quái chính là, một chùy này của hắn cũng không phải là đánh nhanh về phía quái xà, mà là đánh lên phía trên, đánh vào không trung.

Ngay sau đó, đứng ở chỗ Hồ Liệt Na nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kỳ dị.

Một trận quang mang màu đen từ thanh Hạo Thiên chùy trên tay Đường Tam nhẹ nhàng tản ra. Thân thể Đường Tam đột nhiên gia tốc quay tròn giống như một con quay. Hồ Liệt Na mơ hồ nhìn ra, Đường Tam mỗi khi xoay một vòng, Hạo Thiên Chùy lại đánh ra một cái. Mà khí thế trên người hắn, cũng từ đó mà được tăng cường mạnh lên gấp mấy lần.

Tựa như một cái lồng màu đen thật lớn đang không ngừng mở rộng ra.

Làm Hồ Liệt Na bội phục nhất là, tuy Đường Tam đang xoay tròn thật nhanh, nhưng sự thăng bằng của hắn cũng không vì vậy mà rối loạn, hai chân vẫn duy trì đạp trên con đường hẹp. Nàng đâu biết rằng, lúc trước khi Đường Tam luyện chuy pháp, là khổ luyện trên một tảng đá hình tròn nhẵn, phía trên là dòng thác hơn hai trăm thước không ngừng tuôn nước xuống. So sánh với khi đó, hiện giờ còn có con đường hẹp để đặt chân, đã là rất tốt rồi.

Thăng bằng như thế thì sao lại rối loạn được cơ chứ ? Trước kia tại viên đá, Đường Tam mỗi lần xoay tròn, dưới chân đều dùng lực thật mạnh đạp xuống để duy trì.

Thân thể quái xà đang trên đà bay đến gần, đột nhiên nó lập lại chiêu cũ. Cả thân người lần nữa lại bay ra khỏi con đường hẹp. Xem bộ dáng của nó, là muốn bay vượt qua Đường Tam. Nó muốn trước tiên né tránh lực công kích của Hạo Thiên chùy, rất rõ ràng, nó có khả năng làm được điều này.

Tựa hồ như lúc này nó cũng đã cảm nhận được hơi thở đáng sợ của Hạo Thiên Chùy, muốn trước tiên công kích Hồ Liệt Na đã.

Đoản kiếm đề thủ trước ngực, Hồ Liệt Na hai chân đứng thẳng lên, mũi chân phân biệt tách ra hai hướng khác nhau, tập trung chuẩn bị nghênh đón công kích của quái xà.

Nhưng mà, làm cho nàng thất kinh chính là, quái xà kia cũng không có khả năng vượt qua được thân thể của Đường Tam.

Ngay khi thân thể to lớn của nó bay vòng qua con đường hẹp, muốn phóng xẹt qua chân của Đường Tam để vượt qua, đột nhiên, một cỗ sức mạnh khổng lồ đã lôi thân thể nó một lần nữa quay lại con đường. Hơn mười thước cơ thể khổng lồ đang bay cao lên, bị một cỗ khí lưu cực mạnh đánh cho bay ngược trở lại chỗ cũ.

Phải biết rằng, thân thể quái xà nay to như một thùng nước, như vậy toàn thân nó nặng biết là bao nhiêu ?

Không chỉ như thế, ngay cả sức mạnh của cả thân người nó cũng đã là cực kỳ kinh khủng, chỉ riêng hơi thở mà nó thả ra, có thể cảm nhận được, nó so với Ám kim tam đầu biên bức vương lúc trước còn lợi hại hơn nhiều.

Nhưng cho dù như vậy, nó cũng không đủ khả năng làm cho Đường Tam bận tâm, mà còn bị cỗ hắc mang cổ quái kia đẩy ngược lên trên.

Đường Tam làm thể nào mà có được lực lượng mạnh mẽ đến như thế ?

Hồ Liệt Na kinh nghi bất định nhìn chằm chằm vào nam nhân trước mặt mình không xa.

Nàng phát hiện, hiện tại toàn bộ khí lưu trên người Đường Tam hoàn toàn được thu liễm lại, nhìn thấy toàn cơ thể hắn được bao phủ bởi luồng hắc mang càng ngày càng nồng đậm, nhưng quỉ dị chính là, không hề cảm nhận được chút xíu hồn lực ba động nào.

Quái xà hiển nhiên bị chọc giận, nó cũng không cố thử vượt qua Đường Tam một lần nữa, cả thân thể to lớn vung lên, xoay người lại, cái đuôi rắn lớn dài chừng ba thước đánh ra, bay thẳng về hướng Đường Tam quất đến. Mục tiêu của nó cũng không phải là vào thân thể Đường Tam, mà là vào phía con đường hẹp trước mặt Đường Tam khoảng một thước. Hiển nhiên là dùng cách này để phá thế thăng bằng của Đường Tam. Nhưng là, hắc mang trong tay Đường Tam, phạm vi bao trùm còn lớn hơn tưởng tượng của nó. Ngay khi đuôi rắn còn chưa kịp hạ xuống, hắc mang đã cuồn cuộn nổi lên, đem cả thân thể khổng lồ của quái xà lần nữa quăng lên, nếu nó không kịp thời dùng đuôi quấn quanh con đường hẹp, chỉ sợ là đã té xuống dòng dung nham bên dưới.

Trong đôi mắt màu đỏ kim kia, rốt cuộc cũng đã toát ra một tia sợ hãi, mà lúc này, chín khối thịt màu đỏ bầm phía sau lưng nó cũng trở nên sáng ngời hơn.

"Oa oa oa… " nó tựa hồ như phẫn nộ kêu to lên.

Thân thể nằm trên con đường hẹp cong lại, cả chín khối thịt hoàn toàn hướng thẳng về phía của Đường Tam.

Đột nhiên, cả chín cái khối thịt đồng thời bể ra, chín dòng chất lỏng màu đỏ bầm chợt bắn ra. Chín dòng chất lỏng trong không trung cũng không phải là bắn thẳng đến, mà là, trong quá trình hướng về phía Đường Tam, chín luồng chất lỏng tại không trung hợp lại làm một. Mắt thấy là nháy mắt nữa sẽ bay đến trước mặt Đường Tam, đột nhiên dừng lại một chút. Cả khối chất lỏng chợt co rút lại, hóa thành một khối cầu màu đỏ bầm, nhỏ khoảng một nắm tay, lúc này mới hướng về phía Đường Tam đập mạnh xuống.

Cũng ngay trong lúc đó, Đường Tam đang không ngừng quay tròn, đột ngột ngừng lại, đang cực động chuyển thành cực tĩnh, động tĩnh chỉ thay đổi trong chớp mắt, nhất thời trong có vẻ hơi quỉ dị. Mà ngay khi hắn ngừng lại, hai tay cầm Hạo Thiên chùy cũng duy trì tư thế nghiêng về phía trước.

Một màn kinh khủng hiện ra trước mắt Hồ Liệt Na, nàng phảng phất thấy được một con hắc long thật lớn đang từ Hạo Thiên chùy bay ra, ngay sau đó, hắc long trong nháy mắt đánh vào hạt châu màu đỏ bầm trước mắt. Những nơi mà hắc long tiếp xúc với hạt châu có chút run rẩy kịch liệt, phảng phất như là đang giãy dụa, nhưng mà, hắc long cũng chỉ giãy dụa trong nháy mắt, sau đó lại tiếp tục phóng lên cao.

Hạo Thiên chùy sau khi phun ra luồng hắc mang vẫn chưa vì vậy mà ngừng trệ, tiếp tục nghiêng về phía trước xẹt xuống dưới, kề sát con đường hẹp xẹt qua.

Lúc này, con quái xà khổng lồ kia cũng không còn cách gì né tránh được nữa, bởi vì luồng hắc mang bộc phát kia, chiều dài còn dài hơn chiều dài của hắc xà nhiều.

"Xích…"

Hắc quang chỉ chợt lóe lên một cái, thân thể hắc xà kia đột nhiên ngừng trệ, mà hắc luồng hắc quang kia cũng đã yên lặng biến mất trong bóng tối không còn chút tông tích, hoàn toàn không có chút âm thanh nào vang lên.

Hồ Liệt Na đến bây giờ cũng còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, nàng chỉ nhìn thấy Đường Tam làm một động tác như là hít sâu một cái, cả người tựa hồ bình tĩnh lại, hơn nữa còn thu hồi lại Hạo Thiên chùy đang cầm trong tay.

Ngay khi Hồ Liệt Na đang muốn hỏi Đường Tam xem có cần mình trợ giúp hay không, nàng đột nhiên chứng kiến được một cảnh tượng cực kỳ kinh khủng.

Thân thể cự xà đang bộc phát khí thế cường đại kinh khủng, tựa hồ như muốn đem bọn họ hoàn toàn hủy diệt đi, chợt bỗng nhiên thay đổi.

Thân thể khổng lồ của nó, hễ phần nào tiếp xúc với con đường hẹp, đang từ từ lặng yên biến mất, hóa thành từng đám nhỏ bột phấn vỡ ra chảy xuống. Thân thể bên trên bị cắt ra thành vài phần, do mất đi sự chống đỡ bên dưới, toàn bộ đều rơi hết xuống vực sâu.

"Ngươi, ngươi.. làm sao ngươi làm được?" Hồ Liệt Na mặc dù biết rằng mình cũng không nên hỏi đến bí ẩn của Đường Tam, nhưng là nàng đang không nhịn được, buộc miệng hỏi ra.

Đường Tam cũng không có quay người lại, thản nhiên nói: "Hạo Thiên Tông, Loạn Phi Phong chuy pháp, Cửu Cửu Quy Nhất (chín lần chín tám mươi mốt chùy cùng lúc đập một phát, con rắn nát thây là đúng rồi)."

Nói xong, hắn ngẩng đầu lên, một đoàn quang mang màu lam từ trong mắt tuôn ra, nhìn lên phía trên.

Một điểm sáng màu đỏ bầm đang từ trên trời rót xuống, Đường Tam tay phải vung lên, một cỗ hấp lực vô hình tung ra, điểm sáng màu đỏ bầm kia đã rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Bất ngờ là, đây chính là vật mà khi nãy chín cái khối thịt của quái xà bắn ra chất lỏng ngưng kết mà thành, khối tiểu cầu màu đỏ bầm.

"Cẩn thận, coi chừng có độc." Hồ Liệt Na vẫn chưa kịp tiêu hóa hết những lời mà Đường Tam nói, vội vàng nhắc nhở.

Đường Tam lắc đầu: "Không có việc gì, mặc dù nó có độc, nhưng đối với ta không đáng ngại." Hắn đưa tay cầm khối tiểu cầu màu đỏ bầm kia lại gần một khối ngọc trên Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ đang đeo bên hông, chớp mắt một cái đã thu vào bên trong.

"Ngươi không sợ nó sẽ phát nổ sao?." Hồ Liệt Na tiến lên vài bước, đi đến phía sau Đường Tam.

Đường Tam lắc đầu, có lẽ trong lòng đang có chút hưng phấn, hắn cũng không giấu diếm gì với Hồ Liệt Na: "Đây là nội đan của con quái xà kia, mất đi sự khống chế của bản thể, nó đã không còn khả năng phát nổ."

"Ngươi biết con quái xà kia là gì à?" Hồ Liệt Na thanh âm có chút kinh ngạc nói.

Đường Tam yên lặng gật đầu, không sai, con rắn này cũng không phải là hồn thú của thế giới này.

Nhưng mà, sau khi Đường Tam quan sát qua, lại phát hiện ra rằng trước kia mình từng đọc qua lai lịch con rắn này trong một quyển sách giới thiệu về các loại tuyệt thế độc vật của Đường Môn ở thế giới kia.

Đây là con hồng hoang dị thú, Thập Thủ Liệt Dương Xà (con rắn lửa mười đầu). Kỳ độc vô cùng, khi đã trưởng thành có thể dài đến mười thước, mang trong mình loại độc tính lửa cực mạnh, nếu tu luyện đến vạn năm sẽ hình thành nội đan, ẩn trong chín cái đầu sau lưng. Một khi nội đan xuất ra, thì trời đất chuyển màu, có được nội đan này, thì vạn xà bất xâm.

Là chí tôn của loài rắn.

Cái mà Đường Tam lấy được, không thể nghi ngờ chính là nội đan của Thập Thủ Liệt Dương Xà. Cho dù là hắn dùng Hạo Thiên Chùy cửu cửu qui nhất Loạn Phi Phong chuy pháp, kỳ thật cũng không thể so sánh được với lực lượng bạo phát của khối nội đan kia. Nhưng mà, hiện tại Đường Tam cũng không phải là Đường Môn đệ tử bình thường ở thế giới kia, ở trong thế giới này, hắn đã đạt được tinh thần lực mạnh đến mức nào. Ngay khi đánh ra Cửu Cửu Quy Nhất chuy pháp, Đường Tam sử dụng tinh thần lực của mình tập trung chính xác, đem toàn bộ công kích hướng lên trên. Đường công kích cũng không có va chạm với khối nội đan, mà là trong nháy mắt dùng tinh thần lực cường hãn của mình, nhanh chóng cắt đứt sự liên hệ giữa Thập Thủ Liệt Dương Xà và khối nội đan lúc đó.

Phóng ra khối nội đan, lực phòng ngự toàn thân của Thập Thủ Liệt Dương Xà giảm xuống rất nhiều, như thế nào có thể chống đỡ được một kích bá đạo như vậy của Đường Tam cơ chứ? Thân thể nhất thời hóa thành bột phấn cả.

Nội đan của Thập Thủ Liệt Dương Xà chỗ tốt cũng không chỉ có lực uy hiếp của xà trung chí tôn, mà còn có nhiều chỗ diệu dụng khác nữa. Có được nó, tâm trạng của Đường Tam lúc này cũng không chỉ dùng chữ 'tốt' để hình dùng, mà dùng hai chữ 'tuyệt vời' cũng không quá đáng.

Hồ Liệt Na mặc dù không nhìn thấy được vẻ mặt tươi cười của Đường Tam lúc này, nhưng nàng cũng đoán được là, khối nội đan kia đối với Đường Tam là vô cùng quan trọng. Con Thập Thủ Liệt Dương Xà này là do Đường Tam đánh chết, nội đan của nó hắn lấy cũng là chuyện bình thường.

"Đường Ngân." Hồ Liệt Na kêu lên.

Đường Tam thoáng xoay người lại: "Ngươi cũng muốn lấy nó sao?"

Hồ Liệt Na lắc đầu: "Không, ta chỉ là muốn biết lai lịch của con rắn này thôi. Ta tự nhận là đối với hồn thú cũng có hiểu biết không ít, nhưng mà con rắn này, trong trí nhớ của ta là chưa từng gặp qua. Chúng ta là đồng đội, mặc dù khi nãy ta cũng không giúp gì ngươi, nhưng mà, ít ra ta cũng muốn có chút ít lợi ích a."

Nếu như đây chỉ là một kiện đồ vật bình thường, Hồ Liệt Na cũng không có nói ra những lời yêu cầu gây cho Đường Tam sự phản cảm như thế này. Nhưng mà con quái xà ở khu tử địa này lại cực kỳ ly kỳ, sau khi chết còn lưu lại nội đan, lại càng thêm kỳ quái hơn nữa. Nàng chính là không thể nào kìm chế được sự tò mò của mình.

Đường Tam lạnh nhạt cười: "Nói cho ngươi cũng không sao. Loại rắn này cũng không phải là hồn thú, mà là một loại hồng hoang dị chủng. Nội đan nó một khi hình thành, thì lực công kích hết sức đáng sợ. Khi nãy là ta cắt đứt mối liên hệ giữa thân thể của nó với khối nội đan, chỉ ngay trước khi nội đan nó bộc phát ra lực công kích, mới may mắn đánh chết được nó. Mà khối nội đan này còn có chỗ tốt khác, là có khả năng giải được tất cả các loại độc rắn, hơn nữa còn khắc chế tất cả các loại rắn trên đời này."

Hồ Liệt Na trong lòng chợt động: "Nói như vậy, sau này nếu có hồn sư nào thuộc loại xà vũ hồn, cũng không có khả năng gây khó dễ cho ngươi sao."

Đường Tam mỉm cười nói: "Có thể nói như vậy". Lúc này trong lòng hắn sự cảnh giác lại một lần nữa dâng lên, cái này gọi là 'mang ngọc trong người thì có tội'. Ai biết Hồ Liệt Na có thể vì tham lam mà hướng về mình phát động công kích hay không chứ?

Nhưng Hồ Liệt Na đối với vấn đề này cũng không có dây dưa thêm nữa. Hai người ngồi xuống nghỉ ngơi trong chốc lát. Bên trong Lam ngân lĩnh vực của Đường Tam, không khí ngột ngạt bên ngoài hoàn toàn bị

loại bỏ hết, hai người rất nhanh khôi phục lại phần lớn thể lực.

Sau khi vượt qua được hai cửa ải nguy hiểm, tâm tình hai người cũng trở nên thoải mái hơn vài phần. Vẫn duy trì tốc độ đều đều như trước đây tiến lên. Nếu như Địa Ngục Lộ này thực chất chỉ có ba cửa ải, như vậy, bọn họ chỉ cần thông qua một cửa ải khảo nghiệm cuối cùng nữa thôi, là có thể rời khỏi địa phương chết chóc này.

Độ nóng như trước không ngừng tăng lên, thứ chất lỏng đỏ sậm đang chảy dưới vực sâu hai bên cũng từ từ thấy được rõ ràng hơn.

Con đường hẹp hiện tại vẫn là đang dần dần đi xuống, bọn họ cũng không hiểu được tình hình này của Sát Lục Chi Đô. Chỉ có Đường Tam là mơ hồ đoán được, lúc mình và cha đi vào cái thị trấn nhỏ kia, ở phía sau trấn có một ngọn núi.

Có lẽ, Sát Lục chi Đô cũng không phải là trên mặt đất, mà là trong lòng núi.

Ý niệm đó cũng chỉ chợt lóe lên trong đầu hắn mà thôi. Lúc này, trong tâm trí bọn họ, điều quan trọng nhất là mau mau rời khỏi nơi này trước đã, mọi chuyện khác sau này có thời gian hãy tính đến.

Độ nóng bên ngoài dần dần tăng lên đến mức lam ngân lĩnh vực cũng không còn khả năng ngăn cản nổi. Lam ngân lĩnh vực của Đường Tam mặc dù cường đại, hiệu quả đúng là có khả năng thanh lọc lại không khí, bằng vào tính mạng hơi thở của lĩnh vực làm cho không khí trong phạm vi của nó điều chỉnh giảm bớt độ nóng, nhưng cũng không phải là hoàn toàn ngăn cản hết độ nóng bên ngoài.

Bởi vậy, càng đi về phía trước, hơi nóng mà hai người cảm nhận được cũng bắt đầu tăng dần lên.

Càng làm bọn hắn khó thích ứng hơn là, ở trong không khí nơi này, tựa hồ như có ẩn chứa một loại hào khí đặc thù. Cảm giác áp lực đè nặng ở sâu trong nội tâm bọn họ càng trở nên rõ ràng hơn, mà tự thân sát khí trong nội tâm cũng càng không kiêng nể gì, từ từ xuất ra.

Tâm trạng nôn nóng từ từ xuất hiện, nhất là Hồ Liệt Na đang đi sau lưng Đường Tam.

Nàng cũng không được như Đường Tam, có đạo môn tâm pháp chuyên dùng để khắc chế tâm tình của bản thân. Tâm trạng càng xao động, sát khí trong nội tâm nàng càng ngày càng thịnh, trong tình huống hiện tại, cũng đã thể hiện cả ra ngoài. Cảm giác nóng rực xung quanh, tựa hồ như kích thích đến từng tế bào trong cơ thể của nàng.

Đường Tam thừa nhận cũng tuyệt không dễ dàng gì, tình huống của hắn mặc dù so với Hồ Liệt Na là tốt hơn một chút, nhưng không khí nóng rực bên ngoài như câu dẫn Sát lục chi khí bám sâu trong nội tâm cơ thể bọn họ. Nhưng bọn họ đều tìm mọi cách để ngăn cản không cho sát khí trong cơ thể phóng xuất ra, nếu không, chắc chắn sẽ bị khí tà ác tồn tại trong Địa Ngục Lộ này thôn phệ.

Dần dần Đường Tam cũng hiểu được vài phần.

Ngay khi mình và Hồ Liệt Na tiến vào Địa Ngục Lộ, hai người đã bị hơi thở tà ác của Địa Ngục Lộ ảnh hưởng đến. Sát khí mặc dù có thể ngăn cản bớt loại tà ác hơi thở này, nhưng cũng không thể hoàn toàn loại bỏ hết.

Nghĩ đến đây, Đường Tam cũng hiểu được, chính mình cùng Hồ Liệt Na đã tính toán có chút sai lầm. Thông qua Địa Ngục Lộ này, xem ra không chỉ là có thực lực cường đại là đủ, mà còn là phải tận hết khả năng, trong khoản thời gian ngắn nhất thông qua. Ở tại chỗ này càng lâu, càng bị hơi thở tà ác kia ảnh hưởng sâu hơn. Một khi lòng đã rối loạn, như vậy, chỉ sợ là vĩnh viễn không có cách nào ra ngoài được.

"Cố gắng trấn tĩnh lại, chúng ta tăng tốc đi." Đường Tam hướng về Hồ Liệt Na sau lưng bắt chuyện.

Lúc này, Hồ Liệt Na còn có thể miễn cưỡng duy trì tỉnh táo, hướng Đường Tam cố gắng gật đầu một cái. Hai người không còn đi bộ nữa, mà là phóng người lên, lao nhanh về phía trước.

Tốc độ tăng lên, bọn họ cũng càng gần vực sâu. Không khí rõ ràng càng ngày càng trở nên nóng bức hơn, tầm mắt cũng càng trở nên mơ hồ hơn. Cho dù Đường Tam có Tử Cực Ma Đồng, lúc này trong tầng sương mù màu đỏ nhạt tràn ngập xung quanh, nhiều nhất cũng chỉ có thể xem được trong khoảng cách ngàn thước đổ lại mà thôi (sao nhiều thế nhỉ ???).

Trong lòng vực sâu hai bên con đường hẹp, chất lỏng màu đỏ sậm không ngừng chảy quay cuồng, nhìn xuống có thể nhận ra, không sai, đó chính là máu, nhưng mà, hơi thở tanh tưởi từ đám máu đó tản ra, lại có độ nóng mãnh liệt của nham thạch nóng chảy (sao giống luộc máu vậy, mà sao lại không chín ta ???)

"Đường Ngân, ta không kiên trì nổi nữa rồi." Hồ Liệt Na tốc độ dần dần chậm lại, sát khí trong lòng dâng mạnh, cái ý niệm mãnh liệt trong đầu muốn tàn sát tất cả mọi người xung quanh đang không ngừng gậm nhấm tâm hồn nàng. Nàng biết, nếu bấy giờ không ngừng lại, sợ ràng chính mình bất kỳ lúc nào cũng có thể hướng về phía Đường Tam phát động công kích.

Cước bộ dừng lại, Đường Tam xoay người nhìn về phía Hồ Liệt Na.

Lúc này, toàn thân Hồ Liệt Na đã biến hẳn thành màu hồng phấn, những phần da thịt lộ ra ngoài y phục bởi vì chảy ra nhiều mồ hôi, tản ra một mùi thơm nhè nhẹ, nhìn qua lại càng thêm bóng nhẩy.

Hai mắt nhắm nghiền, thân thể nàng không ngừng run rẩy, bên ngoài cơ thể, một tầng sát khí màu tráng nhợt không ngừng ba động.

Đường Tam nâng tay đè nhẹ lên mi tâm Hồ Liệt Na, đem một cỗ năng lượng màu xanh lam đẩy vào trong óc nàng: "Cố gắng tỉnh táo, kiên trì trụ vững, nếu như ta đoán không lầm, chúng ta sắp ra khỏi đây rồi."

Lúc này, chất lỏng màu đỏ sậm hai bên chỉ còn cách con đường hẹp mà bọn họ đang đứng chỉ khoản năm mươi thước thôi. Không khí nóng rực đến mức, làm cho quần áo trên người Đường Tam và Hồ Liệt Na đều tản ra một mùi khen khét.

Đường Tam đã dùng qua Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ, đối với điều này cũng không có cảm giác gì lớn, nhưng Hồ Liệt Na lại không giống như vậy, phần lớn hồn lực của nàng đều phải dùng để ngăn cản nhiệt độ cao kinh khủng kia, sự kháng cự với sát khí bản thân càng trở nên khó khăn hơn.

"Tạch" lớn một tiếng, bộ đuôi chồn to lớn lần nữa lại dựng lên từ sau lưng Hồ Liệt Na. Xem ra, dưới sự giúp đỡ của Đường Tam, thần trí của nàng cũng tỉnh táo lại được một chút, nhưng rất nhanh sau đó, nàng lại bị sát khí dưới sự câu dẫn của hơi thở tà ác tại đây bao phủ lại bên trong, hiện thời nàng đã đứng bên bờ vực thẳm chịu đựng rồi.

Nhìn bộ dáng thống khổ của Hồ Liệt Na, tâm thần của Đường Tam trầm xuống, hắn biết, một khi Hồ Liệt Na phát điên, đối tượng công kích đầu tiên của nàng sẽ chính là hắn. Thân thể dưới sự điều khiển của sát khí, tuy mất đi sự linh hoạt hiện tại, nhưng mà lực công kích dưới tác dụng của sát khí, sẽ trở nên kinh khủng hơn nhiều. Bất luận nói thế nào, hồn lực của nữ nhân trước mặt này cũng còn cao hơn hắn một bậc, cũng đồng dạng có một cái ngoại phụ hồn cốt, biết đâu còn có những khối hồn cốt khác nữa.

Có nên hay không thừa dịp hiện tại mà động thủ, ngay lập tức đưa nàng vào chỗ chết? Đường Tam trong lòng xuất hiện do dự. Từ góc độ lý trí mà nói, hắn đúng là nên ra tay ngay. Một khi tên đội hữu thực lực cường đại này biến thành địch nhân, như vậy, đối với hắn mà nói, tuyệt đối là sự đả kích có tính hủy diệt.

---

142. Chương 141: Lam Ngân Lĩnh Vực Cùng Sát Thần Lĩnh Vực

Chính vì như thế mà hắn lúc này mới không có ra tay. Cho dù có ra tay, hắn cũng biết chính mình chưa chắc có thể gây ra được thương tích thực sự cho đối phương

Đang lúc đó, đột nhiên Hồ Liệt Na ngẩng đầu, trở tay kích một chưởng trên chính ngực mình

Oa một tiếng, miệng phum máu tươi, nhưng hai mắt đã biến thành màu đỏ của nàng lại thanh tỉnh trong chốc lát, "Đường Tam. Ta kiên trì không được rồi, cứ như thế này, sợ là chúng ta không thể thoát ra khỏi Địa Ngục Lộ này. Ta đem tính mạng của mình giao cho ngươi. Mặc dù chính ta cũng không hiểu rõ tại sao lại có thể tin tưởng ngươi. Nhưng ta biết ngươi nhất định sẽ mang ta ra ngoài. Thừa dịp ta còn thanh tĩnh, ngươi hãy đánh ngất ta đi".

Lúc này, trong lòng Đường Tam đang phân vân kịch liệt, đột nhiên chứng kiến Hồ Liệt Na làm như vậy, trong lòng hắn không khỏi sinh ra vài phần xấu hổ. Nữ hài tử trước mắt này tựa hồ không giống như trong tưởng tượng của mình a!

Thân thể Hồ Liệt Na trở nên run rẩy, một mảnh đồn bộ mềm mại chập chờn trước mặt Đường Tam, thanh âm nàng cơ hồ có chút thê lương, "Nhanh, mau động thủ. Ta sợ không chống cự nổi nữa đâu"

Không thể do dự được nữa, lúc này không thể nghi ngờ đây là biện pháp giải quyết vấn đề trước mặt tốt nhất. Đường Tam tiến lên từng bước, một chưởng đặt trên cần cổ Hồ Liệt Na. Hồ Liệt Na thân thể mềm nhũn, trượt ngã vào trong ngực hắn

Ôm thân thể mềm mại của Hồ Liệt Na, nhìn chiếc đuôi sau mông nàng đang trong quá trình từ từ thu lại, nội khố màu trắng bị phá lộ ra một mảng trắng lớn trắng như tuyết, Đường Tam trong lòng không có nửa phần tạp niệm

Đối với nữ nhân trong lòng này, hắn đột nhiên cảm thấy rất khâm phục. Khâm phục dũng khí của nàng

Ngay lúc này, Đường Tam hoàn toàn có thể đem nàng vứt ở cái vực sâu màu đỏ ở bên cạnh, như vậy chẳng những có thể cho mình tại phần còn lại của Địa Ngục Lộ có thể dễ dàng hơn, hơn nữa còn có thể đem một kẻ đại địch trong tương lai phá hủy từ trong trứng nước

Nhưng là Đường Tam lại không có làm như vậy, thở dài một tiếng, ôm sát lấy cơ thể của Hồ Liệt Na. Làm cho nàng dán chặt tại trước ngực mình, quang mang màu lam lưu động, đối mặt với Hồ Liệt Na đã hôn mê, hắn lại không cần ẩn dấu. Một căn Lam Ngân Thảo tựa như lam bảo thạch lặng yên xuất hiện, đem Hồ Liệt Na cột chặt vào phía trước cơ thể mình.

Vì không muốn nàng ảnh hưởng đến hành động của mình. Đường Tam đem hai tay của nàng quấn quanh tại cổ mình, hai chân quấn quanh hông mình

Không thể nghi ngờ, lúc này thân thể hai người đang tiếp xúc cực kỳ thân mật. Hồ Liệt Na trên cở thể dù có nội khố hay không cũng không có gì khac nhau. Nhưng Đường Tam vào lúc này, tâm lại tĩnh như nước

Hắn đem hết thảy mọi thứ trước mắt, đều xem thành quá trình lịch lãm của hắn

Hắn đương nhiên có thể bỏ Hồ Liệt Na. Nhưng hắn biết, nếu như chính mình thực sự làm như vậy. Thì tương đương với sẽ việc bị tâm ma hủy diệt. Không thể nói trước rằng có thể hay không sẽ bị Ma Ảnh ảnh hưởng mà không ra được. Cho dù có ra ngoài được. Chỉ sợ rằng trong tâm hồn cũng sẽ xuất hiện một cái khe. Muốn theo đuổi hồn sư cực hạn cũng không thể nào được nữa

Cho nên, hắn phải mang nàng ra ngoài., dù sau này nàng sẽ là địch nhân lớn nhất của hắn, trong tương lai hắn cũng phải đường đường chính chính cùng nàng công bình quyết đấu. Đây chính là gã vũ giả, một gã hồn sư, một nam nhân sẽ không lựa chọn trốn tránh

Ngay lúc Đường Tam dụng Lam Ngân Thảo đem Hồ Liệt Na trói lại trước người mình để khỏi bị hạn chế hành động, hắn đột nhiên hiểu ra được một ải cuối cùng của Địa Ngục Lộ là gì

Lúc trước là có địch nhân cường đại, nhưng ở đây lại không có ngoại vật, mà chỉ có chính mình. Tâm ma của mình

Dưới tình huống bị khí tức tà ác khổng lồ, huyết tương tà dị nóng bỏng cùng với hơi thở giết chóc khổng lồ của bản thân ảnh hưởng, muốn từ nơi này kiên trì đi ra ngoài, cần phải có tâm chí kiên nghị cở nào?

Lấy Hồ Liệt Na là thiên tài của thiên tài mà cũng không thể kiên trì tới cuối cùng. Đây mới chính là cửa khó khăn nhất nếu muốn đi ra khỏi Địa Ngục Lộ

Nghĩ tới đây Đường Tam không khỏi thầm than mình thật là may mắn

Hắn tự thân có nhiều năng lực có thể ổn định tâm chí, trong đó lại lấy Huyền Thiên Công làm gốc, cùng Tinh thần ngưng tụ Trí tuệ đầu cốt, còn có Lam Ngân lĩnh vực thần kỳ nữa.

Đúng như Hồ Liệt Na đã đoán, Lam Ngân lĩnh vực của Đường Tam là thiên phú vũ hồn lĩnh vực. Lam Ngân Thảo của hắn đã giác tĩnh lần hai, lộ ra diện lục mới

Là đương kim Lam Ngân Hoàng duy nhất trên đại lục, đồng thời khi nó thức tỉnh lần hai, đã giao cho Đường Tam uy áp mà nó có được, chính là thiên phú lĩnh vực Lam Ngân Hoàng, Lam Ngân lĩnh vực. Ở chỗ này, Lam Ngân lĩnh vực đương nhiên không cách nào phát huy tốt uy lực lớn nhất của bản thân, hoặc có thể nói hiểu quả của Lam Ngân lĩnh vực ở chỗ này đã bị áp chế đến trình độ phi thường thấp. Nhưng bằng vào lĩnh vực khí tức sinh sôi không ngừng, vẫn như trước có thể cấp cho Đường Tam trợ giúp nhất định

Về phần xung quanh nóng rực, đối với Đường Tam mà nói, bất quá là một cái trò đùa mà thôi

Ngay cả nhiệt độ nóng rực của Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn còn không thể ảnh hưởng hắn sau khi ăn xong Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ cùng Bát Giác Huyền Băng Thảo, thì càng không cần nói tới nơi này

Kịch độc mà huyết tương có chứa, có lẽ có thể ảnh hưởng đến Đường Tam. Nhưng hắn cũng sẽ không có cấp cho loại chất lỏng có cơ hội dính vào người

Tại Sát Lục Chi Đô hai năm, Đường Tam như thế nào lại không cẩn thận nghiên cứu Huyết Tinh Mã Lệ cơ chứ? Huyết tương nơi này, hẳn là do trong ngàn năm nay máu của vô số đọa lạc giả tà ác dung hợp cùng kịch độc được áp súc mà thành. Cũng có thể nói đây là căn bản của Sát Lục Chi Đô

Lấy tay vào Như Ý Bách Bảo Nang, một gốc cây tiên thảo màu trắng xuất hiện trong tay Đường Tam

Tiên thảo trong suốt như tuyết trắng, mỗi một phiến thảo diệp đều phảng phất như muốn nước bị tích tụ bên trong chảy ra, thon dài, cong cong uốn lượn như cổ thiên nga vậy.

Nếu như chỉ nhìn nó, ai có thể tưởng tượng được tiên thảo vừa xuất ra kia tự thân dĩ nhiên lại có đặc tính là kích thích cơ chứ?

Đừng nói là ăn nó, cho dù là bị nó dính một chút vào bất kỳ bộ phận nào có bệnh độc thì bệnh độc đó đều nảy sinh ra trăm ngàn lần. Dưới rất nhiều tình huống, chu tiên thảo tên "Tuyết Sắc Thiên Nga Vẫn " này so với bất cứ kịch độc nào cũng đều đáng sợ hơn. Cho dù là dùng Huyền Ngọc Thủ cầm nó, Đường Tam cũng lộ ra vẻ căng thẳng (nói thật cái tên không biết ra sao lun T___T)

Uy lực của chu tiên thảo này thật sự rất là khinh khủng, thậm chí ngay cả Đường Tam cũng không dám dùng đến nó để luyện chế độc dược bởi vì một khi đang trong quá trình luyện chế, nó thông qua hô hấp của Đường Tam mà lây vào, vậy hắn chẳng phải sẽ chết không thể nghi ngờ.Người nào dám cam đoan tự thân không có một điểm nào có bệnh độc đây?

Tay khẽ huy động, "Tuyết Sắc Thiên Nga Vẫn", màu tuyết trắng phiêu phiêu bay xuống, hướng tới huyết tương màu đỏ đậm phía dưới, trong khoảng khắc bị huyết tương nuốt chửng, biến mât vô tung vô ảnh

Nhìn quá, huyết tương tựa hồ không có bị bất cứ cái gì ảnh hưởng, nhưng Đường Tam lại biết, chu tiên thảo kia đã mang cho Sát Lục Chi Đô, kích thích mang tính hủy diệt. Có dược hiệu của nó, độc tố trong tà ác huyết tương đã bị phóng đại vô hạn

Mà đây chính là căn cơ của Sát Lục Chi Đô, như thế còn có thể tồn tại chứ?

Sát Lục Chi Đô này là nơi hắc ám tà ác kinh khủng nhất thế giới, vốn là không nên tồn tại

Bất luận là ai đứng sau gầy dựng nó, cái thế giới toàn một mặt âm u này, biến mất là thỏa đáng

Đứng dậy lần nữa, Đường Tam rất nhanh hướng phía trước lao tới, thân thể của Hồ Liệt Na trước người vận động cọ xát, không ngừng sinh ra trận trận khoái cảm. Nhưng giờ phút này đây, Đường Tam lại cứng rắn đem suy nghĩ của mình thu nạp lại, không ngừng làm cho trong đầu mình hiện ra trang cảnh máu tanh trong Sát Lục Chi Đô. Duy chỉ có như vậy, hắn mới có thể miễn cưỡng chống cự lại được mị hoặc trước ngực, so với ham muốn giết chóc còn hấp dẫn mạnh hơn nhiều.

Không khí trở nên càng ngày càng nóng. Hồ Liệt Na được cột trước người Đường Tam, lớp da lúc này đã nổi lên một tầng màu đỏ, may là đang ở trong Lam Ngân lĩnh vực của Đường Tam, hơn nữa tự thân thực lực của nàng đã cường hãn, cường độ thân thể đã hơn xa người thường

Nếu không thì,riêng nhiệt độ lúc này đã đủ để đem nàng nướng chín

Mắt thấy huyết tương hai bên vực sâu cũng đã càng ngày càng gần, khóe miệng Đường Tam toát ra một tia cười lạnh như băng, Sát Lục Chi Đô, Sát Lục Chi Vương, hy vọng các ngươi thích lễ vật mà ta lưu lại.

Giống như Đương Tam đã dự liệu trước, theo nhiệt độ tăng lên, huyết tương hai bên sẽ dâng lên, hắn biết khoảng cách ra khỏi động khẩu đã không xa nữa.

Sau nửa canh giờ, tâm thần không ngừng bị cuồng sát khí kích thích, Đường Tam rốt cuộc đã thấy đường ra khỏi động khẩu.

Lúc này, mồ hôi của hắn đã toát ra như tắm. Cũng không phải bởi vì sức nóng xung quanh, mà là bởi vì ảnh hưởng của Sát Lục Chi Khí cùng với vưu vật trước người

Cho dù Đường Tam tâm chí có kiên định đến mấy đi nữa, dưới tình huống này, hắn cũng sắp kiên trì không được nữa. May mà vừa lúc đo hắn thấy được đường ra khỏi động khẩu.

Động khẩu hiện ra rất rõ ràng, quang mang màu trắng ngưng tụ thành một mảng quang mạc hình tròn nơi đó, cũng là đích cuối cùng của Đường Tam

Nhưng là, vị trí còn có khoảng cách nghìn thước mới ra khỏi động khẩu, Đường Tam ngừng cước bộ, mày nhăn lại

Động khẩu mặc dù xuất hiện rồi, nhưng quả thật là xuất hiện ở bên phía đối diện cơ. Lúc này trước mặt Đường Tam đã không còn đường đi, lộ ra một mảnh hải dương màu đỏ máu. Huyết tương chảy đến nơi này, hội tụ thành một mảnh tiểu hồ, ở trước mặt hắn, khí nóng từ những bong bóng nổ ra trên bề mặt tiểu hổ bốc lên ngùn ngụt. Trải dài ra trước mắt hơn một ngàn thước giống như một vết rách màu đỏ vĩnh viễn không thể vượt qua được.

Không có công kích của bất kỳ sinh vật nào khác, nhưng nơi này lại ẩn chứa khí tức tà ác cực mạnh cùng với trước mặt này là khoảng trống rộng lớn hơn một ngàn thước, cơ hồ trở thành một con hào không cách nào vượt qua nổi.

Vòng tay ôm chặt phía dưới thân hình Hồ Liệt Na, tay phải khó tránh tiếp xúc với cái mông co dãn kinh người của nàng.

Bởi vì Hồ Liệt Na lúc trước lộ ra cái đuôi hồ ly, hơn nữa trên đường xóc nảy nãy giờ, tiểu khố nơi hạ thân nàng lúc này có diện tích thật sự rất thảm thương

Hạ thân của Đường Tam, sớm đã vì sự tiếp xúc của hai người mà không tự giác được mà còn hiên ngang dâng lên.

Đồng thời dưới sự kích thích, lúc này hai mắt hắn lúc này đã biến thành màu đỏ như máu

Chậm rãi nhắm hai mắt lại, Đường Tam hít sâu một hơi, tận lực làm cho lòng trở lại bình thường, trong cơ thể Huyền Thiên Công vận chuyển rất nhanh, thông qua hai năm tu luyện gần đây, mặc dù hồn lực của hắn tăng lên cũng không nhiều, nhưng Nhâm mạch trong kỳ kình bát mạch cũng đã được đả thông, chỉ còn một cái cuối cùng là Đốc mạch mà thôi

Quang mang nhàn nhạt lóe lên, quang mang trên mặt Đường Tam lóe ra dần dần biến từ nhàn nhạt thành màu sắc rực rỡ, hai tay ở trước ngực khép lại, một vòng tinh thần ba động nhàn nhạt từ mi tâm hắn lan tràn ra

Đến thời điểm trước mặt này, hắn đã không còn có thể bảo lưu bất cứ cái gì nữa rồi

Cho nên, hắn mới toàn lực thúc dục tinh thần lực của chính mình, tận khả năng đi khống chế thân thể để phóng xuất sát khí ra ngoài, hình thành bình chướng ngăn cản bên ngoài, đồng thời cũng làm đại não của chính mình khôi phục thanh tĩnh trong chốc lát

Hiệu quả của Tinh thần Trí tuệ đầu cốt đã dụng tới cực hạn

Ý nghĩ khôi phục thanh tỉnh, việc Đường Tam làm đầu tiên chính là quan sát bốn hướng. Hắn không có bỏ qua một chi tiết cùng dấu vết nào. Lúc này, hai bên vách trống trải nhìn không thấy điểm cuối, phía trước ở ngoài ngàn thước là động khẩu, mà ở bên trên, chỉ có thể mơ hồ thấy được đỉnh động màu đen ở khoảng độ cao hai trăm thước

Đường Tam trong lòng không khỏi thầm than, nếu như Tiểu Áo ở chỗ này thì thật tốt, cục diện trước mắt, chỉ một cây phi hành ma cô tràng là có thể giải quyết. Đương nhiên đó chỉ là ảo tưởng của hắn mà thôi,

coi như Áo Tư Tạp thật sự ở chỗ này cũng không cách nào thực hiện được, dù sao, nơi này là không thể sử dụng hồn kỹ

Giơ tay phải lên, một cây Lam Ngân Thảo xuất hiên, Đường Tam đem Lam Ngân Thảo của mình vung mạnh ra ngoài không trung. Mặc dù nơi này không thể sử dụng hồn kỹ, nhưng vũ hồn bản thể vẫn còn có thể

Lam Ngân Thảo sau lần giác tỉnh thứ hai thì không thể so sánh với trước kia, biến hóa của nó, đương nhiên không phải chỉ là màu sắc cùng bề ngoài đơn giản như vậy

Lam Ngân Thảo của Đường Tam trước kia , bay xa nhất cũng chỉ được có năm mươi thước mà thôi, nhưng lúc này, Lam Ngân Thảo trong suốt mà hắn vừa tung ra bay ít nhất cũng là trăm thước có hơn

Thông qua tự thân vũ hồn cảm ứng, Đường Tam rất nhanh phát hiện, một trăm hai mươi thước, đó là khoảng cách cực hạn mà Lam Ngân Thảo của mình có thể đạt tới. Bới vì khoảng cách tới đỉnh động tới hai trăm thước có hơn. Lam Ngân Thảo chỉ có trăm hai mươi thước, còn kém đến gần một trăm thước

Nhìn Hồ Liệt Na trong lòng một chút, Đường Tam đang tự hỏi có thể hay không làm cho nàng tỉnh lại, hai người cùng nghĩ ra biện pháp. Nhưng hắn rất nhanh lại bác bỏ cái ý nghĩ này. Lúc này da tay mềm mại của Hồ Liệt Na đã giống như bị đun nóng giống con tôm chết. Toàn thân đỏ bừng một cách kì lạ.

Vạn nhất sau khi mình làm cho nàng tỉnh lại, nàng lại mất đi thần trí phát động công kích, làm sao bây giờ? Như vậy thì ngay cả một cơ hội cũng không có.

Nghĩ tới đây, Đường Tam hoàn toàn bỏ đi ý nghĩ trước của mình, đột nhiên, linh cơ chợt động, Đường Tam trong lòng đã có kế hoạch. Có lẽ như vậy có thể

Hắn nhanh chóng thảo bỏ Phi Thiên Thần Trảo trên tay ra.

Từ trong cơ thể thả ra hai cây Lam Ngân Thảo, một cây ở cùng một chỗ với Phi Thiên Thần Trảo, một cây khác khống chế một vài điểm trên Phi Thiên Thần Trảo

Cự ly cực hạn của Phi Thiên Thần Trảo là khoảng ba mươi thước. Nếu như có thể trên không trung mở ra, thì tương đương với trợ giúp cho Lam Ngân Thảo một khoảng cách ba mươi thước. Chiều dài là có thể đạt tới một trăm năm mươi thước.Về phần độ cao còn thừa là gần bảy mươi thước, sẽ xem bản lĩnh của mình

Nghĩ tới đây, Đường Tam chậm rãi hít vào, thở ra, hắn biết cơ hội của mình chỉ có một lần, đại bộ phận công lực Huyền Thiên Công của hắn là dùng để áp chế Sát Lục Chi Khí, mà hiện tại chỉ có thể toàn lực thi triển công lực mới có thể có cơ hội lên tới đỉnh, như đã nói nếu lần này thất bại, như vậy, muốn khắc chế Sát Lục Chi Khí dưới tình huống đó là không có khả năng

Điều quân hơi thở trong cơ thể, Đường Tam sắc mặt biến thành ngưng trọng hẳn lên, lần nữa hít một hơi, quang mang màu lam nhan nhạt tỏa ra xung quanh, chính là Lam Ngân lĩnh vực toàn diện phóng thích. Chỉ có ở trong Lam Ngân lĩnh vực, ảnh hưởng của hoàn cảnh trước mắt mới có thể giảm xuống thấp nhất

Một khắc sau, tám cái chân dài từ sau lưng đột ngột đâm ra, đạt chiều dài bốn thước, nhìn cứng rắn như kim cương, chính là bát chu mâu huyễn lệ. Cũng màu đen nhưng không còn gai góc nanh ác như trước kia, thuộc tính đã được tăng cường vài lần.

Nguyên nhân rất đơn giản, sau khi Lam Ngân Thảo của Đường Tam giác tỉnh lần thứ hai biến thành Lam Ngân Hoàng, tăng lên không chỉ có một cái thiên phú thuộc tính, mà còn có bản chất của Lam Ngân Thảo

Vũ hồn bản thể xảy ra biến hóa, tương đương với mỗi cái hồn kĩ thuộc về vũ hồn Lam Ngân Thảo của Đường Tam đều xảy ra biến hóa. Càng huống chi một cái hồn kỹ thứ năm, đột phá tới hồn vương cấp bậc

Tất cả kết hợp cùng một chỗ, làm cho thực lực tổng thể của Đường Tam được tăng cường rất nhiều, mà Bát Chu Mâu là ngoại phụ hồn cốt có thể tiến hóa, tự nhiên cũng chiếm được rất nhiều chỗ tốt. Bởi thế mà tiến hóa thành hình dáng trước mắt

Đường Tam trước sở dĩ đem Hồ Liệt Na cột ở phía trước mà không phải ở phía sau, cũng là vì cấp không gian cho Bát Chu Mâu xuất ra, mà ngay cả vị trí Lam Ngân Thảo quấn quanh người, cũng không ảnh hưởng đến Bát Chu Mâu chui ra ngoài

Cái ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu này không chỉ cứu tính mạng hắn một lần mà còn là kích sát thủ cuối cùng của hắn

Thân thể chậm rãi phủ phục trên mặt đất, Bát Chu Mâu cắm vào trong mặt đất, đem Đường Tam đang ôm Hồ Liệt Na nâng lên

Bạch quang nhàn nhạt lưu chuyển, Bát Chu Mâu bên trong ẩn hiện ba động của hai vầng sáng hồng lam rất nhỏ, Đường Tam hai mắt chợt trở nên lợi hại, thân thể đột nhiên nằm sấp xuống, gần như là tiếp xúc với mặt đất. Lúc này, Bát Chu Mâu thon dài toàn bộ cắm trên con đường hẹp nọ, nhìn có mặc dù có chút quái dị, nhưng lại đều bị vây dưới trạng thái hoàn toàn chịu lực

Người có thể nhảy là nhờ hai cái chân, mà lúc này Đường Tam lại có được những tám cái chân. Huyền Thiên Công toàn lực vận chuyện, lực lượng kinh khủng của Bát Chu Mâu trong nháy mắt xuất ra

Vù…

Bát Chu Mâu mạnh mẽ mang theo thân thể của Đường Tam phá không bay lên, lực nhảy kinh người làm Đường Tam rõ ràng có cảm giác được cảnh vật xung quanh bay xẹt qua rất nhanh. Bát Chu Mâu có thể có đạn lực lớn đến như vậy ngay cả hắn cũng không nghĩ tới

Mắt thấy con đường phía dưới đã trở nên càng ngày càng nhỏ. Mà tốc độ bay lên không của chính mình đã từ từ giảm dần. Hắn biết, Bát Chu Mâu của mình đã nhảy tới điểm cao nhất

Lúc này, dưới tình huống đang vận chuyển Huyền Thiên Công, Đường Tam lại quay lưng về phía đỉnh động, hắn cũng không biết hắn nhảy cao được bao nhiêu, nhưng hắn muốn làm, cũng là hắn phải tận khả năng làm cho chính mình nhảy cao nhất, càng đến gần đỉnh động càng tốt.

Hai đạo lam quang trầm tĩnh từ trong mắt Đường Tam phát ra, quang mang chợt lóe, đã oanh kích nặng nề trên mặt đất phía dưới. Một kích này là toàn lực công kích tinh thần lực không hề giữ lại chút nào của Đường Tam

Uy lực của Tử Cực Thần Quang bởi vì tiêu hao lúc trước của hắn mà không thể phát huy trình độ mạnh nhất, nhưng lực công kích này lại kinh khủng giống như trước

Trong âm thanh nổ ầm ầm, con đường hẹp phía dưới đã biến mất hầu như không còn, Tử Cực Thần Quang kinh khủng nọ oanh kích làm cho xuất hiện dòng suối huyết tương. Còn Đường Tam thân thể nhờ phản lực của một kích nọ, cả người lại một lần bay lên thêm độ cao hai mươi thước nữa

Khi thân thể trên không trung xoay chuyển, Lam Ngân Thảo quấn quanh Phi Thiên Thần Trảo được Đường Tam quăng ra ngoài

Sau khi Đường Tam xoay người, tâm tình khẩn trương của hắn cũng đã trầm ổn lại, bởi vì hắn thấy rõ ràng, cự ly của mình cách đỉnh động một khoảng chưa tớimột trăm thước, nói cách khác, Bát Chu Mâu kia khi nhảy, dĩ nhiên cũng đem chính mình đẩy lên đến độ cao một trăm thước. Có thể thấy được lực lượng của nó là kinh người cỡ nào

Không có bất cứ lo lắng gì, Lam Ngân Thảo trong chớp mắt đã gần đến đỉnh động, leng keng một tiếng, Đường Tam lợi dụng một cây Lam Ngân Thảo đã chuẩn bị từ trước khác để mở Phi Thiên Thần Trảo. Bén nhọn, Phi Thiên Thần Trảo sắc bên mạnh mẽ cắm sâu vào trong đỉnh nham thạch, đem Đường Tam cùng Hồ Liệt Na treo trên không trung

Căn bản không tự mình phát lực, Đường Tam rất nhanh khống chế Lam Ngân Thảo thu về, làm cho thân thể mình đến gần đỉnh động hơn

Sau khi hắn chạm tay tới Phi Thiên Thần Trảo, lại lần nữa đem cơ quan của Phi Thiên Thần Trảo thành thu về, kéo thân thể hắn đi tới đỉnh động nham bích xử đen nhánh

Bát Chu Mâu tiếp quản không chế thân thể, mâu sắc nhọn khí thế mạnh mẽ đâm vào trong vách nham bích giống như đâm vào đậu hủ, làm cho Đường Tam cùng Hồ Liệt Na treo tại giữa không trung. Cho đến lúc này, khi Bát Chu Mâu đâm vào nham bích, trong nháy mắt, tâm tình của Đường Tam mới tính là thả lỏng, có sự khống chế của Bát Chu Mâu, hắn biết chính mình cuối cùng cũng an toàn rồi

Ở địa phương này mà dừng lại thì đúng là tự tìm lấy cái khổ, Huyền Thiên Công điều quân trong cơ thể, cố nén thống khổ vì tinh thần lực vận chuyển nhiều mà sinh ra. Đường Tam khống chế Bát Chu Mâu tựa như cắm dính trên đỉnh động hướng ra phía ngoài mà chạy nhanh

Đỉnh động nằm ngược lên trên, nhưng đối với Bát Chu Mâu mà nói, lại không có bất cứ uy hiếp nào, Đường Tam treo trên không trung như giẫm trên đất bằng mà đi, dễ dàng vượt qua hơn ngàn thước cự ly, rốt cuộc đi tới đích cuối cùng.

Leo từ trên xuống. Vào trong cánh cửa ngay trước mặt

Đường Tam đột nhiên phát hiện, sát khí chung quanh thân thể chính mình phảng phất như được một cỗ lực lượng đặc thù dẫn dắt.

Quay đầu nhìn về phía cuối cùng của Địa Ngục Lộ vừa mới đi qua liếc một cái, Đường Tam biết, hai năm ma luyện tại Sát Lục Chi Đô, là kinh nghiệm mà trong cuộc đời của hắn không thể nào quên được. Nhưng hắn lại càng không hi vọng sau này còn có người lại trải quacái kinh nghiệm kinh khủng nhất thế giới này nữa

Hủy diệt đi, đây là hắn lưu lại cho Sát Lục Chi Đô mong ước cuối cùng

Vù một tiếng, Đường Tam cuối cùng cũng chui vào đạo quang mang màu trắng nọ

Chung quanh hết thảy tựa hồ đều phát sinh biến hóa, trong nháy mắt khi Đường Tam chui vào quang mang màu trắng kia, hắn nhất thời cảm giác được thân thể của mình phảng phất như tiến vào một cái thế giới đặc thù

Chung quanh là một mảnh tuyết trắng hư vô, mà Lam Ngân Thảo hắn tự thân phóng thích ra bị một cỗ lực lượng đặc thù áp chế, bức bách toàn bộ trở về trong cơ thể. Hồ Liệt Na trước người cũng bởi vì vậy mà rơi ra khỏi ngực hắn

Ở trong thế giới màu trắng mờ mịt này, toàn thân không dùng được một chút lực lượng nào, duy nhất chỉ có cảm giác, là cảm giác lạnh như băng

Phảng phất như có vô số khí lạnh ngưng tụ lại trong thân thể, lại như có vô số khí lạnh như băng đang trong cơ thể mình phóng thích ra. Ở trong màu trắng hư vô này, Đường Tam một mình thừa nhận thống khổ khủng khiếp đó.

Vốn cảm giác rét lạnh không nên xuất hiện như trước kia, đó cũng không phải thực sự do biến hóa của nhiệt độ, mà là hàn ý do sát khí mang đến. Sát khí tinh khiết nhất, rất nhanh xâm nhập vào thân thể Đường Tam, mỗi lần xâm nhập đều làm cho Đường Tam run rẩy

Khi luồng khí rét lạnh nọ làm nội tâm của hắn dần dần cứng ngắt thì, tri giác cũng bắt đầu nương theo ý thức hắn yên lặng rời đi. Mà lúc này, Đường Tam rốt cục cũng khẳng định truyền thuyết của Sát Lục Chi Đô là không sai, đây là một cái lĩnh vực, một cái lĩnh vực do sát khí ngưng tụ mà thành. Đương nhiên, cái lĩnh vực này còn muốn cường đại hơn Lam Ngân lĩnh vực của hắn trước mắt, thân ở trong lĩnh vực, hắn giống như là lục bình trôi nổi

Không biết thời gian trôi qua bao lâu rồi, lúc Đường Tam từ trong thống khổ tỉnh lại, hắn cảm giác được chính mình như đang nằm trong mộng vậy

Thân thể hắn nằm trên một mảng Lam Ngân Thảo, mà Lam Ngân Thảo này, đang đem một tia ấm áp thản nhiên cùng nhu mộc truyền vào trong cơ thể hắn. Tất cả những thống khổ đều không thấy nữa, chỉ có toàn thân cảm giác sảng khoái, ba động hồn lực quen thuộc, cùng với cảm thụ được hồn kỹ một lần nữa tràn ngập trong khắp cơ thể

Muốn chuyển thân ngồi dậy, thì Đường Tam phát hiện tay trái của mình có chút nằng nặng, quay đầu lại nhìn, nhưng lại chứng kiến tay trái mình lại nắm Hạo Thiên Chuỳ

Khi hắn liếc mắt một cái thấy Hạo Thiên Chuỳ, hắn có thể khẳng định chính mình quyết không có khả năng nằm mơ. Phía trên đầu Hạo Thiên Chuỳ, đỉnh đầu chuy, văn lộ có nhiều hơn một mảnh màu trắng

Văn lộ này nhìn qua giống như hình thái hoa văn xuất hiện trên Địa Ngục Sát Lục Tràng khi Địa Ngục Lộ bắt đầu, chỉ bất quá nó nhỏ hơn nhiều, mà lại là màu trắng

Khi Đường Tam thử cảm thụ văn lộ màu trắng nọ, trong phút chốc, một cổ bạch quang mênh mông lặng yên tràn ra, bạch quang theo Hạo Thiên Chuỳ mà phóng thích, nhưng rất nhanh bạch quang nọ chợt biến thành vô sắc. Mà cảm ứng của Đường Tam đối với thế giới xung quanh cũng lập tức trở nên bất đồng. Mà ngay cả thân mật nhất đối với hắn là Lam Ngân Thảo cũng phát ra khí tức sợ hãi vô hình

Sát Thần lĩnh vực, đây là Sát Thần lĩnh vực sao? Đường Tam biết chính mình hẳn là cao hứng, nhưng là, vừa mới rời đi địa phương như Sát Lục Chi Đô, hắn lại không thể cao hứng nổi. Hai năm ma luyện giống như địa ngục, làm cho suy nghĩ của hắn đều bị ảnh hưởng thật lớn

Mặc dù hắn một mực cố gắng chống chọi, nhưng Đường Tam lúc này, chẳng những sắc mặt tái nhợt, hơn nữa trên khuôn mặt cũng lộ ra sát khí không thể che dấu

Đang lúc này, đột nhiên, một cỗ sát khí vô hình trong nháy mắt chạy tới đây, tựa như có cái đồ vật gì đó nặng nề đánh tới Đường Tam đang phóng thích Sát Thần lĩnh vực

Thân thể Đường Tam chấn động, rất nhanh xoay người hướng về phía đó nhìn lại

Ngoài mười thước, một thân ảnh sinh động đang đứng đó. Không biết từ lúc nào, trên người nàng đã mặc chỉnh tề, đem thân thể hoàn mỹ nọ bao bọc bên trong. Mà hai tròng mắt nàng cũng đang nhìn kỹ chĩnh mình, trong mắt lóe ra tâm tình khó tả

Nàng so với ta đã tỉnh trước? Đây là cái ý niệm thứ nhất trong lòng Đường Tam . Sống lưng không tự chủ được toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Hắn đương nhiên biết, Hồ Liệt Na tỉnh lại trước so với mình là có ý nghĩa gì. Rằng nàng ta có đủ thời gian để đánh chết mình

Nữ nhân này quả nhiên giảo hoạt. Đường Tam có ảo não nhớ lại, hồn lực của nàng mạnh hơn, đoạn đường cuối cùng kia, là chính mình mang nàng đi tới đích, tiêu hao của nàng so với mình cũng tự nhiên ít hơn. Nếu như nàng muốn giết mình, sợ rằng chính mình vĩnh viễn đều không có khả năng tỉnh lại

Hồ Liệt Na bước từng bước hướng Đường Tam đi tới. Khuôn mặt mang theo nụ cười thản nhiên

"Cảm giác được chưa? Chúng ta có đồng dạng thiên phú lĩnh vực." Âm thanh tự nhiên quanh quẩn bên tai Đường Tam

Đường Tam không có mở miệng, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng

Hắn kinh ngạc phát hiện, Hồ Liệt Na mặc dù đã khôi phục năng lực sử dụng hồn kỹ, nhưng đôi mắt lại trở nên vô cùng trong suốt, không tồn tại một tia mị hoặc nào hết.

Nếu như nói trước kia nàng là một đóa hoa hồng tràn ngập sự hấp dẫn. Lúc này đây xem nàng đi tới nhưng lại giống một đóa bách hợp tươi mát

"Ta đem tánh mạng của mình giao phó cho ngươi một lần, ngươi cũng đem táng mạng giao cho ta một lần. Chúng ta có tính là hòa nhau hay không?" Hồ Liệt Na rốt cục cũng đi tới trước người Đường Tam. Mãi cho đến khi nàng cách trước mặt Đường Tam một thước mới ngừng lại. Nhìn Đường Tam, ánh mắt của nàng trở nên vô cùng ôn nhu

Đường Tam vẫn như trước không có mở miệng, vẫn chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng, hắn cũng không nữ nhân trước mặt đang suy nghĩ cái gì, cũng không biết tại sao hắn cảm giác được nàng đối với hắn không có bất cứ uy hiếp nào

Một tia buồn bả hiện lên trên khuôn mặt dung nhan tuyệt sắc của Hồ Liệt Na , nhìn chăm chú vào Đường Tam, trên khuôn mặt động lòng người của nàng dĩ nhiên lại toát ra một tia bất lực, "Tại sao ta lại xuất thân từ Vũ Hồn điện còn ngươi lại xuất thân từ Hạo Thiên tông?"

Hai tay giơ lên, rất tự nhiên khoát lên trên vai của Đường Tam, Hồ Liệt Na tiến thêm một bước kéo lại gần khoảng cách của chính mình cùng Đường Tam, hai trong mắt buồn bã nọ của nàng không thể nghi ngờ là có lực hấp dẫn rất mạnh, cả người hướng vào trong lòng Đường Tam mà ngã.

Nhưng là, động tác của nàng lại không có hoàn thành. Bởi vì một tay của Đường Tam đã ghìm bả vai của nàng lại.

Đem Sát Thần lĩnh vực cùng Hạo Thiên Chuỳ đồng thời thu hồi. Đường Tam thản nhiên nhìn lại Hồ Liệt Na

Hồ Liệt Na buồn bã cười một tiếng, "Ngươi thật là có tâm địa sắt đá phải không?"

Ánh mắt Đường Tam trở nên nhu hòa vài phần, bất quá không thể phủ nhận, nữ nhân trước mắt đúng là hoàn mỹ, nhưng là ở trong lòng hắn, sớm đã không còn chỗ dành cho người khác phái nào khác. Càng huống chi trước mắt nàng cùng hắn, hai người chính là hai thế giới khác nhau

Vỗ vỗ bả vai Hồ Liệt Na, kéo hai tay của nàng đang khoát lên vai mình, "Lần sau gặp mặt, có lẽ chúng ta sẽ là địch nhân."

Lưu lại một câu nói đơn giản, xoay người, không hề nhìn lại nàng, Đường Tam tâm địa cứng rắn, bước dài đi

Không một tiếng động, lệ, từ khuôn mặt hoàn mỹ lặng yên chảy xuống, đây là lần đầu tiên trong đời Hồ Liệt Na khóc vì một gã nam nhân, mà hình ảnh của gã nam nhân này cũng không cách nào thoát ly ra khỏi lòng nàng

Mỗi một bước xuất ra, Đường Tam đều cảm giác được tâm tình trong lòng mình tựa hồ trở nên nhẹ nhàng vài phần. Đối với Hồ Liệt Na, hắn đương nhiên không có bất cứ một tia tình cảm nào tồn tại. Nhưng là đối với nữ hài tử này, hắn ít nhiều cũng sinh ra một ít hảo cảm. Quá trình đi ra khỏi Địa Ngục Lộ, đúng là hai người đều rất cố gắng hợp tác. Lúc Hồ Liệt Na để cho chính mình đánh ngất nàng, Đường Tam đối với nàng đã không cách nào sinh ra địch ý

"Tiểu Tam." Âm thanh hùng hậu vang lên bên tai Đường Tam. Đường Hạo không biết từ lúc nào đã lẳng lặng đứng trên con đường phía trước

Hai năm không gặp, hắn nhìn qua tựa hồ càng thêm vài phần già nua, Đường Tam cực kỳ nhạy cảm, từ trên người phụ thân hắn cảm nhận được cũng có tính chất đặc biệt giống nhau

"Ba." Bước nhanh lên phía trước, đi tới trước mặt phụ thân, Đường Tam ánh mắt lạnh như băng. Đó là di chứng của hai năm sống tại Sát Lục Chi Đô, "Ngài có phải hay không cũng có Sát Thần lĩnh vực"

Đường Hạo gật đầu, trên mặt hắn,dĩ nhiên cũng toát ra một tia mỉm cười," Hai năm vừa rồi, ngươi làm vô cùng tốt, cũng không có làm cho ta thất vọng. Đi thôi." Nói xong, hắn đi tới trước đầu tiên

Đường Tam vội vã đổi theo phụ thân, hắn cũng không có nói thêm cái gì, phụ thân xuất hiện, làm cho tâm tình lạnh như băng của hắn sinh ra một vết rách

"Ngươi biết tác dụng của Sát Thần lĩnh vực là cái gì không?" Đường Hạo đột nhiên hỏi

Đường Tam trong mắt quang mang chợt lóe. "Khí thế" Đường Hạo chậm rãi gật đầu, "Không sai đúng là khí thế, khí thế cùng áp lực do sát khí hình thành thường thường có thể làm cho đối thủ của ngươi không thể xuất ra toàn bộ thực lực, mà ngươi lại có thể phát huy đến trình độ một trăm phần trăm thực lực. Hiệu quả của Sát Thần lĩnh vực chính là như thế. Ngươi có được Sát thần lĩnh vực làm trụ cột, sau này ở trong lĩnh vực của ngươi, đối thủ của ngươi, thực lực sẽ tự suy yếu mười phần trăm, mà chính ngươi thì có thể phát huy ra một trăm phần trăm thực lực. Theo vũ hồn phát triển, cái tỉ lệ này còn có thể gia tăng. Nhớ kỹ, thiên phú lĩnh vực của vũ hồn sẽ không bị chế ước của vũ hồn song sinh là không thể đồng thời sử dụng."

Đường Tam nhất thời sửng sốt một chút, "Ngài làm sao biết được?" Đối với điểm này, ngay cả hắn là người có vũ hồn song sinh cũng không thể khẳng định được

Đường Hạo dừng lại cước bộ, xoay người về phía hắn, "Bởi vì, tình huống đồng dạng cũng đã xuất hiện trên một người khác."

Ánh mắt Đường Tam có ba động kịch liệt một chút, giật mình, hắn đột nhiên hiểu rõ ràng ý tứ của phụ thân, từ trong miệng Hồ Liệt Na người kia, chính là giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông. Ở cái thế giới này, ngoại trừ phụ thân ra, Bỉ Bỉ Đông cũng là người có Sát Thần lĩnh vực

Đường Hạo lạnh nhạt nói: "Hiện tại có được cái lĩnh vực này có bốn người. Tác dụng của Sát Thần lĩnh vực, ngươi tương lai từ từ có thể lĩnh hội được. Nó cùng Lam Ngân lĩnh vực của ngươi có diệu dụng, ở trong những hoàn cảnh bất đồng, cũng có thể phát huy tác dụng rất lớn."

"Ba, ngài bây giờ có phải hay không hẳn là nên đem chuyện quá khứ nói cho ta biết." Bốn năm ma luyện, Đường Tam đã từ một gã thiếu niên chưa tới mười lăm tuổi biến thành một gã thanh niên gần mười chín tuổi. Thực lực phát triển, khí chất biến hóa, Lam Ngân Thảo giác tỉnh lần thứ hai mang đến cho hắn đủ loại ảnh hưởng, đều làm hắn thoạt nhìn có vẻ thành thục hơn rất nhiều. Cùng bốn năm trước so sánh, Đường Tam bây giờ tuyệt đối không chỉ là hồn lực tăng lên mười cấp đơn giản như vậy. Hắn đã bắt đầu chính thức bước vào thế giới thuộc về cường giả

Đường Hạo nói: "Bây giờ còn chưa phải lúc. Ngươi còn chưa đạt tới yêu cầu của ta."

Đường Tam sửng sốt một chút, "Vậy như thế nào mới xem là coi như đạt tới yêu cầu của ngài chứ?" Có hai đại lĩnh vực, Đường Tam cho rằng, chính mình hẳn là có thể được phụ thân công nhận rồi.

---

143. Chương 142: Nguyệt Hiên, Cô Cô

Duyên Hoa Tẩy Tẫn? Đường Tam có chút ngốc trệ, nhưng hắn lại cũng không có hỏi nhiều, chỉ lặng lẽ theo cha rời đi.

Lau khô nước mắt, Hồ Liệt Na lẳng lặng men theo sườn núi đi xuống, tự mình thu lại tâm tình, sắc mặt của nàng dần dần trở nên bình tĩnh trở lại. Nàng cũng biết, bản thân mình không có quyền được có cảm tình.

Từ nhỏ cả cha lẫn mẹ đêu chết, chính Vũ Hồn điện nuôi dưỡng nàng cùng ca ca lớn lên. Chính Vũ Hồn điện bồi dưỡng họ, để cho bọn họ có hết thảy như bây giờ. Sư phụ nỗ lực trên người mình bao nhiêu, Hồ Liệt Na rất rõ ràng.

Riêng đoạn ân tình này tự mình cả đời không thể hoàn trả.

Cho nên, nàng tại lễ cử hành trường thành ngày hôm đó, đã thề sẽ đem cuộc sống của mình phụng hiến cho Vũ Hồn điện.

Cái loại cảm tình này đối với mình thật xa xỉ. Càng huống chi nam nhân kia chính là đến từ Hạo Thiên Tông.

Nàng càng lại không dám có suy nghĩ nhiều, cũng chỉ có thể làm cho bản thân không nhớ lại khoảng thời gian ngắn ngủi cùng hắn đi qua Địa Ngục Lộ, tâm tình của nàng mới có thể bình tĩnh trở lại.

"Nha đầu." Âm thanh có chút bén nhọ phía trước vang lên.

Hồ Liệt Na ngẩng đầu nhìn lại, hai người đang lẳng lảng đứng ở nơi đó cùng đợi nàng.

Thấy hai người, tâm tình Hồ Liệt Na không tự giác lại vừa kích động dựng lên. Rốt cục không cần sống giữa giết chóc nữa.

"Quỷ trưởng lão, Cúc trưởng lão. "

Hai người kia đúng là, Quỷ đấu la Quỷ Mị và Cúc đấu la Nguyệt Quan, Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông phái hai Phong Hào Đấu La tại nơi này đợi Hồ Liệt Na, có thể thấy đối với nàng trọng thị thế nào.

Cúc đấu la mỉm cười nói: "Chúc mừng ngươi, nha đầu. Ngươi đã thành công, đại thành công. Trở về Giáo Hoàng điện, chúng ta sẽ làm tiệc ăn mừng ngươi."

Quỷ đấu la nhìn vẫn hư ảo như trước kia, tiến lên sờ sờ đầu Hồ Liệt na nói: "Chúng ta đi thôi. Giáo Hoàng bệ hạ một mực đợi ngươi suốt hai năm nay đó. Người đã từng tới nơi này ba lần, mỗi lần rời đi thì trong ánh mắt đều tràn ngập thất vọng cùng lo lắng. Ta nghĩ, người nhìn thấy ngươi trở về nhất định sẽ vô cùng cao hứng."

Hồ Liệt Na đôi mắt nóng lên. Nhớ tới tất cả những việc sư phụ đã làm cho mình, tình cảm trong lòng đối với Đường Tam rốt cục cũng bị đè ép xuống. Cơ hồ không thể kiên nhẫn nổi nữa, theo hai vị Phong Hào Đấu La hướng Vũ Hồn điện đi.

Nàng căn bản không biết. Sau khi nàng cùng Đường Tam rời khỏi, toàn bộ Sát Lục Chi Đô đều nhiễm một tầng huyết sắc đáng sợ.

Mười ngày sau tại Thiên Đấu Thành.

Mặc dù mọi việc trong quá khứ đã qua mười ngày, nhưng Đường Tam cũng vẫn chưa từ giữa không khí Sát Lục Chi Đô mà khôi phục như cũ. Hai năm cuộc sống là cảnh giác, làm hắn dần có thói quen hoài nghi hết thảy.

Mặc dù sát khí khổng lồ được tích xúc nội ẩn vào bên trong Hạo Thiên Chuỳ hoá thành Sát Thần lĩnh vực. Nhưng cả người hắn thường xuyên vẫn bị vây trong trạng thái khẩn trương. Đường Tam cũng biết chính mình như vậy là không tốt, nhưng hai năm đã hình thành thói quen, cuộc sống từ thế giới hắc ám lại có thể dễ dàng khôi phục như cũ vậy sao?

Lại một lần nữa đi tới Thiên Đấu Thành, hắn tại Sát Lục Chi Đô tâm tình trở nên lạnh như băng mới thoáng khôi phục vài phần, bất quá, hắn không rõ cha tại sao lại phải đem mình tới thủ đô Thiên Đấu đế quốc như vậy.

May là, bây giờ ngoại hình hắn bây giờ xảy ra biến hoá lớn như vậy, cho dù ở Thiên Đấu Thành có gặp phải người quen cũng chỉ sợ không ai có khả năng nhận đựoc mình.

Đường Hạo mang theo Đường Tam hướng thành nội bên trong đi tới, cha con hai người tạo thành tổ hợp có chút kỳ quái. Mặc dù Đường Tam cũng là mặc áo vải, nhưng sau khi bề ngoài thay đổi, khí chất lại dễ dàng bị người khác chú ý.

Bề ngoài anh tuấn, mặt mũi hơi có vẻ tái nhợt, bên trong nội uẩn, mà khí chất cao quý trên người vô hình trung lại tản mát ra sát khí lạnh như băng, cũng đều làm người khác chú ý vài phần.

Mà Đường Hạo vẫn như trước, bộ dáng nghèo đói, mất hồn như trước kia, đối với bề ngoài chính mình thuỷ chung chưa bao giờ tu sửa một chút nào. Nếu như cẩn thận quan sát là có thể phát hiện cặp mắt vàng mờ là tử tịch. Từ lúc vợ hắn qua đời, tâm Đường Hạo kỳ thật đã chết.

Vẫn một mực đi tới trung tâm Thiên Đấu Thành, giữa khu vực phồn hoa nhất, Đường Hạo dừng bước lại trước một kiến trúc cao lớn nhất.

Đường Tam, hạ ý thức đi theo cha ánh mắt hướng kiến trúc trước mặt nhìn lại, đây là một toà tiểu lâu cao gần năm tầng. Cho dù là tại trong Thiên Đấu Thành, nơi này cũng được coi là kiến trúc rất cao. Chỗ ngồi tiểu lâu này làm cho người có cảm giác đầu tiên là thanh nhã.

Cả chỉnh thể kiến trúc hơi có vẻ cổ phác, trên biển chỉ có đơn giản hai chữ Nguyệt Hiên.

Tiến vào bên trong lui tới trong đó người đi đường cũng không nhiều, nhưng có thể nhìn ra được, người ra vào nơi này, đều là người quần áo đẹp đẽ quý giá hoặc là hạng người khí chất thật tốt. Nam nữ đều có.

“Cha, đây là địa phương nào? ” Đường Tam hỏi cha :

Đường Hạo lạnh nhạt nói “Đây sẽ là địa phương nơi cho ngươi tiến hành Duyên Hoa Tẩy Tẫn. Đi, đi thôi, vào đi. ”

Vừa nói, Đường Hạo hướng Nguyệt Hiên đi vào.

Hai người đi tới trước cửa lại bị ngăn cản lại. Hai hai gã thanh niên mặc áo xanh cản đường đi của họ. Hai gã thanh niên nhìn qua có chút anh tuấn, một thân sạch sẽ. Đều tự giơ một tay lên, ngăn cản đường đi hai người.

Thanh niên bên trái vẻ mặt bình tĩnh nói :“Xin lỗi, xin hai vị dừng bước, Nguyệt Hiên không tiếp đãi người quần áo không chỉnh tề. ”

Đường Tam nhíu nhíu nhíu mày, dù sao hắn cũng mặc quần áo mộc mạc, nhưng thập phần hết sức sạch sẽ, đối phương đúng là đang nói Đường Hạo. Rất tự nhiên từng bước tiến lên, Đường Tam ngẩng đầu hướng hai gã thanh niên đứng trên bậc thang nhìn, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng từ miệng hắn xuất ra: "Mau tránh ra. "

Hai cỗ sát khí vô hình trong nháy mắt phun ra nuốt vào. Hai gã thanh niên giống như tiếp xúc với điện, ngã xuống. Lại nhìn Đường Tam giống như là đang nhìn quái vật vậy, nhìn nhau hoảng sợ.

Bọn họ ngay cả hồn sư cũng không phải, lại như thế nào có khả năng đỡ nổi một người dĩ nhiên toàn thân sát khí mới từ Sát Lục Chi Đô tới như Đường Tam chứ?

Đường Hạo nhìn con một cái, nhưng không có nói thêm cái gì, bước dài hướng bên trong đi tới.

Đường Tam đi theo sau cha, cùng nhau đi vào Nguyệt Hiên.

Trước lúc ngã xuống, hai gã thanh niên cảm thụ trên người Đường Tam lãnh ý phát ra, nửa bước ngăn trở cũng không có dũng khí.

Cho đến bóng lưng Đường Tam trong tầm mắt biến mất mới thở dài một hơi, cả hai đều phát hiện ra, vạt áo trên người mình đã ướt đẫm mồ hôi. Trong đó một người cuống quít hướng phía sau Nguyệt Hiên chạy đi.

Đi vào tầng một Nguyệt Hiên, đập vào mặt là một mùi nhàn nhạt thơm ngát.

Trên vách tường chỉ dùng gỗ hoàng dương hảo hạng để điêu khắc thành, tản ra nhàn nhạn mộc hương, trước hai tấm vách cao đạt ba thước là nhiều loại lan dị chủng phát tán hương thơm nhàn nhạt, chẳng qua chỉ là một bước vào Nguyệt Hiên nhưng cũng tựa hồ có thể hoàn toàn ngăn cách phiền nhiễu của bên ngoài.

Vòng qua vách tường là thính đường rộng rãi. Trên mặt sàn gỗ, từng hàng gạch màu xám được xếp ngay ngắn dài một thước, toàn bộ chu vi xung quanh là do các bó củi chế luyện từ các chủng loại loại gỗ quý mà bài biện thành, chính diện mặt chính hé mở ra một trác án rộng rãi, phía sau là một thiếu nữ thanh tú mặc quần áo mộc mạc đứng, hai bên trác án đều có cầu thang gỗ lên lầu.

Chứng kiến cha con Đường Hạo, thiếu nữ này rõ ràng có chút ngạc nhiên, hiển nhiên là không rõ tại sao quần áo trông như Đường Hạo như vậy có thể đi vào.

Đường Hạo chậm rãi tiến lên, đi tới trước trác án, hướng tới thiếu nữ vóc người lớn nói: "Nói cho Nguyệt Hoa có cố nhân tới thăm. "

Thiếu nữ sửng sốt một chút, đôi mi thanh tú nhíu lại :"Ngài là…"

Đường Hạo hai tay để ở phía sau, "Ngươi cứ nói với Nguyệt Hoa, khi trăng tròn không trọn vẹn, người chết mập mờ đến, nàng sẽ biết ta là ai. "Nhìn Đường Hạo một chút, lại nhìn bên cạnh Đường Hạo là Đường Tam, có lẽ bị ảnh hưởng bởi tâm tình đạm mạc của Đường Hạo, cô gái ánh mắt động nhẹ, gật đầu nói :"Xin ngài chờ." Nói xong, nàng rất nhanh theo cầu thang bên cạnh đi lên lầu.

Thời gian không lâu, tiếng bước chân từ trên lầu truyền xuống hơi có vẻ ồn ào. Nghe được âm thanh Đường Hạo không khỏi nhịn được nhíu mày.

Tổng cộng có bốn người từ trên lầu đi xuống. Trong đó có một người chính là một trong hai gã thanh niên đứng ở cửa trước. Trong ba gã còn lại, có một gã trung niên mặc trường sam màu tím, hai tên còn lại vóc người dài, gầy ốm, mặc áo lam, nhìn qua tuổi thì cùng với tử y nhân cầm đầu tương đương không sai biệt lắm.

Tử y trung niên ánh mắt rơi vào trên người Đường Hạo, rất tự nhiên toát ra một tia hiểm ác, đi xuống lầu lại nhìn xem người bên cạnh Đường Hạo là Đường Tam.

Thiếu nữ cao lớn lúc trước cũng theo sau xuống lầu, chỉ Đường Hạo, thấp giọng hướng tử y nhân nói: "Tổng quản, chính là hắn muốn tìm phu nhân. "

Tử y nhân gật đầu, trên mặt không tự giác toát lên một vẻ ngạo nghễ, cũng không hoàn toàn xuống lầu, mà là đứng ở cầu thang vọng lại phía sau hai gã áo lam nói :"Nguyệt Hiên không tiếp khách, mời họ đi ra ngoài. "

Hai gã trung niên áo lam đi lên trước, bước xuống lầu tốc độ rất nhanh, nhưng không có làm cho người ta có cảm giác dồn dập, ngược lại lại rất có tiết tấu, mỗi một bước đi ra trên người họ hồn lực phát ra tăng cường vài phần, áp lực vô hình đập vào mặt mà đến.

Đường Tam rất tự nhiên tiến lên từng bước một, nhìn lên trên thấy, khuôn mặt tử y nhân thậm chí là khinh thường nhìn cha con mình, hắn chỉ có thể hình dung ra hữu cẩu nhãn khán nhân đê (dùng mắt chó để nhìn người).

Hai tên áo lam rất nhanh đi đến trước mặt cha con Đường Hạo, trước mặt người bên trái nói :"Mời rời khỏi nơi này. "

Đường Hạo lạnh nhạt nói :"Ta nếu không rời đi thì sao? "

Người áo lam mặt hướng lên trên thượng cấp, người được xưng là tổng quản kia, tử y nhân phất tay, "Còn phải ta dạy cho các ngươi nữa sao? Mời bọn họ rời đi. "

Hai gã áo lam nhất thời động thủ, phân biệt chai tay chụp vào cha con Đường Hạo, Đường Hạo nhìn về phía con nói :"Không cần giết người, không nên phá huỷ nơi này. "

Đường Tam chuyển động, hắn chỉ là tiến lên một bước vậy mà hai gã áo lam đồng thời cảm thấy không tự chủ được cùng ra tay chụp vào Đường Tam.

Đường Tam cũng giơ tay lên, đập lên tay hai gã áo lam.

Thực lực hắn bây giờ đã thay đổi tăng vọt về chất, từ hồn lực đối phương ba động hắn trực tiếp có thể phán đoán đối phương là hồn tông ngoài bốn mươi cấp.

Với thực lực của hắn bây giờ, như vậy đối mặt như thế nào cho đối phương cơ hội đây?

Ngoại trừ Đường Hạo ra, không ai có thể nhìn rõ ràng Đường Tam làm cái gì, chỉ cảm thấy bóng trắng hư ảo hiện lên, hai gã áo lam đồng thời lui lại, cánh tay vừa vươn lên đã mềm oặt hạ xuống.

Đường Tam lạnh lùng nhìn hai người, "Duỗi ra một cái móng vuốt, ta đập bể một cái, lại duỗi ra một cái móng vuốt khác, ta lại đập bể tiếp (ý là cứ thằng nào đến tao đập chết tươi). Chúng ta tới tìm chủ nhân, chứ không phải tới gặp chó trông cửa như các ngươi. "

Có lẽ bởi vì nguyên nhân động thủ, sát khí mãnh liệt trên người hắn phún xuất ra, lạnh như băng, tà ác, mặt trái tâm tình trong nháy mắt lan ra cả tầng một Nguyệt Hiên.

Vài nữ viên phục vụ phía sau trác án thất sắc, thân thể tại giữa cuộc chiến lui về phía sau. Nếu không phải trước đó Đường Hạo có lời, vậy thì hai gã áo lam chết không phải nghi ngờ.

Nhìn con mình phát ra sát khí, Đường Hạo lông mày cau chặt, hắn biết Sát Lục Chi Đô ảnh hưởng đối với Đường Tam còn xa mới tiêu trừ hết.

Đường Hạo biết, so với tưởng tượng của Đường Tam còn hơn nhiều, mặc dù ngoài mặt hắn không nói, nhưng thực tế trên thế giới này Đường Tam là tinh thần phó thác duy nhất của hắn trên thế giới này.

Hai năm lịch lãm tại Sát Lục Chi Đô, Đường Hạo thủy chung đều âm thầm quan sát Đường Tam, cho dù là Sát Lục Chi Vương cũng không biết vị Sát Thần này yên lặng xâm nhập vào Sát Lục Chi Đô.

Đường Tam cùng Hồ Liệt Na cuối cùng từ Địa Ngục Lộ đi ra. Chứng kiến con mình cuối cùng lựa chọn đem Hồ Liệt Na đi ra Địa Ngục Lộ, Đường Hạo cảm thấy vui mừng không thể tả, địch nhân cường đại không đáng sợ, đáng sợ chính là nội tâm đọa lạc của chính mình.

Mặc dù hắn biết tình trạng hiện tại của Đường Tam là bình thường. Nhưng trong lòng vẫn như trước có chút lo lắng, cũng càng thêm xác định quyết tâm dựa theo kế hoạch cũ tiến hành bồi dưỡng.

Tử y trung niên một chút sững sờ, thân hình chợt loé lên đã từ trên cầu thang đi xuống. Hai tay phân biệt đặt trên vai hai gã thủ hạ, nhất thời sắc mặt đại biến. Nhìn chăm chú Đường Tam trầm giọng nói: "Thủ đoạn thật là độc ác." Hai gã áo lam ngã xuống đất, hai tay dĩ nhiên cũng bị đoạn liệt, hiển nhiên không có cách nào khôi phục. Cho dù có thể khôi phục cũng không thể dùng sức giống như trước.

Đường Tam lạnh lùng cười :"Đối với hạng người dùng mắt chó nhìn người, ta đã hạ thủ lưu tình rồi. "

Tử y nhân biết chính mình lúc trước nhìn nhầm. Không nghĩ người trẻ tuổi cư nhiên lại cường đại như vậy. Mặc dù hai gã thuộc hạ không có phóng thích vũ hồn. Nhưng bọn họ tại hồn lực đối mặt đã bị Đường Tam phế đi cánh tay, có thể thấy được người trẻ tuổi này thực lực cường hãn. Tuổi hắn bao nhiêu? Tử y nhân có chút khó có thể tưởng tượng được.

Vầng sáng thản nhiên ba động. Trên người tử y nhân hồn lực chợt phóng thích sáu cái hồn hoàn lặng yên hiện ra. Quả nhiên hiển lộ ra thân phận hồn đế.

Vàng, vàng, tím, tím, đen, đen, sáu cái hồn hoàn luật động. Hắn trên người phóng xuất ra hồn lực làm Đường Tam cảm thấy có chút quen thuộc. Trên người này sáu cái hồn hoàn phối, bất quá nhìn qua trái phải hắn so ra tương đương không quá năm mươi tuổi. Thực lực chính mình sáu hồn hoàn đã tương đương khá cường hãn.

Lạnh lùng cười, Đường Tam lại tiếp tục từng bước tiến, cũng đồng thời chính mình phóng thích ra võ hồn. Mọi người hoảng sợ nhìn kĩ. Vàng, vàng, tím, đen, đen, năm cái hồn hoàn lặng lẽ xuất hiện. Đường Tam toàn thân khí thế không chút nào giữ lại hoàn toàn phóng thích ra. Sát khí cường đại tựa hồ làm cả tòa Nguyệt lâu run sợ.

"Cái này không có khả năng." Tử y nhân toàn thân hồn hoàn phối chính là tốt nhất, nhìn Đường Tam trên mình xuất hiện năm cái hồn hoàn, không dám tin tưởng vào mắt mình.

Trước tiên không nói, người trẻ tuổi này bao nhiêu tuổi rồi, sở hữu năm cái hồn hoàn, mà từ đệ tứ hồn hoàn đã là vạn năm cấp bậc, đã làm hắn tràn ngập kinh hãi.

Càng làm hắn giật mình là ở phía sau, một cỗ đặc thù uy áp từ trên người Đường Tam phóng thích ra. Tử y nhân chỉ cảm thấy toàn thân phảng phất hồn lực là bị cỗ hơi thở áp chế. Ngay cả sáu cái hồn hoàn trên người quang mang cũng trở nên ảm đạm. Toàn thân hồn lực ngưng tụ chỉ có thể là bảy phần. Thực lực đại giảm.

Cơ hồ cấp tốc không phải đợi, Tử y nhân giơ tay phải lên, một cây Đằng Mạn màu tím từ trong lòng bàn tay, trong nháy mắt tại xung quanh thân hắn bày ra một bình trướng màu tím.

Chứng kiến thấy đối thủ hồn hoàn trở nên lờ mờ Đường Tam cũng sửng sốt một chút, nhưng khi hắn chứng kiến Đằng Mạn màu tím này thì, khoé miệng không khỏi nhịn được hiện ra một tia mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ khó trách như thế.

Tử y nhân vũ hồn thuộc về thực vật hệ là Quỷ Vương Đằng, đệ nhị hồn hoàn Đường Tam từ Quỷ Đằng tiến hóa mà ra. Khí tức của hắn sở dĩ bị Đường Tam áp chế, nguyên nhân rất đơn giản, chính là bởi vì vũ hồn của Đường Tam.

Lam Ngân Thảo tiến hóa thành Lam Ngân Hoàng, là đế vương cường giả trong giới thực vật, đối với thực vật hệ vũ hồn, Lam Ngân Hoàng đều có tác dụng áp chế cường lực. Gần như khí tức cũng đủ làm cho Quỷ Vương Đằng run sợ.

Bởi vậy, mặc dù Đường Tam thấp hơn đối phương một cấp bậc, nhưng lúc này khí thế ngược lại chiếm thượng phong. Đường Tam hoàn toàn tự tin, dưới tình huống không cần sử dụng hồn cốt phụ gia thực lực vẫn chiến thắng đối thủ trước mắt.

Chính lúc này, âm thanh một người trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: "Dừng tay."

Tử y nhân cùng Đường Tam hướng phía trên cầu thang đồng thời nhìn lại. Chỉ thấy một mỹ phụ ung dung xa hoa từ trên cầu thang chậm rãi đi xuống. phía sau nàng là hai cô gái xinh đẹp đi theo.

Chứng kiến mỹ phụ này, Đường Tam không khỏi có chút kinh ngạc, bởi hắn không nhìn ra tuổi thực tế của bà ta. Nhìn bộ dáng như tựa hồ là hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, nhưng lại là đôi mắt nàng ta như là nhìn thấu hết thảy thế gian. Cũng không thể thiếu nữ hai mươi bảy hai mươi tám có thể so sánh được.

Trên người nàng, quần áo cung trang màu bạc hợp với thân thể, nếu như cho Đường Tam chính mình tự nhận thức về người so sánh cùng nàng, luận về khí chất, sợ rằng chỉ có Giáo Hoàng Vũ Hồn điện có khả năng so sánh với nhau.

Bất đồng chính là, trên người nàng cũng không có tạo ra áp lực, nhưng cao quý lại không chút thua kém. Hơn nữa, trên người phụ nữ này không có nửa phần hồn lực ba động, hiển nhiên cũng không phải hồn sư.

Đường Hạo cũng ngẩng đầu đồng dạng hướng mỹ phụ nhìn lại. Mỹ phụ chậm rãi xuống lầu, mỗi động tác của nàng đều ưu nhã tự nhiên, cũng không có nửa phần thất thố.

"Áo Đức tổng quản, chuyện gì xảy ra? "Mỹ phụ nhẹ giọng hỏi.

Tử y trung niên vội bước lên phía trước vài bước, một bên cẩn thận cảnh giác nhìn Đường Tam bên này, một bên hướng mỹ phụ nói:"Ngài như thế nào lại xuống đây? "

Mỹ phụ ánh mắt xẹt qua trên người Đường Tam, điều làm nàng xem kĩ Đường Tam như vậy năm hồn hoàn phối hoàn mĩ, trong nháy mắt toát ra một tia kinh ngạc nhàn nhạt.

"Như thế nào mãnh liệt sát khí xuất hiện, làm ta như thế nào cảm giác không được tới? Đến tột cùng có chuyện gì xảy ra? "Câu nói cuối cùng của nàng hướng các thiếu nữ trong run sợ phía sau trác án mà hỏi.

Tại đây thì một màn kỳ dị xuất hiện, Đường Tam rõ ràng cảm giác được một tầng nhu hòa ba động từ trên trang cung mỹ phụ phóng thích đi ra, trên người nàng thả ra ba động ưu nhã tự nhiên, nhu hòa tựa như có thể vuốt ve hết thảy bi thương thế gian.

Sát khí của bản thân cùng với hơi thở đặc thù nàng vừa tiếp xúc, cư nhiên giống như băng tuyết tan rã, rất nhanh biến mất. Nguyệt Hiên lâu một lần nữa tự nhiên trở nên thanh tịnh hơn.

Lĩnh vực. Đúng vậy, chính là lĩnh vực. Bằng hai đại lĩnh vực của mình, Đường Tam trước tiên là cảm giác ba động mỹ phụ phóng thích ra từ đâu mà đến. Nhưng lĩnh vực là của nàng, nhưng tại sao không có hồn lực ba động đây?

Chẳng lẽ, vì nàng đã cường đại đến mức có thể làm cho hồn lực tự thân ẩn dấu, ngay cả chính mình cảm giác cũng không ra? Vậy đã nói nên nữ tử này hẳn là một vị Phong Hào Đấu La cường đại.

Đường Tam đang chuẩn bị phóng thích Sát Thần lĩnh vực, vai hắn bị Đường Hạo bắt được. Quay đầu nhìn về hướng cha, chỉ thấy Đường Hạo lắc đầu, Đường Tam mới buông tha cho ý nghĩ phóng thích lĩnh vực.

Mất đi ảnh hưởng sát khí, vài thiếu nữ nhẹ thở phào, thiếu nữ cao gầy trước kia vội chạy đến bên người cung trang mỹ phụ nói nhỏ vài câu. Đường Tam thính lực kinh người sao, hắn không nghe rõ cô kia nói, là chuyện quần áo Đường Hạo không nghiêm chỉnh bị ngăn lại, cùng với chuyện Đường Hạo nói.

Khi mỹ phụ như vậy nghe đến năm chữ cố nhân chết mập mờ đến, thì nàng vốn trên người tản mát ra ba động cơ hồ trong nháy mắt bể tan tành, thân thể nàng kịch liệt run rẩy. Bước nhanh từ trên lầu đi xuống, động tác thậm chí có vẻ bối rối.

Vốn ưu nhã tự nhiên khí chất tại giờ khắc này hoàn toàn bị phá hư.

Tất cả Nguyệt Hiên mọi người đều sợ ngây người, bọn họ chưa bao giờ thấy phu nhân xuất hiện biểu hiện như vậy.

Mỹ phụ bước nhanh đi tới trước mặt Đường Hạo, cũng mặc kệ Đường Tam bên cạnh, hai tay rất nhanh nắm được bả vai Đường Hạo, trong hai ớăt nàng, đã che kín bởi nước mắt :"Hạo, thật là người sao, ngươi như thế nào …"

Cảm thụ mỹ phụ đối với cha không có một nửa phần địch ý, hơn nữa theo như lời trước của cha là cố nhân. Đường Tam lui ra sau từng bước, thu hồi võ hồn của mình.

Nhìn mỹ phụ, Đường Hạo than nhẹ một tiếng, "Nguyệt Hoa là ta. Nhận không ra sao? "Trên mặt Đường Hạo, Đường Tam thấy được một tia tự giễu.

Mỹ phụ môi run rẩy, nhanh chóng nhào vào trong lòng Đương Hạo, phóng thanh khóc lớn. Hai tay gắt gao ôm lấy Đường Hạo, tựa hồ phải đem chính thân thể mình dung nhập vào trong cơ thể Đường Hạo. Ưu nhã như nàng lúc này cư nhiên lại không để ý hình tượng chính mình.

Cái loại này …hoàn toàn là tình cảm thổ lộ khóc rống lên, kẻ khác không khỏi hơi bị nghi ngờ.

Mọi người Nguyệt Hiên đều ngốc trệ, Đường Tam cũng có chút ngây dại, bởi vì hắn dĩ nhiên chứng kiến cha nhẹ nhàng vuốt sau lưng mỹ phụ, trên mặt thần sắc ôn nhu lộ ra. Khó có thể tưởng tượng loại thần sắc lại cư nhiên gặp phải trên gương mặt cha,

Một lúc lâu, tiếng khóc mỹ phụ rốt cục thu lại, chậm rãi ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn thật sâu Đường Hạo một cái, lại quay đầu một bên nhìn về phía Đường Tam, "Hắn là? Con của ngươi và nàng?"

Đường Hạo yên lặng gật đầu, Nguyệt Hoa đứng dậy, lệ nhan mông lung, chuyển hướng Đường Tam, giơ tay lên vuốt ve khuôn mặt Đường Tam.

Đường Tam nhíu nhíu mày, rất tự nhiên lui lại phía sau từng bước một tránh bàn tay của Nguyệt Hoa.

Nguyệt Hoa đôi mi thanh tú hơi nhíu mày, "Trốn cái gì, ta là cô cô của ngươi. "

"A" Đường Tam mở to hai con mắt, nhìn mỹ phụ trước mặt, lại nhìn vẻ mặt già nua của cha, hắn xem như thế nào cũng không tin tưởng trước mắt hai người trở thành huynh đệ.

Đường Hạo hướng Đường Tam gật đầu "Nàng thật là thân cô cô ngươi. "

Nguyệt Hoa tay lại vươn ra, lần này Đường Tam không có trốn, Đường Tam từ nhớ lại trong trí nhớ hắn, cô cô cái này thật xa lạ, cảm giác máu mủ tình thân vẫn làm hắn đối với người phụ nữ trước mắt mất đi tâm trí phòng bị.

Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Đường Tam, Đường Nguyệt Hao mắt lại hồng lên "Ngươi lớn lên nhìn giống cha ngươi lúc tuổi còn trẻ, cũng như mụ mụ ngươi. "

Nghe một câu này, phòng tuyến nội tâm Đường Tam cũng hoàn toàn tan rã không còn khí thế như trước.

Mọi người Nguyệt Hiên lúc này ngây người, bọn họ như thế nào cũng không nghĩ ra, lão nhân trước mắt này nhìn qua dơ bẩn nghèo túng cư nhiên là huynh trưởng của phu nhân.

Xoay người, có chút oán trách nhìn về phía Đường Hạo, Nguyệt Hoa âm thanh tức giận nói: "Nhiều năm như vậy, ngươi mới biết tới tìm ta sao? Đi theo ta lên lầu. "

Nói xong, Đường Nguyệt Hoa tay kéo bả vai Đường Tam, xoay người hướng trên lầu đi đến.

Đường Hạo có chút bất đắc dĩ nhìn muội muội này nhưng hắn thần sắc lúc này nhiều năm nay khó gặp lúc buông lỏng.

Đi tới cửa thang lầu. Đường Nguyệt Hoa hướng tổng quản Áo Đức nói :"Vừa rồi các ngươi chứng kiến thảy chưa bao giờ phát sinh qua, chuyện này ngươi phụ trách. Hiểu được không? "

Áo Đức vội nói "Vâng phu nhân. "

Bàn tay Đường Nguyệt Hoa ấm áp, cũng rất mềm mại. Bị nàng nắm tay, Đường Tam tựa hồ biến thành đứa nhỏ, nàng mang theo cha con Đường Tam Đường Hạo đi lên tầng trên cùng của Nguyệt Hiên.

Vừa đi, Đường Nguyệt Hoa vừa lau khô nước mắt của mình, hướng Đường Tam hỏi "Đứa nhỏ, ngươi tên là gì? "

"Ta gọi Đường Tam."

Đường Nguyệt Hoa thân thể có chút cứng ngắc một chút. Quay đầu nhìn về phía Đường Hạo không nhịn được phát ra tiếng than nhẹ.

Nguyệt Hiên đỉnh tầng là một cái thính đường thật lớn, bố trí so với tầng một càng thêm ưu nhã, thực vật quen thuộc Đường Tam giật mình phát hiện nơi này tất cả bài biện cư nhiên là trầm mộc hương. Làm cả tầng lầu đều tản ra hương thơm nhàn nhạt.

Trầm mộc hương là cái gì? Đó là gỗ quý cực phẩm, cùng một khối lượng so với hoàng kim còn đắt tiền hơn. Riêng đồ dùng trong đại sảnh, nhìn qua đã không thể ước lượng nổi giá trị rồi. Xung quang đại sảnh, tổng cộng có bốn cánh cửa không biết thông tới địa phương nào. Nơi này làm cho người ta có cảm giác dễ chịu, trữ mật, yên tĩnh, cao nhã. Không chút hoa lệ, nhưng bản thân bị vây trong nhàn nhạt hơi thở hương mộc làm tâm tình mọi người trở nên bình ổn hơn nhiều.

Đường Nguyệt Hoa mỉm cười nói :"Đây là tầng không gian riêng tư của ta, không có ta cho phép. Bất kỳ người nào đo cũng không đi lên. Ngồi đi." Nàng đem Đường Tam ấn vào một cái ghế ngồi xuống, lúc này mới xoay người nhìn về phía Đường Hạo.

"Ca, người như thế nào biến thành như vậy? "Vừa mới tâm tình bình tĩnh lại nàng xem qua Đường Hạo diện mạo già nua thì, nhịn không được lại trở nên kích động trở lại.

Đường Hạo mỉm cười "Nha đầu ngốc, ngươi chừng nào thì trở nên mau nước mắt như vậy. Như thế này không giống ngươi lắm. "

Đường Nguyệt Hoa cả giận nói :"Còn không phải bởi vì người. Đã bao nhiêu năm rồi? Ngươi cư nhiên một điểm tin tức cũng không có."

Đường Hạo trở nên trầm mặc, đi đến bên cạnh Đường Tam ngồi xuống, cúi đầu thản nhiên nói: "Đại ca, hắn khoẻ không? "

Đường Nguyệt Hoa ngây người một chút, một hồi lâu sau mới chậm rãi lắc đầu, "Ta không biết. Đại ca ngươi cũng biết, có chuyện gì hắn cũng đều giấu trong đáy lòng. Lần trước khi về nhà, ta trong lúc vô ý thấy, hắn đang cầm bức họa chúng ta khi còn bé nhìn. Thậm chí ngay cả ta đi qua cũng không biết. "

Đường Tam cảm thấy được bên trong thân thể cha tựa hồ cứng ngắc một chút "Là ta có lỗi với tông môn. "

Đường Nguyệt Hoa thản nhiên nói :"Bây giờ lời nói này còn có ý nghĩa sao? Lần này ngươi thật vất vả đã trở về. Ta nói cái gì cũng không cho ngươi lại đi. Ngươi nhất định phải theo ta trở về gặp đại ca, đại ca trong lòng hắn cũng vẫn nhớ kỹ ngươi. "

Đường Hạo cười khổ nói :"Ta trở về? Ta đã không phải người Hạo Thiên Tông. Ta như thế nào trở về? Nguyệt Hoa, mặc dù ta có lỗi với tông môn. Nhưng ta đối với việc bản thân đã làm cũng không hối hận. Đại ca, hắn còn chưa lấy vợ sao? "

Đường Nguyệt Hoa sắc mặt trầm xuống. Trên dung nhan ưu nhã phủ một tầng sương lạnh. "Đại ca không giống ngươi dùng tình cảm làm việc, có cảm giác trách nhiệm. Đệ tử tông môn hết thảy còn muốn theo hắn. Hắn chỉ còn dùng phương thức không cưới để hoài niệm phần tình cảm trong lòng này. Nhị ca ngươi thật sự không muốn về xem hắn sao? Tông môn biến thành bộ dáng như vậy, đường đường thiên hạ đệ nhất tông môn cư nhiên thoái ẩn. Ngươi biết tông môn đệ tử thống khổ ra sao không? Theo ta trở về, chúng ta ba người huynh đệ đồng tâm hợp lực, ta cũng không tin đấu không lại Võ Hồn điện. "

Đường Hạo thân đứng lên, châm rãi đi đến trung ương đại sảnh, đưa lưng về phía Đường Nguyệt Hoa nói: "Nguyệt Hoa, tâm ta đã chết, không còn bốc đồng như trước kia. Trong một khắc khi A Ngân chết, tâm ta đã theo nàng mà đi. Đối với tông môn ta không thể giúp cái gì. Ta nghĩ đối với đại ca mà nói, ta tin tưởng hắn hiểu được. "

"Hiểu được cái gì. Ngươi đường đường là thiên hạ Phong Hào Đấu La trẻ tuổi nhất, còn nói không giúp được tông môn? Đại ca có khả năng hiểu được ngươi? "Đường Nguyệt Hoa bởi vì phẫn nộ, thân thể mềm mại đã có chút run rẩy.

Đường Hạo lẳng lặng đứng nơi đó, bóng lưng nhìn qua như vậy cô tịch.

Đường Tam cũng đứng lên, nhìn về phía Nguyệt Hoa, "Cô cô, không nên bức ba ba nữa. Ba ba hắn cũng không phải không muốn trợ giúp tông môn, mà là tại người đã không thể …. Thân thể người …"

"Đủ rồi." Đường Hạo ngắt lời Đường Tam nói, "Nguyệt Hoa, Đường Tam giao cho ngươi. Hắn mới từ Sát Lục Chi Đô về. Chỉ có ngươi có khả năng tốt nhất giúp hắn." Nói xong, hắn hất tay tung một cuốn bản đồ da dê rơi vào trong tay Đường Tam. "Một năm sau, dựa theo bản đồ trở về núi tìm ta. "

Nói xong, hắn trực tiếp hướng phía mặt ngoài đi đến.

"Dừng lại" Đường Nguyệt Hoa đi nhanh chạy qua, có lẽ bởi tốc độ vượt qua nhanh, trên người nàng phát ra tiếng cung trang bị xé rách vang lên.

Vài bước đi tới sau lưng Đường Hạo, Đường Nguyệt Hoa một tay nhanh chóng tóm vào trên vai hắn, lĩnh vực ba động Đường Tam lúc trước từng cảm thụ qua lại xuất hiện.

Đường Hạo dừng cước bộ lại, "Nguyệt Hoa, ngươi nói với đại ca, Tiểu Tam là ta cấp cho tông môn một cái công đạo. Một năm sau, hắn sẽ đi gặp qua ta, sau này ngươi dẫn hắn trở về tông môn nhận tổ quy. Ta không thể làm việc gì, hắn sẽ thay ta hoàn thành. Còn có, ngươi nói với đại ca, hắn là con của A Ngân và ta, là đứa con trai duy nhất. "

"Ca…"Đường Nguyệt Hoa quát to một tiếng, sau một khắc, thân ảnh Đường Hạo đã trước mắt nàng đạm hóa, lặng yên biến mất.

Đường Haọ muốn đi, trên thế giới này có bao nhiêu người có thể ngăn trở hắn đây?

Đường Nguyệt Hoa đứng ở nơi này, nước mắt không tiếng động chảy xuôi, hai mươi năm, gặp lại huynh trưởng, gặp mặt nhưng lại ngắn ngủi như vậy, nàng đột nhiên cảm giác được chính mình tâm tính thiện lương rất thống khổ. Không phải bởi vì Đường Hạo rời đi, mà bởi vì thống khổ mà nhị ca phải thừa nhận.

Đường Tam không có động, cha để hắn lưu lại, hắn cũng chỉ lưu lại. Lẳng lặng đứng ở sau lưng Đường Nguyệt Hoa, cùng đợi.

Một lúc lâu sau.

Lau nước mắt trên mặt, Đường Nguyệt Hoa hai mắt cũng không có vì khóc mà sưng đỏ, chậm rãi xoay người lại, ánh mắt có chút phức tạp nhìn về phía Đường Tam. "Cha ngươi có hay không nói chuyện của mẹ cho ngươi? "

Đường Tam yên lặng lắc đầu. "Người có khả năng nói cho ta biết không?"

Đường Nguyệt Hoa than nhẹ một tiếng, "Nếu hắn không nói cho ngươi, ta cũng không thể lắm miệng. Có lẽ, một năm sau, hắn sẽ nói cho ngươi tất cả hết thảy. Ta nhìn ra được, hắn đối với ngươi rất có tin tưởng. Nếu không, hắn sẽ không nói ngươi là hắn cấp cho tông môn một cái công đạo. Ngươi năm nay hẳn là mười chín tuổi. "

Đường Tam "Hai tháng nữa là tròn mười chín tuổi. "

Đường Nguyệt Hoa mỉm cười "Cha ngươi hai tám tuổi cũng từ Địa Ngục Lộ Sát Lục Chi Đô đi ra. Ngươi so với hắn sớm hơn mười năm. Xem ra, ngươi thật là hy vọng của tông môn. Ngươi biết, hắn cho ngươi ở lại chỗ này một năm, là muốn theo ta học cái gì không? "

Đường Tam lắc đầu mờ mịt.

Đường Nguyệt Hoa ánh mắt chước chước nhìn kỹ Đường Tam, "Tương lai trong một năm, ta sẽ dạy ngươi các loại lễ nghi quý tộc, âm nhạc. "

"Ngài không phải hay không nói giỡn sao? "Đường Tam trợn mắt há mồm nhìn cô cô không chỉ một canh giờ.

Đường Nguyệt Hoa chánh sắc nói :"Ngươi xem bộ dánh như là ta nói giỡn sao? Sau một năm nếu ngươi không đạt được yêu cầu của ta, ta sẽ không để ngươi đi gặp cha ngươi. "

Đường Tam ngơ ngác nhìn vị cô cô trước mặt, hắn như thế nào cũng không nghĩ ra, cha đưa chính mình tới nơi này cư nhiên không hề là vì tu luyện, mà là học tập gì đó, hắn cho rằng không hữu dụng chút nào.

Đường Nguyệt Hoa có chút buồn cười nhìn bộ dáng Đường Tam ngây ngốc như vậy, "Rất nhanh, ngươi sẽ hiểu được cái này đối với ngươi có chỗ tốt gì. Một người chỉ có thực lực cường đại chưa đủ. Như cha ngươi hắn cũng đủ cường đại, nhưng là hắn lại biến thành bộ dạng gì? Hắn không hi vọng ngươi dẫm vào vết xe đổ đó. Từ bây giờ, ta là cô cô ngươi cũng là sư phụ ngươi. "

Đường Tam có chút cười khổ nói :"Cô cô, thật sự phải học tập cái gì lễ nghi như vậy sao? "

---

144. Chương 143: Duyên Hoa Tẩy Tẫn, Viên Dung Như Ý

Đường Tam lắc đầu.

Đường Nguyệt Hoa lạnh nhạt cười," Chỗ này của ta là trường học về lễ nghi cung đình của Thiên Đấu đế quốc. Chuyên môn dạy các loại lễ nghi quý tộc. Ngươi hẳn là cảm nhận được lĩnh vực của ta chứ. Thiên phúc lĩnh vực của ta tên là quý tộc viên hoàn. Mà hồn lực của ta, trước mắt là... chín cấp. "

" Cái gì?" Đường Tam ngơ ngác nhìn Đường Nguyệt Hoa, như thế nào cũng không thể tưởng tượng, lad đệ tử trực hệ của Hạo Thiên Tông như nàng mà chỉ có chín cấp hồn lực." Ngài là, biến dị võ hồn?"

Đường Nguyệt Hoa mỉm cười vuốt cằm," Có lẽ, ngươi sẽ cho rằng ta là đệ tử trực hệ vô dụng nhất của Hạo Thiên Tông, nhưng ta có thể nói cho ngươi, nếu như phụ thân ngươi có thể có được sự am hiểu của ta, sự kiện hai mươi năm trước sẽ có kết quả khác hẳn bây giờ... Đôi khi, thực lực cũng không đại biểu hết thảy. Ngươi phải học được cách không cần dựa vào thực lực cũng có thể bảo vệ chính mình. Càng phải hiểu được như thế nào sử dụng ngôn ngữ nghệ thuật, rồi cả làm sao nắm được thế lực khắp nơi trong tay. Ta thấy ngươi rất xuất sắc, nhưng là những thứ ngươi cần học còn rất nhiều, rất nhiều."

Đường Tam rốt cuộc có chút gian nan gật gật đầu, mặc dù hắn cũng không nguyện ý thừa nhận, nhưng không thể không hướng vị quý phụ ưu nhã trước mặt này thỏa hiệp, dù sao nàng chính là cô cô của chính mình mà.

Đường Nguyệt Hoa mỉm cười," Không nên có vẻ khó khăn như vậy. Ta thấy sẽ không bao lâu nữa ngươi sẽ hiểu được tầm quan trọng của những gì ta dạy cho ngươi. Đi ra khỏi Sát Lục chi Đô, cái mà hiện tại ngươi cần nhất không phải là tu luyện, mà là làm cho chính mình càng trở nên ổn định. Thân thể Phụ Thân của ngươi ta đã biết rồi. Yên tâm đi, sau này ta sẽ không bắt buộc hắn, tông môn cũng không. Mặc dù, hắn đã không ở tông môn, nhưng tông môn chưa bao giờ quên hắn."

Thở dài một tiếng, Ánh mắt thâm thúy của Đường Nguyệt Hoa nhìn hướng Đường Tam," Nếu như ngươi không hy vọng phụ thân của ngươi lại bị quấy rầy, thì ngươi phải càng mạnh lên. Như vậy trách nhiệm hắn cần phải hoàn thành sẽ chuyển sang đặt trên vai của ngươi."

Mức độ phồn hoa về buôn bán thì thủ đô Thiên Đấu Đế Quốc chính là đứng đầu cả Đấu La đại lục, ngay cả Tinh La Thành cũng chỉ là miễn cưỡng mới có thể so sánh cùng.

Tinh La thành chính là tinh túy nhất của cả khu vực phía nam đại lục, còn Thiên Đấu Thành thì chính là nơi tập trung toàn bộ phía bắc rộng lớn.

Ngọn đèn ưu nhã từ rất nhiều căn phòng của Nguyệt Hiên tỏa ra, Dòng người nối liền không dứt không ngừng đi ra đi vào.

Làm cung đình lễ nghi học viện của Thiên Đấu đế quốc, có thể tiến vào Nguyệt Hiên học tập , ít nhất đều phải có được danh hiệu quý tộc, mà tuổi không thể vượt qua ba mươi tuổi. Không thể nghi ngờ, nơi này là nơi bồi dưỡng những quý tộc mới của Thiên Đấu đế quốc.

Bởi vậy. Mặc dù bản thân Nguyệt Hiên cũng không tính là gì, nhưng lại không có một thế lực nào có dũng khí ra tay với nó, kể cả hoàng thất.

Tục truyền, tuyết dạ đại đế cùng Nguyệt Hiên hiên chủ nguyệt phu nhân có chút quan hệ đặc thù. Đương nhiên, đây cũng chỉ là nghe đồn mà thôi.

Buổi tối hôm nay, là buổi tốt nghiệp mỗi năm một lần.

Lại một nhóm đệ tử tốt nghiệp. Được mời đến đều là cha mẹ, trưởng bối những đệ tử này, không thể nghi ngờ đều là những nhân vật có sức ảnh hưởng kha khá đến Thiên Đấu đế quốc.

Phải biết rằng, Nguyệt Hiên hàng năm thu nhận số lượng đệ tử chỉ có đúng một trăm. Vì một trăm vị trí này mà quý tộc cả Thiên Đấu đế quốc cơ hồ tranh giành đến vỡ đầu. Người nào cũng biết, có thể từ Nguyệt Hiên thuận lợi tốt nghiệp thì tương đương với được dát thêm một tầng vàng, từ nơi này tốt nghiệp, coi như đã là quý tộc chính thức.

Như là luật bất thành văn, trong việc kết hôn của tầng lớp quý tộc thì bên có thế mạnh hơn thường đưa ra câu hỏi với bên kia rằng con họ đã được tốt nghiệp từ Nguyệt Hiên hay không. Bởi vậy có thể thấy được sự coi trọng thế nào của Nguyệt Hiên đối với thượng tầng cả Thiên Đấu đế quốc.

Đương nhiên, không có ai biết. Vị hiên chủ Nguyệt Hiên phu nhân tay trói gà không chặt kia lại chính là đến từ tông môn đứng đầu hồn sư giới.

Buổi lễ tốt nghiệp được cử hành tại lầu 3 của Nguyệt Hiên, đông đảo quý tộc, quan lại đều đã chọn vị trí tốt tại hội trường. Bọn họ đều hy vọng có thể chứng kiến con mình thông qua dạy dỗ của Nguyệt Hiên thì sẽ trở thành thế nào.

Là chủ nhân của Nguyệt Hiên, Đường Nguyệt Hoa như trước vẫn một thân cung trang màu bạc, mặt mang vẻ mỉm cười đứng ở một bên đại sảnh, thủ hạ nói cho nàng biết người đã đến đông đủ, lúc này nàng mới vuốt cằm, ý bảo, lễ tốt nghiệp chính thức bắt đầu.

Một đoàn thiếu niên nam, nữ mặc cung trang mầu bạc bắt đầu từ hai bên cửa vào bàn. Chừng trăm người nhưng lại không làm nội đường có bất cứ sự ồn ào nào. Trên mặt mỗi người đều giống nhau là mang nụ cười ưu nhã, tiếng bước chân hài hòa, giơ tay nhấc chân tự nhiên mà cao quý nhưng lại không làm người khác có cảm giác họ kiêu ngạo, khiến mọi người đều phải nhìn họ.

Đúng lúc này, cửa lớn ở một bên đại sảnh, một gã thanh niên mặc một bộ bạch y, ngực hé ra rất tinh xảo, tay cầm một chiếc đàn gỗ vàng óng trông cực kỳ ưu nhã chậm rãi đi ra.

Đôi mắt thanh niên màu lam trong suốt có thể thấy được. Một đầu tóc dài màu lam lã tã bay trên vai nhưng lại không chút nào làm cho người ta có cảm giác thất lễ, cả người như là tụ tập tất cả vẻ anh tuấn, cao quý, ưu nhã của thiên hạ vào mình.

Luôn luôn khiến người khác thấy hắn có một loại điềm đạm đặc thù. Lúc hắn từ cửa bên hông đi ra, cơ hồ trong nháy mắt trở thành tiêu điểm của buổi lễ.

Cho dù lúc trước các đệ tử tốt nghiệp đi vào thính đường đều mang vẻ mặt ưu nhã mỉm cười thì nay cũng phần lớn đều không nhịn được hướng hắn nhìn một chút.

Nhất là những nữ đệ tử trong đó, phần lớn đều lộ vẻ mê say.

Thanh niên mặc bạch y đặt chiếc đàn gỗ ở trên cái bàn đã được dọn sẵn, ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế đẩu chuyên dụng, đầu tiên là hướng tới đông đảo tân khách mỉm cười, lúc này mới chậm rãi giơ lên cánh tay thon dài, nhẹ nhàng chậm chạp đánh đàn.

Thanh âm cao nhã mà thuần khiết như châu ngọc, âm sắc tinh xảo như sương mai từ cây đàn phát ra như nước chảy mây trôi khiến trong đại sảnh nhất thời yên tĩnh hẳn đi, tiếng đàn tuyệt vời khi nghe chỉ làm người khác vui vẻ thoải mái. Tựa như dưới ánh trăng, dòng suối đang cuồn cuộn tuôn ra những loại cảm giác kỳ diệu, tràn ngập hào khí thi ca.

không nói chuyện khác, chỉ nhìn một cách đơn thuần bề ngoài, bạch y thiếu niên này không thể nghi ngờ khiến tất cả các đệ tử sắp tốt nghiệp tại đây đều lâm vào trạng thái thất thần, trên người hắn chứa đựng sự điềm đạm, không tranh với đời khiến kẻ khác sinh hảo cảm rất nhiều.

Đường Nguyệt Hoa lẳng lặng đứng ở nơi đó, lắng nghe tiếng đàn tuyệt vời, tại trong tai nàng, tiếng đàn này đương nhiên cùng người khác nghe sẽ có sự khác biệt. Nàng nghe thấy chính là trong tiếng đàn đó có ẩn chứa sự điềm đạm đến từ xâu xa nội tâm của bạch y thiếu niên.

Một năm , suốt thời gian một năm trôi qua , hắn quả thật thay đổi rất nhiều. Có lẽ, đây mới là bản tính của hắn.

thiếu niên biểu diễn đánh đàn kia đúng là Đường Tam, cùng một năm trước so sánh thì lúc này Đường Tam đã xảy ra sự biến hóa long trời lở đất. Đó là biến hóa của khí chất. Từ trên người hắn, không còn dù chỉ là một tia sát khí lan tràn ra. Cũng không phải nói rằng sát khí của hắn có được từ Sát Lục chi Đô đã hoàn toàn biến mất, mà đó chính là được cất giấu sâu thẳm bên trong.

Khi Đường Nguyệt Hoa đưa ra bài học đầu tiên cho Đường Tam thì đã nói cho hắn biết, một cường giả chân chính, đầu tiên phải học được cách khống chế chính mình. Nhất là tâm tình và khí tức.

Một năm này, Đường Tam không thể nghi ngờ làm vô cùng tốt, tốt đến ngay cả Đường Nguyệt Hoa ngặt nghèo như vậy cũng không tìm ra một tia tì vết nào. Người khác cần có ba năm để học, còn hắn một năm đã học xong , hơn nữa so với bất luận kẻ nào đều hơn hắn.

Có thể đại biểu cho các đệ tử tốt nghiệp biểu diễn đàn thì đều là truyền thống của Nguyệt Hiên, chỉ có đệ tử xuất sắc nhất trong số những đệ tử tốt nghiệp này mới có thể lấy được quang vinh đặc biệt này. Đường Tam có thể ngồi ở chỗ đó, cũng không phải vì hắn là cháu Đường Nguyệt Hoa, mà là bởi vì thành tựu chính mình.

Lễ tốt nghiệp cực kỳ ưu nhã, được tiến hành đúng trình . Quan lại cùng quý tộc đã bắt đầu lặng lẽ hỏi thăm lai lịch Đường Tam. Nhưng không có một người nào có thể nói ra. Cho dù con của bọn họ cũng không có người nào biết được Đường Tam từ đâu mà đến.

Đối với các đệ tử khác mà nói, Đường Tam giống như là dấu hỏi lớn. Khi hắn vừa mới xuất hiện ở chỗ này, thì là lạnh như băng, không người nào nguyện ý đến gần, cũng không có người xem trọng hắn.

Chỉ lấy vẻ anh tuấn của tướng mạo mà nói thì nơi này là đế đô, người có vẻ anh tuấn chẳng lẽ còn ít sao?

Nhưng là, mấy tháng sau, dường như ánh mắt mọi người nhìn hắn đã trở nên khác hẳn , tại các loại học tập về lễ nghi, âm nhạc thì biểu hiện của Đường Tam vượt xa năng lực học tập của kẻ khác. Biến đổi lớn nhất của hắn chính là vẻ lạnh băng của hắn đã từ từ biến mất.

Chỉ là không biết tại sao, hắn bình thường đều rất ít giao tiếp cùng người khác, hưn nữa lại càng ít nói chuyện. Chỉ là lặng lẽ học tập.

Ngồi ở dưới đài, với thân phận hiển hách nhất trong số quý tộc là một gã trẻ tuổi, tuổi hắn cũng không phải nhỏ, vẻ mặt trông rất hài hòa mà sâu sắc. Hắn chính là Thiên Đấu đế quốc thái tử, Tuyết thanh hà.

tuyết thanh hà lần này đến đây, là vì lễ tốt nghiệp của muội muội mình.

Mà muội muội của hắn, đáng lẽ phải ngồi tại vị trí của Đường Tam.

Cũng không lâu trước muội muội nói cho hắn, người diễn tấu cuối cùng đã được thay đổi, nhưng nàng không có chút ảo não nào, bởi vì tự thâm tâm nàng tâm phục khẩu phục thanh niên tên là Đường Ngân kia, nàng tự nhận tất cả các phương diện đều không bằng hắn.

Tuyết thanh hà biết, chính muội muội mình là công chúa của đế quốc, lại có được sự sủng ái của phụ thân, mắt luôn để trên trời. Rất ít tin phục người khác. Mà ngay cả một vị huynh trưởng như hắn cũng không có chút lực uy hiếp gì với nàng.

Đưa nàng đến Nguyệt Hiên học tập, không thể nghi ngờ là muốn dậy cho muội muội chút lễ nghi cung đình , đến khi nàng mười tám tuổi thì sẽ gả nàng đi.

Nhưng làm thế nào hắn cũng không thể tin, muội muội cao ngạo này của hắn lại có thể tôn sùng một người. Thậm chí ngay cả lúc nhắc tới người, cũng đều hiện lên vẻ ngượng ngùng.

Khi tuyết thanh hà chứng kiến Đường Tam ngồi ngay ngắn ở đó diễn tấu, hắn cũng rung động , từ trên người trẻ tuổi kia, hắn không thể tìm ra dù chỉ là nửa phần tì vết nào.

Càng thêm kinh ngạc chính là người tuổi trẻ kia lại cho hắn một loại cảm giác quen thuộc. Không thể nói tại sao, cũng không phải bởi vì hơi thở, mà là một loại trực giác trời sinh mà thôi.

Hắn hướng các quý tộc chung quanh hỏi thăm về bạch y thanh niên kia nhưng không có được đáp án, tuyết thanh hà càng thêm khẳng định quyết tâm cùng thanh niên này gặp gỡ. Không phải vì lời khẩn cầu ngày hôm qua của muội muội, mà là vì một người có thể trở thành nhân tài tương lai của đế quốc.

Đường Tam lẳng lặng đánh đàn, tim của hắn rất tĩnh lặng, tựa như toát ra sự điềm tĩnh giống bề ngoài vậy.

Một năm thời gian trôi qua , một năm trước làm sao hắn có thể nghĩ đến hôm nay chính mình lại ở trước mặt mọi người diễn tấu nhạc khí. Khi vừa bắt đầu đi theo cô cô học tập, trong lòng hắn vốn là tràn ngập thái độ hoài nghi.

Nhưng sau một tháng trôi qua. Đường Tam lại phát hiện con đường mà phụ thân đưa ra cho mình là vô cùng chính xác.

Tại Sát Lục chi Đô tu luyện, là vì luyện tâm. Tại Nguyệt Hiên đồng dạng cũng là như vậy.

Khi hắn ở chỗ này dần dần yên tĩnh, nhớ lại hết thảy phát sinh trong bốn năm, cùng với quá trình phát triển của chính mình. Hắn phát hiện tinh thần của mình có chút mệt mỏi.

Một năm thời gian này, làm cho thể xác và tinh thần hắn đều có được quãng thời gian nghỉ ngơi tốt nhất, chỉ với việc không có tận lực đi tu luyện, nhưng những thứ học được của nhiều năm qua, lại dần dần quán thông hẳn ra, ngay cả phòng tuyến đốc mạch cuối cùng của kỳ kinh bát mạch cũng bắt đầu dần dần biến đổi.

Năm mươi bảy cấp, đây là cấp bậc hồn lực hiện tại của Đường Tam. Năm năm thời gian, từ bốn mươi hai cấp tăng lên tới năm mươi bảy cấp, chia đều một năm ba cấp, nghe ra so với tốc độ tu luyện của hắn hai năm tại Sử Lai Khắc học viện thì không cách nào so sánh. Nhưng trên thực tế, sau khi vượt qua bốn mươi cấp thì mỗi một cấp tăng lên thì khó khăn hơn hẳn so với trước kia.

Hai mươi tuổi, năm mươi bảy cấp, không thể nghi ngờ rằng Đường Tam đã vượt hơn hẳn so với không thể nghi ngờ đã trên diện rộng độ siêu việt võ hồn điện đích Hoàng kim Nhất Đại của Vũ Hồn Điện. Trọng yếu nhất chính là, hiện tại hắn đã không chỉ là có được các loại kỹ năng để đi khống chế kẻ khác.

Mà là đã đem tất cả năng lực hòa hợp một chỗ, mấu chốt nhất để bước ra con đường trở thành cường giả.

Từ trong ánh mắt không ngừng lộ ra vẻ tán thưởng của cô cô. Đường Tam biết, chính mình sắp đến lúc rời khỏi nơi này. Cũng chỉ có nghĩ đi gặp phụ thân thì tâm thần vốn bình tĩnh của hắn lại bắt đầu hiện lên một chút rung động.

Đối với việc không biết chân tướng sự việc thì hắn đã chờ lâu lắm rồi. Với một chút suy đoán của hắn, nhưng không phải từ trong miệng phụ thân nói ra thì hắn vẫn chưa thực sự xác định.

Đường Tam biết, con đường tương lai chính mình phải đi vẫn rất dài rất dài. nhưng tại Nguyệt Hiên này một năm, không thể nghi ngờ đây chính là thời kỳ trung chuyển của hắn. Hắn đã vượt qua thời kì thiếu niên, sau khi sinh nhật hai mươi tuổi thì hắn chính thức đã thành niên.

Lễ Tốt nghiệp thuận lợi chấm dứt, mỗi một danh đệ tử đều từ trong tay hiên chủ Đường Nguyệt Hoa tiếp nhận chứng minh tốt nghiệp của mình, đều chạy về vị trí thân nhân mình.

Khi Đường Nguyệt Hoa hoàn thành hết thảy mọi thứ, nhiệm vụ hôm nay của Đường Tam cũng xem như hoàn thành , nàng đi tới bên người Đường Tam," Hôm nay biểu hiện của ngươi rất tốt."

Đường Tam mỉm cười. Khẽ vuốt cầm huyền, làm cho âm thanh cuối cùng phát ra kèm theo lời nói." Cám ơn."

Đúng lúc này, âm thanh trong trẻo vang lên," Nguyệt Hoa a di, có thể giới thiệu một chút cho ta được không?"

Đường Nguyệt Hoa quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thái tử Tuyết Thanh Hà đang ưu nhã từ chỗ các đệ tử tốt nghiệp đi tới.

Nàng đương nhiên đã sớm biết thân phận của Tuyết Kha, đại bộ phận đệ tử cũng đều biết, nàng càng thấy được Tuyết Kha đối với Đường Tam cũng không giống người thường. Mà ngay cả Đường Tam đoạt quyền diễn tấu đáng lẽ là của nàng, nhưng vị công chúa điện hạ này cũng không có chút nào bất mãn.

" Thái tử điện hạ." Đường Nguyệt Hoa có chút hành lễ.

Tuyết thanh hà vội vã hoàn lễ," Nguyệt Hoa a di. Người làm cái gì vậy? Vãn bối không thể nhận đâu. "

Đường Nguyệt Hoa bật cười nói:" đừng luôn bảo ta là a di này a di nọ thế, ta rất già sao?"

Thanh âm của Tuyết Kha bỗng tinh nghịch phát ra:" Sư phụ đương nhiên không già, người dường như giống tỷ tỷ của ta."

Đường Nguyệt Hoa mỉm cười nói:" Cũng chỉ có nha đầu ngươi mới có thể nói như vậy." Vừa nói , nàng thoáng giới thiệu cho huynh muội Tuyết thanh hà để họ có thể minh bạch một chút về Đường Tam," Ta giới thiệu với các ngươi một chút. Vị này chính là cháu của ta, Đường Ngân."

Nghe được chữ "cháu", trong mắt tuyết thanh hà không khỏi hiện lên hai đạo tinh quang, Đường Tam một mực lẳng lặng quan sát vị thái tử điện hạ đã từng để lại cho hắn ấn tượng không tồi này.

Năm năm không thấy, vị thái tử này càng trở nên trầm ổn . Khuôn mặt thay đổi không lớn. Nhưng vẻ nho nhã cùng khí chất phát ra càng khiến kẻ khác có hảo cảm.

Ngay cả trong lúc Giơ tay nhấc chân đều có phần giống với Trữ Phong Trí, Chẳng hiểu có phải do hắn cố ý bắt chước hay không.

Nhưng từ vẻ biến hóa về thần sắc của hắn khi nghe cô cô mình giới thiệu, lại nghĩ đến chắc hắn là hắn cũng biết thân phận thật sự của cô cô. Hơn nữa cô cô cũng không có cố ý che giấu cho mình, hẳn là nàng đối với vị thái tử điện hạ này rất là tín nhiệm.

Biểu hiện ra vẻ mặt như thường, nhưng Đường Tam cũng đã phân tích rất nhiều trong. Hắn cân nhắc xem có nên nói thẳng thân phận mình cho vị thái tử này hay không.

Cái ý niệm trong đầu này chỉ là tại trong đầu chợt lóe mà qua, rất nhanh đã được Đường Tam đè ép xuống. Hắn biết, cho dù tuyết thanh hà đáng giá tín nhiệm, hiện tại cũng cũng không phải lúc. Hắn muốn hướng phụ thân chứng minh phán đoán của chính mình, nếu như sau này thật sự muốn mượn lực lượng vị thái tử điện hạ này tương trợ, thì lúc đó sẽ hướng hắn thẳng thắn cũng không muộn. Dù sao hình dạng hiện tại của hắn cũng khó có thể bị nhận ra.

Tuyết thanh hà cũng quan sát Đường Tam, đến gần Đường Tam, hắn không khỏi càng bị vẻ điềm đạm cao nhã từ trên người Đường Tam toát ra hấp dẫn, nhất là khi nghe được Đường Nguyệt Hoa nói hắn là cháu nàng, càng lại là rất giật mình. Làm thái tử, giống như Đường Tam phán đoán, hắn là một trong số ít người biết được thân phận chân chính của Đường Nguyệt Hoa. Người ngoài truyền rằng Đường Nguyệt Hoa cùng tuyết dạ đại đế có chuyện mờ ám , nhưng đó chỉ là chuyện đặt ra làm trò mà thôi.

" Đường ngân, vị này chính là đương kim thái tử tuyết thanh hà điện hạ của Thiên Đấu đế quốc." Đường Nguyệt Hoa cũng giới thiệu cho Đường Tam .

Đường Tam mặt lộ vẻ mỉm cười, hướng tuyết thanh hà có chút thi lễ," Ngài tốt chứ, thái tử điện hạ." Đối với tuyết Kha bên cạnh tuyết thanh hà, hắn cũng là mỉm cười gật đầu, xem như bắt chuyện qua . Hai người dù sao xem như bạn học, không nên đa lễ.

Nếu như là Đường Tam lúc trước, đối với tuyết kha này không ngừng nghĩ muốn đến gần chính mình thì hắn cũng không quá để ý, nhưng với một năm dạy dỗ của cô cô, hắn đã hiểu được làm thế nào để đem tâm tình chính thức của mình chôn kín lại.

Tuyết thanh hà mỉm cười nói:" Đã sớm nghe tiểu muội nói rằng Nguyệt Hiên vừa lại xuất hiện một vị thanh niên tài, tuấn, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền. Đường ngân huynh đệ, có thời gian chúng ta cùng nhau ngồi một chút nhé."

Lấy thân phận cao quý của thái tử nhưng lại dùng giọng điệu bình dân nói cùng Đường Tam, tuyết thanh hà tuyệt đối cũng coi là lễ hiền hạ sĩ . Một bên tuyết kha không nhịn được nói:" Đại ca, đến lúc đó ngươi cần phải kêu đa với. Ta còn muốn nhờ đường ngân thỉnh thêm về tri thức thụ cầm nữa."

Tuyết thanh hà cười nói:" Nếu như đường ngân huynh đệ không ý kiến gì, ta cũng sẽ không có ý kiến." Chỉ một câu đơn giản, nhưng trọn vẹn lộ ra sự tôn trụng của hắn với Đường Tam. Không thể nghi ngờ rất dễ dàng làm người khác hảo cảm.

Đường Tam như trước mặt mang vẻ mỉm cười," Chỉ sợ làm thái tử điện hạ thất vọng rồi. Vừa mới tốt nghiệp, ta muốn ra ngoài lịch lãm một chút. Nếu có duyên, chờ sau khi ta trở lại, tất nhiên sẽ đến bái phụng ngươi."

Tuyết thanh hà sửng sốt một chút, hắn không nghĩ tới dưới loại tình huống này mà Đường Tam còn có thể không chút do dự cự tuyệt chính mình, nhưng khi hắn thấy ánh mắt chân thành của Đường Tam thì lập tức hiểu được, đối phương cũng không phải là từ chối, mà là thật sự có sự tình.

Mỉm cười, tuyết thanh Hà nói:" Ta sẽ chờ ngươi trở về. Không quấy rầy , tiểu muội, chúng ta cần phải trở về." Vừa nói , tuyết thanh hà chủ động hướng Đường Tam giơ tay lên, nắm tay lễ, cũng là lễ tiết quý tộc

đơn giản nhất.

Đường Tam nâng tay cùng nắm tay với tuyết thanh hà, nhất thời, một tia hồn lực nhu hòa từ lòng bàn tay tuyết thanh hà truyền đến. Trong lòng Đường Tam vừa động, từ hồn lực của đối phương mà phán đoán, vị thái tử điện hạ này có thực lực cũng không yếu! Tại nhận thức trước kia của hắn, thì chưa từng thấy Tuyết Thanh Hà ra tay.

Nếu như thuyết Đường Tam là thoáng giật mình, thì tuyết thanh hà chính là chấn kinh rồi. Hắn truyền vào trong tay Đường Tam là hồn lực rất nhu hòa, dù Đường Tam không phải hồn sư, cũng tuyệt không để hắn bị thương. Nhưng hắn lại hoảng sợ phát hiện, chính mình đưa hồn lực vào trong cơ thể Đường Tam lại lặng yên không một tiếng động biến mất .

Cũng không có gặp phải bất cứ sự chống cự nào,lại không có chút cảm giác gì khác lạ, tựa hồ hồn lực này sau khu tiến vào trong cơ thể Đường Tam mà như không có chút quan hệ vậy.

Hắn đã làm như thế nào ? Người tuổi trẻ này xem ra thật là trực hệ đệ tử của Hạo Thiên Tông, hơn nữa hẳn là tinh anh cực kì xuất sắc. Đây chỉ là ý niệm trong đầu tuyết thanh hà, hắn đương nhiên sẽ không lại thử dò xét Đường Tam, tự nhiên buông tay ra, mỉm cười lôi kéo muội muội đi.

Khi Tuyết kha rời đi, đôi mắt to vẫn mang theo vẻ lưu luyến không rời, nếu như không phải nàng đã sớm biết Đường Tam thân phận bình dân, sợ rằng sẽ không để ý rồi hướng hắn biểu lộ ý nghĩ yêu thương. Nữ hài tử trong độ tuổi như nàng thì sao lại không thích anh tuấn tiêu sái, lại không thích khí chất hoàn mỹ của thanh niên tài tuấn chứ?

Khách nhân rời đi, Đường Nguyệt Hoa nhìn Đường Tam bên người đang thu hồi thụ cầm không khỏi buột miệng cười," Nhìn qua, tuyết kha nha đầu kia thật sự đối với ngươi sinh lòng ái mộ đấy. Lần trước nàng còn hỏi ta, một người bình dân có được cấp bậc quý tộc thân phận gì mới có thể kết hợp cùng công chúa. Rất rõ ràng ý nàng chỉ chính là ngươi."

Ngẩng đầu nhìn cô cô với vẻ mặt cười đùa, Đường Tam có chút bất đắc dĩ nói:" Cô cô, ngài hẳn biết, hiện tại ta sẽ không có chút tâm tư nào với chuyện này mà."

Đường Nguyệt Hoa mỉm cười nói:" Có phải ngươi đã có hồng nhan tri kỉ rồi chứ ?"

Đường Tam chần chờ một chút, nhưng vẫn gật gật đầu.

Đường Nguyệt Hoa có chút giật mình nhìn hắn," Trời ạ, ngươi đứa nhỏ này thật đúng là lớn sớm. Ta nhớ kỹ ngươi theo ta nói qua. Ngươi là mười bốn tuổi bắt đầu đi theo phụ thân ngươi tu luyện . Chẳng lẽ, hồng nhan tri kỉ nọ của ngươi là có từ trước lúc đó sao?"

Đường Tam mỉm cười nói:" Cô cô, làm một người cao quý, tìm hiểu đời tư của người khác là rất thất lễ đấy. Đây cũng chính là điều người dậy ta mà."

Đường Nguyệt Hoa hừ một tiếng," Ta là người khác sao? Ta là cô ruột của ngươi. Phụ Thân của ngươi không có ở đây, ta chính là trưởng bối của ngươi. Thẳng thắn mà nói đi."

Đường Tam bất đắc dĩ lắc lắc đầu, ngay lúc này, trong lòng hắn lại đột nhiên dâng lên một sự nhung nhớ mãnh liệt.

Năm năm , Tiểu Vũ, nàng sống có tốt không?

Nhìn Đường Tam thấy tận sâu trong đáy mắt hắn có một phần cô đơn, Đường Nguyệt Hoa không hỏi nữa, nâng bàn tay xoa xoa đầu Đường Tam, nhìn đứa cháu còn cao hơn mình một cái đầu này, trong đôi mắt đẹp hiện ra sự ôn nhu," Tiểu tử ngốc, nghĩ cái gì chứ? Thật không nhìn ra ngươi lại có tình cảm như thế, thật giống phụ thân ngươi."

Đường Tam nhìn chăm chú vào Đường Nguyệt Hoa," Cô cô, ta có thể tốt nghiệp rồi chứ?"

Đường Nguyệt Hoa sửng sốt một chút, có phần vô cớ buồn bực nói:" Ngươi vội vã muốn rời khỏi ta như vậy sao?" Mặc dù ở chung chỉ có một năm, nhưng Đường Nguyệt Hoa đã thật sự thích đứa cháu thông minh tuyệt đỉnh của mình. Trong thời kỳ bọn họ thì có ba người có thành tựu xuất sắc nhất chắc chắn là đại ca -

Tông chủ, Đường Hạo và Nàng. Với việc nàng không phải là hồn sư cường đại, nhưng lực lượng nằm trong tay nàng thì chắc chắn sẽ khiến bất kỳ kẻ nào cũng phải sợ hãi.

Nhưng trong trực hệ của Đường môn, những đệ tử không xuất sắc sẽ đều ra đi lập các chi nhánh, nhằm mở rộng thế lực của gia tộc, thậm chí thế hệ sau của họ cũng đã ra đời rồi. Nhưng kiêu ngạo của Đường môn, thì tông chủ lại chưa lập gia đình, nàng cũng chưa đi lấy chồng, Đường Hạo lại rơi vào kết quả như bây giờ. Có thể nói, Đường Tam chính là hậu nhân duy nhất của ba huynh muội bọn họ. Đối với đứa cháu này, ngay từ đầu nàng đã rất yêu thương hắn.

Đương nhiên Đường Tam cũng hết sức tôn kính Đường Nguyệt Hoa, ở trên người vị cô cô nhìn qua rất ưu nhã, xinh đẹp này, hắn đã có được sự quan tâm như của thân mẫu vậy. Với việc Đường Nguyệt Hoa giành cho hắn sự quan tâm, ân cần, nhưng Đường Tam lại phát hiện rằng thực ra chính mình lại rất thích cái loại yêu thương, ân cần này. Loại tình cảm mà Đường Nguyệt Hoa giành cho hắn thì ngay cả Đường Hạo cùng đại sư cũng đều không mang được cho hắn.

Bởi vậy, đối với vị cô cô này, Đường Tam rất tôn kính, cũng cực kỳ thân cận. Hắn không có đem chuyện tình Tiểu Vũ nói cho Đường Nguyệt Hoa. Là không hy vọng cô cô phải lo lắng quá cho mình.

" Cô cô, ta biết ta không phải . Nhưng là, ta phải đi."

Đường Nguyệt Hoa than nhẹ một tiếng," Ta hiểu, sau khi gặp qua Phụ Thân của ngươi, hắn sẽ mang ngươi quay lại tông môn, cho ngươi biết về quy định của Tông môn. Hài tử, ngươi suất sắc hơn cả Phụ Thân ngươi năm đó. Mặc dù cô cô không biết trước kia ngươi đã gặp sự tình gì, Nhưng cô cô tin tưởng ngươi nhất định có thể hơn hẳn Phụ Thân của ngươi. Nhớ kỹ, bất luận lúc nào cũng không nên quá lấy tình cảm quá mức để giải quyết sự việc. Lại càng không được phép lấy tính mạng mình ra để nói giỡn. Phụ Thân của ngươi chính là quá cảm tính . Sở dĩ hắn giao ngươi cho ta chính là vì muốn để ngươi theo ta học tập, kì thật mục đích chính lại là để rèn luyện tâm tính của ngươi. Để ngươi không nên phạm sai lầm giống hắn. Từ trên lý luận, ta rất yên tâm về ngươi, ngươi đã làm vô cùng tốt. Nhưng du sao trên người ngươi cũng chảy xuôi dòng máu giống Phụ Thân người. Ngươi phải hứa với cô cô, làm tất cả mọi việc thì đều phải lấy an toàn trên hết. Được chứ?"

Đường Tam yên lặng gật gật đầu, nhìn ánh mắt hiền lành của cô cô. Đáy mắt không khỏi nổi lên một tia màu đỏ nhạt.

Đường Nguyệt Hoa mỉm cười nói:" Tốt lắm, trở về thu thập một chút. Ta biết ngươi nóng lòng đi gặp hắn. Ngày mai hãy đi, qua hai ngày nữa ta cũng chuẩn bị quay về tông môn một chuyến. Lâu rồi chưa trở về, không về một chút, phỏng chừng đại ca sẽ mắng ta mất. Chúng ta sẽ gặp lại tại đó nhé."

Trong lòng Đường Tam cực kỳ cảm động, hắn đương nhiên hiểu được, Đường Nguyệt Hoa quyết định quay về Hạo Thiên Tông đều là vì mình. Tình huống của Tông môn thì hắn cũng không hiểu rõ, ngay cả Đường Nguyệt Hoa cũng không nói qua cho hắn biết.

Nhưng từ mấy năm nay Hạo Thiên Tông vẫn biến mất, như vậy cũng có thể nhận ra cuộc sống của thiên hạ đệ nhất tông mấy năm nay là không tốt cho lắm.

Đường Tam căn bản không có gì cần thu thập . Những vật dụng thường ngày thì hắn luôn để trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ. Vào lúc ban đêm, Đường Nguyệt Hoa tự mình xuống bếp, rồi cùng ngồi ăn với Đường Tam vài ba món ăn ưu nhã. Tại trước khi Đường Tam sắp sửa ra đi, Đường Nguyệt Hoa nói cho hắn, ngày mai thời điểm ra đi không cần đến cáo từ nàng. Một khắc này, Đường Tam rõ ràng chứng kiến trong mắt cô cô hiện ra vài phần trong suốt.

Đường Tam đâu biết rằng, Đường Nguyệt Hoa từng yêu một người, một người mà nàng tuyệt không nên yêu. Sau đó trong tim nàng đã không thể mở rộng ra lần nữa để đón bấy kỳ tình yêu nào nữa, vì vậy cho tới giờ nàng vẫn là độc thân. Nàng từng ảo tưởng rằng sẽ có một đứa con của chính mình, khi Đường Hạo mang Đường Tam đến thì giống như là hoàn thành tâm nguyện của nàng, bởi vậy Đường Nguyệt Hoa mới đối xử với Đường Tam như chính con của mình.

Một năm, thời gian cũng không dài, nhưng Đường Nguyệt Hoa lại cảm giác phảng phất chính mình lại có cuộc sống mới, từ trên người Đường Tam nàng thấy được hy vọng về tương lai của Hạo Thiên Tông. Cho nên đối với đứa cháu này, nàng đã giành mọi tình cảm cũng như hỗ trợ tốt nhất cho hắn?

Sáng sớm, Đường Tam theo thói quen tu luyện Tử cực ma đồng, sau đó lặng lẽ rời khỏi Nguyệt Hiên, không kinh động đến bất cứ kẻ nào. lúc này, trời mới tờ mờ sáng.

Cửa sổ trên tầng thượng của Nguyệt Hiên mở ra, Đường Nguyệt Hoa lẳng lặng đứng ở đó, nhìn thân ảnh màu trắng nọ từ từ đi xa, khóe miệng hiện ra một tia cười nhẹ nhàng," Tiểu tam, ta sẽ chờ ngươi ở tông môn."

Ra khỏi Thiên Đấu thành, Đường Tam không hề áp chế tốc độ của mình nữa, triển khai thân hình, toàn lực phi thân. Tấm bản đồ da dê Đường Hạo cho hắn thì hắn đã nhớ rõ từ lâu rồi, Căn bản không cần nhìn lại, cũng có thể dễ dàng tìm được phương hướng chính xác.

Chỉ chớp mắt, đã là năm năm thời gian trôi qua . Năm năm trước, Đường Tam luôn không thể chờ đợi được muốn biết đáp án. Mà hôm nay rốt cuộc hắn đã có quyền biết câu trả lời. Giống như theo lời phụ thân nói, hắn đã "Tẩy Tẫn Duyên Hoa". (Câu nói của Đường hạo cho Đường 3 lúc trước đó...kiểu một danh từ riêng)

Băng nhanh vào núi, tất cả địa hình trước mặt Đường Tam vù vù lướt qua, Bát chu mâu mang theo thân thể hắn như tia chớp phóng ra, bay lên. Rốt cuộc về tới sơn mạch nơi hắn từng tu luyện, lúc này ngay cả khi hắn đang lo lắng về kết quả đáp án nên đã mất đi vài phần ưu nhã được dạy, trong lòng chỉ là thầm nghĩ nhanh nhìn thấy cha mình, nghe hắn nói hết thảy về quá khứ.

Như trước là dãy núi kia vây quanh trông cực kỳ đẹp đẽ, trước mặt hiện lên một màn lam bảo thạch khiến kẻ khác phải rung động, còn có thác nước cả ngày đổ ầm ầm kia nữa. Chỉ với việc hắn từng ở chỗ này hai năm, nhưng khi Đường Tam lần nữa về tới đây, sự vui vẻ thoải mái nọ lại không có chút nào thay đổi.

Trong sơn cốc, chỉ có âm thanh ầm ầm của thác nước đổ xuống, ngoài nó ra tất cả đều rất yên tĩnh.

Ánh mắt nhìn về phía thác nước từng làm bạn với hắn, ánh mắt Đường Tam có chút lưu chuyển, tìm kiếm thân ảnh phụ thân.

" Ngươi đã trở về." Thanh âm trầm thấp phảng phất như ngay gần bên tai vang lên, Đường Tam đột nhiên quay đầu, trong nháy mắt, cả người hắn phảng phất như là bị đóng băng lại, ánh mắt vốn mang theo chút kích động của hắn nay dã hoàn toàn thừ ra.

Bên hồ nước thân quen có một thân ảnh quen thuộc. Nhưng khi Đường Tam chứng kiến cảnh này, nội tâm hắn lại không cách nào ức chế sự run rẩy. Khí chất biến hóa trong một năm nay của hắn dường như bị tan nát. Tim của hắn, đau nhức đến mức khó có thể hô hấp.

Đường Hạo lẳng lặng đứng ở bên cạnh hồ nước, nhưng chống đỡ thân thể hắn lại chỉ có một chân. Chân kia bị đứt lìa tới tận gốc, cùng biến mất còn có cánh tay phải của hắn nữa. Ngay lúc này, đứng ở nơi đó lại chỉ là một lão già cụt một tay và cụt cả một chân nữa.

Tóc hắn tán loạn, lại càng giống như bị tuyết trắng bao phủ.

" Ba—-" Đường Tam cơ hồ là run rẩy kêu lên một tiếng này, thân hình chợt hiện, run rẩy gục trước mặt Đường Hạo.

Mất đi một tay một chân, Đường Hạo lại có vẻ rất bình tĩnh, vẻ mặt trên mặt cũng không nghiêm túc giống như trước hay cứng ngắc, mà lại mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhìn đứa con yêu của mình. Giơ tay lên, sờ sờ đầu Đường Tam," Tới là tốt rồi, ta một mực chờ ngươi." Động tác thân thiết như vậy chính là chưa bao giờ xảy ra trước kia, Nhưng lúc này tâm tình của Đường Tam lại giống như bị kim đâm.

Sát khí vô cùng mạnh mẽ bỗng thoát ra, ," Là ai, phụ thân, là ai khiến ngài bị thương đến như thế này....." Bởi vì cực độ phẫn nộ, Sát thần lĩnh vực của Đường Tam bị mạnh mẽ dẫn dắt, trong phút chốc, trong nháy mắt không khí xung quanh đã trở nên lạnh như băng.

Vẻ cười trên mặt Đường Hạo không hề giảm đi," Tiểu tử ngốc, ngươi làm gì vậy? Chẳng lẽ đây là thứ mà một năm cô cô ngươi dạy dỗ ngươi sao?"

" Ba." Đường Tam nhìn chỗ chân bị đứt của phụ thân, nước mắt không khống chế được mạnh mẽ chảy ra, từng là phong hào đấu la tuổi trẻ nhất mà nay lại biến thành một lão già tàn tã như vạy, đây chính là cha mình sao!

Sát ý mãnh liệt, giống như muốn phá vỡ lồng ngực mà ra, ở một khắc này, con mắt Đường Tam đã dần dần trở nên đỏ quạch.

Sắc mặt Đường Hạo bỗng nghiêm nghị lại, ánh mắt nhìn chăm chú Đường Tam," Tỉnh lại. Không ai có khả năng biến ta thành thế này, ta bị thế này chính là vào năm trước, sau khi ta quay lại đây thì tự chặt tay phải cùng chân trái mình."

" Cái gì?" Đường Tam lại một lần nữa ngây dại, sao hắn có thể tin được mọi việc trước mắt lại chính là do phụ thân tự gây ra.

Đường Hạo lạnh nhạt cười," Rất kinh ngạc phải không? Ngươi không phải vẫn muốn biết chuyện trước kia của ta sao? Đi theo ta. Ta mang ngươi đi tới nơi này."

Vừa nói , cánh tay trái còn lại của Đường Hạo huy động, hồn lực bừng bừng phát ra, cả người như đạn nhảy dựng lên, mặc dù chỉ có chân sau, nhưng tốc độ vẫn kinh người như trước, bay thẳng đến phương hướng thác nước, tại không trung, tay trái đánh ra một chưởng, chỉ là một lần sử dụng hồn lực để mượn đà thì hắn cũng đã đứng trên tảng đá ngầm đối diện với thác nước.

Trong lòng Đường Tam có rất nhiều nghi vấn, vội vã phóng người lên, đuổi theo phụ thân đi tới trên đá ngầm.

Đường Hạo không dùng hồn lực mà chống đỡ sức của thác nước, thân thể ướt đẫm.

Mắt thấy Đường Tam đuổi theo, lúc này hắn mới lần nữa hành động, tay trái vung lên, chiếc chùy dài đến ba thước chính là Hạo Thiên Chuy chợt phóng thích, phóng lên cao, dòng chảy ầm ầm đổ xuống từ không trung bị hồn lực khổng lồ bật ngược trở lại không trung, mà Đường Hạo cũng theo sát Hạo Thiên Chuy của mình mà phóng lên.

---

145. Chương 144: Mẫu Thân Đường Tam, Lam Ngân Hoàng Mười Vạn Năm

Thác nước vẫn bị Hạo Thiên Chùy đẩy ngược nước lên qua một nửa khoảng cách, tay trái Đường Hạo tại trên thạch bích phía sau thác nước nhấn một cái, một khối nham thạch nhìn qua liền giống như vải tơ bị lõm vào, để lộ ra một cánh cửa.

Thân hình chợt lóe, hắn đã chui vào.

Đường Tam chưa bao giờ nghĩ đến phía sau thác nước lại còn có chỗ như vậy, nhưng trong lòng hắn lúc này đã vì phụ thân bị đứt chân, tay mang đến tràn ngập đau đớn, hắn không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp theo đi vào.

Có lẽ là nguyên nhân bởi vì thác nước ở bên ngoài, nên trong huyệt động rất ướt át, động cao chừng ba thước, bề rộng chừng hai thước, vẫn hướng kéo dài vào phía trong . Bên trong rất tối. Đường Hạo từ trong hồn đạo khí của mình lấy ra một khối bảo thạch màu vàng kim nhạt, đem chung quanh chiếu sáng.

Nhìn phụ thân ở phía trước chân sau nhảy để đi tới, nước mắt Đường Tam không nhịn được lại chảy ra. Ngay lúc này bóng lưng phụ thân nhìn qua sao mà cô độc, mà tịch mịch như vậy.

Hồi tưởng lại quá khứ, hắn đột nhiên cảm nhận được thống khổ mà mấy năm nay phụ thân chịu đựng lớn đến thế nào .

Đi tới tận cùng bên trong, hết thảy chung quanh lại sáng hẳn lên, ngẩng đầu hướng phía trên nhìn lại, một cái lỗ lớn xuất hiện tại đỉnh động bích, mà nơi này, cũng chỉ là một cái thạch thất chỉ có chừng mười thước mà thôi.

Trong thạch thất không có bày biện bất cứ thứ gì, hoàn toàn trống rỗng , nhưng tại trên đá trong các lỗ đã có một nắm đất nhỏ, trên nắm đất, một gốc cây lam ngân thảo mảnh khảnh đón gió phiêu động. Lam ngân thảo đó nhìn qua so với cây cỏ bình thường còn muốn dài hơn một chút, kỳ lạ nhất chính là trên lá cây mang theo những vân chữ kim sắc.

" Tiểu tam, lại đây quỳ xuống." Đường Hạo chỉ chỉ xuống bên người mình. Một chân khuỵu xuống rồi cứ như vậy mà ngồi xuống.

Tâm thần Đường Tam kịch liệt run rẩy, tiến lên vài bước, theo như cha nói quỳ rạp xuống trước gốc lam ngân thảo trước mặt.

Giơ tay lên. Ánh mắt Đường Hạo đột nhiên trở nên ôn nhu một cách thần kỳ. Cực kì êm ái vuốt ve Lam ngân thảo có chứa hoa văn màu vàng nhạt kia." A Ngân. Ta mang theo con trai đến thăm nàng. Con trai chúng ta hiện tại đã trưởng thành. Hắn kế thừa sự hoàn mỹ của nàng. So với ta càng thêm xuất sắc. Nàng thấy rồi chứ? Con trai chúng ta đó."

Tâm Đường Tam rung động. Ngơ ngác nhìn chăm chú vào Lam ngân thảo đang đong đưa tựa hồ tại rất nhỏ trước mặt, tản ra hơi thở nhu hòa. Tâm hắn trở nên kịch liệt run rẩy. Không bị khống chế. Vũ hồn Lam ngân thảo lặng yên phóng thích. Tựu từ dưới thân hắn lan ra. Trong khoảnh khắc tràn đầy cả thạch thất.

Lam ngân lĩnh vực của Đường Tam ở dưới tình huống này cũng lặng yên mở ra. Hồn lực ba động một cách nhu hòa tràn ngập ở trong không gian yên tĩnh này.

Gốc lam ngân thảo đong đưa lại càng thêm kịch liệt vài phần. Đã bị lam ngân lĩnh vực cảm nhiễm. Nó tựa hồ tại lặng yên sinh trưởng . Kim tuyến trên lá cây phảng phất như đang di chuyển. Rất nhỏ luật động. Kim quang gợn sóng nhộn nhạo hẳn lên.

Đường Hạo cũng có chút ngây người. dưới mắt thường cũng có thể thấy được Lam ngân thảo đang sinh trưởng . Hắn thì thào tự nói ." Ta. Ta như thế nào không nghĩ tới. A Ngân, A Ngân. Chẳng lẽ. nàng thật sự có thể sống lại sao? A Ngân."

Đường Hạo rơi lệ . Một đời Hạo Thiên Đấu la. Lúc này trên mặt lại tràn ngập nước mắt. Nắm tay run rẩy vuốt ve là cỏ. Nước mặt bắt đầu rơi xuống trên nền bùn đất.

Ánh mắt Đường Tam vẫn thừ ra như trước , ở một khắc này, hắn rốt cuộc hiểu được tại sao Lam ngân thảo của mình lại không giống người thường như vậy. Giống như chính mình đã yêu Tiểu Vũ vậy, đây chính là người yêu của cha mình, cũng chính là một hồn thú mười vạn năm. Khó trách, khó trách phụ thân lại hiểu rõ về hồn thú mười vạn năm đến như vậy, so với sự hiểu biết của Đại Sư còn nhiều hơn.

Thì ra trên người mình lại đang chảy xuôi một nửa huyết mạch của hồn thú mười vạn năm……

Đường Tam cũng run rẩy vươn tay, không chút ý định thu liễm nào, đem toàn bộ hồn lực bản thân rót vào Lam ngân lĩnh vực đang phóng thích ở nơi này. Như vậy đã khiến toàn bộ thạch thất hoàn toàn biến thành một mầu lam trong suốt.

Gốc Lam ngân thảo kia lúc trước lá chỉ dài chừng một thước dài, lúc này cũng đã dần dần sinh trưởng tới hai thước, nhưng chỉ là hai thước thì lại không tiếp tục sinh trưởng nữa.

Tay của Đường Tam cũng vuốt ve lá cây Lam ngân thảo. Ngay tại lúc này, một màn kì dị xuất hiện. Gốc Lam ngân thảo kia có hai lá cây dài nhất lại đang thong thả chuyển động, một cây quấn quanh trên tay Đường Hạo, một cây thì quấn quanh ở trên ngón tay Đường Tam.

Tinh thần ba động cực kì nhu hòa lặng lẽ xuất hiện, so với lam ngân thảo bình thường thì mãnh liệt hơn nhiều, nó tựa hồ truyền lại một suy nghĩ thân thiết." Mẫu Thân……" Đường Tam không thể kiềm chế được, phủ phục trên mặt đất, thất thanh khóc rống lên. Mặc dù hắn từng không thuộc về thế giới này, nhưng khi hắn chính thức cảm nhận được hơi thở của mẫu thân thì sao có thể áp chế được kích động từ nội tâm chứ?

Môi Đường Hạo đang run rẩy, vẻ hưng phấn cùng mừng rỡ trong mắt hắn mà đã hai mươi năm qua chưa xuất hiện. Hắn không thể ngờ rằng Lam ngân thảo trước mặt hóa ra vì có hơi thở của con trai mà gia tốc sinh trưởng.

Quá trình sinh trưởng này, đã vượt qua tổng số hai mươi năm qua rồi!

Cảm thụ được lá Lam ngân thảo quấn lấy bàn tay mình, Đường Hạo đột nhiên cảm giác được chính mình rất hạnh phúc, trái tim đã chết của hắn, cũng dần dần trở nên vui vẻ hơn vài phần.

Ở dưới tình huống này, hai phụ tử Đường Hạo, Đường Tam không biết đã qua bao lâu. Cho đến khi hồn lực Đường Tam không thể tiếp tục duy trì Lam ngân lĩnh vực, khi lam ngân thảo từ trên người hắn phóng xuất ra cũng chậm rãi thối lui, bọn họ mới dần dần tỉnh táo lại.

Gốc lam ngân thảo kì dị nọ nhẹ nhàng đong đưa , ánh mắt Đường Hạo lúc này trở nên có chút thừ người ra, ngồi ở chỗ đó, trên mặt mang theo vẻ cười ngốc nghếch.

" Ba—-" Bởi vì khóc, thanh âm của Đường Tam đã trở nên có chút khàn khàn, nhẹ giọng gọi phụ thân.

Đường Hạo đang thừ người bỗng bừng tỉnh lại, xem một chút lam ngân thảo trước mặt, lại quay nhìn Đường Tam," Ngươi minh bạch chưa."

Đường Tam yên lặng gật đầu.

Trong mắt mang theo vài phần mất mát, Đường Hạo tựa hồ thấy được mọi việc trong quá khứ, hắn bắt đầu kể lại chuyện xưa:

" Khi còn bé, ta cũng xuất sắc giống như ngươi. trong lớp đệ tử trực hệ Hạo Thiên Tông, ta cùng với đại ca, là hai người xuất sắc nhất. Mà chúng ta vừa là con trai của tông chủ tiền nhiệm, bằng vào thiên phú xuất chúng cùng khắc khổ tu luyện, rất nhanh, chúng ta trở thành những người thống lĩnh mới của cả Hạo Thiên Tông. Ngoại giới gọi chúng ta là Hạo Thiên song tinh."

" Đại ca so với ta lớn hơn mười lăm tuổi, luôn chiếu cố và quan tâm với ta. Từ nhỏ đến lớn, cảm tình của ta đối với huynh trưởng thậm chí so với phụ thân còn sâu đậm hơn. Một thân bản lĩnh của ta là do huynh trưởng dạy tu luyện ."

" Nói về thiên phú, ta so với đại ca mạnh hơn. Khi lúc ta hai mươi tuổi, cũng đã được biết đến như là đệ nhất nhân của thế hệ trẻ tuổi. Cũng năm ấy, phụ thân thưởng cho ta khối hồn cốt đầu tiên. Tông môn truyền thừa hồn cốt. Đại ca khi ba mươi tuổi mới lấy được vinh hạnh đặc biệt này."

" Hạo Thiên Tông của chúng ta luôn luôn lấy thực lực trên hết, thân thể phụ thân không tốt, mỗi năm lại nặng thêm, vì tương lai tươi tốt của Hạo Thiên Tông, ta cùng đại ca cũng không có kết hôn, mỗi ngày đều khắc khổ cố gắng tu luyện mà vượt qua. Mãi cho đến khi ta ba mươi tuổi, lúc đột phá bảy mươi cấp hồn lực, tu vi của ta đã dần dần theo kịp đại ca. Khi đó, hắn là bảy mươi tám cấp hồn lực. Mặc dù cùng các trưởng lão của tông môn còn có chênh lệch, nhưng lúc này chúng ta cũng đã cường đại tương đương."

" Gia gia của con có lẽ là biết thân thể của mình càng ngày càng kém, người ra lệnh cho ta cùng đại ca xuất ngoại lịch lãm mười năm, cũng khi đó, ta nhận được khối hồn cốt thứ hai của tông môn, mà đại ca lại không có, truyền thừa hồn cốt của Hạo Thiên Tông chúng ta, tổng cộng cũng chỉ có ba khối, phụ thân đem khối thứ hai cho ta, cũng tương đương với quyết định ta là người thừa kế tiếp theo của tông môn, Người đánh giá đại ca là trầm ổn có thừa, tiến thủ không đủ. Nhưng vài chục năm không có rời khỏi tông môn, nếu như không kiến thức qua thế giới bên ngoài, hắn làm sao có thể yên tâm đem tông môn giao cho chúng ta chứ? Vì vậy, ta cùng đại ca rời khỏi Hạo Thiên Tông, tiến nhập thế giới phồn hoa của Đấu La đại lục. Đối với thiên vị của phụ thân, đại ca lại không có nửa câu oán hận."

" Bằng vào thực lực hơn người cùng uy danh Hạo Thiên Tông, rất nhanh, chúng ta tại hồn sư giới đã có một thế giới riêng của mình. Mặc dù chúng ta đều còn không có đột phá tám mươi cấp, nhưng lúc đó, cũng đã đã được coi như song đấu la của Hạo Thiên Tông. Lấy tuổi chúng ta lúc đó, người nào cũng biết cuối cùng ta cùng đại ca nhất định sẽ đại tới cấp bậc phong hào đấu la."

" Bên ngoài lịch lãm năm thứ năm, chúng ta gặp qua Mẫu Thân của ngươi. Nàng gọi A Ngân, ngân của lam ngân thảo." Nói tới đây, nét ôn nhu tái hiện trên mặt Đường Hạo, phảng phất thấy được cảnh tượng lúc lần đầu tiên khi nhìn thấy A Ngân.

" Ta cùng đại ca đều là người dốc lòng tu luyện vài chục năm, cho dù là ta, tại lúc đó cũng đã ba mươi lăm tuổi. Nhìn thấy Mẫu Thân ngươi, chúng ta cơ hồ đồng thời bị nàng hấp dẫn. Ngươi biết không? Mẫu Thân ngươi không chỉ là xinh đẹp, quan trọng hơn chính là trên người nàng phát ra luồng hơi thở tinh khiết. Nàng là tiên tử tinh khiết không có nửa phần tạp chất. Mặc dù chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nhưng trái tim của ta cũng đã bị nàng bắt làm tù binh."

" Đại ca cũng đồng dạng thích A Ngân. Dưới cơ duyên xảo hợp, chúng ta ba người kết bạn đồng hành. A Ngân rất ôn nhu, đối chúng ta đều tốt lắm. Tại sau một lần nguy hiểm, chúng ta quyết định kết bái làm huynh muội, nàng khi đó báo ra tuổi nhỏ nhất, cho nên đứng hàng thứ ba. Chúng ta vừa gọi nàng A Ngân, cũng lại gọi nàng tiểu tam. Tên của ngươi, chính là bởi vậy mà đến."

Vẻ tươi cười trên mặt hắn càng thêm nhiều hơn, ánh mắt si ngốc của Đường Hạo đang nhìn gốc Lam ngân thảo trước mặt," Mấy năm sau đó, là cuộc sống ngắn ngủi nhưng vui sướng nhất trong cuộc đời của ta. Ba năm thời gian trôi qua, dường như ba người chúng ta đã đi khắp ngóc ngách đại lục, tình nghĩa với nhau cũng càng thêm sâu đậm. Trưởng huynh như cha, đại ca mặc dù cùng ta giống nhau đã yêu sâu sắc A Ngân, vì nàng giống như tinh linh vậy, nhưng huynh ấy vẫn là lựa chọn rời khỏi. Tại một đêm, hắn lặng lẽ rời chúng ta đi, một mình quay lại Hạo Thiên Tông. Buổi tối hôm đó, A Ngân cùng ta nói rất nhiều rất nhiều. Nàng cũng một mực do dự, do dự phải làm như thế nào. Cũng là buổi tối hôm đó, nàng nói cho ta thân phận của nàng. Nàng cũng không phải là loài người, mà là hồn thú Lam ngân hoàng mười vạn năm sắp tiến vào thời thành thục."

" Ngày đó, ta sợ ngây người. Ta đương nhiên biết hồn thú mười vạn năm có ý nghĩa là gì. Nhưng là, tình yêu trong lòng đối với A Ngân đã lại hòa tan hết thảy. Hồn thú mười vạn năm thì như thế nào? Chỉ cần tiến vào thành thục kì, nàng sẽ chính thức là loài người, sẽ không có nửa điểm khác biệt với loài người. Vì vậy, ta hướng A Ngân biểu đạt ý nghĩ yêu thương của chính mình ."

" Mẫu Thân ngươi thật sự rất thiện lương, trong lòng nàng yêu thương đều là ta, nhưng bởi vì nguyên nhân thân phận, hơn nữa sợ thương tổn đại ca, mới vẫn không nói ra điều gì. Nước chảy thành sông, ta quyết định mang nàng về nhà, bái kiến phụ thân. Ta biết như vậy sẽ gây ra nguy hiểm rất lớn , gia gia của ngươi là phong hào đấu la, hoàn toàn có thể nhìn ra thân phận của A Ngân. Nhưng ta không hề hy vọng A Ngân phải chịu bất cứ ủy khuất gì. Ta tin tưởng, gia gia của ngươi là người anh minh . Chỉ cần sau khi chúng ta thành thân giữ bí mật, để cho A Ngân nhanh tu luyện đến thành thục kì, sẽ không ai có thể nhìn ra thân phận hồn thú mười vạn năm của nàng. Khi đó, nàng sẽ chính thức là loài người."

Nói tới đây, thanh âm Đường Hạo dừng lại một chút, nhìn Lam ngân hoàng trước mặt, tim của hắn tựa hồ lại run rẩy dù là rất nhỏ.

" Nhưng là, ngay trên đường chúng ta đi tới Hạo Thiên Tông, lại gặp phải phiền toái lớn. Nguyên lai, từ lúc ba người chúng ta cùng nhau hành tẩu đại lục, cũng đã bị Vũ hồn điện chú ý tới . Dù sao, ta và đại bá ngươi đại biểu thế hệ mới của Hạo Thiên Tông , làm sao Vũ hồn điện lại không để ý tới chúng ta cơ chứ? Mà A Ngân đi cùng một chỗ với chúng ta nên cũng bị bọn họ chú ý, một năm kia, ta ba mươi lăm tuổi, hồn lực của ta cũng đã đạt tới tám mươi bốn cấp. Vũ hồn điện đem đến chính là một gã phong hào đấu la. Mặc dù hồn lực của hắn nếu so với ta thì cường đại hơn, nhưng tại dưới Hạo Thiên Chùy của ta, hắn lại không có khả năng chiếm được chỗ tốt. Còn bị ta đập nát một chân. Ta mang theo A Ngân nhanh chóng cao chạy. Ta biết, là không thể quay trở về Hạo Thiên Tông nữa rồi."

" Quả nhiên, không bao lâu sau, Giáo Hoàng lúc đó của vũ hồn điện đã hạ xuống chiếu lệnh, lên án Hạo Thiên Tông. Uy hiếp Hạo Thiên Tông đem ta cùng A Ngân giao ra. Khi đó, bệnh của gia gia ngươi vốn là đã bệnh vào trong tâm. Đột nhiên biết được chuyện này, hơn nữa lại không thể tìm được ta. Trong cơn tức giận nên gia gia ngươi đã qua đời. Cho đến trước khi lão nhân gia người mất, ta cũng không có khả năng gặp người lần cuối."

Nói tới đây. Thân thể Đường Hạo không khỏi run rẩy hơn, thật sâu trong mắt lộ ra hối hận cùng đau đớn quá mức.

Đường Tam ở một bên lẳng lặng lắng nghe, hắn hoàn toàn có thể giải thích cảm giác của phụ thân ngay lúc đó.

Có nhà không thể quay về, bàng hoàng thất thố. Không biết nên đối mặt với người thân của mình như thế nào.

Gia gia qua đời. Không thể nghi mang đến cho phụ thân đả kích cực kỳ trầm trọng.

Một lúc lâu sau, tâm tình Đường Hạo trong lặng im bình tĩnh trở lại.

” Mặc dù khi đó tu vi đại ca vừa mới đạt tới cấp bậc phong hào đấu la, gia tộc trưởng lão cũng không thiếu cường giả. Nhưng cho dù chúng ta là tông môn đệ nhất thiên hạ, mất đi sự dẫn dắt của gia gia ngươi , thế lực dưới tông môn khắp nơi đã lục đục. Đối mặt Vũ hồn điện từng bước bức bách, đại bá của ngươi có thể nói là cực kỳ khó khăn. May là, thực lực Hạo Thiên Tông chúng ta cường hãn. Cho dù là Vũ hồn điện, cũng tuyệt không có dũng khí khinh thường vọng động.”

” Ta và mẹ của ngươi thành thân . Nhưng là phải trải qua cuộc sống trốn đông chạy tây. Mặc dù ta biết như vậy sẽ rất ủy khuất cho nàng, mặc dù ta rất muốn quay về tông môn một chuyến, Nhưng là ta không thể. Chuyện này thật khó khăn mới dần dần dẹp loạn được. Ta không thể gây cho tông môn thêm phiền toái. Ta thậm chí không thể đi bái tế gia gia của ngươi. Cho dù là sau này ta cũng vẫn chưa có trở về qua. Bởi vì ta không đủ tư cách để đi tế bái phụ thân. Ta là tội nhân của tông môn.”

Nghe đến đó. Đường Tam không nhịn được mở miệng .” Phụ Thân. Bất luận người nợ tông môn cái gì. Sau này con nhất định thay người hoàn lại gấp bội.”

Nghe con trai nói. Trên mặt Đường Hạo toát ra vài phần vui mừng. Tiếp tục nói:” Khi đó. May là bên cạnh ta còn có Mẫu Thân ngươi. Mặc dù ta vì nàng buông bỏ hết thảy. Nhưng ta cho tới bây giờ cũng không có hối hận chút nào. Nếu như bây giờ cho ta lựa chọn thêm một lần nữa, Ta vẫn sẽ lựa chọn nàng. Nhưng đồng thời ta cũng sẽ che chở tông môn.”

” Một ngày hai mươi mốt năm trước. Mẫu Thân ngươi mang thai. Có ngươi. Lúc ấy ta thật sự cảm thấy mình rất hạnh phúc. Khi đó ta đã không có ý nghĩ tranh thắng. Chỉ hy vọng có cuộc sống vui vẻ cùng một chỗ với Mẫu Thân ngươi. Không biết có phải nguyên nhân ở cùng một chỗ với Mẫu Thân ngươi hay không mà trong mấy năm, hồn lực của ta đột nhiên tăng mạnh. Ngày đó khi sinh ngươi, Chính là thời khắc hồn lực của ta đạt tới chín mươi cấp. Mà Mẫu Thân ngươi. Cũng rốt cuộc tiến nhập thành thục kì sau khi hóa hình. Nhưng chính là ngày nào đó. Người của Vũ hồn điện tìm tới.”

Sát khí tràn ngập trên vầng trán của Đường Hạo. Hắn nắm chặt tay lại.” Vũ hồn điện thật sự là coi trọng rất lớn. Đương đại giáo hoàng tự mình dẫn đội. Còn có hai gã phong hào đấu la. Cùng với một số lượng lớn cao thủ của Vũ hồn điện . Vây quanh chỗ ở của ta và Mẫu Thân của ngươi. Khi đó, Mẫu Thân ngươi vừa mơi sinh ngươi xong. Vốn là nguyên khí đại thương. Thực lực suy giảm mạnh. Giáo hoàng đề xuất, bỏ qua ta và ngươi, nhưng muốn dẫn Mẫu Thân ngươi đi. Ta làm sao có thể làm cho hắn vừa ý chứ? Cho nên khó có thể tránh khỏi một trận chiến đấu.”

Nói tới đây. hai mắt Đường Hạo đã trở nên đỏ bừng. Đường Tam không cần hỏi. Cũng có thể phỏng đoán được chiến đấu lúc ấy thảm thiết ra sao. Phụ thân vừa mới bước vào chín mươi cấp chưa đạt được đệ cửu hồn hoàn. Nhưng lại phải đối mặt ba gã phong hào đấu la bao gồm cả giáo hoàng.

Mặc dù hắn còn có hai khối hồn cốt, Giáo Hoàng có thể như thế nào lại không có cơ chứ?

” Rất nhanh, ta bị bọn họ đánh thành trọng thương. Kết cục nhìn qua đã định. Đúng vào lúc này, Mẫu Thân ngươi ôm ngươi đi ra, một khắc này, nàng có vẻ rất bình tĩnh, chứng kiến nàng từ trong phòng đi tới, người của Vũ hồn điện đều dừng tay, lẳng lặng nhìn nàng. Mẫu Thân ngươi thản nhiên hỏi bọn hắn, biết mười vạn năm Lam ngân hoàng có năng lực như thế nào chứ? Biết lam ngân lĩnh vực tối cao là cái gì không? Giáo hoàng bị nàng hỏi.”

“Mẫu Thân ngươi nói cho bọn họ, Lam ngân lĩnh vực tối cao chính là bất tử. Không ai có thể giết chết nàng. Càng cũng không có người nào có thể lấy được hồn hoàn cùng hồn cốt của nàng. Trừ phi chính nàng tự sát. Sau đó nàng hướng Giáo Hoàng đưa ra yêu cầu, chỉ cần bọn họ đồng ý bỏ qua ta và ngươi, sẽ nguyện ý theo bọn họ đi, hơn nữa tự sát dâng ra hồn hoàn cùng hồn cốt. Là ta, đều là ta không tốt, ta không có năng lực bảo vệ nàng. Giáo Hoàng tựa hồ cũng không muốn hoàn toàn đắc tội Hạo Thiên Tông, rất nhanh đã đáp ứng yêu cầu của Mẫu Thân ngươi.”

” Khi đó, ta bị thương nặng gần chết, thậm chí ngay nói cũng nói không nên lời. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Mẫu Thân ngươi đi tới bên cạnh ta, đem ngươi đưa vào trong lòng ta. Một khắc này, ta hận không thể lập tức chết đi. A Ngân, ngươi thật sự ngu ngốc, ngươi tại sao muốn lựa chọn như vậy.”

Bởi vì kích động, thân thể Đường Hạo lại kịch liệt run rẩy , nước mắt lần nữa không cách nào ức chế chảy xuôi ra.

” Thanh âm Mẫu Thân ngươi tại bên tai ta quanh quẩn, nàng nói, nàng vĩnh viễn là thuộc về ta, vĩnh viễn sẽ không để cho người khác giữ lấy. Sau một khắc, nàng ngay trước mặt của ta, tự sát……”

Bi ai nặng nề, trong khoảnh khắc tràn ngập ở mỗi tấc của huyệt động nhỏ hẹp này. Thân thể Đường Tam cùng phụ thân giống nhau, cũng kịch liệt run rẩy . Hắn đương nhiên có thể tưởng tượng được tại lúc đó, phụ thân thống khổ như thế nào, bất lực như thế nào.

Bị tam đại phong hào đấu la cùng với vô số cao thủ của võ hồn điện áp chế.

Mắt thấy người mình yêu nhất chết ở trước mặt. Còn có cái gì thống khổ hơn so với chuyện này chứ?

Môi Đường Hạo run rẩy , một lúc lâu không có phát ra một chữ. Chỉ là nhẹ nhàng vuốt ve lá Lam ngân thảo trước mặt do thê tử hóa thành.

Đường Tam cũng không có nói chuyện, lệ rơi đầy mặt hướng Lam ngân thảo trước mặt khấu đầu chín cái.

Hắn biết, mẫu thân là vì bảo vệ chính mình cùng Phụ Thân nên qua đời. Mà hết thảy tất cả, đều là bởi vì Vũ hồn điện.

Không biết qua thời gian bao lâu, Tâm tình Đường Hạo mới thoáng khôi phục lại một chút,” Hồn thú mười vạn năm mà chết, sẽ sinh ra một từ trường cường đại. Cho dù là Vũ hồn điện, cũng không có một cái hồn hoàn mười vạn năm nào, cho nên bọn họ cũng không biết. Mẫu Thân ngươi cũng không có lừa gạt bọn họ, nàng có được Lam ngân lĩnh vực, bản lãnh là bất tử. Áo nghĩa lớn nhất của Lam ngân lĩnh vực, tên là: Dã Hỏa Xuy Bất Tẫn, xuân phong xuy hựu sanh. Thương thế có rất nặng, nàng cũng có thể sau bốn mươi chín ngày sống lại. Nhưng nàng lựa chọn của nàng lại chính là tự sát, lấy tu vi mười vạn năm của chính mình mà tự sát. Hơn nữa, không hề giữ lại đem biến thành hồn hoàn rót vào trong cơ thể ta. Nàng, thật sự cùng ta hòa hợp một thể .”

” Dưới tác dụng của từ trường cường đại khi Mẫu Thân ngươi chết lưu lại , cao thủ Vũ hồn điện đồng thời ra tay, nhưng cũng không cách nào xúc phạm tới ta, chỉ có thể trơ mắt nhìn ta cùng với hồn hoàn của A Ngân dung hợp một thể. Trở thành phong hào đấu la trẻ tuổi nhất trên đại lục lúc ấy. Phong hào đấu la có được mười vạn năm hồn hoàn cùng phong hào đấu la bình thường căn bản là hai khái niệm khác hẳn. Ngay lúc đó, chẳng những thân thể ta khỏi hẳn, hơn nữa thực lực tăng vọt. Cái chết của A Ngân làm ta điên cuồng. Trận chiến ấy, giằng co suốt ba ngày ba đêm. Ta trong lòng ôm ngươi, nỗ lực công kích. Vũ hồn điện không biết có bao nhiêu cao thủ chết ở trong tay ta, Giáo Hoàng mang đến hai gã phong hào đấu La một chết một trọng thương, chính hắn cũng bị ta đánh thành bị thương nặng. Thương thế hiện tại trên người của ta, cũng chính là do khi đó lưu lại .”

” Mẫu Thân ngươi đã chết, nhưng không có thi thể. Chỉ để lại hồn cốt của nàng hồn cốt cùng một mảnh cỏ. Sau khi đánh đối thủ thương nặng, ta dần dần tỉnh táo lại, ta biết, nếu như ta tiếp tục chiến đấu thì có lẽ sẽ có thể giết hết bọn họ. Nhưng điều này cũng không phải điều A Ngân hy vọng nhìn thấy . Huống chi còn có ngươi, ta không thể bỏ qua ngươi. Ngươi là huết nhục của A Ngân và ta . Cho nên, ta mang ngươi đi theo. Mang theo một thân bị thương rời đi. Tìm được nơi này, đây là địa phương lúc đầu ta cùng A Ngân kết hôn, là nàng mang ta tới. Ta lưu lại gốc thảo kia lại, ta biết, đây là nàng, chẳng qua là nàng mất đi tu vi mười vạn năm mà thôi. Cả kiếp này ta cũng không có thể gặp lại bộ dáng nàng hóa thành hình người nữa, nhưng ta lại vẫn thủ hộ nàng.”

” Sau đó không lâu, ta biết đến tin tức, Giáo Hoàng trở lại Vũ hồn điện bị thương nặng không chữa trị được. Món nợ này, Vũ hồn điện không ngừng ghi tạc lên đầu ta, cũng ghi tạc lên đầu Hạo Thiên Tông. Cái chết của Giáo hoàng, không thể nghi ngờ mang đến cho tông môn phiền toái thật lớn. Vì bảo trụ tông môn, đại bá ngươi không thể không tuyên bố, hoàn toàn xoá tên ta tại tông môn, vì tránh cho Vũ hồn điện trả thù nên lại phong bế tông môn. Cũng là từ khi đó trở đi, Hạo Thiên Tông chúng ta thiên hạ đệ nhất tông môn, nhưng trên thực tế thế lực khắp nơi phụ thuộc vào chúng ta đều lẳng lặng tán đi. Chỉ có Thất Bảo Lưu Ly tông cùng Lam Điện Phách Long Vương gia tộc vẫn duy trì một chút liên lạc.”

” Những chuyện sau này, ngươi cũng đều biết hết. Ta đem Mẫu Thân ngươi cẩn thận chăm sóc ở chỗ này, mang theo ngươi ở tại Thánh Hồn thôn cách nơi này không xa. Vô tri vô giác sống qua ngày. Ngươi lúc đầu cảm giác không sai, vết thương cũ của ta rất nghiêm trọng. Vốn, ta đã chuẩn bị cứ như vậy mà chấm dứt cuộc sống của mình. Có nhà không thể quay về, không có khả năng bảo vệ thê tử của chính mình, ta là loại

nam nhân gì? Giáo hoàng đã chết, ta cũng miễn cưỡng xem như báo thù cho A Ngân . Về phần Vũ hồn điện, ta tuy có tâm trả thù, nhưng ta thật sự không muốn lại tăng thêm phiền toái cho Hạo Thiên Tông. Cho nên, ngươi thấy phụ thân ngươi, chính là một người thợ rèn, một tên tửu quỷ. Cả ngày đắm chìm trong rượu cồn thấp kém."

" Cho đến khi ngươi nói cho ta biết, vũ hồn giác tỉnh của ngươi là Lam ngân thảo, là Hạo Thiên Chuy. Song sinh vũ hồn. Một khắc này, ta mới trở nên thanh tỉnh vài phần. Ngươi từ nhỏ cũng rất hiểu chuyện, ta không có hảo hảo chiếu cố ngươi, ngược lại là ngươi lại chiếu cố ta. Ta biết, lấy tình huống thân thể của chính mình khó có khả năng thay đổi cục diện tông môn, hoàn thành việc báo thù cho Mẫu Thân ngươi. Nhưng là, từ trên người ngươi ta lại thấy được hy vọng. Vì vậy, bắt đầu từ khi đó, ta tiễn ngươi đi nặc đinh học viện, âm thầm quan sát sự phát triển của ngươi. Ngươi so với ta tưởng tượng còn muốn xuất sắc hơn. Ngươi cũng có một sư phụ giỏi. Ngắn ngủn thời gian vài chục năm, thực lực của ngươi đã sơ bộ hình thành. Mặc dù ta chưa bao giờ nói qua, nhưng là, khi lúc ta chứng kiến ngươi dẫn đầu Sử Lai Khắc Thất Quái các ngươi công kích tan vỡ chiến đội Vũ hồn điện học viện, con trai, ngươi khiến ta tự hào."

Trước kia Đường Hạo chưa bao giờ khích lệ Đường Tam như vậy, nhưng vào lúc này, dưới loại tình huống này nói ra, thân thể vẫn đang quỳ gối nơi đó, sự kích động của Đường Tam cũng đã khó có thể lớn hơn được nữa. Mạnh mẽ ôm thân thể bị tàn phá của phụ thân, toàn thân đang trong run rẩy thất thanh khóc lớn.

Tay chưa bị cụt giơ lên, vỗ nhẹ lưng con trai," Tiểu tử ngốc. Đừng khóc. Nam tử hán đại trượng phu, không nên luôn khóc. Ta nghĩ, Mẫu Thân ngươi tại trong Lam ngân lĩnh vực của ngươi, có lẽ đã khôi phục một tia ý thức, chứng kiến bộ dáng hiện tại của ngươi, nàng nhất định sẽ rất cao hứng. Không cần khổ sở cho ta. Mọi thời khắc gian nan ta đều cố gắng qua được. Ta cũng không có lừa ngươi, một tay một chân này. Thật sự là ta chính mình chém đứt. Đó là chuyện ta cần phải làm. Bởi vì, ta hy vọng có thể sống lâu thêm mấy năm, nhìn ngươi như thế nào dẫn đầu tông môn tái hiện lại huy hoàng, như thế nào báo thù cho ta cùng Mẫu Thân ngươi ."

Ngẩng đầu, nhìn về phía phụ thân, Đường Tam mặc dù hai mắt đẫm lệ nhạt nhòa, nhưng hắn lúc này toát ra kiên định, cố chấp trước nay chưa có," Con sẽ , Con nhất định làm được."

Đường Hạo thở dài một tiếng." Ngươi hẳn là cảm thụ được, vết thương cũ trong cơ thể ta đã biến mất. Ta dùng hồn lực chính mình đem tích tụ chúng lại từ trong cơ thể đẩy vào cánh tay cùng chiếc chân đã chặt đi. Hoàn toàn thoát ly khổ não thương thế. Mặc dù hồn lực của ta hiện tại chỉ còn lại có một phần ba, nhưng ta đã có cảm giác được giải thoát. Trở về sau khi đưa ngươi đến chỗ cô cô ngươi, ta đã làm như vậy . Nếu như đợi đến khi ngươi trở về, ta biết, ngươi vô luận như thế nào cũng không bao giờ để cho ta tự tàn phá thân thể như vậy. Cho nên. Ta chỉ có lựa chọn lúc ngươi không có ở đây làm việc đó."

" Phụ Thân, sao người phải khổ như vậy chứ? Con không phải đã nói qua với người sao? Có lẽ con có biện pháp giúp người chữa khỏi vết thương cũ." Đường Tam không nhịn được nói.

Đường Hạo yên lặng lắc đầu," Làm sai thì chính mình phải chịu. Ta xin lỗi tông môn, nhiều năm như vậy cũng phải có chút công đạo chứ. Lúc đầu, ta từ tông môn đạt được hai khối hồn cốt, phân biệt tại cánh tay cùng chân vừa mới chặt đi. Khiến chúng trở về, coi như là có công đạo. Về phần ảnh hưởng ta tạo thành đối với tông môn, cũng chỉ có chờ ngươi tới vãn hồi mà thôi. Mặc dù ta biến thành tàn phế. Nhưng từ khi chặt cánh tay cùng chân. Ta lại trở nên dễ chịu hơn rất nhiều. Bởi vì, ta rốt cuộc có thể bỏ đi hết thảy để bồi tiếp Mẫu Thân ngươi. Mặc dù hồn lực của ta chỉ còn lại có một phần ba. Nhưng vẫn có thực lực bảy mươi cấp. Tự bảo vệ mình thì vậy là đủ rồi. Ngươi cũng không cần lo lắng cho ta. Sau này, ta cũng không có ly khai Mẫu Thân ngươi, cứ như vậy cùng nàng sống nốt quãng đời còn lại."

Đường Tam ngơ ngác nhìn phụ thân," Không phải nói, hồn cốt sau khi cùng bản thân dung hợp, sẽ không thể chia ra sao? Chỉ có đến chết, mới có thể thoát ly khỏi thân thể."

Đường Hạo cười," Điều đó chỉ là đối với hồn sư bình thường mà nói. Đối với phong hào đấu la, chỉ cần mình nguyện ý, hồn cốt vẫn có thể bóc ra . Nhưng cũng phải trả một cái giá nặng nề. Tự nhiên sẽ không có người nào lựa chọn nó. Trong sáu khối hồn cốt, đầu cốt cùng thân thể cốt thật sự là không thể chia ra , nhưng hồn cốt tứ chi lại có thể thông qua việc chặt đứt các chi, hơn nữa lấy việc hạ thấp mười cấp hồn lực vĩnh viễn mà trả giá. Bởi vậy, hồn lực hiện tại của ta đã biến thành bảy mươi lăm cấp. Bất quá ngươi yên tâm, ta mất đi hai cái hồn hoàn chẳng qua là một tầng thấp nhất. Cho dù hồn lực của ta so sánh với trước

kia chỉ còn hơn ba mươi phần trăm, ở trên thế giới này, cũng ít nhất phải cấp bậc phong hào đấu la mới có thể đưa ta vào chỗ chết. Uy danh Hạo Thiên chuy, tương lai cũng chỉ có ngươi mới tiếp tục được .”

Đem hết thảy mọi thứ đều nói ra cho con trai, Đường Hạo tựa hồ có vẻ thoải hơn rất nhiều, nâng tay lau nước mắt trên mặt con trai,” Sau này ta không hy vọng nhìn thấy nước mắt của con lần nữa. Hiện tại ta rất tốt, Ta đem tất cả hy vọng đặt trên người của con, có lẽ điều này đối với con mà nói thì có chút nặng nề .”

” Không. Phụ Thân. Ta là con trai của người.” Đường Tam dùng một ngữ khí kiên định hướng phụ thân cho thấy quyết tâm của mình.

Khoản nợ của cha mẹ. Để cho chính mình đi trả lại, lúc này hắn đã từ trong thống khổ do phụ thân tàn tật dần dần khôi phục lại. Bởi vì hắn cũng phát hiện. Hiện tại Đường Hạo thật sự trở nên khác hẳn trước kia . Cả người đều trở nên buông lỏng. Thống khổ cũng tựa hồ dần dần đi xa.

Đường Hạo gật gật đầu.” Hảo. Hãy trả lại công đạo giùm ta. Ngươi trở về tông môn đi thôi. Ta vĩnh viễn cũng không có khả năng trở về. Nhưng ngươi nhất định phải trở về. Thay ta tế bái gia gia ngươi. Thay ta tại trước mộ người quỳ lạy ba ngày. Quay về tông môn nhận tổ quy tông. Hết thảy đều nghe lời đại bá ngươi. Đại cừu với vũ hồn điện thì chính ngươi phải tự mình làm. Dù sao chủ ác sớm bị ta giết chết, Nhưng để Hạo Thiên Tông lại thêm một lần nữa tỉnh giấc thì lại phải chờ ngươi toàn lực ứng phó. Tông môn vì ta mà gặp phải tình trạng hiện nay, Ta muốn ngươi giúp tông môn một lần nữa quật khởi. ”

” Vâng.” Đường Tam kính cẩn đáp ứng .

Trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, Đường Hạo nhìn Đường Tam nói:” Trước đây ta đối với ngươi có lẽ quá nghiêm khắc. Sau này, hàng năm ngươi cũng có thể trở về thăm ta và mẹ của ngươi một chút, đồng thời nói cho ta một chút sự tình bên ngoài, Ta sẽ không rời đi nơi này đây . Ta sẽ không lại tự tàn phá thân thể nửa, Bởi vì còn có ngươi là ký thác trong lòng của ta. Còn có Mẫu Thân ngươi làm bạn ta.”

Đột nhiên, dường như Đường Tam nghĩ tới điều gì đó. Nhìn phụ thân nói:” Phụ Thân. Mẫu Thân mất đi tu vi mười vạn năm. Muốn một lần nữa sinh trưởng, mà ngoại giới cũng có thể ảnh hưởng tới tốc độ sinh trưởng của người, không hiểu có thể làm rút ngắn thời gian người tu luyện lại không?”

Đường Hạo sửng sốt một chút, thở dài nói:” Không có, cái này là bắt buộc. Tu luyện vạn năm mới có thể có được trí tuệ chính thức, mười vạn năm mới có thể lần nữa hóa hình. Vậy cả đời này ta cũng không thể nhìn lại mẫu thân ngươi nữa rồi, Chỉ có thể ký thác đến đời đời con cháu. Sau khi ta chết, nhiệm vụ chiếu cố Mẫu Thân ngươi sẽ giao cho ngươi .”

Ánh mắt Đường Tam đột nhiên trở nên kích động hẳn lên,” Không, Phụ Thân, người hãy nghe con nói. Con biết có một nơi có thể làm cho thực vật sinh trưởng nhanh gấp trăm ngàn lần. Nhưng chỉ là ở nơi đó Con vẫn chưa gặp qua thực vật hệ hồn thú, thực vật sinh trưởng đều là một ít loại thiên tài địa bảo. Có lẽ, có lẽ Mẫu Thân có thể khôi phục đấy chứ? Dù sao, người từng tu luyện đến cấp bậc mười vạn năm. Cho dù một lần nữa tu luyện, cũng hẳn là không giống với thực vật bình thường.”

” Trăm ngàn lần?” Đường Hạo nắm tay mãnh liệt bắt lấy bả vai Đường Tam,” Ngươi nói thật chứ?”

Đường Tam kiên định gật đầu,” Cái địa phương kia, được thế gian xưng là một trong Tam đại Tụ bảo bồn, tên là Băng hỏa lưỡng nghi nhãn. Chính là địa phương trước kia Độc đấu la Độc Cô Bác trồng trọt dược thảo. Ở nơi đó, người bình thường không cách nào sống được. nhưng đối với thực vật mà nói thì lại có chỗ tốt rất lớn. Nơi đó tất cả thực vật sinh trưởng, đều chỉ cần trong thời gian ngắn là trưởng thành. Mặc dù con vẫn chưa gặp qua nơi đó có thực vật hệ hồn thú, nhưng lấy điều kiện băng hỏa lưỡng nghi nhãn được trời ưu ái, có lẽ Mẫu Thân người……”

Nguyên bổn hai mắt bình tĩnh của Đường Hạo cũng bắt đầu lộ ra quang mang kích động, cái chết của thê tử, là đả kích lớn nhất trong cuộc đời hắn.

Nếu như nói, thê tử có thể sống lại, cho dù là cho hắn nhìn chỉ một lần thì đấy cũng là điều mà hắn cũng không còn cầu mong gì hơn.

Con mắt đã ươn ướt, ánh mắt nhìn về phía gốc ướng về phía ánh sáng kia,” A Ngân, nàng nghe được chứ? Con trai nói, có lẽ có biện pháp giúp ngươi khôi phục. Nàng có biết trong đầu của ta thường xuyên nghe

được thanh âm của nàng chứ? A Ngân, chúng ta đi đi. Ta mang nàng đi vào trong đó."

Đường Tam có chút hưng phấn kéo tay của phụ thân," Ba, vậy còn chờ cái gì, chúng ta xuất phát ngay đi." Vừa nói , hắn từ trong túi Như Ý Bách Bảo lấy ra một mảnh Long Chi Diệp nhét vào trong miệng phụ thân," Chỗ này của con có Long Chi Diệp, người tự phế hai chi, nguyên khí đại thương. Long Chi Diệp có thể củng cố bồi nguyên. Người sau này mỗi tháng ăn một mảnh, một năm sau, thân thể hẳn là có thể khôi phục đến trạng thái khỏe mạnh. Phụ Thân, vì Mẫu Thân, ngài cũng nên sống tốt lên. Con thật sự hy vọng có một ngày, ba người nhà ta có thể đoàn tụ lại một chỗ."

Đường Hạo mở miệng đem Long Chi Diệp nuốt vào bụng.

Con trai nói đã mang đến cho hắn hy vọng thật lớn

---

146. Chương 145: Di Vật Của Mẫu Thân, Xương Đùi Phải Lam Ngân Hoàng

"Chờ một chút rồi mới đi, ta có chuyện quan trọng làm cho ngươi rồi mới đi cũng không muộn. Nhiều năm như vậy còn đợi được, về sau cũng không biết phải đợi bao lâu nữa, không vội trong chốc lát này." dù sao Đường Hạo tuổi cũng đã cao, tâm chí trầm ổn. Ý bảo Đường Tam trước tiên ngồi xuống đất. Rồi đánh một chưởng lên trên thạch bích bên cạnh mình.

Đinh một tiếng, một cái gì đó đen huyền từ trên rơi xuống, rơi vào trong tay Đường Hạo, Đường Hạo đưa cho Đường Tam,"Mở ra xem một chút."

Đó là một cái hộp dài và hẹp màu đen, dài ước chừng một thước năm, rộng một thước. Cầm vào tay cảm thấy rất nặng. Ít nhất nó cũng phải nặng chừng hai trăm cân. Dùng ngón tay gõ nhẹ, khiến nó phát ra từng đợt âm thanh trầm thấp.

Bởi vì chế tạo ám khí cho nên Đường Tam có nghiên cứu một chút đối với kim loại, hắn kinh ngạc phát hiện, cái hộp đen dài và hẹp này dĩ nhiên là dùng chì chế tạo mà thành .

Cái hộp không có khóa, Đường Tam đem nó đặt ở trên đầu gối mình chậm rãi mở ra.

Khi hắn vừa mới đem cái hộp mở ra một khe hở nhỏ, động tác cả người chợt cứng lại.

Hộp chì chỉ có hở ra một khe hở nhỏ, nhưng lại làm Đường Tam thất kinh. Mênh mông hơi thở vô cùng lạ thường từ trong khe hở phóng ra, trong nháy mắt phảng phất làm không gian chung quanh trở nên ngưng đọng lại.

Cường đại hơi thở chia làm ba cỗ, trong đó hai cỗ tràn ngập khí thế bá đạo, mà luồng còn lại thì cực kỳ ôn hòa. Ba cỗ khí lưu xoay quanh, năng lượng hơi thở thật lớn ở trước mặt khiến ngay cả Đường Tam trong khoảng thời gian ngắn cũng xuất hiện tình trạng không thể nào di động.

Đường Hạo tựa hồ sớm đã đoán trước được loại tình huống này xuất hiện, giơ tay chưa cụt lên, khoát lên trên vai Đường Tam, hùng hậu hồn lực nhập vào cơ thể, trợ giúp Đường Tam nhanh chóng thích ứng mấy cỗ hồn lực ba động này.

Trải qua thời gian ăn một bữa cơm, Đường Tam mới thở dài một hơi. Nhưng hoảng sợ trong mắt như trước không cách nào che giấu, đến tột cùng là lực lượng như thế nào mà lại có thể gây cho chính mình áp lực lớn như thế chứ?

Cơ hồ gấp gáp không đợi được nữa, Hắn đã mở cái hộp màu đen ra.

Chiếc hộp chì màu đen mở ra. Lúc đồ vật trong đó hiện ra trước mắt Đường Tam. Cả người Đường Tam cũng không khỏi sợ ngây người.

Ngay trong chiếc hộp chì dài và hẹp. Nằm gọn gàng ba kiện vật phẩm. Ngoài cùng bên trái. Là một khối thu nhỏ của xương cánh tay phải, Toàn thân màu đen, quang hoa mầu đen được nội liễm nhưng năng lượng ba động mạnh mẽ mà mạnh bạo lại đủ để làm bất luận kẻ nào kinh hãi.

Phía bên phải hộp dài. Là một khối thu nhỏ lại của xương bàn chân trái. Toàn thân xanh đen. Năng lượng ba động không thấp hơn chút nào so với xương cánh tay phải kia. Không sai. Cả hai khối này đều là hồn cốt. Hơn nữa là hồn cốt cực kì đầy đủ.

Hồn cốt cũng chia thành các loại: ba - sáu - chín. Đơn giản mà nói, đều là hồn cốt tại một vị trí thì cái nào càng đầy đủ thì năng lượng ba động càng lớn. Càng chứng minh phẩm chất của nó càng tốt. Càng xuất ra từ hồn thú cấp bậc cao. Đường Tam từ Vũ hồn điện đạt được Tinh thần ngưng tụ chi trí tuệ đầu cốt sở dĩ tốt là bởi vì nó có tính hoàn chỉnh cực cao.

Mà lúc ấy hai khối hồn cốt khác lại cũng không đầy đủ hẳn như vậy. Như Mã Hồng Tuấn được hỏa diễm xương cánh tay phải cũng chỉ có phần trên của cánh tay. Chu Trúc Thanh thì khối xương đùi cũng chỉ có nhỏ. Mặc dù hồn cốt có hiệu quả phi phàm như trước, nhưng cuối cùng không phải đầy đủ tồn tại.

Mà hai khối hồn cốt trước mắt này, lại đều đầy đủ đến thần kỳ, không có nửa phần tì vết nào. Năng lượng mang tính bộc phát ẩn chứa bên trong cứ như muốn vọt ra ngoài. Phẩm chất rất tốt, thậm chí dường như còn tốt hơn cả tinh thần ngưng tụ chi trí tuệ đầu cốt của Đường Tam.

Nhưng hai khối hồn cốt này lại không phải cái đã hấp dẫn sự chú ý của Đường Tam nhất. Hấp dẫn hắn nhất. Chính là một khối khác bên trong chiếc hộp chì.

Đó là một khối xương đùi phải. Trong bài danh sáu đại hồn cốt, xương đùi phải không thể nghi ngờ là bài danh phía sau. Nhưng là, khối xương đùi phải này nhìn qua lại không giống bình thường.

Toàn thân đều là là lam kim sắc trong suốt, bên trong phảng phất có điểm điểm tinh quang lóe ra , kì lạ nhất chính là nó gây cho Đường Tam có một loại cảm giác tính mạng, dường như khối xương đùi phải này lại là tính mạng bình thường vậy.

Mặc dù bất cứ hồn cốt gì đều làm cho người ta cảm giác như vậy, nhưng khối hồn cốt màu lam trong suốt này lại đặc biệt rõ ràng. Hơi thở cực kì thân thiết. Tựa hồ xoa dịu tâm tình của Đường Tam, khiến hắn không ngừng run rẩy.

Nó cũng đầy đủ, mà sự tồn tại của nó dường như còn đang áp đảo hai khối hồn cốt bên cạnh. Dù là chỉ là dùng mắt thường để nhìn, cũng có thể cảm giác được nó có thể tạo ra thuộc tính vào hạng cực phẩm.

"Loại tính mạng cảm giác này, chỉ có hồn thú mười vạn năm mới có thể sinh ra. Đây là Mẫu Thân của ngươi để lại cho ngươi." Ánh mắt Đường Hạo cũng hoàn toàn rơi vào trên khối xương đùi phải màu lam, thần sắc trên mặt ôn nhu đến lạ thường.

Nội tâm tràn ngập chấn động khó mà nói nên lời, ngẩng đầu nhìn về phía phụ thân, Đường Tam không khỏi nước mắt dâng trào. Hắn đương nhiên biết mười vạn năm hồn thú sau khi ra đi tất nhiên sẽ sinh ra hồn cốt. Nhưng hắn tưởng rằng khối hồn cốt này khi mẫu thân ra đi hẳn là lưu lại ở trên người phụ thân mới đúng. Nhưng nó vẫn còn sờ sờ xuất hiện trước mặt mình.

Thông qua quan sát hai khối hồn cốt khác. Đường Tam có thể khẳng định, phụ thân năm đó cũng không có đem khối hồn cốt mà mẫu thân lưu lại này hấp thu.

"Mẫu Thân ngươi đã đem thứ quý giá nhất là hồn hoàn cho ta. Khối hồn cốt này, là nàng để lại cho ngươi. Cho dù ngươi không thể thành tài, ta cũng không đi hấp thu nó, coi như làm kỉ niệm giữ ở bên người. Cái hộp chì này, vốn chính là đựng nó . Cho đến khi ta đem hai khối hồn cốt cách ly khỏi bản thân, mới để vào cùng với nó."

Nhìn Đường Hạo đang ngắm Lam ngân hoàng nhẹ nhàng chập chờn , tay của Đường Tam có chút run rẩy vuốt ve khối hồn cốt màu lam. Khó trách năng lượng ba động trên bề mặt nó nhu hòa như thế, chẳng lẽ mẫu thân đã cảm nhận được hơi thở thân quen của mình sao!

Chưa bao giờ gặp qua Mẫu Thân, nhưng trong khoảnh khắc này hơi thở của mẫu thân lại tràn ngập trong trái tim Đường Tam, thật lâu không mất đi.

Đường Hạo thở dài một tiếng,"Hai khối hồn cốt kia đều là chí bảo lâu năm truyền thừa xuống của Hạo Thiên Tông chúng ta. Là lúc đầu gia gia của ngươi truyền cho ta. Ta đã phụ kỳ vọng của lão nhân gia đối

với mình. Mặc dù ta không thể tiếp tục vì tông môn làm cái gì. Nhưng chúng nó phải trả lại. Chờ lúc ngươi trở về tông môn, đem chúng nó mang về giao cho đại bá ngươi."

"Vâng." Đường Tam gật đầu đáp ứng. Đổi lại là hồn sư bình thường, chứng kiến hai khối cực phẩm hồn cốt mà mình có thể dùng đến như vậy, sợ rằng đã không thể chờ đợi được mà đoạt làm của riêng. Nhưng Đường Tam lại không làm như vậy.

Hắn biết, đem hồn cốt trả lại đối với phụ thân có ý nghĩa rất quan trọng. Chỉ có đem tâm nguyện này hoàn thành, phụ thân mới có thể chính thức bình tâm tĩnh khí làm bạn với mẫu thân.

Càng huống chi, hai khối này là hồn cốt đại biểu cho Hạo Thiên Tông, trừ phi là tông môn thừa thãi, nếu không hắn tuyệt sẽ không động đến dù chỉ là một chút .

"Hấp thu hốn cốt Mẫu Thân ngươi để lại cho ngươi đi. Ta nghĩ, nàng nhất định sẽ rất cao hứng chứng kiến cảnh này. Nhìn con trai nhận được sự che trở của mình. Mẫu Thân ngươi nhất định sẽ phi thường thỏa mãn ."

Đường Tam ngẩng đầu nhìn phụ thân, trong mắt hiện ra vẻ do dự, từ nội tâm hắn, hắn vô cùng muốn đem khối hồn cốt này lưu lại làm bạn với phụ thân, dù sao, đây cũng là tâm linh ký thác của phụ thân .

Trong tại thời điểm này, Lam ngân thảo nhẹ nhàng chập chờn đột nhiên động lên, một cây thảo diệp dài nhỏ nhẹ nhàng giãn ra, quấn quanh trên đùi phải Đường Tam.

Đường Tam sửng sốt một chút, nương theo tinh thần ba động, hắn rõ ràng cảm giác được từ gốc Lam ngân hoàng mà mẫu thân biến thành truyền đến tâm tình thúc giục.

Mẫu Thân là đang thúc giục ta sao?

Đường Hạo mỉm cười, nói:"Thấy không, ta nói không sai chứ. Mẫu Thân ngươi cũng hy vọng ngươi nhanh chóng cùng nó hòa hợp một thể. Nhanh bắt đầu đi. Ta còn chờ mong sau khi ngươi hấp thu nó xong còn nhanh chóng mang ta đi tới địa phương có thể trợ giúp Mẫu Thân ngươi rất nhanh phát triển mà ngươi nói lúc trước. Tiểu Tam, ngươi biết không, từ sau khi Mẫu Thân ngươi ra đi, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên ta vui vẻ như vậy."

Nghe phụ thân nói xong, Đường Tam không hề do dự nữa, cẩn thận đem chiếc hộp đặt ở trên mặt đất, từ trong đó lấy ra khối xương đùi phải màu lam.Sau đó đem hộp khép lại, che giấu hồn lực ba động của hai khối hồn cốt kia.

Hai tay nâng di vật mẫu thân lưu lại cho mình, con mắt Đường Tam lại lần nữa đã ươn ướt. Từ khi sinh ra đến bây giờ, hai mươi năm qua rơi nước mắt cũng không bằng hơn một ngày này. Cảm thụ được trong xương đùi màu lam phóng thích hồn lực nhu hòa ba động. Đường Tam hít sâu một hơi, đem nó dán lên đùi phải của mình.

Vù vù —-

Âm thanh rất nhỏ vang lên, Đường Tam chỉ cảm thấy đùi phải mình thoáng run rẩy một chút, ngay sau đó, hơi thở tươi mát từ bốn phương tám hướng lặng yên chui vào trong chân. Khối hồn cốt màu lam lặng yên biến mất, hóa thành vô số đạo khí lưu lam kim sắc tràn ngập chung quanh đùi phải hắn.

Thanh lương, dễ chịu, không có nửa phần trở ngại. Lúc này đây hấp thu so với lúc hấp thu ngoại phụ hồn cốt bát chu mâu cùng với đầu cốt tinh thần ngưng tụ chi trí tuệ lúc trước kia thì khác biệt hẳn. Chẳng những không có nửa phần thống khổ, thậm chí tràn ngập dễ chịu. Tựa như hắn lúc này là đem đùi phải của mình bước chân vào một biển mầu lam vậy.

Đắm chìm trong năng lượng êm ái ba động, Đường Tam chỉ cảm thấy hồn lực trong cơ thể mình đã được nó truyền đến một cỗ ba động nhẹ nhàng đang dẫn dắt, mỗi một lần ba động, không khí chung quanh đều biến thành nhu hòa hơn vài phần. Hồn lực cũng không có tăng lên, nhưng trở nên càng thêm tinh thuần .

Hắn rõ ràng thấy được, nội lực huyền thiên công trong cơ thể mình lúc trước đang là màu trắng thì này chuyển biến thành màu lam nhạt, sau lại từ màu lam một lần nữa biến trở về màu trắng.

Cả quá trình diễn ra rất nhanh, khi nội lực một lần nữa biến trở về màu trắng, cũng đã là hoàn toàn không giống là trắng.

Nếu như nói trước kia màu sắc nội lực chính thống nhất là trắng, thì hiện tại nội lực này chính là một loại cảm giác màu trắng sung mãn.

Phảng phất ở trong đó trộn lẫn với sự nhu hòa, thông thấu và tràn ngập tính bền.

Ngay sau đó, thanh lương trong xương đùi phải trong nháy mắt lan tràn đến khắp toàn thân Đường Tam.

Kịch liệt tiếng xương khớp kêu răng rắc tại trong thạch động vang lên, thần kỳ chính là, trong cả quá trình đó, Đường Tam lại không có cảm giác thấy chút thống khổ nào. Khí lưu mầu lam tươi mát kia đã trực tiếp tác dụng trên kinh mạch toàn thân hắn.

Đường Tam giật mình phát hiện, tất cả kinh mạch của mình đều biến thành màu lam nhạt. Không gian nội lực chảy trong kinh mạch đã tăng thêm không biết gấp bao nhiêu lần.

Dòng suối nhỏ dần dần biến thành sông lớn, mà kinh mạch lại không thay đổi mấy, chỉ là càng trở nên thêm kiên cường dẻo dai.

Nếu như nói hai năm rèn luyện ở dưới thác nước, làm gân cốt Đường Tam đã bị đánh đến to ra(dùng sức trâu), hơn nữa hấp thu toàn bộ hiệu lực Bát giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều sơ hai đại tiên thảo mới khiến kinh mạch được trương nở ra. Nhưng lúc này khối xương đùi phải Lam ngân cấp bậc mười vạn năm chính là đã làm kinh mạch Đường Tam khuếch trương tới mức cực hạn. Chiếm được tuyệt đối năng lượng mà hai đại tiên thảo kết hợp kia.

Âm thanh vỡ nát rất nhỏ từ trong kinh mạch vang lên, vẫn như trước không có thống khổ, nhưng Đường Tam lại rõ ràng thấy được, vẫn trở ngại tiến bộ của mình chính là Đốc mạch nay đã trở nên quán thông.

Kỳ kinh bát mạch toàn bộ quán thông, là cây cầu nối liền trời đất. Trong phút chốc, nội lực huyền thiên công tựa như cơn đại hồng thủy ầm ầm chảy qua.

Gần như điên cuồng vận chuyển trong cơ thể Đường Tam. Nội lực của hắn không ngừng tăng cường. Mỗi một lần ba động, đều đã làm thân thể Đường Tam kịch liệt run rẩy.

Dần dần, Đường Tam bị lạc ở trong cảm giác toàn thân sảng khoái, tinh thần lực cũng đắm chìm hoàn toàn.

Hết thảy đối với chung quanh đều đã mất đi cảm giác. Lan tràn tại bên ngoài đùi phải hắn là khí lưu màu lam đã hoàn toàn dung nhập vào trong cơ thể, hơi thở thanh lương nhu hòa kia chính là tình thương vĩ đại của mẹ, không ngừng an ủi con của mình.

Đường Tam ngủ, cảm giác lúc này chính là trước nay chưa có, an tâm, dễ chịu, bởi vì hắn đang ở trong lòng mẫu thân mà ngủ say. Trong lòng mẫu thân, là nơi ấm áp nhất thế giới này. Bất cứ nơi nào khác đều không thể thay thế được.

Hắn ngủ rất sâu,vô cùng sâu. Trên mặt không có nửa nửa phần gánh nặng, chỉ là mang theo mỉm cười ngọt ngào.

Giấc ngủ này. Chính là suốt ba ngày.

Ba ngày sau. Dưới sự tươi mát khác thường tại chân. Đường Tam chậm rãi tỉnh dậy. Mở hai mắt. Hắn đầu tiên nhìn thấy chính là phụ thân ngồi ở chỗ đó khẽ vuốt Lam ngân hoàng.

Mẫu thân biến thành Lam ngân hoàng đã được phụ thân mang ra khỏi mặt đất. Đang được trồng trong một cái chậu bằng đá.

"Đã dậy rồi sao?" Đường Hạo mỉm cười nhìn về phía con trai. Tất cả tâm sự của hắn đều đã được giải quyết. Hắn đã không lộ ra bộ dáng nghiêm túc như trước kia nữa.

"Phụ Thân." Khi Đường Tam vừa kêu lên hai chữ này. Đột nhiên cảm thấy thân thể có chút khó chịu. Cúi đầu nhìn lên. Phát hiện mặt ngoài da tay mình có một tầng chất lỏng sền sệt hơi mỏng, có màu xám nhàn nhạt.

” Đi thôi. Lúc này ngươi đã hoàn toàn thoát thai hoán cốt. Ta cẩn thận kiểm tra qua xương cốt cùng kinh mạch của ngươi. Đơn độc từ góc độ thân thể mà nói. Tại cả Đấu La Đại Lục ngươi tuyệt đối có thể sắp xếp vào ba vị trí đứng đầu. Nếu như như vậy vẫn không thể thừa nhận áp lực của song sinh võ hồn trong tương lai. Ta đây cũng không rõ tại sao Bỉ Bỉ Đông lại thành công . Yên tâm tu luyện, đợi sau khi Lam ngân hoàng của ngươi đạt tới cửu hoàn. Hãy lớn mật để Hạo Thiên Chuy gia tăng hồn hoàn đi. Chỉ cần thân thể không có cảm giác khác thường. Ta nghĩ. Ngươi hẳn là có thể vẫn tu luyện tiếp được.”

Phụ tử hai người ra khỏi thác nước, Đường Tam ở trong thác nước tắm rửa sạch sẽ thân thể. Khi hắn cùng phụ thân rời đi, rõ ràng cảm giác được biến hóa của thân thể .Cả người tựa hồ đã mất đi sức nặng, chỉ cần đùi phải phát lực thì hắn đều có loại cảm giác phiêu nhiên muốn bay. Mà xương đùi phải lam ngân của hắn khiến cho hắn có kỹ năng, chính là bay lượn. Hồn lực tiêu hao cực nhỏ khi bay lượn. Cũng chỉ có hồn cốt mười vạn năm mới có thể xuất hiện cực phẩm hồn kĩ như thế.

Mười ngày sau. Bọn họ đi tới chỗ của Độc Cô Bác tại Lạc Nhật Sâm lâm, đi tới băng hỏa lưỡng nghi nhãn.

Cảm thụ được năng lượng ba động kinh khủng của Băng Hỏa lưỡng nghi nhãn, nhìn thực vật xum xê xung quanh tiểu hồ, cùng với Lam ngân hoàng trong lòng truyền lại tâm tình hưng phấn, Đường Hạo biết, địa phương này rất tốt.

Đường Tam nghiêm mặt nói:“Phụ Thân, nơi này cũng không thích hợp cho các sinh vật không phải là thực vật sinh tồn. Cho nên mới không có hồn thú nào có can đảm ở đây mạo phạm. Con ăn xong hai chu tiên thảo, sẽ không chịu ảnh hưởng này. Nhưng nếu như thời gian người ở chỗ này dài, sợ rằng đối với thân thể sẽ có hại.”

Đường Hạo khoát khoát tay.“Chỉ cần Mẫu Thân ngươi tốt thì ta sẽ không sao cả.”

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói:“Như vậy không được, cả nhà chúng ta thật vất vả mới có thể ở cùng nhau, Mẫu Thân cũng có hy vọng khôi phục, người như thế nào có thể có chuyện chứ?” Cố nén vẻ bi thương lộ ra của mình khi phụ thân tàn phá thân thể, tâm niệm Đường Tam thay đổi thật nhanh, đã có chuẩn bị.

“Trong khoảng thời gian ngắn hẳn là không sao, chúng ta trước hết để cho Mẫu Thân ở chỗ này nghỉ ngơi đã.”

Dọc theo đường đi. Đường Tam muốn giúp phụ thân ôm Lam ngân hoàng nhưng Đều bị Đường Hạo cự tuyệt, mặc dù hắn chỉ có một chân một tay. Nhưng thủy chung kiên trì ôm thê tử trước ngực.

Nhưng hiện tại cũng không giống nhau, đối với trồng trọt dược thảo Đường Hạo thật sự không có chút kinh nghiệm, cẩn thận đem thê tử biến thành lam ngân hoàng đưa cho con trai, dặn dò nói:“Tiểu tam, không nên miễn cưỡng. Dù là mẹ của ngươi không thể gia tốc khôi phục cũng không sao, ngàn vạn lần không nên bởi vì hoàn cảnh nơi này không thích hợp mà sinh ra thương tổn đối với nàng.”

Đường Tam gật gật đầu, đối với điểm này, hắn thậm chí so với Đường Hạo còn muốn quan tâm hơn. Đó là mẫu thân hắn mà! Hai kiếp mà chỉ có một làm hắn cảm nhận được tình thương chí thân của mẹ, hắn như thế nào mà không cẩn thận chứ?

Nhắm hai mắt lại, tinh thần lực Đường Tam chậm rãi phóng thích, trong chốc lát, cũng đã tràn ngập cả chung quanh Băng hỏa lưỡng nghi nhãn. Hắn đang tìm một chỗ thích hợp nhất để Lam ngân hoàng sinh trưởng.

Lam ngân hoàng chính là trung tính thực vật, cho nên, vị trí trồng trọt phải tại bên bờ băng hỏa lưỡng nghi nhãn chỗ hàn, nhiệt hai tuyền giao hội. Nhưng Đường Tam không hy vọng xuất hiện bất cứ sai sót gì, cho nên mới bằng vào tinh thần lực chỉ dẫn tìm một điểm cân bằng nhất.

Rất nhanh tập trung tinh thần lực tìm kiếm mục tiêu hắn kỳ vọng, động tác êm ái Đường Tam ngồi xổm xuống, cẩn thận dùng bàn tay xới móc bùn đất, lại đem Lam ngân hoàng từ trong bồn đá lấy ra, đặt tại nơi cân bằng nhất.

Trong cả quá trình, Đường Tam cẩn thận cảm thụ mỗi một phân năng lượng biến hóa chung quanh, toàn bộ tinh thần lực đều ngưng tụ ở trong một thước vuông diện tích nhỏ hẹp này. Dù là có bất cứ một điểm nhỏ gì không đúng, hắn cũng sẽ lập tức đem Lam ngân hoàng ra khỏi chỗ này.

Làm hắn vui mừng chính là, Lam ngân hoàng tựa hồ rất thích hơi thở nơi này, thông qua tinh thần lực cùng với cảm xúc đặc thù của Lam ngân lĩnh vực, rất nhanh Đường Tam phát hiện, Lam ngân hoàng bắt đầu ở chỗ này bén rễ .

Cắn ngón giữa tay phải của mình, Đường Tam đem một giọt máu nhỏ lên trên lá cây Lam ngân hoàng, cùng có được huyết mạch Lam ngân hoàng, hơn nữa bản thân huyết mạch Lam ngân hoàng đã hoàn toàn dung hợp với Bát giác huyền băng thảo và Liệt hỏa hạnh kiều sơ hai đại tiên thảo. Không thể nghi ngờ đúng là thuốc bổ tốt nhất đối với Lam ngân hoàng.

Quả nhiên, giọt máu rơi xuống, Lam ngân hoàng trước mặt nhất thời tản mát ra một tầng quang thải mầu lam nhạt, thảo diệp rất nhanh sinh trưởng. Thậm chí so với lần tiếp xúc với Lam ngân lĩnh vực của Đường Tam còn muốn nhanh hơn.

Đường Hạo không có ngăn cản động tác của con trai, mắt thấy thê tử biến thành lam ngân hoàng đang rất nhanh sinh trưởng, nhất thời vui mừng khôn xiết.

Đương khi Đường Tam chuẩn bị lại bỏ ra một ít máu tươi tưới ướt Lam ngân hoàng, thì từ chỗ Lam ngân hoàng chợt truyền đến một cỗ tâm tình ba động dứt khoát.

Cảm nhận được luồng tinh thần ba động rõ ràng này, tim Đường Tam nhất thời đập loạn, vội vã đình chỉ động tác của mình. Mẫu thân là đang trách cứ mình, hắn biết, nếu như chính mình lại phóng thích máu tươi cho Lam ngân hoàng, sợ rằng mẫu thân chẳng những sẽ không hấp thu, ngược lại sẽ mãnh liệt bài xích.

Lúc đó mẫu Thân còn đau lòng vì con trai ấy chứ?

"Ba, hẳn là không thành vấn đề . Nơi đây là địa phương thích hợp nhất để mẫu thân sinh trưởng. Con biết người một bước cũng không nguyện ý rời khỏi bên người mẫu thân. Mới vừa rồi con suy nghĩ, đã có biện pháp. Con chuẩn bị luyện chế một loại đan dược cho người, sau khi ăn xong loại đan dược này, hẳn là người có thể không bị ảnh hưởng bởi hơi thở nơi đây . Đương nhiên, con cho người Long chi diệp cũng phải tiếp tục ăn để có thể phục hồi nguyên trạng."

Đường Hạo mắt thấy thê tử rất nhanh sinh trưởng nên tâm tình rất tốt, cười nói:" đừng xem cha ngươi yếu ớt như vậy. Mặc dù ta từ trong cơ thể bóc ra hai khối hồn cốt. Nhưng lúc đầu khi ta ở bên ngoài lịch lãm cũng đạt được tới bốn khối hồn cốt. Nếu như không phải toàn là hồn cốt, ta như thế nào lại có thể cùng Vũ hồn điện đối kháng chứ? Mặc dù ta hiện tại chỉ có hơn bảy mươi cấp, nhưng cho dù là loại phong hào đấu la như Độc Cô Bác ở trước mặt ta cũng đừng nghĩ có hi vọng."

Vô hình trung, khí phách Hạo Thiên Đấu la lần nữa phóng thích. Nhìn bộ dáng phụ thân vui vẻ, tâm tình Đường Tam tự nhiên cũng tốt đẹp. Cũng không nói thêm gì nữa, đi tới bên kia Sí nhiệt dương tuyền lấy ra đỉnh lô cùng công cụ luyện chế đan dược của mình, lập tức bắt đầu đầu quá trình luyện dược.

Các loại dược liệu tại trong túi Như ý bách bảo nang có thể nói là cái gì cần đều có. Đương nhiên, những tri thức luyện dược này khi được phụ thân thấy cũng phải giật mình.

Màn đêm phủ xuống, Đường Tam như trước vẫn tiếp tục luyện dược, Đường Hạo thì ngồi ở trước Lam ngân hoàng lẳng lặng tu luyện.

Mặc dù thực lực của hắn không cách nào khôi phục . Nhưng giống như theo lời Đường Tam, dù là cơ hội sống lại thê tử chỉ có một tia, hắn cũng muốn chờ đợi. Càng huống chi, ở chỗ Băng hỏa lưỡng nghi nhãn này, kỳ vọng trong lòng Đường Hạo lại gia tăng thêm rất nhiều.

Tinh thần lực của Đường Tam một mực lặng lẽ quan sát phụ thân, cảm nhận được phụ thân đã tiến nhập trạng thái nhập định, lúc này hắn mới vô thanh vô tức lấy ra một thanh chủy thủ từ trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ.

Hắn thật sự là tại luyện dược, nhưng luyện chế lại không phải là dược vật trợ giúp Đường Hạo ở chỗ này không bị ảnh hưởng của Băng hỏa lưỡng nghi nhãn, mà chỉ là một loại thuốc bồi nguyên mà thôi. Hắn một mực chờ đợi cơ hội trước mắt của mình. Muốn để cho phụ thân ở chỗ này làm bạn mẫu thân, thích ứng với khí hậu nơi này, như vậy, cần phải có một loại thuốc dẫn đặc thù.

Thuốc dẫn chính là máu của hắn, người đã ăn hai đại cực đoan tiên thảo.

dược hiệu của hai đại tiên thảo sớm đã hoàn toàn dung hợp trong cơ thể Đường Tam, không thể nghi ngờ máu của Đường Tam là thuốc dẫn tốt nhất. Nhẹ nhàng lấy mạch của mình, hắn biết, chỉ cần hơi chút có tiếng vang không đúng thì sẽ lập tức đánh thức phụ thân.

Vì không cho hơi thở máu tanh lan tràn ra ngoài, hắn thậm chí yên lặng mở ra Lam ngân lĩnh vực để che giấu.

Máu tươi, giống như con rắn nhỏ uốn lượn rơi vào đỉnh lô luyện dược, Đường Tam sợ dược hiệu không đủ, để máu chảy tới khi chính mình có chút đầu váng mắt hoa mới ngừng lại. Nhanh chóng đè lại vết thương.(mẹ nó, ghê quá chắc đến hơn trăm ml ấy nhỉ, mà dược hiệu khi mất đi chẳng lẽ lại có thể hồi phục lại à mà nó cho nhiều người uống máu thế).

Giống như theo lời Đường Hạo, hiện tại nếu như nói về thân thể, Đường Tam tuyệt đối có thể xếp trong ba vị trí đứng đầu đại lục. Chỉ qua chốc lát công phu, vết thương cũng đã hoàn toàn kết thành sẹo. Đường Tam biết, không cần đến sớm ngày mai, thậm chí ngay cả vết thương cũng không hề lưu lại.

Có thuốc dẫn tốt nhất, kế tiếp luyện chế đã trở nên thuận lợi vô cùng .

Sáng ngày thứ hai khi Đường Hạo từ trong tu luyện tỉnh lại, Đường Tam đưa lên một quả đan dược màu đỏ sậm.

"Phụ Thân, ăn nó đi, sau này người sẽ không cần lo lắng hoàn cảnh nơi này ảnh hưởng, có thể làm bạn với Mẫu Thân rồi."

Đường Hạo có chút vuốt cằm, nhìn gương mặt con trai có chút tái nhợt, hắn cũng không có nói gì, chỉ là một hơi nuốt đan dược vào.

Đường Tam ở lại chỗ này thêm ba ngày, bởi vì hắn muốn xác định mẫu thân có chính thức thích ứng với hoàn cảnh nơi này hay không.

Tình huống rất vừa lòng người, Lam ngân hoàng đúng như lúc trước Đường Tam dự đoán rất nhanh phát triển, càng làm Đường Tam hưng phấn chính là, sau khi ăn xong khối đan dược chính mình luyện chế, tình huống thân thể Đường Hạo thay đổi rất nhiều. Bởi vì chặt chân tay mà thiếu máu đã hoàn toàn biến mất. Hoàn cảnh Băng hỏa lưỡng nghi nhãn cũng vô pháp sinh ra điều gì có hại với hắn.

"Tiểu Tam. Tới đây." Sáng sớm. Đường Hạo đem Đường Tam vừa mới tu luyện xong Tử cực ma đồng gọi đến bên người mình.

"Ngươi cứ đi đi, Nơi này có ta trông coi Mẫu Thân ngươi. Ngươi không cần lo lắng." Nhìn khí chất nho nhã, cao lớn anh tuấn con trai. Trong mắt Đường Hạo tràn ngập vui mừng.

Đường Tam biết. Chính mình quả thật không thể tiếp tục ở lại chỗ này . Hắn còn có rất nhiều chuyện muốn đi làm. Chuyện của cha mẹ mặc dù đã dàn xếp tốt. Nhưng trách nhiệm trên vai phụ thân cũng đã chuyển dời đến trên người mình.

"Phụ Thân. Con lúc nào mới có thể đi tìm Tiểu Vũ?" Đường Tam hỏi dò.

Đường Hạo mỉm cười. nói:"Chờ lúc ngươi sáu mươi cấp, khi phải đi thu hoạch hồn hoàn. Khi đó. Nàng hẳn là cũng không kém nhiều lắm tiến vào thành thục kì. Sau khi tiến vào thành thục kì. Chỉ cần hơi thay đổi dung mạo một chút thì sẽ không sợ bị người khác tùy tiện nhận ra. Đương nhiên. Trước khi các ngươi đủ thực lực thì hãy cố không để lộ diện với Vũ hồn điện. Còn có, trước khi con đi tìm nàng. Trước tiên về tông môn một chuyến. Đem chuyện quan trọng mà ta giao cho con làm thỏa đáng. Điều gì nên dặn dò. Ta đều đã nói qua với con. Ta tin tưởng con nhất định có thể làm tốt . Nhưng có một điều con phải nhớ kỹ. Phụ Thân mặc dù đối với con kỳ vọng rất cao. Nhưng là ta cũng chỉ có mỗi con là con trai mà thôi."

Hàm nghĩa trong giọng nói phụ thân Đường Tam đương nhiên hiểu được. Dùng sức gật gật đầu."Phụ Thân. Người yên tâm, con sẽ đúng mực."

"Đi thôi. Cũng không cần vội vã trở về thăm chúng ta. Có Mẫu Thân ngươi làm bạn, nơi này chính là chỗ tá túc tốt nhất của ta."

Đường Tam đi, còn có rất nhiều chuyện tình đợi hắn hoàn thành. Tại lúc hắn rời đi, cơ hồ là cẩn thận mỗi bước đi, nhìn lại phụ thân, cũng nhìn mẫu thân.

Thân ảnh tàn tật của Phụ thân cô độc như vậy. Mẫu thân một lần nữa hóa thành thực vật, tất cả hết thảy chuyện này, đều là nhờ Vũ hồn điện ban tặng.

Đương khi Đường Tam ra khỏi tầm mắt phụ thân, hai mắt của hắn đã trở thành lạnh như băng, từ trên người Đường Hạo, hắn kế thừa không chỉ là trách nhiệm, còn có cừu hận.

Thù giết mẹ không đội trời chung. Bi kịch của cha mẹ phải cần máu tươi hoàn lại.

Ở một khắc này, Đường Tam đã quyết định mục tiêu duy nhất của mình, đó là khiến Vũ hồn điện bị hủy diệt hoàn toàn trên tay mình.

Có được xương đùi phải của Lam ngân hoàng nhưng nó vẫn chưa khiến hồn lực Đường Tam tăng lên, chỉ là tiến thêm một bước tinh thuần mà thôi, nhưng là quán thông Đốc mạch lại làm hắn đạt được chỗ tốt thật lớn. Kỳ kinh bát mạch quán thông, hồn lực Đường Tam đã trực tiếp tăng lên tới năm mươi chín cấp, chỉ cần vài ngày, đem hồn lực luyện thêm, có thể bắt đầu tiến sâu vào chướng ngại sáu mươi cấp. Tới khi đó. Hắn cũng có thể đi tìm kiếm Tiểu Vũ đã năm năm không thấy.

Năm năm trước. Hắn còn không đến mười lăm tuổi, cũng đã khiến một trận rung trời chuyển đất tại những người trẻ tuổi của hồn sư giới. Năm năm sau, hắn hai mươi tuổi, người mang ba đại hồn cốt, song sinh vũ hồn, hai đại lĩnh vực, hắn lại đem đến cho hồn sư giới rung động như thế nào đây?

Khi Đường Tam bước ra Lạc Nhật Sơn Mạch, cả hồn sư giới cũng đã bắt đầu thay đổi.

Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông ngồi trên thủ vị, Hoàng kim nhất đại của Vũ hồn điện: Tà Nguyệt, Hồ Liệt Na cùng Diễm lẳng lặng đứng ở sau lưng nàng.

Năm năm trước, Hoàng Kim Nhất Đại lấy Tà Nguyệt là chủ, năm năm sau, thành tựu của Hồ Liệt Na cũng đã hơn hẳn huynh trưởng.

Chiếc bàn hội nghị thật lớn, từ giáo hoàng trở xuống, tổng cộng gần hai mươi người đang ngồi ngay ngắn . Mỗi một người quần áo đều rất hoa lệ, khí độ trầm ẩn. Từ trang phục trên người bọn họ có thể nhìn ra, những người này đều là những đại nhân vật hô mưa gọi gió của Vũ hồn điện. Ít nhất cũng là chủ sự giả của Vũ hồn chủ điện tại một phương nào đó.

Toàn đại lục có hai tòa Vũ hồn thánh điện. Điện chủ, bạch kim giáo chủ tất cả đang ngồi.

Nếu có ngoại nhân chứng kiến một màn này, nhất định sẽ biết rằng Vũ hồn điện có đại sự xảy ra.

Ở đây ánh mắt mỗi người đều tập trung trên người giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông, cùng đợi nàng mở miệng lên tiếng.

Ánh mắt Bỉ Bỉ Đông đảo qua trên người thủ hạ đang ngồi, trầm giọng nói:“Trải qua thương nghịe cua các vị trưởng lão của Trưởng lão điện, hiện có ba quyết định trọng đại cần tuyên bố.”

Mọi người ở đây vội vã ngồi ngay ngắn lại, tập trung tinh thần nghe vị giáo hoàng này nói.

Lịch sử giáo hoàng của Vũ hồn điện mặc dù đều là quyền cao chức trọng, nhưng Bỉ Bỉ Đông lại biểu hiện khác hẳn. Mặc dù nàng thân là nữ tử, nhưng trong các sử lý của Vũ hồn điện lại luôn luôn dùng mệnh lệnh tuyệt đối để nói.

Cho dù là trưởng lão điện hiện tại, cũng không dám dễ dàng nghi vấn quyết định của nàng. Ít nhất đã mười năm, tại Vũ hồn điện không có xuất hiện qua một thanh âm thứ hai .

Đương nhiên, điều này cũng do Bỉ Bỉ Đông nỗ lực cai trị, khiến cho thế lực Vũ hồn điện lên cao như mặt trời giữa trưa vậy, thậm chí thành tựu gần như áp đảo hai đại đế quốc cũng đã có rất lớn quan hệ.

“Chuyện thứ nhất. Thân là giáo hoàng, ta đã xác định được người nối nghiệp mình, cũng do trưởng lão điện thẩm nghị thông qua. Bắt đầu từ hôm nay tuyên bố, Hồ Liệt Na sắc phong làm Vũ hồn điện thánh nữ, người có vị trí đứng đầu kế thừa danh hiệu giáo hoàng.”

Quyết định này sớm đã được đại đa số người đoán trước, cho dù là Tà Nguyệt cùng với Diễm, đều để phần ghen ghét trong lòng ẩn giấu vô cùng tốt.

Dù sao, một năm trước chuyện Hồ Liệt Na thuận lợi ra khỏi Sát Lục Chi Đô, đạt được Sát thần lĩnh vực phần lớn cao tầng Vũ hồn điện đều biết. Hơn nữa nghe nói cả ba người của Hoàng Kim Nhất Đại sắp đột phá chỗ quan trọng là sáu mươi cấp .

Mà nàng bây giờ còn chưa tới hai mươi sáu tuổi. Điều này tại trong lịch sử Vũ hồn điện là trước nay chưa từng có . Cho nên, cho dù nàng là đệ tử thân truyền của Giáo hoàng, cũng không có người nào đưa ra bất cứ nghi ngờ gì.

Ánh mắt uy nghiêm của Bỉ Bỉ Đông đảo qua một lần trên mặt tất cả mọi người, mặc dù ánh mắt của nàng rất bình tĩnh, nhưng ở đây đều là cao tầng Vũ hồn điện, tự nhiên hiểu được Giáo hoàng bệ hạ quan sát cái gì. Tức thời lập tức đều vuốt cằm tán thành, cho dù là phản ứng chậm một chút cũng không có ai lộ ra dù chỉ là một chút thần sắc bất mãn .

Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông hài lòng nói:“Liệt Na là truyền nhân của ta, nhưng nàng đạt được vinh quang hôm nay đều là kết quả nàng tự thân cố gắng . Tin tưởng mọi người đã nghe nói, ở chỗ này ta có thể khẳng định với các ngươi, nàng quả thật từ Sát Lục chi Đô đi ra, hơn nữa đạt được sát thần lĩnh vực.”

Không cách nào ức chế tiếng than thở vang lên, nghe đồn là một chuyện, do Giáo hoàng tự mình chứng thật chính là một chuyện khác. Bỉ Bỉ Đông đã vì đệ tử mà chịu nhún nhường nói ra như thế.

Mặc dù chính bà ta tuổi cũng không tính là lớn nhưng tại vị trí Giáo hoàng này đã có thể ngồi rất lâu rồi. Nhưng nàng muốn tiến thêm một bước xác lập quyền uy của mình tại Vũ hồn điện.

” Chuyện thứ hai. Căn cứ nhiều năm điều tra của chúng ta, năm năm trước, từng tại trong đại tái tinh anh cấp hồn sư học viện toàn đại lục xuất hiện hồn thú mười vạn năm ở nơi nào đã cơ bản tra rõ . Không lâu trước, một tiểu đội tìm kiếm của chúng ta từng tại trong Tinh Đấu Đại sâm lâm phát hiện bóng dáng của nàng. Cơ hồ có thể khẳng định, nàng chính là trốn ở nơi đó. Mười vạn năm hồn thú có thể ngộ nhưng không thể cầu, hơn nữa mười vạn năm hồn thú này vẫn còn bị vây trong hóa hình ấu sinh kỳ, thực lực bản thân cũng không mạnh. Lần này, quyết không cho phép lại xuất hiện tình huống thất bại . Cho nên, ta quyết định phái Cúc đấu la, Quỷ đấu la dẫn đội, cùng hơn hai mươi danh hồng y giáo chủ trên bảy mươi cấp cùng với Hồ Liệt Na, Tà Nguyệt cùng Diễm cùng đi Tinh Đấu Đại sâm lâm tìm kiếm, cần phải tìm được nó ở nơi nào, bắt sống đem về, đều giao cho các ngươi.”

Ngồi ở dưới tay giáo hoàng, Nguyệt Quan cùng Quỷ Mị đồng thời đứng lên, khom người lĩnh mệnh.

Đứng ở sau lưng giáo hoàng, khuôn mặt Hồ Liệt Na lộ ra vẻ hưng phấn khó có thể ức chế, nàng đương nhiên biết, sư phụ muốn bắt mười vạn năm hồn thú này là vì đoạt hồn hoàn cho mình, hơn nữa nàng cũng rất rõ ràng, hồn cốt trên người sư phụ đã đủ, là không cần gia tăng thêm hồn cốt .

Mà làm thánh nữ võ hồn điện, tiếp theo kế nhiệm giáo hoàng, vậy khối mười vạn năm hồn cốt tất nhiên là thuộc sở hữu của nàng.

Cho dù không suy nghĩ khối hồn cốt này, riêng việc lúc đầu đã bị Sử Lai Khắc Thất Quái nhục nhã giờ có thể báo thù rửa hận, cũng đủ để cho nàng hưng phấn. Chỉ là không biết tên Đường Tam kia ở địa phương nào, nếu gặp phải hắn, tất nhiên đưa hắn lột da rút gân. (nên nhớ tại Sát Lục Chi Đô nàng chỉ biết Đ3 là Đường Ngân mà thôi - Dangneo)

---

147. Chương 146: Trở Về Hạo Thiên Tông

Bỉ Bỉ Đôngkhi nhìn thấy nàngchịu khónhư vậy thì từng nói qua, thất bại đôi khi cũng không phải là chuyện xấu, chỉ cần có thể giống như Hồ Liệt Na đem thống khổ của thất bại chuyển hóa thànhđộng lực để tu luyện, thất bại sẽ từ chuyện xấu biến thành chuyện tốt.

Trước đây, mất đi ba khối hồn cốt tuy rằng làm Võ Hồn Điện đau lòng. Nhưng là thánh địa của toàn bộ đại lục hồn sư thờ phụng, một chút đồ ấy Võ Hồn Điện tổn thất cũng không bao nhiêu.

Chí ít Hồ Liệt Na không có làm nàng thất vọng, mang về được một Sát Thần lĩnh vực.

Hai chuyện đó thông báo bàn giao xong xuôi, tầng lớp cao cấp của Võ Hồn Điện đang ngồi ở đó nhiều ít có chút không cho là đúng, lấy hai chuyện trên cơ bản cùng bọn họ không có quan hệ, nói như vậy, chỉ cần ra lệnh thông tri xuống dưới một chút là có thể rồi.

Hà tất phải hưng sư động chúng (huy động nhân lực)kêu bọn họ gọi tới đây? Phải biết rằng, để tập hợp tất cả mọi người từ mọi nơi trên đại lục về đây, phải mất hơn ba mươi ngày rồi.

Đương nhiên, một số cao cấp biết tin tức đều rõ ràng, mấu chốt của hội nghị lần này chính là chuyện thứ ba.

Ánh mắt của Giáo HoàngBỉ Bỉ Đông dần dần trở nên ngưng trọng, "Theo thời gian trôi qua, thực lực bản thân của Võ Hồn Điện chúng ta càng ngày càng lớn mạnh, không ngừng có thêm rất nhiều tân hồn sư ưu tú gia nhập. Nhưng cũng không ngừng có hồn sư ra đi. Ở trên đại lục, chúng ta tuy rằng là đoàn thể hồn sư lớn nhất, nhưng cũng không phải duy nhất. Cũng không phải là tất cả hồn sư sẽ nghe theođiều khiển của Võ Hồn Điện. Nhất là một ít cường giả trong đó, càng không đem Võ Hồn Điện để vào mắt. Để cải thiện loại tình huống này, làm hồn sư khắp nơicàng thêm đoàn kết. Ta quyết định mở ra hành động"Săn Hồn". Chuyện này dành chongười có can đảm đối với Võ Hồn Điện bằng mặt không bằng lòng một đả kích trí mạng. Bên cạnh đó, Thất đại tông môn đã tồn tại nhiều năm như vậy, cũng có thể một lần nữa điều chỉnh một chút rồi."

"Săn Hồn hành động" bốn chữ, giống như là một viên bạo tạc hồn đạo khí tiến vào phòng họp, toàn bộ phòng hội nghị nhất thời nổ tung lên. Là tối cao cấp của Võ Hồn Điện, tổng cộng đang ngồi ở đây có hơn hai mươi người, bọn họ đều đã từng nghe nói qua "Săn Hồn hành động" này.

Trước đây, thời điểmBỉ Bỉ Đông vừa thượng vị, đã từng được đề ra, chỉ bất quá bị Trưởng Lão Điện mạnh mẽ đè ép xuống.

Sau hai mươi năm, chuyện xưa nhắc lại, nhìn thần sắc củaBỉ Bỉ Đông bọn họ cũng biết. Lần này sợ rằng thực sự muốn triển khai cái hành động này rồi. Giáo Hoàng bệ hạ tuyệt sẽ không làm chuyệnvớ vẩn, hắn là nàng đã chuẩn bị tốt tất cả rồi.

"Im lặng." Phịch một tiếng, Bỉ Bỉ Đông vỗ bàn thật mạnh, uy áp cường đại nhất thời từ trên người nàng bộc phát ra ngoài.

Dưới uy áp của nàng, bầu không khí trong phòng hội nghị nhất thời an tĩnh.

Bỉ Bỉ Đông trong mắt quang mang uy thế bắn ra bốn phía, "Ngày hôm nay gọi mọi ngườitới, đều không phải để mọi ngườitới thảo luận. Mà là tuyên bố mệnh lệnh. Chuyện này, ta đã thương nghị cùng các vị trưởng lão của Trưởng Lão Điện quyết định. "Săn Hồn hành động" một tháng sau chính thức bắt đầu,do Giáo Hoàng điện phái nhân thủ là chủ yếu, các Võ Hồn Thánh Điện, mỗi một vị chủ điện phải nghiêm ngặt dựa theo Giáo Hoàng điện ban phát mệnh lệnh màhành động, không được có sai lầm. Bản tọa sẽ tự mình tham dự quá trình "Săn Hồn hành động" lầnnày. Trong đó nếu như người nào bất cẩn, làm việc tắc trách, đừng trách Bỉ Bỉ Đôngta trở mặt vô tình."

Ngấm ngầm chịu đựng hai mươi năm, Bỉ Bỉ Đôngcuối cùng cũng bắt đầu hành động rồi. Chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía khung hình trong hội nghị đại sảnh xa hoa. Lão sư. Năm đó ngài chết ở trong tay Hạo Thiên Tông Đường Hạo, đã tới lúcbáo thù cho ngài rồi.

Lúc này đây, không một ai có thể ngăn cản ta. Thất đại tông môn, Hạo Thiên Tông, hừ, ta sẽ cho các ngươi biết, người nào mới là chủ nhân chân chính của mảnh đại lục này.

Tinh Đấu đại sâm lâm.

Lục thụ thành ấm (sống lâu thành đại ca - cây già thành bóng mát - A Kí), diện tích rừng rậm rất lớn tràn ngập không khí trong lành. Ngay tại trung tâm rừng rậm nổi tiếng là lớn nhất của mảnh Đấu La Đại Lục này, có một hồ không lớn lắm. Nếu như không phải thực sự đi tới đây, rất khó tin tưởng tạitrong mảnh rừng rậm diện tích lớn này còn có thể có kỳ cảnhnhư vậy.

Hồ cũng không phải rất lớn. Đường kính chỉ có khoảng trăm mét, nhưng mặt hồ trong suốt như là một mặt cái gương, phản chiếucây xanh của hai bên trái phải. Giao ánh thành thú.

Bên thủy đàm, còn có một màn kỳ dị .

Một thiếu nữ mặc quần trắng lẳng lặng ngồi ở dưới cây đại thụ, hai tay ôm đầu gối, ánh mắt si ngốc nhìn thủy đàm trước mặt, không biết nghĩ đến cái gì.

Mái tóc dài đen bóng mềm mại của nàng rối tung lên, rải tại sau lưng trên cỏ, nhìn qua ngũ quan tinh xảo động lòng tới cực điểm được che phủ nhẹ nhàng. Cả người nhìn qua đẹp như vậy,cùng cảnh đẹp chung quanh hoàn toàn hòa hợp thành một thể, giống như là làm nổi bật cân xứng nét chính trong cảnh đẹp .

Mà ngay tại sau lưng thiếu nữ ôn nhu này lại là một con hắc tinh tinh to lớn vô cùng đang lẳng lặng ngồi chồm hổm. Thân thể tựa như núi cao lẳng lặng ngồi xổm nơi đó, thiếu nữ ôn nhu cùng nó so sánh, có vẻ như hết sức nhỏ bé.

Ánh mắt to của hắc tinh tinh cũng rất dịu dàng, thủy chung đều dừng ở trên người thiếu nữ trước mặt. Đúng là bọn họ, hợp thành đôi cảnh sắc thiên nhiên đẹp kỳ dị .

Thiếu nữ ngồi ở chỗ kia, đúng là Tiểu Vũ. Mà ở sau lưng nàng, đương nhiên là Thải Thản Cự Viên Nhị Minh rồi .

Trở lại Tinh Đấu đại sâm lâm đã năm năm, năm năm qua, ngoại trừ những lúc tu luyện nhàm chán, nàng đều thích ngồi ở bên hồ, lẳng lặng nhìn hồ nước trước mặt, về phần nàng nghĩ đến cái gì, cũng chỉ có chính nàng mới biết được .

Đúng lúc này, đột nhiên, một tiếng nước chảy róc rách, liền từ trong hồ nước trước mặt Tiểu Vũ, một đầu khổng lồ chui lên.

Đó là một cái đầu bò, đường kính ít nhất cũng hơn bốn mét, mắt to nhấp nháy tựa như hai ngọn đèn lồng tỏa ánh sáng, quỷ dị chính là, ngay sau đó bên dưới cáiđầu bò này không phải là thân thể của bò, mà là một cái thân rắn khổng lồ, toàn thân màu xanh đen, so với cái bình nước còn muốn tohơn vài lần.

Tuy rằng đại bộ phận thân thể của nó còn đắm chìm ở trong nước, chính là phần lộ ra mặt nước đủ để kẻ khác phải kinh hãi .

Đột nhiên nhìn thấy ngưu thủ (đầu bò - A Lá) xuất hiện, nhưng Tiểu Vũ không có cảm thấy chút kinh ngạc, cảm giác được trong cặp mắt to như đèn lồng kia có vài phần thân thiết, trên mặt cười lộ ra một tia thản nhiên mỉm cười, “Đại Minh, ngươi chui lên làm gì thế?”

Quái vật ngưu thủ thân rắn trong miệng phát ra một tiếng gầm nhẹ hùng hậu, thế nhưng miệng phun tiếng người, “Tiểu Vũ tỷ, ta thật sự không thích bộ dáng cô đơn hiện tại này của ngươi. Năm năm qua, ngươi đều là như vậy. Chẳng lẽ, thế giới nhân loại thật sự tốt như vậy sao?”

Quái vật ngưu thủ thân rắn này, chính là đế hoàng trong Tinh Đấu đại sâm lâm, Thiên Thanh Ngưu Mãng. Nó cùng Thải Thản Cự Viên giống nhau, tu vi cũng đã đạt tới cấp bậc mười vạn năm. Chẳng qua bọn chúng cũng chưa lựa chọn biến hóa.

Bọn chúng cũng rất ít ở trong Tinh Đấu đại sâm lâmhiển lộ thực lực chân chính của mình.

Đương nhiên, cơ hồ cũng không có nhân loại có thể đi vào nơi này. Tinh Đấu đại sâm lâm là nơi có được hồn thú cường đại nhất, chỗ trung tâm này, vốn là cấm địa.

Tiểu Vũ sửng sốt một chút, cúi đầu cười yếu ớt, “Không, ta nghĩ đến không phải là thế giới nhân loại, mà là nghĩ tới bằng hữu của ta ở trong thế giới nhân loại. Đại Minh, Nhị Minh, các ngươi không cần lo lắng cho ta, ta không sao.”

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng ở trong lòng nàng, lại tràn ngập tưởng niệm, ca, ngươi bây giờ có khỏe không ? Không biết khi nào thì mới có thể gặp lại ngươi. Ngươi yên tâm, ta sẽ cố gắng tu luyện. Chờ ta trưởng thành, nhất định sẽ đi tìm ngươi .

Thải Thản Cự Viên Nhị Minh ngồi xổm sau lưng Tiểu Vũ trầm giọng nói: “Tiểu Vũ tỷ, không lâu trước, những nhân loại chúng ta ở trong rừng rậm gặp được đó đều đã điiết. Bất luận ngươi có khát vọng trở lại

thế giới nhân loại, trong khoảng thời gian này cũng không thể rời khỏi tinh hồ. Ở trong này, ta cùng đại ca mới có thể bảo hộ ngươi."

Thiên Thanh Ngưu Mãng hừ lạnh một tiếng, "Để cho bọn họ đến càng tốt. Năm đó nếu không phải chúng ta không có ở đây, bá mẫu như thế nào lại.. .. . ."

Nghe lời của nàng, sắc mặt của Tiểu Vũ chợt trở nên tái nhợt, Đại Minh vội vàng im lặng, khẩn trương đem đầu to tiến đến trước mặt Tiểu Vũ, "Thực xin lỗi a, Tiểu Vũ tỷ, ta không phải cố ý nói đếnchuyện thương tâm của ngươi."

Tiểu Vũ yên lặng lắc lắc đầu, "Đã trôi qua nhiều năm như vậy, không có việc gì. Bất quá, ta đãtìm được cừu nhân sát hại mẫu thân rồi. Một ngày nào đó, ta nhất định tự tay giết nàng, vì mẫu thân báo thù."

Thiên Thanh Ngưu Mãng Đại Minh trừng mắt nhìn, "Tiểu Vũ tỷ, nói một chút tình tiết ngươi ở thế giới nhân loại cho chúng ta đi. Nhân loại thế giới thật sự chơi vui như vậy sao?"

Mặc dù bọn họ là hồn thú cường đại nhất trong thiên Tinh Đấu đại sâm lâm, chính là, bọn họ chưa bao giờ rời đi mảnh rừng rậm này.

Mỗi ngày trôi qua đều hấp thụ tinh hoa trời đất, giống như Tiểu Vũ lúc trước vừa mới rời đi này, tâm như giấy trắng.

Nhị Minh cũng ngồi xuống, đồng dạng có chút chờ mong nhìn Tiểu Vũ.

Nhìn thấy bộ dáng thô lỗ của chúng nó, Tiểu Vũ không khỏi cười một tiếng, ai có thể nghĩ tới, vuasâm lâm cùng đế hoàng sâm lâmlại chính là cái dạng này đây?

Tâm tư dao động trong mắt toát ra, nàng giống như lại thấy được bộ dáng lúc trước mình lần đầu tiên cùng Đường Tam gặp mặt, trên mặt mang theo thản nhiên mỉm cười, bắt đầu câu chuyện của nàng. Đối với nàng mà nói, đoạn thời gian không đến mười năm cùng Đường Tam một chỗ kia, so với ngày xưa tu luyện mười vạn năm còn muốn đặc sắc hơn nhiều.

Thiên Thanh Ngưu Mãng cùng Thải Thản Cự Viên hai đại cự phách trong giới hồn thú liền lẳng lặng lắng nghe. Bọn họ cũng đã đắm chìm bên trong câu chuyện xưa của Tiểu Vũ.

Đêm trăng,Như Ý Bách Bảo Nang khoác phía trên, đây làtoàn bộ trang phục của Đường Tam.

Nếu không phải bản đồ phụ thân đưa chỉ thị chính là nơi này, Đường Tam thật sự rất khó tin tưởng, là đệ nhất tông môn Hạo Thiên Tông trong giới hồn sư, thế nhưng sẽ ở một chỗ như vậy.

Nơi nàycách Thiên Đấu thành thủ đô của Thiên Đấu đế quốc không xa, đi về hướng đông Thiên Đấu thành hơn ba trăm dặm, sau lưng, là dãy núi vây quanh, mà hiện ra ở trước mắt Đường Tam, chính là một cái thônnhỏ nhìn qua cùng Thánh Hồn thôn của hắn lúc trước rời đi lớn hơn không bao nhiêu .

Khói bếp lượn lờ từ các nơi trong thôn bốc lên, cũng sắp tớigiờ ăn cơm trưa rồi. Ở đầu thôn, có mấy thằng nhóc đang chơi đùa, trong ruộng nương bên cạnh, lại có không ít người đang thu thập nông cụ, chuẩn bị quay về trong thôn ăn cơm.

Mở ra bản đồ da dê trong tay, Đường Tam vừa cẩn thận phân biệt một chút, hắn có thể khẳng định, chính mình cũng không có tìm lầm chỗ. Đúng là nơi này, trên bản đồ biểu thị, Hạo Thiên Tông thế nhưng lại là thôn nhỏ trước mắt này.

Từng là thiên hạ đệ nhất tông môn, lại có thể đã suy đồi thành bộ dáng trước mắt này sao?

Kỳ thật, không chỉ là hắn, cho dù là Đường Hạo đi vào nơi này, cũng đồng dạng sẽ giật mình. Hạo Thiên Tông sau khi tuyên bố niêm phong, liền dời đi. Nhin bản đồ vốn chính là Đường Nguyệt Hoa đưa cho Đường Hạo, nhưng hắn vẫn không có cơ hội trở về, tự nhiên cũng sẽ không biếttình huống chân chính của nơi này.

Dù sao thì cũng đã đến nơi này, bình tâm trở lại, Đường Tam thu thậpbản đồ của mình, đi nhanh hướng tới trước mặt sơn thôn nhỏ nhìn qua không chút nào thu hút này đi đến. Đồng thời, trong lòng hắn cũng cảm nhận được một loại bi ai không giải thích được.

Chẳng bao lâu sau, Hạo Thiên Tông vẫn là đệ nhất tông môntrong giới hồn sư trên Đấu La Đại Lục.

Nhưng hiện tại lại suy đồi đến nỗiẩn mình ở bên trong một cái sơn thônnhỏ. Mặc dù có thểche dấu bản thân rất tốt, chỉ có điều, đối với một gia tộc có được truyền thừa cường đại mà nói, đây là loại đả kích thật lớn. Đau khổ của phụ thân, chỉ sợ cũng là bởi vì vậy mà ra.

Mang đến tai nạn cho tông môn tất nhiên là lỗi của phụ thân, nhưng, ngay lúc đó phụ thân còn có lựa chọn nào tốt hơn hay sao?

Đường Tam cũng hiểu được, chính mình là hài tử của Đường Hạo, đối chuyện này đương nhiên sẽ thiên vị nghiêng về phụ thân, nhưng khi diễn biến xảy ra, hiện tại đã không phải thời điểm truy cứu là trách nhiệm của ai, mà phải là làm như thế nào trọng chấn tông môn, đem sỉ nhục lúc trước rửa sạch.

Trong đầu đủ loại suy nghĩ dao động, Đường Tam chạy tới lối vào sơn thôn, đang lúc hắn còn muốn chạy đi vào. Vài tên trung niên thôn dân vừa mới canh tác trở về lại ngăn cản đường đi của hắn.

"Thỉnh rời đi nơi này, chúng ta ở đây không chào đón người từ ngoài đến." Nói chuyện chính là một gã trung niên nhân dáng người cường tráng. Vừa nói, trong ánh mắt mang theo vài phần nghi hoặc, nhìn từ trên xuống dưới Đường Tam.

Đường Tam trong lòng thầm than một tiếng, thân thể dừng lại ổn định, "Ta cũng không phải ngoại nhân, chỉ là về nhà mà thôi."

Trung niên thôn dân sửng sốt một chút, "Về nhà? Chúng ta ở đây cũng không có quý tộc thiếu gia như ngươi. Đều là nông dân. Ngươi quay về nhà cái gì?"

Đường Tam không cần dùng ánh mắt nhìn. Cũng có thể cảm nhận được chung quanh vài tên thôn dân này bắt đầu trở nên khẩn trương, tay của bọn họ cầm nông cụ rõ ràng nắm chặt. Cước bộ di động rất nhỏ, mơ hồ có ý đem chính mình vây quanh .

Không muốn ở trong này lãng phí thời gian, Đường Tam chậm rãi nâng lên tay trái, hắc quang từ trong lòng bàn tay bắt đầu phát động mà ra, mang theo khí tức trầm ngưng mà tràn ngập uy thế, Hạo Thiên Chuy lặng yên xuất ra. Tay trái cầm chặt. Nắm chặt chuôi chuy, Đường Tam mỉm cười, "Như vậy có thể chứng minh được chứ?"

Nhìn thấy Hạo Thiên Chuy, vài tên trung niên nhân đầu tiên là sửng sốt một chút, nhưng cảm xúc rất nhanh thả lỏng rất nhiều, lại nhìn Đường Tam, trong ánh mắt chỉ còn dư nhiều tôn trọng.

Trung niên nông dân lúc trước cùng Đường Tam nói chuyện hỏi dò: "Xin hỏi nhà ngài là ai? Ta như thế nào giống như chưa thấy qua ngài."

Đường Tam không muốn ở trong này quá nhiều dây dưa, "Cô cô tagọi là Đường Nguyệt Hoa, là nàng bảo ta trở về ."

Lời vừa nói ra. Các thôn dân không dám chậm trễ, vội vàng để cho Đường Tam tiến vào trong thôn. Đường Nguyệt Hoa là cái gì thân phận? Trong Hạo Thiên Tông, ngoại trừ tông chủ ra, thìđịa vị của nàng là cao nhất, lại là thân muội muội của tông chủ.

Sơn thôn nhỏ ở đâymà nói là Hạo Thiên Tông, không bằng nói là đội quân tiền tiêu của Hạo Thiên Tông. Cho dù Hạo Thiên Tông sa sút, cũng không tự làm cho chính mình ủy khuất như thế. Trong cuộc sống sơn thôn, mọithứ đều thuộc về Hạo Thiên Tông. Mà thực lực chân chính của tông môn, hoàn toàn không phải ở chỗ này.

Bất quá, đội quân tiền tiêu này cũng tương đối cẩn thận, mặc dù Đường Tam lấy ra Hạo Thiên Chuy đạt được một bộ phận tín nhiệm của bọn họ. Nhưng bọn hắn vẫn là không có trực tiếp mang Đường Tam đi gặp người trong tông môn .

Mà là mời hắn vào trong thôn an bài ở một gian phòng trống nghỉ ngơi, hơn nữa phái người đi tông môn thông tri.

Ước chừng chờ đợi nửa canh giờ, bên ngoài truyền đến dồn dập tiếng bước chân, cửa mở, vài tên nam tử mặc áo xám xuất hiện ở cửa.

Một người cầm đầu, lưng dài vai rộng, mũi thẳng tới miệng, một đầu tóc ngắn giống như kim thép(tóc dựng dựng đó), nhìn qua hình dáng khoảng chừng ba mươi tuổi, bắp thịt giấu ở dưới áo dài màu xám lộ ra, cả người tựa như là sư tử vận sức chờ phát động, tràn ngập cảm xúc hữu lực mạnh mẽ .

"Ngươi chính là Đường Tam?" Áo xám tráng hán hỏi. Trong mắt lóe ra quang mangsắc bén, nhìn quét qua Đường Tam một vòng, thần sắc trên mặt trừ bỏ tò mò, còn có vài phần địch ý.

Đường Tam có thể xác nhận, chính mình cũng không quen biết người này, cũng không hiểu được địch ý của hắn là đến từ đâu, nhưng vẫn là đơn giản gật gật đầu, "Chính là ta."

Áo xám tráng hán hướng mặt khác hai gã đồng bạn vung tay lên, "Đi theo chúng ta ." Trong lời nói không có dư thừa, dẫn đầu xoay người đi ra ngoài.

Nhìn từgóc độ Đường Nguyệt Hoa dạy lễ nghi cho Đường Tam, ba người này hiển nhiên có chút vô lễ, bọn họ thậm chí không có báo tên của mình, nhưng Đường Tam lại không để ý, bản thân hắn trở vềchính là chuộc tội. Phụ thân mắc nợ tông môn nhiều lắm, đều phải dựa vào hắn tới bồi thường. Từ trên người ba gã người áo xám, hắn cảm nhận được khí tức quen thuộc mà bá đạo, không cần hỏi, bọn họ hẳn là trực hệ đệ tử của Hạo Thiên Tông .

Thực lực của ba người này rất mạnh, nhất là tên tráng hán cầm đầu ba mươi tuổi kia, nhìn qua hình dạng hắn ba mươi tuổi, hồn lực còn trên Đường Tam, hẳn là đã đột phá sáu mươi cấp. Lấy tuổi như vậy mà đột phá sáu mươi cấp, ở trong thế hệ trẻ tuổi Hạo Thiên Tông, hẳn là xem như tương đối xuất sắc .

Nhìn qua hai gã nam tử còn lại so với tuổi của nam tử này cũng không sai biệt lắm, thực lực ước chừngở trong năm mươi cấp đến sáu mươi cấp .

Hạo Thiên Tông tuy đã tuyên bố thoái ẩn, nhưng từtrên người ba gã trực hệ đệ tử này có thể nhìn ra thực lực chân chính của tông môn có bao nhiêu cường đại.

Dù sao, cũng từng là thiên hạ đệ nhất tông môn a!

Đi theo ba người ra phòng, ba người kia cũng không có ý chờ đợi Đường Tam, đồng thời triển khai thân hình, hướng tới sau thôn phi nhanh đi.

Tuy rằng cũng không có sử dụng võ hồn, nhưng hồn lực tới cấp bực bọn họ, tốc độ một khi triển khai, cũng đã rất kinh người rồi.

Đường Tam lạnh nhạt cười, dưới chân cất bước, thân thể chợt trở nên hư ảo, tu luyện nhiều năm, Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ của hắn sớm đã đạt tới mức lô hỏa thuần thanh rồi. Huống chi, ở bên trong đùi phải của hắn còn có di vật mẫu thân lưu lại, Lam Ngân Hoàng đùi phải cốt.

Cho dù hắn không thi triển phi hành kỹ năng có trong đó, nhưng ở phương diện tốc độ cũng tuyệt không kém hơn so với nhiều mẫn công hệ hồn sư đồng cấp khác.

Bởi vậy, phía trước ba người tốc độ mặc dù nhanh, nhưng hắn lại giống như nhàn hạ, lững thững lặng yên đuổi theo, chẳng những không có một tia rớt lại phía sau, thậm chí không có ảnh hưởng đến phần tao nhã trên người hắn, không có nửa phần thái độ nóng giận, thủy chung vẫn duy trì cự ly cùng người trước mười thước .

Người áo xám cầm đầu từng quay đầu lại nhìn về phía Đường Tam, khi hắn nhìn đến Đường Tam cư nhiên tiếp cận như thế, mà lúc đó chính mình lại không có quá nhiều cảm ứng, sắc mặt không khỏi hơi đổi.

Dưới chân tốc độ gia tăng, tựa hồ cố ý đi kiểm nghiệm một chút tốc độ của Đường Tam.

Đáng tiếc, đầu tiên theo không kịp cũng không phải Đường Tam, mà là hai gã đồng bạn của hắn, tốc độ của tráng hán áo xám cầm đầusau khi đạt tới trình độ nhất định, hai gã tráng hán áo xám kia đã bắt đầu có chút bị bỏ rơi lại phía sau. Bọn họ cũng biết người áo xám cầm đầu kia thật là háo thắng, không khỏi đồng thời cảm thấy một trận bất đắc dĩ, lão Đại, cho dù ngươi cùng với hắn so tài, cũng không nên nóng lòng nhất thời a.

Đang lúc hai gã áo xám cắn răng gia tốc, lại bắt đầu bị rớt ra khoảng cách. Đột nhiên, bọn họ đồng thời cảm thấy sau lưng một cỗ nhu hòa lực lượng truyền đến, thân thể hai người nhất thời nhẹ rất nhiều, tốc độ

lại đột nhiên gia tăng, cơ hồ là vài lần trong nháy mắt công phu liền rút ngắn khoảng cách bị giãn ra.

Quay lại nhìn, chỉ thấy Đường Tam chính hướng tới bọn họ mỉm cười vuốt cằm, hiển nhiên, cổ lực lượng kia là từ hắn mà đến.

Tâm tình cảm kích, trong lòng hai gã áo xám đồng thời kinh hãi, hắn mới nhiêu tuổi? Chẳng những bằng vào năng lực thân thể có thể cùng so với lão Đại, thậm chí còn có thể trợ giúp hai người mình.

Khó trách, khó trách.. .. . .

Rất nhanh, một hàng bốn người đãtừ sau thôn ra khỏi thôn, chính phía trước, là một đỉnh ngọn núi, thân núi cũng không cao, nhưng cực kỳ dốc đứng, cả vách núi cơ hồ là vuông góc với mặt đất, hơn nữa cực kỳ bóng loáng, không có thực vật gì tồn tại, đúng là một tòa núi đá.

Người áo xám cầm đầu có chút ý tứ khôngcó giảm tốc độ, mắt thấy đãtới trước núi, dưới chân đệm bước, phóng người lên, thẳng đến trên vách núi đá nhảy lên .

Đường Tam trong lòng hơi kinh hãi, nói như thế nào độ cao trước mặt đỉnh núi này cũng có hơn năm trăm thước, hắn liền tính toán tại trên thạch bích bóng loáng trực tiếp trèo lên sao? Nếu chỉ là bằng vào nhảy lên, Đường Tam tự hỏi cũng vô pháp làm được.

Dù sao, hắn cũng cần mượn lực mới có thể phát huy ra huyền diệu của Quỷ Ảnh Mê Tung .

Bất quá, rất nhanh nghi vấn trong lòng hắn liền giải khai, hiển nhiên, người áo xám cầm đầu kia cũng không có thể trực tiếp đặt lên, khi thân thể của hắn lên cao đến vị trí ước chừng hai mươi thước, mủi chân điểm trên vách núi đá một chút, lúc này mới lại bay lên.

Đường Tam ngưng mắt nhìn lại, nguyên lai, tại trên vách núi đá bóng loáng trong như gương, khoảng chừng mỗi cách mười thước còn có một chỗ lõm xuống, vừa lúc có thể mượn lực mà lên.

Trên mặt toát ra một tia mỉm cười, xem ra, Hạo Thiên Tông thật đúng là hoàn toàn niêm phong, nhưng là vách núitrước mắt này, hồn sư dưới bốn mươi cấp sẽ không có năng lực trèo lên.

Cho dù có đủ thực lực, cũng phải có đủ dũng khí mới được. Huống chi, nếu có người ở đỉnh núi phát động công kích, như vậy, cho dù là cường giả sáu, bảy mươi cấp cũng không nhất định có thể lên núi như mong muốn. Tuyệt đối được cho là tấm chắn trời.

Mặt khác hai gã áo xám cũng đồng dạng phóng người lên, bọn họ sẽ không giống người áo xám cầm đầu kiêu ngạo như vậy, mỗi hai mươi mét mới mượn lực một lần, tiêu chuẩn mười mét mượn lực một lần, rất nhanh nhảy lên đuổi theo.

Đường Tam cũng không hiển lộ thực lực của mình, thủy chung đi theo sau lưng hai gã áo xám, cũng là mười mét mượn lực một lần, thoải mái hướng về phía trước trèo lên.

Rất nhanh, người áo xám cầm đầu đã tới đỉnh núi rồi, quay đầu hướng dưới chân núi xem, nhìn thấy Đường Tam đi theo ở phía sau, trong mắt nhiều ít có vài phần khen ngợi, đợi cho ba người toàn bộ lên núi, lúc này mới lại cất bước. Trong toàn bộ quá trình, vẫn chưa hướng Đường Tam nói một chữ.

Lên đỉnh núi, tầm mắt phía trước rộng mở, trở nên sáng sủa. Ở bên kia núi đá, đã không còn đơn điệu như vậy, phóng mắt nhìn lại, phía trước trên núi có hàng loạt thảm thực vật màu xanh biếc.

Bốn người liền một trước ba sau, hướng tới trong núi mà đi.

Thông qua quan sát, Đường Tam phát hiện, phiến núi non này rất là kỳ lạ, đại bộ phận ngọn núi đều phi thường dốc đứng, hơn nữa giữa núi cùng núi, lại từ khe núi tạo thành. Muốn vào núi, nếu là vừa trèo lên một chút, không thể nghi ngờ sẽ sinh ra tiêu hao thật lớn. Nếu là ở mỗi một tòa núi đều bố trí phòng ngự mà nói, như vậy, liền cần trải qua một đạo tiếpđến một đạotấm chắn trời. Cho dù số lượng người tiến công là hơn mười lần người phòng ngự, cũng không nhất định có thể đánh vàođạt ý nguyện. Địa hình này thật sự rất hiểm ác.

Đi được không bao lâu, bọn họ đã tới dưới chân đỉnh núi cuối cùng rồi. Độ cao năm trăm thước, đã có mây mù lượn lờ. Làm Đường Tam giật mình chính là, người áo xám một bên thế nhưng phóng người lên, bay thẳng đến phía trước khe núi sâunhảy xuống, cả người nháy mắt biến mất trong mây mù không thấy.

Hai gã áo xám đi ở trước người Đường Tam, một người quay đầu, hướng Đường Tam nhoẻn miệng cười. Thân thủ chỉ chỉ dưới chân phía trước, lúc này mới hướng khe núi sâu nhảy xuống.

Đường Tam tập trung suy nghĩ vừa thấy, không khỏi bật cười, nguyên lai. Tại tòa đỉnh núi cuối có cái dây xích sắt ngầm thô to như cánh tay, kéo dài xa xa. Không cần hỏi, hẳn là là đi tiếp đến trên một tòa đỉnh núi khác. Mà mây mù mờ ảo, đem nó che dấu ở trong đó rất tốt, nếu không nhìn kỹ, thật đúng là rất khó phát hiện.

Tuy rằng xích sắt sẽ ở không trung lay động, nhưng chỉ cần có thực lực nhất định, có thể ổn định trụ thân thể của chính mình. Tự nhiên có thể đi qua. Điểm này, ba mươi cấp hồn sư cũng có thể thoải mái làm được.

Đường Tam lập tức liền hiểu đượcdụng ý của bố trí này. Nếu có địch nhân tập kích, như vậy, hoàn toàn có thể ở cửakhẩu thứ nhất nếu không ngăn cảnđược địch nhân sẽ lui về, bằng xích sắt sang tòa núi thứ hai, sau đó chặt đứt móc sắt, cứ như vậy, chẳng những có thểkéo dài thời gian. Cũng có thể tiếp tục lấy tòa núi thứ hai làm địa phương chống đỡ địch đến. Thiết kế như thế, không thể gọi làkhông xảo diệu.

Ngay cả tình huống đi trên Địa Ngục Lộ Đường Tam còn không sợ, huống chi xích sắt nho nhỏ trước mắt này. Bay lên trời, dưới chân chuyển động nhẹ nhàng, cả người đã dừng ở phía trên xích sắt, mắt xích là kéo dài lên phía trên, hiển nhiên cuối ngọn núi phải so với phía trước cao hơn. Đường Tam dựa vào một thân hồn lực, cả người giống như là dán tại trên dây xíchtrượt về phía trước.

Khoảng cách giữa hai tòa ngọn núi rất xa, chừng gần ngàn mét. Người dẫn đầu lúc này đã đi đến đoạn giữa của xích sắt, dưới ảnh hưởng của ngọn núi, xích sắt dưới chân rung động cũng trở nên càng ngày càng kịch liệt, cơ hồ đều hai bên trái phải đong đưa, biên độ gần như mười mét.

Người áo xám đi tuốt đàng trước mặt ngừng một chút, quay đầu lại nhìn về phía Đường Tam, thấy hắn đuổi kịp suôn sẻ, lúc này mới tiếp tục đi. Hiển nhiên, hắn cũng không giống mặt ngoài bất cận nhân tình (không hợp tình người) như vậy, ít nhất còn quan tâmtình huống của Đường Tam.

Thấy như vậy một màn. Đường Tam trên mặt không khỏi toát ra một tia mỉm cười. Dù sao cũng là người đồng tông, tuy rằng bản thân là từ ngoài đến. Nhưng dù sao còn có quan hệ huyết thống, có lẽ, địch ý hắn đối chính mình hẳn là là bởi vì phụ thân.

Đoạn đường kế tiếp, giống như là không ngừng lặp lại, chẳng qua khe núi sâu giữa núi cùng núitrở nên càng ngày càng sâu. Vẫn thông qua xích sắt đi lênđỉnh núi thứ tư, tình huống của xích sắt đãbắt đầu phát sinh thay đổi, bởi vì lạnh giá cùng hơi ẩm, từ tòa đỉnh núi thứ tư đến đỉnh núi thứ năm, mặt trên xích sắt liên tiếp ngưng kết thành một tầng băng lăng, trơn nhẵn không để lại dấu tay. Làm độ khó khăn trên diện rộnggia tăng.

Lần này, Hắc y nhân cầm đầu không có nóng lòng đi trước, mà trước là dừng lại cước bộ, từ trong lòng lấy ra một dây thừng, một bên đeo ở bên hông mình, bên kia thìbuộc ở trên xích sắt trước mặt. Mặt khác hai gã áo xám đã tiến hành động tác đồng dạng .

“Cho ngươi.”Người áo xám cầm đầu lấy một dây thừng đồng dạng đưa cho Đường Tam.

Lấy thực lực Đường Tam cùng Lam Ngân Thảo của hắn, tự nhiên là không cần mấy thứ này làm bảo vệ, huống chi hắn bây giờ còn có thể bay. Nhưng hắn vẫn là giống ba gã áo xám buộc trên xích sắt, tiếp tục vẫn duy trì phong cách vốn có của hắn.

Dây thừngbuộc chặt, trong ánh mắt của ba gã áo xám đều nhiều có chút khẩn trương, hiển nhiên, giai đoạn này cũng không phải dễ đi.Người áo xám thủ lĩnh thét dài một tiếng, phóng người lên, lúc này đây, hắn rõ ràng đã khống chế độ cao bay lên khôngcùng cự ly đi tới của mình, mũi chân ở trên xích sắt điểm nhẹ, lại tiếp tục đi tới, mỗi một lần lên xuống, đều khoảng chừng mười mét.

Thẳng đến hắn đi hơn năm mươi mét, tên áo xám thứ hai mới bắt đầu di động, học bộ dáng mượn lực của hắn ở trên xích sắt .

Dây thừng trên người bọn họ ngay tại trên xích sắt trượt, cũng không ảnh hưởng một chút nào hành động của bọn họ, mà lại có thể đủ để phát ra tác dụng bảo hộ .

Đường Tam như trước đi ở cuối cùng, hắn đương nhiên không có phản ứng khẩn trương gì hết, cũng không có giốngba người trước mặt mượn lực toát ra như vậy, hắn hiểu được, ba gã áo xám sở dĩ lựa chọn như vậy, là tận lực giảm bớt tiếp xúc cùng xích sắt bị đóng băng, dù sao, những chỗ đóng băng không có khả năng hoàn toàn giống nhau, xuất hiện một chút biến hóa gì, cũng sẽ khiến cho bản thân mất đi cân bằng.

Độ caođỉnh núi thứ tư đãvượt qua hai ngàn mét. Từ nơi này ngã xuống, chỉ cần không biết bay, cho dù là Phong Hào Đấu La cũng rất khó toàn mạng.

Giai đoạn cuối cùng này có vẻ đặc biệt dài, rất nhanh, bốn người đều đã biến mất ở bên trong mây mù .

Ngay lúc Đường Tam thản nhiên tiếp tục đi, đột nhiên, một cỗ nguy cơ không hiểu đập vào trong đầu.

Cảm giác nguy cơ xuất hiện, hắn đầu tiên nghĩ đến chính là người áo xám thủ lĩnh đi đầu, Tử Cực Ma Đồng nháy mắt phát động, hướng phía trước nhìn lại. Nhưngkhi hắn nhìn tới, tên áo xám kia đãđi lên bờ bên kia, giống như trước, ở đó lẳng lặng đợi bọn họ.

Nhưng là,cảmgiác nguy cơ lại chợt trở nên mãnh liệt, tại loại thời điểm này, Đường Tam tự nhiên sẽ không luyến tiếc tinh thần lực của mình, tinh thần dao động mãnh liệt phóng thích ra, lúc này mới phát hiện nơi nguy cơ chân chính phát ra.

Một con quái điểu thân thể khổng lồ, đang từ một bên trong mây mù bay tới, mà lộ tuyến bay của nó, chính là bay xuyên quavị trí của xích sắt .

Chim có thể ở trên trời cao hai ngàn mét phi hành, cường độ thân thể tất nhiên khủng bố, xích sắt này lại là sau khi đóng băng trở nên thực giòn. Một khi va chạm, kết quả không cần phải nghĩ cũng biết.

Cũng không phải tinh thần cảm giác của Đường Tam không minh mẫn, mà là tại trên trời cao bị ảnh hưởng quá lớn, độ ẩm, mây mù, gió, biến hóa xích sắt dưới chân, còn phải quan sát ba gã áo xám, một tâm sử dụng nhiều chỗ, hắn có thể thông qua tinh thần lực phát hiện quái điểu kia xuất hiện đãrất không dễ dàng .

Thời khắc nguy cấp, Tử CựcThần Quang trước tiên kích phát, hai đạo trầm tĩnh lam quang từ trong mắt Đường Tam phụt ra, đồng thời trong miệng hét lớn một tiếng, “Cẩn thận.”

Phản ứng của Đường Tam không thể tínhlà không nhanh, nhưng đúng là vẫn còn chậm một bước. Khi Tử CựcThần Quang của hắn oanh kích trên người quái điểu, khiến cho đầu nó hoàn toàn bị nổ tan, thân thể của quái điểu khổng lồ kia cũng va chạm thật mạnh vào xích sắt .

Lực chấn động thật mạnh, tiếng đứt gãy vang lên chói tai, xích sắt dài hơn ngàn thước từ giữa mà đoạn.

Mặc dù có nhắc nhở trước của Đường Tam, nhưng hai gã áo xám này như cũ ở trên xích sắTiểu Vũẫn là phản ứng không kịp, thân thể chợt rơi xuống, bọn họ có thể làm cũng chỉ là nắm chặt dây thừng quấn quanh ở bên hông, muốn bắt lấy xích sắt, đã chậm rồi.

Người áo xám đối diện đã lên bờ nhất thời khẩn trương, nhưng hiện tại hắn cũng không có biện pháp gì.

Dưới chân không còn, Đường Tam liền cảm giác được không ổn, hào quang màu lam nồng đậm từ chân phải lóe ra, nháy mắt ổn địnhthân thể, bất quá hắn cũng không có nửa phần dừng lại, một cây Lam Ngân Hoàng lặng yên ném ra, trực tiếp quấn quanh xích sắt đang đong đưa bên dưới trên bờ bên kia, mặt khác hai cănLam Ngân Hoàng cũng là nháy mắt bắn nhanh mà ra, chuẩn xác cuốn lấy bên hông hai gã áo xámđang rơi xuống bên dưới.

Hắn lúc này, không thể nghi ngờ hình thành cây cầu ở trung gian .

Hai gã áo xám kia cũng đều là tinh anh trong Hạo Thiên Tông trẻ tuổi một thế hệ, bên hông bị níu chặt, bọn họ chỉ biết có người cứu viện. Không kịp nhìn, hai người vội vàng đề khí khinh thân,(vận khí nhẹ người)làm hết khả năng giảm bớt áp lực mang đến cho Đường Tam.

Dướitác dụng của xích sắct, thân thể ba người đồng thời hướng tới đối diện vách núi đánh tới, mắt thấy sắp tới vách núi, Đường Tam chân phải đá ra một đạo kình phong, làm chậm lại xu thế chuyển động của thân thể. Đồng thời Lam Ngân Thảo ở phía trên quấn quanh xích sắt rất nhanh buộc chặt.

Nếu lúc này không ai có thể đủ nhìn đến chỗ Lam Ngân Hoàng cùng xích sắt tiếp xúc, sẽ giật mình phát hiện, từtrên Lam Ngân Thảo trong suốt thấu triệt kia, sinh trưởng ra một mũi nhọn màu lam tinh mịn, đâm thật sâu vào bên trong xích sắt, hoàn toàn tránh cho nguy hiểm từtrên xích sắt đóng băng rơi xuống.

Lam Ngân Thảo ở hai bên đồng thời buộc chặt, kéo gần khoảng cách của Đường Tam với xích sắt cùng với hai gã áo xám phía dưới, mà lúc này, tên áo xám trên bờ kia cũng đã phản ứng lại, mừng rỡ, hai tay bắt lấy xích sắt, nhanh chóng đem ba người hướng về kéo lên.

---

148. Chương 147: Khiếu Thiên Đấu La

Rốt cuộc đã đến đỉnh núi, Đường Tam không biết cảm giác này nói thế nào, sắc mặt của hai gã áo xám

được hắn cứu cũng đã tái nhợt.

Ở giữa hai bờ sinh tử một hồi, cho dù là ai đi nữa cũng tuyệt đối không thể cảm thấy dễ chịu.

Tên áo xám cầm đầu thở phào một hơi nhẹ nhõm, ánh mắt bình tình, ưu nhã nhìn chăm chú Đường Tam, đột nhiên một quyền hướng bả vai đánh tới.

Bả vai Đường Tam có chút giật mình, nhưng cũng ngừng lại ngay, hắn cũng không có ngăn cản, bởi vì hắn rõ ràng cảm giác được một quyền này của người áo xám không có ác ý gì.

Phanh một tiếng vang nhỏ, nắm tay rơi vào trên vai Đường Tam, gã áo xám cầm đầu ha ha cười, "Hảo huynh đệ, đa tạ."

Đường Tam cười khổ nói: "Đại ca, lần sau ngươi có thể đấm nhẹ một chút được không, nắm tay của ngươi rất nặng a!"

Người áo xám dùng sức vỗ vỗ bả vai Đường Tam,"Ngươi còn che giấu nữa, rõ ràng là đầu khớp xương của ngươi khiến tay ta cũng phải có cảm giác đau, thật không biết ngươi luyện tập như thế nào. Ta gọi là Đường Long. Ngươi gọi ta là đại ca cũng không sai, trong những người đồng lứa như chúng ta, ta lớn tuổi nhất. Hai người này là Đường Thiên, Đường Ngọc, cũng đều huynh đệ trực hệ như chúng ta. Lần này, may mà có ngươi cứu mạng bọn họ."

Trên mặt của Đường Thiên và Đường Ngọc sớm đã tràn đầy vẻ cảm kích, hai người hướng Đường Tam gật gật đầu, Đường Thiên nói: "Huynh đệ, đại ân không lời nào cám ơn hết được."

Đường Tam nói nhanh: "Đều là huynh đệ trong nhà, nói như vậy để làm gì. Đổi lại nếu là các ngươi, các ngươi cũng sẽ cứu ta thôi, không phải sao?"

Đường Ngọc nét mặt khổ sở nói:"Chúng ta cũng muốn thế nhưng mà phải có năng lực mới được a! Nghe nói ngươi là song sinh võ hồn. Chủ tu vũ hồn của ngươi là Lam Ngân Thảo sao?"

Đường Tam gật gật đầu.

Đường Long cười nói:"Nghe nhị cô khen ngươi đến mức thiên hoa bay loạn (ba hoa chích chòe). Vốn ta còn có chút không phục. Nhưng hiện tại ta phục rồi. Ngươi mới ngần này tuổi mà đã có tu vi như vậy. Thật sự là không dễ dàng. Xem bộ dáng ngươi hẳn là đã đột phá năm mươi cấp. So với hai người bọn hắn, một điểm cũng không kém."

Đường Thiên cùng Đường Ngọc liếc nhau. Hai người ngoài miệng mặc dù chưa nói. Nhưng trong lòng lại thầm nghĩ. Đâu chỉ là không kém. Bọn hắn có thành tích như bây giờ là vì lúc trước đã được người nhà dùng hồn lực để trợ giúp.

Không nói đâu xa. Lúc ba người đồng thời rơi xuống. Hắn vẫn kịp phản ứng vừa cứu người lẫn cứu chính mình. Khả năng phản ứng của hắn người bình thường không có khả năng so sánh được.

Đường Long xem đoạn xích sắt một chút. Tức giận nói:"Thứ này đã hỏng rồi đáng lẽ nên thay rồi mới phải. Hôm nay thật sự là xui xẻo. Cư nhiên gặp phải một con chim. Bất quá cũng là do ta khinh suất. Nếu chú

ý một chút thì đã có thể phát hiện ra vậy thì cũng sẽ không gặp phải cạm bẫy nguy hiểm đến như vậy. Trở về tông chủ khẳng định lại mắng ta."

Nhìn bộ dáng cúi đầu ủ rũ của hắn, Đường Tam không khỏi có chút buồn cười. Vị huynh trưởng này nhìn qua có chút thô nhưng lại rất chân thật thẳng thắn.

Đường Thiên nói:"Đại ca, nhanh trở về thôi. Đừng làm cho tông chủ chờ sốt ruột. Việc xích sắt đứt gãy cũng không phải do ca gây ra. Tính chúng ta xui xẻo là được. Tông chủ nếu trách phạt. Chúng ta cùng nhau thừa nhận là được."

Đường Long cười hắc hắc, nói:"Hảo tiểu tử, lần sau có hảo tửu sẽ mời các ngươi uống. Đi thôi."

Đến tòa sơn phong thứ năm, cũng là tiến vào ngọn núi cuối cùng trong Hạo Thiên Tông. Hạo Thiên Tông chính là ẩn cư ở trên ngọn sơn phong này.

Mặc dù không có đình đài lầu các, nhưng đưa mắt nhìn lại, trông nó cũng giống như một tòa thành, toàn bộ kiến trúc màu xám, nhìn qua giống như là một bộ phận của ngọn núi, cơ hồ chiếm cứ cả đỉnh núi.

Đã hiểu rõ ba người này một chút, Đường Tam cũng không giống như lúc trước bảo trì khoảng cách với bọn họ, không nhịn được hỏi:"Đường Long đại ca, Hạo Thiên Tông của chúng ta trú tại một địa phương hiểm trở, nếu cần đến vật tư thì làm sao có thể vận chuyển vào được ? Chẳng lẽ cũng là thông qua xích sắt sao?"

Đường Long gật gật đầu, nói:"Đây chính là một phương pháp huấn luyện đặc thù của tông môn. Mỗi đệ tử bổn môn khi đạt tới mười sáu tuổi, đều phải tham gia vận chuyển vật tư. Đương nhiên, bình thường đều có dây bảo hiểm chứ không như tình huống hôm nay chúng ta gặp phải. Đó là một dây loại mang bảo hiểm, kể cả xích sắt bị đứt, thì ít nhất cũng có thể cam đoan tính mạng được bảo đảm an toàn. Ai ngờ hôm nay thật là xui xẻo. Nhớ lại khi xưa lúc Đường Thiên lần đầu tiên đi qua xích sắt, còn bị dọa bật khóc. Ha ha."

Đường Thiên quẫn bách nhìn Đường Long, tức giận nói:"Đã qua nhiều năm như vậy, ngươi vẫn còn kể lại sự tình đó cho Đường Tam huynh đệ làm chi? Nhanh quay về tông môn đi, đừng làm cho tông chủ sốt ruột."

Đường Tam trong lòng hiểu được, lúc trước bọn họ không cho mang theo dây bảo hiểm, chỉ sợ là để thử dò xét thực lực của mình. Đồng thời cười khổ, cô cô, người đến cùng đã nói gì với người trong tông môn khiến cho bọn họ đối với ta sinh ra địch ý lớn như vậy. Bất quá hiện tại xem ra các huynh đệ có huyết thống trực hệ cùng mình cũng rất thẳng thắn.

Bốn người tiếp tục bước đi, quan hệ rõ ràng trở nên hài hòa hơn rất nhiều. Nhất là Đường Long, tính tình người này rõ ràng rất thẳng thắn, đến lúc này đã ko còn tỏ ra ngạo mạn gì nữa, thân thiết ôm bả vai Đường Tam hướng tông môn đi đến.

Tòa kiến trúc này rất lớn, tựa như bảo lũy được làm hoàn toàn bằng đá, cửa chính cao tới năm thước, mặc dù không thể cùng Giáo Hoàng Điện so sánh, nhưng loại kiến trúc toàn bộ bằng đá này lại có vẻ đặc biệt riêng, phía trên cửa chính, ba chữ cứng cáp được khắc bằng đá, mang theo ngạo khí sánh ngang với đất trời xung quanh, Hạo Thiên Tông.

Ở trước cửa chính, hai gã thanh niên cũng mặc áo xám thấy bốn người đi tới vội vã khom người hành lễ, nhưng một người trong đó vẫn ngăn cản Đường Tam lại ,"Thỉnh ngài đưa ra bổn môn tín vật."

"Tín vật?" Đường Tam sửng sốt một chút, hắn đương nhiên không biết cái gì là tín vật, không khỏi có chút nghi hoặc nhìn hướng Đường Long.

Đường Long cười nói:"Chính là Hạo Thiên Chùy a! Chẳng lẽ còn có cái gì có thể thay thế Hạo Thiên Chùy để chứng minh thân phận của trực hệ đệ tử trong tông môn của chúng ta sao? Bọn họ nhìn ngươi không quen, nên mới yêu cầu ngươi phải xuất ra, đây là quy củ. Cho bọn hắn xem một chút là được. Nơi này chỉ có tông môn trực hệ đệ tử mới có thể tiến vào. Tông môn phụ chúc cùng ngoại môn đệ tử đều ở thôn bên ngoài kia."

Nói tới đây, tâm tình của hắn thoáng có chút sa sút, nhìn ánh mắt của hắn Đường Tam có thể đoán được vài phần, quả thật, chỉ cần nhìn quy mô của cái thôn ở ngoài kia là có thể nhìn ra, nhiều nhất chỉ có mấy trăm người mà thôi, phụ chúc phụ thuộc Hạo Thiên Tông đã ít như vậy, có thể thấy tình cảnh hiện tại của tông môn rất gian nan.

Đường Tam ánh mắt trở nên ảm đạm, hắn đương nhiên hiểu được nguyên nhân ánh mắt của mấy người huynh đệ này với mình, hôm nay Hạo Thiên Tông bị biến thành như vậy, mặc dù không thể nói toàn bộ đều là trách nhiệm của phụ thân, nhưng phụ thân cũng không thể đổ trách nhiệm cho người khác

Tay trái vừa lộn, hắc quang lưu động, Hạo Thiên Chùy đã xuất hiện trong lòng bàn tay.

Đường Long tam huynh đệ từ Đường Nguyệt Hoa đã biết Đường Tam là song sinh võ hồn, hiện tại hắn chủ tu không phải là Hạo Thiên Chùy, nên sẽ không có gì ngạc nhiên.

Nhưng này hai gã thủ vệ trực hệ đệ tử này sẽ không như vậy. Bọn họ nguyên bổn tưởng rằng Đường Tam cùng Đường Long ba người cùng nhau đến đây thì thực lực của Đường Tam khẳng định cũng phải tương đương không khác biệt nhiều lắm.

Nhưng bọn chúng lại thấy Hạo Thiên Chùy của Đường Tam đến một cái hồn hoàn cũng không có.

Nguyên bổn từ ánh mắt tôn kính nhất thời biến thành lạnh nhạt.

Hồn sư giới, nhất là hồn sư tông môn, thực cường đại thường biểu hiện cho rất nhiều thứ. Mặc dù bọn họ chưa nói gì, nhưng ánh mắt đã trở nên quái dị.

Đường Long tức giận đích vỗ cho mỗi tên một cái ,"Nhìn cái gì vậy, còn chưa tránh ra."

"Vâng." Hai gã đệ tử lúc này mới tránh ra, nhưng trong lòng thầm nghĩ, khó trách trước kia chưa từng thấy, nguyên lai bất quá là lửa bạc trên đầu cây thương (chắc là yếu ớt, chết yểu), bộ dáng trông cũng không tồi, đáng tiếc không có thực lực gì.

Tiến vào bên trong đại môn, đầu tiên là một đại sảnh rộng rãi thoáng mát, phía sau mới là kiến trúc cao lớn bằng đá, Đường Long hướng Đường Tam giới thiệu nói:"Tông môn trực hệ đệ tử trên dưới bốn đời ước chừng có hơn hai trăm người. Chúng ta xem như đời thứ ba. Cũng chiếm nhiều nhân số nhất, khoảng hơn trăm người. Nơi này là tiền viện, bình thường chỉ khi tông chủ muốn tập hợp mọi người thì mới dùng đến. Hậu viện còn lớn hơn nữa, đó mới là địa phương để chúng ta tu luyện. Tông môn chú trọng thực chiến, hàng thàng các đệ tử ba đời, bốn đời đều phải tiến hành thực chiến diễn luyện dưới sự giám sát của các trưởng lão. Vì thế mới lấy thực lực tiến hành bài danh."

Được Ngọc có niên kỉ nhỏ nhất cười nói:"Lão đại đã liên tục mấy năm đều là cấp cao nhất trong sô đệ tử đời thứ ba. Hắn sợ ngươi tới đoạt vị trí của hắn, cho nên trước mới đi xem mặt ngươi trước đó a!"

Đường Long ha ha cười, dùng sức vỗ vỗ bả vai Đường Tam ,"Không nói gạt ngươi, ta thật sự có ý nghĩ như vậy. Huynh đệ, chút nữa chúng ta luận bàn một chút."

"Ta như thế nào có thể là đối thủ của đại ca, không cần phải so đo làm gì."

Đường Tam dù sao cũng rất thông minh, tâm sáng như gương (cái này thì hình như không đúng, mưu sâu kế hiểm chính là Đường Tam ^.^), hắn biết, đừng đầu lớp đệ tử đời thứ ba, khẳng định sau này có quan hệ rất lớn với người kế thừa vị trí tông chủ. Cho đến bây giờ hắn đối với vị trí tông chủ của Hạo Thiên Tông chưa từng suy nghĩ nhiều quá, chỉ là hy vọng bằng vào lực lượng của chính mình có thể giúp được tông môn.

Càng huống chi, mình lần này quay trở về tông môn quan trọng hơn chính là để thay phụ thân thỉnh tội, không thể tranh cường háo thắng được .

Đường Long biến sắc, nghiêm túc nói:"Huynh đệ, không cần phải khách khí. Chút nữa hẳn là ngươi sẽ minh bạch thôi. Nhanh nào, chúng ta nhanh chóng diện kiến tông chủ thôi.

Phỏng chừng bọn họ đã chờ lâu rồi. Đường Ngọc, ngươi đi báo cho tứ thúc một tiếng về chuyện xích sắt ở ngoài kia, không được chậm trễ."

"Hảo." Đường Ngọc xoay người đi, Đường Long cùng Đường Thiên mang theo Đường Tam tiến nhập kiến trúc chính của Hạo Thiên Tông.

Kiến trúc của Hạo Thiên Tông không có nửa phần xa hoa, nhưng cũng không thể nói đơn giản, đặc điểm lớn nhất có thể dùng hai chữ mộc mạc để hình dung.

Tiến vào trong kiến trúc chính của tông môn, đó cũng là một tòa thành bình thường, xuyên qua một phòng lớn, rồi từ thang ở bên sườn lên thẳng lầu hai.

Trên đường chứng kiến không ít Hạo Thiên Tông đệ tử, hết thảy đều mặc trang phục màu xám, Đường Long huynh đệ mang theo Đường Tam đi tới lầu hai ở bên sườn rồi dừng lại trước một cái cổng vòm.

Đường Long giơ tay đập hai cái trên cửa ,"Tông chủ, chúng ta đã đem Đường Tam tới."

"Vào đi." Âm thanh trầm thấp hùng hậu từ bên trong gian phòng vang lên, tai Đường Tam nghe thấy vậy, cảm thấy thật thân thiết, bởi vì thanh âm này cùng thanh âm của phụ thân Đường Hạo ít nhất có tám phần giống nhau.

Đường Long đẩy cửa phòng ra, hướng Đường Tam dùng ánh mắt ra dấu một cái, lúc này mới dẫn đầu đi vào, Đường Thiên không có theo vào, mà đứng ở cửa.

Đây là một gian phòng chừng hơn trăm thước vuông, bên trong bài biện rất đơn giản, có một chiếc bàn rất lớn, bao trùm hai mặt vách tường là các giá sách, còn có hai hàng ghế trường kỷ hẹp và dài.

Đường Nguyệt Hoa ưu nhã ngồi ở trên ghế trường kỷ, chứng kiến Đường Tam mặc một bộ bạch y đi theo Đường Long tiến vào, mặt trở lên tươi cười rạng rỡ.

Đường Tam tự nhiên liếc mắt một cái đã thấy được cô cô, nhưng hắn bị hấp dẫn bởi thân ảnh ở sau chiếc bàn nọ.

Vóc người cao tới hai thước có hơn, lưng hùm vai gấu, khuôn mặt như đao tạc, tóc ngắn hoa râm.

Đồng dạng cũng mặc áo xám, nhưng hắn đứng ở nơi đó, cả người giống như là trung tâm của cả tòa thành.

Thân cao hai thước có lẽ cũng không tính đặc biệt cao lớn, nhưng nếu như để Đường Tam dùng một từ để hình dung người trước mặt này, thì hắn chỉ có thể nghĩ đến hai chữ nguy nga.

Phụ thân có hai mắt đục ngầu, đó là hậu quả của vết thương cũ, mà người trước mắt này rõ ràng cùng phụ thân có đến bảy tám phần giống nhau nhưng nhìn qua, nam tử này so với phụ thân còn muốn trẻ hơn vài phần, hai mắt hắn lấp lánh hữu thần như đuốc, thoáng cái nhìn chăm chú Đường Tam. Mênh mông rộng rãi, không có bất cứ gì che giấu được hơi thở phô thiên cái địa phóng đến, áp lực cực lớn thoáng cái đã bao phủ trên người Đường Tam.

Nhưng xảo diệu chính là, phần áp lực này lại vượt qua Đường Long, một điểm cũng không có tác dụng lên trên người hắn.

Đường Long thực lực không kém, sắc mặt vội vã hơi khẽ biến. Lại nhìn sang Đường Tam, trong ánh mắt không khỏi thêm vài phần lo lắng.

Nhưng khiến cho Đường Long kinh ngạc hơn là, Đường Tam đi vào trong phòng đối mặt với áp lực nọ, thần sắc vẫn không có chút nào biến hóa. Hai chân đứng thẳng mơ hồ hình thành chữ "Đinh", sống lưng thẳng tắp, nét ưu nhã trên mặt biến mất, được thay bằng vẻ mặt tôn kính.

Hai đầu gối bẻ xuống, Đường Tam trên người mơ hồ thay đổi, có thể thấy hai tầng quang mang lam bạch nhàn nhạt hiện lên bên ngoài lớp da của hắn, phù phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, hướng người nam tử đang phóng xuất hơi thở mênh mông ở phía sau bàn án vái chào.

"Đường Tam tham kiến tông chủ." Đơn giản chỉ có sáu chữ. Mỗi một chữ từ trong miệng hắn phun ra đều cực kì rõ ràng, cũng phi thường liền mạch.

Đồng tử của Đường Long có chút mở to ra. Người này thật sự là loài người sao? Đối mặt với uy áp của tông chủ mà hắn cư nhiên còn có thể tự do quỳ lạy sao. Lại còn có thể mở mồm nói chuyện nữa.

Chẳng lẽ. Thực lực của hắn còn mạnh hơn cả mình hay sao ? Nhưng mà nhị cô nói hắn mới chỉ có hai mươi tuổi.

Kì thật, hắn đâu biết rằng áp lực mà Đường Tam lúc này thừa nhận kinh khủng đến cỡ nào.

Áp lực vừa rồi cực lớn giống như là một tòa núi cao chọc trời. Áp bức khiến hắn không cách nào thở mạnh được. Lúc này nhìn qua Đường Tam rất bình tĩnh, nhưng trên thực tế chính hắn đã phải đồng thời mở ra cả hai đại lĩnh vực.

Sát Thần lĩnh vực ở bên trong, bên ngoài dùng Lam Ngân lĩnh vực để che chắn, nên từ ngoại giới không cách nào cảm nhận được hơi thở của hắn phóng thích ra.

Hơn nữa hiện tại hắn đang cảm thấy rất căng thẳng.

Dù sao cũng đã phục dụng hai đại tiên thảo cùng với vô số kinh nghiệm rèn luyện khí lực, Đường Tam lúc này giống như là đang ở dưới thác nước tập luyện vung chùy, phải thừa nhận áp lực cực lớn.

Mỗi động tác của hắn, kì thật đều là tìm kiếm tới điểm yếu của áp lực, thông qua động tác đó để giảm bớt áp lực với bản thân.

Còn việc hắn có thể nói ra sáu chữ, thực chất là hắn dùng nội lực phun ra thành âm.

Nam tử sau bàn án thu ánh mắt lại, tất cả áp lực trong nháy mắt biến mất. Đường Tam chỉ cảm thấy thân thể chung quanh không còn chút áp lực nào, phảng phất lực lượng cả người đều như nước thoát đi. Nếu như không phải hắn thường xuyên luyện tập tại thác nước nên mới ổn định được hạ bàn, nếu không lần này hắn phải xấu hổ mà gục ngã. Nhưng đúng là hắn vẫn còn ổn định được thân thể của chính mình, trên người thoáng có chút run rẩy, nhưng lại như trước bảo trì bộ dáng quỳ gối trên mặt đất.

"Đứng lên đi." Thanh âm hùng hậu từ miệng của nam tử kia truyền ra. Không sai, người này chính là Hạo Thiên Tông đương kim tông chủ, thân đại ca của Đường Hạo, Đường Khiếu, một trong song đấu la của Hạo Thiên Tông. Phong hào của hắn là Khiếu Thiên.

Đường Tam không có lập tức đứng dậy, mà là dùng sức hướng Đường Khiếu khấu đầu ba lần. Cái trán cùng mặt đất tiếp xúc, phát ra ba tiếng đông đông đông.

Đường Nguyệt Hoa nhướng mày, vội vã tiến lên kéo Đường Tam,"Ngươi làm cái gì vậy? Lúc đầu chuyện của ba ba ngươi cũng không có thể đều do ngươi tới gánh chịu." Bất luận là nàng hay là Đường Khiếu, tự nhiên đều hiểu được ba cái dập đầu này của Đường Tam đều là vì Đường Hạo hướng Đường Khiếu tạ tội.

Đường Tam động thân đứng lên, cúi đầu nói ,"Cha nợ con trả, đó là không thể chối cãi. Tông chủ, ta nguyện thay phụ thân gánh chịu hết thảy trách nhiệm."

Đường Khiếu từ sau khi Đường Tam bước vào phòng, thần sắc trên mặt có chút tâm tình bất định. Nghe hắn vừa nói như thế. Đường Khiếu mạnh mẽ phách một chưởng lên trên mặt bàn đá, phẫn nộ quát:"Ngươi gánh chịu nổi sao?"

Xích một tiếng vang nhỏ. Cái bàn trước mặt Đường Khiếu lặng yên không một tiếng động sụp xuống, biến thành bột phấn, nhưng hoàn toàn không làm ảnh hưởng gì đến chung quanh. Vô tình, hắn đã thể hiện ra tu vi thâm hậu kinh khủng của hắn.

Đường Long đứng ở một bên âm thầm líu lưỡi, đây chính là cái bàn được làm trực tiếp từ hai tấn đá hoa cương vô cùng cứng rắn a. Phách vỡ cũng không khó, khó khăn chính là lặng yên biến nó thành bột phấn.

Đường Khiếu trừng mắt nhìn Đường Long liếc mắt một cái,"Ngươi lè lưỡi cái gì? Đi ra ngoài, đến phía sau núi làm một cái bàn khác đem về. Làm không tốt không cho ăn cơm."

"A?" Đường Long vẻ mặt khổ sở nhìn Đường Khiếu nhưng không dám phản bác

Đường Khiếu trừng con mắt ,"Vẫn muốn ta tha cho sao?"

"Con đi, con đi." Đường Long trước mặt tam đại đệ tử uy phong vô cùng, nhưng trước mặt Đường Khiếu ôn thuận như một chú mèo nhỏ, vội vã chạy ra ngoài.

Đường Tam lần nữa quỳ rạp xuống đất,"Con không biết chính mình có thể gánh chịu được nổi hay không, nhưng con nguyện dùng tính mệnh vì tông môn mà dốc hết sức, nguyện đem toàn bộ năng lực nghe tông môn hiệu triệu."

Đường Khiếu xoay người, đẩy cánh cửa sổ phiá sau ra, tay phải phất lên, thạch phấn trên mặt đất đột nhiên bị kéo dựng lên, cực nhanh bay ra bên ngoài không trung.

"Chuyện của mình, mà lại khiến cho một hài tử phải gánh chịu. Đường Hạo ơi Đường Hạo, ngươi thật sự vẫn muốn trốn tránh sao?"

Nghe Đường Khiếu nói, trước mắt Đường Tam không khỏi hiện ra hình ảnh phụ thân bị cụt tay trông thật tiêu điều,"Tông chủ, phụ thân không phải trốn tránh. Người nói rằng, người không còn mặt mũi nào đối mặt với tông môn. Nên không thể cho phép chính mình trở về."

Thanh âm của Đường Khiếu có chút run rẩy,"Hắn hoàn hảo chứ?"

Đường Tam yên lặng gật gật đầu,"Phụ thân tốt lắm, người mỗi ngày đều ở bên cạnh mẫu thân, sống nốt phần đời còn lại."

"Ở bên cạnh mẹ ngươi sao ?" Đường Khiếu mãnh liệt quay đầu lại, nhìn chăm chú Đường Tam, vành mắt hắn đã có chút đỏ lên.

Đường Tam nói:"Mẫu thân sau khi qua đời, hóa thân thành Lam Ngân Thảo. Phụ thân thủy chung làm bạn với nàng."

Đường Khiếu sửng sốt một chút, hít sâu khẩu khí,"Có lẽ, đây là kết cục tốt nhất cho hắn." Giờ khắc này, hắn phảng phất già nua rất nhiều, ánh mắt nhìn Đường Tam dần dần trở lên nhu hòa.

Quang mang chợt lóe, trong tay của Đường Tam xuất hiện một chiếc hộp đen dài và hẹp, hai tay đem nâng lên,"Tông chủ, đây là phụ thân sai ta mang đến. Người nói, đây là việc duy nhất người có thể làm vì tông môn."

Đường Khiếu vung tay lên, dễ dàng thực hiện động tác cách không nhiếp vật, hắc hạp nặng nề nằm gọn trong bàn tay của hắn như không có gì. Ngón tay khẽ chạm, hắc hạp mở ra, một nguồn năng lượng khổng lồ tràn ngập trong phòng, trong hộp có hai khối hồn cốt xuất hiện trước mắt Đường Khiếu, sắc mặt hắn không khỏi đại biến, râu tóc đều run rẩy.

Đường Tam chỉ cảm thấy hoa mắt, Đường Khiếu đã đi tới trước mặt hắn, một phát nắm được vạt áo trước ngực của Đường Tam, kéo hắn đến trước mặt mình. Đường Khiếu cơ hồ là run giọng nói:"Đường Hạo, Hạo đệ hắn, hắn……"

Đường Nguyệt Hoa lúc này cũng đã thấy trong chiếc hặc hạp dài và hẹp có hai khối hồn cốt, trong đầu trống rỗng, ngơ ngác đứng ở nơi đó, nước mắt không thể khống chế được chảy xuôi xuống.

"Phụ thân nói, nếu như người không làm như vậy, thì sẽ không có cách nào an tâm để làm bạn với mẫu thân sống nốt phần đời còn lại. Vết thương của phụ thân cũng đã giải trừ. Lúc đầu, khi người đem ta đưa đến chỗ cô cô thì đã làm điều này rồi. Tông chủ, ngài……"

"Gọi ta đại bá." Đường Khiếu gầm lên một tiếng, khiến lỗ tai của Đường Tam bị một trận tê dại.

"Đại bá." Giờ khắc này, thân thể của Đường Tam cùng Đường Khiếu tiếp xúc, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được tâm tình của Đường Khiếu đang kịch liệt ba động. Mặc dù vài thập niên không thấy, nhưng tình cảm huynh đệ của hắn đối với phụ thân không hề giảm sút.

"Đại ca, nhị ca hắn……" Đường Nguyệt Hoa lúc này đã khóc không thành tiếng, nhìn thấy hai khối hồn cốt, toàn thân đều run rẩy kịch liệt.

Ba một tiếng, Đường Khiếu khép chiếc hắc hộp lại, đồng thời buông Đường Tam ra tóm lấy vạt áo ở tay hắn,"Tiểu Tam, phụ thân vẫn thường gọi ngươi như vậy sao."

Đường Tam gật đầu.

Ánh mắt của Đường Khiếu dần dần bình tĩnh trở lại,"Ngươi biết không, kì thật, cho tới bây giờ ta cũng không cho rằng hắn làm sai cái gì. Nếu như A Ngân lựa chọn ta, có lẽ ta cũng sẽ làm giống như hắn thậm chí so với hắn còn muốn kịch liệt hơn. Cho nên, sau này bất luận người khác nói như thế nào, ta cũng không hy vọng chuyện của Đường Hạo trở thành gánh nặng của ngươi. Vì tông môn mà hết sức, là việc mà ngươi

phải làm, nhưng không phải bởi vì chuyện của phụ thân ngươi, mà là bởi vì, ngươi là một phần tử của tông môn."

Đường Tam cảm giác được, trong lồng ngực mình có cái gì đó, cúi đầu, cảm kích nói :"Cám ơn ngài, đại bá."

Đường Khiếu nhìn Đường Tam, trong ánh mắt có vài phần biến hóa,"Ngươi lớn lên giống mụ mụ ngươi, nhưng tính cách lại càng giống ba ba của ngươi. Nguyệt Hoa, đừng khóc, có lẽ làm như vậy, trong lòng Hạo đệ sẽ thoải mái một ít. Ngày mai Tiểu Tam cử hành nhận quy tông nghi thức. Ngươi tới an bài một chút."

Đường Nguyệt Hoa lau nước mắt, nhíu mày, nói:"Đại ca, ngươi không bàn trước với tông môn trưởng lão một chút sao ? Dù sao, bọn họ……"

Đường Khiếu hướng nàng khoát tay áo,"Ngươi đi an bài đi, ta tự biết chừng mực. Lén lút thông tri chẳng thà đem ra nói thẳng thắn. Trước hết ngươi mang Tiểu Tam đi nghỉ ngơi. Tiểu Tam, ngày mai nhận quy tông nghi thức, ngươi phải nhớ kỹ, Hạo Thiên Tông cùng ngoại giới bất đồng, không thể chỉ dùng lễ nghi mà ngươi học được từ cô cô là có thể đứng vững tại tông môn. Ta tặng ngươi hai chữ, cường ngạnh. Ở chỗ này, thực lực chính là lời nói trọng lượng nhất. Muốn thay thế phụ thân ngươi để làm việc cho tông môn, đầu tiên ngươi cần chứng minh thực lực của chính mình cho tông môn xem. Nếu không, ngươi không thể làm được gì cả."

Mang theo Đường Tam roi khỏi phòng của tông chủ, Đường Nguyệt Hoa vẫn chưa thể từ trong bi thương khôi phục lại. Thử nghĩ, hồi ấy nhị ca thật là oai hùng, rạng rỡ, Hồn đấu la trẻ tuổi nhất của Đấu La Đại Lục, dưới tình huống bị vây công vẫn có thể đánh chết Giáo Hoàng. chính hành động vĩ đại này đã làm cho Võ Hồn Điện phải chịu nỗi sỉ nhục trước nay chưa từng có. Nhưng hiện tại, hắn lại tự tàn phá thân thể, sự hùng dũng năm đó đã không còn, chỉ có thể tại nơi sơn dã chờ đợi ngày tính mạng kết thúc. Đây là một kết cục quá bi thương.

Phía trong tòa thành của Hạo Thiên Tông chính là nơi ở của hai thế hệ đầu cùng với tông môn trưởng lão. Đệ tử đời thứ ba và thứ tư đều ở trong những thạch phòng ở sau tòa thành.

Đường Nguyệt Hoa an bài chỗ nghỉ cho Đường Tam xong, lúc này mới cẩn thận hỏi Đường Tam toàn bộ những chuyện mà Đường Hạo đã trải qua. Nghe xong Đường Tam kể lại cả quá trình, nghe được mẫu thân của Đường Tam có hy vọng để khôi phục, tâm tình của nàng mới bình tĩnh lại một chút.

Căn phòng mà Đường Tam được an bài rất đơn giản, có một phòng tiếp khách rất nhỏ, ước chừng chỉ có 7 hoặc 8 thước vuông, phòng ngủ khoảng 10 thước vuông, còn có một phòng vệ sinh cũng rất nhỏ, cơ bản thì mọi thứ cần thiết cho sinh hoạt đều có. Đây là trang bị tiêu chuẩn của đệ tử đời thứ ba của Hạo Thiên Tông.

"Tiểu Tam. Ta thật sự rất muốn đi xem ba ba của ngươi một chút" Đường Nguyệt Hoa thở dài nói.

Đường Tam than nhẹ một tiếng,"Khi mới chứng kiến ba ba con tự mình cắt tay, con cũng rất khó chịu. Nhưng sau lại nghĩ thông suốt, có lẽ như bây giờ, mỗi ngày ba ba đều cùng mụ mụ ở một chỗ không có bất cứ gì buồn phiền. Đối với người mà nói là tốt nhất. Chờ thêm đoạn thời gian nữa cô cô hãy đi. Dù sao khoảng cách cũng rất xa."

Đường Nguyệt Hoa gật gật đầu,"Tốt lắm, chúng ta không nói trước chuyện của ba ba nữa. Nói một chút về ngươi đi. Lần này ngươi trở lại tông môn, có tính toán gì không?"

Đường Tam nói:"Ba ba hy vọng ta có thể bái tế gia gia, sau đó dùng hết khả năng để giúp tông môn làm chút chuyện."

Đường Nguyệt Hoa nói:"Hiện tại tình huống của tông môn rất phức tạp. Nếu như từ góc độ của phụ thân ngươi để nhìn thì trong tông chia làm hai phái: Phe phái do đại bá ngươi cầm đầu cho rằng chuyện hồi đó không phải phụ thân của ngươi sai mà là bởi vì Võ Hồn Điện bá đạo ngang ngược nên mới tạo ra xung đột. Võ Hồn Điện Giáo Hoàng mặc dù đã chết. Nhưng mẹ của ngươi cũng chết. Võ Hồn Điện dựa vào sự cường đại của bản thân để chèn ép thế lực của Hạo Thiên Tông khiến cho tông môn bất lợi. Chúng ta mới không thể không cùng phụ thân ngươi vạch ra giới hạn. Nhưng trên thực tế, phụ thân ngươi cũng không có làm sai cái gì. Còn phe phái kia lại là do mấy vị trưởng lão cầm đầu. Bọn họ cho rằng, phụ thân ngươi làm việc không cẩn thận. Cùng hồn thú kết hợp. Do đó mới tạo thành xung đột. Khiến cho tông môn suýt nữa cùng

Võ Hồn Điện chính diện xung đột. Tạo thành hậu quả không thể khắc phục. Hơn nữa còn khiến gia gia của ngươi tức chết, tội không thể tha thứ. Ngươi hôm nay đã gặp bọn Đường Long. Bọn chúng đều thuộc về phe của đại bá ngươi. Đường Long con trai của một tộc đệ kế tiếp bên phía đại bá ngươi, là đệ nhất nhân đời thứ ba."

Trong mắt Đường Tam toát ra quang mang suy tư."Cô cô. Có phải người muốn nói cho con biết rằng khi con nhận quy tông nghi thức sẽ phải chịu sự cản trở của các trưởng lão trong tông môn hay sao?"

Đường Nguyệt Hoa gật gật đầu."Đúng là như thế. Sợ rằng chuyện ngày mai sẽ không thuận lợi. Cho dù phụ thân ngươi có đem về hai khối hồn cốt. Chỉ sợ cũng rất khó được bọn họ tha thứ. Nhị ca vừa thoát ly tông môn vừa tạo ranh giới với tông môn. Chỉ sợ bọn họ sẽ không dễ dàng cho phép ngươi nhận tổ quy tông."

Đường Tam nhíu mày."Nếu như các trưởng lão không đồng ý. Sẽ có kết quả gì ạ?"

Đường Nguyệt Hoa địa sắc mặt trở lên âm trầm."Kết quả xấu nhất chính là đem ngươi trục xuất tông môn. Phế bỏ võ hồn. Thậm chí bắt ngươi dẫn đường để tìm phụ thân ngươi để truy cứu tội lỗi lúc trước. Đương nhiên, rất khó có khả năng xuất hiện tình huống đó. Đại ca dù sao cũng là tông chủ. Các trưởng lão cũng phải cho hắn vài phần mặt mũi. Nếu như ta đoán không sai lệch nhiều lắm thì các trưởng lão cuối cùng sẽ phải chịu thỏa hiệp. Đem ngươi đuổi ra khỏi tông môn. Không cho tự nhận là đệ tử Hạo Thiên Tông."

Đường Tam nhìn Đường Nguyệt Hoa. nói:"Con phải nên làm như thế nào bây giờ? Nếu người đồng ý để cho ta trở về. Hẳn là đã nghĩ kỹ đối sách rồi."

Đường Nguyệt Hoa gật gật đầu,"Các trưởng lão mặc dù cổ hủ, nhưng bọn họ luôn luôn lấy tông môn làm trọng. Muốn được bọn họ thừa nhận, ngươi phải nghe lời mà đại bá ngươi đã nhắc nhở, trước mặt bọn họ phải chứng minh thực lực của chính mình. Dùng thực lực chinh phục bọn họ. Sau đó lại vì tông môn làm một ít cống hiến. Như vậy bọn họ cũng không có cách nào phản đối ngươi nhận tổ quy tông. Đại bá ngươi sở dĩ cảnh tỉnh ngươi hai chữ cường ngạnh, là muốn nói cho ngươi biết, ở Hạo Thiên Tông, luôn luôn là ăn cứng mà không ăn mềm. Lúc trước, địa vị của đại bá cùng ba ba của ngươi tại tông môn hoàn toàn đều do đánh đấm mà có được. Ai không phục thì hắn sẽ đánh cho phải phục mới thôi, cho nên mới lập được quyền uy. Lúc đại bá ngươi quay về tông môn để kế thừa vị trí tông chủ, các trưởng lão cũng từng nghi ngờ, bởi vì hắn vẫn đều cùng phụ thân ngươi ở cùng một chỗ. Đại ca bằng vào thực lực của chính mình, đánh bại tất cả trưởng lão, lúc đấy mới được bọn họ nhất trí tán thành, trở thành tân tông chủ của Hạo Thiên Tông. Bởi vậy, ngày mai khi ngươi nhận tổ quy tông, quá trình này sẽ không được dễ dàng, lúc đó ngươi phải cường ngạnh một chút, dùng thực lực chứng minh ngươi có năng lực để trợ giúp tông môn giành lại vị trí huy hoàng."

Đường Tam chậm rãi vuốt cằm,"Cô cô, ta hiểu được."

Đường Nguyệt Hoa động thân, vuốt nhẹ đầu Đường Tam ,"Vậy ngươi hảo hảo nghỉ ngơi đi. Nghỉ ngơi dưỡng sức. Ta còn có một số việc muốn chuẩn bị. Ngày mai giữa trưa sẽ triệu khai tông môn đại hội, đến lúc đó cô cô muốn được thấy biểu hiện của ngươi."

Nói xong lời này, Đường Nguyệt Hoa nói cho Đường Tam, đồ ăn sẽ có người phụ trách đưa tới, giúp hắn hảo hảo nghỉ ngơi.

Đường Nguyệt Hoa đi, Đường Tam khoanh chân ngồi ở trên giường, đem quá trình hôm nay trở lại tông môn hồi tưởng một lần, đại bá cùng cô cô rõ ràng là có xu thế ủng hộ phụ thân, có thể dễ dàng nhận ra, đại bá khi nghe mình nhắc tới phụ thân thì đã mực cố gắng kìm nén tình cảm, còn khi hắn nói rằng mình lớn lên giống mẫu thân, trong đôi mắt đã toát ra nhu tình ko thể che giấu không được. Xem ra, mặc dù phụ thân chịu nhiều thống khổ, nhưng ít nhất người vẫn còn cùng mẫu thân từng có một đoạn tình ái, đại bá mặc dù thân là tông chủ, nhưng hắn cũng phải chịu thống khổ không ít hơn phụ thân.

Có thể thuận lợi hay không hoàn thành tâm nguyện của phụ thân thì chỉ có thể biết được vào ngày mai.

Nghĩ tới đây, Đường Tam hít sâu khẩu khí, chậm rãi nhắm hai mắt, tiến nhập trạng thái tu luyện. Ở Nguyệt Hiên một năm, mặc dù tốc độ tăng tiến của hắn có chút chậm lại, nhưng bản thân lại đem toàn bộ sở học quán thông. Nhất là hiện tại kỳ kinh bát mạch hoàn toàn đã được đả thông, mặc dù lực lượng chỉnh thể tăng lên không nhiều lắm, nhưng nội lực lại giống như trường giang đại hà chảy cuồn cuộn không dứt, đối thủ đồng cấp bậc không thể có khả năng so sánh.

Buổi tối. Tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên.

Đường Tam chậm rãi mở mắt,"Mời vào."

Cửa mở ra, một chiếc đầu ngò vào dò xét, đó là một tiểu cô nương, trên đầu có hai bím tóc đáng yêu, nhìn bộ dáng mới chỉ khoảng mười ba, mười bốn tuổi.

"Người là tam thúc sao?" Một thanh âm thanh thúy, rất êm tai vang lên, một đôi mắt to linh hoạt tò mò nhìn Đường Tam

Đường Tam mỉm cười,"Ngươi là ai? Vào đi."

Tiểu nha đầu đẩy cửa ra, trong tay cầm một cái hộp đựng thức ăn,"Người còn không có nói cho ta biết, người có phải tam thúc không ?."

Đường Tam mỉm cười nói:"Nếu như ngươi mang cơm đến cho Đường Tam thì quả thật không sai, chính là ta."

Tiểu nha đầu hì hì cười, một đôi mắt to cẩn thận nhìn Đường Tam,"Tam thúc, ngươi lớn lên thật là đẹp trai. So với ba ba con còn đẹp trai hơn nhiều."

Đường Tam sửng sốt một chút,"Ba ba của ngươi là ai?"

Tiểu nha đầu nói:"Ba con gọi Đường Hổ, là đệ nhất nhân đời thứ ba."

Đường Tam nghi hoặc nói: "Đệ nhất nhân đời thứ ba không phải là Đường Long đại ca sao?"

Tiểu nha đầu lắc đầu, nói:"Tam đời đệ nhất nhân là ba ba con, không phải là Đường Long thúc thúc. Ba ba của con thường nói, Đường Long bá bá đánh không lại người. Lần trước bại bởi Đường Long bá bá chỉ là vận khí không tốt." Vừa nói, nàng vừa đem hộp đựng thức ăn đặt ở trên cái bàn cạnh giường của Đường Tam, đôi mắt to có chút bất mãn nhìn Đường Tam.

Đường Tam cười một tiếng, nói:"Đôi khi, vận khí cũng là một bộ phân của thực lực. Ta còn không biết tên của ngươi."

Tiểu nha đầu nói:"Con gọi là Đường Điềm Điềm. Tam thúc, người có thể gọi con là Điềm Điềm."

Đường Tam cười nói:"Hảo, ta cám ơn ngươi, Điềm Điềm." Nhìn thấy ánh mắt trong suốt tinh khiết của tiểu cô nương này, Đường Tam không khỏi nhớ tới tình cảnh của chính mình lúc mới lớn, rất giống với nàng. Khi đó, hắn đã được làm quen với Tiểu Vũ, làm quen với những người khác trong Sử Lai Khắc Thất Quái. Mọi người vẫn luôn cùng nhau cố gắng tu luyện

Điềm Điềm hướng Đường Tam cười cười,"Tam thúc, con đi đây. Hẹn gặp lại. Người cười lên trông thật đẹp trai." Nói xong, tiểu nha đầu vừa đi vừa nhảy chân sáo ra bên ngoài.

Cơm tối rất đơn giản có một đĩa thịt bò, bốn cái bánh bao, một đĩa rau xào, còn có một chén canh trứng lớn. Đường Tam ăn thấy rất thơm ngon, đây là bữa ăn đầu tiên của hắn từ sau khi quay về tông môn. Bất luận nói như thế nào, địa phương này mới thật sự là nhà của mình.

Một đêm vô sự, sáng sớm hôm sau, khi ánh sáng bình minh chiếu vào, Đường Tam theo thói quen rời khỏi giường, đi ra khỏi phòng.

---

149. Chương 148: Lực Khống Chế Bá Đạo Của Lam Ngân Hoàng

Tuy rằng Đường Tam không có bị ảnh hưởng lớn, nhưng tất nhiên không thể tu luyện tử cực ma đồng.Xem ra, nếu chính mình ở trong này lâu dài, nhất định phải tìm một địa phương thích hợp tu luyện mới được.

Không khí có chút lạnh, mớiđứng ở bên ngoàitrong chốc lát, quần áo trên người Đường Tam đã hơi ẩm ướt, làm hắn đành phải trở về phòng.Đang lúc hắn do dự có nên hay không tiếp tục tu luyện,phanh phanh, hai tiếng đập cửavang lên.(Đáng lẽ nên là gõ cửa nhưng mà thằng cha này thô hào quá, gõ cửa mạnh như đập)

“Đường Tam, dậy chưa?”Làthanh âm của Đường Long .

“Dậy rồi.” Đường Tam vội vàng tiến lên mở cửa.Chỉ thấy Đường Long mang theo hộp đồ ăn đi đến, cùng so với ngày hôm qua đường Điềm Điềm đưa tới, hộp đồ ăn hắn mang đến rõ ràng phải lớn hơn.

“Lại đây, chúng ta cùng nhau ăn điểm tâm.” Đường Long cũng không khách khí, đem hộp đồ ăn đặt ở trên bàn mở ra, bên trong có một mâm bánh bao, một tô cháo nóng, còn có mấy trứng gà cùng dưa muối.

“Hôm nay ngươi chỉ sợ hơi vội . Ăn nhiều một chút.”

“Cám ơn.” Đường Tam cũng không khách sáo, tuổi hiện tại hắn đúng là thời điểm có thể ăn.Huynh đệ hai người ăn ngốn ăn để, một lát sau đã đem tất cả đồ ăn đều ăn hết.

“Đường Tam, hôm nay ngươi e rằng có phiền toái.Ta nghe các huynh đệ khác nói, các trưởng lão đối với chuyện ngươi trở về phi thường coi trọng, hơn nữa thực là phẫn nộ.Tông chủ để ta nói cho ngươi, hết thảy phải cẩn thận.Thời điểm tất yếu, có thể cự tuyệt khiêu chiến của người khác.”

Thật sự có thể cự tuyệt sao? Nếu nói như vậy, chỉ sợ chính mình thật sự không thể vì tông môn làm cái gì . Đường Tam trong lòng thầm than một tiếng, “Cám ơn đại ca.”

Ăn điểm tâm xong, Đường Long cũng không có rời đi, vẫn đợi cho mặt trời lên cao.Xua tan sương mù, lúc này mới dẫn Đường Tam ra cửa.Thẳng đến tiền viện Hạo Thiên Tông mà đi.

Hạo Thiên Tông.Tiền viện.

Cùng với thanh tịnh ngày hôm qua khi Đường Tam đến hoàn toàn bất đồng, lúc này, trong viện tập trung ít nhất hơn một trăm năm mươi người. Đại đa số người đứng ở chung quanh, giữa sân, tông chủ Đường Khiếu cùng năm lão giả tóc trắng đứng ở nơi đó.

Năm vị lão giả này nhìn qua tuổi ít nhất cũng hơn tám mươi, nhưng đều là tinh thần khỏe mạnh, mặt đầy hồng quang.Trong đó một lão già biểu tình nghiêm túc đang cùng Đường Hạo nói gìđó.

Đường Long thấp giọng nói: “Trừ người ở bên ngoài mua đồ ăn cùng làm việc, tông môn trực hệ đệ tử cơ bản đều ở trong này. Năm vị ở giữa kia.Chính là năm vị trưởng lão thế hệ đầutrong tông môn.Ngay cả tông chủ cũng phảiể bọn họ vài phần. Luận bối phận, bọn họ đều là thúc bá của tông chủ .”

Đường Tam đi cùng Đường Long đi vào bên trong sân, vốn Đường Tam dự tính sẽ có hương án(bàn thờ) cũng không xuất hiện, Đường Nguyệt Hoa đứng ở sau lưng Đường Khiếu , sắc mặt có vẻ rất khó coi.Đường Tam cùng Đường Long vừa xuất hiện, lập tức trở thành tiêu điểm mọi ánh mắt.

Đúng lúc này, không biết là ai hô một tiếng, “Rác rưởi nhà Đường Hạo.Cút khỏiHạo Thiên Tông.Ngươi không xứng tới nơi này.”

Tiếng khiêu khích này vừa nói ra, nhất thời khôngít người trẻ tuổi trong tông môn hưởng ứng, trong viện nhất thời biến thành hỗn loạn .

Hai mắt Đường Tam híp lại.Ngay lúc Đường Khiếu chuẩn bị quát bảo ngưng lại, đột nhiên, một tầng bạch quang nhàn nhạt từ trên người Đường Tam lan ra, nháy mắt hóa thành không màu.

Lúc này, đúng là giữa trưa, đỉnh núi không có ánh mặt trời không thể nghi ngờ rất lạnh, nhưng là khoảng cách mặt trời càng gần, khi ánh sáng nắng ấm đầy tràn, độ ấm cũng so với đất bằng phẳng cao hơn rất nhiều.Ánh sáng độc ác (ặc) chiếu vào trên làn da thậm chí có thể gây ra sái thương (cháy nắng).

Nhưng lúc này, ngay tại một khắc nháy mắt bạch quang trên người Đường Tam lan ra, các đệ tử Hạo Thiên Tông đều có cảm giác rơi vào trong hầm băng.Sắt khí băng lãnh nháy mắt lan tràn đến mỗi một góc trong tiền viện.

Âm thanh động đất hỗn độn giống như là bị lưỡi dao sắc bén chặt đứt tắt nghẽn. Ai có thể nghĩ đến, trước Đường Tam còn vẻ mặt không màng danh lợi, tao nhã tự nhiên, thế nhưng có thể phóng xuất ra bản chất sát khí mạnh mẽ này.

Đường Tam ánh mắt đảo qua, cơ hồ là trước tiên tìm tới tên tông môn đệ tử giành mở miệng trước , đó là một gã nhìn qua cùng tuổi thanh niên không sai biệt lắm.Dựa vào công phu thính thanh biện vị cộng với tinh thần lực mạnh mẻ của hắn, trực tiếp tập trung.

Mà không khí chung quanh phát ra sát khí nồng đậm đã trong giờ khắc này nháy mắt ngưng tụ. Toàn bộ gom lại trên người một người.

Sát khí không màután đi lại biến thành màu trắng, giống như là cầu nốigiữa Đường Tam cùng tên thanh niên kia, trong đối mắt màu lam thẫm của Đường Tam hiện ra một tầng màu đỏ nhàn nhạt.Giờ khắc này, Đường Nguyệt Hoa tựa hồ lại thấy được khi Đường Tam lúc trước kia vừa tới nguyệt hiên.

Trong một khắc sát thần lĩnh vực ngưng tụ ở trên người tên thanh niêndẫn đầu kia, thần sắc cả người nhất thời trắng bệch ra, hàn ý ngưng trọng trực tiếp xâm nhập da thịt, trong mắt hắn, Đường Tam tựa hồ đã biến thành huyết ma.

Bất quá, hắn cũng không hổ thẹn là đệ tử Hạo Thiên Tông.Tuy rằng tuổi không lớn. Nhưng tu vi cũng không đơn giản.

Hét lớn một tiếng, tay phải hắc quang bắt đầu khởi động. Một thanh Hạo Thiên Chuy màu đen dài chừng một mét chợt phóng ra, hai vàng, hai tím bốn hồn hoàn phóng thích ra, dựa vào cường đại khí thế của vũ hồn , lúc này mới miễn cưỡng ổn định lại tâm trạngđang dao động của mình.

Cái này cũng chính là Hạo Thiên Chuy, đổi vũ hồn khác thấp hơn chút, trong sát thần lĩnh vực của Đường Tam kết hợp tinh thần lực đánh sâu vào, chỉ sợ đã sụp đỗ.

Đường Khiếu quát: “Đường Tam, trước mặt các trưởng lão không được làm càn.”

Đường Tam cũng không tính toán thực sự thế nào, bạch quang thu liễm, hắn giốngnhưcái gì cũng chưa làm một lần nữa đối mặt Đường Khiếu, khom mình hành lễ, “Bái kiến tông chủ, bái kiến các vị trưởng lão.”

Năm tên trưởng lão tự nhiên cũng cảm nhận được sát khí mạnh mẽ trên người Đường Tam phóng thích , sắc mặt cũng không khỏi thay đổi, vị bạch sắc trường mitrưởng lão trầm giọng nói: “Sát thần lĩnh vực.”

Đường Tam cũng không che dấu, “Đúng vậy.”

Một tên trưởng lão khác dáng người gầy cười lạnh một tiếng, “Ngươi cũng kế thừa thiên phú của nghiệp chướng Đường Hạo kia, nhưng thiên phú tốt lại như thế nào?Nếu tông môn lại có một Đường Hạo, chỉ sợ cũng sẽ bị giết.Ngươi một đệ tửđời thứ ba, nhìn thấy chúng ta còn không quỳ xuống?”

Đường Tam chần chờ một chút, hắn vẫn là quỳ xuống, không chỉ bởi vì trước mặt mình đều là trưởng bối, càng bởi vì phụ thân mắc nợ tông môn.

“Đường Tam nguyện gánh tội thay phụ thân, toàn lực trợ giúp tông môn trọng chấn oai phong.Mời tông chủ cùng các vị trưởng lão cho phép ta nhận tổ quy tông.”

Lão già dáng người gầy cả giận nói: “Thúi lắm, phụ thân ngươi tự làm tự chịu, ngươi cũng đừng muốn trở về tông môn.Ngươi là con của hắn cùng hồn thú nghiệp chướng kia sinh ra, chẳng qua là một tạp chủng, Hạo Thiên Tông tuy rằng phong bế sơn môn, nhưng là sẽ không để cho một cái tạp chủng về tông.”

“Thất đệ, nói chuyện chú ý đúng mực, nhiều tiểu bối như vậy đang nhìn.”Lão già lông mi dài nhíu nhíu mày, có chút bất mãn nói.

Nghe được hai chữ tạp chủng, biểu tình của Đường Tam đột nhiên trở nên bình tĩnh trở lại, vẫn quỳ gối ở đó, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía trưởng lão gầy.

“Ngươi nói ai là tạp chủng?” Tuy rằng hắn không có phóng xuất ra sát thần lĩnh vực, nhưng lúc nàytrên người hắn phóng xuất ra hàn ý so với trước càng thêm lạnh như băng.

Đường Khiếu cũng không có ngăn cản Đường Tam chất vấn trưởng lão gầy, mặt hắn lúc này cũng là tức giận đến tái mét.

“Nói ngươi đó, tiểu tạp chủng.”Phẫn nộ trên mặt trưởng lão gầy không chút nào che dấu, bởi vì kích động thân thể hắn đã có chút run rẩy, “Nếu không phải súc sinh Đường Hạo liên lụy tông môn, con cả của ta sẽ không ở tông môn trên đường mua đồ ăn bị Vũ Hồn Điện tập kích mà chết.”

“Đủ rồi.Lão Thất, nếu không khống chế tình cảm của mình thì liền tự rời đi nơi này.”Lão già lông mi dàitrong năm đại trưởng lão hiển nhiên địa vị tôn sùng nhất, nghe trưởng lão người gầy kia không thuận theo, không hề phong độ chửi rủa, cũng có chút tức giận .

Chuyện kẻ khác ngoài ý muốn đã xảy ra, Đường Tam đột nhiên mặt hướng trưởng lão dáng người gầy, liên tiếp dập đầu ba tiếng, “Thực xin lỗi, thất trường lão. Năm đó phụ thân phạm lỗi ta đại biểu hắn hướng ngài xin lỗi.Nhưng là, cừu nhân chân của ngài hắn là Vũ Hồn Điện, mà không phải phụ tử chúng ta.”

Lúc nói ra những lời này , biểu tình của Đường Tam có vẻ thực chân thành, dập đầu ba tiếng cũng phi thường nặng, khi hắn một lần nữa ngẩng đầu , trên trán đã xuất hiện tơ máu.

Phải biết rằng, lấy mức độ kiên định da của hắn, có thể xuất hiện loại tổn thương này, tất nhiên là dị thường dùng sức.Hơn nữa không có sử dụng một tia hồn lực tiến hành bảo vệ.

Trưởng lão gầy cười lạnh nói: “Như vậy có thể bù lại nỗi đau mất con của ta sao? Đã bị chuyện của Đường Hạo ảnh hưởng không phải một mình ta, là cả tông môn. Nếu hắn biết lỗi mình, nên trở về lấy tự sát tạ lỗi tông môn.”

Đường Tam đứng lên, tựa hồ cũng không có nghe thấy lời nói vị thất trường lão , ánh mắt hắn vốn chân thành chợt trở nên sắc bén, “Mặc dù ta cho rằng chuyện tông môn lúc trước không thể toàn bộ trách phụ thân, nhưng phụ thân dù sao cũng có sai, liên lụy tông môn.Cho nên ta nhận lỗi với ngài.Nhưng là, lời nói của ngài lúc trước làm nhục mẫu thân đã khuất, ta lại phải đòi lại một cái đạo lý.Thất trường lão, ta hướng ngài khiêu chiến, cho dù chếtcũng không oán hận.”

Nói mấy câu nói chém đinh chặt sắt, tuy rằng tướng mạo hắn anh tuấn, khí chất tao nhã, nhưng một khắc này mỗi người Hạo Thiên Tông tại đây đều từ trên người Đường Tam cảm nhận được cường thế dũng mãnh.

Dáng người gầy thất trường lão sửng sốt một chút, “Ngươi hướng ta yêu cầu khiêu chiến?”

Đường Tam khẳng định nói: “Đúng vậy. Mời thất trường lão chỉ dạy.”

“Ha ha ha ha.” Thất trường lão cất tiếng cười to , tiếng cười phóng túng mang theo hồn lực hùng hậu tựa hồ làm cả Hạo Thiên Tông đều rơi vào run rẩy.“Ngươi một cái tiểu bối, cũng xứng hướng ta khiêu chiến. Nếu Đường Hạo nói lời này còn kém không nhiều lắm.”

Một bên Đường Nguyệt Hoa trong lòng âm thầm phỉ báng, nếu Nhị ca ở đây, ngươi dám ứng chiến? Chẳng qua hắn nhìn Đường Khiếu bên người thủy chung không mở miệng, tùy ý Đường Tam tự động xử lý, tự nhiên cũng khôngnói thêm cái gì.

Nàng biết, cũng không phải đại ca là tông chủ nên không cách nào chống lại cùng các trưởng lão, mà là Đường Khiếu tự cho Đường Tam cơ hội, cũng là mượn cơ hội khảo nghiệm năng lực của Đường Tam .

Đường Tam lẳng lặng nhìn thất trường lão, lạnh nhạt nói: “Ngài không dám sao?”

Đơn giản chỉ có bốn chữ, lại như là một cái tát ở trên mặt thất trường lão.Tiếng cười dừng lại, thân là một trong ngũ đại trưởng lão Hạo Thiên Tông, địa vị của vị thất trường lão này ở tông môn cực cao, cho dù là Đường Khiếu phảiể hắn ba phần. Lúc này bị một cái tiểu bối khoảng cách thật lớn khiêu khích, hắn lại có thể nào nhịn được.

Ngay lúc thất trường lão muốn mở miệng, trường mi trưởng lão lại thản nhiên nói: “Người trẻ tuổi có thể có ngạo cốt, cũng không có thể có ngạo khí.Ngươi chưa bao giờ quay về tông môn, hiện tại cũng không phải là một phần tử của tông môn, ta sẽ không lấy quy chế tông môn khống chế ngươi.Nhưng là, ngươi coi thường bản tông, tông môn sẽ không bỏ qua như vậy.Đường Hổ đâu?”

“Nhị bá.”Một gã dáng người dũng mãnh, tráng hán nhìn qua chừng bốn mươi tuổi từ trong đám người đi ra. Khi hắn đi ra từ đám người, các tam đại đệ tử tự động tránh ra mở một cái đường, có thể thấy được địa vị của hắn ở trong tông môn.

Trưởng mi trưởng lão thản nhiên nói: "Ngươi cùng hắn luận bàn một chút, Hạo Thiên Tông tuy rằng quy ẩn, nhưng cũng không phải bất luận kẻ nào cũng có thể khiêu khích." Hiển nhiên, hắn thủy chung đều không có thừa nhận Đường Tam là một phần tử của Hạo Thiên Tông.

Một thanh âm rất nhỏ ở trong tai Đường Tam vang lên, "Thực lực Đường Hổ không yếu hơn ta, hồn lực đã đạt sáu mươi bốn cấp, ngươi hãy cẩn thận." Thanh âm là của Đường Long, tam đại thủ tịch này bề ngoài nhìn thô lỗ, tâm tư cũng rất tỉ mỉ.

Nhưng làm Đường Tam có chút giật mình chính là, trường mi trưởng lão thế nhưng hướng Đường Long nhìn thoáng qua, tựa hồ hắn cũng nghe đượclời nói bức âm thành tuyến của Đường Long.

Đường Tam nhìn về phía trường mi trưởng lão, "Trưởng lão, nếu ta thắng, có thể có tư cách khiêu chiến thất trưởng lão không?"

Trường mi trưởng lão nhìn hắn một cái, trong mắt bình tĩnh giống như đại dương mênh mông, vị trưởng lão này ở bề ngoài không có nửa phần khí tức biểu lộ, nhưng Đường Tam lại mơ hồ cảm giác được, hắn tựa hồ so với đại báĐường Khiếu của mình càng thêm nguy hiểm.

"Có thể."

Thất trường lão khinh thường hừ một tiếng."Đường Hổ.Nếu thua.Ta phạt ngươi bế quan một năm."

Đường Hổ không có mở miệng.Cùng Đường Long phóng túng vừa lúc trái ngược nhau. Người này ở Hạo Thiên Tông tam đại tinh anh có vẻ thực âm trầm.Mặt tĩnh như nước.Cả người lại phi thường trầm tĩnh.Thân hình cao lớn nhưng không tráng kiện.Cũng không có bởi vì hai vị trưởng lão nói mà hiệnra sự dao động cảm xúc gì.Đường Tam biết.Bản thân sắp phải đối mặt không phải là một đối thủ dễ dàng đối phó.Từng là thiên hạ đệ nhất tông môn tam đại đệ tử xuất sắc nhất.Cũng không phải dễ dàng đối phó như vậy.

"Đường Hổ.Sáu mươi bốn cấp cường công hệ chiến hồn đế.Mời." Hướng về Đường Tam làm ra một cái thủ thế mời.Về mặt lễ nghĩa Đường Hổ rất có phong cách quý phái.

"Đường Tam.Năm mươi chín cấp khống chế hệ chiến hồn vương.Mời."Động tác của Đường Tam tao nhã mà tự nhiên.Nhìn qua tựa như cùng thiên địa hòa hợp thành một thể.Đường Nguyệt Hoa ở một bên không khỏi mỉm cười gật đầu.Đây đều là kết quả của mình dạy dỗ.Khi nghe tới Đường Tam nói ra cấp bực hồn lực của mình.Toàn trường Hạo Thiên Tông các đệ tử không khỏi gây nên một mảnh ồn ào.Nhìn qua,tuổi Đường Tam so với Đường Hổ muốn nhỏhơn nhiều.Cho dù là Đường Long.Cũng là ba mươi tuổi mới đột phá sáu mươi cấp.

"Chờ một chút.Tiểu tử,ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?"Thất trường lão lúc trước kêu gào đột nhiên hỏi.

Đường Tam quay đầu nhìn về phía hắn.Đối với vị thất trường lão này tuy rằng hắn không có ấn tượng. Nhưng nghĩ đến nỗi đau mất con của hắn lúc trước.Cũng có thể lý giải tâm tình lúc này của hắn."Mới vừa tròn hai mươi."

Chung quanh yên tĩnh lại, Đường Hổ đứng ở đối diện Đường Tam, trên người thoáng run rẩy.Lúc trước Đường Tam tiến vào tông môn.Đường Nguyệt Hoa mặc dù thổi phồng thay hắn không ít, nhưng chỉ là giới hạn với Đường Khiếu cùng với vài tên thủ hạ tam đại đệ tử tối thân cận của Đường Khiếu mà thôi.Về phần các trưởng lão cùng với hắn - một trong tam đại thủ tịch tự nhiên là không biết tình huống của hắn.Đường Khiếu muốn, chính là hiệu quả hôm nay một mình Đường Tam làm chấn động toàn trường.

Mới vừa tròn hai mươi.Vài câu chữ đơn giản lại làm năm tên trưởng lão đồng thời lộ vẻ xúc động, năm người liếc nhau, trong lòng đều có chút đánh giá.

Đường Hạo lúc trước, đã làkỳ tài trăm năm khó gặp của Hạo Thiên Tông, nhưngtiểu tử trước mắt, tựa hồ so với hắn lúc trước còn muốn xuất sắc hơn.

Hai mươi tuổi năm mươi chín cấp, hơn nữa còn có một sát thần lĩnh vực.Hắn quả thật có vốn để kiêu ngạo.

Trường mi trưởng lão phất phất tay, nói: "Bắt đầu đi." Hồn lực cấp bậc tuy quan trọng, nhưng cũng không đại biểu toàn bộ, huống chi cấp Đường Hổ so với Đường Tam lớn hơn, nhiều hồn hoàn hơn.Cấp bậc hồn sư càng cao, kém một cái hồn hoàn thực lực lại kém càng nhiều. Huống chi vũ hồn của Đường Hổ lại là Hạo

Thiên Chuy của Hạo Thiên Tông, tối cao khí vũ hồnđược trời ưu ái.Hắn vẫn là không tin Đường Tam chỉ dựa vào một sát thần lĩnh vực có thể bù lại chênh lệch cùng Đường Hổ.

Hắc quang lóng lánh, khí tức trên người Đường Hổ chợt trở nên đọng lại, trong vầng sáng màu đen nồng đậm, chuôi chùy dài chừng ba mét.Đầu chùy to như thùng nước, Hạo Thiên Chuy màu đen mang theo dày đặc hắc quang xuất hiệnở bên trong tay phải hắn.Hai vàng, hai tím, hai đen.Sáu hồn hoàn chỉnh tề sắp hàng theo thứ tự ở trên Hạo Thiên Chuy.

Hạo Thiên Chuy vừa ra, khí chất của Đường Hổ lập tức đã xảy ra thay đổi.Cùng lúc trước âm trầm so sánh, hắn hiện tại giống như là đá hoa cương rắn chắc, đứng sừng sững ở đó không hề sơ hở.

Đây vẫn là lần đầu tiên Đường Tam đối mặt với đối thủ cũng có Hạo Thiên Chuy, một chút cũng không dám khinh thường, phóng xuất ra Lam Ngân Hoàng của mình.

Một cây Lam Ngân Hoàng trông suốt tựa như trường tiên xuất hiện bất ngờ ở trong tay phải Đường Tam, dưới ánh mặt trời sáng sủa chiếu xuống, kim tuyến bên trong Lam Ngân Hoàng có thể thấy được rất rõ ràng.

"Chờ một chút, vũ hồn của hắn không phải Hạo Thiên Chuy, là ai đưa hắn vào tông môn?Đệ tử túc trực ngày hôm qua đâu rồi?" Thất trưởng lão hét lớn một tiếng, lại gián đoạn Đường Tam cùng Đường Hổ tỷ thí.

Không đợi túc trực đệ tử đi ra, Đường Nguyệt Hoa đứng ở một bên thản nhiên nói: "Thất trưởng lão, chẳng lẽ ngài không có nghe nói qua danh từ song sinh vũ hồn tronggiới hồn sư sao?"

Một số đệ tử Hạo Thiên Tông trung bình, trong nhận biết của bọn họ, Hạo Thiên Chuy chính là vũ hồn tốt nhất thiên hạ, không có gì có thể cùng Hạo Thiên Chuy so sánh.Nhưngsắc mặt một số đệ tử đời thứ ba tuổi hơi lớn chút cùng với vài vị trưởng lão lại đều thay đổi.So với lúc trước nghe được Đường Tam hai mươi tuổi đạt tới năm mươi chín cấp còn muốn kinh ngạc hơn.

Nếu nói tu vi còn có thể thông qua cố gắng cùng vận khí tăng lên.Vậy, song sinh vũ hồn lại là thiên phú,thiên phú trời ban a!

Trường mi trưởng lão nhìn chăm chú về phía Đường Nguyệt Hoa, "Ý ngươi nói, hắn cùngGiáo Hoàng hiện tại của Vũ Hồn Điện Bỉ Bỉ Đông giống nhau, cũng là song sinh vũ hồn?"

Đường Nguyệt Hoa gật gật đầu, "Đường Tam kế thừaHạo Thiên Chuy của phụ thân hắn cùng Lam Ngân Hoàng của mẫu thân hắn.Tiểu tam, cho các trưởng lão nhìn chùy của ngươi."

Lam Ngân Hoàngtrong suốt lặng yên thu về, ban nãy Đường Tam thậm chí còn chưa kịp đem hồn hoàn phóng xuất ra.Tay trái mở ra, Hạo Thiên Chuy phóng lớn ra bình tĩnh nằm ở trong tay hắn.Cổ tay khẽ động, hắc quang ở chung quanh Hạo Thiên Chuy tản ra.

Ở đây đều là Hạo Thiên Tông trực hệ, tự nhiên biết được đây là Hạo Thiên Chuy.

"Tiếp tục tỷ thí đi."Trường mi trưởng lão vẫy tay, nhưng thần sắc trong mắt hắn toát ra có chút đăm chiêu.

Hạo Thiên Chuy một lần nữa đổi thành Lam Ngân Hoàng, vàng, vàng, tím, đen, đen, năm hồn hoàn lượn vòng mà ra. Quay chung quanh thân thể Đường Tam lặng yên di động theo quy tắc.

"Cẩn thận." Đường Tam tiếng nói vừa dứt, đệ tứ hồn hoàn trên người hắn cũng đã sáng lên.

Không có gì báo hiệu, mười sáu cái Lam Ngân Hoàng sáng bóng trong suốt lóe ra từ chung quanh thân thể Đường Hổ phóng lên cao, nháy mắt ngưng tụ. Lam Ngân Hoàng đệ tứ hồn kỹ, Lam Ngân Tù Lung.(mấy lần trước cứ dịch thẳng ra thành cũi <Lời A Kí>)

Cùng trước kia so sánh, Đường Tam thi triển Lam Ngân Tù Lung chẳng những không cần chuẩn bị thời gian, hơn nữa, mỗi một cái Lam Ngân Hoàng cũng phải càng thêm thô to.Khilồng giam nháy mắt hình thành, vô số mũi nhọn đã bắt đầu từtrên Lam Ngân Hoàng sinh trưởng, đâm tới thân thể Đường Hổ.

"Hắc –" Đường Hổ gầm nhẹ một tiếng, Hạo Thiên Chuy trong tay cắt ngang, đã nện ở phía trên Lam Ngân Tù Lung .

Oanh một tiếng, mũi nhọn trực diênđâm hướng phía hắn bị nghiền nát, nhưng là, làm Đường Hổ giật mình chính là, Lam Ngân Tù Lung rắn chắclại không chút nào thay đổi.Phải biết rằng, sức nặng Hạo Thiên Chuy của hắn đã qua ngàn cân, còn cóbản thân hồn lực, một kích này có chừng hơn hai ngàn cân.Hơn nữa hắn đã vận dụng đệ nhất hồn kỹ đối Hạo Thiên Chuy tiến hành tăng phúc. Chính là, Lam Ngân Tù Lung lại cực kỳ cứng cỏi, hơn nữa hết sức co dãn.Mũi nhọn tuy rằng bị nghiền nát, nhưng hắn không cách nào đột phá trói buộc trước mặt.

Lam ngân thảo lần thứ hai giác tỉnh hóa thành Lam Ngân Hoàng, tiến hóa chính là chỉnh thể, Lam Ngân Tù Lung trước mắt mới là uy lực chân chính của Lam Ngân Hoàng có thể bày ra.Thân là vạn niên hồn hoàn chi kỹ, lại là thế gian duy nhất, lại sao lại dễ dàng phá bỏ như vậy.

Một tầng vầng sáng màu lam từ dưới chân Đường Tam lặng lẽ lan tràn, hào quang rất nhanh liền bao quát cả tiền viện.

Mọi người của Hạo Thiên Tông chỉ là cảm giác được một tia khí tức sinh cơ bừng bừng, nhưng mà, Đường Hổ cảm giác lại hoàn toàn bất đồng.Lam Ngân Tù Lung ở trước mặt hắn đột nhiên kim quang phát sáng, kim tuyến ở bên trong lam ngân thảo nháy mắt phóng to, hắn vừa mới tích tụ đệ tam hồn kỹ oanh kích phía trên này, cư nhiên lại bị cản trở về.

Lúc này hai tay Đường Tam đồng thời nâng lên, hướng tới Đường Hổ, hạn chế đối thủ hiển nhiên không đủ để chiến thắng.Đường Hổ thực lực cường hãn, cũng không phải mũi nhọn sinh trưởng ra trên lam ngân thảo có khả năng đả thương.Sợ rằng dưới sự tăng phúc của Lam Ngân Lĩnh Vực cũng không được.

Ở vai phải, một cây lam ngân thảo quay quanh cánh tay của Đường Tam, mỗi một gốc Lam Ngân Hoàng đều to như ngón tay cái, nhanh chóng quấn quanh, trong chớp mắt đã đem cánh tay của Đường Tam hoàn toàn bao phủ, mà đệ ngũ hồn hoàn trên người Đường Tam, hồn lựcLam Ngân Vương ngưng tụ trên đệ ngũ hồn hoàn đang lóng lánh hắc quang .

Chưa bao giờ sử dụng qua đệ ngũ hồn kỹ, rốt cục cũng đến lúc phải dùng tới rồi.

Cùng với màu đen hồn hoàn lóe sáng, Lam Ngân Lĩnh Vực trên người Đường Tam phóng thích cũng chợt tăng cường, toàn thân trên dưới, một vòng giới màu lam vầng sáng dập dờn bồng bềnh dâng lên, mà cánh tay hắn được Lam Ngân Hoàng bao vây trong nháy mắt biến thành màu vàng.

Trường mi nhị trưởng lão nhịn không được khẽ hô một tiếng, “Thiên phú lĩnh vực, vũ hồn biến dị.” Cho đến lúc này, sắc mặt hắn mới rốt cục trở nên ngưng trọng, ánh mắt nhìn Đường Tam lúc này đã có chút bất đồng rồi.

Thật là vũ hồn biến dị sao? Không, chỉ là một loại cách thức đặc thù biểu hiện của Lam Ngân Hoàng.

Chính xác mà nói, đây mới chân chính là Lam Ngân Hoàng.

Đệ ngũ hồn kỹ của Đường Tam là hoàn toàn từ hàng vạn hàng nghìn năng lượng lam ngân thảo ngưng tụ mà thành, khi đó, cũng là thời khắc hắn kích phát tiềm lực chân chính của Lam Ngân Hoàng.Bởi vậy, đệ ngũ hồn kỹ này không thể nghi ngờ cùng Lam Ngân Lĩnh Vực của hắncó độ khế hợp cao nhất.

Hai thứ dung hợp cùng một chỗ, uy lực cực kỳ khủng bố, cũng không phải đơn giản như vạn năm hồn kỹ bình thường.Từ việc Đường Tam xuất ra hồn kỹ có thể dễ dàng nhìn ra.

Ngoài đệ ngũ hồn kỹ này, hồn kỹ khác của hắn căn bản đều có thể thuấn phát.

Toàn thân cánh tay biến thành màu vàng kim, Lam Ngân Hoàng quấn quanh thành hình xoắn ốc, kim quang kéo dài, sắc mặt Đường Tam cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng.Người ngoàikhông cảm nhận đượccảm giác mà Lam Ngân Hoàng mang đến, nhưng Đường Hổ làngười đương sự lại cảm nhận rõ ràng được uy hiếp khủng bố kia.

Bị nhốt ở trong vòng Lam Ngân Tù Lung, Đường Hổ phát hiện, áp lực từ đối diện cách đó không xa trên người Đường Tam truyền đến, thế nhưng làm chính mình không thể hô hấp, tựa hồ ngay cả ngực đều đã bắt đầu bị áp bức như bị rơi vào trong ao hãm, nhất là một chút khí tức sắc bén từ kim quang phía trước, lại càng giống như có thể xuyêt thấu hết thảy.

Cho dù là Hạo Thiên Chuy cũng không cách nào hoàn toàn phong tỏa kim quang gây uy hiếp cho hắn.

Hắn hiểu được.Một khi hồn kỹ này bùng nổ.Như vậy tất nhiên là thạch phá thiên kinh.Tuy rằng hắn không biết vũ hồn này của Đường Tam là Lam Ngân Hoàng.Nhưng lúc này cũng có thể phán đoán ra.Đây là một siêu cấp vũ hồn không hề kém so với Hạo Thiên Chuy.

Đường Hổ dù sao cũng là nhân tài kiệt xuất trong Hạo Thiên Tông đệ tửđời thứ ba.Lúc này hắn biết.Không xuất toàn lực chỉ sợ gặp nguy hiểm.Đệ ngũ hồn hoàn trên người cuối cùng cũng sáng lên.

Hạo Thiên Chuytrong tay nháy mắt hắc quang phóng lớn.Từng đạo hoa văn màu tímđậm từ trên chùy lan tràn ra.Khí tức vô cùng mạnh mẻ thấm vào khiến hai mắt hắn cũng biến thành màu tím.

Mặc dùcùng là Hạo Thiên Chuy.Nhưng liệp sát bất đồng hồn thú có được hồn hoàn.Vũ hồn mang theo kỹ năng cũng là khác nhau.Lúc này,hoa văn màu tím trênHạo Thiên Chuycủa Đường Hổmang theo vài phần chấn động run rẫy rất nhỏ.Chỉ thấy hắn chợt vắt thắt lưng.Hạo Thiên Chuytrong tay tựa như có sự sống. Trong phạm vi nhỏ khẽquấn.Đột nhiên,một tầng hắc quang nồng đậm quấn lấy thân thể hắn làm trung tâm bạo phát.

Giờ khắc này, Đường Hổ cùng Hạo Thiên Chuy giống như hòa hợp thành một thể, không thể tách ra.

Lam Ngân Tù Lung trải qua Lam Ngân Lĩnh Vực tăng phúc.Chẳng những mỗi một cái Lam Ngân Hoàng biến thành màu vàng.Lại còncành lá đan chen khó gỡ.Cực kỳ vững chắc.Là lam ngân thảo đế hoàng, về mặt thiên phú Lam Ngân Lĩnh Vực tác dụng trên Lam Ngân Hoàng lại hợp nhau càng tăng thêm sức mạnh. Đây là ưu thế lớn nhất của vũ hồn duy nhất đương thế.

Nói riêng về Lam Ngân Hoàng, có lẽ một thân phẩm chất cùng Hạo Thiên Chuy so sánh còn có chỗ không bằng.Nhưngvề mặt phụ trợ Lam Ngân Lĩnh Vực của Lam Ngân Hoàng, trong một số điều kiện riêng, thậm chí mới có thể so sánh mạnh hơn Hạo Thiên Chuy.

Oanh –, cuối cùng cũng không hề giữ lại , đột nhiên trên Lam Ngân Tù Lung tách ra nổ vang. Lực bạo tạc cự đạikhiếnvàng, đenlưỡng sắc quang mang phóng lên cao.

Đường Hổ bên kia kêu lên một tiếng đau đớn, mà Đường Tam đang ngưng tụ hồn lựcbên này trên thân thoáng lắc lưmột chút.Sắc mặt hơi tái nhợt.

Lần đầu tiên nếm thử bá khí của Hạo Thiên Chuy, Đường Tam cũng không khỏi âm thầm hoảng sợ, nếu không phải hắn đúng lúc chặt đứt liên hệ giữa mình cùng Lam Ngân Tù Lung.Chỉ riêng song phương vũ hồn va chạm dẫn tới hồn lực bùng nổ, cũng đủ để làm hắn bị thương.

Đường Hổ là bởi vì đã bị va chạm phản phệ mà kêu rên thành tiếng , nhưng lúc này toàn thân hắn cũng đã nhảy lên không trung, đệ ngũ hồn kỹ nhân chuy hợp nhất lại ở trong Lam Ngân Tù Lung đồng thời bạo liệt tăng lên tới cực hạn.

Giữa không trung, tựa như một đầu mãnh hỗ màu tím, thân thể xoay tròn, Hạo Thiên Chuy trong tay vũ động như chớp.Chính là tuyệt học của Hạo Thiên Tông, loạn phi phong chuy pháp.

Biện pháp tốt nhất ngăn cản loạn phi phong chuy pháp chính là không cho hắn chân chính thi triển ra, hai tay Đường Tam đồng thời giơ lên, cánh tay trái của hắn đương nhiên đối với đệ ngũ hồn kỹ của mình không có tác dụng gì.Nhưng giờ khắc này chính là chờ đợi.

Hắn vốn cũng không có hy vọng rằngđệ tứ hồn kỹ Lam Ngân Tù Lung có thể hoàn toàn vây khốn Đường Hổ.

Mặc dù đệ tứ hồn kỹ này của hắn cũng là vạn năm cấp bậc, nhưng Đường Hổ dù sao cũng là đệ tử Hạo Thiên Tông có được thực lực cường đại.Hồn lực, hồn kỹ đều cao hơn mình.

Trongtay trái, lam quang phụt lên, sau khi lam quang rời khỏi lòng bàn tay, nhanh chóng biến thành màu xanh biếc trong suốt, giữa lam lục hai màu thay nhau lóng lánh.Bay thẳng tới Đường Hổ lúc này đang thi triển loạn phi phong chuy pháp,hồn lực cuồng táo (nóng nảy và điên cuồng) ba động đến mức tạm thời phiêu phù ở không trung.

Đường Hổ đang ở không trung không khỏi âm thầm cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ, dù sao không phải trưởng thành ở tông môn.Ngay cả hiệu quả của loạn phi phong chuy pháp cũng không biết.Lúc này hướng

ta thi triển loại chính diện hồn lực này.Chẳng lẽ có thể đột phá khổng lồ hồn lực của loạn phi phong chuy pháp của taphóng thích ra sao?

Một khi khi chuy pháp ta hoàn thành ngoài một nửa, chính là lúc ngươi bị thua.Có thể có cơ hội ở trước mặt các trưởng lão biểu hiện cũng không nhiều.Hiện tại hiển nhiên là một thời cơ tốt .

Đáng tiếc, hắn nào biết rằng, Đường Tam đã từng khổ công trên loạn phi phong chuy pháp.

Đường Hạo thân là đệ tử tông môn kiệt xuất nhất , làm sao lại không biết tầm quan trọng của loạn phi phong chuy pháp đối với Hạo Thiên Chuy đây?Dưới sự chỉ điểm của Đường Hạo,loạn phi phong chuy pháp của Đường Tam tuyệt không dưới thế hệ đệ tử đồng trang lứa.

Làm một gã khống chế hệ hồn sư, đặc điểm lớn nhất chính là khống chế.

Đường Tam lúc này, sớm đã không còn khống chế hồn kỹ của mình đơn giản như vậy, hắn thậm chí khống chế đối thủ thi triển hồn kỹ.

Nhưng là Đường Hổ sử dụng đệ ngũ hồn kỹ phá vỡ Lam Ngân Tù Lung, cùng với hắn hiện tạithi triển loạn phi phong chuy pháp, toàn bộ hết thảy cơ hồ đều như là dựa theo kịch bản của Đường Tam mà tiến hành.

Lam quang chợt lóe, Đường Hổ đang thi triển loạn phi phong chuy pháp đột nhiên cảm giác được toàn thân căng thẳng, ngay sau đó, đau nhức truyền khắp toàn thân, nhất là hai cái cánh tay, đau đớn như là bị ai xé rách .

Lam Ngân Hoàng đệ nhị hồn kỹ, Ký Sinh, phát động.

Phóng thích cùng với Lam Ngân Tù Lung, đệ nhị hồn kỹ Ký Sinh của Đường Tam cũng đã phát ra tác dụng trên người Đường Hổ, bản thân ký sinh chẳng qua chỉ làđệ nhất hồn kỹ quấn quanh tăng cường (nâng cấp), năng lực quấn quanh cũng không so với đệ nhất hồn kỹ làmạnh hơn nhiều, nhưng nó thắng ở tính chất bất ngờ, dưới sự khống chế của Đường Tam, chỉ cần ở trên người đối thủ bị lam ngân thảogieo xuốngthảo tử (tử - “ç±½” nghĩa là hạt giống), tùy thời cũng có thể ký sinh phát động.

Đường Hổ trong nháy mắt bị lam ngân thảotrói trụ căn bản không thể tưởng được Đường Tam sẽ sử dụng một kỹ năng như vậy, song chưởng của hắn như trước xoay Hạo Thiên Chuy thi triển loạn phi phong chuy pháp.

Thân thể đột nhiên bị quấn quanh, nhưng theo quán tính, hắn vẫn phát lực. Lam ngân thảo hết sức nhỏ lại vô cùng cứng cỏi nhất thời buộc chặt vào da thịt hắn.Đây là nguyên nhân phát ra đau nhức.

Đường Hổ phản ứng rất nhanh, thân thể ở không trung xoay tròn thật nhanh, đem toàn bộ sức lực lúc trước trên loạn phi phong chuy pháp chuyển đổi thành lực bản thân xoay tròn.Nếu không, Lam Ngân Hoàng quấn quanh ở trên người hắn có lẽ sẽbị nghiền nát, nhưng thân thể của hắn cũng bị chính lực lượng của mình phóng thích cắt phá thành từng mảnh nhỏ.

Cảm giác dùng sai lực khiến Đường Hổ nhịn không được phun ra một ngụm tiên huyết, thật vất vả mới đưa lực lượng chínhmình lúc trước tích tụ trên loạn phi phong chuy pháp hóa giải hết.

Nhưng trên hai tay đã là máu tươi đầm đìa, xuất hiện hơn mười chỗ bị Lam Ngân Hoàng buộc chặt thành vết thương .

Lấy mức độ dày của da hắn, mặc dù trên Lam Ngân Hoàng lộ ra mũi nhọn, sẽ không dễ dàng đâm thủng, nhưng lực lượng của loạn phi phong chuy pháp thật sự quá lớn.Ma xát kịch liệt tuy rằng làm Lam Ngân Hoàng quấn quanh sắp tan vỡ, nhưng lại đâm thủng da hắn.

Độc tố tính thần kinh thành công xâm lấn, đau đớn kịch liệt làm Đường Hổ nhịn không được toàn thân co rút.

Ký Sinh, là một hồn kỹ không mạnh lắm, nhưngcái hồn kỹ này lại vừa đúng là khắc tinh của tuyệt học mà Hạo Thiên Tông đắc ý loạn phi phong chuy pháp .

Oanh ——

Lam Ngân Hoàng lại tán vụn, đệ ngũ hồn kỹ nhân chuy hợp nhất trên người Đường Hổ bởi vì bị đánh gãy mà tiêu thất, nhưng lúc này, hắn thực sự tức giận .

Vốn hắn cũng không nghĩ tới phải thi triển thứ sáu hồn kỹ của mình, dù sao Đường Tam chỉ có năm hồn hoàn, nếu chính mình dùng thứ sáu hồn kỹ thủ thắng, làm sao có thể lưu lại cho các trưởng lão ấn tượng khắc sâu đây?

Nhưng lần nữa bị nhục, thủy chung vẫn bị Đường Tam áp chế.Đường Hổ rốt cục nhịn không được.

Quang hoa màu đen của đệ lục hồn hoàn lóng lánh, hoa văn sáng trên Hạo Thiên Chuy trong tay lại hiện, chẳng qua đường hoa văn lúc này đã biến thành màu bạc chói mắt, ngân quang lượn lờ.

Thời điểm Hạo Thiên Chuy trong tay hắn còn chưa xuất ra thứ sáu hồn kỹ, quang cầu màu xanh biếc lúc trước cũng đã bay tới trước mặt.

Lặng yên không một tiếng động, nhưng lại giống như tia chớp khuếch tán.

Đường kính của chu võng khổng lồ màu xanh biếchơn mười mét, mang theo niêm dịch cùng màu lam trong suốt, chợt thu long (gói lại, tóm lại).Lúc này, vừa lúc Đường Hổ vừa mới thoát khỏi Lam Ngân Hoàng ký sinh, thân thể rơi xuống, là khe hở lúc chuẩn bị thi triển đệ lục hồn kỹ.

Giống như kế hoạch Đường Hổ, nếu loạn phi phong chuy pháp của hắn liên tục công kích, bằng vàosức mạnhcường đại mà loạn phi phong chuy pháp oanh kích, Chu VõngThúc Phượcnày căn bản ngay cả tiếp cận hắn cơ hồ đều không có.

Chính là, Đường Tam ngay vừa đúng lúc này, tạo ra cho mình một cơ hội.Dám để cho đệ tam hồn kỹ này của hắn chuẩn xác tác dụng trên người Đường Hổ.

Chỗ này mọi người có thể hơi khó hiểu một chút, sao đang Lam Ngân Hoàng lại chuyển thành Lam Ngân Vương, nhưng mình xin chú thích thế này: Hồn lực Lam Ngân Vương ở đây chính là đến từ lần Đ3 giác tỉnh vũ hồn lam ngân thảo thành Lam Ngân Hoàng, hồn thú Lam Ngân Vương đã hiến 1 chút hồn lực của mình giúp Đ3 tạo ra hồn hoàn đệ ngũ cho nên mới có hồn lực Lam Ngân Vương ở đây.

---

150. Chương 149: Đệ Ngũ Hồn Kỹ - Lam Ngân Bá Vương Thương.

Lúc này đây, không chỉ thần kinh đau nhức, đồng thời mang theo kích thích mãnh liệt. Đau nhức trong nháy mắt làm cho thần kinh Đường Hổ ngắn ngủi tê dại, càng kinh khủng chính là hàn, nhiệt hai loại kịch độc đồng thời xâm nhập vào trong cơ thể, rất nhanh bắt đầu phá hư kinh mạch trong cơ thể

Ở trên người, miệng vết thương dưới tình huống bị Chu Võng trói buộc, không thể nghi ngờ cảm nhận lúc này của Đường Hổ lúc này là bi ai, hắn muốn phát lực, nhưng lại phát hiện mình có thể đề tụ lực lượng nhưng lại không ngừng suy giảm, mà trên người Lam Ngân Thảo Chu Võng quấn quanh càng ngày càng siết chặt.

Phanh một tiếng, Đường Hổ đã rơi xuống trên mặt đất, mặc dù hắn có thể miễn cưỡng làm cho mình đứng lên nhưng lực lượng phản kháng theo độc tố lan tràn đã trở nên càng ngày càng yếu.

Tay phải Đường Tam phát ra kim quang, thân thể theo vị trí biến hóa mà di động, lúc này cánh tay phải phát ra kim quang của Đường Tam đã tràn tới ba thước tựa như một thanh kim quang trường mâu sáng rực. Không thể nghi ngờ, lúc này đệ ngũ hồn kĩ hoàn toàn có thể tác dụng trên người Đường Hổ.

“Không nên đánh ba ba của ta.” Đúng lúc này, một thanh âm non nớt vang lên, thân ảnh xinh xắn từ trong đám người đi ra, rất nhanh chạy đến trước người Đường Hổ.

Đường Tam trong lòng cả kinh, lúc này đệ ngũ hồn kĩ đối với Đường Hổ đang tiến hành duy trì liên tục áp lực, người khác không cảm giác, nhưng hắn có thể cảm nhận được cánh tay kim sắc trường thương của mình tựu đủ để xuyên thủng thân thể người bình thường.

Từ trong đám người chạy đến là tiểu nha đầu Điềm Điềm, người đã đưa cơm cho Đường Tam tối hôm qua. Mắt thấy nàng chạy đến phạm vi bao phủ của kim sắc trường thương, Đường Tam vội vã nghiêng người, trường mâu trong tay chỉ hướng lên trời. Hồn kĩ đến đây rốt cuộc cũng phát ra.

Kim quang chợt lóe trong nháy mắt hóa thành một kim sắc quang điểm biến mất trên bầu trời. Kim sắc trường thương do Lam Ngân Thảo ngưng tụ thành mang theo ánh sáng bị vặn vẹo biến mất không còn thấy nữa.

Dưới tình huống hoàn toàn áp chế đối thủ, Đường Tam vốn cũng không muốn dùng đệ ngũ hồn kĩ hủy diệt đối thủ, nếu không khi Chu Võng trói buộc vây khốn Đường Hổ thì đệ ngũ hồn kĩ của hắn cũng đã có thể phóng ra. Kim sắc trường thương tràn ngập sự kinh khũng của, tên là Lam Ngân Bá Vương Thương.

Hồn kĩ này do Lam Ngân Thảo ngưng kết mà thành. Lúc trước, Lam Ngân Vương lo lắng cho khiếm khuyết về mặt kỹ năng của Đường Tam nên mới giao cho hắn cái đơn thể công kích kỹ năng này. Dưới tác dụng của Lam Ngân lĩnh vực, Lam Ngân Bá Vương Thương thực tế có lực công kích cực kì kinh khủng, thậm chí còn muốn trên cả Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam khi toàn lực công kích.

Yên tĩnh. Hạo Thiên Tông tiền viện lâm vào một mảng yên lặng.

Đường Tam cùng Đường Hổ hai người động thủ thời gian cũng không dài. Từ lúc bắt đầu đến khi chấm dứt, kì thật bất quá cũng chỉ là quá trình mấy lần phóng thích hồn kĩ mà thôi. Nhưng là quá trình ngắn ngũi này cũng đã đủ rung động toàn trường.

Đường Tam thân là Hồn Vương, dám bằng chính mình với năm cái hồn kĩ khiến Hồn Đế Đường Hổ ngay cả đệ lục hồn kĩ của mình cũng chưa thể xuất ra thì đã hoàn toàn bại trận. Lúc này ai nấy đều thấy được hắn đã không có bất cứ năng lực gì để phản kháng.

Cố nhiên Đường Tam là khống chế hệ hồn sư dưới tình huống một đấu một thì khống chế hệ hồn sư đối mặt với cường công hệ hồn sư là chiếm ưu thế. Nhưng chớ quên võ hồn của Đường Hổ lại là Hạo Thiên Chùy, từng là đệ nhất thiên hạ tông môn trấn tông vũ hồn. Mà Đường Tam lại sử dụng, chỉ là một loại vũ hồn bọn họ không biết tên mà thôi.

Tiêu chuẩn lấy yếu thắng mạnh, hơn nữa là đem đối thủ áp chế căn bản không có hoàn thủ chi lực (khả năng phản kháng- thấy hay nên để nguyên vả lại cũng dễ hiểu mừ). Đường Tam biểu hiện không chỉ có thực lực đồng thời cũng là kinh nghiệm thực chiến phong phú cùng năng lực tính toán cực kì chuẩn xác.

Đường Tam chậm rãi tiến lên, đi tới trước mặt tiểu cô nương Điềm Điềm. Lúc này trên mặt Đường Điềm Điềm đã hiện đầy vẻ phẫn nộ.

“Thúc thúc hư, thúc thúc đánh ba ba” Điềm Điềm trong mắt tràn ngập địch ý.

Đường Tam thầm than một tiếng, hài tử sinh hoạt tại tông môn này quả nhiên cùng mình có khác nhau rất lớn.

Lúc đầu khi mình gặp Sử Lai Khắc Thất Quái những người khác lúc mười hai, mười ba tuổi ngoại trừ Trữ Vinh Vinh thoáng có vài phần ngây thơ, còn lại cơ hồ đều rất thành thục.

“Điềm Điềm, là thúc thúc không tốt. Ngươi tránh ra giúp ba ba của ngươi trị liệu có được hay không? Nếu chậm trễ, ba ba ngươi sẽ phải chịu khổ.”

“Ta không tin” Điềm Điềm giang hai cánh tay, vẫn như cũ che ở trước mặt phụ thân.

“Điềm Điềm tránh ra.” Cố nén thống khổ trên người, Đường Hổ chầm chậm quát. Mặc dù đấu thua, nhưng khiến cho hắn không thể chịu đựng được, là sự bảo vệ đến từ nhi nữ. Đường đường là một trong tam đại đệ tử cường giả nhưng lại để nhi nữ bảo vệ , điều này làm cho lòng tự ái rất cao của hắn như thế nào thừa nhận đây chứ?

Đường Điềm Điềm quay đầu lại nhìn về phía phụ phân, chứng kiến ánh mắt sắc bén của phụ thân, lúc này mới không cam lòng nhường đường sang một bên.

Đường Tam tay phải vung lên, thu hồi Chu Võng của mình, không vì ánh mắt của Đường Hổ trên người mình mà dừng lại, tại quá trình thu hồi Chu Võng, tự thân mạnh mẽ khống chế năng lực đã hấp thu trở về

độc tố trên người Đường Hổ.

Xoay người về phía năm vị Trưởng lão đang đứng, ánh mắt cuối cùng ngưng tụ trên người Thất Trưởng lão.

"Không biết, ta hiện tại có thể hướng đến Thất Trưởng lão ngài phát ra khiêu chiến hay không?" Đơn giản một câu nói nhưng lại nặng nề quất trên mặt Thất Trưởng lão một cái tát. Là một người từ ngoài đến, biểu hiện của Đường Tam không thể nghi ngờ rất khí thế, nhất là hiện tại khí thế căn bản làm người ta nhìn không ra yếu điểm. Hắn biểu hiện vô cùng rõ ràng, ta tôn trọng tông môn Trưởng lão, nhưng ngươi vũ nhục mẫu thân của ta, ta tuyệt không thể chịu.

Từ lúc Đường Tam đi đến tiền viện, cùng với Đường Hổ trong lúc đả đấu, hắn thể hiện ra nhiều điều, mà mỗi một cái bày ra, đều làm Hạo Thiên Tông các vị Trưởng lão không nhịn được biến sắc.

Sát Thần lĩnh vực, Lam Ngân lĩnh vực, song sinh vũ hồn, đệ tứ hồn kĩ lại là vạn năm cấp bậc, tất cả mấy thứ này đều tập trung trên người hắn, thành tựu của hắn có vẻ đặc thù.

Hai mươi tuổi, năm mươi chín cấp hồn vương, vẫn có được loại năng lực cường đại như thế. Thiên tài hai chữ này dùng trên người Đường Tam có vẻ có chút keo kiệt.

Cứ cho là việc này cũng không thể thay đổi cách nhìn Hạo Thiên Tông các vị Trưởng lão với Đường Hạo, nhưng họ không thừa nhận cũng không được, người tuổi trẻ trước mắt này bản thân có kiêu ngạo. Đương nhiên, Đường Tam cũng không cảm giác được chính mình biểu hiện kiêu ngạo đến cỡ nào, nhưng trên thực tế, là thiên tài trẻ tuổi nhất, linh hồn của Sử lai Khắc Thất Quái, từng đạt được quán quân toàn đại lục cao cấp hồn sư đại viện tinh anh đại tái, trên người sớm ẩn chứa hơi thở cường giả. Đó là các loại kinh nghiệm không nhận thức được mà có.

Thất Trưởng lão chầm chậm đi ra, mỗi bước đều rất vững chắc, trên mặt thần sắc mặc dù bình tĩnh, nhưng lai rõ ràng nhìn thấy, mỗi một cước xuất ra đều trầm sâu ba tấc đất.

Phải biết rằng, hắn dưới chân giẫm lại là nham thạch cứng rắn nhưng hắn mỗi một bước bước ra đều lưu lại dấu vết đồng dạng, thậm chí hoa văn của hài (giầy) cũng cùng nhau lưu lại.

Dùng sức điêu luyện, hồn lực hùng hậu, chứng minh thực lực Trưởng lão của hắn quả thật cường đại.

Đường Tam hít sâu khẩu khí, trong cơ thể Huyền Thiên Công nội lực như trường giang đại hà rất nhanh được điều động.

Lúc trước đánh một trận, nhìn qua hắn thật sự thắng rất dễ dàng, nhưng trên thực tế bất luận tình toán chuẩn xác mỗi một cái hồn kĩ được sử dụng nhưng lại đều tiêu hao tinh lực cùng nội lực. Đường Hổ tuyệt không dễ dàng đối phó.Nếu như thật sự làm cho Đường Hổ thi triển ra đệ lục hồn kĩ, Đường Tam phải biểu hiện càng nhiều. Chiến thắng Đường Hổ, nguyên nhân trong đó là do đối phương xem thường Đường Tam.

Chậm rãi đi đến trước mặt Đường Tam, Thất Trưởng Lão đã không còn mấy phần kiêu ngạo, nhàn nhạt nói:"Ta sẽ không chiếm tiện của nghi ngươi, bất luận sử dụng bất cứ hồn kĩ gì, ta đều chỉ sử dụng ba thành hồn lực."

Đường Tam biết, vị Thất Trưởng Lão ngoài mặt bình tĩnh, nhưng lại rất xem trọng trận tỉ thí này, hắn nói chỉ dùng tam thành hồn lực, hiển nhiên đã đem tiêu hao của mình tính toán trong đó.

"Ngài dùng tứ thành hồn lực đi, tiêu hao của ta so với ngài tưởng tượng ít hơn nhiều, hơn nữa ta còn sử dụng lực lượng hồn cốt, không thể chiếm tiện nghi của ngài."

Hắn còn có hồn cốt? Đệ tử thế hệ thứ ba mở to hai mắt nhìn. Hắn thật là loài người sao?

Là Hạo Thiên Tông trực hệ đệ tử, họ gặp qua cường giả cũng không ít, nhưng đặc thù như Đường Tam thì mới là người đầu tiên.

Thất Trưởng Lão lông mi thoáng nhảy lên một chút "Không cần, tam thành vậy là đủ rồi."

Đường Tam lắc đầu, "Hay là tứ thành đi. Nếu như ngài cảm giác được ta chiếm tiện nghi, vậy địa điểm chiến đấu do ta chọn, ý ngài thế nào?'

Thất Trưởng Lão nhíu mày, "Hảo, ngươi chọn." Làm trưởng bối mặc dù hắn trước tức giận mắng Đường Tam, thật là muốn cùng Đường Tam động thủ, cho dù Đường Tam đưa ra yêu cầu quá phận một ít, hắn cũng sẽ đáp ứng.

Đường Tam sớm đã nghĩ kỹ địa điểm thích hợp cho mình cùng vị Thất Trưởng Lão này giao đấu.

Nếu như không phải tại trên núi, hắn khẳng định lựa chọn rừng rậm. Nhưng tại Hạo Thiên Tông lại không có đông đảo thực vật. Cho nên hắn chỉ cái kia lựa chọn, nâng tay chỉ ra ngoài cửa, Đường Tam nói "Ngay xích sắt kiều đi."

Lời vừa nói ra, Hạo Thiên Tông các đệ tử cảm giác được hắn thể hiện ra mãnh liệt tin tưởng.

Bọn họ hiểu được, Đườn Tam lựa chọn xích sắt kiều, chính là cùng tông môn nối với một ngọn núi chính là xích sắt kiều, cũng là mấy ngày hôm trước mới được hoàn thành.

Xích sắt kiều này chẳng những nâng lên trời cao, hơn nữa vì ẩm ướt , mắt trên bao trùm một tầng sương lạnh, ở trên chẳng những khó có thể phát lực, ngay cả bình ổn đã rất khó khăn rồi.

Ở loại địa phương này thi triển hồn kĩ, điều đầu tiên muốn không phải là đả thương địch thủ mà là tự thân an nguy, Đường Tam đối mặt với Thất Trưởng Lão quen thuộc xich sắt kiều, nơi này chiến đấu hiển nhiên là tin tưởng vào bản thân mười phần.

Nếu không phải trước đó hắn đã chiến thắng Đường Hổ, sợ rằng mọi người đều đã cảm giác được hắn cuồng vọng. Nhưng lúc này Thất Trưởng Lão đã phóng lời, chỉ dùng tứ thành hồn lực cùng hắn chiến trận này.

Như vậy , nói không chừng hắn thật sự có cơ hội.

"Thất Trưởng Lão nếu trận này tỉ thí ta thua, ta lập tức rời khỏi Hạo Thiên Tông, vĩnh viễn không trở về tông môn. Nếu như ngài thua, ta hy vọng ngài thu hồi lời nói vũ nhục mẫu thân ta, đồng thời tán thành chuyện ta nhận tổ quy tông, ngài thấy thế nào?" Ánh mắt Đường Tam nhìn kỹ Thất Trưởng Lão, ánh mắt trong suốt mà thành khẩn.

Thất Trưởng Lão hừ lạnh một tiếng " Nếu như ngươi thua, chẳng những vĩnh viễn không trở về tông môn, vũ hồn ngươi được tông môn truyền thừa cũng phải trả lại cho tông môn."

Đường Tam sắc mặt hơi đổi, đang lúc hắn muốn nói khi còn chưa kịp động khẩu thì tông chủ Đường Khiếu trầm giọng nói: "Thất Trưởng Lão, hắn bất quá là đệ tử thế hệ thứ ba, có hay không thu hồi vũ hồn của hắn, cũng không phải ngài cùng hắn có thể quyết định."

Thất Trưởng Lão lạnh lùng nhìn Đương Khiếu liếc mắt một cái , "Tông chủ, như vậy ngài nói nên như thế nào ?"

Đường Khiếu trầm giọng nói: "Không bằng như vậy, nếu như trận này tỉ thí Đường Tam thắng, xin các vị Trưởng lão không nên tái ngăn cản hắn nhận tổ quy tông. Ta nghĩ, các vị cũng đã thấy thiên phú của Đường Tam. Hắn năm nay hai mươi tuổi, có thể nói tiền đồ vô lượng, lại một lòng báo hiếu với tông môn. Đối với tương lai tông môn phát triển tất nhiên sẽ có tác dụng tích cực. Nếu như hắn thua, tựu đuổi hắn rời khỏi tông môn, cả đời không được sử dụng Hạo Thiên Chùy là được, về phần lấy lại vũ hồn, thật cũng không nhất định. Dù sao, hắn có được thiên phú xuất sắc trăm năm khó gặp, nếu như vì cướp đoạt một cái vũ hồn mà làm cho thực lực hiện tai bị tổn hại, thiên phú bị phá, trên người hắn cũng chảy huyết mạch Hạo Thiên Tông , đây là các vị Trưởng lão cũng không có cách phủ nhận sự thật này."

Đường Khiếu trước cũng không có mở miệng. Lúc này xuất ngôn, nhưng lại vừa đúng, mặc dù các vị Trưởng lão có thể ngăn cản hắn không cho Đường Tam nhận tổ quy tông, nhưng là người đứng đầu một tông, Đường Khiếu tại tông môn quyền uy là không thể nghi ngờ. Năm vị Trưởng lão cũng muốn cho hắn vài phần mặt mũi.

Thất Trưởng Lão quay đầu hướng Nhị Trưởng Lão nhìn lại, Nhị Trưởng Lão lạnh nhạt nói: "Cứ y như lời tông chủ nói đi. Bất quá, nếu như Đường Tam thật sự có thể chiến thắng lão Thất, ta còn có thêm vào yêu cầu. Thỉnh tông chủ yên tâm, yêu cầu của ta là có thể sau khi hắn nhận tổ quy tông mà đưa ra. Tuyệt không quá phận. Hết thẩy đều vì tông môn."

Đường Khiếu là nhân vật bậc nào, nhìn thoáng qua ánh mắt bình thản của Nhị Trưởng Lão, hắn hiểu được , các vị Trưởng lão mặc dù cùng hắn ý niệm khác nhau, nhưng đều là vì tông môn suy nghĩ, lúc này gật đầu: "Hảo, cứ như thế đi. Trước khi tỉ thí, ta còn có chuyện muốn công bố."

Vừa nói, Đường Khiếu từ trong hồn đạo khí tùy thân lấy ra cái hạp màu đen mà Đường Tam giao cho hắn. Khuôn mặt bình thản như nước nói: "Lúc trước, khi Đường Hạo thoát ly tông môn, đã mang đi của tông môn hai đại hồn cốt. Lần này hắn lệnh cho Đường Tam đến đây nhận tổ quy tông, cũng sai Đường Tam đem hai khối hồn cốt về nơi này. Ta nghĩ điều này đủ để chứng minh trong lòng hắn đã hối hận. Nếu không, hắn có thể giữ lại hai khối hồn cốt. Hoặc đem chúng cho Đương Tam."

Vừa nói, Đường Khiếu chậm rãi đem cái hạp màu đen mở ra. Nồng nặc hồn lực ba động tràn ngập ra, khí thế bá đạo. Hai khối hồn cốt xuất hiện trước mắt các vị Trưởng lão cùng tông môn các đệ tử.

Chứng kiến hai khối hồn cốt này, các Trưởng lão đều có chút ngạc nhiên, tia tức giận ẩn chứa trong ánh mắt cũng dần dần biến mất.

Nhị Trưởng Lão thở dài một tiếng, " Mặc dù thoát ly tông môn, nhưng hắn dù sao cũng là con trai của lão tông chủ. Xem ra, hắn cũng không quên tông môn." Trả lại hồn cốt có thể chứng minh rất nhiều. bình thường dưới tình huống, hồn cốt ly thể chính là một chữ tử.

Cho dù là Đường Hạo tu vi như vậy. Các vị Trưởng lão cũng hiểu được, hai khối hồn cốt này xuất hiện, Đường Hạo ít nhất cũng biến thành phế nhân, thực lực càng hạ thấp.

Cứ việc đối với lúc đầu Đường Hạo mang đến phiền toái cho tông môn khiến các vị Trưởng lão cực kì phẫn nộ. Nhưng lúc Đường Hạo đánh chết Giáo Hoàng cũng làm cho mọi người biết thực lực Hạo Thiên Tông thực sự cường hãn. Trẻ tuổi nhất trong hàng đệ tử, thậm chí không ít kẻ lấy Đường Hạo làm thần tượng, Hạo Thiên Tông, nhất môn song đấu la, không hề nghi ngờ đều là hào kiệt đương thời. Nhưng lúc này Đường Hạo vì tông môn hy sinh thực lực cường đại của mình, theo lời nói hai mắt của tông chủ Đường Khiếu đã hơi hơi phiếm hồng. Đường Hạo làm như vậy đã đủ để chứng minh hắn thật sự thành ý.

Đương Khiếu tiến nhanh lên, hai tay nâng hạp trong tay cho Nhị Trưởng Lão, " Hai khối hồn cốt này đều là tông môn chí bảo, vậy do các vị Trưởng lão bảo tồn đi. Chờ sau này xác định ban cho kẻ kế thừa tông chủ, hoặc đối với đệ tử có cống hiến kiệt xuất cho tông môn, sẽ được ban thưởng hai khối hồn cốt này. "

Nhị Trưởng Lão chậm rãi gật đầu, hắn hiểu được đây là Đường Khiếu tự cấp cho Trưởng lão mặt mũi.

Nếu không nói hắn lấy thân phận tông chủ tôn sư, thu hồi hai khối hồn cốt này không thành vấn đề. Thậm chí có thể lập tức dung nhập vào cơ thể, tăng cường thực lực.

Hai người ánh mắt đối mặt, Nhị Trưởng Lão thầm than một tiếng hướng Đường Khiếu chậm rãi gật đầu.

Mặt ngoài nhìn lại, Đường Khiếu thay Đường Tam đáp ứng một nhiệm vụ cơ hồ khó có khả năng hoàn thành, khiêu chiến Thất Trưởng Lão sử dụng tứ thành hồn lực. Nhưng sau khi làm xong hết thảy, hắn lập tức dùng Đường Hạo trả lại hai khối hồn cốt tạo thế cho Đường Tam. Mục đích chính là muốn làm cho các vị Trưởng lão tán thành Đường Tam nhận tổ quy tông.

Hắn cho các Trưởng lão mặt mũi, các Trưởng lão tự nhiên cũng sẽ hồi báo.

Đem hai khối hồn cốt giao cho Nhị Trưởng Lão, cũng tương đương đem quyền quyết định sở hữu hồn cốt giao cho bọn họ. Vô hình trung làm tăng lên địa vị của các Trưởng lão tại tông môn.

Càng huống chi, trước cùng Đường Hổ đánh một trận, Đường Tam biểu hiện thực lực cũng đủ để chinh phục các vị Trưởng lão này rồi, ít nhất hiện tại tông môn tam đại đệ tử tuyệt đối không có một người có thể so được. Đường Tam càng thêm xuất sắc.

Đối với phát sinh trước mắt này, Đường Tam trong lòng rất nhanh đã có kết quả phân tích. Nhưng hắn đương nhiên không cho rằng Thất Trưởng Lão trong khi chiến đấu với mình sẽ hạ thủ lưu tình. Dù sao hắn cũng là tông môn Trưởng lão, tuyệt sẽ không nguyện ý bại trong tay tiểu bối.

Cho nên, tại sau đích trong chiến đấu hắn hay là muôn toàn lực ứng phó. Nếu như làm cho mấy vị Trưởng lão cảm giác thực lực của bản thân cũng chỉ xoàng xĩnh tầm thường, thì vẫn là khả năng xuất hiện chuyện xấu.

Nhị Trưởng Lão tránh đối mặt Đường Khiếu, môi vù vù động, dùng phương pháp bức âm thành tuyến hướng Thất Trưởng Lão nói vài câu gì đó. Thất Trưởng Lão nhíu nhíu mày, nhưng vẫn mờ mịt cúi đầu.

" Các vị Trưởng lão, thỉnh" Đường Khiếu làm ra một cái tay thế mời, sau đó dẫn đầu hướng tới cửa tông môn đi đến. Đứng đầu tông môn, tại tông môn địa vị của hắn thủy chung là cao nhất.

Hơn trăm tông môn đệ tử dưới sự dẫn đầu của Đường Khiếu huynh muội hai người cùng năm vị Trưởng lão đi ra tông môn, đi tới bên vách núi.

Nhìn quanh tông môn Trưởng lão, lại nhìn vực sâu mây mù lượn lờ, Đường Tam không khỏi có chút ngây dại. Kiếp trước, trí nhớ hắn cuối cùng chính là dừng lại ở tình cảnh này.

Đồng dạng là vách núi, đồng dạng bị các Trưởng lão bức bách. Bất đồng chính là, kiếp trước hắn chỉ có thể lấy cái chết của mình, mà kiếp này hắn lại có thể bằng vào tự thân thực lực tranh đấu hết thảy. Ít nhất, ở cái thế giới này, hắn sẽ không tự sát.

Ngẩng đầu nhìn về phía Thất Trưởng Lão, Đường Tam hít sâu khẩu khí, trong cơ thể Huyền Thiên Công rất nhanh vận chuyển thông suốt trong kì kinh bát mạch, làm tốc độ phục hồi nội lực của hắn so với trước kia nhanh gấp mấy lần, trước mặc dù tiêu hao không nhỏ, nhưng trong thời gian ngắn ngủi nội lực khôi phục không ít.

Thất Trưởng lão cũng đang nhìn hắn cũng không nói lời nào, nâng tay áo vung lên, một cổ phong lực mạnh mẽ từ trong tay áo xuất ra, trước mặt mây mù nhất thời tản ra, Thất Trưởng Lão một chân chạm đất, cả người nhẹ nhàng đi ra ngoài, xa xa đã ra gần năm mươi thước, mới rơi trên xích sắt kiều.

Khi hắn hạ xuống, xích sắt kiều vẫn như trước chập chờn trong gió, Tựa hồ thân thể Thất Trưởng Lão không có bất cứ sức nặng nào, lẳng lặng đứng nơi đó. Chấp hai tay sau lưng, dưới chân mây mù mờ ảo, tựa như tiên nhân.

Nhìn động tác Thất Trưởng Lão, Đường Tam không khỏi trong lòng cảm khái, hắn hiểu được, thực lực Thất Trưởng Lão so với chính mình tưởng tượng còn kinh khủng hơn.

Cũng không trì hoãn, Đường Tam đồng dạng phóng người lên, không có bất cứ động đậy nào, bình tĩnh rơi trên xích sắt kiều. Dưới chân trượt nhẹ, khoảng cách chính mình đến Thất Trưởng Lão là ba mươi thước, dưới chân xích sắt tựa hàn băng, cơ hồ trở thành hổ trợ đối với hắn.

" Thất Trưởng Lão, rời khỏi khoảng cách giữa hai núi xem như bị thua, ý ngài như thế nào ?" Đường Tam nói.

Thất Trưởng Lão gật đầu cũng không mở miệng, tay phải vung lên. Hạo Thiên Chùy so với Đường Hổ triệu hoán lớn nhỏ không hơn kém nhiều lắm xuất hiện tại tay phải. Bất đồng chính là trên Hạo Thiên Chùy không lộ ra bất cứ vân lộ gì.

Đồng tử Đường Tam trong nháy mắt co rút lại, vũ hồn xuất hiện, nương theo chính là hồn hoàn, trừ phi hắn đến Sát Lục Chi Đô như vậy chỉ là sử dụng vũ hồn bản thể, mà không dùng bất cứ kỹ năng gì, nếu không nhất định là phải gặp hồn hoàn. Thất Trưởng Lão hiển nhiên không có ý định không dùng hồn kĩ, bởi vậy cùng sự xuất hiện của Hạo Thiên Chùy hồn hoàn cũng đồng thời xuất hiện.

Vàng, vàng, tím tím, đen, đen, đen, đen, đen.

Chín cái hồn hoàn, lẳng lặng xuất hiện trên Hạo Thiên Chùy.

Kì dị chính là, hồn hoàn cũng không có bất cứ động tĩnh gì, chỉ lẳng lặng xuất hiện trên Hạo Thiên Chùy, phóng thích quang mang nhàn nhạt, thậm chí mây mù chung quanh đều bởi vì quang mang mà biến sắc.

"Đứng hàng lão thất, phong hào Liệt Dương" (tội nghiệp) Thất Trưởng Lão âm trầm phát ra thanh âm truyền vào tai Đường Tam.

Đường Tam trong lòng cười khổ, không phải Hạo Thiên Tông chỉ có cha mình cùng đại bá là hai gã Phong Hào Đấu La sao chứ? Như thế nào vị Thất Trưởng lão trước mắt này lại cũng là…..

Bất quá, hắn rất nhanh ý thức được mình đã lầm. Cái gọi là Hạo Thiên Tông nhất môn song đấu la nọ hẳn là về hai mươi năm trước . Hai mươi năm thời gian đủ để phát sinh rất nhiều sự tình, cũng tự nhiên bao gồm Hồn Đấu La tu luyện đến Phong Hào Đấu La.

Kì thật, Đường Tam nào biết đâu rằng, lúc đầu Hạo Thiên Tông tự chọn phong bế, ẩn cư trên đỉnh núi này, mặc dù là bị ép đến bất đắc dĩ, là sỉ nhục lớn của cả Hạo Thiên Tông. Bắt đầu từ khi đó, Đường Khiếu cùng các vị Trưởng lão, Hạo Thiên Tông các đệ tử bắt đầu khắc khổ tu luyện.

Hai mươi năm qua đi, Hạo Thiên Tông các thế hệ đệ tử đã trải qua nỗ lực không ngừng, tuổi từ ba mươi trở lên phổ biến thực lực đều vượt qua năm mươi cấp. Mà thế hệ đệ tử thứ hai do tông chủ Đường Khiếu cầm đầu đều vượt bảy mươi cấp. Năm vị Trưởng lão cũng đều trở thành Phong Hào Đấu La.

Hạo Thiên Tông nhân số không nhiều lắm, nhưng giấu thực lực tông môn trên đỉnh núi này lại cực kì kinh khủng. Năm đó đệ nhất thiên hạ tông môn danh xưng vừa há là nhất môn song đấu la là có thể đại biểu?

Nếu như đối thủ là một gã Hồn Đấu La, Đường Tam cơ hồ tuyệt đối nắm chắc nếu đối phương chỉ dùng tứ thành hồn lực dưới tình huống phá vỡ công kích của đối thủ, dù đối thủ có vũ hồn Hạo Thiên Chùy cường đại, cũng sẽ không xuất hiện kết quả khác. Nhưng đối thủ lại là một gã Phong Hào Đấu La, cho dù chỉ dùng tứ thành hồn lực, hồn lực cũng tuyệt đối tương đương với bảy mươi cấp hồn sư. Huống chi Thất Trưởng Lão còn nhiều hồn kĩ hơn so với Đường Hổ. Có lẽ hắn không thể sử dụng đệ bát, đệ cửu hồn kĩ. Nhưng cho dù trong thời gian ngắn sử dụng đệ thất hồn kĩ Hạo Thiên Chân Thân, hẳn là không thành vấn đề. Cứ việc xích sắt kiều là do chính mình lựa kĩ chọn khéo, nhưng đối mặt với một Phong Hào Đấu La với kinh nghiệm thực chiến cực kì phong phú. Đường Tam biết, chính mình muốn chiến thắng tuyệt không dễ dàng.

" Sợ sao?" Thất Trưởng Lão có chút khinh thường nhìn Đường Tam.

" Không, rất vinh hạnh được khiêu chiến ngài, Liệt Dương đấu la. Đường Tam, năm mươi chín cấp, khống chế hệ, chiến hồn vương." Đứng trên xích sắt kiều, Đường Tam hướng Thất Trưởng Lão hơi hơi hành lễ.

Lúc hành lễ đồng thời nồng nặc bạch quang từ trên người hắn phát ra. Trước mặt mây mù phảng phất như là bị lưỡi dao sắt bén cắt ra hướng hai bên tán đi. Trong khoảnh khắc cơ hồ bạch quang đã tới trước mặt Thất Trưởng Lão, chính là Sát Thần lĩnh vực.

Thất Trưởng Lão thong dong cười, trong tay Hạo Thiên Chùy dựng thẳng lên, một cỗ hắc quang dày đặc đem thân thể chính mình bao phủ trong đó. Sát khí mạnh mẽ tựa như hoàn toàn bị ngăn cản bên ngoài hắc quang. Mặc dù toàn thân sát ý lưu động, lực chiến đấu tăng lên, nhưng lại không ảnh hưởng đến Thất Trưởng Lão.

Đương nhiên, cũng không phải Sát Thần lĩnh vực của Đường Tam đối với Thất Trưởng Lão không có hiệu quả, mà bởi vì thực lực hai người chênh lệch quá lớn. Theo thực lực tăng lên, phụ gia của Hạo Thiên Chùy đối với Sát Thần lĩnh vực cũng sẽ tự động tăng lên. Đợi khi Huyền Thiên Công của hắn tu luyện đến cấp độ nhất định, tự nhiên cũng có thể hạn chế Thất Trưởng Lão.

Phóng thích Sát Thần lĩnh vực đồng thời quang mang màu lam cũng đồng dạng triển khai. Vừa bắt đầu, Đường Tam không hề giữ lại mà đem hai đại lĩnh vực đồng thời phóng thích. Đối mặt một gã Phong Hào Đấu La, nếu như hắn còn muốn giữ lại cái gì, chẳng phải là tự tìm tử lộ sao chứ?

Bên vách núi mọi người giật mình nhìn kỹ, Đường Tam hơi hơi cúi về phía trước, sau lưng bạch y trong nháy mắt bị nghiền nát, ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu phá lưng chui ra, Đường Tam sau lưng triển khai Bát Chu Mâu thật lớn dài bốn thước, dưới tác dụng của hai lĩnh vực Lam Ngân và Sát Thần, cả Bát Chu Mâu lộng lẫy màu lam, đồng thời trên Bát Chu Mâu lấy kim sắc làm trung tâm hồng lam lưỡng sắc xoay quanh thật sống động.

Bát Chu Mâu vừa ra, khí thế Đường Tam nhất thời đạt đến đỉnh điểm, dưới tác dụng của ngoại phụ hồn cốt, cơ năng toàn thân đã điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, cơ thể hơi động cơ xương toàn thân đồng thời căng lên, cả người đứng trên xích sắt kiều làm cho người ta cảm giác một loại uy áp bắn ra bốn phía.

Chứng kiến Bát Chu Mâu của Đường Tam, Thất Trưởng Lão cũng phải sửng sốt một chút, hắn đương nhiên nhìn ra được đó là hồn cốt, nhưng cũng không liếc mắt một cái tựa nhận ra đó là ngoại phụ hồn cốt.

Bên vách núi Đường Khiếu cùng tứ vị Trưởng lão cũng đã minh bạch, bọn họ ở phía sau Đường Tam thấy được toàn bộ quá trình xuất hiện của Bát Chu Mâu hơn nữa dưới tình huống hồn lực ba động. Nhị Trưởng lão không nhịn được nhìn về phía Đường Khiếu đang bình tĩnh: "Tông chủ có hay không đã sớm biết Đường Tam có được ngoại phụ hồn cốt?"

Đường Khiếu chậm rãi gật đầu, "Đây là một trong ba khối hồn cốt của hắn."

"Ba khối?" Nhị Trưởng lão trên mặt thoát ra một tia thống khổ, "Từ lúc nào hồn cốt trở nên tràn lan như thế? Khó trách hắn không có sử dụng hồn cốt của tông môn."

Đường Nguyệt Hoa không nhịn được nói "Đường Tam có được ba khối hồn cốt, ngoại trừ một khối do mẫu thân hắn lưu lại, hai khối còn lại đều tự hắn thông qua cố gắng mà đạt được. Trước mắt ngoại phụ hồn cốt này, chính là lúc hắn hơn hai mươi cấp đánh chết một con Nhân Diện Ma Chu ngàn năm mà thu được, lúc ấy hắn chính là vượt cấp hấp thu hồn hoàn. Mặt khác một khối hồn cốt càng do hắn dẫn dắt đồng đội tại toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái đánh bại Vũ Hồn Điện chiến đội đạt được phần thưởng. Đứa nhỏ này chính là thiên tài, hơn nữa không chỉ phương diện thực lực, suy nghĩ của hắn thường nhân thật không bằng. Tại các phương diện hắn đều vượt qua nhị ca lúc cùng tuổi. Bất luận là Thiên Đấu đế quốc hay Thất Bảo Lưu tông đều sớm đối với hắn đưa ra lời mời gọi. Nhưng hài tử này thủy chung không có tiếp nhận."

So với muội muội Đường Khiếu nói ngắn gọn hơn nhiều, "Mười năm sau, Nhất đại thiên kiêu." (ý nói Đ3 sau này tương lai là 1 đại kiêu hùng)

Nhị Trưởng Lão không có mở miệng, bất luận là hắn hay ba vị Trưởng lão kia, lúc này ánh mắt nhìn Đường Tam đều nhiều hơn vài phần nhu hòa.

Trên xích sắt kiều, Thất Trưởng Lão mắt thấy Đường Tam phóng ra ngoại phụ hồn cốt cũng không sốt ruột, hắn đang chờ đợi Đường Tam ra tay trước, thực lực khác biệt lớn như vậy, nếu như hắn vẫn chiếm ưu thế xuất chiêu trước thì có chút không thể nào nói nổi. Trước Nhị Trưởng Lão hướng hắn truyền âm cũng nói muốn hắn hạ thủ lưu tình. Thất Trưởng Lão cũng đã có kế hoạch, trước toàn diện áp chế Đường Tam, cuối cùng thừa nhận hắn ngang tay là được.

Cứ việc bởi vì cái chết của con hắn năm đó đối với Đường Hạo ghét cay ghét đắng. Nhưng hắn cũng hiểu được, kẻ thù giết con mình là Vũ Hồn Điện. Càng huống chi Đường Tam đã dùng thực lực chứng minh hắn đối với tông môn có giá trị rất lớn. Làm tông môn Trưởng lão, hắn tự nhiên nên vì tông môn mà lo lắng.

"Cẩn thận" Đường Tam hét lớn một tiếng, rốt cuộc đã ra tay.

Xuất hiện trong tay hắn, không phải Lam Ngân Thảo vũ hồn với năm hồn hoàn mà là Hạo Thiên Chùy không có bất cứ hồn hoàn phụ gia nào.

Hạo Thiên Chùy dài hơn một thước dù là so với đệ tử đời thứ tư bắt đầu tu luyện từ nhỏ cũng không bằng, mà khi Thất Trưởng Lão chứng kiến động tác của Đường Tam không khỏi hơi biến sắc.

Hạo Thiên Chùy lăng không chém ra, nhưng lại không hướng đến Thất Trưởng Lão mà là xích sắt kiều dưới chân Đường Tam.

Mặc dù thực lực Thất Trưởng Lão cường thịnh, dưới tình huống này, hắn căn bản cũng không kịp ngăn cản động tác của Đường Tam.

Thất Trưởng Lão phản ứng cực nhanh, hai chân điểm trên xích sắt kiều, cả người đã bay lên trời , Hạo Thiên Chùy trong tay thẳng đến đầu Đường Tam.

Nhưng Thất Trưởng Lão biết đâu rằng, Đường Tam nện Hạo Thiên Chùy xuống chỉ là cái hư chiêu, mục đích là bức cho Thất Trưởng Lão xuất thủ trước.

Hư chiêu Hạo Thiên Chùy hư không tiêu thất, Đường Tam cước đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, thân thể như tia chớp lao đến trước, cả người trong nháy mắt trở nên hư ảo. Sát Thần lĩnh vực mặc dù không cách nào đối với Thất Trưởng Lão sinh ra tác dụng, nhưng lại giống như lưỡi dao sắc bén phá khai áp lực mạnh mẽ của Thất Trưởng Lão từ trên trời giáng xuống. Thân thể Đường Tam giống như ảo ảnh khiến đôi mắt Thất

Trưởng Lão có chút không nhìn rõ, với tốc độ kì quái xẹt qua dưới thân Thất Trưởng Lão, khiến lão kinh ngạc nhất thời rơi vào khoảng không.

Nếu như ở mặt đất bằng phẳng, hoặc là Thất Trưởng Lão có thể sử dụng toàn lực, thì hắn có thể có nhiều phương pháp biến chiêu, nhưng ở trên xích sắt kiều đối với hắn hạn chế tương đối lớn.

Cước đạp xích sắt kiều, Thất Trưởng Lão hừ lạnh một tiếng, cái hồn hoàn thứ ba trên người chợt lóe sáng, một tầng hắc quang tràn ngập toàn thân làm cả người hắn nhìn qua đều trở nên cao lớn hơn, nguyên bản cơ thể cao gầy nhưng rất nhanh bành trướng mà ngay cả Hạo Thiên Chùy trong tay cũng lớn lên. Chỉ thấy Hạo Thiên Chùy trên tay nháy mắt đã phiêu nhiên chém ra, thân chùy bay sát xích sắt kiều trong nháy mắt đuổi theo đến Đường Tam.

Kinh nghiệm thực chiến của Thất Trưởng Lão cực kì phong phú, nơi này là xích sắt kiều, nếu đem Đường Tam cách ly xích sắt, thân pháp của hắn dù tốt đến mấy cũng không thể thi triển ra, chỉ cần hắn đang ở tại không trung, bằng vào chính mình với nhiều hồn kĩ cường đại, chẳng lẽ còn không thể một kích chế thắng sao chứ?

Đường Tam trên xích sắt kiều vặn người mắt thấy Hạo Thiên Chùy thật lớn gào thét lao đến , hắn chỉ biết lần này mình không thể chống đỡ. Dù chỉ dùng tứ thành hồn lực Thất Trưởng Lão so với mình đã tiêu hao không nhỏ vẫn cường đại hơn.

Lúc này, trong đầu hắn không khỏi xuất hiện tình cảnh lúc đầu tại địa ngục lộ, tại địa ngục lộ chính mình không phải cũng dùng loại biện pháp công kích nọ với Thập Thủ Liệt Dương Xà sao chứ? Phương pháp né tránh của Thập Thủ Liệt Dương Xà nhất thời xuất hiện trong đầu Đường Tam.

Bên vách núi, mọi người chứng kiến đều phải giật mình. Đường Tam mỉm cười ưu nhã hướng đến vực sâu giữa hai vách núi nhảy xuống.

---

151. Chương 150: Hư Không Quỷ Ảnh Mê Tung

Tất cả chuẩn bị của Thất trưởng lão đều là nhằm vào Đường Tam đang bay lên không trung mà tính toán, nhưng phương pháp tránh né Hạo Thiên Chuy công kích của Đường Tam hoàn toàn ngoài ý muốn, phản ứng tự nhiên cũng chậm nửa nhịp.

Bát chu mâu dựng thẳng lên, đồng thời đâm vào các vị trí khác nhau trên thân thể Thất trưởng lão, đồng thời một cái Chu Võng trói buộc cũng từ dưới phóng lên trên.

Thực lực Đường Tam có lẽ không bằng đối thủ, nhưng nói về năng lực nắm bắt thời cơ, hắn lại không chút nào dưới vị Thất trưởng lão này. Lúc này, chính là lúc Thất trưởng lão đánh ra Hạo Thiên Chuy chưa kịp thu hồi tạo thành sơ hở, cũng do lực đạo quá mạnh mà trong nháy mắt tạo nên sơ hở.

Lam Ngân lĩnh vực phát động, Chu Võng trói buộc đón gió mạnh mẽ triển khai, phạm vi bao trùm lần nữa đại tăng, cho dù là Thất trưởng lão thực lực mạnh như vậy, nếu như chỉ dùng bốn thành hồn lực dưới tình huống bị Chu Võng trói buộc vây khốn, cũng phải có thời gian nhất định mới có thể thoát được.

Đột nhiên phát hiện đối thủ xuất hiện dưới chân, Thất trưởng lão làm ra lựa chọn chính xác nhất, một lần nữa mũi chân điểm lên trên cầu treo, cả người bắn lên, đồng thời tay triệu hồi Hạo Thiên Chuy của mình. Có cầu treo ngăn cản, chỉ cần hắn không ở trên cầu treo, Chu Võng trói buộc tựu không cách nào tác dụng lên trên người hắn.

Nhưng làm Thất trưởng lão kinh ngạc chính là một cây Lam Ngân Thảo từ Đường Tam tay phải bắn nhanh ra, không phải hướng Thất trưởng lão đang chạy, mà là trực tiếp quấn quanh mép của Chu Võng, nhẹ nhàng vung lên, Chu Võng đã xoay quanh phi xéo dựng lên, căn Lam Ngân Thảo hướng vào phía trong vùng sườn, Chu Võng phi ngang như trước hướng tới bao phủ Thất trưởng lão. (đoạn này tưởng tượng khó nên dịch cũng khó)

Cũng không chỉ đơn thuần là hồn kĩ như vậy, trong đó Đường Tam còn kèm theo xảo diệu thủ pháp ám khí ở bên trong. Bằng vào Khống Hạc Cầm Long với nội lực để khống chế, như vậy Chu Võng đường kính vượt qua mười thước thật lớn giống có tính mạng dường như bao trùm tất cả những gì đi qua.

Mà lúc này Đường Tam cũng đã lên tới cầu treo, tay trái điểm trên cầu treo, dùng sức đem thân thể của chính mình bay lên, truy thẳng hướng Thất trưởng lão trên không trung.

"Hảo tiểu tử." Thất trưởng lão hét lớn một tiếng, trong mắt ánh lên vẻ tán thưởng. Có thể sử dụng hoàn mỹ ưu thế võ hồn chính mình, cũng không phải mỗi một danh hồn sư đều có thể làm được. Mà ở điểm này Đường Tam không thể nghi ngờ đã làm phi thường tốt.

Thất trưởng lão tay phải hư không vung lên, đang chuẩn bị thu hồi Hạo Thiên Chuy lại không thu về nữa, mà là trực tiếp vung lên, hắn lăng không khống chế, phóng lên hướng tới Đường Tam đập xuống. Cùng lúc đó, trên người hắn đệ ngũ hồn hoàn đột nhiên lóe sáng. Không khí đột nhiên trở nên ngưng trọng, một cỗ áp lực giống như núi từ trên người hắn chợt phóng thích.

Trên không trung Đường Tam chỉ cảm thấy chính mình thân thể tựa hồ trở nên nặng nề, nguyên đang bay lên không đuổi về hướng thân thể Thất trưởng lão dĩ nhiên biến thành hạ xuống, mà ngay cả Chu Võng trói buộc trên không trung cũng trở nên trì trệ một chút, tốc độ giảm đi. Trọng lực khống chế. trong đầu Đường Tam nhất thời nghĩ ra danh xưng hồn kĩ này. Lúc đầu khi đối mặt Bất Động Minh Vương Triệu Vô Cực, hắn cũng từng gặp phải cùng loại hồn kĩ như vậy. Nhưng so sánh với Triệu Vô Cực. Trọng lực khống chế của Thất trưởng lão rõ ràng mạnh hơn, tựa như có cái gì lôi kéo thân thể mình.

Ngay sau đó, trên người Thất trưởng lão đệ lục hồn hoàn cũng sáng lên, giữa không trung đuổi theo Đường Tam, Hạo Thiên Chuy chợt một phân thành hai, một thanh rất nhanh trầm xuống. Hướng tới vị trí dưới chân Đường Tam oanh tạc. Hai thanh Hạo Thiên Chuy phóng thích xem hiệu quả uy lực, mỗi một luồng uy lực cũng không có yếu đi.

Võ hồn phân thân?

Đối với khí võ hồn mà nói cơ hồ là cực phẩm kỹ năng. Sắc mặt Đường Tam không nhịn được cũng trở nên ngưng trọng.

Võ hồn phân thân nói đại khái chỉ biết xuất hiện trên người khí hồn sư. Thi triển kỹ năng như vậy, có thể phóng xuất ra khí võ hồn hoàn toàn giống như khí võ hồn dùng để công kích. Đáng sợ nhất chính là, cái này kỹ năng sau khi thi triển, là có thể dùng đồng thời cùng với các hồn kỹ khác của hắn.

Nói cách khác, tại trong khoảng thời gian ngắn, lực công kích của khí hồn sư sẽ tăng lên gấp đôi.

Võ hồn phân thân xuất hiện tại mười năm hồn hoàn, bình thường chỉ có thể có được phụ gia võ hồn lực công kích lên ba mươi phần trăm, trăm năm hồn hoàn là năm mươi phần trăm, ngàn năm hồn hoàn là bảy mươi phần trăm, chỉ khi xuất hiện tại vạn năm hồn hoàn, mới có thể đạt tới trăm phần trăm.

Mà nếu như là mười vạn năm hồn hoàn, một khi thi triển khí hồn phân thân, như vậy, hai khí võ hồn giống nhau có thể có được hai trăm phần trăm uy lực.

Tại sao mới nói rằng mười vạn năm hồn hoàn đối với hồn sư giới là quý giá nhất, cũng bởi nguyên nhân như vậy.

Trước mắt Thất trưởng lão thi triển võ hồn phân thân đúng là vạn năm hồn hoàn, mặc dù chỉ là hai vạn năm hồn hoàn, nhưng so với trước đây thì đã xuất ra được trăm phần trăm hiệu quả Hạo Thiên Chuy.

Chỉ cần hắn lại thi triển bất cứ hồn kĩ gì tác dụng đến cây búa, đều là song trọng hiệu quả .

Hạo Thiên Chuy vốn bá đạo, lần này Đường Tam đối song chuy, có thể nghĩ là trình độ kinh khủng. Là một trong ngũ đại trưởng lão Hạo Thiên Tông, lúc này thực lực của Thất trưởng lão mới thật sự bày ra.

Thất trưởng lão muốn công kích vỡ tan xích sắt dưới chân sao? Như vậy không thể nghi ngờ sẽ khiến Đường Tam bị vây khốn dưới trọng lực khống chế cực kì thống khổ, nhưng Thất trưởng lão cũng không có chỗ đặt chân. Hắn đến tột cùng muốn lựa chọn như thế nào?

Thất trưởng lão rất nhanh cấp ra đáp án, trên người đệ nhị hồn hoàn lóe sáng, phóng thích đệ nhị hồn kĩ chuy hồn khống chế, hai tay đồng thời cùng vẫy. Một thanh Hạo Thiên Chuy bay về phía Đường Tam thì gia tốc, một chuy khác đánh lạc hướng từ dưới chân hắn vòng lại.

Vừa lên vừa xuống, đối Đường Tam ở trên không trung thi triển giáp công.

Mà đối mặt với Chu Võng trói buộc của Đường Tam hướng chính mình bay tới, đệ ngũ hồn hoàn trên người Thất trưởng lão quang mang lại sáng hơn vài phần, dựa vào trọng lực khống chế mạnh mẽ áp chế, làm Đường Tam lệch đi không cách nào đem Chu Võng lao tới bao trùm trên người mình.

Lực khống chế của Đường Tam thì không thể nghi ngờ, nhưng Thất trưởng lão ứng đối lại càng hoàn hảo hơn. Bằng vào kỹ năng mạnh mẽ của bản thân cùng Hạo Thiên Chuy bá đạo, dám đang ở không trung thay đổi càn khôn. Thắng bại cơ hồ là trong chớp mắt thay đổi.

Hai thanh Hạo Thiên Chuy bí mật mang theo hơi thở kinh khủng cũng không cùng một phương hướng công tới, lại còn có trọng lực khống chế đối thân thể sinh ra áp lực.

Lúc này Đường Tam có thể nói đã bị vây trong hoàn cảnh cực kì nguy hiểm. Cho dù là trên người hắn hai đại lĩnh vực đều phóng thích.

Nhưng bởi vì bản thân cùng Thất trưởng lão thực lực chênh lệch, lĩnh vực còn chưa tiến hóa đến trình độ có thể uy hiếp đến Thất trưởng lão.

Đường Tam đương nhiên có thể dựa chính mình dùng Lam Ngân Hoàng tại xương đùi phải kỹ năng phi hành để hóa giải nguy cơ trước mắt, nhưng hắn cũng không muốn làm như vậy, mặc dù đó cũng là một bộ phận thực lực của hắn.

Nhưng hắn vẫn là muốn bằng vào nguyên bổn đích thực lực chính mình cùng vị này Thất trưởng lão hảo hảo đấu một chút. Đối thủ như vậy cũng dễ tìm a! Võ hồn mạnh mẽ, kinh nghiệm thực chiến phong phú.

Cùng đánh với Thất trưởng lão, ngoại trừ vũ nhục mẫu thân hắn, đối Đường Tam mà nói, trận chiến đấu này cũng có chỗ tốt rất lớn.

Ở trên không trung Đường Tam đã động, sau lưng bát chu mâu đột nhiên chụm vào, thân thể mỗi một bên lưng đều là bốn căn bát chu mâu chụm cùng một chỗ, giống như là cánh bình thường dùng sức vỗ một chút.

Bát chu mâu đương nhiên không phải cánh, không cách nào làm cho Đường Tam phi hành, nhưng bằng vào một lần ngắn ngủi vỗ như vậy, cũng có thể làm hắn tại không trung trì trệ trong chốc lát.

Sử dụng công phu này chỉ chốc lát, Đường Tam thân thể như tia chớp xoay tròn, hơn mười căn Lam Ngân Hoàng đồng thời bay ra.

Hắn biết, hai thanh Hạo Thiên Chuy đều ở dưới khống chế của Thất trưởng lão, chỉ cần không phải thật sự bay lượn, muốn chạy thoát khỏi công kích hai thanh là khó có khả năng. Càng huống chi hắn đang ở trên không trung, có thể né tránh như thế nào?

Thanh âm kình khí liên tiếp vang lên, Đường Tam ném ra Lam Ngân Thảo trước sau quất lên thanh Hạo Thiên Chuy ở phía trên đang hướng chính mình công kích.

Hạo Thiên Chuy mang lực chấn động mạnh mẽ nhất thời đem Lam Ngân Hoàng chấn bay lên, may là Lam Ngân Hoàng mềm mại, nếu như đổi lại là võ hồn cứng rắn, cho dù là Bát chu mâu, chỉ sợ cũng sẽ bị Hạo Thiên Chuy kinh khủng nghiền nát.

Hạo Thiên Chuy dù sao cũng là Hạo Thiên Chuy, khi hơn mười căn Lam Ngân Hoàng quất lên, dĩ nhiên phương hướng không có chút dao động vẫn tiếp tục đi tới, khí thế ngược lại càng thêm tăng.

Lúc này, thân thể Thất trưởng lão đã hướng cầu treo rơi xuống. Tinh thần hoàn toàn tập trung khống chế hai thanh Hạo Thiên Chuy.

Thân thể Đường Tam đột nhiên động, mượn sát na Lam Ngân Thảo vừa rung động nhếch lên, thân thể hắn giống như cây không có rễ, rất nhanh lóe lên, hai chân liên tiếp điểm lên hơn mười căn Lam Ngân Hoàng tại không trung phiêu đãng, cả người tựa như vũ đạo hư ảo trên không trung, Quỷ Ảnh Mê Tung ở một khắc này phát huy tới cực hạn.

Bởi vì bị Hạo Thiên Chuy đánh bay, hơn mười căn Lam Ngân Hoàng đều dâng lên như sóng vỗ, trong khoảng thời gian ngắn không rõ tung tích, mà thân thể Đường Tam ở trên hơn mười căn Lam Ngân Hoàng di chuyển.

Cho dù là lấy thực lực Thất trưởng lão cũng không cách nào thấy rõ hành động hắn lúc này.

Hồn sư bất cứ công kích gì đều phải trước tiên tập trung vào đối thủ, nhưng lúc này Đường Tam làm cho Thất trưởng lão cảm giác không cách nào tập trung.

Sát Thần lĩnh vực lạnh như băng mở ra tới trình độ lớn nhất rồi mạnh mẽ ép phá tan khí cơ tập trung của Thất trưởng lão, mà thân mình Đường Tam đang phiêu đãng giữa không trung biến ảo thành vô số thân ảnh.

Hai thanh Hạo Thiên Chuy cố gắng đuổi theo thân thể của hắn cũng tìm mục tiêu chính xác, nhưng kết quả cuối cùng chúng lao vào lại là khoảng không.

Cho dù là Thất trưởng lão, lúc này cũng không khỏi sửng sốt một chút, ai có thể nghĩ đến, Đường Tam có thể sử dụng phương pháp xảo diệu né tránh các đợt công kích của hắn như vậy chứ?

Mai đến A Nèo

Ở giữa không trung, cánh tay phải Đường Tam kim quang thoáng hiện, đệ ngũ hồn hoàn hắc quang phóng ra lần nữa, bắt đầu súc lực.

Từ lúc hắn cùng với Thất trưởng lão chiến đấu bắt đầu đến giờ, hai người cũng không có thực chất tiếp xúc, nhưng thông qua thể hiện năng lực, đều đã biểu hiện ra kinh nghiệm thực chiến phong phú. Thất trưởng lão càng lại làm cho Đường Tam thấy được hắn có thực lực mạnh mẽ.

Nâng tay triệu hồi hai thanh Hạo Thiên Chuy của mình, Thất trưởng lão cũng không có đi truy kích Đường Tam phía xa xa trên cầu treo, trên người hắn đích đệ thất hồn hoàn dần dần tỏa ánh sáng.

Vách núi bên bờ, Nhị trưởng lão mi dài chứng kiến Thất trưởng lão trên người sáng lên đệ thất hồn hoàn, lông mày không khỏi nhăn lại. Đệ thất hồn kĩ, vốn là Thất trưởng lão chỉ sử dụng bốn thành hồn lực dưới tình huống có thể thi triển vốn là một hồn kĩ cực mạnh. Hơn nữa còn có thể kết hợp với đệ lục hồn kĩ võ hồn phân thân sử dụng, riêng từ hồn lực chỉnh thể điều động, xem hắn là đã vượt qua bốn thành.

Nhị trưởng lão biết, sau khi Đường Tam một lần nữa ứng đối xảo diệu, lúc này Thất trưởng lão hẳn đã dâng lên tâm trí háo thắng, hy vọng hắn có thể khống chế tốt lực lượng của chính mình. Dù sao, Đường Tam đã gây cho các trưởng lão Hạo Thiên Tông nhiều vui mừng lẫn sợ hãi.

Nhẹ nhàng xoay người rơi vào trên cầu treo, cánh tay phải Đường Tam đã hoàn toàn bị kim sắc Lam Ngân Thảo bao trùm, theo mỗi một lần hô hấp, kim sắc trên cánh tay hắn đều tăng cường vài phần.

Lúc này, chỗ tốt của việc đả thông kỳ kinh bát mạch từ từ hiển hiện ra, hồn lực Đường Tam đương nhiên khó có khả năng so sánh với Thất trưởng lão, nhưng là, tốc độ hắn hồi phục so với bất luận kẻ nào đều phải mạnh hơn. Lần nữa bày ra đệ ngũ hồn kĩ, trên mặt của hắn cũng không có bất cứ một tia cảm giác mệt mỏi nào. Tinh thần sáng láng, không lộ ra biểu hiện gì. Đương nhiên, cùng tinh thần lực bản thân đã phát triển trình độ cường đại là có liên quan.

Mỗi người Hạo Thiên Tông nhìn chăm chú vào Đường Tam, chẳng lẽ, hắn không phải là định dựa vào đệ ngũ hồn kĩ cùng đối kháng với đệ lục, đệ thất hai đại hồn kĩ của Thất trưởng lão đấy chứ?

Đệ thất hồn kĩ, luôn luôn được vinh dự là hồn kĩ biến chất. Hạo Thiên Chuy khí hồn chân thân, uy lực càng lại cực kì kinh khủng. Hơn nữa dưới tình huống võ hồn phân thân, Đường Tam phải đối mặt chính là hai cái khí hồn chân thân.

Không người nào cho rằng, dưới tình huống đó hắn có thể chống đỡ được công kích của Thất trưởng lão.

Sắc mặt Thất trưởng lão có chút ngưng trọng, ở trên cầu treo này, mặc dù Đường Tam không cách nào thi triển đệ tứ hồn kĩ Lam Ngân lồng giam, nhưng đối vị Thất trưởng lão hạn chế lại lớn hơn nữa. Mỗi một lần phát lực đều phải đặc biệt cẩn thận, e sợ cầu treo kiên trì không được. Đường Tam cho hắn áp lực so với trong tưởng tượng còn muốn lớn hơn. Nhất là hắn sau lưng tám căn nhìn qua trong suốt sáng long lanh

giống như trường mâu. Thất trưởng lão rõ ràng có thể cảm giác được, nếu như chính mình bị đâm trúng, sợ rằng nơi đó lập tức bị thối rữa.

Hồn lực khổng lồ bắt đầu ngưng tụ tại song chuy trong tay của hắn, nếu như hắn có thể thi triển toàn lực, khí hồn chân thân này trong nháy mắt là có thể bày ra đủ, nhưng hắn hiện tại bị hạn chế tại bốn thành hồn lực, phải sử dụng hồn kĩ súc lực. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Thất trưởng lão cũng không có ngăn cản Đường Tam thi triển đệ ngũ hồn kĩ. Song phương đồng thời súc lực, hắn có tuyệt đối nắm chặt chiến thắng ở dưới loại tình huống này.

Hơi thở ngưng trọng tại trước mặt dâng lên, đồng tử Đường Tam từ từ co rút lại, hắn biết. Thành bại trận chiến này, là ở hành động lần này. Khí hồn chân thân cũng không như trước chính mình có thể mạo hiểm né tránh, hơn nữa đối thủ thi triển vẫn là hai cái khí hồn chân thân. Lại càng không cách nào nhanh tránh ra dễ dàng. Hạo Thiên Chuy cường đại lực áp bách đã làm cầu treo dưới chân kịch liệt rung động, tùy thời đều có thể hỏng.

Trong lòng thầm than một tiếng. Đường Tam hiểu được, chính mình không nghĩ sẽ sử dụng kỹ năng này. Cho dù chỉ là dùng bốn thành hồn lực, hồn kĩ của Thất trưởng lão cũng chiếm ưu thế quá lớn. Càng huống chi, bốn thành hồn lực hắn cuồn cuộn không ngừng mà bốn thành hồn lực căn bản là không sợ tiêu hao. Nhưng bản thân mình lại không được như vậy.

Hiểu rõ điều này, thần sắc Đường Tam trên mặt càng phát ra ngưng trọng.

Đột nhiên, Đường Tam hét lớn một tiếng,“Thất trưởng lão.”

Thất trưởng lão cơ hồ ánh mắt ngưng tụ nhìn hướng hắn, ý nghĩ trong đầu Thất trưởng lão, thời khắc này hiển nhiên Đường Tam nhận thua là tốt nhất. Chỉ cần Đường Tam nhận thua, hắn sẽ tỏ vẻ mình mới chỉ điều động một ít hồn lực, lấy ngang tay kết thúc trận này tỉ thí. Cứ như vậy, vừa biểu hiện được thực lực của bản thân, cũng đạt được ý tứ của nhị trưởng lão.

Nhưng, không phải là Đường Tam nhận thua mà xuất hiện hai đạo lam quang trong suốt.

Vách núi bên tất cả mọi người nhìn thấy rõ ràng, hai đạo lam quang nồng nặc từ trong hai mắt Đường Tam phóng ra, trong nháy mắt tới ngay trước mặt Thất trưởng lão.

Bất hảo. Thất trưởng lão trong lòng thầm hô một tiếng, lúc này, khí hồn chân thân hắn còn không có hoàn toàn ngưng tụ thành hình.

Nhìn trong mắt Đường Tam phun ra lam quang trong nháy mắt, hắn biết rằng không chỉ hồn lực bao quanh thân thể của mình đang còn thấp, lại càng không thể sử dụng thân thể ngạnh đấu.

Dưới nguy cơ, Thất trưởng lão đã bất chấp ước định từ trước, hồn lực trong nháy mắt bộc phát, khí hồn chân thân trong nháy mắt cũng đã đạt tới đỉnh cao, một chuy trên tay trái giơ lên che ở trước mặt, một chuy tay phải phóng ra ngoài.

Bất luận kẻ nào tại gặp phải lúc nguy hiểm trong tiềm thức đều muốn bảo vệ chính mình, hơn nữa vì giải trừ uy hiếp cho bản thân, đương khi Thất trưởng lão ý thức được chính mình đã chém ra một chuy toàn lực, thì không còn kịp nữa rồi.

Âm thanh đầu tiên vang lên trước mặt Thất trưởng lão, tiếng vang oanh minh kịch liệt, cầu treo dưới chân hắn từng đoạn từng khúc nứt ra, một vòng giới màu đen rung động làm cho khí hồn chân thân Hạo Thiên Chuy nhộn nhạo thật mãnh liệt. Mà thân thể Thất trưởng lão cũng không chịu khống chế rơi xuống phía dưới.

Mà một Hạo Thiên Chuy khác với một cỗ hắc quang kinh khủng trong nháy mắt khuếch tán oanh thẳng đến chỗ Đường Tam.

Ngay tại lúc này, cánh tay phải Đường Tam súc lực hồn kĩ rốt cuộc hoàn thành .

Kim sắc Lam Ngân Bá Vương Thương mang theo kim quang trong suốt trong nháy mắt phóng ra, nhanh như chớp vọt đến đánh vào chân thân Hạo Thiên Chuy khí hồn.

Một màn làm mọi người giật mình xảy ra, chân thân Hạo Thiên Chuy khí hồn hình thành chuy ảnh khổng lồ vô cùng xuyên đạo kim quang qua đập đến hướng Đường Tam, nhưng ánh sáng đã ảm đạm rất nhiều rồi, mà đạo kim quang xuyên thấu chuy ảnh, mang theo một đạo đường vòng cung đuổi theo Thất trưởng lão.

Hắn dùng đệ ngũ hồn kĩ lại có thể xuyên thấu khí hồn chân thân Phong Hào Đấu La phát ra sao? Cho dù trong lúc vội vàng Thất trưởng lão không kịp toàn lực sử dụng, nhưng cũng chính là khí hồn chân thân a!

Lúc này, không người nào có thời gian suy nghĩ đáp án, ngay cả Đường Tam chính mình cũng không có nghĩ đến gặp kết quả như vậy. Kì thật hắn nào biết rằng, đệ ngũ hồn kĩ chính mình này với tác dụng Lam Ngân lĩnh vực, uy lực mạnh mẽ tương đương với hồn kĩ sinh ra từ hồn hoàn cấp bậc năm vạn năm.

Đệ ngũ hồn kĩ Lam Ngân Bá Vương Thương này thi triển không chỉ có hồn lực tự thân Đường Tam, đồng thời cùng với Lam Ngân lĩnh vực tích súc và Lam Ngân Thảo khí tức dung hợp mà thành.

Ở trên đỉnh núi này, cũng có không ít Lam Ngân Thảo, nhưng hồn kĩ này lực xuyên thấu chính là cực kỳ kinh khủng. Đương nhiên, cũng bởi do khí hồn chân thân cũng không phải là Thất trưởng lão đang trực tiếp khống chế. Nếu như toàn lực khống chế Hạo Thiên Chuy khí hồn chân thân, song phương hồn lực khác biệt to lớn như thế, Lam Ngân Bá Vương Thương của Đường Tam khó có khả năng xuyên thấu bóng đen trước mặt.

Nhưng Hạo Thiên Chuy hình thành bóng đen lại không có biến mất, bóng đen thật lớn không ngừng trước mắt Đường Tam phóng đại. Làm cho Đường Tam có một cảm giác, không cách nào né tránh. Lúc này cầu treo dưới chân hắn cũng đứt gãy, cả người hướng phía dưới vực sâu rơi xuống, nhưng quang ảnh Hạo Thiên Chuy khổng lồ vô cùng nhằm thẳng hướng hắn phóng đến, chớp mắt thấy đã tới trước mặt rồi.

Bát chu mâu giống như bộ xương khum lại trước mặt Đường Tam, Lam Ngân Hoàng trong suốt trong nháy mắt lấy khuôn viên bộ xương này hoàn toàn quấn quanh, đem thân thể Đường Tam bao lại như một cái kén.

Đương hắc quang đánh lên cái kén màu lam, thân thể Đường Tam giống như viên đạn bay ra ngoài. Trong nháy mắt rơi nặng nề trên vách núi đối diện, chìm hoàn toàn vào trong đó.

Bên kia, Thất trưởng lão cũng không chịu nổi, đang ở giữa không trung, hai Hạo Thiên Chuy oanh kích phía dưới, sử dụng hồn lực kinh khủng ép xuống không khí phía dưới, mạnh mẽ khống chế thân thể của chính mình không rơi xuống, đồng thời, mở ra lần nữa đệ ngũ hồn kĩ trọng lực khống chế, lúc này đây khống chế thân thể chính mình, như vậy mới có thể dựa vào huy động không ngừng Hạo Thiên Chuy làm cho chính mình một lần nữa bay lên đỉnh núi.

Nhưng đúng vào lúc này, Lam Ngân Bá Vương Thương của Đường Tam đã phóng tới rồi.

Lam Ngân Bá Vương Thương tốc độ nhanh vô cùng, ngay khi Thất trưởng lão ý thức được nó xuyên thấu Hạo Thiên Chuy khí hồn chân thân của chính mình, Lam Ngân Bá Vương Thương đã lao tới hắn rồi.

Giống như khí hồn chân thân không cách nào né tránh, Lam Ngân Bá Vương Thương tập trung Thất trưởng lão cũng đồng dạng hoàn toàn không cách nào có động tác né tránh. Chỉ có thể cố gắng vận dụng hai bàn tay đem Hạo Thiên Chuy hợp lại trước ngực, chặn lại oanh kích Bá Vương Thương cực mạnh này.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, vô số kim sắc quang điểm tại không trung bộc phát, Thất trưởng lão hoảng sợ phát hiện, chính mình mặc dù đánh nát chuôi Bá Vương Thương này, nhưng thân thể của chính mình đã bị một cỗ năng lượng đặc thù tác dụng lên tạm thời mất đi năng lực hành động. Tất cả hồn kĩ đang thi triển bị hoàn toàn chặt đứt.

Đây mới là điểm bá đạo nhất của Lam Ngân Bá Vương Thương, ngoại trừ lực công kích kinh khủng, khi nó bộc phát, chỉ trong khoảng thời gian ngắn sinh ra một Lam Ngân lĩnh vực trận, mạnh mẽ không cho đối thủ thi triển hồn kĩ, hơn nữa làm đối thủ lâm vào trạng thái đơ người trong thời gian nhất định. Về phần thời gian bảo trì trạng thái còn xem thực lực mục tiêu bị trúng.

Thất trưởng lão là Phong Hào Đấu La, thực lực không thể nghi ngờ, hắn đã được phong hai chữ Phong Hào chủ yếu là do tự thân thủ đoạn công kích bạo lệ với hai đại hồn kĩ. Cho nên, khi Lam Ngân Bá Vương Thương đánh vào, hắn chỉ trì trệ trong thời gian ngắn ngủn hai giây.

Gặp lại sau!

Nếu như là đang ở trên mặt đất bằng phẳng hai giây này đương nhiên không tính gì, nhưng hắn hiện tại bị vây giữa không trung vực sâu.

Hai thanh Hạo Thiên Chuy trong nháy mắt biến thành một thanh, hơn nữa còn mất đi hiệu quả một thanh khí hồn chân thân, cả người đều bị sức nặng Hạo Thiên Chuy tác dụng thật lớn, tựa như ánh lưu tinh rơi xuống phía dưới.

Phải biết rằng, hắn trên chín mươi cấp hồn lực, Hạo Thiên Chuy trên bàn tay sức nặng đã vượt qua ba nghìn cân, khi thực chiến khí hồn chân thân lúc này lại càng có khả năng đạt ngàn cân trở lên. Sức nặng ba nghìn cân trong nháy mắt rơi xuống trong hai giây, không biết khoảng cách rơi xuống là bao nhiêu? Bên bờ chỉ có thể nhìn thân thể Thất trưởng lão trong nháy mắt biến mất vào trong mây mù.

Một đạo thân ảnh bay nhanh hướng tới dưới chân núi đi ra, chính là Đường Khiếu - tông chủ Hạo Thiên Tông, hắn đương nhiên không phải đi cứu Thất trưởng lão, Phong Hào Đấu La nào có dễ dàng như vậy rơi rụng. Hắn lo lắng chính là Đường Tam bị trúng khí hồn chân thân của Thất trưởng lão.

Trên vách núi đá, thân thể Đường Tam lõm vào trong núi khoảng mười thước.

Nhưng khi Đường Khiếu đi tới chỗ đá bị lõm, chuẩn bị tiến vào chỗ lõm để cứu Đường Tam, thì chứng kiến Đường Tam từ bên trong đi ra.

Bát chu mâu sau lưng thu liễm, đang dung hợp vào trong cơ thể, Lam Ngân Thảo cũng quay về trong cơ thể, Đường Khiếu chứng kiến, trên bát chu mâu chỉ có xuất hiện một ít vết rách nhỏ. Trừ chỗ đó ra, Đường Tam cũng chỉ có khóe miệng thoáng hiện vết máu có thể chứng minh hắn mới vừa bị khí hồn chân thân Hạo Thiên Chuy kích trúng.

"Tiểu Tam, ngươi…" Đường Khiếu một tay chộp trên thạch bích, giật mình ân cần nhìn,đi tới Đường Tam.

Đường Tam cười khổ vết máu ngoài miệng biến mất."Đại bá, ta không có việc gì. Ngài yên tâm."

Lam Ngân Thảo tiến hóa thành Lam Ngân Hoàng, thân thể Đường Tam vốn đã cực kì cứng cỏi lại càng gia tăng, sanh sanh không dứt. Đường Hạ đã từng nói qua, nói về cường độ thân thể, trên khắp đại lục chỉ sợ cũng tìm không ra mấy người mạnh hơn so với hắn. Dưới sự bảo vệ của Lam Ngân Thảo cùng Bát chu mâu, tự thân Đường Tam đầy đủ phát huy độ kiên cường dẻo dai. Hơn nữa khí hồn chân thân đã bị Lam Ngân Bá Vương Thương làm suy yếu không ít. Thân mình hắn mặc dù lõm vào trong thạch bích, nhưng phần lớn lực đánh sâu vào đều bị ngoại phụ hồn cốt Bát chu mâu tiến hóa phía sau chống đỡ rồi, bản thân đều không có bị chấn thương. Điều làm Đường Tam có chút buồn bực là, ít nhất trong vòng một tháng, chính mình đừng nghĩ đến việc thi triển Bát chu mâu. Nó cần có thời gian khôi phục.

Đường Khiếu trợn mắt há mồm nhìn Đường Tam bên người chính mình phóng người lên, chỗ đùi phải phun ra một cỗ khí lưu trong chớp mắt lên tới đỉnh núi, không biết nói gì nữa. Hạo đệ, ngươi thật sự dạy ra một tiểu quái vật a!

Đường Tam không đợi Đường Khiếu mà lại đi lên trước, bởi vì hồn lực của hắn tiêu hao thật sự quá lớn. Muốn lập tức nghỉ ngơi nếu không thực sự muốn bị thương.

Mắt thấy Đường Tam bay lên, các vị trưởng lão Hạo Thiên Tông cùng với nhị, tam đại đệ tử tông môn, một đám đều không nói lên lời.

Thất trưởng lão tại thời khắc cuối cùng Đường Tam dùng Tử Cực Ma Đồng bức phải dùng ra toàn lực ai cũng đều thấy được. Thắng bại trận tỉ thí này không thể nghi ngờ. Mắt thấy Đường Tam bay lên trên, sau đó không coi ai ra gì rồi khoanh chân ngồi xuống bắt đầu tu luyện, ánh mắt các vị trưởng lão đều có vẻ rất quái lạ. Trong đó một vị trưởng lão từ mi thiện mục cười lên tiếng.

"Lão Thất này nếm quả đắng không nhỏ a! Nhị ca, làm cách nào can ngăn hắn đi, đừng làm cho hắn xúc động ."

Lời còn chưa dứt, thân ảnh Thất trưởng lão đã xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Hắn rơi xuống mặc dù nhanh, nhưng thực lực bản thân dù sao cũng mạnh mẽ, sau khi khống chế được thân thể. Lập tức thi triển

kỹ năng, sử dụng hồn lực bản thân đánh sâu vào vách núi đem thân thể mình bay lên, dựa núi mà lên, lúc này mới rất nhanh đã trở về.

Nhưng nhìn hắn thở hồng hộc, bộ dáng vẻ mặt đỏ bừng. Nhị, tam đại đệ tử môn câm như hến, lúc này ai cũng đều sợ chọc giận vị Thất trưởng lão vốn tính tình bất hảo này.

Thất trưởng lão vừa mới bò lên trên đã hô to,"Tiểu tử đó đâu rồi? Sẽ không bị ta đánh nát chứ, như thế nào lại không thấy hắn?" Trong quá trình hắn bay lên, hắn đã xem qua chỗ Đường Tam bị đánh lõm vào, nhưng lại không tìm thấy. Chỉ có một chút vết máu. Lúc này mới vội vã bò lên.

Lời còn chưa dứt, hắn đã thấy được thân ảnh đang khoanh chân, dùng sức vuốt vuốt hai mắt của mình,"Tiểu tử này đi lên như thế nào? Tông chủ, ngươi cứu ?"

Đường Khiếu lắc đầu,"Chính hắn tự đi lên đó."

Thất trưởng lão mở trừng hai mắt. Quả quyết nói: "Không có khả năng. Khí hồn chân thân của ta toàn lực oanh kích. Hắn không chết cũng bị thương, như thế nào có thể tự mình bò lên trên này được. Điều này quyết không thể xảy ra."

"Khụ khụ." Nhị trưởng lão ho khan một tiếng. Đi tới bên người Thất trưởng lão, vỗ vỗ bờ vai của hắn,"Tiếp nhận sự thật đi. Chúng ta đều nhìn thấy đấy chứ, đứa nhỏ này tự mình từ phía dưới bay lên. Nếu như ta đoán không sai, hắn còn có kỹ năng phi hành, khi cùng ngươi đối kháng trên không trung cũng không có dùng."

"Nhưng ……" Thất trưởng lão còn muốn nói cái gì.

"Câm mồm." Nhị trưởng lão sắc mặt nhất thời trở nên nghiêm túc,"Đứa nhỏ này thương thế hẳn là không nặng. Ngươi trong quá trình tỉ thí với hắn đã có ước định trước. Trận này tỉ thí ngươi đã thua."

Thất trưởng lão có chút thừ người ra đứng ở đó,"Ta không tin, ta không tin ta bại bởi một hài tử mới hai mươi tuổi."

"Lão ngũ, dẫn hắn đi về trước nghỉ ngơi đi." Nhị trưởng lão hướng ánh mắt đến một gã trưởng lão khác.

Trưởng lão đó tiến lên, nâng tay nắm bả vai Thất trưởng lão,"Đi thôi, lão Thất. Kì thật, nếu là chúng ta, cũng chưa chắc có khả năng thắng. Đứa nhỏ này rất xuất sắc ."

"Không, ta không thể đi." Thất trưởng lão lắc đầu, sắc mặt âm trầm phảng phất muốn chảy nước.

"Lão Thất, chú ý thân phận của ngươi." Nhị trưởng lão trừng mắt liếc hắn một cái.

Thất trưởng lão trầm giọng nói:"Nhị ca, nguyện đổ chịu thua, nếu ta thua, chuyện đáp ứng hắn ta phải làm được. Ta ở chỗ này chờ hắn tỉnh lại."

Nhị trưởng lão gật đầu, trên mặt toát ra ánh mắt vài phần tán dương, xoay người nhìn về phía Đường Nguyệt Hoa bên người Đường Khiếu,"Nguyệt Hoa, ngươi có thể đi chuẩn bị nhận nghi thức tổ quy tông. Tất cả mọi người tản đi. Đều tự đi tu luyện đi." Nhận nghi thức tổ quy tông chỉ cần có mấy vị trưởng lão cùng tông chủ như vậy là đủ rồi. Hơn nữa, hắn còn có lời nói với Đường Hạo.

Đường Nguyệt Hoa mừng rỡ, nói:"Đa tạ các vị trưởng lão thành toàn."

Nhị trưởng lão ánh mắt thâm ý liếc mắt tông chủ Đường Khiếu một cái,"Không phải chúng ta thành toàn, là chính hắn thành toàn cho mình. Ta còn chưa bao giờ gặp qua một thanh niên xuất sắc như vậy. Chỉ là hy vọng, hắn sau này không đi lệch đường, không nên như phụ thân hắn lãng phí thiên phú chính mình như vậy."

Đường Khiếu trầm giọng nói:"Các vị trưởng lão, Hạo Thiên Tông phong bế nhiều năm. Có phải hay không cũng tới lúc nên giải cấm."

Nhị trưởng lão thân thể chấn động,"Tông chủ, ý của ngươi là?"

Đường Khiếu xoay người, nhìn xa phương nam,"Hai mươi năm, Hạo Thiên cũng nên đến lúc xuất hiện hiện trên hồn sư giới. Các vị trưởng lão không phải nhiều lần hướng ta nói ra chuyện này sao? Ta xem, hiện tại thời cơ đã đến rồi."

Mỗi khi có một vị trưởng lão thiên tân vạn khổ tu luyện đến Phong Hào Đấu La cấp bậc, Đường Khiếu đã bị bọn họ đưa ra đề nghị giải cấm Hạo Thiên Tông. Nhưng hắn cũng không có đồng ý. Thân là tông chủ, hắn đầu tiên muốn cân nhắc đến chính là truyền thừa tông môn, tuyệt không bởi vì chính mình xúc động nhất thời mà làm hủy tông môn.

Cho đến ngày nay, Hạo Thiên Tông môn mặc dù mất đi Đường Hạo, nhưng thêm năm vị trưởng lão, đã có được lục vị Phong Hào Đấu La, nhị thế hệ đệ tử phía sau cũng đều đã thành thục hơn. Hai mươi năm ẩn nhẫn tu luyện, Đường Khiếu xem ra, lực lượng tích súc đã cũng đủ."Không, ta không đồng ý." Nhị trưởng lão lắc đầu, trầm giọng nói.

"Không đồng ý? Đây không phải là điều ngài vẫn hy vọng chứng kiến sao? Nhị thúc." Đường Khiếu có chút khó hiểu nhìn hướng Nhị trưởng lão.

Nhị trưởng lão lạnh nhạt nói:"Đó là trước kia, chúng ta mấy lão già này hy vọng thừa dịp chính mình còn có thể có chút cơ hội vì tông môn làm chút sự tình. Nhưng hiện tại xem ra, chúng ta hẳn là tiếp tục ẩn nhẫn một lát. Chúng ta bây giờ tuy đã già, trong khoảng thời gian ngắn cũng còn cường tráng, đã đợi được hai mươi năm, tại sao không thể chờ thêm mấy năm nữa chứ?"

Vừa nói, Nhị trưởng lão ánh mắt chuyển hướng Đường Tam, trong mắt xoay chuyển rất nhiều ý nghĩ.

"Bởi vì Tiểu Tam?" Đường Khiếu nghi hoặc hỏi.

Nhị trưởng lão gật đầu,"Tông chủ, mặc dù ngươi Hạo Thiên Chuy đã đại thành, nhưng hai mươi năm ẩn nhẫn, ngươi đã đã không có duệ khí năm đó. Hạo Thiên Tông cần có một vị có thể dẫn đầu tông môn mở ra cánh cửa tiến thủ, thông minh để làm người dẫn đường. Chúng ta già, ngươi cũng dần dần già đi. Nhưng đứa nhỏ này không vậy. Tuổi còn nhỏ, cũng đã đến gần sáu mươi cấp, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, song sinh võ hồn, hai thiên phú lĩnh vực, người mang ba khối hồn cốt. Gặp may mắn được trời ưu ái là thiên tài, chúng ta tuyệt không nên bởi vì tông môn sớm quật khởi mà quên hắn. Điều hắn cần chính là lịch lãm cùng bồi dưỡng, tông môn ẩn giấu vào trong bóng tối, mới có thể bồi dưỡng hắn hữu hiệu hơn. Chuyện phát sinh trên người Đường Hạo lúc đầu, ta tuyệt hy vọng chứng kiến lần nữa."

Đường Khiếu trầm mặc, sau một lúc lâu, hắn mới nói nói:"Nhị thúc, chẳng lẽ ngài đối với chuyện Hạo đệ lúc đầu đã không còn khúc mắc?"

Nhị trưởng lão lắc đầu, nói:"Không. Còn nhớ rõ ta trước kia đã nói ra ba điều kiện sao? Cũng đối với đứa nhỏ này ba cái khảo nghiệm. Nếu như hắn có thể hoàn thành ba sự kiện này, tựu chứng minh hắn là người có tư cách thừa kế. Lúc đó lão già kia cũng sẽ không có cách cự hắn. Cho nên, ta hy vọng tông chủ có thể cùng ta đưa ra điều kiện."

Nói tới đây, môi Nhị trưởng lão vù vù động, cùng Đường Khiếu đơn giản trao đổi vài câu, Đường Khiếu chậm rãi vuốt cằm, xem như chấp nhận đề nghị của Nhị trưởng lão.

Từ khi Đường Tam ngồi xuống tốc độ thanh tỉnh so với tưởng tượng của mọi người Hạo Thiên Tông nhanh hơn, sau nửa canh giờ, hắn đã mở hai mắt ra. Đương nhiên, hắn cũng không có khôi phục hoàn toàn, nhưng thương thế trong cơ thể đã không còn đáng ngại, dù sao nơi này cũng không phải địa phương thích hợp tu luyện.

---

152. Chương 151 : Sử Lai Khắc Thất Quái Đoàn Tụ

Thất trưởng lão tức giận nói: "Với thân phận của ta thì sao có thể đi trả thù chứ ? Những lời nói trước kia không phải nói với ngươi, ta thu hồi. Nguyện chịu thua cá cược này, ta không nên chửi, mắng ngươi. Đã đồng ý cho ngươi quay lại tông môn."

Vừa nghe lời này, Đường Tam nhịn không được nhìn thất trưởng lão với hai mắt kinh ngạc.

"Nhìn cái gì vậy? Nguyện thua cược, ngươi nghe không hiểu à!" Nói xong những lời này, Thất trưởng lão không quay mặt lại, xoay người bước đi, nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Giờ khắc này, Đường Tam phát hiện, vị trưởng lão này tựa hồ cũng không phải quá khó tính, tính tình dám yêu dám hận của lão làm cho hắn phải suy nghĩ lại.

Ánh mắt chuyển sang hướng Đường Khiếu cùng các vị trưởng lão khác, Nhị trưởng lão hướng Đường Tam gật gật đầu, "Chúng ta luôn giữ chữ tín. Tỷ thí vừa rồi ngươi đã thắng. Cho phép ngươi nhận tổ quy tông."

Đường Tam có chút kích động hỏi: "Như vậy ta có thể bái tế gia gia rồi chứ?"

Nghe thấy thế, sắc mặt vài vị trưởng lão có vẻ có chút âm trầm, hiển nhiên nhớ tới lúc lão tông chủ qua đời mà không cam lòng, nhưng thấy Nhị trưởng lão gật gật đầu nên đành thôi, "Không thể. Bởi vì cha ngươi đã sai, ngươi còn chưa đủ tư cách bái tế lão tông chủ . Lúc trước ngươi đã nói, cha ngươi làm sai chuyện, ngươi sẽ thay hắn nhận lỗi với tông môn. Đúng vậy không Đường Tam"

Đường Tam trong lòng căng thẳng, nhưng trong lòng hắn đã tính, nhẹ nhàng thở ra, dù sao đây cũng coi là bước đầu tiên để hắn nhận tội thay cha. "Đúng vậy, ta nói rồi. Ta muốn biết phải thế nào mới có thể bái tế gia gia?"

Nhị trưởng lão nói: "Đã như vậy, chúng ta yêu cầu ngươi làm ba điều kiện với tông môn. Chỉ cần ngươi làm tốt ba sự kiện này , không những ngươi có thể thứ tội thay cha ngươi và nhận ngươi hồi tổ quy tông, chúng ta còn có thể cho cha ngươi một lần nữa trở về tông môn, cùng ngươi bái tế lão tông chủ."

"Cái gì?" Đường Tam chấn động, mắt hắn đã có chút đỏ lên. Mặc dù cha cũng không nhắc tới hy vọng quá xa vời này, nhưng Đường Tam biết, trong lòng cha vĩnh viễn cũng không muốn thoát ly hoàn toàn khỏi tông môn. Nếu cha có thể trở lại tông môn, bái tế gia gia. Đối với cha mà nói thì đây chính là điều mà cả đời cha cũng đều mong muốn.

Đương nhiên. Hắn rất thông minh nên cũng hiểu được, Nhị trưởng lão đưa ra điều kiện quá ưu đãi như vậy thì ba việc kia nhất định cực kỳ gian nan. Nhưng là hiện tại hắn cũng không còn lựa chọn nào khác.

Vì cha. Vì ngày quy hồi Hạo Thiên Tông , mặt hắn không biến sắc trả lời :

"Tốt, Ta đáp ứng." Đường Tam hạ giọng nói , thu liễm tâm tình kích động . Hắn càng thêm tỉnh táo và phân tích. Nhìn ra bên cạnh , vẻ mặt Đường Khiếu không chút thay đổi, cũng không tỏ vẻ gì, hiển nhiên cũng đồng ý với cách làm của Nhị trưởng lão.

Nhị trưởng lão lạnh nhạt cười , nói: "Ba việc này đối với ngươi ngay lập tức thì không có khả năng hoàn thành. Chúng ta cho ngươi kỳ hạn rất dài. Việc thứ nhất : Trong vòng mười năm hồn lực của ngươi phải đột phá tám mươi cấp."

Mười năm tăng lên hai mươi cấp. Đối với hồn sư cấp thấp mà nói ,nếu liều mạng cố gắng có lẽ không khó. Nhưng Nhị trưởng lão lại yêu cầu là từ sáu mươi cấp đạt đến tám mươi cấp. Hai mươi cấp này tựa hồ cực khó.

Rất nhiều hồn sư ,cả đời cũng khó có thể đạt tới cấp độ cao như vậy , huống chi chỉ ngắn ngủn trong vòng mười năm thời gian. Đường Tam năm nay hai mươi tuổi , mười năm sau. Hắn đúng là ba mươi tuổi. Ba mươi tuổi đột phá tám mươi cấp. Tại hồn sư giới mà nói đây tuyệt đối là sự kiện làm cho người ta nghe mà sợ hãi .

"Được, ta tin tưởng rằng mình làm được." Đường Tam không chút do dự đáp ứng. Hắn đã hoàn thành nhiều việc vốn không thể hoàn thành nên với điều này hắn không cho là quá khó.

Nhị trưởng lão hài lòng gật gật đầu khi nhìn ánh mắt Đường Tam hiện ra sự tin tưởng dứt khoát có thể làm được.

"Việc thứ hai, trong vòng mười năm. Ta yêu cầu ngươi giết chết một phong hào đấu la của vũ hồn điện . Bất luận ngươi dùng phương pháp gì, chúng ta chỉ cần kết quả."

Đồng tử Đường Tam bỗng co rút lại, đánh chết một gã phong hào đấu la? Không nói gì, hắn lại kiên định gật đầu.

Ánh mắt lúc này của Nhị trưởng lão bỗng trở nên ngưng trọng hẳn, ngưng thanh nói: "Chuyện thứ ba, ta yêu cầu hồn hoàn thứ tám của ngươi phải là một cái hồn hoàn mười vạn năm."

"Cái gì?" Nếu nói hai việc trước còn có thể hoàn thành, nhưng chuyện thứ ba mà Nhị trưởng lão đưa ra khiến Đường Tam cảm giác gần như không thể hoàn thành.

Hồn hoàn Mười vạn năm sao lại dễ dàng đạt được như vậy. Hiện tại Đường Tam chỉ biết phong hào đấu la mới đạt được, mà trong cả hồn sư giới cũng chỉ có cha mình cùng với giáo hoàng của vũ hồn điện mới có hồn hoàn mười vạn năm mà thôi. Hơn nữa cha đạt được hồn hoàn này là do mẫu thân.

Trước tiên không nói liệp sát hồn thú mười vạn năm khó khăn cỡ nào. Mà nhìn thấy một hồn thú mười vạn năm đã là cực kỳ khó khăn rồi. Huống chi lại là hồn hoàn thứ tám của mình.

Nhị trưởng lão trầm giọng nói: "Hồn hoàn thứ tư của ngươi chính là một vạn năm, hồn hoàn thứ năm cũng ít nhất vượt qua ba vạn năm. Thời điểm ngươi đạt được hồn hoàn thứ tám dĩ nhiên thân thể ngươi hấp thu một cái hồn hoàn mười vạn năm thì không thành vấn đề. Trong quá trình đạt được hồn hoàn, ngoại trừ tông môn sẽ không giúp ngươi nhưng ngươi cũng có thể nhờ vào ngoại lực, Chúng ta chỉ cần kết quả. Ngươi có mười năm thời gian. Mười năm sau, chúng ta hy vọng có thể ở chỗ này gặp lại ngươi. Hơn nữa nếu hoàn thành ba việc này, hai khối hồn cốt mà cha ngươi đã trả lại tông môn cũng sẽ là của ngươi. Ngươi không phải muốn tông môn lại một lần nữa huy hoàng sao? Ta bây giờ có thể đáp ứng ngươi, nếu ngươi hoàn thành ba việc này thì ngươi chính là tông chủ kế tiếp. Chỉ có ngồi trên vị trí này, ngươi mới có thể chính thức lãnh đạo hạo thiên tông quay lại thời huy hoàng ngày xưa."

Ánh mắt Đường Tam ngưng lại. Hắn biết, chính mình căn bản không thể mặc cả điều kiện…Trước hết không nói các trưởng lão sẽ nhất định không cho mình cò kè mặc cả mà chính mình muốn mặc cả cũng sẽ làm cho bọn họ xem nhẹ,coi thường.

"Được, ta sẽ làm được." Đường Tam cơ hồ cắn răng nói ra những lời này. Hắn phải làm được ba việc này , vì cha, vì chính mình và vì tông môn.

Vẫn giống như năm năm trước, bề ngoài của Sử Lai Khắc học viện cũng không thay đổi lớn, nhưng bên trong lại là khác hẳn. Năm năm trôi qua , nơi này đã có địa vị là học viện cao cấp hồn sư của Thiên Đấu Đế Quốc.

Năm năm trước khi Sử Lai Khắc thất quái tạo ra vầng hào quang sáng chói trong giải cao cấp hồn sư đại tái, trước sau đánh bại phần đông cường địch, nhất là tại thời khắc cuối cùng đánh bại chiến đội của vũ hồn điện học viện, quán quân của giải trước. Sử Lai Khắc học viện đã vinh danh vang dội.

Danh tiếng cực lớn, thậm chí đã áp đảo thiên đấu hoàng gia học viện.

Tin tức chiến thắng truyền về , Tuyết Dạ đại đế lập tức thực hiện lời hứa của mình , đều xưng phong hiệu cho Sử Lai Khắc thất quái, chỉ là cả thất quái đều không trở lại học viện khiến cho hoàng thất Thiên Đấu Đế Quốc không thể không nóng lòng. Vì thế Tuyết Dạ đại đế đã thấy được năng lực xuất chúng của các giáo viên Sử Lai Khắc học viện.

Nhất là được thêm tông chủ Trữ Phong Trí của Thất Bảo Lưu Ly tông nhắc nhở, nên đã hiểu được tầm quan trọng của đai sư đối với Sử Lai Khắc học viện .

Để có thể lưu lại được Đại Sư, Tuyết Dạ đại đế tự mình đi vào Sử Lai Khắc học viện cầu kiến, hắn không dùng lợi để dụ dỗ, bằng vào sự chân thành, rốt cục cảm động được Đại Sư.

Đại Sư đáp ứng, tạm thời ở tại thiên đấu thành, nhưng sẽ không rời đi Sử Lai Khắc học viện. Tuyết Dạ đại đế sách phong Đại Sư là Tổng Hiệu của hồn sư đế quốc, danh hiệu bá tước (Tước vị thứ 3 trong công hầu bá tử nam). Tại thời điểm cần thiết sẽ để hồn sư của đế quốc đến Sử Lai Khắc để nghe chỉ đạo của Đại Sư.

Đồng thời, đế quốc cấp ngân sách cho Sử Lai Khắc học viện .

Vốn Tuyết Dạ đại đế định sát nhập Sử Lai Khắc học viện và thiên đấu hoàng gia học viện với nhau, viện trưởng sẽ do Phất Lan Đức đảm nhiệm, nhưng bị Phất Lan Đức cùng Đại Sư khéo léo cự tuyệt.

Bọn họ làm như vậy là không hy vọng đệ tử của Sử Lai Khắc học viện không bị phong cách quý tộc lây nhiễm.

Để có thể là đệ tử của Sử Lai Khắc học viện thì không thể đi cửa sau, hoàn toàn bằng vào thực lực của chính mình. Lúc này cả học viện được Phất Lan Đức cùng Tuyết Dạ đại đế toàn lực duy trì.

Cho nên Sử Lai Khắc học viện sẽ không có gì phiền toái.

Năm năm qua, phát triển rất rực rỡ. Mặc dù không có xuất ra những tiểu quái vật kinh điển như bọn người Sử Lai Khắc thất quái, nhưng coi như là công thành danh toại, ít ra không ít hồn sư tuổi còn trẻ nhưng thực lực lại không tầm thường chút nào. Làm cho hoàng thất Thiên Đấu Đế Quốc được tăng thêm khá nhiều hồn sư tài năng.

Lúc trước khi Đường Tam bị Đường Nguyệt Hoa cấm túc, vừa khi học tập xong liền vội vã đi gặp cha. trong một năm đó, hắn cũng chỉ là trộm trốn Nguyệt Hiên một lần để gặp Đại Sư, hướng sư phụ báo rằng mình vẫn bình an, lúc ấy hắn cũng chỉ cùng Đại Sư nói nói mấy câu rồi lập tức quay lại Nguyệt Hiên.

Ánh mặt trời chiếu sáng, bầu trời ngàn dặm không mây.

Những cơn gió nhẹ nhàng mang theo không khí nóng rực bao phủ quanh Sử Lai Khắc học viện. Có thể nhìn thấy không ít đệ tử của học viện mặc đồng phục màu xanh biếc rất đặc biệt này.

Giáo phục màu xanh biếc bây giờ đã trở thành tiêu chí vì Sử Lai Khắc học viện mà phục sức. những hồn sư trẻ tuổi đều mong muốn được mặc màu áo này , vì nó mà hãnh diện.

Lúc này, đúng giữa trưa, một nam một nữ hai người đi tới trước cửa Sử Lai Khắc học viện.

Bọn họ nhìn qua đều khoảng hai mươi tuổi, chàng trai thân hình to lớn, cô gái nhìn qua nhỏ nhắn. Nhìn thanh niên có một mái tóc dài màu vàng, hai tay chắp sau lưng, trên mặt mang thần sắc hơi kích động nhìn vào đại môn Sử Lai Khắc học viện, đây đính thị là phong thái của tiểu quái vật.

Vẻ mặt Cô gái lạnh như băng, dáng người nóng bỏng cực kỳ, dáng người hoàn mỹ đứng bên cạnh hắn ,trên mặt đầy hàn ý làm người khác nhìn vào cũng phải sinh ra lực hấp dẫn mạnh mẽ. Cùng thanh niên mặc bộ hắc y đối lập, y phục của cô gái là mầu trắng, lộ ra cả làn da trắng mịn.

Thanh niên tóc vàng thở dài một tiếng, "Thời gian trôi quả là nhanh, đảo mắt cái đã năm năm rồi. Không biết bọn họ thế nào !" Cô gái nói không nhiều lắm, "Nhìn thấy chẳng phải sẽ biết sao.". Dưới diện mạo lạnh như băng là một đôi mắt to xinh đẹp đã mang theo vài phần kích động.

Hai gã đệ tử canh cửa của Sử Lai Khắc học viện đã chú ý tới hai người kia, nhìn hai người đang bàn luận , một gã bước tới hỏi :

"Hai ngươi có chuyện gì? Xin mời không đứng trước đại môn . Các ngươi nếu đến báo danh học viện thì đã tới muộn rồi . Hết thời gian báo danh rồi"

Người vừa lên tiếng là một gã đệ tử nhìn hình dáng cũng khoảng hai mươi tuổi, dù sao, bình thường mà nói, đệ tử của cao cấp hồn sư học đều khoảng hai mươi tuổi .

Thanh niên tóc vàng cùng cô gái mặc bạch y liếc nhau, không khỏi cười cười, "Chúng ta không phải đến báo danh. Phất Lan Đức viện trường cùng Đại Sư có trong học viện không?"

Đệ tử canh cổng nhíu nhíu mày, "Viện trường cùng phó viện trưởng vắng mặt, ta không biết. Tuy nhiên học viện đã có quy định, không được cho ngoại nhân tiến vào. Nếu các ngươi muốn gặp viện trưởng thì phải đăng ký trước. Nếu các ngươi nghĩ có thể qua cửa sau tiến vào học viện thì hai vị hãy quay về đi, Học viện Sử Lai Khắc của chúng ta không chào đón những đệ tử như vậy."

Thấy mặt thanh niên cùng nữ tử dáng vẻ cao quý, đệ tử canh cổng này có thể khẳng định họ là quý tộc, lập tức nghĩ ngay bọn họ định vào học bằng cửa sau.

Thanh niên tóc vàng nở nụ cười, "Học đệ, ngươi thực sự làm rất tốt công việc của mình. Chỉ là ta nghĩ không cần phải phí công như thế. Mời ngươi vào thông báo một tiếng với viện trưởng, nói Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh đã trở lại. Ta nghĩ, viện trường sẽ hoan nghênh chúng ta đến."

Đôi nam nữ nhìn rất xuất chúng này đúng là thành viên của Sử Lai Khắc thất quái, lão đại tà mâu bạch hổ Đái Mộc Bạch cùng với U minh linh miêu Chu Trúc Thanh.

Bọn họ đều không có quên ước định năm năm trước, cho dù tại Tinh La đế quốc bọn họ cũng còn có rất nhiều sự tình muốn làm.

Nhưng lời hẹn năm năm bọn họ nào dám quên? Sống tại Sử Lai Khắc học viện ngần ấy năm, bọn họ đã có ấn tượng sâu sắc mà cả đời cũng chẳng quên được.

Năm năm đã đến. Bọn họ hy vọng quay về Sử Lai Khắc học viện, thăm Phất Lan Đức, Đại Sư, Liễu Nhị Long, những người đã nuôi dạy mình khôn lớn.

Đương nhiên, chủ yếu là mong chờ thời khắc thất quái quy tụ đầy đủ.

Cho nên. Bọn họ đã trở lại. Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh nội tâm kích động thậm chí vẻ mặt còn hiện ra tia hoài niệm.

Nhưng ngoài tưởng tưởng của hai người. Đệ tử kia vẫn bình tĩnh như trước, lúc này còn kèm theo cả sự khinh cực kỳ. "Ngươi là Đái Mộc Bạch? Thế thì ta còn là Đường Tam học đệ. Đi đi, trước các ngươi cũng đã có hai mươi ba lần giả mạo để muốn tiến vào học viện rồi. Ta sẽ không mắc bẫy đâu. Xin mời hãy mau rời khỏi nơi này. Nếu không nghe đừng trách ta phải ra tay tiễn khách"

Đái Mộc Bạch sửng sốt một chút. Hắn đương nhiên sẽ không cùng học đệ trước mặt này đôi co. Sờ sờ mũi : "Có người giả mạo chúng ta? Trúc thanh. Xem ra chúng ta thật sự lưu lại ấn tượng quá lớn cho học viện rồi " Cùng năm năm trước so sánh thì hiện Đái Mộc Bạch càng thêm cao lớn hơn, lại còn ẩn trên mình đầy chí khí vương giả. Chu Trúc Thanh từ tiểu cô nương cũng đã phát triển thành cô gái tuyệt sắc.

Mặc dù còn chưa thành thục. Nhưng nhìn qua đã là khuynh quốc khuynh thành làm cho đệ tử canh cổng vẫn có chút khách khí.

Đệ tử canh cổng rốt cục đã hết kiên nhẫn, nhìn thấy Đái Mộc Bạch với ánh mắt còn mang theo vài phần ghen ghét. "Còn không đi mau. Bằng không ta sẽ không khách khí"

"Hả? Vị… học đệ này tính cách hay thật, tự nhiên dám không khách khí với đái lão Đại của chúng ta nữa chứ. Lá gan thật không nhỏ mà!" Âm thanh quái dị truyền đến.

Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh bị hấp dẫn bởi giọng nói. Đó chính là mập mạp đang từ cổng bước ra. Vẻ mặt hài hước thấy bọn họ.

Người này nhìn có cảm giác cao thước tám , cao lớn mập mạp, tóc ngắn , trên vẻ mặt còn mang theo nự cười.

Trong năm năm qua, hắn biến hóa cũng không nhiều lắm, Đái Mộc Bạch liếc mắt nhận ngay ra là mập mạp. Tiểu mập mạp hóa thành đại mập mạp, đúng là lão Tứ của thất quái ,Tà Hỏa phượng hoàng Mã Hồng Tuấn đáng yêu?

"Tên mập mạp chết tiệt. Ngươi lại đây." Đái Mộc Bạch đi nhanh về hướng Mã Hồng Tuấn. Mã Hồng Tuấn ha hả cười, đưa hai tay mập mạp lao tới, đem Đái Mộc Bạch ôm chặt lại. Nghe trên người cả hai có tiếng xương răng rắc .

"Đái lão Đại, sao ngươi lại bạo lực như thế chứ, thật sự là ta muốn ôm trúc thanh cơ."

"A - -" tiếng kêu thảm thiết ……

"Thôi, ta sai rồi. Buông tha ta đi. Lão Đại. Tấm thân nhỏ nhắn của ta làm sao chịu được sự ngược đãi của ngươi, chẳng lẻ ngươi cùng trúc thanh đã đến thời điểm như thế này sao, a - -" tiếp tục kêu thảm thiết ……

Chu Trúc Thanh ở bên kia nhìn thấy, mặt có chút đỏ lên.

Trước tiền môn Sử Lai Khắc học viện một gã đệ tử khác đi đến thì thào nói: "Lần này bên trong còn chút khó khăn! So với vài lần trước cũng khác biệt nhiều "

"Nhìn vẻ mặt ngươi kìa." Mã Hồng Tuấn tức giận trừng trừng đi tới, Thật vất vả lắm mới từ người Đái Mộc Bạch tránh thoát, một cỗ áp lực mênh mông mà hùng hậu tràn ngập từ trên người hắn chợt phóng thích ra.

Hai gã đệ tử bị phái tới canh cổng chắc chắn cũng không phải là học viên xuất sắc gì. Thực lực cũng chỉ khoảng ba mươi cấp là nhiều. Bị áp lực của Mã Hồng Tuấn tiến đến nhất thời sắc mặt đại biến cuống quít thoái lui.

Mã Hồng Tuấn giơ nắm tay to lớn lên uy hiếp :"Lão tử với thực lực như thế này còn phải vào học tiếp không chứ?"

"Năm năm không thấy, tính cách kiêu ngạo của mập mạp ngươi vẫn không giảm mà còn tăng lên đấy!" Âm thanh từ xa vang lại.

Mã Hồng Tuấn bất chấp mặt dày, quay người lại, thấy rõ người tới thì lập tức giơ bàn tay to đùng , phi người vọt đi, "Oa, Vinh Vinh biến thành đại mỹ nữ rồi. Nhanh cho ca ca ôm muội một cái nào."

Vẫn mặc y phục màu phấn hồng , tóc dài thướt tha, Trữ Vinh Vinh vẫn như ngày xưa. Nàng cùng với Chu Trúc Thanh có vẻ đẹp khác nhau. Chu Trúc Thanh thì thân hình nóng bỏng lại kèm theo vẻ mặt luôn lạnh như băng, hai cái đó kết hợp lại khiến vẻ đẹp của nàng rất đặc biệt, mà Vinh Vinh lại mang theo vẻ đẹp nhu mỳ, toàn thân đều tản ra khí chất cao quý rất đặc thù, tựa như nàng giống với vũ hồn Cửu Bảo Lưu Ly tháp vậy.

Nàng còn chưa đến hai mươi tuổi, nhưng trên người lại có khí chất rất ung dung.

"Mập mạp, đi tìm chết." Ngay khi Mã Hồng Tuấn vọt tới trước thì có một thân hình xuất hiện ngăn hắn, Chu Trúc Thanh như ảo ảnh xuất hiện, đứng cùng chỗ với Trữ Vinh Vinh.

Đái Mộc Bạch đặt bàn tay to sau bả vai Mã Hồng Tuấn, "Mập mạp chết tiệt, còn muốn chiếm tiện nghi à! Mặc dù Tiểu Áo là thực vật hệ hồn sư, nhưng ngươi trêu Vinh Vinh một chút ta sẽ liều mạng với ngươi."

Mã Hồng Tuấn ca thán một tiếng, "Ta đây Thần phong tuấn lãng, đẹp đẽ cao quý , thế nhưng tại sao vẫn không được mỹ nữ xem trọng nhỉ? Nhìn đám người các ngươi đều thành đôi thành cặp mà ta thấy ghét quá đi!"

Đái Mộc Bạch không tức giận nói: "Bốn chữ Thần Phong tuấn lãng này dùng trên người ta thì mới đúng. Ngươi không cần phải vũ nhục bốn chữ này chứ." Nói đến nơi đây, hắn hướng Trữ Vinh Vinh hô: "Vinh vinh, Tiểu Áo đâu?"

Đang ôm Chu Trúc Thanh , thân thể Trữ Vinh Vinh bỗng cứng đờ, hai mắt bỗng đỏ lên, "Ta cũng không biết hắn có thể quay về hay không."

Năm năm trôi qua, Áo Tư Tạp vẫn bạt vô âm tín, thậm chí không gửi chút tin tức nào về Thất Bảo Lưu Ly Tông. Trữ Vinh Vinh một mực chờ hắn, ngày này qua ngày khác, nàng thủy chung đợi chờ hình bóng trở về của Áo Tư Tạp.

Ở cùng nhau lâu ngày mà không nhận ra , nhưng khi Áo Tư Tạp ra đi, Trữ Vinh Vinh mới hiểu được Áo Tư Tạp trong lòng chiếm địa vi to lớn như thế nào. Cái loại...cảm giác mất mát ,hoài niệm, khiến nàng khó có thể tự kiềm chế.

Nàng phát hiện, sau khi Áo Tư Tạp rời đi thì mình lại càng thương nhớ hắn hơn !

Mỗi khi nàng nhớ tới ánh mắt kiên nghị vô cùng của Áo Tư Tạp lúc gần đi, nhớ lời hẹn mười năm, trong tâm nàng không nhịn được sự đả kích to lớn, lệ trong mắt cứ thế mà tuôn ra. Mười năm, con người cả đời có bao nhiêu cái mười năm?

Nàng thậm chí có thể tưởng tượng Áo Tư Tạp sau mười năm sẽ có những kinh nghiệm gì.

Nàng thường xuyên một mình chạy lên núi, quay về bốn phía gào to, "Tiểu Áo, ngươi trở về cho ta. Ta không cần ngươi cường đại, ta chỉ cần ngươi trở về. Chỉ cần ngươi quay lại bên ta, cho dù quy củ của tông môn nghiêm ngặt, ta cũng mặc kệ, không muốn ngươi rời xa ta".

Mặc cho nàng gào thét thế nào, nhưng cũng chỉ có âm thanh của mình vọng lại mà thôi, Áo Tư Tạp như trước vẫn bạt vô âm tín.

Trữ Vinh Vinh thấy hối hận, vì sao lúc trước mình lại không chủ động, vì sao mình lại không nghĩ một biện pháp gì đó để được ở một chỗ với hắn chứ. Nàng thật sự sợ, sợ có một ngày đột nhiên nhìn thấy đệ tử của tông môn mang thi thể của hắn về.

Vì không muốn suy nghĩ đến hắn nữa, nên năm năm qua, Trữ Vinh Vinh liều mạng cắm đầu vào tu luyện. Buồn tẻ , tĩnh mịch trong tu luyện khiến vẻ mặt của Vinh Vinh khi đoàn tụ với mọi người có tốt hơn một

chút, còn đỡ hơn vẻ mặt thống khổ quằn quại trong nỗi nhớ nhung và day dứt thường ngày của nàng. Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn đã ý thức được có điều không đúng, hai người nhanh chóng đến gần Trữ Vinh Vinh, cùng Chu Trúc Thanh ba người hướng nàng thấp giọng hỏi han.

Bên kia, hai gã đệ tử canh cổng hiển nhiên là bị Mã Hồng Tuấn dọa phát sợ, nói nhỏ vài câu, trong đó một người rất nhanh chạy về học viện báo tin .

Trong suốt năm năm không thấy mặt đồng bọn, Trữ Vinh Vinh không thể kìm được nội tâm bi thương, Vừa chảy lệ vừa nhớ tơi quá trình lúc trước Áo Tư Tạp rời đi, nàng nói lại cả quá trình hắn rời đi cho mọi người.

Nghe nàng thuật lại, ba người Đái Mộc Bạch đều trầm mặc, ngay cả Mã Hồng Tuấn cũng thu hồi vẻ mặt hi hi ha ha của mình lại. Đái Mộc Bạch thở dài một tiếng, "Tiểu áo này, bình thường nhìn qua luôn hi hi ha ha cười, nhưng thực tế, hắn có lòng tự tôn rất lớn. Mà hơn nữa, hắn thật sự yêu ngươi. Lúc trước, vì có thể sánh được với ngươi, hắn tu luyện cực kì nỗ lực, so với chúng ta còn hơn nhiều. Mười năm, hy vọng trong mười năm này hắn gặp được những điều tốt đẹp"

Chu Trúc Thanh đang yên lặng ôm Trữ Vinh Vinh vào trong lòng, hướng Đái Mộc Bạch mắng: "Ngươi nói ít đi vài câu. Vinh vinh đã chịu thống khổ nhiều rồi. Chuyện này cũng không thể trách Vinh Vinh, chỉ có thể xem như tạo hóa trêu ngươi."

Nghe Chu Trúc Thanh nói, Trữ Vinh Vinh khóc càng thêm thương tâm. Năm năm qua, nàng vẫn cố gắng nén chịu áp lực cùng tình cảm của mình xuống, lúc này thấy đều là đồng bọn cùng sinh cộng khổ nên rốt cuộc nàng không nén được, đã phóng thích toàn bộ sự thống khổ của nội tâm ra trước mặt mọi ngừoi.

Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn cũng không nghĩ tới, vốn nên làm giảm sự thương sót của nàng nhưng nay lại biến thành bi thương càng nhiều. Mã Hồng Tuấn nhịn không được nói: "Không biết Tam ca cùng Tiểu Vũ thế nào rồi. Bọn họ không biết có việc gì không."

Trong mắt Đái Mộc Bạch lộ ra suy tư, "Đáng tiếc, bọn họ cũng không biết lời hẹn ước năm năm của chúng ta, lần này sợ là không thấy được bọn họ rồi. Mọi người xa cách, chẳng biết khi nào mới có thể gặp lại."

Trong Sử Lai Khắc thất quái thì Đái Mộc Bạch không hổ là lão Đại, nhưng trong quá trình chiến đấu thì Đường Tam lại trở thành trung tâm. Nếu không có Đường Tam thì tại toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái bọn họ quyết không có khả năng đi xa đến vậy. Nếu nói bẩy người bọn họ đều là quái vật, thì Đường Tam không thể nghi ngờ đúng là quái vật trong quái vật (Siêu cấp quái vật, Siêu cấp thần thú zZzZ -Dangneo).

Người ngoài chỉ thấy Đường Tam như là thiên tài, mà chỉ có Sử Lai Khắc thất quái mới tự biết được Đường Tam có trình độ đến mức nào. Nếu để Đái Mộc Bạch đưa ra một đánh giá về Đường Tam, thì đó cũng chỉ là hai chữ "toàn năng" mà thôi.

Chu Trúc Thanh ôm Trữ Vinh Vinh, an ủi nói: "Người hiền sẽ được chở che, Vinh Vinh, đừng khóc nữa. Tiểu áo nhất định sẽ bình an trở về. Ngươi không phải có ước định mười năm với hắn hay sao? Tại tông môn chờ đi, ngươi sẽ thấy hắn khỏe mạnh trở về."

Trữ Vinh Vinh buồn bã : "Ngoại trừ chờ đợi, ta còn có thể làm cái gì đây? Ta thực sự rất hối hận, vì cái gì mà khiến lúc trước hắn phải rời đi. Vì cái gì ta không thể kiên định một chút mà chống lại quy môn. Hắn chỉ là một hồn sư hệ thực vật (Quên mất, ở đây Thực vật không phải là cây cối, mà chính là đồ ăn đó - Dangneo)! Không có người bên ngoài trợ giúp, đến cả đạt được hồn hoàn đối với hắn cũng là rất khó khăn. Đều là ta không tốt."

"Là ai khiến Vinh Vinh của chúng ta thương tâm như thế này?" Thanh âm đột nhiên vang lên. Âm thanh này đối với bốn người Sử Lai Khắc thất quái đều có chút lạ lẫm, mấy người đang bởi vì chuyện thương tâm của Áo Tư Tạp, đột nhiên nghe được âm thanh lạ lẫm, hơn nữa lại do bên ngoài mà đến, đều không khỏi nhíu mày.

Tiếng khóc của Trữ Vinh Vinh bỗng ngừng bặt, ngẩng đầu hướng tới nơi âm thanh phát ra nhìn lại.

Một thanh niên thân cao hơn một thước chín, hành động dứt khoát mà thong dong. hình thể cực kỳ cân xứng xuất hiện trong tầm mắt bọn họ . Quần áo đều là mầu trắng, có dáng vẻ ưu nhã thong dong. Kể cả trong lúc Giơ tay nhấc chân cũng vô hình trung tản ra khí chất quý tộc đặc trưng.

Vẻ mặt anh tuấn phẳng phất như luôn có một nụ cười kèm theo. Tóc dài mầu lam lặng lẽ trùm lên vai. Một đôi mắt giống như lam bảo thạch tràn ngập thần thái đặc thù.

Cho dù trong lòng đã có chuẩn bị nhưng Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh khi gặp lại người tuổi trẻ này cũng đều không khỏi ngây người. Các nàng phát hiện trên người thanh niên này tìm không thấy dù là nửa phần tỳ vết nào. Bất luận là khí chất, tướng mạo hay ngoại hình, âm thanh , đều làm cho người ta có một loại cảm giác "Viên Dung Như Ý".

Nhìn qua hắn đi cũng không mau. Nhưng chỉ vài bước đã đến gần bên mọi người.

Hắn ước chừng chỉ khoảng hai mươi tuổi. Là một người trẻ tuổi thiên tài trong thiên tài. Sử Lai Khắc tứ quái đối với người thanh niên có cảm giác nhìn không thấu.

Có lẽ bởi vì cùng là nam nhân nên có phần ghen ghét, Đái Mộc Bạch khoanh tay từng bước, từng bước đã đứng ở phía trước mặt bốn người. hàn quang trong Tà mâu chợt phát. Hơi thở vô hình tạo ra uy lực đặc thù của vương giả. Lạnh giọng nói: "Ngươi là ai?"

Lam phát thanh niên mỉm cười, chạy tới trước mặt bốn người, "Thực làm cho ta thương tâm mà! Mới năm năm trôi qua mà các ngươi đã quên ta? Đái lão Đại. Ngươi đối với huynh đệ mà có thái độ này sao? Mập mạp, ngươi vẫn đầy đặn quá nhỉ."

Đái Mộc Bạch có chút sững sờ, như thanh âm, tướng mạo cùng khí chất của thanh niên trước mặt này thì trong bộ nhớ của mình tuyệt đối không có người nào tương tự, nhìn cử chỉ thân thiết nhưng không giống như làm bộ , nhất là nghe âm thanh của hắn, chính mình trong lòng cũng sinh ra một cảm giác có chút thân thiết.

Đột nhiên, Trữ Vinh Vinh kinh hô một tiếng, "A! Ngươi trên người như thế nào lại có như ý Bách bảo nang cùng Nhị Thập tứ kiều nguyệt minh dạ của Tam ca chứ ?"

Quan sát của phụ nữ luôn cẩn thận và tỉ mỉ. Nghe được Trữ Vinh Vinh nói, ba người Đái Mộc Bạch đã lập tức chú ý tới hai kiện hồn đạo khí cực phẩm bên hông lam phát thanh niên trước mặt này.

Sắc mặt Đái mộc nhất thời biến đổi, trên người khí thế đại tăng, "Cuối cùng ngươi là ai? Sao ngươi có đồ của Đường Tam?"

Lam phát thanh niên, đúng là Đường Tam. Chỉ có điều,trong năm năm hắn thay đổi nhiều nhiều lắm, không chỉ là vẻ ngoài mà lần lam ngân hoàng giác tỉnh tạo ra. Hai đại lĩnh vực trong thân, Lúc này hắn cùng năm năm trước so sánh thì khí chất đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Thế nên bọn Đái Mộc Bạch chắc chắn sẽ không nhận ra.

Nghe thấy trong giọng Đái Mộc Bạch đầy địch ý cùng vài phần lo lắng. Đường Tam không khỏi âm thầm cảm động, đồng bọn đúng là đồng bọn, bọn họ luôn quan tâm đến an nguy của mình!

Không muốn đùa bỡn mọi người, Đường Tam khẩn thiết nói: "Đái lão Đại, ta là Đường Tam đây!"

"Ngươi là Đường Tam?" Đái Mộc Bạch mở to hai mắt nhìn hắn trừng trừng.

Đường Tam gật gật đầu, vì để Đái Mộc Bạch tin tưởng rằng chính mình, hắn biểu hiện thành ý cực kỳ khẩn thiết. Ngày đó tại Hạo Thiên Tông, vài vị trưởng lão đưa ra ba yêu cầu, Nếu hắn làm được thì sẽ chính thức nhận nghi thức nhận tổ quy tông.

Mặc dù hắn không thể bái tế mộ gia gia, nhưng cuối cùng vì có thể quay lại Hạo Thiên Tông, Tông môn đã đưa ra ba yêu cầu cho hắn, mà ba yêu cầu đó'không phải thời gian ngắn là có thể hoàn thành được, hơn nữa Đường Tam cũng hiểu được khoảng cách đột phá sáu mươi cấp đã không xa.

Lúc trước khi Sử Lai Khắc thất quái chia lìa thì hắn cùng Tiểu Vũ rời đi trước nên tự nhiên không biết ước hẹn của năm năm sau, nhưng khi hắn học tại Nguyệt hiên thì đã quay về Sử Lai Khắc học viện một lần, Đại Sư có nói chuyện này cho hắn biết, thế nên hắn mới đến nơi này cùng mọi người gặp mặt.

Gặp lại bốn người, hình mạo mọi người đều đã xảy ra chút ít thay đổi, nhưng khuôn mẫu vẫn nguyên lai như vậy, lúc này hắn cũng có tâm tình cực kỳ kích động.

“Đái lão Đại, năm năm rồi, chúng ta đều cao lớn hơn. Có điểm biến hóa cũng là bình thường.” Đường Tam mặc dù biết lời nói chưa đủ thuyết phục nhưng vẫn cười khổ nói ra.

Đái Mộc Bạch nhìn về phía Mã Hồng Tuấn, “Ngươi tin lời nói của hắn không?”

Hàn quang trong đôi con ngươi của Mã Hồng Tuấn lóe ra, “Tin hắn mới là lạ, trước tiên bắt hắn rồi nói sau. Hắn dám giả mạo Tam ca để làm gì, không cho hắn nếm mùi khổ thì ta thấy hắn sẽ không nói thật đâu.”

Mặc dù đã vài năm không thấy, nhưng từng cùng một chỗ, sự phối hợp của họ vẫn ăn ý như trước, giống như đã thấm trong mấu họ rồi, Thanh âm của Mã Hồng Tuấn vừa rứt, Đái Mộc Bạch đã một chưởng chụp xuống ngực Đường Tam. Khí thế hùng hậu trong nháy mắt bộc phát, nếu cùng trước kia so sánh thì hồn lực hiện giờ của hắn đã hơn hẳn, khiến khí thế cường đại bao trùm xuống. Mặc dù chưa phóng thích vũ hồn, nhưng với hổ chưởng này đánh ra, không khí bên người Đường Tam đã trở nên ngưng trọng hẳn lên.

Đường Tam thật sự bất đắc dĩ, Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn căn bản chưa cho hắn cơ hội giải thích mà đã động thủ.

Đối với thực lực của Đái Mộc Bạch hắn hiểu rất rõ ,Tuy nhiên, vài năm không gặp, không ngờ thực lực lão Đại lại tiến nhanh như vậy , cho dù là hắn cũng không dám thẳng mặt tiếp nhận tà mâu bạch hổ chưởng cương mãnh đang công kích tới. Dưới chân động một chút, thân thể Đường Tam đã vọt về phía sau, hai tay đang ở hai bên sườn, nhướn lên một chút.

Đái Mộc Bạch nhất thời cảm giác được một cỗ hấp lực mãnh liệt khiến cho hồn lực mình đánh ra bị bắn sang một bên, vút lên trên không.

Mà lúc này, Mã Hồng Tuấn đã phóng thích ra vũ hồn của mình.

” - Oanh” một tiếng, ngọn lửa nóng bừng bỗng bao quanh người hắn, hào quang đỏ rực bao trùm tới năm thước xung quanh, kỳ dị chính là quần áo trên người hắn cũng không có chút nào bị ngọn lửa thiêu cháy

Ánh mắt trở nên lợi hại , mái tóc đỏ dài sau gáy, toàn thân biến thành hỏa diễm màu đỏ, đồng thời, một đôi cánh thật lớn màu đỏ trong lưng Mã Hồng Tuấn mọc ra, cả người hắn đã trở nên cao lớn hơn vài phần, các thớ mỡ trên người hắn tựa hồ co rút lại một chút. Kỳ lạ nhất là đôi con ngươi của hắn phát ra hai ngọn lửa rất bất thường.

Hai vàng, hai tím, một đen, năm hồn hoàn ở trên người được phát động, hồn lực mạnh mẻ mang theo hơi lửa nóng rực đặc thù lan truyền khắp không gian, trong khoảnh khắc không gian trở lên vặn vẹo, xuất hiện như những đợt sóng nước vậy.

“Được mập mạp, ngươi tiến bộ không nhỏ nhỉ! Để ta xem nào” Đái Mộc Bạch gầm lên một tiếng, trong phút chốc cuồng phong bạo phát, tóc vàng kim trong khoảnh khắc biến thành màu trắng, thân thể chợt bành trướng, trong chớp mắt đã vượt qua hai thước rưỡi, toàn thân bao trùm bởi lông vằn đen trắng, hai bàn tay hổ thật lớn vươn ra, mỗi một ngón tay đều lộ ra móng tay màu vàng sắc bén như lưỡi dao, ngoài sự bưu hãn xuất hiện trên người hắn ra, mọi người còn có thể cảm nhận được hơi thở điên cuồng, cơ thể kịch liệt bành trướng đã khiến quần áo trên người hoàn toàn tan nát.

Hai vàng, hai tím, hai đen, sáu hồn hoàn chỉnh tề đã xuất hiện trên người Đái Mộc Bạch, hắn đã đột phá sáu mươi cấp, đạt tới cấp bậc hồn đế.

Mã Hồng Tuấn nhịn không được cả kinh nói: “Lão Đại không hổ là lão Đại, ngươi đã đạt đến hồn đế rồi, ta mới năm mươi bảy cấp. Xem ra ta cố gắng còn chưa đủ thì phải!”

---

153. Chương 152 : Biến Hóa Sau Năm Năm

Đường Tam bất đắc dĩ nói:

“Năm năm không gặp, các ngươi đối xử với huynh đệ thế này sao!”

Đang nói chuyện, hắn lập tức cảm nhận được hai luồng khí tức mạnh mẽ bốc lên ở phía sau. Không cần hỏi cũng biết là Chu Trúc Thanh và Trữ Vinh Vinh đã phóng xuất ra võ hồn của mình.

Hắn vô thức nghiêng đầu, liếc mắt nhìn hào quang phát ra, trong lòng không khỏi cả kinh.

Nếu như Đái Mộc Bạch đột phá sáu mươi cấp là trong dự tính của hắn thì việc Chu Trúc Thanh và Trữ Vinh Vinh đều có sáu hồn hoàn khiến hắn thật không ngờ.

Trên người hai mỹ nữ đều xuất ra quang mang của sáu hồn hoàn gồm hai vàng, hai tím, hai đen.

Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của Trữ Vinh Vinh dường như lớn thêm vài phần, sáu quang hoàn di chuyển từ trên xuống dưới, huyền ảo, lộng lẫy vô cùng.

Khi Chu Trúc Thanh phóng võ hồn ra, cả người dường như càng thêm lạnh lẽo, càng thêm cảm giác hư ảo, tuy rằng đang đứng đó nhưng lại khiến người ta không thể thấy được trọn vẹn thân hình nàng.

Trong bốn đồng bọn thì có ba người đã đột phá sáu mươi cấp, trong lòng Đường Tam thầm khen ngợi mà cũng tự cảm thấy có chút bất mãn với tiến bộ của chính mình.

Kỳ thực, trong hai năm hắn tu luyện với Đường Hạo thì tốc độ cũng không chậm.

Nhưng trong hai năm tại Sát Lục Chi Đô và một năm tu luyện tại Nguyệt Hiên đã khiến hắn tăng cường những phương diện khác, còn tu luyện hồn lực thì bị chậm lại.

Tính cách của Chu Trúc Thanh luôn kiên nhẫn, cộng với lợi thế rất lớn từ tiên thảo lần trước được Đường Tam cung cấp, còn Trữ Vinh Vinh thì trong năm năm hầu như chỉ ngày đêm tu luyện để thoát khỏi sự thống khổ của nhớ mong, vì vậy mà không lâu trước đây cũng đã đột phá cửa ngõ 60 cấp.

Khi nàng hoàn thành đột phá, Trữ Phong Trí đã tuyên bố trong nội bộ tông môn, nàng chính là Tông chủ tiếp theo của Thất Bảo Lưu Ly tông.

Cảm nhận được tiến bộ của các bạn mình, trong lòng Đường Tam đột nhiên tràn ngập hào khí. Mặc dù mình vẫn chưa đạt được sáu mươi cấp nhưng cũng tiến bộ không ít so với họ.

Nghĩ tới đây, Đường Tam nhịn không được huýt sáo dài một tiếng

"Các ngươi không tin thân phận của ta, vậy thì tới đây dùng thực lực để chứng minh. Ngoại trừ Sử Lai Khắc thất quái chúng ta còn ai có thể có thực lực như vậy?"

Đái Mộc Bạch và Mã Hồng Tuấn cũng không để lời hắn thành vô ích, trong lòng nhớ thương tới an nguy của Đường Tam, hai người gần như cùng lúc di chuyển lên.

Đái Mộc Bạch bước lên một bước, toàn thân phát ra kim quang, phát ra đệ nhất hồn kỹ bạch hổ hộ thân chướng, đồng thời, thân thể chợt tăng tốc, hổ chưởng triển khai, vọt thẳng đến chính diện Đường Tam.

Định

Thanh âm trầm thấp vang lên từ trong miệng Đường Tam. Bốn luồng lam quang đồng thời bốc lên từ những nơi khác nhau trên mặt đất, Lam Ngân Hoàng vạn năm hồn kỹ thứ tư, Lam Ngân Tù Lung.

Bốn nhánh Lam Ngân Hoàng đồng thời bao phủ thân thể bốn người, kể cả Đái Mộc Bạch. Bốn người gần như dừng lại cùng một lúc.

Cho dù là Phượng Hoàng Hỏa Diễm nóng cháy trên người Mã Hồng Tuấn vậy mà lúc này cũng hoàn toàn bị áp chế.

Bề ngoài thì có vẻ là giả nhưng hồn kỹ thì lại không thể làm giả được.

Lúc này, Đường Tam đã phóng xuất ra Lam Ngân Hoàng, hồn kỹ thứ tư có màu đen rất đặc biệt khiến Đái Mộc Bạch sửng sốt

Nhưng cặp hổ trảo của hắn vẫn vô thức chụp vào Lam Ngân Tù Lung trước mặt.

Đúng lúc này, một tầng lam quang nhanh chóng phát ra từ trên người Đường Tam, Lam Ngân lĩnh vực đã xuất hiện.

Trước cửa Sử Lai Khắc học viện rất nhiều thực vật sinh trưởng, mà chỉ những nơi như vậy sao lại có thể ít Lam Ngân Thảo được chứ? Trong nháy mắt phóng ra Lam Ngân lĩnh vực, Đường Tam đã cảm nhận được tâm tình của toàn bộ Lam Ngân Thảo trong phạm vi xung quanh.

Thế giới Lam Ngân được khí tức hoàng giả của hắn lãnh đạo, toàn bộ Lam Ngân Thảo đều sinh trưởng một cách điên cuồng, trong chớp mắt đã biến thành hình dạng Lam Ngân Hoàng, mau chóng lan tràn tiếp xúc với nhau quanh Lam Ngân Tù Lung mà Đường Tam phóng thích ra.

Trong nháy mắt, bốn Lam Ngân Tù Lung đều biến thành kim sắc huyễn lệ. Hổ trảo của Đái Mộc Bạch mặc dù sắc bén không gì sánh nổi nhưng vẫn bị bắn ngược trở về.

Chu Trúc Thanh cũng đối mặt với cảnh ngộ tương tự. Về phần Mã Hồng Tuấn thì hoàn toàn bị áp chế. Lam Ngân Hoàng của Đường Tam đã được tiên thảo Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ với thuộc tính hỏa cực phẩm thấm nhuần, Phượng Hoàng Hỏa Diễm của hắn tuy mạnh nhưng không cách nào thiêu hủy được Lam Ngân Hoàng của Đường Tam.

"Tướng mạo, khí chất biến đổi, chẳng lẽ năng lực của ta cũng thay đổi sao? Đái lão đại, các ngươi thấy rõ rồi chứ?"

Đường Tam hơi khom người, năm hồn hoàn trên người cùng phát sáng, cùng lúc đó, theo âm thanh rách ra của y phục, bát chu mâu cùng vươn ra từ lưng hắn. Hai mắt của Đường Tam cũng toát ra lam quang trong veo.

Thu hồi Lam Ngân Hoàng trên tay, hắc quang bắt đầu khởi động, Hạo Thiên Chùy đã xuất hiện trong tay trái hắn, Lam Ngân Tù Lung cũng theo đó biến mất.

Song sinh võ hồn, đệ tứ hồn hoàn là vạn năm cấp bậc, bát chu mâu, Tinh thần ngưng tụ Trí tuệ đầu cốt, lúc này Đường Tam hoàn toàn đã thể hiện ra trước mặt các đồng bạn.

Thấy những cảnh đó, Đái Mộc Bạch đang chuẩn bị thi triển những hồn kỹ mạnh hơn liền ngưng lại:

"Ngươi đúng là Đường Tam? Sao ngươi lại thay đổi nhiều vậy?"

Đường Tam cười khổ nói:

"Các ngươi chỉ cần cho ta một cơ hội giải thích, đương nhiên ta sẽ nói cho các ngươi."

Mã Hồng Tuấn nhìn Đái Mộc Bạch, rồi lại nhìn bát chu mâu sau lưng Đường Tam:

"Lão đại, Bát chu mâu mặc dù có chút khác với trước đây, nhưng nhìn qua hình như không phải là giả."

Đái Mộc Bạch gật đầu, đưa mắt nhìn Chu Trúc Thanh ở bên kia. Chu Trúc Thanh và Trữ Vinh Vinh liếc nhau, cùng gật đầu. Nếu Đường Tam trước mặt quả thật là giả mạo, vậy thì hết thảy sao lại trùng hợp đến thế?

Dù sao, năng lực của mỗi một hồn sư đều là độc nhất vô nhị.

So với năm năm trước, mặc dù Đường Tam càng trở nên cường đại hơn, nhưng căn bản những tính chất đó vẫn không có gì thay đổi. Nhất là song sinh võ hồn được trời ưu đãi kia thì đúng là không ai có thể tùy tiện bắt chước được.

Đúng lúc Đái Mộc Bạch đang chuẩn bị hỏi Đường Tam rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì trong thời gian vừa qua thì tiếng bước chân ầm ĩ từ phía Sử Lai Khắc học viện truyền tới.

Người chưa tới, một thanh âm mạnh mẽ đã truyền ra:

"Ai dám giả mạo tiểu quái vật của chúng ta, lại còn dám đánh người. Để ta xem nào."

Một đại hán trung niên vóc người vạm vỡ đi ra từ Sử Lai Khắc học viện, đi theo còn có hai người trung niên khác, nhìn có vẻ là thầy giáo của học viện.

Thấy họ, ngũ quái Sử Lai Khắc đều nở nụ cười. Người đi ra không phải ai khác, chính là Bất Động Minh Vương Triệu Vô Cực.

Vốn những việc thế này không cần Triệu Vô Cực tự mình đi ra, lão cũng đang là Phó Viện trưởng nên công việc cũng rất nhàn nhã, nghe học viên báo cáo, lão nổi hứng thú chạy ra, định xem ai dám giả mạo Sử Lai Khắc thất quái, tiện thể giáo huấn một chút, coi như hoạt động chân tay.

Lúc này, khi lão ra tới cửa, thấy năm người đứng ở đó thì thu ánh mắt lại rất nhanh.

Hiện tại, mặc dù Đường Tam trong Sử Lai Khắc ngũ quái đã thu hồi Lam Ngân Hoàng, trên người cũng không có hồn hoàn lóng lánh nhưng vẫn còn bát chu mâu sau lưng. Mà trên bốn người kia đều lóe ra hào quang của hồn hoàn.

Nếu như nói biến đổi vẻ ngoài còn phải xem xét, phán đóan, vậy thì khi bọn họ đã thể hiện ra khí thế và võ hồn, còn cả hồn hoàn đại biểu cho thực lực, tất cả đã giúp Triệu Vô Cực đưa ra được nhận định.

Ngoại trừ Sử Lai Khắc thất quái, còn ai có tuổi tác như vậy mà có thực lực đó?

"Ta kháo, không ngờ lại là đám tiểu quái vật các ngươi."

Vừa cười ha hả, Triệu Vô Cực vừa tới đón.

Hai thầy giáo và học viên báo tin đi theo sau lão cũng đều ngẩn ngơ cả người. Hào quang huyễn lệ của hồn hoàn trước mắt đã làm bọn họ lóa mắt, hơn nữa khi nghe Triệu Vô Cực nói, bọn họ lập tức hiểu được. Năm người trước mặt này quả nhiên đúng là những ngôi sao đã tỏa sáng năm năm trước, quán quân của cuộc thi Tinh anh đại tái toàn đại lục, thành viên của Sử Lai Khắc thất quái!

Đái Mộc Bạch ở gần cửa học viện nhất, lập tức tới chào, ôm vị Bất Động Minh Vương này một cái thật mạnh.

"Ta chết mất, ôm nhẹ thôi."

Triệu Vô Cực bị Đái Mộc Bạch ôm một cái, lập tức than thở. Mặc dù lão được Đại sư chỉ bảo nên thực lực tiến bộ rất lớn, nhưng lúc này Đái Mộc Bạch đang phóng ra võ hồn của mình, sức mạnh rất lớn, nên cái ôm này đã khiến xương cốt toàn thân Triệu Vô Cực kêu răng rắc.

"Triệu lão sư."

Đường Tam và ba người còn lại cùng cung kính chào.

Trong lòng bọn họ lúc nào cũng tràn ngập tôn kính đối với những thầy giáo ban đầu của Sử Lai Khắc học viện.

Đôi mắt Triệu Vô Cực đã hơi đỏ lên, buông Đái Mộc Bạch đang ôm ra, vỗ vỗ lên cánh tay cường tráng của hắn, đưa mắt nhìn những người còn lại. Ánh mắt đầu tiên rơi trên thân hình to béo của Mã Hồng Tuấn, thấy hắn đang định vọt đến ôm, vội nói:

"Đi ra, mập mập, ngươi tránh xa ta ra một chút. Toàn thân ngươi toàn lửa, định đốt cháy hết y phục ta phải không?"

Mã Hồng Tuấn xấu hổ quá, vội vàng thu hồi võ hồn của mình, không dám nói gì, cười cười với Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực rất nhanh thấy Chu Trúc Thanh và Trữ Vinh Vinh trong đám hào quang:

"Các người là Vinh Vinh và Trúc Thanh sao. Năm năm không gặp, đều đã biến thành các đại cô nương rồi, càng ngày càng đẹp lên. Á, ngươi là tiểu Tam?"

Cố gắng nhấp nháy đôi mắt của mình, Triệu Vô Cực không dám tin, nhìn chằm chằm vào Đường Tam.

Đường Tam mỉm cười nói:

"Chẳng phải là con sao? Mặc dù con có thay đổi một chút bề ngoài, nhưng trước hết chúng ta nên vào học viện rồi con giải thích cho người. Phất Lan Đức viện trưởng, Liễu Nhị Long phó viện trưởng, các lão sư khác, bọn họ có khỏe không?"

Triệu Vô Cực mặc dù có chút không tin rằng thanh niên tuấn tú, ưu nhã trước mặt chính là Đường Tam, nhưng Bát chu mâu sau lưng và Hạo Thiên chuỳ trong tay hắn đều không phải là giả, lập tức gật đầu nói:

“Bọn họ đều khỏe. Đi thôi, đầu tiên cứ vào học viện rồi nói. Mấy người các người đang làm gì thế? Sao lại có dáng vẻ bạt kiếm, giương cung vậy? Chẳng lẽ định phá hủy học viện à?”

Đái Mộc Bạch mau chóng lấy từ trong hồn đạo khí ra một bộ trường sam, thu hồi võ hồn, mặc vào trong nháy mắt.

“Hiểu lầm, đây đều là hiểu lầm. Chúng con đều không nhận ra tiểu Tam. Đến bây giờ con vẫn không thể tin nổi. Nhưng ngươi hẳn cũng không biết thời gian ước định tụ họp của chúng ta mà!”

Đường Tam có chút bất đắc dĩ nói:

“Chờ sau này ta sẽ giải thích cho mọi người. Thực ra, khi lão sư gặp bộ dạng này của ta thì ta cũng phải giải thích cho họ. Khi gặp lão sư, các ngươi tự nhiên sẽ tin.”

Triệu Vô Cực gật đầu nói:

“Ta nghe Đại sư nói ngươi đã từng trở về một lần, có điều lại vội vã đi ngay. Đừng đứng đó nữa, mau đi vào thôi. Các ngươi đều là vinh quang của học viện, nếu lão thần giữ của Phất Lan Đức kia mà biết các ngươi đã trở về, sợ rằng sẽ hưng phấn muốn bay lên trời mất.”

Có Triệu Vô Cực dẫn đường, đương nhiên sẽ không có bất cứ gì ngăn cản nữa, Sử Lai Khắc ngũ quái đi theo lão vào trong học viện. Bởi vì Đường Tam đã thể hiện ra thực lực, hơn nữa hắn cũng đã giải thích đơn giản mấy câu nên nhóm người Đái Mộc Bạch cũng dần dần tin lời hắn.

Dù sao, hiện tại Đường Tam cũng đã đạt tới chuẩn năm hồn hoàn, với tuổi tác như vậy mà có thể đạt được mức đó cũng thực sự rất ít người.

“Tam ca, huynh nói đã từng đưa cho ta cái gì vậy?”

Trữ Vinh Vinh đi bên cạnh Đường Tam hỏi.

Đường Tam mỉm cười nói:

“Còn chưa tin ta sao? Ngươi đã dùng Phi thiên thần trảo một lần phải không? Còn những ám khí khác nữa, Thất bảo lưu ly tông có trang bị không?”

Trong mắt Trữ Vinh Vinh toát lên ánh hiểu ra:

“Xem ra huynh đúng thật là Tam ca rồi. Có điều sao huynh lại thay đổi nhiều như vậy? Thật khiến người khác khó mà tin nổi, không ngờ lại trở nên anh tuấn đến thế.”

Đái Mộc Bạch đi trước cũng không nhịn được quay đầu nhìn về phía Đường Tam, cười khổ nói:

“Ngươi thực sự là tiểu Tam, ta phải ghen tị mất thôi. Thiên phú của ngươi vốn đã tốt hơn chúng ta nhiều, bây giờ lại còn đẹp trai như vậy, định không cho người ta sống nữa sao?”

Đường Tam mỉm cười nói:

“Ngươi đã có Trúc Thanh, còn nghĩ đến mỹ nữ làm gì. Sao còn nói như vậy? Trúc Thanh cũng sẽ không bởi vì ngươi xấu trai hơn ta mà thay lòng đổi dạ. Ngươi còn chưa đủ sao? Chờ khi gặp các lão sư, ta sẽ giải thích hết. Ta đã nói hai lần rồi mà.”

Chủ giáo học lâu (Tòa nhà giảng dạy chính) của Sử Lai Khắc học viện lớn gấp đôi so với trước kia, nhưng quy mô chiêu sinh vẫn không tăng, chỉ có các điều kiện tu luyện thì hoàn thiện hơn trước. Mô phỏng tu luyện đã cơ bản đầy đủ hơn, thích hợp cho các loại võ hồn của học viên tu luyện.

“Tiểu Áo sao còn chưa đến? Lẽ nào hắn đã quên ngày hôm nay rồi?”

Đường Tam nghi hoặc hỏi.

Nghe hắn nói, khóe mắt Trữ Vinh Vinh không khỏi đỏ lên. Lúc này, mọi người đã đi vào Giáo học lâu, Đái Mộc Bạch quay người, vỗ vỗ vào vai Đường Tam:

”Đừng hỏi nữa. Để gặp lại đại sư và các sư phụ đã rồi nói. Năm năm rồi chúng ta không gặp họ, quả là nhớ.

Phất Lan Đức khoan thai ngồi trên ghế bành trong phòng làm việc. Vài năm gần đây, sinh hoạt của lão có thể nói là rất thỏai mái. Mặc dù bản thân là viện trưởng nhưng nhiều công việc trong học viện đã không cần đến lão tự xử lý nữa. Các sự vụ của học viện thì có Liễu Nhị Long chủ trì, giáo dục học viên thì có Đại sư là nhà lý luận siêu cấp rồi."

Thân là viện trưởng, lão lại càng không cần lo lắng đến vấn đề tài chính. Toàn bộ nhu yếu phẩm của học viện đều do Thiên Đấu đế quốc chuyên môn chi trả.

Hơn nữa, được đế quốc coi trọng, lão hiện tại có địa vị cực cao trong Thiên Đấu đế quốc, là đối tượng mà vô số nhà quyền quý muốn dựa thế.

Có thể là bởi vì quan hệ tới tâm tình nên vài năm gần đây, hồn lực của lão đã tiến bộ không ít, đã tới cấp 83, chính thức trở thành Hồn Đấu La, ngay cả Triệu Vô Cực cũng vừa mới đột phá cấp 80. Trong học viện, ngoại trừ Độc Đấu La như thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi, coi như là có hai Hồn Đấu La. Liễu Nhị Long hiện tại cũng đã tới cấp 79, chỉ còn cách cấp 80 phải đột phá một chút.

Vị viện trưởng đại nhân này đang suy nghĩ xem có nên uống trà do triều đình mới đưa tới không thì cửa phòng làm việc vang lên tiếng gõ cửa.

"Cửa không khóa, vào đi."

Phất Lan Đức lười biếng nói.

Đến phòng làm việc của lão cũng chỉ có vài người, đều là những bạn bè quen thuộc, đương nhiên là rất tùy ý.

Cửa mở, bóng dáng quen thuộc của Triệu Vô Cực đi đến.

"Lão đại, lão đang làm gì thế?" Triệu Vô Cực cười hì hì hỏi Phất Lan Đức

Phất Lan Đức liếc mắt nhìn lão, cười hắc hắc, nói: "Ngươi tới vừa lúc, ta đang chuẩn bị uống trà. Ngươi tới rồi thì pha đi, đừng bắt ta làm."

Triệu Vô Cực trợn mắt, ngẩn người nhìn Phất Lan Đức: "Viện trưởng đại nhân của ta, sao ngươi càng ngày càng lười biếng thế?"

Phất Lan Đức lập tức thể hiện dáng vẻ chính khí, nghiêm nghị: "Thân là viện trưởng Sử Lai Khắc học viện, nhiệm vụ của ta là phải lo toan cho toàn cục, việc vặt đương nhiên là không cần ta phải tự mình đi làm. Để Sử Lai Khắc học viện có thể bồi dưỡng ra ngày càng nhiều nhân tài ưu tú, mỗi ngày ta đều phải vắt hết óc suy nghĩ phương hướng phát triển trong thời gian tới."

Triệu Vô Cực cười ha ha: "Được rồi, ngươi không chỉ càng ngày càng lười biếng mà càng ngày càng bỉ ổi. Các tiểu tử, thấy bộ dạng của viện trưởng đại nhân của các ngươi hiện tại thế nào rồi chứ. Vào cả đi."

Phất Lan Đức hơi sửng sốt. Ở trong phòng làm việc của mình, lão đương nhiên không cần phải để tâm phòng bị, nghe Triệu Vô Cực nói vậy, hồn lực mới dao động cảm thụ các khí tức bên ngoài.

Cửa mở, nhóm năm người từ bên ngoài đi vào. Thấy bọn họ, vị viện trưởng lười biếng mà bỉ ổi của chúng ta nhất thời trợn tròn mắt. "Ngươi, các ngươi…"

Phất Lan Đức kích động đứng bật dậy khỏi ghế, ánh mắt đảo trên mặt năm người, Sử Lai Khắc thất quái, là niềm kiêu hãnh vĩnh viễn trong lòng lão, cũng là niềm kiêu hãnh của Sử Lai Khắc học viện. Bọn nhỏ này xuất hiện trước mắt, cảm xúc dâng trào khiến lão không thể kiềm chế nổi bản thân.

Mã Hồng Tuấn tiến lên rất nhanh, ra sức ôm chặt lấy lão sư: "Lão sư, con nhớ người quá."

Đái Mộc Bạch cười nói: "Phất Lan Đức viện trưởng, người đã quên hẹn ước năm năm của chúng ta hay sao? Hôm nay đúng là ngày đó."

Phất Lan Đức ra sức ôm mập mập, lại đưa mắt nhìn mọi người.

Khi ánh mắt lão rơi vào Đường Tam thì không khỏi sửng sốt. Lão đương nhiên nhận ra được những người khác, nhưng còn người thanh niên mặc áo trắng, tướng mạo anh tuấn, khí chất ưu nhã này thì, không khỏi chần chừ, nói: "Ngươi là…"

Đường Tam cười khổ nói: "Phất Lan Đức viện trưởng, con là tiểu Tam mà!"

Phất Lan Đức không thể tin được dụi dụi hai mắt của mình: "Ngươi là tiểu Tam? Trời ạ, thảo nào lần trước Đại sư đã nói với ta rằng sau khi Lam Ngân Thảo thức tỉnh lần thứ hai đã cải biến dung mạo của ngươi rất nhiều. Xem ra đó là sự thật. Ta phải ghen tị với ngươi mất. Tiểu tử này vốn đã có thiên phú rất rốt rồi, không ngờ còn thay đổi cả bề ngoài, thực sự là không tin nổi."

"Ghen tị, ghen tị cũng vô dụng. Đây chỉ có thể nói đôi mắt ta cực kỳ tinh tường." Hai người từ ngoài cửa đi vào, chính là Đại sư và Liễu Nhị Long.

Đường Tam trở lại học viện đương nhiên muốn đi gặp Đại sư trước, nhưng dù sao Phất Lan Đức cũng là viện trưởng, mọi người cùng trở về, cùng tới đây đầu tiên. Đại sư và Liễu Nhị Long được Triệu Vô Cực phái người thông báo.

"Sư phụ." Tâm tình Đường Tam trở nên kích động hẳn lên, không thể nào giữ được phong thái ưu nhã, quay người về phía Đại sư, gập người cúi chào.

Đại sư đỡ lấy vai Đường Tam, không để cho hắn cúi xuống vái, khuôn mặt cứng ngắc nở một nụ cười, không thể giấu nổi kích động trong mắt: "Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi. Xem chừng thực lực của ngươi lại được nâng cao rồi."

Trữ Vinh Vinh dịu dàng nói: "Viện trưởng đại nhân, trà của ngài ở đâu? Để con pha trà cho các thầy."

Phất Lan Đức cũng không khách khí, cười ha ha, nói: "Tốt lắm, nghe nói Vinh Vinh đã được xác định là người thừa kế vị trí Tông chủ. Có thể khiến Tông chủ tương lai của Thất Bảo Lưu Ly tông pha trà cho chúng ta, ta đúng là rất vinh dự."

Chu Trúc Thanh ở bên cạnh không nhịn nổi nở một nụ cười:"Để con và Vinh Vinh cùng pha trà."

Đái Mộc Bạch nói: "À, đúng rồi, Trúc Thanh hiện giờ chính là Thái phi tử của Tinh La đế quốc."

Chu Trúc Thanh trừng mắt nói: "Ta gả cho ngươi sao?"

Đái Mộc Bạch cười ha hả nói: "Điều đó không sớm thì muộn thôi."

Phất Lan Đức đưa trà cho Trữ Vinh Vinh, nhìn Đái Mộc Bạch hỏi: "Mộc Bạch, ngươi được lập làm Thái tử à?"

Ở đây đều là những người thân cận nhất, sau năm năm, Mộc Bạch cũng đã hoàn toàn trưởng thành, cũng không che giấu gì cả, mỉm cười nói: "Nếu không có viện trưởng, Đại sư và các thầy dạy dỗ con những năm trước thì con đã không được như ngày hôm nay."

Tất cả mọi người đều biết, Đái Mộc Bạch cũng không phải nói lời khách sáo, tất cả những gì hắn nói đều xuất phát từ tận đáy lòng.

Bởi vì cùng ở một nơi với Sử Lai Khắc thất quái, học tập tại Sử Lai Khắc học viện, giúp cho hắn một lần nữa lấy lại sự tự tin. Sau khi đoạt giải tại Toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái, năm năm qua, ngoại trừ việc khắc khổ tu luyện, hắn còn chăm lo việc nước, chiếm được sự ủng hộ của gia tộc.

Vị huynh trưởng không được lòng người của gã đã ngày càng không thể chống lại nổi hắn.

Đường Tam, Trữ Vinh Vinh và Mã Hồng Tuấn nghe hắn nói xong càng thêm cảm động. Thân là Thái tử, địa vị của Đái Mộc Bạch tại Tinh La đế quốc trọng yếu ra sao vậy mà vẫn mạo hiểm tới đây họp mặt. Trước tiên chưa nói tới uy hiếp của Võ Hồn Điện, chỉ riêng việc là người thừa kế ngôi vị hoàng đế của một trong hai đại đế quốc của đại lục, nếu Thiên Đấu đế quốc biết hắn đang ở trong nước mình, có những hành động gì cũng là chuyện rất bình thường.

Tinh La đế quốc có thể nói cực kỳ nghiêm khắc trong việc rèn luyện đối với người thừa kế trong tương lai, trước khi kế thừa ngôi vị hoàng đế tuyệt đối không phái bất cứ ai đi bảo hộ. Chỉ có không ngừng rèn luyện, trải qua đau khổ mới trưởng thành được. Khôn sống, dại chết.

Bởi vậy mà trước kia Tinh La đế quốc mới có thể chiếm được một phần ba diện tích đại lục, ngang với địa vị của Thiên Đấu đế quốc hiện tại. Thậm chí ngay cả thực lực của các phong hầu trong nước cũng bắt đầu dần dần bị chèn ép.

Nếu như không phải có Võ Hồn Điện can thiệp, nói không chừng hiện tại Tinh La đế quốc đã trở thành đại đế quốc thống nhất toàn đại lục.

Trữ Vinh Vinh và Chu Trúc Thanh đi pha trà cho mọi người, Phất Lan Đức vội vàng bắt mọi người ngồi xuống nói chuyện .

Phòng làm việc của lão rộng phi thường, toàn bộ mọi người cùng ngồi đều không thành vấn đề.

Đái Mộc Bạch nói với Đường Tam: "Tiểu Tam, giờ thì ngươi nói cho chúng ta biết, tại sao ngươi lại biến thành hình dạng này. Ta thực sự rất hiếu kỳ, rốt cuộc làm sao mới có thể trở nên đẹp trai như vậy?"

Mã Hồng Tuấn nói: "Ngươi đã có vẻ mặt của kỹ nữ rồi, còn muốn anh tuấn làm gì nữa? Nếu cần thay đổi một chút bề ngoài thì chỉ có thể là ta mà thôi! Ta thật đáng thương, đến giờ vẫn cô đơn, chưa từng có ai nguyện ý đi theo ta cả."

Đái Mộc Bạch cười nói: "Hồi trước chẳng phải ngươi theo đuổi Giáng Châu sao? Thế nào? Người ta không để ý tới ngươi à?"

Mã Hồng Tuấn vẻ mặt đau khổ nói: "Nàng biết tuổi thật của ta thì không còn để ý đến ta nữa. Lẽ nào tuổi nhỏ cũng là sai lầm sao?"

Nhìn hắn cố tình thể hiện bộ dáng, cộng thêm bộ mặt toàn thịt mỡ, mọi người không khỏi cười ha hả.

Đại sư hỏi Đường Tam: "Tiểu Tam, hãy kể cho mọi người biết một chút những chuyện ngươi đã trải qua. Lần trước gặp mặt vội quá, ta cũng rất muốn biết."

Đường Tam gật đầu, những chuyện hắn đã trải qua không thể nghi ngờ, đều có sắc thái truyền kỳ, lập tức kể lại bắt đầu từ lúc mình bị phụ thân mang đi tới giờ. Thậm chí cả chuyện thân phận Tiểu Vũ và những kinh nghiệm trải qua ở Sát Lục Chi Đô cho đến khi trở lại tông môn đều không hề giấu diếm.

Nghe Đường Tam bình tĩnh kể lại, trong lòng mỗi người đều có cảm giác kinh tâm động phách.

Chia lìa với Tiểu Vũ, khắc khổ tôi luyện, nguy hiểm giết chóc, thân thế của mẫu thân, trải nghiệm khi quay về tông môn, chỉ trong năm năm ngắn ngủi, Đường Tam đã trải qua rất nhiều chuyện.

Cho dù Đái Mộc Bạch cả ngày chìm ngập trong đấu tranh quyền lực cũng không khỏi sợ hãi than, nếu nói về nguy hiểm và kích động nội tâm thì những trải nghiệm của Đường Tam rõ ràng còn hơn cả hắn.

Nghe Đường Tam kể lại lần thứ hai Lam Ngân Thảo thức tỉnh, mọi người mới hoàn toàn tin tưởng rằng thanh niên anh tuấn trước mặt chính là Thiên Thủ Tu La ngày xưa.

"Tạm thời được sự đồng ý của tông môn. Tông chủ đại bá yêu cầu con trở thành Hồn Đấu La thì trở về tông môn, truyền thụ năng lực chân chính của Hạo Thiên Tông cho con. Hồn kỹ chủ yếu của con hiện tại là Lam Ngân Thảo, thực sự không thích hợp tu luyện một số kỹ năng của tông môn."

Nghe Đường Tam nói, khóe mắt Trữ Vinh Vinh và Chu Trúc Thanh đều hơi đỏ. Bất kể thân thế của Đường Tam hay là chuyện hắn và Tiểu Vũ bất đắc dĩ phải chia lìa đều khiến người khác phải cảm động.

Trữ Vinh Vinh vốn đã có đau khổ của bản thân nhưng so với Đường Tam thì vẫn còn hơn là cả nhà tròn vẹn.

Vẫn còn được phụ thân và mọi người thương yêu. Nhưng Đường Tam lại phải kế thừa trách nhiệm từ các bậc cha chú, không có mẹ, cha lại tự hại thân mình. Đây là loại khổ sở như thế nào!

Sau thời gian yên lặng ngắn ngủi, Đại sư thở dài một tiếng, nói:

"Quá khứ thì cứ để là quá khứ đi. Tất cả hãy nhìn về phía trước. Nếu như ta đoán không sai, mấy trưởng lão Hạo Thiên Tông đưa ra ba yêu cầu kỳ thực cũng là một khảo nghiệm đối với ngươi. Thiên phú của ngươi hẳn đã chinh phục bọn họ. Ba điều kiện này phân biệt là khảo nghiệm ba loại năng lực của ngươi. Ba mươi tuổi tuy luyện tới cấp 80, đây là khảo nghiệm nghị lực của ngươi. Giết chết một gã Phong Hào Đấu La của

Võ Hồn điện và thu được một hồn hoàn mười vạn năm, chính là khảo nghiệm dũng khí và trí tuệ của ngươi. Xem ra, bọn họ đúng là lựa chọn người thừa kế tương lai Hạo Thiên Tông rồi. Nếu ta đoán không lầm, chỉ cần ngươi hoàn thành ba điều kiện này của bọn họ, chính là lúc Hạo Thiên Tông một lần nữa khôi phục."

Đường Tam là đệ tử của Đại sư, Đại sư có thể nghĩ đến, hắn đương nhiên cũng nghĩ được. Thẳng thắn mà nói, cho đến giờ hắn vẫn không hề mơ ước vị trí Tông chủ Hạo Thiên Tông. Đi tới thế giới này, mộng tưởng lớn nhất của hắn chính là dùng sở học bản thân xây dựng lại Đường môn.

Đệ nhất hồn sư tông môn trên đại lục "Hạo Thiên Tông thực sự không thích hợp đối với hắn. Thế nhưng trách nhiệm mà phụ thân lưu lại, hắn cũng không thể từ chối chuyện của Hạo Thiên Tông.

Phất Lan Đức cười ha hả, nói: "Không nói những chuyện này nữa. Dù sao vẫn còn có mười năm nữa cơ mà. Người khác không có khả năng hoàn thành chuyện này nhưng đối với Tiểu Tam thì chẳng phải chuyện gì khó khăn cả. Nói đi, thực lực của mấy tiểu quái vật các ngươi thế nào rồi? Còn cả Tiểu Áo nữa? Sao lại không tới?"

Tâm tình Trữ Vinh Vinh hiện giờ đã khôi phục rất nhiều so với lúc vừa gặp mặt, kể lại một cách đơn giản chuyện của mình và Áo Tư Tạp, khóe mắt không khỏi đỏ lên lần thứ hai, nhưng lần này vẫn không hề khóc.

Triệu Vô Cực nhịn không nổi, nói: "Trước đây thực sự không thể nhìn nổi là Tiểu Áo lại cương quyết như vậy. Không hề nói gì đã đi luôn, cũng không biết bây giờ hắn đang ở đâu nữa."

Trữ Vinh Vinh vinh cúi đầu nói: "Con chính là lo lắng cho an toàn của hắn, dù sao hắn cũng chỉ là thực vật hệ hồn sư. Mặc dù có ám khí của Tam ca giúp đỡ nhưng nếu thực sự gặp phải đại nguy hiểm, chỉ sợ cũng…"

Liễu Nhị Long ôm lấy vai Trữ Vinh Vinh, để nàng tựa đầu vào lòng mình, nói: "Nha đầu ngốc, giờ ngươi có nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng. Đã năm năm rồi, nếu như xuất hiện nguy hiểm thì cũng đã sớm xuất hiện rồi. Ngươi quyết định chờ hắn, như vậy phải tin tưởng hắn. Mười năm đã qua được một nửa, chỉ năm năm nữa sẽ có kết quả. Có thể không đến năm năm, hắn sẽ gặp lại ngươi."

Trữ Vinh Vinh yên lặng gật đầu nhưng vẻ mặt vẫn không cách nào giãn ra được.

Phất Lan Đức vỗ nhẹ vào Mã Hồng Tuấn mập mạp bên cạnh:

"Mập mạp, ngươi rèn luyện năm năm, hồn lực đã tới cấp nào rồi? Đừng nói với ta rằng ngươi không hề có chút tiến bộ nào nhé."

Mã Hồng Tuấn tủi thân nói: "Vốn con có tiến bộ không nhỏ, nhưng so với bọn biến thái này thì chẳng tính là gì. Lão sư, hiện giờ con là hồn lực năm mươi bảy cấp, coi như không tệ nhỉ."

Phất Lan Đức sửng sốt một chút, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên mừng rỡ. Phải biết rằng, Mã Hồng Tuấn chỉ mới 20 tuổi. Tuổi trẻ như vậy mà đã đạt tới năm mươi bảy cấp, lại thêm bản thân hắn có cực phẩm võ hồn Hỏa Phượng Hoàng, hơn nữa còn thu được một khối hồn cốt Hỏa Diễm hữu tí (cánh tay phải). Trong những thanh niên cùng lứa, tuyệt đối là một trong những người xuất sắc nhất.

"Các ngươi thì sao?" Phất Lan Đức nhìn về phía mấy người còn lại.

Đái Mộc Bạch nói: ""Con vừa mới tiến vào cấp 64. Trúc Thanh vừa mới qua cấp 60, có được hồn hoàn thứ 6. Như con thấy, không chênh lệch lắm so với tu vi của Vinh Vinh. Về phần Tiểu Tam, hình như cũng gần cấp 60 rồi."

Đường Tam gật đầu: "Đúng vậy, hiện tại con là đỉnh của cấp năm mươi chín".

Phất Lan Đức, Đại sư, Liễu Nhị Long, Triệu Vô Cực, những cao tầng của Sử Lai Khắc học viện đưa mắt nhìn nhau.

"Biến thái, quái vật." Gần như bốn người cùng nói giống hệt nhau.

Phải biết rằng những đứa nhỏ trước mắt mới chỉ 20 tuổi thôi. Trước đây ba người "Hoàng Kim Nhất Đại" của Võ Hồn điện khi hai mươi tuổi cũng mới chỉ đạt hồn lực cấp năm mươi mà thôi.

Nhưng những tiểu quái vật trước mặt này đều đã gần như toàn bộ đạt tới cấp sáu mươi. Trong hồn sư giới, có thể nói là xưa nay chưa từng có.

Thực ra, xét về thiên phú, Sử Lai Khắc thất quái mặc dù tốt, nhưng cũng không hơn kém hoàng kim Nhất Đại (Hoàng kim một đời) của Võ Hồn điện là mấy. Sở dĩ bọn họ có được thành tựu ngày hôm nay cũng phụ thuộc rất lớn đến tiên phẩm dược thảo do Đường Tam cung cấp lúc trước. Những tiên phẩm dược thảo này không chỉ nâng cao thực lực của bọn họ trên diện rộng mà càng quan trọng hơn chính là tạo cho họ cơ sở kiên cố, ngấm ngầm cải biến thể chất bọn họ.

Những tiên phẩm dược thảo này đều được Đường Tam tuyển chọn kỹ lưỡng để được loại thích hợp nhất cho mỗi người sử dụng.

Duy nhất chỉ có Tiểu Vũ không ăn tiên phẩm dược thảo, bản thân là hồn thú mười vạn năm biến hóa, tốc độ tu luyện đương nhiên nhanh hơn các hồn sư phổ thông rất nhiều.

Chính những điều này vừa khéo kết hợp mới tạo thành những tiểu quái vật trước mặt này.

Phất Lan Đức trừng mắt nhìn Mã Hồng Tuấn: "Ngươi xem người ta kìa, đều khoảng cấp 60 cả, hơn ngươi xa. Mấy năm nay chắc chắn ngươi không làm gì nghiêm chỉnh cả. Hay là cả ngày chỉ theo hoa tìm liễu? Làm hỏng cả võ hồn tốt như vậy của ngươi."

Mã Hồng Tuấn vẻ mặt oan uổng, nói: ""Lão sư, cũng không phải con không nỗ lực mà là bọn người kia quá biến thái chứ!"

Đại sư cười nói: "Được rồi, Phất Lan Đức. Ngươi cũng đừng giả bộ nữa, kỳ thực trong lòng ngươi cũng đã cực kỳ khủng khiếp rồi. Hồn lực của mập mạp mặc dù hơi thấp một chút, nhưng thế mạnh của Tà Hỏa Phượng Hoàng của hắn quyết không dưới bọn Tiểu Tam. Ngươi không định tranh thủ khoe mẽ đó chứ."

Liễu Nhị Long đột nhiên hỏi Đường Tam: "Tiểu Tam, ngươi định lúc nào chuẩn bị đi tìm Tiểu Vũ?"

Đường Tam nói không do dự: "Vốn con định tới thẳng Tinh Đấu sâm lâm. Dù sao con cũng sắp 60 cấp. Nhớ các sư phụ ở học viện nên tới đây trước. Sau khi rời khỏi đây, con sẽ trực tiếp đi tìm Tiểu Vũ, giúp đỡ nàng tu luyện trong Tinh Đấu sâm lâm. Khi nàng đột phá cấp 60, con sẽ đem nàng trở về gặp mọi người."

Ánh mắt của Liễu Nhị Long trở nên dịu dàng: "Hãy đối xử tốt đối với nó. Mặc dù nó là hồn thú mười vạn năm hóa thân, nhưng ngươi cũng nói, khi hoàn thành biến hóa thì cũng không hề khác gì nhân loại. Ngươi cũng không nên có ý nghĩ kỳ thị nó, bằng không, ta sẽ không tha cho ngươi."

---

154. Chương 153: Đệ Lục Hồn Hoàn Của Áo Tư Tạp

Liễu Nhị Long mỉm cười nói:"Vậy là tốt rồi. Sau này gặp lại Vũ nhi, nhớ kỹ nói với nàng, mặc dù nói về thực tế, tuổi nàng so với ta lớn rất nhiều, nhưng ta vẫn là mẹ nuôi của nàng, điểm này sẽ không thay đổi ."

Đường Tam cười nói:"Đó là đương nhiên."

Lần này rời Hạo Thiên Tông, Đường Tam cho mình an bài ưu tiên nhất, chính là đi tìm Tiểu Vũ, sau đó tiếp tục tu luyện, thời gian mười năm tăng lên tới tám mươi cấp hắn cũng không có nhiều lo lắng lắm, hắn tin tưởng chính mình có năng lực này. Đương nhiên, ở đoạn thời gian này, trong quá trình tu luyện, hắn đều muốn cùng Tiểu Vũ cùng một chỗ .

Hắn đã chuẩn bị sẵn, sau khi tìm được Tiểu Vũ, nếu như Tiểu Vũ hy vọng ở lại Tinh Đấu đại sâm lâm, hắn cũng sẽ ở chỗ này bồi tiếp nàng, nếu như nàng nguyện ý cùng mình rời đi, như vậy tìm một địa phương hảo hảo chế tạo ám khí cho mình, đồng thời để tu luyện.

Đường Tam đối với hoạt động của thế giới bên ngoài vốn không thích, chỉ cần có thể cùng Tiểu Vũ cùng một chỗ, những chuyện khác không trọng yếu. Về phần trọng chấn Hạo Thiên Tông, như thế nào cũng muốn chờ hắn có được thực lực tương ứng mới được. Bây giờ còn hơi sớm.

Nương theo thực lực tăng lên, hắn có thể tu luyện không ít Đường Môn ám khí tuyệt học, nhưng ám khí càng lợi hại, tu luyện tăng tiến lại càng khó khăn. Cực phẩm ám khí, quá trình chú tạo rất khó khăn, thời gian cũng kéo dài không kém. Phất Lan Đức con ngươi liên hồi chuyển động, cười nói: "Các ngươi là hình

tượng của Sử Lai Khắc học viện, lần này trở về cũng không thể nào vô ích được. Vì học viện xuất ra điểm lực đi. Thế nào?"

Sử Lai Khắc ngũ quái nhìn nhau cười, biết vị viện trưởng đại nhân này muốn kiếm chút giá trị từ bọn họ. Nhưng là chỉ có như vậy mới là Phất Lan Đức tính cách a! Đối với vị viện trưởng này, bọn họ chẳng những không có bất cứ gì bài xích, ngược lại là nhạc thấy tề thành (DG: kiểu như ủng hộ tuyệt đối).

Phất Lan Đức chậm rãi mà nói," Hồn sư tuổi còn trẻ tu luyện, nếu có một người thích hợp làm thần tượng, như vậy, trong lòng sẽ có chỗ rất tốt. Trong huấn luyện thực tế, ta khẳng định không bằng Tiểu Cương, nhưng ở một vài khía cạnh khác, vẫn là có thể đảm đương được lũ nhỏ này a. Nếu như các ngươi không phản đối, ta hy vọng các ngươi có thể ở trước mặt đệ tử toàn bộ học viện, bày ra một chút thực lực của chính mình. Để cho bọn họ nhìn một chút, cùng một lứa tuổi có thể đạt tới trình độ nào."

Liễu Nhị Long tức giận nói: "Lão đại, việc này cũng có có thể sinh ra phản tác dụng. Vạn nhất các đệ tử bị kích thích, cảm giác được chính mình quá kém, vì thế chán chường, làm sao bây giờ?"

Phất Lan Đức nghiêm mặt nói:"Như vậy tên đệ tử đó sẽ không đáng giá chúng ta bồi dưỡng. Tiểu Cương, ngươi thấy đề nghị của ta như thế nào?"

Đại sư mỉm cười. "Ta không ý kiến. Ngươi là viện trưởng. Ngươi quyết định đi."

Phất Lan Đức lúc này mới nhìn về phía Đái Mộc Bạch, Đường Tam bọn họ, lộ ra ánh mắt dò xét.

Đái Mộc Bạch cười nói: "Ta không thành vấn đề. Vừa lúc cũng muốn nhìn một chút tất cả mọi người tu luyện tới trình độ nào. Mới vừa rồi tại ngoài cửa lớn chúng ta bởi vì không nhận ra Tiểu Tam, cùng hắn động thủ. Nhìn qua, mọi người thực lực tăng lên cũng không ít. Đây cũng là dịp xem chính thức thực lực của mọi người như thế nào ."

Đường Tam bốn người cũng đồng thời gật đầu. Tỏ vẻ đồng ý ý tứ của Đái Mộc Bạch. Sử Lai Khắc học viện có thể nói là nhà của bọn hắn. Bỏ sức vì học viện làm chút chuyện, bọn họ là tuyệt không chối từ.

Phất Lan Đức cười nói:"Tốt lắm. Nhị Long, các ngươi đi an bài đi. Các tiểu tử kia hiện tại đều có chuyện riêng phải làm. Chúng ta cũng không thể chậm trễ bọn chúng nhiều thời gian. Ta xem, cứ an bài ở ngoài sân trường là tốt rồi."

Liễu Nhị Long nhìn Phất Lan Đức liếc mắt một cái, trong mắt toát ra một tia giảo hoạt quang mang, gật gật đầu, đứng dậy đi. Khi đi ra khỏi phòng làm việc của Phất Lan Đức, nơi khóe miệng đã nhộn nhạo vẻ tươi cười.

Một lúc lâu sau, tại khu trong Sử Lai Khắc học viện đã dán lên thật một thông báo lớn. Đề tài mục là: Sử Lai Khắc Thất Quái năm người trở về, ngày mai trước mặt tất cả đệ tử đang học sẽ thể hiện thành quả tu luyện, cùng với Phất Lan Đức viện trưởng, Triệu Vô Cực phó viện trưởng liên thủ luận bàn."

Thương cảm Triệu Vô Cực cùng Phất Lan Đức, bây giờ còn đang kích động nói chuyện phiếm cùng Sử Lai Khắc ngũ quái, cũng không biết chính mình đã bị Liễu Nhị Long bán đứng.

Thiên Đấu đế quốc bắc. Băng Phong sâm lâm.

Băng Phong sâm lâm là nơi thích hợp nhất cho thực vật dạng tùng bách sinh trưởng trong không khí lạnh giá, ít ai lui tới.

Nơi này đồng dạng cũng là một vùng trời dành riêng cho hồn thú, chỉ bất quá bởi vì hoàn cảnh rất ác liệt, nhiệt độ rất thấp, cho nên, chỉ có một ít hồn sư có được vũ hồn thuộc tính hàn, mới có thể lựa chọn đến nơi đây liệp sát hồn thú mình cần. Một nhóm hơn mười người đang cắn nuốt mỹ vị hương tràng, trên người bốc lên đằng đằng nhiệt khí biểu hiện bọn họ trước đó đã trải qua tiêu hao rất lớn.

Trong đó, đại đa số mọi người ngồi trên chiếu. Chỉ có một người còn đứng ở nơi đó. Ở trước mặt hắn, đang có một hồn thú, vóc người thật lớn, toàn thân hiện ra vầng sáng mỹ lệ, đích thực là một thân hồn thú đã chết.

Hồn thú thân dài hơn bảy thước, toàn thân lân giáp cực kì kì lạ, mỗi một khối lân phiến tựa như một tấm gương. Nếu như nó đứng yên bất động, tự thân có thể phản xạ hình ảnh cảnh vật chung quanh. Không

nhìn kỹ căn bản không cách nào thấy rõ.

Nhưng lúc này, chung quanh thân thể hồn thú này đã vấy đầy máu màu lam. Mà đám người ngồi trên chiếu, đang rất nhanh bổ sung thể lực, ít nhất hơn một nửa, trên người mang thương tích, hiển nhiên đều là do nó tạo thành .

Đứng trước quái thú dài hơn bảy thước này là một gã nam tử nhìn không ra tuổi. Trên mặt hắn, râu quai nón cơ hồ che kín toàn bộ dung mạo. Thân hình cao lớn. Tóc cũng rối loạn, bồng bồng . Trong ngũ quan, duy nhất có thể thấy rõ cặp mắt đào hoa của hắn.

Phía dưới mắt trái, một vết sẹo từ khóe mắt kéo dài đến khi chạm chòm râu. Lúc này, trong cặp mắt hắn tỏa ra quang thải hết sức lạnh lùng, giống như thời tiết giá rét đang vây quanh hắn..

Thì thào tự nhủ: "Hai vạn năm tu vi Kính Ảnh thú, hy vọng ngươi có thể cho ta hồn kĩ như kỳ vọng."

Tay vung lên, lưỡi dao sắc bén trong tay dài hơn thước, từ vết thương trên cái cổ của con Kính Ảnh thú vạn năm, phía dưới đã mất đi lân phiến, thật sâu đâm vào. Kết thúc tính mạng một đầu cường đại hồn thú.

Phía sau lưng hắn, hơn mười người, lúc này ít nhất có một nửa trên mặt đều toát ra quang thải tham lam, nhưng chứng kiến, đứng ở nơi đó bên cạnh nam nhân còn có ba người, bọn họ vẫn phải tự áp chế tham niệm trong lòng. Dù sao, ba người kia mới là thủ lĩnh, cũng là ba người mạnh nhất liệp sát đội.

"Tiểu Áo, động tác nhanh lên một chút. Nơi này không an toàn, nếu lại đến mấy cái loại hồn thú cường đại như thế này nữa, sợ là chúng ta toàn quân bị diệt ."

Tay vung lưỡi dao, đánh chết hồn thú, chính là người mà Trữ Vinh Vinh mong nhớ ngày đêm, Đại hương tràng thúc thúc Áo Tư Tạp.

Lúc này hắn, che giấu sau hàm râu quai nón chính là khuôn mặt so với trước kia đã hơn vài phần cương nghị, cứ việc trên mặt vết sẹo phá hủy nguyên bổn anh tuấn, nhưng nhìn qua đã có một loại đặc thù mị lực nam tính.

Năm năm, suốt năm năm thời gian trôi qua, ở nơi này trong năm năm, hắn đã trải qua vô số thống khổ, từ giữa thống khổ dày vò liều mạng khổ luyện. Lúc đầu, hắn gia nhập liệp sát tiểu đội, yêu cầu chỉ có một, chính là giúp hắn liệp sát hồn thú khi cần đến. Mà hiện tại, hai vạn năm tu vi Kính Ảnh thú, chính là muốn giao cho hắn đệ lục hồn hoàn.

Nói chuyện với hắn chính là một gã nam tử tuổi chừng hơn năm mươi, tại giữa mọi người, trên người hắn phóng thích khí thế khổng lồ. Hắn cũng là đứng ở khoảng cách gần Áo Tư Tạp nhất. Đồng thời, trong liệt sát đội này, là người duy nhất Áo Tư Tạp duy nhất có thể hoàn toàn tin tưởng.

Người này là một gã bảy mươi sáu cấp hồn thánh. Trong các đoàn đội hồn sư khác, bất quá, cao nhất cũng chỉ là sáu mươi bốn cấp mà thôi. Đơn độc nói về hồn lực, Áo Tư Tạp đã có thể sắp xếp tiến vào hàng ngũ năm người mạnh nhất.

Vì liệp sát Kính Ảnh thú, bọn họ đã truy trung một tháng thời gian, mới tìm được cơ hội. Kính Ảnh thú là một loại hồn thú cực kì quý hiếm, hơn nữa lại còn vô cùng cường đại, nếu không, đội viên cũng sẽ không toát ra ánh mắt tham lam như thế.

Khoanh chân ngồi trước mặt Kính Ảnh thú, ngay khi Áo Tư Tạp chuẩn bị nhắm lại hai mắt, đột nhiên, hắn phát hiện Kính Ảnh thú vừa mới chết, đồng thời lúc phóng thích hồn hoàn ngưng tụ, chỗ chủy thủ đâm vào, toát ra một tia ánh sáng nhàn nhạt.

Trong lòng khẽ động, nhưng Áo Tư Tạp không nóng lòng động thủ, tại lúc rút ra chủy thủ, tiềm thức thay đổi một chút, thay đổi vị trí thân thể Kính Ảnh thú, sử dụng chính thân thể nó, đem vết thương đặt ở dưới thân.

Mà chính hắn thì khoanh chân ngồi ở trước mặt Kính Ảnh thú, bắt đầu hấp thu hồn hoàn.

Cả động tác cực kì bí ẩn, cho dù là bên cạnh hắn không xa, tên hồn thánh kia cũng không có chú ý tới.

Có thể từ trong nội thể tản mát ra quang mang, phát sinh trên hồn thú đã chết, như vậy chỉ có một khả năng, hồn cốt. Áo Tư Tạp biết, ngay sau khi mình hấp thu hồn hoàn xong, đầu Kính Ảnh thú trước mắt này kết cục khẳng định là bị chi giải.

Liệp sát tiểu đội sẽ không bỏ qua trên người nó bất cứ cái gì một món nào có giá trị, lại càng muốn tìm kiếm có hay không có khả năng xuất hiện hồn cốt.

Bất cứ là một khối hồn cốt nào, giá trị, đều là tuyệt đối thiên văn số tự. (giá trên trời)

Hồn cốt đối với loại liệp sát tiểu đội mà nói, tuyệt đối có khả năng tạo ra một trường tự giết chóc lẫn nhau để đoạt chí bảo. Áo Tư Tạp hiểu được, chính mình muốn trong lúc hấp thu hồn hoàn, cơ hội lấy đi khối hồn cốt quang mang bắt mắt kia là khó có khả năng .

Hiện tại hắn chỉ có trước hấp thu cái hồn hoàn này đã.

Những người khác đều tại chỗ nghỉ ngơi điều tức, lẳng lặng cùng đợi Áo Tư Tạp hấp thu xong. Vị bảy mươi sáu cấp hồn thánh thì lạnh lùng đứng ở bên người Áo Tư Tạp, nhắm mắt dưỡng thần, tại nơi hắn không xa, hai người khác cũng bắt đầu nghỉ ngơi.

Giữa đoàn đội, có tam đại cường giả tụ tập cùng một chỗ thủ hộ Áo Tư Tạp, những người khác tự nhiên không có cái gì ý nghĩ quá phận.

Khí lưu lạnh như băng vòng quanh thân thể Áo Tư Tạp không ngừng xoay tròn, dần dần , khí lạnh như băng ngưng tụ đến trình độ nhất định, đã bắt đầu tại cơ thể Áo Tư Tạp bộc phát đấu đá lung tung.

Áo Tư Tạp hiểu được, mãnh liệt thống khổ đại biểu cho thực lực càng mạnh, lúc đầu Đường Tam không phải là thừa nhận thật lớn thống khổ, sau mới có được hồn kĩ cường đại sao?

Năm năm đi qua, hắn biết, thời gian còn lại đối với mình chỉ có năm năm mà thôi.

Đệ ngũ hồn kĩ không có cho hắn đạt nguyện vọng, đệ lục hồn kĩ này chính là toàn bộ hy vọng của hắn. Bởi vì hắn không có chắc chắn trong tương lai năm năm còn có thể tăng được mười cấp, đạt được hồn kĩ kế tiếp.

Năm năm ma luyện, một gã thực vật hệ hồn sư, hồn kĩ trong đoàn đội đòi hỏi phải thừa nhận áp lực kinh khủng đến mức nào. Tại nơi cầu tài như khát nước, trong mắt tông môn hoặc quý tộc, thực vật hệ hồn sư có lẽ là nhân tài hiếm có.

Nhưng ở nơi này, giữa đội ngũ liệp sát hồn thú, hắn chỉ có thể là nhân vật hành động hậu cần tiếp tế tiếp viện, đôi khi có thể trở thành điểm yếu chết người của cả đội ngũ.

Tham gia liệp sát tiểu đội hồn sư, chẳng những mỗi một người đều có được thực chiến kinh nghiệm, đáng sợ chính là bọn họ tâm tính lạnh như băng. Chỉ có hoàn toàn vì ích lợi, mới có thể tham gia đội ngũ. Tới lúc sống chết trước mắt, cho dù là cùng một đoàn đội, cũng tuyệt không người nào sẽ vì người bên cạnh mà làm cái gì, bảo vệ chính mình mới là trọng yếu nhất . Như Áo Tư Tạp thực vật hệ hồn sư không hề có lực công kích, có thể ở giữa loại hoàn cảnh này sinh tồn năm năm, chính là một kỳ tích. Cố nhiên cùng với vũ hồn cực kì hữu dụng và trí tuệ của bản thân hắn mật thiết liên quan.

Đúng là bởi vì loại sinh hoạt áp lực cực lớn bên trong, không có lúc nào không tự nhắc nhở bản thân, Áo Tư Tạp mới có thể trong thời gian năm năm ngắn ngủn đột phá, đạt tới trình độ sáu mươi cấp. Phải biết rằng, hắn sáu mươi cấp, trình độ khó khăn còn muốn cao hơn hồn sư bình thường rất nhiều. Mà năm nay hắn mới bất quá hai mươi hai tuổi mà thôi. Tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài. Đương nhiên, ở này một giữa đoàn đội này, chỉ có trung niên hồn thánh kia mới biết được tuổi thật của hắn.

Suốt một canh giờ, ở giữa vùng băng thiên tuyết địa, Áo Tư Tạp trên người lại mồ hôi như mưa hạ, làm hắn trên người quần áo đã ướt đẫm. Nhưng chính là như vậy, hắn một tiếng đều không có kêu lên. Nói về tâm chí kiên nghị, hiện tại hắn cho dù so sánh cùng với Đường Tam cũng không khác biệt nhiều lắm.

Rốt cuộc, trong cơ thể tất cả hàn băng khí lưu dung hợp làm một, hóa thành một vòng nhàn nhạt ba động, hoàn toàn dung nhập trong cơ thể, mà quay lưng về phía đại bộ phận tổ đội, Áo Tư Tạp cũng chậm rãi mở hai mắt ra.

Tại lúc hắn mở hai mắt, đồng thời, trước mặt tên hồn thánh kia rất tự nhiên mở mắt, đang lúc hắn muốn lên tiếng hỏi, nhưng lại chứng kiến Áo Tư Tạp ánh mắt động liên tục.

Hai người cùng một chỗ hợp tác đã có một đoạn không ngắn thời gian. Tên hồn thánh này lập tức tựu ý thức được những thứ gì. Không mở miệng, xuất ra một ánh mắt nghi hỏi.

Áo Tư Tạp nhìn hắn, lại nhìn thi thể hồn thú đã hoàn toàn cứng ngắc, ánh mắt dừng lại đầu hồn thú.

Hồn thánh đồng tử nhất thời co rút lại , hắn đương nhiên hiểu được tại loại tình huống trước mắt này, ánh mắt Áo Tư Tạp ý nghĩa cái gì. Cả người thân thể dần dần căng thẳng, ánh mắt cũng từ từ trở nên nồng đậm hẳn lên. Hắn hiểu được, thứ này vừa xuất hiện, đoàn đội trước mắt cũng đã không có bất cứ ý nghĩa gì . Dù là hai gã thủ hạ ra vẻ trung thành, cũng tuyệt không dễ dàng bỏ qua thứ này.

Là người mạnh nhất giữa đoàn đội, không thể nghi ngờ sẽ vì hồn cốt bị phát hiện mà bị khởi công đàn áp.

Áo Tư Tạp ánh mắt lần nữa rơi vào người gã hồn thánh, lúc này đây, hắn trong mắt quang mang đã xảy ra biến hóa. Đó là một loại quang thải cực kì tàn nhẫn, hàn ý lạnh như băng từ trong ánh mắt toát ra.

Hồn thánh lập tức tựu hiểu được ý từ hắn. Tại cả giữa đoàn đội, cũng chỉ có hai người bọn họ có thể hoàn toàn tin lẫn nhau. Không có thời gian cân nhắc, hắn chỉ có thể hướng Áo Tư Tạp nhẹ nhàng mà gật đầu.

Thở dài một hơi, Áo Tư Tạp chậm rãi mở rộng song chưởng. Từ trên mặt đất đứng lên, vũ hồn phát động, lưỡng hoàng, lưỡng tử, lưỡng hắc, sáu cái hồn hoàn đồng thời xuất hiện tại trên người hắn. Nhiều hồn hoàn chính là tính chất nhảy vọt. Hắn cả người khí chất đã lặng yên xảy ra chuyển biến.

"Chúc mừng. Chúc mừng." Liệp sát tiểu đội mọi người nhất thời bị Áo Tư Tạp hấp dẫn ánh mắt.

Áo Tư Tạp xoay người. Vẻ mặt mỉm cười nói:"Đây là nhờ công lao của mọi người. Cám ơn các vị thành toàn. Dù sao ta đạt được hồn kĩ tương lai cũng là trợ giúp mọi người, có hứng thú hay không nhìn một chút?"

Đối với hồn sư mà nói, đem hồn kĩ chính mình bày ra cho người khác xem, là một loại tín nhiệm biểu hiện. Áo Tư Tạp không thể nghi ngờ làm các hồn sư đương trường rất là hài lòng. Đương nhiên, Áo Tư Tạp vừa nói, hấp dẫn bọn họ chú ý. Hồn thú thi thể chia ra vừa lại không vội.

Áo Tư Tạp cười nói: "Ta đây đệ lục hồn kĩ có chút kì quái. Chỉ là dựa vào lực lượng chính mình không được. Còn cần những người khác trợ giúp. Hạo Đặc đại ca, phiền toái ngươi." Hắn câu nói sau cùng chính là hướng vị hồn thánh kia. Vừa nói, hắn từ ngực mình lấy ra một hộp đen dài khoảng một tấc. Rất nhanh lục lọi, tiếng cơ quan liên tiếpphát ra. Trước đó, cũng chỉ có bên cạnh hắn, Hạo Đặc mới nhìn qua hắn dùng thứ này.

Hạo Đặc hỏi: "Muốn ta như thế nào hỗ trợ?"

Áo Tư Tạp nói: "Ta muốn một giọt máu của ngươi." Hắn lựa chọn cho Hạo Đặc hỗ trợ, những người khác xem ra hoàn toàn bình thường, bất quá cũng không sinh ra hoài nghi. Hạo Đặc nhíu nhíu mày, nhưng vẫn là giơ lên tay phải duỗi đến trước mặt Áo Tư Tạp, ngón cái móng tay tại trên ngón trỏ nhíu lại, nhất thời cắt ra một đạo vết thương, một giọt máu tươi ngã nhào ra.

"Lão tử có căn kính tượng tràng." Hồn chú vẫn bỉ ổi như trước kia.

Áo Tư Tạp động tác rất nhanh, trên người đệ lục hồn hoàn chợt lóe sáng lên. Một vòng hắc quang từ lòng bàn tay tuôn ra, trong nháy mắt đem giọt máu tươi nhỏ vào trong đó, ngay sau đó, lòng bàn tay nhất thời tuôn ra hồn lực ba động mãnh liệt, đệ lục hồn hoàn cũng không ngừng liên tục mở rộng cùng co rút.

Lúc này, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên tay hắn, trong lúc đó tại nơi hồn lực mãnh liệt ba động, một cây hương tràng màu bạc nhàn nhạt chậm rãi thành hình.

Áo Tư Tạp nói: "Hạo Đặc đại ca, mời ngươi đem võ hồn phóng xuất ra đi."

Hạo Đặc gật đầu, trong mắt quang mang chợt lóe. Cả người khí thế nhất thời bạo lệ hẳn lên, một cỗ hồn lực ba động nồng nặc tự thân phát ra. Chỉ thấy hắn cả người thân thể chợt hóa lớn, toàn thân bành trướng, hơi thở mạnh mẽ ba động, tóc đã biến thành màu trắng.

Hai vàng, ba tím, hai đen, bảy cái hồn hoàn chợt phóng thích ra, Hạo Đặc hồn thánh có được võ hồn chính là tuyết phách ma hùng, thuộc tính công phòng nhất thể. Có được cường hãn công kích cùng năng lực phòng ngự.

Áo Tư Tạp tay trái vươn, rất nhanh niệm hai câu hồn chú,"Lão tử có căn phấn hồng tràng, lão tử có căn phấn hồng tràng."

Hiện tại hắn đã là sáu mươi cấp thực lực, lại dùng đệ tứ hồn kĩ tự nhiên so với trước kia nhanh hơn rất nhiều, hai cây hưng phấn phấn hồng tràng trong lòng bàn tay xuất hiện trước mặt mọi người.

Những người khác đều không biết hắn muốn làm gì, hơn nữa hắn vốn là một gã thực vật hệ hồn sư không có lực công kích, tự nhiên cũng không quay hoài nghi, chỉ là vẻ mặt tò mò nhìn về phía hắn.

Áo Tư Tạp chính mình nuốt vào một cây phấn hồng tràng, đem một căn khác giao cho Hạo Đặc,"Trước đem cái này ăn, sau đó ngươi xuất ra đệ thất hồn kĩ."

Hạo Đặc không chút do dự nuốt vào phấn hồng tràng, đồng thời, trên người đệ thất hồn hoàn quang mang bộc phát. Cho dù là trận lúc trước đánh đầu Kính Ảnh thú kia, hắn đều không có thi triển qua vũ hồn chân thân.

Các hồn sư khác sợ hãi than trong lòng, Hạo Đặc trên người quần áo trong nháy mắt đứt phá, cả người trong chớp mắt đã hóa thân làm một đầu cự hùng cực kỳ tráng kiện thân cao đạt tới bảy thước.

Toàn thân đều bao trùm bộ lông màu trắng, một tầng băng sương từ trong cơ thể tràn ngập ra, ở này vốn là rừng rậm đóng băng rét lạnh, lại càng tương trợ thêm cho hắn. Hơi thở mạnh mẽ làm cho chung quanh phảng phất như đông đặc lại. Nhất là nhờ vào hưng phấn phấn hồng tràng tăng phúc của Áo Tư Tạp, hai mắt của hắn đã bịt kín một tầng màu đỏ, cả người tăng thêm vài phần bạo lệ chi khí.

Cùng lúc đó, Áo Tư Tạp nhanh chóng đem căn hương tràng màu bạc đệ lục hồn kĩ vừa chế tạo ra, nhét vào miệng chính mình, đột nhiên quát một tiếng,"Động thủ."

Tiếng cơ quan leng keng bạo minh, Chư Cát Thần Nỏ đã phun ra mũi tên nhọn tử vong, trong khoảng cách gần, hơn nữa Chư Cát Thần Nỏ thân mình bắn ra tốc độ cực nhanh, mười sáu căn nỏ tiễn trong nháy mắt bộc phát ra lực công kích tuyệt đối là đáng sợ .

Đứng mũi chịu sào, khoảng cách gần nhất ba gã hồn sư đã bị bao phủ trong phạm vi công kích của mười sáu căn nỏ tiễn. Ba gã hồn sư, hai gã hồn vương, một gã hồn đế, nếu như cho bọn hắn đủ thời gian chuẩn bị, vận dụng xuất ra đệ tứ hồn kĩ trở tự nhiên có thể ngăn cản. Nhưng là, bọn họ có thời gian chuẩn bị sao?

Đường Tam chế tạo Đường Môn ám khí uy lực ra sao? Lúc này lại hoàn toàn là đánh lén, vừa mới giải quyết một con cường đại hồn thú, Áo Tư Tạp lại chiếm được hồn hoàn thật tốt, ai có thể nghĩ đến, hắn như vậy một thực vật hệ hồn sư cư nhiên sẽ ở lúc này bạo khởi mà gây khó dễ.

Hơn mười chùm huyết vụ tại trong không khí bộc phát ra, không thể nghi ngờ, ba gã hồn sư thân thể đã bị hoàn toàn xuyên thủng. Càng đáng sợ chính là, Áo Tư Tạp Chư Cát Thần Nỏ, nỏ tiễn mang vào trên thân đều được Đường Tam tự mình luyện chế kịch độc bôi lên, kiến huyết phong hầu (gặp máu là chết). Loại độc chất này, trải qua quá trình điều phối đặc thù của Đường Tam, nỏ tiễn tuyệt không bởi vì sử dụng nhiều lần mà hạ thấp hiệu quả, mỗi một lần cùng máu tiếp xúc, độc tố có thể ngưng tụ đủ để duy trì liên tục.

Độc tố trong nháy mắt lan tràn, hai mắt trừng lớn tràn ngập vẻ không dám tin, ba gã hồn sư đã chậm rãi thở hơi thở cuối cùng. Mà lúc này, ăn hưng phấn phấn hồng tràng, hồn thánh Hạo Đặc cũng động. Thi triển ra võ hồn chân thân, lại vừa ăn qua hưng phấn phấn hồng tràng tăng lên, mãnh liệt nhào tới, hai gã hồn vương thậm chí còn không kịp phản ứng lại, cũng đã bị hắn phách nát đầu.

Lúc này, hồn sư còn có tám gã, tám gã hồn sư, trong đó bốn gã hồn vương, bốn gã hồn đế. Bọn họ kinh nghiệm chiến trận cũng dày dặn, mặc dù không biết Áo Tư Tạp cùng Hạo Đặc tại sao cùng bạo khởi làm khó dễ, nhưng trước tiên vẫn phản ứng lại, bay nhanh lui về phía sau, cùng lúc phóng thích vũ hồn.

Áo Tư Tạp bình tĩnh từ từ một lần nữa cho Chư Cát Thần Nỏ lên chốt cơ quan, chẳng những không có lui ra phía sau, ngược lại đi theo thân thể khổng lồ Hạo Đặc vọt đi tới.

Hồn đế cùng hồn thánh, mặc dù chỉ là một cái cấp bậc chênh lệch, nhưng còn kém ở võ hồn chân thân. Thi triển võ hồn chân thân, Hạo Đặc tựa như hổ vào bầy dê, cuồng bạo lực lượng bộc phát, làm tám gã còn lại không kịp liên thủ ngăn cản, một đám hồn kĩ đánh lên trên người hắn căn bản không cách nào phát ra bất cứ tác dụng, trong giây lát, hai gã hồn vương lại mất mạng trong tay hắn.

"Trước giết chết tên hỗn đản Áo Tư Tạp." Không biết là ai hô to một tiếng, hai gã hồn đế đã bay nhanh, từ bên cạnh nhằm vào phía Áo Tư Tạp, bốn người khác đã hoàn toàn phản ứng, bay nhanh lại hình thành thế vây quanh, bọn họ đương nhiên sẽ không trông cậy vào chính mình có thể đem Hạo Đặc đánh chết, ít nhất muốn trước cuốn lấy hắn, chờ Áo Tư Tạp bị giải quyết, sáu người lại vây công Hạo Đặc, ít nhất còn có cơ hội chiến thắng.

Lúc này bọn họ phần lớn cũng đã hiểu được, Hạo Đặc cùng Áo Tư Tạp đột nhiên làm khó dễ, khẳng định cùng Kính Ảnh thú bị liệp sát có liên quan. Có thể làm bọn họ không hề cố kị đích giết chóc, cũng chỉ có hồn cốt .

"Hạo Đặc, không cần phải xen vào, trước hết giết bọn họ." Áo Tư Tạp tỉnh táo hét lớn một tiếng, đồng thời thân thể không hề đi tới, mà là bay nhanh lui về phía sau.

Trong tình huống bình thường, hắn làm như vậy hiển nhiên là phi thường không khôn ngoan, chỉ có khoảng cách càng gần Hạo Đặc, Hạo Đặc mới có thể tới kịp chiếu cố hắn, nhưng hắn hiện tại chính mình lại tận lực mở ra khoảng cách với Hạo Đặc, không thể nghi ngờ là đem chính mình đưa thân vào hiểm địa.

Một gã thực vật hệ hồn đế đối mặt hai gã mẫn công hệ hồn đế, bất luận người nào, đều là một trận đối kháng không cân sức. Hai gã mẫn công hệ hồn sư ánh mắt đều tập trung tại Chư Cát Thần Nỏ trong tay Áo Tư Tạp, dù sao, lúc trước Chư Cát Thần Nỏ gây cho bọn họ ấn tượng quá sâu . Trong khoảnh khắc hủy diệt ba gã hồn sư, vũ khí kinh khủng như vậy đủ để làm bọn hắn kinh hãi.

Hai gã hồn đế cẩn thận đều thi triển một cái kỹ năng hộ thể, bằng vào tốc độ cực nhanh hướng Áo Tư Tạp áp sát, bọn họ xem ra, Áo Tư Tạp có khả năng dựa vào đơn giản chính là Chư Cát Thần Nỏ trong tay, về phần hắn mới vừa rồi ăn hưng phấn phấn hồng tràng, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm tốc độ của hắn tăng lên một chút mà thôi.

Nhưng là, bọn họ vẫn là xem thường Áo Tư Tạp. Một gã thực vật hệ hồn sư, có thể ở phiến rừng rậm đóng băng hỗn loạn năm năm, tuyệt không chỉ là vận khí có thể làm được. Áo Tư Tạp trước mặt người khác chưa từng có chính thức biểu hiện qua thực lực của chính mình.

Thân thể rất nhanh bắn lên, hướng tới một bên chạy đi như điên, trong nháy mắt bộc phát ra tốc độ làm hai gã mẫn công hệ hồn sư cũng không thể không kinh hãi. Bọn họ rõ ràng cảm giác được, hiện tại Áo Tư Tạp hoàn toàn là đang bằng vào thân thể lực lượng chạy trốn mà không phải dùng bất cứ hồn kĩ nào. Nhưng tốc độ của hắn tựa hồ cũng quá nhanh.

Bọn họ vừa lại làm sao biết, tại thời gian tu luyện tại Sử Lai Khắc học viện, Áo Tư Tạp trải qua ma quỷ huấn luyện của Đại sư cùng tiên thảo Đường Tam cấp cho hắn, trình độ cường hãn của thân thể, cũng không phải thực vật hệ hồn sư bình thường có khả năng so sánh. Càng huống chi hắn bây giờ còn ăn hưng phấn phấn hồng tràng.

Đương nhiên, hắn tốc độ mau nữa cũng không có thể cùng hai gã mẫn công hệ hồn đế trước mặt so sánh, ba người trong lúc đó khoảng cách càng gần hơn.

Đột nhiên, Áo Tư Tạp ngừng lại, lấy chân trái làm trục, thân thể rất nhanh xoay tròn, trong tay Chư Cát Thần Nỏ đã vung lên.

Hai gã mẫn công hệ hồn sư đối tự thân lực khống chế đều rất mạnh, mặc dù mở ra phòng ngự kỹ năng, nhưng tuyệt không nguyện ý cùng vũ khí không rõ tên trước mặt đối kháng, hai người cơ hồ đồng thời dừng lại một chút, phân biệt từ hai bên lướt qua. Không cho Áo Tư Tạp cơ hội tập trung vào bọn họ. Một người khoảng cách gần hơn đã lao tới, hai tay xuất cốt gai bắn ra, thẳng đến bụng Áo Tư Tạp đâm tới.

Áo Tư Tạp trên mặt toát ra một tia cười lạnh, cơ chân chợt duỗi ra.

Trong tiếng leng keng, sáu căn nỏ tiễn cơ hồ đồng thời từ hai bắp đùi bắn ra.

Ám khí, trọng yếu chính là tính bất ngờ. Lúc này trong tay của hắn Chư Cát Thần Nỏ đã vung lên, tên mẫn công hệ hồn sư vừa lại như thế nào nghĩ đến bằng bắp đùi hắn lại có thể thi triển công kích như vậy chứ? Trong lúc vội vàng, không kịp công kích Áo Tư Tạp nữa, bởi vì hắn cũng không biết nỏ tiễn Áo Tư Tạp uy lực như thế nào. Hai tay dùng sức đánh lên mặt đất, mạnh mẽ thay đổi hướng lao tới của mình, bay nhanh lộn một vòng ra sau.

Cứ việc như thế, hắn cũng chỉ né được tam căn nỏ tiễn, mặt khác tam căn vẫn là hung hăng đánh lên phòng ngự hồn kĩ của hắn, phát ra liên tiếp âm thanh chói tai.

Tên mẫn công hệ hồn đế này cũng quả thật rất cao minh. Đang ở không trung, đệ tứ hồn hoàn sáng lên, hai phiến cánh vô hình xuất hiện ở sau lưng. Cánh này mặc dù không đủ để phi hành, nhưng mang hắn thay đổi phương hướng vẫn là có thể. Đột nhiên đang ở không trung chuyển ngoặt hạ xuống, đã đi tới đỉnh đầu của Áo Tư Tạp. Lúc này, trong lòng hắn đã thống hận cực điểm. Hai tay đồng thời hướng đỉnh đầu Áo Tư Tạp.

Một khác gã hồn đế đang từ mặt bên áp sát lại. Khoảng cách Áo Tư Tạp cũng chỉ có năm thước. Không thể nghi ngờ, đối với Áo Tư Tạp mà nói, đây là một cục diện phải chết.

Ngay tại lúc này. Áo Tư Tạp đột nhiên làm ra hai động tác làm người khác khó hiểu. Chư Cát Thần Nỏ giao cho tay trái. Tay phải mạnh mẽ giơ lên. Hướng tới song chưởng đang chụp vào đỉnh đầu chính mình ngăn cản lại. Đồng thời chân phải giơ lên, dùng sức giẫm mạnh lên mặt đất. Trong phút chốc, trên người hắn sáu cái hồn hoàn cơ hồ đồng thời tỏa ánh sáng. Hơn nữa đều biến thành một loại màu xám quỷ dị.

Ngay sau xuất hiện biến hóa, làm hai gã hồn đế hoàn toàn sợ ngây người, Áo Tư Tạp tay phải giơ lên tại không trung không hề báo hiệu đột nhiên biến lớn, ít nhất tăng lớn đến trước kia gấp ba, trên cả bàn tay đều bao trùm một tầng lông trắng như tuyết, kiên cố mà cực mạnh bắt được song chưởng của tên hồn đế kia. Một cỗ lực mạnh truyền ra, đang ở không trung gã hồn đế nhất thời cảm giác được cổ tay chấn động đau nhức.

Mà mặt khác, Áo Tư Tạp chân phải dậm trên mặt đất, một cỗ chấn động mãnh liệt ngang nhiên phát ra. Tên hồn đế đánh lén bên cánh thân thể chợt cứng đờ, cả người chỉ là nương theo quán tính hướng Áo Tư Tạp đánh tới, hồn kĩ bị cắt đứt.

"Gặp lại." Thanh âm lạnh như băng từ Áo Tư Tạp trong miệng phun ra. Chỉ thấy hắn nhanh chóng cúi đầu, tay phải vẫy ra, một cây nỏ tiễn thô to chợt từ phía sau bắn ra, thẳng tắp đâm vào cổ họng tên hồn đế đang ở không trung, mà tay trái hắn cầm Chư Cát Thần Nỏ, cũng lần nữa phun ra tia tử vong.

Tên hồn đế bị cắt đứt hồn kĩ đang trên đà lao tới hắn, cả thân thể bị mười sáu căn cực kính nỏ tiễn bắn bay ra ngoài, đã biến thành một cỗ tử thi, mà tên hồn đế đang ở không trung, đến chết đều không thể hiểu được, tại sao Áo Tư Tạp tay phải lại biến thành như vậy, tại sao hắn một thực vật hệ hồn sư lại có khả năng thi triển hồn kĩ cùng loại với tuyết phách ma hùng hồn thánh Hạo Đặc, cự linh chi chưởng cùng động đất.

Tay phải vung, hồn đế trên không trung bị quăng trên mặt đất, Áo Tư Tạp thân thể lay động một chút, sắc mặt nhất thời có vẻ có chút tái nhợt. Nhưng hắn trong ánh mắt quang mang tràn ngập hưng phấn. Đánh chết hai gã mẫn công hệ hồn đế đối hắn mà nói, tuyệt không chỉ là giải quyết trước mắt nguy cơ đơn giản như vậy. Quan trọng hơn là, bằng vào lực lượng chính mình đánh chết hai người kia, cũng giống như kiếp hồn sư của hắn có bước ngoặt.

Hai vạn năm tu vi Kính Ảnh thú như hắn mong muốn, rốt cuộc cho hắn một cái hồn kĩ thích hợp nhất. Kính tượng đại hương tràng.

Kính tượng hương tràng hiệu quả là phục chế. Nhưng tại lúc chế tạo, phải sử dụng máu một gã hồn sư làm vi dẫn. Nếu máu dịch có được hồn lực vượt qua chế tạo giả, như vậy, chế tạo giả đem năng lực phát huy xuất ra bảy mươi phần trăm uy lực cùng toàn bộ hồn kỹ. Nếu như đối thủ hồn lực không bằng chế tạo giả, như vậy chế tạo giả có thể phát huy ra tám mươi phần trăm uy lực cùng hồn kĩ.

Thi triển thời gian là ba phút. Nói cách khác, ăn trước căn kính tượng hương tràng Áo Tư Tạp, tại trong ba phần chung, tựu tương đương với là một hồn sư có được bảy mươi phần trăm hồn lực cùng hồn kỹ tuyết phách ma hùng hồn sư Hạo Đặc.

Mặt ngoài nhìn lại, Áo Tư Tạp hồn kĩ này tựa hồ hiệu quả phi phàm, dù sao có thể phục chế tất cả hồn kĩ. Nhưng trên thực tế, hồn kĩ hạn chế tương đối lớn. Hắn hiện tại sáu mươi cấp, có được Hạo Đặc bảy mươi phần trăm năng lực trong ba phần chung, kì thật tựu tương đương với là một Hạo Đặc năm mươi cấp mà thôi. Mà trước đó hai gã mẫn công hệ hồn sư thực lực đều trên hắn. Sở dĩ sẽ bị hắn đánh chết, trọng yếu nguyên nhân chính là bất ngờ.

Mà chỉ có thể thi triển bảy mươi phần trăm uy lực hồn kĩ, Áo Tư Tạp lại muốn nỗ lực trăm phần trăm hồn lực mới có thể cầm cự. Chế tạo kính tượng đại hương tràng hồn lực hao tổn lại càng cực kì kinh khủng, tương đương với hồn lực hắn tiêu tốn một phần ba mới có thể chế tạo một cây.

Bất quá, đối với Áo Tư Tạp mà nói, tin tốt lớn nhất chính là, kính tượng hương tràng bảo tồn thời gian rất dài, mỗi một căn kính tượng hương tràng chế tạo ra, cũng có thể đủ bảo trì một năm thời gian có được hiệu quả sử dụng. Nếu có một lượng lớn hồn sư đẳng cấp cao cung cấp máu cho hắn để chế tạo, như vậy, trong tình huống đặc biệt, hắn cũng có thể miễn cưỡng tính là một gã chiến hồn sư .

Xét đến thực lực, có được năng lực chiến đấu, Áo Tư Tạp cũng không đáng sợ, nhưng tính đột nhiên lại đủ để làm bất kẻ đối thủ nào lâm vào kinh ngạc. Ai có thể nghĩ đến một gã thực vật hệ hồn sư đột nhiên có được lực công kích chứ?

Càng huống chi, tại lúc đầu trong Sử Lai Khắc Thất Quái, nói về thông minh, Áo Tư Tạp chỉ thấp hơn Đường Tam mà thôi. Cục diện vừa trải qua, hoàn toàn là hắn một tay tính toán. Bằng vào hai đại ám khí Đường Tam đưa cho hắn, Chư Cát Thần Nỏ cùng Khẩn Bối Hoa Trang Nỏ, hơn nữa đột nhiên xuất hiện hồn kĩ, lúc này mới nhất cử giết chết hai gã hồn đế. Hơn nữa trước đó giết chết ba người, toàn bộ mười ba người, đã có năm người là bị hắn - thực vật hệ hồn sư - giết chết .

Lúc Áo Tư Tạp trở lại bên kia, bốn gã hồn sư đã bị Hạo Đặc gắt gao áp chế, qua trong giây lát hai gã hồn vương dẫn đầu đã mất mạng. Mặt khác hai gã hồn đế chứng kiến Áo Tư Tạp cư nhiên đi trở về, kinh hãi không còn nửa điểm muốn chống lại. Nhưng giờ bọn hắn muốn chạy trốn, Áo Tư Tạp cùng Hạo Đặc vừa lại như thế nào sẽ cho bọn họ cơ hội chứ?

Bằng vào Chư Cát Thần Nỏ cuối cùng một lần phóng thích ngăn cản, hơn nữa Hạo Đặc võ hồn chân thân bá đạo, giết chết này hai gã hồn đế cuối cùng, kết thúc trận này là đơn phương giết hại.

Hạo Đặc biến trở về nguyên bổn hình thái, lúc này hắn mặc dù là xích lõa thân thể, nhưng bởi vì võ hồn quan hệ, cũng không sợ lạnh. Hắn có chút kinh ngạc nhìn Áo Tư Tạp, “Tiểu Áo, ngươi thật sự không sao chứ?”

Áo Tư Tạp cũng không có giấu diếm, lúc này mới đem chính mình vừa mới đạt được đệ lục hồn kĩ nói cho Hạo Đặc. Đồng thời rất nhanh xé quần áo trên người mình bị mồ hôi tẩm thấu đã đông lạnh, từ trong hồn đạo khí xuất ra một bộ thay.

Nhìn chung quanh toàn thi thể, Hạo Đặc không khỏi thở dài trong lòng một tiếng, mặc dù liệp sát tiểu đội thành viên cũng không là cái gì hảo cảm, nhưng dù sao cũng đi theo hắn một khoảng thời gian.

Áo Tư Tạp tự nhiên nhìn ra Hạo Đặc trong ánh mắt buồn vô cớ,“Đại ca, đừng suy nghĩ nhiều. Nếu như chúng ta không động thủ, bị bọn họ phát hiện hồn cốt tồn tại, một khi động thủ trước, sợ rằng lúc này người chết đã là chúng ta.”

Hạo Đặc im lặng vuốt cằm, hắn đương nhiên biết Áo Tư Tạp nói rất đúng sự thật, nếu như không động thủ trước, cuối cùng chết có thể chính là bọn hắn.

Nhất là hắn chính là người mạnh nhất trong đội, tất nhiên sẽ trở thành mục tiêu quan trọng cần ưu tiên công kích của những người đó.

---

155. Chương 154 : Lam Ngân Lĩnh Vực Chính Thức Uy Lực

Vừa nói, áo tư tạp từ Hồn đạo khí bên người lấy ra một vài thứ hình dạng bất đồng. Sắc mặt vui vẻ, tại lúc trước khi có được hồn kỹ thứ 6 này, hắn cũng không biết chính mình có thể thành công hay không, tự

nhiên không có sự chuẩn bị, nhưng để đề phòng nguy hiểm cho bản thân, tùy thân mang theo, các loại vật phẩm có tác dụng chứa đựng tự nhiên không ít.

Dù sao, có hồn sư nào dễ dàng đem máu hai tay dâng cho hắn, mà hồn kỹ thứ sáu này của hắn, vừa lại phải có máu tươi làm dẫn chất. áo tư tạp đã nghĩ, hay trước mắt dùng máu của mấy tên này, thực lực so với chính mình không sai biệt lắm. Dùng máu của mấy gã hồn sư chế tạo một đám kính tượng đại hương tràng thơm mát, tùy thân mang theo, như vậy đã đủ cho bản thân phòng ngự, sử dụng trong tình huống nguy hiểm.

Hạo đặc đứng trước áo tư tạp. Biểu hiện trên mặt đã hiểu được hồn kỹ thứ sáu kia của Áo Tư Tạp cùng máu có quan hệ, lúc này trong mắt toát ra một tia nhàn nhạt. Ôn hòa, hắn hiểu được áo tư tạp không muốn chiếm lấy khối hồn cốt kia, cho nên mới để cho chính mình đi thu thập.

Đầu kính ảnh thú cường hãn lực lượng kia bị hạo đặc tách ra, nhất thời lộ ra hình dạng hồn cốt. Áo tư tạp tự nhiên không nhìn lầm, tại trong đầu của kính ảnh thú, ngưng kết một khối đầu lâu toàn thân trong suốt, chất dịch bên trong phản xạ hào quang lóng lánh. Cả đầu lâu giống như là dùng gương làm thành, hào quang lóe ra ánh sáng nhàn nhạt.

Hồn lực ba động của đầu lâu tại đầu ngón tay Hạo đặc tràn ngập, làm hắn trong mắt không tự chủ được toát ra vài phần mê say. Hồn cốt, ai lại không muốn chứ? Huống chi đây là một khối hồn cốt chỉ đứng sau thân thể cốt. Đầu lâu đối với bất kỳ hồn sư nào mà nói, đều là bảo bối hiếm có, chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Trong chốc lát, Áo tư tạp đã lấy đủ số máu phục vụ chế tạo hương tràng cần thiết, quay trở lại bên người hạo đặc, ánh mắt tự nhiên dừng trên khối kính ảnh đầu lâu. Nhưng tại trong mắt hắn, lại không có vẻ tham lam. Chiếm được hồn kỹ thứ sáu thích hợp cho chính mình, hắn đã cảm thấy mỹ mãn, cũng không có ý tham lam nữa. Sở dĩ động thủ, là không hy vọng chính mình sinh mệnh kết thúc tại chỗ này.

Hạo đặc trong mắt vẻ mê say dần dần thối lui, hai tay cầm đầu lâu đưa tới trước mặt Áo tư tạp. “Hấp thu nó đi. Đối với ngươi rất hữu dụng.”

Áo tư tạp sửng sốt một chút, “Đại ca, ngươi làm cái gì vậy? Ngươi trợ giúp ta đã nhiều lắm rồi, tìm được hồn hoàn ta cần thiết, với ta là quá đủ rồi, hồn cốt này là ngươi nên có được.. Ngươi đi liệp sát hồn thú, không chính là vì bảo vật này sao?”

Hạo đặc thở dài một tiếng. “Huynh đệ, ngươi cũng đừng theo ta học tập tính cãi cọ. Nhận lấy đi. Nó đối với ngươi so với ta càng tăng thêm diệu dụng. Cùng hồn thú, vũ hồn cùng hồn cốt sinh ra được cùng một người hấp thu, hiệu quả mới có thể tốt nhất. Điểm này ngươi không lẽ không rõ?!. Huống chi, ta cái mạng này đều cũng là ngươi cứu.. Hai năm nay, ta mặc dù giúp qua ngươi một ít, nhưng là, nếu lúc trước không phải ngươi hảo tâm cứu giúp, ta lại còn có cơ hội giúp ngươi sao?. Ta nợ ngươi một cái mệnh, đây chỉ lại là một khối hồn cốt mà thôi.”

Áo tư tạp cùng Hạo đặc, đích thực là ngẫu nhiên.. Lần nọ, Hạo đặc là bị một đám liệp sát tiểu đội đồng bọn đánh lén bị thương nặng, hôn mê tại nơi hoang dã này. May mắn gặp được áo tư tạp, hắn dùng giải độc tiểu tịch tràng trợ giúp Hạo đặc giải độc, hơn nữa,lại dùng khôi phục đại hương tràng giúp hắn rất nhanh hồi phục. Tại thời điểm địch nhân đuổi theo, bằng vào phi hành ma cô tràng, hoàn toàn hóa giải nguy cơ lúc ấy của hạo đặc biệt.

Hạo đặc vốn là người cá tính thẳng thắn. Mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng đối đãi áo tư tạp ân nhân cứu mạng tràn ngập cảm kích. Cũng bởi hai người quan hệ mật thiết như thế, Áo tư tạp có đủ cơ sở tín nhiệm hắn địa ngay tại trong trọng địa.

“Nhưng là ……” Áo tư tạp còn muốn nói cái gì, lại bị Hạo đặc ngăn trở.

“Huynh đệ, ngươi cái gì cũng đừng nói nữa. Kỳ thật, ta, cầm khối hồn cốt này cho ngươi cũng là có tư tâm. Ta năm nay đã hơn năm mươi tuổi…. Làm hồn sư sau khi tiến vào sáu mươi tuổi. Còn muốn thực lực tăng lên thực sự quá khó khăn. Cả đời này, tình hống đạt tới danh hiệu Đấu la đã là tốt nhất. Nhưng ngươi bất đồng. Ngươi năm nay mới hai mươi hai tuổi! Ta chưa bao giờ gặp qua, thực vật hệ hồn sư, ngay cả hồn sư bình thường cũng khó có thể đạt tới. Ngươi tiền đồ không thể hạn lượng. Thậm chí rất có thể đạt tới cấp bậc thực vật hệ phong hào đấu la trong truyền thuyết. Ngươi kêu ta một tiếng đại ca. Từ nay về sau

ta chính là đại ca của ngươi. Ngươi càng mạnh một ít, nơi ta dựa vào không phải càng vững chắc hơn hay sao?. ”

Áo tư tạp đương nhiên hiểu được, Hạo đặc sở dĩ nói như vậy, chính là vì để làm cho chính mình nhận khối hồn cốt. Nhìn thấy trước mặt hồn cốt phản xạ muôn đạo hào quang, hắn không nói thêm gì nữa. Đối với hắn mà nói, có thể có được một khối hồn cốt thích hợp, thật sự quá trọng yếu. Van địa chí bảo này, ngộ không thể cầu, đủ để làm hắn thực lực tang thêm một bậc mới.

Hai tay trân trọng tiếp đầu lâu kính ảnh đầu lâu, Áo tư tạp không hề do dự. Trong ánh mắt vui mừng của hạo đặc, nhàn nhạt ngân quang trong kính ảnh hồn cốt phóng thích ra. Bịch một tiếng vang nhỏ. Cả khối hồn cốt đã hóa thành một đoàn khí lưu màu bạc. Dũng mãnh hướng thất khiếu của áo tư tạp tràn vào, làm cả người hắn đều vùi lấp trong vẻ ngốc trệ.

Hạo đặc từng bước lui ra phía sau, hồn lực đề tụ. Cẩn thận quan sát bốn phía vì hắn hộ pháp. Trên mặt đất thi thể đang ở dần dần biến lạnh. Huyết tinh cùng hơi đất nồng nặc đông đặc lại. Một gã thực vật hệ hồn sư đang ở tại đây, tu luyện với tốc độc kinh người.

Sử Lai Khắc Học viện.

Cả Học viện, bắt đầu từ chiều hôm qua đã bị một biển người vây bên trong, bởi tờ thông cáo của Học viện dán trên kia, đưa ra một tin tức kinh người.

Sử lai khắc Thất Quái năm người trở về, cùng hai vị viện trưởng triển khai một hồi biểu diễn thi đấu. Tại hồn sư giới, luôn luôn lấy cường giả vi tôn. Năm đó, theo ghi chép, Sử lai khắc Thất Quái sáng tạo ra một kỳ tích khó tái lập, bọn họ không những đoạt được toàn đại lục cao cấp hồn sư Học viện tinh anh đại tái quán quân, hơn nữa lúc ấy bọn họ, tuổi cũng là nhỏ nhất trong số các học viện tham gia thi đấu.

Năm năm sau,thất quái có năm người trở về, mà trong đó, đệ tử học viện chờ mong nhất, Đường Tam cũng đã có mặt. Cơ hồ tất cả Sử Lai Khắc Học viện đệ tử các khóa, cũng nghe qua các sư phụ miêu tả sinh động như thật. Giảng thuật qua Đường Tam lúc trước tại đại thi đấu, biểu hiện kinh khủng nhất là ở trận chiến cuối cùng, cùng vũ hồn điện Học viện chiến đội, chiến thắng đối thủ, đoạt được phần thưởng cuối cùng.

Ít nhất tại mặt ngoài, cả vũ hồn điện không hề biện pháp gì đối phó hắn, bởi hắn vẫn chưa xúc phạm gì vũ hồn điện.

Sử lai khắc Thất Quái mỗi người đối với các đệ tử bình thường mà nói, đều là truyền kỳ bàn địa nhân vật. Bọn họ trở lại, nhưng lại,cùng hai gã viện trưởng triển khai biểu diễn thi đấu, kẻ nghe được hỏi sao lại không phấn chấn hả!

Phải biết rằng, bây giờ hai gã viện trưởng đều là ngoài tám mươi cấp, Hồn đấu la. Như vậy trận đấu tự nhiên có thể gặp lại cảnh tượng cực kỳ hoa lệ. Siêu cấp hồn kỹ bày ra, đây chính là ước mộng của bao lớp Hồn sư.

Địa phương thi đấu là ở phía sau mảng rừng rậm trung tâm toàn thành, đây chính là yêu cầu của bọn Đường Tam.

“Nhị long, thực là bị ngươi hại chết mà. Mấy tiểu tử kia, trình độ ngươi chẳng lẽ không biết?. Ta đường đường Học viện viện trưởng, như thế nào có thể dễ dàng ra tay?” Phất Lan Đức vẻ mặt bất mãn, trừng mắt nhìn Liễu Nhị Long.

Liễu Nhị Long hừ một tiếng, “Nếu không như vậy, từ nay về sau Học viện nội vụ đều nhờ ngươi tới xử lý, hôm nay biểu diễn thi đấu ta lên, như thế nào?”

“Ách, này ……” Phất Lan Đức nhất thời có chút không nói gì được.

Liễu Nhị Long tức giận, nói: “Ngươi bây giờ mỗi ngày giống như đại gia, dường như cái gì cũng không cần. Cũng nên vì Học viện xuất lực, trước mặt các đệ tử biểu diễn một chút, cũng thể hiện là ngươi cường đại, làm cho đệ tử các hảo hảo nhận thức,biết một chút Viện trưởng đại nhân của bọn họ.”

Phất Lan Đức vẻ mặt đau khổ nói:: “Chính là năm tiểu quái vật kia, thực lực ngươi cũng không phải không biết. Nếu bình thường, Năm sáu mươi cấp hồn sư, đánh một hồi đều không thành vấn đề. Ta coi như là có chút nắm chắc. Nhưng năm tiểu tử kia không có như người thường. Năm người trong đó bốn đều có được

hồn cốt. Mỗi Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh cái vũ hồn dung hợp kỹ nhân tiện cũng đủ cho ta một phen hồ đồ.Hơn nữa, càng đừng nói còn có ba tiểu tử khác tự do hành động. Tương lai hoàn toàn bất hảo, ta không muốn xuất chiến."

Liễu Nhị Long cười hắc hắc, nói: "Ta an bài. Không phải ngươi cùng Triệu Vô Cực hai người sao? Cũng không phải cho ngươi từng người một lên."

Phất Lan Đức sửng sốt một chút, "Ngươi an bài chẳng lẽ không phải hai chúng ta luân phiên sao?"

Liễu Nhị Long đường hoàng nói:: "Đương nhiên không phải, ta an bài chính là cho các ngươi cả hai cùng tiến lên. Chẳng lẽ Đường Tam bọn chúng lợi hại mức nào ta còn không biết sao?. Nói như thế nào ngươi cũng là lão Đại, ta cuối cùng không thể cho ngươi đi dọa người khác."

Nghe xong lời này, Phất Lan Đức nhất thời buông lỏng, ha ha cười, nói:: "Quả nhiên không hổ là hảo muội muội của ta. Sao, hai người, thì hai người, hảo hảo!. Cho dù năm tiểu quái vật thực lực kinh người kia, cũng không đủ làm lão phu trở mình."

Liễu Nhị Long vẻ mặt khinh bỉ, nhìn hắn, "Không biết vừa rồi là ai còn một bộ khủng hoảng, lắc đầu lè lưỡi kia. Lão Đại, ngươi khá lắm, nhưng đừng tưởng rằng có thể dùng lẽ thường để đánh giá mấy tiểu quái vật này. Ngày hôm qua ta nói cùng bọn chúng, thời điểm, bọn họ tự nhiên đáp ứng, chỉ đòi đưa ra địa phương quyết đấu mà thôi".

Phất Lan Đức lơ đểnh nói: "Mặc dù bọn chúng mấy người đều là thiên tài trong thiên tài, nhưng ngươi cũng không thể xem coi thường đại ca của người hả?!. Ta cùng vô cực dù sao đều là hồn đấu la, chênh lệch cấp bậc đến hai mươi cấp. Đây là đẳng cấp không thể vượt qua trong một hai ngày. Nếu trong tình huống bình thường, chúng ta một người cũng có thể tùy tiện ngược đãi mười mấy tên sáu mươi cấp hồn đế, càng không cần phải nói là năm. Nói hai chúng ta liên thủ cũng không đánh thắng năm người bọn chúng, vậy công sức chúng ta tu luyện, thành con số không hết sao?!."

Liễu Nhị Long cười hắc hắc, nói:: "Cho nên nói, trận thi đấu biểu diễn này vốn không công bình. Bởi vậy, ta tại thông cáo có ghi thêm một câu, trong ba tuần nhang, chỉ cần năm người bọn chúng chống đỡ được công kích của hai người, thì coi như chúng thắng."

Phất Lan Đức gật gật đầu, nói:: "Như vậy cũng tốt, nói như thế nào bọn chúng cũng là chúng ta giáo dục ra. Thiên tài, nếu bại, không phải rất bi thảm sao. Có thời gian hạn chế, cuối cùng nếu hòa, đã là điều đáng mừng rồi. Được rồi, Nhị long, ngươi có…hay không cùng các đệ tử thu phí vào cửa? Đây chính là một khoản thu vào không nhỏ ha!"

Liễu Nhị Long bộ dạng xem thường, trừng mắt nhìn lão, "Lão Đại, ngươi thực thiếu tiền sao? Ta nhớ rõ đế quốc không phải vừa mới cấp một khoản tiền lớn sao? "

Phất Lan Đức cười hắc hắc, nói:: "Thói quen, chỉ là thói quen thôi, hắc hắc. Quên đi, quên đi. Bây giờ tựa hồ đã không thiếu tiền nữa. Được rồi, cứ làm theo ý ngươi đi."

Liễu Nhị Long nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, nói: "Thời gian không sai biệt lắm, ngươi chuẩn bị một chút đi."

Sử Lai Khắc Học viện, rừng rậm trải qua hơn năm năm cải tạo, đã không còn hình dáng ban đầu nữa, khu vực tu luyện phía đông được mở rộng hơn nhiều lần. Tại trung tâm rừng rậm, kiến tạo một mảnh thao trường thật lớn. Chung quanh cây xanh vây quanh, thao trường như có một lớp da bằng lam ngân thảo, mọc xanh khắp nơi. Bây giờ, học viện so sánh với lúc trước, số lượng đệ tử gia tăng không ít, nhưng lại phải cùng đế quốc hoàng thất hợp tác.

Sớm xung quanh thao trường đã tập trung một lượng lớn đệ tử với đồng phục xanh biếc, kiên nhẫn chờ đợi. Cả Sử Lai Khắc Học viện ngay lúc đó có số học viên ước chừng tại hơn ngàn người tả hữu, đương nhiên, không kể số lượng hoàng thất giao cho Học viện, tùy đại sư thống huấn luyện.

Thao trường chung quanh, đã chật đầy người, chúng đệ tử này mặc dù thiên phú không thể cùng Sử lai khắc Thất Quái lúc trước so sánh, nhưng cũng là Học viện tuyển chọn kỹ lưỡng, ít nhất tư chất cũng thuộc dạng hiếm có.

Đường Tam năm người cùng đại sư đang tiến vào rừng rậm, mắt thấy muốn đến thao trường màu xanh biếc khi, đại sư bước chậm lại, hướng Đường Tam nói: "Tiểu Tam, tìm thứ gì che khuôn mặt ngươi một chút."

Đường Tam sửng sốt một chút, "Sư phụ, vì cái gì?"

Đại sư nói:: "Lúc trước ngươi cấp cho vũ hồn điện ấn tượng lưu lại quá sâu. Ngươi bây giờ hình dáng, tướng mạo, khí chất hoàn toàn thay đổi, đối với an toàn bản thân rất có lợi, cho nên, hay là tận lực không cần bại lộ thân phận là tốt nhất. Cứ như vậy, cho dù vũ hồn điện muốn tìm ngươi quả không dễ dàng."

Đường Tam như bừng tỉnh. Hắn đối đãi đại sư cảm tình cũng không phải là cảm kích, hết tất cả đều như người thân trong gia đình, vội vàng gật đầu, từ trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ lấy ra thứ lúc trước Sử lai khắc Thất Quái dùng qua. Mặt nạ màu xanh biếc chính mình đeo lên.

Đại sư nghĩ nghĩ, hướng khác mấy người nói:: "Các ngươi cũng đều mang lên đi. Bảo trì chút cảm giác thần bí cũng tốt."

Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh rõ ràng hiểu được. Đây cũng là đại sư vì bảo vệ bọn họ. Sử lai khắc Thất Quái năm đó sử dụng qua mặt nạ này, với bọn họ, đây là đồ vật kỷ niệm trọng yếu nhất. Mỗi người đều nhất nhất, lấy mặt nạ đeo lên khuôn mặt.

Khi bọn hắn đi vào sân thao trường, Liễu Nhị Long đã đứng ở trung tâm thao, đang cao giọng huấn thoại.

"……. Các phụ trách sư phụ xin quản lý các học viên cho tốt. Có thể hoan hô, nhưng không được xuất hiện tình huống hỗn loạn. Hơn nữa, càng không cho phép tự tiện tiến vào thao trường. Nếu không chấp hành, bị hồn kỹ đánh trúng, tự gánh lấy hậu quả."

Làm phó viện trưởng, Liễu Nhị Long luôn luôn lấy nghiêm khắc mà răn dạy. Đừng nói đệ tử, các sư phụ khác cũng đều sợ hắn. Dưới chỉ huy của hắn, thao trường trên dưới đều ngay hàng, thẳng lối, chia thành các khu vực, lẳng lặng chờ đợi, âm thanh nghị luận đã dần dần nhỏ đi.

Đúng lúc này. Đại sư đã dẫn Đường Tam năm người đi vào thao trường. Đường Tam năm người đi cùng Đại sư, không thể nghi ngờ đã tự tuyên bố thân phận. Trong phút chốc, thao trường vừa mới yên tĩnh nhất thời biến thành hải dương sôi trào. Tiếng hoan hô tựa như núi lửa bộc phát bùng vang lên.

Đại sư cùng Liễu Nhị Long vợ chồng hai người nhìn nhau cười. Rất nhanh, Đường Tam bọn họ đã đi tới thao trường trung ương.

"Học - - huynh - - hảo - -." Không có bất luận kẻ nào tổ chức. Nhưng thao trường trên dưới, lại bộc phát ra tiếng hoan nghênh rền vang. Thanh âm cực kỳ chỉnh tề, giống như là sớm ước định trước. Mặt đất tiếng gầm cuồn cuộn vang dậy. Đây là sử lai khắc chúng Học viện đệ tử hoàn toàn tôn kính quá khứ huy hoàng của bọn Sử lai khắc Thất Quái.

Đường Tam, Đái Mộc Bạch bọn họ cũng bị như vậy. Cảnh tượng lại càng hoảng sợ, năm người vội vàng có chút khom người, hướng các học đệ, học muội này hoàn lễ. Nhất thời, trận không khí kia lại trở nên cao trào.

Tiếng hoan hô vẫn duy trì liên tục đến khi Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực vào trận. Phất Lan Đức thanh âm hùng hậu vang lên, "Tốt lắm, mọi người im lặng một chút." Mặc dù chỉ là hắn một người nói chuyện, nhưng dưới tại khổng lồ hồn lực tác dụng, mạnh mẽ áp xuống tất cả tiếng hoan hô của chúng đệ.

Phất Lan Đức đã thấy được sử lai khắc ngũ quái trên mặt đeo mặt nạ, hắn lập tức hiểu được dụng ý, cũng không có hỏi nhiều, đứng trước mọi người bắt đầu huấn thoại.

Đối với đệ tử các mà nói, trong lãnh đạo của học viện, bọn họ quen thuộc nhất, không thể nghi ngờ là đại sư và Liễu Nhị Long, một người trông nom, dạy học, một người lại chăm lo sự vụ trong học viện. Mà vị chánh viện này, Phất Lan Đức thực sự hiếm thấy. Lúc này, Phất Lan Đức hét lớn một tiếng, nhưng lại làm bọn hắn đầy đủ cảm giác được vị này là viện trưởng đại nhân. Phất Lan Đức hài lòng nhìn quét một vòng, thấy được trong mắt chúng đệ tử tràn ngập vẻ cuồng nhiệt. Hào quang này chính là hắn đang mong hy vọng gặp lại cái gì đó.

"Năm năm trước, Sử lai khắc Thất Quái sáng tạo kỳ tích huy hoàng, đại biểu Học viện xuất chiến. Sử lai khắc Thất Quái, mười một đệ tử đều là cao cấp hồn sư tại Học viện. Cho chúng ta vinh quang tranh được

chức Quán quân chung kết toàn đại lục cao cấp hồn sư Học viện tinh anh đại thi đấu. Năm năm sau, hôm nay, năm người trong đội ngũ trước kia, đã trở về Học viện. Bọn họ đều đã trưởng thành, đã lớn mạnh hơn. Trận biểu diễn thi đấu hôm nay, cũng không phải cho các ngươi xem náo nhiệt, mà là muốn cho các ngươi biết, tại đồng dạng tuổi, có khả năng đạt tới cực hạn là như thế nào."

Nói tới đây, hắn dừng lại một chút, toàn trường đã là không còn tiếng động, đều lẳng lặng nghe hắn nói.

"Đối với hồn sư mà nói, thiên phú vô cùng trọng yếu, nhưng là, tin tưởng rằng các ngươi cũng biết, tại Sử Lai Khắc Thất Quái, được xưng là linh hồn của Thất Quái, Đường Tam, vũ hồn lại chỉ có một thứ nho nhỏ, Lam ngân thảo mà thôi. Nhưng chỉ bằng nương vào lam ngân thảo này, hắn đã dẫn đoàn đội lũ lũ chiến thắng cường địch. Đây là vì cái gì? Các ngươi biết sao?"

"Bởi vì hắn cố gắng, hắn phấn đấu. Hồn sư, bối cảnh, thiên phú cùng vận khí đều chiếm tầm quan trọng không nhỏ, nhưng ta muốn nói cho các ngươi biết, cố gắng mới chính là điều trọng yếu nhất. Đường Tam có thể có thành tích hôm nay, hết tất cả đều là hắn chính mình cố gắng. Kết quả, các ngươi mỗi người cũng đều có được chính bản thân mình. Vũ hồn các ngươi, ta chỉ hỏi một câu, các ngươi, vũ hồn so sánh lam ngân thảo có thể kém hơn sao?"

"Không - - có thể - -." Trả lời thị,là chỉnh tề mà hồng phát sáng..

Phất Lan Đức vừa lòng, gật gật đầu, "Đã như vầy, Đường Tam có thể đạt tới., các ngươi đã đồng dạng có thể đạt tới. Đúng hay không?"

"Đúng - -"

Nghe Phất Lan Đức phiến tình đối thoại (kiểu như bày tỏ cõi lòng ~.~), đừng nói là đệ tử phía dưới, cả Sử Lai Khắc Ngũ Quái nghe xong,đều có chút cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Mặc dù những gì Đường Tam bây giờ có được, hết thảy không chỉ là cố gắng hai chữ có thể giải thích, nhưng hắn đương nhiên sẽ không đi hủy đi lời nói của Phất Lan Đức.

Chuyển hướng Sử Lai Khắc Ngũ Quái, Phất Lan Đức lớn tiếng nói: "Tiểu quái vật các ngươi, báo xuất tuổi cùng cấp bậc đi."

Đái Mộc Bạch người thứ nhất đi ra, hắn từng bước tiến lên trước, trầm giọng quát: "Đái Mộc Bạch, hai mươi ba tuổi, vũ hồn bạch hổ, sáu mươi ba cấp cường công hệ chiến hồn đế."

Hắn, mỗi một chữ nói ra cực kỳ rõ ràng, hùng hậu. Tiếng nói đủ để làm ở đây mỗi người đều rõ ràng nghe được. Hắn vốn đúng là vì Học viện tạo vị thế, đương nhiên sẽ không tiết kiệm chút ít hồn lực trong lời nói.

Chiến hồn đế ba chữ cường đại theo miệng hắn tuôn ra, thời điểm đó, toàn trường hết thảy rung động, tiếng hoan hô lại đạt tới sôi trào. Vô số người tại thời điểm đó còn cao giọng hò hét bốn chữ Tà Mâu Bạch Hổ. Đối với danh hiệu của Sử Lai Khắc Thất Quái, bọn họ sớm đã là thuộc nằm trong lòng.

Hai mươi ba tuổi, chiến hồn đế, trước mắt các đệ tử này là một tồn tại không thể tưởng tượng. Tại giờ khắc này, sớm đã thành thần tượng của bọn họ. Sử Lai Khắc Thất Quái, tròng lòng bọn họ lại tăng thêm một bực.

Người thứ hai đi tới chính là Đường Tam, hắn đứng ở bên cạnh Đái Mộc Bạch, "Đường Tam, hai mươi tuổi, vũ hồn lam ngân thảo, năm mươi chín cấp khống chế hệ chiến hồn vương."

"Thiên thủ Tu La, thiên thủ Tu La ……" Tiếng hoan hô lại bừng lên.

Phất Lan Đức sở dĩ dùng Đường Tam làm ví dụ, cũng không phải bởi vì hắn là nhân vật hạch tâm trong Sử Lai Khắc Thất Quái. Mà bởi vì hắn vũ hồn là yếu nhất, dễ dàng khiến các đệ tử hưởng ứng hơn. Hơn nữa lúc trước Đường Tam dẫn Sử Lai Khắc Thất Quái viện đạt được thành tích, hắn vô tìnhcũng đã trở thành thần tượng lớn nhất của chúng đệ tử.

Dáng vẻ tròn trĩnh, Mã Hồng Tuấn, Chu Trúc Thanh, mềm mại. Trữ Vinh Vinh thướt tha, trước sau tiến lên, báo ra tuổi cùng cấp bậc bọn họ.

Năm người, một người, hai mươi ba tuổi, bốn hai mươi tuổi, nhưng lại đều đã đạt tới trên dưới sáu mươi cấp, phải biết rằng, chỉ nhìn tuổi ở đây, đại đa số đệ tử đều cùng bọn họ không sai biệt lắm. Nhưng trong

số mấy đệ tử này, ngoài bốn mươi cấp lại chỉ có số ít mấy người mà thôi.

Phất Lan Đức mục đích đã đạt tới, mỉm cười nói: "Kế tiếp, ta với Triệu Vô Cực phó viện trưởng cùng Sử Lai Khắc Ngũ Quái tiến hành một hồi tỷ thí. Đương nhiên, chỉ là trận biểu diễn thi đấu. Ta biết, các ngươi đều muốn nhìn một chút những thành tích huy hoàng ngày trước. Học huynh các ngươi thực lực đến tột cùng như thế nào. Kỳ thật, ta cũng thực muốn biết, năm năm qua bọn họ tiến bộ như thế nào. Trận đấu này, chỉ cần bọn họ có thể cùng ta với Triệu phó viện trưởng liên thủ kiên trì thời gian ba tuần nhang, coi như bọn họ thắng. Liễu viện trưởng, chuẩn bị đi."

Liễu Nhị Long gật gật đầu, nàng cùng đại sư đi đến bên sân thao trường. Biểu diễn thi đấu rốt cục bắt đầu rồi. Lúc này, không chỉ là đệ tử, cả Học viện các sư phụ đã hoàn toàn tập trung tinh thần. Dù sao, cho dù mấy vị sư phụ này, đại bộ phận cũng chỉ là trên dưới sáu mươi cấp thực lực mà thôi.

Đường Tam hướng Đái Mộc Bạch ra hiệu, tỏ vẻ hết thảy dựa theo kế hoạch mà làm, mặc dù bọn họ trên mặt đeo mặt nạ, không nhìn được vẻ mặt, nhưng theo ánh mắt thoải mái, đối với này trận biểu diễn thi đấu này, bọn họ cũng không có chút khẩn trương.

Triệu Vô Cực cùng Phất Lan Đức liếc nhau, Triệu Vô Cực thấp giọng nói: "Lão Đại, chúng ta nên hay không hạ thủ lưu tình?"

Phất Lan Đức tức giận, nói: "Đã quên lúc trước Đường Tam vừa tới Học viện đã biến ngươi thành hình dạng nào hả?. Chú ý ra tay đúng mực là được. Ngươi tại phía dưới làm chủ công, ta tại không trung quấy nhiễu."

Triệu Vô Cực sửng sốt một chút, lập tức phản ứng đi tới, nói: "Ngươi..ngươi như thế nào lại để cho ta làm tấm bia thịt hả?. Lão Đại, ngươi có… nhân tính không hả?"

Phất Lan Đức thản nhiên, nói: "Lão tử là mẫn công hệ hồn sư, ngươi là cường công hệ, ngươi không lo làm bia thịt chẳng lẽ ta làm sao?. Yên tâm đi, ta sẽ ở không trung quấy nhiễu cho ngươi đủ hồn lực duy trì.. Ngươi thẳng tay công kích là được."

Nhìn thấy vẻ mặt đáng khinh của Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực không khỏi một trận uất ức, tức không nói được, bất đắc dĩ lắc đầu, đột nhiên hét lớn một tiếng, ngẩng đầu ưỡn ngực, phóng thích ra vũ hồn chính mình.

Chỉ thấy hắn, thân thể đón gió tăng vọt, toàn thân quần áo chợt nứt ra, lộ ra bộ lông màu vàng. Bộ lông trong cơ thể nứt toát ra, trong chớp mắt, cả thân trầm trọng, cao đã vượt qua ba thước. Hơi thở chợt tứ tán, cơ thể khoa trương. Đột nhiên, tám hồn hoàn cơ hồ đồng thời xuất hiện.

Nhị hoàng, tam tử, tam hắc, đây chính là đại biểu thực lực hồn đấu la.

Ngày thường,trong mắt chúng đệ tử, Triệu Vô Cực bày ra tự thân thực lực, đại đa số đệ tử cũng không biết vị phó viện trưởng này cấp bậc là gì. Lúc này, mắt nhìn thấy kia tám hồn hoàn xuất hiện, toàn trường không khỏi há hốc mồm. Uy áp khổng lồ đè xuống toàn trường, làm cho không khí trở nên trầm trọng, khiến bọn họ suýt không thở nổi.

Ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, trọng khí bộc phát, lấy thân thể Triệu Vô Cựclàm trung tâm, trên mặt đất, lam ngân thảo đều rung động như sợ hãi uy áp khổng lồ trên.

Lúc này, xem cuộc chiến, chúng đệ tử mới hiểu được vì cái gì Sử Lai Khắc Ngũ Quái đều là thực lực trên dưới sáu mươi cấp mà Phất Lan Đức viện trưởng nói chỉ cần bọn họ kiên trì được ba nén nhang. Thời gian cho dù thắng lợi, bọn họ phải đối mặt chính là cường giả hồn đấu la ha!. Phó viện trưởng là hồn đấu la, vậy vị viện trưởng kia thì sao?

Phất Lan Đức lập tức cấp cho đáp án. Cùng Triệu Vô Cực phát ra tiếng rống giận dữ, bất đồng, hắn phát ra lại chính là tiếng rít, một đôi ưng dực thật lớn sau lưng hắn chợt mở ra. Đồng tử dựng đứng lên, hai tay thành đưa cao hơn đâu, cổ tay khum xuống, đồng dạng tám cái hồn hoàn xoay quanh, hai cánh triển khai, phóng lên phía trên đỉnh đầu Triệu Vô Cực.

Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực, hai người phối hợp không thể nghi ngờ là tương đối hoàn mỹ. Một người cường công trên mặt đất, một người phi hành tại không trung, hai đại hồn đấu la phóng thích, áp lực cơ hồ

nén ép cả không gian.

Sử Lai Khắc Ngũ Quái nhìn nhau cười, Đái Mộc Bạch quát: " Các huynh đệ, chúng ta thật lâu không có sóng vai tác chiến. Đến đây đi."

Trong tính cốt cách bạo minh, chỉ thấy Đái Mộc Bạch thân thể đồng dạng bưu hãn tăng vọt. Hơi thở vua của loài thú trong nháy mắt phóng thích, tà mâu uy lăng bắn ra bốn phía, toàn thân cơ thể vân khởi, dưới hổ trảo bắn ra các lưỡi dao sác bén. Sáu hồn hoàn phối trí tốt nhất xoay quanh thân thể, ngửa mặt lên trời một tiếng hổ hống, uy chấn bát phương, không bởi vì áp lực từ hai vị viện trưởng đối diện mang đến mà bị ảnh hưởng.

Theo sát Đái Mộc Bạch, Đường Tam bốn người đều phóng thích ra vũ hồn chính mình. Vũ hồn Đường Tam, không thể nghi ngờ là ít bắt mắt nhất. Chỉ là tại trong lòng bàn tay phải xuất ra vài căn lam ngân thảo trong suốt mang ánh nhàn nhạt mà thôi. Nhưng nếu lúc này nếu ai có thể cẩn thận quan sát mặt đất, nhất định sẽ phải phát hiện, khi trong tay hắn lam ngân hoàng xuất hiện, thời điểm đó, tất cả lam ngân thảo trên mặt đất tựa hồ đều đong đưa có quy luật, giống như là thần tử cung nghênh đế hoàng.

Sử Lai Khắc Ngũ Quái mặc dù đã nhiều năm không cùng một chỗ, nhưng sự ăn ý lúc trước không hề biến mất. Tại trước trận đấu bọn họ đã đơn giản thương lượng qua. Lúc này, Đái Mộc Bạch đột nhiên tiến lên trước, Đường Tam ở giữa. Hai bên phân biệt là Chu Trúc Thanh cùng Mã Hồng Tuấn, Trữ Vinh Vinh tại cuối cùng. Năm người duy trì một trận thế hình chữ thập đối mặt hai vị viện trưởng.

Tại khí thế trên, không thể nghi ngờ là Sử Lai Khắc Ngũ Quái một bên hoàn toàn ở thế hạ phong. Dù sao, cùng hai vị viện trưởng lúc đó hồn lực chênh lệch quá lớn. Hai gã hồn đấu la sinh ra uy mà bọn họ không thể nào sánh được.

Nhưng là, cho dù bọn họ khí thế sinh ra không bằng, nhưng tại trước hai vị viện trưởng, bọn họ không có chút lùi bước, giống như thiết giáp cự thuyền đón gió lốc.

Bên kia, Liễu Nhị Long dùng ngón tay đốt một nén nhang, hét lớn một tiếng. "Bắt đầu."

Tiếng nói vừa dứt, người thứ nhất di chuyển lên là Triệu Vô Cực. Cước bộ trầm trọng, hướng ngay mặt Đái Mộc Bạch đánh tới. Kim Cương Hùng đệ nhất hồn kỹ Bất Động Minh Vương đã phóng thích. Toàn thân như dát lên một tầng kim quang sáng rọi. Hồn lực khủng bố ba động làm hắn nhìn qua tựa như một khối chiến xa áp tới.

Đối mặt Triệu Vô Cực, Đái Mộc Bạch không có chút ý tứ lui về. Bạch hổ hộ thân chướng đồng dạng phóng thích. Cả người tựa như dây cung căng ra súc lực phóng thích.

Giữa không trung, Phất Lan Đức đột nhiên bay cao. Thân thể tại không trung bay lên cao. Thoáng cái đã đạt tới trăm thước. Một đôi mắt ưng bao quát phía dưới. Trên người tám hồn hoàn lóng lánh xoay tròn. Nhìn không ra hắn muốn thi triển hồn kỹ gì.

"Thối lui." Đường Tam tỉnh táo. Thanh âm vang lên bên tai Đái Mộc Bạch. Căn bổn không có gì tự hỏi, Đái Mộc Bạch thân hình nhanh chóng thối lui. Khí cơ lúc này tiêu tán, Triệu Vô Cực khí thế đại thịnh, tốc độ nhanh hơn, thẳng đến năm người đánh tới.

"Bắt đầu." Đường Tam hét lớn một tiếng, một quần sáng màu lam từ người hắn chợt phóng thích ra. Ngay sau đó. Triệu Vô Cực chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, đang ở tốc độ nhanh lao tới, hắn đã đánh vào một tầng lá chắn kiên cố.

Đường Tam đệ tứ hồn kỹ. Lam ngân tù lung phóng thích.

Một tầng tù lung trực tiếp đem Triệu Vô Cực vây khốn, đồng thời phóng thích Lam ngân lĩnh vực. Lập tức làm lam ngân tù lung trở nên cực kỳ kiên cố. Hơn nữa,càng làm Triệu Vô Cực giật mình không hiểu chính là, trên mặt đất, Lam ngân thảo bắt đầu rồi điên cuồng hướng đến cánh tay phải của hắn, trước sau nối tiếp nhau trói buộc lại.

Trong lòng căng thẳng, Triệu Vô Cực chính là đã từng nếm qua quả đắng Đường Tam, hắn không có nửa phần do dự, trước tiên phóng thích ra chính mình đệ thất hồn kỹ, vũ hồn thực thân.

Vốn đã cao lớn, trong nháy mắt thân thể chợt tăng vọt, hồn lực toàn lực phóng thích ra. Thân thể cũng đã bành trướng tới độ cao bảy thước. Lam ngân tù lung đang vây khốn hắn, nhất thời bị hình dạng khổng lồ kia làm cho nứt ra. Nhưng, làm Triệu Vô Cực giật mình chính là, Lam ngân tù lung không ngừng theo thân thể hắn mà biến hóa. Bất luận hắn thân thể tăng trưởng như thế nào, chung quanh lam ngân tù lung đã theo biến hóa của hắn mà biến đổi theo. Khi hắn hoàn thành vũ hồn thực thân, thì đã không thể nhìn thấy gì nữa, không biết bao nhiêu tầng lam ngân tù lung, gắt gao đem hắn giam cầm, vây khốn trong đó.

Đang xem cuộc chiến, chúng đệ tử lúc này đều trợn mắt há hốc nhìn, bọn họ như thế nào đã không thể tưởng được tình huống gặp phải trước mắt. Trong phạm vi mặt đất, lam ngân thảo đều như có được tánh mạng điên cuồng, không ngừng gia tăng tầng tầng, lớp lớp bao vây chung quanh thân thể Triệu Vô Cực. Đã đem vị phó viện trưởng này hoàn toàn bao trùm trong đó.

Càng làm bọn hắn kinh ngạc hơn. Đường Tam lúc này, cả người đều đã biến thành một mảnh trong suốt. Lam ngân thảo màu lam chung quanh tựa hồ lấy hắn làm trung tâm, vô số quang điểm màu lam nhạt không ngừng hướng tới hắn bắt đầu bay tới.

Đây mới là lam ngân lĩnh vực chính thức. Chỉ tại địa phương có được đại lượng lam ngân thảo, hiệu quả mới có thể chính thức bày ra.

Tình huống trước mắt này, đừng nói là chúng đệ tử đang quang chiến giật mình, cả đang ở không trung chuẩn bị công kích, Phất Lan Đức cùng với Sử Lai Khắc Ngũ Quái bốn người khác cũng chấn động. Bọn họ như thế nào cũng không rõ, Đường Tam, đệ tứ hồn kỹ vì cái gì lại có được uy lực lớn như vậy. Cả khi đã sử dụng vũ hồn chân thân, Triệu Vô Cực nhìn qua trong lúc nhất thời cũng vô pháp phá tan.

Lúc này, Đường Tam khống chế, không chỉ là lam ngân thảo tại thao trường trước mắt, mà là bao phủ cả trong phạm vi Sử Lai Khắc Học viện. Bên trong phiến đại rừng rậm này, tất cả lam ngân thảo đã toàn thành vì hắn. Ánh mắt phát ra muôn vàn điểm lam quang, đúng là lam ngân thảo ngưng tụ mà thành. Tánh mạng lực cùng tin tức, thân thể Đường Tam đều giao hội lại.

Bằng vào tác dụng lam ngân lĩnh vực, lam ngân thảo chẳng những tập hợp trên cánh tay phải, hơn nữa trong nháy mắt đã cùng Đường Tam liên hợp cùng một chỗ, dưới tình huống này, lam ngân lĩnh vực không ngừng phóng thích. Phạm vi cùng với uy lực đều tăng lên vài lần.Đây cũng là nguyên nhân Đường Tam, đệ tứ hồn kỹ lam ngân tù lung có thể vây khốn Triệu Vô Cực.

---

156. Chương 155: Va Chạm Với Cấp Bậc Hồn Đấu La

"Được."Mọi người hét lớn một tiếng, hai người Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh trong nháy mắt hướng đối phương phóng đi, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp trong tay Trữ Vinh Vinh hào quang đại phóng.

Trong nháy mắt mà Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh hai người thân thể va chạm cùng một chỗ, tổng cộng sáu đạo hào quang từ trong Cửu Bảo Lưu Ly Tháp bắn ra, dừng ở trên người bọn họ, mỗi người ba đạo.

Đạt tới sáu mươi cấp, khả năng tăng phúc mà Trữ Vinh Vinh có thể tạo ra đã đạt tới trình độ cực kỳ khủng bố, không nên quên, cha của nàng Thất Bảo Lưu Ly tông tông chủ Trữ Phong Trí cũng bất quá là hồn thánh hơn bảy mươi cấp mà thôi.Trên phương diện hồn kỹ thì cũng là hơn nàng một cái.

Bây giờ khả năng tang phúc mà mỗi một hồn kỹ của nàng có khả năng sinh ra đều đạt tới đẳng cấp khủng bố là bảy mươi phần trăm.Nàng chú nhập trên người Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh phân biệt là hồn lực tăng phúc, lực lượng tăng phúc, nhanh nhẹn tăng phúc, đây là ba hồn kỹ đầu tiên.

Khí thế khôi hoành từ hạch tâm va chạm giữa Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh chợt bộc phát ra, huyễn lệ bảo quang Cửu Bảo Lưu Ly Tháp mang đến làm thân thể bọn họ sau khi dung hợp bành trướng lên gấp vài lần.

Trong nháy mắt, một con bạch hổ cự đại toàn thân màu tuyết trắng, thân dài vượt qua mười hai thước, sau lưng có một đôi cánh đã đột ngột xuất hiện.

Tuyệt đại đa số đệ tử đều là lần đầu tiên chứng kiến vũ hồn dung hợp kỹ triển hiện, cùng so sánh với trước kia, sự xuất hiện lần này của U Minh Bạch Hổ không hề hư ảo như vậy, tựa như một con mãnh hổ chính thức, toàn thân đều là mang đến cảm giác chân thực.

Vũ hồn dung hợp kỹ mà hai gã sáu mươi cấp hồn sư thi triển, ít nhất cũng có thể đạt tới tiêu chuẩn hơn bảy mươi cấp, càng không cần nói đến độ khế hợp của Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch cùng với độ tăng phúc khủng bố là bảy mươi phần trăm của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp kia.Tại thời khắc này, khí tức trên thân U Minh Bạch Hổ bộc phát hơi thở đã hoàn toàn vượt qua Triệu Vô Cực.

Đang lúc này, trong tiếng nổ ầm ầm, vô số tầng Lam Ngân Tù Lung bao trùm trên người Triệu Vô Cực chợt nổ tung, đệ bát hồn hoàn trên thân Đại Lực Kim Cương Hùng hào quang trán phóng.Con cự hùng toàn thân đã biến thành màu đen đột nhiên nhảy ra.Chính là Triệu Vô Cực đệ ngũ hồn kỹ Trọng Lực Tễ Áp (trọng lực chèn ép).

Dưới tác dụng của Vũ Hồn Chân Thân thi triển Trọng Lực Tễ Áp, thực lực Hồn đấu la của hắn toàn diện triển khai, mặc dù Lam Ngân Lĩnh Vực tăng phúc thật lớn, nhưng Lam Ngân Tù Lung dù sao cũng chỉ là đệ tứ hồn kỹ của Đường Tam mà thôi.Triệu Vô Cực đệ ngũ, đệ thất hai đại hồn kỹ liên thủ, nhất thời vọt ra.

Nhưng, nghênh đón hắn cũng chính là một cái hổ chưởng vô cùng cự đại.

Triệu Vô Cực cơ hồ là hạ ý thức (“hạ ý thức” nghĩa là bất giác, theo phản xạ) phách ra một chưởng.Nhưng là.Cùng so sánh với hổ chưởng kia, cho dù dưới trạng thái Vũ Hồn Chân Thân.Hùng chưởng của hắn đã có vẻ nhỏ hơn chút ít.Huống chi hắn còn vừa mới hao phí đại lượng hồn lực.

Một tiếng “Phanh” (bịch) thật lớn vang lên.Thân thể Triệu Vô Cực dĩ nhiên lại bị phách bay ra ngoài xa.

Triệu Vô Cực lúc này, hoàn toàn bị phách cho điên bát đảo.Hắn thậm chí còn không hiểu được như thế này là xảy ra chuyện gì.

Giữa không trung, Phất Lan Đức tự nhiên đã nghe được tiếng của Đường Tam.Phản ứng đầu tiên của hắn chính là không chút do dự hướng phía Đường Tam vọt xuống.Hắn rất quen thuộc Sử Lai Khắc Thất Quái.Muốn chiến thắng tổ hợp bọn họ.Đầu tiên chủ yếu phải chế trụ được Đường Tam.

Nhưng là.Nghênh đón hắn địa, lại là một cái lưới nhện cự đại.Đường Tam đệ tam hồn kỹ, Chu Võng Thúc Phược (lưới nhện trói buộc) trán phóng.

Lam Ngân Hoàng lần thứ hai giác tỉnh, dưới sự tăng phúc toàn diện của Lam Ngân Lĩnh Vực, chu võng đạt tới đường kính khủng bố hai mươi thước.Chu võng cực kỳ cứng cỏi cơ hồ trong nháy mắt bành trướng ra.

Cho dù là Phất Lan Đức, cũng tuyệt không muốn bị chu võng của Đường Tam cuốn lấy, thân thể tại không trung chợt dừng lại một chút. Ưng trảo chém ra, đệ tứ hồn hoàn lóe sáng, mười đạo khí nhận (lưỡi dao khí) cực kỳ sắc nhọn xé gió phóng ra.

Nhưng là, làm Phất Lan Đức ngoài ý muốn chính là, khí nhận mà hắn tự cho là có thể dễ dàng chặt đứt chu võng lại chỉ là làm chu võng bị đẩy ra mà thôi, bản thân chu võng thực chất vẫn chưa bị phá hư.

Lam Ngân Hoàng chu võng sau khi đã được tăng phúc bởi Lam Ngân Lĩnh Vực toàn lực bộc phát, chẳng lẽ lại dễ dàng bị phá hư vậy sao?

Mà lúc này, cũng chính là thời điểm Triệu Vô Cực bị U Minh Bạch Hổ một chưởng đánh bay.

Cửu Bảo Lưu Ly Tháp hào quang lại hiện ra, lúc này, cũng có chừng bốn đạo hào quang bắn ra.Mà mục tiêu chính là Tà Hỏa Phượng Hoàng Mã Hồng Tuấn đã bay lên trời, đôi cánh lửa sau lưng hoàn toàn triển khai.Mà bốn đạo hào quang này phân biệt là đệ nhị, đệ tam, đệ ngũ, đệ lục, bốn hồn kỹ củaTrữ Vinh Vinh.

Ở phía xa, Liễu Nhị Long đang đứng bên cạnh đấu trường xem cuộc chiến nhịn không được hỏi: “Trữ Vinh Vinh cấp cho mập mạp bốn cái tăng phúc là cái gì?”

Trong mắt đại sư toát ra vài phần quang mang nhìn có chút hả hê, “Hôm nay có lẽ sẽ có gấu nướng để ăn rồi.Nếu ta không đoán sai, đệ ngũ hồn kỹ của Trữ Vinh Vinh hẳn là công kích tăng phúc, đệ lục hồn kỹ à, sẽ là thuộc tính tăng phúc.”

“Thuộc tính tăng phúc? Đó là cái gì?” Liễu Nhị Long khó hiểu truy vấn.

Đại sư nói: “Thuộc tính tăng phúc có thể nói là một hồn kỹ trọng yếu nhất của Thất Bảo Lưu Ly tông, bình thường đều xuất hiện trên đệ lục hồn kỹ.Gọi là thuộc tính tăng phúc, chính là đối với thuộc tính mạnh nhất của người sử dụng mà tiến hành tăng phúc thêm.Mã Hồng Tuấn được tăng phúc khẳng định là phượng hoàng hỏa diễm của hắn.Nói cách khác, hiện tại hắn không chỉ là hồn lực, nhanh nhẹn và công kích được tăng phúc đến bảy mươi phần trăm.Còn cả hiệu quả của phượng hoàng hỏa diễm cũng sẽ tăng phúc bảy mươi phần trăm.Thế này là Vô Cực gặp nạn rồi.Tới sáu mươi cấp, tính chất khủng bố của Thất Bảo Lưu Ly Tháp mới tính là chính thức được bày ra.”

Liễu Nhị Long mở to hai mắt, “Trời ạ, mấy tiểu tử kia thật đúng là không khách khí a!”

Đại sư cười hắc hắc, “Ngày hôm qua ta sở dĩ nhắc nhở ngươi là hai đối năm mà không phải một đối năm, ngoại trừ lấy thiên phú của bọn họ ra, cũng là bởi vì sự liên quan của Trữ Vinh Vinh.Có nàng ở đây, bốn người Đường Tam bọn họ cũng có thể coi như hồn sư hơn bảy mươi cấp.Huống chi bọn họ tự thân còn có vũ hồn dung hợp kỹ, năng lực của hồn cốt.Kỳ thật ta cảm giác được rằng, Phất lão đại và Vô Cực có thể kiên trì được ba nén hương hay không cũng là vấn đề.Trữ Vinh Vinh hẳn đã luyện đến trình độ tứ khiếu hằng chi tâm rồi.Ngươi chờ xem đi, thực lực của Tiểu Tam thực lực còn chưa có bộc phát hoàn toàn.”

Triệu Vô Cực tránh thoát Lam Ngân Tù Lung, bị phách bay một cách khó hiểu, hắn tự nhiên sẽ không mặc cho mình bay ra ngoài, trước tiên bộc phát ra thực lực bản thân, đệ bát hồn hoàn trên người rốt cục cũng phát sáng.

Một cái hư ảnh hình gấu thật lớn đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, Triệu Vô Cực toàn thân đều bộc phát ra một tầng kim quang mãnh liệt, không khí chung quanh không khí phảng phất đọng lại.Thân thể hắn đang bị bay ngược ra cũng chợt ngưng lại, song quyền đồng thời khép lại ở trước ngực.Một đoàn kim quang chói mắt đường kính vượt qua một thước.Giờ khắc này, tựa hồ cả tòa Sử Lai Khắc học viện đều theo sự xuất hiện của vầng kim quang này mà run rẩy.

Nhưng là, U Minh Bạch Hổ cũng vọt tới, cùng Triệu Vô Cực giống nhau chính là, bạch quang ngưng tụ trong miệng U Minh Bạch Hổ do Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh dung hợp mà thành, dần dần chuyển hóa thành màu bạc, bạch sắc quang cầu so với vầng kim quang kia của Triệu Vô Cực kia một chút cũng không nhỏ hơn đột nhiên xuất hiện.

Kim ngân lưỡng sắc quang mang tựa như hai khỏa thái dương bình thường sáng đến chói mắt.

Đại sư sắc mặt đại biến, vội vàng quát to: “Va chạm trên không trung. Các ngươi muốn phá hủy học viện sao?”

Triệu Vô Cực là ở dưới tình thế cấp bách mới phóng thích ra đệ bát hồn kỹ của mình, nghe được đại sư nói, lúc này mới tỉnh ngộ.Vội vàng điều chỉnh góc độ, kim sắc quang cầu trong tay hướng thẳng đến không trung bắn ra.

Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh cũng không dám chậm trễ, ngân sắc quang cầu đồng dạng phóng lên cao.Hai luồng vầng sáng chói mắt chói mắt tựa như lưu tinh cản nguyệt bình thường trong chớp mắt vọt lên trời cao.

Đang ở giữa không trung, Phất Lan Đức không khỏi tức giận mắng một tiếng, hai cánh rất nhanh thu liễm, hướng mặt đất rơi xuống.Cho dù hắn cũng là hồn đấu la, cũng tuyệt không muốn ở giữa không trung mà tiếp nhận dư ba do hai cỗ công kích rõ ràng đều là hồn đấu la cấp bậc sinh ra.Tư vị ấy, khẳng định là tốt không chịu được.

Mà ngay lúc này, khóe miệng Đường Tam lại toát ra vẻ tươi cười.“Phất Lan Đức viện trưởng, ngài vẫn còn là ở trên không chứ.”

Hai đạo lam quang trầm tĩnh chợt phóng ra cực nhanh từ hai mắt Đường Tam, không có hồn hoàn lóng lánh.Càng không có xuất hiện cái gì báo trước, cơ hồ chỉ là quang mang chợt lóe, thì lam quang kia đã đến trước mặt Phất Lan Đức.Chính là Tử Cực Thần Quang.

Phất Lan Đức còn chưa bao giờ gặp qua kỹ năng này của Đường Tam.Nhưng áp lực cường đại lại làm hắn một trận kinh tâm, không có thời gian suy nghĩ, hắn chỉ có thể rất nhanh đem hai tay mình ngăn cản trước

người, đệ lục hồn kỹ chợt bộc phát.Toàn thân chìm vào trong một tầng hoàng sắc quang mang ngưng trọng hòng ngăn lại oanh kích của Tử Cực Thần Quang.

Hai tiếng "Oanh" (Uỳnh) cơ hồ đồng thời vang lên, bơi phát ra một tiếng là do va chạm giữa kim, ngân lưỡng quang cầu kia, một tiếng khác chính là từ phía Phất Lan Đức dưới sự trùng kích của Tử Cực Thần Quang, thân thể đã bị trì trệ giữa không trung.

Tử Cực Thần Quang chính là bằng vào tinh thần lực bạo phát ra, sau khi thông qua Tinh Thần Ngưng Tụ Chi Trí Tuệ Đầu Cốt ngưng tụ áp súc công kích.Lực công kích xuyên thấu đâm vào trên người Phất Lan Đức, hắn tuy nhiên lại bằng vào hồn lực tự thân mạnh mẽ cùng hồn kỹ mà chặn lại công kích, nhưng thân thể vốn phải rơi xuống lại trì trệ tại không trung.

Kim, ngân lưỡng sắc quang mang bạo phát giữa không trung, chỉ thấy hỗn hợp vầng sáng gồm lưỡng sắc quang mang kia chợt phóng thích ra, uy áp cự đại làm cả Sử Lai Khắc học viện kịch liệt run rẩy, một tiếng "Oanh" khủng bố kia làm bừng tỉnh cả tòa Thiên Đấu Thành.

U Minh Bạch Hổ chia ra thành Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch, sau khi toàn lực công kích, bị khí cơ do hai cỗ năng lượng khổng lồ va chạm sinh ra khiên dẫn, bọn họ đã không thể tiếp tục duy trì vũ hồn dung hợp kỹ được nữa.

Triệu Vô Cực cũng tuyệt không dễ chịu, nếu hắn là một mình đối mặt U Minh Bạch Hổ, có lẽ còn có thể chiếm cứ một chút thượng phong, nhưng là, hắn đối mặt lại là U Minh Bạch Hổ có được phụ trợ bảy mươi phần trăm tăng phúc của Thất Bảo Lưu Ly Tháp.Một chút va chạm này, ngược lại là hắn ăn một vố tổn thất nặng.

Thân thể tại không trung bay ngược ra, lúc này, hắn rốt cuộc không khống chế được thân thể mình nữa.

Mà Mã Hồng Tuấn với một đôi cánh hỏa phượng hoàng đang giang rộng, chính là hướng tới chỗ thân thể hắn rơi xuống mà bay đi.

Trong cơ thể Triệu Vô Cực khí huyết nhộn nhạo, nhưng hắn đã cảm nhận được hỏa nhiệt khí tức sau lưng.Không dám chậm trễ, miễn cưỡng đề tụ hồn lực trong cơ thể.Nhân tiện định thi triển cái kỹ năng khống chế trọng lực để cho mình sớm hạ xuống, tránh tiếp xúc cùng Mã Hồng Tuấn vốn đã súc lực và chuẩn bị tốt.Chỉ cần cho hắn cơ hội hít thở, thân là hồn đấu la, hắn tự tin đem trận chiến đấu này tiếp tục tiến hành, dù sao, tiêu hao của Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh đã rất lớn, uy hiếp tự nhiên đã trở nên nhỏ rất nhiều.

Nhưng là, ngay lúc đó, Triệu Vô Cực đột nhiên cảm giác được trên người căng thẳng, Lam Ngân Hoàng trong suốt như nước đã nhanh chóng quấn quanh trên người hắn, Đường Tam đích đệ nhị hồn kỹ Ký Sinh, ngay lúc này sản sinh ra tác dụng.

Ký sanh cũng không là mạnh mẽ, nhưng tính chất đột nhiên của nó cũng không có hồn kỹ nào so sánh được, lúc trước bị vây ở trong Lam Ngân Tù Lung, chủng tử (hạt giống) của Lam Ngân Hoàng cũng đã gieo rắc trên người hắn.Mà Đường Tam đối với lựa chọn thời cơ phóng thích, tự nhiên là diệu đáo hào điên (tuyệt đến hết chỗ nói).

Vốn định phóng thích trọng lực khống chế tại lúc thân thể đột nhiên bị buộc chặt đồng thời bị đánh gãy.Triệu Vô Cực thậm chí cảm giác được Lam Ngân Hoàng này đang không ngừng mọc ra gai nhọn cắm vào trong da mình.

Mà lúc này, thân thể hắn đã tiếp cận mặt đất.

Oanh -

Không khí chung quanh trong nháy mắt bị uốn khúc, Dục Hỏa Phượng Hoàng, Phượng Dực Thiên Tường, Mã hồng Tuấn dưới hai loại tăng phúc ngang nhiên hạ xuống.Đệ tứ hồn kỹ của mập mạp, Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích cùng lúc đó bạo phát.

Trong quang mang uốn khúc nọ, Triệu Vô Cực vừa muốn tránh thoát ra khỏi Lam Ngân Hoàng đã hoàn toàn trì trệ, sau một khắc, luồng hơi nóng rực đã hoàn toàn thôn phệ thân thể hắn.

Tăng phúc đáng sợ của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, làm lực bạo phát của mập mạp vốn cực kỳ cường hãn phát huy ra một trăm bảy mươi phần trăm hiệu quả.Ngọn lửa nóng cháy vô bì hóa thành phượng hoàng hỏa trụ cực lớn phóng lên cao.Sau lưng mập mạp, một con phượng hoàng hư ảnh giang rộng hai cánh, hỏa trụ đường kính vượt qua năm thước trong khoảnh khắc tràn ngập như Bất Động Minh Vương .

Triệu Vô Cực không dễ chịu chút nào, trên không trung là Phất Lan Đức so với hắn cũng không tốt hơn được bao nhiêu.Tử cực thần quang bắn vào cánh tay, làm xương tay Phất Lan Đức đau nhức giống như vỡ ra vậy, tuy rằng cản lại được.Nhưng là, hắn cũng đồng thời cảm nhận được khí tức khủng bố.

Kim ngân quang vựng khuếch tán, trong năng lượng bạo phát đáng sợ kia, thân thể Phất Lan Đức giống như là một cái bao cát bị quăng ra ngoài bình thường, bạo tạc dư uy điên cuồng mà uy lực vô cùng cơ hồ xé nát toàn bộ phòng ngự trên người hắn, chỉ thấy trên không có vô số ưng vũ rơi rụng, viện trưởng đại nhân của chúng ta trực tiếp bị đánh bay ra xa hơn trăm thước.

Một cổ năng lượng nhu hòa từ sau lưng rót vào trong cơ thể Đường Tam, khí lưu ôn hòa như nước trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, Đường Tam lập tức cảm giác được hồn lực đã tiêu hao khôi phục rất nhanh.Không cần hỏi cũng biết đó là hồn lực tăng phúc của Trữ Vinh Vinh.Khả năng tăng phúc của nàng là trên giới hạn hồn lực của Đường Tam, hiệu quả đem đến lúc này tự nhiên là có thể khôi phục được hồn lực mà hắn đã tiêu hao.

Mà Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch bên kia cũng được đãi ngộ như vậy.

Ngọn lửa thu liễm.Mập mạp giang hai cánh bay ra.Làm phượng hoàng hỏa diễm quất hồng sắc kia dần dần thu liễm theo.Lại thấy Triệu Vô Cực sừng sững đứng ở nơi đó, bất quá, lúc này nhìn qua hắn càng giống như là từ một khối tro tàn cự đại điêu khắc mà thành.

Lực bạo phát trong công kích của Mã Hồng Tuấn, trong đồng cấp bậc hồn sư tuyệt đối hơn hẳn một bậc.Huống chi còn có hiệu quả tăng phúc đáng sợ của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp.Làm Triệu Vô Cực khó có thể tiếp thụ nhất, chính là hiệu quả thuộc tính tăng phúc đối với ngọn lửa là tăng lên bảy mươi phần trăm.Lúc này, trên người hắn đích thực là toát ra mùi thịt khét.

Đương nhiên, hồn đấu la không thể dễ dàng bị thương nặng như vậy, Mã Hồng Tuấn cũng không phải không biết xấu hổ thật sự toàn lực thi triển.Cho nên Triệu Vô Cực cũng không có bị chính thức thương tổn, bất quá, một thân hùng mao kia của hắn cũng đã hoàn toàn xong đời rồi.Làn da bị đốt thương bên ngoài không có mười ngày tám ngày thì đúng là không có khả năng khôi phục.

Các học viên đang xem cuộc chiến sớm chìm vào trong ngây ngốc, ai có thể nghĩ trận đấy kia vốn phải kéo dài ba chú hương thế nhưng lại biến thành như vậy.

Hai gã hồn vương, ba gã hồn đế, đối mặt hai vị cường giả cấp bậc hồn đấu la, thế nhưng biến thành loại kết quả thắng bại không hề lo lắng. Tuyệt đại bộ phận đệ tử thậm chí không rõ đã xảy ra chuyện gì.Trợn mắt há hốc mồm nhìn lên Sử Lai Khắc ngũ quái trong sân, bọn họ, thật sự chỉ có hơn hai mươi tuổi sao?

Phất Lan Đức không thể nghi ngờ là một người thông minh, thật vất vả tại không trung khống chế được thân hình, thấy ngũ quái bên dưới đoàn tụ cùng một chỗ cùng với hình dáng thê thảm kia của Triệu Vô Cực, hắn lập tức đưa ra quyết định.

Lúc này, nén hương thứ hai trong tay Liễu Nhị Long vừa mới cháy lên.

Đái Mộc Bạch thở dài một tiếng, "Đáng tiếc vắng mặt Tiểu Áo, bằng không, chúng ta có thể lên trên không truy kích Phất Lan Đức viện trường rồi."

Đường Tam mỉm cười, nói: "Ai nói Tiểu Áo vắng mặt thì chúng ta lại không thể lên trên không được đây?Đi theo ta."

Vừa nói, bốn gốc Lam Ngân Hoàng lặng yên bắn ra.Quấn quanh bên hông bốn người, sau một khắc.Đường Tam đã phóng thân lên, giống như là mất đi trọng lực bình thường nhanh chóng bây lên không trung. Trực tiếp hướng về phía Phất Lan Đức bay thẳng đến.

Mắt thấy Sử Lai Khắc ngũ quái hướng về mình mà bay tới, Phất Lan Đức không khỏi mở to hai mắt nhìn, "Không thể nào, Tiểu Tam, ngươi còn có thể bay?"

Đường Tam nhoẻn miệng cười, "Trên thế giới này, vốn đã không có sự tình gì không có khả năng.Viện trưởng, ngài xem, chúng ta cũng đều tiêu hao không ít hồn lực rồi, lại tiếp tục đánh sẽ làm cho hòa khí trở nên không được tốt.Chúng ta cầu hòa, ngài xem có được không?"

Phất Lan Đức không chút do dự đích lập tức gật đầu, "Ân, ta thấy thực lực các ngươi cũng không tồi rồi, có thể đem Triệu Vô Cực viện trưởng biến thành gấu nướng, tiến bộ của các ngươi cũng không nhỏ. Tốt lắm, cứ làm như vậy đi."

Hình dáng của Triệu Vô Cực làm cho trong miệng hắn một trận phát khổ, lại đánh tiếp, trời mới biết năm tiểu quái vật này còn có thể gây cho bản thân sự "Kinh hỉ" như thế nào. Mặc dù còn thiếu Áo Tư Tạp, nhưng rõ ràng, hồn lực còn lại của Trữ Vinh Vinh đủ để kiên trì tăng phúc thêm một đoạn thời gian rất dài.Thêm vào đó là năng lực khống chế quỷ thần khó lường kia của Đường Tam cùng tầng tầng lớp lớp các loại kỹ năng, khiến hắn không có niềm tin để đánh tiếp.

Bọn họ nói chuyện cũng không lớn, lại đang ở không trung, các học viên phía dưới khẳng định là nghe không thấy.Phất Lan Đức lại hạ thấp thanh âm, nói: "Các ngươi mấy tên tiểu quái vật này, hãy cấp cho ta chút mặt mũi đi."

Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch liếc nhau, đều nhìn thấy ý cười trong mắt đối phương, đồng thời gật đầu.

Phất Lan Đức cười hắc hắc, diễn trò chẳng lẽ còn khó sao?Thân thể tại không trung rất nhanh xoay tròn, phảng phất đón gió phóng lớn bình thường.Thoáng chốc đã biến thành một con miêu đầu ưng cự đại, hoàng sắc khí lưu mạnh mẽ bộc phát trên không trung, Sử Lai Khắc ngũ quái cơ hồ đồng thời hô lên một tiếng, thân thể nhanh chóng hướng tới mặt đất hạ xuống.Giống như bị Phất Lan Đức dùng cánh quạt cho bay xuống.

Năm người rơi trên mặt đất, lảo đảo lui về phía sau, Đái Mộc Bạch hô lớn: "Phất Lan Đức viện trưởng.Dừng tay đi.Chúng ta nhận thua.Hồn lực tiêu hao quá lớn, không thể tiếp tục đánh được nữa."

Phất Lan Đức thu liễm hai cánh, trong ánh mắt nóng cháy của các học viên đang xem cuộc chiến một lần nữa biến trở về hình người, vẻ mặt hiền lành gật gật đầu, "Các ngươi có thể đánh bại Triệu Vô Cực viện trưởng, thực lực bản thân cũng xem như rất không tồi rồi.Hôm nay trận thi đấu biểu diễn này cũng đến đây thôi."

Lúc này, người buồn bực duy nhất chỉ sợ cũng chỉ là Triệu Vô Cực rồi, sau khi biến thành gấu nướng, hắn ngay cả động đậy một chút cũng không dám động.Đang liều mạng thúc dục hồn lực trong cơ thể khu trừ phượng hoàng hỏa diễm của Mã Hồng Tuấn xâm nhập.Nghe Phất Lan Đức đang nói trên không trung, không khỏi âm thầm than phiền, vì sao bị thương luôn là ta.

Không biết là ai vỗ tay đầu tiên.Tiếng vỗ tay tựa như dã hỏa liệu nguyên (lửa cháy trên đồng cỏ) bình thường rất nhanh lan tràn ra, mỗi một đệ tử của Sử Lai Khắc học viện đều tại không cầm lòng được mà liều mạng vỗ tay, cũng bất chấp vỗ đến đỏ cả bàn tay.Chiến đấu hay ho như thế, bọn họ từ khi sinh ra tới nay cơ hồ là lần đầu tiên được chứng kiến.Ánh mắt nóng cháy nhìn Sử Lai Khắc ngũ quái, địa vị của thần tượng trong lòng bọn họ không ngừng thăng hoa.

Có người sáng suốt tự nhiên nhìn ra được, trận thi đấu biểu diễn này thực ra cuối cùng kết thúc có chút qua loa đại khái.Phất Lan Đức viện trưởng tựa hồ đột nhiên trở nên mạnh mẽ hẳn lên, hoặc là nói Sử Lai Khắc ngũ quái đột nhiên biến thành yếu ớt.Quan sát cẩn thận thậm chí còn thấy Trữ Vinh Vinh lúc cuối cùng cũng bỏ cả sự tăng phúc của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp.Trong trận chiến đấu này hiển nhiên chính là không có khả năng xuất hiện.

Đương nhiên, sẽ không ai đi sâu tìm hiểu mấy cái này.Đối với các học viên mà nói, trọng yếu chính là trận đấu này cũng đủ phấn khích.Làm cho bọn họ thấy được nhiều hồn kỹ huyễn lệ cùng với ứng dụng thần kỳ của chúng.Bọn họ lúc này mới hiểu được, nguyên lai hồn kỹ còn có thể dùng như vậy.Cũng không chỉ là phóng thích hồn lực đem hồn kỹ phát ra là được, còn phải giống Đường Tam khống chế chuẩn xác như vậy chuẩn xác.

Trên thao trường, những gốc lam ngân thảo sinh trưởng cực nhanh đang dần dần bình tĩnh trở lại, chậm rãi biến trở về hình dáng những cọng cỏ nhỏ vốn có, phảng phất như chưa xảy ra chuyện gì.Chỉ có Đường Tam

mới có thể cảm giác được, mấy cọng lam ngân thảo này cũng giống như hưng phấn mà hoan hô, vì chúng có thể được thầm nhuần khí tức của Lam Ngân Hoàng mà hoan hô.

Mỉm cười, trên mặt Đường Tam toát ra một tia thần quang nhàn nhạt. Hai tay chắp lại trước ngực, trong mắt thần quang mỗi một lần lóe ra, không khí đều cũng sẽ ngưng lại vài phần.Đái Mộc Bạch khoát một tay lên vai Đường Tam, đối với hắn mà nói, cảm giác của một trận chiến vừa rồi làm hắn phảng phất lại nhớ tới năm năm trước.Cũng chỉ có cùng Đường Tam phối hợp, mới có thể tại chiến đấu trong xuất hiện loại cảm giác tràn ngập thống khoái như thế này.Cũng chỉ có Đường Tam, mới có thể đem chiến đấu trở nên đơn giản như vậy.

Các học viên dưới sự vất vả nỗ lực của các lão sư các cấp học mới khống chế được trật tự, vì không muốn dẫn đến hỗn loạn, Sử Lai Khắc ngũ quái vội vàng rút lui trước.

Thương thế của Triệu Vô Cực cũng không nặng.Bất quá bên ngoài làn da còn là phải cần một đoạn thời gian khôi phục.Ít nhất trước khi Sử Lai Khắc ngũ quái rời đi, sự phiền muộn hắn cũng không có lại xuất hiện qua.Năm đó, hắn đã đồng dạng bị phiền muộn qua bởi ám khí của Đường Tam.Trải qua lần thi đấu biểu diễn này, Triệu Vô Cực âm thầm phát thệ, từ nay về sau bất luận như thế nào, cũng tuyệt không cùng mấy tiểu quái vật này luận bàn nữa.

Văn phòng viện trưởng.

Phất Lan Đức có chút bất đắc dĩ nhìn mấy đứa nhỏ trước mắt này phát triển lên thấy rõ, ngoại trừ bất đắc dĩ ra, lại càng nhiều vui mừng.Bọn họ thật sự trưởng thành, bọn họ đã sáu mươi cấp, cũng tương đương với có được thực lực càng cao.Chính thức đích có thể xông xáo tại hồn sư giới rồi.Hắn càng tin tưởng rằng, không bao lâu sau, mấy đứa nhỏ này sẽ vượt qua mình.Bọn họ mới chính thức là hoàng kim nhất đại (một đời vàng son) của hồn sư giới a!

"Đám tiểu quái vật, các ngươi có dự định gì không?"Những lời này mặc dù hắn đang hỏi mọi người thật, nhưng ánh mắt lại chủ yếu dừng ở trên người Đường Tam cùng Mã Hồng Tuấn.

Tương lai của Trữ Vinh Vinh, tự nhiên là tiếp nhận vị trí tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly tông, đây là lựa chọn của tất nhiên nàng.Về phần Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh, càng phải vì ngôi vị hoàng đế của Tinh La đế quốc mà cố gắng.Bọn họ muốn tiếp tục sinh tồn thì không có lựa chọn nào khác.Nhìn theo tình hình trước mắt, hiển nhiên bọn họ có thể hoàn thành nhiệm vụ này.

Mà Mã Hồng Tuấn cùng Đường Tam lại không giống như vậy.Bọn họ đều không có thế lực rõ ràng ở sau lưng, chỉ sợ là Đường Tam dù đã được Hạo Thiên Tông thừa nhận cũng như trước không có.Bởi vì Hạo Thiên Tông còn đang trong trái thái ẩn cư, ít nhất trước khi Đường Tam hoàn thành nhiệm vụ mười năm kia, chắc sẽ là không xuất hiện.

Cho nên, Phất Lan Đức mới có câu hỏi vừa rồi.

Mã Hồng Tuấn mở miệng trước tiên, "Sư phụ, mấy năm nay ta ở bên ngoài du đãng thực ra cũng đủ rồi.Lại cũng không làm gì cả.Hơn nữa nếu không cố gắng, chắc chắn sẽ bị lạc phía sau bọn họ, nếu ngài nguyện ý lưu lại đồ đệ duy nhất này của ngài, ta sẽ ở lại học viện.Theo ngài cùng đại sư tu luyện, ngài nếu nguyện ý để cho ta làm một sư phụ trong học viện, ta cũng không phản đối."

Đôi mắt Phất Lan Đức sáng ngời, "Tính ra tiểu tử ngươi cũng có chút lương tâm, vậy thì ngươi lưu lại đi.Thêm một miệng ăn là ngươi cũng không tính là nhiều gì."

Mập mạp cười hắc hắc, rõ ràng có chút đắc ý.

Đái Mộc Bạch một bên cười nói: "Ta thấy người này quyết định lưu lại rõ thật là có mục đích rồi.Phất Lan Đức viện trưởng.Ngài cũng nên cẩn thận."

"Nga (ồ)?"Phất Lan Đức liếc nhìn mập mạp, Mã Hồng Tuấn vội vàng nghiêm mặt nói: "Sư phụ, ngài đừng nghe đái lão Đại nói mò, ta có thể có mục đích gì a! Ta còn không phải là vì có thể ở lại bên cạnh ngài làm bạn ngài sao.Bất quá, ngài phải bảo vệ ta, vạn nhất Triệu sư phụ muốn tìm ta trả thù, Tam ca bọn họ lại không ở đây, ta không thể trụ được a!"

Đái Mộc Bạch bĩu môi, "Người khác không hiểu ngươi, chẳng lẻ ta lại không? Ngươi quyết định lưu lại, khẳng định là bởi vì bộ dạng sùng bái vừa rồi của những học đệ, học muội kia đấy chứ. Viện trưởng, ngài nhớ a.Sau khi chúng ta đi rồi, mập mạp không phải thành một người duy nhất trong Sử Lai Khắc Thất Quái còn lưu lại sao? Vậy cũng sẽ trở thành đối tượng được vạn chúng chúc mục a! Đến lúc đó, hắn sẽ lại lừa gạt mấy cô nương xinh đẹp, cũng không phải việc khó, trong cuộc sống đầy ánh mắt sùng kính, lại càng có thể thỏa mãn ham muốn hư vinh của hắn.Mập mạp, ta nói như thế có đúng không?"

Khuôn mặt Mã Hồng Tuấn không khỏi đỏ bừng, "Đúng cái rắm, lão tử là người đứng đắn.Ngươi nghĩ rằng ta là ngươi hả! Chuyện của ngươi năm đó.Ta cũng không có ngại nói đâu.Song bào thai La Lỵ gì đó…"

Nhìn thấy ánh mắt hung tợn của Đái Mộc Bạch, cuối cùng hắn lại không có dũng khí để nói tiếp nữa.

Phất Lan Đức bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đối với tên đệ tử của mình hắn chính là thập phần hiểu rõ rồi, Đái Mộc Bạch nói, ít nhất chiếm đến bảy phần nguyên nhân hắn đồng ý lưu lại, ba thành khác có lẽ đúng là theo như lời bản thân mập mạp nói.Bất quá, bất luận như thế nào, đệ tử đích truyền lưu lại bên cạnh cũng làm cho hắn phi thường cao hứng rồi.

Ánh mắt Phất Lan Đức chuyển sang Đường Tam, "Tiểu Tam.Ngươi thì sao?"

Đường Tam ngẫm nghĩ, nói: "Đầu tiên ta phải đi tìm Tiểu Vũ, sau đó từ trong Tinh Đấu đại sâm lâm kiếm được đệ lục hồn hoàn cho mình.Cho nên những chuyện khác, ta nghĩ rằng đợi sau khi tìm được Tiểu Vũ rồi nói sau.Có lẽ ta sẽ ở lại Tinh Đấu đại sâm lâm cùng nàng tu luyện, cũng có thể sẽ trở về, hoặc là du đãng quanh đại lục mà tu luyện.Mặc dù chúng ta bây giờ đích hồn lực cũng xem như là không tồi, nhưng cùng so sánh với cường giả chính thức còn có khoảng cách không nhỏ.Mà khoảng cách này, sẽ phải dựa vào chúng ta đem đuổi dần kéo cận."

Phất Lan Đức gật gật đầu, nói: "Nếu không có nơi nào thích hợp để đi thì ngươi cũng trở về đi. Đại môn của học viện vĩnh viễn mở rộng với các ngươi.Bất luận các ngươi gặp phải chuyện gì cũng đều có thể trở về.Cho dù là Vũ Hồn điện ngay lúc đó muốn đụng đến Sử Lai Khắc học viện chúng ta cũng phải lo lắng trăn trở, dù sao thì bọn họ còn không dám cùng hai đại đế quốc chính thức trở mặt."

Lúc này, đại sư đột nhiên mở miệng nói: "Tiểu Tam, ngươi quyết định khi nào thì đi?"

Đường Tam nhìn đại sư, nói: "Sư phụ, ta định sáng mai thì lên đường. Mặc dù cơ hội cùng các huynh đệ đoàn tụ không nhiều lắm, nhưng là, ta thực sự lo lắng Tiểu Vũ.Năm năm không gặp, cũng không biết nàng ra sao rồi.Không bằng như vậy, chúng ta lại hạ định một lời hẹn năm năm nữa.Năm năm sau, chúng ta như trước đoàn tụ ở học viện.Khi đó Tiểu Áo có lẽ cũng đã trở lại, ta dẫn Tiểu Vũ về, chúng ta Sử Lai Khắc Thất Quái cũng có thể lại một lần nữa cùng nhau sum họp."

Đái Mộc Bạch cười ha hả: "Vậy được rồi! Lão nhân nhà ta (ông già nhà ta) bây giờ xuân thu cường thịnh, cho dù là ta làm thái tử, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có khả năng trở thành đế vương, vậy là có thời gian rồi.Vậy năm năm đi.Tiểu Tam, nhìn qua ngươi bây giờ hồn lực mặc dù không bằng ta, nhưng thực lực lại vẫn như trước ở phía trên ta, năm năm sau, ta phải tranh thủ thay đổi cục diện này."

Đường Tam mỉm cười nói: "Vậy ngươi cần phải cố gắng rồi.Ta bây giờ thực lực không phải là chỉ có mấy thứ hôm nay ngươi chứng kiến đâu." Trong trận đấu biểu diễn hôm nay, hắn ít nhất còn có Sát Thần Lĩnh Vực cùng Bát Chu Mâu không có sử dụng. Đệ ngũ hồn kỹ cũng còn chưa dùng đến.Đương nhiên, Đái Mộc Bạch cũng không triển lộ đệ ngũ và đệ lục hồn kỹ ra.

Phất Lan Đức than nhẹ một tiếng, "Thật sự rất hy vọng chứng kiến bộ dáng các ngươi khi trở thành phong hào đấu la.Hy vọng ta có thể đợi cho đến ngày đó đi.Như vậy, ta chết cũng sáng mắt rồi (**). Đến lúc đó, học viện còn phải dựa vào sự chiếu cố của các ngươi."

Đại sư không có nói nhiều như Phất Lan Đức, nhưng là, nhất mạt bất xá (một lần lau không thể xóa nhòa) trong ánh mắt hắn nhìn Đường Tam kia tuyệt sẽ làm cho Đường Tam không quên được.

Đường Tam nghĩ rằng, chờ đến sau khi mình tìm được Tiểu Vũ, nhất định trở về bồi tiếp sư phụ một đoạn thời gian.Hắn rất rõ ràng, đại sư cùng Liễu Nhị Long mặc dù trên danh nghĩa là vợ chồng, nhưng trên thực tế lại cũng không thực sự là vợ chồng, càng không có đời sau.Đại sư đối đãi với mình, giống như là người

cha đối đãi với con ruột của mình bình thường, hắn cũng là người cha thứ hai của mình.Cùng so sánh với Đường Hạo, đại sư đối với hắn mà nỗ lực cũng không ít.

Đêm nay bóng tối thật an tĩnh, tiếng gió thổi qua vù vù, hàng phiến mây đen che mất ánh trăng sao, làm mặt đất nhìn qua càng thêm hắc ám.

Bên ngoài thành bảo Thất Bảo Lưu Ly tông, hai gã đệ tử phụ trách tuần tra đang đi bộ ở bên ngoài.Thần sắc trên mặt bọn họ nhìn qua đều có chút mệt mỏi.Không chú ý chút gì mà cứ hướng về phía trước đi tới.

Là một trong đương kim thất đại tông môn, Hạo Thiên Tông lại ẩn cư hơn nhiều năm, Thất Bảo Lưu Ly tông ẩn ước đã trở thành tông môn đứng đầu nếu ngoại trừ Vũ Hồn điện.Lại là tông môn có nhiều hồn sư nhất.Tại hồn sư giới địa vị cực cao, cho dù là Vũ Hồn điện, cũng vô pháp dao động.

Chính bởi lý do đó, thành bảo của Thất Bảo Lưu Ly tông cũng đã an tĩnh từ rất lâu.Cho nên mấy tên đệ tử phụ trách tuần tra này cũng không cần phải quá chăm chú.Bọn họ cũng sẽ không cho rằng có người sẽ có ý niệm động tới Thất Bảo Lưu Ly tông.

Cơ trí tinh thần đột nhiên phát lạnh, đệ tử tuần tra bên trái hỏi bạn mình: "Tiểu Ất, sao ta lại cảm thấy lạnh lạnh một chút?"

"Ngươi bị cảm rồi?"Tiểu Ất trước tiên là trợn to mắt mình ra một chút.Thời gian tu luyện lúc ban ngày có chút dài quá, cho nên tới thời điểm này đại não hắn vẫn không ngừng bị xâm nhập (ý nói luyện lâu quá mà phát đần).

Đệ tử tuần tra bên trái lắc lắc đầu, nói: "Không phải a! Hồn sư chúng ta chính là rất ít khi ngã bệnh.Có thể là ta quá nhạy cảm rồi.Ngươi chờ ta, ta đi tiểu tiện một chút." Nói xong, liền hướng tới bụi rậm cách đó không xa đi đến.

Tiểu Ất có chút nhàm chán đứng ở nơi đó chờ đồng bọn của mình, nơi mà bọn họ tuần tra cách thành bảo của Thất Bảo Lưu Ly tông trong phạm vi một dặm.Loại tuần tra mở rộng này đã được kéo dài hơn nhiều năm.

Đột nhiên, Tiểu Ất bởi vì vừa mới ngáp ngủ mà khép hờ hai mắt lại liền thấy được một tia sáng nhàn nhạt.Ngay sau đó, tai hắn bỗng nhúc nhích.

Làm một gã đệ tử tuần tra, thực lực bản thân Tiểu Ất cũng không mạnh, có thể gia nhập Thất Bảo Lưu Ly tông còn là dựa hơi tổ bối, bất quá, hắn cũng có một năng lực người thường khó có thể so sánh.Thính lực. Vũ hồn của hắn cùng Phất Lan Đức giống nhau, là miêu đầu ưng.Bất đồng chính là, miêu đầu ưng cũng có nhiều loại, Phất Lan Đức thuộc loại am hiểu chiến đấu, mà vũ hồn miêu đầu ưng của hắn lại càng kế thừa được nhiều năng lực điều tra của miêu đầu ưng.

Miêu đầu ưng sống trong đêm, cơ hồ hoàn toàn dựa vào thính lực để săn mồi. Đây cũng là năng lực cực mạnh của Tiểu Ất.

Tai khẽ nhúc nhích, hắn nghe được một tiếng nằm xuống rất nhỏ, bằng vào kinh nghiệm nhiều năm, hắn có thể rõ ràng đích phân biệt ra, đây là thanh âm của người ngã sấp xuống, không dám chậm trễ, hắn vội vàng đem thính lực của mình tăng lên cực hạn.

Nhất thời, liên tiếp những thanh âm tất tất tác tác (sột soạt) lọt vào trong tai, mặc dù rất nhẹ, nhưng là, mấy thanh âm này lại giống như hải triều bình thường, theo bốn phương tám hướng truyền tới.

"Địch - - tập - - (địch đánh úp)"Cơ hồ là thanh âm thê lương vang lên, trong ban đêm yên tĩnh và cực kỳ rõ ràng.

Sau một khắc, hàn ý băng lãnh đã từ lưng hắn, trực tiếp xuyên qua trong ngực, đâm phá từng nội tạng của hắn.

Nhưng Thất Bảo Lưu Ly tông dù sao cũng là Thất Bảo Lưu Ly tông, ngay sát na trước khi chết, một ống trúc nhỏ bị Tiểu Ất quăng ra ngoài, mang theo tiếng gió rít chói tái, một đạo hồng quang phóng lên cao, trong chớp mắt đã bùng nổ ra tạo thành một đóa quang hoa huyễn lệ.

Lão nào không hiểu đoạn này thì xem ảnh, các lão xem ảnh chụp bức tượng "Bất Động Minh Vương" sẽ thấy sau lưng ông ta có một ngọn lửa rất lớn hình mấy con phượng hoàng.Ý lão Tam Thiếu ở đây là muốn so sánh hình ảnh ngọn lửa hình phượng sau lưng Mã Hồng Tuấn giống ngọn lửa sau lưng "Bất Động Minh Vương" đó.

(**) Xin lỗi, bình 1 tí, VN mình dùng câu "Chết cũng nhắm mắt" còn Tung Của chơi câu "Chết cũng sáng mắt", ý nghĩa thì hoàn toàn giống nhau, mình vẫn để nguyên văn so với bản gốc của tác giả, chỉ có điều đọc thấy buồn cười vãi.

Xin lỗi anh em độc giả, tổ dịch giả bộ ĐL bọn mình trước nay bị nhầm họ của Vinh Vinh, phải là Ninh chứ không phải Trữ.Tung Của chỉ có họ Ninh chứ không có họ Trữ, chữ "å®?" nghĩa là Trữ mà cũng là giản thể của chữ "å¯§" nghĩa là Ninh.Do các bác dịch giả lúc trước đã dịch là Trữ, các bạn cũng quen đọc rồi, hơn nữa đọc Ninh Vinh Vinh có 3 chữ "inh" thì miệng cứ đớp đớp như nhai kẹo cao su ấy, cho nên mình vẫn giữ nguyên là Trữ.Mình chú thích ở đây để giúp các bạn hiểu tại sao lại có họ Trữ trong truyện này, đồng thời cũng để tránh cho các bạn hiểu sai là TQ có họ Trữ thật.

---

157. Chương 156: Liệp Hồn, Diệt Môn

"Chuyện gì xảy ra?" Một thanh âm già nua tức giận hỏi: "Ngọn lửa vừa rồi là cái gì?"

"Trưởng lão, có thể là tín hiệu. Bây giờ chúng ta ……"

"Lúc này không động thủ, thì Thất Bảo Lưu Ly tông sẽ càng chuẩn bị tốt hơn, ngươi đúng là đần độn, ngươi có biết nếu làm như vậy thì tổn thất của chúng ta sẽ tăng thêm nhiều thế nào không. Tấn Công!"

Theo âm thanh già nua ra lệnh, vô số bóng đen giống như thủy triều phóng đi hướng tới tòa thành của Thất Bảo Lưu Ly tông, mà lúc này khi nhận được tín hiệu, cả tòa thành của Thất Bảo Lưu Ly tông đã sáng ngời.

Tại Sử Lai Khắc học viện, Đại Sư, Phất Lan Đức và những người khác lại đang tiễn người ra đi.

Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh quyết định ở lại thêm hai ngày, dù sao bọn họ thật vất vả mới có thể gặp nhau một lần. Bọn họ cũng không giữ Đường Tam lại, Đường Tam nóng lòng đi gặp Tiểu Vũ thì bọn họ đương nhiêu hiểu được.

Sau khi ra khỏi Thiên Đấu Thành, Đường Tam chỉ xác định qua phương hướng một chút, sau đó thẳng hướng Tinh Đấu Đại Sâm Lâm mà đi. Trong lòng hắn lúc này đã không có thứ gì có thể so với được gặp Tiểu Vũ nữa. Năm năm rồi, Tiểu Vũ nàng có còn tốt không? Nàng nhất định phải bình an đấy!

Sử Lai Khắc học viện.

Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh, mã hồng tuấn cùng Trữ Vinh Vinh đang tụ tập bên Đại Sư, đem việc mình thu được hồn kỹ cùng với việc tu luyện kể lại hết cho Đại Sư.Về lý luận, thì chỉ đạo của Đại Sư đối với bọn họ là trọng yếu vô cùng. Mỗi một hồn sư khác nhau sẽ có sự khác biệt, cho nên hướng tu luyện cũng sẽ khác hẳn. Bởi vậy có sự chỉ điểm của Đại Sư thì con đường tu luyện sau này của bọn họ sẽ giảm được rất nhiều đường vòng.

Nghe bốn người nói xong, Đại Sư vừa mới chuẩn bị bắt đầu giải thích cho bọn họ một chút thì ngoài cửa lại truyền đến tiếng đập dồn dập.

"Đại Sư. Đã xảy ra chuyện rồi."

Cửa mở, tiến vào chính là Đậu hồn sư - Thiệu Hâm, hắn cũng được coi như một nguyên lão của Sử Lai Khắc học viện. Lúc này Thực vật hệ hồn sư của học viện là do hắn chủ nhiệm.

"Thiệu sư phụ. Xảy ra chuyện gì thế?" Đại Sư có chút kinh ngạc nhìn hắn, Trong ấn tượng của hắn, Vị thiệu sư phụ này làm việc đều rất trầm ổn. Nhất định phải có việc lớn phát sinh mới khiến hắn bối rối như thế.

Thiệu Hâm nhìn thoáng qua Trữ Vinh Vinh ở bên cạnh, "Đều đến phòng của viện trưởng đi. Trữ tông chủ cũng tới đấy."

"Hả?" Trong lòng Đại Sư cả kinh. Vẻ mặt của Trữ Vinh Vinh ở bên cạnh càng là khó hiểu, tại sao cha lại đột nhiên đến học viện nhỉ? Chẳng lẻ là bởi vì mình sao?

Rất nhanh, mọi người đi theo Thiệu Hâm đi tới phòng của Phất Lan Đức.

Khi Trữ Vinh Vinh thấy cha thì không khỏi chấn động.

Đúng vậy. Trữ Phong Trí đã tới, cùng tới còn có Cốt Đấu La Cổ Dong. Nhưng hai vị cường giả đứng đầu Thất Bảo Lưu Ly tông lại có vẻ hết sức chật vật.

Sắc mặt Trữ Phong Trí tái nhợt, thậm chí trên trán còn xuất hiện mấy giọt mồ hôi, quần áo trên người có chút tán loạn. Với người luôn chú trọng đến lễ nghi như hắn thì đây là tình huống khó có khả năng xuất hiện.

Cổ dong nhìn qua càng chật vật hơn, sắc mặt cũng tái nhợt, cánh tay phải mềm rũ xuống bên người, thỉnh thoảng còn ho khan hai tiếng, ngực cũng phập phồng theo một chút.

"Cha, Cổ gia gia các ngươi làm sao vậy? Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?" Trữ Vinh Vinh nhào tới trước mặt cha, khẩn trương cầm hai tay hắn, Khi nàng cảm thấy cha chỉ bị thất thoát hồn lực nhiều một chút, chưa bị trọng thương nên trong lòng mới bớt lo lắng một chút.

Sắc mặt Trữ Phong Trí rất khó nhìn, cực kỳ khó nhìn. Miệng hắn nói ra lại càng như "Thạch Phá Thiên kinh".

"Thất Bảo Lưu Ly tông bị hủy." Đơn giản chỉ là bảy chữ. Nhưng lại khiến mọi người đều rung động đến ngốc trệ.

Thất Bảo Lưu Ly tông bị hủy? Nhưng đây là một trong những tông môn cường đại nhất hiện giờ mà! Đại Sư cũng xuất thân từ Thất Đại Tông Môn nên hiểu biết về Thất Bảo Lưu Ly tông như thế nào, chuyện khác không nói, chỉ cần việc Thất Bảo Lưu Ly tông có hai vị phong hào Đấu La, hơn nữa đều là tồn tại cực mạnh trong số các Phong Hào Đấu La nữa chứ. Bất luận là Cốt Đấu La trước mặt, hay là vị Kiếm Đấu La được xưng là đệ nhất công kích, thì đều là tồn tại cực kỳ kinh khủng rồi. Huống chi còn có vị tông chủ Trữ Phong Trí này nữa, dưới sự tăng phúc của hắn, thực lực của hai vị phong hào Đấu La có thể coi như được đề cao gấp hai lần, mặc dù chỉ là hai người, nhưng hai người có thể ngang với bốn phong hào Đấu La khác.

Mà Thất Bảo Lưu Ly tông nhiều năm tích súc như vậy nên thế lực lại càng khổng lồ, trước không nói đến mối quan hệ của họ với Thiên Đấu đế quốc, chỉ với việc những hồn sư làm việc bên ngoài của Thất Bảo Lưu Ly tông đã là hơn ba nghìn. Hơn nữa mấy trăm trực hệ đệ tử có vũ hồn là Thất Bảo Lưu Ly tháp đều tự thân bồi dưỡng hồn sư cho mình. Vì vậy tổng số đã hơn năm nghìn người.

Trong hồn sư giới, đây tuyệt đối là một thế lực cực kỳ kinh khủng rồi. Về nhân số, sáu đại tông môn khác còn lâu mới bằng họ.

Nếu là người khác nói ra lời này, thì bọn Đại Sư chỉ biết lấy tay bịt mũi mà thôi, nhưng nói ra lời này lại chính là tông chủ Trữ Phong Trí của Thất Bảo Lưu Ly tông, hiển nhiên đây không phải là đang nói đùa rồi.

Phất Lan Đức đặt chén trà nóng xuống, "Trữ tông chủ, trước hết ngài nói xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Khi thấy Trữ Phong Trí đến hắn đã thấy có chuyện không đúng, bảo Thiệu Hâm đi gọi Đại Sư cùng bọn Trữ Vinh Vinh đến. Lúc này mới kịp hỏi. Bây giờ Sử Lai Khắc học viện cùng Thất Bảo Lưu Ly tông đều có thể được xem là một phương thế lực của hoàng thất Thiên Đấu đế quốc, đương nhiên địa vị của Sử Lai Khắc học viện thì còn xa mới bằng Thất Bảo Lưu Ly tông. Nhưng bị vây ở cùng một trận doanh, tự nhiên Phất Lan Đức sẽ cực kỳ quan tâm đến tình huống phát sinh với Thất Bảo Lưu Ly tông.

Trữ Phong Trí kìm nén lửa giận, hít mấy hơi thật sâu sau đó mới nói: "Tối hôm qua, Thất Bảo Lưu Ly tông gặp kẻ địch tập kích. Đối phương chọn thời cơ rất tốt, vừa lúc có đến bốn phần đệ tử của tông môn vừa ra ngoài làm việc, lúc bên trong gần như là trống rỗng. May là khi bọn chúng đang chuẩn bị tấn công thì bị đệ tử tuần tra phát hiện, kịp thời phát tín hiệu cảnh báo. Cho chúng ta một chút thời gian chuẩn bị, chiến

giằng co suốt hai canh giờ. Thất Bảo Lưu Ly tông tổn thất nặng nề. Đã có hơn ba phần đệ tử bị mất mạng. Hơn nữa số lượng thương vong vẫn không ngừng tăng lên, đệ tử vẫn đang không ngừng truyền đến tin xấu."

Trữ Vinh Vinh vừa nghe cha nói như vậy, tâm đã rối loạn, "Cha, sao lại như thế được? Cuối cùng thì thế lực nào lại có năng lực lớn đến như vậy? Các tông môn khác cũng không có khả năng!"

Đại Sư trầm giọng nói: "Là bọn hắn động thủ sao?"

Trữ Phong Trí nặng nề gật đầu: "Trong cả đại lục, ngoài bọn họ ra thì còn ai có thể có thế lực không lồ như bọn họ chứ. Lúc này đây chính là tình thế bắt buộc. Không nghĩ tới Vũ Hồn Điện lại có thể lòng dạ độc ác như vậy."

"Trải qua một đêm hăng hái chiến đấu, chúng ta mới miễn cưỡng đẩy lùi được bọn họ, chuyện này cũng phải đa tạ Đường Tam lúc trước đã cung cấp ám khí cho chúng ta. Trực hệ đệ tử của Tông môn bằng ám khí này mới có thể bảo vệ tính mạng, nhưng ngoại tông đệ tử vẫn còn tổn thất thảm trọng. Nhất là các đệ tử hết sức phá vòng vây đánh vỡ tòa thành thì ta mới có thể đi gặp được bệ hạ. Ta đến đây trước là để nhắc nhở Đại Sư. Bọn họ nếu có thể ra tay với Thất Bảo Lưu Ly tông ta như thế, vậy Lam Điện Phách Vương Long gia tộc của các ngươi, sợ rằng cũng ……"

Nghe xong những lời này, Đại Sư chợt cả kinh, cả người giống như mèo gặp phải nguy hiểm. Lạnh toát xương sống. "Không hay."

Trữ Phong Trí trầm giọng nói: "Mau lên thông tri cho quý tông đi. Có lẽ còn kịp. Lần này số hồn sư tập kích không chỉ có người của chúng, mà còn có người của Hạ Tứ Tông. Ngày hôm qua đến tập kích chúng ta có chừng bốn tên phong hào Đấu La. Nếu không, chúng ta cũng không bị tổn thất lớn như vậy. Như kiếm thúc liều mạng đến trọng thương mới khiến ba kẻ trong đó bị thương nặng, như vậy mới bức lui được bọn chúng. Nhưng tông môn của Thất Bảo Lưu Ly tông dám chắc sẽ không thể trụ được nữa. Nếu ta đoán đắc không sai, không bao lâu nữa bọn họ sẽ đem toàn bộ sức mạnh đến. Nếu đã động thủ, tuyệt đối bọn chúng sẽ không cho chúng ta có thời gian trì hoãn. Cho nên, ta quyết định đem Tông Môn vào trong Thiên Đấu thành. Nhờ chút thế lực của đế quốc. Như vậy mới có thể tạm thời sinh tồn được."

Nói đến đây. Hắn chậm rãi đứng lên thân, "Phất Lan Đức viện trưởng. Đại Sư, chúng ta phải đi trước. Vinh vinh, tạm thời con ở lại học viện đi. Nơi này khá an toàn. Đợi một đoạn thời gian nữa ta sẽ đến đón con."

Trong mắt Trữ Phong Trí có chút đỏ lên, "Hai ngàn đệ tử của tông môn! Cả hai ngàn đệ tử đã biến thành thì thể. Vũ Hồn Điện, ta với ngươi chỉ có thể có một bên còn sống mà thôi."

Trữ Vinh Vinh ngây dại, lúc này nàng cũng hiểu được, có lẽ tối hôm qua cha đã không có cách nào xác định kẻ ra tay là ai, Nhưng ngoài Vũ Hồn Điện ra thì thế lực nào có thể chỉ trong một đêm đã có thể hủy diệt Thất Bảo Lưu Ly tông chứ? Nếu không phải kịp thời phát hiện, sợ rằng tông môn đã không có đến cả một người còn sống nữa.

Nhìn bóng lưng cô tịch của Trữ Phong Trí khi ra khỏi phòng làm việc của Phất Lan Đức, nhất thời không khí trở thành cực kỳ ngưng trọng.

Tại hồn sư giới lúc này, có bốn tông phái nằm trong Thiên Đấu đế quốc, gồm có thượng tam tông là Hạo Thiên Tông, Thất Bảo Lưu Ly tông, Lam Điện Phách Vương Long, ngoài ra còn có Tượng Giáp Tông của hạ tứ tông. Ba tông còn lại ở trong lãnh thổ của Tinh La đế quốc.

Giống như lời của Trữ Phong Trí, hạ tứ tông sớm đã hoàn toàn bị khống chế bởi Vũ Hồn Điện. Hơn nữa thực lực trong tay của Vũ Hồn Điện cực lớn, trên cả đại lục thì ít nhất có trên bẩy phần hồn sư có quan hệ chặt chẽ với Vũ Hồn Điện. Cũng chỉ có bọn họ mới có đủ thực lực để hủy diệt Thất Bảo Lưu Ly tông mà thôi.

Thất Bảo Lưu Ly tông bị tập kích chính là một minh chứng rất tin cậy, đó là Vũ Hồn Điện muốn động thủ rồi. Bọn họ bất mãn với tình thế hiện giờ của Đại Lục, họ muốn địa vị của Vũ Hồn Điện được tăng mạnh hơn nữa.

Nhưng cho dù biết rõ là do Vũ Hồn Điện động tay động chân, nhưng lại không có chứng cứ nên ai có thể bắt chúng nhận tội đây? Chỉ với việc hiện tại đa số hồn sư đều nằm trong tay Vũ Hồn Điện, thì hai đại đế

quốc cũng không dám có hành động khinh suất. Hồn sư lấy một địch trăm cũng không phải là nói quá, với số lượng mấy vạn hồn sư trong tay, quả thật Vũ Hồn Điện có đủ thực lực để cùng đối kháng với Hai đại đế quốc.

Phất Lan Đức tự mình đưa tiễn Trữ Phong Trí ra khỏi học viện, Đại Sư đã đi tìm Liễu Nhị Long để cùng nàng rời học viện đến Lam Điện Phách Vương Long gia tộc. Mặc dù hai người xem như thoát ly gia tộc, nhưng dưới tình thế hiện tại thì còn để ý vấn đề này làm gì nữa?

Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh không ở lại nữa, đột nhiên xuất hiện đại biến như vậy, bọn họ cũng nóng lòng trở lại quốc gia mình, chỉ có ở trong lãnh thổ Tinh La đế quốc, bọn họ mới có thể lợi dụng mọi thứ trong tay để điều tra rõ ràng chuyện này.

Cuối cùng thì Vũ Hồn Điện muốn làm gì? Đây chính là nghi vấn lớn nhất trong lòng mỗi người.

Ba ngày sau, tin tức truyền đến.

Hơn một ngàn tám trăm người của Lam Điện Phách Vương Long gia tộc đều bỏ mình vì tông môn. Chỉ có một ít đệ tử của tông môn đang có việc bên ngoài mới may mắn thoát được.

Trong mấy ngày này, hai trong ba môn đứng đầu trong thượng tam môn thì một bị hoàn toàn tiêu diệt, một tbị tổn thất nặng nề. Nhất thời cả hồn sư giới nổi lên đợt sóng lớn. Trong lúc nhất thời, mỗi một hồn sư đều cảm thấy nguy hiểm vô cùng.

Vũ Hồn Điện hạ nghiêm lệnh điều tra hung thủ. nhưng người sáng suốt đều sẽ thấy được, thượng tam tông hai môn bị diệt thì chắc chắn khoát được có quan hệ với Vũ Hồn Điện.

Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông buông tay lặng lẽ nghe một vị Hồng Y Giáo Chủ hồi báo.

"Cùng Thất Bảo Lưu Ly tông đánh một trận, tổng cộng phái ra hơn một vạn hồn sư, thêm với hơn một nghìn người của Hạ Tứ Tông. Phá được phòng tuyến của Thất Bảo Lưu Ly. Khiến Thất Bảo Lưu Ly tông bị tổn hại thảm trọng, chí ít có hơn hai nghìn đệ tử của Thất Bảo Lưu Ly tông bị bỏ mình. Nhưng Trữ Phong Trí cùng kiếm Đấu La, cốt Đấu La quả thực có thực lực hơn xa chúng ta dự tính. Mặc dù quần công, nhưng vẫn bị bọn chúng cản lại. Bên ta cũng bị tổn thất thảm trọng. Ít nhất có bốn nghìn người bị chết trong trận chiến này, người bị thương cũng phải hơn ba nghìn. Bởi vì lúc ấy ba trong bốn vị trưởng lão đều bị những dạng thương thế nặng nhẹ khác nhau cho nên chúng ta tạm thời phải lui lại."

Phanh, chén trà trong tay Bỉ Bỉ Đông trong nháy mắt hóa thành bột phấn.

"Chết tiệt. Đi một vạn người, lại còn đánh lén thế mà tổn thất lại gấp đôi đối phương. Chẳng lẽ thật sự Thất Bảo Lưu Ly tông mạnh thế sao?"

Cả Vũ Hồn Điện bỗng câm như hến, Ai cũng không dám lên tiếng để tránh làm cho Giáo Hoàng bực tức thêm.

"Tiếp tục hồi báo."

"Vâng." Thanh âm Hồng y chủ giáo có chút run rẩy, nhưng cũng mang theo vài phần hưng phấn. "Xuất động tam nghìn người tập kích Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, trước khi tiến công thì không bị đối phương phát hiện. Lam Điện Phách Vương Long gia tộc hoàn toàn bị đồ sát, không còn một người sống rồi chạy thoát cả. Bên ta tổn thất ba nghìn người. Trong đó Cửu trưởng lão cùng tông chủ của đối phương đồng quy vu tận. Di cốt đã được mang về."

Bỉ bỉ đông chậm rãi đứng lên, bước xuống đại điện. Hào quang Trong mắt sáng ngời. "Được, được cho Thượng Tam Môn. Thất Bảo Lưu Ly tông cùng Lam Điện Phách Vương Long gia tộc không hổ là những tông môn lâu đời, dĩ nhiên lại cũng có thể khiến chúng ta tổn thất hơn bẩy nghìn người. Thật sự là quá cường đại!"

Hồ liệt na vẫn đứng sau lưng bỉ bỉ đông, từ khi trở thành thánh nữ của Vũ Hồn Điện Thánh thì nàng luôn theo bỉ bỉ đông để xem bà xử lý các vấn đề của Vũ Hồn Điện. Lúc này, cũng chỉ có nàng là đệ tử yêu của giáo hoàng mới dám mở miệng nói chuyện.

óaQ T?K- M;QÌB çWM; M¦M; ;B”M- +¦ çQÊ+ i?b çQÆM; M?B M T?ªB +¦ K’iX h?QÊM
>¢Q h?B M h¬M; +?ŠM; #B i çB ç•mX *QB M?Q H¨ +€B çBM? i`QM; K„i +?9M; i ç
t2K K†+ /M i´M i?’i F?¬M; M?Ä- L?QM; M?Q p”v +kM; çO F?B M ? B ç¢B ç [m®+ b
HÈMX *?„+ +?„M #¼M ?¼ F?¬M; /€K +QB i?QÌM; pQM; ç°M;X *?Ì +?9M; i iB T iK
h?2Q F ?Q¢+? +O M;QÌB # M ç–m- çÊB ? B ç¢B ç [m®+ #` +?9M; i t•K M?”T i?
+?9M; i HQ H„M; +?d H¨ #¼M ?¼ [mšM #€+? [m€ K¨ bBM? ` +?mv M ô *?¦ çB M +,

L?bM i?’v ç iY v m- b„+ K†i "d #d ç¬M; KÈB ?Á ?Q½M K°i +?9i- ó*9+ æ’m G p¨ [m
pK ç½ +¦ F i [mª ;b +?Q \ô

>²M; v +?O ;B€Q MÆK MÈT HQ bÊ M¦B, óošM +?Q M?”M çQÊ+ iBM iS+X hBM? æ’m
i?9 +Q i`9 M?’i ç¢B HK+- i? M M ? B p` ç¢B M?•M Km®M ibK ` +kM; T?ªB i®M +?

"d #d ç¬M; ;”i ç–m- M¦B, ó_ H M?- h?€M? çB M +O ok >²M æB M i¢B h?B M æ’m
+KK HU+ HQÊM; H¢B K°i +?9i- F?¬M; çQÊ+ +QB i?QÌM; p¼M; ç°M;X S?ªB Hm¬M
æ’m ç [m®+ p¨ /Q M;?B i h?’i "ªQ GQm Gv i¬M; +ÁM b¦i H¢B- M m +¦ p’M ç ?½v ?²
i?b ?½v +?”K H¢B K°i +?9i- #„i ç–m iB M ?¨M? F ?Q¢+? t•K M?”TX h’i +ª T?ªB /U
K¨ iB M ?¨M?Xô

ó_ä @ @ô

o` ;B€Q ?Q¨M; M¨v +?d M¦B K’v +•m çÆM ;BªM- ?²M bQ +O +ª æ’m G ç¢B HK+ H¢
b¦M; ;B¦ KÈBX

_–K @ @ - hmv i .¢ ç¢B ç T?šM M° bmwi M[ç€M? pÐ +?B + #¨M- óZm€ `ä `¨M;-
ok >²M æB M Km®M i?®M; i`` +ª ç¢B HK+ b Q\ h?”i bU F?BM? h?B M æ’m ç [m®-
+?9M; b Q\ô

G K æB M S?€+? oQÆM; GQM; ;B i°+ pšM F?¬M; iÄ p +?®M; ç®B pÈB ç [m®+- M
H¢B H¨ K°i HU+ HQÊM; HÈM çSM; p T?2 ?„MX G9+ M¨v +?d i`QM; p¨B M;¨v K¨ >
K¶B K°i ?²M bQ iU /Q ç m +ªK i?’v M;mv ?B K HÈM- pb p”v b) +¦ F?¬M; Qi ?²M bQ i
>²M æB MX J†+ /M > B ç¢B i¬M; K¬M +kM; F?B M ok >²M æB M #` i´M i?’i `’i HÈ
?¼ pšM +¦ HU+ HQÊM; +U+ F€ ?MM; ?”mX

G9+ M¨v- i`QM; i˜K +mM; +?d +¦ `’i Qi M;QÌBX h?€B iY imv i i? M? ?¨- h`[S?QM;
i`¼M; i?–M +O ç [m®+X

a„+ K†i æ¢B aQ p¨ h`[ S?QM; h`Q ç m +U+ F€ •K i`–K- M;¨v ç¦ F?B æ¢B aQ +MM;
i¬M; K¬M ç½ M?bM i?’v K€m +?˜v i?¨M? b¬M;X

L?B m M,K F?¬M; [m v H¢B i¬M; K¬M- M v H¢B i`Î p i?b ç½ H¨ b®M; +? i Hv #B i
F?B M GB m L?` GQM; H”T iS+ ?¬M K #’i idM?- H9+ M¨v pšM +?Q ?Q¨M ?²M H¢
+QÌM; ?ÆM K°i +?9i- M?QM; i?ªK i`¼M; i`QÈ+ K„i +O i¬M; K¬M F?B M ?„M bmwi

aQ pÈB h?’i "ªQ GQm Gv i?b G K æB M S?€+? oQÆM; GQM; ;B i°+ i? i?ªK ?ÆM M
#` /B i- ç²M; i?ÌB +ÁM #` i˜v FB T F?¬M; +ÁM ;b +ªX æQÆM; FBK i°+ i`QÎM; +O ;
æ¢B aQ i?b i?B i? +ÁM F?¬M; çQÊ+ iQ¨M p MX " F?®B ?²M +®i #` ç`+? M?•M #¦

J†+ /M h?B M æ’m ç [m®+ T?€B [m•M ç°B ç M i`Ê ;B9T- M?QM; F +ª +?¬M +’i i
M;¨vX a m F?B +?¬M tQM; i’i +ª i?B i? - æ¢B aQ çSM; Î i`QÈ+ K° T?–M +? K¨ i
æB MX h? F?¬M; H¨K M;QÌBôX

h?’i "ªQ GQm Gv i¬M; M m bQ pÈB G K æB M S?€+? oQÆM; GQM; ;B i°+ i?b K v K
æ’m G #` i?QÆM; M†M;- +€M? i v T?ªB ç½ #` ?Ov ?Q¨M iQ¨M F?B M i?U+ HU+ i´
#Ä KbM?- M;mv M F?Q i¬M; K¬M +kM; #` i´M ?¢B M†M;X J v H¨ i¨B T?9 +O h?’i "ª
p”M +?mv M iÈB h?B M æ’m i?¨M?- M?[M; i?¨M? pB M +ÁM b¦i H¢B ç m i”T i`mM;
#ªQ iQ¨M #’i ç„+ /oX

óS?K ?Q¨M; #Èi ;B”M- #•v ;BÌ M†M; v m M?’i +?QM? H¨ T?ªB M;?o ` +€+? SM; T?
F?®M; +? F?¬M; +?d H¨ ç¢B #° T?”M ?²M bQX J¨ M; v +ª +€+ pQÆM; [m®+ +MM;

i?b T?–M HÈM ç m #` +?9M; F?®M; +? X L;QÌB F?¬M; i? [m€ t9+ ç°M;5ô L¦B +?
i? M? ?¨- ?„M M?bM ` T?K ?Q¨M; KbM? ç½ F?¬M; i? M?šM M¢B çQÊ+ `²BX

hmv i .¢ ç¢B ç iS+ ;B”M M¦B, óa Q i F?¬M; t9+ ç°M; çQÊ+ +?SX h`[i¬M; +?O K
bmwi M[+ÁM #` ok >²M æB M ;B i+? iX L m i F?¬M; +¦ ?¨M? ç°M;- i?b b) F?B M
i`[i¬M; +?O T?ªB i?'i p¼M;X *ÁM +ª æ¢B aQ- G K æB M S?€+? oQÆM; GQM; ;B
F?¬M; M;Ì ok >²M æB M H¢B +¦ i? i¨M M?šM M?Q p”vXô

æ¢B aQ `®i +K+ KÎ KB M;- G9+ M¨v F?m¬M K†i ?„M H¢B +¨M; i? K +SM; M;„+X *?
;B i°+ H M €M- H¢B i? K +?mv M HB M [m M pÈB GB m L?` GQM; F?B M ;B i°+ +
L?QM; ?„M /M b Q +kM; H¨ K¼i T?–M iY +O G K æB M S?€+? oQÆM; GQM;X :B
aQ i?”i bU [m€ i?®M; F?´- bQ pÈB h`[ S?QM; h`Q i?b +?d +¦ ?ÆM +?S F?¬M; FûKX

ó" ?¢- H9+ M¨v M;¨B T?ªB ;B[çQÊ+ bU idM? i€Q- iB T iK+ ˜M M?šM KÈB H¨ ç®B b
p¢M T?–M F?¬M; Km®M- M?QM; æ¢B aQ pšM M¦B ` K°i +•m M?Q p”vX "ÎB pb ?„M
H9+ ç ç®B ç–m i`U+ iB T pÈB ok >²M æB MX

óh¢B b Q\ h`šK +¦ i`,K p¢M #BM? ?MM; iQÈM; K¢M? +?ŠM; H +ÁM bÊ #¼M +?9M;
[m [mª i?”i +¦ +?9i t9+ ç°M; M¦BX

æ¢B aQ H„+ ç–mX óE?¬M; T?ªB bÊX J¨ H¨ F?¬M; i? X " ?¢- M;¨B ?ŠM H¨ ?B m çQ
+¦ i€+ /KM; i? M¨Q +?S 5 G–M M¨v- #´M K¬M #` /B i- h?'i "ªQ GQm Gv i¬M; #` i?
ç +?SM; KBM?- i`QÈ+ FB +?9M; i pšM +ÁM [m€ ç i?'T i?U+ HU+ +O ok >²M æB
i v ok >²M æB M +¦ Qi M?'i # p¢M ?²M bQ pÈB +€+ +'T #”+ F?€+ M? mX >ÆM M[1
;B€Q ?Q¨M; +kM; F?¬M; iU KbM? i? K /UXô

óJ†+ /M ok >²M æB M i´M i?'i F?¬M; M?Ä- M?QM; ?B M i¢B i`QM; i v ?¼ pšM +ÁM
ç¢BX _B M; +QÌM; ;Bª +'T #”+ T?QM; ?¨Q æ'm G - i?2Q iQM? iQ€M +O i +kM; T
M?Q p”v- M m +MM; i`,K p¢M ?MM; #BM? +O M;¨B i`U+ iB T ;B Q +?B M- +¦ H) F?-
M M [m M- ok >²M æB M +ÁM +¦ ?° çB M F} bo çQ¨M- +ÁM +¦ +€+ pQÆM; [m®+ i`Q
çQÊ+ ;B'm i`QM; [m•M ç°B +O +€+ iB m [m®+ M¨v i?b F i [mª i?”i F?¦ iQÎM; iQÊM
HU+ +O +?9M; i i?b +?„+ +?„M F?¬M; çO ç ç®B F?€M; +MM; ok >²M æB MX *m®B
i v +?9M; i i?”i bU H¨ [m€ QiX G¢B +¨M; F?¬M; +¦ çO M?[M; M?•M p”i +¦ i? HoM
T?ªB M?šMXô

hW ô L?šMô +m®B +MM; çQÊ+ æ¢B aQ +® w T?¦M; HÈM i? K- +?d K°i +?[çÆM ;B
H¢B +ªK i?'v KMB K€m i M? M;ÁK i`QM; ç¦X

óo”v M;¨B +¦ ç M;?` ;b F?¬M;\ô hmv i .¢ ç¢B ç M;?2 æ¢B aQ M¦B M?Q p”v- i•K ibM
T?–M- bÎ /o ?„M #B m ?B M bU T?šM M° M?Q p”v- +kM; H¨ # Q ?¨K Qi w iS i`QM; ç
ç m H¨ M;QÌB K¨ ?„M M i`¼M;- +MM; +Wm ç`+? ç½ F?B M ?¼ +MM; MˆK i` M K°i +

æQÆM; M?B M- ok >²M æB M ç°i M?B M H¨K +?mv M M¨v +kM; H¨K +?Q hmv i .¢ ç
[m®+ SM; T?¦ F?¬M; F`TX J†i M;Q¨B i?b F?¬M; B /€K +?d i`€+? ok >²M æB M- M
+ªK M?”M çQÊ+ M;mv +Æ K½M? HB `²BX ok >²M æB M ç®B T?¦ pÈB i?QÊM; i K i
i? M;?B M;Ì +?QM? H¨ HQÐM; ç¢B ç [m®+X L m F?¬M; bÈK +?m˜M #`- +¦ H) F i [
;BÌ +kM; +?QM? H¨ F i +K+ +O ? B ç¢B ç [m®+X J†+ /M h?B M æ'm ç [m®+ +MM
;B[b® HQÊM; [m•M ç°B F?´M; H² ?¨M; i`,K p¢M- M?QM; Î i`QÈ+ K†i ?²M bQ i?U+
i€+ /KM; ;bX J'v M;¨v M v hmv i .¢ ç¢B ç ç½ ;B i,M; T?ÁM; p +O ?Q¨M; +mM; H
>²M æB M b) T?€B +QÌM; ;Bª ç M €K b€iX

> B K„i æ¢B aQ pšM çÄ K¼M;- M?QM; ?„M pšM +® ;„M; F?B M #ªM i?•M /mv i`b b
pÈB ok >²M æB M i?b +?d #ˆM; p¨Q i?U+ HU+ ?B M ;BÌ +O ç [m®+ i?b +ÁM H•m K
T?ªB HB M ?ÊT- HB M ?ÊT i'i +ª M?[M; i? HU+ ç®B ç–m +MM; ok >²M æB M- iW iV
+?9M; p¨ T?€i i`B M +?QM? KbM?X hB m /B i ok >²M æB M +kM; F?¬M; T?ªB H¨ M
i®i M?'i # ?¢ ?½v +?m˜M #` F ?Q¢+? H•m /¨B çBXô

hmv i .¢ ç¢B ç +¦ +?9i bYM; b®i- óæ¢B aQ- w +O M;QÆB H¨ Km®M +MM; hBM? G
M;¨B +kM; #B i h?B M æ'm +?9M; i +MM; #¼M hBM? G +¦ K•m i?mšM F?¬M; T?ªB

K¨ ç½ iQ+? Q€M i?¨M? b¬M;- F?¬M; T?ªB / /¨M; ç ?¦ ;BªB ç•mXô

h`[ S?QM; h`Q KÎ KB M;- ó" ?¢- i¢B i? ;BÈB M¨v F?¬M; +¦ ç`+? M?•M poM? pB M
i?¬BX ok >²M æB M ?Ov /B i ? B ç¢B i¬M; K¬MX hBM? G ç [m®+ # M FB /€K +
iS+ M¨v `²BX h +kM; F?¬M; iBM- #¼M ?¼ #B i çQÊ+ iBM iS+ K¨ F?¬M; +ªK i?'v b
M?B MX >ÆM M[- v iS +O æ¢B aQ +kM; F?¬M; T?ªB +?d H¨ ?ÊT i€+ pÈB hBM? G
+?9M; i +?QM? H¨ i?B m +QÌM; ;Bª- +?9M; i T?ªB [m M i•K ç M +?mv M i?m ?9i
/Q M?- H9+ ç¦ KÈB +¦ i? iW iW i? v ç´B +K+ /B MXô

æ¢B aQ i`–K ;B¼M; M¦B, óL m i çQ€M F?¬M; b B- F?¬M; # Q H•m M[ok >²M æB
b m #¼M ?¼ ç½ +¬M; FQ+? h?'i "ªQ GQm Gv i¬M; +MM; G K æB M S?€+? oQÆM;
;BªM +?QM? H¨ Km®M iB M iWM; #QÈ+ ç +OM; +® ç` p` +O KbM? i`QM; ;BÈB ?²
p¨ F?ª M,M; F?®M; +? +ª ;BÈB ?²M bQX *?9M; i +kM; T?ªB M? M? +?¦M; +¦ ?¨M?

hmv i .¢ ç¢B ç M¦B, óv iS ? B p` i ?B m çQÊ+- L?QM; H¨K i? M¨Q ç i?m ?9i çQ
M;?` ;b F?¬M;\ô

h`QM; K„i æ¢B aQ ?B M ` p¨B T?–M #B i?QÆM;- óh¬M; K¬M #` ?Ov- i•K i ç½ HQ
F?¬M; i? M;?o ` çQÊ+ M?B m T?QÆM; b€+? ? v +?Q M;¨B çQÊ+X L?QM; KQM;
?m'M Hmv M ²M bQ +O i - +?„+ +?„M i b) M? M? +?¦M; ?m'M Hmv M ` K°i ç°B
ç'm çQÊ+Xô

hmv i .¢ ç¢B ç bmv M;?o K°i +?9i- M¦B, óoB + M¨v F?¬M; M M +?"K i` X *?9M; i
Hm"M `²B çQ ` F i [mª çBXô

"ÎB pb ?¨M? ç°M; +O ok >²M æB M- +ª h?B M æ'm ç [m®+ i`QM; K°i i?ÌB ;B M M
H M- # M M;Q¨B ç m HQ H„M; p¬ +MM;- p T?–M b€+? HQÊ+ +O ç [m®+ ç +?®M
i–M; KÈB #B iX :B®M; M?Q T?€M çQ€M +O æ¢B aQ p¨ h`[ S?QM; h`Q p"v- hBM? G
H) ?¨M? ç°M;X

*MM; H9+ ç¦- ok >²M æB M T?€i M;¬M p bU i? M? KBM? +O KbM? pÈB # M M;Q¨B
?mM; i?O ?Ov /B i ? B ç¢B i¬M; K¬MX L?QM; ç²M; i?ÌB ?¼ +kM; çQ ` - i?ÌB ;B M
K¬M ç½ [m€ H•m `²B- #•v ;BÌ >¢Q h?B M h¬M; F?¬M; i?'v H° K†iX h?'i "ªQ GQm
S?€+? oQÆM; GQM; ;B i°+ ç m ç½ #` ?Ov /B iX æ M;?` K°i H–M M[b„T t T H¢B
K¬MX .MM; pä HU+ ç b„T t T H¢BX J°i M,K b m- i'i +ª +€+ i¬M; K¬M +O ç¢B HK+
;B i` M? ç'm p¨Q p` i`Q #ªv ç¢B i¬M; K¬M- t€+ H"T #ªv ç¢B i¬M; K¬M KÈB- K¨ b„
HU+ iW i` M tm®M; /QÈBX

hBM iS+ M¨v pW i`mv M ` F?B M ?²M bQ ;BÈB M´B H M K°i +ÆM b¦M; HÈMX B +
i¬M; K¬M b) w M;?o ;b- M m +¦ F?ª M,M; çQÊ+ t T i M i`QM; ç¦- ç®B pÈB pB + i?
M?B m HÊB Q+? F?B M B B +kM; Km®M çQÊ+ K°i i`QM; b® #˜v p` i`Q ç¦X h?ÌB
;–M M?Q ç M i€K KQÆB T?¨M i`,K b® i¬M; K¬M +O ? B ç¢B ç [m®+ ç m ç½ +¦ ?¨M

*ÁM p T?–M ok >²M æB M T?€i #B m bU i? M? KBM? +O KbM? +¦ w M;?o ;b i?b
KÈB ?B m çQÊ+X

æ®B pÈB ? i i?˜v +?mv M M¨v ç®B pÈB æQÌM; h K i`QÈ+ ç¦ ç½ çB ç M hBM? æ'm
#B i +?9i M¨QX

hBM? æ'm æ¢B a•K G•KX

L?bM i`QÈ+ K†i t M? mK iQÆB i®i- K–m t M? HK+ ç½ i`¨M M;"T F?„T MÆB- i•K ib
i`Î M M i®i ?ÆM ?ŠMX >Qi i?Î F?¬M; F?Q i`QM; H¨M? F?B M ?„M +?d Km®M M? M
K¨ i?¬BX

L,K M,K `²B- i`QM; HÁM; ?„M ?bM? ªM? ç¦ pšM +?Q K°i H–M KÌ M?¢i- M;QÊ+ H¢B
+¨M; `ä `¨M;X .QÌM; M?Q ;B®M; M?Q bU M?mM; M?È +O oBM? oBM? H9+ M¨v p"v
Hmv M i?b ?„M KÈB F?¬M; M;?o p i?•M ªM? M¨vX

hB m ok- L,K M,K `²B- M¨M; b®M; +¦ i®i F?¬M;\ *m®B +MM; i +kM; ibK ç M pÈB M

J M; i?2Q FQ+? ç°M;- ?QM; T?'M +ÁM +¦ i? K p¨B T?–M HQ H„M;- æQÌM; h K `®i +
æ'm æ¢B a•K G•KX

hWM; #QÈ+ iB M p¨Q b•K H•K- T?ªM; T?'i iB M p¨Q i? ;BÈB FB X h?¬M; [m iBM
SM;- æQÌM; h K +¦ i? `ä `¨M; T?€i ?B M K°i Qi ?²M i?9 +¦ i?U+ HU+ v m Î tmM; [m
b) F?¬M; iMv iB M ;B i +?¦+- a i i?–M HoM? pU+ iW >¢Q h?B M *?mv çQÊ+ KÎ `
T?¦M; ` çQÌM; FQM? # KQÆB i?QÈ+X

a€i F?Q H¢M? M?Q #,M; M¨v F?B M T?–M HÈM +€+ ?²M i?9 +'T #"+ +?d pÈB KQÌB
i€M- +?Q M M +?9M; b) F?¬M; ;•v +?9i T?B M iQ€B M¨Q +?Q æQÌM; h KX

æQÌM; h K ç½ F?¬M; T?ªB +€B i?ÌB F?¬M b®M; K®M; +? i i`QÈ+ ç•v M[- i?U+ HU
bBM? i²M i`QM; hBM? æ'm æ¢B a•K G•KX *?Q /M H¨ ;†T T?ªB ?²M i?9 bB m K¢M?
+MM; pÈB F?ª M,M; T?B ?¨M? iW ?²M +®i +O H K M;•M ?Q¨M;- i?b pšM +¦ i? +?¢

*?d H¨ ?B M i¢B ?„M +kM; F?¬M; +?¼M +€+? T?B ?¨M? i`QM; `WM; `"K- +kM; F?¬M
? Q M?B m ?²M HU+ +O ?„M M?Q +€+ ?²M F„ +O M;QÌB F?€+- i`€B M;QÊ+ ?ŠM-
+QÌM; ?½M- +¦ i? H¨K ?„M T?B ?¨M? K¨ ;–M M?Q F?¬M; iB m ? Q +?9i ?²M HU+ M
?¼+ i"T M?B m M,K pÈB æ¢B aQ M M ?„M `'i `ä `¨M;- i¢B i`QM; F?m `WM; M¨v +¦ p
KbM? ç M; T?B ?¨M? K¨ +?ŠM; K v ;†T T?ªB +?9M; i?b i?"i bU H¨ M;mv ?B KX >„
ç +¦ i? ;B i +? iK¼B ?²M i?9 +ªM çQÌM; çQÊ+X

hBM? æ'm æ¢B a•K G•K- +?Q /M H¨ p` i`Q ? v /B M iQ+? ç m +U+ F€ i?Q+? ?ÊT +
im Hmv M- +?QM? pb M?Q i? M M ?²M i?9 i`QM; hBM? æ'm æ¢B a•K G•K pšM +Á
F?€ + QX

G9+ ç–m æQÌM; h K iWM; ç M MÆB ç•v- H9+ ç¦ bQ T?K +O aY G B E?„+ ?¼+ pB
?¼ p¨Q b•m [m€- 2 bÊ ?¼ b) ;†T T?ªB T?B M iQ€B- i? M?QM; H9+ ç¦ #¼M ?¼ pš
M?Q h?€B h?ªM *U oB M- ?ÆM M[b m ç¦ ?²M i?9 L?•M .B M J *?m ç½ #` æQÌM;
F?®B M;Q¢B T?K ?²M +®i "€i *?m J•mX "ÎB p"v +¦ i? i?'v çQÊ+- ç•v H¨ K°i MÆB p

h'i M?B M æQÌM; h K F?¬M; #B i hB m ok Î ç•m i¢B b•K H•K `°M; HÈM M¨v- ?„M +
K¶B K°i M;¦+ M;€+? +O hBM? æ'm æ¢B a•K G•K- pb ç¦ H¨ çB m ;–M M?Q F?¬M; i?
+¦ i? i?2Q +€+? K¨ aQ S?K /"v ç çB ibKX

æ¢B aQ iWM; M¦B [m - i?¬M; i?QÌM; ?²M i?9 i`QM; b•K H•K i?b +¨M; K¢M? b) +¨M
?ÆM- K¨ hB m ok +¦ i? b) Î i¢B +?QM? ;B[b•K H•KX *?Q M M- ?„M ç M ç•v ibK F
;„M; ç çB p¨Q i`mM; i•K b•K H•K K¨ ibKX æ®B pÈB æQÌM; h K K¨ M¦B- ;†T T?ªB M;
hB m ok i?b +?ŠM; H¨ +€B ;bX

"ÎB pb F?¬M; +–M ibK FB K- +?d H¨ i?ŠM; i„T ?QÈM; # M i`QM; K¨ iB M- +?Q M M
+?9i +?"K i` ;b- ?„M +kM; F?¬M; +–M HQ H„M; #` H¢+ çQÌM;X G K L;•M i?ªQ i`Q
+?d çQÌM; ?[m /KM; M?'i- +?d +–M i?ª ` G K M;•M HoM? pU+ +MM; HB M ? pÈB H
iU M?B M b) +¦ i? ibK çQÊ+ çQÌM; çB +?QM? t€+ M?'iX L m F?¬M; T?ªB /B M iQ+
i?"i bU [m€ HÈM- +?Q M M ?„M +kM; F?¬M; +¦ +€+? M¨Q HB M H¢+ çQÊ+ pÈB i'i +
F?¬M; +?d +–M i?¬M; [m iBM iS+ i`mv M ç M +O H K M;•M i?ªQ i?b +kM; / /¨M;

*S M?Q p"v- æQÌM; h K pÈB i®+ ç° +U+ M? M? çB bm®i K°i M;¨v i`QM; hBM? æ'm

J¨M ç K T?O tm®M;- æQÌM; h K ibK K°i +?¶ iQÆM; ç®B + Q `²B M;WM; H¢B- #¬M
+¦ +?9i K i KÄBX

G K M;•M HoM? pU+ KÎ ` - MQÆM; i?2Q K°i p–M; b€M; H K M?¢i iW +Æ i? ?„M H
i?ªQ tmM; [m M; ç½ M?Q ?QM; T?'M ?ŠM H MX G•K L;•M h?ªQ tmM; [m M? i?•M i
bBM? i`QÎM; `'i M? M?- `'i M? M? ç½ bBM? i`QÎM; + Q iÈB # i?S+- +€+ M?€M?
M? m- i?¬M; [m HB M H¢+ pÈB ç pQÆM; +O +?9M; `'i M? M? ç½ i¢Q i?¨M? K°i

h` M ç¢B HK+ i?b G K L;•M h?ªQ +?QM? H¨ HQ¢B i?U+ p"i i²M i¢B M?B m M?'i- +?
+?„M F?¬M; T?ªB H¨ HQ¢B HoM? pU+ K¢M? K) M?'i- M?QM; M¦ +?„+ +?„M H HoM

æ M; F?B æQÌM; h K +?m˜M #` H'v +?9i HQÆM; i?U+ ç ,M `²B M;?d M;ÆB i?b- ç
tmM; [m M? ç½ i`mv M ç M iBM iS+ p K°i F?Q i? ç†+ i?bX

æ¦ H¨ K°i HQ¢B +ªK M?"M t H¢ K¨ i`QÈ+ ç¦ ?„M +?Q +ªK ;B€+ [m X "bM? i?QÌM;
im ``i i?'T- +?d +¦ F?B M¨Q æQÌM; h K +® w i?¬M; [m M¦ KÈB #B içQÊ+ #B M ?¦
M;Q¢B H - +?d H¨ æQÌM; h K +ªK M?"M çQÊ+ K°i HQ¢B ibM? +ªM? F?€M; +U ``i F

æQÆM; M?B M- HQ¢B i•K ibM? M¨v b) F?¬M; i?` F?€M; +U p` H K M;•M ?Q¨M; M¨v
/Q H K M;•M i?ªQ bBM? ` i?"K +?Q +¦ +?9i +ªK ;B€+ bÊ ?½B M[- F?¬M; #B i +m®

>²M i?9 +QÌM; ç¢B b Q\ E?¬M;- ?ŠM H¨ F?¬M; T?ªBX hBM? æ'm æ¢B a•K G•K /M
H•K- ?²M i?9 MÆB M¨v +¦ M?[M; HQ¢B b®M; ?¨M; M;?bM- p¢M M,K- +?Q M M H K
[m2M pÈB i²M i¢B +O +?9M;- M,M; HQÊM; F?B M H K M;•M i?ªQ F?˜M i`QÆM;- F
HQ¢B p"i t H¢- ?Q†+ +¦ i? H¨ XL;QÌB U . M;M2Q ç¢B E VX

R83X *?QÆM; R8d, :†T G¢B >² GB i L

>„M bÎ /o ?¬K M v /WM; H¢B Î +?¶ M¨v ç M;?d M;ÆB +?QM? H¨ #ÎB pb +?m˜M #` ç
M,K +MM; p¢M M,KX æB p¨Q # M i`QM; H¨ MÆB +O M?[M; ?²M i?9 p¢M M,KX G9
HU+ +O b€i i?–M HoM? pU+ +kM; b) ;BªK #Èi i€+ /KM;- ?„M M?'i ç`M? T?ªB +"M
i`€M? tm'i ?B M M;mv ?B KX

"ÎB p"v-i`QÈ+ iB M-?„M Km®M +?Q i?•M i? T?K+ ?²B ç M i`¢M; i?€B i®i M?'iXÍ +
?B K- +kM; ç¢B #B K +?Q F?QªM; +€+? ;B[?„M p¨ hB m ok +¨M; M;¨v +¨M; ;–MXÍ
``i i?ªM M?B M- M?QM; # M i`QM; H¢B ?QM; T?'M +U+ F€X

oÈB pB + [m M ? +O ?„M pÈB hB m ok i`QÈ+ H9+ +?B Hb +¦ p¨B T?–M K"T KÌ ;B
L?QM; i?ÌB ;B M [m - +?ŠM; M?[M; ibM? +ªK F?¬M; +¦ M?¢i M?Á K¨ M;QÊ+ H¢B
æQÌM; h M M;?o iÈB ``i M?B m ``i M?B m +?mv MX >„M FBM? M;¢+ T?€i ?B M- i
pÈB hB m ok +kM; F?¬M; çÆM ;BªM H¨ ibM? ?mvM? Km°BX >„M +kM; ç²M; i?ÌB +ª
KbM? +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ibM? +ªK çÆM i?m–MX

a Q H¢B H¨ ?²M i?95 L¨M; H¨ ?²M i?9 KQÌB p¢M M,K- F?¬M; T?ªB +MM; +'T #"+ pÈ
æQÌM; h K [m M i•K ç M +?d H¨ ibM? +ªK +O +?QM? +MM; hB m ok- ç®B pÈB M?[
?„M F?¬M; +¦ bmv M;?o M?B mX

_ÌB >¢Q h?B M h¬M;- ?„M +kM; +˜M i?"M iU ?ÄB- ç®B pÈB +?QM? KbM? K¨ M¦B-
F?¬M; T?ªB H¨ ;B i K°i ;½ S?QM; ?¨Q ç'm H +O ok ?²M çB M- +kM; F?¬M; T?ªB
iÈB i` M i€K KQÆB +'TX J¨ H¨ çB ;B i K°i +QM ?²M i?9 KQÌB p¢M M,KX

*¦ H)- ?²M i?9 KQÌB p¢M M,K +¦ i? ibK çQÊ+- M?QM; ?²M i?9 KQÌB p¢M M,K H¢B +¦
Kšm i?•M +O KbM? +MM; pÈB hB m ok ç m M?Q p"vX æ®B K†i pÈB ?²M i?9 KQÌB
KbM? i?U+ bU +¦ i? i?„M; b Q\ æ®B pÈB ç€T €M M¨v- M; v +ª +?QM? æQÌM; i K
i?m"M i?2Q iU M?B M- +?O v m çÊB +?QM? KbM? ç¢i ç M i€K KQÆB +'T i?b H9+ ç
?Q¨M M¨QX

æQÌM; i K F?¬M; #B iX >„M i?"i bU F?¬M; #B i- ?B M i¢B +kM; F?¬M; bmv M;?o
;B M pšM +ÁM /¨B- M,K M,K- /mM; M? M +O hB m ok b) M?Q i? M¨Q\ >„M i?"i bU
+¦ HQ¢B w M;?o Km®M M; v H"T iS+ ¬K hB m pk p¨Q i`QM; HÁM;X

•M +?9i ;b çÆM ;BªM tQM;- æQÌM; i K F?Q M? +?•M M;²BX >„M #„i ç–m im Hmv
K°i +?9i M[H¨ ç¢i b€m KQÆB +'T- M m ç½ p¨Q hBM? ç'm ç¢B b•K H•K- i'i M?B M
+?d +–M +¦ i? ;†T T?ªB ?²M i?9 i?Q+? ?ÊT pÈB KbM?- ?„M iU M?B M ;B i +? i ç

æ M; H9+ æQÌM; h K +?m˜M #` im Hmv M- ç°i M?B M K°i iBM iS+ iW H K M;•M i?ª
J†+ /M H K M;•M i?ªQ H¨ HQ¢B i?U+ p"i +'T i?'T +?d +¦ F?ª M,M; i`mv M ç M +?Q

Î MÆB i`¨M M;"T M;mv ?B K M?Q ç¢B b•K H•K M¨v- /M +?d H¨ K°i iB iBM iS+ +kM;
iS+ #WM; idM? H¢BX

.M b Q- +¦ i? H¨K G K M;•M i?ªQ i`mv M ç M +?Q ?„M çB K #€Q- +kM; +?SM; KB
T?ÁM; #^M; G K M;•M i?ªQ H¨ F?¬M; çO ç #ªQ p +?Q KbM?- ?Q†+ H¨ K°i M;mv ?

L m M?Q H¨ ?²M i?9X æQÆM; h K F?¬M; [m€ ç wX L?QM; M m M?Q çKM; iÈB M;Q
b) M;mv ?B K ?ÆM M?B mX

Í i? ;BÈB # M M;Q¨B- >²M bQ T?–M HÈM b) #ªQ i`b [m M ? X E?¬M; / /¨M; t•K T?¢
a•K G•K b) F?¬M; M?Q i? X L?Q æQÌM; h K H9+ ç–m çB p¨Q hBM? æ'm ç¢B b•K H•
h? GQM; s¨X _'i / /¨M; bBM? ` ç`+? wX L?'i H¨ ç®B T?QÆM; +¦ i?U+ HU+ + Q ?A
ç®B T?QÆM; ç€M? +? iX

o` i`Q æQÌM; h K ç M; çSM;X hMv i?ÌB ç m T?ªB ç®B K†i pÈB bU mv ?B T +O ?²
F?€+- id H tm'i ?B M ?²M +®i b) `'i + QXJ°i iB m ç°B HB T b€i +¦ i?U+ HU+ + Q-
?ÆM +¦ i? ` i v ?¢ b€iX o¢M M?'i +¦ i? iW i` M M;QÌB ç®B T?QÆM; ibK çQÊ+ ?²
H¨ #m¬M K°i H½B KQÌBX

"ÎB p"v- F?B +¦ çB K #€Q iW G K L;•M i?ªQ i`mv M ç MX æQÌM; h K H"T iS+ #Ä ç
ç–mX J°i [m–M; b€M; K¨m H K H–M M[iW i`QM; +Æ i? T?€i ` X h?m M? M? G K M
i`QM; +?ÈT K„i H†M p¨Q K†i ç'iX smM; [m M? ? i i?ªv ç m v M ioM?X S?ªM; T?'i M
;BÌ +¦ K°i H K M;•M i?ªQ ®+ tm'i ?B M p"vX

L? M?¨M; M?ªv M;QÌB H MX hbK K°i +•v ç¢B i?K ˜M KbM?X a m ç¦ æQÌM; h K KÈ
G K L;•M HoM? pU+X hBM? i?–M HU+ +MM; pÈB G K M;•M i?ªQ +?mM; [m M? ?Q¨
h K T?€i ?B M H9+ iBM? i?–M HU+ +O KbM? +MM; pÈB G K M;•M i?ªQ +?mM; [m
i?–M HU+ bQ pÈB H9+ #bM? i?QÌM; +¦ F?ª M,M; KÎ `°M; ` X :B®M; M?Q +¦ i? /M
`¨M;X Í F?QªM; +€+? t - +ªK i?K +kM; `'i `ä `¨M;X *¦ i? ?bM? /mM; T?¢K pB +ªK M
M¨Q- +?d +–M MÆB M¨Q +¦ G K M;•M i?ªQ +kM; +¦ i? i?'v `ä `¨M; M?Q M?bM #^M;

*S M?Q p"vX G9+ M¨v æQÌM; h K +¦ F?ª M,M; ?Q¨M iQ¨M +ªK M?"M `ä `¨M; çQÊ+ i`
ç¢B F?€B +?MM; M,K i`,K i?QÈ+X *€B M¨v +kM; ç½ H¨ K°i T?¢K pB `'i HÈMX S?ª
M¨v- æQÌM; h K +¦ F?ª M,M; +ªK M?"M ? i i?ªv +?mv M ;b T?€i bBM?X *?Q /M H¨ K°
ç'i- ?„M +kM; +ªK M?"M `ä `¨M;X

h?2Q i?ÌB ;B M G K M;•M HoM? pU+ H M iÄ - æQÌM; h K iW iW ?B m çQÊ+- +kM;
pU+ +O KbM? F?¬M; i? +ªK i?K i? K T?¢K pB HÈM ?ÆM M[- K¨ H¨ #ÎB pb i` M K°
iBM iS+ çQ ç M ç¢B M½Q- H'v i`bM? ç° iBM? i?–M HU+ +O æQÌM; h K H9+ M¨v
i?¬M; iBM F?´M; H² M?Q i? X

*?Q M M- M m M?Q Km®M G K M;•M HoM? pU+ T?€i ?mv i®i ?B m [mª- çÁB ?ÄB F
+O G K M;•M i?ªQ K¨ iBM? i?–M HU+ +kM; i`¼M; v m F?¬M; FûKX *?d +¦ iBM? i?–
HoM? pU+ KÈB +¦ i? +¨M; i? K FBM? F?OM;X

G9+ M¨v i`QM; T?¢K pB M,K i`,K i?QÈ+- F?¬M; +¦ T?€i bBM? #'i +S +?mv M ;b F?
M?QM; i?2Q G K M;•M HoM? pU+ KÎ ` - i`QM; HÁM; æQÌM; h K +¨M; `ä `¨M; iBM iS
iW T?QÆM; M K i`mv M ç MX

æQÌM; h K M;QM; iK iBM? i?–M HU+- M;mv M #´M T?€i ` H K M;•M HoM? pU+ `
+Q H¢B- ?QÈM; iÈB K°i T?QÆM; ?QÈM; T?¦M; çB- /Á tûi i?2Q K°i ?QÈM; i?b F?
i? K K°i T?¢K pB HÈM ?ÆM M?B mX E?B ?„M ç2K i'i +ª iBM? i?–M HU+ M;QM; iK ç
çQÌM; FQM? /Á tûi i,M; ;'T # H–M- ç¢i iÈB K°i M;¨M M,K i`,M i?QÈ+X

" `°M; +?WM; M,K i?QÈ+- +?B m /¨B K°i M;¨M M,K i`,K i?QÈ+ /Á tûi i`QM; +?ÈT K
T?¢K pB /Á ibK i`mv M ç M ç¢B M½Q æQÌM; i KX G9+ M¨v ?„M `®i +m°+ i?'v çQÊ+
+'T +?QM? t€+ H¨ ;bX

JK+ iB m `'i HÈM- H¨ M;QÌB- M?QM; F?¬M; T?ªB K°i M;QÌB- K¨ ?ÆM ? B KQÆB M
F?¬M; K°i iB M; ç°M; çB iÈB- iW iW H¢B ;–M +?´ æQÌM; i K ç M; ˜M M'TX

"ˆM; p¨Q bU i`Ê ;B9T +O G K M;•M i?ªQ- æQÌM; i K +¦ i? +?SM; FB M `ä `¨M; ?/
?„M i?'v `ä iQÈM; K¢Q M?[M; M;QÌB M¨v- F?¬M; F?ÄB i?'i FBM?- b m HQM; iQ€i `

>„M +˜M i?"M ç K K°i +?9i- i´M; +°M; H¨ ? B KQÆB H,K M;QÌBX .šM çQÌM; H¨ K°
M?QM; æQÌM; h K +kM; ``i `ä `¨M;- L;QÌB i`mM; MB M M¨v F?¬M; T?ªB çÆM ;BªM
ç'm H L;mv i Zm M +O pä ?²M çB MX S?Q b m ?„M H¨ >² HB iL - h¨ L;mv i +MM
? B KQÆB M;QÌB F?QªM; i` M #®M KQÆB im´B K†+ i` M; T?K+ K¨m ç2M +O oä ?
i` M M;QÌB #¼M ?¼ æQÌM; i K +¦ i? +ªK ;B€+ `ä `¨M;- M?[M; M;QÌB M¨v i?U+ HU
FBK M?'i ç¢B U>Q¨M; FBK M?'i ç¢B # Q ;²K >² HB iL - h¨ L;mv i +MM; .B KVX J¨
?B M H M [m, ªM?- ? B p`*9+- Zm, ç'm H ç M; +MM; M? m ?¨M? ç°M;- ? B M;QÌB
M?'i K¨ æQÌM; h K F?¬M; +€+? M¨Q i?'v `ä #¦M; /€M;X

> B ç¢B T?QM; ?¨Q ç'm H +°M; i? K # M;QÌB i` im´B tm'i b„+ M?'i +O oä ?²M çB
i?O- M?[M; M;QÌB M¨v ç M hBM? æ'm ç¢B b•K H•K H¨K ;b\

E?¦ +¦ F?ª M,M; H¨ pb FB K ?²M ?Q¨M +?Q # M;QÌB #¼M >Q¨M; EBK M?'i ç¢B K¨ ç
FBK M?'i ç¢B H¨ +'T #"+ ;b\ J¨ > B p` T?QM; ?¨Q ç'm H +MM; T?ªB tm'i i?OX E
i?9 bB m +'T M?Q h?€B h?ªM *U oB M +kM; b) / /¨M; ç®B T?¦X *¨M; ?m®M; +?B
hmv M?B M M?[M; M;QÌB F?€+ b) F?¬M; ç€M; ;B€ ç S?QM; ?¨Q ç'm H ` i v i`Ê ;

L;?o iÈB ç•v- hBK æQÌM; h K ç°i M?B M ç"T i?bM? i?`+?- +?ŠM; H) #¼ ?¼ +¦ +MM
pb hB m ok b Q\ h? HU+ +O oä ?²M çB M +U+ F€ F?´M; H²- /Á tûi hB m ok Î i`QM
+kM; F?¬M; +¦ ;b H¨ F?¦ F?,MX

L;?o ç M ç•v- h`QM; HÁM; æQÌM; h K M?'i i?ÌB M?Q +¦ HY ç®iX L; v +ª iBM? i?–
+?9i `®B HQ¢MX J v K„M iBM? i?–M HU+ +O ?„M i`QM; H K M;•M HoM? pU+ çQÊ
F?¬M; +?Q /M +¦ # ç°M; ?²M HU+ `'i M?Ä +kM; F?B M +?Q ? B p` T?QM; ?¨Q ç'm

æQÌM; h K bÊ M?'i- +?QM? H¨ #¼M ?„M ç½ ç„+ i?O- M m M?Q #¼M ?¼ i?"i bU H¨ p
K°i HU+ HQÊM; ç¬M; çªQ M?Q i? - hB m ok H¨K b Q K¨ +?®M; +U\ .M H9+ ç–m h?
?[m +O hB m ok- M?QM; #¼M ?¼ b Q +¦ i? M;,M +ªM çQÊ+ M?B m +QÌM; ;Bª +O

h•K ibM? æQÌM; h K +?Q # Q ;BÌ FBM? ?QªM; M?Q #•v ;BÌ- M?'i H¨ ç½ i`ªB [m F
ç¬ - i•K ibM? ?„M ç½ i?¨M? i?K+ ?ÆM M?B m M?QM; H9+ M¨v H¢B F?¬M; i? #bM
i•K [m€ ?¦ HQ¢M b Q\

h`QM; H9+ æQÌM; h K iU ?ÄB- çQ¨M M;QÌB ok ?²M çB M /WM; H¢BX *€+? æQÌM
i?QÈ+X

> B KQÆB + Q i?O ok ?²M çB M M? M? +?¦M; T?•M i€M ` - +?ûK +•v +®B tmM; [m
KªM? ç'i i`®M; b¢+? b)- ç2K +•v +®B tmM; [m M? i¢Q i?¨M? K°i i–M; T?ÁM; M;U ç
?¨Q ç'm H +MM; # M;QÌB ?Q¨M; FBK M?'i ç¢B çSM; M?bM ?B M M?B M H¨ i?•M
KQÆB + Q i?O FB - M?'i H¨ ? B p` T?QM; ?¨Q ç'm H Î +MM; HŠM; H†M; çSM; K°
i`®M;- +ÁM # M;QÌB >² GB iL i?b +mM; FQM? çSM; b m HQM; ?¼X

h®+ ç° +O ? B KQÆB + Q i?O ``i M? M?X h`QM; +?®i H€i +¬M; T?m- #¼M ?¼ +kM
T?ÁM; M;U # M M;Q¨B- ç²M; i?ÌB /UM; K°i iÁ H m pªBX >B M M?B M #¼M ?¼ +?n

> B p` T?QM; ?¨Q ç'm H Î K°i H m pªB- # M;QÌB >² GB iL i?b Î i¢B K°i H m pªB
F?¬M; T?€B #ÎB pb >² GB iL H¨ M[K¨ +¦ +?B m +® ;bX *ÁM ? B KQÆB M;QÌB FB
+K+ KÆ ?² p•v [m M? ? B +€B H m pªB # M i`QM;X

h`QM; +ª [m€ i`bM?- #¼M ?¼ /o M?B M F?¬M; +¦ /MM; M;¬M M;[ç i` Q ç´B- +?Q
ç m H¨K K¼B +€+? ç ;BªK #Èi •K i? M? T?€i ` X > B p` T?QM; ?¨Q ç'm H +MM; #
+?¦M; çB p¨Q H m pªB M;?d M;ÆBX *ÁM ? B KQÆB M;QÌB FB i?b T?•M ` M,K M;
M;QÌB F?€+ H'v HQÆM; F?¬ ` ,M- +kM; F?¬M; +¦ M?¦K HY X

h`QM; i?ÌB ;B M M¨v- æQÌM; h K #ªQ i`b i"T i`mM; iBM? i?–M HU+ + Q ç°- /Á tûi K
K°i H–M- +kM; F?¬M; T?€i ?B M ` imM; iQ+? hB m ok- H9+ M¨v KÈB M i•KX

G¨ K°i F?®M; +? ? ?²M bQ +¦ M,M; HU+ iQM? iQ€M `'i K¢M?- æQÌM; h K +kM; H
;B€+ #'i HU+- F?¬M; #B i T?ªB H¨K ;b M?Q i? M¨vX æ®B pÈB M;QÌB ok ?²M çB M
H¨K ;bX —M KbM?- i?2Q /äB #¼M ?¼\ L m M?Q #¼M ?¼ i?"i bU pb hB m ok K¨ ç
+¦ w M;?o ;bX

*¦ ? B ;½ +QÌM; ç¢B T?QM; ?Á ç'm H - +?Q /M F?„T MÆB ç m +¦ H K M;•M i?ªQ K
+¦ F?ª M,M;X J°i F?B #¢B H°- ç®B i?O i'i M?B M b) +?Q KbM? K°i FQ+? i`–K i`¼M

æB i`QÈ+ ibK hB m ok\ L?QM; +?QM? æQÌM; h K +kM; F?¬M; #B ihB m ok Î ç•m-
L¦B M?Q i? - M?QM; F?¬M; M„K +?„+ ?QÈM; çB +O çQ¨M M;QÌB ok ?²M çB M- ç®B
i? K M;mv ?B KX

*MM; pÈB çQ¨M M;QÌB M¨v K¨ bQ b€M?- #'i Hm"M H¨ æQÌM; h K ? vhB m ok i?b +ª
F?¬M; i? +?®M; H¢B çQÊ+X *?Q /M M?[M; M;QÌB M¨v ibK çQÊ+ hB m ok- æQÌM
çQÊ+ #¼M ?¼X .M +¦ æQÌM; >¢Q Î ç•v- +kM; +?Q +?„+ H¨ ç®B i?O +O M?[M; M;Q

GQ H„M; /–M /–M #` Hw i`Q H'M €T- ç–m ¦+ æQÌM; h K `'i M? M? #„i ç–m T?•M iQ+
M?[M; ibM? ?m®M; +¦ F?ª M,M; tªv ` X L; v H9+ ç€K M;QÌB ok ?²M çB M ?¢ i`¢B t
+?¼M +?Q KbM?- K°i HU +?¼M M;mv ?B K

hW i` M +•v M?ªv tm®M;- H†M; H) i?m ?²B G K M;•M HoM? pU+- F?¬M; ? +?2 ;B'm
+U+ F€ +˜M i?"M- `'i M? M? ?QÈM; iÈB MÆB ç€K M;QÌB ok ?²M çB M ?¢ i`¢BX

aÎ /o HU +?¼M M?Q p"v- ç–m iB M +?QM? H¨ pb æQÌM; h K Km®M #B i `®i +m°+
hBM? æ'm ç¢B b•K H•K H¨ ç H¨K ;bX æQÆM; M?B M- M;mv M M?•M +kM; #ÎB pb i
L - iBM iQÎM; Km®M ?ÄB i?,K iBM iS+ +kM; / /¨M; ?ÆMX

æQÌM; h K +kM; ?B m H9+ ç–m >² GB i L ç®B pÈB KbM? +¦ +?9i ibM? +ªK- M?QM
#'i +?'T i?O çQ¢M HÊB /KM; ibM? +ªK +O >² GB i L X L m M?Q ç®B T?QÆM; F?¬M
L?Q p"v- ?„M +¦ i? çB i?2Q ç®B T?QÆM; ` F?ÄB hBM? æ'm ç¢B b•K H•K- çªK #ª
?B M- `²B [m v i`Î H¢B a•K H•K ibK FB K imM; iQ+? M¨M;X æ•v H¨ ibM? ?m®M; i®

h`€B H¢B- M m M?Q M?[M; M;QÌB M¨v i?"i bU H¨ iÈB ibK hB m ok- +?mv M T?B M
F?¬M; +€+? M¨Q M;,M +ªM çQÊ+- i?"K +?Q €K b€i ç®B i?O- M?QM; Hm¬M M?„+
T?QÆM;X >„M çB i?2Q ç®B T?QÆM;- iMv i?ÌB i`QM; `WM; •K i?–K ;B9T +?Q hB
M?[M; M;QÌB M¨vX *?Q ç M F?B #¼M +?9M; K'i çB iQM? FB M M?šM KÈB i?¬BX

æ®B pÈB æQÌM; h K K¨ M¦B- H¨K M?Q p"v +¦ ?ÆB M;mv ?B K- M?QM; F?¬M; i? M
ç°M; M?'i- +¨M; / /¨M; F?®M; +? [mv M +?O ç°M;X

ó B\ô +€+? MÆB ?¢ i` B +O ç€K M;QÌB ok ?²M çB M ?ÆM i`,K i?QÈ+- æQÌM; h K
M?'i +¦ ç M #®M i?•M ªM? tm'i ?B M +MM; H9+ pÈB •K i? M? ç M; iB M iÈB # M +¢
i B M¨v H¨ ç®B T?QÆM; i?'v ?„M T?€i ` X

æQÌM; h K H°` p bYM; b®i- p K†i +U+ F€ ç T?ÁM;X

G9+ M¨v- ?„M ç½ #` p•v [m M?X "®M ;½ + Q i?O ok ?²M çB M p•v H'v ?„M p¨Q ;B[X
i?–M HU+ T?®B ?ÊT +MM; H K M;•M HoM? pU+ +ªK ;B€+ F?¬M; K½M? HB i H„K-
;B€+ çQÊ+ #®M M;QÌB M¨v ç m +¦ i?U+ HU+ €T +? ?„M ?Q¨M iQ¨MX L¦B +€+? F?€
+? M? H +? Qi M?'i H¨ i` M KQÌB +'TX

æ•v +?QM? H¨ #®M ;½ +QÌM; ;Bª +'T #"+ >²M h?€M?5 æQÌM; h K ç½ +¨M; M;¨v +¨M
KbM?X L m M?Q F?¬M; T?ªB H¨ ?²M i?9 KQÌB p¢M M,K- b Q H¢B T?€B ` M?B m +

ó*€+ M;QÆB H¨ B\ô•K i? M? H¢M? M?Q #,M; i`¨M M;"T +ªM? ;B€+- p K†i iU M?B
#B M K'i- i? v p¨Q ç¦ H¨ F?m¬M K†i H¢M? M?Q #,M; +MM; b€i +Æ K½M? HB i- T?M
a€i GK+ *?B æ¬X a€i i?–M HoM? pU+ i`QM; M?€v K„i T?€i ` X J°i p–M; b€M; K¨m i
M?€v K„i F?mv +? i€M ` X "^M; p¨Q HU+ HQÊM; K¢M? K)- ?„M T?€i M €T +? +O
+?•M ç¢T Zm, ©M? J hmM;- i?•M ?bM? H¦2 H M- ç½ i?Q€i Hv F?ÄB pÁM; p•v +O

"®M ;½ >²M h?€M? ç²M; i?ÌB bYM; b®i- #¼M ?¼ iU M?B M +ªK ;B€+ çQÊ+ æQÌM;
HU+- K°i M;QÌB `ä `¨M; i?U+ HU+ F?¬M; #ˆM; #¼M ?¼- M?QM; +¦ i? i?Q€i ` F?Ä
i?ÌB T?€i ` X>ÆM M[ +ÁM +¦ ?ÆB i?Î H¢M? M?Q #,M; i`¨M M;"T b€i F?B ;B i +?¦+
K°i +€BX

L?QM; M?[M; M;QÌB M¨v F?¬M; ?´ H¨ M?[M; +QÌM; ;Bª çQÊ+ ok ?²M çB M +?mv M
æQÌM; h K i?Q€i ` F?ÄB pÁM; p•v- #®M M;QÌB +Æ ?² ç²M; i?ÌB ?¨M? ç°M;- T?•M #
M[p•v æQÌM; h K p¨Q ;B[X *ª [m€ i`bM? +?d H¨ i`QM; M?€v K„i +¬M; T?m K¨ i?
M;QÌB ç²M; i?ÌB T?¦M; i?Q+? iQ¨M #° pk ?²MX

æQÌM; h K ?'T K°i M;KK HQÆM; F?Q- ?B M ` i`QÈ+ K†i ?„M- i´M; +°M; ? B KQÆB
?²M T?¦M; i?Q+? ` - M?'i i?ÌB H¨K €T HK+ +?mM; [m M; i`Î M M b M b i H¢B- ç9M
çQÊ+ i?U+ HU+ +O #¼M ?¼ H¨ +'T ?²M ç - M?QM; ç²M; i?ÌB #` #®M ;½ p•v [m M?
#m°+ +?†iX

G'v i?U+ HU+ +O ?„M ?B M i¢B- K°i KbM? ç®B K†i pÈB K°i ;½ >²M h?€M? imv i ç©
H¢B H¨ #®M M;QÌBX L m [mª i?U+ ç°M; i?O- ?„M +?d +¦ M,M; HU+ +?¢v i`®M K¨ i?

"®M ;½ >²M h?€M? +kM; ç²M; /¢M; ;B"i KbM?- #¼M ?¼ H¨ M?[M; HU+ HQÊM; #Q K
çB M #²B /QÐM;- +?ŒM; M?[M; +¦ +QÌM; ç¢B ?²M HU+ H¨K ?"m i?mšM- FBM? M;
T?QÆM; /B M i® +?'i +kM; F?¬M; ç²M; +'T pÈB M?[M; ;½ ?²M bQ F?€+XJ¨ i`QÈ+
`¨M; ?²M HU+ ç m /QÈB #¼M ?¼- M?QM; H¢B +¦ +ªK ;B€+ i` M #¼M ?¼ H¢B `'i KÆ
`²B- i`QM; M?€v K„i +¦ i? i?Q€i ` F?ÄB bU F?®M; +? +O #¼M ?¼- +¨M; H¨K #¼
K†i pÈB K°i ç®B i?O +¦ +'T #"+ + QX

h`QÈ+ €T HU+ +QÌM; ç¢B +O ç®B i?O- æQÌM; h K i?9+ ;BK+ b€i i?–M HoM? pU+
*?mv H†M; v M tm'i ?B M Î i`QM; i v- ? B i v M„K H¢B- i`QM; +Æ i? ?²M HU+ çB M
h?B M *?mv- K†+ /M F?¬M; +¦ #'i +S ?²M ?Q¨M M¨Q T?K ;B M?QM; i` M i?•M >¢Q h
H"T iS+ T?¦M; tm'i ` - +MM; T?®B ?ÊT pÈB b€i i?–M HoM? pU+- ;B9T æQÌM; h K i
HU+ i? K p¨Q +O #®M M;QÌB ok ?²M çB MX

G K [m M; M?¨M M?¢i ?B M H M i`QM; K„i æQÌM; h K- ç²M; i?ÌB i v i`€B HŠM; H
EB m JBM? L;mv i .¢ H'v ? B F?®B iY Kšm h`mv >²M æQ¢i J M? æªK M„K i`QM; i v
+QÌM; ç`+? M?Q i? - K†+ /M ?„M ç½ +¦ F ?Q¢+?- M?QM; +kM; F?¬M; i? i?B m +
F?¬M; i?2Q /U ç`M?- ?„M T?ªB iU #ªQ p KbM?X

L; v H9+ #®M ;½ >²M h?€M? +?m˜M #` i?B i`B M ?²M F„- ç°i M?B M- K°i Hm²M; ?Æ
b m i`mv M iÈB- +MM; pÈB ?¨M F?Q i` M M;QÌB æQÌM; h K T?€i ` p +?¢K M? m-
#,M; ;B®M; M? m p +?¢K F`+? HB iXh`QM; H9+ M?'i i?ÌB- F?¬M; F?Q +?mM; [m
b® ?¨M F?Q H¢M? i?'m tQÆM; tmv M p¨Q `WM; +•v- H¨K +•v +®B Î T?¢K pB tmM;
K°i H–M `mM `˜v H€ +•v ç m T?ªM; T?'i M?Q Km®M `ÆB tm®M; ? iX

"®M ;½ >²M h?€M? +kM; #ÎB pb +¦ #B M ?¦ M¨v K¨ /WM; H¢B K°i +?9i- ?¨M F?Q i
+QÆM; +?•K ç•K p¨Q i`QM; +Æ i? #¼M ?¼- H¨K #¼M ?¼ F?¬M; i? F?¬M; #ªQ p
#QÈ+ #ªQ i`b i?O i? X

óh?"i bU H¨ M;QÆB\ô K°i •K i? M? pmB KWM; HšM bÊ ?½B p M; H MX " ç¢Q i?•M
ç9M; H¨ # M;QÌB ok ?²M çB M >Q¨M; FBK M?'i ç¢BX "ÎB pb i?•M T?"M #B M ?¦ -
T?ªB H¨ h¨ L;mv i M?Q H9+ ç–m- K¨ H¨ +MM; æQÌM; h K ç¢i çQÊ+ b€i i?–M HoM?

æQÌM; h K i` M K†i iQ€i ` K°i iB i?–M [m M; H¢M? M?Q #,M;- +?SM; FB M €M?
GB i L M?'i i?ÌB i?m HB K H¢B- H¨K #° /¢M; FBM? M;¢+X

ó a Q M;QÆB H¢B Î +?¶ M¨v\ô E?Q +?'i +MM; M;Q¢B ?bM? +O ?„M #B M ?¦ `'i H
M?"M ` - ?B M i¢B h¨ L;mv i +MM; .B K +kM; ç²M; /¢M; M?"M F?¬M; ` X

>² GB i L #QÈ+ M? M? ç M- p¨B #QÈ+ iB M iÈB i`QÈ+ K†i æQÌM; h KX h`QM; K„i
HšM bÊ ?½BX Jm®M M¦B +€B ;b ç¦- M?QM; H¢B iU ?² #,M F?Q,M F?¬M; /€KX L
æQÌM; h K- H9+ ç–m i¢B F?ªQ M;?B K a€i GK+ *?B æ¬ ?B M H M i`QM; HÁM;X æ½
?¨M? i`bM? M;„M M;OB H9+ ç¦ M¨M; H¢B F?¬M; +¦ +€+? M¨Q [m M çQÊ+X

æ¢i çQÊ+ a€i i?–M HoM? pK+ i`Î p ok ?²M çB M- ?²B iQÎM; H¢B ? i i?ªv +?mv M ç
L +kM; +¦ +?9i ;B"i KbM?- i¢B b Q +?QM? KbM? H¢B ç2K bBM? iY ;B Q T?¦ i`QM
[m2M #B i +?S\ J¨ ?„M +kM; F?¬M; H¨K KbM? i?'i p¼M;- K M; KbM? ` #bM? M `
?„M F?¬M; M¦B [m çB m ;b M?QM; +¦ i? iQÎM; iQÊM;- ?„M ç½ i`ªB [m # Q M?B r
+?QM? KbM? çB [m ç` M;K+ H°- +?B #^M; M¦B H¨ ?„M ;B9T KbM? çB ` XL m M?Q
+?Q +?„+ +¦ i? i?¨M? +¬M; ç¢i çQÊ+ a€i h?–M GoM? oU+- +kM; +¨M; F?¬M; +¦ +
çB MX

æ®B pÈB æQÌM; h K- M;Q¨B p ?•K K°- >² GB iL +ÁM +¦ K°i HQ¢B ?¶M ?ÊT +ªK F

ó*€+ p`- ?„M H¨ #^M; ?[m +O i Xô >² GB iL ?QÈM; #®M ;½ >²M h?€M? p•v #„i æQ

"®M ;½ >²M h?€M? M?bM M¨M; K°i +€B- v M H†M; i?m ?²B pk ?²M +O KbM?- K†+
i` M >² GB iL - M?QM; ç®B pÈB M;QÌB i?W F ;B€Q ?Q¨M; iQÆM; H B M¨v pšM ?

h¨ L;mv i +MM; >Ä .B K H9+ M¨v +kM; çB iÈB- #¼M ?¼ +MM; >² GB iL Î# M M?
/¨B- i`QM; ç¦ h¨ L;mv i H¢B H¨ + + >² GB iL - Qi M?B m +kM; +ªK ;B€+ çQÊ+ i`
T?–M F?€+ i?QÌM;- h¨ L;mv i FBM? M;¢+- M?bM p T?Q æQÌM; h K- €M? K„i i'i M
H„KX h?"K +?Q +¦ i? M¦B H¨ i`¨M M;"T ç`+? wX

S?ªB #B i `^M;- iW F?B T?€i bBM? i? v ç´B i?•M T?"M - >² GB iL +?ŠM; M?[M; H
ç¢B- ç²M; i?ÌB +kM; H¨ M;QÌB i?W F pä ?²M çB M iQÆM; H BX *€B i?•M T?"M +
T?QM; ?¨Q ç'm H F?B ç®B pÈB M¨M; +kM; T?ªB H M;?o ?ÆM p¨B T?–MX h¢B p
/–M +¦ +?9i mv M;?B KX J¨ /€M; p) ?B M i¢B +O M¨M;- +ÁM ç•m H¨ /€M; p +O i?

æQÌM; h K H9+ M¨v i`QM; HÁM; •K i?–K i?Î T?¨Q M? M?äK- H9+ >² GB iL T?¦M
pU+ +MM; +?QM? KbM? p +?¢K K°i +?¶- ?„M #B i KK+ çQ+? KbM? ç½ ç¢i çQÊ+ X
[m M ? +O KbM? +MM; >² GB iL X

óE?¬M; M;?o iÈB Î +?¶ M¨v M?bM i?'v M;QÆBXô æQÌM; h K i?ªM M?B M M¦BX

>² GB iL KdK +QÌB- ç¬B K„i iQ i`¨M M;"T M?m K` F?¬M; +?ÈT M?bM +?,K +?9 p¨Q
+O æQÌM; h K Xóh +kM; F?¬M; +¦ M;?o ç MX L;QÆB H¨ ç M HB T b€i ?²M i?9 b C

æQÌM; h K v M H†M; ;"i ç–m-óh b„T ç¢i b€m KQÆB +'T Xô

GÌB pW M¦B ` - >² GB iL - h¨ L;mv i +MM; >Ä .B K ç²M; i?ÌB i?'i FBM?X "¼M ?
iÈB i`bM? ç° b€m KQÆB +'T- M?QM; #'i [m€ H¨ pW KÈB i?¬M; [m F?¬M; H•mX C
ç M ç•v- KK+ çQ+? +kM; H¨ ç¢i çQÊ+ ç HK+ ?²M ?Q¨M- K¨ M;QÌB im´B i` i`QÈ+ K
i? bQ pÈB M?[M; M;QÌB HÈM im´B M?Q #¼M ?„MX hU M?B M +kM; ç¢i ;–M iÈB b€
#¼M ?¼ i¢B ok ?²M çB M çQÊ+ K'v p¢M ?²M bQ çQ+? i?•M i`mv M i?K KÈB çQÊ+X

>Ä .B K i?"i bU F?¬M; M?`M çQÊ+- ?QÈM; >² GB iL ?ÄB,óL M - ?„M H¨ B p"v
iWM; ;†T [m +?Q \ô >„M +MM; pÈB >² GB iL +MM; M? m HÈM H M- +MM; M? m i
M,K [m ç¢B #° T?"M i?ÌB ;B M ç m Î +MM; M? m- >² GB iL #B i M;QÌB M¨v K¨ ?„M
+kM; H¨ M;mv M M?•M i`¼M; v m ?„M ç®B æQÌM; h K i`¨M M;"T ç`+? wX >Ä .B K p
KbM? KÈB +¦ i? tSM; ç¬B pÈB >² GB iL X hmv M?B M ç•v +kM; H¨ pB + +?d ?„M
L #B iX

>² GB iL M?Qm K¨v- i?ªM M?B M M¦B,ó>„M H¨ #^M; ?[m +O i Xô *?d K°i +•m ;Bª
M[+?mv M ?QÈM; æQÌM; h K-óæQÌM; L;•M- KÈB pW `²B H¨ ?B m H–K- M;QÆB
M; v T?Q i`QÈ+ +€+? ç•v F?¬M; t - #¼M ?¼ +kM; H¨ +ªM? p X L;QÆB M?Q i? M¨
?²M i?9- F?¬M; T?ªB `'i M;mv ?B K b Q\ô

æQÌM; h K M?bM >² GB iL - i`QM; €M? K„i iQ€i ` p¨B T?–M +¬ çÆM-óE?¬M; [m2
B iÈB ;B9T i \ô

>² GB iL bYM; b®i K°i +?9i- F?¬M; #B i i¢B b QX L¨M; M?bM i?'v i`QM; €M? K„i
+¬ çÆM- i`QM; HÁM; #´M; M?B M ç m t¦iX *Æ ?² Km®M i?®i ` ,óL;QÆB +ÁM +¦ i

GÌB pW ` F?ÄB KB M;- M¨M; KÈB T?ªM SM; H¢B- p°B p½ #´ bmM; i? K K°i +•m-
>ÆM M[- +?ŠM; H) i¬M; K¬M +O M;QÆB b) F?¬M; ;B9T M;QÆB i?m ?Q¢+? ?²M ?
#"+ M¨v `²B- M m M?Q Km®M ç¢i çQÊ+ K°i +€B ?²M ?Q¨M i?Q+? ?ÊT pÈB KbM?- +
KbM? i?"i H¨ F?¦ ç¢i iÈBXô

óh¬M; K¬M\ô æQÌM; h K +QÌBX *¦ +?9i #B i?QÆM;-óh bÈK ç½ F?¬M; i?m°+ p i¬

>² GB iL H–M M[bYM; b®i- w iS i`QM; ;B¼M; M¦B +O æQÌM; h K `'i `ä `¨M;- M
F?,M iBM iQÎM; >¢Q h?B M h¬M; H¢B #Ä [m K°i ç iY tm'i b„+ M?Q æQÌM; h KX

æQÌM; h K çQÆM; M?B M H¨ ç M; /®B ;¢i M¨M;- ç®B pÈB HW ;¢i M;QÌB ok ?²M ç
F?¬M; +¦ +?9i ;b ;€M? M†M;- M?'i H¨ pb hB m okX

h`QÈ+ ç•v K°i M,K- ?„M i¢B L;mv i >B M +MM; +¬ +¬ ?¼+ çQÊ+ `'i M?B m- +?2 ;B
KbM?- +MM; pÈB +?2 H'T +ªK t9+ +O KbM?X *?QM? H¨ K°i i`QM; M?[M; K¬M ?„M
KbM? /¢v ?„M M?Q i? M¨Q +¦ i? i? v ç´B F?Q +?'i +O KbM? i`QM; +€+ ibM? ?m
M?[M; M;QÌB F?€+ M? m- T?ªB bY /KM; T?QÆM; T?€T +MM; i?€B ç° F?€+ M? m-
çQÊ+ i®i M?'iX h`QM; M?¦K ç iY çQÊ+ L;mv i >B M çQ+? i?•M ?QÈM; /šM- æQÌM
H¨ M;QÌB Qm i9 M?'iX

"ÎB pb ?„M F?¬M; M¦B M?B m HÌB- KÈB i`€M? M?[M; bÆ ?Î i`QM; F?B M¦B- ç²M; i'
iQÎM; ?ÆMX o T?–M HQ H„M; M¨v- ?„M +S ç iMv >² GB iL X

óL m H¨ ?B m H–K- i ç•v çBXô oW M¦B- æQÌM; h K tQ v M;QÌB ?QÈM; `WM; +•v T

óæSM; H¢BXô æ M; H9+ >² GB iL +?m˜M #` ;¼B æQÌM; h K H¢B- >Ä .B K Î # M +
X

æQÌM; h K +?"K `½B tQ v M;QÌB- M?bM p T?Q M;QÌB i? M? MB M iQ¨M i?•M ç M
HB i- H¢M? M?¢i M¦B,ó*ÁM +¦ +?mv M ;b\ô

>Ä .B K H¢M? HMM; M¦B,óG"T iS+ `ÌB hBM? æ'm ç¢B b•K H•K- MÆB M¨v F?¬M; T
>B M i¢B ok ?²M çB M +?9M; i +¦ pB + i¢B hBM? æ'm ç¢B b•K H•K- MY M,K b m
iB M p¨QXô

æQÌM; h K +QÌB- i` M F?m¬M K†i MK +QÌB H¢M? M?Q #,M; #B M K'i- i? v i? H¨ K'
Qm M?½-óhBM? æ'm ç¢B b•K H•K H¨ i¨B bªM +O ok ?²M çB M +€+ M;QÆB b Q\ô

L?bM æQÌM; h K i` M K†i iQÆB +QÌB M?Q ?Q - +ÁM ç°i M?B M iQ€i ` MûiQm M?½
F?ÄB +¦ +?9i çÌ M;QÌB ` - M¨M; pšM +?Q # Q ;BÌ +?SM; FB M F?Q +?'i M?Q p"v i
F?„+ M¨v- i`QÈ+ K„i M;QÌB i? M? MB M iU ?² ç°i M?B M i? v ç´B- M;mv M #´M H¢
€T- H¨K +?Q M¨M; F?¬M; i?Q+? SM; F`TX L?QM; #ÎB pb F?¬M; i?Q+? SM; M¨v- ;
i? K F?„+ b•m i`QM; ç–m M¨M;X

>Ä .B K ;B"M /[- H¢M? ;B¼M; M¦B,óL;QÆB F?B m F?Q+? b Q\ E?B m F?Q+? [mv

æQÌM; h K H¢M? M?¢i +QÌB-óL;QÆB H¨ M;QÌB ok ?²M çB M- i F?¬M; T?ªBX h
L;QÌB F?B m F?Q+? +?QM? H¨ M;QÆB- F?¬M; T?ªB i X h +MM; >² GB iL H¨ #^M

L¦B tQM; M?[M; HÌB M¨v- ?„M F?¬M; +?9i /Q /U tQ v M;QÌB çBX

J°i Hm²M; ?ÆB M¦M; i`¨M M;"T ?Q M; /½ +?Êi iW b m HQM; T?€i ` -M; v +ª +•v i`
M¨v +kM; #` +?B m `¼B i?¨M? HY ?²M;X

ó*˜M i?"MXô •K i? M? >² GB iL +Æ ?² Î i`QÈ+ i`mv M ç MX

æQÌM; h K F?¬M; [m v M;QÌB H¢B- K¨ # v M? M? H M i`QÈ+ # #QÈ+X " #QÈ+ M¨
+¦ +?O w- +kM; F?¬M; T?ªB i?ŠM; i„T p T?Q i`QÈ+- K¨ H¨ ?QÈM; b M; i`€B #QÈ+
T?ªB- #QÈ+ # #QÈ+ K°i H–M M[`²B +?mv M i`€BX h`QM; M?€v K„i ?Q¨M i?¨M? K
H¨K i?•M ªM? ?„M M?bM [m +U+ Fb T?B m ?®i- M?'i H¨ i`QM; iQ+? i„+ ç¦- ?ÆB i'
+¦ H9+ F?¬M;X

E?B ?„M #QÈ+ # #QÈ+ ç¢T i` M K†i ç'i- H'v KkB +?•M H¨K i`K+- tQ v i`ÁM K°i pÁM
h?B M *?mv i`QM; i v- K M? K¬M; ?„+ [m M; +?Êi H M i`¨M- F?Q HQm K¢M? K) i`
*MM; M;? M? ç¦M ?Ä +–m pÈB çQÌM; FQM? ?ÆM K°i i?QÈ+ +?¢K p¨Q M? mX

hmv F?¬M; +¦ #'i +S +€B ?²M ?Q¨M M¨Q ?¶ i`Ê M?QM; i?•M KbM? æQÌM; h K bÈK
L;•M >Q¨M; +ªB i¢Q- K¨ >¢Q h?B M *?mv +O ?„M /QÈB i?9+ ;BK+ +O ?²M HU+ M
F?¬M; +¦ ?²M F„ i?b ?„M pšM M?Q i`QÈ+ H¨ K°i ;½ ?²M pQÆM; M,K KQÆB +?QM +

h`QM; iB M; –K –K M´ p M;- p¬ b® ç®K HY # v i€M HQ¢M iS T?Q X >Ä +–m ?Q¨M
h?B M *?mv +O æQÌM; h K +kM; i?Q€M; ?B M K¨m çÄ b"KX M?QM; +?QM? ?„M H
ç„K +?bK i`QM; /Q •K M¦M; `U+ +O ?Ä >Ä .B K- pšM F?¬M; #` K°i iB M,M; HQÊ
H¨K i?QÆM; i´MX

>Ä +–m #¢Q HB i- H°` T?Q b m K°i i?•M i? ç½ #¨M? i`QÈM; +U+ ç°- iQ¨M i?•M
i`ÌBX

ok ?²M +O >Ä .B K H¨ ?Ä >Ä .B K HoM? +?O- b m F?B pk ?²M T?K i? i?b +U+
b€m +€B ?²M ?Q¨M p•v [m M? i?•M ?„M # ç°M; X æ M?` ?²M ?Q¨M [m M; K M; pW

ó>Ä .B KX L;QÆB H¨K ;b\ô >² GB iL i?•M i? tQ v +?mv M- ç½ +?„M i`QÈ+ K†i a

"ÎB pb [m€ T?šM M°- .mM; M? imv i b„+ +O M¨M; +¦ +?9i i€B M?Êi- +Æ ?² F?¬M
` pk ?²M +O KbM?- K€B i¦+ /¨B K–m ?Ä ?²M; Î b m HÆM; M¨M;- +ÁM i? K çQÌM;
F?B M M; v +ª i`–K ´M M?Q æQÌM; h K +kM; F?¬M; /€K M?bM M?B mX

óL M - +?9M; i F?¬M; i? ç +?Q ?„M çB- M;QÌB M¨v KB i i?` ok ?²M çB M +?9M
?„M ?ÄB i°BX >ÆM M[- M;QÆB +kM; M?bM i?'v- ok ?²M +mŠ ?„M H¨ >¢Q h?B M *
h?B M h¬M; b Q +?SX *?9M; i ç2K ?„M i`Î p - +?QM? H¨ +¬M; H Q `'i HÈMX L m
ç M KK+ iB m +?9M; i - +?9M; i çB +?mv M M¨v +?ŠM; T?ªB H¨ m´M; T?Q b Q +?
F?¬M; +?O i`b +¬M; ç¢Q +?Q M;QÆB ç•môX

•M? K„i >² GB iL `ûi H¢M? M?bM tm®M;- T?ªM; T?'i ;B®M; H9+ i`QÈ+ M¨M; +ÁM
L?bM €M? K„i +O M¨M;- >Ä .B K F?¬M; F?ÄB H'v H¨K FBM? ?½B- >² GB iL +?Q
M¨v ç®B tY pÈB ?„MX

óh M¦B `²B- ?„M H¨ #^M; ?[m +O i X >Ä .B K- M ibM? +?9M; i M?B m M,K b®M;
[m +?Q M;QÆBX G–M b m M m i€B T?¢KX æWM; i`€+? i ç®B pÈB M;QÆB F?¬M;
çB m ç¢B i`QÊM; T?m H¨K b Q\ô

R8NX *?QÆM; R83, hB K S?K+ h?¨M? *¬M;

h¨ L;mv i Î # M +¢M? K°i KU+ [m M b€i ?„M- M?QM; Km®M iW i` M K†i æQÌM; h K
p"v +?ŠM; T?ªB H¨ bQ pÈB +ÁM F?¦ ?ÆM H M i`ÌB b Q\

.B K M?Q i? M¨Q +kM; F?¬M; +¦ M;?o ç M >² GB iL +Q M?B M H¢B M¦B ` HÌB M
F?¬M; + K HÁM;- T?šM M°- i?®M; F?´- çO HQ¢B i•K ibM? F?¬M; M;WM; FQ+? ç°M
pÈB >² GB iL i`QÈ+ K„i- ?„M H¢B M?Q i? M¨Q +kM; p¬ T?€T T?€i i€+X

•M? K„i HQÈi [m >² GB iL - ?mM; ?,M; i`WM; K„i M?bM æQÌM; h K K°i +€B- iS+ ;I
M;QÌB çB iÈB ?QÈM; /Q M? ç` X

ó>B M i¢B i +¦ i? çB +?S\ >² GB iL iB m i?QXô æQÌM; h K i?ªM M?B M M¦BX

>² GB iL tQ v M;QÌB- M?bM p T?Q M K M?•M ç–m iB M H¨K +?Q KbM? ç°M; i•I
M¨M; +¦ +?9i FBM? ?QªM;X

"QÈ+ iÈB i`QÈ+ K†i æQÌM; h K- >² GB iL €v M€v M¦B, ósBM H¶B- KÈB pW `²B .B
çWM; ç wX*S p°B p¨M; M?Q p"v K¨ `ÌB çB b Q\ E?¬M; #^M; ç M/Q M? ç` +O +?9
i +kM; ?ÆM K°i M,K F?¬M; ;†T `²B- pW H9+ +¦ i? i•K bU p i•K ç„+ ç®B pÈB b€i

æQÌM; h K T?'i i v €Q- óE?¬M; +–MX*ÁM +?Q +¦ iB M p¨Q/Q M? ç` +O ok >²M æ
M?Q ç`+? M?•MXh M m çB- +?ŠM; T?ªB H¨ #` M;QÌB F?€+ M¦B i?¨M? i?B i i?O ib
iB T M?"M M´B ç•mXô

óL;QÆB ô >² GB iL M?bM ?„M +MM; pÈB K°i #°/€M; +O M;QÌB +U imv i +MM; t
H9+ i`QÈ+ ç½ #B M K'i FB - M?'i i?ÌB i?¬M; KBM? M?Q M¨M; /o M?B M +kM; +¦ +?

óL L - KÈB pW `²B M;QÆB M¦B- ?„M +kM; +¦ b€i i?–M HoM? pU+\ E?¬M; ;BÈB i?B
h¨ L;mv i çB iÈB Km°B Km°B # M M;QÌBX>„M +MM; pÈB .B K F?¬M; ;B®M; M? m
?Q¨M; FBK M?'i ç¢B- i•K iQM? M m bQ pÈB .B K i`–K ´M ?ÆMX>„M +¨M; +ªK i?'v
h K M¨vX*¦ i? H¨K +?Q Km°B Km°B +O KbM? i`Î M M F?€+ i?QÌM;- M;QÌB i` im´E

>² GB iL M?bM p T?Q ?mvM? i`QÎM;- óæQÌM; L;•M- ç•v H¨ + + i X* - ?„M ;¼B H
F?B Î a€i GK+ *?B æ¬- b m +MM; i +?QM? H¨ +MM; ?„M çB [m ç` M;K+ H°XE?¬M
bÊ M;QÆB ç½ +¦ i? F?¬M; +ÁM i?'v çQÊ+ i M[Xô

h¨ L;mv i ç½ çQ€M çQÊ+ p¨B T?–MXL;?2 p"v +kM; F?¬M; +¦ [m€ M?B m FBM? M;¢-
Qi M?B m iQ€i` p¨B T?–M +ªK FQ+?Xóh ç•v +–M T?ªB +€K ÆM M;QÆBXL;QÆB +
L Xô

æQÌM; h K H„+ ç–mXó*kM; F?¬M; iQM? H¨ ;b +ªX*?9M; i H9+ 'v H¨ ;B9T çÐ +?Q
p"v çBXæ½ `'i F?mv `²BXh +kM; Km®M ibK K°i +?¶ M;?d M;ÆBXE?¬M; [m'v `–v

.K+ +–K +® i9M; UKm®M #„i T?ªB +® w ;Bª pÌ i?ªV- æQÌM; h K /MM; ç M #QÈ+ M¨v
+?QM? H¨ Km®M ç€M? +QÊ+X*QÊ+ ``^M; >² GB iL b) ;B[KbM? H¢BX

óL;QÆB F?¬M; i? çB çQÊ+Xô æ9M; H9+ M¨vX K°i +€B H¢M? HMM; ç` i? M? •K
i?'v i?'v K„i ?Q H M- b m K°i F?„+- i`QÈ+ K†i ç½ tm'i ?B M K°i #¦M; M;QÌBX>„M
çQÊ+X*?QM? H¨ Zm, æ'm G X

óZm, ;B ;B Xa Q M;¨B H¢B iÈB ç•v\ô >² GB iL FBM? ?¬ K°i iB M;XL¦B p #®B T
æ'm G bQ pÈB ;B€Q ?Q¨M; "d "d æ¬M; +kM; T?ªB H¨ i`QÎM; #®BX"ÎB p"v ?Q¨M;
;B Xh¢B i`QÌM; ?ÊT +?QM? i?S+ i?b tQM; ?¬ i`QÎM; H½QX

E?m¬M K†i Zm, æ'm G i?b pšM M?Q i`QÈ+ F?¦ +¦ i? M?bM i?'v `äXh? M? •K +O
`'i M;QM; Hmv M U;B¨ Mm VXóJÈB pW `²B +€+ M;QÆB ç` M¦B +?mv M i ç m M;
ç9M; ç„MXL m M?Q ?„M H¨K [m'v `–v KK+ iB m +O +?9M; i XJ¨ H¨K +?Q T?Q +¬
+MM; *9+ >Q Zm M +kM; ç²M; /¢M; F?¬M; +?`m i°BXL L - M;QÆB ?ŠM H¨ #B iX
i i`¼M; v m ç M +Ð M¨Q ç®B pÈB # ?¢Xô

æQÌM; h K i`QM; K„i ?¨M [m M; +?Êi H¦2- óL¦B M?Q p"vX*€+ M;QÆB H¨ Km®M ;B
i`QM; i v +?"K `½B ;BÆ H MX

L;?2 tQM; Zm, æ'm G M¦B- i`QM; HÁM; >² GB iL F?¬M; F?ÄB [mwM? H M- óZ
ç•mX>„M H¨ #^M; ?[m +O i XL m F?¬M;- i b) F?mv M ?„M `ÌB hBM? æ'm æ¢B a•K

Zm, æ'm G H¢M? M?¢i +QÌB- M¦B,óZm M i•K i'i HQ¢M- [m M i•K i'i HQ¢M 5 L L
M;QÆB H9+ #bM? i?QÌM; i?¬M; KBM? +?9i M¨QX*?ŠM; H) KK+ iB m +O +?9M; i
M;Q¨B a•K G•K b Q\ >„M çB iW #'i +S T?QÆM; ?QÈM; M¨Q- +kM; ç m +¦ i? b) FB
ç MV KK+ iB mX.M +¦ i? iQM? H¨ +?d +¦ K°i T?–M p¢MX*?9M; i +kM; T?ªB i`€M?

>² GB iL F?m¬M K†i çÄ H M- M?QM; M¨M; +kM; iW i`QM; HÌB Zm, æ'm G F?¬M;
;bX

óE?¬M; i? çB F?¬M; +¦ M;?o H¨ +?9M; i b) ç®B M;QÆB #'i HÊBXL;QÌB i` im´BX
+¦ i? i¢K i?ÌB T?®B ?ÊT- +MM; +?9M; i çB K°i çQÌM;X*?Ì b m F?B +?9M; i ?Q¨M
çB M¨v- iU M?B M b) i`ª H¢B iU/Q +?Q M;QÆBXL;QÆB F?¬M; T?ªB ç M HB T b€i

SM; ;B9T M;QÆB ` i v- HU +?¼M K°i +€B ?²M ?Q M i?Q+? ?ÊT M?'i pÈB M;QÆB
æB M +?9M; i +kM; F?¬M; T?ªB H¨ MÆB +?mv M +? X *?d H¨ K°i i´ +?S+ ?²M bQ

GÌB M¦B +O Zm, æ'm G çWM; M¦B H¨ F?B M æQÌM; h K M;?2 tQM; K¨ FBM? M;¢
+MM; h¨ L;mv i +kM; +¦ +?9i ;B"i KbM?- Zm, æ'm G L?'i M´B iB M; p iQM? ibM?
M M i®i M?Q p"v +?S\

óæQÊ+Xh ç€T SM;Xô*•m i`ª HÌB +O æQÌM; h K ç²M; /¢M; H¨K +?Q ?mvM? Km°B

>² GB iL +¦ +?9i FBM? M;¢+ ?ÄB, óL;QÆB ç€T SM;\ô

æQÌM; h K H¢M? M?¢i M¦B, óE?¬M; +¦ M,M; HU+ T?ªM F?€M;XG¢B +¦ i? çQÊ+ ç
ç€T SM;\ "'i [m€XæB +MM; K°i +?¶ pÈB +€+ M;QÆB-i b) F?¬M; ;B9T +€+ M;QÆB

Zm, æ'm G M;¢Q M;? M¦B, óok >²M æB M +?Q # Q ;BÌM?Ì[m bU ?¶i`Ê +O M;Q
/šM ?„M iÈB /Q M? ç` `²B M #¨B-ç ?„M +MM; M;QÆB p¨.B K Î +MM; K°i +?¶ çB
HÌB ç®B pÈB M;QÆBXô

h¨ L;mv i +mM; FQM? M¦B,óo•M;Xô a m ç¦ ?QÈM; iÈB æQÌM; h K ` K°i +€B i?O
?QÈM; p T?Q i`QÈ+ çB iÈBX

æ M ;BÌ T?9i M¨v-i•K ibM? F?˜M i`QÆM; +O æQÌM; h K KÈB i?Q€M; #m¬M; HÄM
#QÈ+ ç–m iB M ç½ ç¢i çQÊ+Xæ•v +Æ ?² H¨ F i [mª i®i M?'i K¨ ?„M KQM; Km®MX

h?'v ? B M;QÌB F?¬M; çB p¨Q i`QM; b•K H•K ?„+ €K-Zm, æ'm G ?QÈM; iÈB >² GB
Km®M HQm H¢B ?„M +?S\ô

>² GB iL H„+ ç–m-ó.M b Q +kM; F?¬M; T?ªB H¨ #ÎB pb ?„M +¦ F?ª M,M; FBM? M?
+kM; +?d +¦ .B K KÈB M;?o ` XhBM? æ'm æ¢B a•K G•K F?´M; H² ` b Q- F?¬M; M
T?ªB +QM ?²M i?9 ç¦ +¦ i? iQM? H¨ `'i M?Ä- +?Q /M ;†T- ?²M i?9 FB +kM; +?Q
K bBM? ` +ªM? ;B€+Xô

Zm, æ'm G KdK +QÌB M¦B,óæ•v KÈB H¨ i?€M? M[i?¬M; KBM? +O +?9M; i Xh ;B
F?ª M,M; b) ;B9T çQÊ+ +?Q +?9M; i ;BªB [mv iK°ip'M ç F?¦ F?,M F?¬M; M?ÄXô

>² GB iL i`QM; HÁM; pW ç°M;-óv M;¨B M¦B H¨- >¢Q h?B M h¬M;\ô

Zm, æ'm G +?"K `½B ;"i ç–m-óE?¬M; b BX*¦ i? M?bM ` çQÊ+- ?„M ?ŠM H¨ `'i F?
H–M `^M; KbM? H¨ M;QÌB iU /QX*¦ H) ç•v H¨ p¬ wi?S+ +QÌM; çB mXL?QM; M?Q p
[m M ? +O ?„M +MM; pÈB >¢Q h?B M h¬M; [m M ? +kM; F?¬M; ?¨B ?Á -i?"K +?
>¢Q h?B M h¬M;XL m M?Q ç9M; H¨ M?Q i? M¨v-ç®B pÈB +?9M; i K¨ M¦B F?¬M;
i®iç TXL m +¦ i? iWi`QM; KB M; ?„M i?€K i?QM? ` ibM? ?m®M; +?m˜M t€+ # M
pÈB HB T ?²M ?¨M? ç°M; b m M¨v +O # ?¢-ç2K +¦ ``'i i®iç T +?¶Xô

>² GB iL K†+ /M #B iiW M?bM iW Hwi`Q-#ªM i?•M ?ŠM H¨ OM; ?° Zm, æ'm G -
T?¦ +?QM? H¨ i¬M; K¬M +O æQÌM; L;•M-i`QM; HÁM; M¨M; #'i ;B€+ H¢B +¦ +?9i #
h?B M h¬M; +?9M; i ?B M i¢B ç½ #B ip`i`Q ç¢B F?€B `²BX*?d H¨ #ÎB pb F?¬M;
M M KÈB F?¬M; i? ç°M; i?OX*–M ;b T?ªB ç®B T?¦ i? K M;QÌB M¨v +?S\ G'v im´B
+?d #'i [m€ H¨ K°ii K ç¢B ç iY Uç iY çÌB i?S # V K¨ i?¬BXæ®B pÈB #Q K"i # Mi`
+¦ F?ª M,M; #B i`ä M?B mXô

Zm, J` +QÌB-óL? ç–m M;®+- M;QÆB [mª M?B M H¨ [m M i•K i'i HQ¢M 5 aU ibM
K°i M;mv M M?•M i ;B[?„M H¢BXGw /Q F?€+ +?QM? H¨ pb M;QÆBX*¦ i? M?bM
ç¦XE?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M-?„M [mª i?"i``'i tm'ib„+-imv i F?¬M; FûK ?ÆM h¨
M?Q H¨ tSM; pÈB M;QÆBX*¨M; +MM; M;QÆB ;B®M; M? m +¦ çQÊ+ b€i i?–M HoM
M?•M i¨B tm'ib„+Xô

óL?QM; H¨-M;QÆB M m Km®M +MM; ?„M +MM; K°i +?¶-i?•M T?"M +O ?„M +?QM
;B M?"T ok >²M æB MX>ÆM M[pb ok >²M æB M H"T K°i +?9i +¬M; H Q-ç` p`çQ
?Q¨M; # ?¢ ?ŠM H¨ +kM; +¨M; / /¨M; iB T M?"M ?„M K°i +?9iXô

óoB + M¨v F?¦ +¦ F?ª M,M;Xô *S pB + i` M K†i +¦ +?9i çÄ #WM;- M?QM; >² GB i L p
+O Zm, æ'm G - óZm, ;B ;B - i H¨K b Q +¦ i? i?mv i T?K+ ?„M çB ç®B T?¦ i¬M;
i?"i- >¢Q h?B M h¬M; ç½ ˜M +Q- +?9M; i F?¬M; i`ªK +MM; ;B i imv i F?¬M; çQÊ+

Zm, æ'm G i`–K ;B¼M; M¦B,óL L - HÌB M¨v M;QÆB F?¬M; M M M?„+ iÈB i`QÈ+ K
h?B M h¬M; ?"M w b•m ç"KXL m M?Q H¨ +?¼M K°i i`QM; # - i`QM; i?QÊM; i K K-
F?ŠM; ç`M? +?QM? H¨ >¢Q h?B M h¬M;XG9+ i`QÈ+- æQÌM; >¢Q ç€M? +? i iB M 1
F?´ ç M KS+ F?¬M; Km®M b®M; M[X*?9M; i +MM; >¢Q h?B M h¬M; ôi?Ov ?Ä #'i
K¬M iWM; H¨ ç M?'i i?B M ?¢ i¬M; K¬M M¨v- iMv i?ÌB ç m +¦ i? H¨ ç`M? F?B i¢+
p"v- >¢Q h?B M h¬M; M?'i ç`M? +–M T?ªB ?Ov /B iXô

>² GB i L +ÁM Km®M M¦B i? K +€B ;b ç¦ M[- H¢B #` Zm, æ'm G M•M; i v H M `
M;QÆB Km®M i®i +?Q ?„M- p"v i?b ?½v F?mv M #ªQ ?„M ;B M?"T ok >²M æB M çB
T?QÆM; T?€T ;BªB [mv iXPi M?'i H¨ HB T ?²M ?¨M? ç°M; +O +?9M; i pšM T?ªB
+MM; [mv i ç`M? M?Q i? M¨Q- F?¬M; T?ªB H¨ M;QÆB ? v i +¦ F?ª M,M; i€+ +?O-
p¨Q [mv i ç`M? +O # ?¢X"'i [m€- M;QÆB +MM; ?„M çSM; +?mM; K°i +?¶- i?"i bU
M;QÌB i` im´B M¨v +kM; `'i F?¬M; i²BXG9+ i`QÈ+- F?B K¨ iW a€i GK+ +?B æ¬ çB `
?„M +kM; F?¬M; +¦ +?B K iB M M;?B +O M;QÆB- [mª i?"i H¨ ç€M; [mwXô

>² GB i L H¨ K M; i?2Q i•K ibM? #'i M i`Î p /Q M? ç` - #ÎB pb M¨M; T?€i ?B M-
M M T?ªB ç®B K†i pÈB æQÌM; h K M?Q i? M¨QXaU ibM? ok >²M æB M +kM; F?¬
[mv i ç`M?- K¨ #'i Hm"M i? M¨Q- +?Q /M H¨ æQÌM; h K i?"i bU ç½ i?Q€i Hv >¢Q h?
+MM; ?„M +kM; ç½ H¨ çSM; Î i? ç®B H"TX

>² GB i L iWM; F?¬M; +?d K°i H–M Km®M ç2K ?bM? #¦M; æQÌM; h K t¦ çB F?ÄB i
H¨- M¨M; F?¬M; H¨K çQÊ+XJÈB pW `²B F?B çQÊ+ ;†T H¢B ?„M ç½ ç2K ç M +?Q
pÈB i'i +ª M?[M; +?mv M pmB p i`QM; K°i M,K M¨v +°M; H¢B i?"K +?Q +ÁM M?B m

æQÌM; h K çB i?2Q h¨ L;mv i çB p¨Q i`QM; /Q M? ç` +O ok >²M æB M- i`QÈ+ iB
i?–M HU+ /Á tûi [m MÆB M¨vX•M? K„i HQm +?mv M- çÆM ;BªM H¨ [m M b€i iQM?
M¨v- M;Q¢B i`W M?[M; M?•M im–M i` - M?[M; M;QÌB F?€+ ç m ç½ iU [m v p i`QM
.B K FB H¢B ç M; çSM; Î +Y H m pªBX

J„i i?'v h¨ L;mv i ç2K æQÌM; h K /šM i?2Q i`Î p - ?„M F?¬M; F?ÄB bYM; b®i K°i +?9
tm'i ` €M? K„i F K i?2Q w ?ÄBX

h¨ L;mv i ?QÈM; ?„M F?) H„+ ç–m- /šM i?2Q æQÌM; h K çB iÈBXæ2K HÌB Zm, æ'm
H¢B K°i H–MX

ó*€B ;b\ >„M T?ªB +MM; Î K°i +?¶ pÈB +?9M; i ç M i"M H9+ ?¨M? ç°M; +?'K /Si\ô
+?QM? KbM? H9+ i`QÈ+ i¢B b Q H¢B t9+ ç°M; M?Q i? XL m M?Q F?B ç¦ ç +?Q +¶
+kM; +ÁM i®i ?ÆM bQ pÈB çB i?2Q ç°B M;kXPi M?'i ?„M `ÌB çB b) F?¬M; i? ;†T ç

L;[F?Q h¨ L;mv i M?'M K¢M? i? K p¨B T?–M-óæ•v H¨ K M? H M? +O Zm, i`QÎM;
M M bmv M;?o M?B m [m€Xô

.B K ?mM; ?,M; i`WM; K„i M?bM æQÌM; h K K°i +€B- óhB m iY- M;QÆB M?È F„ +
;–M L L - i b) H"T iS+ ;B i M;QÆBXô

æQÌM; h K KdK +QÌB- HQ¢B M;[F?Q #bM? i?ªM M¨v +O ?„M [mª i?"i +¦ H¨ KMB p
+¦ M,M; HU+ ç¦ b Q\ô

óL;QÆB ôGY ;B"M K¨ .B K ç M; €T +? +Æ ?² i?Q€M; +€B H¨ #WM; H M- ç9M; H
æQÌM; h K- K°i •K i? M? •K M?m i`mv M iÈBX

óE?mv `²B- ç m M;?d M;ÆB bÈK K°i +?9i çBXô

L;?2 i? M? •K 'v- i`Q ¦+ .B K `mM H M- ?„M çQÆM; M?B M #B i H¨ B ç½ M¦B M?[
tQ v M;QÌB çB p¨Q H m pªBX

G9+ M¨v- >² GB iL +MM; Zm, æ'm G ç²M; i?ÌB [m v H¢B- €M? K„i >² GB iL M?b
æQÌM; h K +kM; ç M; [m v ç–m H¢B M?bM p T?Q M¨M;X•M? K„i ? B M;QÌB iB T
GB iL i`QM; €M? K„i i`¨M M;"T p tBM H¶BXJ¨ æQÌM; h K H¢B +?d H¨ KdK +QÌB- H
p Qm M?½ ?Q¨M K„ FB X

*?mB p¨Q H m pªB- æQÌM; h K +kM; F?¬M; +¦ H¢B ?QÈM; iÈB .B K ç M; M;²B Î i`Q
F?B m F?Q+?- +kM; ibK K°i ;¦+ H m M;²B tm®M;- F?Q M? +?•M #„i ç–m im Hmv MX
;B€+- E?¬M; +?d H¨ ç®B pÈB .B K- K¨ +ÁM +¦ h¨ L;mv iX

J°i ç K F?¬M; M¦B +?mv M- b€M; bÈK ?¬K b m- b m F?B æQÌM; h K +?'K /Si im Hr
i`QM; H m pªB- F?¬M; H•m i`QÈ+ ç¦ h¨ L;mv i +MM; .B K ç m ç½ i`QÈ+ b m `ÌB çB

æQÌM; h K bY b M; H¢B F ?Q¢+? +MM; T?€M çQ€M +O KbM?- H9+ M¨v KÈB çB `

ó•M +?9i ;b çBXô J°i #¨M i v M?Ä i`„M; MäM /m¶B ç M i`QÈ+ K†i- çQ +?Q K°i F?®
HQÆM; F?¬X*?QM? H¨ >² GB iL X

hB T M?"M i?U+ p"i- æQÌM; h K ?QÈM; >² GB iL ;"i ;"i ç–mX

>² GB iL i?'T ;B¼M; M¦B, óL;¨v ?¬K [m i?"i bU tBM H¶BXh +kM; F?¬M; #B i b) K
iQ€B HÈM M?Q p"vX"'i [m€ Zm, ;B ;B ç®B pÈB M;QÆB +kM; F?¬M; +¦ €+ wXo` i`
H–M M¨v K¨ +?9M; i ibK FB K +Æ #ªM ç½ ibK çQÊ+ `²BXæÊB ç M b m F?B ?Q¨M i
+kM; +¦ i? `ÌB çBXô

æQÌM; h K H¢M? M?¢i M¦B, óh ç M; M;?o ``^M; M;QÆB Km®M i?mv i T?K+ i ;B M

>² GB iL M?Q M KB M; +QÌB- M?'i i?ÌB H¨K ?Q +Ä +?mM; [m M? i`Î M M T? B M
M¦B çM XL?[M; HÌB M?Q i? i +kM; F?¬M; T?ªB +?Q iWM; M¦B [m pÈB M;QÆBXô

æQÌM; h K M?bM M¨M;XóL;QÆB H¨ K°i M[?¨B iY i?¬M; KBM?Xô

>² GB iL i?Î /¨B K°i iB M;- óh H¨ M;QÌB +O ok >²M æB M- ``'i M?B m H9+ i?•M #
b m M¨v +¦ +Æ ?°B i b) #²B i?QÌM; M;QÆBXô

æQÌM; h K H„+ ç–m- óL;QÆB F?¬M; T?ªB M¦B +?9M; i H¨ #^M; ?[m b Q\ L?Q p"v
#²B i?QÌM;XJ°i p` S?QM; >¨Q æ'm G +?`m ;B9T i #„i ç HK+ ?²M i?9- ç®B pÈB #
[m€- i ``'i iÁ KÁ- ç M i°i +MM; H¨ KK+ iB m ;b K¨ H¢B +¦ i? F?B M +?Q ok >²M æ
M?B m + Q i?O M?Q i? \ô

G9+ ?ÄB ` M?[M; HÌB M¨v- ?„M ç½ /MM; ? i F?ª M,M; H¨K +?Q KbM? çB K ç¢K iU
M?B m +ÁM +¦ +?9i F?˜M i`QÆM;X>² GB iL +¦ i`ª HÌB p'M ç M¨v +O ?„M ? v F?¬
h K T?€M çQ€M ` çQÊ+ i?€B ç° +O M¨M; ç®B pÈB KbM?X

>² GB iL M;˜M; ç–m M?bM +?mM; [m M?XG9+ M¨v KÈB ?¢ ;B¼M; M¦B, ó*?9M; i
+QÌM; ç¢B- +¦ F?ª M,M; ;†T T?ªB T?B M iQ€BXob Km®M +?„+ +?„M- KÈB +¦ M?B
H9+ i?"i bU ;†T T?ªB KK+ iB m ç¦ M;QÆB +?9 w iU #ªQ p KbM?Xo T?–M +?9M; i
i?¬M; KBM?- F?¬M; +–M i M¦B M;QÆB +kM; çQ€M çQÊ+ K¨Xô

sm'i ç°M; S?QM; >¨Q æ'm G +MM; M?B m + Q i?O M?Q i? - +kM; +?d +¦ KQÌB p¢
+O >² GB iL H¨K æQÌM; h K ``'i ?¨B HÁM;- i` M K†i iQ€i ` p FBM? M;¢+- M?QM;
#bM? i?QÌM;- i?–M b„+ F?¬M; +¦ iQ€i ` #'i +S +€B ;b bÆ ?ÎX

>² GB iL KÎ HÌB +?mv M ç i¨BXóJ°i M,K i`QÈ+ H9+ +?9M; i T?•M F? B- M;QÆB
``'i HÈMXJ†+ /M M;¨v ?¬K [m F?B ;†T K†i M;QÆB pšM H¨ H¢M? ;B€ M?Q p"v- M?Q
M?B mXhU ?² +¨M; i? K i`–K ´M- +kM; F?¬M; +ÁM +¶ F?Q iS+ ?mv i iBM? i`QÈ+

æQÌM; h K KdK +QÌB M¦B, óL;QÆB +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ;B®M; M?Q p"v b Q\ æW
MÆB ç¦ çB iÈBXô

>² GB iL i?Î /¨B K°i iB M;- óaQ T?K pb ç iB m i`W F?Q iS+ ?mv i iBM? i` M M;QÌ
iBM? HU+- i`ªB [m M?B m T?QÆM; T?€T çB m /QÐM; KÈB t2K M?Q F?¬B T?K+ çQ
H¨- i +ªK ;B€+ çQÊ+ M;QÆB iU ?² bQ pÈB i /QÌM; M?Q ?²B T?K+ +ÁM i®i ?ÆMX

F?¬M; ?ÄB- #'i [m€- M m M?Q M;QÆB i?"i bU F?¬M; +¦ +?¶ Î i?Q+? ?ÊT- p"v i?b +
çBXaQ T?K M?'i ç`M? b) +?'T M?"M M;QÆBXô

æQÌM; h K F?¦2 KB M; +?¶ iQ€i ` K°i iB H½M? wXóhQM? i?Y çBXok >²M æB M
h¬M; i? M?Q MQÈ+ HY Xæ²M; w i?m HQm i - K°i M;QÌB tm'i i?•M iW >¢Q h?B M h

>² GB iL M?Q M KB M; +QÌB- óL?Q p"v T?ªB t2K M;QÆB +¦ i? çª ç°M; bQ T?K +
çQÌM; `²B- M;QÆB +–M +?m˜M #` +?Q i®i- +MM; i çB +MM; K°i +?¶X*?9M; i H"T
hBM? æ'm æ¢B a•K G•K- H9+ M¨Q +kM; +¦ i? ;†T T?ªB +¬M; FQ+? +O +QÌM; ç¢B

æQÌM; h K i`QM; HÁM; pW ç°M;- óJK+ iB m +O +€+ M;QÆB Î b•m i`QM; hBM? æ

>² GB iL ;"i ;"i ç–m- óh?ÌB ;B M K¨ +?9M; i iÈB MÆB M¨v +kM; F?¬M; M;„M- M
KK+ iB m T?ªB Î i¢B p` i`Q i`mM; i•K hBM? æ'm æ¢B a•K G•K i•KXôL¨M; bÎ /o M¦B
iQM M?B K ç®B pÈB æQÌM; h K ` - +kM; H¨ #ÎB pb F?¬M; +¦ Hw /Q ç ?Q¨B M;?B a
M¨v T?€B ` +QÌM; ç¢B i? HU+- çWM; M¦B H¨ K°i M;QÌB æQÌM; h K- +QB M?Q H¨
bBM? ` ªM? ?QÎM;Xæ®B pÈB M¨M; K¨ M¦B- +?d H¨ /šM æQÌM; h K [m çQÌM; K¨ i?
w +MM; æQÌM; h K çB +MM; K°i +?¶- F?¬M; iU ;B€+ Km®M iB T +"M ç M i? ;BÈB

æÆM ;BªM i` Q ç´B p¨B +•m- æQÌM; h K +kM; ç½ +?B K çQÊ+ `'i M?B m iBM iS+
i`mM; i•K hBM? æ'm æ¢B a•K G•K- ç•v +kM; H¨ T?€M çQ€M +O ?„MX

G9+ M¨v- i? M? •K Zm, æ'm G p M; H M- ósm'i T?€iXô

h`QM; H9+ æQÌM; h K +MM; >² GB iL M¦B +?mv M pÈB M? m- # Q ;²K +ª /Q M? i
H¢B- iQ¨M #° /Q M? ç` ç½ çQÊ+ +?dM? Hw ?Q¨M i'iX

>² GB iL FûQ i v €Q æQÌM; h K- H9+ M¨v KÈB `ªQ #QÈ+ çm´B i?2QXæQÌM; h K
.B K K M; p K†i #'i i?B M +MM; h¨ L;mv i pÈB p K†i #bM? i?ªM +kM; ç½ i?2Q b m
G M?Q i`QÈ+ H¨ K°i i`QÈ+ K°i b m- +?d #'i [m€ H9+ M¨v ç°B M;k Î i`mM; i•K iW #
M;QÌB K¨ i?¬BX

.B K çB Î T?Q b m æQÌM; h K- +€B M?bM +?ÁM; +?¼+ +O ?„M ;•v +?Q æQÌM; h K
b m HQM;XL?QM; æQÌM; h K +kM; F?¬M; +¦ ç w M?B m- ;½ .B K M¨v +ÁM F?¬M; ç
pÈB ?„MX

h`ªB [m K°i ç K i`–K iQ- H9+ M¨v çQ+? .B K ç½ F?¬B T?K+ i? M? idM?- ?„M #B
KbM? M?Q i? M¨Q +kM; p¬ T?€T ç°M; ç M æQÌM; h KXL m F?¬M; b) +?d H¨K +?Q
+MM; >² GB iL i M pÐXJ†+ /M iW K†i M;Q¨B M?bM H¢B æQÌM; h K +MM; >² GB i
M?QM; ?„M ç®B pÈB €M? K„i +O >² GB iL i?"i bU ç½ [m€ [m2M i?m°+- ç•v +?QM
i?'v >² GB iL /MM; €M? K„i ¬M M?m M?Q i? M?bM K°i M K M?•MX

o®M M¦B M[M?•M H¨ KšM +ªK- M K M?•M F€ i?"i +kM; KšM +ªK M?Q p"vX

L?'i H¨ .B K p®M i•K ibM? pšM ç m ç†i Î i` M M;QÌB >² GB iL - HQ¢B +ªK ;B€+
+ªKX.B K ç½ M;?o F„- i`QM; hBM? æ'm æ¢B a•K G•K M¨v M;mv +Æ iS T?Q XE?¬
+?ŠM; H) +ÁM F?¬M; i? HÊB /KM; i'i +ª M?[M; ;b +?mM; [m M? b Q\

æQÌM; h K +MM; >² GB iL b¦M; p B çB i`QÈ+- ç²M; i?ÌB v M H†M; [m M b€i ç°B M
+?mM; [m M?X>„M +¦ +?9i FBM? M;¢+ T?€i ?B M- Zm, æ'm G +MM; *9+ æ'm G ?
?¬ SM; HšM M? m- Î i`QM; i`"M ?bM? M¨v- M;Q¢B ;BÈB iU ?² #` M;,M +€+? #ÎB F
æ'm G X

æQÌM; h K F?¬M; /€K bY /KM; H K M;•M HoM? pU+- ?„M H9+ M¨v ç M; Î i`QM; ç¦-
ç°M; /Q HoM? pU+ bBM? ` iB T t9+ +MM; F i ;BÈB T?ÁM; M;U i¢Q M M iW F?Q iS-
#¼M ?¼ H"T iS+ b) bBM? ` +ªM? ;B€+ ç®B pÈB KbM?X

Zm, æ'm G çB T?Q i`QÈ+ #„i ç–m ;B i®+X*ª ç°B M;k M? M? M?Q +?ÈT H M p¨Q i
æQÌM; h K +?QM? H¨- /¼+ i?2Q çQÌM; çB M¨v +?Q /M ;†T T?ªB K°i Qi +QÌM; ç¢B
+kM; F?¬M; +¦ T?€i ç°M; +¬M; FQ+?- +?d H¨ iW t M?bM ç°B M;k çB iÈB K¨ i?¬BX

_'i M? M? ?„M ?B m çQÊ+ i¢B b Q H¢B +¦ HQ¢B ibM? ?m®M; M¨v T?€i bBM?- #ÎB
S?QM; >¨Q æ'm G FB XL,M; HQÊM; p•v [m M? [m˜M i¢B ç°B M;k +?mM; [m M? ;B®
FB +?QM? H¨ mv ?B T ç®B pÈB M;Q¢B ;BÈB ?²M i?9X> B ;½ S?QM; >¨Q æ'm G ç
?²M i?9 +¦ + M çªK t9+ T?¢K +?S\ "ÎB p"v- ç°B M;k ç M iW ok >²M æB M M¨v +kM; iE
i?ÌB ;B MX

L?QM; H¨- i?2Q #QÈ+ çB F?¬M; M;WM; iB M iÈBXh`QM; HÁM; æQÌM; h K #„i ç–m
?B M i¢B ?„M +,M #ªM p¬ T?€T HQm H¢B Fw ?B m +?Q hB m okX*?Q /M ç H¢B- M
i•K b•K H•K- +kM; F?¬M; i? M¨Q M?bM i?'vX

E?¬M; B +¦ i? +¦ çQÊ+ K¼B +?mv M M?Q w- b m F?B i?¨M? +¬M; ;B M?"T # M
T?ªB M M ç X

óL;?d M;ÆB i¢B +?¶Xô æB çO ? B + M? ;BÌ- Zm, æ'm G ç M; /šM ç–m #'v ;BÌ KÈB

L?[M; + Q i?O ok >²M æB M H"T iS+ i¢Q i?¨M? K°i pÁM; i`ÁM- T?•M ` K'v M;QÌB T
F?€+ H"T iS+ iB M p¨Q i`¢M; i?€B M;?d M;ÆBXh`QM; +ª [m€ i`bM? F?¬M; M;QÌB

>² GB iL M?bM æQÌM; h K K°i +€B- +?d +?d p¨Q # M +¢M? KbM?Xv #ªQ ?„M M;²B
æQÌM; h K M;²B tm®M;- h¨ L;mv i +MM; .B K ç½ K°i iª K°i ?[m M;²B Î ? B # M >² G

>² GB iL M?Qm K¨v- pW Km®M T?€i i€+ i?b H¢B i?'v æQÌM; h K `'i iU M?B M #
KbM? M;²B tm®M;- ? B K„i # ?ÊT- p K†i çB K ç¢K Qm M?½- p•M ç¢K T?QM; F?BI
T?€i bBM? +?mM; [m M? /QÌM; M?Q ç m F?¬M; +¦ [m M ? pÈB ?„MX

>² GB iL T?€i ?B M- KbM? ç½ +¨M; M;¨v +¨M; M?bM F?¬M; i?'m M K M?•M M¨v `²

*?QM? H9+ Zm, æ'm G imv M #® M;?d M;ÆB- æQÌM; h K +kM; ç½ T?€i ?B M F i ;
K'iXhW F?B t•K M?"T hBM? æ'm æ¢B a•K G•K- ?„M ç½ i?'v çQÊ+ F?¬M; Qi ?²M i
M?B M ?B m çQÊ+ F?QªM; +€+? ç M i`mM; i•K b•K H•K +kM; ç½ H¨ +¨M; M;¨v +¨M
M¨v +?QM? H¨ KbM? F?¬M; +¦ M?B m +Æ ?°B +?Q H„KXGÁM; ?„M bÈK ç½ # v ç M
F?Q+? +O .B K [mª i?"i F?¬M; +¦ i•K iQ ç wX

G K M;•M HoM? pU+ H†M; v M iW /QÈB i?•M T?€i ` - æQÌM; h K ?¨M? ç°M; ç9M; H
iBM? i?–M HU+ ?ÆM M;QÌB +MM; pÈB bU v K ?° +O H K M;•M i?ªQ- +ªK ;B€+ +O
i?ªQ `'i M? M? çQÊ+ KÎ `°M; ` X

G9+ M¨v- ?„M +kM; F?¬M; T?ªB Km®M çB M?bM `ä +€B ;b +ª- ? i F?ª M,M; ?QÈM;
+ª M?[M; F?Q iS+ +¦ i? +ªK M?"M çQÊ+X

L m M?Q H9+ M¨v +¦ M;QÌB +˜M i?"M [m M b€i- b) T?€i ?B M H K M;•M i?ªQ i` M K
K°i +€+? M?`T M?¨M;- +€+ HQ¢B iBM iS+ ;B®M; M?Q imv i T?B M #bM? i?QÌM; i
h KX*S pB + K¶B K°i ç–m iBM iS+ ç m H¨ KÆ ?² F?¬M; `ä- M?QM; +?QM? H¨ #^M;
HU+ +O KbM? p"M +?mv M iÈB +U+ ?¢M- `'i M? M? ibK FB K i?S K¨ KbM? Km®M

J°i +¶ F?Q iS+ +QÌM; ç¢B tm'i ?B M i`QM; T?¢K pB /Á tûi +O H K M;•M HoM? pU+
?²M i?9 +QÌM; ç¢B i`QM; hBM? æ'm æ¢B a•K G•KXæ M p` i`Q #¼M ?¼ ç M; çSM;
+¦ im pB i?'T ?ÆM # p¢M M,KX*kM; +?QM? #ÎB pb M?Q i? - ? B p` S?QM; >¨Q æ'
i"T i`mM; iBM? i?–M- +˜M i?"M +ªK i?K M?[M; #B M ?¦ +?mM; [m M?XL m M?Q H¨
+?Q /M çB HB M #®M + M? ;BÌ- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +–M M;?d M;ÆBXJ¨ Î MÆB M
i`¢M; i?€B i®i M?'iX

GB MiB T M?[M; F?Q iS+ +QÌM; ç¢B t i [m i`QM; ç–m æQÌM; h KXæ¦ ç m H¨ F?Q
i`Î H M- K†+ /M F?¬M; FûK- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB H¨ çB m ?„M Km®M ibKX>„M
iS+ +O hB m ok- F?Q iS+ [m2M i?m°+ +MM; ?²M HU+ bQ pÈB KbM? ?ŠM H¨ F?¬M

:B i,M; +ªK ;B€+- ç°i M?B M- ç9M; H9+ iBM? i?–M HU+ +O æQÌM; h K b„T ;B i,M
iS+ +U+ F€ +m²M; T?€+? tm'i ?B M i`QM; T?¢K pB +ªK i?K +O H K M;•M HoM? pU

h`QM; M?€v K„i ? B +¶ F?Q iS+ M¨v tm'i ?B M- æQÌM; h K +?d +ªK i?'v ç¢B M½Q K
i¢ ç"T M€i- +ª M;QÌB F`+? HB i çQ+? `mM `˜v- ? B K„i KÎ iQXP K°i iB M;- T?mM

K†i i`Î M M K°i Kª M? i€B M?Êi- H”T iS+ i`Î M M ?Q M?QÊ+X

ó*?mv M ;b tªv ` \ô >² GB iL H¨ M;QÌB T?ªM SM; ç–m iB M- H9+ æQÌM; h K b„T ?„MX

G9+ i`QÈ+ +ÁM bBM? HQM; ?Q¢i ?´- i¢B b Q i`QM; M?€v K„i H¢B ç°i M?B M M?Q >² GB iL FBM? ?½B- p°B p½ ç2K ?²M HU+ +O KbM? H'v T?QÆM; i?S+ M?m ?Á h KX

L?QM; M¨M; H¢B T?€i ?B M- ?²M HU+ i`QM; +Æ i? æQÌM; h K ? ibS+ bmM; K½M ?ÆB i?Î +O ?„M H¢B i?”T T?–M v m Èi- M;½ p¨Q i`QM; #° M;U+ K K K¢B +O >² G

h?•M ªM? +?Êi H¦2- Zm, æ'm G +MM; *9+ æ'm G +Æ ?² ç²M; i?ÌB çB iÈB # M +¢M +kM; ç²M; /¢M; FBM? M;¢+- +?d +¦ .B K H¨ iQ€i ` p¨B T?–M M?bM +¦ +?9i ?ª ? X

Zm, æ'm G çB K K°i M;¦M i v p¨Q KB i•K æQÌM; h KXJ°i +¶ F?Q HQm #,M; H½M? iB M p¨Q i`QM; ç¢B M½Q æQÌM; h K- H¨K i`Q ¦+ ?„M `mM H M K°i +?9i- ?ÆB i?Î H9 M?QM; +¦ p ? i bS+ M†M; M XhU M?Q K°i M;QÌB +? i çm®B pW KÈB #Á H M i` M iWM; M;KK iWM; M;KK HQÆM; F?QX

>² GB iL F?¦ ?B m M?bM p T?Q ? B p` S?QM; >¨Q æ'm G - ?bM? K¢Q +O Zm, æ `ä- M?QM; K°i # M H¨ *9+ æ'm G p K†i ç–v FBM? M;¢+X

óhB m iY M¨v `'i F?¬M; i²B 5 >„M ?ŠM H¨ i?B i`B M K°i HQ¢B M,M; HU+ iBM? i?–M +?mM; [m M?XJ¨ b m F?B ?„M T?¦M; i?Q+? iBM? i?–M HU+- M; v +ª i +MM; Zm, J +¦ T?€i ?B MXô

>² GB iL p°B H H M, óo”v i¢B b Q ?„M H¢B i`Î M M i? M¨v\ô

Zm, æ'm G i`–K ;B¼M; M¦B, ó>ŠM H¨ H9+ ?„M /MM; iBM? i?–M HU+ /Á tûi ;†T T? T?€T +?®M; çÐ- ?ÆM M[ +ªK M?”M çQÊ+ iBM? i?–M HU+ +O ?„MXJ¢M? K) ûT iBM i`Î H¢B- çB m M¨v KÈB F?B M ?„M #` i?QÆM; M†M;X>„M b) H”T iS+ idM? i€Q H¢B

æQÌM; h K i?–M +?Q /–M /–M ?²B T?K+- +ªK ;B€+ ç m ç–m Km®M MSi ` bmwi M[ b m F?B G K L;•M >Q¨M; H–M i?S ? B ;B€+ idM?- ?„M +kM; H¨ H–M ç–m iB M +?`m M[+ÁM H¨ i` M iBM? i?–M HoM? pU+ K¨ KbM? +kM; F?€ K ?B mXS?ªB #B i `^M; M;•M HoM? pU+ +?QM? H¨ #Q K”i- i?'K p¨Q p”i +?'i F?¬M; ;•v iB M; ç°M;- K¨ ? B M?B M tm'i ?B M FB ?B M M?B M H¨ T?€i ?B M ` bU i²M i¢B +O ?„M KÈB T?¦M; KbM? #` +„M i`ªX

J†+ /M #` i?QÆM; M†M;- M?QM; M; v i`QM; M?€v K„i #` +„M i`ª- iBM? i?–M HU+ + ç†+ #B i `ä `¨M;XL;Q¢B i`W ? B F?Q iS+ +QÌM; ç¢B +U+ F€ FBM? F?OM; 'v ` - +A i?2Q i?U+ HU+ T?€M çQ€M- F?Q iS+ M¨v ?ŠM H¨ t'T td KbM?X

æ€M; iB +- æQÌM; h K F?¬M; i? +¦ M?B m i?ÌB ;B M çB +ªK i?K- M?QM; ?„M +Æ iB m K¨ KbM? Km®M ibK ç½ ibK çQÊ+ `²BXG9+ M¨v ?„M K†+ /M T?ªB +?`m i?®M; H¢B p¬ +MM; i?QªB K€B- #ÎB pb ? B F?Q iS+ H¨K ?„M #` iBM? i?–M HU+ +„M i`ª i ç M i`bM? ç° €T çªQ +ª ? B ;½ S?QM; >¨Q æ'm G # M +¢M? ?„MX

aU F?˜M i`QÆM; i`QM; HÁM; iW iW #m¬M; HÄM;- w i?S+ æQÌM; h K /–M /–M F?¬ i?ªv # M M;Q¨B- i?S K K K¢B b m ;€v +MM; pÈB KMB i?ÆK M?¨M M?¢i ç¦ ?„M çQÆM H¨- i?•M i? >² GB iL K†+ /M +¦ i? bBM? ` HU+ /K ?Q†+ ç®B pÈB ?„M- M?QM; ?Q†+ i•K ?²M +O ?„MX

:„M; bS+ K°i +?9i- /QÈB bU i`Ê ;B9T +O >² GB iL - æQÌM; h K M;²B i?ŠM; /”v- H9 ? B K„i +O ?„M ªK ç¢K- M†M; M i?Î /®+ H¨K ?„M M?bM [m +¦ +?9i +?”i p”iX

óæQÌM; L;•M- ç½ tªv ` +?mv M ;b\ô >² GB iL i?'v æQÌM; h K F?¬B T?K+ H¢B- i` #m¬M; HÄM;X

æQÌM; h K KB M +QÐM; M?bM ? B p` S?QM; >¨Q æ'm G i`QÈ+ K†i K°i +?9i- +QÌ t2K tûi ibM? ?m®M; +?mM; [m M? K°i +?9i- ibK FB K +¦ ?²M i?9 M¨Q i?Q+? ?ÊT pI

B #B i- H¢B ;†T T?ªB K°i i²M i¢B ç†+ #B i +QÌM; ç¢BXL¦ +Q M?B M +¦ i? #„i çQÊ
H¢B ?QÈM; i T?€i ` iBM? i?–M i`MM; FQ+?XL m M?Q F?¬M; T?ªB i T?ªM SM; M
i?b K'i K¢M; `²BXô

*9+ æ'm G M?½M ibM? b€M; H M- /MM; •K i? M? •K M?m ç†+ #B i +O ?„M ?ÄB, ó
J¢M? K) +Ð M¨Q\ Í ?QÈM; M¨Q\ô

æQÌM; h K F?ŠM; ç`M?, óPi M?'i +¦ +'T #"+ ?²M ç'm H XhBM? i?–M HU+ +O i i`
#"+ t2K M?Q F?¬M; i²B- Km®M iW t çª i?QÆM; ç M i - Qi M?'i +kM; T?ªB H¨ ?²M
M FB Xô oW M¦B- i v ?„M +?d ç M ?QÈM; K¨ H K M;•M HoM? pU+ +O KbM? T?
?„M +kM; F?¬M; +¦ ;B'm /B KX

L;?2 çQÊ+ # +?[?²M ç'm H - *9+ æ'm G F?¬M; F?ÄB M?Qm K¨v- ó*?d +¦ +'T #"+
i?b iU ?² +kM; F?¬M; T?ªB KK+ iB m +?9M; i Km®M ibK FB KXL;QÆB +¦ T?ªB H¨

GÌB æQÌM; h K çQÆM; M?B M H¨ M¦B /®B- ? B M¦B i?¨M? K°i- +QÌM; ç¢B M¦B i?¨M
M¦B, ó*K i? i +kM; M¦B F?¬M; `ä H„K- #ÎB pb i`QM; M?€v K„i ç¦ iBM? i?–M HU+
L;Q¨B KB M; K†+ /M M¦B M?Q p"v- i`QM; HÁM; M?QM; H¢B •K i?–K +QÌB H¢M?- +€
b) F?¬M; ? v ç•mX

L m M?Q F?¬M; T?ªB ? B +¶ F?Q iS+ H¨K +?Q æQÌM; h K ?bM? /mM; ` bU +QÌM;
i`QM; M?"M i?S+ +O ?„M- +kM; +?d +¦ T?K i?•M H9+ +?Q iU T? KÈB ;•v +?Q ?„M
F?OM; M¨vXJ¨ ?B M M?B M H¨ ? B ;½ S?QM; >¨Q æ'm G i`QÈ+ K„i F?¬M; H¨K çQÉ
iBM? i?–M /Á tûi +O æQÌM; h K H9+ i`QÈ+ iUm iQÆM; çQÆM; pÈB M?„+ M?Î +?Q
?¼ H¢B b) F?¬M; +?m˜M #` K°i +?9i b Q\

*9+ æ'm G +MM; Zm, æ'm G HB + M? m- Zm, æ'm G M¦B, ó"'i Hm"M M?Q i? M
t2K K°i +?9iXJK+ iB m ?ŠM H¨ M; v ;–M ç•vXh?¨ `^M; ;B i M?–K- imv i F?¬M; i?

> B KQÆB i M + B i?O ok >²M æB M #"i M;QÌB /"v- >² GB iL pW KÈB +?m˜M #` M
H M ;B9T ?„M çSM; /"v- h¨ L;mv i K°i # M +kM; ç½ FûQ æQÌM; h K- ç +?Q +€M? i v
KbM?Xæ²M; i?ÌB /MM; €M? K„i ` /'m +?Q .B K M;WM; w ç² Km®M H¨K pB + ç²M; /
h K +¦ ç`+? w- >² GB iL H¨ imv i b) F?¬M; +?Q T?ûT ?„M ç M #ªQ p æQÌM; h K
;B®M; p"v- /M b Q ?„M +kM; H¨ i?•M + + +O M¨M;X

h¨ L;mv i ?QÈM; >² GB iL ;"i ;"i ç–m- w #ªQ M¨M; v M i•K- M?QM; >² GB iL pš
i?2Q # M +¢M? ?mvM? i`QÎM;- M?bM æQÌM; h K pÈB p K†i i€B M?Êi # ?ÊT ? B K
?² ç m /²M H M p B h¨ L;mv iX

>² GB iL i`QM; K„i ?¨M [m M; +?Êi #¢Q ?B M- ibM? i`¢M +O æQÌM; h K H¨K M¨
F?Q i`QM; M°B i•K ç½ ?B M ` X

L; v +ª #ªM i?•M æQÌM; h K +kM; +?Q iWM; M;?o ç M- ?„M +® w /Á tûi M?Q p"v /o
H"T +¬M; ç–m i`QM; K„i ç€K M;QÌB ok >²M æB MX"'i Hm"M H¨ ? B p` S?QM; >¨Q
bU +ªM? ;B€+ ç®B pÈB ?„M ç m ;BªK #Èi `'i M?B mXæQÆM; M?B M- i?€B ç° +O .
i? v ç´BX

L?¦K M;QÌB ok >²M æB M /U i?2Q T?QÆM; ?QÈM; K¨ æQÌM; h K +?d `'i M? M? ç
+MM; *9+ æ'm G +¦ +?9i M;Q¨B w Km®M +?QM? H¨- iB T iK+ t•K M?"T- ?²M i?9 +
L;mv M #´M +ÁM +¦ +?9i +QÌM; ç¢B ?²M i?9 `bM? KÁ i?2Q #¼M ?¼ iB T iK+ t•K M?
ç m #B M K'iX*?d +¦ K°i Qi iB M; #¼ +MM; iB M; +?BK ?¦i- bU ioM? H†M; ç M [m€
HÁM; ? B ç¢B +QÌM; ;Bª M¨v /–M /–M i,M; H MX"¼M ?¼ ç m H¨ M;QÌB iWM; i`ªB- iU
+?mM; [m M? K¨ +¦ çB m #m¬M; HÄM;X

ReyX *?QÆM; R8N, hB m ok- L;QÌB u m *O h - *m®B *MM; *kM; :†

*ªK ;B€+ çQÊ+ ``^M; KbM? ç M; /–M /–M iÈB ;–M p` i`Q K¨ H9+ i`QÈ+ iBM? i?–M H
h K H¢B K°i H–M M[F?˜M i`QÆM; H MX J†+ /M ? B +¶ ?ÆB i?Î FB +QÌM; ç¢B M
çQÊ+ ok >²M æB M T?€B ` M¨v i?U+ HU+ +kM; F?¬M; FûKX> B i²M i¢B +QÌM; ç¢B
hB m ok F?¬M;\

ó>Q M M;? M? çB iÈB hBM? æ'm ç¢B b•K H•KXô æ°i M?B M- K°i ;B¼M; M¦B ¬M M
H¨K Zm, æ'm G çB im®i Î ç¨M; i`QÈ+ ``'i M? M? /WM; +?•M H¢BX

L;?2 i?'v ;B¼M; M¦B ¬M M?m 'v- +?Q /M H¨ ç M; +® bS+ +?2 ;B'm +?QM? KbM?- i?•
F?ÄB `mM; ç°M; K°i +?9iXL,K M,K- ç½ M,K M,K `²B- ?„M `®i +m°+ H¢B çQÊ+ M;?2
M¨vXE?¬M; T?ªB H¨ hB m ok- i?b +ÁM +¦ i? H¨ B çQÊ+ +?S\

*9+ æ'm G i?•M ?bM? +?Êi H¦2- ç½ çB iÈB # M +¢M? Zm, æ'm G - ? B M;QÌB HB +
G ?QÈM; M?[M; + Q i?O ok >²M æB M Î T?Q b m ` /'m- i`"M ?bM? /Q ? B KQÆB ;
iS+ i? v ç´B- i`"M ?bM? M? M? +?¦M; +Q `9i H¢B- ?¦ i?¨M? ?bM? i`ÁM- ç2K # M;Q
æQÌM; h K p•v p¨Q ;B[X æ²M; i?ÌB T?¦M; i?Q+? ` pk ?²M +O KbM?X*ªM? KQÌB i
T?¦M; i?Q+? pk ?²M imv i ç®B H¨ FBM? M;QÌB- i`QM; T?9i +?®+- H'v #¼M ?¼ H¨
T?¢K pB i`,K i?QÈ+ i`Î M M F`+? HB i p†M p Q- M?[M; ?²M ?Q¨M ?mv M H HB M i
?¼X

" M;QÌB ?Q¨M; FBK M?'i ç¢B +kM; ç²M; i?ÌB T?¦M; i?Q+? pk ?²M- h¨ L;mv i K°i
M;mv i M?"M ç½ tm'i ?B M i` M i v FB X J¶B M;QÌB ç m i`¨M M;"T +ªM? ;B€+ M?b

ó*€+ M;QÆB F?¬M; T?ªB ç½ ibK i ``'i H•m b Q\ "•v ;BÌ ibK çQÊ+ `²B- i¢B b Q H¢B
M¦B ¬M M?m H¢B p M; H M- bU çB K ioM? i`QM; ;B¼M; M¦B H¨K +€+ + Q i?O ok >²

*9+ æ'm G ?QÈM; Zm, æ'm G ;"i ç–m- ? B M;QÌB /šM ç–m iB M H M T?Q i`QÈ+X
KK+ iB m- +?Q /M T?Q i`QÈ+ i?"i bU +¦ +¢K #šv- #¼M ?¼ +kM; M?'i ç`M? T?ªB ;
M¨v- F?¬M; #B i H9+ M¨Q KÈB +¦ i? ibK çQÊ+ +QM i?Ä ;BªQ ?Q¢i M¨vX

smv M [m K°i KªM? `WM; `"K `¢T- i–K M?bM T?Q i`QÈ+ i`Î M M b€M; iÄ i?¬M; b
ç M iW ok >²M æB M +Æ ?² ç²M; i?ÌB +Q `9i H¢BX"ÎB pb- ?B M ` i`QÈ+ K†i ?¼- H
F?¬M; HÌB M¨Q /B M iª çQÊ+X

hB m ?² i`QM; bm®i H¨K F?¬M; F?Q i`Î M M +¨M; i? K ˜K QÈi- # M K†i ?² H¨ K°i +•
K†i i`ÌB +?B m `¼B F?„T MÆB- H¨K i'i +ª K¼B i?S /QÈB bU T?ªM t¢ +O K†i MQÈ+

Í K°i # M F?mM; +ªM? ç T ç) ç°M; HÁM; M;QÌB M¨v- K°i i?•M ªM? +U+ F€ + Q HÈM
MÆB ç¦- ç¦ H¨ K°i /¢M; i²M i¢B F?´M; H² ;B®M; M?Q bÆM M?¢+ UbÆM p¨ M?¢+ ç
çQÊ+ # Q T?O #ÎB #° H¬M; M;,K ç2M /QÈB €M? K†i i`ÌB v m Èi H¦2 ` [m M; i?ªB
+?•M M¦ ç m +?¢K ç'i- M?QM; ç° + Q +O ç¬B p B +kM; imv i ç®B pQÊi [m #ªv i?
H M- +?d bÊ M¦ b) + Q ç M KQÌB H,K i?QÈ+ +¦ /QX

L?bM iY p # M;Q¨B- ç•v H¨ K°i /¢M; i²M i¢B pW ;B®M; pQÊM pW ;B®M; ?„+ iBM
M?Q M?Q ç M H²M; T?¦M; ` ?Q¨M; iBM? H°M; Hšv URV ` i?b iQ¨M i?•M M¦ H¨ K°i

h?•M i? ç¢B ;B ?Ä i?"i bU [m€ ?MM; i`€M;X>MM; i`€M; ç M KS+ #'i F?ª iQ M;?`X
i? F?´M; H²X>ÆM M[K¶B K°i +?¶ i` M i?•M i? ç m `„M +?„+ ç M M¶B bQ pÈB ç€
?ÆM- çSM; ç•v K¨ iU M?Q K°i iÁ M9B M?Ä p"vX*ª i?•M i? ;B®M; M?Q H¨ bU F
K¢M? p¨ +€B ç TVX

L m M?Q M¦B M¦ #B m ?B M +?Q bU /QÆM; +QÆM;- i?b #¦M; ?bM? tm'i ?B M i` M
M?m ç M i"M +MM;X

"° p€v /¨B K¨m i`„M; T?O FQM +ª ;¦i +?•MX.mM; M? M iBM? tªQ iU M?Q iBM? HBM
` MY T?–M ib p iXJ€B i¦+ ç2M iW b m HQM; #m¬M; i?äM; tm®M; ç M i"M ç–m p B
T?Q b m- ;B®M; M?Q H¨ K°i i?€+ MQÈ+ K¨m ç2M +?2 FQM M¨M; p"vX

J¶B K°i bÊB i¦+ M?bM [m ç m H¨ K K K¢B M?Q p”vX*ª M;QÌB ;B®M; M?Q H¨ +?mM
ç T +O M¨M; F?¬M; +?d iQ€i` iW i?•M KbM? K¨ +ÁM +MM; pÈB [m M; +ªM? +?mM
i? X:BÌ F?„+ M¨v- +?Q /M H¨ >² GB iL iU M?”M KbM? H¨ imv ib„+ +kM; ç½ +¦ +ªK

æ¬B K„i æQÌM; h K bÈK ç½ KÎ iQXGH9+ M¨v- €M? K„i ?„M ç½ i`Î M M M;•v /¢BX

æ½ [m M,K M,K `²B- hB m ok +¨M; ç T ?ÆM- M¨M; + Q ?ÆM K°i +?9i- +kM; ç–v ç†
i?Æ i` M M;QÌB ç½ ?Q¨M iQ¨M #B M i?¨M? p ç T imv i K„XæB K„i H¦2 ` iB b€M
M;QÌB ok >²M æB M T?Q # M FB ?²- T?ªM; T?'i ? ii?ªv +?mM; [m M? ç m H¨ H'v
#•v ;BÌ- ;B®M; M?Q H¨ ç½ ?¦ i?•M i?¨M? M[i?–M `WM; `”K p”v- HŠM; H†M; çSM;
oB M p¬ +MM; ?MM; i`€M; FB X

æ¢B #° T?”M €M? K„i +O +€+ + Q i?O ok >²M æB M ç m i”T i`mM; M?bM p¨Q hB
>¨Q æ'm G H¢B ;„i ; Q M?bM +?,K +?9 p¨Q h?€B h?ªM *U oB M /QÈB +?•M hB m o
oB M pšM +?Q T?¦M; tm'i` +¶ ?ÆB i?Î +¦ HU+ €T #€+? ` b QXL?QM; M¦ +?d H¨
H¨K +?Q M;QÌB i +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ M†M; M ;B®M; M?Q bÆM M?¢+X

æ M ;BÌ #¼M ?¼ KÈB ?B m çQÊ+ i¢B b Q [m M? ç•v F?¬M; +¦ ?²M i?9 +QÌM; ç¢B
M¨v +?QM? H¨ ç` #¨M +O b•K H•K +?B pQÆM; 5 >²M i?9 #bM? i?QÌM;- +¦ +QM
ç` +O b•K H•K +?B pQÆM; ç ibK +? i +Æ +?S\

h`QM; €M? K„i #bM? ioM? +O hB m ok #bM? ioM? F?¬M; +¦ H'v K°i iB `mM; ç°M
S?QM; >¨Q æ'm G - ó*€+ M;QÆB ç½ ibK i `'i H•m `²B- p”v i?b- ?¬K M v F i i?9+ Î

hB M; M¦B pW /Si- ç¬B K„i T?¦M; ` ?Q¨M; iBM? +O h?€B h?ªM *U oB M /QÈB +?
H¨ ç M; Î # M M;¨v K¨ +kM; ;B®M; M?Q ? B F?Ä i?€B /QÆM; p”v- ?ÆB i?Î M;mv M;
T?¦M; i?Q+?- ?² MQÈ+ i`QÈ+ K†i M¦ ç½ #„i ç–m M´B H M K°i i–M; `mM; ç°M;X

Zm, æ'm G +MM; *9+ æ'm G M?Q i? M¨Q +kM; F?¬M; M;?o iÈB Î +?¶ M¨v H¢B ;†
FBM? F?OM; M?Q h?€B h?ªM *U oB MX "¼M ?¼ çQÆM; M?B M #B i- M m M?Q +¦ i
oB M- +?¶ i®i K¨ ?¼ i?m ?Q¢+? çQÊ+ bQ ` F?¬M; FûK K°i +?9i M¨Q pÈB ?²M i?9 K
'm bBM? F€ hB m ok FB XL?QM; H¨- h?€B h?ªM *U oB M H¨ i²M i¢B M?Q i? M¨Q\
H¨ ?²M i?9 M; M; +'T Î i`QÈ+ K†i M¦ +kM; +?d +¦ i? `mM `˜v i?–M T?K+X

æ` p` +O h?€B h?ªM *U oB M i`QM; ?²M i?9 bQ pÈB ç` p` +O pk ?²M HQM;- T?Q
+ÁM + Q ?ÆMXh`QM; 'M iQÊM; +O #¼M ?¼- +?d +¦ M;?2 M¦B [m H¨ ç½ iWM; +¦ K
*U oB M- K¨ M;QÌB FB +?QM? H¨ M;QÌB ç½ ç€M? +? i;B€Q ?Q¨M; çÌB i`QÈ+ +O o
G æQÌM; >¢QX

ó>®M; @ôh?•M i? F?´M; H² +O h?€B h?ªM *U oB M çSM; i?ŠM; /”v- ?ÆB i?Î iU
#bM? i?QÌM; F?B M i` M K†i ?² MQÈ+ Î i`QÈ+ K†i ?„M M´B H M K°i i`”M b¦M; HÈMX
Î i` M p B M¦- K€B i¦+ ç2M #ÎB pb bU #B M ?¦ +O F?Q HQm Î +?mM; [m M? F?Q i
K†i M¨M; H¢B pšM çB K ç¢K iU M?B M M?Q p”vX

hWM; b®M; pÈB æQÌM; h K +MM; K°i +?¶ H¨K +?Q M¨M; +¦ ?ÆB i?Î F?¦B HY +O H
b®M; ioM? K`+? i`QM; `WM; `”K H¢B H¨K +?Q M¨M; F?¬B T?K+ p çB K ioM? i`QÈ
+QÌM; ç¢B i`QÈ+ K„i M¨v F?¬M; HB M [m M ç M KbM?X

Zm, æ'm G +MM; *9+ æ'm G ç²M; i?ÌB T?¦M; i?Q+? ` pk ?²M +O KbM?- ? B M;QÌ
+€B ?²M ?Q¨M- H9+ M¨v KÈB çSM; p[M; i`QÈ+ F?Q i? T?¦M; i?Q+? ` iW i` M i?•M
æ'm G i`–K ;B¼M; M¦B, ó*9+ ?Q [m M- M;QÆB M;,M i`Î M?[M; M;QÌB FB i`QM;
+QM i?Ä FB `²B iQM? b mXJ°i F?B i?¨M? +¬M;- H”T iS+ +?¢v t Xô

> B M;QÌB T?®B ?ÊT M?B m M,K- *9+ æ'm G iU M?B M ?B m çQÊ+ w iS +O ?„M-
i`QM; i v ç¦M ;B¦ `mM; H M- M? M? +?¦M; T?¦M; HÈM- ç i?'i ?²M ?Q¨M i` M M;Q
H MXæ®B K†i pÈB h?€B h?ªM *U oB M +QÌM; ç¢B- ?„M pW H M H¨ T?¦M; tm'i` o

Zm, æ'm G ?ûi HÈM K°i iB M;- óL?[M; M;QÌB F?€+ çSM; v M i¢B +?¶Xô h? M? •K
T?¦M; M;QÌB H M- iQ¨M i?•M i`Î M M ?Q¨M iQ¨M ?Q ªQ- K¨ M; v +ª +?QM +€B ?²M
+kM; ç½ i`Î M M F?¬M; i? i?'v `ä +?Q H„KX

EBK b„+ +9+ ?Q `'i M? M? #¨M? i`QÈM; ç M FQ+? i?QÈ+ M,K i?QÈ+ çªQ [m /QÈB
?¦ i?¨M? K°i ç¢Q ªQ ªM? i`U+ iB T p¼i H M T?Q i`QÈ+- *9+ æ'm G L;mv i Zm M
ç²M; /¢M; p¼i H MXGQÈi ;B¦ çB iÈB- `'i M? M? çm´B i?2Q Zm, æ'm G Î #Ì # M F
K°i i` M K°i /QÈBXZm, æ'm G K†+ /M M? M?- M?QM; *9+ æ'm G ç¦ ?Q +9+ +U+
v ` i`QÈ+- FBK b„+ +9+ ?Q i¢B F?¬M; i`mM; M?Q i`QÈ+ iB T iK+ T?¦M; ç¢B- K
b„+ M?bM [m ç m H¨ ?mv M H M?Q p"vX

L;mv i Zm M +MM; ç¦ E€ L?mM; h?¬M; h?B M *9+ +U ç¢B ç M; T?¦M; ` FB ;B®M;
HB M p¨Q K°i +?¶- FûQ i?2Q i®+ ç° i?•M i? ?„M +U+ M? M? i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B
FûK ;b Zm, æ'm G ç½ ?¦ i?•M i?¨M? [m, ªM?X

h?€B h?ªM *U oB M L?` JBM? i`QM; K„i iQ€i ` K°i iB F?BM? i?QÌM;- ç®B K†i pI
S?QM; >¨Q æ'm G - ç–m p B M¦ `mM; H M- hB m ok M;mv M #´M çSM; i` M ç¦ # v H
`ÆB tm®M;XL; v i`QM; M?€v K„i K¨ hB m ok `ÌB çB- M¦ +kM; ç°M; i?•MX

a•K H•K +?B pQÆM; +?QM? H¨ b•K H•K +?B pQÆM;- i`QM; M?€v K„i #°+ T?€i ` i
?Q¨M iQ¨M F?¬M; M;QÊ+ i, H K°i +?9i M¨Q- i`U+ iB T ç€M? iÈB Zm, æ'm G Îi` M
L?mM; h?¬M; h?B M *9+ +MM; pÈB #ªM i?•M *9+ æ'm G ç M; T?¦M; p T?Q KbM?

Zm, J` `ä `¨M; +ªK ;B€+ çQÊ+- +?QM? H9+ h?€B h?ªM *U oB M ç€M? p T?Q KbI
ç m i`Î M M M;QM; i` - i?•M i? +O KbM? T?ªM; T?'i M†M; M?Q ç2Q +?b- M;mv M
[m M; HQÊ+ ªM? +?Êi ;BªK tm®M;Xh'i +ª K¼B i?S i`QÈ+ K„i +kM; iU ?² ç M; F?)

GoM? pU+- ç•v H¨ bS+ K¢M? +O HoM? pU+XZm, æ'm G H"T iS+ çQ€M ` ç•v F?¬
? i bS+ +?QM? t€+- H¨ b•K H•K +?B pQÆM;Xh`¼M; HU+ F?®M; +? HoM? pU+ +?
+O h?€B h?ªM *U oB MXh`QM; p¬ b® HQ¢B ?²M i?9- ?²M i?9 +?QM? i?S+ +¦ i?
pU+ imv i ç®B F?¬M; pQÊi [m€ KQÌB HQ¢B- K¨ i`QM; KQÌB HQ¢B ?²M i?9 M¨v +¦
+¦ i? M¦B H¨ ç½ Qi H¢B +¨M; QiXZm, æ'm G F?¬M; i? M;?B M;Ì H¨ ,M çÁM ç mX

h`¼M; HU+ F?®M; +? HoM? pU+ h?€B h?ªM *U oB M +MM; i`¼M; HU+ F„ M,M; #b
HoM? pU+ M¨v- M¦ +¦ i? iMv w F?®M; +? i`¼M; HU+ #B M ?¦ Î #'i F€ +?¶ M¨Q- F
+kM; +¦ i? H¨ F`+? HB i ;BªK tm®M;X

Zm, æ'm G i?•M H¨ KšM +¬M; ? S?QM; >¨Q æ'm G - K ?B m M?'i +?QM? H¨ i®+
i`¼M; HU+ F?®M; +? HoM? pU+ `ÆB p¨Q i` M M;QÌB- i®+ ç° K¨ ?„M K ?B m M?'
iB mX

h?€B h?ªM *U oB M imv i F?¬M; F?Ì F?¢Q ;B®M; M?Q M?bM [m iW # M M;Q¨B M
HoM? pU+ +O M¦ i"T i`mM; i` M M;QÌB K°i KbM? Zm, æ'm G Xh`QM; M?€v K„i ç½ ç
i?•M i? Zm, æ'm G i,M; H M ;'T KQÌB H–MX©Q ªM? i`Î M M `ä `¨M;- /mM; K¢Q Qi
G tm'i ?B MX

æ¦ H¨ ;QÆM; K†i K°i i`mM; MB M M?•M •K i`–K- ? i bS+ ;–v ;Á- / / M;,K ç2M- K°
M°B HB K H9+ M¨v ç½ iQ€i ` p FBM? ?½BX

L„K i v +U ç¢B +O h?€B h?ªM *U oB M ?mv ç°M; ` - Zm, æ'm G +¦ i? `ä `¨M; +ªK
i?´ M;mv M i® i`QM; F?¬M; F?Q +?mM; [m M? ç m M;QM; iK Î i`QM; K°i [mv M M¨v

L m M?Q H¨ ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM;- ç®B K†i pÈB i?•M i? F?´M; H² M?Q i? +
Km®M Mû i`€M? +kM; F?¬M; p'M ç - M?QM; H¨ i`¼M; HU+ ç°i M?B M i,M; +QÌM; ;'
?„M T?B M iQ€B i?"i HÈMX.M H¨ H'v i?U+ HU+ S?QM; >¨Q æ'm G +O ?„M Km®M
H¨ F?¦ F?,M +¨M; i? K F?¦ F?,MXL?QM; ?„M +kM; H¢B +¨M; F?¬M; /€K ç +?Q i?•
+MM; K°i [mv M M¨v- +?QM? /B M iB T M?"M K°i [mv M +O b•K H•K +?B pQÆM;- b
æ'm G /` i?QÌM; FB KÈB +¦ i? H¨K çQÊ+X

E?¬M; +?9i /Q /U- ç i?'i ?²M ?Q¨M i` M M;QÌB Zm, æ'm G H¦2 b€M;- ok >²M *?•M
H¨K ?„M +ª M;QÌB i¢B i`QM; M?€v K„i i`Î M M +¨M; i? K ?Q ªQXL m M?Q M¦B i`Q
KÌ- i?b Î K°i F?„+ M¨v- i?•M i? +O ?„M ç½ #B M i?¨M? ;–M M?Q i`QM; bm®iX

h`QM; ç¬B K„i M?Q b Q p¨M; +O h?€B h?ªM *U oB M iQ€i ` p çM +Êi +MM; F?B

æ'm G i?B i`B M ç i?'i ?²M ?Q¨M F„ +O KbM?- ç°i M?B M- i`¼M; HU+ p®M ç M
i`QM; M?€v K„i #B M K'i- +¨M; i? K ç€M; bÊ +?QM? H¨Xh`¼M; HU+ iW i,M; +QÌM;
+?mv M ?¦ i?¨M? bmv v m ;'T KQÌB ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM;X

Zm, æ'm G ç M; +® ;„M; Mû i`€M? F?ÄB bU ?¢M +? +O i`¼M; HU+ F?®M; +? H
HU+ ç°i M?B M F`+? HB i i? v ç´B M?Q i? - ?„M +,M #ªM F?¬M; +¦ +Æ ?°B T?ªM S
?QÈM; p T?Q M„K i v FBM? F?OM; FB +O h?€B h?ªM *U oB M K¨ ç•K p¨QX

P M? @- iB M; M´ +O F?Q FbM? K½M? HB i p M; H M i`QM; F?¬M; i`mM;- ç¢Q
M;QÊ+ ` Xh`U+ iB T #` ç€M? # v i`Î p T?Q M?[M; + Q i?O ok >²M æB M i?O # MX

S?ªB #B i `^M;- Zm, æ'm G b m F?B i?B i`B M ok >²M *?•M h?•M- #ªM i?•M KB M
+¦ i? tmv M i?'m #'i +S +¬M; FQ+? p"i Hw ;b- i?•M i? i`Î M M ?[m ?bM? p¬ +?'iX

L?QM; K¨ +?Q /M Î /QÈB ibM? ?m®M; M¨v- bS+ K¢M? FBM? F?OM; +O h?€B h?ªM
i?•M i? ?„M ç€M? # v- +¦ i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ i`QM; K°i [mv M ç¦ # Q ?¨K bS+
K°i i`QM; M?[M; i²M i¢B çdM? + Q M?'i +O ?²M i?9- i?U+ HU+ +O M¦ ;B®M; M?Q
p"v- ç½ €T çªQ ç¢B ç b® S?QM; >¨Q æ'm G X

*¬M; FQ+? +O *9+ æ'm G L;mv i Zm M +kM; F?¬M; +¦ `ÆB p¨Q i` M i?•M i? h?€B
i?'v Zm, J` F?B ç®B K†i K°i +€B HB M #` ç€M? # vXG"T iS+ iW #Ä T?QÆM; €M i€
/€K K°i H–M M[ç2K HU+ +?9 w ç†i Î i` M M;QÌB hB m ok b m HQM; h?€B h?ªM *U

L?QM; M; v b m ç¦- K°i iB M;mv +Æ +ªK ;B€+ K½M? HB i +?Êi iW /QÈB i?•M i`m
SM; F?¬M; i? F?¬M; M? M?- ç¦ E€ L?mM; h?¬M; h?B M *9+ p®M ç M; p¼i iÈB i
iQ¨M HU+ +O ?„M- #¶M; M†M; M [m"i H M K†i MQÈ+ Î T?Q /QÈB- K¨ +?QM? i?•M
+O pk ?²M F?B [m"i tm®M; MQÈ+ K¨ # v H M i`ÌBX

S?®+ @

o¬ b® #¼i MQÈ+ ?¦ i?¨M? ?mv M H F€ [m M;- i`QM; F?QªM? F?„+ # Q T?O ç¦ E€
F?¬M; F?Q ç°i M?B M i`Î M M ˜K QÈi- K°i +€B ç–m #Á i?"i HÈM çQÌM; FQM? pQÊi
iW i`QM; MQÈ+- E€ L?mM; h?¬M; h?B M *9+ M¼ [m"i H M K†i MQÈ+ /o M?B M #` +
#B i `^M;- ?B M i¢B ç¦ +9+ M¨v +?QM? H¨ *9+ æ'm G ç M; Î i`QM; i`¢M; i?€B ok >

G•M T?B M /¨v ç†+- i?•M i? p¬ +MM; F?´M; H² T?¦M; H M + Q- [m€B p"i ç–m #Á
K²K T?mM ` K°i +¶ i? M? [m M;- *9+ æ'm G ç M; Î i` M F?¬M; i`mM; +kM; #` ç€
Zm, æ'm G - i`QM; +?ÈT K„i `äB tm®M; # M FB #Ì ?²XJ†i HB M #B M b„+X

óG½Q M?`- ;B i +? i #¼M +?9M;- K°i i M +kM; F?¬M; Hwm H¢BXôZm€B p"i ç–m #
K„i #,M; H½M? iU M?Q HÊB FB K #bM? i?QÌM; ?QÈM; K¼B M;wÌB # M #Ì [mûi [m
M?B M #B M i?¨M? K°i i? ;BÈB K¨m t M?- # Q ;²K +ª æQÌM; h K Î # M i`QM;- K¶B
>²M æB Mç m +ªK ;B€+ çQÊ+ i?•M i? +O KbM? i`QM; M?€v K„i i`Î M M i`b i` - i®
KwäB T?–M i`,KX

GoM? pU+- H¢B H¨ HoM? pU+X

> B M;wÌB Zm, æ'm G +MM; *9+ æ'm G H9+ M¨v ç½ H¨ b„+ K†i i?ªK #B MXZm€B
#¼M ?¼ +kM; H¨ H–M ç–m iB M M?bM i?'v- M?QM; M?bM iW F?Q i? +MM; F?ª M,M
HU+ /o M?B M +ÁM ?äM +ª h?€B h?ªM *U oB M- T?B M i? M? [m M; M¨v- ?ŠM +k
pU+X*MM; pÈB i`¼M; HU+ F?®M; +? HoM? pU+ +O h?€B h?ªM *U oB M ;B®M; M?
p"i i`QÈ+ K„i M¨v F?ŠM; ç`M? +kM; +¦ i? F?®M; +? ?B m [mª i`b ?Q½M pÈB +wÌM

URVv M¦B K„i L?` JBM? +¦ K¨m p¨M; p¨ b€M; M?Q b QX

UkV i¢K /`+? H¨ +€B ç T M?'i i`QM; M?[M; +€B ç T +O i?B M ?¢X

hW i`QM; MQÈ+ +?mB ` +?QM? H¨ b•K H•K ç pQÆM;- +?O M?•M +?•M +?QM? +C
h? M? L;Qm J½M;X h`b ?Q½M HoM? pU+- +kM; F?¬M; T?ªB pb +MM; +?B M ç'm
M;W ç`+? M?•M +?¢v i`®M K¨ i?¬BX h?•M H¨ +?O M?•M +O T?B M ç¢B b•K H•K

#Bûi M?[M; F i`QÈ+ K†i M¨v K°i KU+ ibK FB K hB m ok +?S\ >¬K M v /šM #¼M +
Km®M K°i H–M ç€M? +? i M?[M; F M¨v Hm¬MX

_®M;- h?€B h?ªM *U oB M T?€i ` iB M; `®M; ;B”M p M; i`ÌB- +?•M b m ç¢T K¢M?
M?€v K„i #„M H MX

J°i M;¼M M9B ç°i M?B M # v H M b) i¢Q i?¨M? ibM? +ªM? M?Q i? M¨Q\ L¦B M?Q p
*U oB M p¨Q i?ÌB çB K M¨v H¨ p¬ +MM; i?Q+? ?ÊTX J†+ /M i?•M i? +O M¦ p¬ +M
/KM; +O i`¼M; HU+ F?®M; +? HoM? pU+- H¢B M? M?¨M; M?Q F?¬M; +¦ ;b- i?ªM

L¦B p i?U+ HU+- H9+ i`QÈ+ F?B hB m ok +ÁM H¨ KQÌB p¢M M,K ?²M i?9- +kM; +Á
M¨v- M?QM; +ª # +MM; M? m HÈM H M iW M?Ä- hB m ok bQ pÈB #¼M ?„M +ÁM HÈM
L;Qm J½M; pšM +ÁM H¨ K°i +QM iB m i? M? t¨- hB m ok ç½ iWM; +Sm ?„MX Í i`Q
hB m ok +?QM? H¨ i, i, +O #¼M ?„MX *?Q /M H¨ b m M¨v #¼M ?„M i?U+ HU+ i`Î M
? M¨v pšM +?Q # Q ;BÌ i? v ç´BX

> F M¨Q mv ?B T ç M bU M iQ¨M +O hB m ok- i?b +kM; M?Q H¨ mv ?B T iÈB #¼
;B i +? iX

óJ°i +?B m +m®B +MM;Xô Zm, ç'm H ç°i M?B M ?ûi HÈM K°i iB M;- K°i +® [m M; K
K M; K¼B F?B +?Êi iW +Æ i? ?„M #®+ H MX

æ¦ +?QM? H¨ ?Qª /B K M;•M b„+ b€M; +?¦B- +Æ ?² i`QM; M?€v K„i ç½ # v H M i`Ì
i` M M;QÌB *9+ ç'm H L;mv i Zm M +kM; ç²M; i?ÌB #®+ H M K°i i–M; ?Qª /B K FB
M¨v- +?QM +€B ?²M ?Q¨M i` M M;QÌB +ª ? B +Æ ?² H¨ ç²M; i?ÌB `U+ b€M;- T?O H M
/B K M;•M b„+ p¨ FBK b„+ +¨M; i? K K„ H X

æSM; ç®B K†i M? m- #®M i v M„K H'v M? m- i?•M i? Zm, J` +MM; L;mv i Zm M +?
#¼M ?¼ i´M; +°M; H¨ KQÌB i€K +€B ?²M ?Q¨M- i`QM; M?€v K„i M;QM; iK i?¨M? K°
FBK b„+ +U+ HÈM H†M; v M tm'i ?B MX

æQÌM; h K +?d +ªK i?'v ?Q K„i- ç°i M?B M ç9M; H9+ M¨v- i`ÌB ç'i T?ªM; T?'i ç m
M;•M b„+ p¨ FBK b„+X *?mM; [m M? ? i i?ªv iU ?² i`QM; K°i b€i M M¨v i`Î M M io
ç'm H +MM; pÈB *9+ ç'm H Î i`QM; [m–M; b€M; FBK M;•M b„+ M¨v ç°i M?B M #B
+kM; # v H M F?¬M; i`mM;- i`QM; +?ÈT K„i ?Q€ i?¨M? K°i [m–M; b€M; F?´M; H² ç
i?QÈ+X h`QM; K°i F?„+ M¨v- +?Q /M H¨ h?€B h?ªM *U oB M pšM ç M; Î i` M F?¬M
h?B M h? M? L;Qm J½M; KÈB T?€i ` +kM; i`Î M M M;QM; ç¼M; H¢BX

oä ?²M /mM; ?ÊT Fo- M,K +?[+?Êi ?B M H M i`QM; ç–m æQÌM; h K- i•K ibM? p®
M?€v K„i i`Î M M +,M; i?ŠM;X

oä ?²M /mM; ?ÊT Fo /Q ? B ;½ S?QM; >¨Q æ'm G i?B i`B M b) +QÌM; ç¢B ç M KS+
h?B M h? M? L;Qm J½M; K†+ /M F?B M ?„M ;B”i bM?- M?QM; K¨- ? B ç–m ?²M i?9
i?”i bU +¦ F?ª M,M; M;,M +ªM oä ?²M /mM; ?ÊT Fo +O ? B ;½ S?QM; >¨Q æ'm G Q

ó*?9M; i +?d +¦ i? p•v F?®M ? B +QM ?²M i?9 M¨v K°i H€i- +€+ M;QÆB H”T iS+ #
+?¦M; `ÌB F?ÄB MÆB M¨v- M? M? H MXô •K i? M? ;Á #¦ +O Zm, ç'm H iW i`QM; [
T?€i ` X a m K°i F?„+- [m M; K M; +?Êi i?m HB K- i` M M;QÌB h?B M h? M? L;Qm
*U oB M ç m tm'i ?B M i? K K°i i–M; [m M; K M; FBK M;•M b„+- iB T iK+ p•v ?½K #
pB M?Ä ? T ç¦X

Eb H¢ +?QM? H¨- T?¢K pB ?¢M +? +O h?€B h?ªM *U oB M pšM +ÁM ç M; Î i` M F
oä ?²M /mM; ?ÊT Fo i¢Q i?¨M? p–M; b€M; FBK M;•M b„+ FB +QÌM; ç¢B ç M KS+ M

*9+ ç–m H +MM; Zm, ç'm H ? B M;QÌB Hm¬M Hm¬M +MM; M? m ?¨M? ç°M;- F?–
[m M ? K”i i?B i- [m M i`¼M; ?ÆM +?QM? H¨ bU i²M i¢B +O oä ?²M /mM; ?ÊT Fo
KÈB M?'i +O oä >²M æB MX h` M iQ¨M #° ç¢B HK+- ?²M bQ +¦ i? +¦ çQÊ+ oä ?²M
S?QM; >¨Q æ'm G +¦ çQÊ+ oä ?²M /mM; ?ÊT Fo H¢B +¨M; Qi ?ÆM M?B mX > B [
H€M?- F„ M,M; M¨v +?QM? H¨ aQM; hoM? *?B HoM? pU+- +kM; H¨ K°i HoM? pU+ a

+® ç`M? F„ M,M; +MM; ?¨M? ç°M; +O ç®B i?OX UçQ¢M M¨v /`+? +® ç`M? +kM; F?
i`¦B #m°+- M?QM; F?¬M; #B i /MM; iW M¨Q- K¼B M;QÌB i¢K ?B m i? M?û V

h?U+ HU+ +O h?€B h?ªM *U oB M +MM; pÈB h?B M h? M? L;Qm J½M; imv K¢M?
i?m°+ iQM? HoM? pU+ +¦ M,M; HU+ F?®M; +? bB m +QÌM; M?Q p"v- #¼M +?9M; p
+? i¢K i?ÌBX

æQÆM; M?B M- pb i?B i`B M F„ M,M; M¨v- *9+ ç'm H +MM; Zm, ç'm H +kM; ç½ ç2
ç M F?B ?²M HU+ +O #¼M ?„M F?¬M; +€+? M¨Q /mv i`b M´B- +€B HoM? pU+ M¨v
M?Q H9+ M¨v +ÁM +¦ Qi M?'i K°i ;½ +QÌM; ;Bª +'T #"+ S?QM; >¨Q æ'm G Î ç•v M[
+O aQM; hoM? *?B HoM? pU+- `'i +¦ i? ç2K ç M +?Q ? B ç pQÆM; b•K H•K M?[
M?Q +¦ ? B ;½ S?QM; >¨Q æ'm G - i?b +¦ H) +ÁM +¦ i? ç€M? +? i #¼M +?9M;X æ•
+€B HoM? pU+ M¨vX

æQÆM; M?B M- Zm, ç'm H +MM; pÈB *9+ ç'm H bÎ /o +¦ i? i?¨M? +¬M;- +kM; H¨
KS+ +?O [m M- F?¬M; +¦ bU +?m~M #` F„ +¨M;X

æ€M; iB +- +MM; çB pÈB *9+ ç'm H p¨ Zm, ç'm H ç M ç•v +kM; +?d +¦ K°i Qi ?²M
HU+ +O #¼M ?¼- +,M #ªM F?¬M; çO ç +¬M; FQ+?- +¨M; F?¬M; M¦B ç M t9+ T?¢K

EBM? M;?B K i?U+ +?B M T?QM; T?9 F?B M +?Q ? B ;½ S?QM; >¨Q æ'm G ?B m
K†i #¼M ?¼ ?B M M?B M F?¦ +¦ F?ª M,M; +?B M i?„M; ? B ç¢B ?²M i?O +QÌM; ;Bª
oä ?²M /mM; ?ÊT Fo +O ? B M;QÌB- #¼M ?¼ H¢B +¦ i? i?¨M? +¬M; p•v F?®M ? B
+O #¼M +?9M; +¦ +QÌM; ç¢B M?Q p"v- Km®M ;B½v ` F?ÄB +€B HoM? pU+ M¨v +
ok i?U+ HU+ H¢B F?¬M; K¢M?- pšM +?d H¨ ?Q€ ?bM? 'm bBM? Fb K¨ i?¬B- #^M; ?
+–M +¦ i? #„i çQÊ+ M¨M;- M? M? +?¦M; `9i HmBX JK+ çQ+? ç½ ç¢i çQÊ+- HMB H
?²M i?9 çm´B i?2Q- +kM; +¦ i? ç2K hB m ok ` ç mv ?B TX

h?2Q iB M; ` H M? +O Zm, ç'm H - +MM; pÈB pB + ? B ç¢B ?²M i?9 ç²M; i?ÌB #` p
ç–m iB M F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB +O oä >²M æB M- K¨ H¢B H¨ æQÌM; h KX

Zm, ç'm H +MM; pÈB *9+ ç'm H iQM? F F?¬M; +¦ b B- ? B ç¢B ?²M i?9 +kM; #ÎB p
#` M?®i H¢B- M?QM;- #¼M ?„M H¢B F?¬M; +¦ iQM? ç M +?mv M æQÌM; h KX

h`QM; M?€v K„i F?B Zm, ç'm H çQ ` K M? H M?- æQÌM; h K #„i ç–m ?¨M? ç°M;X

*€M? i v ?„M pšM F?Q€i i` M p B h¨ L;mv i- Zm, ç'm H pW ` H M?- +€M? i v ç¦ +'
?Q€ i?¨M? M;¼+ b„+- i`U+ iB T çB K H M i` M M;U+ +O h L;mv iX

>„M ` i v H–M M¨v H¨ +¦ +?O w- çB K H M h?B M h`mM; >mv i +O h¢ L;mv i- H¨
æQÌM; h K M?"M ?mv i- ç° +?m~M t€+ F?¬M; i? M;?B M;ÌX

h?B M i`mM; ?mv i- b m F?B #` ç€M? i`9M;- M°B F?Q iªM K€i- i•K ?QªM; w HQ¢M
K°i i`QM; # KQÆB b€m ç¢B ?mv i i` M +Æ i? M;QÌBX UçQ¢M M¨v +ÁM R +•m ;Bª
i?B m •K çO .QÆM; D ç¦- M?QM; F?¦ [m€ M M #ÄV

æQÌM; h K H–M M¨v ` i v ç®B pÈB h¨ L;mv i i?"i bU [m€ ç°i M;°i- ?„M +,M #ªM H¨ P
M¨Q- p®M ?²M HU+ ç iK ç M; +?m~M #` T?¦M; i?Q+? pä ?²M #` çB K K°i T?€i ç½ iª
M;½ +ª M;QÌB p¨Q i`QM; HÁM; æQÌM; h KX

>² GB i L ç®B pÈB æQÌM; h K F?¬M; i²B- h¨ L;mv i H¢B H¨ ?mvM? i`QÎM; +O M
+kM; F?¬M; +¦ tm®M; i v ;B i +? iX hmv M?B M- H–M M¨v ?„M M?'i ç`M? T?ªB T?€
H¨K ;BªK b® HQÊM; M;QÌB # M oä >²M æB MX

h v i`€B çB K H M h¨ L;mv i- i v T?ªB ç½ bÈK +?m~M #` i®i H'v ` ? B F?®B hY Jš
æªK- i`QM; M?€v K„i T?¦M; ` X J°i iB M; M´ p M;- K°i KªM? bQÆM; F?¦B tm'i ?B M
L;mv i- p¬ b® ç°+ +?•K M?Ä HB iB ç²M; i?ÌB #„M ` - M?'i i?ÌB # Q T?O i`QÈ+ K†i

•K F?Q p®M +?QM? H¨ ç ç€M? HûM- +kM; +?d /QÈB ibM? ?m®M; ç€M? HûM- €K F
M?'iX "B M ?Q€ #'i M;Ì tªv ` M?'i i?ÌB F?B M +?Q M;QÌB F?€+ i`Î i v F?¬M; F`TX
J M? æªK T?¦M; ` T?B +?•K +?mv M T?€ M°B ;B +QÆM; F?QX Í +€B i? ;BÈB M

i? X J'v ;½ ?²M i?€M? M¨v K†+ /M ç½ tm'i ` pä ?²M- M?QM; #¼M ?„M H¢B F?¬M;
•K i? M? F m ` M HB M iB T p M; H M- b€m ;½ ?²M i?€M? i`QÈ+ K†i æQÌM; h K i`Q
ç'iX

.QÈB ibM? ?m®M; #` i`9M; ç°+ +?•K +O hY Jšm h`mv >²M æQ¢i J M? æªK Î F?Qª
+kM; F?¦ +SmX

óL;QÆB H¨K ;b i? \ô >² GB iL FBM? ?Q¨M; ?¬ K°iiB M;X

h?•M i? h¨ L;mv i #` æQÌM; h K MûK i?ŠM; p T?Q >² GB iL - ç²M; i?ÌB i?•M i?
H M- p¬ b® €K F?Q iW i`QM; i v #„M ` - p¢i €Q b m HQM; H"T iS+ tm'i ?B M "€i +?r
K¨m H K p¨ FBKX

> BiB b€M; K¨m H KiWi`QM; K„i ?„M #„M ` - M?^K p¨Q K°i ;½ ?²M i?€M?X :½ ?²M
+¦ +?9i T?ªM SM;- M?QM; i®+ ç° i?B i`B M ?²M Fo +O ?„M b Q +¦ i? M? M? #^M;
•K –K M´ p M;- H¢B i? K K°i M;QÌB M;½ tm®M;- K†+ /M +?Q +? i- M?QM; ç½ #` K

"€i +?m K•m i`QM; M?€v K„i +?®M; çÐ i?•M i? - G K L;•M- a€i h?–M- ? B HoM? p
G K L;•M h?ªQ i` M K†i ç'i i`QM; M?€v K„i çB M +m²M; bBM? i`QÎM;- M,K +€B ?²M
ç²M; i?ÌB tm'i ?B M- ç iS ?²M ?Q¨M H¦M; H€M?- G K L;•M hM GmM; Fo M,M; #B M
T?€i ç°M;X

h'i +ª K¼B pB + ç m [m€ bS+ ç°i M;°i- æQÌM; h K i`QM; M?€v K„i +Æ ?² #°+ T?€i `
KbM?X L;Q¨B #ªv i M ?²M i?€M? #` ?„M ç€M? HûM ç½ M^K /QÈB ç'i- +ÁM +¦ h¨ L
?mv i- ? B KQÆB # / M? ?²M bQ + Q i?O +O oä >²M æB M M?'i i?ÌB K'i çB i€K ;
K†+ /M F?¦ +¦ F?ª M,M; ;•v i´M ?¢B +?Q M?[M; F F?€+ ç½ +¦ +?m˜M #`- M?QM; ?B
?„M +kM; çO ç +'T +?Q æQÌM; h K i?ÌB ;B M i?Q€i HvX

"€i +?m K•m +?®M; ;B[- b m K°i F?„+ ç˜v i?•M i? æQÌM; h K M?ªv + Q H M- F„ M
L;•M >Q¨M; çMB +®i T?ªB T?€i ç°M;- H¨K ?„M ;B®M; M?Q b Q t i # v p T?Q hB m

óhB m ok- +?¢vXô æQÌM; h K ?ûi HÈM K°iiB M;- K°i +€B G K L;•M h?ªQ ç½ [m,M;

æ°M; i€+ +O ?„M i?U+ bU [m€ M? M?- F?B hB m ok ç wiÈB- +?QM? H¨ H9+ p¬ b®
+? ib€m ;½ ?²M i?€M?X

*?Q /M # M;Q¨B æQÌM; h K ç½ i? v ç´B- F?Q +?'i +k; i? v ç´B- M?QM; +¦ `'i M?B r

æ iS ?²M F„ H¨ p¢M M,K ?²M ?Q¨M- +QÌM; ç¢B €K F?Q- "€i +?m K•m +MM; pÈB G
ç¢B #B m +?Q i?•M T?"M +O ?„MX *¨M; i? K [m M i`¼M; H¨- i`QM; M?€v K„i æQÌ
K•m #„M H M F?¬M; i`mM;- €M? K„i +O ?„M ç½ +MM; pÈB hB m ok ;B Q ?Q¨X

" M;Q¨B i? v ç´B- F?Q +?'i i? v ç´B- M?QM; €M? K„i i?b F?¬M; i? i? v ç´B- M?'i
h K F?B M?bM p T?Q hB m okX

•M? K„i +O hB m ok F?¬M; ? #bM? ioM? M[- +¨M; F?¬M; çB K ç¢K M?Q H9+ i`Q
æQÌM; h K- K°i b® HQÊM; HÈM ?²M bQ ç½ #„i ç–m F?¬B T?K+ H¢B iBM? i?–M çm´I
M¨Q ªM? ?QÎM; ç M bU pmB bQÈM; M;"T i`ÌB i`QM; HÁM; M¨M; H9+ M¨vX

E?¬M; M;,M +ªM +?9i M¨Q- ç K†+ G K L;•M >Q¨M; [m'M [m M? pÁM; 2Q KªM? F?ª
i?QM /¨B +O hB m ok ç°M;- +ª M;QÌB ?QÈM; iÈB æQÌM; h K M;? M? ç¦MX

ó* Xô

J°iiB M; ;¼B M¨v- ç½ i`ªB [m M,K M,K- # M;Q¨B ? B M;QÌB ç m +¦ #B M ?Q€- M?
?¨K ibM? +ªK `ä `¨M; F?¬M; +¦ +?9i M¨Q i? v ç´BX æQÌM; h K pšM H¨ æQÌM; h K-
ok- €M? K„i ? B M;QÌB iB T t9+ i`QM; M?€v K„i- i`QM; v i ?–m +O æQÌM; h K iU
M;? MX

h T?ªB #ªQ p M¨M;- M¶ HU+ /M T?ªB ç2K iQM? K¢M; +O KbM? ` X

æ•v H¨ w M;?o /mv M?'i i`QM; HÁM; æQÌM; h K- b m K°i F?„+- /QÈB bU i?m p +O
i? ? B M;QÌB ç½ /mM; ?ÊT i` M F?¬M; i`mM;X

*€M? i v i`ªB /¨B ` - æQÌM; h K ç2K i?•M i? K K K¢B M?È M?mM; bm®i M,K M,K ¬
T?B ?¨M? +O G K L;•M >Q¨M; çMB T?ªB +®i iQ¨M HU+ i?9+ ;BK+- i?•M i? ?„M i
T?Q M;Q¨B `WM; `"K +?¢v çBX

ó>¶M çªM- ;B i?„MXô .B K M´B ;B"M ?ûi H M- +MM; pÈB KQÌB # / M? ?²M i?€M? T
h K çm´B i?2QX h`QM; KQÌB # / M? ?²M i?€M? +¦ # ;½ H¨ T?B ?¨M? ?²M bQ- H"T
+MM; pÈB ç€K ?²M bQ +ÁM H¢B /QÈB ç'i +'T i®+ çm´B i?2QX

:„i ; Q ?¬K +´ æQÌM; h K- i`®M; M;U+ hB m ok ç"T ?ÆB HQ¢M- F?B æ¢B JBM? p¨ L
>¨Q æ'm G p•v F?®M- M¨M; ç½ +¦ /U +ªK F?¬M; `ä `¨M;X L¨M; çQÆM; M?B M #B i
?m®M; ?B M i¢B `'i F?¦ +¦ F?ª M,M; +?®M; çÐ M´B ç€K + Q i?O +O oä >²M æB MX

h`QM; K°i F?„+- i`QM; ç–m M¨M; F?¬M; T?ªB H¨ bmv M;?o p M M;mv +O KbM?-
MB K i`QM; ç–m- M m M?Q i`QÈ+ F?B +? i- +¦ i? ;†T H¢B æQÌM; h K- M?Q p"v- Kb
iB +X

J¨ M; v F?B w MB K i`QM; ç–m M¨M; +ÁM +?Q #B M K'i- "€i +?m K•m [m2M i?m°+
+¦ €M? K„i i?•M i?B i ç½ ?B M ` M; v i`QÈ+ K„i M¨M;X

L; v H9+ M¨v- i`QM; HÁM; hB m ok ?Q¨M iQ¨M +?bK i`QM; +ªK ;B€+ 'K €T- ?¢M? T

G9+ i`QÈ+- b m F?B `ÌB F?ÄB æQÌM; h K- M¨M; ç½ M;?o `'i M?B m- M;?o ç M F?
;†T H¢B æQÌM; h K- M¨M; ç½ iWM; imv i p¼M;X L?QM; /M H¨ +?d K°i +?9i +Æ ?°
i? X _®i +m°+ +¦ i? ;†T H¢B M;QÌB i`QM; HÁM;- hB m ok +ªK ;B€+ çQÊ+- +?Q /M
? i i?ªv ç m ç€M; ;B€X

> B i v ;„i ; Q ¬K [m M? +´ æQÌM; h K- +ªK i?K F?Q iS+ +O ?„M ç½ i? v ç´B `'i M
M;U+ 'K €T +O ?„M- hB m ok +¦ +?9i M;•v /¢BX

J¨ H9+ M¨v- æQÌM; h K +,M #ªM F?¬M; +¦ i?ÌB ;B M pmB bQÈM;- K M; i?2Q hB m o
H•K- ?„M H"T iS+ +ªK ;B€+ çQÊ+ +¦ Qi M?'i KQÌB ç¢Q ?ÆB i?Î i"T i`mM; i` M M;Q
F?¬M; +¦ F?ª M,M; /WM; H¢B- +?d +¦ i? HB m K¢M; +?¢v p¨Q i`QM; b•K H•KX

L m M?Q h?B M h? M? L;Qm J½M; +MM; h?€B h?ªM *U oB M +¦ i? F`T i?ÌB ;B½v
/mM; ?ÊT Fo çQÆM; M?B M H¨ `'i i®i- M?QM; ?„M imv i ç®B F?¬M; i? ç2K ?v p
+?9M;X a m HQM; H¨ ?ÆM KQÌB +QÌM; ;Bª +'T #"+ ?²M i?€M?- pÈB HU+ HQÊM; M
/¨M; #` p•v #„iX h®+ ç° T?B ?¨M? +kM; F?¬M; T?ªB H¨ M? M? M?'i- M?'i H¨ # M i`
+,M #ªM F?¬M; /€K `ÌB çB F?ÄB T?¢K pB b•K H•K- M m F?¬M;- Î i` M F?¬M; i`mM
+?Q K¼B M;QÌB +¬M; FQ+?X

*ªK i?K çQÊ+ ?ÆB i?Î b m HQM; # v ;–M ç M- ?„M #Ä T?B ?¨M?- M? M?¨M; `ÆB t
ok- H'v "€i +?m K•m i? v i? ? B +?•M- T?¦M; M? M? p T?Q i`QÈ+X æ²M; i?ÌB-
i`B M F? B- /Á tûi ?QÈM; çB +O i`mv #BM? T?Q b mX J¶B F?B ç®B i?O Km®M ?
T?QÆM; ?QÈM; +?QM? t€+ M?'i ç i?Q€i çBX

æm´B i?2Q i´M; +°M; H¨ KQÌB #®M M;QÌB-;²K +¦ .B K- K°i i`QM; i? ? ?Q¨M; FBK
?²M i?€M? F?€+ +O oä >²M æB MX

>² GB iL pšM çSM; BK F?¬M; M?9+ M?Q+?- M¨M; b m F?B çÐ H'v ?mvM? i`QÎM;-
i€B M?Êi- +ª M;QÌB ç½ ?¬M K X æ¦ +kM; F?¬M; T?ªB H¨ Hw /Q M¨M; F?¬M; i`mv ç
K¨ H¨ M¨M; F?¬M; Km®M iBM i'i +ª bU pB + T?€i bBM? i`QÈ+ K„i M¨v H¨ bU i?"iX

L; v F?B b m HQM; æQÌM; h K #¨v ` "€i +?m K•m- G K L;•M h?ªQ +MM; pÈB €K F
i?¬M; KBM? M?Q M¨M; F?¬M; +¦ Hw /Q ;b F?¬M; M?"M ` - M K M?•M F?„+ b•m ?bI
H¨ æQÌM; h K F ç½ iWM; ;•v M¶B F?m'i M?K+ +U+ HÈM ç®B pÈB oä >²M æB MX L
M M i?¬M; bm®i- M?QM; M?Q p"v +¨M; F?B M +?Q M°B i•K M¨M; i`Î M M i?®M; F?
KbM? M M H¨K ;bX

.B K H9+ M¨v ç½ #` p•v i`QM; +U+ ç° T?šM M°- çB m ?„M Km®M H¨K p¨Q H9+ M¨v
#^K i?•v p¢M KªM?X "ªv i M ?²M i?€M?- ç•v +?QM? H¨ #ªv i M ?²M i?€M? /Q oä >²M
#²B /QÐM; 5 G9+ M¨v bBM? iY F?¬M; #B iX

ReRX *?QÆM; Rey, hY *?B M h`QM; _WM; _"K

h®+ ç° æQÌM; h K `'i M? M?- G K L;•M h?ªQ i` M tQÆM; çMB T?ªB i,M; T?9+- +MM
?bM? +O "€i *?m J•m F?B M i®+ ç° +O ?„M H M ç M +U+ ?¢MX L?QM; iB + H¨ F?
FQ+? ?„M +?QM? H¨ M?[M; +QÌM; ;Bª +'T #"+ ?²M i?€M? F?€+X h`QM; ç¦ pW ? v
?²M bQX .Q #¼M ?¼ iQ¨M HU+ çm´B i?2Q b m- M M F?QªM; +€+? ? B # M M?Q i`Q
©M? J hmM; +O æQÌM; h K i?"i bU H¨ i?–M /B m- M?QM; Zm, ©M? J hmM; ?B m[
K¨ F?¬M; T?ªB H¨ +?¢v i`®MX

æQÌM; h K #B i `'i `ä `¨M;- i`QM; i? ;BÈB KbM? b®M; i`QÈ+ FB - ç²M; +'T pÈB Z
b® HQ¢B F?BM? +¬M; i?•M T?€T F?€+ `'i i?Q+? ?ÆT i`QM; ibM? ?m®M; i`QÈ+ K
+O T?€B h?B m G•K- ? v +ÁM +¦ K°i HQ¢B i?•M T?€T ;¼B H¨ S?M Zm M; GQÊ+ ©
M?[M; i?S ç¦ i?b +¦ ;b ?[m /KM; ç•m\ æB m ?„M +¦ i? H¨K +?d H¨ F?¬M; M;WM; iB
+'T ç° ?²M i?€M?- K°i F?B ç®B i?O i"T i`mM; i?2Q /'m F?Q iS+- +?d +–M F?¬M; i?
pB M?'i ç`M? i?b F?¦ +¦ F?ª M,M; i?Q€i F?ÄB i`mv #„iX h`QM; KQÌB # ;½ ?²M i?€M
KšM +¬M; ? ?²M bQ- +ª M,K i€+? ` i?¨M? ?bM? [m¢i p•v [m M?- M? M? M?Q iB +

*?d `B M; M,K M;QÌB #¼M ?¼ ç½ çO ç€M? +? i æQÌM; h K - #„i çQÊ+ iB m pk- M m
+¦ i? +m®M H'v æQÌM; h K i`QM; +?®+ H€i ç ç²M; #¼M T?Q b m ç M F`T- F i[m
ç®B K†i pÈB M;mv ?B K- æQÌM; h K H¢B +¨M; i`Î M M HBM? KšM- ç¢B M½Q +'T i©
M¨Q +¦ i? ;BªB i`W M;mv +Æ i`QÈ+ K„iX

.–M /–M- #¼M ?¼ ç½ ` F?ÄB H½M? ç` ? B ç¢B ?²M i?9 pQÆM;- +?mM; [m M? #„i
i?9X æB m M¨v ç®B pÈB æQÌM; h K p¨ hB m ok K¨ M¦B F?¬M; T?ªB H¨ iBM iS+ i®i
K°i F?B FBM? ç°M; ?²M i?9- #` M;,M i`Î /M +?d i`QM; M?€v K„i i?¬B- ç`+? M?•M b

ó* ôX hB m ok M? ;B¼M; F mX

æQÌM; h K +9B ç–m- >„M H'v iBM? i?–M HU+ /Á çQÌM; çB i`QÈ+- i€+ /KM; +O K„i
`¨M; M?Q p"vX G'v i v M? pm®i K€B i¦+ /¨B +O iB m pkX æQÌM; h K ¬K b€i M¨M;
imv i ç®B F?¬M; ç +?9M; t•K T?¢K iÈB M¨M;ôX

L¦B tQM; M?[M; HÌB M¨v- æQÌM; h K +ªK i?'v ç` ?bM? +?Êi /®+ tm®M;- i?•M i?
/UM; i?ŠM; H M- #®M +?•M i`QM; "€i *?m J•m ;BÆ H M +„K p¨Q T?Q i` M ? B +•v
h K M?Q K°i +QM M? M F?´M; H² /B +?mv M i` M +¨M? +•v- HB M iB T HQÈi[m K'
æQÌM; h K çQÆM; M?B M +¦ KK+ çQ+?- ?„M +?¢v i?2Q K°i ?QÈM; pÁM; +mM;X a
ç´B /B +?mv M i?2Q ?bM? [m¢i- M m ?„M +?¢v i?2Q K°i çQÌM; +QM; i?b F?B ;†T
H9+ ç®B K†i pÈB +ª M,K i M ?²M i?€M?X

o–M; b€M; K¨m H K +?Êi T?¦M; i?Q+?- i` M K†i ç'i- G K L;•M h?ªQ #„i ç–m K¼+ H
b•K H•K- G K L;•M h?ªQ K¼+ Î F?„T MÆB- /Q ç¦ F?¬M; i? M;?B M;Ì H9+ M¨v i`bM
i? T?€i ?mv + Q M?'iX >B M i¢B F?¬M; T?ªB H¨ H9+ MQÆM; i v pÈB F i?M- ? B
M?[M; iB i¨M M?šM H¢M? M?Q #,M;X :–M ?„M M?'i- K°i i M KšM +¬M; ? ?²M bQ ç
?„M +U+ Fb M? M?- iU M?Q ªQ ªM? p¼i iÈB ?QÈM; æQÌM; h K X

J„i i?'v ç®B T?QÆM; ç M ;–M- æQÌM; h K H¢B F?¬M; ? /B ç°M; i?•M i? -"€i *?m
K°i +¨M? + Q- ç2K +?QM? KbM? p¨ hB m ok HÆ HYM; ;B[F?¬M; i`mM;X :½ KšM
i?2Q F?¬M; +¦ M,M; HU+ /Á tûi #^M; iBM? i?–M HU+ M?QM; +¦ i? +ªK ;B€+ çQÊ+
i?'v æQÌM; h K ç M; M;¨v +¨M; ;–M- ;½ M?'i i?ÌB pmB KWM; F?¬M tB iX J„i i?'v #
+MM; hB m ok tm'i ?B M- ? B i v ;½ M?'i i?ÌB ?Q€ i?¨M? ? B HQÐB / Q b„+ #ûM- M

:½ M¨v H¨ KšM +¬M; ? ?²M bQ- pk ?²M H¨ h`mv >²M u M- K ?B m M?'i +?QM? H¨
+mM;- HU+ +¬M; FQ+? +U+ Fb K¢M?X G9+ M¨v- pb çm´B i?2Q æQÌM; h K - ?„M ç½
+?QM? KbM?- +ª M;QÌB M?Q K°i +?BK v M K¨m ç2M i?"i HÈM- i` M F?¬M; i`mM; i?
ç2M H¢M? M?Q #,M;- M?^K i?ŠM; æQÌM; h K p¨ hB m ok +?ûK iÈBX

ó.WM; H¢BôX æQÌM; h K [m€i F?)X

hU M?Q M;?2i?2Q K M? H M? æQÌM; h K -;½ ?²M i?€M? i`mv ?²M v M iU M?Q #
F?¬M; i`mM; ç°i M?B M /WM; H¢B- `²B `ÆB /–M tm®M; K†i ç'iX h` M M;QÌB ?„M
p¬ +MM; `"K `¢TX ob im€ i?ÌB SM; T?¦ M?[M; #B M ?Q€ +¦ i? tm'i ?B M- iW H9+ i
+?9M;- M;Q¢B i`W ? B ;½ T?QM; ?¨Q ç'm H +ÁM i` M K¶B M;QÌB ç m FQ bBM? K-
G9+ M¨v T?€i ç°M;- pW H9+ tm'i Fb #'i w +¦ i€+ /KM;X

hmv M?B M- ç®B i?O /M b Q +kM; ç M; i?B i`B M pk ?²M +?•M i?•M- i?ÌB ;B M i`b
;½ pW KÈB ?ÆB `ÆB tm®M;- G K L;•M h?ªQ ç½ #` ?„M /MM; +¬M; FQ+? K¢M? K)

L?QM;- +?d K°i ;B•v M¨v pÈB æQÌM; h K ç½ çO `²BX >„M #¶M; T?¦M; i?ŠM; H M
h?ªQ i` M tQÆM; çMB T?ªB +¦ M,M; HU+ T?B ?¨M?- i`QM; H9+ ç®B i?O #` M,M; HU
M?€v K„i p¼i iÈBX æ®B i?O p®M +?QM? H¨ ?QÈM; iÈB ?„M T?B iÈB- /QÈB ibM?
M;QÌB i`QM; +?ÈT K„i `9i M;„MX

> B i v æQÌM; h K pÁM; ` i`QÈ+ M;U+- >¢Q h?B M *?m€ ç°i M?B M tm'i ?B M- K°
i?mw p M; H M- pW H9+ ? B i v M?Q ? B HQÐB / Q b„+ #ûM +O ç®B i?O +?ûK ` X

G'v ?²M HU+ +MM; pk ?²M +?•M i?•M +O ç®B i?O ç bQ b€M? p i?U+ HU+- Î ibM
h K i'i M?B M b) #` ç€M? # vX L?QM; i` M i?U+ i - æQÌM; h K F?¬M; ? #` ç€M? #
"ÎB pb F?Q i? K¢M? K) tm'i T?€i iW "€i *?m J•m ç½ iW i€K ?QÈM;- ?mM; ?,M; ç•K

G K L;•M h?ªQ ç M?` ?²M Fo- FQ bBM? ç½ H¨K ç®B i?O M;¢+ M?B M- #®B `®B ;B
+?†i i?ÌB +Æ- i`QM; M?€v K„i ç½ +?'K /Si i`"M ç'mX

>¢Q h?B M *?m€ +O æQÌM; h K /MM; ç +?†M +¬M; FQ+? +O ç®B i?O- M?QM; HU
i?O +kM; F?B M >¢Q h?B M *?m€ T?ªM M;QÊ+ H¢B p T?Q ?„MX h v FB +O æQÌ
` - +?QM? KbM? i`U+ iB T ?SM; T?ªM HU+ +O >¢Q h?B M h`m€ p¨Q M;U+- ç Q +
i`QÈ+ M;U+ ?„M K°i p iK€mX

L?QM; ;½ i`mv ?²M v M ?²M i?€M? +m®B +MM; +kM; +?d H¨K çQÊ+ +¦ i? X "€i *?
F`+? ç°+ i`QM; M?€v K„i #„i ç–m ,M KÁMX æQÌM; h K `ä `¨M; +ªK ;B€+ çQÊ+ bBM
i?¬M; [m "€i *?m J•m çB M +m²M; iB M p¨Q +Æ i? KbM?X >²M HU+ +O ?„M i`QÈ
+kM; F?¬B T?K+ K°i QiX

>¢Q h?B M *?m€ M†M; M?Q i? M¨Q\ >m®M; +?B +ÁM K M; i?2Q ?²M HU+ T?ªM
K¢M? iÈB- +´ ?¼M; æQÌM; h K M?'i i?ÌB M;¼i H`K- Q K°i iB M; T?mM ` K°i M;K
"€i *?m J•m ç•K p¨Q +Æ i? ç®B i?O- ;½ ç½ ?Q¨M iQ¨M #` #B M i?¨M? K°i +€B t€
*?m J•m ?9i FB iX

hW F?B T?€i ç°M; +?B M ç'm ç M H9+ +?'K /Si- +ª [m€ i`bM? F?¬M; [m€ # ;B•v i?
?¬ ?'T +?B M ç'm +kM; ç½ F i i?9+X

L m M?Q +?B M ç'm K°i +?¼B K°i- æQÌM; h K /U p¨Q ? B ç¢B HoM? pU+ +O KbM
/M ?²M HU+ FûK ç®B i?O KQÌB +'T +kM; F?ŠM; ç`M? +¦ i? +?B M i?„M;- i?"K +?Q

L?QM; pb ?B M i¢B ?„M +,M #ªM F?¬M; +¦ i?ÌB ;B M +~M i?"M ibK FB K bÆ ?Î +O ç
i?„M; i`QÈ+ K„iX h®+ +?B M i®+ i?„M; F?B M ?„M T?ªB /MM; T?QÆM; T?€T H'v K
H€i ;BªB [mv i K°i ;½ ?²M i?€M? KšM +¬M; ? ?²M bQX

*€B ;¼B H¨ H'v K¢M; ç´B K¢M;- i?U+ ` +kM; F?¬M; T?ªB i?U+ bU HB m K¢M;X c
i?•M M¶ HU+ ? ibS+ M?^K i?m çQÊ+ i?¨M? [mª HÈM M?'iX >„M +?d T?mM ` K°i M;
M? - KB M; p ii?QÆM; +kM; F?¬M; b•m- M?QM; ç´B H¢B ç½ H'v çQÊ+ iQM? K¢M;
M;?B M;Ì ;b H¨ K°i pK Km #€M `'i +¦ HÌBX

_9i ` "€i *?m J•m i`QM; M?€v K„i- æQÌM; h K K°i H–M M[K M; i?2Q hB m ok #9
L; v b€i M ?„M pW /B +?mv M- Qi M?'i +¦ #®M ç¢Q +¬M; FQ+? iW t #„M p¨Q p` i
#®M ;½ KšM +¬M; ? ?²M bQ ç½ çm´B ç MX

h?B T- i`QÈ+ FB ç½ /MM; K'i K°i KB M;- #•v ;BÌ +ÁM ? B KB M; i`QM; M?€v K„i a
` X h`mv >²M æQ¢i J M? .B K oQÆM; h?B T F?¬M; +?d +?QM? M¦ +¦ ç°+ iQM? FE
?ÆM +?QM? H¨ i?O T?€T T?®B ?ÊT pÈB M°B HU+ ?mv M i?B M +¬M;X Jm®M i?B
æQÌM; J¬M- >mv M L;¼+ h?O- hY *U+ J æ²M;- E?®M; >¢+ *–K GQM;- >mv M h?B
?¼+ ç m F?¬M; i? i?B m i?S M¨QX

E?B ?²M HU+ ç¢i #®M KQÆB +'T- æQÌM; h K iWM; ? Q ? i iQ¨M #° ?²M HU+ K¨ +kM
H–M- H9+ M¨v ç½ ç¢i b€m KQÆB +'T- ?„M ç²M; i?ÌB +¦ i? T?€i ç°M; ? B KB M; .
iQ¨M i?•M +kM; T?€i ` ? i #ªv i?¨M?- i? K M?[M; iB m ? Q H–M i`QÈ+ [mª i?U+ F'
M´BX

óhB m ok- ;B9T i 5 ôX æQÌM; h K ?ûi HÈM K°i iB M;X æ®B pÈB ?„M p¨ hB m ok K¨
i®i M?'iX L m F?¬M; +?ÈT i?ÌB +Æ M¨v- pÈB ?²M HU+ ç½ ;–M iB m ? Q ? i +O æQ
v m `'i M?B m +O iB m pk- +,M #ªM H¨ F?¬M; +ÁM +Æ ?°B i?S ? BX

J°i HU+ ç˜v K¢M? K) tm'i ?B M T?Q b m HQM; æQÌM; h K - b m K°i F?„+ +ª M;Q
ç9M; M; v ?QÈM; K°i ;½ KšM +¬M; ? ?²M bQX :B®M; pÈB ;½ KšM +¬M; ? ?²M i?€
*?m J•m - ;½ ?²M i?€M? KK+ iB m H–M M¨v +O æQÌM; h K +kM; +?d #` Fo M,M; Fw
;B•vX J„i i?'v æQÌM; h K p¼i iÈB- pk ?²M +?•M i?•M +O ?„M +kM; +?d F`T T?€i `
L?QM; F?B ?„M +?m˜M #` +¬M; FQ+? i?b H¢B T?€i ?B M i v +?•M KbM? F?¬M; i?
H9+ M¨Q ç½ tm'i ?B M b m HQM; ?„MX aQM; +?QÎM;- ? B +?•M H'T H€M? T?'M ?²
M;Q¨B ?bM? i?¨M? K°i i–M; €Q ;B€T i` M; #` ç†+ #B i- +ª M;QÌB hB m ok M?Q K°i
+?†i ç®B i?OX

J°i F?B +"M i?•M #` M?m +®i i"T i`mM; F?Q€ H¢B- i`W T?B i?U+ HU+ #ªM i?•M M;
iB m pk- #^M; F?¬M; +?d +¦ i? im€ w #` ç®B T?QÆM; FB K +? - ç M F?B M¨M; iB
` X

hmv M?B M F?B i?B i`B M M?m +®i- hB m ok H¢B F?¬M; i? iB T iK+ bY /KM; #'i F
L?QM; bU i"T i`mM; M¨v H¢B +¦ ?B m [mª +U+ F€ F?OM; #®- F?B hB m ok F?Q€ ç
T?ªB ;B^M; +Q K'i M,K ;B•v i?ÌB ;B M- ç•v KÈB H¨ çB m i`¼M; v m M?'iX "^M; p¨Q i
M?m +®i /QÈ bU i,M; +QÌM; +O ? B F„ M,M; F?€+- ;½ ?²M i?€M? M¨v ç½ i`U+ iB T
J•m ?mM; ?,M; ç•K b•m p¨Q +Æ i? - i`QM; M?€v K„i ç½ ?9i ? i bBM? K¢M; +O ?„M
+O ç®B i?O HB M #´ bmM; +?Q æQÌM; h K F?B M iBM? i?–M ?„M H¢ çQÊ+ i,M; H I
K„i F?¬B T?K+ iÈB #®M i?¨M?X

h?¬M T? - ç•v H¨ F„ M,M; i`¼M; v m +O "€i *?m J•mX h`QM; [m€ F?S- æQÌM; h K
M¦ i?"i bU p¬ +MM; #€ ç¢Q M?QM; [m€ i¨M M?šMX >B M i¢B pb bBM? i®M- ?„M F'
iQ¨M HU+ #°+ T?€i ` mv HU+ K¢M? K) +O "€i *?m J•m X

E m H M K°i iB M; ç m çÈM- i`QM; M?€v K„i hB m ok KÎ M?m +®i FB K +? - i?•M i?
h K X J°i +¶ tmM; HU+ `'i HÈM ç˜v i?•M i? hB m ok i`Î H¢B H²M; M;U+ æQÌM; h K -
i`"M /¨v ç†+ iB M; H2M; F2M;X

GB M iB T ?¢ b€i # ;½ KšM +¬M; ? ?²M i?€M?- æQÌM; h K p¨ hB m ok ?–m M?Q ç
M?QM; ç`+? M?•M /M b Q +kM; +¦ #®M M;QÌBX :½ KšM +¬M; ? ?²M i?€M? +m®B
#¼M p"v K¨ #` ? B F ?²M HU+ FûK t ;B i +? i- M;Q¨B pB + # M M;Q¨B T?šM M°- i`C
?¨M wX "€i *?m J•m +O æQÌM; h K pW i?¬M T? i?b ç²M; i?ÌB ?„M +kM; T?€i ç°M
M;QÌB ?„M ç€M? HûM H¢B H¨ hB m ok ç½ i?B i`B M ` ç iS ?²M F„- o¬ æ`+? EBK h

smM; HU+ +QÌM; ç¢B i€+ /KM; H M hB m ok F?B M M¨M; #` #„M i?ŠM; p H²M; M;U
M;„M M;OB p¨B ;B•v i?ÌB ;B M i?B i`B M o¬ æ`+? EBK h?•M- M¨M; F?¬M; ? +¦ i?Q
æQÌM; h K- ? B +?•M hB m ok çB K H M K†i ç'i- MQÆM; M?Ì tmM; HU+ ç€M? iÈB-
i? M? H2M; F2M; +ÁM H¢B H¨ /Q i v FB +O hB m ok #„M ` *?Q *€i h?–M LÄ- p®I
+ÁM Î i`QM; HÁM; æQÌM; h K X

GB M iB T M?[M; iB M; M´ p M; H M- *?Q *€i h?–M LÄ çQÆM; M?B M F?¬M; i? t•
?²M i?€M?- M?QM; M;,M +ªM ç®B i?O K°i +?9i i?b pšM çQÊ+X æQÌM; h K ç½ F?-
"€i *?m J•m +„K tm®M; ç'i `²B #"i H M- K M; i?2Q hB m ok iB M M? M? p ?QÈM; `

L,K ;½ KšM +¬M; ? ?²M bQ i?b ç½ ;BªB [mv i #®M- +?d +–M ? B M;QÌB Hm²M b•m
+?„+ #ˆM; p¨Q G K L;•M h?ªQ F?®M; +? F?¬M; ç ;½ KšM +¬M; ? ?²M bQ +ÁM H¢
æÊB ?²M HU+ ?„M F?¬B T?K+ K°i +?9i- ? B M;QÌB b) H¢B HB M i?O ç2K ;½ KšM
[mv i M®i- H9+ M¨v i?Q€i F?ÄB i`mv FQ+? F?¬M; T?ªB pB + F?¦X G9+ M¨v M?[M;
çm´B +ÁM Î M;Q¨B M,K i`,K i?QÈ+- F?QªM; +€+? M¨v +,M #ªM F?¬M; i? mv ?B T

L?QM;- +?QM? +€B ;¼B H¨ M?•M HU+ p¬ i”M- pÈB iQM? iQ€M +O æQÌM; h K - i
i`QM; H9+ T?®B ?ÊT ,M w- F?¬M; i? M;?B M;Ì ;b i¢Q i?¨M? i?B M v p¬ T?MM; U €
HU+ +?Q ç M b€m KQÆB +'T +O ? B M;QÌB- H¢B i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M ;
M¨v ç9M; H¨ ç€M; ç M;¢Q i?` i?B M ?¢X L m i?”i bU iB M ?¨M? i?2Q F ?Q +? +C
+¦ +Æ ?°B `'i HÈM ç i?Q€i Hv F?ÄB bU i`mv çm´B +O ç`+? M?•M- h?Q€i ` F?ÄB
h?ªM *U oB M +MM; h?B M h? M? L;Qm J½M;- +¦ ? B ç'm H i`QM; F?m pU+ M¨v #ª
?B K ;bX

L?QM; M;QÌB iQM? F?¬M; #ˆM; i`ÌB iQM?- F?B #¼M ?¼ iB M p¨Q `WM; +•v- ;½ Kš
*?Q *€i h?–M LÄ +ªM H¢B b m HQM;- ç°i M?B M K°i +€B HQÈB `'i HÈM K¨m t M? i
*€B HQÈB M¼- F?m +? i`QÆM; `'i M? M?- i` M HQÈB +¦ /`+? ç°+-K°i i?•M ªM? F?´
iQ¨M i?•M ? B K¨m ?„+ #¢+? tm'i ?B M i`QM; i–K K„i æQÌM; h K p¨ iB m pk- +€B HQ
æ¦ H¨ K°i +QM ?²M i?9- ?ÆM M[H¨ HQ¢B K¨ æQÌM; h K ?B m `ä p¬ +MM;X æ9M; p
HK+ ;Bª ô- +?QM? H¨ K°i +QM L?•M .B M J *?mX *QM L?•M .B M J *?m tm'i ?B M
bQ pÈB M?[M; +QM æQÌM; h K iWM; +?SM; FB M ç m iQ HÈM ?ÆM `'i M?B mX æ
M;?B M;Ì ;b +QM L?•M .B M J *?m ç½ +¦ im p` pQÊi [m€ # p¢M M,KX S?ªB #B i `
H¨ K°i ?²M i?9 FBM? F?OM; #ÎB ç†+ iQM? ;B i +?¦+ [m€ K¢M? K)- i?QÌM; tmv M #`
ç¢B iB m /B iX æ im Hmv M H M ç M ?ÆM M;¨M M,K ç m F?¬M; ? / /¨M;- +¨M; F

E?B æQÌM; h K +?SM; FB M i?•M ªM? F?´M; H² M¼ +MM; /`+? ç°+ /QM? i` M K¢M
i`–K tm®M;X *?ŠM; H)- ç•v +?QM? H¨ ó#€Q i?M +?Q ç²M; HQ¢Bô b Q \ô *?QM? K
M?•M /B M K +?m- ?ÆM M[çQÊ+ +?9M; M¦ K M; ç M +?Q ?²M ?Q¨M +MM; M;Q¢B
- p®M ç2K H¢B M?[M; HÊB Q+? `'i HÈMX L?QM; i`QÈ+ K„i L?•M .B M J *?m M¨v-
i?9+ +?Q KbM? p¨ iB m pkX æB m +m®B +MM; æQÌM; h K F?¬M; `ä H¨ i¢B b Q iBM
ibM? ?m®M; ç` ?bM? tmM; [m M?- M?QM; H¢B F?¬M; ? T?€i ?B M #'i +S i?S ;b /`
.B M J *?m M¨v H¢B tm'i ?B M M?Q i? M¨Q\ >„M M¨Q #B i- L?•M .B M J *?m i²M
iQM? K¢M;- H¨ ç®B iQÊM; i'i +ª ?²M i?9 ç m +,K ;?ûi- H¨ K°i i¨ €+ b€i HK+ ;Bª- pÈ
+¦ K°i F„ M,M; ;B'm KbM? ç†+ i?MX E„ M,M; M¨v +?ŠM; M?[M; +¦ i? ;B'm çB i?•M
i?ÌB +¦ i? ;B'm çB ?ÆB i?Î F?Q iS+X *?Q /M iBM? i?–M HU+ /Á tûi iÈB +kM; +¦ i?
æ¢B aQ +kM; F?¬M; #B i- /M b Q L?•M .B M J *?m +'T #”+ ?ÆM p¢M M,K +kM; [m
M?•M i¢B b Q M¦ H¢B ç°i M;°i tm'i ?B M i`QÈ+ K†i æQÌM; h K p¨ iB m pkX >B M M
p¨ hB m ok H¨ +QM K²BX

> B +•v +?m K•m T?Q i`QÈ+ # M i`€B iQ¨M HU+ [mûi H M K†i ç'i- i`QM; iB M; +¼
h K p¨ hB m ok i`QM; M?€v K„i M;?B M; çB- i? v ç´B T?QÆM; ?QÈM; çB iÈB- p) `
HÈM- M;mv ?B K +”M F M?QM; +m®B +MM; i`QM; b€i M F?¬M; ? [m i p¨Q HQÈ
? B M;QÌB ç®B K†i F?¬M; +?d +¦ HQÈB M? M- K¨ +ÁM +¦ K°i +QM L?•M .B M J *?m
p¬ +MM; FBM? F?OM;X L?•M .B M J *?m F?´M; H² H†M; v M HQÈi b M; M; M;- ç
ç M- #®M +€B +?•M M? M +U+ Fb i`€M; FB M p¼i i?ŠM; iÈB ? B M;QÌBX >B m [m
J•m +O æQÌM; h K p®M +?QM? iW L?•M .B M J *?m K¨ +¦- ?„M çQÆM; M?B M #B
i`9M; b) +¦ ?B m [mª ;bX *?Q /M i?•M i? p¬ +MM; +SM; +ÄB- ?„M +kM; imv i ç®B
+?•M M? M +¦ F?ª M,M; ?9i K€m FBM? F?OM; ç¦X G9+ M¨v- æQÌM; h K i? ?B M F
i?U+ T?QM; T?9- i?•M i? H v ç°M;- KQÊM i? #®M +,M "€i *?m J•m Î T?Q /QÈB
+Æ i? M?'i i?ÌB /WM; H¢B K°i +?9i- #®M +,M "€i *?m J•m +ÁM H¢B Î T?Q i` M ç²
M? M ç®B +?¼B +?•M M? M- ç¦M M?”M +¬M; FQ+? +O L?•M .B M J *?mX F2M; F
p M; H M- i?•M i? æQÌM; h K +MM; hB m ok #` HU+ tmM; FQ+? `'i K¢M? T?ªM +?'
iB M;- æQÌM; h K i`QM; +?'M ç°M; K½M? HB i HB M T?mM ` K°i M;KK K€m iQÆB
+U+ i?`M?- ç®B K†i pÈB ?²M i?9 +QÌM; ç¢B M?Q p”v pšM T?ªB iQ¨M HU+ ç®B T?¦
i?¨M? +¬M; HU+ K¨ i?¬BX hmv p”v- L?•M .B M J *?m +kM; F?¬M; / +?`m ;bX J†+
pÈB "€i *?m J•m +O æQÌM; h K +ÁM Km®M iQ ?ÆM- M?QM; F?B ? B HQ¢B çKM;

/KM; H M æQÌM; h K #` ;BªK #Èi ``i M?B m-"€i *?m J•m H¢B +SM; +ÄB ?ÆM- M M
H¢B +?B K Qm i? X h` M #®M +?•M +QM L?•M .B M J *?m ?ÆM p¢M M,K M¨v tm'i
H¨ #` "€i *?m J•m +O æQÌM; h K ç•K i?OM;X S?ªB #B i ``^M;- i?2Q i?U+ HU+ +O
"€i *?m J•m +O ?„M +kM; F?¬M; M;WM; iB M ?Q€- #'i Hm"M H9+ i`QÈ+ F?B ? B i
bÆ F i ?ÊT +MM; #€i ;B€+ ?mv M #,M; i?ªQ- ? v H9+ b m H K i?•M i?ªQ +O æQÌM
i`Î i?¨M? G K L;•M >Q¨M;- ç m F?B M M¦ F?¬M; M;WM; iB M ?Q€X

h?2Q M°B HU+ ?mv M i?B M +¬M; F?¬M; M;WM; i,M; i`QÎM; +O æQÌM; h K - +kM;
J•m i?¬M; [m M?B m HQ¢B iB M ?Q€ K¨ iU i?•M M¦ ç½ ç¢i iÈB i`bM? ç° p¬ +MM; +
+?•M +O L?•M .B M J *?mX L?'i H¨ M¦ +ÁM +?S /UM; i?m°+ iQM? +O #,M; ?Qª
M;?B M?½M X æQÌM; h K +MM; hB m ok #` ç€M? # v- M?QM; L?•M .B M J *?m H¢
FQ+? #ÎB pb i` M K†i ç'i- G K L;•M h?ªQ +?2M +?9+ M ç M [m'M [m M? i?•M i?
H9+ i`QÈ+ +MM; æQÌM; h K p +?¢K- ;BÌ ?²M;- H K HQÐM; b„+ [m M; K M; M´B H M
M¦ M? M? +?¦M; ?QÈM; ç M +Æ i? H M iÈBX o®M ç°+ i® +O L?•M .B M J *?m- b
HšM M? m- M?QM; #,M; ç°+ +MM; ?Qª ç°+ ?¶M ?ÊT H¨ i?m°+ iQM? ç†+ i?M +O æ
*?m F?¬M; / /¨M; #¨B i`WX *kM; K v- F?B p +?¢K- æQÌM; h K M? M? +?¦M; i?m '
ç° H M i`¨M KÈB F?¬M; M? M?X h`QM; KB M; L?•M .B M J *?m T?€i ` iB M; ?m
i?•M i? F?´M; H² /MM; bS+ ;B½v ;BK - #^M; HU+ HQÊM; K¢M? K) ç2K G K L;•M h
L?QM; M¦ +kM; F?¬M; ?QÈM; iÈB æQÌM; h K p¨ hB m ok i`mv FQ+?- ?B M M?B M
K°i Hm²M; ?„+ F?Q ?MM; ?"m i``M iÈB F?€M; +U ?²M; H K HQÐM; b„+ [m M; K M;
b•K H•KX L?•M .B M J *?m #` #,M; ?Qª bQM; ç°+ +O æQÌM; h K ?M /Q¢ +?¢v i`®
+?Q ? B M;QÌBi B ?Q¢ i?"i HÈMX oÈB +'T #"+ ?²M i?€M? K¨ M¦B- M,K i`,K i?QÈ+ F
[m€ HÈM- /M F?¬M; T?ªB H¨ KšM +¬M; ? ?²M i?€M?- #¼M ?¼ +kM; i`QM; K°i i?
i`QÈ+ æQÌM; h K p¨ hB m ok HB M i?O ;B i +? i #®M ;½ KšM +¬M; ? ?²M i?€M? ç
i?ÌB ;B M- H9+ M¨v H¢B #` L?•M .B M J *?m M;,M +ªM- b m HQM; ç`+? M?•M ç½ ç
F?¬M; F?ÄB M?È iÈB +•m ô M;QÌB iQM? F?¬M; #^M; i`ÌB iQM? ôX G K L;•M >Q¨M
–K –K ç€M? i M +¬M; FQ+? +O ;½ KšM +¬M; ? ?²M bQ +ÁM H¢B- æQÌM; h K KB
p®M #` L?•M .B M J *?m ç€M? # v- K†i KkB p¬ +MM; b–m i?ªKX

hQ¨M i?•M M?Q #` HY p•v >Ä .B K ç M; /šM ç–m i€K ;½ ?²M i?€M? F?¬M; T?ªB
p•v +?†i [m M? æQÌM; h K p¨ hB m ok Î i`mM; QÆM;- iQ¨M #° bU +,K ;?ûi i"T i`mM
+QÐM; /MM; >¢Q h?B M *?m€ ç€M? HmB i M KšM +¬M; ? ?²M i?€M? +ÁM H¢B- i
i`–K i`¼M; i? K- T?mM ` K°i M;KK K€mX L m M?Q F?¬M; T?ªB i?•M i? ?„M +U+
ç M; F?¬M; M;WM; ç®B K†i pÈB HU+ i`MM; FQ+? /Q bY /KM; bS+ K¢M? pQÊi [m€
ç½ bÈK F?¬M; çSM; H M M´BX *QB M?Q pB + ?„M çª i?¬M; F€ FBM? #€i K¢+? F?
T?B i?QÌM; M? M?- M?QM; /M M? M? ?ÆM M[+kM; +–M +¦ i?ÌB ;B MX hW F?B ?„
h¨ L;mv i ç M ;BÌ- M¨Q +¦ i?ÌB ;B M ç ?²B F?Q +?Q #ªM i?•M\

ô *?¢v ?ª5 h¢B b Q +€+ M;QÆB F?¬M; +?¢v M[5 ô >Ä .B K ?mM; ?,M; M?bM +?^K
X hW G K L;•M >Q¨M; p¨ €K F?Q- ?„M iU M?B M +kM; M?"M ` i?•M T?"M æQÌM; h
i`QM; HÁM; ?„M pÈB i¨B M,M; +O æQÌM; h K +¨M; i? K +,K ;?ûiX æ½ M,K M,K i`¬B
ç½ iWM; ç2K ç M bd M?K+ +?Q KbM?- ;BÌ ç½ i?¨M? MB M- ?ÆM M[?²M HU+ p®
H¢B ``i ;–MX J†+ /M >Ä .B K bQ pÈB M?[M; + Q i?O pk ?²M çB M tmM; [m M? i?b
HU+- M?QM; #ÎB pb i?•M T?"M ?„M + Q [mw- H9+ M¨v H¢B M;QÊ+ H¢B i`Î i?¨M? +
çm´B- +ªM? iQÊM; >Ä .B K +?SM; FB M F?B M ?„M T?ªB ;B"i KbM?- i`QÈ+ b m #
+? i i`QM; i v æQÌM; h K p¨ iB m pkX S?ªB #B i ``^M;- ç•v H¨ #®M ;½ ?²M i?€M? ç'
? B M;QÌB æQÌM; h K - #¼M ?¼ ç m /MM; ç M imv i ?¼+ pk ?²M +?•M i?•M- M?QM
H9+ M¨v +¦ ? B M;QÌB ç½ ?Q€ i?¨M? /mM; /`+?- +? i F?¬M; iQ¨M i?•v5 æ®B pÈB
.B K Hm¬M +¦ K°i ` M? ;BÈB bÊ ?½B i?"i b•m- i?"K +?Q H¨ ;?2M ;?ûi- iW M?Ä ç M
?²M çB M MÆB i®B + Q +O ?²M bQ ;BÈB- ?„M Hm¬M H¨ F M´B #"i M?'i i`QM; M?
+MM; >² GB i L KÈB +¦ i? bQ b€M? +MM; ?„MX L?QM; +?d K'v M,K M;„M M;OB i
i` im´B M¨v H¢B F?B M ?„M +¦ +ªK ;B€ Hm¬M +?d i?'v çQÊ+ b m HQM;X >ÆM M[
``i i®i pÈB æQÌM; h K - H9+ M¨v >Ä .B K ç®B pÈB æQÌM; h K +?d +¦ i? /MM; iW ?
/mM;X h?"i p'i pª KÈB # Q p•v çQÊ+ ? B M;QÌB- .B K •K i?–K i? - #'i Hm"M i? M¨
;BªB [mv i æQÌM; h K i¢B ç•vX

ô L m +€+ M;QÌB M;mv M w /•M; H M p¨B +€B HQM; H¨K ;? /U - i b Q +ÁM Km®M
i?ªM M?B M M¦BX G9+ M¨v- ?„M +¦ +ªK ;B€+ ;B½v /K i`QM; imv i p¼M;- b m F?B
+ªMX *?Q /M +?d H¨ K°i iB +Æ ?°B- ?„M +kM; imv i F?¬M; #m¬M; i? X J°i # M +
K°i # M ?„M HB m K¢M; i?9+ ;BK+ ?mv M i?B M +¬M; F?¬B T?K+ ?²M HU+ i`QM; +
H¢B F?B M;?2 i?'v æQÌM; h K M¦B p"v i?b ç²M; i?ÌB i`QM; HÁM; `MM; KbM?X h?2
+?d H¨ K°i ;½ pÈB ?²M HU+ +ÁM +?Q ç M b€m KQÆB +'T- M?QM; F?¬M; ? +¦ K°i
i?QªB K€BX > B KQÆB ;½ ?²M i?€M?- +¦ i? çSM; p[M; i¢B +?¶ M¨v i?b +?d +ÁM -
FB +¦ M;QÌB M¦B +?Q #¼M ?¼ ç•v H¨ /Q K°i ;½ ?²M pQÆM; H¨K ` - #¼M ?¼ imv i ç
i?"i Î M; v i`QÈ+ K„i- æQÌM; h K FB p"v K¨ pšM M;¢Q M;? çSM; i?ŠM;- M?bM #¦M
HÁM; #¼M ?¼ bBM? ` +ªK ;B€+ €T HU+X "¼M ?¼ ç m `ä `¨M;- æQÌM; h K i`QÈ+
i?Q€i F?ÄB ç•v- M?QM; B M;mv M w çQ HQM; H¨K ç K +?Q F F?€+ H M\ >„M ç½
;B½v +? i +„M HQ¢M- i?`i i? K K°i ? B ;½ M[+kM; F?¬M; T?ªB +€B ;b ç€M; FBM
;½ ?²M i?€M? M¨v M;?o ç M ç–m iB M H¨ #ªQ p #ªM i?•M KbM?- K°i HQ¢i F„ M,M
?B M i` M M;QÌB +?9M;X

hB m ok + Q +?d FûK ?ÆM æQÌM; h K MY +€B ç–m K¨ i?¬B- H9+ M¨v ? B +?•M +
i`QÈ+ iU p¨Q HÁM; æQÌM; h KX L¨M; +,M #ªM F?¬M; ? [m M i•K ç M ç`+? M?•M p
+?†i- +m°M KbM? i`QM; HÁM; æQÌM; h K M?Q H¨ Km®M /mM; M?"T p¨Q +Æ i? ?„
T?ªM; T?'i M?Q Km®M ûT +?†i i?¨M? MQÈ+X J†+ /M K†i M;Q¨B æQÌM; h K `'i #bM
?„M H¢B i?9+ ;BK+ ?mv M i?B M +¬M; çB M +m²M; p"M +?mv MX *¦ i? b®M;- B H
+ÁM +¦ hB m ok ç€M; v mX .M +?mM; [m M? ç`+? M?•M [m€ KS+ +QÌM; ç¢B- M?Q
Km®M +?B M ç'm ç M +MM;- +?d +–M H¨ K°i iB bBM? +Æ- ?„M +kM; imv i F?¬M; #
i? ?B M ` i`bM? ç° i?•M i? p¬ +MM; +QÌM; ?½MX G9+ i`QÈ+- i?•M i? M?B m H
+?'M ç°M; K½M? HB i- M?QM; ç m F?¬M; i¢Q i?¨M? i?QÆM; i´M i?"i bU ç®B pÈB
i?€+ MQÈ+- /MM; ? B ç¢B iB M T?˜K /QÊ+ i?ªQ i˜v H - +ÁM +¦ ` M Hmv M i¢B #,M
G K L;•M >Q¨M; i?S+ idM?- ?ÆM M[+ÁM +¦ # F?®B ?²M +®i i,M; T?9+- H9+ M¨v
HU+ ?° i? - iU #ªM i?•M +kM; H¨ K°i i?¨M? Hm„ b„i i?ûT p[M; p¨M;X h v i`€B çQ
M;°i tm'i ?B M i`QM; HÁM; #¨M i v ?„M- /U p¨Q #®M +,M "€i *?m J•m +?®M; H M K
i? æQÌM; h K - G K L;•M h?ªQ i`QM; G K L;•M HoM? pU+ pÈB i®+ ç° FBM? M;QÌB
L; v F?B >Ä .B K pW KÈB KÎ KB M;- i?b M;QÌB ç–m iB M ?¨M? ç°M; H¢B +?QM?
h?ªQ /QÈB +?•M ?„M ç M; çB M +m²M; bBM? i`QÎM; ç°i M?B M ;B®M; M?Q HÁ tQ
J•m i¢Q i?¨M? ? B +¶ HU+ ç¨M ?²B K¢M? K)X æQÌM; h K ¬K +?†i iB m pk- i?•M i?
i`QM; F?¬M; i`mM;X > B M;QÌB p®M #` F?Q iS+ +O +?QM M;QÌB # Q T?O- M?QM
>¢Q h?B M *?m€ i`QM; i v æQÌM; h K +?Êi # v çB i`QM; F?¬M; i`mM; M?Q K°i ç¢
i M T?¦M; H M + Q- #,M; H½M?- i¨M F?®+- i?ªK HB i- b€i F?Q F?OM; F?B T iU M
pÐ i? HB M ?ÊT +O +?QM ;½ + Q i?O +O pk ?²M çB M- ç˜v i?•M i? ? B M;QÌB +

sm®M; ç'i F?¬M; i? - #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; ç m #` T?QM; iQª- +?d +¦ F?¬M; i`
æQÌM; h K `'i i?¬M; KBM?- K†+ /M i?ÌB ;B M M;„M M;OB- L?•M .B M J *?m M;Q¨B
? B M;QÌB H•K imv i +ªM?- M?QM; +?d i`QM; M?€v K„i +¬M; T?m- ?„M +kM; ibK `

RekX *?QÆM; ReR, o"M J M? æ²M; .¢M;- >²M >Q¨M JQÌB o¢M L,K *Q h K

h`QM; +€+ ç®B i?O- i'i +ª +€+ ?²M bQ +¦ i? T?B ?¨M? ç m H¨ KšM +¬M; ? - K¨ Kš
K'i #®M- M?B m M?'i +?d +¦ K°i ;½ T?B ?¨M? ?²M bQ i²M i¢BX >²M bQ +¬M; FQ+?
i? +?®M; çÐ i` M F?¬M;- æQÌM; h K p¨ hB m ok +kM; +¦ i? +MM; M? m i?Q€i çBX

a€i h?–M GoM? oU+- #ªM i?•M ?Q¨M iQ¨M T?K i?m°+ p¨Q F?Q i? +O >¢Q h?B M
T?®B ?ÊT pÈB F?Q i? +O >¢Q h?B M *?mv- +?d K°i +?B m ç½ T?€ i M bU FbK +
i`QM; i–K ªM? ?QÎM; +O a€i h?–M GoM? oU+- +?B M w #ªM i?•M æQÌM; h K K°i H
M?[M; ç®B i?O çm´B i?2Q b) +?`m ªM? ?QÎM; +O HoM? pU+ F?B M im pB #` €T +

h`QM; K°i F?„+ M¨v- i'i +ª iB K HU+ +O æQÌM; h K ç m FQ+? T?€i ` - ?„M #B i- ç
F?„+ M;mv ?B K M?'i +?QM? H¨ b m H9+ M?ªv H M iÈB i–K + Q M,K KQÆB i?QÈ+ b
M¨v- ?„M +?„+ +?„M T?ªB +?`m bU HB M i?O +¬M; FQ+? +O ç®B T?QÆM;- M m M
p"v +?QM? ?„M +MM; hB m ok +? i +?„+X

ob p"v- i`QM; M?€v K„i H9+ M?ªv iÈB- ? B i v ?„M M•M; /QÈB M€+? hB m ok - K¢M
i?ŠM; H MX "'i Hm"M T?ªB ?SM; +?`m +¬M; FQ+? M?Q i? M¨Q- ?„M imv i b) F?¬
çUM;X

*'T #"+ ?²M i?€M? T?ªM SM; iU M?B M H¨ `'i M? M?- æQÌM; h K iQM? iQ€M F?B i
?B m `ä F?¬M; +¦ F?ª M,M; i`QM; M?€v K„i i?Q€i Hv F?ÄB T?¢K pB +¬M; FQ+? +C
iQ¨M HU+ çQ hB m okH M + Q M M i?•M i? +?QM? KbM? i?Q€M; +¦ +?9i ?ÆB +?
tQÆM; çMB T?ªB bBM? ` K°i bS+ #"i K¢M? K)- iQ¨M HU+ ç˜v +Æ i? ?„M H M- çm
F?¬M;- ç²M; i?ÌB ? B i v æQÌM; h K M„K +?m€- iQ¨M HU+ M M tm®M; T?Q /QÈBX

G–M M¨v- ?„M +Æ ?² bY /KM; iQ¨M HU+- M?QM; i€K ;½ ?²M i?€M? +ÁM +ª >Ä .B
tmM; [m M? M?Q i? M¨Q ç æQÌM; h K +MM; hB m ok/ /¨M; +?¢v i?Q€i\ S?QM; iC
ûT #ÎB >¢Q h?B M *?mv- /šM iÈB T?ªM SM; iU M?B M +O #¼M +?9M; +?QM? H¨ ç

:½ KšM +¬M; ? ?²M bQ +ÁM b®M; b¦i HB M # v H M- iW K†i # M ?QÈM; iÈB F?¬M;
H¢B ç²M; i?ÌB #°+ T?€i i€K ?²M F„ F?€+ M? mX G9+ M¨v- i?B i ?¢B +O ok ?²M ç
ç æQÌM; h K +?¢v i?Q€i- #¼M +?9M; F?¦ HÁM; i?Q€i i°B- ?ÆM M[æQÌM; h K K
K°i +ªK ;B€+ i?"i FBM? F?OM;- ?B M H¢B /MM; iQ¨M HU+- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB- i'
H¨ iQ¨M #° i"T i`mM; H M M;QÌB æQÌM; h K- M;Q¢B i`W >Ä .B K i?U+ HU+ F?¬M;
/KM; pk ?²M +?•M i?•MX

ok ?²M +?•M i?•M F?¬M; M;?B M;Ì ;b H¨K iB m ? Q K°i HQÊM; ?²M HU+ +U+ HÈM
?²M i?€M? H M iÈB +U+ ?¢MX E?B ç½ Î i`bM? ç° M¨v- T?QÆM; i?S+ iB M ?¨M? +
#ªv i M ?²M i?€M? ç²M; i?ÌB iW /QÈB ç'i +¬M; FQ+? H M i` M- HU+ i`MM; FQ+? ?C

S?QÆM; i?S+ +¬M; FQ+? K†+ /M ;B®M; M? m- M?QM; pk ?²M +O +ª #¼M H¢B F?€
iU M?B M H¨ F?€+ M? mX *¦ HQ¢B #€ ç¢Q- +¦ HQ¢B •K M?m- H¢B +ª [m, /`- +kM; +
HY X h`QM; H9+ M?'i i?ÌB- #ªv ç¢Q ?²M HU+ +QÌM; ?½M ç M +U+ çB K ç²M; i?ÌB
æQÌM; h KX

G9+ M¨v- i'M +¬M; H¨ #ªv i M ?²M i?€M?- ç†+ çB K +U+ K¢M? +O +?9M; H¨ +¬M; I
i`¢M; i?€B pk ?²M +?•M i?•M ç m i"T i`mM; HU+ HQÊM; ?QÈM; iÈB /mv M?'i K°i ç
FQ+?- +?Q /M H¨ T?QM; ?¨Q ç'm H ç M M;,M +ªM- +kM; F?¬M; ? / /¨M;- ?m®M;
iB m ? Q ?–m ? i ?²M HU+X

ó* ôX h•K i`¢M; #bM? ioM? +O hB m ok `®i +K+ +kM; #B M K'iX h`QM; M?€v K„i
F?¬M;- M¨M; ç½ +ªK M?"M çQÊ+ +¦ ;b ç¦ F?¬M; ´MX J„i/ i?'v KbM? `ÌB t æQÌM;
F?¬M; i? H¨K ;b- +?d +¦ i? i?'v p¬ b® p–M; b€M; ?Q H ?QÈM; iÈB M?'i i?ÌB Mm

æQÌM; h K iU M?B M #B i iQM? ibM? hB m ok - b m F?B MûK M¨M; H M + Q ç½ M
M¨M; F?¬M; +€+? M¨Q i?B i`B M i?m'M /B i`Î p +MM; KbM? +?`m çÁMX

æ®B K†i pÈB +¬M; FQ+? i´M; HU+ +O ç®B T?QÆM;- æQÌM; h K H9+ M¨v H¢B p¬ +
GoM? oU+ +kM; F?¬M; +¦ +€+? M¨Q ªM? ?QÈM; ç M i•K ibM? ?„M ?B M i¢BX

a€i i?–M- G K L;•M ? B ç¢B HoM? pU+ ç²M; i?ÌB i?B i`B M iQ¨M #° i?U+ HU+- #¢+
- i"M /KM; F?ª M,M; H¨K bmv v m i?U+ HU+ +O ?²M i?€M?X *MM; H9+ ç¦-b m F?
HB M çQÊ+ i?m ?²B- H K M;•M ?Q¨M; çB M +m²M; im¬M ` X

> B i v æQÌM; h K ¬K H'v ç–m ;®B- i?•M i? +m°M i`ÁM H¢B- b m HQM; "€i *?m J•
+?2 i`Î b m HQM; ?„MX H K M;•M ?Q¨M; +m²M; K½M? im¬M ` - [m'M [m M? ?„M M
iQª ` H K FBK b„+ [m M; K M; H°M; HšvX

S?ªM SM; +O æQÌM; h K +¦ i? M¦B H¨ M? M? iÈB +U+ ?¢MX æ®B pÈB M;mv ?B K
ç°i T?€- ?²M HU+ i`QM; +Æ i? M?€v K„i #¢Q i,M;- +?QÈM; M;¢B iW M,K +?QM +'T

#` T?€ pÐ- ?²M HU+ M?€v K„i +?Êi i,M; H M- F?¬M; i? M;?B M;Ì ;b ç½ +Sm ?„M K
i`2Q bÊB i¦+X

P¨M?55 hB T t9+ ç–m iB M pÈB +¬M; FQ+? +O ç®B T?QÆM; H¨ +9 ç"T +O >¢Q h

E?¬M; i? M;?B M;Ì- >¢Q h?B M *?mv +?QM? H¨ pk ?²M p¬ ç`+? +O +ª ç'm H ç¢B
+O æQÌM; h K +ÁM t KÈB çO K¢M? K)X E?¬M; +¦ K°i ?²M ?Q¨M T?K ;B M¨Q- ?Æ
+O ?„M +,M #ªM F?¬M; i? ç2K >¢Q h?B M *?mv T?€i ?mv mv HU+ i?U+ bU +O M
i`QM; M?€v K„i- +¬M; FQ+? +O >¢Q h?B M *?mv ç½ #` i?U+ HU+ +O ?²M i?€M? T

æQÆM; M?B M +?Q iÈB #•v ;BÌ æQÌM; h K +kM; F?¬M; M;?o iÈB bY /KM; >¢Q h?B
+?®M; çÐ çQÊ+ +¬M; FQ+? +O ç`+? M?•M- çB m ?„M Km®M +?QM? H¨ KQÊM HU+

Zmª M?B M- i`QM; b€i M i`QÈ+ F?B #ªv ç¢Q [m M; K M; Mm®i +?YM; i?•M i? ?„
*?mv +MM; +¬M; FQ+? +O ç®B T?QÆM; p +?¢K bBM? ` T?ªM HU+- i?•M i? ?„M
i`ÌB + QX

*¬M; FQ+? +U Hv +¨M; t - HU+ +¬M; FQ+? bmv v m +¨M; M?B mX L; v H9+ M¨v-
T?QÆM; v m çB K°i +?9i- ç®B pÈB æQÌM; h K- +Æ ?°B b®M; +¨M; HÈM i? K K°i T

*?d pÈB +¬M; FQ+? ç–m iB M #^M; +?•M i?•M +O ?²M i?€M? ç½ F?B M G K L;•M
æQÌM; h K ç½ M€i #'vX ok ?²M +?•M i?•M #°+ T?€i HU+ +¬M; FQ+?- i?b pÈB +'T #
+kM; F?¬M; i? ?¦ ;BªB çQÊ+X

óE?¬M; XX5ô h`QM; F?¬M; i`mM;- hB m ok +?QM? K„i i?'v æQÌM; h K- /QÈB Q M
M;¨M +•M i`2Q bÊB i¦+- MQÈ+ K„i F?¬M; i? F?®M; +? - +S im¬M ` X L?QM; K°i F
H M + Q- ?„M ç½ T?ªB K°i KbM? ?SM; +?`m i'i +ª HU+ +¬M; FQ+?- i?•M i? ?„M
v p¼i H M i`ÌBX

*¬M; FQ+? i?S ? B ç€M? ç M- æQÌM; h K +® ? i bS+ çB m +?dM? "€i *?m J•m b m
+?¦B i B p M; H M- "€i *?m J•m iQ¨M #° `¢M MSi- K¨ æQÌM; h K `®i +m¬+ F?¬M; +
KbM?- K°i M;KK K€m ç"K ç†+ iW KB M; T?mM ` - F?¬M; F?Q tmM; [m M? M?'i i?
iQÆBX

*¬M; FQ+? i?S # /QÌM; M?Q i?2Q b€i +¬M; FQ+? i?S ? B ç"T K¢M? p¨Q HQM; æQ

:BÌ T?9i M¨v- "€i *?m J•m +?Q /M i`ªB [m p¬ b® H–M i˜v H - H°i t€+- +m®B +MM; +
h`QM; M?€v K„i #` M;?B M M€i- ?Q€ i?¨M? p¬ b® KªM? M?Ä K¨m H K FBK b„+- #
[m M?- i? K p¨Q ç¦ H¨ K°i M;KK K€m iQÆB iW KB M; æQÌM; h K T?mM ` X a„+ K†i
iÌ ;B'vX

:BÌ ç•v- F?¬M; +ÁM HU+ HQÊM; M¨Q +¦ i? #ªQ p ?„M M[X h` M K†i ç'i- H K M;•M
#ªv i M ?²M i?€M? +¦ pk ?²M +?•M i?•M F?B M +?9M; Km®M /`+? K°i Hv +kM; F?¬
æQÌM; h K +¦ i? H¨K /mv M?'i H¨ H'v ` >¢Q h?B M *?mvX

æ¢Q +¬M; FQ+? i?S iQ # v iÈB- ?Q¨M iQ¨M H¨ K¨m t M? ç2MX

æ¢Q +¬M; FQ+? M¨v p¼i ç M ;–M M?Q i`QM; M?€v K„i- æQÌM; h K HB M H¨K K°i ç°
i? iBM M´BX :B[F?¬M; i`mM;- i?•M i? ?„M K¢M? K) +m°M H¢B- çMB T?ªB M?Q
[m M; K M; K¨m t M? ç2M FB +m®M H'vX

*?Q /M M?[M; ;½ ç¦ ç M iW pk ?²M çB M- +kM; F?¬M; i? ?B m i¢B b Q æQÌM; h K
æQÌM; h K K¨ M¦B- ibM? ?m®M; i®i M?'i iU M?B M H¨ /MM; >¢Q h?B M *?mv +?®
+ªM +kM; ;B9T ;BªK iÈB KS+ i?'T M?'i F?ª M,M; #ªM i?•M #` ªM? ?QÎM; #ÎB HU+ i
pÈB i€+ /KM; +O pk ?²M +?•M i?•M- M m ?²M HU+ i`MM; FQ+? M?Q p"v- F +ª ;½
F?¬M; /€K iÈB ;–MX

óP¨M?5 XX 5 ô J°i iB M; ?ûi +?¦B i B T?€i ` iW hB m ok X h`QM; K„i M¨M; ;BÌ M
K„i M[K¨ +?QM? H¨ K€mX *kM; i¢B K°i F?„+ M¨v- M¨M; K¢M? K) i?Q€i F?ÄB T?QM
h KX

æMB T?ªB æQÌM; h K #B M K'i- ?Q¨M iQ¨M #B M K'i i`QM; F?¬M; ;B M- M?QM; #ª
ç€M; bÊX JB M; ?„M H¢B T?mM ` i? K K°i M;KK K€m M[- M?QM; ç²M; i?ÌB- i v T?
+Æ i? i9 ` - M; v F?B çMB T?ªB ?Q€ i?¨M? ?mv i pK i?b ?„M #„i çQÊ+ K°i +,M K'
H¨ tQÆM; çMBX

J¢M? K) tQ v M;QÌB- +,M #ªM F?¬M; ç w iÈB # ç¢Q +¬M; FQ+? ç M; p¼i i?ŠM; i
tQÆM; çMB [mŠM; p T?Q hB m ok X

óhB m ok 5 ?²M +®i F„ M,M; T?B ?¨M?- +?¢v M? M? çB Xô :B¼M; æQÌM; h K ç½ #
+´ ?¼M; #` ;? H¢B- •K i? M? M?Ä M?Q KÆ ?²- ?„M H¢B ç2K iQ¨M #° bS+ HU+ +m®

hW H9+ #"i M;QÌB H M i`QM; M?€v K„i- æQÌM; h K +kM; ç½ iQM? iQ€M i?"i i®i i'
M;?o KbM? +MM; hB m ok +¦ i? +MM; M? m +?¢v i`®MX >²M HU+ iB m ? Q ;–M ? i-
ç¢B ?ÆM ``'i M?B m- iQ¨M i?•v i?Q€i ` +?d H¨ KÆ M;O ;B[# M M;¨v K¨ i?¬BX

""i i?ŠM; M;QÌB H M- H¢B /MM; #ªM i?•M +?„M +?Q hB m ok - ç˜v M¨M; ` M;Q¨B
M¨Q +?®M; çÐ +O ç®B i?OX G'v çMB T?ªB H¨K p"i +ªM- ç²M; i?ÌB bY /KM; T?QÆ
M;•M ?Q¨M;- ?²M +®i çMB T?ªB i?Q€i F?ÄB HB M ? #ªM i?•M M?Q çQÌM; ?¢Q ç½

æQÌM; h K F?¬M; T?ªB T?QM; ?¨Q ç'm H - ?„M iU M?B M +kM; F?¬M; iU +„i #Ä ?²
?„M #Ä +?QM? H¨ bBM? K M? +?QM? KbM?X h v T?ªB +?°T p¨Q ?mv i pK #„i ?²M
M„K K°i KªM? M?Ä "€i *?m J•m- ?mM; ?,M; +„K p¨Q i`€B iBK # M M;U+ i`€BX *?d
K'i K¢M; - ?„M KÈB +¦ i? K¢M? K) #S+ H K M;•M ?Q¨M; ?²M +®i i` M çMB T?ªB `

oÈB +?9i bBM? K M? HU+ +m®B +MM;- +?QM? H¨ H9+ #S+ ` K°i F?®B H K M;•M
çQÊ+ +•m M¦B FB - i?b iW KB M; ?„M +m²M +m°M T?mM ` K°i /ÁM; K€m iQK ç2MX

L?QM;- H9+ M¨v æQÌM; h K ç M; +QÌB- i` M K†i ?„M ?B M H M +?d H¨ MK +QÌBX

>„M F?¬M; Km®M +? i i`QM; i v ç`+? M?•M- ?„M iWM; M¦B bU #ªQ p +O ?„M +?d
>„M #B i- KbM? ç½ iQ¨M i?¨M? `²BX h` M F?¬M;- hB m ok M?"M çQÊ+ H K M;•M ?
ok ?B M M?B M +¦ i? # v H M i`ÌB K¨ i?Q€i çBX

h`QÈ+ M;U+- ?¨K b t¢ ªM? T?€i ` - p¬ b® KkB +?•K HB iB #„M iÈB ;½ KšM +¬M; ?
h KX *?Q /M H¨ F?QªM? F?„+ +m®B +MM; M¨v- æQÌM; h K +kM; Km®M i"M /KM; K
ok i`b ?Q½M ç`+? M?•M- #ªQ çªK M¨M; çQÊ+ M iQ¨MX

h` M K†i ç'i- ? B ç¢Q i?•M ªM? +'T i®+ +?¢v iÈB- F?B ?¼ ç M- pW H9+ i?'v #ªv
?QÈM; iÈB i?•M i? æQÌM; h K i`QM; M?€v K„i çm´B i?2QX

æ²M; iY h¨ L;mv i +?Êi +Q H¢B- K¨ >² GB iL ç M +MM; ?„M +kM; ?Q¨M iQ¨M i?W

L¨M; +?QM? K„i i?'v i?•M i? æQÌM; h K- iWM; MÆB #` [m M; K M; M;?B M M€i- I
?²M +®i- K„i i?'v ?„M ?ûi H M +€B i M ?„M v m- ç2K bU ?v bBM? ç´B H'v ?v p¼M; b
L #¶M; i?'v i`QÈ+ K„i +?Êi KÆ KÆ ?² ?²- i?•M i? K K M?kM ` - M;½ p¨Q HÁM; h¨

h`QÈ+ K„i hB m ok - H K M;•M ?Q¨M; ?²M +®i # v p T?Q KbM?- i v T?ªB æQÌM;
*?m J•m ?mM; ?,M; +„K p¨Q i`€B iBK ?„M- # ç¢Q [m M; K M; #€ ç¢Q b„T i?¬M T?
+?QM? H¨ Km®M H'v iQM? K¢M; #ªM i?•M ç´B H'v +Æ ?°B b®M; +?Q M¨M;X

:BÌ F?„+ M¨v- M¨M; ?Q¨M iQ¨M ?B m çQÊ+- i'i +ª ç m H¨ F ?Q¢+? +O æQÌM; h K
T?ªM; T?'i ?Q¨ +MM; M?`T ç"TX

ó* - tBM H¶B- H9+ M¨v- i F?¬M; i? ç F ?Q¢+? +O M;QÆB ?Q¨M i?¨M?Xô

> B K„i hB m ok +?Êi çÄ H M M?Q K€m- +kM; ;B®M; M?Q H9+ i`QÈ+- F?B æQÌM;
L?bM bU ?v bBM? +O æQÌM; h K- ?ÆM M[+ª M;QÌB ?„M b„T #` i?¬M T? - ç M; Î ;
M?B M M;˜M; + Q ç–mX

ó X5ô J°i iB M; `Qi p¬ +MM; #ûM M?¼M T?€i ` iW KB M; hB m ok - •K i? M? ç¦
F?B M +ª hBM? æ'm ç¢B b•K H•K M?Q `OM ``˜vX

>²M; [m M; +?¦B K„i +?Êi T?€i ` iW KB i•K hB m ok - ?Q€ i?¨M? K°i pÁM; [m M; i€M i`QM; +?ÈT K„iX LÆB M¨Q ?²M; [m M; çB [m - i'i i?ªv ç m #` T?O H M K°i i–M ;BÌ T?9i M¨v i`Î M M ioM? H†M;X hW F?B iB M; `Qi T?€i ` F?ÄB KB M; hB m ok ? B ç'm H HB M ?ÊT i?¨M? pk ?²M /mM; ?ÊT Fo- `®i +m°+ F?¬M; i? i`K p[M; i?•M [m M; K M; ;B®M; M?Q T? H pÐ T?€i ` X

h`QM; iB M; `Qi p M; t - L;mv i Zm M +MM; Zm, J` ç²M; i?ÌB T?9M ?mv i- i€+? ` - # M #ÌX G9+ M¨v- M m M?Q h?€B h?ªM +U pB M +MM; h?B M h? M? M;Qm K½M; K +?d M?'+ i v H¨ tQM;X

L?QM;- ? B ç¢B b•K H•K pQÆM; ;Bª F?¬M; i? K H¨K M?Q i? - KB M; ?¼ ?9 K°i iB ç M HQM; i`ÌB HÎ ç'i- ç²M; i?ÌB ?QÈM; iÈB K°i T?QÆM; +?¢v çB M?Q çB MX LÆB iQ¨M #° ?Q€ i?¨M? #°i T?'MX

æQÌM; >¢Q HŠM; H†M; M;²B /QÈB ç'i- i`QÈ+ K†i ?„M- H K M;•M ?Q¨M; t M? mK +?B + H€ ç m çm çQ M? M?¨M;X

",M; ?Qª HQÐM; M;?B M?½M +?QM? H¨ K°i i`QM; M?[M; iK #ªQ #²M i®i M?'i i`QM i?B M çQÌM; +?Q i?U+ p"iX H K M;•M ?Q¨M; Î +?¶ M¨v i®+ ç° bBM? i`QÎM; +¦ i? /M /mM;- ?m®M; +?B M¨M; +ÁM ?'T i?K +ª ?mv i /`+? +QM i` B ?„MX

L¨M; /M F?¬M; M¦B +?mv M- M?QM; w i?S+ pšM +MM; bU bBM? i`QÎM; +O +Æ i?

æ°i M?B M- ? B K„i æQÌM; >¢Q ç M; F?ûT +?Êi KÎ ` - H K M;•M ?Q¨M; i`QÈ+ K†i H M- p¬ b® +?B + H€ p¼i iÈB +m®M [m M? ? B i v æQÌM; >¢QX

æQÌM; >¢Q b„+ K†i M?'i i?ÌB i€B M?Êi çSM; H M- ô L;•M- M;QÆB- M;QÆB +kM;

G K L;•M >Q¨M; F`+? HB i `mM `˜v- K¶B +?B + H€ /QÌM; M?Q Km®M M¦B ;b ç¦- F?

h`QM; K„i æQÌM; >¢Q i`¨M M;"T i?–M b„+ F?¬M; i? iBM M´B- óE?¬M;- F?¬M; i? bm'i b„+ M?Q p"v- ?„M i? M¨Q H¢B ;†T M;mv ?B K iÈB iQM? K¢M; ôX

L?Q #•v ;BÌ- imv æQÌM; >¢Q F?¬M; +ÁM H¨ >¢Q h?B M æ'm G - M?QM; im pB FBM i?–M HU+ +O ?„M +U+ Fb KšM +ªK- +ªK ;B€+ ?mv i K¢+? iQÆM; HB M F?B M ?„M K¢M; ?ÆB i?Î +O æQÌM; h K F?¬M; M;WM; #B M K'iX

æ°i M?B M- b„+ K†i æQÌM; >¢Q i? v ç´B ç°i M;°i- H K M;•M ?Q¨M; +kM; F?¬M; iB >¢Q i`WM; HÈM ? B K„i- M?bM p T?QÆM; t X óæ•v- ç•v H¨ +€B ;b - M?Q i? M¨Q H) M;QÆB H¢B +¦ +MM; p"M K M? pÈB T?K i?•M ôX

æ¬B K¬B æQÌM; >¢Q `mM `˜v- +QM i` B ?„M +¦ H) F?¬M; T?ªB +? i- M?QM; +ªK ;B tm'i ?B M i` M M;QÌB #ªM i?•M H¢B +kM; tm'i ?B M i` M M;QÌB ?„M b Q\ J¼B i?S ç®B i`QM; T?¢K pB [m M; K M; K¨m çÄ- +?Q /M i` M F?¬M; i`mM;- ?²M HU+ +¬M F?¬M; M;Q¢B H - ç°i M?B M M;WM; H¢B ;B[F?¬M; ;B MX

h?S /mv M?'i +¦ i? +Y ç°M; H¨ i`mM; i•K +O ?²M; [m M;X

hQ¨M i?•M hB m ok ç½ #B M i?¨M? K¨m çÄ- ç¦ H¨ K°i K¨m çÄ b"K i`QM; bm®i- [m- i?¨M? i`Q i¨M # v çB- H° ` +Æ i? ?Q¨M K„- M?Q K°i F?®B M;¼+ i`QM; bm®i b€M;

E?¬M; B +¦ i? i?'v M¨M;- #ÎB pb i`QM; M?€v K„i i'i +ª w i?S+ M?[M; M;QÌB tmM; i` X

æ•v KÈB H¨ HU+ HQÊM; çQ+? i?U+ i?m°+ p ?²M i?9 KQÌB p¢M M,K- M?'i H¨ /QÈB iQM? K¢M; M,M; HQÊM; +O +?QM? KbM?X

hB M i v T?'i H M- H K M;•M ?Q¨M; ?²M +®i ç½ `ÆB p¨Q HÁM; #¨M i v M¨M;X hB m M;QÌB æQÌM; h K iWM; ;B¼i- iWM; ;B¼i HÈM ?mv i H tBM? ç T M? M?¨M; `ÆB i`

L? M?¨M; ¬K H'v æQÌM; h K- hB m ok M? ;?û p¨Q i B ?„M- Md MQM ô * - M;QÌB i? +?ŠM; H) M;QÆB +? i çB `²B- i +ÁM +¦ i? b®M; K°i KbM? b Q\ h F?¬M; Km®M

b®M;X h?"i bU i `'i ?v p¼M; +¦ i? b®M; +MM; K°i +?¶ pÈB M;QÌB- M?Q i`QÈ+ FB
çQÊ+ `²BX h F?¬M; i? - M;QÆB ?½v #ªQ i`¼M; +?QM? KbM?- M m F?¬M; i b) i?

*QÌM; [m M; H¦M; H€M?- i`QM; Mûi K†i hB m ok - €M? K„i ç°i M?B M i? v ç´BX L
h K +?"K `½B ç†i i` M K†i ç'i- i`QM; i v H¨ H K M;•M ?Q¨M; ?²M +®i- K°i H–M M[
?„MX

G9+ M¨v- K¨m ?²M; i`QM; €M? K„i M¨M; i`¨M M;"T p v m i?QÆM;- i`QM; K„i M¨M;
M?•M i`QM; HÁM;X

*9B ç–m- hB m ok M? M? ?¬M H M K¬B æQÌM; h K- H¢B +–K i v T?ªB p®M /MM; K
p¨Q iBK- iW iW `9i ` X "ÎB pb ? i i?ªv K¼B i?S ç m /WM; H¢B- +kM; F?¬M; i?'v K€

L;¼M HY ?²M; b„+ ç M; i?B m ç®i i` M M;QÌB hB m ok F?¬M; T?ªB ?Qª .B K- K¨ K°
HY K€m V +U+ Fb ç†+ i?M- i`QM; ç¦- M;mv M HB m i?B m ç®i +?QM? H¨ K€m iQA
p¢M M,K +O hB m okX

:B®M; M?Q Kšm i?•M L;•M +O æQÌM; h K H9+ i`QÈ+ ?Q¨M iQ¨M ;B®M; M? m- pb
HU +?¼M iQÆM; iUX

>mv i .B K +¨M; i?B m +¨M; K¢M?- /–M /–M iW K¨m çÄ #B M i?¨M? çÄ b"K- K¨ i?•I
iW M?¢i /–M- M;¨v +¨M; ;B®M; T? H i`QM; bm®i H'T H€M? K¨m ?²M;X

h'i +ª ?²M; b„+ p®M F?m +? i`QÆM; i?¨M? K°i F?®B +–m i?"i HÈM- ;BÌ +?"K `½B +
ok p¨ M K M?•M +O M¨M;X

h¢B K°i F?„+ M¨v- iW i`QÌM; K¨m ?²M; b„+ p®M bªM bBM? ` iU ioM? H†M; imv i ç®
T?K+ +?QM? H¨ w i?S+ K¼B M;QÌB i`QM; T?¢K pB ªM? ?QÎM;X

L?bM €M? b€M; K¨m ?mv i ?²M;- i'i +ª + Q i?O +O pk ?²M çB M ç m bÊ M;•v M;Q
T?¦M; i?Q+? ` €M? b€M; [m€ K¢M? K)- F?B M ?¼ F?¬M; +€+? M¨Q i?'v `ä ?bM? /€
#¼M ?¼ +kM; iU ?ÄB- M¨M; ç M; H¨K +€B ;b p"v\

JQÌB p¢M M,K im pB5 ç•v +?QM? H¨ im pB +O KQÌB p¢M M,K5

>² GB i L iW i`QM; ?¬M K /–M idM? i€Q H¢BX >²M +®i i` M ç–m +¦ i€+ /KM; F?B
?ÆM M?B m bQ pÈB M?[M; M;QÌB F?€+X h?S M¨M; ç M; M?bM- +kM; H¨ +QM K„
æQÌM; h KX

æ¦ H¨ ç¬B K„i M?Q i? M¨Q Q\ J°i ç¬B K„i T?€i ` [m M; K M; çÄ M?Q K€mX J°i ç–
M²M; ç"K ibM? v m i?QÆM;- M?QM; H¢B T?ªM; T?'i +¦ i? i?B m +?€v HBM? ?²M +

J€m K¨m iQK ç2M F?¬M; M;WM; iW KB M; p i i?QÆM; i` M M;U+ æQÌM; h K im¬M
*?m J•m- K¨ MÆB p i i?QÆM; F?€+ i` M M;QÌB- Î M?[M; MÆB >mv i .B K çÄ b"K #
ç° FBM? M;QÌB- M?'i H¨ MÆB çMB T?ªB p®M ç½ i M M€i- / i?`i H¢B iW iW p•v [m
iW iW bBM? i`QÎM; ` X

G9+ M¨v- i`QÈ+ K„i M?[M; + Q i?O +O pk ?²M çB M ç M; /B M ` K°i +ªM? iQÊM; F

*QM K„i æQÌM; h K K°i H–M M[+¦ H¢B i?–M i?€BX h?S ?„M +?SM; FB M- +kM; +
ç¬B K„i i`¨M M;"T ibM? v m i?QÆM;- M?QM; +kM; p¬ +MM; #B i?QÆM;X

óE?¬M; F?¬M; çQÊ+ XX hB m ok - M;QÆB b Q H¢B F?¬M; çB ô

æQÌM; h K Km®M ;B½v /K - i`QM; ç¬B K„i ?„M H¨ bU i?®M; F?´ p¬ i"MX >„M çQÆ
ok ç M; H¨K ;b- +kM; +¨M; ?B m `ä ?"m [mª- M?QM;- ?„M H¢B F?¬M; +€+? M¨Q M;
+€+? M¨Q +?mv M ç°M;- +?d +¦ i? i"M K„i +?SM; FB M ? i i?ªv K¼B i?S ç M; i?2Q
?„M pšM iWM; 2 M;¢B b) tªv ` X

h¢B b Q +¦ i? M?Q p"v- i¢B b Q H¢B +¦ i? +?S 5 *QB M?Q F?ª M,M;- M,M; HU+ i
K¢M?- M?QM; +?d K°i F?„+ M¨v- K¼B i?S i`QÈ+ K„i ç½ ? i i?ªv pQÊi [m T?¢K pB
?„M iQM? iQ€M p¢+? ` F ?Q¢+? M¨v i?U+ ` F?¬M; i? F i i?9+ iQM? K¢M; ?„M- M
Km®M #ªQ p M?'i- +m®B +MM; H¢B

æ„K +?bK i`QM; >mv i .B K iQ€i ` iW M;QÌB hB m ok - iQ¨M i?•M æQÌM; h K F?¬ +ªK ;B€+ M;S M;€v- i /¢B- +ª M;QÌB T?ªM; T?'i M?Q HBM? ?²M i?'m iÈB iWM; H i`¨M M;"T bU F?€M; +U- M?QM; M?Q i? M¨Q +kM; F?¬M; i? M;,M +ªM ? ii?ªv M?[ K„iX >„M +?d +¦ i? i`Æ K„i- ç m çÈM M?bM hB m ok - i?•M i? M;¨v +¨M; M?¢i /–M

hB m ok H9+ M¨v ç½ F?¬M; i? M¦B +?mv M- #ÎB pb bS+ b®M; +O M¨M; ç½ ?Q¨M >mv i .B K i` M M;QÌBX L?QM; ç¬B K„i imv i ç T K¨m ?mv i b„+ FB - i`¬M; ;B®M; MQÈ+ K„i F?¬M; `ÆB- M?Q Km®M M¦B M?QM; H¢B F?¬M; i? M¦B M M HÌB- +?d M' i`¨M M;"T v m i?QÆM; p¬ ?¢MX

L; v +ª æQÌM; h K +kM; F?¬M; #B i- T?QÆM; T?€T hB m ok bY /KM; H9+ M¨v- bQ p ?„M H9+ ç–m ç½ iWM; bY /KM; i?b ?Q¨M iQ¨M F?€+ M? mX S?QÆM; T?€T hB m o i? K #€ ç¢Q- p¬ +MM; #€ ç¢Q ç®B pÈB #ªM i?•M M;QÌB i?B i`B MX S?QÆM; i?S+

æ2K #ªM i?•M- ?B M i +?Q æQÌM; h KX æQÌM; h K /M b Q +kM; F?¬M; T?ªB æQÌM +?Q iB T +"M iÈB +'T ç° T?QM; ?¨Q ç'm H - /Q ç¦ F?¦ +¦ F?ª M,M; ?'T i?m ?²M ?Q ok ç½ +•M M?„+ çB m M¨v- M M KÈB çB ç M [mv i ç`M? i?B m ç®i iQM? K¢M; HU+ ;b ç M; /B M ` X

>B M i - +?ŠM; M?[M; H¨ /•M; H M bBM? K¢M; +O KbM?- ç²M; i?ÌB +ÁM +ª HBM Km®M ;B9T æQÌM; h K ?'T i?K i?¨M? +¬M; ?²M ?Q¨M- i`QM; +ª [m€ i`bM? ?B M i iQ¨M /mM; M?"T i`QM; ?²M ?Q¨M- ç2K #ªM i?•M KbM? ?Q¨M +?dM? ?v bBM? +?Q a

.QÈB ibM? ?m®M; ?B M i FB m M¨v- #'i Hm"M i?U+ HU+ æQÌM; h K H¨ # Q M?B n v m +–m +O +'T #"+ ?²M ?Q¨M ? v F?¬M;- ?²M ?Q¨M KQÌB p¢M M,K M¨v imv i ç® pÈB ?„M- +?d +–M i?U+ HU+ ?„M ç¢i iÈB K°i i`bM? ç° iQÆM; SM;- b m M¨v +¦ i? i

hmv i? - ?"m [mª H¨- hB m ok b) çÌB çÌB FB T FB T F?¬M; çQÊ+ bB m bBM?- M; h K H¨ HQm H¢B /'m iQ+? +?OM; bBM? K M?- +kM; F?¬M; #^M;- pb M¨M; ç M; i?B

>² GB iL ?Q¨M iQ¨M M;•v /¢B- M¨M; T?€i ?B M bQ b€M? +MM; hB m ok - M¨M; +ªK #ûX >B M i¢B- æQÌM; h K H¨ B ç®B pÈB M¨M; F?¬M; +ÁM [m€ i`¼M; v m- M¨M; # i? M¨Q KÈB çQÊ+ ;¼B H¨ ibM? v m +?•M +?QM?X

æQÌM; h K pb hB m ok - +¦ i? M¶ HU+ ?v bBM? iQM? K¢M; KbM?- iU b€i #S+ ` ?²

hB m ok H¢B pb æQÌM; h K- +¦ i? i?B m ç®i bBM? K M? KbM?- ?B M i ?²M ?Q¨MX

U .:, i¢B b Q >GL H¢B #B i hA l oj ?B M ?²M ?Q¨M M?d\ *?ŠM; H) +QM #û ç½ M?b

S?ªB +¦ K°i ibM? v m M?Q i? M¨Q KÈB +¦ i? F?B M #¼M ?¼ ?v bBM? pb M? m M pÈB p tBM? ç T +O M¨M; ?Q¨M iQ¨M /YM; /QM;- /M H¨ i¢B æ` L;K+ G°- M¨M; i"M ?„M pšM H¢M? M?¢iX h?b ` - ?„M ç½ bÈK +¦ M;QÌB v m ?Q¨M K„ M?Q p"v `²BX

>² GB iL #B i- #'i Hm"M i? M¨Q i?b KbM? +kM; F?¬M; i? bQ b€M? +MM; hB m o F?¬M; ç¨M? HÁM; M?bMX L°B i•K v m çm®B +O M¨M; F?¬M; M;WM; pb i?®M; F?´

J°i H–M M[+9B i?'T ç–m- ç¬B K¬B hB m ok p®M /–M /–M i`Î M M i`QM; bm®i- M? >„M +ªK ;B€+ çQÊ+- +?d +¦ K°i +?9i 'K €T M? M?¨M;- M?QM; F?¬M; ? +¦ t9+ +ªK b€i K†i ç'i p•v [m M? i?•M i? ? B M;QÌB- M? M?¨M; `mM; ç°M;- K¨ ?²M HU+ æQÌM i®+ ç° F?¬B T?K+ FBM? M;QÌB ç M; M? M? +?¦M; ç i?,M;X

Í HÈT / # M M;Q¨B- H K- FBK- ?mv i- # HQ¢B b„+ [m M; K M; F?¬M; M;WM; Hm J•m b m HQM; iWM; +?9i- iWM; +?9i bBM? i`QÎM; i`Î H¢B- ?ÆM i? - çMB T?ªB +O h?"K +?Q- M; v +ª p ii?QÆM; +?Q K¢M; # M M;U+ i`€B- +?¶ i`€B iBK- ;BÌ ç½ ?Q¨ ;BÌ #„i ç–m F?¬B T?K+- /–M ?Q¨ M?`T i`Î H¢BX

> B i?•M ªM? F?´M; H² tm'i ?B M # M KûT `WM;- M?QM; i`QM; T?¢K pB ?mv i [m M M¨Q ç M ;–MX

"¼M ?¼ H¨ ç²M; #¼M +O hB m ok - #¼M ?¼ çQÆM; M?B M M?bM ` çQÊ+- hB m o

h?€B h?ªM +U pB M M;Y K†i H M i`ÌB M´B ;B”M M° ?®M;- b¦M; i`MM; FQ+? F?O
T?€i- M?[M; iªM; ç€ HÈM # M KûT `WM;- /QÈB ?ÆB i?Î +m²M; /½ +O ?„M HB M #

h?B M h? M? L;Qm J½M;- ç–m i`•m- i?•M `„M F?¬M; + K HÁM; +?,K +?9 M?bM- ô h
p”v F?¬M;\ ôX

*¦ H) /QÌM; M?Q +ªK M?”M çQÊ+ i²M i¢B ?ÆB i?Î +O #¼M ?¼- hB m ok `ÌB K¬B-
L?` JBM?X L¨M; +–M /MM; €M? K„i ¬M M?m p¨ MK +QÌB ?¢M? T?9+ M¦B +?Q #¼M
;B€X *kM; i`QM; ;B•v H€i çQ €M? K„i M?bM H¢B- M¨M; ç½ ç2K bU pB + H9+ i`mv
i?–M H¢+ 'M çQ p¨Q M½Q ?ªB #¼M ?¼X

*9B ç–m- pMB p¨Q H²M; M;U+ 'K €T +O æQÌM; h K- i?•M i? hB m ok /–M /–M T?

>mv i.B K [m M; ?Q¨M K M? K¬M; +?Êi i?®B HmB- i`QM; T?9i +?®+- +?mM; [m M
iB T #°+ T?€i M?[M; •K i? M? HMM; #MM;- M; v H9+ i?•M i? hB m ok #B M K'i- i`
?Q¨M M?€v K„i tm'i ?B M- K°i ?²M ?Q¨M i?S b€m K¨m çÄ M?Q K€m ç M; M;QM; iK

æ²M; i?ÌB- K°i ç¢Q ?mv i [m M; +?Êi +?B m H M +€M? i v i`€B ?„M- K°i K¨m çÄ i`
+¦ M?Q F?¬M;X

æ9M; H9+ M¨v- i?•M i? hB m ok p®M +U+ Fb KQM; K M? b„T i M #B M- +?Êi M;QM
+–m K–m çÄ- [m M; K M; ªK ç¢K HÌ KÌX GÈT pÄ [m M; +–m iWM; HÈT- iWM; HÈT
M?Q M?Ä- +?QM? H¨ K°i +QM i?Ä i`„M; M?Ä MˆK ioM? H†M; i`QÈ+ M;U+ æQÌM; h
KÄM; K M?- bBM? K M? ç M; /–M `ÌB t i?•M i? X

óhB m ok XXô J°i iB M; F m i? HQÆM;- M?Q F?¬M; ;B®M; iB M; M;QÌB T?€i `
F?„+ M¨v- i?U+ HU+ +?Q /M T?€i i`B M i? M¨Q- ç®B pÈB ?„M K¨ M¦B ç m F?¬M; +
ç M; `mM `˜v- ?„M i?”K +?Q ç½ [m M M?[M; i M ç Q T?O ç½ F?B M hB m ok T?ªB
i?'v K°i iB ?ÆB i?Î KQM; K M? iW hB m ok iW iW iB m i€M- HBM? ?²M +MM; bBI
i`QM; +Æ i? M?Ä #û- i`€B iBK +O æQÌM; h K M?Q i M M€iX

ó>®M; ô

hB M; ?9 #B i?®M;- ç²M; i?ÌB T?€i ` iW ? B p` pQÆM; ;Bª +O b•K H•KX E?Q iS+
[mûi H€ `KM; i?´B # v ç€K +QÌM; ;Bª pk ?²M çB MX *ª ? B +Æ ?² çB M +m²M; H Q

æ°i M?B M- €M? K„i æQÌM; h K iK H¢B K°i +?9i- #ÎB pb ?„M i?'v K°i i?S +ÁM H¢B i
çQ€ ?Q - K°i çQ€ ç¢B ?Q tBM? ç T- H9+ hB m ok ?Q€ i?•M i?¨M? #¢+? i?Ä- i?b
h KX

:–M M?Q i`QÈ+ iB M- æQÌM; h K +˜M i?”M- iWM; HB iWM; iQ K°i i v çÐ hB m ok p®
FB i?”i M? M? çQ çQ€ hQÆM; hQ æQ¢M h`QÌM; >²M; tBM? ç T- ç2K +€M? ?Q i
hB m ok X JB M; M¨M; M? M?¨M; KÎ ` - ?Q€ i?¨M? # K¬B U i?Ä K¨ V- ç K°i Kª M
i`QM; KB M;X

J°i K¨M Fb /` HB M /B M ` - +€M? ?Q p®M +SM; +QB M?Q b„i i?ûT- pW iB M p¨Q
+?'i HÄM;- ?Q¨ i M ` - +?ªv p¨Q KB M; iB m #¢+? i?ÄX

hQÆM; hQ æQ¢M h`QÌM; >²M; H¨ /Q M¨M; ?€B tm®M;- /M M¨M; ç½ K'i çB M?•M ?b
?²M M¨M; ç½ i?Q€i ` F?ÄB +Æ i? - M?QM; F?Q iS+ M¨M; pšM +ÁM- +kM; +?d +¦ F
?Q iB M T?˜K i`QM; iB M T?˜K M¨v ?Q¨ i MX

*?SM; FB M K°i K¨M M¨v- p®M æQÌM; h K i`QM; HÁM; ç M; imv i p¼M;- K°i H–M M
KQM; K M?X >„M p¬ +MM; +˜M i?”M tQ v çQ€ hQÆM; hQ æQ¢M h`QÌM; >²M;- ç9i i
p¨Q KB M; hB m ok X

"'i Hm”M H¨ h?€B h?ªM +U pB M- ? v h?B M h? M? M;Qm K½M;- H9+ M¨v ç m ?²B ?
p¬ +MM; iQ HÈM- M;¦ p T?Q æQÌM; h K Î # M +¢M?X J†+ /M +ª ? B ç m F?¬M; #B
M?QM; F?Q iS+ +O hQÆM; hQ æQ¢M h`QÌM; >²M;- ?¼ F?¬M; +?d KÈB i?'v M¦ i`

*ª ? B ç m ?B m T?QÆM; i?S+ ?B M i - +kM; ç m ?B m ?B M i ç2K H¢B F i [mª ;bX
?¼ pšM +ÁM HQm H¢B K°i iB ?v p¼M;X h?”K +?Q- H9+ M¨v- +ª ? B +?ŠM; [m M i

pb KQM; çÊB K°i iB ?v p¼M; /M `'i KQM; K M? ç¦ i`Î i?¨M? F€ iQ+?X

E€ iQ+? i?"i bU T?€i bBM?5

h?2Q iWM; Kª M? +€M? ?Q ?Q€ i?¨M? /`+? HÄM;- hQÆM; hQ æQ¢M h`QÌM; >²M;
K°i i–M; FBK ?²M; b„+ [m M; K M; #„i ç–m tm'i ?B M +?mM; [m M? +Æ i? M¨M;X
#ªM p®M ç½ ?Q¨M iQ¨M K'i çB bU b®M;- ;BÌ ç°i M?B M F?¬B T?K+ M? M? ç M FBM

hB m ok b m F?B +? i- i?•M i? +?d M?Q K°i #¨M i v- ;BÌ bBM? i`QÎM; pÈB i®+ ç°
[m M; K M; T?O H M- #° H¬M; M¨M; p®M ªK ç¢K- ;BÌ K°i H–M M[F?¬B T?K+ p H°
bm®i M?Q M?[M; bÊB T? H X U .:, K†+ i?ÌB i` M; i`QM; bm®i Q\ n 5 V

> B K„i ç M; M?„K +?†i- ;BÌ iW iW ?û KÎ- MQÆM; i?2Q bBM? K M? HU+ K¨ F?¬B T
hB m ok F?¬M; M;WM; bBM? ` K°i +¶ bBM? K M? F?Q iS+ +QÌM; ç¢B- ç2K +Æ i?
bBM? K M?- `'i M? M? im #´ H¢BX

hQÆM; hQ æQ¢M h`QÌM; >²M; p®M ?B mtQM; H¨ +ªB iY ?²B bBM?- tQÆM; i`„M; K
ok ?€B- ?ÆM M[- hB m ok ?Q¨M iQ¨M M¶ HU+ pb ibM? v m K¨ +? i- M¨M; H9+ M¨
iÈB KS+ ç° ?Q¨M K„ M?'iX aS+ b®M; K¢M? K) ç½ FûQ M¨M; iW #Ì pU+ iY pQM; i`Î

h?•M i? hB m ok pšM bBM? i`QÎM; ç M F?B /¨B MY i?QÈ+ U 4 Ø K . M;M2Q Vi?b
hQÆM; hQ æQ¢M h`QÌM; >²M; ?Q¨M +?dM? ç½ #` M¨M; ?'T i?K ? iX h`€B iBK æQ
K„i i?'v bS+ b®M; +O hB m ok F?¬B T?K+- i•K ?„M p®M ç½ +? i- ;BÌ K°i H–M M[
b®M;X

óhB m ok - hB m ok - M¨M; +¦ M;?2 i?'v i M¦B ;b F?¬M; \ô

hB m ok ;BÌ ?Q€ i?¨M? i?Ä- iU M?B M F?¬M; +€+? M¨Q i`ª HÌB ?„M- ç¬B K„i i?Ä p®
iW F?ûT H¢B- M¨M; ç½ M;O b vX

L? M?¨M; ç2K hB m ok ¬K p¨Q H²M; M;U+- æQÌM; h K pšM M;•v /¢B- M;²B v M ç¦ I
#B i- hQÆM; hQ æQ¢M h`QÌM; >²M; ?B M i¢B ç½ #„i ç–m T?€i ?mv i€+ /KM;- M?QI
iQ¨M T?€i ?mv ` M?'i ç`M? +–M T?ªB +¦ i?ÌB ;B MX

>„M +S M?Q p"v ¬K hB m ok M;²B ç¦- +ª M;QÌB M?Q bB M;®+- M;•v /¢B F?¬M; M?9

h?€B h?ªM +U pB M- +MM; h?B M h? M? +U K½M; +kM; M;²B +MM; ?„M- hB m ok
hQÆM; hQ æQ¢M h`QÌM; >²M;- idM? i€Q F?¬B T?K+ H¢B #bM? i?QÌM;- +?QM? H¨
+?Ì KQM;X

* Q i?O +O ok ?²M çB M H†M; H) i?®B HmB- hB m ok ç½ +? i- #¼M +?9M; +¦ B /
+O hBM? æ'm ç¢B b•K H•K iS+ ;B"M\ M?QM; #¼M +?9M; F?¬M; ? #B i- K°i K–K
K¼+ ` b•m i`QM; HÁM; æQÌM; h KX U .:, ;QQ/ Hm+F ;mvb V

J°i M;¨v i`¬B [m - H¢B ? B M;¨v X- HB M iB T #ªv M;¨v HB M- #'i F ;B¦ i€T KQ b
bB M;®+ M;²B i¢B +?¶- bB M;®+ M?bM hB m ok i`QM; H²M; M;U+- /MM; i?•M i? +
;B¦X

h` M M;QÌB hB m ok F?¬M; M;WM; HQû ` FBK ?²M; b„+ [m M; K M;- #° H¬M; M¨M;
K M; M?¨M M?¢i K¶B H–M HQû H M- ç m F?B M æQÌM; h K +MM; æ¢B JBM?- L?`
+?Ì çÊB- +?Ì çÊB M¨M; idM? H¢BX æQÌM; h K p¬ +MM; ?v p¼M; +¦ i? H¢B M;?2 i?
+ + - ;¼B i M ?„M K°i +€+? i?•M i?B iX

L;²B +ª #ªv M;¨v- i?–M +?Q æQÌM; h K i?"K +?Q ç½ +¦ +?9i KÆ ?²- M?QM; ?„M pšM
ç¦X >„M bÊ- +?d +–M ?„M i?Q€M; +?mv M ç°M; K°i +?9i- i?b hB m ok b) #` i´M i?Q

æ°i M?B M- K°i +Y ç°M; `'i M?Ä F?B M €M? K„i ç M; M;®+ i` +O æQÌM; h K #W
i`¬B [m - hB m ok i`QM; HÁM; ?„M `®i +m°+ +kM; +Y ç°M; `²B5

EBK ?²M; b„+ [m M; K M; F?¬M; HQû H M M[- #° H¬M; i`QM; bm®i M?Q #¢+? M;½
/¨B p„i i` M HQM;- +†T K„i i?Ä K¨m çÄ +?"K `½B KÎ ` X

æQÌM; h K `ä `¨M; +ªK ;B€+ çQÊ+- i` M M;QÌB hB m ok T?€i ` bS+ b®M; p¬ +MM; K°i +?9 i?Ä- ?ÆB i?Î bBM? K M? +O M¨M; H9+ M¨v i?"K +?Q +¦ i? bQ pÈB ?bM? +U pB MX

hB m ok F?¬M; +? iX

>QM; T?'M5 omB bQÈM;5 +ªK t9+ i`¨M M;"T i`QM; iBK æQÌM; h KX

L; v H9+ M¨v- æQÌM; h K i? M?QM; H¢B i?'v ? B i`ÁM; K„i hB m ok - K°i ç¬B K„i im - +kM; K'i çB ? i i?ªv /'m ?B m bBM? K M?X

óh¢B b Q M?Q p"v\ ô h? M? •K æQÌM; h K F?¨M F?¨MX >„M i?b i?¨Q ?ÄB- M?Q F?- ? v ç M; ?ÄB i`ÌB t M? FB X

h¢B ;B•v T?9i M¨v- iBM? i?–M ?„M /QÌM; M?Q ç½ ?Q¨M iQ¨M bKT ç´- i`QÈ+ K„i i® ok HMB H¢BX

RejX *?QÆM; Rek, >v o¼M; S?K+ >²B

E?B æQÌM; h K +?SM; FB M hB m ok #B M i?¨M? iB m #¢+? i?Ä pÈB €M? K„i i`®M ok ç½ F?¬M; ?Q¨M iQ¨M F?¬B T?K+X > B K„i F?¬M; ? ?B M H M Mûi i`Q im - K'i +ÁM H¨ hB m ok +O ?„MX h`QM; i•K i`¢M; +U+ ç° #B i?QÆM;- ibM? i`¢M; +O hB h K iQ¨M i•K #ªQ p ç½ F?B M iBM? i?–M ?„M bKT ç´- H•K p¨Q ibM? i`¢M; ?Q¨M iQ

*?Q /M H¨ i`QM; +ÆM ?¬M K - æQÌM; h K +kM; F?¬M; v M ´MX +€+ HQ¢B ªQ ;B€+ +ªM? +O ?„MX >„M KÆ iÈB T?K i?•M- Kšm i?•M- KÆ iÈB hB m ok /–M /–M `ÌB t X H M M?Q ç M; Î i`QM; HÁ HY - M?QM; ?„M ? i H–M M¨v iÈB H–M F?€+ +¦ +ªK ;B€+ pMM; i?Q€i ` X

E?¬M; #B i ç½ i`¬B [m # Q H•m- w i?S+ æQÌM; h K /–M /–M ?²B T?K+- ?„M +?d + KQÊi KQÊi ç M; €T p¨Q ;QÆM; K†i KbM?- ?„M +?"K `½B KÎ K„iX

h?S ç–m iB M ?„M +?SM; FB M H¨ K°i KªM? ;b ç¦ i`,M; i`„M;- K K K¢B K¨ i`QM; br K°i # M K†i ?„MX E?B i?–M +?Q idM? /–M- æQÌM; h K i?•M i? +¦ +?9i `mM `˜v- ;B H¬M; i`„M; KQÊi K¨- MQÈ+ K„i F?¬M; i? F?®M; +? K¨ im¬M ` X

ô hB m ok X ôX

E M; v b€i ;QÆM; K†i ?„M- +?ŠM; T?ªB H¨ +QM i?Ä i`„M; K¨ hB m ok #B M i?¨M?

æ¬B K„i iQ +O #¢+? i?Ä M?bM æQÌM; h K +?ÈT +?ÈT- M?QM; M?Q i`QÈ+ pšM p¬ K M; bS+ b®M; K¢M? K)- bQ pÈB ?²M i?9 p¢M M,K +kM; F?¬M; ? i?m FûK- M?QM +¦ K°i çB K F?Q iS+ M¨Q +O ?²M i?9 p¢M M,KX

óh¢B b Q\ h¢B b Q H¢B M?Q p"v\ô æQÌM; h K M;•v M;®+ ç2K #¢+? i?Ä ¬K p¨Q HÁM H¨- #¢+? i?Ä pÈB F?Q iS+ M;"T i`¨M ?ÆB i?Î bBM? K M?- F?¬M; +?9i M¨Q T?ªM F ç®B pÈB M¦ p¬ +MM; i?•M [m2M- i?QªB K€BX

ó"ÎB pb M¨M; ç2K ? i i?ªv +?QM? KbM? ?v bBM? +?Q M;QÆBX ô J°i •K i? M? ?MM æQÌM; h K [m v ç–m M?bM H¢B- HB M i?'v M;QÌB M¦B +?mv M pÈB KbM? +?QM? ?bM? F?´M; H² M?Q M;¼M M9BX

G9+ M¨v- æQÌM; h K KÈB T?€i ?B M- F?¬M; #B i iW H9+ M¨Q KbM? ç½ p iÈB p2M H•KX h?B M h? M? M;Qm K½M; F?¬M; i?'v ç•m- +?d i?'v h?€B h?ªM +U pB M M;²I t X

hW K†i ç'i- K¢M? K) #"i H M- æQÌM; h K ç°i M?B M +ªK i?'v +Æ i? +¦ ç¬B +?9i F ?„M iU M?B M # v H M iÈB #ªv- i€K i?QÈ+- K v H¨ ?„M +¦ HU+ F?®M; +? FBM? M; i?"M ´M ç`M? i?•M KbM? ?¢ tm®M; K†i ç'iX

h•K ?„M pšM #` bU pB + +O hB m ok ªM? ?QÎM;- +,M #ªM F?¬M; ? M?"M ` ?B m [r
hB m ok ç½ ;B Q +?Q ?„MX JQÌB p¢M M,K ?²M ?Q¨M- ç•v +?QM? H¨ p"i i`•M [mw M
+?d pb ;B9T ?„M F?ÎB iY ?²B bBM?- ?²M ?Q¨M +O hB m ok +ÁM +¦ i€+ /KM; F?B
h K K°i H–M M[ç i?,M; p +?'iX

L m M?Q +¦ i? HU +?¼M- æQÌM; h K i?¨ +?`m +? i- +kM; [mv i F?¬M; M;mv M w +
M?QM; H¨- ?„M +¦ i? HU +?¼M b Q\ E?¬M;

G9+ ç¦- ?„M HU +?¼M iU b€i- F?¬M; +?d pb +¦ i? ç2K ?²M +®i G K L;•M >Q¨M; i`
ok - i`Ê ;B9T M¨M; +?¢v i`®M- ç²M; i?ÌB +kM; H¨ bÊ M¨M; +kM; M?Q Kšm i?•M ?„
bBM?- HU +?¼M iU b€i K¨ i?¨M? iQ¨M +?Q KbM?X ob p"v- æQÌM; h K KÈB MûK hB
?mv i ç¢Q +O M¨M; H¢B- H'v F?Q i? bûi ç€M? F?¬M; F`T #QM; i B K¨ M? M? M

L?QM;- M;QÌB iQM? F?¬M; #„M; i`ÌB iQM?X *kM; ;B®M; M?Q H9+ L?•M .B M J *
K„i i?'v i?•M i? ?„M #` i?QÆM; M†M;- M¨M; ç½ K¢M? K) +?®M; +U- T?€ i M K ?m
M;¨M +•M i`2Q bÊB i¦+- K M; ? i bS+ KbM? +Sm ?„M- i?"K +?Q M¶ HU+ ? i KS+ +¦

ô E?¦+ i?b +¦ Q+? HÊB ;b\ L m M?Q M;QÆB H¨ ç¨M ¬M;- ?½v +Sm M¨M; b®M; H¢BX
+O h?€B h?ªM +U pB M p M; H M # M i B æQÌM; h KX

æQÌM; h K +?'M ç°M; iQ¨M i?•M- KÎ iQ ? B K„i M?bM p T?Q L?` JBM?- `mM `mM ;
+¦ #B M T?€T +Sm b®M; hB m ok H¢B b Q\ ôX

L?` JBM? H¢M? HMM; M?bM ?„M- ô E?¬M; T?ªB i +¦ +€+?- K¨ H¨ M;QÆB +¦X hB m
+¦ M;QÆB KÈB +¦ F?ª M,M; ;B9T M¨M; K°i H–M M[b®M; H¢BX L;QÆB #B i i¢B b
M¨v +?S\ /¢M; bBM? K M? F?´M; H² M¨v +kM; F?¬M; +¦ i€+ /KM; F?¬B T?K+ i?–M

æQÌM; h K KÌ K`i H„+ ç–m- i`QM; K„i i`¨M M;"T p p M M¨BX >„M #B i- h?€B h?ª
h? M? M;Qm K½M; +Æ #ªM H¨ ?²M i?9 +MM; +'T #"+ pÈB hB m okX "¼M ?¼ pÈB ibI
iQÆM; çQÆM; KbM?- çQÆM; M?B M ?B m `ä M?'iX L;¼M HY ?v p¼M; i`QM; HÁM
i`¨M M;"T +?Ì KQM; M?bM i?•M i? F?´M; H² M?Q M;¼M M9B Î i`QÈ+ K†iX

L?` JBM? i?Î /¨B K°i iB M; ?Q¨ ?Q½M- ô hB m ok pb +Sm M;QÆB- i?B i`B M F„ M,
#€ ç¢Q H¢B +?d M?^K p¨Q +?QM? M¨M; K¨ i?¬BX L¨M; pb M;QÆB- ?B M i +?QM?
H¨ +ª HBM? ?²M KbM?X "ÎB pb +?d +¦ M?Q p"v- KÈB +¦ i? FûQ M;QÆB iW [m, K¬
F?¬M; tmM; ç°i K¨ ?'T i?m ?²M ?Q¨M +MM; ?²M +®i /Q M¨M; bBM? ` X ô >B M i \
M;¨v +¨M; `mM `˜v K½M? HB i- ?„M ?Q¨M iQ¨M +¦ i? iQÎM; iQÊM; F?B hB m ok [m
#ªM F?¬M; ? +¦ +?9i /Q /U M¨QX

L?` JBM? i`–K ;B¼M; M¦B,ô h?U+ HU+ +O M;QÆB +ÁM t KÈB çO ?'T i?K ?²M ?C
hB m ok +?d +¦ i? HU +?¼M T?QÆM; i?S+ ?B M i M¨v- ç2K HBM? ?²M KbM? T?
?²M +®iX L?Q p"v iQÆM; çQÆM; pÈB pB + M¨M; ?Q¨M iQ¨M iU M;mv M ç2K #ªM i
+?Q M;QÆBX *,M #ªM- F?¬M; +–M M;QÆB i"M HU+ çB ?'T i?m- /mM; ?ÊTX >²M ?
?ÊT p¨Q +Æ i? M;QÆBX > i i?ªv- ?Q¨M iQ¨M H¨ M¨M; çÆM T?QÆM; ?B M /•M; +
KÈB bBM? ` T?B M iQ€BX L;QÆB ¬K i`QM; HÁM;- +?d H¨ i? t€+ hB m ok- +kM; H
i? M?Q i€+ /KM; +O çQ€ ?Q FB - M;QÆB ç½ +Sm i`Î p #ªM i? +O M¨M;- M?QM
KQÌB p¢M M,K- M¨M; pšM F?¦ +¦ F?ª M,M; ?²B T?K+ H¢BX

ô L?Q p"v T?ªB H¨K b Q #•v ;BÌ\ L?Q i? M¨Q KÈB +¦ i? +Sm M¨M; i`Î H¢B\ô æQÌ
hW ;B¼M; M¦B +O L?` JBM?- ?„M KÆ ?² ?B m ` ?¨K M;?o - K†+ /M F?¦ F?,M- M?C

h?€B h?ªM +U pB M L?` JBM? M¦B, ô L m F?¬M; +¦ çQ€ ç¢B ?Q ç¦ çQ¢i H¢B bBM
ok- p"v K°i +?9i +Æ ?°B +kM; F?¬M; +¦X L?QM; #•v ;BÌ- M;QÆB pšM +ÁM +Æ ?°B-
i?b +¦ i? çO ;B9T hB m ok F?¬B T?K+ H¢B- i?"K +?Q im pB +ÁM i,M; H M K¢M? K

óæ M +MM; H¨ T?ªB H¨K ;b\ *?Q /M H¨ H M M9B ç Q- tm®M; #B M HY - i +kM; M?

L?` JBM? M?bM æQÌM; h K- ;"i ;"i ç–m- ? B +QM K„i iQ HÈM HQû H M ?Q¨M; iBM?
i?QÎM; i?S+- i€M /QÆM;X h`QM; HÁM; M¦ i?–K i? M- hB m ok¨ hB m ok- M;QÆB [
M;QÌB- ;½ M K M?•M M¨v [mª i?"i ç€M; ç M;QÆB M¶ HU+X

L m M?Q hB m ok F?¬M; HQm H¢B ? B ç¢Q iBM? i?–M 'M Fw +?Q æ¢B JBM? +MM
æQÌM; h K ç½ H¨K ;b- F?B +?SM; FB M hB m ok pb æQÌM; h K K¨ ?B M i i?•M KbM
+? i ?„M- H¢B +¨M; F?¬M; Î ç•v M¦B M?ªKX "¼M ?¼ ç®B pÈB +QM M;QÌB p®M i`¨M

L?QM;- M?[M; i` Q ç´B H9+ M¨v F?B M L?` JBM? +ªK M?"M çQÊ+ æQÌM; h K ç®B
+ªK F?„+ b•m i"M tQÆM; im,- HÁM; ?¨Q +ªK pÈB ?„M i,M; H M- Qi M?'i +kM; F?¬
i`€+? +S ?„MX

ô L;QÆB i´M; +°M; ?¬M K ç½ # M;¨v- # M;¨v M¨v- i +MM; ç¢B + +˜M i?"M iU i` Q
hB m ok +?d +¦ K°i #B M T?€TX "B M T?€T M¨v +–M +ª i?ªv # çB m FB M +–M i?Q
ç`M? T?ªB ibK çQÊ+ # HQ¢B i?ªQ /QÊ+X ô

ô " HQ¢B M¨Q\ ô æQÌM; h K F?¬M; i? +?Ì çÊB i? K çQÊ+- HB M ?ÄB M; vX

h?€B h?ªM +U pB M M¦B, ô " HQ¢B i?m®+ M¨v- T?•M #B i H¨ i?€M? ?²M i?ªQ ç i
M?'i ç½ bBM? i`QÎM; [m€ p¢M M,K i`Î H M KÈB çQÊ+X GQ¢B i?S ? B H¨ +?Q #ªQ
?bM? M;QÌB ç i?Q€i i? B ?Q€M +®i- i?S # H¨ #ªQ p"i M?^K ;B9T hB m ok ?²M i?
M°B ç M +O i?QÊM; +´ HBM? i?9X ô

J¶B H–M M;?2 h?€B h?ªM +U pB M L?` JBM? M¦B `ä ? B HQ¢B /QÊ+ p"i # M ç–m-
i?"i F?´ bÎ- F?¦ +QB- T?ªB #B i ``^M;- ?„M iW #,M; ?Qª HQÐM; M;?B M?½M H'v çQ
i¨B ç` #ªQ- K†+ /M i`QM; b® ç¦- iB M T?˜K /QÊ+ i?ªQ T?–M HÈM ç½ /MM; ? i- M?
+€B M¨Q F?¬M; H¨ i`•M T?˜KX

L?QM;- h?€B h?ªM +U pB M L?` JBM? M¦B H M # FB M ç² p"i FB - +¦ i? M¦B +kM
+Ym T?˜K b•K pQÆM; p¢M M,K- i?S M¨v +?QM? H¨ +U+ T?˜KX a•K pQÆM; p¢M M,
M?Q i`QM; L?Q v "€+? "ªQ i9B i?b +kM; +¦- M?QM; H'v çQÊ+ +Ym T?˜K b•K pQÆM
;BªMX

L¦B p T?˜K +?'i +O b•K pQÆM;- K¶B p¢M M,K H¨ K°i T?˜K- +€B ;¼B H¨ p¢M M,K
H¨ b•K pQÆM; ç½ bBM? i`QÎM; ç M KQÌB p¢M M,K- M?Q p"v M¦ +kM; +¦ F?ª M,M;
H¨K b Q M¦B Km®M ibK çQÊ+ K°i ;®+ M?Q p"v H¨ ibK çQÊ+ M; v\

hB T +"M im pB KQÌB p¢M M,K- Î i? ;BÈB M¨v F?¬M; i? M;?B M;Ì ;b- +?„+ +?„M
?²M i?9- +S +?Q H¨ æQÌM; h K i?U+ bU +¦ i? ibK çQÊ+- +kM; +?Q +?„+ ç½ H¨ ç®

o T?–M p¢M M,K i?€M? ?²M i?ªQ- æQÌM; h K M; v +ª M;?2 +kM; +?Q iWM; M;?2
ç M +O i?QÊM; +´ HBM? p"i- ?„M M;QÊ+ H¢B +¦ çB K +?Q ?B m `äX

L?bM i?–M b„+ M;QM; i`¼M; i` M K†i æQÌM; h K- h?€B h?ªM +U pB M L?` JBM? H
#B i- # FB M ç² p"i M¨v ç ibK çQÊ+ i?b T?B i?QÌM; F?¦ F?,M- i`QM; ç¦- i?€M? ?²
i? ;B9T M;QÆB ;BªB [mv i- i?S M¨v i`QM; hBM? æ'm ç¢B b•K H•K `°M; HÈM- K†+
+¦ i? ibK çQÊ+X L?QM; ? B FB M b m- +?d +¦ i? /U p¨Q F?ª M,M; +O +?QM? #ª
#B i- +Ym T?˜K b•K pQÆM; p¢M M,K F?¬M; # Q ;BÌ M;WM; i? v ç´B ç` çB K bBM?
[m K°i ;®+ +•v- /U i?2Q im pB ?B M i¢B +O M¦- i¢B pMM; T?QÆM; #„+- i? iQ+?
+¦ i? çB p T?Q #„+ ibK FB K Î K°i p¨B ç` T?QÆM; M´B iB M;X o T?–M M°B ç
+kM; +?d +¦ i? /U p¨Q +?QM? M;QÆB K¨ i?¬BX

æQÌM; h K K°i i v ¬K hB m ok- i v FB bÌ [m L?` h?"T hS EB m JBM? L;mv i .¢- iW
M?Ä K¨m p¨M; çÄX

ô oB M ?mvM?- M;QÆB t2K pB M M°B ç M M¨v +¦ i? /MM; ? v F?¬M;\ ô oW M¦B- ?
HÁM; #¨M i v çQ H M + QX

J†+ /M pB M +?•m `'i M?Ä- M?QM; i`QM; ç¦ i`¨M M;"T M,M; HQÊM; ç M; iQ+? +U+
M,M; HQÊM; HB M iK+ FQ+? i?Q+?- M?QM; F?¬M; ? iW ?¢i +?•m T?€i ` M;Q¨B-
T?€i ` b¦M; / Q ç°M;- ?¢i +?•m b) HQû b€M; K°i +?9i- M?QM; [m M; K M; pW HQ
HB KX

ô æ•v H¨ ô L?` JBM? b„+ K†i +¦ +?9i FBM? M;¢+ M?bM ?¢i +?•m M?Ä i`QM; i v æ
i`¨M M;"T p F?¬M; /€K iBMX

>„M p®M +?Q ``^M; M°B ç M +O i?QÊM; +´ HBM? p"i KÈB H¨ i?S F?¦ ibK M?'i- /M b
M,K ?„M ç½ #B i [mª i?"i i²M i¢B- M?QM; i?QÊM; +´ HBM? p"i +¦ i²M i¢B ? v F?¬M
M¨Q t€+ ç`M?X L?QM;- ?¢i +?•m i`QÈ+ K„i M¨v- pÈB ?ÆB i?Î i`¨M; M;"T # ç°M; ?I
M°B ç M- ?ÆM M[- M,M; HQÊM; ~M /'m # M i`QM;- t2K i`QM; F?„T ç¢B HK+- F?¬M
b€M? M´BX

ô æ•v H¨ K°i pB M M°B ç M +O i?"T i?O HB i /QÆM; t¨- H9+ ç–m i i¢B a€i GK+ +'
ç` M;K+- HB T b€i K¨ +¦ çQÊ+X L¦ +¦ i? bY /KM; çQÊ+ +?S\ ô æQÌM; h K ç–v p +

L?` JBM? ;"i ;"i ç–m- ô E?¬M; i?¨M? p'M ç X E?®B M°B ç M M¨v +¦ ?mv i i?®M; i?m
+S M?Q p"v- i`QM; # FB M ç² p"i FB - +?9M; i +ÁM i?B m +?d H¨ +Ym T?~K b•K p

æQÌM; h K pm®i +^K- M¦B, ô h b) çB ibK- #'i Hm"M i? M¨Q- M?'i ç`M? b) K M; b•

L?` JBM? +¦ +?9i +QÌB F?´- M¦B, ô L?È F„- T?ªB H¨ +ÁM iQÆB b®M;- +Ym T?–K b
b®M;- M?Q p"v F?¬M; ? +¦ ?B m [mª M[X ô

ô *ÁM iQÆB b®M;\ ô æQÌM; h K i`ÊM K„i ?€ K²K M?bM L?` JBM?X

L?` JBM? M¦B, ó*Ym T?~K b•K pQÆM; p¢M M,K +¦ /QÊ+ HB m +QÌM; ç¢B- +kM; F'
/MM; K°i +?9i b•K H¨ çO- M?QM; T?ªB +ÁM iQÆB b®M;X ob i? - M;QÆB T?ªB K M
çQÊ+- #'i [m - M;QÆB ?B M i¢B +kM; F?¬M; i? b®i `m°i çB H¨K pB + M¨v- #ÎB pI
FB M F?€+X ô

" FB M +?Q #ªQ KÈB +?d H¨ çB m FB M i?S M?'i K¨ i?¬B- æQÌM; h K i`QM; HÁM;
#`- #'i Hm"M F?¦ F?,M M?Q i? M¨Q- ?„M pb hB m ok- imv i F?¬M; i? HMB #QÈ+X

L?` JBM? M¦B, ô L;QÆB Km®M ç¢i çQÊ+ çB m FB M i?S ? B- +?QM? H¨ ç2K im pB #
?¨Q ç'm H X L;QÆB ?ŠM #B i `^M;- +€+ T?QM; ?¨Q ç'm H +¦ i?U+ HU+ iQÆM; çQ
pb i? - +?d +¦ ç¢i iÈB +'T #"+ M¨v- M;QÆB KÈB çO F?ª M,M; +¦ i? i?S+ idM? hB m

h` M +?QM KQÆB +'T KÈB H¨ T?QM; ?¨Q ç'm H - æQÌM; h K ?B M i¢B KÈB b€m KQ
+MM; +ª çÌB ç m F?¬M; i? H2Q H M / M? ?B m + Q M?'i +O ?²M bQ ;BÈB- M?QM
+?'i +O KbM?- ?Q¨M iQ¨M +¦ i? H¨K çQÊ+X *?d H¨ M?Q p"v b) T?ªB çÊB `'i H•m I

L?` JBM? iB T iK+ M¦B, ô æB m FB M i?S # M¨v- i?"i ` +kM; H¨ #QÈ+ +m®B +MM;
HU+ i?"i bU +O T?QM; ?¨Q ç'm H - ?ÆM M[ibK çQÊ+ # HQ¢B Fb #ªQ FB - +¦ i?
;B9T M;QÆB i?S+ idM? hB m ok- +?„+ +?„M i? - i`W F?B i +? iX

h`QM; K„i L?` JBM? +?Êi iQ€i ` K°i iB [m M; K M; /Q /UX >„M p®M M;?o ç M pB +
/Q ?„M +MM; æ¢B JBM? +MM; M? m #ªQ p - M?QM; ;½ M K M?•M i`QÈ+ K„i M¨v H
iQÎM;- ;½ b) /MM; +ª iQM? K¢M; KbM? ç #ªQ p hB m okX

>²B iQÎM; H¢B i`QM; M,K M,K M¨v- hB m ok K¶B M;¨v ç m v M ioM?- i`–K iQ- L?` JE
ok +ÁM +¦ w i?S+- M¨M; F?ŠM; ç`M? b) M;mv M w Î +MM; K°i +?¶ pÈB æQÌM; h KX

•M? K„i L?` JBM? F?¬M; M?`M çQÊ+ M?bM p T?Q K†i ?²- ç9M; H9+ M¨v •K i? M?
i`mv M ç M- ô æ +?Q ?„M K M; hB m ok çB çBX æQÌM; h K- M;QÆB M?È F„- M m
çQÊ+ KbM? F?¬M; i? #ªQ p hB m ok- ?½v i`Î p MÆB M¨v- i +MM; L?` JBM? ç m
hB m ok- +kM; H¨ ?mvM? ç +O M;QÆBX ô

>Qi K°i ?ÆB i?"i b•m- æQÌM; h K ;¢i ? i MQÈ+ K„i- ?QÈM; p T?Q ?² MQÈ+- +?"K
iÈB L?` JBM? +9B ç–mX ô *ªK ÆM- i?€M? ?²M i?ªQ ç¨M? T?ªB M?Ì ? B M;QÌB p"vX

*~M +~M i?"M i?"M M? ¬K hB m ok- i`B M F? B i?•M KbM?- æQÌM; h K +kM; F?¬M
` M;Q¨B b•K H•K p¼i çBX

•M? K„i L?` JBM? i?m, +?mM; pšM M?bM æQÌM; h K- ç M F?B #¦M; HQM; ?„M K'i ?
[mv M K¢M? K) T?€ F?¬M;- M?'i i?ÌB +ª F?¬M; ;B M b•K H•K # Q i`MK #ÎB K°i iB

ô æ m /Q i F?¬M; #ªQ p i®i hB m okX ô o` pm b•K H•K H9+ M¨v- i`QM; K„i i`¨M M

•K K°i iB M;- MQÈ+ t¬ H M- K°i +€B ç–m i`•m i?”i HÈM iW i`mM; i•K ?² MQÈ+ +?m
b Q \ :½ i` im´B æQÌM; h K M¨v- iW i` M M;QÌB ?„M- ç¬B F?B i +kM; +ªK i?’v +¦ +
F?¬M; M¦B- M?QM; +Wm ?”M iW M°B i•K bÊ `^M; +¦ i? ?m, /B i `’i M?B m i?SX hb
ok- i F?¬M; +€+? M¨Q ;BªB i?Q+?- M?QM; i iBM iQÎM; ?„M M?’i ç`M? b) #ªQ p
i?¬M; KBM?- b B H–K ;†T T?ªB b) F?¬M; H†T H¢B K°i H–M M[X ô

L?` JBM? +?€M MªM M;½ ` i` M K†i ç’iX ô >v p¼M; H¨ M?Q i? X hB m ok i?”i M;®
M¨v +kM; i? - M?QM; bU M;®+ M;? +? ç¦ +kM; +¦ +?9i ç€M; v mX ô

æB p¨Q ç¢B b•K H•K- æQÌM; h K K°i # M p¬ +MM; +˜M i?”M ¬K hB m ok i`QM; HÁ
M M b„+ #ûM- çSM; H MX > B i`ÁM; K„i p®M +¦ K°i K¨m H K i`QM; bm®i- T?ªM; T
M?Q #,M;X a€i F?Q H¢M? H)Q i`¨M M;”T- K†+ /M F?¬M; ? T?€i ` b€i i?–M HoM?
i?•M i? ?„M i`¨M M;”T p tÆ t€+- iB m çB mX

*?¶ /mv M?’i F?¬M; #` b€i F?Q #O p•v- +?d bÊ +?d +¦ K°i +?¶ ’K €T i`QM; HÁM; ?„

>ÆB i?Î H¢M? M?Q #,M; iW i`QM; +Æ i? iQª ` i`¨M M;”T F?¬M; ;B M- ç²M; i?ÌB-
H K T?€i ` - +MM; H K [m M; i`¨M M;”T F?Q iS+ bBM? K M? H9+ i`QÈ+ ?Q¨M iQ¨
H K [m M; ç¦ iU ?² +?S çUM; p¬ i”M b€i F?Q- ;B®M; M?Q #` ?¢ H M? çm´B ;B i F

*MM; K°i HQ¢B H K M;•M HoM? pU+- i`QM; i•K +ªM? #’i ç²M; HB M bBM? ` ?B m [
#` ªM? ?QÎM; #ÎB i•K +ªM?- F?¬M; +ÁM F?Q iS+ K°+ K¢+ bMM; FQM? M[- H9+ M¨v
pU+ H½M? ç¢Q M?[M; +?B M #BM?- im€ H9+ b€i F?Q +kM; i?2Q H K M;•M i?ªQ K¨
i?ªQ ç m M?Q K°i +?B M bo /Q æQÌM; h K i?®M; HoM?- M? M? +?¦M; ç2K +€+ HQ
i`mv M p¨Q M½Q æQÌM; h KX

*?Q iÈB #•v ;BÌ æQÌM; h K pšM F?¬M; T?ªB K°i M;QÌB i?Q+? #€Q i?M- M?QM; bBM
+?’M ç°M; [m€ HÈMX a•m i`QM; M°B i•K ?„M H¨ F?Q iS+ ;B i +?¦+- ?„M Km®M i`ª
i`mv #„i ?„M i`QM; hBM? æ’m ç¢B b•K H•K- F?B M ? B M;QÌB H•K p¨Q imv i +ªM?
K +?m FB X

*9B ç–m M?bM iB m #¢+? i?Ä ç M; M?„K M;?B M ? B K„i- M;O b v i`QM; HÁM; KbM
hB m ok- M;QÆB v M i•K çB- #’i +S H¨ M;QÌB ? v i?9 iWM; H¨K i?QÆM; i´M iÈB M;
F?¬M; #Ä [m X h b) F?B M +?9M; T?ªB i`ª H¢B ;’T KQÌB- ;’T i`,K H–M M?[M; M¶ H

G K L;•M >Q¨M; ç®B pÈB F?Q iS+ i?b +¦ M,M; HU+ ;?B M?È ``i K¢M?- M?’i H¨ i`
+?m pšM HQm H¢B +?’i ç°+ iW #€i +?m K•m +O æQÌM; h KX

hB m ok ?Q€ i?•M i?¨M? ç HK+ ?²M ?Q¨M +O æQÌM; h K- +ÁM +¦ +’T #”+ KQÌB p¢
i?S iQ- i?U+ HU+ æQÌM; h K +¦ i? M¦B H¨ tªv ` #B M ?Q€ M;?B M; i`ÌB H +? ç’iX

.QÈB ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM;- +?Q /M H¨ T?QM; ?¨Q ç’m H Km®M +¦ çQÊ+ K°i F
/ /¨M; M?Q p”v- +¨M; F?¦ iBM H¨ ?„M KÈB +?d +¦ i` M b€m KQÆB +’T ?²M ç X aQ
+®i- H9+ M¨v i?U+ HU+ +?dM? i? +O æQÌM; h K ç½ imv i F?¬M; FûK K°i ;½ >²M

.QÈB i€+ /KM; #ÎB ?²M ?Q¨M KQÌB p¢M M,K +O hB m ok- ?²M HU+ +O æQÌM; h K
+’T p¼i i?ŠM; iÈB i”M b€m KQÆB H,K +’T- pQÊi [m ?ŠM K°i ;B B çQ¢M- +?ŠM; M
+€+ T?QÆM; /B M i?m°+ iQM? +kM; çQÊ+ i,M; H M iQ¨M /B MX . / K†i M;Q¨B ?
K¨m çÄ ?²M; ?¨Q- +ª M;QÌB ;•M +®i- ?mv i K¢+? H¢B pW i`ªB [m K°i H–M i?Q€i i?

hB m ok ;B Q +?Q ?„M ?²M +®i i?S iQ- +¨M; F?B M H–M i,M; T?9+ M¨v ç¢i iÈB K°i

S?ªB #B i `^M;- çÌB i`QÈ+ +O hB m ok H¨ K°i ?²M i?9 im pB KQÌB p¢M M,K- ?²M
K°i ?²M i?9 +¦ i` M K°i ?²M bQ b) bBM? ` ?B m [mª i®B ç - æQÌM; h K i`QM; i`QÌM
H¨ çQÊ+ i,M; T?9+ Î i`bM? ç° K¢M? M?’iX

h,M; i? K M,K +’T ?²M HU+- t2K ` HÊB Q+? pšM +ÁM FûK t bQ pÈB i`bM? ç° i,M;
i?m°+ iQM? M¨v- M; v +ª >¢Q h?B M *?m€ +O æQÌM; h K +kM; çQÊ+ ? B ç¢B +U
?QÎM;- bBM? ` K°i +?9i #B M ?Q€- p®M +?d /¨B ?ÆM K°i i?QÈ+- H¢B i,M; H M ;’
H¢B i? K K°i i–M; ?²M; [m M; M?¨M M?¢iX

G K L;•M >Q¨M; #B M ?Q€ +¨M; i? K `ä `¨M;- #ÎB pb ?²M ?Q¨M KQÌB p¢M M,K +?Q
H M M¦X o®M G K L;•M >Q¨M; +¦ K¨m H K M?Q ?bM? i`¼M; FB K K M; i?2Q K°i bÊ
i¢B /QÈB bU i,M; T?9+ H¢B #B M i?¨M? ? B HQ¢B K¨m b„+- M;Q¢B i`W FBK imv
E?B æQÌM; h K ç2K ?²M HU+ K¢M? K) [m€M +?9 p¨Q- G K L;•M >Q¨M; b) T?€i ` tQ
H°M; Hšv- +?Q /M +?d çÆM ;BªM H¨ Fo M,M; [m'M [m M?- i`bM? ç° +kM; pQÊi [m
L;•M iM HmM;X G K M;•M i?ªQ ç½ i`ªB [m H–M i?S ? B i?S+ idM?- +MM; pÈB bB
+m°+ iB M ?Q€ K¢M? K) ç M M¶B imv i F?¬M; FûK ?ÆM bQ pÈB bB m +'T pk ?²M H

U .:, bB m #®+ T?ûi- p"v >¢Q h?B M *?m€ K¨ çQÊ+ i,M; T?9+ Y iB M ?Q€ M?Q i?
H K M;•M i?ªQ H9+ ç–m- b) K¢M? ç M KS+ M¨Q\ aB m bB m +'T i?–M F?Q\ lHiBK

*MM; iB M #° M?Q p"v +ÁM +¦ iBM? i?–M HU+ +O æQÌM; h K- hB m ok pb ;B9T ?„M
?²M ?Q¨M +MM; ?²M +®i- ç½ K M; HBM? ?²M- ?²M ?Q¨M #ªM i?•M ?Q¨M iQ¨M ?B M
æQÌM; h K bBM? ` i€+ /KM; FQ+? i?Q+? +U+ HÈM- F?B M ?„M ?¬M K bm®i K'v M
+MM; ?²M ?Q¨M- ?²M +®i +?QM? i?S+ F i ?ÊT- +ÁM H¨K F?ª M,M; +ªK i?K ?„M KÎ
tûi i` M +€+ ?QÈM; F?€+ M? m- æQÌM; h K çÆM ;BªM ç2K T?¢K pB i?m ;¼M H¢B
KbM?- /QÈB ibM? ?m®M; M;QM; iK iBM? i?–M HU+ HÈM- F?QªM; +€+? /Á tûi b) t
M;QÌB æQÌM; h K i?QM; i?ª +?mv M ç°M; T?B m H½M; M?Q ;B¦ i?´B K•v i`¬BX

*¬M; T?m F?¬M; T?K HÁM; M;QÌB- i`QM; ç` çB K ?²M i?9 +QÌM; ç¢B +?QM? i?S+
.B M J *?m H9+ i`QÈ+ #` F`+? ç°+ +O æQÌM; h K t•K M?"T- `'i M? M? ç½ #¢B H°
/Á tûi +O H K M;•M i?ªQX

*QM L?•M .B M J *?m M¨v- im pB i?U+ i ç½ pQÊi [m # p¢M M,K- i`QM; hBM? æ'm
+QB H¨ +QM M?•M /B M K +?m +QÌM; ç¢B M?'iX h`QM; ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM
M,K +kM; F?¬M; M;mv M w / /¨M; i` m +?¼+ +QM ?²M i?9 +ª M;QÌB F`+? ç°+ M¨vX

h?•M i? # Q i`MK #ÎB K°i HÈT pÄ ;B€T t€+ +SM; `„M M?Q K°i +?B + €Q ;B€T i®i M
H¨ pk F?Q i®i M?'i- ?ÆM M[F`+? ç°+ +MM; K°i b® Fo M,M; ç†+ i?M F?B M M¦ i`Q
K°i b€i i?OX *?d +–M ç®B iQÊM; M¦ +?¢K p¨Q F?¬M; T?ªB ?²M i?9 bB m +'T M?Q
/M ç€M? F?¬M; H¢B- M¦ +kM; +¦ i? / /¨M; +?¢v i`®MX L¦B p i®+ ç°- L?•M .B M J
bQ pÈB #'i +S ?²M i?9 M¨Q- M?'i H¨ i¢B ç` i? `WM; `"K T?S+ i¢T M?Q i? M¨vX

o¨B M;¨v i`QÈ+- M¦ T?€i ?B M F?Q iS+ æQÌM; h K p¨ hB m ok- HB M +?9 w iÈB #½
+?QM? H¨ F?Q iS+ +O hB m okX E?Q iS+ ?²M i?9 iQª ` KšM +ªK ?ÆM M?B m bQ
i?•M ?²M i?9 H¢B `'i KšM +ªK pÈB F?Q iS+X E?B +QM L?•M .B M J *?m M¨v #` G K
h K i"T i`mM;- iQ¨M i?•M M?'i i?ÌB `MM; KbM? K°i +€B- F?¬M; /Q /U #9M; M;QÌB /U
çB- #Ä +?¢v i?"i M? M?X

hW F?Q iS+ +ªK M?"M çQÊ+ M?Q +¦ M?Q F?¬M;- M¦ /QÌM; M?Q +ªK i?'v K°i M¶B
K¢M? K) +O M¦ imM; # v- i®+ ç° p¬ +MM; M? M?- p¼i ` t +?¢v i`®MX

æQÌM; h K iU M?B M +kM; ç½ +ªK M?"M çQÊ+ ?¨M? ç°M; +O +QM L?•M .B M J
M?B M F?¬M; ? +¦ w ç`M? iW #ÄX G K L;•M >Q¨M; ?²M +®i # M çMB T?ªB T?€i ç°
F?¬M; # v H M F?¬M; i`mM;- #ÎB pb `'i +¦ i? ;†T T?ªB ?²M i?9 i"T FQ+? #'i M;Ì-
©M? J hmM; ç /B +?mv MX

oÈB iBM? i?–M HU+ i`ÌB +?Q- i`QM; H9+ T?B ?¨M?- iBM? i?–M HU+ +O æQÌM; h
/Á- M? M? +?¦M; /B +?mv M tmv M [m `WM; +•v- F?QªM; +€+? p®M t - M?'i i?ÌB K

h®+ ç° +O L?•M .B M J *?m K†+ /M M? M?- M?QM; i®+ ç° +O æQÌM; h K M?Q i?
b€i w +QÌM; ç¢B i?9+ /K+ # M i`QM;- ?„M ç½ ç2K iQ¨M #° i?U+ HU+ #°+ T?€i ` X

"ÎB pb +'T i®+ T?B ?¨M?- ?mv i K¢+? i`QM; +Æ i? p"M +?mv M +U+ M? M?- ?B m
?Q¨M HQm H¢B i`QM; +Æ i? - iWM; #QÈ+ çQÊ+ æQÌM; h K ?'T i?m- > B p¨M;- K°i
?²M ?Q¨M ?mv M H M?'i i?ÌB T?€i ` tmM; [m M? æQÌM; h KX

æQÌM; h K F?¬M; +?d çm´B #„i- G K L;•M HoM? pU+ ç²M; i?ÌB +kM; ?Q¨M iQ¨M #
?„M +¨M; K¢M?- ?B m [mª iW ? B ç¢B HoM? pU+ +kM; +¨M; K¢M?X .QÈB i€+ /K
T?QÆM; ?QÈM; +?¢v +O +QM L?•M .B M J *?m F?¬M; +ÁM H¨ +QM çQÌM; #^M; T

J°i +€B +•v M?Q /•v H2Q K¼+ ` iW G K L;•M h?ªQ i` M çQÌM; L?•M .B M J *?m +
i–M; i–M; H€ +?„MX J†+ /M G K L;•M h?ªQ #bM? i?QÌM; ç¦ i`QM; i?ÌB ;B M M;„M i
M;,M +ªM +QM ?²M i?9 L?•M .B M J *?m p¢M M,K +QÌM; ç¢B M?Q p"v- M?QM; i`Î M
M¦ iU M?B M #` +?"K H¢B `'i M?B m- H9+ M¨v F?QªM; +€+? ;B[M¦ p¨ æQÌM; h K M

a m F?B /mM; M?"T KQÌB p¢M M,K ?²M ?Q¨M +O hB m ok- æQÌM; h K T?€i ?B M G
K°i M,M; HU+- ç¦ +?QM? H¨ i`QM; T?¢K pB HoM? pU+ F?®M; +? - +¦ i? bY /KM; F„
+?d H¨ K°i F„ M,M; [m'M [m M? +'T i?'T- M?QM; M M M?È- G K L;•M HoM? pU+ +O
iQ+? # Q i`MK ç½ ç¢i iÈB K°i i`bM? ç° +U+ Fb FBM? F?OM;X

L m M?Q +¦ i?B M [m•M p¢M K½ +?B M ç'm pÈB ?„M i`QM; F?m `WM; `"K `°M; HÈM
K„i H M? +?Q H K M;•M i?ªQ [m'M [m M?- +?d iB m ? Q K°i #° T?"M M?Ä iBM? i?-
[m M ç M ?²M HU+ #ªM i?•MX

*QM L?•M .B M J *?m M¨v p¬ ?bM? +?mM; i`Î i?¨M? p"i i?Q M;?B K ç–m iB M +O
i?ªQ K°i # M +'T i®+ bBM? i`QÎM; i?"i HÈM- M;,M +ªM +QÈ+ #° +O M¦- K°i # M çB
+m®M [m M?- F?QªM; +€+? ;B[M¦ p¨ æQÌM; h K +¨M; ;–M- T?ªM SM; +O H K M;•

L¦B +€+? F?€+- +¨M; iÈB ;–M i`mM; i•K +O G K L;•M HoM? pU+- i€+ /KM; +O Ho
i®+ ç° bBM? i`QÎM; +O H K M;•M i?ªQ #bM? i?QÌM;- b m F?B i,M; T?9+ H¢B +¨M;

Re9X *?QÆM; Rej, "€i *?m J•m hB M >Q€

h`QM; ç¢B b•K H•K M¨v- pÈB pk ?²M +O G K L;•M >Q¨M;- /M F?¬M; iQM? ?²M +®i
[mv i F?¬M; i? +?B M i?„M; ?„MX

_®i +m°+- i?•M i? F?´M; H² +O L?•M .B M J *?m ç½ ?B M H M i`QM; i–K K„i Î T
M;Y +´ T?€i ` iB M; `Qi ;¨Q i? HQÆM;- i'i +ª i?M ?"M i`QM; M?€v K„i ?Q¨M iQ¨
ç²M; i?ÌB- i?•M i? hB m ok +kM; i¢K i?ÌB çQÊ+ ?„M i?m p¨Q i`QM; L?Q v "€+? "ª
p"i #bM? i?QÌM;- ?„M +kM; F?¬M; ?v p¼M; hB m ok +?SM; FB M p K†i ?mM; /[+C
M¨v hB m ok F?¬M; +ÁM w i?S+X

h`QM; iB M; ;–K ;W çB M +m²M;- K°i KkB M?¼M #¢+? [m M; K¢M? K) iW +Æ i? a
K°i i? M? i`QÌM; K•m i?"i HÈM ç•K i?ŠM; p¨Q +QM L?•M .B M J *?m # p¢M M,KX

a€i i?–M HoM? pU+ #°+ T?€i- +MM; pÈB G K L;•M HoM? pU+ iB M ?Q€ ;B®M; M?
KQÌB p¢M M,K- a€i i?–M HoM? pU+ +O æQÌM; h K +kM; iB M ?Q€X h?S ?„M i?B
i?–M HoM? pU+ iB M ?Q€- bBM? ` F„ M,M; b€i HK+ ç°i FQ+? X

>B m [mª +O a€i HK+ ç°i FQ+?, a€i i?–M HoM? pU+ #„M ` i?2Q T?QÆM; i?ŠM; i„
F?B æQÌM; h K +MM; KK+ iB m +?B M ç'm- i®+ ç° i,M; H M RyyW- HU+ +¬M; FQ+
i,M; H M ç®B pÈB #'i +S +¬M; FQ+? M¨Q K¨ æQÌM; h K T?€i ç°M; ç m +¦ ?B m [mª
i`QM;X

L m M?Q M¦B G K L;•M HoM? pU+ i,M; H M +?QM? H¨ F?ª M,M; F?®M; +? - i?b a€i
F?B iB M ?Q€ +?QM? H¨ HU+ b€i i?QÆM;- H¨ F?ª M,M; T?€ ?Q¢BX

"¢+? [m M; F?¬M; /Q /U- i`QM; M?€v K„i i"T i`mM; T?QM; iQª H M i?•M i? L?•M .
æQÌM; h K p®M ç M; T?B ?¨M? +U+ M? M?- #¶M; K°i H–M M[;B i®+- M?Q K°i pB
HÈM FB +¬M; FQ+?X

G9+ M¨v- i`QM; T?QÆM; pB M çQÌM; FQM? K°i i`,K i?QÈ+- i'i +ª G K L;•M h?ªQ iQ
tQ+? FBK ?mv M H UJ–m çÄ €M? FBKV- p¬ b® +¨M? H€ çB M +m²M; [m'M [m M?-
*?mX

Jm®M ;B½v i?Q€i F?ÄB G K L;•M >Q¨M; ç®B pÈB L?•M .B M J *?m p¢M M,K K¨ M¦
F?,M- M?QM; ?B M i¢B M¦ T?ªB ç®B K†i +?QM? H¨ p¬ b® G K L;•M >Q¨M;X

:–M M?Q p¬ b® M?€M? G K L;•M >Q¨M; p•v [m M? +ªM #QÈ+- Qm i? i®+ ç° +O L
i? iB T iK+ T?€i ?mv- M¦ +?d +¦ i? i`Æ K„i M?bM æQÌM; h K M? M? +?¦M; p¼i p
+?Êi ?B m çQÊ+- +?¢v i`®M +kM; F?¬M; i? i?Q€i- Km®M b®M; b¦i i?b +?d +¦ i?
çm´B KbM? K¨ i?¬BX

J°i i–M; [m M; K M; K¨m t€K ç"K ç†+ +?Êi iW i` M M;QÌB L?•M .B M J *?m #°+ T?€
/` tªv ` - i?•M i? p®M F?´M; H² +O M¦ #¶M; K°i H–M M[#¨M? i`QÈM;- i`QM; M?€
çQÌM; FQM? ?ÆM #ªv i?QÈ+- M?Q K°i +€B #¨M F?´M; H²X J¶B +?m K•m i`€M; FB
; B b„+ #ûM M?¼M- M?Q p® b® +•v i`m, i?O +?b ` X

J¬i i–M; F?Q HQm K¨m t€K p•v [m M? i?•M i? M¦- ;B€T t€+ i` M /QÈB iQ¨M i?•M
H–MX

G9+ M¨v- ç®B K†i pÈB mv ?B T bBM? iY- +QM L?•M .B M J *?m M¨v ç½ +?m˜M #` I
i`B M K°i F„ M,M; ;B®M; M?Q ?²M bQ /MM; pk ?²M +?•M i?•MX *?d H¨ pk ?²M +?•M
M,M;- K¨ L?•M .B M J *?m H9+ M¨v #°+ T?€i i?U+ HU+ +?QM? H¨ /Q i?B m ç®i im
i M H¨ *?m h?–M S?K h? X J¶B H9+ /mv i`b i`¢M; i?€B M¨v i`QM; K°i ;B•v- im pB +
M,KX *?Q M M M m #ªQ i`b ibM? i`¢M; +?B M ç'm M¨v i`QM; i?ÌB ;B M [m€ /¨B i?b
pÈB M¦ K¨ M¦B i?b M?'i ç`M? T?ªB i®+ +?B M i®+ i?„M;X

G K L;•M >Q¨M; [m'M +?†i H'v i?•M i? F?´M; H² +O J *?m- H"T iS+ #®+ H M i–
E?B L?•M .B M J *?m i?B i`B M ` *?m h?–M S?K h? - HU+ HQÊM; +O M¦ M? M? +
G K L;•M >Q¨M; #`,M KÁM- `'i M? M? #` J *?m pšv pMM; tû iQ M;- b m F?B +?®M
K†i ç'i- i?•M i? F?´M; H² +O M¦ HB M p¼i i?ŠM; iÈB æQÌM; h KX

•T HU+ F?´M; H² F?B M i`QM; HÁM; æQÌM; h K `ûi `mMX a m F?B i?B i`B M *?m h
i¢B +O +QM L?•M .B M J *?m M¨v K†+ /M pšM F?¬M; i? bQ b€M? +MM; h?€B h?
M;Qm K½M;- M?QM; F?Q iS+ T?€i ` +kM; ç½ ;–M ç¢iç M +'T #"+ +QÌM; ;Bª `²BX a
imv i F?¬M; i? +MM; M¦ M;¢M? F?€M;X

J°i +•v G K L;•M >Q¨M; iW # M +¢M? # v ` - [m'M [m M? i?„i HQM; æQÌM; h K- K¢
M; M; b M;- pb p"v- ?„M p®M Î i`QÈ+ K†i J *?m M?QM; i`QÈ+ F?B p +?¢K i?b M?

S?®+ K°i iB M;- K°i +€B HQÈB M? M i?"i HÈM iW i`QM; KB M; L?•M .B M J *?m
v i?ŠM; p T?Q æQÌM; h KX *€B HQÈB M? M M¨v M? M? +?¦M; iQª ` HÈM FBM?
T?¢K pB # Q T?O H M iÈB i` M i`,K i?QÈ+ pm¬M;X

J°i p–M; b€M; K¨m T?'M ?²M; +?Êi iW +€M? i v T?ªB æQÌM; h K #°+ T?€i ` X o–M;
i?ÌB i?•M i? æQÌM; h K +kM; M? M? +?¦M; T?€i ` M?[M; iB M; H€+? +€+?X *?d i
?„M ç½ H†M; H) #B M K'i i¢B +?¶- i?•M ?bM? +?Êi HQû H M ç½ tm'i ?B M i` M F?
J *?mX *€M? i v T?ªB ç²M; i?ÌB çQÊ+ G K L;•M >Q¨M; #¼+ H¢B- # M i?¨M? K¨m
M,K HQû b€M;X

E?B ?B M i i?•M KbM?- hB m ok ç½ i`mv M +?Q æQÌM; h K K°i F?®B ?²M +®i- +
i?m'M /BX

E„ M,M; M¨v bQ pÈB F„ M,M; i?m'M /B hB m ok i?B i`B M H9+ i`QÈ+ i?b F?€+ M?
i?m'M /B M¨v +¦ T?¢K pB ?B m [mª H M iÈB K°i i`,K i?QÈ+- ?ÆM M[F?¬M; +¦ i?Ì
/KM; HB M iK+X J¶B H–M bY /KM; HB M ? Q T?Q RW ?²M HU+ +O æQÌM; h KX

L?•M .B M J *?m ç°i M?B M T?€i ?B M æQÌM; h K #B M K'i- M¦ +kM; bYM; b®i K°i
iB m M?'i i?ÌB #B M K'i `²B H¢B tm'i ?B M H¢BX L¦ H"T iS+ M;˜M; ç–m H M- #KM;
M?Ä +?,K +?9 M?bM p¨Q æQÌM; h K- ç²M; i?ÌB ? B +?•M i`QÈ+ /¨B iÈB i€K i?QÈ+
#KM; ?„MX

ô P¨M?5 ô tQ+? FBK b„+ [m M; K M; +?Êi #°+ T?€i- G K L;•M >Q¨M; ç M;k F„ M
oQÆM; h?QÆM; tm'i ` X

oÈB bU i,M; T?9+ +O G K L;•M HoM? pU+ +MM; a€i i?–M HoM? pU+ i,M; T?9+ jyV
"€ oQÆM; h?QÆM; ?Q€ K¨m tQ+? FBK- +?Êi # v F?ÄB +€M? i v æQÌM; h K- +MM

T?€i K°i KªM; ?mv i /B K FBM? M;QÌB- F?B M F?¬M; F?Q tmM; [m M? p†M p Q-
`€+? H° ` K°i F?2 ?Î ç2M F`i- çB M +m²M; i?¬M T? K¼B i?S tmM; [m M?X

oÈB im pB +'T #"+ ?²M ç - pÈB bU i,M; T?9+ iW KQÌB p¢M M,K ?²M ?Q¨M- G K L;•
æQÌM; h K i?B i`B M +kM; F?¬M; +–M i?ÌB ;B M iK HU+- ç•v ?B M M?B M H¨ /Q ?,
tm'i ` K°i FQ+? +U+ K¢M?X

*¦ çQÊ+ ?ÆM # p¢M M,K im pB- L?•M .B M J *?m çQÆM; M?B M +U+ Fb KšM +ªK
?B M +?QM? KbM? F?¦ +¦ F?ª M,M; Mû i`€M?- i?•M i? ;–M M?Q H"T iS+ M^K T?K
?¢B H¨ +QM K„iX

æQÌM; h K p®M F?¬M; ? M;?o ç M +¬M; FQ+? p¨Q +?¶ v m ?¢B +O J *?mX .Q G
M;QM; iK ?²M ?Q¨M i?S M,K- #ªM i?•M +¬M; FQ+? M¨v +¦ ?B m [mª iQÆM; iU pÈB
M,KX >ÆM M[- æQÌM; h K H9+ M¨v H¢B +¦ i,M; T?9+ `'i HÈM- G K L;•M "€ oQÆM;
HU+ +¬M; FQ+? F?¬M; ? FûK ?ÆM ?²M i?€M? +¦ ?²M HU+ #ªv KQÆB +'T F?B i?B
T?€i HU+ +¬M; FQ+?X æ²M; i?ÌB /Q iQM? i"T i`mM; +?Q M M /QÈB +¬M; FQ+? çÆ
bQ pÈB pk ?²M +?•M i?•M +O ?²M i?€M?X

h`QM; iB M; –K –K M´ p M;- tQ+? FBK b„+ [m M; K M; +?Êi #°+ T?€i- i?•M i? iQ
*?m b m F?B i?B i`B M *?m h?–M S?K h? - #` Q M? FQ+? i`U+ iB T +?'M # v- i?•M
F?B M +•v +®B tmM; [m M? ç´ `¢TX

E +ª J *?m Km®M +?2 ;B'm +?¶ v m ?¢B +O KbM?- +kM; F?¬M; i? +¦ HU+ HQÊM
+kM; F?¬M; M;?o iÈB +¬M; FQ+? +O æQÌM; h K H¢B K¢M? K) ç M p"vX

:B€T t€+ +SM; `„M M?'i Î T?–M HQM; HB M tm'i ?B M K°i F?2 MSi i?"i HÈM- +ª i?•M
i`mM;- K¨ #ªM i?•M M¦ M?'i i?ÌB H•K p¨Q i`¢M; i?€B K Km°B- +?Q€M; p€M;X

G K L;•M "€ oQÆM; h?QÆM; K M; i?2Q F„ M,M; K Km°B- K†+ /M i?ÌB ;B M /mv i`
M?QM; ç®B pÈB æQÌM; h K- K°i F?®M; +? ? ?²M bQ K ?B m M?'i H¨ M„K #„i +Æ
`²BX

æ¬B K„i i?Q€M; ?B M H M K¨m ?mv i b„+ H°M; Hšv- G K L;•M >Q¨M; i` M çMB T?ªB
J *?m #` +?'M # v H M- i?•M i? æQÌM; h K +kM; i?2Q b€i p¼i iÈBX

" v H M T?Q i` M- i?•M i? æQÌM; h K ?Q¨M iQ¨M F?¬M; i? bQ b€M? pÈB L?•M .B
p T?Q #KM; /QÈB +O M¦- "€i *?m J•m b m HQM; +?Êi tm'i ` X

aU iB M ?¦ +O "€i *?m J•m bQ pÈB G K L;•M >Q¨M; i?b +¦ bU F?€+ #B i- M;Q¢B T
+Æ ?² ?Q¨M iQ¨M /U p¨Q HU+ HQÊM; +O æQÌM; h K i?b KÈB +¦ i? #B M ?Q€X G
b m "€i *?m J•m ç m #B M i?¨M? K¨m ?mv i b„+ FBM? F?OM;- T?ªM; T?'i im€ i?ÌB

*ª i? iQ+?- F?®B HQÊM; +?m K•m +kM; F?¬M; ? pb iB M ?Q€ K¨ HÈM H M- M?QM
bm®i M?Q i`QÈ+- K¨ H¢B T?¦M; i?Q+? ` K°i HQ¢B b€i F?Q i`–K i`¼M;X

æQÌM; h K i`U+ iB T M?¨Q iÈB i`QÈ+ +Æ i? L?•M .B M J *?m- ?ÆM KQÌB +,M G
K M; i?•M i? F?´M; H² +O J *?m +MM; #ªM i?•M ?„M [m'M H¢B +MM; K°i +?¶- "€
K„i ç•K ` - HÊB /KM; i?ÌB ;B M +U+ M;„M ?mM; ?,M; ç•K b•m p¨Q K„i J *?mX

E?¬M; T?ªB L?•M .B M J *?m i?U+ HU+ F?¬M; çO K¢M?- i?"i bU H¨ #ÎB æQÌM; h K
/B [m€ [m, /`- ?ÆM M[K°i +?B m G K L;•M "€ oQÆM; h?QÆM; [m€ #€ ç¢Q KÈB i¢

h?•M i? L?•M .B M J *?m K†+ /M `'i +SM; `„M- M?QM; +?¶ +QM K„i H¢B H¨ M?QÊ
"€i *?m J•m +O æQÌM; h K ?mM; ?,M; ç•K b•m p¨Q +QM K„i M¦- i`QM; T?9i +?®+ i

J°i iB M; `Qi +U+ Fb #ûM M?¼M T?€i ` iW KB M; +QM L?•M .B M J *?m p¢M M,K-
i?ÌB `9i H¢B- ?mM; ?,M; ç•K p T?Q æQÌM; h KX

L m M?Q +9 ç•K M¨v H¨ i?"i- çWM; M¦B H¨ æQÌM; h K- +?Q /M H¨ KQÌB æQÌM; h K
K„M M¨Q- ç•v +?QM? H¨ /Q L?•M .B M J *?m i`QM; H9+ ;B½v +? i ó+„M i`ªô5

L?QM;- ?²M; b„+ [m M; K M; K°i H–M M[iW +€M? i v T?ªB æQÌM; h K #°+ T?€i ` -
i?m'M /B- T?'M ?²M; b„+ [m M; K M; i`QM; M?€v K„i i¢Q i?¨M? K°i i–M; €M? b€M
æQÌM; h K p¨ +ª "€i *?m J•m Î # M i`QM;X

hB M; H2M; F2M; HB M iK+ p M; H M- i?•M i? æQÌM; h K +?d +?'M ç°M;- +?•M M
.B M J *?m p¢M M,K /o M?B M F?¬M; +€+? M¨Q i¢Q ` i?QÆM; i´M ç®B pÈB ?„M-
H¢B çB M +m²M; i?¬M T? H¢BX

>²M +®i JQÌB p¢M M,K K M; i?2Q ?²M F„ i?S ? B- o¬ æ`+? EBK h?•M- ?B m [mª i
+QQH/QrM i2H2TQ`i Y BMpmH #H2 5 V

hB m ok ç H¢B +?Q æQÌM; h K ?²M +®i L?m *®i J` h?Ä # M i v T?ªB- K M; H¢B +
K¨ H¨ ? B HQ¢B F„ M,M;- M;Q¢B i`W h?m'M .B- +ÁM +¦ o¬ æ`+? EBK h?•MX

> B HQ¢B F„ M,M; M¨v ç m i?m°+ p #ªM i?•M hB m ok- M; v +ª æQÌM; h K +kM; F?
KQÌB p¢M M,K H¢B K M; ç M M?[M; ? B F„ M,M;X æB m F?B M ?„M F?¦ ?B m ?ÆM
M,K ?²M +®i- i¢B b Q G K L;•M >Q¨M; ?²M +®i i` M çMB T?ªB H¢B +?d +¦ K°i F„ M

.M o¬ æ`+? EBK h?•M +?d +¦ ?B m [mª i`QM; j ;B•v- M?QM; ç®B pÈB æQÌM; h K
>mv i b„+ "€i *?m J•m K¢M? K) ç•K iÈB- bY /KM; F„ M,M; i?¬M T? i`QM; M?€v K,
imv M +O L?•M .B M J *?mX

E`+? ç°+ t•K H'M- çB M +m²M; i?¬M T? - æQÌM; h K +¦ i? +ªK M?"M `ä `¨M; M?[M;
M?Q #,M; i?2Q "€i *?m J•m /kM; K½M? M?"T p¨Q +Æ i? KbM?- `²B i`U+ iB T M;QM
.B M J *?m Î T?Q /QÈB ç M; F`+? HB i `mM `˜vX L?[M; +€B +?•M M? M iQ HÈM
ç•K iÈB H–M i?S ? BX

> B K„i æQÌM; h K ç½ ?Q¨M iQ¨M #B M i?¨M? çÄ `U+ M?Q K€m- b€i i?–M HoM? pU-
F?B M +?m pB i` M i`,K i?QÈ+ tmM; [m M? ?B M H M i–M; i–M; bQÆM; KM H¢M? M

ô hB m ok- M;QÆB +¦ i?'v F?¬M;\ *?9M; i ç½ #„i ç–m i`ª i?M `²B- +?d +–M H¨ i¢Q
M;QÆB- #'i F H¨ B- F i +K+ +?d +¦ K°iX ô

*Æ i? L?•M .B M J *?m p®M #¨M? i`QÈM; /QÈB i€+ /KM; +O i`¢M; i?€B *?m h?
#` i?m M?Ä H¢B- `'i M? M? F?¬B T?K+ H¢B #° /€M; # M ç–mX L,M; HQÊM; çB M
i? æQÌM; h K- b m F?B M;QM; iK b m HQM; ?„M +kM; F?¬M; ?9i i? K M[- H9+ M
*?m J•m i?¬M T? + Q i?O +O pk ?²M çB M F?B i`QÈ+ i?b ?Q¨M iQ¨M #'i ç²M;X æ
M;mv M M?•M H¨ pb ç®B iQÊM; i?¬M T? p®M +MM; K°i HQ¢B pÈB ?²M i?9 bBM? `

Í T?Q /QÈB- +Æ i? L?•M .B M J *?m /–M /–M i`Î M M M?,M M?2Q- M; v +ª ;B€T
K K Q†iX æ°i M?B M H9+ M¨v æQÌM; h K +ªK ;B€+ b m HQM; KbM? +¦ K°i +¶ M,M
+?¦M; iW b m HQM; i`mv M p¨Q +Æ i? - F?B M +Æ i? ?„M M?'i i?ÌB i`Î M M i?Q i?

L; v b m ç¦- M?B i HQm #„i ç–m [m v H¢B- `'i M? M? M;QM; F i i¢B M;U+- æQÌM; h
;b ç¦ +SM; `„M ç M; iW HQM; KbM? FûQ /¨B ç M- b m ç¦ iK i"T p T?Q i`QÈ+ M;U+

"B M /`\ "€i *?m J•m #B M /` b Q\ i`QM; HÁM; æQÌM; h K +ª FBM?- ?¢ w i?S+ iU M
€Q i` M M;QÌB ?„M- i¢B M?[M; MÆB ?mv i b„+ i`¨M [m i`QM; M?€v K„i ?Q€ i?¨M?
hS EB m JBM? L;mv i .¢ +MM; L?Q v "€+? "ªQ L M; +kM; #` i–M; ?mv i b„+ ç¦ # Q

J¶B K°i +,M "€i *?m J•m- i? iQ+? ç m +Q `9i H¢B p¨B T?–M- p®M i`QÈ+ FB /¨B #
i?QÈ+- M?QM; ?mv i b„+ # M i` M +kM; F?¬M; +ÁM ç†+ [m€M?- K°i H–M M[
M?Q hB m ok F?B ?B M i +¦ b„+ i?€B M?Q p"vX

Eb H¢ M?'i H¨ i?2Q ?mv i b„+ H M iÈB- ?mv i [m M; #„i ç–m M?Q ;ÊM b¦M; M?'T
M;U+- #KM;- T?Q b m HQM; ?Q¨M iQ¨M # Q #¼+ H¢B- ?B M ` K°i i–M; #ªM ;B€T
#ªM ;B€T ç m ;B®M; ? i ?bM? /€M; +Æ i? æQÌM; h K- iQ¨M i?•M i¢Q M M +ªK ;B€-
M?¢iX *?B + €Q ;B€T K¨m çÄ M¨v +?d ?QÈM; H M ? i +´- T?Q /QÈB ç M ? i T?–M
iS +?BX >ÆM M[- æQÌM; h K +¦ i? +ªK ;B€+ çQÊ+ `ä `¨M;- i¢B HQM; KbM?- #ªM
i`QÈ+ M;QÌB- M?QM; /QÌM; M?Q +ÁM FB M +® ?ÆMX

*?mv M ;b ç½ tªv ` \ "€i *?m J•m i?"i bU iB M ?Q€ b Q\

æ9M; p"v- æQÌM; h K T?€M çQ€M ?Q¨M iQ¨M F?¬M; b B- "€i *?m J•m H–M M¨v F?
i,M; p¼i p +?'iX

*QM L?•M .B M J *?m i?S M?'i K M; H¢B +?Q æQÌM; h K ?²M +®i "€i *?m J•m- +Q
i?S ? B K M; H¢B +¨M; M?B m M,M; HQÊM; +?Q ?„MX h?2Q i?U+ HU+ F?¬M; M;W
*?m J•m +kM; F?¬M; M;WM; iB M ?Q€X L;Q¢B T?K ?²M +®i pÈB M,M; HU+ +QÌM; ç
>¬K M v- i?¬M T? +QM L?•M .B M J *?m i?S # H¢B +¦ im pB +U+ + Q- H¢B i`QM;
h? #` "€i *?m J•m +O æQÌM; h K i?¬M T? - HB M M?'i i?ÌB tªv ` #B M /`X h`¢M
h? K†+ /M F?¬M; i? ;B9T i?U+ HU+ J *?m +¦ i? bQ b€M? pÈB KQÌB p¢M M,K ?²M
ç½ ;–M ç¢i ç M ?²M i?9 KQÌB p¢M M,K- /Q ç¦ id H bBM? ` ?²M +®i +kM; ç¢B i,M;X
*?m J•m i?¬M T? K¨ +? i- ;B®M; M?Q F?B æQÌM; h K ?'T i?m "€i *?m J•m iW +QM
ç–m iB M- iQÆM; çQÆM; pÈB pB + K°i M;Q¢B T?K ?²M +®i M[tm'i ?B MX

*?d #'i [m - M;Q¢B T?K ?²M +®i KÈB tm'i ?B M M¨v- H¢B #` +?QM? M;Q¢B T?K ?²M
? B F?®B ?²M +®i F i ?ÊT H¨K K°i- HB M bBM? ` ?B m [mª /mM; ?ÊT ç†+ i?MX *k
+O æQÌM; h K HB M tªv ` #B M ?Q€ p +?'i- tm'i ?B M i? K K°i i–M; €Q ;B€T FB

J°i +¶ HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B- F?¬M; M;WM; iW b m HQM; i`mv M p¨Q K¼B p` +?
i? æQÌM; h KX >„M T?€i ?B M- ?²M HU+ +O KbM? H¢B pW i,M; H M K°i HQÊM; H
p¨Q iÈB b€m KQÆB b€m +'TX oQÊi [m b€m KQÆB +'T- K¶B +'T ?²M HU+ Km®M i,M
F?´M; H²- +¦ i? i?'v çQÊ+- "€i *?m J•m H9+ M¨v iB M ?Q€ +¦ ?B m [mª M?Q i? M¨

E?B æQÌM; h K iQÎM; `^M; ? i i?ªv ç m F i i?9+- ç9M; H9+ M¨v- ç–m- +€M? i v T?
i?ÌB tm'i ?B M #B M ?Q€5

h¢B p` i`Q ç–m æQÌM; h K- K°i +¶ F?Q HQm i? M? HQÆM; FûQ /¨B tm®M; T?Q /
M;¼M HY M¦M; Î ?²M; #ªQ i?¢+? #ªM ;B€T /mM; ?ÊT H¢B K°i +?¶- +?¶ çMB T?ªB
¬M ?Q¨- ç²M; /¢M; +kM; +MM; #ªM ;B€T ?ÊT H¢BX *€M? i v T?ªB H¢B i`mv M ç M
h K +ªK M?"M çQÊ+ F?Q iS+ ¬M M?m +MM; w M;?o v m i?QÆM;X J°i K¨m H K H¢M
KB i•K æQÌM; h K i?Q€i ` - M; v b m ç¦- K°içB K H K [m M; #°+ T?€i- bU H¢M? H)
K„i ç½ # Q T?O +ª ç–m +MM; +´ æQÌM; h KX

Jk ;B€T ?Q¨M +?dM? HB M tm'i ?B M i` M ç–m æQÌM; h K- Kk ;B€T +¦ ?bM? i?S+
H K M?¢i- +?¶ T?Q b m Kk tm'i ?B M i´M; +°M; +?QM i? M? FBK HQ¢B /UM; i?ŠM
Í ;B[i`€M- K°i çQ¨M H K [m M; ?Q ªQ M;QM; iK- T?¦M; i?Q+? ` €M? b€M; M?¨M
E?Q HQm H¢M? M?Q #,M; +MM; M?B i ?Qª Î pMM; M;U+- #KM; ?ÊT H¢B +MM; K°i
+?mv M #B M- M?Q H¨ #` i`°M K¨m- Kk ;B€T i` M ç–m æQÌM; h K +kM; #B M i?¨M?
pMM; M;U+- #KM; HB M iB T M? m- F?¬M; K°i F?2 ?ÎX

hbM? ?m®M; ç²M; /¢M; +kM; tm'i ?B M i¢B +€M? i v T?ªB +MM; çMB T?ªB- +€M?
T?'M ?²M; b„+ €Q ;B€T- K°i i–M; €Q ;B€T M?Q H•M T?B M FûQ /¨B- +MM; €Q ;B€T
+kM; #B M i?¨M? K¨m çÄX

S?–M ;B€T i¢B çMB T?ªB H¨ Fb H¢ M?'i- MQÆM; i?2Q iWM; pÁM; H K M;•M i?ªQ K
K M; FûQ /¨B H M- i¢B #„T +?•M # M bQÌM +ÁM +¦ K°i i? M? FBK HQ¢B /¨B ?ÆM i
h'i +ª €Q ;B€T HB M iB T M? m- +m®B +MM; i?®M; M?'i i`Î i?¨M? K°i K¨m ?mv i b
i v i`€B p¨ +?•M i`€B æQÌM; h K pšM H° ` # M M;Q¨BX

h`QM; T?9i +?®+- æQÌM; h K +?d +ªK i?'v i`QM; +Æ i? T?ªM; T?'i +¦ p"i ;b ç¦ #`
;b ç¦ /QÌM; M?Q /mM; ?ÊT +MM; M? mX h`QM; +Æ i? - >mv M h?B M *¬M; p"M +?
M;QÌB- M,M; HQÊM; p¬ +MM; F?´M; H² F?¬M; M;WM; FQ+? ç°M; tmM; [m M? i?•M
p"M +?mv M iÈB i`QÈ+ M;U+ i`€B- i v i`€B +MM; +?•M i`€B i?b ?ÆB +?"K H¢B- M
?B m `ä +ªK ;B€+ M,M; HU+ +O KbM? iU ?² +¦ çQÊ+ bU i,M; T?9+ K¢M? K) i? M¨

æ M i°i +MM; H¨ pB + ;b ç½ tªv ` \ æQÌM; h K F?¬M; #B i- ?„M +?d +ªK ;B€+ çQÊ
?[m ?B M H M # M i`QM;- M?Q K°i ;®+ +•v /Q F„ M,M; i¢Q i?¨M?X v MB K pW ç°

tm'i ?B M- i'i +ª F„ M,M; iU ?² ç m F?¬M; +–M i?ÌB ;B M T?K+ ?²B i€B bY /KM;X U
*?Q /M H¨ ç HK+ ?²M F„ KbM? pW KÈB +¦ +kM; M?Q p"vX

æ²M; i?ÌB- ?B m [mª +O F„ M,M;- +?dM? i? +kM; i,M; T?9+ RyW- K¨ ?²M HU+ iB
RyWX

*?d #'i [m€- ?„M +¦ +?9i F?¦ +?`m +?QM? H¨- M?bM [m €Q ;B€T +¦ K¨m b„+ ;B®M
?Q¨M iQ¨M F?€+ #B i- "€i *?m J•m K M; iÈB +?Q €Q ;B€T +ªK ;B€+ M¦M; `U+- M?
#,M;- +€M? i v T?ªB H¨ ¬M M?m- +ÁM çMB T?ªB H¢B H¨ ?B M ?Q¨ U5VX "®M HQ¢
?ÊT- iU ?² ç²M; i?ÌB ç m +¦ i? i€+? ` X

"B M K'iX æQÌM; h K w MB K pW ç°M;- Kk- ;B€T i` M +€M? i v T?ªB- çMB T?ªB #¶
€Q ;B€T +?¶ M;U+ #KM; M?Q K€m çÄ `'i M? M? `9i pÁM; [m M;QÌB- MQÆM; i?2Q
HQM; ?„MX

aQ pÈB H9+ i`QÈ+- +?¶ F?€+ M? m H¨- "€i *?m J•m +MM; €Q ;B€T p¬ +MM; Fb /`
;B€+ M¦M; M?Q HY +kM; F?¬M; M?Q p"v #B M K'i- K¨ i`mv M çB F?„T iQ¨M i?•M-
HU+ i`QM; +Æ i? æQÌM; h K M?€v K„i ç½ ;BªK tm®M; K°i T?–M # - ç9M; H¨ K°i F
h K i`QM; K„i iQ€i ` p bmv iQ- M„K i v p¶ H M i?•M L?•M .B M J *?m- #9M; M;QÌ

J†+ /M ?„M +kM; F?¬M; #B i F„ M,M; KÈB +¦ M¨v K M; H¢B M?[M; #B M ?Q€ ;b +?Q
+ªK ;B€+ çQÊ+- +?QM? KbM? iU ?² ç½ H'v çQÊ+ p"i ;b ç¦- +?d #'i [m€ #•v ;BÌ +ÁM
E„ M,M; M¨v K†+ /M bBM? ` i€+ /KM; i,M; T?9+ F?¬M; M?Ä- M?QM; H¢B +U+ F€ F
?²M HU+ `'i HÈM- i?U+ i K¨ M¦B- ?B M i¢B F„ M,M; M¨v F?¬M; i?U+ /KM;- M?QM
+¦ M;?o H¨ b m M¨v F?¬M; i? /MM; i®iX æQÌM; h K H"T iS+ [mv i ç`M?- p'M ç M
T?K KbM?X .M b Q- i¢B ?²M bQ ;BÈB- +€+ T?QÆM; /B M M;?B M +Sm +O ç¢B bQ

h? v K°i #° [m–M €Q KÈB- H9+ M¨v æQÌM; h K KÈB K M; hB m ok iW L?Q v "€+? "
idM? /"v- K°i ç¬B K„i ?²M; ?²M; M?Q M?Ä F?) +?ÈT +?ÈT- M? iU p¨Q HÁM; æQÌM
i?B iX J†+ /M M¨M; ç½ F?¬M; +ÁM w i?S+- M?QM; F?Q iS+ i` M M;QÌB æQÌM; h
M¨M; bBM? ` +ªK ;B€+ i?•M +"MX

om®i pm®i #° H¬M; #¦M; HQ€M; +O hB m ok- ?¬M H M ç–m M¨M;- æQÌM; h K H9
M;QÌB H M- ?QÈM; ` M;Q¨B hBM? æ'm ç¢B b•K H•KX

h`QM; [m€ i`bM? ` M;Q¨B b•K H•K- æQÌM; h K ç½ +¦ F ?Q¢+?X h?2Q L?•M .B M
HB T b€i- i`QM; i•K ?„M +kM; /–M /–M #bM? ioM? i`Î H¢BX >„M #B i- #B i?QÆM;
pÈB +?QM? KbM?- i`¼M; v m M?'i +?QM? H¨ H¨K i? M¨Q ç i?,M; i?U+ HU+ i?"i M
ok b®M; H¢BX

>B M i¢B- çB ibK pk ?²M çB M ç i`ª i?M ?B M M?B M F?¬M; i?U+ i - #^M; p¨Q HU
+¦ F?ª M,M; +?®M; H¢B pk ?²M çB MX L?QM; H¨- çB m ç¦ F?¬M; +¦ M;?o H¨ ?„M F
+?Q pk ?²M çB MX JBM? F?¬M; çQÊ+- +?ŠM; H) F?¬M; i? €K b Q\ U .:, ç®B K†i
*?ÆB FB m oLV æQÆM; M?B M- bQ pÈB ?¨M? ç°M; H–M i`QÈ+- H–M M¨v ?„M +–M
+?m˜M #` ç–v çO i?b çª FQ+? ç®B pÈB pk ?²M çB M +¨M; i`–K i`¼M;X

*?Q M M- b m F?B `ÌB F?ÄB hBM? æ'm ç¢B b•K H•K- æQÌM; h K i?ŠM; iB M iÈB h
i`QÈ+ ? i çB ibK bQ T?K KbM?- ç²M; i?ÌB +kM; +?d +¦ i¢B aY G B E?„+ ?¼+ pB M-
?¨M? +¬M; i€+ +?m˜M #` #€Q i?MX

h`QM; T?ÁM; H¨K pB +X

S?'i G M æS+ +? m K¨v- GB m L?` GQM; ç M; çSM; T?Q i`QÈ+ #¨M H¨K pB + +O

S?'i G M æS+ +QÌB F?´ M¦B, ô L?` GQM;- i +kM; F?¬M; +¦ #B M T?€TX hQM? i
F?¬M; #B i b Q\ L;QÆB M¦B ?„M +ÁM F?¬M; M;?2- i çB i?b +¦ i€+ /KM; ;b\ L;QÆ
M?'i +O hB m *QÆM;- +?QM? H¨ +¦ K°i M;¨v çQÊ+ i¬M; K¬M i€M i?¨M?X æ'v +kM
M,K i`QÈ+ ç M M v- ?„M pšM ? i bS+ M;?B M +Sm pk ?²MX G K æB M S?€+? oQÆ
i˜v- ç®B pÈB hB m *QÆM; i?"i bU H¨ çª FQ+? `'i HÈM- çB m ?„M Km®M H¨K #•v ;B
M;QÆB i?"i bU H¨K ?„M v M ioM? H¢B- +?d bÊ i`QM; HÁM; ?„M +¨M; i? K F?¦ +?`m

GB mL?` GQM; p¨M? K„i YM; çÄ- ô L?QM; H¨- ?„M #•v ;BÌ- bÊ ``^M; i?•M i? F?¬M;
M´B M[X J¶B M;¨v F?¬M; M;O- F?¬M; M;?d- ?m'M Hmv M ?²M bQ- M m F?¬M; H¢
+Sm pk ?²MX L?Q i +kM; +?d +¦ i? M;šm M?B M i?mv i T?K+ ?„M ,M K°i +?9i- M;?
?bM? M¨v- ?„M +¦ H) ô

S?'i G M æS+ bmv M;?o K°i +?9i- M¦B, ô h?"i bU F?¬M; çQÊ+ - M;QÆB iQM? +?Q ?
b) +¦ +?9i ?B m [mªX æQÊ+ `²B- i°+ M?•M G K æB M S?€+? oQÆM; GQM; ;B i°+ +
[mv iK H¢B i? M¨Q `²B\ ô

GB mL?` GQM; +QÌB F?´ M¦B, ô *?d +¦ F?¬M; ç–v i`,K M;QÌBX >ÆM M[- +Æ ?² ç
HU+ K¢M? H„K +kM; +?d ?ÆM M,K KQÆB +'T K¨ i?¬BX >B M i¢B i H¢B i?¨M? +QÌ
S?€+? oQÆM; GQM; ;B i°+Xô

S?'i G M æS+ i?Ì /¨B, ô ok ?²M çB M [mª i?U+ H¨ [m€ ç°+ €+- F?¬M; H¨K i?b i?¬B
[m•MX æ€M; bÊ M?'i +?QM? H¨- i`QÈ+ ç¦- i¬M; K¬M +€+ M;QÆB /o M?B M F?¬M;
çQ€M F?¬M; b B- i`QM; ?¨M? ç°M; H–M ç¦- ok ?²M çB M M?'i ç`M? H¨ ç2K i'i +ª ?
+MM; K°i +?¶- i?®M; M?'i i`¬M; +QB- ?Q¨M iQ¨M T?QM; iQª iBM iS+X G9+ ç¦ K
F?¬M;- #¼M ?¼ Km®M i?¨M? +¬M; i?b +–M T?ªB M¶ HU+ HÈM ?ÆM M[Xô

Zm M; K M; ç–v Q€M ?"M i`QM; K„i HQû H M- GB mL?` GQM; M„K +?†i i v H¢B- F
ok ?²M çB M- pk ?²M çB M i¨M M?šM H„K-"d "d æ¬M;- #¼M iB M M?•M +€+ M;QÆB
i`¼M çÌB F?¬M; çQÊ+ bB m bBM?X ô

S?'i G M æS+ M¦B, ô L m M?Q hB m h K Î +?¶ M¨v i?b i®i `²B- ?„M /Q K°i i v hB r
H M- M m +¦ ?„M Î ç•v- i•K ibM? hB m *QÆM; +¦ H) b) #bM? T?K+ K°i QiX ô

GB mL?` GQM; +QÌB F?´ M¦B, ô L¦B M?Q p"v i?b +¦ Q+? ;b\ s2K ` - i i?"i bU +–M
ç½ F?¬M; +ÁM M?¨- imv i F?¬M; i? F?¬M; +¦ hB m *QÆM;X S?'i G M æS+- ç [m®
ô

S?'i G M æS+ M¦B, ô æ M; +MM; pÈB hBM? G ç [m®+ # M FB iB T iK+ ?¼T #¨M
h? M? Î ç¦ i`Ê ;B9T- ?ÆM M[? B ç¢B ç [m®+ +¦ +MM; +?mM; Q+? HÊB- HB M i?O
;b F?¦X L?QM; ?B M i¢B- i? HU+ K¨ pk ?²M çB M M„K ;B[i?"i ç€M; bÊX J†+ /M #
/€K +¬M; M?B M F?B m +?B M ? B ç¢B ç [m®+- M?QM; i`QM; i v ?¼ M„K ;B[K°i b
HQÊM; [m•M bU +O +€+ +¬M; [m®+- pQÆM; [m®+ +kM; çO ç +MM; ? B ç¢B ç [m
i?"i bU #„i ç–m- ç¦ +?QM? H¨ i B M¢M +?Q iQ¨M ç¢B HK+Xô

GB mL?` GQM; ;"i ç–m- ô >B M i¢B +?9M; i ç M; Î i? v m- M?'i H¨ i¢B T?QÆM; /
+€+? M¨Q bQ b€M? +MM; HU+ HQÊM; ?²M bQ K¨ pk ?²M çB M +¦ i`QM; i vX hB m *
+?QM? #ÎB M?Q i? X æ€M; iB +- M m M?Q >¢Q h?B M h¬M; +ÁM- +¦ #¼M ?¼ /šM
Î i? #` ç°M; M?Q i? M¨vXô

h`QM; K„i S?'i G M æS+ iQ€i ` K°i iB #B i?QÆM;- ô h?"i bU F?¬M; ?v p¼M; +?B
æ¬M;- M[M?•M M¨v [mª M?B M H¨ M;QÌB çB MX *m®B +MM; M¨M; Km®M H¨K ;b\
J°i iB M; +¢+? p M; H M- p€+? iQÌM; +O M;?` bU ç¢B bªM? +?"K `½B ?¢ tm®M;-
M¨M; +¦ i? K K°i +?QÎM; 'M çÄ M?Q K€m- K°i /ÁM; K€m iQÆB +?ªv ` iW F?Qû KB
:B€Q ?Q¨M; "d "d æ¬M; +?"K `½B i?m ?²B i v T?ªB- i`QM; K„i ?¨M [m M; MÎ ``°- ô
F?¬M; T?•M #B i `ä- /M b Q M;QÆB pšM H¨ i?€M? M[ i ç½ imv M ` X æ M /B M #
H M? +O i - F?¬M; +?Q T?ûT ` M;Q¨BX ô

ô o•M;- ;B€Q ?Q¨M; # ?¢Xô h? M? •K >² GB iL p M; H M- #ÎB pb p ii?QÆM; i` M
KB M +QÐM; /B +?mv M- M?QM; i`QM; K„i M¨M;- H¢B F?¬M; +¦ MY T?–M iS+ ;B
i?2Q p KÌ K`i KÆ ?²X .M ç½ p iÈB ;B€Q ?Q¨M; çB M M?QM; i`QM; ç–m M¨M; pšM
+ªM? ç®B K†i H9+ +m®B +MM; pÈB æQÌM; h K p¨ hB m okX L¨M; #B i- +?QM? Kb
+€+? M¨Q [m M i``¨M; +ªM? T?€i bBM? M;¨v ç¦X

oW p iÈB ;B€Q ?Q¨M; çB M- >² GB iL F?¬M; ç w ? B p` T?QM; ?¨Q ç'm H¨- +MM
+?O ç°M; ?QÈM; iÈB "d "d æ¬M; tBM +?`m T?¢i- H9+ M¨v KÈB tªv ` ibM? +ªM? i`C

ô " ?¢ #Èi ;B"MX ô *9+ ç'm H +MM; Zm, ç'm H ç²M; i?ÌB F?QK M;QÌBX

Zm, ç'm H - M?Q i`QÈ+ H¨ K°i Kª M; ?Q ªM?- K¨ *9+ ç'm H i?b +¦ p i`„M; # +?- M;
pk ?²M /mM; ?ÊT F„- b m ç¦ #ªM i?•M #` i?QÆM; F?¬M; ? M? - #•v ;BÌ +ÁM +?Q F

ô "Èi ;B"M\ ó>¨M [m M; i`QM; K„i "d "d æ¬M; HQû H M- ô > B p` i`QÎM; H½Q- H¨K
i #Èi ;B"M ç•v\ >² GB iL +¦ b B i?b ç®B pÈB +€+ M;QÌB b) M?Q i? M¨Q +?S\ h?•
pk ?²M çB M- +ÁM H¨ T?QM; ?¨Q ç'm H - M?QM; H¢B ç +?Q K°i ;½ KÈB ? B KQÆE
F - +m®B +MM; H¨K +?Q ?²M i?9 KQÌB p¢M M,K ?B M i K¨ +? iX *€+ M;QÌB H¨K p

*9+ ç'm H +MM; Zm, ç'm H ç²M; i?ÌB #B M b„+- i`QM; HÌB M¦B +O "d "d æ¬M;- ?

>¨M [m M; i`QM; K„i "d "d æ¬M; M?'T M?€v- /QÈB €M? K„i +O M¨M;- *9+- Zm, ? B
€QX G'v i?U+ HU+ +O #¼M ?¼- p"v K¨ F?¬M; /€K +¦ K°i iB T?ªM F?€M;X

ô *€+ M;QÌB HmB ` Xô "c "d æ¬M; +¦ +?9i FQ+? ç°M;- T?'i i v b€i F?Q i`QM; K„i /–
iQM? ibM? +O M¨M;- +?QM? H¨ ?¢ b€i i?O H¨ +?mv M #bM? i?QÌM;- M?QM; M¨M;
pW KÈB T?€i ç°M;- H¨ H9+ +–M M;QÌBX > B ;½ i`QÎM; H½Q M¨v ç®B pÈB M¨M; +
i•K- H¢B H¨ T?QM; ?¨Q ç'm H - i?¨M? pB M +O ?°B i`QÎM; H½QX L m i?"i bU tY
ç M ?¨M? ç°M; +O pk ?²M çB MX

> B p` T?QM; ?¨Q ç'm H i?Î T?¨Q M? M?äK- p°B p½ #€B i¢ "d "d æ¬M; F?¬M; i`
F?ÄB M;?` bU ç¢B bªM?X

J„i M?bM #¦M; HQM; #¼M ?¼ `ÌB çB- i`QM; K„i "d "d æ¬M; ?¨M [m M; HQû H MX ô
+€B ;b L;Qm æ–m J½M; s¨- i®i H„K- +€+ M;QÆB T?€ +?mv M i®i +O i - +?Ì i `ªM
H¨K ?²M ?Q¨MX ô

J°i i?•M i` M; T?K+ K°+ K¢+- i`QM; HÁM; ¬K H'v iB m #¢+? i?Ä pÈB #° H¬M; i`QI
h K +?"K `½B çB p¨Q h?B M æ'm i?¨M?X

L m M?bM [m–M €Q ?„M i?b F?¬M; +¦ ;b- M?QM; K€B i¦+ K¨m H K- /mM; K¢Q M?
+?9 wX

æQÌM; h K iB M p T?Q i`QÈ+- +QM K„i +,M #ªM F?¬M; +–M M?bM çQÌM;- +?d K°
HÁM;- i`QM; i v ?„M +–K K°i +•v +¨ `®i +?Q M¨M; ;†KX

h`Î H¢B #ªM i? M¨v- hB m ok i?Q+? M?'i H¨ ,M +¨ `®i- æQÌM; h K HB M Km b„K K°
L?Q v "€+? "ªQ M M;X

L?Q #•v ;BÌ- M¨M; ?B M F?¬M; +¦ w i?S+- M?QM; +?d +–M ¬K M¨M; i`QM; HÁM;- p
M¨M;- æQÌM; h K +¦ i? +ªK i?'v ç¬B +?9i M OB- Qi M?'i +kM; F?¬M; [m€ KS+ i?
ok b®M; H¢B +¦ i? M¦B H¨ M;mv M M?•M [m M i`¼M; M?'i ;B9T ?„M ;B[p[M; MB K

æQÌM; h K i? - #'i Hm"M M?Q i? M¨Q +kM; F?¬M; +?B Hb hB m ok- F +ª H¨ ,M +
hBM? æ'm ç¢B b•K H•K ç½ çQÊ+ K'v M;¨v- ?„M pšM ç m K M; hB m ok i?2Q # M M
F?€+- K°i ç¢B M K M?•M ¬K K°i +QM i?Ä M?Ä [mª i?U+ H¨ [m€B /`- H¨K ;b +¦ M K
bOM; p"i +Æ +?S\- M?QM; æQÌM; h K ç M; ¬K- F?¬M; T?ªB H¨ bOM; p"i K¨ H¢B +?

h` M çQÌM; iW hBM? æ'm ç¢B b•K H•K ç M h?B M æ'm i?¨M?- æQÌM; h K ç½ +~M i
i`QM; iQÆM; H BX Jm®M H¨K pk ?²M çB M `mM; +?mv M- ç–m iB M T?ªB i,M; +Q
HU+ +O KbM?X oÈB i? HU+- æQÌM; h K `'i F?¬M; ?SM; i?9- M?QM; i?U+ HU+ H¨
+kM; F?¬M; T?ªB K°i ;½ ?²M bQ #bM? i?QÌM;- K¨ H¨ ç M iW æQÌM; J¬M- +¦ çQÊ+ T
/QÊ+ +MM; €K F?Q +O æQÌM; J¬M- +?d #^M; p¨Q çB K M¨v- ?„M b) F?B M pk ?²M

*?d H¨ ?B M i¢B T?–M HÈM M;mv M HB m /Q H9+ ç–m ?„M Hmv M +? €K F?Q ç½ /M
æ'm i?¨M? ?„M [mv i ç`M? i`QÈ+ ? i çB ibK bQ T?K KbM?- i?QÆM; HQÊM; K°i +?
ç²M; i?ÌB +? i¢Q +¨M; M?B m €K F?Q +¨M; i®iX

æÊB ç M F?B HU+ HQÊM; ç½ ç¢i ç M K°i i`bM? ç° M?'i ç`M?- ?„M b) #„i ç–m i'M +

o T?–M *Ym S?˜K a•K oQÆM; p¢M M,K- æQÌM; h K M;QÊ+ H¢B F?¬M; ? p°B p¨M
i?U+ HU+ +?QM? KbM? #•v ;BÌ /M +¦ i? ibK çQÊ+ i?b +kM; F?¬M; i? K M; p - +?
ibK FB K +kM; F?¬M; Km°MX

æ M; çB i` M çQÌM; T?®- ç°i M?B M K°i HQ¢i iB M; pä M;U /²M /"T p M; H MX æ
M?bM çQÌM;- M?QM; iBM? i?–M HU+ +QÌM; ç¢B +kM; ;B®M; M?Q K„i +O ?„M- i`
M;QÌB #bM? i?QÌM;X L?QM; ?ÆM KQÌB +QM M;U ç M; iB M iÈB +kM; ç½ +?B K ?
F?B +?¢v i¼ ` #KB ç'i KM K`iX L;QÌB çB çQÌM; p°B p¨M;- ?Qª M; ?®i i`€M? Mû- i
`°M; `½B i`Î i?¨M? K°i Kª M; M€Q ç°M;X

Re8X *?QÆM; Re9, >Q¨M; h?'i "Q h•M

óJ m i`€M? ` - M;QÆB KM ?ª\ ô :½ F} bo +–K ç–m i?'v æQÌM; h K pšM +9B ç–m çB
`QB M;U i`QM; i v pmM; H M- Î F?Qª M; +€+? ;–M +?d i`QM; M?€v K„i K¢M? K) [r
>„M ç®B pÈB HU+ HQÊM; +O KbM? `'i iU iBM- +?d +–M M;¼M `QB M¨v [m'i iÈB i
h K- ç€M? #"i i`Î M;¢B i` M çQÌM; ?¼ çBX

L; v H9+ M¨v- K„i pšM /WM; i` M M;QÌB hB m ok- HB M +?"K `½B M?bM H M- +MM;
i–M; #¢+? [m M; +¦ i? M?bM i?'v +?Êi H M ` iW i` M M;QÌB ?„MX

h`QM; M?€v K„i- F?¬M; F?Q T?ªM; T?'i M?Q ç¼M; H¢B- K°i +¶ ?¨M w p¬ ?¢M i`QM
+?Êi #„M ` X

h`QM; iB M; ` M `d- ?ÆM KQÌB #ªv +?B M K½ çQÊ+ HU +?¼M +˜M i?"M +Æ ?² +M
ç'i- KB M; bMB #¼i KûTX h?•M i? +?9M; /QÈB i€+ /KM; +O HU+ [m€M iQM?- # v

ô >W X ô S?€i ` i? M? •K- i v i`€B æQÌM; h K #„i çQÊ+ +?B + `QB M;U ç M; ç€M
M„K [mv M ç°i M?B M ç€M? ` X

*?¶ [mv M T?ªB +O æQÌM; h K T?€i ` #¢+? [m M; ç"K ç†+ ?Q¨M iQ¨M F?€+ ?ŠM
[mv M M¨v M?bM i?b #bM? i?QÌM;- M?QM; i`QM; ç¦ H¢B # Q ?¨K iQM? #°+ T?€i +U

óP M?ô K°i iB M; i?"i HÈM p M; H M- #ªv +?B M K½ çB ç–m H"T iS+ M;WM; H¢B i
ç–m M;U +SM; `„M #` +?'M i?¨M? Kª M? M?Ä- +ª i?•M M;U i`QM; M?€v K„i #` ç û
M?"T p¨Q +Æ i? #ªv +QM M;U - tmv M [m +?9M;- FQ+? p T?Q b m F?B M i'i +ª
çSM; i`QÈ+ K°i [mv M M¨v- H"T iS+ ?ÆM KQÌB ;½ F„ bo +Æ ?² ç²M; i?ÌB #` p,M; `

æQÌM; h K ç–m iB M H¨ T?¦M; i?Q+? ` a€i i?–M HoM? pU+- b m ç¦ H¢B i"T i`mM; H
?„M ` i v `'i ç9M; KU+- ç€M? M;U - F?¬M; ç€M? M;QÌB- +?QM? i?S+ #` iB m /B
iB M K¨ i?¬BX

h v i`€B i9K H'v `QB M;U - +?O M?•M +O #ªv +?B M K½ pW #` ç€M? +? i i`U+ iI
HQM; M;U FûQ tm®M;X

G9+ +¬M; HU+ K°i [mv M +O æQÌM; h K T?€i ` - K¼B M;QÌB tmM; [m M? HB M F
i?Q+? i?9 t2K M€Q M?B i- M?QM; H9+ M¨v K¼B M;QÌB ç m +¦ +ªK ;B€+ FBM? F?O
ç m H¨ [m–M €Q +O +'K p [m•M ?Q¨M; ;B - K¶B K°i M;QÌB ç m [m imv M +?¼M F
H M +?QM? H¨ +¦ +'T #"+ ?²M bQ- ç®B pÈB ?²M bQ b® HQÊM; p®M F?¬M; HÈM- ç
ç•v +?QM? H¨ iBM? M?m i`QM; iBM? M?m X

h M ?Q¨M; ;B +'K p #` æQÌM; h K MûK tm®M; ç'i +ÁM Km®M T?ªM F?€M;- M?QM
+?B + `QB M;U i`QM; i v- K°i +¶ FbM? HU+ K M? K¬M; tmv M [m F?B M i?•M i?
ç'iX

*ª ç€K ?Q¨M; ;B +'K p M;½ ç M i?'i çB M #€i çªQ- i`QM; ç¦ +¦ K°i ;½ ç°i M;°i #"i
æ² F?®M- ;B i ?„M +?Q i 5 ôX oW M¦B tQM;- ?²M HU+ # ç°M; F?¬M; FûK iW ;½ p
?²M T?K i? X

*?SM; FB M +ªM? M¨v- æQÌM; h K F?¬M; F?ÄB +¦ +?9i FBM? M;¢+- ;½ H¨ M;QÌB /
F?¬M; K†+ i` M; T?K+ €Q ;B€T- M?bM K°i i?•M ?Q T?K+- #° /€M; QÈ+ +?WM; i` M
M¨v æQÌM; h K +kM; #B i- H9+ ç–m aY G B E?„+ i?'i [m€B ç M h?B M æ'm ?Q¨M;
FB ;B Q i?O [m - ç9M; H¨ iS ?Q¨M; iY hmv i",M; +O h?B M æ'm ç [m®+X

_'i M?B m M,K F?¬M; ;†T ;½ M¨v- K†+ /M im´B ?„M M?B m i? K F?¬M; Qi- M?QM;
pšM F?¬M; +¦ p i?m HB K +?9i M¨QX L?bM #° /¢M; H ?ûi +O ;½- i`QM; HÁM; æQ
*MM; K°i T?K i?•M- i? M¨Q H¢B bBM? ` +QM +€B F?€+ #B i M? m ç M p"v\ bQ b€
i?"i bU FûK [m€ t X

> B p¨M;- ? B iQK i´M; +°M; #®M ?²M ?Q¨M ç M; tm'i ?B M i` M M;QÌB hmv i",M;X
?²M ?Q¨M +O ?„M iU M?B M H¨ i®i M?'i- +?d H¨ ç½ # KQÆB im´B KÈB ç¢i #®M
F?„+ F?´ im Hmv M- +m®B +MM; +ª çÌB +kM; F?¬M; i? ç°i T?€ ç M +'T ç° T?QM;

æQÌM; h K M? M?¨M; pm®i p2 #° H¬M; hB m ok i`QM; HÁM; M;U+- F?¬M; ? M?b
?¼ +,M #ªM +?ŠM; HB M [m M ç M KbM?X

>Q¨M; ;B +'K p `'i M? M? iW K†i ç'i #"i /"v- ç2K hmv i",M; #¼+ Î i`mM; QÆM;- +~
æQÌM; h K F?¬M; +?ÈT K„i- p K†i F?~M i`QÆM;X

J†+ /M æQÌM; h K F?¬M; i?B i`B M ` pk ?²M- M?QM; K°i [mv M +O ?„M- +ÁM +ª b
#¼M +?9M; `mM `~vX æ€K ?Q¨M; ;B +'K p +¨M [m'v M¨v +kM; F?¬M; /€K K M? ç
p¼M; F i [mª ;B®M; M?Q #ªv +?B M K½ FB X

*¦ i? i`Î i?¨M? ?Q¨M; ;B +'K p - ç m H¨ +?B M bo ç½ i`ªB [m +?B M i`QÌM;- +ªK
+?Q #¼M +?9M;- ;B®M; H¨ pW M?Q iW K°i ç®M; t€+ +? i #Á ` - Hm²M; b€i F?Q ç
+kM; F?¬M; T?ªB M;QÌB #bM? i?QÌM; +¦ i? T?€i ` X

óæ°M; i?O çB5*€+ M;QÆB ç9M; H¨ Hk T? p"i ô- hmv i",M; HÈM iB M; F m i?ûi- i`C
+MM; ?„M p"v K¨ F?¬M; +¦ K°i ?²M bQ M¨Q- /QÈB K M? H M? +O ?„M KÈB +?"K `½

æQÌM; h K +kM; +?"K `½B iB M H M- ç€K ?Q¨M; ;B +'K p i?2Q +QÈ+ #° +O ?„M
ç9M; H¨ F?¬M; +¦ /kM; F?Q ç°M; i?O pÈB æQÌM; h KX "¼M ?¼- i?"K +?Q M; v +ª
#` a€i i?–M HoM? pU+ H M iÄ F?B M i`QM; HÁM; bÈK ç½ i`¨M M;"T #¦M; K bÊ ?½

hmv i",M; pW ç`M? ç°M; i?O- ?QÈM; iÈB æQÌM; h K T?€i ç°M; ?²M Fo- ç°i M?B M
p B ?„M- F?¬M; M?•M M?QÊM; M;,M i`Î ?²M HU+ +O ?„MX

ô L m F?¬M; Km®M +? i i?b çWM; ç°M; i?O- ;B Q +?Q i çBXôh? M? •K ;B¨ Mm i`
hmv i",M;X L;?2 i?'v i? M? •K FB - ;½ `®i +m°+ +kM; +® ;B[+Æ i? #bM? ioM? HC

J¨ M; v H9+ ç¦- æQÌM; h K p®M F?¬M; +QB ç€K FB ` ;b- +QÈ+ #° +kM; /WM; H¢
H M- ? B i`ÁM; K„i H¢M? M?Q #,M; M?bM i?'v i? K K°i M;QÌBX

" M M;QÌB hmv i",M; F?¬M; #B i iW H9+ M¨Q ç½ +¦ i? K K°i H½Q ;Bª K†+ i`QÌM; #`
i€M HQ¢MX >„M +?d çSM; # M +¢M? hmv i",M;- F?¬M; F?Q # ç°M; +kM; i`Î M M
i?"K +?Q F?B M æQÌM; h K +¦ +?9i +ªK ;B€+ F?¬M; i?Î M´BXG

½Q ;Bª €Q t M? H¢M? HMM;- +?,K +?9 M?bM æQÌM; h K- M?QM; i`QM; K„i ?„M ?B
i? +?2 ;B'mX *€B ;½ i` im´B M¨v- F?Q iS+ H9+ i`QÈ+ T?¦M; i?Q+? ` `ä `¨M; H¨ H
K°i [mv M pW M½v +kM; / /¨M; M?"M ` X h`QM; 'M iQÊM; +O ?„M- pÈB im´B +O
M,M; ç¢i çQÊ+ im pB M?Q p"vX E +ª iB m [m€B p"i iWM; H¨ #^M; ?[m pÈB ?„M iU
p"vX L?'i H¨- ?„M pšM ¬K K°i +QM i?Ä M?Ä- i?"i H¨ [m€B /`X

æQÌM; h K ç2K hB m ok ç†i H M p B i`€B- ç²M; i?ÌB ;BÆ ? B i v KbM? H MX

h`QM; HÁM; #¨M i v T?ªB- H K [m M; HQû ` - K°i +•v G K L;•M >Q¨M; K¨m çÄ K M
K¨m t€K- FBK H†M; v M H° ` X

h`QM; HÁM; #¨M i v i`€B- ?„+ [m M; M°B HB K- K M; i?2Q /'m p i +O a€i i?–M HoM
tQ+?- ç–m i`ÁM- +?QM? H¨ >¢Q h?B M *?m€ #¶M; tm'i ?B MX

oš M F?¬M; bY /KM; ?²M HU+- +?d H¨ HŠM; H†M; ç2K ? B HQ¢B pk ?²M ç²M; i?ÌB ?
bY /KM; ç²M; i?ÌB ? B HQ¢B pk ?²M +O æQÌM; h KX .QÈB ibM? ?m®M; ? B HQ¢B p
F?¬M; i? /MM; #'i +S HQ¢B ?²M Fo M¨Q- i?"K +?Q F?¬M; i? tm'i ` mv HU+ +O
+€+? tm'i ?B M K¨ i?¬BX

G½Q ;Bª €Q t M? i?'v ? B i v æQÌM; h K ;BÆ H M i?b i?•M i? ç½ #°+ T?€i K°i i–
M?QM; F?B ?„M i?'v ? B i v æQÌM; h K T?•M #B i tm'i ?B M ? B HQ¢B pk ?²M i?b
K°i +?9iX h? M? MB M i`QÈ+ K†i i?"i F?¬M; i? iBM M´B X

óG½Q [m€B p"i- ç½ H•m F?¬M; ;†T `²B5ô æQÌM; h K i? M M? X

L;QÌB tm'i ?B M # M M;QÌB hmv i ",M; +?QM? H¨ æ°+ ç'm H - æ°+ *¬ "€+X

æ°+ *¬ "€+ p K†i F?B T bÊ M?bM æQÌM; h K- óL;QÆB- M;QÆB H¨ ô

æQÌM; h K +QÌB F?´ M¦B, ô *€B M¨v F?¬M; çO +?SM; KBM? i H¨ B b Q\ ô

a„+ K†i æ°+ *¬ "€+ ç°i M?B M #,M; H½M?- HK+ [m M; p®M i?m HB K- K°i H–M M[
HQû- ç½ p¼i H M- ç€M? iÈB æQÌM; h KX

h?•M H¨ T?QM; ?¨Q ç'm H - €T HU+ ?„M ;•v +?Q æQÌM; h K HÈM iÈB KS+ M¨Q\ > I
æQÌM; h K M? M? +?¦M; HMB p T?Q b mX *´ i v pW H°M- K°i pB M +?•m K¨m çÁ
HÁM; #¨M i v ?„MX

L?[M; M;QÌB F?€+- F?B i?'v ?¢i +?•m M¨v i?b ç m F?¬M; +¦ T?ªM SM; ;b- #bM? /
F?B M¦ pW tm'i ?B M- æ°+ *¬ "€+ ;B®M; M?Q ;†T [m,- +ª M;QÌB M?Q iB +?ÈT HM
p¼i H M +ÁM M? M? ?ÆM ? B H–MX GK+ [m M; i` M M;QÌB ?„M bmv v m /–M- i` M

h?S K¨ æQÌM; h K H'v ` +?QM? H¨ F?®B i?"T i?O HB i /QÆM; t¨ M°B ç MX *¦ F?®I
+¦ i? iB T t9+ pÈB #'i +S M¼+ ç°+ `„M M¨Q- i?"K +?Q +¦ i€+ /KM; F?„+ +? K¢M? I
ok ?²M +O æ°+ *¬ "€+ p®M H¨ #Q+? H•M t¨ ?Q¨M;- M?QM; i`QÈ+ M°B ç M +O ?²M
/QÆM; t¨ +kM; #` ªM? ?QÎM; +U+ HÈMX "B M ?Q€ #'i M;Ì M¨v F?B M æ°+ *¬ "€+ F

aÊ ?½B ç M iW pk ?²M F?„+ +? - +?Q /M H¨ T?QM; ?¨Q ç'm H - ?„M +kM; F?¬M; F
æQÌM; h K M?'i i?ÌB +kM; i? v ç´B `'i M?B mX

Eb i?"i- æQÌM; h K p®M F?¬M; +–M H'v ` M°B ç M +O i?"T i?O HB i /QÆM; t¨- pÈ
K†+ /M +ÁM +?Q i? i?„M; çQÊ+ æ°+ *¬ "€+- M?QM; M;,M +ªM K°i ? B +?B m i?b
H¨ i` M p B ?„M pšM +ÁM hB m ok- ?„M F?¬M; ? Km®M hB m ok T?ªB +?`m i?QÆM

ô L;QÆB ôæ°+ *¬ "€+ i`QM; K„i HQû H M- FBM? M;?B #'i ç`M? M?bM æQÌM; h KX

L m iQM? iW pk ?²M- >¢Q h?B M *?m€ H¨ F?¬M; b B- G K L;•M h?ªQ pÈB [m M; K
+kM; H¨ K°i i`QM; ? B bQM; bBM? pk ?²MX L?QM; # M;Q¨B æQÌM; h K i?"i bU #B
F?Q +?'i +kM; +,M #ªM +?mv M #B MX G9+ ç–m ?„M Km®M i`QÈ+ ? i #„i æQÌM; h

o¶ p¶ L?Q v "€+? "ªQ M M; # M KbM?- æQÌM; h K M¦B, ô G½Q [m€B p"i- +?9M; i i
+?S\ ô oW M¦B- æQÌM; h K pW H"i i v i?m H¢B M°B ç M +O i?"T i?O HB i /QÆM

æ°+ *¬ "€+ ;"i ;"i ç–m- `²B p¶ p¶ H M #ª p B hmv i ",M;- ô >"m [mª MÆB M¨v M;QÆ
tQM;- ?„M M? M? +?¦M; +?¢v çBX

æQÌM; h K #QÈ+ H M K°i +?9i- HQÈi [m hmv i ",M;- çB i?2Q # M M;QÌB æ°+ *¬ "
H²M; M;U+ ?„MX

h?•M i? æ°+ *¬ "€+ HQÈi b M; M; M; # i?QÈ+ +€+? t æQÌM; h K K°i F?QªM;- i`Q
+O i?"T i?O HB i /QÆM; t¨- ?„M i?"i bU +¦ +?9i bÊ ?½BX

æQÌM; h K #"i +QÌB- M¦B, óG½Q [m€B p"i- M;QÆB iW F?Q M¨Q i`Î M M M?€i ; M i

LûiK†i ;B¨ Mm +O æ°+ *¬ "€+ M?'i i?ÌB çÄ H M- óE?¬M; i? i`€+? i çQÊ+- K†+ /I
+?SM; KBM? M;QÆB H¨ iB m [m€B p"i- M?QM; iB m [m€B p"i HÈM H M- F?¬M; i?

*?d p K°i ;B M i`¨ H–m T?Q i`QÈ+- æQÌM; h K M¦B, ô æB i?¬B- +?9M; i iÈB ç¦ M

" M FB - i` M F?m¬M K†i •K i`–K +O hmv i ",M; ?B M ` p¨B T?–M i?–M i?€B ç†+ #
M?Q M?È iÈB çB m ;b ç¦- pšv pšv i v #ªQ ç€K ?Q¨M; ;B +'K p M? M? +?¦M; i?m
M?bM ?„M M; v +ª F?Q iS+ +Æ i? M?bM [m ç m +¦ +?9i F?€+ i?QÌM;X

o¨Q i`¨ H•m- æQÌM; h K M;²B i`QM; K°i ;B M T?ÁM; M?Ä- ;¼B ? B +?ûM ?QÆM; i`

ô *?mv M ;b ç½ tªv ` \ hB m [m€B p"i- M;QÆB i¢B b Q #B M i?¨M? #° /¢M; M¨v\ ô-
v "€+? "ªQ M M; # M KbM?- æ°+ *¬ "€+ ç½ iBM p¨B T?–MX h?2Q M?"M i?S+ #ªM i?
çQÊ+ L?Q v "€+? "ªQ M M; H¨ /Q +?QM? KbM? +'T- pB + M¨v /M H¨ aY G B E?„+ i?
#B i- ç®B pÈB M?[M; ;b æQÌM; h K M¦B- ?„M ç½ iBM p¨B T?–MX

æQÌM; h K +~M +~M i?"M i?"M ç2K hB m ok ç†i H M çMB KbM?- HB + K„i M?bM æ
h¦+ +O M;QÌB ç½ i`Î p K¨m b„+ p®M +¦- ç°+ /Q i`QM; +Æ i? ?ŠM H¨ +kM; ?Q€ ;B
KWM; M;QÆB5ô

oW M;?2 K'v HÌB M¨v- b„+ K†i æ°+ *¬ "€+ M?'i i?ÌB #m¬M; HÄM; p¨B T?–M- ós2K
[m€B p"i- M?QM; M;QÆB i? M¨Q H¢B i`Î M M M? im'M M?Q i? \ L;QÆB /¢v i çB
i? +ªB H½Q ?Q¨M ç²M; ç¦5ô

æQÌM; h K +QÌB F?´ M¦B, ô L¨Q +¦ / /¨M; p"v\ ç•v H¨ pk ?²M i?S ? B +O i b m F
T?–M /B i`mv M +O Kšm i?•M KÈB bBM? ` #B M ?Q€ M¨vXô

G"T iS+- ?„M F?¬M; +?9i M¨Q ;B'm /B K bU pB + H9+ ç–m KbM? +MM; T?K i?•M- b
K°i HQÊi- K¨ M; v +ª pB + KbM? çB a€i GK+ *?B æ¬ +kM; F?¬M; dK çB- i?•K +?Q
T?€i bBM? i`QM; hBM? æ'm ç¢B b•K H•K M[X

E?B æQÌM; h K M¦B pB + hB m ok pb KbM? K¨ ?B M i - €M? K„i +O ?„M ?Q¨M iQ¨
hB m ok- €M? K„i #B i?QÆM; +MM; ¬M M?m F?¬M; M¦B M M HÌBX

æ°+ *¬ "€+ ?€ ?®+ K²K- M;?2 ?„M M¦B tQM; i'i +ª- KÈB i?®i H M- óhB m [m€B p"i-
H¨ [m€B p"i- ?¦ ` M;QÆB H¢B +¦ ?mv i i?®M; +O ?²M i?9 5ô

æQÌM; h K b„+ K†i i`–K tm®M;- óG½Q [m€B p"i- K +O i - K†+ /M tm'i i?•M ?²M
M¨M; ç½ H¨ M?•M HQ¢BX L m M?Q F?¬M; T?ªB ok >²M æB M i?b b Q +ª M?¨ i H¢
F?¬M; [m v p - K°i H–M M[#B M i?¨M? G K L;•M >Q¨M;- +?d H¨ F?¬M; M;?o iÈB-
+?mv M ;B®M; +? K i X h +MM; ok >²M æB M- imv i F?¬M; ç°B i`ÌB +?mM; 5ô

æ°+ *¬ "€+ M?bM æQÌM; h K i`QÈ+ K„i- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB i?Î /¨BX h`QM;
h K ç9M; H¨ tm'i b„+ M?'i i`QM; b® M?[M; F tm'i b„+- +¦ çQÊ+ M?[M; i?S K¨ p¬ b®
+¦- M?QM; i?U+ i M?[M; M¶ HU+ ?„M ç½ #Ä ` i?b ?²M bQ #bM? i?QÌM; +ÁM t t K

hm Hmv M ;B M F?´- #B F`+? +O +? K - M;QÌB v m pb ?v bBM? +?Q KbM? K¨ +?
i` M p B ?„M- K°i ;½ KÈB +¦ ? B KQÆB im´B ç–mX >„M +¦ i? ç¢i çQÊ+ +'T ç° M?Q
? / /¨M;X L;QÌB T?B i?QÌM; [mª i?U+ +–M i`ªB [m M?[M; +?mv M T?B i?QÌM;X

óhB m [m€B p"i- M;QÆB +¦ iQM? iQ€M ;b +?Q \ æB ibK ok >²M æB M i`ª i?M ¨\ ô æ

æQÌM; h K +QÌB H¢M? K°i iB M;- ô E?¬M; T?ªB #•v ;BÌ- i +ÁM +?Q K'i çB Hw i`Q
i - H¨K b Q +¦ i? ç°M; ç M +,M +Æ +O ok >²M æB M\ *? i H9+ ç–m- +?QM? H¨ [m
F?¬M; T?¢K T?ªB b B H–K iQÆM; iUX E?¬M; H¨K i?b i?¬B- +?d +–M #„i ç–m H¨K
æB M ;¨ # v +?¦ +?¢v U#®+ T?ûi iQ +?Q pmBV- `²B ?Q¨M iQ¨M iB m /B iX L,K M
b®M; +ÁM `'i /¨B- F?B i +ªK ;B€+ çQÊ+ i?U+ HU+ #ªM i?•M ç½ ç–v çO i?b H9+ ç
ok >²M æB MX GQ½B [m€B p"i- i¢B b Q M;QÆB H¢B +¦ i? Î +MM; +?¶ pÈB HQ¢B
M;?o +O M;QÆB- b) F?¬M; i? F?¬M; M?bM ` ç` p` hmv i ",M; +MM; hmv i hBM?
ç [m®+ +?S\ L;QÌB M?Q i? - ç€M; ç M;QÆB çB i?2Q #ªQ p b Q\ô

æ°+ *¬ "€+ i?•K i`–K HB + K„i M?bM æQÌM; h K K°i +€B- ô hB m [m€B p"i- M;QÌB
pB + F?¬M; T?ªB çÆM ;BªM M?Q #B m ?B M # M M;Q¨BX L?B m H9+- M;QÆB M
i?"M- tmv M [m # M;Q¨B çÆM ;BªM K¨ T?€i ?B M ` #ªM +?'i i`•M i?U+ # M i`QM;

æQÌM; h K i`QM; HÁM; +ª FBM?- ô L;QÆB M¦B- hmv i ",M; +¦ +?mv M b Q\ô

æ°+ *¬ "€+ v M H†M; ;"i ç–m- çQ¢M M¦B, ô L;QÆB #B i i¢B b Q hmv i ",M; H¢B b
Fb i?"i ç m H¨ #` hmv i h? M? >¨ #„i #m°+X æQÆM; FBK h?B M æ'm ç [m®+ ?Q¨M
i´M; +°M; +¦ #®M +QM i` B- hmv i h? M? >¨ H¨ i`QÎM;- hmv i ",M; H¨ M;QÌB /mv M?
?Q¨M; i?'i M;QÌB bm'i b„+ M?'i F?¬M; T?ªB hmv i h? M? >¨- K¨ H¨ M?` ?Q¨M; iY +
i? M? MB M i¨B # imv i i? - +¦ H) i¢B T?QÆM; /B M im Hmv M ?²M bQ ?„M FûK M
+MM; i?¬M; KBM?- +¦ H) +ÁM i` M +ª M;QÆBX h? K¨- p¨Q M,K ?„M KQÌB ? B im´B
h? M? >¨ i?•M H¨ ç¢B + KÈB KQÌB #®M im´BX L,K b m- i K ?Q¨M; iY +O hmv i .¢
+¦ i?B M T?9 im Hmv M- KÈB KQÌB K°i im´B ç½ +? i v mX ob p"v- hmv i .¢ ç¢B ç
+ÁM ? BX

J°i +ªK ;B€+ H¢M? H)Q K½M? HB i i`¨M M;"T i`QM; iBK æQÌM; h K- ?„M M?bM æ°
F?ÄB K°i i`"M `mM; ç°M;X ô *?ŠM; H) +€B +? i +O ? B ?Q¨M; iY +¦ HB M [m M iÈ

æ°+ *¬ "€+ i?ªM M?B M M¦B, ô B +kM; F?¬M; i? F?ŠM; ç`M?- #ÎB pb F?¬M; ?
? B M;¨v i`QÈ+ i?ÌB çB K M?` ?Q¨M; iY +? i- hmv i .¢ ç¢B ç pW KÈB +MM; p¨B i`
+?mv M H"T i?€B iYX *Æ ?² i'i +ª i`¼M; i?–M ç m +¦ F?mvM? ?QÈM; +?¼M M?` ?Q

h`QM; K„i æQÌM; h K ?B M ` K°i iB [m M; K M; M;?B p'M- ó*¦ i? b m HQM; hmv
M¨Q ç¦ ç½ ` i v F?¬M;\ô

æ°+ *¬ "€+ H„+ ç–m- ô æB m ç¦ F?¦ +¦ F?ª M,M;X G9+ ç¦- #®M ?Q¨M; iY ç m bBM?
M°B- M?` ?Q¨M; iY H¨ i`9M; ç°+ K¨ +? i- K¨ i'i +ª i?S+ ,M i`QM; M;¨v ç¦ ç m ç½ çQÊ
pB + ?¢ ç°+ imv i F?¬M; i? tªv ` - +?d +¦ M;QÌB # M i`QM; +¦ +Æ ?°B ç°M; i?O- +
F?ª M,M; iÈB ;–MX L;QÌB ?–m +?,K b¦+ ?Q¨M; iY ç m H¨ ib M[i?•M iQM K¨ hmv i .
M¨v b m ç¦ +kM; i?¨M? pK €M F?¬M; #^M; +?SM;X J¨ p¨Q M,K b m- pK pB + +O i
+Æ ?² H¨ ;B®M; M? m M?Q ç9+- K¨ iS ?Q¨M; iY hmv i ",M; H9+ ç¦ KÈB +?d +¦ #ªv i

hmv i .¢ ç¢B ç #ÎB pb i?QÆM; i•K [m€ ç°- T?€B hmv i hBM? i?•M pQÆM; i` tûi `
i?•M pQÆM; b m F?B çB m i` - F i [mª i?m çQÊ+ ``'i Fb [m€BX hW /'m p i# M i`QM;
iY i`9M; ç°+ +? i ;B®M; M? m M?Q ç9+- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB ç°+ /QÊ+- K¨ H¨
bQ- #` i`9M; ç°+ K¨ +? iXô

æQÌM; h K + m K¨v- M¦B, ô oB + M¨v +kM; F?¬M; i? +?SM; KBM? ? B pK €M +¦ HB
h? M? >¨Xô

æ°+ *¬ "€+ +QÌB H¢M? K°i iB M;- ô E?¬M; +¦ +?SM; +S- i?b b) T?ªB çB ibK M;QÌB
L?`- i K ?Q¨M; iY +? i v m- iS ?Q¨M; iY im´B +ÁM M?Ä- M;QÌB ç¢i çQÊ+ HÊB Q+?
M;Q¢B M?•M- pb çª FQ+? ?Q¨M; i?'i +O h?B M æ'm ç [m®+ K¨ M¦B- i¢B b Q F?
S?ªB #B i ``^M;- hmv i h? M? >¨- i?B M iQ K†+ /M F?¬M; #^M; M?` ?Q¨M; iY M?QM;
i?¬M; KBM?X hmv i ",M; bÎ /o #B M i?¨M? +€B /¢M; M¨v- +?QM? H¨ #ÎB pb ?„M F
hmv i hBM? i?•M pQÆM;ç½ iU i?•M /¢v ?„M imv i +?B m H¨K i? M¨Q ç #ªQ p iQM

óh?•M H¨ M? 2K `m°i +O ç pQÆM;- hmv i hBM? i?•M pQÆM; +kM; F?¬M; T?ªB
[m M K†+ F bU pB +X G9+ ç–m i p¨ ?„M +¦ •M +Sm K¢M; +?Q M M i KÈB #B i çQ
M,K M¨v- i?€B iY hmv i h? M? >¨ ç½ +?B K çQÊ+ bU iBM iQÎM; +O `'i M?B m ç¢B i
iQM M?B M ?„M- ç2K M?B m +?mv M ;B Q +?Q ?„M tY HwX J¨ hmv i .¢ ç¢B ç i?•M
E?¬M; H•m i`QÈ+- hmv i hBM? i?•M pQÆM; ç°i M?B M T?€i ?B M hmv i .¢ ç¢B ç
iQM?X G9+ M¨v pW K v ibK çQÊ+ i M M i HB M i`` HB m çQÊ+ +?Q ?„M X h T?€
K°i HQ¢B ?¶M ?ÊT ç°+ /QÊ+- i?¨M? T?–M ç m H¨ i?U+ p"i #bM? i?QÌM;- M?QM; M
K°i HQ¢B ?QÆM; HB m- HQ¢B ?QÆM; HB m M¨v i`QM; ?Q¨M; +mM; +?d +¦ K°i M;
h? M? >¨5ô

óGQ¢B ?¶M ?ÊT F`+? ç°+ M¨v +U+ Fb [m, #Q- M m M?Q H¨ i`QÈ+ FB - i +kM; F?¬
/Q M;QÆB /¢v i i`B i?S+ p ?¶M ?ÊT ç°+ /QÊ+- i KÈB i?¬M; [m /'m p i iW iW T?
M?[M; +?mv M i`QÈ+ FB - M;QÆB +?Q ``^M; hmv i h? M? >¨ +¦ i`QM; b¢+? F?¬M;\

L;?2 æ°+ *¬ "€+ M¦B M?Q i? - b„+ K†i æQÌM; h K M?'i i?ÌB M;QM; i`¼M; ?ŠM H M
M¨v H¨ H–M ç–m iB M ?„M i?'v +¦ M;QÌB bY /KM; Î i? ;BÈB M¨v- ?ÆM M[H¢B +?d /

*¬ "€+ H¨ T?QM; ?¨Q ç'm H tQM; H¨ æ°+æ'm G - pÈB M,M; HU+ +O ?„M i`QÈ+ FB
` HQ¢B F`+? ç°+ M¨v- +¦ i? i?'v F ?¢ ç°+ ç½ +¦ /KM; i•K HÈM M?Q i? M¨QX

h`QM; ç–m ?²B iQÎM; H¢B hmv i h? M? >¨ FB - `'i F?B K i®M- +¦ #° /€M; H ?B M
K†+ /M F?¬M; Km®M iBM iQÎM;- M?QM; pB + æ°+ *¬ "€+ M¦B- H¨K 'M iQÊM; +O ?„
i?ÌB i? v ç´B ?ŠMX L?QM; +¦ i?S ;¼B H¨ i B M;?2 +?Q +?„+ ç9M;- +?d +¦ K„i i?'v
i? M¨Q i?b +?QM? KbM? T?ªB iU [m M b€i KÈB [mv i ç`M? çQÊ+X

óo"v- M;QÌB çB i?2Q hmv i ",M; H¨ pb b Q\ *?ŠM; H)- M;QÆB F?¬M; bÊ H¨K p"v b) F
i v pÈB ?„M \ >ÆM M[- #'i Hm"M M¦B i? M¨Q- ç•v +kM; H¨ +?mv M ç'm ç€ i`QM; M
M;QÆB +ÁM Km®M i`Ê ;B9T ç hmv i ",M; H M M;¬B\ô

æ°+ *¬ "€+ ?W H¢M? K°i iB M;- ô hmv i ",M;- iB m iY M¨v +kM; F?¬M; çÆM ;BªM ç
Fb i?¬M; KBM?- +?d H¨ K°i KU+ M?šM M?`M ç ˜M /'m #ªM +?'i i?U+ bU +O KbM?
?„M +?d KÈB +¦ ?²M HU+ ?ÆM #®M KQÆB- Fb i?"i F?¬M; T?ªB ?„M F?¬M; i? im
+?QM? KbM? +® w F?¬M; im Hmv M- H¨K ?²M HU+ çbM? i` X hmv i h? M? >¨- +MM
HB M[m M ;b- +?mv M M¨v i +?d M¦B pÈB hmv i hBM? i?•M pQÆM;- ?B M i¢B M; v
? #B iX *?d H¨ i ç½ çB m +? K°i M?¦K ;BªB /QÊ+ +¦ i? iW iW ?Q€ ;BªB F`+? ç°+
`^M; ?„M #` i`9M; ç°+- ?ÆM M[ #ªQ ?„M Hm¬M H¨K ` p pšM +ÁM #` i`9M; ç°+- F
ibM? ?m®M; M¨v +?Q #'i +S F M¨QX *?mv M +O ?Q¨M; i?'i i F?¬M; Km®M [mªM
Km®M ç®B T?¦ pÈB ok >²M æB M i?b M;QÆB +kM; M M ?v p¼M; `^M; h?B M æ'm ç
´M ç`M?- M;QÆB KÈB iW hBM? æ'm ç¢B b•K H•K i`Î p - +¦ ? B ç¢B bU FB M T?€i b

óæ¢B bU ;b\ô æQÌM; h K M;?B ?Q†+ ?ÄBX

æ°+ *¬ "€+ i`–K ;B¼M; M¦B, ô h?'i "ªQ GQm Gv i¬M; +MM; G K æB M S?€+? oQÆM
h?'i "ªQ GQm Gv i¬M;- #ÎB pb T?€i ?B M F`T i?ÌB M M HB M i´ +?S+ SM; T?¦- iQ¨
iY pQM;- pQÊi [m pÁM; p•v `9i HmB p¨Q h?B M æ'm i?¨M?X G K æB M S?€+? oQ
i²M i¢B i` M i? ;BÈB M¨v- iQ¨M ;B i°+ #` i¨M b€i- +?d +¦ K°i Qi ç iY F?¬M; Îi`QM
b®M; b¦iXô

ó*€B ;b\ô

æQÌM; h K #"i /"v- i?'i i? M? FBM? ?¬X *?d H¨ +?Q /M H9+ M¨v i•K ibM? F?¬M; F?
pšM F?¬M; [m M ¬K H'v hB m ok M?Q i`QÈ+X

ô h¢B b Q +¦ i? M?Q p"v\ h?'i "ªQ GQm Gv i¬M; +MM; G K æB M S?€+? oQÆM; GQ
i?QÊM; i¬M;- F +ª H¨ ok >²M æB M +kM; F?¬M; i? / /¨M; ?m, /B i #¼M ?¼ M?Q p

æ°+ *¬ "€+ i?Î /¨B K°i iB M;- i`QM; K„i iQ€i ` p¨B T?–M +ªK t9+ ç m i?QÆM;- ô aU
> B ç¢B i¬M; T?€B M?Q p"v K¨ tQM; ? i `²B- h?'i "ªQ GQm Gv i¬M; +QB M?Q +?Q
M?QM; i?U+ HU+ #` i´M ?¢B HÈMX > B ç¢B T?QM; ?¨Q ç'm H ç²M; i?ÌB i`¼M; i?Q
pb i`¼M; i?QÆM; K¨ i?U+ HU+ ç¢B ;BªKX L;QÆB M;šK H¢B- +¦ i? ç²M; i?ÌB T?€
i?ÌB i'M +¬M;- €T +? ? B ç¢B i¬M; K¬M- i?U+ HU+ HÈM M?Q p"v +¦ i? H¨ B ç•v\ô

•M? K„i æQÌM; h K +¦ +?9i M;•v /¢B- M?bM æ°+ *¬ "€+ i?–K M¦B, óok >²M æB M i?

æ°+ *¬ "€+ +QÌB F?´ M¦B, ô h?¬M; [m +?mv M M¨v i KÈB #B i- ?Q€ ` H9+ i`QÈ+
æB M- F?¬M; M;Ì #¼M ?¼ H¢B +¦ çQÊ+ HU+ HQÊM; i?"i F?´M; H²X h?2Q M?Q h?'
ok >²M æB M T?€i ç°M; i'M +¬M;- ç®B T?QÆM; tm'i ç°M; iÈB #®M T?QM; ?¨Q ç'
oQÆM; GQM; ;B i°+ ;–M M?Q +kM; ç²M; i?ÌB #` i"T FQ+?X Jm®M ç2K G K æB M
?Q¨M iQ¨M ?m, /B i K¨ F?¬M; +¦ # - #®M T?QM; ?¨Q ç'm H i?b F?¦ +¦ F?ª M,M; H
+O ok >²M æB M imv i F?¬M; ? ç H¢B +?SM; +È i¢B ?B M i`QÌM;- KK i M¦B Zm
ç M; Î hBM? æ'm ç¢B b•K H•K- +S i? K¨ iQM? ` i?b ok >²M æB M iU i?•M çQÆM;
T?QM; ?¨Q ç'm H X

h`QM; K„i æQÌM; h K ç°i M?B M HQû H M K°i iB bÊ ?½BX óG K æB M S?€+? oQÆ
p"v bQ T?K ?„M ô

æ°+ *¬ "€+ M¦B, ô æ¢B bQ ?B M F?¬M; pB + ;bX >B M i¢B ?„M ç½ ç M h?B M æ'm
i?¨M? HB M KBM?-

ç M; pb ç [m®+ K¨ F?„+ F?´ ?m'M Hmv M ?²M bQX " i?QÊM; i¬M;- #` ?m, ? B i¬M
bU i?,M; #^M; ;B[? B ç [m®+X >¨M? ç°M; H–M M¨v +O ok >²M æB M F?B M +?Q
?QªM; K½M? HB iX "¼M ?¼ F?¬M; Km®M ç®B T?¦ pÈB ok >²M æB M +kM; i?"i F?¦
KQÊM HU+ HQÊM; +O #¼M ?¼ +MM; M? m ç®B T?¦ pÈB ok >²M æB M- +?ŠM; T?ªB
K°i MY b Q\ "ÎB p"v- +?mv M +O hmv i h? M? >¨ pšM T?ªB i` tûi i?"i M? M? +?¦M

æQÌM; h K +kM; F?¬M; M;²B tm®M;- ô G½Q [m€B p"i- +?mv M ?Q¨M; i?'i # M M¨v
h Km®M iÈB aY G B E?„+ ?¼+ pB M t2K bQ T?K i? M¨QX :B i°+ #` ?m, /B i- bQ
FB M +QÌM;- M?QM; ç•v [mª i?U+ H¨ çª FQ+? i?"i i`–K i`¼M;X h +ÁM bÊ ?„M F?¬
M¨vX h i?"i Km®M iÈB ;†T ?„M i?"i M? M?Xô æ°+ *¬ "€+ ;"i ç–m- ô L;QÆB çB çB-
L;QÆB ?B M i¢B çQÊ+ ok >²M æB M i`2Q i?QÎM;- M?'i H¨ H–M M¨v T?€ ?Q +?mv
+? i+ Q i?O +O ok >²M æB M M?B m M?Q p"v- #¼M ?¼ [mv i F?¬M; iW #Ä w ç² ç•
M;? M? M; M; çB H¢B i` M çQÌM;X J†+ /M MÆB M¨v H¨ i?O ç¬ +O h?B M æ'm ç
>²M æB M +kM; F?¬M; ? FûK ç•mXô

ô h b) +?9 w ô L¦B tQM;- æQÌM; h K p°B p½ `ÌB F?ÄB i`¨ H•m- ç M i?ŠM; aY G B E

Zm +m°+ i` Q ç´B +MM; æ°+ *¬ "€+ H¢B i? K +?mv M +O hB m ok F?B M i•K i`¢M
b m ç¦ ?„M T?ªB iU i`'M ioM? H¢B- ? i i?ªv bQ pÈB iQÎM; iQÊM; +ÁM Km®M T?S+ i
h K F?¬M; i? F?¬M; K°i H–M M[+•M M?„+ H¢B F ?Q¢+? +O +?QM? KbM?X

«K hB m ok i`QM; HÁM;- æQÌM; h K +® ;„M; F?¬M; H¨K M;QÌB F?€+ +?9 w- /MM;
iÈB aY G B E?„+ ?¼+ pB MX æ¢B bQ ç®B pÈB ?„M K¨ M¦B ;B®M; M?Q T?K i?•M i?
bQ b) F?¬M; +¦ ?„M ?¬K M vX :B i°+ æ¢B bQ #` ?mv i b€i- æQÌM; h K ?Q¨M iQ¨M
i?®M; F?´ i`QM; HÁM; æ¢B bQX

E?B ?„M iÈB i`QÈ+ +Y aY G B E?„+ ?¼+ pB M- H9+ M¨v

ç iY T?K i`€+? T?B M i`U+ F?¬M; +¦ B +¦ i? M;,M +ªM ?„M- M;¨v ç¦ aY G B E?„+ i
#B m ?B M i?U+ HU+ FBM? F?OM;- F?B M i'i +ª ç iY ç m +¦ 'M iQÊM; +U+ Fb b•m

o K†i æ¢B bQ bQ pÈB i`QÈ+ FB +¨M; i? K +SM; M;„+- H¢M? HMM; M?bM ç€K ?
i`QÈ+ K†i- F?m¬M K†i #,M; ;B€ M?Q F?B M F?¬M; F?Q ç¦M; #,M; H¢BX

L?[M; ?¼+ pB M ç¦- ç m F?¬M; T?ªB H¨ ç iY #bM? i?QÌM;- K¨ H¨ iW h?B M æ'm ?Q
?²M bQ i` im´B +¦ iB K HU+X hmv i ",M; K M; i?2Q ?Q¨M; ;B +'K p - i`QM; ç¦ F?-
+?QM? H¨ #ÎB imv i ç¢B #° T?"M ?²M bQ ç m ç½ iÈB MÆB M¨v- /Q æ¢B bQ i?®M; M

a® HQÊM; ?²M bQ +O h?B M æ'm ç [m®+ +kM; F?¬M; Qi- M?QM; +?QM? i?S+ M„
F?¬M; M?B mX " Q ;²K +ª ?²M bQ i`QM; h?'i "ªQ GQm Gv i¬M;- i´M; +°M; +kM; +?d
?²M bQX h`QM; b® ç¦- +QÌM; ;Bª H¢B +¨M; Qi- ?–m M?Q F?¬M; +¦ K'vX *?d iQM?
æ'm ç [m®+ ?Q¨M; i?'i +ÁM t KÈB +¦ i? bQ b€M? pÈB ok >²M æB MX

æQÆM; M?B M- M m i?U+ bU F? B +?B M- h?B M æ'm ç [m®+ pšM +¦ i? iW K°i b
Qi ?²M bQ- +?d #'i [m€ i?U+ HU+ ç m F?€ i?'T K¨ i?¬BX *kM; #ÎB pb +? M? H +?
ç¢B ç [m®+ ç®B pÈB ok >²M æB M KÈB F?¬M; i? F?¬M; ~M M?šMX *?QM? i?S+
K°i ç`+? i`,K +kM; F?¬M; T?ªB M¦B çM X ok >²M æB M +¦ i`QM; i v K°i HU+ HQÊM
bQ- +QÌM; ;Bª M?Q K•v- H¢B +¦ +€+ +¬M; [m®+ +MM; pQÆM; [m®+ ?"m i?mšM- .M
+kM; F?¬M; /€K M¦B +¦ i? iQ¨M i?„M;X *¨M; +?Q M¦B- ?B M i¢B K•m i?mšM #B m
+?Q M M +kM; +?d +¦ i? ~M M?šM- iQ+? iK HU+ HQÊM;X

>ÆM #®M M;?bM ?²M bQ çQÊ+ æ¢B bQ +?B i?¨M? ? B KQÆB i´- iB M ?¨M? ?m'
?¼+ pB M F?¬M; HÈM- M?QM; MÆB M¨v +kM; +¦ i? iQM? H¨ ç` T?QÆM; i?Q+? ?
M?[M; +€+ HQ¢B çB m FB M- T?QÆM; iB M i` M; #` ç–v çO- +ÁM +¦ ç¬M; çªQ F?
Hmv MX

æ¢B bQ T?•M ? B KQÆB i´- H¨ +,M +S i?2Q pk ?²M im Hmv M K¨ ç`M? ?QÈM; iB M
HQÊM; M?B m M?'i +?QM? H¨ +QÌM; +¬M;- KšM +¬M; ? ?²M bQ- +?B K ?–m M?Q

G9+ M¨v- æ¢B bQ ç M; i`U+ iB T ?m'M Hmv M K°i i´ +QÌM; +¬M; ? ?²M bQ- #bM?
#B i i`QÈ+ ç•v- ?m'M Hmv M i? HU+ FBM? F?OM; iU M?B M H¨ F?¬M; i? i`€M? ç

h`B m o¬ *U+ çSM; K°i # M- i`¼M; HU+ F?®M; +? KÎ ` - ?Q¨M iQ¨M # Q T?O ?ÆM
M i`QM;- F?B M T?K i`¼M; K¶B M;QÌB ç m #^M; M? m- +ÁM GB m L?` GQM; H¢B
i` -/Q ç¦- ;½ ?²M bQ M¨Q +kM; +?d +¦ i? ç¨M; ?Q¨M; ?m'M Hmv MX

E?¬M; H•m i`QÈ+- #ÎB pb æ¢B bQ H¨K pB + [m M ,M [m M M;O- GB m L?` GQM; ç
F?B M æ¢B bQ pb +?B m +® M¨M; K¨ M;?d M;ÆB i? K K°i +?9iX L?QM; GB m L?`
ç M +MM;- #'i ç„+ /o +kM; +?d +¦ i? +MM; pÈB æ¢B bQ iB M ?¨M? ?m'M Hmv M ç
+?9i- +kM; +¦ çB K F?B M ?„M / /¨M; ?m'M Hmv M ?ÆMX

L¨M; +kM; #B i- æ¢B bQ `'i K i KÄB- i?U+ ` T?–M M?B m H¨ ç M iW i`QM; i•K- HQ
ç M; +® +?`m çUM;X > B M;QÌB K†+ /M F?¬M; i?"i ibM? H¨ pÊ +?²M;- M?QM; i`Q
M?'iX *MM; #` M¶B i?®M; F?´ ?¨M? ?¢- M¨M; +kM; +?d Km®M +? iX L¨M; Km®M #
i?M +m²M; #¢Q M¨v- b m F?B +¦ çQÊ+ iBM iS+ çB m i` i?U+ HU+ ok >²M æB M iW
F?ÄB i`Î M M M;m°B H¢M?X

æ9M; H9+ M¨v- ç°i M?B M K°i •K i? M? +¦ +?9i i€Q #¢Q p M; H M- óG½Q iY K†+ F
F?¬M; i? +?`m çUM; M´B5ô

J°i ;½ ?²M bQ ç M; ?m'M Hmv M- ç°i M?B M /WM; +QÈ+ #°- #QÈ+ M? M? ` F?ÄB
o¬ *U+ F?®M; +? - ç†i K¬M; M;²B tm®M; ç'i- i?Î ?´M ? M iWM; M;KKX

*QÌM; ç° ?m'M Hmv M M¨v /Q æ¢B bQ ç ` - [mª i?U+ +U+ Fb ;B M F?´- #ÎB pb im´
KQÆB im´B- M M KS+ ç° ?m'M Hmv M bQ pÈB aY G B E?„+ i?'i [m€B i`QÈ+ FB
Hmv M FB m M¨v F?B M ?²M bQ F?´ F?¬M; i? iªX

*¦ M;QÌB /šM ç–m- i`QM; ?ÆM ? B i`,K ?²M bQ +¦ F?¬M; Qi M;QÌB M;WM; +QÈ+ #
QÈi ? i €Q- F?B /WM; H¢B HB M i?Î ?¨Q ? M iWM; M;KK- K°i ç€K €M? K„i +?Ì çÊB

æ¢B bQ M?bM ;½ ç iY /šM ç–m- HB M çB iÈB- i? M? •K H¢M? HMM; M¦B, ó B M¦B
çQÊ+\ô

h M ?²M bQ FB M?bM [m i` M /QÈB # KQÆB im´B- p¦+ M;QÌB i`€M; FB M- H¨ K°
HU+ #®M KQÆB i€K- i`QM; ç€K ?²M bQ +MM; im´B- +QB M?Q F?¬M; i²BX

G¨K K°i ?²M bQ- +?Q ç M M v ?„M ç m b®M; M M?¨M- bmM; bQÈM;X X ç•m +kM; H
F?´ bÎ M?Q p"v\ >„M HB + K„i M?bM æ¢B bQ K°i +€B- i?Î ?´M ? M, ô *¦ #ªM H½M
i?Y i?Y çB\ô

*?QM? H¨- HQÊM; ?m'M Hmv M M¨v- +,M #ªM +QM M;QÌB F?¬M; i? +?`m M´B- +S
K'iX ô *¦ M;QÌB /šM ç–m- F?¬M; F?Q #'i K½M M?'i i?ÌB H M i`¨M- ç€K ?²M bQ ç½
tb t¨Q #¨M i€M- M?bM æ¢B bQ pÈB €M? K„i i`¨M M;"T #'i K½M- i?"K +?Q +¦ +?9i Q

GB m L?` GQM; iS+ ;B"M ?W K°i iB M;- #QÈ+ p¨B #QÈ+ iÈB i M ?²M bQ i`QÈ+ K†i
K†i ç'i-ô Zm v H¢B M?¦K M; v- iB T iK+ ?m'M Hmv M- M m F?¬M; i b) +?Q M;QÆB
GB m L?` GQM; M?Q K°i Kšm #¢Q HQM;- ;½ ?²M bQ i`€M; FB M i`QM; K„i +¦ p¨B T
T?ªM F?€M; pšM M?Q +k, ô *?9M; i +kM; F?¬M; T?ªB i`•m M;U +O +€+ M;QÆB
çQÊ+- i +kM; F?¬M; Km®M +? i Î +?¶ M¨vX æ¢B bQ +kM; +?d H¨ ç¢B bQ i` M Hw
H¨K çQÊ+- /U p¨Q +€B ;b #„i i H¨K\ *?Q /M H¨ T?QM; ?¨Q ç'm H - F?¬M; /MM; ?²
+?`m çQÊ+ ?¨M? ?¢ M?Q p"vXô

ReeX *?QÆM; Re8, L;mv M L?•M "€i *?m J•m hB M >Q€ E?ªB :B€T

ô .WM; i v X ô æ¢B bQ ?ûi HÈM K°i iB M;- M;,M i`Î ç°M; i€+ +O GB m L?` GQM;X

æ¢B bQ +?"K `½B çB iÈB i`QÈ+ K†i ;½ FB - ;"i ;"i ç–m p T?Q ?„MX ô æQÊ+- i b
Hmv M- +?d +–M i F?¬M; M;½ tm®M;- +€+ M;QÆB +kM; F?¬M; çQÊ+ /WM; H¢BX

oW M;?2 HÌB M¨v- GB m L?` GQM; F?¬M; F?ÄB F?˜M i`QÆM;- ô hB m *QÆM;- M
M?B m im´B `²BX >ÆM M[K'v M;¨v M v M;QÆB F?¬M; M;O F?¬M; M;?d- H¨K b Q
M?¼+ M¨v\ ô

h M ?²M bQ T?ªM F?€M; FB F?Qû KB M; ?ÆB M? +? H M- i?'T ;B¼M; M¦B- ô _ä `
H¢B M;QÊ+ ç½B +?9M; i X ô

•M? K„i •K i`–K +O æ¢B bQ M?bM p T?Q GB m L?` GQM;- ô L?` GQM;- M;QÆB
b€i- i b) #²B iB T +?9M; ?m'M Hmv MX ô J†+ /M M;[çB m æ¢B bQ `'i ¬M ?Q¨- M?Q
F?¬M; i? M;?B M;ÌX *?Q /M H¨ GB m L?` GQM;- K°i M;QÌB ç¨M #¨ K¢M? K) M?Q
/€K T?ªM #€+ æ¢B bQX

ô oB + ?m'M Hmv M ç iY M†M; M?¼+- bQ T?K ?½v ç i #²B iB T #¼M ?¼ Hmv M i
+€B ;¼B H¨ ?m'M Hmv M K¨ +QM M;QÌB F?¬M; i? ç¢i iÈB +¦ # Q M?B m +•M HQÊ

L;?2 i? M? •K M;QÌB FB - p K†i æ¢B bQ ç M; H¢M? M?Q #,M;- #¶M; +?®+ +¦ p¨B
[m v ç–m H¢B- M?bM p T?Q i? M? •K T?€i ` X *?d i?'v æQÌM; h K ¬K K°i +QM iE
ç M; çB ç M `'i M? M?- `²B `'i M? M? iÈB i`QÈ+ K†i #¼M ?¼X

ô L;QÆB ç½ i`Î p X ô L?bM ç iY /mv M?'i +O KbM?- i`QM; HÁM; æ¢B bQ F?¬M; F?
M;´M M; M;- i?"K +?Q +ÁM F?¬M; ? +?9 w iÈB hB m ok i`QM; HÁM; ?„MX

æQÌM; h K ?QÈM; iÈB æ¢B bQ ;"i ç–m- b m ç¦ +?mv M ?QÈM; iÈB ;½ i`mM; MB M
T?K +MM; +€+ M;QÆB bQM; bQM; ?m'M Hmv M- +€+ M;QÆB Hmv M M?B m Qi #
+M HQ¨B M;QÌB ç M ç•m +?Q iÈB #•v ;BÌ pšM +?Q +¦ M;QÌB M¨Q M;?B M +Sm `
i b) +?SM; KBM? +?Q +€+ M;QÆB t2K- Hw Hm"M +O bQ T?K H¨ imv i ç®B F?¬M;

h`mM; MB M ?²M bQ +¦ +?9i F?¬M; i? K ç K td - M¦B, ô L;QÆB +kM; F?¬M; #B i +
;b H¢B çB #®+ T?ûi- i Km®M t2K M;QÆB H¨K b Q Hmv M ;'T ç¬B M?Q i? \ ô

æQÌM; h K pm®i p2 hB m ok i`QM; HÁM;- çB iÈB i`QÈ+ M;QÌB GB m L?` GQM;- ç
GQM; bQ T?K- T?B M M;QÌB ;B9T i ¬K M¨M;- ç•v H¨ hB m okX ô

GB m L?` GQM; bYM; b®i K°i +?9i- iB T M?"M hB m ok iW æQÌM; h K- i`QM; HÁM;
?„M +¦ w iS ;bX

æQÌM; h K tQ v M;QÌB çB iÈB i`QÈ+ K†i ;½ i`mM; MB M ?²M bQ- K†i ç®B K†i M?b
M?Q i H¨K çQÊ+- KÌB M;QÆB tBM H¶B bQ T?KX ô

oW M¦B tQM;- ?„M HB M tm'i ?B M Î i`mM; QÆM;- b m ç¦ KÈB ?QÈM; K†i p T?Q
+?d ç¢QX ô

æQÌM; h K tm'i ?B M- `®i +m°+ F?B M €M? K„i æ¢B bQ i`Î M M M?m ?Q¨ i? K p¨B
M¦B, L;QÆB i`QM; bU €T +? iW i`¼M; HU+ +O o¬ *U+ +?¢v #° pÁM; [m M?- i`¼M
F?¬M; çQÊ+ bY /KM; ?²M HU+ +MM; ?²M FoX ô

*?¶ h`B m o¬ *U+ çSM; +?QM? H¨ i`mM; i•K +O b•M ?m'M Hmv M- #^M; p¨Q i?U+ H
H9+ +¦ i? ç2K i`¼M; HU+ F?®M; +? +O KbM? KÎ `°M; i`QM; T?¢K pB i? Q i`QÌM
T?Q h`B m o¬ *U+- ô h`B m bQ T?K- ç½ T?B M M;¨B `²B- tBM +'T +?Q i i`¼M; HU

h`B m o¬ *U+ KdK +QÌB- ;"i ;"i ç–m p T?Q æQÌM; h KX Eo M,M; i,M; +QÌM; i`¼M
F?¬M; i? ?ÆM çQÊ+ i`¼M; HU+ F?®M; +? M?QM; H'v i?U+ HU+ +O ?„M #•v ;BÌ
HU+ i,M; ;'T KQÌBX

æ i K ?²M ?Q¨M +O h`B m o¬ *U+ b€M; H M- i`¼M; HU+ ;'T b€m H–M i`U+ iB T `A

æQÌM; h K ç°i M?B M iB M H M- ;„i ; Q ¬K H'v i?•M i? æ¢B aQ- H¨K +?Q i•K HBM
H•K p¨Q `mM `˜vX

@ æQÊ+- çQÊ+- çQÊ+- +?Q /M M; v H"T iS+ +? i çB- +ª +m°+ çÌB L;¼+ hB m *QÆ
T?Q X *QM i` B-` ` +¦ K°i çS +QM i` B- ? ? ? ? ? ? ? XX

h`QM; iB M; +QÌB HÈM- b„+ K†i æ¢B aQ +?Êi #B M i?¨M? K°i KªM? i€B M?Êi- iB
[m¨M; [m¢+- iW iW M?Ä /–MX h?•M i? æ¢B aQ +kM; iW iW v m /–M- M;½ p¨Q H²M;

æQÌM; h K [m€ bÊ ?½B- p°B p¨M; ¬K H'v æ¢B aQ- 'M K°i i v H M H²M; M;U+ ?„MX

J°i çÌB ç m F?´- `®i +m°+ +kM; ç¢i çQÊ+ M;mv M p¼M;- H¨K æ¢B aQ iW i`QM; ç m
+U+ ç°X L°B i•K m m˜M M?B m M,K M v- i¢B K°i F?„+ M¨v ç•v +kM; ç½ ?Q¨M iQ¨M
v m Èi +O ?„M `®i +m°+ +kM; F?¬M; +?`m M´B- H"T iS+ pÐ ` X aBM? K M? HU+
#Ì- F?¬M; M;WM; i`¬B çBX

@ "

æQÌM; h K FBM? ?¬ K°i iB M;X

æ¢B aQ /U ?ŠM p¨Q H²M; M;U+ ?„M- ç½ H¨ ?ÆB i?Î KQM; K M?,

@ hB m h K -+ªK ÆM -+ªK ÆM M;QÆBX hmv ``^M; -i ç½ ç M H9+ ` X çB
p"v -i i?"ibU F?¬M; + K HÁM; :B9T i ;B i "d "d æ¬M;X æ•v H¨ M;mv M p
+O i X

@ E?¬M;- bQ T?K- M;¨B b) F?¬M; +? i ç•m- M;¨B b) F?¬M; +? iX

ob [m€ F?˜M +'T- ?„M i?"K +?Q ç½ tQM; ?¬ H¢B M?Q i`QÈ+X •M? K„i æQÌM; h K i?
i`ÁM; K„i ?„M ç½ ?Q¨M iQ¨M #B M i?¨M? K¨m t M? i?ŠKX L°B i•K m m˜M +MM; pÈ
iQ¨M pÐ i M- M m H¨ M;QÌB #bM? i?QÌM;- #'i Hm"M H¨ B ?ŠM +kM; T?ªB +? iX L
pW M?"M ?„M H¨K +? -[m€ ;®B i`QÈ+ K†i ?„M- H¨ K°i p` i?–MX

>ªB h?–M HU+ F?´M; H² ;B®M; M?Q H¨ i?Ov i`B m /•M; H M p"v- M?€v K„i ç½ # Q
aQ p¨Q i`QM;X >ÆM M[ - i?–M HU+ +ÁM M;QM; ç°M; i`QM; +Æ i? ?„M- H¨K +?Q
aQ i`QM; F?QªM? F?„+ iQ¨M #° M;WM; H¢B ? i- F?¬M; +¦ #'i F€ #B M ?¦ ;b- +kM
iB bBM? K M? +m®B +MM; +O æ¢B aQX

@ h imv i ç®B b) F?¬M; ç #'i +S i?S ;b +¦ i? +QÈB çB bBM? K M? +O M;¨BX

h? M? •K æQÌM; h K i`¨M ç–v w FB M ç`M?- M?'M K¢M? iWM; +?[K°iX

>ªB h?–M h?–M GU+ #„i ç–m iB M p¨Q i`QM; i?•M i? æ¢B aQ- K¶B K°i T?•M i?–M
F?®M; +? tªQ /B m- i`Î M M +U+ F€ M?m ?Á - F?B h?–M HU+ ?Q¨M iQ¨M /mM; ?ÊT
K†i +O æQÌM; h K +kM; i`Î M M i`–K i`¼M; ?ŠM H MX h•K K¢+? F?¬M; i? M;?B
M?[M; #° T?"M v m Èi M?'i i`QM; +Æ i? +QM M;QÌBX L m ?„M Km®M +QÈT H¢B
ç`M? T?ªB i`Ê ;B9T æ¢B aQ T?K+ ?²B H¢B i•K K¢+?X h•K K¢+? æ¢B aQ #ÎB pb /Q
iK [m€ M?B m M M ç½ i`Î M M +U+ F€ v m Èi- H9+ M¨v imv ``^M; iK+ F?Q ç½ iB m i
K¢+? H¢B +U+ F€ M;?B K i`¼M;X

J°i iB M; p M; p¼M;- >ªB h?–M i?–M i` M; ç½ tm'i ?B M i` M M;QÌB æQÌM; h KX o
+O æ¢B aQ- ?„M ç½ H¨ iQ¨M HU+ SM; T?¦X >„M F?¬M; i? +¦ +?9i M¨Q K¢Q ?B K-
i?Ä M?'i ç F?¬B T?K+ H¢B i•K K¢+? +O æ¢B aQX

>ªB h?–M h?–M GU+ +?"K `½B `9i p - æQÌM; h K #„i ç–m ç2K bBM? K M? HU+ iB
çQ p¨Q +Æ i? æ¢B aQX *MM; H9+ ç¦- ?„M M•M; çMB T?ªB KbM? H M- ç†i i v H
M;¦M i v ?Q H M K°i +€B- K°i /ÁM; K€m FBK b„+ ç½ iW iW +?ªv ` X æ€K K€m FB
M¨Q H½M; T?Q- çQÊ+ æQÌM; h K i"T i`mM; M;QM; iK H¢B- iW iW +?ªv p¨Q i`QM; K
+O >ªB h?–M h?–M GU+- iW iW +?ªv p T?Q i•K K¢+? æ¢B aQX

"° >ªB h?–M h?–M h` M; +O æQÌM; h K +¦ K°i #° T?"M H¨ /Q >²M +®i G K L;•M >Q
?¦ i?¨M?- M?QM; K€m i`QM; çMB T?ªB æQÌM; h K +kM; +ÁM ˜M +?S M,M; HU+ +O

tQÆM; çMB T?ªB- GY `WM; i?B m #'i i"M- :B¦ tm•M i?´B K¼+ H¢BX a m F?B ?²M
æQÌM; h K +?ŠM; M?[M; F?¬M; +¦ bmv v m- M;QÊ+ H¢B +ÁM i?2Q i?•M i? iB M ?
+QÌM; i? K `'i M?B mX "ÎB p"v- K€m iW çMB T?ªB +O ?„M F?¬M; +–M T?ªB M¦B
i?QÆM; +?Q #ªQX æ¦ +?QM? H¨ K€m +O i?–M X

>B m HU+ K€m +O i?–M H¨ p¬ +MM; +QÌM; ç¢B- M m /QÈB ibM? ?m®M; #bM? i?Q
M¨v- i?•M i? +O ?„M +?d bÊ F?¬M; i? i?W M?"M çQÊ+ M,M; HQÊM; F?´M; H² F
H9+ M¨v +¦ æQÌM; h K Î ç•v /MM; >ªB h?–M h?–M GU+ çB m ?Á - +,M #ªM H¨ F?¬M;
M¨vX æQÌM; h K çQ >ªB h?–M h?–M GU+ p¨Q +Æ i? æ¢B aQ- H¨K +?Q K¶B çB K
KÎ ` - /mM; M?"T ?Q¨M iQ¨M p¨Q +Æ i? æ¢B aQX h'i +ª M?[M; #B M ?¦ i`QM; +Æ
MB K +O æQÌM; h K F?®M; +? X

æQÌM; h K /MM; T?QÆM; T?€T p¬ +MM; çÆM ;BªM i`U+ iB T M?QM; +U+ F€ ?[m
?mv i K¢+? æ¢B aQ #` T?€ pÐ [m€ H•m- ?„M i`QÈ+ iB M /MM; i?–M HU+ +O KbM
i¢K i?ÌB- ;„M Î ? B ç–m çQ¢M i•K K¢+? #` T?€ ?Ov +O æ¢B aQ- H¨K +?Q ?mv i K
+O ?„M K¨ HQm +?mv MX .QÈB bU i?9+ /K+ +O ?„M- bBM? K M? HU+ +O æ¢B
?Q¢iX

.QÈB bU #´ i`Ê +O i?–M HU+- bBM? K M? HU+ F?´M; H² +O æQÌM; h K +kM; iW
K¢+? æ¢B aQ /QÈB bU ;B€K b€i +?†i +?) +O æQÌM; h K #„i ç–m iW iW bBM? i`QÎ

.QÈB ibM? ?m®M; ?B M i¢B- æQÌM; h K +¦ i? M¦B H¨ i"M ? i bS+ i`Ê HU+- ;B9T æ
FBM? K¢+? iQ¨M i?•M +O ?„M- ç2K M,M; HQÊM; ~M +?S i`QM; K€m +O ?„M iW i
+O >ªB h?–M h?–M GU+ M?m ?Á - ?Q¨M iQ¨M /mM; M?"T p¨Q i`QM; FBM? K¢+? +

Zm€ i`bM? M¨v imv i ç®B H¨ p¬ +MM; +~M i?"M K¨ H¢B `'i ;B M M M- +?Q /M ?B
h?–M- M?QM; pšM H¨ p¬ +MM; +~M i?"MX

am®i MY + M? ;BÌ- ç¢B bªM? M;?` bU ?Q¨M iQ¨M H†M; M;„i- K¼B M;QÌB ç m `'i F

_®i +m°+- F?B H K [m M; i` M i v æQÌM; h K +?"K `½B i?m HB K H¢B- æ¢B aQ ç½
KÎ ? B K„i- b„+ K†i ?„M ç½ K°i H–M M[i`Î M M ?²M; M?m"MX

*ªK ;B€+ i?Q i?€B H M i`¨M i¢B K¶B M;¦+ M;€+? +O i?•M i? - æ¢B aQ `ä `¨M; +ªK
KbM? K K / Q ?ÆM bQ pÈB i`QÈ+ F?¬M; #B i# Q M?B m H–M- M; v +ª ?²M HU+ +k

æQÌM; h K ;B9T çÐ æ¢B aQ çSM; H M- M;,M F?¬M; +?Q ?„M M¦B ;b,

@ " - M;¨B H9+ M¨v F?¬M; M M M¦B ;b +ªX *ªK t9+ +kM; F?¬M; M M FQ+? ç°M;- M;
K B i?•M i? M;¨B b) ?Q¨M iQ¨M F?¬B T?K+ H¢BX hÈB H9+ ç¦- ? B +? +QM +?9M;

L?bM €M? K„i i`¨M M;"T [m M; K M; i?•M i?B i +O æQÌM; h K- æ¢B aQ KdK +QÌB
+MM; hB m ok p°B p¨M; iB M H M çÐ ?„M- æQÌM; h K çQ æ¢B aQ ` ç M ç¢B bªM;-
i? æ¢B aQ ç½ F?¬M; +¦ p'M ç ;b M[- ?ÆM M[?„M +kM; +ÁM HQm H¢B K°i iB i?
p¢M M?'i M m +¦ #B M ?¦ ;b- ?„M +kM; +¦ i? M; v H"T iS+ +?¢v ç M # M +¢M? æ
+?Q i? `ÌB F?ÄB MÆB M¨vX hmv `^M; :B G,M; [m M ç½ #` T?€- M?QM; +¦ M?B
M?'i H¨ h?B M L?"M hmv i ç½ +?¢v i?Q€i FB - i?Ov +?mM; ;B®M; M?Q K°i +€B ; B
h KX

æQÌM; >¢Q p¶ p¶ #ª p B +QM i` B,

@ E?¬M; +¦ pB + ;b H¨ i®i `²BX L;QÆB +kM; çWM; [m€ HQ H„M;X

æQÌM; h K H†M; v M ;"i ;"i ç–mX hmv i ",M; iB M ç M- KÌB æQÌM; h K H M M;²B i¢
h K +kM; F?¬M; +¦ F?€+? F?Q- i`U+ iB T M;²B tm®M;- b m F?B i`Î i?¨M? i?–M `²B-
i? v ç´B- i`QM; h?B M æ'm æ Zm®+- imv i ç®B F?¬M; +¦ B +¦ ç` p` + Q ?ÆMX >
F i i?9+- ç` p` +O ?„M i`QM; HÁM; i'i +ª ç¢B [m•M h?B M æ'm æ Zm®+ H¨ imv
hmv i ",M; H¨K +kM; F?¬M; +¦ ;b F?¬M; ´M- H9+ M¨v K¨ F?B K i®M [m€ KS+ M;QÊ-

hmv i ",M; i?"K +?Q +kM; F?¬M; +¦ M;²B tm®M;- +?d çSM; # M +¢M? æQÌM; h K-
?„M +kM; i`¨M ç–v p FB m M;¢QX G9+ M¨v i`QM; HÁM; ?„M- ç½ t2K +?mv M #€B

+?mv M K v K„M M?'i i`QM; +m°+ çÌB +O ?„MX

æQÌM; h K M¦B,

@ oW `²B i çm´B ;B i h?B M L?"M hmv i- M?QM; +?"K K'i K°i #QÈ+- F?¬M; ibK ç
i X _'i F€ H¢- M¨M; i +MM; pÈB K'v ;½ S?QM; >¨Q æ'm G ;B®M; M?Q H¨ i M #B M
i /MM; i?–M MB K ç ibK- +kM; F?¬M; T?€i ?B M çQÊ+ #¼M ?¼X "'i [m€- M¦B M?
i i¼ i`'M Î ç•v- M¨M; i +kM; F?¬M; i? M´B T?QM; # çQÊ+ ;bX " ?¢- F iB T M;¨

hmv i ",M; M¦B,

@ aQ T?K- H9+ M¨v +?9M; i ç½ +¬M; T?€ çQÊ+ :B G,M; Zm M- +¦ i? M¦B H¨ +€M
ç½ #` +?9M; i KÎ ` -[m M i`¼M; ?ÆM M[+?QM? H¨- +?9M; i ?–m M?Q ç½ iB m /
+O oä >²M æ Zm®+X "¼M ?¼ +¦ Km®M T?ªM F?€M; H¢B +kM; H¨ p¬ +MM; F?¦ F
/M b Q +kM; iQ+? Hkv i?•K ?"m- i +?Q `^M; +kM; F?¬M; M M M¦M; p°BX æ¢B [m•M
p"v- pšM H¨ Î i`QM; H m i`¢B K¨M i`ÌB +?B m ç'iX h ç`M? ç +?Q ç¢B [m•M Î H¢B i`
H¢B p¨B M;¨v- b m ç¦ i`U+ iB T çB m ç M # M T?Q hBM? G ç [m®+ K°i +?B [m•M
?¶ i`Ê #¼M ?¼ ;B€T +¬M; ç€K [m•M oä >²M æ Zm®+ ç M; T?ÁM; i?O # M FB X æ
G ç [m®+ +kM; ç½ T?€ [m M i?¨M? +¬M;- ? B MQÈ+ +?9M; i b) QÈ+ ç`M? K°i ç`
ç°B ? B MQÈ+ H¢B- H'v i? iB M #BM? M?Q b'K bûi ?Q¨M iQ¨M T?€ ?Ov iQ¨M #° oä
?"m ?Q¢MX

L;?2 M?[M; HÌB hmv i ",M; M¦B- M?[M; M;QÌB Î ç•v F?¬M; F?ÄB ;"i ;"i ç–m- ç•v H¨
?Q¨M iQ¨M F?¬M; ç H¢B +?Q oä >²M æ Zm®+ #'i +S M;mv +Æ ;bX hBM? G æ [m
p"i +¦ i?U+ HU+ +QÌM; ?½M M?Q æQÌM; h K p"v- M m +¦ çQÊ+ h?B M æ'm æ Zm®
ç¢B ç [m®+ ?ÊT [m•M H¢B- M?'i i?ÌB T?€i ç°M; +¬M; FQ+?- oä >²M æ Zm®+ [mª
?°BX æ²M; i?ÌB +kM; +¦ i? HÊB /KM; +Æ ?°B M¨v- ?Q¨M iQ¨M iB m /B i ç€K [m•M
M;,M +ªM # M T?Q hBM? G ç [m®+- /Q ç¦ H¢B +¨M; H¨K bmv v m i?U+ HU+ +?d
i? K K°i T?–M M[X >²B +?B M i` M? b m M¨v ç½ F?¬M; +ÁM ;b ç€M; M¦B M[X

æQÌM; h K ;"i ;"i ç–m M¦B,

@ o"v +S i?2Q w +O # ?¢ K¨ H¨K çBX o T?–M iB T pB M +?Q hBM? G ç [m®+- ç
+?9M; i - +MM; pÈB æQÌM; :B [m•M çB çB- +Y i? K p¨B p` +QÌM; ;Bª çB M[X L?B
i®iX

•M? K„i hmv i ",M; M?'i i?ÌB çªQ p T?Q ç€K +QÌM; ;Bª ç M; çSM; i`QM; bªM? M;?

@ E?¬M; #B i +€+ p` iB M #®B +¦ M;mv M w ? v F?¬M;\

J¼B M;QÌB +Æ ?² ç²M; i?ÌB M¦B,

@ sBM ç # ?¢ T?•M T?¦X

æQÌM; h K KdK +QÌB M¦B,

@ L¨v- i t2K +?d +–M K°i KbM? H½Q [m€B p"i M?"M H½M? i`€+? M?B K M¨v H¨ ç
p¨Q /Q M? ç` T?ÁM; i?O +O ç®B T?QÆM;- bY /KM; F`+? ç°+ +O ?„M K°i H–M M[

æ°+ *¬ "€+ iS+ ;B"M M¦B,

@ hB m h K- M;QÆB +® w ;B m +Êi i T?ªB F?¬M;\ h +kM; b) F?¬M; H¨K +?mv M
H) H¢B #„i M;QÆB +MM; çB pÈB i - ç +?MB çQi +?Q i b Q\

hmv i ",M; M¦B,

@ L?Q p–v çB- M?Ì æQÌM; E?B m h¬M; +?O- M;¨B bm'i HoM? i?2Q i`,K i M ç iY >¢
bQ [m•M çQ¨M p¨ æQÌM; :B Zm•M çB iB T pB M- M?Q i? M¨Q\

æQÌM; E?B m ;"i ;"i ç–m- M¦B,

@ hm•M K M?X

æQÌM; h K M¦B,

@ æ€B G½Q æ¢B +MM; pÈB h`9+ h? M?- J”T J¢T +kM; M MçB i?2Q çBX L?Q p”v +
K°i +?9iX " ?¢- F?¬M; #B i M;QÆB +¦ #B i F?¬M;- æ¢B + æ€B J°+ "¢+? +O i - +
G æ Zm®+ ç¦X

hmv i ",M; +ª FBM?- M?bM p T?Q æ€B J°+ "¢+?- H¢B M?bM H¢B €M? K„i ç–v ?¨
HÁM; ?ÆB +,M; i?ŠM;- ç½ ?B m çQÊ+ +?9i w iS ;b ç¦X

æ€B J°+ "¢+? +¦ +?9i +ªK FQ+? HB + M?bM æQÌM; h K K°i +€B- M¦B,

@ h®i H„K- +?9M; i b) çB i?2Q æQÌM; E?B m iB M #®B p”vX

æQÌM; E?B m M¦B,

@ E?¬M; M M i`b ?Q½M- ?¬K M v [m•M i +kM; F?¬M; +¦ #` i´M i?QÆM; ;b- M;¨v
bÈK ;BªB [mv i K°i +?9i- +kM; bÈK ?Q¨M iQ¨M iB m /B i iQ¨M #° oä >²M æ Zm®+X

a€M; bÈK ?¬K b m- /QÈB bU /šM ç–m +O æQÌM; E?B m- /šM i?2Q æ€B J°+ "¢+?-
hm'M p¨ K°i ç€K +QÌM; ;Bª- iQ¨M #° ?²M bQ ç iY +O h?'i "ªQ GQm Gv h¬M;- M;Q¢
? B p` S?QM; >¨Q æ'm G ` - iQ¨M #° ?²M bQ [m•M çQ¨M- K°i p¢M æQÌM; :B Zm•M
`^M; i´M; b® +kM; F?¬M; ç M ? B p¢M- M?QM; K°i +?B ç¢B [m•M M¨v +¦ i? M¦B H¨
iQ¨M #° i`,K p¢M ç¢B [m•M h?B M æ'm æ Zm®+X .QÈB bU /šM ç–m +O #®M p` S
[m•M M¨v ?Q¨M iQ¨M +¦ i? +?®M; H¢B iQ¨M #° >²M bQ [m•M çQ¨M +O oä >²M æ Z
;B M?”T p¨Q T?Q hBM? G ç [m®+ # M FB - ibM? ?m®M; i` M +?B M i`QÌM; iU M

J¨ # M T?Q :B G,M; Zm M # M M¨v- hmv i ",M; ?¢ H M? +?Q iQ¨M [m•M M;?d M;Æ
h?ÌB ;B M im +?dM? /U ç`M? FûQ /¨B KQÌB M;¨v- /U i?2Q F ?Q¢+? +O hmv i ",M
æ'm æ Zm®+ ç¢B [m•M #„i ç–m i`B M F? B ?¨M? ç°M;- [mûi b¢+? iQ¨M #° +€+ i?
+?mM; [m M? +ÁM b¦i H¢B- +?m˜M #` +?Q +?¶ ?ÊT #BM? +O ? B ç¢B ç [m®+X

L?QM; K¨- i?ÌB ;B M +?d KÈB i`¬B [m çQÊ+ # M;¨v- ç°i M?B M ç½ tm'i ?B M #B

@ "€Q

h`QM; M;?` bU ç¢B bªM;- hmv i ",M; ç M; M;²B +MM; æQÌM; h K- Zm GQM; M;mv M
?¨M? T?•M +?B F ?Q¢+? iB M +¬M;X GQM? HB M H¢+ ç°i M?B M p°B p½ +?¢v p¨

hmv i ",M; M?Qm K¨v,

@ *?mv M ;b K¨ FBM? ?QªM; M?Q i? \

h M HQM? HB M H¢+ i`QÈ+ iB M HB + K„i M?bM æQÌM; h K K°i +€B- ç®B pÈB #'i
+O h?B M æ'm æ Zm®+- +¦ i? ç M ;–M K¨ +?B K M;QÐM; p` >ªB h?–M æ¢B L?•
[m M; HÈM M?'iX

@ >²B #˜K # ?¢- K°i ç°B M?•M K½ +O oä >²M æ Zm®+ ç¢B [m•M ç M; ?QÈM; p T
ç MX

@ *€B ;b\

hmv i ",M; FBM? M;¢+ M¦B,

@ "¼M ?¼ ç M ç•v ibK +€B +? i ? v b Q\ L?•M b® F?QªM; # Q M?B m\ *ÁM # Q H•

@ >²B #˜K # ?¢- #BM? HU+ ç®B T?QÆM; ç¢B F?€B F?¬M; ç M KQÌB p¢M- M?bM
ç°B +O oä >²M æ Zm®+ M;¨v ç¦ #` +?9M; i ç€M? T?ªB ç¨Q i˜mX "¼M ?¼ çB pÈB
K m- +ÁM +€+? :B G,M; Zm M ?ÆM i`,K /†K- KK+ iB m ç9M; H¨ ?QÈM; p T?Q +?

æQÌM; h K çSM; H M- M?Qm K¨v M¦B,

@ h?B M L?”M hmv i\

L;Q¢B i`W h?B M L?”M hmv i ` - ?„M F?¬M; M;?o ` +€B ;b +¦ i? F?B M +?Q ç€K
Zm®+ [m v i`Î H¢B :B G,M; Zm MX

Zm GQM; L;mv M bQ€B KdK +QÌB- M¦B,

@ >ªB h?–M JB M ?¢- +¦ H) H¨ #¼M ?¼ +® ibM? ç M ç ç–m ?¨M; K¨ i?¬BX

æQÌM; h K M¦B,

@ "'i Hm"M M?Q i? M¨Q- +?9M; i +kM; H M i` M i?¨M? t2K b QX L m H¨ ç€K [m•M
?¨M; i?b iQM? F?ª i?B `'i + QX L?QM; K¨ H–M M¨v H¢B ç M ;–M KQÌB p¢M M;QÌB-
i`QÈ+ ç½ ç¨Q i˜m F?ÄB :B G,M; Zm MX

æ€K M;QÌB `'i M? M? ç½ çB H M ç–m iQÌM; :B G,M; Zm MX :B G,M; [m M +?O v
p T?Q h?B M æ'm æ Zm®+- +?Q M M iQÌM; i?¨M? # M T?Q oä >²M æ Zm®+ +k
M FB - #'i[m€ +kM; Qi M?'i H¨ +¦ F?ª M,M; T?ÁM; M;U +O K°i iÁ i?¨M? #bM? i
+QÌM; ;Bª +O h?B M æ'm æ Zm®+ ç½ çB H M ç M ç–m iQÌM;- +kM; ç½ +?SM; FB
>²M æ Zm®+ ç M; +?"K `½B iB T +"MX

*?d +–M M?bM +kM; +¦ i? i?'v- ç°B M;k ç€K [m•M oä >²M æ Zm®+ M¨v ç°B ?bM
+kM; +?d H¨ K°i ç¢Q [m•M ¬ ?ÊT- H¢B F?¬M; +¦ F?Q i? ;bX æWM; M¦B H¨ i`QM; :B
h?B M æ'm æ Zm®+ i`'M i?O- +?Q /M +?d +¦ ? B # p¢M [m•M #bM? i?QÌM;- +?d
F?¬M; i? +¬M; T?€ çQÊ+X

Zm GQM; L;mv M bQ€B ? ? +QÌB- M¦B,

@ s2K ` i çQ€M F?¬M; b B- #¼M ?¼ ?ŠM H¨ ç M ç•v ç ç–m ?¨M; +?9M; i `²BX

@ L;QÆB F?¬M; bÊ ?€ iQ KB M; ;B¦ p¨Q H¢M? #KM; b Q\

L; v F?B HÌB M¦B +O Zm GQM; L;mv M bQ€B +ÁM +?Q /Si- K°i i? M? •K H¢M? M?
p M; H M i` M ç–m iQÌM; +O :B G,M; Zm MX L;?2 çQÊ+ •K i? M? ç¦- M;QÌB F?€+
M?QM; æQÌM; h K i?b H¢B ç¢B #B M b„+ K†iX > B ç¢B [m M; K M; FBK b„+ iW i`Q
` X

*?d i?'v iW i`QM; ç€K i¨M [m•M +O oä >²M æ Zm®+ FB ç°i M?B M #„M ` ? B ç¢Q
ªM? +kM; F?¬M; # v p T?Q :B G,M; Zm M- K¨ H¨ # v i?ŠM; H M i`ÌB + QX J¨m b„+
pb +€+ M¨M; # v H M K¨ T?€i bBM? #B M ?¦ - T?•M MY H¨ K¨m ?²M; FB - T?•M MY
H M i` M :B G,M; Zm M p¬ +MM; [m, /`X

h? M? •K H¢M? M?Q #,M; FB H¢B K°i H–M M[p M; H M,

@ æQÌM; h K- ` ç•v +?`m +? i çBX

L;QÌB F?€+ +ÁM +¦ H) M?bM i?'v F?¬M; `ä- M?QM; æQÌM; h K H¢B M?bM i?'v `ä `¨
T?B m T?M i`QM; F?¬M; i`mM;- T?¦M; i?Q+? ` [m M; K M; K¨m çÄ `U+ HY +?B m
T?ªB ?ÄB +?QM? H¨ h?B M aS *?B h?–M h?B M L?"M hmv iX G9+ M¨v #° h?B M a
?Q¨M iQ¨M F?¬B T?K+X a„+ K†i H¢M? HMM; M?bM p T?Q ?„MX J¨ çSM; # M +¢M
M[M?•M iQ¨M i?•M # Q T?O i`QM; #° ;B€T i`K T?¦M; i?Q+? [m M; K M; K¨m iQK
iQK- iQÈM; K¢Q ? ibS+ /[iÊMX S?¦M; i?Q+? i? K i?–M MB K- æQÌM; h K KÈB +¦ i
?bM? /€M; +O M;QÌB FB - `ä `¨M; +?QM? H¨ L[?Q¨M; +O oä >²M æ Zm®+ "d "d
T?ªB H¨ G a€i h?–M "d "d æ¬M;X

jjkX *?QÆM; jjy , h?B M aS *MM; G a€i

Zm M; ?Q K¨m H K +?Êi H†M; v M tm'i ?B M- [m v tmM; [m M? i?•M i? æQÌM; h
iQ¨M #° :B G,M; Zm M M?Q i`QÈ+ +?Êi #B M i?¨M? K°i i? ;BÈB K¨m H K M?¢i- K
iQK bšK p¨ çÄ p¨M; i` M #–m i`ÌB ç˜v HmB çBX h?•M i? æQÌM; h K +kM; ç½ # v `
tm'i ?B M ;B[F?¬M; i`mM;X

h¢B b Q H¢B +¦ i? M?Q p"v\ æ¢B M½Q æQÌM; h K +¦ +?9i i`®M; `¶M;- M;mv M #ª
i`QM; bU F?®M; +? +O ?„M- M?QM; ?„M i? M¨Q +kM; F?¬M; M;?o ç M b) tm'i ?B

æ9M; p”v- F?¬M; ç M KQÌB p¢M i¨M [m•M +O oä >²M æ Zm®+ FB F?¬M; ç€M; F +
?B M i`QÈ+ K†i ?„M G a€i h?–M "d "d æ¬M; +MM; pÈB h?B M aS *?B h?–M h?B M
i? çªQ çB M iQ¨M #° ç¢B [m•M +O h?B M æ'm æ Zm®+X

hQÈM; K¢Q +O "d "d æ¬M; #B M ?¦ i?”i HÈM- M¨M; i`QÈ+ FB H¨ K°i K„ M?•M im
[mw- +?Q /M H¨ ç`+? M?•M- M?QM; æQÌM; h K +kM; F?¬M; F?ÄB F?¬M; i?W M?”
imv i ç®B H¨ M[M?•M + Q [mw M?'i i?B M ?¢X L?QM; K¨- ;BÌ F?„+ M¨v- i` M M;QÌ
+?d H¨ F?Q +?'i i¨ €+ K½M? HB i K¨ i?¬BX .MM; K'v +?[K†i KkB ?mM; iÊM K¨ ?b
ç®B F?¬M; b BX E?m¬M K†i K¨m t M? M M? €+ +MM; pÈB €Q ;B€T K¨m iQK bšK ?
h` M # K†i #° F?ªB ;B€T +O M¨M;- MÆB M¨Q +kM; iQ€i` K°i H¨M F?bB pK K¨m i
i¨ €+ K½M? HB iX hW ? B # M HQM; M¨M;- K¼+ ` #®M i? M? HB K ç Q /¨BX

L?QM; K¨- F?¬M; +–M T?ªB M¦B- "d "d æ¬M; ?B M i¢B +kM; F?¬M; T?ªB H¨ "d "d æ
M¨M; K†+ /M i`¨M M;"T bU i¨ €+- M?QM; M,M; HQÊM; # ç°M; i?–M +'T imv i ç®B
æQÌM; h K T?€i ?B M +kM; +?QM? M,M; HU+ +O M¨M; KÈB +¦ i? M;,M +ªM çQÊ+
iQ¨M +?2 ç”v ?ÆB i?Î +O M¨M; p¨ h?B M L?”M hmv iX

L?bM "d "d æ¬M;- æQÌM; h K i`–K ;B¼M;,

@ " M;¨v i`QÈ+- M;QÆB +kM; ç½ i`Î H¢B `²B ç9M; F?¬M;\

"d "d æ¬M; +QÌB H¢M?,

@ hB m iY- F?¬M; M;Ì b Q\ E?¬M; +?d H¨ M;QÆB p¨ M¨M; +¦ i? i`Î i?¨M? i?–M- i
p` +O G a€i h?–MX Zm€ i`bM? i`mv M i?W +O +€+ M;QÆB M m bQ b€M? pÈB i
M?B mX ob ç iB T M?”M i`mv M i?W +O G a€i h?–M- i T?ªB /MM; ? i ? B KQÆ
H) M;QÆB +?Q iWM; iU ?ÄB- pb b Q M; v +ª h?B M æ¢Q GQm Î oä >²M æB M +¦ ç`
/€K / /¨M; çKM; ç M i ? v b Q\ æ¦ H¨ #ÎB pb ?„M +ªK ;B€+ çQÊ+ i?–M +'T ?ÆB i?Î
F?¬M; T?ªB /Q i ç M; iB T M?”M F?ªQ ?¢+? i`mv M i?W G a€i h?–M- M M M;QÆ
HU+ +O i v m M?Q p”v- M;QÆB +¦ i? / /¨M; ç€M? #¢B çQÊ+ i X æWM; [m M- i +
pä ?²M 5 >B M i¢B- i `®i +m°+ +kM; ç½ ?Q¨M i?¨M? [m€ i`bM? i`mv M i?W G a
M?”M i`mv M i?W - i ç½ +¦ i?U+ HU+ çdM? T?QM; æ'm H - bQM; bBM? pä ?²MX *?
[m•M çQ¨M +O i i?b b Q +?S\ >B M i¢B i ç½ i`Î H¢B `²B- æ'm G æ¢B GK+- iW M

æQÌM; h K H¢M? HMM; M?bM "d "d æ¬M;,

@ L;QÆB ,M iQ M¦B HÈM M?Q p”v- F?¬M; bÊ ?€ iQ KB M; ;B¦ p¨Q H¢M? #KM; ? v b

"d "d æ¬M; +'i iB M; +QÌB- MK +QÌB +O M¨M; ? i bS+ #ûM M?¼M- p M; p¼M; i`Q
K°i +ªK ;B€+ +U+ F€ F?¦ +?`mX *?Q /M H¨ >ªB h?–M HoM? pU+ K¨ æQÌM; h K T?¦
+QÌB +O M¨M; H¨K +?Q b¦M; ;B¦ M´B H M F`+? HB iX

@ æQÌM; h K- ç M H9+ M¨v K¨ M;QÆB +ÁM HÈM ;B¼M; M?Q p”v b Q\ æ9M; p”v- [m
i? ? i` - i i?W M?”M M;QÆB imv i ç®B H¨ +U+ F€ tm'i b„+X h?”K +?Q M; v +ª +
i?W h?B M aS *?B h?–M +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O +O M;QÆBX L?QM; ?B M
T?ªB +?d K°i KbM? M¨M;- +ÁM +¦ i M[X *?Q /M H¨ K°i +?¼B K°i- M;QÆB imv i ç®B
i - çWM; M¦B H¨ ç®B K†i ç²M; i?ÌB bQM; i?–M M?Q p”vX >B M i¢B M;QÆB +ÁM +¦
M;¨v ;B¶ +O M;QÆBX L;QÆB M¦B +?QM? t€+- # M;¨v i`QÈ+ i ç½ ç M ç•v `²BX æ€
#Ä HÐ i`¨M; ç¢B +?B M FB - ç +€+ M;QÆB +?B K çQÊ+ Qm i? X *?d pb ç hB m h
i? - ;B9T M¨M; F?¬B T?K+ i?U+ HU+- i KÈB i¢K i?ÌB ˜M M?šM # M;¨vX

æQÌM; h K ç°i M?B M MÎ MK +QÌB,

@ "d "d æ¬M;- ç•v H¨ bU iU iBM +O M;QÆB b Q\ L m M;QÆB iU +?Q `^M; +¦ i? +?
+?Ì # M;¨v +Æ +?S\ s2K ` - i?–M h?B M L?”M hmv i i`–K K†+ bm®i MY M¨v- `®i +m
æQÌM; h K- H¢M? ;B¼M; M¦B,

@ L¦B M?B m p¬ Q+?- "d "d æ¬M;- M;QÆB M?È F„- i ç M #•v ;BÌ +kM; F?¬M; +¦
M;QÆBX h`QÈ+ ? i ;B i æQÌM; h K çB `²B ?½v M¦B- +?mv M ;B[M;QÆB p¨ i b m

"d "d æ¬M; HB + M?bM h?B M L?"M hmv i K°i +€B- ? B K„i M¨M; M?'i i?ÌB #B M i?
K¨m t M? #B + FB - +ÁM +¦ K°i i–M; päM; K¢+ K¨m ç2M- M?bM [m +U+ F€ [m, /`X
iQK bšK iQ HÈM M? M?¨M; tm'i ?B M i`QM; i v M¨M;- +MM; pÈB h?B M L?"M hmv i
H¨K i?¨M? i? iª ?[m- M? M? +?¦M; i€+? ` X

æ®B pÈB æQÌM; h K K¨ M¦B- i'i +ª M?[M; +?mv M M¨v ? i i?ªv tªv ` [m€ M? M?- H
L?"M hmv i F?¬M; i?¨M?- i`QM; HÁM; ?„M K†+ /M +¦ +?9i F?¬M; i?QªB K€B- M?Q
ç wX .M b Q ?„M +kM; ç½ ç H¢B i`QM; HÁM; h?B M L?"M hmv i K°i K–K K¦M; i?
F?¬M; +¦ +€+? M¨Q mv ?B T ç M ?„M- ?ÆM M[-i` M i´M; i? i?U+ HU+- h?B M L?"
ç®B i?O +O ?„MX

L?QM; K¨- "d "d æ¬M; tm'i ?B M- ç½ T?€ ?Q¢B ? i i?ªv K¼B i?SX hmv #B i H¨ ?®B
+?mv M ;b- M?QM; ;BÌ F?„+ M¨v- i`QM; HÁM; ?„M pšM H¨ F?¬M; F?ÄB iQ€i H M K
æ¬M; #` ?„M ç€M? #¢B- æQÌM; h K ç®B pÈB "d "d æ¬M; +kM; +¦ +?9i HÆ H¨X L?'i I
i?¨M? i?–M- iB M ?¨M? çm´B ;B i ?„M- ?„M ç½ t2K h?B M L?"M hmv i H¨ ç®B i?O
æ M H9+ ?„M +?•M +?QM? i`Î i?¨M? >ªB h?–M- æQÌM; h K +kM; F?¬M; t2K "d "d æ
F?B KbM? i?¨M? i?–M +kM; +¦ i? ç€M? #¢B- i`Î i?¨M? mv ?B T +O ?„MX >„M ç½ [
+kM; ;B®M; M?Q ?„M- +MM; H¨ bBM? bBM? pä ?²M- +kM; ç½ bÈK ç¢i ç M +'T #"+ +
æ'm G X L¨M; M?Q i? M¨Q H¢B F?¬M; +¦ w iQÎM; i`Î i?¨M? i?–M +Æ +?S\

L m M¦B M;QÊ+ H¢B- M m M;¨v ç¦ ?„M `QÊi i?2Q ç€M? +? i h?B M L?"M hmv i `²B
Zm M- ibM? ?m®M; i`QÈ+ K„i +kM; b) F?¬M; #` ç°M; M?Q i? X L m ç®B i?O +?d
æQÌM; h K iU ?ÄB Qi M?'i +kM; +¦ F?ª M,M; HB m K¢M;- ?QÆm +? ip i v B +ÁM +
i`QÈ+ K„i H¢B #B M i?¨M? ? B M;QÌBX J°i i?–M ç®B K†i pÈB ? B i?–M- +€B M¨v +
?²M bQ ç®B K†i pÈB ? B ?²M bQ +MM; +'T X

E?¦2 KB M; ?ÆB M? +? H M- æQÌM; h K iQ€i ` K°i iB ;B m +ÊiX " M;¨v i`QÈ+ ?„M
hmv i- +ÁM çO F?ª M,M; ç T?ÁM; h?B M L?"M hmv i iMv i?ÌB +¦ i? T?€i ç°M; +¬
pÈB ?„MX L?QM; ç M H9+ M¨v- ibM? ?m®M; ? B # M ç½ ?Q¨M iQ¨M i? v ç´B- F Kn
KbM?X

h` M ç–m iQÌM; :B G,M; Zm M H9+ M¨v ç½ H¨ K°i KªM? ioM? K`+?X æ€K #BM? bo
i`QM; HÁM; #¼M ?¼- æQÌM; h K imv i ç®B H¨ ?bM? iQÊM; p¬ ç`+?X L?QM; K¨ ç€K
ibM? ?bM? i`QÈ+ K„i ?Q¨M iQ¨M F?¬M; ´MX hW pB + iY [m M; i` M M;QÌB "d "d æ–
M;Y pÈB h?B M aS h?–M GU+ T?€i ` i` M M;QÌB h?B M L?"M hmv i +¦ i? #B i ç
K°i p` i?–MX æQÌM; h K ç®B T?¦ pÈB K°i KbM? h?B M L?"M hmv i ?B M M?B M H¨ I
?B M i¢B ?„M H¢B ç®B K†i pÈB Qi M?'i ? B h?B M L?"M hmv iX G'v K°i ç`+? ? B-
? v b Q\

L; v F?B bU HQ H„M; #„i ç–m # Q T?O i` M :B G,M; Zm M- i`"M +?B M i` M F?¬M;

E ` i v i`QÈ+ F?¬M; M;Ì H¢B H¨ F H'v K°i ç`+? ? B- æQÌM; h KX

G K [m M; +?Êi i?m HB K- i?•M i? æQÌM; h K ç°i M?B M ?QÈM; p T?Q F?¬M; i
i€K +€M? b m HQM; M?€v K„i KÎ `°M;- iQ¨M HU+ pšv ç°M;- i?¬B ç°M; i?•M i? ?„M
iBM? K¨m H K- M?Q çB M t i T?¦M; i?ŠM; ç M T?Q h?B M L?"M hmv i # M i€v i`€
ç2K >ªB h?–M HoM? pU+ T?•M i€M i`QM; M?€v K„i ?Q¨M iQ¨M i?m ;¼M H¢B tmM
M?€v K„i ç¦- i?•M i? ?„M ?Q¨M iQ¨M #` H K [m M; # Q p•v- +,M #ªM H¨ F?¬M; M?
M;QÌB # M i`QM;X

h?B M L?"M hmv i i?'i FBM?- K†+ /M H–M M¨v M¨M; +MM; pÈB "d "d æ¬M; i`Î H¢B
h K- +ªK ;B€+ €T #€+? i`QM; HÁM; M¨M; F?¬M; ? ;BªK #Èi +?9i M¨QX hW i`QÈ+ ç
pÈB æQÌM; h K- M¨M; ç m `ÆB p¨Q ?¢ T?QM;X h?¦B [m2M HQ¢B M¨v H¨K +?Q i•K
M¨M; #` i`¦B #m°+ K¶B F?B ç®B /B M pÈB æQÌM; h K- K¨ M¨M; +kM; F?¬M; +€+? M
h K ç M; ?QÈM; p T?Q KbM? T?€i ç°M; +¬M; FQ+?- i? M? h?B M aS h?€M? EB K
i?ŠM; H M- FBK [m M; K½M? HB i M?Q i?€B /QÆM; MÎ `° ` - #ªM i?•M M¨M; +kM;
K¨m p M; FBK- ç¦M M?"M +¬M; FQ+? +O æQÌM; h KX

æQÌM; h K HU +?¼M T?€i ç°M; +¬M; FQ+? p T?Q h?B M L?"M hmv i iU M?B M

?„M +kM; ;B Q i?O pÈB h?B M L?”M hmv i K’v H–M- ç®B pÈB M,M; HU+ +O M¨M;
/ /¨M; +?B K çQÊ+ i?QÊM; T?QM;X aQ b€M? pÈB +¬M; FQ+? "d "d æ¬M;- ç®B T?
M„K +?„+ T?–M i?„M; ?ÆMX G’v K°i ç`+? ? B- M m F?¬M; +¦ iB M T?€i +? M?•M
F?¬M; +¦ F?ª M,M; M¨Q M[X æ®B K†i pÈB ? B K +QM aQM; i?–M i`¨M ç–v i?–M H
iQ¨M F?¬M; +¦ +?9i iU iBM M¨QX

"d "d æ¬M; +kM; F?¬M; M;?o ç M æQÌM; h K H¢B T?€i ç°M; +¬M; FQ+? M? M? M
M¨M; +kM; F?¬M; +?9i M¨Q #B M ?¦ - i? M? HB K ç Q +U ç¢B H†M; v M ?mv ç°M;X
[m M; i` M #–m i`ÌB H9+ i`QÈ+ M¨M; T?¦M; i?Q+? ` - H9+ M¨v +kM; +MM; pÈB i?
i?ÌB [mûi tm®M;- M?QM; iK i?¨M? K°i i? M? ç Q K¨m iQK F?´M; H²- /¨B ?ÆM i`,K
b m HQM; æQÌM; h KX h’M +¬M; ç T?ÁM; i?O- ç9M; H¨ i?QÊM; b€+? õo•v L;Kv +S

lv ?B T b m HQM; +?Q ç€M? ç M- æQÌM; h K ç½ iÈB i`QÈ+ K†i h?B M L?”M hmv
HU+ h?€B .QÆM; *?•M >Ä [m2M i?m°+- i?–M [m M; i`QM; K„i æQÌM; h K ç¢B T?¦
i? T?¦M; ç M F?¬M; ;b b€M? F`T FB +kM; T?ªB F?B +ÁM +€+? h?B M L?”M hmv i
+QÐM; #S+ /WM; H¢BX S?ªB #B i``^M;- F?B M½v H¨ ?„M bY /KM; iQ¨M HU+ >ªB h’
M¨v ç°i M?B M M;WM; H¢B- F?¬M; F?€+ ;b +?QM? KbM? /MM; iQ¨M HU+ i’M +¬M;
ç°M; K°i i`”M- ?B M M?B M H¨ pW i?W M?”M HU+ ç¢Q K½M? HB i ç€M? p¨QX L?
p”v- ç°M; i€+ +O æQÌM; h K +kM; F?¬M; +¦ MY T?–M i`b i` - pšM M?Q i`QÈ+ ?Q¨M
v- ?Q¨M i?¨M? tQM; F ?Q¢+? +O KbM?X

*?d i?’v #° >ªB h?–M i?–M i` M; i` M M;QÌB ?„M –K –K M´ imM;- [m M; K M; +?¦B
F?ûT H¢BX "ªM i? +O ?„M- €Q ;B€T +MM; >ªB h?–M h K sQ EQ+? M?€v K„i # 1
K°i i? M? >ªB h?–M h K sQ EQ+? i?”i HÈM- H K [m M; K½M? HB i +?Êi #MM; M´ H
FQ+? +O "d "d æ¬M;X

"d "d æ¬M; +?Q iWM; M?bM i?’v K°i FQ+? M¨v +O æQÌM; h K- h?B M L?”M hmv i
[m - M?QM; M¨M; ç M; iQ¨M HU+ T?ÁM; #` +¬M; FQ+? +O æQÌM; h K- H9+ M¨v ç°
F?¬M; i`mM;- i? v ç´B KK+ iB m +¬M; FQ+?- Km®M iB T iK+ H¨K ` T?ªM SM; ;b +k

" M;QÌB ç m H¨ i?–M- i®+ ç° +¬M; FQ+? +¦ i? /MM; ?bM? ªM? æB M [m M; ?Ä i?
i? M¦B- i`QM; +m°+ +?B M ;B[ +€+ i?–M- +ªK ;B€+ +?QM? H¨ [m M i`¼M; M?’i- H
H”T iS+ b) i`ª ;B€ ``i HÈMX

>ªB h?–M h K sQ EQ+? +kM; ç½ ?¦ i?¨M? K¨m i?m–M i9v M?’i- Hm²M; FBK [m M
F?ÄB T?€i- pW H9+ ç¦M çÐ i? M? HB K ç Q F?´M; H² M?Q F? B i?B M T?€ ç` +C
>Q¨M; FBK h K tQ FQ+? ç°M; M?B M [m v i`ÁM K°i pÁM;- i? M? HB K ç Q K¨m iQ
+¬M; FQ+? +QÌM; ?½M +O M¦- ç½ T?¦M; i?ŠM; p T?Q h?B M L?”M hmv iX S?ªB #
hmv i +?d çSM; +€+? æQÌM; h K F?QªM; ?ÆM ? B KQÆB i?QÈ+- F?B i? M? h K tQ
` - i? M? HB K ç Q K¨m iQK +O h?B M L?”M hmv i +kM; ç½ ç M i`QÈ+ K†i h?B M

P M?

L; v +ª æQÌM; h K +kM; T?ªB ;B”i KbM? p F i [mª tm’i ?B M i`QÈ+ K„i ?„MX h?B
ç½ #B M i?¨M? K°i [m M; ?Q¨M tQ+? FBK b„+ M?QM; +kM; pšM #` i? M? HB K ç Q
K) #S+ ç´ ` M;Q¨BX L¨M; ç M; Î i`QM; F?¬M; i`mM;- M?QM; +kM; T?€i ` K°i iB M;
H¨ ç½ #` i?QÆM;X

"d "d æ¬M; ç½ K¢M? K) M?Q p”v b Q\ J†+ /M ?„M ç½ #^M; K°i i?S+ æ˜m *?mv M .B
+?9i iB M M;?B- M?QM; æQÌM; h K +kM; •K i?–K ;B”i KbM?X J†+ /M h?B M L?”M
M? M? H„K- H¢B #ÎB pb +¬M; FQ+? +O ?„M ç°i M?B M M;WM; H¢B H¨K +?Q iB i i
M¨M; /M b Q +kM; H¨ K°i p` i?–MX J°i FQ+? +O "d "d æ¬M; +¦ i? ç€M? # v çQÊ+
i? i?’v çQÊ+ K°i FQ+? M¨v ˜M +?S M,M; HQÊM; F?´M; H² ç M KS+ M¨QX >ÆM M
i? /U p¨Q HU+ HQÊM; +O ?„M K¨ +?mv M ?QÈM; +¬M; FQ+?- M?QM; +kM; +¦ i?
MB K H¢M? M?Q #,M;- p¬ +MM; i¨ €+ T?¦M; i?ŠM; p T?Q KbM?- ?„M T?ªB ? Q T?
i? ç2K Hm²M; F?Q i¨ €+ M¨v M;,M +ªM M;Q¨B i?•M i? X

@ E?€ H„K- iB m iY ;BªQ ?Q¢iX

hY ªM? +?Êi H¦2 H M- "d "d æ¬M; i`QM; ?Q F?¬M; M?'+ i v K°i +€B- +?d K°i +€B
+?Q i? M? HB K ç Q F?´M; H² i`QÈ+ K†i æQÌM; h K +?Êi i`QÊi K°i +?9i- K°i çQÌM
?B M i`QÈ+ K†i i? M? >Q¨M; FBK h K tQ FQ+?X

Zm M; ªM? +?Êi H¦2 H M- K°i i?•M ªM? K¨m p¨M; iW i`QM; >Q¨M; EBK h K tQ FQ+
æQÌM; h K- +?ŠM; [m - #° >ªB h?–M i?–M i` M; ?B M i¢B +O ?„M ç½ ?Q¨M iQ¨M
F?¬M; T?ªB H¨ K¨m H K M?Q M;mv M #ªMX h v +–K >Q¨M; FBK i K tQ FQ+? ?QÈ
K°i pÁM; HÈM- K°i pÁM; i`ÁM ?Q¨M K„ ç½ tm'i ?B M i`QM; F?¬M; i`mM;- /MM; F?
" M;,M +ªM +¬M; FQ+? +O "d "d æ¬M;X

•K i? M? H2M; F2M; M´ çMM; i`QM; F?¬M; i`mM;- æQÌM; h K +?d +ªK i?'i i? M? >Q
i`QM; i v KbM? `mM; H M- i®+ ç° ?mv ç°M; `ä `¨M; +?"K H¢BX h? M? HB K ç Q K¨
FB HU+ HQÊM; +kM; F?¬M; K¢M? ?ÆM ?„M H„K- M?QM; F?Q i¨ €+ ~M +?S i`QM;
? B +€B i?–M F?Q K¨ F?¬M; M;WM; ç€M? b•m p¨Q i?–M MB K +O ?„M- H¨K +?Q ?
`¨M;- >ªB h?–M i?–M HU+ K M; i?2Q Zm M; JBM? i?–M HU+ F?¬M; çO ç M;,M +ªM
G a€i h?–M "d "d æ¬M; FB X o çB K M¨v- h?B M L?"M hmv i i`QÈ+ F?B #` ç€M?
K'i M;¨v i`QÈ+ M¨M; iW /MM; h?B M aS h?–M HU+ K M; i?2Q M,M; HQÊM; i?–M i?
i? ?Q¨M iQ¨M ?¦ ;BªB çQÊ+ bU i¨ €+ +O G a€i h?–M- ?m®M; +?B æQÌM; h K +k
Zm M; JBM? i?–M i?€M? K¨ i?¬BX

«M; K°i iB M;- i?•M i? æQÌM; h K +MM; pÈB "d "d æ¬M; M? M? +?¦M; i`QM; F?¬
Hm²M; F?Q K¨m iQK ç2M ç½ [m'M [m M? i?•M i? æQÌM; h K- i` M M;QÌB "d "d æ¬
i–M; H®+ tQ€v M,M; HQÊM; K¨m t M? H KX h?–M HU+ ? B M;QÌB ç²M; i?ÌB t•K M?
?B M M?B M H¨ F?¬M; B +?B K çQÊ+ iB M M;?BX

" M M;Q¨B K†+ /M H¨ M?Q p"v- M?QM; F€ i?"i H¨ æQÌM; h K pšM +?`m i?B i M?B
?„M #^M; p¨Q æ˜m *?mv M hBM? .B K¨ KQÊM HU+ ç +¬M; FQ+? h?B M L?"M hmv i
´M ç`M? H¢B i?•M i? pW çbM? +?d H¢B i`QM; F?¬M; i`mM;- #ªQ i`b F?ª M,M; T?
i`B M i?S+ +m®B +MM; i`QM; >Q¨M; EBK i?"T i K FQ+?- H¢B M; v H"T iS+ ç®B K†i
F?ŠM; ç`M? H¨ F?¬M; +¦ i`¢M; i?€B i®i M?'i `²BX J v K„M H¨- ?B M i¢B æQÌM; h K
HU+ +?•M +?QM?- KÈB +¦ i? +ÁM +?B i`b çQÊ+ i`QM; F?¬M; i`mM;X

*?d F?B M¨Q i?B i`B M ` >Q¨M; EBK i?"T i K i?S+- H¨K +?Q >ªB h?–M i?–M i` M;
K¨m p¨M; FBK- KÈB H¨ H9+ >ªB h?–M i?–M HU+ +O ?„M +MM; pÈB i?–M MB K +O
pÈB M? m- ;B®M; M?Q H¨ H9+ h?B M L?"M hmv i +MM; pÈB h?€B .QÆM; *?•M >Ä
p"vX "ÎB p"v +¦ i? i?'v çQÊ+- H9+ i`QÈ+ F?B +?B M ç'm pÈB h?B M L?"M hmv i-
i?Ov +?mM; ç m HQm H¢B K°i bU +?m˜M #`X L?QM; iÈB +K+ /B M M?Q i? M¨v `²
HQm H¢B +€B ;b M[X

>B M i¢B æQÌM; h K ç½ #B i- +?QM? KbM? imv i F?¬M; i? /WM; H¢B M[- M m F?
? B K +QM bQM; i?–M p•v +¬M;- ?„M HB M ;†T M;mv ?B KX

"ÎB p"v- F?B i?•M i? æQÌM; h K +MM; pÈB "d "d æ¬M; i`QM; M?€v K„i i€+? ` - i€K
bS+ p¶ K¢M?- +ª M;QÌB i`QM; F?¬M; i`mM; ?Q¨M i?¨M? tQM; K°i +€B tQ v M;QÌB
HQÊM; K¨ HU+ +¬M; FQ+? +O "d "d æ¬M; K M; H¢B- iQ¨M HU+ ;B i®+- tQ v M;Q

G9+ M¨v i?•M i? h?B M L?"M hmv i KÈB pW KB M +QÐM; F?®M; +? H¢B- b„+ K†i
aS h?–M h` M; ?Q K„ +O M¨M; F?¬M; M;WM; H¦2 H M iWM; ç¢Q [m M; K M; K¨m
æQÌM; h K K¨ M¦B p®M H¨ ?"M i?'m tQÆM;- ?m®M; +?B K°i FQ+? ç–m iB M +O M
KÈB T?€i ç°M;- M; v +ª i?–M +'T +QÌM; ;Bª M?Q h?B M L?"M hmv i p"v- b m F?B i
F?ÄB #` i?QÆM; M†M;X "'i [m€- K v K„M H¨ h?B M aS GoM? oU+ +O M¨M; +¦ i?
iQM? i?m–M i9v- ç®B pÈB F?Q iS+ i¨ €+ +O G a€i h?–M +¦ F?ª M,M; +?®M; +U
M?Q p"v- b„+ K†i +O M¨M; +kM; ç½ +U+ F€ F?¦ +QB- Qi M?B m +kM; ç½ #` i?QÆM

h`ªB [m # M;¨v- #° h?B M aS h?–M h` M; +O h?B M L?"M hmv i K†+ /M +kM; ç½
M;¨v ç¦ M¨M; T?€i ç°M; +¬M; FQ+? i?2Q FB m çQÊ+ ,M +ª M;½ p F?¬M; pÈB æQÌM
i?"i HÈM- i´M i?QÆM; ç M +,M M;mv M- +kM; F?¬M; T?ªB +?d p¨B M;¨v H¨ +¦ i? ?
M[- æQÌM; h K ç°i M?B M #B M +?B m- HÊB /KM; æ˜m *?mv M hBM? .B H¢B ?Q¨

+?Q M¨M; #` i´M ?¢B F?¬M; M? X

G9+ M¨v F?¬M; çÊB h?B M L?”M hmv i F`T im +?dM? H¢B i?•M i? - K„i i?’v i?•M
M? M? +?¦M; T?¦M; i?ŠM; p T?Q KbM?- i`QM; HÁM; h?B M L?”M hmv i F?¬M; F?Ä
h K æQÌM; h K- M;QÆB i?”i bU H¨ Km®M ç2K i ?Q¨M iQ¨M ?Ov /B i T?ªB F?¬M;
+?Êi H¦2 H M- /QÈB ibM? ?m®M; M?Q p”v- h?B M L?”M hmv i H¨K ` K°i [mv i ç`M
F?¬M; M;Ì iÈBX

L¨M; K¢M? K) +„M ç–m HQÐB KbM? K°i +€B- K°i M;KK K€m iQÆB ç½ T?mM H M i’
+O M¨M;- F?Q i? +ª M;QÌB +kM; i,M; p¼i H M p¨B T?–MX J°i iB M; M´ –K p M;- M
h?B M aS h?–M h` M; i` M M;QÌB M¨M; +kM; ?Q¨M iQ¨M T?€ M€i- ?¦ i?¨M? K°i pÁ
i`QM; F?¬M; i`mM;X *€B M¨v H¨ bY /KM; M,M; HQÊM; h?€B .QÆM; *?•M >Ä F?´M;
h?–M h` M; K M; H¢B ç M;QM; iK H¢B i?¨M; K°i ?bM? iQÊM; h?B M aS i?”i HÈMX
H² i`QM; M?€v K„i #°+ T?€i H¨K +?Q F?¬M; ;B M #¶M; M?B M #B M i?¨M? K°i K¨m
h?€B .QÆM; h?B M aS K¨ # M;QÌB i`QÈ+ M¨M; iWM; /MM; ç HB m K¢M; pÈB æQÌ

"’i ç²M; +?QM? H¨- h?B M L?”M hmv i H9+ M¨v ç•v +kM; F?¬M; +¦ /MM; h?€B .QÆM
FQ+? æQÌM; h K- K¨ H¨ F?®M; +? iQ¨M #° M,M; HQÊM; h?B M aS *?B h?–M #¨M?
H¢B i`QÈ+ K†i KbM?- /MM; h?€B .QÆM; *?•M >Ä F?¬M; ;b b€M? çQÊ+ K¢M? K)
h KX

aU i?”i +?SM; KBM?- +?¦ +MM; `Si ;B”m- ?m®M; +?B H¨ K°i p` i?–MX æQÌM; h K
ç M- h?B M L?”M hmv i /QÈB ibM? ?®M; M¨v- `ä `¨M; H¨ ? B K +QM M¨M; ç M; +
F?¬M; iB + ? Q T?Q +,M M;mv M i?–M HU+ +O #ªM i?•M ç H¨K ` bU HU +?¼M M
v m M?’i ç°i M?B M H¢B #B M i?¨M? +U+ K¢M?- T?€i ` M,M; HQÊM; M¦M; +?€v i?”
;B M ç m #B M i?¨M? i`¢M; i?€B h?€B .QÆM; h?B M aS- i?”i bU H¨ bBM? ` mv ?B

L m K¨ h?B M L?”M hmv i +?”K H¢B K°i +?9i- ibM? ?m®M; +kM; b) F?¬M; çQÊ+ M?
+kM; +¦ çQÊ+ +Æ ?°B T?ªM SM; H¢BX L?QM; K¨ H9+ M¨v F?B h?B M L?”M hmv i i
F?QªM; +€+? ;B[?„M pÈB h?B M L?”M hmv i ç½ +?d +ÁM F?QªM; ? B KQÆB i?Q
i`QÈ+ ?Q¨M iQ¨M #’i ç²M;X L,M; HQÊM; h?€B .QÆM; h?B M aS [mª i?”i p¬ +MM; F
#ˆM; p¨Q i`QM; M?€v K„i #°+ T?€i ` i?–M HU+- ?Q¨M iQ¨M i”T i`mM; i` M M;QÌB
.QÆM; h?B M aS K¨ #°+ T?€i ` i?–M MB K +¦ €T HU+ i®B i?m–M i9vX Zm M; K M
K„i #°+ T?€i- b€m +€M? +?BK h?€B .QÆM; h?B M aS i?”i HÈM i`QM; M?€v K„i F?

G9+ M¨v ç•v #MM; M´ bQ pÈB # M;¨v i`QÈ+ ç•v +¦ +?9i #’i ç²M;X " M;¨v i`QÈ+- h
F?B ç½ +?B M ç’m K°i i?ÌB ;B M F?€ H•m- iB m ? Q T?–M HÈM i?–M HU+- iÈB i?Ì
` h?€B .QÆM; h?B M aSX G9+ M¨v ç•v M¨M; pW KÈB #„i ç–m +m°+ +?B M ç½ T?
M?’iX "ÎB p”v- M¨M; pšM +ÁM +¦ i? +?W H¢B p¨B T?–M /Q HU+ ç F?®M; +? i?•
F?¬M; i`mM;X

L?bM i?’v T?ªM SM; +O h?B M L?”M hmv i- "d "d æ¬M; +kM; T?ªB H„T #„T FBM?

@ "€ T?K- M;¨B F?¬M; i? çB çQÊ+X

æQÌM; >¢Q #` ?„M FûQ T?ªB M;WM; #QÈ+ H¢B- H9+ M¨v ?B m[mª+O S?K+ *? EQ
+?Q +¦ #B M K'i- HU+ HQÊM; +O S?QM; >¨Q æ'm G /M b Q +kM; iQÆM; ç®B +Q

@ "m¬M; ` X h`QM; b® +€+ M;QÌB- +¦ B +¦ i? [m v p h?B M æ'm h?¨M?- +?mv M
F?¬M; +ÁM K†i KkB M¨Q M?bM M¨M; M[X E m M¨M; [m v p hBM? æ'm æ¢B a•K G
+?Q iWM; pb çS +QM M¨v K¨ H¨K +€B ;b- H9+ M¨v +QM i` B i #` ç€M? +? i- i?•I
H¨K `M ç2M +Q ç–m `9i +´ ? v b Q\ h'i +ª +€+ M;QÆB F?¬M; +–M M;,M +ªM i - +kM
i çQÊ+X *? i i` M +?B M i`QÌM;- i?®M; F?Q€B ?ÆM M;²B K°i +?¶ +?Ì +? i `'i M?B

h` M M;QÌB æQÌM; >¢Q- iQ€i ` K°i F?Q i? ç†+ i?M- i'i +ª K¼B M;QÌB H9+ M¨v F?
K†i ?„MX •Q hQ G¢T +kM; iW iW +?"K `½B #m¬M; HÄM; ? B i v ` X

æQÌM; >¢Q pW KÈB ç`M? +'i #QÈ+ çB- ç°i M?B M- i? M? •K +SM; M;„i +O æ¢B a

@ *?Ì K°i +?9i- hB m h K F?¬M; +?d +¦ K°i T?K i?•M H¨ M;QÆB- +ÁM +¦ i M[X "
M¨Q H¢B i?B m T?–M i X *?Q /M #€Q i?M F?¬M; çQÊ+- +kM; T?ªB çB i?2Q #QÈ+ +
b m- #¼M ?¼ +ÁM +¦ i? i? +?Q +?9M; i b Q\ *? i i` M +?B M i`QÌM;- æQÌM; >¢
+? i i` M +?B M i`QÌM; çBX

> B K„i çÄ M?Q K€m +O æQÌM; >¢Q M?bM +?^K +?^K p¨Q €M? K„i F?¬M; +?mv M
M;QÊ+ H¢B i`Î M M i?"T T?–M #bM? ioM?X L?QM; bU #bM? ioM?- ioM? K`+? FB -
æQÌM; >¢Q- H¢B +¨M; i? K ç€M; bÊ ?ÆMX

GB m L?` GQM; +kM; F?¬M; +¦ M;,M +ªM æ¢B aQ- +?d H¨ M„K +?†i i v ?„M,

@ æQÌM; çB tm®M; bm®B p¨M;- /„i i i?2Q pÈBX

@ h çB +MM; pÈB +€+ M;QÆBX

h¢+? K°i iB M;- hmv i ",M; ç½ K¢M? K) `9i i? M? i`QÌM; FB K +O KbM? ` -[m v ç
L;mv M bQ€B,

@ L;mv M bQ€B- b m F?B i çB- K¼B +?mv M i`QM; :B G,M; Zm M ;B Q H¢B +?Q M
H½M? iQÈM; bo iQ¨M #° ç–m ?¨M; oä >²M æ Zm®+ çBX æ²M; i?ÌB T?ªB [mªM i?9
T?ªM F?€M; M[X

@ " ?¢- M;¨B Km®M H¨K ;b p"v\

Zm GQM; L;mv M bQ€B FBM? ?½B- p°B p¨M; ¬K +?†i +€M? i v +O hmv i ",M;X

hmv i ",M; T?šM M° [m€i,

@ æ•v H¨ w +?d +O h`šK- M;QÆB Km®M F?€M; +?d #'i im•M ? v b Q\

Zm GQM; L;mv M bQ€B imv #` [m€i M¢i M?QM; ?„M +kM; F?¬M; +¦ #m¬M; i v ` ,

@ h?–M F?¬M; /€K- M?QM; K¨- +?d +–M i?–M +ÁM K°i ?ÆB i?Î- M?'i ç`M? F?¬M;
M?Q p"vX

hmv i ",M; H¢M? M?¢i M¦B,

@ aQ T?K ç½ pb ç [m®+ K¨ imšM M¢M- #'i Hm"M i?•M H¨ ç pQÆM; ? v H¨ ç iY +C
b®M; M?m M?QÊ+X h H¨ ?Q¨M; ç +O h?B M æ'm æ Zm®+- K†+ /M i?ÌB ;B M i¢
K¨ i?•M H¨ K°i ç pQÆM;- i +¦ i`€+? M?B K K¨ i T?ªB ;€M? p€+X h`"M +?B M i` I
K¨ T?€i ç°M;X æ®B K†i pÈB ? B p` i?–M- +?9M; i ç½ F?¬M; +¦ F?ª M,M; M¨Q ç¢i
F?B ç½ M?Q p"v- iB T iK+ +?B M ç'm +kM; +?d +¦ i? H¨K i,M; i? K i?QÆM; pQM;
M?bM iQÈM; bo +MM; pÈB +QM /•M +O i +?`m +? i K°i +€+? Q M m´M; M?Q p"vX
T?ªB /šM /„i K¼B M;QÌB ç–m ?¨M;- #ªQ i²M H¢B K°i iB ?B p¼M; +m®B +MM; +O
L?QM; K¨- B ç m +¦ i? ç–m ?¨M;- i H¢B F?¬M; i? çQÊ+X h F?¬M; i? M¨Q i? M
F?¬M; i? i? M pÈB iB M ç X L;mv M bQ€B- M;¨B F?¬M; +–M M;,M +ªM i X E?B i
?½v /šM ç–m i'i +ª +€+ iQÈM; H½M? M?bM i?"i F„- i +?d ?B p¼M;- +€B +? i +O i

p¼M; i`QM; HÁM; K¼B M;QÌBX h iBM iQÎM;- K°i M;¨v M¨Q ç¦- h?B M æ'm æ Zm®
i€B bBM? b€M; H¢M; ?mv ?Q¨M; i`Î H¢BX

@ " ?¢ @

hQ¨M #° iQÈM; HoM? i` M ç–m iQÌM; ç²M; HQ¢i [m€ tm®M;- €M? K„i #¼M ?¼ ç m ç
M;Ì- i?•M H¨ K°i p` ç pQÆM;- hmv i",M; ç½ ?Q¨M iQ¨M +?BM? T?K+ i•K +O #¼M

@ L;mv M +MM; # ?¢ ç²M; bBM? +°M; iYX h?B M æ'm æ Zm®+- F?¬M; +¦ iQÈM; I

Zm GQM; M;mv M bQ€B T?®+ K°i iB M; [m€ `¢T tm®M; ç'i,

@ " ?¢- M m M;¨B [mv i ç`M? b) çB- tBM M;¨B ?½v ç2K M?B K pK ç–m ?¨M; FB ;B
H½Q i?–M +MM; i?2Q M;¨B çBX

E?Q i? i?ªK HB i /•M; i`¨M- imv `^M; æQÌM; h K ç½ +? i- M?QM; i?ÌB F?„+ M¨v ç
G,M; Zm M- ç pQÆM; +MM; pÈB +€+ iQÈM; HoM? ç m i`¨M M;"T HU+ M;QM; iK i`Q
;¼B H¨ õ B "BM? h'i h?„M;öX h`QM; K„i K¶B M;QÌB #¼M ?¼ ç m i`¨M M;"T +?B M v

@ " ?¢- M;¨B ?¢ H M? çBX *?9M; i +¦ i`,K p¢M ?MM; #BM?- +?Q /M M;QÌB FB H
?Q¨M iQ¨M +¦ i? H'v b® ç¬M; ç # T M¨M; i X h?¨ +? i F?¬M; ?¨M;X

@ h?¨ @ +? i @ F?¬M; @ ?¨M;@X

hB M; ;–K ;B"M /[–K –K #¢Q p M;- i?"K +?Q p M; i`mv M ç M i"M ?ÆM K'v /†K tmM
ç¦M; [m•M +O [m•M ç°B oä >²M æ Zm®+ +kM; +ÁM +¦ i? M;?2 çQÊ+X

G9+ M¨v- # M i`QM; /Q M? ç` +O oä >²M æ Zm®+- "d "d æ¬M; K°i i v ¬K h?B M
+–K i v >² GB iL - pW p ç M H m /Q M? i`QÈM; H•K i?ÌBX

L;?2 çQÊ+ i? M? •K iW T?Q :B G,M; Zm M i`mv M ç M- F?m¬M K†i /[iÊM +O "d "
` K°i iB F?BM? i?QÌM;,

@ E?¬M; ?¨M;\ æQÊ+ i?¬B- # M;¨v b m i M?'i ç`M? b) ?mv i i~v :B G,M; Zm MX

oW M¦B- M¨M; pW ç†i h?B M L?"M hmv i p¨ >² GB iL tm®M; ç'iX

@ aQ T?KX

h? M? •K >² GB iL +kM; ç½ `mM H~v #~v- MQÈ+ K„i M?`M F?¬M; çQÊ+ +?ªv tm®M

@ L;¨B- M;¨B i?"i bU ;B i +? i ?„M `²B b Q\

æ®B K†i pÈB #'i F€ F M¨Q- +?Q /M H¨ M; v +ª M[M?B +O KbM?- p K†i +O "d "d
F?®+- +?d ç°+ M?'i F?B ç®B K†i pÈB >² GB iL - i?–M b„+ #,M; H½M? +O M¨M; KÈ
M?m,

@ L L - i #B i M;QÆB i?Q+? ?„M- M?QM; K¨- M;QÆB ?ŠM +kM; #B i çQÊ+- M;QA
F i [mªX æ9M; p"v- æQÌM; h K H¨ +€B i? F€ i¨B- i?"K +?Q M; v +ª i +kM; +ªK i?'v
H9+ M¨v ?„M ç½ +? iX L;QÆB T?ªB +?'T M?"M bU i?"i çBX aQ T?K M?'i ç`M? T?ª
?Ov /B i +?QM? H¨ oä >²M æ Zm®+ +?9M; i X h H¨K M?Q p"v- +kM; H¨ +„i çSi ?Š
h?–M ?²M +O æQÌM; h K +MM; pÈB i ç®B F?€M;- i?•M i? +kM; ç½ #`i ç€M? i M
T?€ M€i- +?Q /M ?„M H¨ i?–M çB M[- M?'i ç`M? +kM; T?ªB +? iX G9+ M¨v t2K +ÁM
M?'i ç¢B HK+ çQÊ+ M[X

@ L m H9+ M¨v M;QÆB F?¬M; +¦ ;B i i - +¦ H)- i +?QM? H¨ M;QÌB ç¦X

h? M? •K H¢M? M?Q #,M; +O h?B M L?"M hmv i p M; H M # M i B "d "d æ¬M;X

"d "d æ¬M; + m +?†i H¬M; K¨v- [m v ç–m ?QÈM; p T?Q çS +QM ;€B +?Q #¨Q ;B
H¢BX h?–M b„+ h?B M L?"M hmv i #B m H° bU [m"i +QÌM;- ç¬B K¬B KQK +?†i H
F?¬M; M;Ì i`QM; K„i +?d i`¨M M;"T bU i?M ?"M b•m b„+X

@ L;QÆB\ L;QÆB Km®M M;,M +ªM i \ E?¬M; M;?o ç M M;QÆB +¦ /½ i•K HÈM ç M

"d "d æ¬M; H¢M? HMM; M¦BX

h?B M L?"M hmv i +QÌB H¢M? K°i iB M;,

@ .½ i•K\ æ9M; p"v- ç9M; H¨ i +¦ /½ i•KX L?QM; K¨- H9+ M¨v ç®B pÈB i K¨ M¦B-
+ÁM i`¼M; v m M[ X Zm M i`¼M; +?QM? H¨- +?mv M i Km®M H¨K M?'i +?QM? H¨ M
K¨ M;QÆB +¦ i? F?¬M; #B i- æQÌM; h K +kM; +?QM? H¨ M K M?•M /mv M?'i K¨ i
M¨vX

"d "d æ¬M; M;˜M M;Æ,

@ L;QÆB +kM; i?Q+? ?„M\X

h`QM; K„i h?B M L?"M hmv i ç½ # Q T?O K°i i–M; bQÆM; KM- M; v pW `²B i`QM;
"d æ¬M; #¦T M€i i`€B iBK +O æQÌM; h KX L¨M; ç°i M?B M +ªK i?'v çQÊ+- H²M; M
p¨Q i`®M; `¶M;- ;B®M; M?Q #` T?€ pÐ +kM; F?¬M; T?ªB H¨ i`€B iBK +O æQÌM; h
+?QM? M¨M;X h`QM; HÁM; M¨M;- i'i +ª M?[M; ?"M w ç®B pÈB æQÌM; h K- +kM; +M
#¦T M€i K¨ i M #B M çB ? i- +ÁM H¢B +?d H¨ bU i?®M; F?´ K½M? HB i K¨ i?¬BX L
F?¬M; M;Ì KbM? H¢B v m i M M K M?•M FB ç M M?Q p"vX *?Q /M ? B # M i?Ov +?
M¨M; pšM H¨ Hm¬M v m ?„MX *S pB + M¨M; +kM; F?¬M; T?ªB K°i H–M Km®M ç2K
/B i çB- M?QM; K¨- ç M F?B ?„M i?"i bU +? i çB i?b iBK M¨M; H¢B ç m M?¦B ç M K

@ >„M +?d +¦ i? +? i i`QM; i v i - M?QM; M;QÆB H¢B ` i v ;B i ?„MX "d "d æ¬M;
M m F?¬M;- b m M¨v i M?'i ç`M? b) H¨ ç`+? M?•M +O M;QÆBX

h?B M L?"M hmv i M;?B M `,M; M¦B- MQÈ+ K„i +O M¨M; `®i +m°+ +kM; H†M; v M

a„+ K†i +O "d "d æ¬M; ç¢B #B M- i?"K +?Q i v T?ªB +O M¨M; +kM; ç½ ;BÆ + Q H
F?¬M; +¦ ?¢ tm®M;X

@ Jm®M +?®M; H¢B i b Q- i`QÈ+ iB M M;QÆB ?½v F?¬B T?K+ H¢B +€M? i ç½ K
#^M; p¨Q i?U+ HU+ M¨v +O M;QÆB K¨ +¦ i? +?®M; H¢B i b Q\ G a€i h?–M +?Q
i?–M +O i?–M ;BÈB- ç®B pÈB i'i +ª +€+ i?–M F?€+- ç m +¦ i€+ /KM; F?„+ +? M?'i
H9+ iQ¨M i?`M?- +kM; +?Q +?„+ H¨ ç®B i?O +O i -?m®M; +?B H¨ M;QÆBX

L¦B tQM; +•m ç¦- "d "d æ¬M; H¢M? HMM; HB + M?bM M[M?B KbM? K°i +€B- +kM;
#QÈ+ ` F?ÄB H mX

QyQ

æ–m iQÌM; :B G,M; [m MX

L; v H9+ +ªK t9+ K¼B M;QÌB /•M; i``¨Q- ç`M? HB m K¢M; H Q ` M;Q¨B :B G,M; Zm
+?9 M?bM i?B i? æQÌM; h K- æ°+ æ'm G KÎ KB M;X

@ " ?¢ M¦B ç9M;X E?¬M; +–M T?ªB ?B bBM? p¬ Q+?X *?Q /M +€+ M;QÆB +¦ M?B
+¦ i? i¢Q i?¨M? mv ?B T ;b +?Q "d "d æ¬M;X

L;?2 tQM; M?[M; HÌB ?„M M¦B- i'i +ª €M? K„i K¼B M;QÌB M?'i i?ÌB i"T i`mM; +ª H
*¬ "€+ ? i bS+ #bM? ioM?- M?QM; M?[M; M;QÌB [m2M #B i?„M ç m #B i- K¶B F?B
M?Q i? - +?QM? H¨ H9+ i`QM; HÁM; ?„M ç M; F?¬M; #bM? ioM? M?'iX æ°+ *¬ "€+

@ L; v iW i`QÈ+ F?B i?¨M? i?–M- M,M; HU+ /MM; ç°+ +O "d "d æ¬M; +kM; ç½ K¢
M¨M; ç½ i?¨M? i?–M- iU M?B M T?QÆM; /B M M¨v b) +¨M; K¢M? ?ÆM ``i M?B m-
ibM? ?m®M; ;B®M; M?Q i p"v- F?¬M; i? F?®M; +? çQÊ+ ç°+ i® +O KbM?X L¨M
Zm M- M?'i ç`M? +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ?Q M;¬MX L m +€+ M;QÆB F?¬M; Km®M i
M;QÆB ç m T?ªB +? i Q M m´M;- H"T iS+ iW #Ä M; v w MB K iQ¨M HU+ HB m K¢M;
F?¬M; +¦ +Æ ?°B +?¢v ç M i`QÈ+ K†i #BM? HQM? oä >²M æ Zm®+ M[H¨X

GÌB M¦B +O æ°+ *¬ "€+ ç®B pÈB K¼B M;QÌB ç m ``i +¦ bS+ i?mv i T?K+- ç°+ i® "
ç m ç H¢B 'M iQÊM; ? i bS+ b•m ç"K i`QM; HÁM; i'i +ª K¼B M;QÌBX

æ°+ æ'm G +?"K `½B çB ç M # M +¢M? hmv i ",M;- M?bM p¨Q €M? K„i F?¬M; +?9
æQÌM; >¢Q,

@ *?9M; i çB i?¬B- i +kM; Km®M H¨K +?9i ;b ç¦ +?Q hB m [m€B p"iX L m ç½ [mv i
i +MM; M? m iB M H MX

•Q hQ G¢T çÌ çšM iB M H M- i?ªM M?B M M¦B,

@ hB m h K H¨ ?mvM? ç +O +?9M; i X æ€B H½Q ç¢B F?¬M; +¦ Î ç•v- i +?QM? H¨
E?„+ i?'i [m€B- i çB +MM; pÈB K¼B M;QÌBX

@ hB m •QX

h`[oBM? oBM? çm´B i?2Q- F?¬M; çÊB M¨M; KÎ KB M;- •Q hQ G¢T ç½ +QÈB HÌB,

@ oBM? oBM?- M;?2 HÌB i - M;QÆB T?ªB Î H¢BX L;QÌB H¨ M;QÌB +¦ +Æ ?°B i?¨M?
+?Q +?9M; i - +kM; +?d +¦ i? i`¬M; +"v p¨Q M;QÆB i?¬BX

h`[ oBM? oBM? M¦B i? M¨Q +kM; F?¬M; +?`m #m¬M; i v •Q hQ G¢T ` ,

@ *?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; +¦ +Æ ?°B i`Î i?¨M? i?–M ? v b Q\ J¼B M;QÌB F?¬M; +–
ibK #B M T?€T F?€+ çBX

•Q hQ G¢T +QÌB +QÌB ;B m +Êi,

@ *ÁM +¦ #B M T?€Q M¨Q F?€+ b Q\ æ®B /B M pÈB ? B p` i?–M- +?9M; i +?ŠM; [
H¨K ;b çQÊ+ M[+?S\ oBM? oBM?- i H¨ K°i M K M?•M- +kM; ;B®M; M?Q i pb M;
+U+ "„+ p"v- H9+ M¨v- i pb ?mvM? ç +O i - +kM; F?¬M; i? M¨Q HMB #QÈ+X L m
K¼B M;QÌB +MM; i iUm /QÈB bm®B p¨M;- M;QÆB M¦B i H¨K b Q +¦ i? ç®B K†i p
K†i pÈB ç€K æ€B H½Q ç¢B #¼M ?¼ M[\

h`[oBM? oBM? €M? K„i ç½ çÄ YM;- ?Qi b•m K°i +€B,

@ J°i F?B ç½ M?Q p"v- i +ÁM Hw /Q ;b ç K¨ HQm H¢B M[\ *?B m +® i?B i? +O h
ç½ çO `²BX L;QÆB F?¬M; bÊ +? i- +?ŠM; H) i H¢B bÊ +? i? v b Q\ h poM? pB M

oW M¦B- i v h`[oBM? oBM? +¨M; +–K +?†i i v •Q hQ G¢T ?ÆM- #B m ibM? +O M¨
F?¬M; ;b +¦ i? H v +?mv M w +?Q +O M¨M; M[X

æQÌM; >¢Q p¨ æ¢B aQ /šM ç–m #QÈ+ tm®M; F?ÄB i?¨M?- M; v b m ç¦ H¨ hmv i ",M
p¨ æ°+ æ'm G X

L; v F?B •Q hQ G¢T p¨ h`[ oBM? oBM? +?m~M #` iB T #QÈ+- ç°i M?B M i?•M i? ? E
`~v H M K°i +?9i- €M? K„i ? B M;QÌB F?¬M; ? M K¨ +MM; M?bM p T?Q ? B i v ? E
M? mX

*?d i?'v +€M? i v +O •Q hQ G¢T ç½ ?Q¨M iQ¨M #B M i?¨M? K¨m i`„M; iQÆB- K¨ +€
H¢B H¨ *Ym b„+ pÌM [m M?X "¢+? [m M; p¨ *Ym b„+ [m M; K M; ;B Q ?°B H¢B pÈE
#¨M i v +O ? B M;QÌBX

•M? K„i ? B M;QÌB ç²M; i?ÌB i`Î M M /¢B ` - F?¬M; ? M K¨ +MM; H9+ M;WM; H¢B-
M;?` M?bM p T?Q ç®B T?QÆM;X

æ°i M?B M- •Q hQ G¢T K¢M? K) [m€i iQ K°i iB M;,

@ æÊB K°i +?9iX

æ€K M;QÌB æQÌM; >¢Q- æ¢B aQ ;B®M; M?Q H¨ F?¬M; +¦ M;?2 ç M i? M? •K +O ?
#QÈ+X J¨ ç€K iQÈM; HoM? i` M ç–m i?¨M? H¢B iQ€i ` €M? K„i F?BM? i?QÌM; M?I
?¼- •Q hQ G¢T +MM; pÈB h`[ oBM? oBM? ?ŠM H¨ H•K i`"M H¢B ? M M?€i `9i HmB
b m ç¦ +O h`[oBM? oBM? H¢B H¨K +?Q i?–M b„+ +O i'i +ª K¼B M;QÌB ç¢B #B MX

@ h K + çQÊ+ +Sm `²BX

*?d çÆM ;BªM M,K +?[- H¢B ;B®M; M?Q H¨ H¨K +?Q iQ¨M #° i?ÌB ;B Mi` M ç–m iQÌ
ç¼M; H¢BX h?–M b„+ K¼B M;QÌB ç m tm'i ?B M #B M ?¦ X hB m ok ç M; ?mv i H
ç–m H M- æQÌM; >¢Q ç M; çB im®i T?Q i`QÈ+- T?®+ K°i +€B ç½ M?ªv ç M i`QÈ+
i'i +ª iQÈM; H½M? ç m iQ€i` p M;¢+ M?B MX h`QM; M?€v K„i- •Q hQ G¢T +MM;
i?¨M? iB m çB K +O i'i +ª K¼B M;QÌB Î ç•vX

L; v b m ç¦ æQÌM; >¢Q K¢M? K) M„K +?†i #ª p B •Q hQ G¢T,

@ *€+ M;QÆB M¦B b Q\ hB m h K çQÊ+ +Sm `²B b Q\

h`QM; K„i •Q hQ G¢T i`¨M ç–m bU FQ+? ç°M; +U+ ç°- i? M? •K +O ?„M #ÎB pb FQ+
b„+ H¢M? p¨B T?–M,

@ "€ T?K- M;¨B t2KX

oW M¦B ?„M pW M•M; i v KbM? p¨ i v h`[oBM? oBM? ç M; M„K +?†i H¢B H M,

@ hB m h K çQÊ+ +Sm `²B- +?9M; i +¦ #B M T?€T ;B9T ?„M b®M; H¢BX

æ€K M;QÌB æ¢B aQ +kM; ç½ +?¢v ç M # M +¢M? •Q hQ G¢T +MM; pÈB h`[oBM? o
;B®M; M?Q H¨ +'T +?Q æ¢B aQ K°i pB Mi?m®+ *Ym h•K >Q¨M ?B m [mª iS+ i?ÌB p
+O ?„M `'i M? M? ?²B idM? H¢B,

@ *Sm #^M; +€+? M¨Q\ *€+ M;QÆB +¦ #B M T?€T ;b\

•Q hQ G¢T FQ+? ç°M; M¦B,

@ aQ T?K- +?9M; i M; v H9+ iW >ªB h?–M æªQ i`Î p ç½ M; v H"T iS+ ;B M?"T +
MbQB +?Q M;¨B #B i M?[M; ?²M F„ +m®B +MM; K¨ +?9M; i i?m M?"T çQÊ+- M;¨B

æ¢B aQ ;"i ;"i ç–m,

@ >²M ?Q¨M +m®B +MM; +O +€+ M;QÆB ç m H¨ JQÌB p¢M M,K +'T #"+ +ªX h +ÁM
+Sm b®M; H¢B hB m h K +¦[m M? ;b pÈB M? m\

•Q hQ G¢T M¦B,

@ JQÌB p¢M M,K ?²M ?Q¨M- #bM? i?QÌM; K¨ M¦B- ç m b) +¦ çQÊ+ ? B ?²M F„X >²M
>ÆM EBK *QÆM; h`¨M;- +O oBM? oBM? H¨ *Ym "ªQ o¬ æ`+? h?–M Zm M;X JQÌB p
i ç m +?d tm'i ?B M K°i +€BX L?QM; K¨- M; v pW `²B- F?B i M„K +?†i i v +O oB
JQÌB p¢M M,K ?²M F„ i?S ? B +O +?9M; i - ?ÆM M[- T?ªB H¨ +ª ? B +?9M; i +M
M¨vX

æ¢B aQ +ª çÌB M;?B M +Sm pä ?²M- i`QM; M;QÌB pšM +ÁM +?9i ç K K - ?„M H"T iS

@ L;QÆB M¦B H¨- +€+ M;QÆB +¦ çQÊ+ K°i +€B JQÌB p¢M M,K pä ?²M /mM; ?ÊT F
/mM; ?ÊT F„ b Q\

@ æ9M; p"vX

•Q hQ G¢T p¨ h`[oBM? oBM? +Æ ?² ç²M; i?ÌB +MM; M¦BX

oä ?²M .mM; ?ÊT F„- +?d F?B M¨Q bQM; T?QÆM; +¦ çQÊ+ bU T?M ?ÊT +U+ + Q KÈ
M?Q *?m h`9+ h? M? p¨ æ€B J°+ "¢+?- pä ?²M #¼M ?¼ +¦ bU T?M ?ÊT ``i + Q- ?Æ
F?ª M,M; F i ?ÊTX L?QM; K¨- ;B®M; M?Q •Q hQ G¢T p¨ h`[oBM? oBM? p"v- tm'i ?
H¢B H¨ K°i ibM? ?m®M; ? i bS+ ç†+ i?M- bQ pÈB pä ?²M /mM; ?ÊT F„ i`ÌB bBM? H
pä ?²M /mM; ?ÊT F„ tm'i ?B M /QÈB ibM? ?m®M; M?Q i? M¨v- i?¬M; i?QÌM; bU T?
+U+X

æQÌM; >¢Q F?˜M i`QÆM;,

@ *€+ M;QÆB M¦B H¨- oä ?²M /mM; ?ÊT F„ +O +€+ M;QÆB +¦ i? ;B9T hB m h K b
;b M[\ "„i ç–m M; v #•v ;BÌ Hm¬M çBX

@ E?¬M;- +?Ì ç½X

æ¢B aQ ç°i M?B M M;,M H¢B,

@ E?¬M;i? H¨K Î ç•v-[m v i`Î H¢B M;?` bU ç¢B bªM? T?O M;mv M bQ€B çBX

æQÌM; >¢Q K¢M? K) p¶ p¶ i`€M,

@ L;QÆB t2K ç¦-i ?² ç² `²BX æ9M; p"v- p T?O M;mv M bQ€B i`QÈ+ `²B ?½v M¦B

h` M ç–m iQÌM; :B G,M; Zm M [m€ KS+ i`®M; i`ªB- imv ``^M; H9+ M¨v #¼M ?¼ +kM
•Q hQ G¢T p¨ h`[ oBM? oBM? H¢B M¦B H¨ +¦ i? H¨K b®M; H¢B i?–MX L?QM; K¨- i`C
ç m ?v p¼M; ç•v H¨ bU i?"iX J¨ +Sm b®M; K°i p` i?–M- i'i M?B M b) +¦ tm'i ?B M
[m€ i`bM? +Sm b®M;- ç +?Q oä >²M æ Zm®+ Î ç®B /B M T?€i ?B M- M?Q p"v M;
K'i ?ŠMX

hB m ok i`U+ iB T # i?B i? æQÌM; h K çSM; /"v- +?d p¨B #QÈ+ ç½ p¼i ç M i`QÈ-
oBM? oBM?,

@ *?9M; i çBX

>B p¼M; tm'i ?B M i`Î H¢B- M¨M; +kM; i`Î M M FB M +QÌM; ?ÆMX .€M; M;QÌB hB
h K +kM; F?¬M; +¦ p [m€ M†M; M?¼+X L¨M; H"T iS+ # v M? M? p T?Q S?O L;mv

æ€K M;QÌB æQÌM; >¢Q- æ¢B aQ- GB m L?` GQM;- S?'i G M æS+- •Q hQ G¢T- hmv
*?d KbM? h`[oBM? oBM? H¨ M;WM; H¢B K°i +?9i- [m v ç–m M?bM H¢B T?K i?•M #
i?m i?"T i?B i? +O EB K æ'm G p¨ *®i æ'm G - MQÈ+ K„i F?¬M; F?®M; +? M´B
FB m /B KX h`QM; HÁM; •K i?–K M¦B,

@ h?U+ tBM H¶B- *®i ;B ;B - EB K ;B ;B - i F?¬M; i? M?†i t€+ +€+ M;QÌB- M m
+ - oBM? oBM? pšM +ÁM b®M;- oBM? oBM? M?'i ç`M? b) pb +€+ M;QÆB K¨ #€Q ?

J¢M? K) tQ v M;QÌB H¢B- h`[ oBM? oBM? +® MûM bU #B i?QÆM; +U+ ç° i`QM; M°B
M;QÌBX

hBM iS+ p®M F?¬M; +¦ F?ª M,M; ?Q¨M iQ¨M T?QM; iÄ - hmv i ",M; +kM; F?¬M; +¦
`'i M? M?- ç¢B [m•M h?B M æ'm æ Zm®+ i`QM; :B G,M; Zm M ç½ #B i çQÊ+ +?m
:B G,M; Zm M F?B M½vX L?[M; #B m ?B M +O hmv i ",M; i` M :B G,M; Zm M ç
[m M i`¼M;X oÈB ç` p` ç pQÆM; +?Q i¬M +O ?„M- H¢B +¦ i? M;mv M pb ç [m
+?BM? T?K+ çQÊ+ i'i +ª +€+ iQÈM; H½M?X .QÈB bK [mªM i?9+ +O +€+ iQÈM; H½
tm'i ?B M i`QM; #BM? bo- M?QM; ?B M i¢B +kM; F?¬M; +¦X h`QM; :B G,M; Zm M
F?Q i? +MM; +?mM; F i?MX

Zm GQM; L;mv M bQ€B b m F?B +MM; K¼B M;QÌB çB ç M ç¢B bªM? L;mv M bQ€B
iY +?B M, æ–m ?¨M;- +?QM? H¨ H¨K M¬ H X ob +QM +?€m çÌB b m +O h?B M æ'm
i?m°+ +O +?9M; i - H¨ K°i M K M?•M +O h?B M æ'm æ Zm®+- imv i F?¬M; i? H
M?'i i`Q- KÈB +¦ i? +MM; +?®M; H¢B F i?M # M M;Q¨BX >ªB h?–M ç¢B M?•M +kM;
M†M; K¨ i?¬BX ob p` M? ?MM; +O +?9M; i - i v m +–m- K¶B K°i +?B M bo +O h?
+–m M;mv M +?Q >ªB h?–M ç¢B M?•M- +–m M;mv M +?Q M;¨B #bM? T?K+ H¢B- /š

GÌB M¦B +O Zm GQM; L;mv M bQ€B b m F?B i`mv M ç M i v +O +€+ +?B M bo h?
h?B M æ'm æ Zm®+ ç¢B [m•M F?¬M; +¦ K°i iB T?ªM ç®B M¨Q- M; v b m ç¦- M;QÊ
M;QM; iK ?ÆMX

L?QM; K¨- #ªM i?•M Zm GQM; L;mv M bQ€B +kM; ?B m `ä- +€B M¨v +?ŠM; [m +?
i?¬B- +kM; +?d +¦ i? i¢K i?ÌB ´M ç`M? [m•M i•KX æ M H9+ M¨Q ç¦- F?B K¨ F`+?
æ°+ *¬ "€+ T?¦M; i?Q+? ` - #„i ç–m H M i`¨M tm®M; ç¢B [m•M h?B M æ'm æ Zm
M?B m M;QÌB M;½ tm®M; ç•vX L m ibM? ?bM? ç½ ç M KS+ ç¦ `²B- +?Q /M T?ªm ç-
+ÁM +€+? H'v i?•M KbM? ?B bBM? +?Q i´ [m®+- +MM; çB i?2Q # ?¢ i?¬BX

QyQ

L;?` bU ç¢B bªM?X

h'i +ª +€+ p"i /KM; #bM? i?QÌM; i`QM; ç¢B bªM? ç m ç½ çQÊ+ ?Q¨M iQ¨M / T ? i `
i? +O æQÌM; h K ç M; çSM; i¢B i`mM; i•K- h`[oBM? oBM? p¨ •Q hQ G¢T çSM; ?
M;QÌB F?€+ # Q p•v Î # M M;Q¨B- i"M HU+ ç2K F?¬M; ;B M HÈM M?'i M?QÌM; +?Q
i?–M b„+ i` M K†i i'i +ª K¼B M;QÌB ç M i`¨M M;"T bU HQ H„M; +MM; pÈB ?²B ?°TX
H¢B- M?Q p"v i'i +ª ç m +ÁM +¦ +Æ ?°BX L m ?„M M?Q p"v +? i çB- F?¬M; +?d H
pQM;- K¨ M; v +ª hBM? G æ Zm®+ +kM; ç²M; /¢M; F?¬M; i?Q€i F?ÄB K +?QÎM;X
bU b) i`Î i?¨M? i?B M ?¢ +O "d "d æ¬M;X "'i Hm"M H¨ iW ;¦+ ç° ibM? +ªK i?•M i?
? v H¨ ibM? +ªK pb ç¢B HK+ K¨ M¦B- K¼B M;QÌB ç m •K i?–K i`QM; HÁM; +–m M;m

E?¬M; +?d H¨ i`QM; M¨v- i`QM; iQ¨M #° :B G,M; Zm M- i`,K p¢M ç¢B [m•M- i?ÌB
/„i +O Zm GQM; L;mv M aQ€B- +MM; pÈB +€+ iQÈM; H½M? F?€+- ç m ç½ [m€ `¢
>ªB h?–M ç¢B M?•M- p` G K >¢Q oQÆM; +O #¼M ?¼ i`QM; M;?` bU ç¢B bªM? K¨
?¼- G K >¢Q oQÆM; poM? pB M H¨ +?B M i?–M- +?B M i?–M #'i /B iX

jj9X *?QÆM; jjk , .mM; >ÊT >Q¨M J„@ h?–M Zm M; S?K+ aBM?

G9+ i`QÈ+- F?B #¼M ?¼ M„K i v H¢B pÈB M? m- tm'i ?B M [m M; K M; F€ /` +?B
#¼M ?¼ M?'i i?ÌB p M; H M K°i iB w MB KX "¼M ?¼ +kM; F?¬M; +¦ M¦B /®BX >²M
+?QM KQÌB p¢M M,K- +?QM? H¨ ok >²M /mM; ?ÊT F„- h?–M Zm M; S?K+ aBM?X

ok ?²M /mM; ?ÊT F„ h?–M Zm M; S?K+ aBM?, æB m FB M ?²B bBM?- i`QM; pÁM;
#` i¨M T?€X a m F?B ?²B bBM?- i?U+ HU+ F?¬B T?K+ M,K KQÆB T?–M i`,KX •Q h
i?ÌB K'i çB ?²M HU+ K°i i?€M;X

E?¬M; +–M T?ªB M¦B- ç•v H¨ K°i ?²M F„ +QÌM; ç¢B- i?"K +?Q +ÁM H¨ +€B S?K i`Ê
ç¢B M?'i iW i`QÈ+ ç M M vX h?Y ?ÄB- iW p` ç M?'i h?U+ o"i ? S?QM; >¨Q æ'm G
S?K i`Ê ? S?QM; >¨Q æ'm G bY /KM; ` ok >²M .mM; >ÊT E„- M?Q i? M¨Q +¦ i? v

L?QM; K¨- +–M T?ªB M¦B `ä- ç®B iQÊM; +O h?–M Zm M; S?K+ aBM? M¨v +?d H¨
L?QM; K¨- H9+ M¨v h`[oBM? oBM? +MM; pÈB •Q hQ G¢T Km®M +Sm b®M;- H¢B H¨
h KX

"¼M ?¼ çQÆM; M?B M #B i- ?²B bBM? K°i M;QÌB +MM; pÈB ?²B bBM? K°i p` i?–M
M¦B ç M +?mv M h?–M Zm M; S?K+ aBM? +¦ i€+ /KM; ;b pÈB æQÌM; h K ? v F?¬M
/KM;- i`ª ;B€ +O pB + ?²B bBM? K°i M;QÌB #bM? i?QÌM; p¨ ?²B bBM? K°i p` i?–M
M? mX

J'v p'M ç M¨v M m ç´B H¢B H¨ K°i M;QÌB M¨Q F?€+ +?„+ +?„M b) /Q /U- M?QM; i
F?¬M; +ÁM i?ÌB ;B M ç •Q hQ G¢T p¨ h`[oBM? oBM? bmv M;?o M?B m ?ÆMX h¢
?¼ F?¬M; H H M- H9+ M¨v i'i +ª K¼B M;QÌB Î ç•v ç m #B M i?¨M? i?B i? +ª `²BX
+MM;- M; v F?B •Q hQ G¢T p¨ h`[ oBM? oBM? ?¬ ?Q€M H M i`QÈ+ K†i K¼B M;QÌB
?¢ [mv i i•KX

>²B bBM? K°i M;QÌB- ?²M HU+ K'i çB i`QM; pÁM; K°i i?€M;- M?Q p"v- ?²B bBM? i
K'i çB ?²M HU+ +ª çÌB- #¼M ?¼ +kM; + K i•K ibM? M;mv M- i?"K +?Q H¨ i`ª ;B€ +ª
çQÊ+ M[X

*€B M¨v +kM; F?¬M; +?d #ÎB pb ibM? +ªK +O #¼M ?¼ ç®B pÈB æQÌM; h K K¨ i?¬B
+MM;X L m M?Q h?B M æ'm æ Zm®+ i?"i bU ç–m ?¨M;- +?ŠM; H) #¼M ?¼ +ÁM +¦ i
+¦ #B M T?€T ;b i?b i?¬B- M v ç½ +¦ çQÊ+ K°i iB ?B p¼M; M; v i`QÈ+ K„i- #¼M ?
[m ç•vX

L?bM i?B i? F?¬M; +ÁM +?9i bBM? +Æ +O æQÌM; h K- h`[ oBM? oBM? i`QM; HÁM

@h K + - iW i`QÈ+ ç M ;BÌ M;QÆB Hm¬M H¨ i'K +?„M +?2 KQ i`€M? ;B¦ +?Q +?9M
M?B mX *¦ i? M¦B- oBM? oBM? +¦ çQÊ+ i?¨M? iUm M?Q ?¬K M v- ?Q¨M iQ¨M ç m

M v- ç +?Q i p¨ hB m •Q ç2K T?–M M?•M ibM? M¨v i`ª H¢B +?Q M;QÆB çBX *MM;
H¨K #¢M i` M çQÌM; çB ç M bm®B p¨M; çB5

•Q hQ G¢T i?Î b•m K°i ?ÆB,

@hB m ok- M;QÆB i`€M? ` K°i# M çB5

hB m ok M;˜M; ç–m- i`QM; K„i M¨M; H9+ M¨v ç½ F?¬M; +ÁM +?9i M¨Q €M? K„i imv
M;"T i`QM; K„i M¨M; +?d +¦ bU ?B p¼M; K¨ i?¬BX L?bM K„i M¨M;- h`[oBM? oBM?
M?`M çQÊ+ `MM; KbM? K°i i`"M- F?¬M; +¦ ;b M;?B M;Ì- M m æQÌM; h K K¨ F?¬M
ç`M? b) i?2Q ?„M Hm¬MX aBM? K M? ? B M;QÌB #¼M ?¼- bÈK ç½ ?Á ?ÊT i?¨M?

@ h`¬M; +"v ? ip¨Q +€+ M;QÆB5

hB m ok +9B ç–m- M? M?¨M; ?¬M H M KB M; æQÌM; h K- H9+ M¨M; ç†i i?B i? +
iQ¨M i?•M +kM; ç½ M;WM; `mM `˜vX h`QM; +Æ i? iU ?² M?Q +¦ K°i Hm²M; M,M; H
ç°M; F`+? HB i- M?Q Km®M ç°i T?€ i?•M i? +O hB m ok K¨ ` X L?'i H¨ i¢B K°i
æQÌM; h K FB - hB m ok +?d +ªK i?'v M?Q i?•M i? KbM? ç½ H¨ K°i KªM? H¢M? M?
iU ?² M?Q iQ€i ` K°i iB YM; ?²M;X

h`¨M M;"T i? i?B i M?bM æQÌM; h K- i?"i +˜M i?"M ç†i i?B i? ?„M tm®M; K†i ç'iX
M;QÌB ç m ç½ +?9 w i` M M;QÌB æQÌM; h K- +kM; F?¬M; B ç w ç M bU #B M ?¦ +

æSM; i?ŠM; H M- hB m ok +?"K `½B HmB b M; # M +¢M?- H9+ M¨v ? B M„K i v M¨
*¶ M,M; HQÊM; H¢M? M?Q #,M; i`QM; +Æ i? H9+ M¨v iU ?² M?Q M;¨v +¨M; i? K K
/mv M?'i K¨ M¨M; +¦ i? M;?o ç M- +?QM? H¨ i˜m ?Qª M?"T K X G9+ i`QÈ+ F?B "d
+O æQÌM; h K- i`€B iBK M¨M; +kM; i`QM; F?Qª M? F?„+ 'v ;B®M; M?Q H¨ #` #¦T
K°i i`¢M; i?€B F?¬M; +€+? M¨Q ?bM? /mM; çQÊ+X *kM; #„i ç–m iW H9+ ç¦ i`Î çB- H
M¨v KÈB /–M /–M tm'i ?B M- ?ÆM M[+¨M; M;¨v +¨M; i`Î M M K½M? HB i ?ÆMX

hB m ok +kM; F?¬M; +¦ T?€i ` •K i? M? ;b- M¨M; i?"K +?Q +ÁM F?¬M; iU bmv M;?
bBM? pÈB KbM? M[X h`QM; K„i M¨M;- +kM; +?d +¦ æQÌM; h K K¨ i?¬BX J¢M? K) +
M„K +?†i H¢B- €M? K„i ?Q¨M iQ¨M M;QM; iK H M M;QÌB +O æQÌM; h KX

•Q hQ G¢T p¨ h`[oBM? oBM? +Æ ?² H¨ +MM; H9+ M;˜M; ç–m M?bM M? m- iW €M?
ç m i?'v çQÊ+ ç€T €M ;B®M; M? mX æ€T €M /Si F?Q€i- FB M [mv iX "'i Hm"M i`
F?,M +Ð M¨Q- +?Q /M H¨ /MM; +ª bBM? K¢M; +O #¼M ?¼ +?d ç ç´B H'v K°i iB ?
+kM; [mv i F?¬M; iW #ÄX

.B ç°M; K°i +?9i- #¼M ?¼ ç²M; i?ÌB çB ç M ? B # M i?B i? æQÌM; h KX æ²M; i?ÌB
M;¦M i v M„K +?†i HšM M? m- +€M? i v ? B M;QÌB #¼M ?¼- ;B®M; M?Q H¨ H¨K i?'
i` M M;QÌB æQÌM; h KX

>²M HU+ # ç°M; K½M? HB i i`QM; M?€v K„i /•M; H M- iWM; +€B ?²M ?Q¨M M®B
+?•M #¼M ?¼ K¨ /•M; H M- tQ v i`ÁM tmM; [m M? i?•M i? X L; v F?B +€B ?²M ?Q
?B M- iBK K¼B M;QÌB tmM; [m M? +kM; ç½ M?ªv H M ç M +´ ?¼M;X

•Q hQ G¢T p¨ h`[ oBM? oBM? imv `^M; ç½ F?ŠM; ç`M?- M?QM; K¨ +?mv M ?²B bBM
B +kM; +?Q iWM; +?SM; FB MX >²B bBM? K°i M;QÌB ç®B pÈB #¼M ?¼ K¨ M¦B +k
?m®M; +?B H¨ ?²B bBM? K°i p` i?–MX G9+ i`QÈ+ hB m ok +¦ i? ?²B bBM?- H¨ /Q
i´M i?QÆM; ;b- ?ÆM M[HBM? ?²M H¢B ˜M +?S i`QM; ?²M ?Q¨M p¨ ?²M +®i +O
?Q¨M- ?²M +®i K°i H–M M[i`Î p i?•M i? - H¢B i? K h?B M i¨B ç` #ªQ i?–M /QÊ+
T?K+ bBM? H¢B hB m ok- M?QM; i?2Q w M;?o M¨Q ç¦ K¨ M¦B- ç¦ +kM; F?¬M; T?ª

J¨ H9+ M¨v ç•v- p i i?QÆM; F?OM; #® M?Q p"v i` M M;U+ æQÌM; h K- K¼B M;QÌB
p"v- ?ÆM M[H²M; M;U+ +O æQÌM; h K +kM; F?¬M; +ÁM i`€B iBKX hW F?B i?–M
æ¬M; p +?¢K pÈB M? m tQM;- +kM; +?Q +¦ idM? H¢B- `'i +¦ i? H¨ i?–M ?²M ç½ #
M?Q p"v- ?„M +¦ # Q M?B m T?–M i`,K +Æ ?°B b®M; H¢B- F?¬M; B +¦ i? M¦B `ä ç
ç•v H¨ +?mv M F?¬M; i? iBM M´BX L?QM; K¨ i`QM; HÁM; #¼M ?¼ +kM; F?¬M; i?

h`[oBM? oBM? p¨ •Q hQ G¢T H¨K K°i iB ?B p¼M; +m®B +MM; çQÊ+X "¼M ?¼ H¢B
æQÌM; h K i?"i bU ç½ +? i `²BX

•Q hQ h¢T M?bM p T?Q h`[ oBM? oBM?- i`–K ;B¼M; M¦B,

@ "„i ç–m çB5

h`[oBM? oBM? ;"i ;"i ç–m- €M? K„i? B M;QÌB ç²M; i?ÌB H¦2 b€M; H MX > B i v •Q
i?¨M? K¨m i`„M;- K¨ i` M ? B i v h`[ oBM? oBM? ç½ i`¨M M;"T [m M; K M; +Ym b„+
i?'v `ä `¨M;- i€K ?²M ?Q¨M +ÁM H¢B i` M M;QÌB •Q hQ G¢T p¨ h`[oBM? oBM? ç m
+?Q +ÁM H¨ #B M K'i F?¬M; i?'v ç•m- +?d +¦ +€B ?²M ?Q¨M i?S +?QM +?Êi b€M;
K M; +?¦B K„i- ? B pÁM; [m M; ?Q¨M K¨m çÄ M? M? +?¦M; # v ` - # Q T?O iQ¨M #°
L; v F?B ? B pÁM; [m M; ?Q¨M K¨m çÄ /mM; ?ÊT H¢B H¨K K°i- K¨m i`„M; i` M i v •Q
K¨m ?²M; M?¢i- K¨ +Ym b„+ [m M; K M; i` M i v +O h`[oBM? oBM? M;QÊ+ H¢B ç
> B Hm²M; [m M; K M; i`„M;- ?²M; ;B Q M? m +MM; T?€i ` H¦M; H€M?- [m M; K
#MM; M´X L?'i i?ÌB- iQ¨M #° # M i`QM; M;?` bU ç¢B bªM?- ç m i`¨M M;"T ?ÆB i?Î

Gm²M; ?ÆB i?Î M,M; HQÊM; M¨v ;•v +?Q M;QÌB i +ªK ;B€+ +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +
#€+? +QÌM; ç¢BX L?QM; pšM H¨K +?Q M;QÌB i +ªK M?"M çQÊ+ i`QM; ç¦ ˜M +?S
KS+ M¨QX

Gm²M; ?¨Q [m M; M¨v T?€i ` [m M; K M; i`QM; T?¢K pB KQÌB i?QÈ+ ?ÆM- M?QM
HB K H¢B i`QM; pÁM; F?QªM; +€+? # i?QÈ+X >¨Q [m M; p¨M; FBK T?€i ` - ?Q¨M
oBM? oBM?- •Q hQ G¢T +MM; pÈB æQÌM; h K p¨Q # M i`QM;X J°i F?„+ i`QÈ+ M,M
F?„T ç¢B bªM?- M?QM; #•v ;BÌ- +?Êi ?Q¨M iQ¨M i?m HB K H¢B i`QM; pÁM; # Q T
p¨M; FBK FB - +ªK ;B€+ ;B®M; M?Q H¨ iQ¨M #° iB m #B M p¨Q ?Q F?¬M; p"vX L?
i`QM; K¨M ?¨Q [m M; +kM; #„i ç–m T?€i bBM? #B M ?¦ X

æ¢B aQ M?Qm K¨v- i?b i?¨Q H˜K #˜K,

@ *€B M¨v H¨ /Q #¼M hB m •Q +® ibM? T?¦M; i?Q+? ` M,M; HQÊM;- M;,M +ªM ?ÆB
i?Q+? ` # M M;Q¨BX "¼M M?Ä M¨v i?"i bU ç½ i`QÎM; i?¨M? `²BX h`QÈ+ ibM? +ªM
i`b bU idM? i€Q5

J¼B M;QÌB p•v [m M? K¨M ?¨Q [m M; K¨m p¨M; FB M?bM p¨Q # M i`QM;X "¼M ?½
[m M; K¨m p¨M; FB +?d +¦ i? M;,M +€+? çQÊ+ M,M; HQÊM; K¨ i?¬B- +?S F?¬M; M
#bM? i?QÌM;X h'i +ª K¼B M;QÌB i"T i`mM; iBM? i?–M- +?9 w F„ M?[M; #B M ?¦ #
æ²M; i?ÌB- æQÌM; >¢Q- æ°+ æ'm G ->Q¨M; EBK h?B i h K :B€+- hB m ok #¼M ?¼
iMv i?ÌB +?m˜M #` SM; +?B M- M;,M +ªM "d "d æ¬M; +¦ i? tm'i ?B M #'i +S H9+ M

" M i`QM; K¨M ?¨Q [m M; K¨m p¨M; FBK FB - +ªK ;B€+ ;B®M; M?Q H¨ K°i i? ;BÈB
Q p•v i`QM; K¨M ?²M; [m M;- i?B i? æQÌM; h K M^K i` M K†i ç'i +kM; F?¬M; +¦
i?•M i? h`[ oBM? oBM? p¨ •Q hQ G¢T H¢B tm'i ?B M #B M ?¦ F€ /`X

S?Q b m HQM; K¶B M;QÌB ç m tm'i ?B M ` K°i [m M; ªM? ?Q ªQX a m HQM; •Q h
ªM? K¨m p¨M;- /€M; M;QÌB i?QM /¨B- K†+ K°i #° i`QÌM; #¨Q K¨m p¨M; FB - ç–m ç
[m M? i?•M i? # Q i`MK K°i i–M; M,M; HQÊM; M?m ?Á K¨m p¨M; M?¢iX J¨ b m HQ
K°i i?•M ªM? K†+ K°i #° p€v K¨m +Ym b„+- tmM; [m M? i?•M i? +ÁM +¦ p¬ b® /ªB H
H¨ K°i i?•M ªM? M[iQM?X

a m F?B ? B +€B ?Q ªM? M¨v tm'i ?B M- ? B +€B ?²M ?Q¨M ç M; iªM ` ?²M; [m M
hQ G¢T p¨ h`[ oBM? oBM? pšM #ªQ i`b iQ i? M„K +?†i i v M? m- ç²M; i?ÌB M?„K ?
M;QÌB çQÊ+ Hm²M; [m M; K M; T?€i ` iW ?Q ªM? b m HQM; ?Q¨M iQ¨M # Q T?OX

>Q ªM? b m HQM; ? B M;QÌB iW iW #„i ç–m /mM; ?ÊT pÈB #ªM i? ? B M;QÌB #¼M
i`Î M M +?•M i?"i ?ÆM- K¨ #ªM i? •Q hQ G¢T p¨ h`[oBM? oBM? H¢B iW iW #B M K
FB X :B®M; M?Q ç½ ?Q¨M iQ¨M /mM; ?ÊT pÈB ?Q ªM? p"vX

@ æ¢B aQ- ç•v H¨ +?mv M ;b p"v\

æQÌM; >¢B M?`M F?¬M; çQÊ+ ?ÄB æ¢B aQX

æ¢B aQ H„+ H„+ ç–m- M¦B,

@ h +kM; F?¬M; #B i5 ok >²M .mM; >ÊT E„ +'T #"+ M¨v p®M `'i ?B K i?'v- ?m®M
>ÊT E„ /Q F„ M,M; /mM; ?ÊT bBM? ` X *?9M; i T?ªB p[M; HÁM; iBM- #¼M ?¼ M?'i
iQ+?X *?9M; i ?½v +MM; M? m +–m M;mv M +?Q hB m h KX hB m h K b) F?¬M; +

æQÌM; >¢Q ;"i K¢M? ç–m- ?„M +kM; M?„K K„i H¢B- i`QM; HÁM; H†M; v M +–m M;n

>Q ªM? p¨ #ªM i? /mM; ?ÊT M? m tQM;- tm'i ?B M # M i`QM; K¨M ?¨Q [m M; K¨m
M?•M K†+ K°i #° i`QÌM; #¨Q K¨m p¨M;- ç–m ç°B Kk KB M + Q +MM; pÈB K°i M[M?•
p€v /¨B K¨m +Ym b„+X E€ /` +?QM? H¨- i?•M ?bM? #¼M ?¼ imv `^M; tm'i ?B M #B M
/€M; ç²M; i?ÌB #B M ç´B- M?QM; K¨ F?m¬M K†i +O #¼M ?¼ H¢B pšM H¨ •Q hQ G
F?„+ M¨v- i` M M;QÌB #¼M ?¼ T?€i ` [m M; K M; i?–M i?€M? F?¬M; ;b t•K T?¢K- #
i? ?¼- T?€i b€M; +?¦B H¼BX hmv `^M; M,M; HQÊM; # ç°M; #` Hm²M; ?¨Q [m M; F
p¨B p` S?QM; >¨Q æ'm G # M M;Q¨B pšM +¦ i? +ªK M?"M çQÊ+ ?ÆB i?Î i?–M i?€M
"¼M ?¼ i?"K +?Q +ªK ;B€+ çQÊ+- M m Hm²M; ?ÆB i?Î M¨v im¬M i`¨Q ` F?ÄB K¨M
?¼ imv i ç®B F?¬M; i? +?®M; H¢BX

"®M #¨M i v M„K +?†i p¨Q M? m +?"K `½B i?m ?²B- •Q hQ G¢T p¨ h`[oBM? oBM? ç
H M i`QÈ+ H²M; M;U+- H¨K ` ç°M; i€+ tQ v i v K°i +€BX hW ? B #¨M i v ç½ #B M
hQ G¢T T?€i ` K°i [m M; +–m K¨m T?'M ?²M;- +?–K +?"K # v H M- K¨ F?B [m M; +
p¨M; i` M M;QÌB •Q hQ G¢T +kM; /–M /–M M?¢i çBX

hbM? ?m®M; +O h`[oBM? oBM? +kM; iQÆM; iU M?Q +O •Q hQ G¢T- +?d F?€+ K°
M¨M; +¦ K¨m +Ym b„+ K¨ i?¬BX > B +€B [m M; +–m M¨v # v ` ç M i`QÈ+ K†i #¼M ?
;B Q ?Á pÈB M? m- T?¦M; i?Q+? ` M,M; HQÊM; / Q ç°M; M?m ?Á M?QM; p¬ +MM

h`QM; b® M?[M; M;QÌB Î ç•v- hB m ok H¨ M;QÌB iB T t9+ pÈB i?–M HU+ M?B m M?
KÈB #B i `ä `¨M; M?[M; ibM? ?m®M; T?€i bBM? pÈB •Q hQ G¢T p¨ h`[oBM? oBM?
pB + ?'T i?m +€B ?²M ?Q¨M +m®B +MM;X hB m ok ç½ ?Q¨M iQ¨M [m M çB bU i?®
Î i` M ? B i v M¨M;- K p,M K¨m çÄ F?¬M; M;WM; ~M ?B M- M?QM; M¨M; H¢B +® ;„
+? Hm²M; M,M; HQÊM; H¢M? M?Q #,M; FB p¨Q i`QM; i?•M i? - F?¬M; ç +?Q KbM
K°i iB i? M? •K M¨QX

æ•v H¨ h?U+ h?–M +MM; pÈB *Ym a„+ h?–M L[? v b Q\ * +¦ ?B p¼M; `²BX ok >²M
•Q p¨ oBM? oBM?- iU ?² M?Q F m ;¼B ? B p` ç¢B i?–M ;B€M; H•K- KQÊM /MM; bS-
#¼M ?¼ M¦B `^M; F„ M,M; M¨v +¦ i? i`Ê ;B9T + b®M; H¢BX L m H¨ h?–M +?•M +?
bU H¨ +¦ i? X .U i?2Q i?m°+ iQM? K¨ M¦B- ? B p` æ¢B h?–M M¨v ?ŠM +kM; H¨ S?
h`Ê > i`Ê ;B9T + b®M; H¢B- M?'i ç`M? +¦ +Æ ?°B- M?'i ç`M? +¦ +Æ ?°BX * - M;Q

h`QM; HÁM; hB m ok çB M +m²M; ?Á ?ûi- HÁM; iQM MB K +–m M;mv M +O M¨M; H
ç m çQÊ+ # Q T?O i`QM; K°i i`¢M; i?€B F€ /`X J¨ M; v i`QM; i`¢M; i?€B M¨v- K p,
i` M H¨M / M¨M;- i? M?QM; +kM; #` K¢M? K) M;,M +?†M H¢BX L; v +ª Hm²M; M,M
+kM; /QÈB bU €T #€+? +O iQM MB K K½M? HB i+O M¨M; /–M /–M #B M K'i i`QM
i¢K i?ÌB i?Q€i F?ÄB i?®M; F?´X L?QM; K¨- ç®B pÈB M¨M; K¨ M¦B- +?mv M M¨v im
pB + æQÌM; h K +¦ i? b®M; H¢B- +?mv M ç¦ +,M #ªM H¨ F?¬M; +¦ w M;?o ;b pÈB

h?U+ h?–M +MM; pÈB *Ym a„+ h?–M L[+?"K `½B çQ i v ` - F?Ä M,M; HQÊM; i` M
M M `ä `¨M; ?ÆM- iWM; ç¢Q çB M [m M; K¨m b„+ `U+ `Ð F?¬M; M;WM; # ç°M; F`
+–m- +?9M; M¦ iU ?² M?Q Km®M #¨B tQ+? HšM M? m p"vX h` M K†i h?U+ h?–M +
iQ€i ` p i?®M; F?´- M?QM; ? B i v #¼M ?¼ pšM M?Q i`QÈ+ iW iW ç˜v p T?Q ç®

J„i i?'v ? B [mª +–m M,M; HQÊM; FB +¨M; M;¨v +¨M; ;–M ?ÆM- çB M [m M; FQ+
+kM; +¨M; M;¨v +¨M; /¨v ç†+ ?ÆM- M,M; HQÊM; # ç°M; F`+? HB i i?"K +?Q H¨K +?
FBK # M M;Q¨B +¦ +?9i HmM; H v Km®M ç´- +?ÈT i„i HB M iK+X

æQÌM; >¢Q M„K +?†i ? B i v H¢B- +kM; ;B®M; M?Q K¼B M;QÌB Î ç•v- i`QM; HÁM;
M?'i ç`M? T?ªB i?¨M? +¬M;X

_®i +m°+ ? B [mª +–m M,M; HQÊM; FB +kM; ç½ iB M iÈB i` M i?•M i? æQÌM; h K
ç®B /B M +?¶ p i i?QÆM; i`®M; `¶M;- MÆB i`€B iBK +O æQÌM; h KX

L?'i i?ÌB [m M; K M; K½M? HB i +?Êi #¢Q T?€i i` M i v +O h?U+ h?–M +MM; pÈB
K°i p–M; [m M; K M; K¨m i`„M; +?¦B HÁ - K½M? HB iX Gm²M; #¢+? [m M; T?€i ` -
p` i?–M- H¨K +?Q i?•M i? ?¼ i`Î M M i`QM; bm®i- ?Q ªQX J°i +°i b€M; #¢+? b„+ T
Q M? FQ+? i?"i K¢M? H M i` M KB M; p i i?QÆM; HÈM i` M M;U+ æQÌM; h KX

h?•M i? +O æQÌM; h K- /QÈB bU +?B m `¼B +O Hm²M; #¢+? [m M; FB i`Î M M F
i?•M i? ç m F`+? HB i +Q `9i H¢BX hWM; ç¢Q çB M [m M; i?2Q Hm²M; #¢+? [m M
i€M- H M i`¨M ç M K¶B #° T?"M i?•M i? +O æQÌM; h KX L,M; HQÊM; F?´M; H² F
F i H¢B i`QM; F?¬M; F?Q- i` M KB M; p i i?QÆM; i`QÈ+ M;U+ æQÌM; h K˜M ?B M
K¢+? p®M ç½ F?¬ +SM; H¢B ;B®M; M?Q H¨ çQÊ+ F? B i?¬M; p"v- K€m iQÆB K¨m

L m M?Q +?d H¨ ?²B bBM? K°i M;QÌB #bM? i?QÌM;- +?d #ˆM; p¨Q €M? b€M; ?²B bB
`²B b m ç¦ ç€M? i?S+ HBM? ?²M- i? M?QM; æQÌM; h K F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB- ?„M
h?U+ h?–M p¨ *Ym h?ªB h?–M L[+kM; F?¬M; i? M¨Q ç€M? i?S+- ?m®M; +?B- h?U
L[+,M #ªM F?¬M; i? /mv i`b ç M H9+ æQÌM; h K F?¬B T?K+X hW H9+ M¨v i`Î çB-
/"v H M K°i M¶B imv i p¼M; p¬ #B M- i`QM; HÁM; #¼M ?¼ ç½ K'i çB ?v p¼M; +m®

oW H9+ ç¦ ç°i M?B M i?•M i? æQÌM; h K `mM `˜v F`+? HB i- ç½ i?m ?9i €M? K„i +
¬K +?†i +QM KbM?- i`QM; HÁM; ?„M T?€i ` HÌB +–m M;mv M p¨ ;¨Q i?ûi +m®B +M
/M H¨ H'v i€M? K¢M; ?„M ç´B H¢B i?–M ?²M +O æQÌM; h K ?„M +kM; pmB HÁM;X

a m ç¦ ç°i M?B M K¼B M;QÌB i`QM; ç¢B bªM? T?€i ?B M- +?QM? KbM? F?¬M; i?
i?'v F?¦ F?,M H¨K +?Q #¢M ?¼ M?'i i?ÌB H•K p¨Q i`QM; ibM? i`¢M; p¬ +MM; i?®M;

*ªM? iQÊM; +?mM; [m M? ;BÌ F?„+ M¨v ç½ tªv ` #B M ?Q€- i'i +ª ç m i`Î M M ?Q ª

J¨m H K- H¨ K M? K¬M; p¬ i"M K¨m H KX hmv `ˆM; #¼M ?¼ #` T?QM; # i`QM; T?
M?bM [m - +ªM? iQÊM; i`QM; K„i H¢B H¨ K°i KªM; t M? i?ŠK # Q H - ;B®M; M?Q
i`QM; ç¢B ?ªB K¨ M?bM p"vX

L; v b m ç¦ K°i +ªM? iQÊM; F€ /` tm'i ?B M i`QÈ+ K„i K¼B M;QÌB- #¼M ?¼ i?'v
æQÌM; h K ?Q¨M iQ¨M H¨ K¨m H KX

æQÌM; h K FB +?"K `½B çB ` iW #B M H K p¬ i"M- p FQ+? ç°M; M;"T i`¨M i` M K
M?QM; /QÌM; M?Q H¨ F?¬M; i? M¦B +?mv M çQÊ+- +?d H¨ iWM; #QÈ+ iÈB ;–M- +
pÈB €T HU+ ç M iW i`QM; HBM? ?²M i?"i HÈM- H¨K +?Q K¼B M;QÌB ç m M?bM +?,
?„M ç M; +S M?Q p"v K¨ çB i?ŠM; p¨Q i?•M i? æQÌM; h K ç M; MˆK i`QM; HÁM; æ

•K X- æQÌM; >¢Q +?d +ªK i?'v i?•M i? +?QM? KbM? #` K°i +¶ iB K HU+ p¬ ?bM?
h K p®M Î i`QM; HÁM; ?„M ç°i M?B M i`¬B M´B- #° /€M; ç M; MˆK +?mv M i?¨M? ç
i`¬B M´B i`QM; ç¢B bªM? M;?` bUX L?[M; çB K b€M; i`„M; ;BÌ ç•v ç½ ?Q¨M iQ¨M #
>¢Q- æ¢B aQ- hB m ok- ? v K¶B M;QÌB i`QM; T?ÁM;- ?Q†+ # [m•M iQÈM; bo M;
M;mv M +?Q æQÌM; h K i`QM; ;BÌ T?9i M¨v +MM; ;¨Q H M K°i i? M? •K i`QM; HÁM

@ h ç½ i`Î p 5

æ9M; p"v- M; v F?B æQÌM; h K K¨m H K FB iB M p¨Q i`QM; ç¢B bªM? M;?` bU- æ
bU ç½ i`Î H¢B5 æQÌM; h K K¨m H K FB F?¬M; T?ªB H¨ B F?€+- K¨ +?QM? H¨ i?–M
?²M p p` i`Q +k- >ªB h?–M i`Î H¢BX æQÌM; h K `®i +K+ i?"i bU ç½ ?Q¨M i?¨M? [m

>²B bBM? K°i p` i?–M- Î i? ;BÈB HQ¨B M;QÌB ç•v H¨ +?mv M MˆK K°M; ;B[# M M;
F?¬M; i? M¨Q iQÎM; iQÊM;X h? M?QM; i`QM; [m€ i`bM? b®M; H¢B- æQÌM; h K
.mM; >ÊT E„ +O •Q hQ h¢T p¨ h`[oBM? oBM? K M; ç M ? B ç¢B i?–M ç /mM; ?ÊT H
?²B bBM?- K¨ +ÁM çQÊ+ iQM M;QÐM; HU+ +O i`,K p¢M ç¢B [m•M h?B M æ'm ç [
h?•M i? i?–M +'T +O ?„M ç½ F?¬B T?K+- i? M?QM; HBM? ?²M +O ?„M- H¢B H¨
h?'i h?€M? h`K h?O >° æ'm G H'v +°M; ç²M; p¢M i`B m S+ bBM? p"i ?ªB /QÆM; K
K°i iB i?–M MB K K¨ ?„M ç H¢B i` M çdM? >ªB h?–M bÆM- K°i H–M M[F?¬B T?K

>ªB h?–M bÆM- >ªB h?–M çB M- #'i F H¨ MÆB M¨Q +¦ HU+ HQÊM; M²M; ç"K +O
>ªB h?–M i`mv M i?W p"v5 æ¦ +kM; H¨ Hw /Q K¨ i?–M MB K +O æQÌM; h K HQm H
H¢B F?¬M; iB m i M i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M5 æQÆM; M?B M ç¦ +kM; H¨ +¬M
ç–m >ªB h?–M h?'i h?€M? h`K h?O >° æ'm G - M m F?¬M; T?ªB #¼M ?¼ ç9M; H9+
M;U +m®B +MM; i` M >ªB h?–M çªQ- /šM ç°M; i`Ê HU+ +O >ªB h?–M h?'i h?€M? h
+m®B +MM; ` ç¢B ?ªB T?€i ` HÌB F m ;¼B- æQÌM; h K +kM; F?¬M; i? ?²B bBM?

:BÌ T?9i M¨v æQÌM; h K ç½ i?"i bU çSM; i`QÈ+ K„i K¼B M;QÌB- >ªB h?–M ç½ b®M

L; v H9+ æQÌM; h K KÎ ? B K„i ` - i'i +ª K¨m H K i`QM; ç¢B bªM? M;?` bU HB M #B
F?¦ F?,M +kM; ç½ F?¬M; +ÁMX

hB m ok M?bM +?,K +?9 æQÌM; h K- M; v F?B M¨M; i"M K„i i?'v # M i`QM; ? B i`ÁM
i?–M [m M; i€B ?B M- HÁM; iBM +O M¨M; +m®B +MM; +kM; #m¬M; HÄM;- iû tdm

pW H9+ ç¦- i–M; ?²M; [m M; F?B i`QÈ+ i?m, +?mM; pšM [m v [m M? ç¢B bªM? M;
iW +?mB p¨Q i`QM; +Æ i? +O hB m ok F?¬M; iB M; ç°M;- +?Q /M H¨ æQÌM; h K p
T?€i ?B M- F?Q iS+ H¢M? M?Q #,M; +kM; i?2Q ç¦ K¨ #B M K'iX

>¨Q [m M; M?¨M M?¢i HQû H M- i` M K†i æQÌM; h K #B m H° +ªK ç°M; ``'i b•m- €
i` M F?m¬M K†i iWM; M;QÌBX "'i ;B€+ ?„M M„K +?†i ? B i v H¢B,

@ *ªK ÆM- +ªK ÆM +€+ M;QÌB5

J M? K¬M; €M? H K iW i`QM; +Æ i? æQÌM; h K T?¦M; i?Q+? ` -[mûi[m +Æ i? iW
HU+ M?m ?Q¨ H¨K /`m i?•M i? +O #¼M ?¼-[mûi b¢+? i'i +ª KÄB K i p¨ HQ H„M;
pW [m X

hmv i",M; [m€ i?KT tm®M;- K†i `ÆB ç–v H M?bM æQÌM; h K,

@ G½Q bQ- `®i +K+ M;¨B ç½ b®M; H¢B5 æ•v ? i i?ªv ç m H¨ i¢B i - pb ç [m®+- M;

æQÌM; h K M;QÌB M? M?¨M; ç€T tm®M;- M•M; hmv i",M; çSM; /"v,

@ hmv i",M;- M;QÆB i®i H„K5 hmv ``^M; H9+ 'v i #` "d "d æ¬M; ç€M? +? i- M?QM;
?²M i€M HQ¢M +O i i` M F?¬M; i`mM; ç m ç½ i?'v5 L;QÆB F?¬M; i? M H¨ ç pQÆ
M;QÆB H¨ K°i ç¢B KBM? [m•M- +kM; +¦ i? H¨ ç pQÆM; +¦ iQ +€+? M?'i i`QM; i'
h?B M æ'm ç [m®+5

hmv i",M; /MM; bS+ H„+ H„+ ç–m,

@ E?¬M;- i F?¬M; T?ªB H¨ KBM? [m•M ;b +ª5 h M; v +ª HU+ HQÊM; #ªQ p +QM
G½Q bQ- M m i?2Q ibM? +ªK K¨ M¦B- i i?"i bU F?¬M; Km®M M;¨B i`Î H¢B +?B M
+–M M;¨B +?2 +?Î5 h

æQÌM; h K p¶ p¶ p¨Q p B hmv i",M;,

@ æWM; M¦B ;b +ª5 *¦ K°i b® pB + H¨ F?¬M; i? i`€M? F?ÄB- H¨ T?ªB +¦ çB K F i i
h?B M L?"M hmv i M?'i ç`M? b) T?ªB +¦ F i [mª +m®B +MM;X *€+ M¨M; b) F?¬M; #
i? +?Q #¼M ?¼5

@ hB m h K5

æQÌM; >¢Q p¨ æ¢B aQ bªB #QÈ+ iÈB i`QÈ+ K†i æQÌM; h KX

@ S?K i?•M- H¨K +€+ M;QÌB T?ªB HQ H„M; `²B5

æQÌM; h K M?bM ? B M;QÌB +? - K¬B `mM `mMX >„M çQÆM; M?B M #B i- KbM? +
KS+ M¨Q `²BX h? M?QM; iBK +O ?„M F?¬M; pb b®M; H¢B K¨ i?QªB K€B ?ÆM- i`
ç®B K†i K°i H–M M[X h? M?QM; Km®M ç€M? #¢B ç®B T?QÆM; H¨ ? B p` i?–M M

hW æQÌM; >¢Q p¨ ç¢B bQ- æQÌM; h K ?B m ` çQÊ+ ``'i M?B m +?mv M- ? B p` T?K
KbM? çB K¢Q ?B K- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; Km®M T?ªB K'i çB KbM? K°i H–M M[5 *?
+?B M i`QÌM;- +?Q /M H¨ "d "d æ¬M; p¨ h?B M L?"M hmv i HB M i?O +kM; F?¬M;
M?QM;- KbM? +¦ i? çB b Q\

@ S?K i?•M- bBM? K¢M; H–M i?S ? B +O i H¨ /Q K¼B M;QÌB +MM; # M +?Q- i F
K¼B M;QÌB çQÊ+5 *€+ M;QÌB çWM; M¦B ;b +ª- ?B M i¢B [m M i`¼M; M?'i H¨ M;?
T?¦ pÈB "d "d æ¬M; p¨ h?B M L?"M hmv i5

oW M¦B ?„M #QÈ+ H M K°i #QÈ+- ¬K +?Q¨M; H'v ? B p` T?K i?•M i? ?B M [mv i i

æQÌM; >¢Q p¨ æ¢B aQ ç m F?¬M; KÎ KB M;- #¼M ?¼ M?bM æQÌM; h K- i`QM; K„i i`
T?9+ i¢TX

æQÌM; h K i?2Q ? B p` T?K i?•M çB iÈB i`QÈ+ K†i h`[oBM? oBM? p¨ •Q hQ h¢T- b
HU+ H¨K /`m #Èi- i?–M b„+ #¼M ?¼ ç½ i®i ?ÆM M?B m- M?QM; pšM m QªB M?Q
v m ÈiX

æQÌM; h K pQÆM ? B i v ç†i H M p B ? B M;QÌB- ç2K ? B Hm²M; >ªB h?–M HU+ iB
? B ç²M; #¼MX æQÊ+ Hm²M; HU+ HQÊM; M¨v /mv i`b- •Q hQ h¢T p¨ h`[oBM? oBM

@ L?` + - oBM? oBM?- ç¢B •M F?¬M; i? M¦B #ˆM; HÌB- pä ?²M +O +€+ M;QÆB +k
>ªB h?–M HU+ K°i H–M M[ç€M? i?S+ +?9M; M¦- +?9M; M¦ +–M K°i [m½M; i?ÌB ;B
/M H¨ i?–M HU+ +O i +kM; F?¬M; +¦ +€+? M¨Q ;B9T +?9M; F?¬B T?K+ M; v H"T iS
b m5

•Q hQ h¢T +QÌB ? ?ª M¦B,

@ *Sm b®M; K°i M;QÌB +–M K°i i?€M; F?¬B T?K+- +Sm K°i p` i?–M +–M K°i M,K5
i 5 aQ pÈB ?QÆM; i`¨M; i?b i®i ?ÆM M?B m- #'i [m€ çWM; tªv ` M[KÈB i®i5

h`[ oBM? oBM? ç¬B K„i YM; çÄ M?bM æQÌM; h K- ç`M? F m K°i iB M; h K + M?QM
HÌBX

æQÌM; h K tQ v M;QÌB M?bM hB m ok ç M; MˆK i`QM; HÁM; GB m L?` GQM; +® ;„M
M¦B pÈB K¼B M;QÌB,

@ "d "d æ¬M; +?Q i?ÌB ;B M # M;¨v- iW H9+ M¨v +?d +ÁM H¢B K°i M;¨v K°i ç KX G
H¨ pb [m€ ç°i M;°i- i ç®B pÈB i?U+ HU+ +O "d "d æ¬M; ?Q¨M iQ¨M F?¬M; #B i ;b
i K°i M;¨v i +¦ i? F?¬B T?K+ ç M i`¢M; i?€B çdM? + Q- i€B +?B M pÈB "d "d æ¬
i +¦ MB K iBM ?Q¨M iQ¨M ?m, /B i +€+ M¨M;X *€+ M;QÌB ?½v iBM iQÎM; i 5 hmv
[m•M iQÈM; bo +?Q i®i- K°i M;¨v b m- +?QM? H¨ H9+ [mv i +?B M5

@ .¢- H½Q bQ- M;¨B v M i•K çB5 L; v #•v ;BÌi b) i?¬M; #€Q +?Q # [m•M iBM i®i
b) T?QM; iQª iBM iS+ M;?B K K"i- imv i ç®B b) F?¬M; ç +?Q ç®B T?QÆM; #B i ç

L;?2 æQÌM; h K M¦B +¦ MB K iBM +¦ i? ?Q¨M iQ¨M ?m, /B i ? B p` i?–M +O ç®B T
",M; F?¦ +?2 /'m p ?QM; T?'MX >„M #B i `ä- tQ M v æQÌM; h K +?Q iWM; M¦B HÌ
i?b M?'i ç`M? H¨ +¦ i? 5

æQÌM; h K iB T iK+ M¦B,

@ >B M i¢B tBM K¼B M;QÌB ç MÆB M¨v H¢B +?Q i - i +–M ioM? i•K F?¬B T?K+ i

J¼B M;QÌB ç m ;"i ç–m- +€+ iQÈM; HoM? çQÊ+ hmv i ",M; H½M? ç¢Q HmB ` M;Q
æ¢B aQ- æQÌM; >¢Q- S?'i G M æS+- GB m L?` GQM;- +ÁM +¦ h`[oBM? oBM? p¨ •C

æ¢B aQ M?`M F?¬M; çQÊ+ M¦B,

@ hB m h K- M;QÆB i?"i bU +¦ iBM iQÎM; b Q\ G'v K°i +?¼B ? B- ç®B pÈB i?–M +
?B m [mª5

æQÌM; h K iU iBM +QÌB,

@ S?K i?•M- M;¨B +kM; H¨ bQ T?K +O i - i H¨ /Q M;¨v /¢v /¶ M M- +?ŠM; H) M;¨B
M¦B /®B # Q ;BÌ\ u M i•K çB- i ç½ #B i çQÊ+ bÆ ?Î +O "d "d æ¬M; p¨ h?B M L?"M
K°i +?9i- M?'i ç`M? +¦ i? +?B M i?„M; #¼M ?¼5

æ¢B aQ ?ÆB M? M?äK K°i +?9i,

@ o"v i?b i®i [m€5 h? M?QM; M;QÆB M?'i ç`M? T?ªB M?È F„- +?Q /M i? M¨Q +
KbM? H¨K i`¼M;5 h +kM; F?¬M; i? +?`m çQÊ+ K°i H¨M M[M;QÌB i¦+ #¢+ T?ªB ç

L¦B tQM;- ?„M pšv i v pÈB GB m L?` GQM; p¨ S?'i H M æS+- tQ v M;QÌB çB ` M;Q

æQÌM; h K M?bM hB m ok i`QM; HÁM; GB m L?` GQM;- +® MûM i?QÆM; +ªK i`¨Q

@ Jšm i?•M T?B M M;¨B +?B m +® +?Q hB m ok5

GB m L?` GQM; HB + M?bM æQÌM; h K i?"i b•m- M? M?¨M; ;"i ç–mX

h'i +ª K¼B M;QÌB ç m ` M;Q¨B- +?d +¦ æQÌM; >¢Q Î H¢B b m +MM;X a m F?B M?[M
>¢Q KÈB +?"K `½B çB iÈB i`QÈ+ K†i æQÌM; h K,

@ L;QÆB ç½ [mv i ç`M?\

æQÌM; h K bYM; b®i,

@ S?K i?•M- M;QÌB H¨K b Q p”v- +QM ç½ [mv i ç`M? +€B ;b\

æQÌM; >¢Q €M? K„i #bM? ioM? M?bM æQÌM; h K,

@ E?¬M; +–M ç¦M; F`+? M[- M;QÆB ;¢i çQÊ+ #¼M ?¼ M?QM; F?¬M; i? M¨Q ;¢i
bBM? ` - +¦ M?B m çB K `'i ;B®M; i X *¦ K°i çB K M; v +ª M;QÆB +kM; F?¬M; #B
pW M¦B +?Q /M H¨ p K†i ? v bU FB M ç`M? iU iBM ç m F?¬M; ? +¦ bÆ ?ÎX h? M
T?ªB +O M;QÆB i?2Q #ªM M,M; b) M„K H'v ;¦+ €Q +O KbM?5 æB K M¨v ;B®M; v
i F?¬M; +?9 w iÈB M;QÆB #ÎB pb [mª i?”i M;QÆB F?¬M; M¦B /®BX M?QM; pW `
M;QÌB- M;QÆB H¢B H¨K ç°M; i€+ M?Q p”v5 G'v K°i +?¼B ? B- ç®B K†i bQM; i?-
i?„M; b Q\ *?Q M M i F i Hm”M- [mv i ç`M? +O M;QÆB +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?B
[mv Q i”M 5 æ¦ +kM; H¨ F i [mª i®i M?'i K¨ M;QÆB +¦ i? ç¢i iÈBX æ9M; ? v F?¬M

æQÌM; h K M?bM T?K i?•M- ?„M iÈB #•v ;BÌ +kM; F?¬M; #B i T?K i?•M H¢B ?B m
h K v M H†M; ;”i ;”i ç–m,

@ S?K i?•M- M;QÌB #B i- +QM F?¬M; +¦ HU +?¼M M¨Q F?€+- +QM F?¬M; i? i`Æ K
#` ?m, /B i M?Q p”vX "d "d æ¬M; H¨ +Wm M?•M +O T?K i?•M Kšm i?•M- +kM; H¨ +
*QM +kM; F?¬M; +ÁM çQÌM; M¨Q HmB H¢B5 *QM b®M; H¢B H¨ /Q HU+ HQÊM; +O
? i K¼B +® ;„M; K¨ +QM +¦ i? H¨KX *QM iBM iQÎM; M;QÌB +¦ i? ?B m çQÊ+ +?Q +
#B M p¢M ?Q€- +¦ H) +QM +kM; F?¬M; ç M M¶B F?¬M; +¦ +Æ ?°B iQ¨M i?•M [m v p

@ E?¬M; +¦ H) ;b +ª5

æQÌM; >¢Q ç°i M?B M ;B”M /[M¦B,

@ hB m h K- i F?¬M; +?Q T?ûT M;QÆB H¨K M?Q p”v5 h p¨ æ¢B aQ +?d +¦ K°i çS
M;QÌB +? - +?ŠM; H) M;QÆB Km®M i i”M K„i M?bM +QM KbM? çB +?`m +? i ? v b
M?QM; T?ªB #QÈ+ [m i?B i? +O i 5

L?bM €M? K„i p¬ +MM; +?'T M?'i +O T?K i?•M- æQÌM; h K i? M M? K°i iB M;,

@ S?K i?•M- i?”i tBM H¶B5

>¨Q [m M; K¨m H K H†M; H) iQª ` b m HQM; æQÌM; >¢Q- K°i ;½ æQÌM; h K K¨m H
b m HQM; æQÌM; >¢Q- æQÌM; >¢Q F m H M K°i iB M; ç m çÈM- i?•M i? M;½ p¨Q H

«K i?•M i? T?K i?•M- æQÌM; h K i` M K„i KdK +QÌB M?¨M M?¢i,

@ *?Q /M H¨ pb M;QÌB- ? v hB m ok p¨ K¼B M;QÌB- i`”M +?B M M¨v +QM F?¬M; i?

G K [m M; +?Êi HQû- ?bM? i?€B i?–M ?²M FB HB M /mM; ?ÊT pÈB i?•M i? ?„MX
+?Q ç M F?B b®M; H¢B- imv `^M; æQÌM; h K i`ªB [m ç m F?´- M?QM; +kM; ç½ ?Q
i?–M p` i`QM; +Æ i? ?„M- H¨K +?Q ?„M +¨M; H½M? ?°B b•m b„+ ?ÆM +€+ HQ¢B M
ç¦ H¨ +kM; H¨ K°i M;mv M M?•M K¨ æQÌM; h K +¦ i? M„K +?„+ i`QM; i`”M +?B M M

>„M pmM; i v H M- F?¬M; i`mM; KÎ ` K°i F?2 MSi- æQÌM; h K ç2K i?•M i? æQÌM;
K°i +?m¶B ?Q p,M F€ /` # Q T?O tmM; [m M? +€B F?2 'vX

æ•v H¨ æQÌM; h K #^M; p¨Q i?–M HU+ +O KbM? K¨ i¢Q ` K°i +€B F?¬M; ;B M iS+
i? /mv i`b i`QM; i?ÌB ;B M ? B M;¨vX a m ? B M;¨v- +?Q /M æQÌM; h K F?¬M; i?ª a
;B M M¨v +kM; b) iU M;?B M M€i- i?ª i?•M i? æQÌM; >¢Q ` M;Q¨BX a m H9+ ç¦- i'
æQÌM; h K M m ç½ ?¢ [mv i i•K- ?„M p®M F?¬M; +?W H¢B +?Q KbM? çQÌM; HmB

E?Q M? +?•M M;²B tm®M;- i?–M ?²M #„i ç–m F?ÎB ç°M;- K°i +€B H²M; €M? b€M;
?„M- æQÌM; h K /QÈB ibM? i`¢M; F?¬M; F?m +? i€M #'i +S iB i?–M MB K M¨Q +O
G9+ M¨v +?Q /M H¨ "d "d æ¬M; çSM; i`QÈ+ K†i ?„M- +kM; b) F?¬M; +ªK i?'v çQÊ-
M;QÌB ?„MX o K†i +ªM? ;BÈB- æQÌM; h K ç½ pQÊi [m h?B M L?”M hmv i p¨ "d "d

J°i M;¨v i`¬B [m `'i M? M?- F?¬M; B [m'v `–v æQÌM; h K- +?Q /M H¨ hB m ok b
+kM; F?¬M; çB p¨Q i`QM; ç¢B bªM? M;?` bUX LÆB ç•v +kM; +?d +¦ K°i KbM? æQÌ

:B®M; M?Q i?2Q #ªM M,M; ç€M? i?S+- F?B p–M; i?€B /QÆM; pW /•M; H M M; M
+kM; KÎ K„i ` X

J¨m H K i`QM; K„i +¦ K°i i–M; #¦M; #˜v- F?B ?„M iW K†i ç'i çSM; H M- +ª M;QÌB M
M;QÌB #bM? i?QÌM; K¨ i?¬BX æ° T?M ?ÊT +O i?–M ?²M p¨ #ªM i? ;–M M?Q ?Q¨M
+ªM? ;BÈB T?ªM T?€+ [mv +?•M M?Q p"vX

*?"K `½B ` iÈB +Y - F?B ?„M pW KÎ +Y ` - i'i +ª K¼B M;QÌB ç½ çSM; +?Ì Î ç¦X æ
",M;- æ¢B aQ p¨ hB m ok- €M? K„i K¼B M;QÌB ç m +?,K +?9 M?bM p æQÌM; h KX

æQÌM; h K KdK +QÌB,

@ E?¬M; +–M HQ H„M;- K°i i`"M +?B M ?QK M v b) +?'K /Si i'i +ª K¼B +?mv M5

æ¢B aQ M?bM p¨Q K„i æQÌM; h K,

@ hB m h K- +?Q /M M;QÆB Î MÆB ç•m- +?9M; i b) Î ç¦ +MM; M;QÆBX L;QÆB M?

æQÌM; h K i? M M? K°i iB M;- ?„M #B i- æ¢B aQ +kM; ç½ M?bM `ä- /M b Q- T?K i
M;¨v- #¼M ?¼ F?¬M; i? M¨Q F?¬M; T?€i ?B MX>„M F?¬M; i? ;BªB i?Q+?- €M? K
+?B m ç–v €M? M„M; # M K B Î t t - ç€v K„i ?B M H M K°i Hm²M; F?Q K¨m H KX *?
K°i i–M; ?Q p,M K¨m H K #„i ç–m tm'i ?B M tmM; [m M? i?•M i? ?„M,

@ *?9M; i çB5

>¨Q [m M; K¨m H K +m²M +m°M M´B H M # Q T?O i?•M i? K¼B M;QÌB- ;B®M; M?Q
H M- K¼B M;QÌB +MM; # v H M F?¬M;- +Æ ?² H¨ ?¨Q [m M; pW HQû- K¼B M;QÌB ç
[m MX æ€v K„i æ¢B aQ tm'i ?B M K°i iB #B M ?Q€- i?–M HU+ +O æQÌM; h K `ä `
?„M ç®B pÈB bU p"M /KM; i?–M HU+ ç½ iB M i? K K°i #QÈ+- bU HQ H„M; i`QM; HÁ

hW ç–m ç M +m®B- hB m ok F?¬M; ? KÎ KB M;- +?d H¨ /MM; €M? K„i +O M¨M;
æQÌM; h KX æQÌM; h K /QÌM; M?Q #B i hB m ok ç M; bmv M;?o +€B ;b- F?B K¼B
G,M; [m M- ?„M F?¬M; H M i`QÈ+ t2K oä >²M ç [m®+ # M FB - K¨ HŠM; H†M; iB m
> B i v M„K H'v #ª p B M¨M;- ç2K i?•M i? +O M¨M; tQ v H¢B- H¨K +?Q HQM; M¨M

h?"i +˜M i?"M M•M; H M #QK i¦+ i?"i /¨B +O hB m ok- KÎ ` ? i #QK i¦+ +O M¨M;-
ç•m ` K°i +•v HQÊ+- M? M?¨M; +?ªB K€B i¦+ /¨B +O hB m okX

"ª p B hB m ok #„i ç–m `mM M? - K¼B M;QÌB ?B m w ç m [m v çB +?¶ F€+?- HQm H
+m®B +MM; i`QÈ+ +ÆM #½Q i€TX•M? /QÆM; [m M; +?B m H M M;QÌB #¼M ?¼- #
hW ç–m ç M +m®B æQÌM; h K F?¬M; M¦B K°i HÌB M¨Q pÈB hB m ok- ?„M +?d H¨ p
i¦+ +?Q M¨M;X

G9+ ?„M ç½ ?Q¨M i?¨M? tQM; i'i +ª- KÈB ¬K +?†i H'v i?•M i? hB m ok- M?bM M¨
M;'M H - æQÌM; h K /MM; i`€M +O KbM? +?¢K p¨Q i`€M +O iB m ok- M? ;¼M; M¦

@ *QM; ¨- i v m M;QÆB5

hB m ok iQ¨M i?•M `mM H M- bB i +?†i i?„i HQM; +O æQÌM; h K- €T F?m¬M K†i +

@ L m M;QÆB i?"i bU v m i - ?½v ç +?Q i poM? pB M Î pÈB M;QÆB K°i +?¶X E i
? v ç +?Q i çQÊ+ M?bM M;QÆB5

æQÌM; h K ?ÆB bYM; b®i K°i +?9i- ?„M #B i- hB m ok ç½ ?B m çQÊ+ ?„M Km®M H
+O hB m ok FB M [mv i ç M +Ð M¨QX >„M p®M ç`M? çQ M¨M; p¨Q i`QM; K°i +€B I
ok +kM; ç½ +?Q ?„M #B i- +?Q /M i? M¨Q i?b F i [mª +kM; b) F?¬M; i? v ç´BX

*m®B +MM;- æQÌM; h K +kM; F?¬M; H¨K M?Q p"v- b®M; +? i +¦ M? m- ç•v H¨ #¼M

L? M?¨M; ?¬M H M i`€M hB m ok K°i +?9i- i?•M i? æQÌM; h K ç½ ?Q€ i?¨M? K°i ç
i?Q€i ` F?ÄB pÁM; i v +O M¨M;- K¨ +kM; ç9M; H9+ M¨v- # M i`QM; ç¢B /Q M? oä
#¦M; M;QÌB +?"K `½B #QÈ+ ` X

@ æQÌM; h K\

L; v F?B G a€i h?–M p¨ h?B M aS *?B h?–M i?'v i?•M ªM? K¨m H K # v H M ç–m
+€+ M¨M; F?¬M; F?ÄB M;•v /¢B- +?Q /M H¨ "d "d æ¬M; Hm¬M FQM ç€Q- +kM; F?
+?9iX æ9M; p"v- >ªB h?–M ç½ i`Î H¢B5 >„M çQÆM; M?B M b) F?B m +?B M G a€
•Q hQ h¢T p¨ h`[oBM? oBM? ç²M; i?ÌB ç½ K'i çB ?²M HU+- ?„M F?¬M; +ÁM +Æ ?°
i`"M +?B M M¨v b) H¨ i`"M +?B M +m®B +MM;5

jjeX *?QÆM; jj9 , Zmv i *?B M *m®B *MM;

@ h ç½ #B i- ?„M b) F?¬M; +? i / /¨M; M?Q p"v K¨5

E?¬M; #B ipb b Q- F?B ;†T H¢B æQÌM; h K- i`QM; HÁM; h?B M L?"M hmv i M;QÊ+
;€M? M†M;X

J¨ Î i`QÈ+ ç¢B /Q M? +O oä >²M æ Zm®+- >² GB iL p®M M?Q ç½ K'i ? i HBM? ?
ªM? K¨m H K FB - +ª M;QÌB ç m FQ+? ç°M; ç M KS+ `mM `˜vX >„M- ?„M +kM; F?¬M

@ "'i M;Ì H„K T?ªB F?¬M;\

æQÌM; h K +QÌB H¢M? M?¢i- ?„M iU ?² ç½ [m M K'i F i +m°+ # M;¨v i`QÈ+ +?QM?
i v "d "d æ¬M; `²BX >B M i¢B +ª "d "d æ¬M; +MM; pÈB h?B M L?"M hmv i +kM; F?
+O #¼M ?¼- #ÎB pb +€+ M¨M; ç m F?¬M; M;?o ç M T?Q # M h?B M æ'm æ Zm®
+?®M; +U H¢BX

"d "d æ¬M; ?W H¢M? K°i iB M;,

@ "'i M;Ì i?b M?Q i? M¨Q\ *?9M; i +¦i? ;B i +? i M;QÆB K°i H–M- b) +¦i? ;B i +
i +ÁM [m€ bÆ bm'iX G9+ 'v- i M M ç2K i?•M i? +O M;QÆB ?Q¨M iQ¨M ?Ov /B i
*?d H¨ F?¬M; M;?o ç M- i?–M ?²M +O M;QÆB #` T?€ M€i- H¢B +ÁM +¦ +Æ ?°B T?
`'i i?¬M; KBM?- M?QM; ?B M i¢B t2K ` - i ç½ H–K `²BX L m i H¨ M;QÆB- M?'i ç
i` M +?B M i`QÌM;5

"° /€M; æQÌM; h K pšM `'i i Q M?½- ;B®M; M?Q M?È H¢B #° /€M; bªM; F?Q€B F?B
L;mv i >B M p"v,

@ æ€M; iB +- M;QÆB +kM; F?¬M; T?ªB H¨ i X *?Q M M- i +kM; b) F?¬M; H¨K `
p"vX L;QÆB F?¬M; T?ªB H¨ Km®M ?ÄB i - pb b Q i H¢B F?¬M; HûM M9T i`QM; :
M;QÆB t•K M?"T `²B ç€M? HûM +€+ M;QÆB- +¦ ç9M; ? v F?¬M;\

"d "d æ¬M; #B M b„+,

@ L;QÆB +¦ i? ç¼+ çQÊ+ bmv M;?o +O i \

æQÌM; h K H„+ ç–m,

@ E?¬M; ç•m- i +kM; F?¬M; i? M¨Q M?bM i?'m çQÊ+ i•K +O h?–M- imv `^M; ?Æ
M;QÆB #°+ T?€i ` `ä `¨M;X h +?d H¨ ?B m çQÊ+ w iQÎM; i,K i®B +O M;QÆB K¨ i
HûM +€+ M;QÆB- #ÎB pb i F?¬M; Km®M H¨K +?Q h?–M ??M +O i #` pB + ç¦ H¨K +
+?d bÊ i +kM; F?¬M; i? M¨Q +?B M i?„M; çQÊ+ #'i F€ F M¨Q i`QM; +€+ M;QÆBX
;B®M; M?Q p"v- ç®B K†i pÈB +€+ M;QÆB- +?QM? H¨ K°i >ªB h?–M ç½ ç¢i ç M çdM
K¨- i +kM; M?'i ç`M? b) H¬B FûQ +€+ M;QÆB +MM; `ÌB F?ÄB i? ;BÈB M¨v5

"d "d æ¬M; MÎ MK +QÌB- +?d H¨ #° /€M; /B M K¢Q ?B M i¢B +O M¨M; i M¦B i? M¨
/€K F?2M i†M;,

@ æQÌM; h K- M;QÆB M;?o `^M; Km®M çª FQ+? HÁM; iBM +O i ? v b Q\ *?Q /M M
b Q +?S\ L;QÆB +?Q H¨- M;QÆB M?Q p”v +¦ i? çO F?ª M,M; ç®B F?€M; i ? v b Q
?½v M?bM +?Q `ä- +€B ;b KÈB H¨ i?U+ HU+ +?•M +?QM? +O G a€i h?–M5

Gm²M; F?Q K¨m iQK ç2M i`QM; M?€v K„i M?Q€M; H M i` M i?•M i? +O "d "d æ¬M
H¦M; H€M?- ;B[F?¬M; i`mM; ç½ tm'i ?B M ? B +€B M?•M ªM? ç²M; /¢M;X G a€i
ç½ tm'i ?B M- i?–M HU+ K¨m iQK ç2M F?OM; #® i`QM; M?€v K„i T?€i i€M ` - +?2
K†i i`ÌB- H¨K +?Q +ª #–m i`ÌB i`QM; M?€v K„i i®B b–K H¢BX

"° h?B M aS h?–M h` M; T?€i ` €M? b€M; M;¼+ H¦M; H€M? +kM; i`QM; M?€v K„i t
L?”M hmv iX •M? K„i M¨M; ç½ i`Î H M H¢M? i M?,

@ G–M i`QÈ+ M¨M; i ç½ ;B i M;QÆB K°i H–M- H–M M¨v- ;B i M;QÆB +?d +¦ i? H¨

æ®B K†i pÈB ? B p` h?–M +MM; H9+ T?¦M; i?Q+? ` h?–M h` M;- /QÈB €T HU+ K
K¨m H K iW i` M +Æ i? æQÌM; h K /•M; H MX *?mM; [m M? i?•M i? ?„M tm'i ?B M
K¨m H K #€K H MX >ªB h?–M h?–M h` M; H†M; v M tm'i ?B MX *?ŠM; [m - H9+ M
tm'i ?B M H¢B i`U+ iB T +¦ K¨m p¨M; FBK- K¨ F?¬M; +–M >Q¨M; EBK h K sQ EQ+
KÈB +¦ i? ç´B b„+X æQÌM; h K /MM; ?¨M? ç°M; i?U+ i ç +?SM; KBM? +?Q ? B K
+ª M?[M; HÌB M¦B F?B M½v +O ?„M +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ?Q M;¬MX

G a€i J GB K- h?B M aS h?€M? EB K ç²M; i?ÌB +?d p T?Q æQÌM; h K- K¨ i? M'
EQ+? i`QM; i v æQÌM; h K +kM; ç½ +?”K `½B ;BÆ H M [m€ çdM? ç–mX

•M? K„i +O ?„M H9+ M¨v i`¨M M;”T bU i?¨M? FQM?- M?bM +?,K +?9 p¨Q i? M? >ªB
i v- i?–M MB K i`QM; M?€v K„i F?m +? i€M ` - ;B®M; M?Q H¨ ç¢B ?ªB p¬ #B M p¬

hW i` M M;QÌB +O æQÌM; h K- "d "d æ¬M; +MM; pÈB h?B M L?”M hmv i ç m +ªK M
?Q p¬X >„M `ä `¨M; ç M; çSM; ç•v- M?QM; i?”K +?Q +kM; F?¬M; +¦ i?¬M; [m >ªB
M¨M; K°i iB €T HU+ M¨Q +ªX L?QM; +?QM? pb M?Q p”v- i?–M ?²M G a€i h?–M +
;B®M; M?Q H¨ #` M;,M +ªM H¢B p”v- H¨K +?Q i?–M MB K +O +€+ M¨M; F?¬M; i? I
#ªM i?•M p”vX

"d "d æ¬M; ?B m `ä- æQÌM; h K +kM; F?¬M; +¦ M¦B [m€- ?„M ?B M i¢B- ç½ ç¢i ç
KbM? p¨ h?B M L?”M hmv i `²BX

L; v H9+ M¨v- >ªB h?–M i€K +€M? b m HQM; æQÌM; h K +kM; /QÈB ibM? ?m®M; M
#®M +€M? +?BK ? B # M H9+ M¨v H¢B ?Q¨M iQ¨M /mM; ?ÊT H¢B pÈB M? m- M;mv
?ÊT H¢B- #B M i?¨M? ? B KªM? +€M? +?BK K¨m p¨M; i?”i HÈM- +Æ ?² # Q i`MK iQ
æQÌM; h KX L; v F?B +†T +€M? HÈM FB KÎ `°M; ` - i`QM; M?€v K„i- #–m i`ÌB p®M
ç2M +O G a€i h?–M # Q T?O ç½ F?¬B T?K+ H¢B K¨m H K M?¢iX G K [m M; p¬ i
#–m i`ÌBX L; v F?B æQÌM; h K i?¨M? FQM? M?bM p T?Q >Q¨M; EBK h K sQ EQ+
F m ;¼B- F m ;¼B HU+ HQÊM; +O #B M `°M;X Zm M; K M; K¨m H K FB - +?QM? H

"–m i`ÌB pšM M?Q i`QÈ+ H¨ K¨m H K- M?QM; K¨- +kM; F?¬M; +¦ €M? K†i i`ÌBX >ªB
ç½ K¢M? K) ?Q¨M iQ¨M M;,M +ªM €M? b€M; K†i i`ÌBX *?QM? pb M?Q i? - #° h?B M
h?B M L?”M hmv i `ä `¨M; ªK ç¢K çB p¨B T?–MX

"d "d æ¬M; +¬M; FQ+? ç–m iB M- ? B ç¢Q i?•M ªM? /Q M¨M; ?¦ ` i`QM; M?€v K„
ªM? K¨m iQK ç2M- #¨v ` ?ÆB i?Î i¨ €+ T?¬ i?B M +€B ç` - ?QÈM; p T?Q i`QÈ+ T
T?O ?Q¨M iQ¨M i?•M i? æQÌM; h KX >ÆB i?Î i¨ €+ F?¬M; H²- ;B®M; M?Q H¨ Km®M
h K +MM; pÈB [m M; K M; K¨m H K i` M #–m i`ÌB p”vX

h?B M L?”M hmv i imv `^M; F?¬M; Q "d "d æ¬M;- M?QM; M¨M; +kM; #B i- F?¬M; +
æ¬M; `'i F?¦ +¦ i? +?B M i?„M; çQÊ+ æQÌM; h KX h?®M; M?'i ç¢B HK+- +kM; F?¬
K°i KbM? "d "d æ¬M;- K¨ ç¦ +kM; H¨ M;mv M p¼M; +m®B +MM; K¨ ¬M; M°B M¨M; ç
ç®B F?¬M; i? iW #ÄX

L?•M FB K ?ÊT M?'i- +ª M;QÌB h?B M L?”M hmv i +MM; pÈB i? M? h?B M aS h?€M
?ÊT i?¨M? K°i i? - ?¦ i?¨M? K°i i? M? i`QÌM; FB K K¨m p¨M; FBK i?”i HÈM +?d i

h KX > B K +QM bQM; i?–M p¬ ?bM? i`mM; T?®B ?ÊT- i`QM; M?€v K„i H¨K i?¨M?
_'i `ä `¨M;- i`ªB [m ?ÆM K°i H–M i?'i #¢B- h?B M L?"M hmv i ç®B pÈB bU F?¬M
+kM; +¦ bU i?'m ?B m ?ÆMX

æ®B K†i pÈB bU +¬M; FQ+? +O +€+ M¨M;- æQÌM; h K F?¬M; +?9i M¨Q HQ H„M;-
`¨M; +¨M; i`–K ´M ?ÆM M?B mX •M? K„i H¢M? HMM; F?) ç°M;- i? M? >Q¨M; EBK
H†M; v M pmM; H M- K°i pÁM; [m M; ?Q¨M K¨m p¨M; FBK M? M?¨M; # v ` - i?ŠM
+O h?B M L?"M hmv iX *MM; H9+ ç¦- i?•M i? +O æQÌM; h K i`QM; F?¬M; i`mM; +
ç½ ?mv M ?¦ ` ? B ç¢Q i?•M ªM?- +,M #ªM F?¬M; +–M t2K ?B m [mª +O pÁM; [m
ç¢Q i?•M ªM? ?„M ?mv M ?¦ ` - T?•M #B i ç¦M ç–m +¬M; FQ+? ? B # M +O "d "d a

«M;@- h? M? h?B M aS h?€M? EB K i`QM; i v h?B M L?"M hmv i +?'M ç°M; F`+? H
i?M F?¬M; i? M¦B `ä i`QM; M?€v K„i H M i`mv M F?„T iQ¨M i?•MX h?B M L?"M hm
KbM? ç½ K'i çB M,M; HU+ ?¨M? ç°M;- +kM; +?d +¦ i? /mv i`b #° /€M; +¬M; FQ+?-

L m H¨ ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM;- M¨M; +¦ i? KQÊM /MM; M,M; HQÊM; h?€B .QÆ
i`¦B #m°+ M¨v- M?QM; K¨ H9+ M¨v- M¨M; +,M #ªM F?¬M; i? iB T +"M çQÊ+ €M? b€
iU i?•M +O M¨M;- Km®M T?€ i M bU i`¦B #m°+- +kM; F?¬M; i? i`QM; M?€v K„i ?Q

o¬ æ`M? S?QM; " - æQÌM; h K H–M ç–m iB M /MM; i?S+ i?S M?'i +O >Q¨M; EBK
iQ¨M p•v F?®M K°i p` i?–MX E?B +ªM? ;BÈB +MM; pÈB i?–M HU+ +O ?„M ?Q¨M i
hmv i- #ªM i?•M ?„M b) +¦ çQÊ+ i?U+ HU+ M?Q p"vX L m F?¬M; +¦ "d "d æ¬M;- ?„M
i?–M ç ç®B T?¦ pÈB h?B M L?"M hmv i- M?Q p"v- i?"K +?Q F?¬M; +–M +?2 H¢B €
i?¨M? +¬M; çQÊ+X *?Q /M o¬ æ`M? S?QM; " F?¬M; +¦ F?ª M,M; +? i`K h?B M L
M?Q #bM? i?QÌM;- K¨ M?B m M?'i +?d +¦ K°i H–M ?¬ ?'T i?¬B- pÈB æQÌM; h K K¨

>ªB h?–M h K sQ EQ+? ç¦M M?"M G a€i J GB K- K°i iB M; F2M; i?"i HÈM #MM; I
F?¦ +?†i i? M? J GB K H¢B- #®M ç¢Q i?•M ªM? /Q æQÌM; h K p¨ "d "d æ¬M; T?•M
HšM M? mX EBK [m M; +MM; pÈB [m M; K M; iQK ç2M +Æ ?² ç²M; i?ÌB p +?¢K pÈ

GQ¢B pk F?Q h K sQ EQ+?- #ªM i?•M ç®B pÈB ç¢B ç b® +€+ HQ¢B pk F?Q ç m +
GB K ç Q iU M?B M +kM; F?¬M; M;Q¢B H - M¦ +¦ i? F K +? çQÊ+ pk F?Q +O ç®I
ªM? K¨ æQÌM; h K p¨ "d "d æ¬M; T?•M ` - K°i +€B H¨ #ªM i? +O #¼M ?¼- K°i ç¢Q
+O #¼M ?¼ K¨ M;QM; iK i?¨M?X *?d +¦ #¼M ?¼ /Q +¦ bQM; bBM? pk ?²M M MKÈ

L?QM; K¨ ibM? ?m®M; i?U+ i H¢B pQÊi ` M;Q¨B i'i +ª M?[M; /U çQ€M- K„i i?'v
sQ EQ+? ç M; F?¦ i? M? G a€i J GB K H¢B- M?QM; +?d K°i F?„+ b m- ibM? ?m
+?mv MX

> B ç¢Q FBK [m M; T?¦M; H M + Q- >Q¨M; EBK h K sQ EQ+? i? M?QM; H¢B i`U+ i
;B®M; M?Q ? B +QM EBK HQM; # v i?ŠM; H M i`ÌB- iW iW # v ` t X

"d "d æ¬M; i`QM; HÁM; +QÌB H¢M?- æQÌM; h K æQÌM; h K- ç9M; p"v- i?–M ?²M +
ç¢B ?ÆM i `'i M?B m- M?QM; K¨- i K½B ç M +?QM KQÆB +?QM +'T KÈB iB T M
i?–M HU+ i'i M?B M b) ?MM; ?"m ?ÆM M;QÆB `'i M?B mX >B M i¢B i t2K M;QÆB

h? M? J HB K K¨m iQK ç2M H¢B K°i H–M M[T?¦M; i?ŠM; p T?Q M;U+ +O æQÌ
+O # M;¨v i`QÈ+- F?¬M; +–M T?ªB M¦B- >ªB h?–M h?–M h` M; +,M #ªM H¨ F?¬M
FQ+? F?OM; #® +O h?–M F?Q G a€i h?–MX

L; v i`QM; M?€v K„i i? M? >Q¨M; EBK h K sQ EQ+? #` ç€M? # v- i?•M i? æQÌM;
HU+ [m€M iQM?- tQ v i`ÁM F`+? HB i H MX > B +€B i?•M ªM? ç m H¨K ` ç°M; i€+
tQ v i`ÁM F`+? HB i FB - ç½ i`€M? Mû çQÊ+ K°i FQ+? ç•K iÈB +O "d "d æ¬M;X

"d "d æ¬M; T?ªM SM; +U+ M? M?- i? M? J HB K F?¬M; +¦ ç•K i`9M; æQÌM; h K- ç
[mûi M; M;- +?ûK iÈB i?•M i? æQÌM; h KX *kM; +?QM? M; v H9+ ç¦- iW i` M ? B
F`+? HB i +O æQÌM; h K- ç°i M?B M p,M; ` ? B ;B¼i FBK [m M; `'i M?ÄX > B ;B
K°i ;B¼i MQÈ+ KQ p"v- T?•M #B i ?QÈM; iÈB ? B i?•M i? +O "d "d æ¬M; # v ç M

"d "d æ¬M; +Æ ?² H¨ i?2Q #ªM M,M; ;BÆ K°i i v H M ç¦M H'v ;B¼i FBK [m M; M?Ä
i v +ÁM H¢B +kM; F?¬M; +¦ M;WM; H¢B- iB T iK+ +?ûK p T?Q æQÌM; h KX

@ *˜M i?"M- F?¬M; çQÊ+ #„i H'v5

h?B M L?"M hmv i `®i +m°+ +kM; F?¬B T?K+ çQÊ+ ?¨M? ç°M;X J„i i?'v ? B çB K
p T?Q "d "d æ¬M;- M¨M; +Æ ?² H¨ i?2Q #ªM M,M; ?ûi H M çB M +m²M;X h?•M i?
v p¼i ç M # M +¢M? K°i i`QM; ? B "d "d æ¬M;- K¢M? K) /MM; #ª p B KbM? ç•K K
æ¬M;- ?'i M¨M; # v +?¶ F?€+X *€B K¨ M¨M; HU +?¼M- +?QM? H¨ #ªM i? +O "d "
+€B /Q pä ?²M M;QM; iK i?¨M?X

L; v +ª h?B M L?"M hmv i +kM; F?¬M; ?B m pb b Q KbM? H¢B H¨K M?Q p"v- i`QM
M¨M; H¦2 H M ibM? +ªM? i?•M ªM? "d "d æ¬M; tm'i ?B M i`QM; [m€ i`bM? KbM? i
aS *?B h?–MX h'i +ª ç°M; i€+ +O M¨M;- ç m tm'i T?€i iW #ªM M,M; +ªX

sQ+? K°i iB M; p M; H M- i?•M ªM? "d "d æ¬M; /Q pk ?²M #B M i?¨M? ç½ H"T iS+ M
i`mM;X h` M HÁM; #¨M i v +O M¨M;- tm'i ?B M K°i +€B H¶ M?Ä- K¨ ;B¼i FBK [m
KB i•K ;B[i`€M +O M¨M; H†M; v M +?mB p¨QX S?•M i?•M +O "d "d æ¬M; i`QM
K¨m p¨M; FBKX L; v b m ç¦- K°i iB M; M´ 'K p M;- T?•M i?•M ç½ ?Q¨M iQ¨M pÐ i M

J¨ T?Q # M FB - #ªM i? "d "d æ¬M; b m F?B #` h?B M L?"M hmv i p +?¢K- ;B¼i F
H¨ HQÈi i` M K†i M¨M; K¨ # v [m - pQÊi [m F?ÄB ç–m M¨M;- ?¦ i?¨M? K°i çQÌM; F
i`QM; F?¬M; i`mM;X J¨ h?B M L?"M hmv i +kM; `'i K v- i`QM; F?QªM? F?„+ ?mM
+kM; +?d HQÈi M; M; çdM? ç–m M¨M;- +€+? +¦ K°i T?•M K¨ i?¬B- M?QM; +kM; F?

*ªK ;B€+ H¢M? M?Q #,M; iW i v "d "d æ¬M; H M i`mv M F?„T iQ¨M i?•M- #¨M i v "
H'v h?B M L?"M hmv i- K M; i?2Q i?•M i? M¨M; i HmB ` b m +ª M;¨M i?QÈ+X

L¨M; M?Q i? M¨Q +kM; F?¬M; /€K iBM iQÎM; ç•v H¨ bU i?"i- M; v F?QªM? F?„+ F?
M?"M çQÊ+ mv ?B T iY pQM;X S?ªB #B i ``^M;- T?•M i?•M +O M¨M; H¨ /Q ok >²M
/M H¨ /Q i?–M HU+ +MM; pÈB i?–M ?²M M;QM; iK K¨ i?¨M?- M?QM; +MM; pÈB #ªM
;b F?€+ #B i- HU+ +¬M; FQ+?- HU+ T?ÁM; M;U ç m ?Q¨M iQ¨M ;B®M; M? mX L m
L?"M hmv i ç M i` K°i #QÈ+- ? v H¨ M¨M; i F?¬M; +¦ ç˜v M¨M; ` - F?¬M; i? M;?B
i? +O M¨M; +kM; b) ;B®M; M?Q +€B T?•M i?•M FB - i M #B M i`QM; F?¬M; i`mM

> B i?•M ªM? æQÌM; h K T?€i ` FBK [m M; H¦M; H€M?- ? B M;QÌB ?ÊT H¢B H¨K K
>ªB h?–M h?–M h` M; +?¶ i?„i HQM; ç½ tm'i ?B M K°i ç¢Q p i i?QÆM; i?"i HÈMX
+kM; +?Q +¦ #` +„i çSi- M?QM; K¨- K°i Hm²M; F?Q K¨m iQK ç2M ç M; T?B m T?M
H¨ i¨ HU+ i?¬M T? +O G a€i h?–MX

L?bM "d "d æ¬M; ç M; FBM? M;?B #'i ç`M? Î t t - æQÌM; h K i?Î /¨B K°i iB M;,

@ J€m KO ibM? i?•K- t2K ` i pšM +ÁM t2K M? ibM? i?•M X L¨M; /M b Q +kM;
L;mv M p®M i M;?o ``^M;- M¨M; b) HÊB /KM; +Æ ?°B M¨v K¨ T?¦M; H M ;B i i X *?d
;BÈB M¨v b) H¨ +O M¨M;X h?B M L?"M hmv i- M;QÆB H¨K +?Q T?€M çQ€M +O i

æQÌM; h K M?bM [m H¨ ? i bS+ i?QM; i?ª- M?QM; i'i +ª +€+ ibM? ?m®M; F?B M½
?Q¨M iQ¨M +?m˜M t€+X *?Q /M H¨ K°i FQ+? +m®B +MM; +O h?B M L?"M hmv i
h?ÌB ;B M K¨ o¬ æ`M? S?QM; " +? i`K h?B M L?"M hmv i- ?„M ç½ b„T t T F?¬M;
#B i `ä- [m M ? +O h?B M L?"M hmv i p¨ "d "d æ¬M; H¨ ?Q¨M iQ¨M €+ HB i- i?"K
ç®B ç–mX h?•M i? ?„M H9+ F`+? HB i tQ v i`ÁM- F?¬M; i? M;?B M;Ì H¨ +¦ i? i`
a€i J GB K ;•v ` X æ²M; i?ÌB- ?„M +?QM? H¨ H'v i?–M HU+ +O KbM? M;QM; iK i?
G X >ªB h?–M- +€B F?¬M; i?B m M?'i +?QM? H¨ MQÈ+- K¨ ? B ;B¼i Zm M •K >[m
iBM? ?Q +O MQÈ+- #ªM i?•M H¢B M;QM; iK i?–M HU+ iQ¨M i?•M- b Q H¢B +¦ i?
i`QÈ+ h?B M L?"M hmv i ç½ iWM; M K i`€B ç„M; /QÈB HQ¢B €K F?Q M¨v- iU M?B
M?"M ` çQÊ+X

L m H9+ ç¦- h?B M L?"M hmv i +¬M; FQ+? æQÌM; h K- æQÌM; h K +?ŠM; M?[M; +¦
"d "d æ¬M;- ç²M; i?ÌB- ?„M +kM; +ÁM K°i +?B m +?m˜M #` T?Q b m- T?•M i?•M +
i? ?Q€M +?mv M HšM M? m- çB m M¨v M; v +ª "d "d æ¬M; +kM; F?¬M; +€+? M¨Q

" +O æQÌM; h K +kM; +?d +¦ i? +? i`K h?B M L?"M hmv i i`QM; pÁM; K°i H–M ?
h?B M L?"M hmv i F?¬M; çB +Sm pB M "d "d æ¬M; K¨ H¨ ç€M? +? i #ªM i? +O ?„
"d "d æ¬M; +? i- ok ?²M æQÌM; h K #` ç€M? M€i- imv `^M; i?U+ HU+ b) #` ;BªK K¢
h?B M L?"M hmv i `ä `¨M; v m ?ÆM "d "d æ¬M; `'i M?B m- ?ÆM M[ i`QM; HÁM; M
i?'i #¢B K¨ KbM? ç½ HQm H¢B- ç®B K†i pÈB h?B M L?"M hmv i- ?„M +¦ +Æ ?°B +?
[mv Q i"M +kM; F?¬M; i?¨M? p'M ç X

L?QM; K¨ i'i +ª K¼B +?mv M- H¢B #` T?ªM SM; #ªM M,M; +O h?B M L?"M hmv i ?
æ¬M; #ÎB pb pk ?²M T?•M i?•M T?€ ?Ov- i´M i?QÆM; M;mv M F?QX L?QM; æQÌM
;B¼i i?–M +'T Zm M •K >[m G - i?–M HU+ +kM; #` iB m ? Q F?¬M; M?Ä- i?QÆM; i
ªM? ?QÎM; ç M i?–M HU+ +O ?„MX E?¬M; i? M;?B M;Ì- bQM; T?QÆM; F?¬M; B
J¨ #ªM i?•M æQÌM; h K H'v K°i ç`+? ? B- #ªM i?•M H¢B #` i?QÆM;- F?¬M; i? M;?

> B ç¢Q i?•M ªM? /mM; ?ÊT H¢B H¨K K°i- æQÌM; h K ç2K >ªB h?–M h K sQ EQ+? +
T?ªB HQÈi M; M;[m KB M; p i i?QÆM; # M ?¬M;- ?Ov /B i G a€i h?–M HU+ Î ç¦X
`°M;- ç2K K°i #° T?"M H K [m M; /–v ç†+ i`QM; F?¬M; i`mM; M?'i i?ÌB iW +†T +€
p¨Q +Æ i? X

Zm M; K M; K¨m iQK ç2M i` M M;QÌB "d "d æ¬M; `ä `¨M; i`Î M MªK ç¢K p¨B T?–M-
hmv i # M +¢M?- €M? K„i F?¬M; F?ÄB T?€i ` [m M; K M; M;?B ?Q†+X

@ L;QÆB

h?B M L?"M hmv i +kM; F?¬M; +¦ ç¦M M?"M €M? K„i +O "d "d æ¬M;- M?bM p T?Q

@ E?¬M; i? +'T +?Q ?„M +Æ ?°B M¨Q- ?„M `'i ;BªQ ?Q¢iX *?d +¦ i? /MM; M,M; I
KÈB +¦ i? i"M F?ª M,M; i`€M? çQÊ+ #šv `"T +O ?„M5

@ V5

E€ H¢ +?QM? H¨- H9+ M¨v ç•v "d "d æ¬M; ç®B pÈB HÌB M¦B +O h?B M L?"M hmv
L¨M; çQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB #ÎB pb pW `²B h?B M L?"M hmv i +Sm b®M; M¨M
i•K ibM?X *?d H¨ M?bM çS +QM ;€B imv i K„- H9+ i`QÈ+ H¨ ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦
M¨v çSM; i`QÈ+ K†i M¨M;- i•K ?²M H¢M? M?Q #,M; M;¨M M,K iW M?B m M,K M v #
iB MQÈ+ 'K +?ªv i`¨M p¨QX

P M?@- [m M; K M; K¨m iQK ç2M +MM; pÈB [m M; K M; K¨m ?²M; FBK +Æ ?² H¨ ç
æ¬M; +MM; h?B M L?"M hmv i b¦M; p B K¨ çSM;- +€+ M¨M; +kM; F?¬M; +¦ M¦M; H
K¨ H¨ ç2K i?–M MB K +QÌM; ç¢B +O #ªM i?•M ?Q¨M iQ¨M T?¦M; i?Q+? ` X •T HU+
#€+? ç€K [m•M bo /QÈB :B G,M; Zm M +¦ +ªK ;B€+ F?¬M; i?Î M´BX

æQÌM; h K `ä `¨M; +?SM; FB M- iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; +¦ p¬ b® Hm²M; F?
M;WM; M;QM; iK H¢B i` M i?•M i? "d "d æ¬M;- ?B M M?B M H¨ M¨M; ç M; F?¬B T?
Hm²M; F?Q K¨m F6 ð ?m–MT?WA0°€Ð

#` T?€ M€i- ?¦ i?¨M? iWM; ç¢Q F?Q HQm K¨m çÄ iQÆB i`QM; M?€v K„i /mM; M?"T
h KX

:BÌ F?„+ M¨v ç•v- H'v i?•M i? +O æQÌM; h K H¨K i`mM; i•K- +?mM; [m M? i`QM; #€
i'i +ª ç m ?Q¨M iQ¨M #B M i?¨M? K¨m çÄ M?Q K€mX *¦ i? +?SM; FB M çQÊ+ `ä `¨
?mv i b„+ F?¬M; M;WM; iW i` M K†i ç'i i`¨Q ` - /mM; M?"T p¨Q i`QM; i?•M i? æQ
?„M- ? B Hm²M; [m M; K M; K¨m H K +MM; K¨m çÄ F?¬M; M;WM; Hm•M T?B M H¦2
/` HB M iK+ #MM; M´- H¨K +?Q iW i`QM; M;QÌB æQÌM; h K F?¬M; M;WM; T?€i ` K
F?´M; H²X

@ hm G h?–MX

"d "d æ¬M; `®i +m°+ +kM; i?®i ` çQÊ+ # +?[FB X h`QM; HÁM; M¨M; M;¨M p¢M I
M?"M- M?QM; K¨- Hm²M; ?²M; [m M; F?´M; H² i`QÈ+ K†i M¨M; p¨ h?B M L?"M hmv
G h?–M GU+ +O hm G h?–MX *kM; +?d +¦ hm G h?–M GU+- KÈB +¦ i? H¨K +?Q
G +MM; pÈB G a€i- ç m H¨ M„K i`QM; i v F?ª M,M; ;B i +?¦+- hm G h?–M M„K i`Q
i'i +ª +€+ b€i F?Q i` M i? ;B M- K¨ G a€i h?–M H¢B M„K i`QM; i v i'i +ª +€+ Q€M
€+- ?bM? i?¨M? b€i MB K Q€M ?"MX > B M;QÌB imv +kM; ç²M; /¢M; H¨ a€i i?–M- M
>ÆB i?Î +O hm G h?–M +?QM? H¨ F?„+ iBM? +?•M +?QM? +O G a€i h?–M- bQ p
+? +ÁM Km®M F?OM; #® ?ÆMX

.MM; ?bM? i?S+ i`U+ iB T ç ?bM? /mM;- hm G h?–M +?QM? H¨ Zm M; JBM? a€i h
>„+ •K a€i h?–MX hm G Zm M; JBM?- +?QM? H¨ i?m–M i9v [m M; KBM?- K¨ G a€
i,K i®B M?'iX hm G h?–M i?•M H¨ K°i i`QM; h?–M :BÈB L;k *?Q h¬M- Î i`QM; iQ¨
i`QM; M?[M; p` i?–M +QÌM; ç¢B M?'i- H9+ M¨v ?„M ç½ T?€i ` ?ÆB i?Î- "d "d æ¬M;
i?'v bÊ ?½B ç•v\

@ L;QÆB bÊ ;b +?S\ hm G h?–M i?b b Q +?S\ *?9M; i ç½ +¦ i? HB M i?O ç€M?
/¢M; +¦ i? ç€M? +? i hm G h?–MX

h?B M L?"M hmv i H¨ M;QÌB i?W F +O h?B M aS *?B h?–M- M¨M; +kM; F?¬M; #B
KS+ M¨QX >ÆB i?Î +O hm G h?–M +kM; F?¬M; +¦ F?„+ +? M¨M;- #ªM i?•M M¨M;
+¨M; +¦ /kM; F?Q ?ÆM M?B mX

@ E?¬M;- F?¬M; T?ªB H¨ hm G h?–M çÆM i?m–M 5

"d "d æ¬M; i?®M; F?´ M?„K ? B K„i H¢B- M¨M; H9+ M¨v i?"K +?Q M; v +ª /kM; F?
+¦X lv €T /Q ?ÆB i?Î hm G h?–M bBM? ` - H¨K +?Q M?[M; Q€M MB K +MM; pÈB i¨
i`QM; +Æ i? M¨M; F`+? HB i t Q ç°M;- `mM `˜vX

E?¬M; çÊB h?B M L?"M hmv i ?ÄB H¢B- M?[M; ;b tªv ` iB T i?2Q +kM; ç½ ;BªB i?
"d æ¬M;X

smM; [m M? i?•M i? æQÌM; h K F?¬M; M;WM; H¦2 H M M?[M; iB +?ÈT ? B K¨m H
?„M +kM; T?•M #B i H¦2 H M [m M; K M; K¨m çÄ p¨ K¨m H KX E?m¬M K†i ?„M +¦ +
ç M; i?W M?"M i?®M; F?´ i?"i HÈMX

h?B M L?"M hmv i ;B"i KbM? M¦B,

@ hm G h?–M- >ªB h?–M- +?ŠM; H) K°i KbM? ?„M H¢B +¦ i? i?W M?"M çQÊ+ i?-
H9+ ? v b Q\ æB m M¨v H¨ F?¬M; +¦ F?ª M,M;- F?¬M; B +¦ i? H¨K çQÊ+X

GÌB M¦B +O h?B M L?"M hmv i +ÁM +?Q /Si- ç°i M?B M- i?•M i? æQÌM; h K `mM
Km®M ;Bk K°i +€B ;b ç¦ ` F?ÄB i?•M i? KbM? p"vX h?•M i? ?„M M?Q€M; H M K°i
? B K¨m çÄ- H K +?Êi i`QM; M?€v K„i i€+? ` X J°i ?Q ªM? K¨m H K +?Êi tm'i ?B
#ªM i? +O ?„M +kM; ç½ ?Q¨M iQ¨M #B M i?¨M? K¨m çÄ ?mv i b„+X h` M M;QÌB ?
F?ªB ;B€T K¨m çÄ i`¨M M;"T K p,MX

"° €Q ;B€T K¨m çÄ FB M?bM [m HÈM ?ÆM >ªB h?–M *?B M :B€T- G a€i *?B M :
*?B M :B€T K°i +?9iX L?[M; K p,M ?B M i?` i` M #° +?B M ;B€T FB +kM; ?mv M H
?„M ç M; +–K K°i i? M? #9 i?"i HÈM- i` M # K†i +•v #9 - ?B M ` K p,M H¦M; H€

M?€v K„i- ?Á i M i`QM; i v ?„M- Hm²M; ?²M; [m M; K½M? HB i +MM; pÈB F?Q i?
ç°i M?B M #MM; M´ H M- ?²M; [m M; /Q +•v #9 #B M i?¨M? K°i H–M M[M;QM; ç½
/¨B ?ÆM ? B i?QÈ+ ç½ M? M?¨M; tm'i?B M i`QM; HÁM; #¨M i v +O æQÌM; h KX

> B K„i æQÌM; h K ç½ ?Q¨M iQ¨M #B M i?¨M? K¨m çÄ b"K- i` M # K†i #° +?B M ;
T?O p¬ b® M?[M; HQÐB / Q b„+ #ûM K¨m çÄ +?¦B- +Æ ?² H¨ i` M K¶B ;¦+ ç m +¦ H
i`QÈ+ ;BÌ +?Q iWM; +¦ H¨K +?Q h?B M L?"M hmv i p®M H¨ i`¨M M;"T +?B M w ç½
+¦ i? +ªK ;B€+ `ä `¨M;- æQÌM; h K i`QÈ+ K„i M¨v- bQ pÈB >ªB h?–M æQÌM; h K +¨

J¨ +€B ?Q ªM? K¨m H K ?B M ` b m HQM; æQÌM; h K M?bM [m H¢B p¬ +MM; ?Q ª
?Q ªM? ç¦ +kM; +¦ ;QÆM; K†+ +O æQÌM; h K- ç M; K†+ #° >ªB h?–M h?–M h` M; K
i? M? >ªB h?–M h K sQ EQ+? +kM; H¨ K¨m H KX hmv `^M; +kM; F?¬M; T?ªB H¨ i`
p¨M; FBK- M?QM; ?„M Î T?Q b m #ªM i? K¨m ?mv i b„+ +O æQÌM; h K +kM; T?€i

@ *€B M¨v H¨

h? M? •K +O h?B M L?"M hmv i +kM; ç½ #„i ç–m `mM `˜v H MX

æQÌM; h K K¨m ?mv i b„+- ?Q†+ M¦B +?QM? t€+ H¨ hm G h?–M æQÌM; h K- +?"K
i`ÁM; K„i ?mv i b„+ H¢M? M?Q #,M; F?¬M; +?9i M¨Q ibM? +ªK +O ?„M M?bM +?,
hmv i

@ EBM? M;¢+ H„K T?ªB F?¬M;\ h +?Q M;QÆB #B i ç€T €M- ç•v +?QM? H¨ ?ÊT F„
*MM; h²M h¢BX

æ9M; p"v- M; v F?B i?•M i? hB m ok ?Q¨M iQ¨M /mM; M?"T p¨Q i`QM; +Æ i? æQ
G J EB K ç½ i`¨M M;"T +Æ i? +O hB m ok +kM; ç½ +MM; pÈB hm H h?–M HU+ i
æQÌM; h K i`QM; M?€v K„i F i?ÊT H¢B- iB M ?¨M? /mM; ?ÊT pÈB i?–M MB K +O a
+€B ok >²M .mM; >ÊT E„ ?Q¨M K„ ç°+ M?'i p¬ M?`X

L m M¦B H¨ ok >²M .mM; >ÊT E„ +O h`[oBM? oBM? p¨ •Q hQ G¢T H¨ bU /mM; ?ÊT
i`Ê ? ?²M bQ- p"v i?b- bU /mM; ?ÊT +O æQÌM; h K p¨ hB m ok i¢B i?ÌB F?„+ b®M
+'T /mM; ?ÊTX

E€ i?"i- i?2Q ;¦+ ç° M¨Q ç¦ K¨ M¦B- æQÌM; h K p¨ hB m ok /mM; ?ÊT +ÁM T?ªB +ª
a€i h?–M GU+ +O "d "d æ¬M; b m F?B t•K M?"T p¨Q i`QM; i?•M i? +O hB m ok-
` hm G J GU+- H9+ M¨v KÈB +¦ i? ;B9T M¨M; +MM; æQÌM; h K i¢Q i?¨M? h?–M
aU /mM; ?ÊT +'T #"+ i? M¨v- +?Q /M H¨ i?–M +kM; F?¬M; i? M¨Q ç€M? #¢B çQÊ+
FQ+? F?B M½v +O h?B M L?"M hmv i +kM; F?¬M; +¦ ?B m [ªX

L m M?Q F?¬M; +¦ G a€i h?–M GU+ +O "d "d æ¬M; FQ+? i?Q+?- hm G J EB K i`
M?Ì ç¦ K¨ FQ+? T?€i ` X L m F?¬M; +¦ M?Q p"v- K°i FQ+? +O h?B M L?"M hmv i P
ç½ ;B i +? i M¨M; `²B- K¨ #ªM i?•M hB m ok +¦ +ÁM iQ¨M p M çQÊ+ i?•M t€+ ? v F
J†+ /M M¨M; +¦ i?U+ HU+ +?QM KQÆB b€m +'T- M?QM; +¬M; FQ+? +O i?–M b Q
p"v +?S\

aQM; h?–M *MM; h²M h¢B- M¦B çÆM ;BªM K'v +?[- M?QM; K¨ +kM; F?¦ +ª F?ª M,M
M?•M ;B M- +?Q /M M; v +ª Î i` M h?–M :BÈB +kM; H¨ ç°+ M?'i p¬ M?`X hm G J GU
M;QÌB æQÌM; h K +?"K `½B #°+ T?€i ` X "d "d æ¬M; p¨ h?B M L?"M hmv i H9+ M
i? M?bM i?'v :B G,M; Zm M çQÊ+ M[- +¦ F?ª M,M; +?SM; FB M- +?QM? H¨ K°i Kª
i?¬BX

hm G J EB K +?"K `½B M•M; H M- €M? K„i ?mv i b„+ +O æQÌM; h K +kM; i?2Q i?
T?Q i`QÈ+X G9+ M¨v i`QM; HÁM; ?„M ç½ ?Q¨M iQ¨M ?B m `ä- F?ª M,M; /mM; ?ÊT
imv i ç®B H¨ F?¬M; B F?€+ +¦ i? H¨K çQÊ+X æ–m iB M- hB m ok iWM; pb +Sm ?
#° T?"M i?•M i? +O ?„MX L; v F?B hB m ok /QÈB bU +® ;„M; +O æQÌM; h K K¨
? B M;QÌB M?Ì p¨Q pB + iWM; F? ?ÊT H¨K K°i K¨ bBM? ` i•K HBM? iQÆM; i?¬M;X
T?–M i`,K tm'i?B M ` ok >²M .mM; >ÊT E„X J¨ M; v F?B i? M? hm G J EB K ?Q¨
p¨Q +Æ i? hB m ok- i?b M,M; HQÊM; ˜M +?S i`QM; hm G J EB K +MM; pÈB M,M
h?–M +O æQÌM; h K iWM; ? Q T?Q M?B m M,K K¨ ?Q¨M i?¨M? F?ªQ M;?B K +O h

iQ¨M /mM; M?”T i`QM; +Æ i? +O hB m okX L?QM; K¨ #ªM i?•M hB m ok H¢B F?¬
Hm²M; M‚M; HQÊM; M¨vX "ÎB pb M¨M; +kM; +?Q # Q ;BÌ M?”M çQÊ+ bU i€M i?¨M?
pb b Q H9+ hB m ok #„i ç–m /mM; ?ÊT pÈB æQÌM; h K ç½ iWM; M¦B- M¨M; F€ i?”i
G J EB K K¨ i?¬BX hW F?B hm G J FB K /mM; M?”T p¨Q i?•M i? +O M¨M;- hm
+QB i?•M i? M¨M; H¨ p”i ˜M +?S - HŠM; H†M; K¨ +?Ì çÊBX

J°i M;QÌB- [mª i?”i +kM; +?d +¦ i? F i?W K°i +€B i?–M p`- M?QM; K¨- +¦ i?•M i?
>¢B h?B M *?mv +O æQÌM; h K +kM; i`Î i?¨M? +?b F?¦ çB m ç°M; hm G h?–M C
ok H¢B i`Î i?¨M? p”i +?S çUM; hm G J EB K- +?QM? M?Ì ç¦ KÈB bBM? ` ibM? i
H•K- aQM; h?–M +MM; i²M i¢BX

G9+ M¨v hm G h?–M ;B€M; H•K- +MM; pÈB ok >²M /mM; ?ÊT F„ +O h`[oBM? oBM?
+¦ ;B®M; M? mX æ•v H¨ hm H h?–M +?•M +?QM?- K¨ #ªM i?•M æQÌM; h K +kM; H
HU+ +O hm G h?–M- +?d +–M ?„M ç²M; w H¨ çQÊ+- ?ÆM M[- ibM? i`¢M; M¨v +k
;B MX æQÆM; M?B M- hB m ok +kM; +?d +¦ i? i`QM; [m€ i`bM? /mM; ?ÊT K¨ MˆK
h K- K¨ æQÌM; h K #’i F€ H9+ M¨Q +kM; +¦ i? ;BªB i`W i`¢M; i?€B M¨vX æ•v KÈB
K„- i?–M F„ +QÌM; ç¢B F?¬M; +¦ #’i F€ i€+ /KM; T?K M¨QX

Zm M; K M; M?¨M M?¢i H¦2 H M- i` M K†i æQÌM; h K iQ€i ` K°i iB i?–M b„+ H¢M
EB K +?d i?ŠM; p T?Q i`QÈ+- ?mv i b„+ K [m M; i`QM; M?€v K„i MÎ `° ` X

"d "d æ¬M; +MM; pÈB h?B M L?”M hmv i HB + M?bM M? m- i`QM; HÁM; ? B K +Q
bÊ ?½B K½M? HB iX L?’i H¨ "d "d æ¬M; ?ÆB i?Î ?Q¨M iQ¨M #` €T +? - G a€i h?–M
M?QM; H¢B ?Q¨M iQ¨M `mM bÊX æWM; M¦B H¨ H9+ M¨v æQÌM; h K ç M; Î i`¢M; i?
/M H¨ +?d +¦ K°i KbM? hm G h?–M i?¬B- M¨M; +kM; F?¬M; +€+? M¨Q bBM? ` i•K

@ GB m K¢M; çB- ?„M b) F?¬M; #Ä [m +?Q +?9M; i ç•mX

h?B M L?”M hmv i ?ûi HÈM K°i iB M;- i? M? h?B M aS h?€M? EB K +?d i?ŠM; H M
GU+ K M? K°i i`QM; M?€v K„i #MM; M´ ` - h?€B .QÆM; *?•M >Ä T?€i ` K½M? H
K½M? HB i- i? M?QM; H¢B ;B9T +?Q M¨M; ç°i T?€X *ª M;QÌB M¨M; ?Q¨M iQ¨M ?Á
.QÆM; *?•M >Ä - +¦ i? F?¬M; +–M M´ imM; h?B M aS h?–M h` M; ç½ +¦ i? i?B i`B
aS- K¨ H¨ /U p¨Q M‚M; HQÊM; #ªM i? K¨ ?¦ ` h?€B .QÆM; h?B M aSX J°i ç¢Q H
ç€M? i?ŠM; p T?Q æQÌM; h KX

G9+ M¨v i`QM; HÁM; h?B M L?”M hmv i ç½ H¨ p¬ +MM; #bM? ioM?- i?”K +?Q M¨M
#¢B `²BX .QÈB ibM? ?m®M; M?Q p”v- h?B M aS h?€M? EB K +O M¨M; +MM; pÈB
i? ?¦ i?¨M? ç¢i ç M bU T?M ?ÊT i`QÈ+ ;BÌ +?Q iWM; +¦X h?B M aS K¨m ?²M; FB
+€B ç½ ç M i`QÈ+ K†i hm G h?–M æQÌM; h KX

"d "d æ¬M; M; v F?B h?B M L?”M hmv i ?ûi HÈM K°i iB M; FB ç½ T?ªM SM; i`Î H
H9+ M¨v æQÌM; h K +?•M +?QM? +¦ # Q M?B m i?U+ HU+ #¼M ?¼ +kM; F?¬M; #B
M¨Q- ?„M +kM; b) F?¬M; #Ä [m +?Q +€+ M¨M;X GB m +? i K¨ ç€M? iÈB- M¦B F?¬M
i?b- aQM; h?–M *MM; h²M h¢B +O ?„M `®i +m°+ ç¢i ç M i`bM? ç° ;b +kM; F?¬M;

L;¼M HY t M? #B + H¢B #MM; M´ H M- i? M? G a€i J GB K +MM; pÈB iQ¨M #° i?•
i?2Q i¨M ªM? t M? #B + HB M iB T- #¨M; p¨Q i?–M HU+ +U+ + Q- M?€v K„i ç½ çm´
i`€B K°i T?ªB- ç²M; i?ÌB +¬M; FQ+? p T?Q æQÌM; h KX G9+ M¨v ç•v- +€+ M¨M;
HQÊM; +O KbM? T?¦M; i?Q+? ` - K¨ ?Q¨M iQ¨M ç2K i?–M HU+ +O KbM? i?m HB
M?€v K„i #°+ T?€i ` +¬M; FQ+? i?–M +’T +QÌM; ç¢B M?’iX

@ *€+ M;QÆB +ÁM F?¬M; +¦ idM? M;° ? v b Q\

æ®B K†i pÈB +¬M; FQ+? +O G a€i h?–M +MM; pÈB h?B M aS *?B h?–M +MM; +¬
;B®M; M?Q H¨ F?¬M; +¦ M?bM i?’v p”v- F?¬M; +¦ MY T?–M i? v ç´B b„+ K†iX h?
i v ?„M HB M #B M i?¨M? çÄ M?Q K€m- K°i ç¢Q ?mv i [m M; i`–K ioM? i`QM; M?€v

P M?@- Hm²M; FB K [m M; ?mv i b„+ FB - ç½ p +?¢K pÈB h?B M aS h?€M? EB K
?Q¨M iQ¨M i?m HB K- ?ÆM M[- H¢B H¨K +?Q h?B M L?”M hmv i ç M; +¬M; FQ+?-

;B”i p”v- i?•M i? ç½ #B M i?¨M? h?€B .QÆM; h?B M aS- i? M?QM; [m M; K M; K¨
#` /”T i„iX h?•M i? M¨M; i ;B®M; M?Q K°i F?Ä HQm iBM? K¨m p¨M; FBK #` #„M M

*?d #^M; p¨Q M,M; HQÊM; +¬M; FQ+?- ç½ ç2K h?B M L?”M hmv i ç½ Î i`¢M; i?€B
ç•v H¨ i?–M HU+ ç M KS+ M¨Q\ h?•M H¨ K°i i`QM; L;k *?Q h¬M +O h?–M ;BÈB- h
+MM; +QÌM; ç¢BX

J¨ H9+ M¨v- i? M? G a€i J GB K +O "d "d æ¬M; ç½ ç M i` M çdM? ç–m +O æQÌM
çQ¨M M;¼M HY K¨m t M; #B + iW i` M i`ÌB ç€M? i?ŠM; p¨Q ç–m æQÌM; h KX

æQÌM; h K ?W H¢M? K°i iB M;- i?•M i? tQ v M? K°i +?9i- hm G J EB K ç½ i`U+
?²M; [m M; ?mv i b„+ ç½ M? M? +?¦M; ç€M? i?ŠM; H MX a m F?B ç€M? # v h?B
M?¨M; +?†M çSM; çQÊ+ G a€i J GB K +O G a€i h?–M "d "d æ¬M;X

>²M; [m M; K½M? HB i K M; i?2Q b€i F?Q M;”T i`ÌB #MM; M´- i`QM; M?€v K„i ç½
i? "d "d æ¬M; ?Q¨M iQ¨M #` ç€M? M€iX L;¼M HY K¨m t M? #B + i` M i? M? G a
M MªK ç¢K ?ÆM p¨B T?–MX L; v F?B K¨m t M? #B + i` M J GB K M¨v +MM; pÈB ?
EB K iB T t9+ pÈB M? m- Î i`QM; F?¬M; i`mM; iU ?² M?Q H¨ +¦ ?¨M; M;¨M ?¨M; p
p”vX *ª M;QÌB "d "d æ¬M; ;B®M; M?Q H¨ #` i?’K çšK K°i i–M; ?²M; [m M; p”vX

æ°M; i€+ +O æQÌM; h K +kM; F?¬M; +¦ M;WM; H¢B- hm G J EB K +?d tm®M; K°i
#,M; i?®i ` i` M KB M; ?„M

@ hm G - h?˜K Hw p¨ T?€M [mv iX

æ9M; p”v- +?d +¦ *?’T S?€T *?B h?–M hm G h?–M KÈB +¦ M,M; HU+ i?˜K Hw p¨ T?
+€+ i?–M p` F?€+- G a€i h?–M +kM; F?¬M; +¦ M;Q¢B H X h´M; +°M; b€m ç¢Q ?²
?Q KÎ `°M; ` X

h`QM; iB M; F m ;¨Q i?ªK i?B i- iQ¨M i?•M "d "d æ¬M; M?’i i?ÌB #` # Q T?O #ÎB K
çÄ- imv ``^M; M¨M; ç½ /MM; ? i iQ¨M HU+ ç /MM; G a€i J GB K +O KbM? M;,M +
çQÊ+ #ªM i? +O i? M? hm G J EB K- M?QM; H¢B F?¬M; i? M¨Q M;,M +ªM çQÊ
J EB KX G¨K M¨M; bÊ ?½B M?’i +?QM? H¨- Hm²M; ?²M; [m M; FB ç½ # Q T?O iQ

@ æQÌM; h K- i HB m K¢M; pÈB M;QÆBX

Zm M; K M; FBK b„+ H¢B ç•K ç M- b€m +€M? b m HQM; h?B M L?”M hmv i i`QM; I
` iWM; çQ¨M [m M; K M; ?²M; FBK b„+ H¦2 K„i- K¢M? K) ç2K hm G h?–M GU+ i` M
` - ç²M; i?ÌB i”T i`mM; i?–M HU+- i?¬B ç°M; +Æ i? +O M¨M; /MM; i®+ ç° M?Q ç
T?Q æQÌM; h KX J°i M;KK K€m iQÆB iW KB M; h?B M L?”M hmv i T?mM i?ŠM; H
EB K- H¨K +?Q M¦ ?¨Q [m M; ç¢B T?¦M;- h?€B .QÆM; *?•M >Ä +?¦B K„i T?¦M; `
h?B M L?”M hmv iX J°i FQ+? M¨v +?QM? H¨ h?B M L?”M hmv i ç½ i?B m ç®i iQ¨M
K¨ T?¦M; i?Q+? ` X

J„i i?’v "d "d æ¬M; ç M; F?¬M; M;WM; ;B½v /K i`QM; ?²M; [m M; +O hm G J EB I
ç°i M?B M +ªK ;B€+ çQÊ+ HÁM; ç m M?Q tB i- H”T iS+ #’i F ?”m [mª T?€i ç°M; `
+¬M; FQ+? M?Q p”v- +?Q /M H¨ æQÌM; h K ç½ ?¦ i?•M i?¨M? hm G h?–M- +kM; F?

h? M? hm G J EB K i`QM; i v `mM; H M- ç2K i?•M i? +O "d "d æ¬M; ?’i # v ` - ç
?„M H¦2 H M K°i +€B- ?²M; [m M;- H K [m M; Hm•M +?mv M- i`QM; M?€v K„i ç½ ?¦

æ9M; p”v- +?Q /M H¨ +MM; hB m ok ?Q¨M i?¨M? ok >²M .mM; >ÊT E„- ?„M +kM; F?-
h?–M p¨ hm G h?–M ç²M; i?ÌB ` i vX aQM; h?–M +MM; i²M i¢B- +?QM? H¨ ?„M +
HQÊM; +O +ª ? B p` i?–M- M?QM; K¶B i?ÌB çB K +kM; +?d +¦ i? F?®M; +? i K°i +
M?Q p”v- +kM; ç½ H¨ bU i²M i¢B +U+ F€ F?OM; #® `²BX S?ªB #B i ``^M;- hm G h?–
aS *?B h?–M HšM G a€i h?–M- ?Q¨M iQ¨M +¦ i? €T +? çQÊ+ ? B M¨M;X J¨ æQÌM
i`QM; M?€v K„i ?Q€M +?mv M ;B[hm G h?–M p¨ >ªB h?–M- M; v F?B i?–M HU+ K
bS+- ?„M H”T iS+ +¦ i? ?Q€M +?mv M i?¨M? p` F?€+- ç +?Q p` FB +¦ i?ÌB ;B M M
HU+X *¦ i? M¦B- ?„M F?¬M; i? ç +?Q bQM; i?–M +MM; ç²M; i?ÌB +¬M; FQ+?- M?

+?QM? H¨ +O ? B p` h?–M- >ÆM M[- /QÈB ibM? ?m®M; K°i +?¼B ? B- ?Q¨M iQ¨M
L?”M hmv i +MM; pÈB "d "d æ¬M;X

L m H¨ >ªB h?–M ` i v i`QÈ+- i?b "d "d æ¬M; p¨ h?B M L?”M hmv i +kM; +¦ i? +Á
?°B- /M b Q i?b >ªB h?–M h?–M HU+ +kM; F?¬M; çO ç €T +? +€+ M¨M;- M?QM; K
[mª i?”i H¨ p¬ +MM; F?OM; #®X *?d K°i FQ+? ç€M? ` - ç½ H¨K +?Q ? B K +QM bQ
F?¬M; i? +?®M; çÐ M´BX

"d "d æ¬M; #` æQÌM; h K ç€M? # v çB- H9+ M¨v #B M i?¨M? +K+ /B M h?B M aS *?
K°i KbM? ç®B K†i pÈB æQÌM; h K- i`QM; M?€v K„i +?mv M H¢B i?¨M? >ªB h?–M- >
T?QM; M?’iX

Zm M; K M; K¨m H K M?€v K„i #MM; M´- H M i`¨M F?„T MÆB-[m M; K M; K¨m H K
#B M i?¨M? K¨m p¨M; FBKX æ®B K†i pÈB +¬M; FQ+? +O h?B M L?”M hmv i- K°i p
i` M >ªB h?–M h K sQ EQ+? #MM; M´ ` - H¢B H¨ K°i +€B o¬ æ`M? S?QM; " - ç¦M M
+O h?B M L?”M hmv iX

P M?@- i?•M ªM? h?B M L?”M hmv i p +?¢K F`+? HB i pÈB pÁM; i`ÁM FBK b„+ F
hmv i i?Ov +?mM; pšM p M; H M iB M; i?ûi +?¦B i vX J°i FQ+? M¨v- +¦ i? M¦B H¨
+kM; H¨ K°i FQ+? +m®B +MM; +O M¨M;X *?Q /M H¨ >ªB h?–M æQÌM; h K ç½ ?²B
çB M[- M;,M +ªM K°i FQ+? M¨v +kM; H¨ ? i bS+ F?¦ F?,MX

J„i i?’v i?•M ªM? K¨m p¨M; FBK +O æQÌM; h K i` M F?¬M; i`mM; i? M?QM; H¢B #`
i`QM; i v h?B M L?”M hmv i ç€M? # v p T?Q b m- i` M i? M? >Q¨M; EBK h K sQ
tm’i ?B M K°i b® p i MSi M?ÄX h?€B .QÆM; *?•M >Ä ;B®M; M?Q Km®M ç2K >ªB
p”vX

L?QM; K¨- M; v F?B h?B M L?”M hmv i M;˜M; ç–m M?bM p T?Q æQÌM; h K- M¨M
+O æQÌM; h K i?Ov +?mM; +kM; F?¬M; +¦ #B M ?¦ - M?Q i`QÈ+ pšM H¨ p¬ +MM; #

@ L;QÆB +? i çB- M;QÆB +? i çBX

h?B M L?”M hmv i çB M +m²M; ?ûi H M- +¨M; T?€i ` h?€B .QÆM; *?•M >Ä F?´M;
i?–M ?²M +MM; pÈB i?–M MB K p¨ bBM? K M? HU+ i?–M +’T +O M¨M;- çB M +m²M
h K sQ EQ+? i`QM; i v æQÌM; h K /QÈB Hm²M; M,M; HQÊM; çB M +m²M; FB ç½ #,
#° >ªB h?–M h?–M h` M; i` M M;QÌB ?„M +kM; #„i ç–m tm’i ?B M /’m ?B m ?Á i M

æ•v H¨ iQ¨M #° HU+ HQÊM; +O K°i p` i?–M HB m K¢M; #°+ T?€i ` X h?B M L?”M
çB M `²BX Íi` M i`€M M¨M;- +€B pÁM; Kk KB M ç¢B /B M +?Q h?B M aS h?–M o` ç
/’m ’M GK+ *€M? h?B M aS FB +kM; ç½ ?¦ i?¨M? p¬ b® çB K FBK [m M;- /mM; M
h?€M? EB K i`QM; i v M¨M;X

J°i FQ+? M¨v- #’i Hm”M H¨ i?¨M? +¬M; ? v H¨ i?’i #¢B- M¨M; +kM; F?¬M; +ÁM +¦ i?
h?–M M[- M¨M; i`ª ;B€ #ˆM; pB + T?€ M€i i?–M p` +O KbM?- #°+ T?€i ` +¬M; F
KbM?X æQÌM; h K ;B®M; M?Q H¨ ç M; ç®B K†i pÈB iQ¨M #° h?€B .QÆM; p”v- i?V
>Ä çB M +m²M; ç€M? b•m p¨QX

h®+ ç° ?Á i M +O >Q¨M; EBK h K sQ EQ+? +¨M; M;¨v +¨M; M? M? ?ÆMX "° >ªB
M;QÌB +O æQÌM; h K +kM; ç½ ?Q¨M iQ¨M ?¦ i?¨M? çÄ `U+X L?QM; K¨- M; v H9+
æQÌM; h K H¢B KÎ `°M; ` - +†T +€M? F i ?ÊT iW i€K +€M? M¨v i?”i bU [m€ HÈM- H
i`U+ iB T ç€M? H M i?•M i? +O h?B M L?”M hmv iX hmv ``ˆM; K¶B H–M +?9M; M
L?”M hmv i- +kM; ç½ #` h?€B .QÆM; *?•M >Ä i?B m ç®i- M?QM; K¨ +?QM? i`QM;
h?€B .QÆM; *?•M >Ä - +kM; ç½ #` +†T +€M? +?BK i?”i HÈM M¨v ?9i #ÈiX

P M?@- T?–M HÈM #° T?”M +O >ªB h?–M h?–M h` M; +kM; ç½ i`¦+ ` F?ÄB M;QÌB
+?9M; M¦ +kM; ç½ K¢M? K) K M; i?2Q ?ÆM K°i MY h?€B .QÆM; *?•M >Ä +O h?
M?”T p¨Q i`QM; F?¬M; i`mM;X

EBK [m M; +?¦B K„i iW /’m ’M h K sQ EQ+? i` M i`€M ?„M #°+ T?€i ` - pW H9+ +?
h?–M h K sQ EQ+?X *MM; H9+ ç¦- F?®B #ªQ i?¢+? ?bM? i?QB i`QÈ+ M;U+ #° >ªB

T?€i ` K°i +€B H®+ tQ€v K¨m p¨M; FBK i?"i HÈMX > B +€B ?ÊT H¢B H¨K K°i- >Q
tm'i ?B M- ?Q¨M iQ¨M F?¬B T?K+ iÈB i`¢M; i?€B çdM? T?QM;X > B i v æQÌM; h
i?•M i? M? >Q¨M; EBK h K sQ EQ+? i?"i HÈM FB - bS+ M†M; i`,K p¢M +•M i`QM
J°i +?MK h?€B .QÆM; *?•M >Ä +m®B +MM; +O h?B M L?"M hmv i i?ÌB F?„+ M¨v
?Q ªQ- i?•M i? +O M¨M; #` K¢M? K) ç€M? p,M; ` X L?QM; +MM; H9+ ç¦- #° >ªB
M;QÌB +O æQÌM; h K +kM; ?¦ i?¨M? M?B m KªM? M?Ä- iB m i€M i`QM; F?¬M; i`m

*¦ i? ç2K >ªB h?–M Î i`¢M; i?€B +U+ i?`M? #S+ #€+? ç M ibM? i`¢M; M?Q i? - h?
ç iU ?¨Q `²B- M?QM; K¨- ?B M i¢B M¨M; +kM; F?¬M; +ÁM H¨ h?B M aS *?B h?–M

G K [m M;- ?²M; [m M; H¢B M?€v K„i +?mv M ç´B- M; v F?B i?•M i? æQÌM; h K H
` ?mv i b„+ F?OM; #®- hm G J EB K ç½ ?¦ i?¨M? K°i ç¢Q [m M; K M; ?mv i ?²M
+?¦M; çm´B i?2Q i?•M i? h?B M L?"M hmv i ç M; #` ç€M? # vX v i?S+ +O M¨M; +
h?B M L?"M hmv i H9+ M¨v ç½ K'i çB h?€B .QÆM; *?•M >Ä +kM; M?Q K'i çB h?B
i? M?bM i?'v Hm²M; [m M; K M; K¨m çÄ ç M; F?¬M; M;WM; HÈM H M i`QÈ+ K„i Kb

jj3X *?QÆM; jje , æ¢B E i *K+- J°i æB m EB M *m®B *MM;

L¨M; ç½ /MM; iQ¨M #° HU+ HQÊM; +O KbM?- i?"K +?Q H¨ T?€ M€i i?–M p` ç i¢Q
K°i FQ+? +m®B +MM; FB - H9+ M¨v i`QM; HÁM; M¨M; ç½ H¨ p¬ +MM; i? M? i?ªMX
i bBM? K M?- i +kM; i`ª ;B€ #^M; +ª bBM? K¢M; KbM? i`ª H¢B +?Q M;QÆB- i ç½

>mv i b„+ hm G EB K- ;B®M; M?Q K°i p` h?QÊM; *´ a€i h?–M ;B€M; H•K p"v- çWM;
ç½ F?¬M; +ÁM H¨ i?–M- +?Q /M M¨M; pšM +ÁM H¨ h?B M aS *?B h?–M- +kM; F?¬M
FQ+? FBM? i? FB +O hm G h?–MX

æQÌM; h K- +¦ i? çQÊ+ +? i i`QM; i v M K M?•M K¨i v m M?'i i`QM; +m°+ çÌB- +¦
M?'i +O i X h?B M L?"M hmv i i?"K +?Q ç½ +ªK M?"M çQÊ+ KMB p` +O iY pQM
K„i H†M; v M iW F?¦2 K„i i`¨Q ` X

L?QM; K¨- h?B M L?"M hmv i +kM; F?¬M; +¦ +ªK M?"M çQÊ+ bU i?®M; F?´ F?B i?•
F?¬M; +¦ +ªK M?"M çQÊ+ HBM? ?²M #` `9i F?ÄB i? t€+X L¨M; M? M? +?¦M; KÎ iQ
HQÐB FB K +O hm G J EB K pšM M?Q i`QÈ+ ç M; ç•K i?ŠM; p¨Q i?•M i? KbM?-
+¦ ç•K tmv M [m H²M; M;U+ KbM?- #ÎB pb M; v i` M i? M? hm G J EB K FB - ç½
iQK ç2MX

æB M [m M; K¨m çÄ +?¦B K„i- ç M; F?¬M; M;WM; H M i`¨M i` M i?•M i? K¨m iQK
K¨m iQK ç2M +O M¨M;- +kM; ç½ ?¦ i?¨M? iWM; KªM? M?Ä- #B M K'i F?¬M; i?'vX

@ E?¬M;@

h?B M L?"M hmv i /MM; iQ¨M HU+ K¨ ;¨Q i?ûi H M- +kM; F?¬M; #B i FB K ç•m ` I
` - +?°T H'v M;QÌB pW i? v M¨M; iB T M?"M K°i FB K FB X

h?•M ?bM? tQ v H¢B-"d "d æ¬M; [m v H¢B M?bM h?B M L?"M hmv i- K°i i–M; [m M
ç M; F?¬M; M;WM; `mM `˜v +O M¨M; T?€i ` - M•M; çÐ i?•M i? h?B M L?"M hmv i
`½B `ÆB tm®M; i`QÈ+ :B G,M; Zm MX

æQÌM; h K +kM; F?¬M; +¦ iB T iK+ i`mv FQ+?- #ÎB pb H9+ M¨v ç½ F?¬M; +ÁM +–M

h?B M L?"M hmv i ç½ K'i çB ?Q¨M iQ¨M i?–M HU+ +O KbM?- M¨M; F?¬M; +ÁM H¨
M; v i`QM; M?€v K„i hm G J EB K ç•K ` -"d "d æ¬M; H¢B i? v M¨M; çÐ K°i FQ+?

L m H¨ >ªB h?–M h K sQ EQ+?- +¦ H)"d "d æ¬M; +ÁM +¦ i? /MM; F„ M,M; "'i hY *?
ç¦M M?"M- M?QM; K¨- H–M M¨v KK+ iB m i`9M; çÁM H¢B H¨ i?•M i? +O M¨M;X hm
+? i?–M HU+ +O G a€i h?–M- i` M ç¦ H¢B i`¨M M;"T ?ÆB i?Î ;B i +?¦+ +O hm G
+¦ i? +?®M; H¢B M´B\

J„i i?'v K KbM? b„T `ÆB tm®M; K†i ç'i- i`QM; K„i h?B M L?"M hmv i M?'i i?ÌB i
p¼M;X h`QM; HÁM; æQÌM; h K H¢B /•M; H M K°i iB F?¬M; ç¨M? HÁM; M?¨M M?¢i
H"T iS+ i`mv FQ+?- +?d H¨ i?2Q b m i?•M i? +€+ M¨M; ?¢ tm®M; K†i ç'iX

h` M ç–m iQÌM; :B G,M; Zm M- M; v F?B æ¢B aQ M?bM i?'v i?•M i? "d "d æ¬M; #
+O æQÌM; h K tmv M i?OM;- b„+ K†i ?„M ç½ i`Î i?¨M? i`„M; # +?- +€B M¨v ;¼B H
M? m +¨M; K¢M? K)X "'i Hm"M H¨ h?B M L?"M hmv i ç½ H¨K ;b Î i`QM; HÁM; ?„M-
ç–m iB M K¨ ?„M v m i? i?B i- i?"K +?Q +ÁM H¨ M;QÌB +QM ;€B ?„M v m M?'i i`QM

L; v i?ÌB çB K "d "d æ¬M; K M; i?2Q h?B M L?"M hmv i `ÆB tm®M; ç M K†i ç'i- #
+m®B +MM; +kM; ?¦ i?¨M? K•v F?¦B i M #B M çBX J¨ K¨m t M? #B + i` M K†i M¨M

L?bM æQÌM; h K- €M? K„i b„+ #ûM +O "d "d æ¬M; K M; i?2Q p¨B T?–M [m M; K M
F?¬M; + K HÁM;- M?QM; F€ H¢ +?QM? H¨ F?¬M; +¦ +?9i M¨Q Q€M ?"MX

@ æQÌM; h K- M;QÆB i?„M;X

> B i v M„K +?†i hm G J EB K- "d "d æ¬M; M¦B +¦ +?9i F?¦ F?,MX

æQÌM; h K H¢M? M?¢i M¦B,

@ h i?U+ ` H¨ K v K„M- +?B M i?„M;- ?ŠM H¨ +€+ M;QÆB KÈB ç9M;X

"d "d æ¬M; MÎ MK +QÌB M?¨M M?¢i- K¨m t M? #B + i` M F?m¬M K†i M¨M; ç½ ?Q¨M
i`Î H¢B i` M ;QÆM; K†i- ç½ F?¬B T?K+ H¢B #° /€M; + Q [mw imv i K„ p®M +¦ +O
K°i iB ?mv i b„+X

@ hB m *QÆM; iWM; M¦B [m - p"M F?Q +QM M;QÌB +kM; H¨ K°i #° T?"M +O i?U+
M?bM i?'v çQÊ+- +?9M; i ç½ F?¬M; +ÁM HU+ HQÊM; ç T?ªM F?€M; M[X aBM? K
/QÈB hm G J EB KX *¦ i? +?Q T?ûT i ;†T K†i hB m *QÆM; H–M +m®B ? v F?¬M
?„MX

æQÌM; h K M;˜M; ç–m M?bM H M ç–m iQÌM; :B G,M; Zm M- ç9M; H9+ M¨v K°i +†T
KÎ `°M; ` i` M ç–m i?¨M?- K°i ç–m >Ä HQM; i?"i HÈM ç M; +?Î i?•M i? æ¢B aQ
L?` GQM; ç M; i?B i`B M oä >²M *?•M h?•M K M; i?2Q æ¢B aQ ç M ç•vX

S?Q # M oä >²M æ Zm®+- >² GB i L +kM; ç M; çB M +m²M; +?¢v ç M +?¶ M¨v,

@ aQ T?K- bQ T?K

h?•M ?bM? M? M?¨M; `ÆB tm®M;- GB m L?` GQM; K°i H–M M[?¦ i?¨M? ?bM? M
ç½ HªQ çªQ #QÈ+ M? M? ç M- M?Q i`QÈ+ pšM H¨ i`¨M M;"T ç`+? w M?bM "d "d æ¬
M¨M; ç½ b„T +? i- M?QM; K¨ T?–M ç`+? w M¨v poM? pB M +kM; F?¬M; +¦ i? v ç´BX

@ hB m *QÆM;

L?bM i?'v æ¢B aQ ç M; #QÈ+ ç M ;–M- i` M K†i "d "d æ¬M; i? M?QM; H¢B M´B H
M?bM [m iU ?² M?Q H¨ ç½ H M iBM? i?–M F?€ M?B mX

æ¢B aQ M?bM M¨M;- F?¬M; M¦B ;b- M?QM; [m M; K M; i`QM; K„i ?„M H9+ M¨v H¢
æ¬M; `'i M?B mX

@ hB m *QÆM;- H9+ i ?¦ i?•M i?¨M? G a€i h?–M- +¦ T?ªB H¨ t'm H„K T?ªB F?¬M

"d "d æ¬M; pm®i pm®i F?m¬M K†i +O KbM?- +¦ +?9i +ªK i?€M M¦BX

@ aQ T?K

>² GB i L `®i +m°+ +kM; ç½ +?¢v ç M- ;K+ H M M;QÌB "d "d æ¬M;X h` M K†i M¨
+kM; ç½ H `ÆB ç–v K†iX

@ æWM; ²M ¨Q- F?¬M; çQÊ+ [m'v `–v i +MM; pÈB hB m *QÆM;X

"d "d æ¬M; +¦ +?9i i`€+? +S HB + M?bM >² GB iL K°i +€B- ;B®M; M?Q K°i p` bQ
iY KbM? p”vX "° /€M; ç°M; HÁM; M;QÌB +O M¨M;- /€M; p F?¬M; +?9i M¨Q ;B®M;
M¨v p”vX >² GB iL +MM; pÈB h?B M L?”M hmv i F?¬M; F?ÄB +¦ +?9i M;•v M;QÌBX

•M? K„i "d "d æ¬M; K°i H–M M[+?mv M b M; M?bM æ¢B aQ- i`QM; K„i iQ€i ` K°i

@ hB m *QÆM;- M;QÆB p®M ?”M i H„K T?ªB F?¬M;\ hmv ``M; M;QÆB F?¬M; +¦
`äX G9+ i`QÈ+- i ç½ H¨K +?Q M;QÆB i´M i?QÆM;- M;QÆB H¨K b Q H¢B +¦ i? i?
M;QÆB #B i F?¬M;- M;QÆB +?QM? H¨ M K M?•M K¨ i v m M?'i i`QM; +ª çÌB KbM
+kM; p”v- K¨ poM? pB M +kM; H¨ M?Q p”vX

@ L;QÆB M¦B /®B- M m M?Q M;QÆB i?”i bU i?QÆM; ?„M- M;QÆB pb b Q H¢B ?O
h°+ +?9M; i - ;B i i'i +ª i?•M M?•M +O +?9M; i \

GB m L?` GQM; FQ+? ç°M; ;B”M /[?ûi H MX

"d "d æ¬M; F?BM? i?QÌM; HB + M¨M; K°i +€B,

@ L;QÆB M;?o ``M; i +kM; ;B®M; M?Q M;QÆB- v m çm®B M?Q p”v b Q\ hB m *Q
i°+ H¨K +?Q M?K+ M?½- M;QÆB F?¬M; #B i b Q\ L;QÆB ç½ H¨K çQÊ+ ;b +?Q ?„M
i i? v hB m *QÆM; H¨KX "'i F H¨ B /€K H¨K +?Q ?„M i?®M; F?´- H¨K +?Q ?„M M
?„M- i +kM; b) F?¬M; i? X G K æB M "€ oQÆM; GQM; ;B i°+ F?¬M; +ÁM- bU T?B
b) F?¬M; +ÁM M[- +?ŠM; H) H¨ F?¬M; ç9M; b Q\

oW M¦B- M¨M; ç°i M?B M MÎ MK +QÌB pmB p - iW i` M F?¦2 KB M; M¨M;- +?ªv ` K
ç2MX

@ L;QÆB H¨ M;QÌB çB MX

h? M? •K æ¢B aQ +¦ +?9i `mM ``˜v- ?„M `®i +m°+ +kM; ç½ KÎ KB M;X

"d "d æ¬M; #B M b„+- M?bM æ¢B aQ- €M? K„i M¨M; ç°i M?B M i`Î M M +¦ +?9i i`„M

@ æ9M; p”v- i H¨ M;QÆB çB M- M?QM; K¨- hB m *QÆM;- M;QÆB +¦ #B i pb b Q i
+ÁM M?È ? v F?¬M;- H9+ i`QÈ+ F?B +?9M; i +ÁM Î # M M? m- i ç½ +¦ #° /€M; M?

LQÈ+ K„i iW i` M F?¦2 K„i æ¢B aQ +?ªv i`¨M ` ,

@ "d "d æ¬M; i`QÈ+ FB ç½ +? i `²BX

"d "d æ¬M; MÎ MK +QÌB- MK +QÌB ``'i b€M; H¢M,

@ æ9M; p”v- M;QÆB M¦B ``'i ç9M;- "d "d æ¬M; i`QÈ+ FB ç½ +? i `²BX J°i F?„+ H9
ç½ +? i `²BX L¨M; F?¬M; +ÁM bU ¬M M?m i?B M HQÆM; M?Q i`QÈ+ M[- +ÁM H¢B
€K- K°i i`€B iBK i`¨M M;"T bU i`ª i?MX hB m *QÆM;- i Km®M i`QÈ+ F?B `ÌB F?ÄB
#B i- pb b Q H9+ i`QÈ+ i H¢B `ÌB F?ÄB M;QÆBX h M;?o- ç¦ +kM; H¨ +?mv M M;Q

L¦B ç M ç•v- "d "d æ¬M; ç°i M?B M ?Q HÈM- +¨M; i? K M?B m K€m iQÆB K¨m iQ
p,M; ` X

@ L;QÆB çWM; M¦B M?B m M[X

h?B M L?”M hmv i HQ H„M; M¦BX

"d "d æ¬M; H„+ H„+ ç–m,

@ E?¬M;- ?B M i¢B i F?¬M; M¦B- +kM; b) F?¬M; +¦ +Æ ?°B ç M¦B M[X h T?ªB M
M¦B +?Q M;QÆB #B iX

h¢K M;WM; K°i +?9i- ;QÆM; K†i M¨M; +¨M; M;¨v +¨M; çÄ H M,

@ L,K ç¦ i p¨ hB m *QÆM; p®M H¨ v m M? m i? i?B i- K†+ F H¨ ?„M F?¬M; +¦ pä
i`Q im K¨ M;QÌB F?€+ F?¬M; +¦ çQÊ+X L;QÆB t2K- ?B M i¢B F?m¬M K†i +O ?„M
i¢B b Q- #ÎB pb iW F?B i `ÌB F?ÄB ?„M- MK +QÌB +kM; F?¬M; +ÁM tm'i ?B M i` M
M?È `'i `ä ``¨M;- H9+ ç¦ H¨ # M ç K- iBM? [m M; ªK ç¢KX aQ T?K i ç°i M?B M ç MX

[m M ? i? M¨QX hB m *QÆM;- M;QÆB #B i F?¬M;- bQ T?K i +?QM? H¨ M;QÌB K
M?[M; H¨ :B€Q ?Q¨M; +O ok >²M æB M- ç²M; i?ÌB +kM; H¨ M;QÌB i`mv M +?Q i i'

æ²M; iY h?B M L?"M hmv i +Q `9i H¢B K°i +?9i- M;QÌB K¨ "d "d æ¬M; M¦B- +?QM?

@ *?Q M M- i ç®B pÈB aQ T?K +kM; F?¬M; ? ;B'm /B K ;b- ç2K [m M ? +O +?9M
G9+ 'v- b„+ K†i +O bQ T?K `'i F?¦ +QBX >„M M¦B- i H¨ imv i i? F€ i¨B +O ok ?²M
+¦ çQÊ+ aQM; aBM? ok >²M- [mv i F?¬M; +?Q T?ûT i +MM; pÈB M K M?•M # M M;Q
F?¬M; i? +MM; pÈB G K æB M "€ oQÆM; GQM; ;B i°+ +¦ [m M ? ;b +ª- poM? pB
`ÌB F?ÄB ok >²M æB MX h`QM; HÁM; i +kM; +?d +¦ M;QÆB- +?Q M M- i +MM; pÈ
+¨M; H9+ +¨M; ; v ;„iX h M¦B +?Q ?„M #B i- i v m hB m *QÆM; i? i?B i- +?Q /M T
i +kM; T?ªB Î +MM; K°i +?¶ pÈB i X aQ T?K ç°i M?B M çB M H M- K°i +?QÎM; ç€M
æ M F?B i idM? H¢B- +?d i?'v iQ¨M i?•M ç m M?S+- i?•M i? M€i M?W M^K i`QM;
>„M i - i M +–K i?9 ç¦- ç M; M;²B # M +¢M? i - M;QÆB +¦ #B i- ?„M M¦B pÈB i +€B
/M /MM; T?QÆM; T?€T t'm t M?'i +kM; T?ªB ;B[i H¢B i`QM; ok >²M æB MX >„M -
ç½ F?¬M; ? b¢+? b)- i?•M i? i ç½ i?m°+ p ?„M- i +ÁM K†i KkB M¨Q K¨ ;†T H¢B
+Æ +?S\ L m K¨ i +ÁM F?¬M; `ÌB F?ÄB M;QÆB- ?„M b) H"T iS+ ;B i M;QÆBX

L;?2 M?[M; HÌB "d "d æ¬M; M¦B- K¼B M;QÌB ç m M;•v /¢B ?„MX "¼M ?¼ +¦ i? +ª
i` M ;B¼M; M¦B +O "d "d æ¬M;X

@ G9+ ç¦- +?mv M ç–m iB M K¨ i M;?o ç M H¨ iU b€i- M?QM; K¨ i H¢B F?¬M; i?
`ä- M m M?Q i +? i- ?„M M?'i ç`M? b) ç2K iQ¨M #° HY ;B"M i`9i ? i H M M;QÌB +
h F?¬M; i? F?¬M; H¨ ` #° /€M; imv i ibM? ç M ;†T M;QÆB- M¦B +?Q M;QÆB #B
T?–M i`Q im FB +O M;QÆB K¨ i?¬BX "ÎB pb +?d +¦ M?Q p"v- i KÈB +¦ i? #ªQ p
i v m M?'iX

S?®+ K°i iB M;- æ¢B aQ ç½ M;½ tm®M; ç'i,

@ E?¬M;- ç•v F?¬M; T?ªB H¨ bU i?"i- M;QÆB ;¢i i - M;QÆB ç M; ;¢i i - ç9M; F?¬M

u m +ª çÌB- +kM; ?"M +ª çÌB- M; v i¢B i?ÌB çB K b„T +?'K /Si i'i +ª M¨v- ?„M H¢B T
HQ¢B +ªK ;B€+ M¨v- æ¢B aQ H¨K b Q iB T M?"M M´B ç•v\

"d "d æ¬M; ªK ç¢K M¦B,

@ æ•v +?QM? H¨ M[M?B +O i - H¨ M[M?B K¨ i +MM; ?„M bBM? ` X a m H–M ç¦-
?B M `^M; KbM? ç½ K M; i? BX h ?"M ?„M- +kM; H¨ ?"M iQ¨M #° ok >²M æB M- +
h iWM; p¬ b® H–M ibK +€+? ?Ov çB #¨Q i? B +O i - M?QM; K¨- ?„M H¢B ç2K i ;B
K¶B M;¨v ç m + M? ;B[# M +¢M? i - K½B ç M F?B i ?¢ bBM? ` M¦X

L;˜M; ç–m H M- "d "d æ¬M; M?bM p T?Q h?B M L?"M hmv i,

@ h #B i- M;QÆB +kM; ?"M i X æ9M; p"v- i +¦ i? M¦B +?Q M;QÆB #B i- H9+ i`Q
ç€M? T?K i?•M M;QÆB #` i?QÆM; M†M;- M?QM; K¨- ?„M +m®B +MM; H¢B H¨ +?
+? i i M +–K i?9 FB - i M +–K i?9 M; v +ª ç iY +O KbM? +kM; H¨K M?K+X L;QÆ
i?M ;B i +? +O M;QÆB- +¨M; F?¬M; +¦ H¨K i`ÁM i`€+? M?B K Kšm i?•M K°i M;¨v
i ç½ H¨K ç9M;- +?d ç M F?B pW `²B- F?B æQÌM; h K /MM; Zm M •K >[m G +¬M
M;QÆB ?'i i p,M; ` - i KÈB #B i çQÊ+- i ç½ b B `²BX h` +QM H¨ p¬ i°B- i F?¬M
+?Q i i`9i H M ç–m M;QÆBX h'i +ª K¼B i?S K¨ i +¦ i? H¨K +?Q M;QÆB- +?QM? H

h?•M i? +O h?B M L?"M hmv i `mM `˜v- ç¬B K¬B +kM; `mM `˜v,

@ E?¬M;- F?¬M;- F?¬M;

*kM; M?Q æ¢B aQ- i`QM; HÁM; M¨M; p®M H¨ p¬ +MM; ?"M "d "d æ¬M;X h`QM; HÁM
p¬ +MM; i¬M M;?B K M?Q p"v- M?QM; K¨- "d "d æ¬M; ç½ b„T +? i- M¨M; M?Q i? M

L¨M; H–K `²B- æ¢B aQ +kM; ç½ H–K `²BX

h` M K†i "d "d æ¬M; imv `^M; +kM; ç½ `ÆB H ç–v K†i- M?QM; K¨ M¨M; pšM H¨ ç M

@ h ;B i M?B m M;QÌB M?Q p”v- ?¢B +? i M?B m M;QÌB M?Q p”v- i +? i +kM; ç€
M M i Km®M i`ª i?M i? ;BÈB M¨vX h Km®M ?Ov /B i ok >²M æB M- #` iQ¨M i? ;B
?Ov /B i i`QM; i +O +?QM? i X

@ "d "d æ¬M;

æ¢B aQ K¢M? K) iB M H M K’v #QÈ+- çB ç M i`QÈ+ K†i "d "d æ¬M;- ¬K H’v +€M?
M¨M; i ,

@ L;QÆB pb b Q F?¬M; +¦ bÈK M¦B +?Q i #B i i’i +ª K¼B +?mv M\ L;QÆB ç½ bÈK
ç2K ? i i’i +ª K¼B +?mv M M¨v M¦B H¢B +?Q i #B i\

"d "d æ¬M; M? M?¨M; H„+ ç–m- €M? K„i +O M¨M; ç°i M?B M i`Î M M +U+ F€ ¬M M

@ *¦ K°i çB m ?„M M¦B `’i ç9M;- +Æ i? +O i ç½ ¬ m - F?¬M; i? /MM; t€+ i?`i ç½
#˜M ç M M;QÆBX hB m *QÆM;- çWM; pb i K¨ F?´ bÎ- +¦ i? ç2K i’i +ª M?[M; +?mv
H¢B +¦ i? K°i H–M M[+?SM; FB M M;QÆB pb i K¨ `ÆB H - +¦ i? i`QÈ+ F?B +?
ç½ i?Ä K½M `²BX *ª çÌB M¨v +O +?9M; i - ç m ç½ p¬ +MM; F?´ bÎX >½v ç€T SM
pÈB GB m L?` GQM; b®M; i?”i pmB p X L¨M; i #’i [m€ +kM; +?d H¨ 2K ?¼ +O M;
+ª G K æB M "€ oQÆM; GQM; ;B i°+ +kM; ç½ F?¬M; +ÁM- +€+ M;QÆB +kM; F?¬M
GQM;- M;QÆB ç M ç•vX

GB m L?` GQM; +¦ +?9i KÌ K`i +?”K `½B iB M H M- M?bM M[M?•M ç½ F?B M +?Q
[m - i`QM; H9+ M?’i i?ÌB +kM; F?¬M; #B i M¦B ;bX

@ GB m L?` GQM;- i +? i Q€M i?M +O +?9M; i +kM; b) +?’K /SiX hB m *QÆM; p
+ª M?[M; ;¬M; tB M; +O i? iK+- +?Q /M H¨ ?„M +kM; Km®M +?•M +?QM? +MM; pl
pÈB i - M;QÆB K v K„M ?ÆM `’i M?B mX Pi M?’i M;QÆB +ÁM +¦ i? +MM; ?„M Î +M
+?B m +® +?Q ?„M i®i K°i +?9i- çQÊ+ F?¬M;\

L?bM "d "d æ¬M;- GB m L?` GQM; i?Î /¨B- M? M?¨M; ;”i ç–m K°i +€B,

@ L;QÆB +kM; H¨ K°i M[M?•M ç€M; i?QÆM;X

"d "d æ¬M; +QÌB H¢M?,

@ h F?¬M; +–M M;QÆB i?QÆM; ?¢BX æQÌM; h KX

L?bM M?[M; +?mv M T?€i bBM? i`QÈ+ K„i- æQÌM; h K +? m K¨v- +?”K `½B iB M H
æ¬M;X

@ hB M #®B- M;¨B Km®M ;b\

hmv ``^M; æQÌM; h K +kM; F?¬M; +¦ i? i?S +?Q M?[M; ;b K¨ "d "d æ¬M; ç½ H¨K- M?
i?ªK +ªM? K¨ M¨M; ç½ ;†T- i`QM; HÁM; ?„M +kM; +¦ +?9i ç²M; +ªK- +?Q M M- ?„M
iB M #®BX

"d "d æ¬M; H¢B ?Q H M F`+? HB i- iWM; M;KK iWM; M;KK K€m iQÆB K¨m iQK ç2
?²M; M?m”M i` M K†i ç½ ``i M? M? #B M K’iX G9+ M¨v- +?Q /M H¨ æQÌM; h K +¦ K